

Sol invictus

eller

Til den nye gud

En journal av Tranås

... solemque suum, sua sidera norunt.

"... med sin egen sol, antent av sine egne stjerner."

*Yea, is not even Apollon, with hair and harpstring of gold,
A bitter God to follow, a beautiful God to behold?*

*I spesiell takknemlighet til min venn og fiende, Stian Mikael Landgaard.
Måtte striden mellom oss vare i mange år.*

Forord	s 6.	Drømmer	s 492.
Proklamasjon	s 10.	Persei II	s 503.
Tilbederen	s 11.	Symposium XVIII	s 560.
Tingens særpreg	s 12.	Den hellige Anna med	
Symposium I	s 14.	Maria og Jesusbarnet – en analyse	s 567.
En liten katekisme av kategorisisme	s 31.	Det Schopenhauerske postulat	s 586.
Om stendene	s 32.	Symposium XIX	s 599.
Arbeideren	s 34.	Jeg, en polyteist	s 613.
Det mørke bilde	s 44.	Symposium XX	s 617.
Om å overvinne Zevs og Hera	s 48.	Depresjonen har festet seg	s 626.
Symposium II	s 56.	Om Eros og Ares	
Om de gyldne løgner	s 58.	og min motsetningens lov	s 666.
Det forsterkede ønske	s 63.	Beretningen om demonen	s 726.
Symposium III	s 73.	Et lite afrodisiakum av aforismer	s 737.
Om fornuften	s 87.	En fortsettelse på det filosofiske postulat s	763.
Symposium IV	s 95.	Symposium XXI	s 795.
Om fornuften (fortsettelse)	s 106.	Symposium XXII	s 848.
Symposium V	s 121.	Nietzsches steiner (under bearbeidelse) ..	s 857.
Om nødvendigheten av en legning	s 139.	Symposium XXIII	s 873.
Symposium VI	s 146.	Leopardens tid	s 894.
Om Malthus' forbannelse	s 151.	Symposium XXIV	s 899.
Om fornuften (fortsettelse)	s 154.	Om striden med stoikerne	s 912.
Om lidelsens ende	s 157.	Angående skjønnheten	s 924.
Symposium VII	s 158.	En oppsummering	
Om arbeidets onde	s 170.	av det filosofiske innhold	s 928.
Om mitt møte med barna	s 174.	Om hunder og katter	s 1033.
Om mine slåsskamper	s 179.	Persei III	s 1063.
Symposium VIII	s 184.	Symposium XXV	s 1091.
Om sjelens fangenskap	s 188.	Til forsvar for mine små venner	s 1106.
Symposium IX	s 191.	Min bror leoparden	s 1110.
Om den usynlige gorilla	s 236.	Om mitt oppgjør med fortidsmumier ...	s 1115.
Om mitt oppgjør med kjøpmannen	s 238.	Persei IV	s 1254.
Symposium X	s 242.	Om mitt oppgjør med	
Eine kleine Metaphysik	s 254.	fortidsmumier (konklusjon)	s 1263.
Symposium XI	s 266.	Den filosofiske byrden lesses av	s 1273.
Om mitt møte med		Persei V	s 1298.
den moderne Aristoteles	s 323.	Avslutning på filosofien og veien videre s	1435.
Symposium XII	s 336.	Ja	s 1479.
Om Becker og Jung	s 358.	Til den det vedrører	s 1481.
Symposium XIII	s 364.	Forbannet være deg, Germania	s 1484.
Persei I	s 374.	Strengenes spillopp	s 1488.
Om nødvendigheten av en smak	s 393.	Persei VI	s 1489.
Om ironiens tidsalder	s 397.	Eros og Ares	s 1507.
Symposium XIV	s 401.	Den nye filosofiske mulighet	
Persei I (fortsettelse)	s 410.	(en fragmentarisk tilnærming)	s 1515.
Symposium XV	s 417.	Hvor man er og	
Raseriets dal	s 426.	ikke er - en personlig redegjørelse	s 1522.
Symposium XVI	s 433.	Landgaard og Tranås	
En ny vri på Anima og Animus	s 437.	– første dialog etter journalen	s 1540.
Symposium XVII	s 450.	Euologi (ufullført)	s 1571.
Fragmenter I	s 469.	Om forfatteren	s 1572.
Den andre vurdering	s 485.	Trivia	s 1573.

Stiger ut av steinen, strekker frem hendene og ser dem omsluttet av flammer. På hodet vokser stråler, kjenner solspirene reise seg. Gjennom boret av en kraft, dratt opp til blå himmelhvelving, forbi skyer og ørnens langsomme flukt. Fra kronen fødes solen fra hodet, har blitt immanent, en med flammene. Svever på største horisont. Nevene ut, opp ned, svimlende, tumlende, alltid kraftfull, alltid der. Langt der nede greske jomfruer konfrontert med oxen. Ta skikkelse på jorden, blondhåret ungdom i persisk drakt og krøllene skjult bak en phygrisk lue, dolk i beltet. Med dolken drepes oxen, festen tas del i av skorpion, slange og en hund. Står i voksende dam av blod som stenker jord og gjør fruktbar. En kvinne vil kysse, tar av oss luen. Kronen viser seg og hun faller på kne. Ler og vinker til kvinnene, dratt opp igjen. Fullfører ferd, synker i hav i vest. Holder kronen løftet og havet skummer over meg.

Forord

Alt er subjektivt og hvert inferno er personlig, likevel finnes det nesten ikke ord for de vanskeligheter og den motgang denne bok har blitt til under, da ikke bare av de ytre hendelser og den ytre omstendighet, men i omstendighet for selve sjelen. For en intuisjonsdreven er det av ytterste viktighet at man har fordelene på sin side. Alt som er en fordel, er en fordel, og alt som er til ulempe ødelegger for lang tid fremover, i mitt tilfelle, ofte for alltid. Med det i lys og hu, jeg kan knapt konsentrere meg, tankene og konseptene blir til og forsvinner like fort, og jeg greier ikke nedtegne noe. Forlengst har min selvfølelse og min tro på egen styrke blitt borte, så jeg sitter her sjelerevet, sønderrevet på vegne av de ulike impulser som finnes innenfor min egen kropp. Det var en tid man trodde, og man må tro, på ordet, og at de ord man skriver i øyeblikket faktisk har en verdi. Jeg falt for mange ganger, for mange prosjekter kom til stillstand og til ende, og for mange ufordelaktigheter kom over meg, spesielt rettet mot min egen kropp, at jeg knappest orker å reise meg for en ny dyst. Jeg vet jeg er en kjempe, en av dette landets klokeste hoder, så det at jeg lar nederlagene legge ytterligere bånd på meg, vil være en forbrytelse mot kjempe såvel som fremtiden. Om ord, setning og tanke er rotete, er det av den grunn. Jeg kan ikke tenke lenge, og jeg kan ikke konsentrere meg. Alt er erratisk. Likevel er det grunnverk dette kaos har blitt bygget på, velfundert og vel situert i sannhet. Dette kan jeg si fritatt fra narsissens uredelighet, som oftest kommer med slike uttalelser.

La oss begynne denne fremstilling på det sted der kimen ble lagt, før tragedien rammet og lot denne boken bli til som et alternativ til døden. Jeg ble styrtet fra min posisjon, og oppdaget en draging mot en sjelens guddom og arketype, som mest av alt handler om en selv. Før den tid hadde jeg nektet meg muligheten til å bli filosof og tenker, siden jeg fikk ødelagt øret i min ungdom og derfor plages med evigvarende tinnitus. Jeg tenkte derfor at jeg istedet kunne bli kunstner, en van Gogh istedet for en Kant, en sjel av sølv istedet for en sjel av gull, for noe er bedre enn ingenting, og alternativet er alltid døden. Til tross for at fornuften hadde opprettet denne ordening og fastholdt den i så nær et decennium, underholdt viljen en annen plan, som ga seg utslag i den bevisste tanke: Beethoven skapte sitt ypperste mesterverk, den niende symfoni, både døv og plaget med øresus. Hvorfor skulle ikke jeg kunne nedkjempe mine demoner og skape mitt eget mesterverk? Så lenge livet er der, så lenge kraften finnes, vil ingen av fornuftens restriksjoner være enerådende. Derfor, når dragingen ble til, kunne den virke på et byggverk som var bygget over lang tid. Først alene, i håpefulle kategorier og modellinndelinger av så vel verden som verden in abstractum, så i stadig utveksling med en venn, som ga meg det teoretiske grunnlaget hvorfra en virkende intuisjon kunne gripe etter den store sammenheng, ikke kun spissfindighet. Det er mitt håp at ved å forene ulike skoler, vil deres relasjon til hverandre fremstå i større klarhet, samtidig som man kan legge til rette

for nye innsikter jeg eller andre kan gripe fatt i.

Denne min venn har også vært min pasient, og er det fortsatt. Det var gjennom han som eksempel at jeg kom frem til mitt kategoriske kunstparadigme. Jeg skriver ikke dette ment som hån, men jeg bet meg merke i at min pasients litteratur var preget av et nærmest totalt fravær av naturbilder og mystikk. Ikke bare manglet han utøvende legning i den retning, han var også blind for det mystiske naturbildes virkning, han kunne nok anerkjenne at det var der, men det var også det hele. Naturbildet fremsto ham som meningsløst, det hadde ingen hensikt i det hele tatt. Det ligger vel i begrepet legning at det må være slik, der hvor ingen lidenskap er festet, fremstår det hele som en eneste meningsløs fyllmasse. Jeg var hurtig med å betegne pasienten som rasjonalist, en som ikke kan forholde seg til noe med mindre det er klart definert i den innrammede, innsnevrede tanke. Meg selv var det vanskeligere å finne et begrep om. Hva skulle man kalle den naturfestede mystisist? I førstningen forsøkte jeg meg med begrepet primitivist, men fant at det ga uheldige føringer. Riktignok hadde denne type menneske sin høyde under hellenerstatens og den senere romers billeddyrkning, men de finnes da visserligen blant oss ennå, uten å henfalle til verken det ene eller andre av relativ mangel på sofistikasjon. Et annet begrep kom for meg, nemlig naivist, også ett jeg snarligen måtte forkaste. Selv om man er billeddyrker, behøver det ikke innebære at man er blind for den avgrunn som venter bakut for bilde og ens tilværelse i relativ helse. Til sist fant jeg frem til begrepet symbolist, noe jeg mener er dekkende, og det var begynnelsen på min forhåndslagte kategorisisme, før jeg hadde bestemt meg for å bruke den. Det hører med til historien at jeg viste pasienten et utdrag fra en typisk symbolisttekst som var sprungen fra min egen hånd. Pasienten mente at teksten ikke fremstod som ikke logisk i det hele tatt, det var et narrativ der, så han, men enhver forståelse i lesingen ble avbrutt av det han kalte for mørke flekker. Dette var dårlige nyheter for mitt vedkommende. Kunne jeg ikke skrive? Mine setninger var etter min mening bygget opp etter en ikke spesielt komplisert lineær logikk, det ene fulgte det andre, det var ingen doble metaforer, en metode jeg benyttet meg av i min første utgivelse. Jeg skjønnte at jeg måtte avdekke hva de mørke flekkene til min lesende pasient bestod i, og valgte ut et spesielt avsnitt jeg mente var enkelt og rett frem, men som han mente var problematisk. Som et eksperiment byttet jeg ut de historiske og fremmedartede navnene med de til Hitler og Stalin, og med den samme oppbygging av setninger, fremstilte det hele som en konfrontasjon mellom de to i hans bunker, hvorpå til klimaks bestod i at Hitlers livvakt trakk lugeren og kom stormende for å konfrontere den som gjemte seg bak et forheng. Ja, nå skjønner jeg, sa pasienten. Nå fremstår det hele som klart. Av det stod hans legning meg smertelig klar, idet jeg skjønnte at hodet hans slo seg av i møte med det fremmedartede, det han ikke hadde noe forhold til, noe så lite som et eksotisk miljø med fremmedartede navn. Jeg skjønnte videre at de mørke flekkene han snakket om egentlig var mørke bilder, utledende tanker hensatt i naturen som utgangspunkt, med en mening som aldri kan være

fullt ut definert. To viktige, uforenelige kunsttyper fremstod meg som klare gjennom dette eksempel, forskjellen på symbolisten og rasjonalisten. Nå skal det sies at selv en lege finner seg under granskning, og i møtet med min billedlige symbolisme, greide rasjonalisten å finne frem til en sannhet som var utledet, men ikke definert for meg. Av lidenskapstype var jeg altså morsdyrkende. Pasienten måtte bruke mange hint for å få denne sannhet til å sitte hos meg. Ved dataproblemer, fikk jeg høre at motherboardet jeg forsøkte å oppgradere, nok var min favoritt del av maskinen. Til slutt kalte han meg mammaist, en betegnelse som står ennå. Som mamma fra himmelen, sa pasienten om de ting som var til min fordel. Livets brød kommer på ulike måter hos oss alle. Av dette hadde jeg altså både kunstparadigme og lidenshetsparadigme stående klart for meg, og forut for mitt store fall, satte jeg meg i fore å utvide dette systemet til å gjelde kvaliteter i kropp såvel som kvaliteter i ånden. Hele min intuitivt tilegnede filosofi, skulle, i mangel på en adekvat fremstillingsform, komme til uttrykk i dette kategoriske system.

Allerede den gang var det klart for meg at en kategorisk inndeling er en mindreverdige type tenkning, og jeg får gang på gang demonstrert dets forenkling og feilaktighet, i og med at man skjønner at utsnittet, selve bildet og forenklingen, blir det man argumenterer ut i fra. Det blir kategorien, og ikke virkelighet, som man analyserer, og før eller siden vil de to skilles ad. Da min pasient foreslo at arbeideren nødvendigvis måtte være hovedsakelig viljestyrt, mens en prestetype måtte være styrt av forestilling, fremsto denne feil meg svært tydelig, idet sammensetningen av disse typene beror på størrelser som er langt mer avansert og mangefasettert, størrelser vi endog ikke kan bevise. Den gang kategorismen oppstod, stod det meg klart, den gang som nå, at det her var snakk om et utsnitt av virkeligheten, en forenkling som man kan, straks man har tilegnet seg en delvis sannhet, bruke som utgangspunkt for videre utlegning, så lenge man er klar over denne tankemåtes fallgruber. Jeg vil med det fremheve hvor viktig det er at størrelsen man analyserer er så enkel som mulig, og omtaler et eneste aspekt og ikke flere, på en måte som gjør at man kan svare ja eller nei til det forespurte. Om kategorien er virkelighetsfestet, vil svaret ubetinget være korrekt, selv om nå virkeligheten opptrer i flere lag av fortolkning om man skal se virkeligheten som sum eller en helhetlig ide. Det er i sammensetningen av forenklete utsnitt at interessante sannheter fremgår tydelig. Derfor egner kategorismen seg som skoleeksempel, og det er med den jeg vil innlede min bok, for å peke hen til de emner som vi siden skal diskutere, kjære leser.

Men forut for at vi møtes i en enssporet boklig debatt, vil jeg komme med en advarsel. Denne boken er ikke for alle, det skal en spesiell type menneske til for å konfronteres med og utholde mine tanker. Først og fremst krever jeg dette. Man må kunne se på avstand. Ikke bare det, men man må kunne se på avstand det man mener å se på avstand, man må altså evne å tenke og se uavhengig av sin forutinntatte forestilling, som jo hindrer en i å se annet enn det som alltid har vært i synsfeltet. Øyet som ikke ser seg selv, er blindt. Om denne evnen ikke finnes i deg, vil responsen utelukkende

bli hysteri og følelseskollaps. Sagt direkte, moralmennesker og mennesker av objektivisert fornuft, vil ikke ha noe utbytte av denne boken. I tilblivelsen av denne teksten, har jeg som metode anvendt meg av den absolutte subjektivitet, jeg har altså tillatt meg å føle sterkest mulig og følgelig også føle i det ekstreme og i ytterpunktet. Ingen påført fornuft eller moralmessig hemning har lagt bånd på meg, og derfor er de høye forestillinger jeg her har skapt, dypt rotfestet i subjektet og dermed også subjektets virkelighet – en virkelighet. For som vi skal se, er det kun det subjektive menneske som kan være et individ, som virkelig kan tenke og som kan bringe et varsel om den nye tid.

Proklamasjon

Meg er talløse templer reist. Fra Partias sletter i øst til Iberias kyst i vest. Fra Etiopias solsvilde land i sør til Hibernias dunkle øy i nord. Overalt dyrkes jeg og prises jeg for min tordnende ferd over himmelen. Jeg er født fra en jomfru og sprang ut fra steinen i Zagros eldgamle fjell. Jeg er den som slaktet oxen, og en hund og en slange slikket til seg elven av blod som strømmet fra såret i dens hals, og en skorpion spiste oksens manndom. Jeg er den som bringer sesongenes vekst og livets fall. Jeg varsler våren. Jeg er Sol invictus, den ubeseirede. Jeg kan bare være det jeg er, aldri mindre eller noe annet. Alle skapninger kjenner og må anerkjenne mitt nærvær, og slik er jeg også kjent med dem. Jeg er den som ikke kan benektes og er derfor største kraft og høyeste sannhet. Ingen kan se inn i mitt ansikt og bare den edleste skapning har forsøkt. Pris mitt navn, den ubeseirede, og se livets gang. Fra Partias sletteland til Iberias skummende kyst. Fra Etiopia til den dunkle øy. Ingen kan gjøre min ferd, ingen andre kan ta mitt navn. Jeg er Sol invictus, født fra en jomfru og sprunget fra steinen. Jeg varsler våren og morgengryets kommende, og straks jeg forutanes bak beksort horisont, kan jeg ikke stanses. Ubeseiret er mitt navn, ubeseiret er mitt nærvær og evig er min tilbakekomst.

13. mars

Tilbederen

Det er så mye galt fatt med meg. Verdens hardhet er for tung for meg å bære. Jeg har tapt hvert slag jeg har gått inn i, opplevd hvert fall og smakt på hvert et nederlag. Mine onde far ropte inn i mitt øre og forurennet tanken all tid siden. Kvinner avskyr meg, jeg har aldri fått noen nåde, er ikke engang verdig navnet hund eller jøde. Demoners nærvær er alt som forhindrer meg i å breste i evig gråt. Skjebnens hammerslag rammet igjen og igjen, og barnet som engang reiste seg må snart falle sønder. Jeg vet jeg er det mest ulykkelige menneske på jorden, for misforholdet mellom tiltenkt fremtid og faktisk virkelighet, mellom sjelens kvalitet og materiens sletthet, er så altfor stort. Jeg er den mest følsomme som fortsatt lever, det er min tro at for hver generasjon blir de mest følsomme mennesker utryddet. Likevel er jeg utvalgt av den seirende Sol invictus, for var jeg laget av kull, og var jeg ikke edel, ville jeg forlengst ha blitt hamret flat. Jeg er av jordens skjulte juveler, og hvert slag har frembrakt større og større klarhet. Før jeg brister, ønsker jeg å fylles av hans store lys en eneste gang. Jeg vet at tiden er knapp, for hver dag som går er det innsikter som unnflyr meg, og jeg vil snart innhentes av forfølgerne, menneskene av stein. Tilgi derfor om hånden skjelver, eller om tankenes bane blir brutt av skrikene fra Tartarus, det evige skriket som er festet i meg av forræderen Uranus. Tilgi derfor alt, bortsett fra unndragelsen av min store oppgave, dette eneste uttrykk for min frihet og min verdighet. Det finnes blant menneskene en skjult prins, og jeg akter å finne ham. Jeg skal finne ham og kalle ham min sønn. Menneskebarnet skal bli født av steinen, slik jeg ble født fra steinmenneskene. Lyset fra hans himmelferd vil ikke kunne benektes og mine forfølgere vil styrte ned i grus, mens jeg går under som den bristende juvel. Bristende fordi jeg rommet det lys jeg selv ikke kunne holde. Dette er tiden for fornyelsen av den gamle kult. Sol invictus, han som alle skapninger må kjenne, den fulle form, solgløden født av steinen, mykhet og hardhet forent. Han skal være det jeg ikke kunne bli, den sanne gud og den første blant mennesker. Hensyn er for de svake, og jeg har ikke råd til å ta hensyn mer. Jeg må være meg selv uhildet, uforhindret. Slik kan jeg ta til meg guddommens aspekt og skinne før min tid, før tiden er inne, før mine brødre har inntatt jorden på engleføtter. Når jeg ser bildene av den gamle tid, utleder jeg dette. Mithras Sol invictus har formildede trekk. Ellers kunne han ikke være den overstrømmende kraft, den som rommer alt av universets innhold. Han er ikke den ensporede harde kjøpmann eller den harde aristokrat. Ikke en ensporet vilje som slår i takt med sine platte krav. Solen er en tone som rommer alle ting, og derfor uttømmer den seg fra øyeblikk til øyeblikk. Når lidenskap og ånd forenes, vil guden krones med soloppgang.

13. mars kl. 03:22

Tingens særpreg

Nå kommer et forsøk på å sammenfatte alle mine tanker av de siste år, fra da isøyen fødte min manndom til det sørlige landet tappet mitt hjerteblod. Jeg drikker av mitt hjerteblod nå, i form av vinen, for oppgavens magnitud bringer meg megen angst. Skål! Jeg skåler i mitt hjerteblod! Jeg løfter dette beger. Til meg selv. Til mine ikke-tilstedeværende brødre. På slagmarken ville dere stått meg bi, men noen kamper må man kjempe alene.

Jeg lengter likevel etter å se dere her med meg.

Hva er jeg som tenker? Det sier seg selv, gitt min forfølgelse og slette bakgrunn, at jeg ikke kan krones med laurbær av gull. Jeg er ikke en Nietzsche eller Schopenhauer, ei heller en Kant eller Heidegger. Soldansen har dessverre foregått på mørke steder, som gjør at det største overblikk er skjult. Jeg er snarere en Cioran eller Freud, en som lager spissfindigheter på et gitt område, og som ikke våger å lese de store mestere i frykt for å måtte forstå at her er intet å gjøre. Det er forøvrig den 22-årige Cioran jeg sammenligner meg med, i en alder av 32. På hans eldre dager ble jo Cioran Buddhist og idiot, noe han burde ha holdt seg for god til. Jeg, som aldri har levd, sammenligner meg med stolthet med den unge kraft. Det er for lidenskapen jeg gjør dette, og det er for lidenskapen jeg skaper et system, som eksisterer innenfor den større metafysikk jeg adopterer uten å grunngi. Vit at jeg vil grunngi min lidenskap, men da ikke gjennom oppgitt grunn, hvorfor jeg nå drikker av mitt hjerteblod, men av bildet på min smerte, Sol invictus som reiser seg.

Jeg kan i det minste gå grundig til verks, og gå til selve fundasjonen for min tanke. Det er forståelsen av tingen i seg selv som tingens særpreg, som åpner for hele min intuitivt tilegnede metafysikk, som vi skal se, slett ikke er noen metafysikk. Gjennom tanken kan vi ramme inn og definere, gjennom følelsen kan vi springe ut og utlede, jeg benytter meg av begge disse metoder, og derfor er jeg hurtigere over horisonten enn noen bror jeg kjenner. Skarpere sverd og større gaver, kanskje! Men ingen er rask som meg.

Når vi forholder oss til tingen i seg selv, forholder vi oss til dens tilsynekomst. Vi kan sanse tingen, med syn, hørsel, luktesans, følelsen i fingrene, blant annet, og gjennom hver fremgangsmåte er det et aspekt ved tilsynekomsten vi forholder oss til, den materielle manifestasjon og materiens fremtredelse i verden. For å finne frem til den bakenforliggende årsak, nei, den bakenforliggende pådriver, tingens mørke mor, er det kun mine verktøy vi kan benytte oss av, definert tanke og utledende følelse. Hva kan vi gjennom tanken si? Ved å se tingen, kan vi si at noe ga opphav til tingen. I det gitte øyeblikk og til det gitte sted, var det noe som ville det slik. Noen kaller denne skjulte pådriver Gud, men jeg vet bedre, jeg kaller det et monster, det er naturen manifestert, det er den mørke mor. Og hun har sin egen vilje. Vokt dere, mine venner. Brødre! Vi må vokte oss for dette monsteret. For hva er det egentlig hun vil. Alt som er til, har hun villet, på et tidspunkt. Hver

tilsynekomst er et vitnesbyrd om et viljens øyeblikk. Hvordan kombinerer vi dette til et større hele. Hvordan kan vi forstå viljens vesen, hva den egentlig vil? Skulle vi ta innover oss hver tilsynekomst, ville vi raskt bli overveldet. Ja, man kan bare se og føle på en ting av gangen. Mange lukter tilsammen blir en stank, det vet enhver sansenes mester, og her kan vi altså fastslå at sansene kommer til kort, fordi sansene trekkes mot den ene tilsynekomst, ikke de mange. Gjør vi rammen for stor, vil forståelsen unnfly oss. Tanken kan bare fastslå viljens ene øyeblikk, ikke mer, kun fastslå at dette ville dette. Se! Da går vi til følelsen. For hva er det vi ved sansenes tilsynekomst kan føle? Ved følelsen kan vi utlede, la sirkelen gå utover istedet for innover, min naturlige tilstand, den som i denne verden er så lite verdsatt, og den som ble så grusomt angrepet, selv av mitt eget opphav.

Vi kan ikke forstå det fullt ut, men vi kan forutane, at hver ting bærer kimen til sin egen undergang, at tingen bærer sitt eget paradoks. Ved enden av tingens egenskap, ser vi begynnelsen til tingens endepunkt. Slik ser vi konturen av den store plan som ligger bakenfor. Den som er sterk, utfordrer det sterke og vil bli overvunnet, gjennom mykhet. Slik blir mannen beseiret innenfor kvinnen, om ikke av sin egen overmann. Alt som er mykt, vil ha ønsket om å herdes, og slik blir kullet til diamanten under jorden. Man trengte bare omstendighet og det rette trykk, den rette herdelse, til å gjøre det så. I kjønnslig omgang ser vi at kjønnene søker mot ytterpunktet, kvinnen vil ha den maskuline, mannen det feminine, så skaper man altså den levedyktige middelvei. Men la meg ikke forgripe meg på den moderne sensibilitet. Hvis vi utleder tingens egenskap, kan vi bare fastslå at her er ønsket om noe annet, min overvinnelse, og at manifestasjonen kommer til å være annerledes, og likevel bygget på, det opprinnelige opphav. Vi kan fortape oss i utledningen og komme til de mest monsteraktige bilder, mine mørke bilder, men vi kan ikke vite, nei vi kan ikke vite gjennom tilsynekomsten, hva denne tingen vil bli, hva som er den skjulte mors plan. Men vi kan tenke ganger der hennes vilje har blitt fullbyrdet. Vi kan, gjennom eksempelet, ane en større plan. Og med dette bringer jeg frem mennesket og apen.

Og her falt min ferd. Jeg ble blødende dratt gjennom gatene, pisket med skam og nederlag. I rus skrev jeg ordene, til jeg var sanseløs og sovnet i min egen seng. Da jeg våknet, orket jeg ingenting. Jeg har nå knappast fått reist meg, knapt fått tilbake tanken, før jeg fortsetter å presentere disse tankene. Å gjøre dette krever en titanisk anstrengelse av meg, og likevel greier jeg ikke å konsentrere meg, ikke engang en time. Men tankene har blitt tenkt, og derfor skal ordene bli til.

13. mars kl. 03:30

Symposium I

Øystein Tranås Kristiansen: Mennesket og apen, ja. Jeg må tankepinne. Når vi ser på gudene til gamle germanske og slaviske stammer, var den ypperste av dem Thor, Donar eller Peron, en grovbygget mann som holder alle arbeiderens dyder. Sterk, hard, enkel. Dette var det de ville. Det er tydelig at det måtte et mer komplekst samfunn, den gresk-romerske verden på sitt endepunkt for å skape en gud som hadde følsomheten i seg. Denne typen åndelighet kunne bare oppstå i et komplekst samfunn. Hvis vi nå ser på bildet av Sol invictus, den foredlede mann, kan vi fastslå dette: At her var en sterk mann som tok en vakker kvinne. Men hva, hva da med den foredlede? Det er min tanke at han må overvinne både sterke menn og vakre kvinner.

13. mars kl. 03:35

Øystein Tranås Kristiansen: La oss se på apen i sin tilsynekomst. La oss se på apen med en intellektuell ramme. Vi kan fastslå at apen er sterk og grovbygget, primitiv i forhold til sin etterfølger, ja, til og med vulgær. Vi har apens historikk, og vi har vår historikk, og derfor har vi den kritiske ledetråd som kan definere den utledende tanke, det som befatter seg med tingens paradoks eller tingens overvinnelse. Da det første menneske oppstod, var det underlegent apen på alle områder, fordi det var apens dyder som gjaldt. Apen var den som best kunne hamre på bryst og løvdekket jord, klatre i trær og gjøre det aper gjør. Hvorfor er du ikke som oss? spurte apene. Og under apens kriterier ville mennesket tape hver en prøvelse. Kun da denne vår Tarzan ble klar over seg selv, ville utøve seg selv, flyktet han fra skogen og begynte å springe over slettene. Han svømte i havet. Han bygget bål. Og all tid siden har mennesket vært overlegen apen, sin forgjenger. Det er mitt ønske at vi også skal få vår etterfølger.

Nå. Siden vi har apens historikk, ser vi hva apens tilsynekomst rommet, hva dens overvinnelse var. Hvis vi ikke hadde apens historikk, hvis vi ikke visste noenting, kunne vi kun se på apen som tilsynekomst, og forsøke å utlede hva apen skulle bli. Vi kunne se de grove lemmene og det flate ansiktet, og utlede at dette nok skulle bli annerledes, men vi kunne ikke fastslå hva dette skulle være. Så den utledende tanke, forutanelen, har sine klare begrensninger, selv om den kan dra oss inn i interessante landskaper. For det som skal bli til, må først drømme det, sanse det, forutane det, før forandringen kommer i et lynglimt, og det foran apen står en mann med fakkell.

13. mars kl. 03:44

Øystein Tranås Kristiansen: Gitt at vi har erfaring om hva som har etterfulgt hva, hvordan naturen

er innordnet, hvordan kulturens gang har vært, har vi altså et større innblikk i den skjulte viljes egenskap, vi får et innblikk i hva det er som villes. Av alle egenskaper man har, synes motsatt egenskap å villes frem, men fortsatt bygget på den gamle. Det enkle vil forøke seg i kompleksitet, og det grove vil forfines. Enhver sivilisasjon som har vært, har startet fra et rudimentært plan før det nådde sin høyde, og enhver styrke vil trekkes ned, beseires. Og slik ble apens styrke overvunnet av menneskets større mykhet og menneskets større kompleksitet, for på det sterke kunne man bygge et lag av forfinelse.

13. mars kl. 03:52

Øystein Tranås Kristiansen: Så, når vi studerer tilsynekomsten, må vi ikke kun se på den materielle overflate, vi må også se på tingens historikk, for slik forsøke å forstå hva som har frembrakt tilsynekomsten. Vi må skape rammer som forstår, hva det er som var villet i det ene øyeblikk tilsynekomsten ble til, og vi må gjennom historikken se hva det villede har vært over tid, hva som er monsterets plan. Men, skal vi ta innover oss tingens særpreg, må vi se hva tingen ennå ikke har blitt, men som vi har mørke forutanelser om, både i tingens egenskap og i vår kunnskap om den skjulte vilje. Vi vet at alt som er, vil overvinnes, og vi vet at alt vi er, vil anta motsatt egenskap, og bygges i høyden, men vi vet ikke hva dette eksakt kan bli, fordi vi kan ikke sette en definerende ramme over noe som ennå ikke er en tilsynekomst. Men ønsket, den utledende tanke, kan for den åndelige skape sin egen virkelighet, og ved å ramme inn de i åndeligheten skapte bilder, kan man forutane konturen av den nye overvinner.

13. mars kl. 04:00

Øystein Tranås Kristiansen: Overvinneren har en gang vært den overvunnede. Som mennesket i apens flokk, eller som korsfestede hos romeren. Men hva er vel et kors annet enn en hån mot det å fly?

Så, den overvunnede må altså ha blitt overvunnet, og det er hans forgjenger som har besørget dette? Hvordan? Jo enklere noe er, jo sterkere er det, jo ondere det er, jo mer vil det vinne. Og det er gjennom denne seier at det enkle skaper sin egen undergang, fordi det enkle skaper en avansert utgave av seg selv, som er seg overlegent. La oss nå se på mennesket, hva mennesket har vært og hva mennesket er nå. Her er viktige hint og ledetråder.

13. mars kl. 04:05

Øystein Tranås Kristiansen: Før den kritiske tid, før åndelighet ble skapt, var mennesket i et nært forhold til natur og virkelighet, og de bilder og konsepter det skapte, var ikke løsrevet noen virkelighet, nei, selv Helios, Apollon og Sol invictus var ikke tillatt å unnfly noen virkelighet. I denne gamle tid, i den hedenske tid, var åndelig virksomhet inndelt i dette: Forståelse av tingens særpreg, tingen i seg selv, i form av dyrkelsen av genius. I alle de gamle religioner ser vi det samme trekk, at man i begynnelsen ila åndelighet til bekker, fjell og steder. Man ga dem navn og en mening, en egen sjel. Og dette fortsatte man med, lenge etter at billeddyrkingen hadde tatt til, ved å ofre til keiserens genius fra Britannias kyst. Vi ser også at straks konseptet rundt bildet og billeddyrking hadde blitt til, overvant dette det gamle, sin forgjenger. Bildet er enklere, lettere tilgjengelig, lettere å anskueliggjøre, og den kritiske overvekt av befolkningen ga seg hen til dette, og dermed ble dette sannhet. Det enkle anskueliggjørelse overvant altså forståelsen av tingens særpreg.

13. mars kl. 04:12

Øystein Tranås Kristiansen: Den opprinnelige forståelse forsvant likevel ikke helt, selv om den nå var avhengig av billedgjøringen som opphavssted for videre innblikk i natur og vilje. Ingen keiser ble dyrket foruten bilde, ingen hellig lund ble dyrket foruten navn og nymfeskikkelse. Vi kan si at tingen som særpreg og bildet eksisterte som tvillingkonsept. For de enkle masser, var bildet alt som var, og for enkelte prester og de sannferdige, var bildet opphavssted til tingens særpreg, eller forståelsen av naturens sjel og naturens orden. En forståelse som i det store og hele overgår den forståelse vi har av i dag, idet samfunnsordenen var naturnær og jordnær, bokstavelig talt. Ting hadde sin rette plass, om ikke ville man av naturen straks bli korrigeret.

13. mars kl. 04:16

Øystein Tranås Kristiansen: Lidelse var her naturlig nok knyttet til naturen og fysisk utøvelse. Ble man forulempet, gjorde man skade på seg selv eller andre - en helt naturlig ting, og slik ble lidelsen i seg selv redusert til et helt akseptabelt nivå.

13. mars kl. 04:18

Øystein Tranås Kristiansen: Denne samfunnsorden, som Sol invictus kun var et endepunkt av, iallfall et foreløpig endepunkt, ble avløst av en ny orden, hvor lidelsen for første gang skapte en åndelighet som var løsrevet virkeligheten. Guden og dens helgener ble for første gang tillatt å ha

egenskaper som stod i motsetning til og i strid med naturen. Den kristne mann, gjennom å slaktes for fote, og stille seg selv åpen for slakt, skapte samvittigheten. Dette fordi den villede ville nå ble så stimulert, at den istedet for å skape et bilde, eller et forsterket ønske, nå skapte et absolutt i form av Gud og et himmelrik. Dette himmelrik rommet alle ting, og er følgelig en umulighet. Det kan være verdt å notere seg at selv om et absolutt i seg selv er absolutt, kan ikke tilgangen til absoluttet være universell, med det ville hele konseptet bli gjort meningsløst. For at det skal være et himmelrik for de troende, må det være et helvete for de ikke-troende. Sagt litt spissfindig, man kan ikke ta glede over selv paradiset, om man ikke vet at de andre lider.

13. mars kl. 04:23

Øystein Tranås Kristiansen: Med kristendommen ble altså den hyperstimulerte og mindreverdige følelse tillatt å skape et absolutt, og med dette absolutt, fikk man, på tross av dets urimelighet, en åndelighet som strakte seg mot å favne denne entitet som står mot naturen. Man fikk dogme og moral, fastsatte levereregler, hvor dyd bestod i å fornekte både selv og natur, til fordel for dyden selv. Kort sagt, følelsen og lidenskapen vokste ikke, den krympet snarere, siden alt man følte nå var lidenskap. **[mener nok: mindreverdighet.]** Men tanken og konseptet vokste, konseptet fordi det nå skulle romme alle ting, tanken fordi den måtte holde følge med dette, og rettferdiggjøre det gjennom moral og dogme, i henhold til naturstridig konsept.

13. mars kl. 04:27

Øystein Tranås Kristiansen: Man fikk altså et misforhold mellom følelse og tanke. Lidenskapen og utøvelsen ble lagt bånd på, og tanken skulle romme alle ting, og istedet for å favne natur, favnet tanken nå den utrolige størrelse som er et dogme.

13. mars kl. 04:29

Øystein Tranås Kristiansen: Dette dogme var i seg selv nok, så lenge tilbederne var av såpass lav art, at de bare behøvde å høre det uttalt for å godta alt sammen. Men med tiden måtte selv kristenheten romme tenkende mennesker, og dermed fikk man altså rasjonaliteten i tillegg, altså rettferdiggjørelsen av fastsatt dogme. Man fikk tvillingkonseptene moral og rasjonalitet, som nå er de virkende krefter for menneskeheten. Men nå er tilstandene snudd på hodet. Det er de laveste som godtar moral uten argument, på samme måte som det var de viktigste mysterie-prester som hadde innblikk i genius og tingens særpreg. Og nå er det de smarteste som har tilgang til rasjonalitet og

rettferdiggjørelsen av moral, når det i gammel tid var de dumme som måtte anskueliggjøre tingens særpreg gjennom et bilde. Her er også et tiltalende trekk ved den gamle tid, religionen som mysterie, altså en trinnvis initiering i gradvis forståelse. Nå har det hele blitt snudd på hodet, religionen er universell, og de som mest uforbeholdent aksepterer dogmet, uten argument, er de helligste.

13. mars kl. 04:34

Øystein Tranås Kristiansen: Rasjonaliteten som sådan, kan ikke eksistere uten moral. For det første ble rasjonaliteten skapt for å rettferdiggjøre dogmet, for det andre, er rasjonaliteten og den intellektuelle rammen, i seg selv løsrevet tingens særpreg og dens av naturen faktuelle egenskaper. Det har blitt en dyd å tenke seg bort fra naturen.

13. mars kl. 04:36

Øystein Tranås Kristiansen: Derfor ser vi at våre mest intelligente menn er gjennomsyret av dogme og moral i selv sin skarpeste tenkning. Den logiske slutning til alle ting, blir unndratt. Tanken gjenkommer ikke til sin mor, naturen. Den søker stadig mot det umulige konsept, selv for de som virkelig kan tenke. En kjøpmann vil naturlig nok kun se tilsynekomst.

13. mars kl. 04:39

Øystein Tranås Kristiansen I den moderne verden, er følelsen altså mindreverdige, fordi den er ikke utviklet siden kristendommens første dager, og har snarere krympet. Samtidig har tanken vokst i urimelig høyde, til det punktet at den er ufundert, den favner ingen virkelighet, kun et moralens absolutt. Forenklet sagt kan vi derfor si at tanken har blitt større enn følelsen. Sett med et overblikk: Det enkle og dumme og onde har overvunnet det edle, tingens særpreg. Derfor er heltene, og de vinnende gorillaer ad i dag, de som forholder seg kun til materiens tilsynekomst, eller de som er verre enn dette, de lyver om natur og tilsynekomst, altså de falske prestene og deres slavemasser. Disse er de mest løgneriske, og følgelig også de sterkeste - de har kraften av et stort overtall med seg.

13. mars kl. 04:43

Øystein Tranås Kristiansen Skulle en mann idag begynne å snakke om bildet som

eksemplifisering av tingens særpreg, eller særpregene i seg selv, ville han straks bli utstøtt, eller i det minste latterliggjort. Arbeidere som er nært sin instinktverden, de gamle billeddyrkere, blir hensatt i en lav stilling, og tenkere som søker mot naturen blir gjort til monstre. De søker nemlig mot naturen, mot genius og særpreg, på bekostning av det feilslåtte absolutt.

13. mars kl. 04:45

Øystein Tranås Kristiansen: De onde, sterke og grove aper er altså i vår sivilisasjon de seirende. Og, om man skal kjempe med deres våpen, om man skal kjempe under deres kriterier, vil det edle menneske, det som forholder seg til sannheten, straks tape. For ingen kan lyve bedre enn den løgner som tror på sine egne løgner, og ingen kan svømme bedre på overflaten enn de overfladiske kjøpmenn. Jeg vil nå utlede hva denne tilstands overvinner vil være, altså et mer avansert stadiet bygget på det gamle. Den tilstand vi har nå, er altså en sjelens utvidelse på bekostning av en naturens innskrenkelse. Det er gjennom følelsen at apen skal seire, og bli noe annet enn en ape. Tanken har allerede blitt gjort absolutt, blitt gjort umulig, og man kan ikke stoppe med å lyve, det er ved å utvide den krympete og mindreverdige følelse at det nye menneske skal bli til. Her vil jeg si meget ...

13. mars kl. 04:48

Øystein Tranås Kristiansen Jeg vil naturlig nok utlede det med et bilde, hele grunntanken bak denne boken. Vi ser at Sol invictus, høydepunktet i den romerske sivilisasjon, ikke har kjøpmannstrekkene med de harde øyne og den grovbyggete kropp. Han er snarere et resultat av den sterke mann og den vakre kvinne i samkvem, og får ved sin tilblivelse, egne kriterier for sin eksistens. På denne styrke bygger man altså et nytt lag av følsomhet, som retter seg, ikke mot det mindreverdige, men mot å føle mest mulig, mest mulig lidenskap. I den moderne tid har man allerede tilgang til rasjonalitet og den løsrevne, utvidede sjel, med den utvidede lidenskap kan sjelen igjen gjenkomme til naturen.

13. mars kl. 04:53

Øystein Tranås Kristiansen: Så, kjøpmenn og falske presters overvinnelse av den sannferdige mann, vil skape grobunnen for deres ultimate nederlag. Gjennom deres overvinnelse, vil de skape en stor lidelse. Vi vet at den mindreverdige skapning går til angrep på det vakre gjennom sin lidelse, men den høyverdige skapning, for ham vil lidelsen kun gjøre det vakre, vakrere. Den sannferdige

manns mange nederlag, vil skape stor grobunn for lidenskap og verdsettelse av det vakre. Og dermed, en utvidet og forhøyet lidenskap, som nå kan bidra med å forankre tankelivet til en faktisk natur. Dette vil skje gjennom et følelsens og bildenes anskueliggjørelse av tingens særpreg, altså det tingen fordrer til å bli.

13. mars kl. 04:55

Øystein Tranås Kristiansen: Man ser her at det gamle Romerriks høyeste punkt var en arrestert utvikling, et amputert lidenskapsliv, men samtidig et varsel. Den krøllhårede og blondhårede adonis med følsomt blikk, var det nye trinn for de som forhold seg til tingens særpreg, altså et genius. Det hele ble kun avbrutt av en tusenårig henfallelse inn i mindreverdige følelser. Man fikk i det minste en slags utvidet sjel utav det. Selv om jeg nok tror at det beste ville ha vært å ikke bringe frem den nye utvikling gjennom slavene.

13. mars kl. 04:58

Øystein Tranås Kristiansen: Jo mer følsomt et menneske er, jo mer sannferdig vil det være, og jo mer i henhold til natur, i henhold til skjønnhet og sin egen vilje. I motsatt fall ville det lyve, og ikke føle noen smerte ved dette, kun omfavne slavesnakket og prestenes forledelse.

13. mars kl. 05:00

Øystein Tranås Kristiansen: Det konkluderer det foreløpige kapittelet om tingens særpreg. Jeg vil siden grunngi samt introdusere andre av mine konsepter.

13. mars kl. 05:05

Øystein Tranås Kristiansen: Vent, jeg glemte å si dette: Når vår Tarzan blir klar over sin menneskelighet i møte med gorillaflokken, det er det øyeblikk hans overlegenhet blir gjort til kjenne. På samme vis, når tiden er inne, når lidenskap og sjel er forent til en immanent entitet, en immanent kraft, Sol invictus i sin oppstandenhet, da er dette noe alle må anerkjenne. I det gamle Kristiania fikk ikke gorillaer gå fritt løs på gatene, da de kunne bokse herrer med hatt på nesen, og løfte på unge jomfruers skjørt. Gorillaen er med gorillaens kriterier sterkere enn noen mann, likevel var de i det gamle Kristiania hensatt i bur, som seg hør og bør i møtet med en overlegen skapning. På samme vis, når arbeideren, kjøpmannen og de falske prester blir klar over den nye

mennesketype, idet den lidenskapelige mann blir immanent med sin åndelighet, vil de straks i godhet med den øvrige menneskehet, gjøre seg selv avleggs. De vil som apen i forlegenhet krympe seg vekk, og straks sette seg selv i bur. Overgangen fra en tilstand til en annen er alltid brå, selv om det er en lang natts ferd mot daggry. Det hele beror på den utvidede lidenskap, ikke kjøpmannen, som i sin frekkhet nå tror seg overlegen, simpelthen fordi ingen tenkende skapning har sagt ham imot.

13. mars kl. 05:13

Øystein Tranås Kristiansen: Gorillaen blir straks klar over sin underlegenhet, straks mennesket viser seg med fakkell og gevær. Det samme for kjøpmannen, når det lidenskapelige menneske gir til kjenne sin følelse.

13. mars kl. 05:14

Øystein Tranås Kristiansen: Sol invictus

<http://open.spotify.com/track/2A6gicMmlenKZ0Twt617f4>

Sol Invictus

Audiomachine

Spotify

13. mars kl. 05:50

John Olav Oldertrøen: Denne lange tråden rørte ved en primalspasme hos undertegnede. I vesentlig større grad enn tidligere.

13. mars kl. 07:13

Øystein Tranås Kristiansen: Hm. Må være prestens assosiasjon med lidelse. Kjøpmennene liker det når man dunker bryst og brudlebasser, prestene liker det når man kravler rundt i tilsynelatende humblet tilstand. Siden jeg er symbolistprest og solgud, unnflyr jeg selvsagt alle slike kriterier.

13. mars kl. 08:22

John Olav Oldertrøen: Jeg bøyer med dypt i støvet for at du introduserte Audiomachine for

undertegnedes blødende hjerte og utarmede sinn. Takk, O Tranås.

13. mars kl. 21:43

Øystein Tranås Kristiansen: Som sagt, det må være det prestelige slektskap, som gjør at den estetikk som unnflyr den gjengse Brutus er ekstra virksom. Takk også den store Trøndergud Morten Heia, som introduserte meg til Audiomachine, Two steps from hell og deres mindre lillebror Future world music, en del av den kulturelle oppblomstring som hadde gått under radar.

Morten Heia er fysisk virksom på ulike områder, samtidig som han har runket seg gjennom det norske utdanningssystemet og med det redusert det til en vits, scorende høyeste karakter etter en eller to kvelders lesing over mange år. Jeg er derfor tilbøyelig til å måtte kategorisere ham som aristokrat. Problemet er mangelen på en slags keiservilje og overordnet visjon, som gjør at styrken og intelligensen translateres til reell maktbruk i verden. En annen person jeg ved ettertanke har ønsket å klassifisere som aristokrat, er Poetrixx. Skal si mer om dette senere. Man kan være sikker på at om Poetrixx fikk makt, ville han benytte seg av muligheten til å skape seg en kult og ellers bidra til å rasere betaers og konformisters liv ...

15. mars kl. 18:58

Øystein Tranås Kristiansen: <http://open.spotify.com/.../playlist/16eXeGT6ne54xX0shMEFVn>
Her er min playlist over disse artistene (tror jeg) Er ikke alt jeg finner på spotify, Fatal fury, for å nevne en sang. Then again, så er ikke du fighteromega og har sikkert minimalt utbytte av slike ting.

Heart of Courage

Thomas Bergersen, Two Steps Fr...

Strength of a Thousand Men

Thomas Bergersen, Two Steps Fr...

Protectors of the Earth

Thomas Bergersen, Two Steps Fr...

Dragon Rider

Thomas Bergersen, Two Steps Fr...

Archangel

Thomas Bergersen, Two Steps Fr...

15. mars kl. 19:02

Øystein Tranås Kristiansen: Det går såpass nedover med meg at skriveevnene mer eller mindre har forsvunnet. Når jeg setter meg ned for å skrive noe, greier jeg ikke engang formilde selv de enkleste tanker. Det behøver knapt å sies at når jeg skal befatte meg med avanserte konsepter, så kommer resultatet ut som en hån mot sin egen skaper. Til tross for at dette har vært en realitet en stund, skal jeg forsøke å snakke om de tingene jeg har befattet meg med i de siste dagers villfarelse.

16. mars kl. 21:48

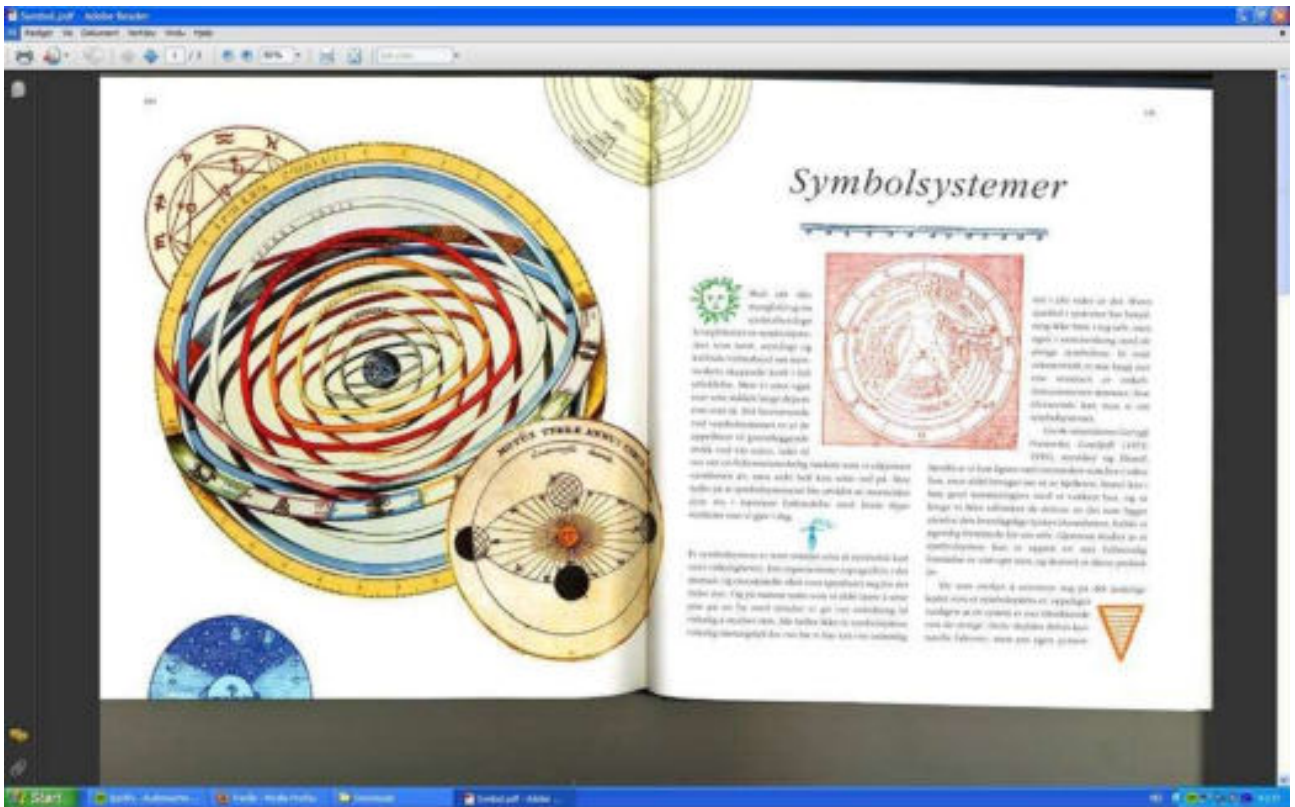
Øystein Tranås Kristiansen: Jeg leste kassevis med new-age bøker som barn\ungdom, og en del av dette måtte jo komme tilbake. Jeg fant dette interessante utdraget, som tar for seg en del av tingene jeg ønsker å beskrive. Det gjelder bare å kutte vekk mystisismen og kryptologien, som egentlig skjuler at det er et dogme det er snakk om, at "Her vet vi ikke mer." Det er bra at noen har vært inne på det samme som meg, det viser at det hele ikke er ufundert. Tanken er altså å benytte meg av min større evne til sannferdighet og mitt større vidsyn, til å sette det hele i et større system og en større sammenheng.

16. mars kl. 21:53

Øystein Tranås Kristiansen: Plages med ufattelig tregt internett. Det saboterer alle mine foretakender. Men her er bildene.

16. mars kl. 21:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

16. mars kl. 21:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

16. mars kl. 21:55

Stian M. Landgaard: «Why won't you talk to me

You never talk to me

What are you thinking

What are you feeling

Why won't you talk to me

You never talk to me

What are you thinking

Where do we go from here»

16. mars kl. 22:27

Øystein Tranås Kristiansen: Som vi ser, benyttes mye av dogmatikerens trylleapparat, med upresise hentydninger det ventes at vi skal hause oss opp over. Likevel er hovedpoengene de samme som jeg lenge har mistenkt, sikkert fordi min opprinnelige befattelse med åndelighet skjedde på den mystisk-symbolistiske arenaen. Skal vi se ...

16. mars kl. 22:35

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, jeg skal unngå å snakke i kryptiske bilder. Den naive jomfruprosess og immanente symbolisme må ikke forstyrres av en annen mannlig kraft, spesielt hvis denne kraften nesten er fullkomment rasjonell. Akkurat nå vil jeg forhøye lidenskapen, ikke rasjonaliteten. Jeg kommer tilbake, tror jeg, men vet ikke når. Først må jeg gjenfødtes sterkere. "Man kler seg ikke naken for sin venn."

16. mars kl. 22:51

Stian M. Landgaard: Jeg sier som Ken Hansen: "Kun interessert i å hjelpe."

16. mars kl. 22:53

Øystein Tranås Kristiansen: Fra hans perspektiv var han jo nettopp det, selv om han på gorillaaktig vis sprengete min jomfruhinne. Sol invictus må fullføre sin naive himmelferd før han kan komme tilbake til jorden.

16. mars kl. 22:55

Stian M. Landgaard: Derav min ironiske referanse, ja.

16. mars kl. 22:56

Øystein Tranås Kristiansen: Så hva er new age teksten inne på, som sammenfaller så mye med mitt eget tankemateriale. Jo:

- Symbolene er et uttrykk for instinkter og følelser som enten benektes eller er neglisjert av den moderne rasjonalitet og den moderne sensibilitet. Gjennom symbolet kan vi altså få tilgang til det som ligger i denne vår instinktmessige væren.

-Ens draging mot enkelte symboler kontra andre, forteller noe om vår subjektive tilbøyelighet og kulturelle draging. Man kan ikke se forbi at ens kulturelle bakgrunn og mentale balast, former symbolene. Luke Skywalker er for eksempel et slags heltesymbol for mange moderne mennesker, altså en moralsk helt. Man må altså si at det apollinske virker inn, også på følelseslivet.

-Det nevnes også at virkeligheten er av paradoksal natur, noe som ikke kan avdekkes av rasjonaliteten. Dette har jeg jo hamret løs om lenge. Det jeg tenker, er å komme med en god fremstilling og forklaring på dette gjennom tingens særpreg, og forøvrig komme med dette helhetlige tanke-systemet ...

16. mars kl. 23:03

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg driver og leser Freuds Totem og Tabu. Jeg forsøkte å skrive en bolk om kvinnen, men gikk i dass. For det første i mangel på språkevne og konsentrasjon, men også fordi mitt dionysiske vredeshyl, som jeg opprinnelig så for meg, ble til apollinsk presisering, og en oppgave som er altfor stor for meg i min nåværende tilstand. Det er altså best å ta for seg mindre sammenhenger som deler av et større hele. Kvinnen som tematikk, vel, det er et for stort bryst å gape over for en ung adonis ... han må vokse først.

Men i totem og tabu kom jeg over følgende svært gode presisering, som jeg og andre har fanget gisten av, men ikke har greid å formulere spesielt godt:

16. mars kl. 23:07

Øystein Tranås Kristiansen: I korte ordelag. Freud hevder at det moderne tabu ikke er knyttet til et symbol eller gjenstand, men til Kants kategoriske imperativ. Sagt på den måten, en handling er bare gyldig dersom den kan sies å være en universell lov ... hvilken tvangstrøye. Følgelig blir enhver virkelig subjektivitet og virkelig sannferdighet umulig for et moderne menneske. Enhver sannferdig tanke blir utsatt for tabuet i form av Kant ...

16. mars kl. 23:13

Øystein Tranås Kristiansen: Det jeg på sett og vis foreslår, er å tilbakevise eller ignorere dette tabuet, og heller virke overskridende på ethvert historiske tabu, enten ved å forstå eller utøve dem. Og i alle tilfeller må vi anskueliggjøre de instinkter som dette tabuet går til angrep på.

16. mars kl. 23:15

Øystein Tranås Kristiansen: Freud hevder at mens tabuet er en stadig virkende kraft for vår

sivilisasjon, om enn i en abstrakt og forvansket tilstand, er det han kaller totemet så å si utgått. Med mine egne ord, må totemet være den positive dyrkelse av det et symbol representerer. I et steinaldersamfunn, en manndomsprøve og en hulebjørn avtegnet på veggen. Dette har altså ikke blitt abstrahert og forvansket i vår sivilisasjon, mener Freud. Her mener jeg han tar feil, simpelthen fordi dette verket ble skrevet i 1910, på sett og vis på høyden av en fredsommelig og rasjonell periode. Det burde ikke være noen tvil om at flagget og demagogen fortsatt er en svært virkende kraft for menneskeheten. Jeg tror det ville være nesten umulig om et negativ skulle eksistere, altså en forhindring på utøvelse, om ikke insentiver på utøvelse ikke fantes. Om ikke ville negativet virke forkrøplende på den organismen som et samfunn er. Kants kategoriske imperativ er virkende, men innenfor dets rammer driver totemene oss videre til det vi definerer som en moralsk handling. Gjennom flagget har jo 500 000 barn i Irak blitt sultet ihjel. Hvilken gyldig lov!

16. mars kl. 23:21

Ken Hansen: Det var før det, Stian.

16. mars kl. 23:24

Øystein Tranås Kristiansen: Vi ser at den gamle religions symboler, vil ved en ny religions innførsel, bli forbundet med avsky. Dette er på sett og vis en bekreftelse på den kraft vi ilet den gamle tids symbol. I den greske tragedien Orfeus, må de gamle guder, titanene og kaos i form av de hevne furier respekteres og blidgjøres, men de betraktes fortsatt som avskyelige. Og ta de hedenske templer etter kristendommens innførsel i Romerriket. Zeus og de andre guder ble fortsatt betraktet som krefter, bare demoniske.

16. mars kl. 23:25

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har jo tidligere vært inne på at den tilstand som overvinne den andre, på sett og vis er ondere, iallfall mindre sannferdig. Utifra dette syn, er det de gamle animister som var nærmere sannheten enn oss, men denne dyrkelsen ble overkjørt av stadige forvanskninger og abstraksjoner, den siste er jo Kant. Jeg foreslår en klar fremgangsmåte for dette. Dels går den på å bli reaksjonær, å gå tilbake til det gamle gudesymbol, dels går det på å fylle den utvidede sjel, den utvidede evne til abstraksjon med lidenskap, altså fundere seg på instinktenes verden, slik at abstraksjon og instinkt igjen kan bli et fungerende hele.

16. mars kl. 23:28

Øystein Tranås Kristiansen: I alle tilfeller vil en slik sannhetsutøver, en som tilbakeviser Kant, bli betraktet som uren. På samme måte som titanene ble beseiret av de velordnede greske guder, og på samme måte som Zeus på sin trone ble gjort til en djevel. I den moderne verden er en som forholder seg til følelse, uavhengig av det moderne tabu, blitt en djevel.

16. mars kl. 23:30

Øystein Tranås Kristiansen: En sannhetsutøver ad idag, vil altså implisitt bli utsatt for ulike grader av forfølgelse, og følgelig også lide. For den kristne mann er lidelsen den støpeform han skapes utav. Det er derfor han er så sympatisk til den lidende, her er god grobunn for hans idealbilde, den saktmodige, tålsomme, ydmyke. I min søken etter anti-krist har jeg kommet frem til dette: Den nye overtager, den nye religion, er ikke Attila, for det er i nedslaktningen av den kristne at den kristne får sin makt og sin martyrkrone. Nei, sagt billedlig, det er i den solare, krøllhårede ungdom, som er som solen. Han vil i sin immanente naivisme være oblivøs til de lidende skarer, ja selv sin egen lidelse. Han har erstattet lidelsen med lidenskap, og gjennom hver feiltakelse skaper han sin egen forsterkning. All materie blir del av solens overstrømmende kraft.

16. mars kl. 23:33

Øystein Tranås Kristiansen: Tabuet i Kant vil altså miste sin kraft, idet man overser og ignorerer det. Man må også overse og ignorere lidelsen, som gjennom den mindreverdigheit denne lidelsen impliserer, skapte denne og andre tilsvarende usunne føringer på sjelen. En sannhetssøker må altså eksistere utenfor samfunn og mest sannsynlig leve i ensomhet, inntil andre av arten kanskje blir skapt, slik at man kan ha et fellesskap.

16. mars kl. 23:35

Øystein Tranås Kristiansen: For å ignorere lidelsen, som skjer i abstraksjonens verden kun, må man altså bli naiv, og sammenføyse kropp og åndelighet til et naivt utøvende hele. I dette ligger det som selvsagt at kroppen bør være temmelig sunn. En kroppslig lidelse er en reell lidelse, og det vil kreve styrke å søke den nye åndelighet, fundert i reelle tilstander og en reell kropp.

16. mars kl. 23:37

Øystein Tranås Kristiansen: Dette nyutviklede kroppslige og åndelige menneske, vil være overlegent denne tids sterke, altså materialister som pynter seg med Kants kategoriske imperativ. Dette fordi abstraksjonene vil være festet til realiteter - illusjonsverdenen vil være brutt, og fordi lidenskapen og derfor utøvelsen rett og slett vil være større. Kants tilhengere vil dermed gå en skjebne i møte som tilsvarer det til Homo erectus - avleggshet.

16. mars kl. 23:41

Øystein Tranås Kristiansen: Denne tids menneske har nemlig pyntet seg med en falsk og ufundert sjel, en abstraksjon bygget på dogme og tilsynekomst. En ekte sjel stiger opp fra et utvidet indre, ikke den mindreverdige følelse. Gitt at sannhetssøkeren er informert om og befattet med det moderne menneskes kunstig utvidede sjel, må sannhetssøkeren legge fokus på dette indre arbeid, å bli klar over sitt egentlige selv, sitt egentlige instinkt, uavhengig av ytre påførte føringer i så henseende.

16. mars kl. 23:45

En liten katekisme av kategorisisme

Grunnarbeidet for denne delen ble gjort på et tidlig stadie og hadde sitt opphav tilbake i 2012. Min tenkning har hatt den kategoriske livsoppfatning som innforstått. Dessverre har jeg ikke maktet å ferdigstille denne bolken. Forarbeidet og selve eksposisjonen til disse begrepene finnes på min lukkede blogg, men jeg finner det unødvendig å dele disse tidlige og rotete utkastene, all den tid jeg i disse dager arbeider med å gi en helhetlig og koherent presentasjon av disse begrepene på min nettside.

Kommentar: *Ved ettertanke velger jeg å dele introduksjonsteksten og kapitlet om arbeideren, som fragmenter av et system. De hadde nemlig interessante kvaliteter ved seg som kanskje kan viderebringes.*

Om stendene

Går man til de menneskelige fellesskap, blir det lettere å se trekkene som råder blant de forskjelligartede, kanskje fordi konsentrasjonen av egenskaper vokser i den grad at de kjennes på kroppen. I fortolkelsen av et subjekt må man gå i dybden for å finne det som er sant for alle, såfremt løgn og selvforledelse ikke tvinger en tilbake til overflaten etter luft, og noen av de løgnene vi forteller oss selv er så store at de ikke engang tillater oss å trekke pusten og henviser oss til flaten av et svimlende drømmebilde. - de siste synsforstyrrelser for den hengte mann. Forholder man seg til flokken, trenger man bare gå i bredden for å se det ene prinsipp som er i virksomhet, om prinsippet ikke skjules bak en støyende mur. For at støyen skal stilne nok til at prinsippet skal avlede forståelse, må man tre ut, ikke være den som roper, men observere med et kuldens blikk på avstand.

Ethvert fellesskap og brorskap bør falle naturlig, slik grunnstoffer blir dratt mot hverandre og danner en ny sammensetning, ja, i enkelte tilfeller kan ikke et grunnstoff i naturen forekomme alene og får først sin form i samkvem. Uten er man slett ikke tilstede, bare dømt til å gjenkomme etter hvileløs vandring. Mange mennesker var aldri ment til å være alene – til ensomhetens pris. Våre samfunn har dessverre arrangert alle fellesskap tidlig i livet, barnehage og skole, som kunstige fellesskap, og denne tvangsformen fortsetter ofte inn i arbeidslivet, siden man ikke fikk skille seg ad og avrenne som man ville, slik det falt seg naturlig – for naturen og for en natur.

Men et samfunn og den kalde vitenskap vet råd når det gjelder tvang, og installerer filtre hvor egenskapene kan opptre som det giftige konsentrat, for eksempel som en religiøs bevegelse eller et politisk parti. I den grad man skulle drive politikk, burde det være forbudt med en partitilhørighet som effektivt eliminerer etterfølgelsen av noen indre samvittighet eller muligheten for noen rasjonell avveining. Så har man bunnfilteret, hvor harmløse hobbyister kan samle seg i utøvelsen av sine respektive narrespill, og kle seg ut i kostymer og vifte med plastvåpen, man maksimerer fanfare og dekor, og minimierer innvirkningen tullegruppen har på det samfunnet som drev dem inn i drømmespillet til å begynne med.

Ved kantinebordet på en arbeidsplass vokser det gjentatte mønster i samtalen til et slikt breddebilde. Det er oppussing, kjøp av hus og leilighet og dyre ferier det er snakk om, altså tangible oppgaver som gir et statusmessig resultat og tilfredsstillende av sansene. Dette blir gjentatt i det kjedsommelige, fordi lite mer er å finne. En kvinne jeg arbeidet med skilte forøvrig hendelser fra hverandre utifra graden av stimuli de tilførte. Å være alene hjemme eller et opphold i arbeidsoppgavene er kjedelig, for da var det ingenting som skjedde. Å være på en heidundrende fest eller i frentisk aktivitet er givende, for da slapp man å være konfrontert med noen tomhet i mening eller tomheten i seg selv.

På en amerikansk High School pågår i det minste det kunstige fellesskap såpass tidlig at

frontene er skjerpert i kantinen, slik de også ville være i et fengsel hvor forskjellene springer fra en primaltilstand. På High School har man bordet med sportsidiotene, bordet med snobbene, og bordet med freaks. I en religiøs bevegelse vokter man på hverandre, likeså som på bygden og andre steder der det er smått. I et brygg må frontene være skjerpert av proximitet. Trekkene er der for alle å se, for barn og mennesker kan egentlig ikke lyve. Dette er et forsøk på å anvende en slik bredde på menneskene, og i de tider hvor man stod nært naturen, tok man i det vediske samfunn dette breddesyn til følge. Fader Jung så funksjonene i dybden av mennesket, men før den tid, før sjelen ble oppfunnet, hadde man en annen metode – Se nå bare på hva de gjør, og hele samfunnet var innrettet etter utøvelsen til disse evig ulike. Det er min tro at et samfunn kun kan være levedyktig dersom det tar hensyn til det man får seg til å gjøre så snart man har muligheten. - Det man er, slik gjør man. La oss snu om på det med like stor grad av gyldighet: Det man gjør, slik er man. Alle slike lover og læresetninger kan snus på hodet, lik en mynt man dreier i hånden, og ved denne dreiningen vil man alltid oppdage en annen kvalitet. Frihet og mestring kommer først når man har forstått myntens ambiguitet.

I en hall med bord og benker, er det aldri tilfeldig hvor man sitter, her er et Valhall alle steder. Ridderne av det runde bord måtte gjøre ende på striden om hvem som skulle sitte ved bordets hovedsete, og derfor var bordet rundt. Blant brødre kan striden opphøre, en stund, særlig hvis man har stridet lenge, men man må anerkjenne at et ridderbord er skilt fra alle andres og at partikler av en lik substans ikke behøver å frese og hvese i møtet med hverandre. Blir det for stor stillstand, er tiden kommet for å skille seg ad med sine brødre. Et halcyon må avløses av stormene, og en storm vil etterhvert avta, men det vil aldri noensinne bli likt eller det samme blant mennesker. Noen bærer stormen, eller en multitud av stormer, andre rives mellom tomrom. Et landskaps krav til et annet, bli som meg, vær som meg, må medføre at varmfront og kaldfront kolliderer, ellers vil ørkenen komme krypende og livet visne. En oppgave er bare et påbygg av mennesket, og skal da også forsvinne med sine gjerningsmenn. Din tilbøyelighet er dog det klareste spor som forteller deg hvem du er, og som i de gamle tiders alkymistbrygg vil dette alltid være tilfelle: Røres det om vil ingrediensene komme sammen, lar man brygget så stille vil ingrediensene finne tilbake til seg selv.

La oss løfte våre blikk til helheten: Verken det primale fengsel, den amerikanske High School, arbeidsplassen eller alkymistbrygget vil være annet enn grunnkomponent og bestanddeler, dersom ingrediensene ikke kommer sammen. Samler man derimot for mye på ett sted, ender man med heksebrygg og giftbegeret. - Alle ting er ulike og ingenting var noensinne det samme. Se, her er vår kunnskaps konstant.

Arbeideren

Det sies at naturen ikke kan utstå et vakuum. Mon det, når hjertet hennes er like tomt som det åpne rom som omgir oss, universets uutsugelige ødemark. Heller burde man si at hvor grunnen er lagt krever hun at livet skal springe opp og vokse ut i alle retninger, de steder som kan nås. Alt som gror deler den kvalitet at det ikke fortynnes stilt overfor rom og avstand. Døde substanser forminskes av å bres ut og flake av, for det levende finnes kun muligheten for utfoldelse stilt overfor livets store avgrunn. Å vokse og falle er da også det samme. Faller man for fort, knuses man, men noen ganger kan kjempens bønnestengel skyte opp til himmelen. Dette livet preges fremfor alt av funksjon. Hvor betingelsene er lagt til rette, et av hennes generøse jordsmonn, der må den funksjon som skal tre i virksomhet fylle kvinnehjertet så det blir mindre øde. Ikke med det at hun blir mer nåderik, heller ikke slik å forstå at dette var del av en plan, fordi planen ble til idet hennes betingelse var fastlagt, og hun dikterer sin betingelse fra øyeblikk til øyeblikk, mer lunefull enn noen tyrann.

For å nå dette planløse mål, som likevel danner sitt dragsug – for livet, avføder naturen sine monstrøse, funksjonsdyktige og overdrevne former, dette er det groteskeri som Paglia snakker om, store blader, klissete pollen båret på overdimensjonerte vinger, søkende kroker, hake og torner, kimenes luggende hårsekker. Naturen er nå engang aristokratisk, sier Jung. Det kan hende, men ethvert aristokrati, en høyde i sin anrettelse, må være bygget på et livsoverskudd og en overflod, en verden befruktet og tatt i besittelse av livet. Aldri har vi vært så aristokratisk anrettet i dette landet, det skal være mastergrad og femhundretusen i årsinntekt, minst, kvinnene deler de beste mennene seg imellom og barna som fødes har aldri vært nettere, flinkere, vakrere, og aldri før har vi vært så

døende, fordi overfloden er borte og fordi den enkle funksjon ikke er velkommen mer. Det er denne lave grunn som aristokratiets vektstang svinger på, løftet av den flertallige arbeideren med sitt mangfold av funksjoner, mange av dem nyttige, alle enkle, og der funksjonen slett ikke passer er det en letthet som gjør at frøet kan blåses tilside, men likevel overleve, slik at funksjonen kan eksistere side ved side med en høyere plan – eller ingen plan i det hele tatt. Overflødige funksjoner finnes fordi betingelsene en dag vil forandre seg. Hvor planløsheten og naturen råder, vil nettopp det overflødige en dag bli svært nyttig.

Når man skal observere grupperinger og de overordnede linjer, gjør man dette best når de iaktatte er i fri utfoldelse, i arbeiderens tilfelle, i flokk, og ellers lever under et overskudd, gitt at vi alle blir glupske og blodtørstige dyr bare vi sulter nok. Senatorene er alle gode menn, heter seg, men senatet er et beist. Går man ned til de enkeltvise beistene er det innforstått at man får bevitne en viss bestialitet, men man skal aldri undervurdere den godhet som springer fra visse udyr, at dette var et gode og til det beste. Naturen elsker som kjent å gjemme seg, og bare unntaksvis kan vi skimte trekkene som viser til en hensikt, og bare den svært kloke kan se hva det nå var hun ville og hva slags tjener hun ga liv. Ser man på tilfellet enkeltvis, ligger man gjerne lavt med sine mest fremtredende trekk, men når dansen begynner, da kan hun ikke hjelpe for skjortekanten løfter seg i vinden og at hun slik viser seg frem. Man kan se det overalt, små glimt av denne dansen og hvordan hun drar allting mot seg når hun virvler rundt, store arbeidsnever, et umåtelig sympatisk ansikt, korte muskuløse legger, en lang ryggstavle, en bred ryggstavle, akslinger, plattføtter og furene mellom øyne, alt dette var noe hun ville ha, som tidvis får henne til å smile, og iallfall ikke fornærmer henne nok til at hun fjerner det for godt, selv om hun vilkårlig slår ned på oss alle fra tid til annen, som en slags advarsel om man ikke skal bli for freidig. Det er lite som skal til for å tilfredsstille henne, kan det synes, enkle beilere åpner hun porten for, mens beilere med avanserte planer viser hun vekk, eller lar dem knuse under et eller annet meningsløst hjul. Det er sjelden hun lar noen komme nær nok til å diktere henne, men gjør hun det, lar hun dem bli hos seg, en tid, og slik lar hun sine mange elveløp legges i kanal av de mest naive bygningsmestere, som ikke forstår at dette skjer til hennes underhold og at hun lar seg fange for å springe fri iløpet av et eneste tumlende øyeblikk. Mest av alt samler hun mangfoldet, flerfoldet, bredden og de utallige rullende terningkast til seg, og alle bærer de med seg den forenklete funksjonalitet som synes å tilfredsstille henne så mye. Det enkle er ofte det beste, for de fleste! Bedre å være direkte på, men ikke nøl, da feier hun frøvingen bort.

Arbeideren kjennetegnes så av at han har et enkelt sett av funksjoner, gjerne et utpreget ett, som var det viktigste, og som en eller annen gang i tiden ga grunnlag for en vellykket vingeflukt for en eller annen forfar, ser dere ikke her opphavet til alle planer? De blir alle til etter at kjensgjerningen fant sted. Slå meg nå ikke ihjel, jeg har et snilt ansikt, la meg løfte tømmer, jeg har

så store never, se jeg kan vade gjennom snøen med mine korte ben. Man kunne like gjerne stokke om på det. De korte ben vader gjennom snøen, det troskyldige ansiktet til en ungdom gjør at barkjempen ikke gjør ende på ham, men holder tilbake sine veldige never, og det er disse nevene som kan oppføre tømmer og flis til byggverk, de gangene man fryser på en tundra og bygningen er nødvendig fremfor å vansmekte i drukkenskap og lediggang – dette er forøvrig nødvendig sjeldnere enn det man skulle tro, man kan snarere si at drikke og lediggang er viktigere mesteparten av tiden, siden det nå frembringer så mange fordeler og derfor er hva man bedriver og søker seg mot.

Sagverk og høvleri? Ja, men la oss ha vår lediggang først. Her er det viktig å innse at de ledige hender snart nok blir satt i virksomhet, og en aktivitet bør ikke være usynlig selv om den ikke er direkte i din interesse. Det kan ikke egentlig finnes noen tomhet i det ytre rom, for hun drar alltid funksjonene og livet mot seg, ingen creatio ex nihilo, og det man betegner som en lat person er egentlig flittig opptatt med noe annet. Skoletrett ungdom er jo engasjert med dataspillet til langt på natt. Dette er den grunntilstand som man så inderlig søker tilbake til, tilfredstillelsen av sine funksjoner på direkten, ikke omveien mellom arbeidet for å legge til rette for dette. For barkjempen er det viktigste å smelle opp de ungpikene som uforvarende eller kanskje snarere med det største forsett vandrer inn i baren, intensjon og resultat var jo alltid den samme ting under skjebnen, og siden kan man arbeide for å holde liv i ungeflokken, en ekstensjon av ungpikens nødvendighet. Fra varmeste frukthage til tundra på kort tid! Alle nødvendigheter er en dyd, og alle dyder er en nødvendighet, alltid en betingelse for noe annet. Når det påtvungne arbeid er omme, farer man straks ut på byen for å bruke av en eventuell overflod og finne tilbake til denne grunntilstand, et slaraffenland hvor pølser flyr inn i munnen og man er fristilt til å falle tilbake til sin tilbøyelighet, funksjonene man er i besittelse av som diktet av naturen.

Arbeideren, ja. Han er utålmodig, idet bare funksjoner i et spenn kan vente, og tålmodighet bør slett ikke forstås som en avslapning, snarere tvert om, tålmod er strenger som står strukket ut til bristepunktet, ladet med krefter som krever forløsning. En stille mann er da også langt farligere enn den bråkete, og der en slarkete banjostreng larmer og lager lyd, er en helspent bue alltid taus før spranget. Nei, arbeideren var alltid løselig satt sammen, kun som plattform og springbrett for våpenet, torn og pollendryss i fri utfoldelse, og hos ham må tornen stikke og pollenet bestandig klebe seg fast, fordi det spennet som kommer fra motstridenhet ikke er der, verken for å tøyne eller forsterke anslaget. Som en venn av meg sa, unghoppa må alltid springe ut på engen så snart som mulig når våren kommer, noe annet ville for den del være utenkelig. Carl Orf sier jo at et krek er den som ikke kan elske når våren kommer, og sådan byrde, det å i verdens øyne være et krek eller en dåre mens et eller annet tilvirkes i det usette, kan man ikke legge på noe av det unge liv.

Vitenskapen viser at den gjennomsnittlige intelligens forøker seg proporsjonalt med hvor sent man har sin seksuelle debut, men her er det innforstått at man på et sted i denne skaleringen begynner å

tilegne seg intelligens på bekostning av andre livsområder. Det er uhyggelig hvor kvikke gutta på fotballbanen kan være, også i hodet, og man skal alltid vokte seg for den lave manns list. Han er smartere enn du tror, og fester seg ved det synlige, det umiddelbare, og mer trengte han ikke. Nåja, ingenting er mer tålmodig enn stenens livløse, monotone masse, og noen strenger slås, vibrerer og danser hurtigere enn andre. På den annen side skapes god musikk, selv den mest lidenskapelige på en bakgrunn av stillhet. I en stjernes indre må det alltid kives, gjennom tomme haller og tunge nøytroner river krefter så motstridende at de springer i ulike retninger, og husk at energi alene er foruten tyngde. Ekte filosofi kan da også bare forstås som negasjon og motsetning.

Jeg husker jeg var på en fest i familiehuset til en annen av mine venner, hvor hele familien for den del hadde lagt meg for elsk. Spiller man klovnerollen og fremfører erotiske dikt til synet av husfruen iført nattkjole, er det slike ting som skjer, men det er akkurat det, det er de usympatiske menn man elsker mest. Som vanlig gjelder hoffnarrens bud, få dem til å le, ellers slår de deg ihjel – til lærdom for en sannhetstaler og den som levende skildrer nattkjoler. Under den større tilsetningen hvor også jeg fikk spise ved bordene, der hadde det seg slik at akkurat idet man hadde fått unna alle formaliteter, hilsener, introduksjoner og presentasjoner, og kunne lene seg tilbake i stolen, endelig, tenkte jeg, nå kan vi begynne den gode samtale, da var det en unggutt som nærmest panikkslagent utbrøt at dette var kjedelig, og nå måtte man straks finne seg et sted hvor de andre var, der det var liv og ting på gang. Jung hadde evig rett, den enes verdi er verdiløs for den andre, endeløst snikk-snakk, for ikke å si futt og fart var viktig for denne gutten, for meg, den gode, tilbakelente samtale etter at de sosiale plikter var utført. Et annet eksempel fikk jeg gjennom vitnesbyrdet til en hardtarbeidende mann i en bedrift. Denne personen var forsåvidt glad i det gode liv, god mat og god drikke. Han innrømmet i samtale at han gikk på veggene når han hadde ferie. Den første tiden ble brukt til å hvile og hente seg inn, men hvis han tilbrakte tid i huset uten noe å gjøre, uten en klart definert oppgave, ble han smertefullt rastløs. I alt dette avslører man seg, den som lett kjeder seg, ja, som kjeder seg straks det oppstår et øyeblikk av ro, mangler det minste av tålmod og må derfor sies å være en forenklet funksjon, og man kan med trygghet anvise ham en viss plebeiersk natur. - Var jeg en bitter mann ville jeg si - en naturens natur. Det finnes dog andre luftlommer man kan puste i når hun dreier på sin omfangsrige kjole. Betegnende nok har jeg fått høre at elevene på lærerskolen i Hamar visserlig fortalte at de satt hjemme og kjedet seg, når spurt om hva de hadde gjort i helgen. Her har man blandet bryggene på en måte som forringer alle bestanddelers kvalitet. Man skal aldri undervurdere betydningen til en god lærer, og da får man anta at det motsatte også er tilfelle.

Nåvel, har man levd en stund, vil selv en som knapt har levd tilegne seg et erfaringsgrunnlag, og det er utifra arbeiderens utålmodighet jeg kan si at jeg aldri ville utsette de enkle og lave menn for trusler, ja med mindre jeg skulle stå i en stilling av total overlegenhet, og det gjør man vel sjelden. Og enda da ville arbeiderens forenklete funksjon sørge for at det ble reagert

spontant, man venter slett ikke, hjulet med den ene eik må slå hvis hånd og fingre puttes innenfor, tornene skal alltid stikke og gress og blader skal alltid gro. Definisjonen på ugress er at det vokser lett og på steder som ikke er ønskelige, og det er denne kvalitet som gjør at arbeideren har sin store utbredelse, i en skoleklasse er antakelig halvparten av ungdommene av sådan disposisjon. Alt i alt er det en stor mandighet i arbeideren, og av den grunn har de alltid blitt brukt som soldater, som frivillig og uten å blunke har latt seg utsette for et kuleregn eller en hegg av spyd. Tolkiens orker ble forøvrig inspirert av den første verdenskrigs soldater av de lavere britiske klasser, for de sensitive typer vil bannskap, råskap og bråhet fremstå som helt demonisk, og ordet ork skal da også bety demon på det gamle babylonske språk, noe lingvistikeren Tolkien kunne benytte seg av for å uttrykke sine følelser. Også ham kjente nok på fåfengheten av å rette noen trusler eller annenslags veiledning overfor de som må springe på enhver mulighet, bare de har muligheten. Jeg vil også påpeke at alt er relativt. I den grad arbeideren er forenklet – skulle man løfte arten menneske til en ny høyde – ville den nye forenkelse bare tre i kraft og bre om seg. Gress, som finnes over hele verden, erstattet på et tidspunkt de eldre bregnene, og er mer avansert enn mer arkaiske og primitive utvekster. - Men det som er mest utbredt er også næringsfattig, som gresset, her handlet det om å lykkes til minst mulig kostnad, med ett ord, være effektiv, og den egenskap må man innrømme tilfaller arbeideren, det er lite sløsing av energi i en enkel mølle som slår, her er ingen fordyrende mellomledd.

Denne negative affirmasjon virker ikke annet enn i øyeblikket overfor arbeideren, for eksempel utsatt for pisk, strømstøt og utskjellingens besørger forenklingen at man helst viker unna, dreier av og omgår det hele, som reven overfor et strømgjerde, gresset overfor det avsvidde område etter lynnedslaget og en gjeng havnearbeidere overfor skipperen når de kommer luskende tilbake på morgenkysten og helst vil unngå et hult jernrør, ellers vil man på motsatt hold springe på dette negativet i kraft av sin forenkelse – i asken kan gresset gro påny, og skipperen kan selv utsettes for nevenes makt. Den forenklede funksjon, som sørger for omgåelsen eller overkjøringen, er jo grunnen til at straffende veiledning overfor arbeideren blir slik en trøstesløs oppgave. Man kan banke dem, og så må de bankes pånytt, som skipperen vel vet. Her lykkes man langt bedre med lovordet. Denne gulrot, en Eros i form av et kjærtegn eller kanskje alkoholen, noe for noe, noe som gir en effekt, og det med engang, og hvem er det som ikke liker å bli løftet og fremhevet av sine likemenn, og motta skryt? Enkelheten gjør at man går etter positivt med like stor umiddelbarhet som man forholder seg til negativt, man griper med iver etter flasken og ansienniteten og arbeider hardt for å tilegne seg begge deler, eller søker å bruke den positive affirmasjon selv og lar den vind som råder for øyeblikket fylle ens frøvinger for å gi fødsel til en vellykket vingeflukt for et løvetannbarn, og verdt å merke, den vind som fyller ens vinger blir også en del av ens karakter. Dette er grunnen til at arbeiderne så lett lar seg bruke som soldater. De trenger bare å bli fortalt at

det de gjør er riktig og bra, og dermed utsletter eselet seg selv i snappingen etter en fiktiv gulrot eller den paien i himmelen som de britiske arbeiderklassesoldater så berømt var blitt lovet – intet mindre enn en krig for å ende alle kriger og himmelrik om man døde før den tid – og i den sak ble de grundig sveket av sine overherrer. En som benytter seg av frykt og trusselen om straff kan bare råde over massene fra øyeblikk til øyeblikk i løftet om sin hærmakt, men arbeideren er evig offer for de mest samvittighetsløse traktører av fiktive bilder, prest, skolelærer og kapitalist i skjønn forening.

Så var det klebrig pollen båret på vinden, som har sin retning og høyden i sin himmelflukt avgjort av vinden som rår for øyeblikket. Den forenklete funksjon, som tar til seg omgivelsenes vilkårlighet som del av sin egen natur og som må klebe seg fast der den får mulighet, vil også benytte seg av de metoder som er seg anvist. Vinden løfter og insisterer, dette skal du ville, og derfor vil frøet det også. Å arbeide mot vindens draging vil medføre straff, og det omgår man ved å følge den direkte og anviste rute. Å arbeide med vindens draging vil medføre belønninger, og ens frøvinger er anrettet for nettopp å forsterke vindretningen. Den positive affirmasjon og det man blir belønnet for av omgivelsene og den mest flyktige vind av alle, tidsånden, gjør at arbeideren er vel underkuet godhetsmyten. "Jeg er så god, jeg," det vil sånær alle drankere en møter på gata si, og det vil den berme man møter i en militæravdeling hevde, fordi man forlengst har oppdaget at dette fordrer belønningen, også for hunder virker den positive affirmasjon og godbiter best for å frembringe lydighet. Drankeren kan ha ført hele sin familie i ulykken og dyrke sine egne snevre sanseorganer, men god, det er man, det hevder man hardnakket i samtale. Soldatene i militæravdelingen kan løpe rundt og begå de mest uhyrlige handlinger utav kjedsomhet, men oppdager at de får de beste godbitene ved å anta en viss bekleddning, og hvis de ikke oppdager det med en gang, vil de oppdage det i sin middelalder, når de mest umiddelbare muligheter for forlystelse ikke lenger er tilstede. Og har det noensinne blitt funnet en tigger som ikke har vært "god" i omgivelsenes øyne?

Kvinnene legger merke til alle de gode trekk ved en tigger, "se, han mater duene med sine få brødsmuler, det er klart han fortjener vår hjelp." Om man ikke fremviser slike trekk som tigger, det er forøvrig lett å være moralsk uten makt, så blir det vanskelig å tre inn i rekkene av verdig trengende. Den lave mann blir antatt å være moralsk, fordi han ikke greier å utsette omgivelsene for sitt ego og sine krav, det gjelder å ikke bite den hånden som mater en, men gjøre de triks en blir fortalt, og ha på seg godhetens narrelue. Skulle en lav mann ha ubehagelige meninger, går han straks fra å være verdig trengende til å være et faremoment, men alle tiggere har en instinktiv avpasningevne, selve ens utkomme avhenger av det. Godheten hindrer den som er høyt posisjonert i å handle for fritt, og den hindrer arbeideren, som i utgangspunktet ikke er gavegivende, mild og ettergivende, i å ta sine forlystelser for langt. Det legges en myk demper på alle ting, både

maktutøvelse, lyster og elendigheten. Godhetsplikten er nå pålagt på den andre siden av livsnyteriet. Friskt i minne står eksempelet med Egil Skallagrímsson, som da han var blitt gammel ble hånet av kvinnene da han ramlet og slo sitt hode. Nå slår fortsatt kvinner sine slag, men hun unnskylder seg etter at hun har påpekt usikkerheten til den svake mann. På en gård i middelalderens Island hadde man neppe de samme reflekser inntrent fra barnestadiet av, slik at maktutøvelsen til den overlegne blir skrenket inn. I dag er det kun tillatt, for vanlige mennesker iallfall, å konkurrere om hvem som er godest, hvem som kan gavegi mest, og hvem som kan bære den tyngste byrde. Her ligger arbeiderens kime til en følelse av overlegenhet, inntil misforholdet blir for stort og han ikke kan bære byrden mer.

Helhetlig forståelse av dette unnflyr arbeideren, for innblikk i større sammenhenger krever alltid en avstandstaken fra støyen i de umiddelbare instinkter, rettere sagt, det krever settet av funksjoner i spenn man kaller tålmod, som er noe annet enn den enhetlige steins passivitet, og som tilsammen kan romme innholdet i den motstridende natur, denne gale kvinnen. Uten dette spennet ville det løselige instinkt hoppe på enhver mulighet: "Jeg er god, nå fråtser jeg, har så lyst til dette, det er meg rettferdiggjort." Den samme umiddelbare egenskap som utelukker en større forståelse, gir også opphav til den jordnære arbeidervisdommen. Han kan ikke unngå å oppdage de misforhold som ligger åpne i dagen. Man kan understøtte den politikk som fører befolkningen inn i det statlige livegenskap, og alt annet for den del, bare fantasien setter grenser for de idologier som har vært og skal bli satt i virksomhet, ja, såfremt belønningen er der og man mottar godtgjørelser eller i det minste klapp på hodet, men en snylter eller latsabb på jobben får straks blodet til å koke. Man legger merke til inkompetanse, unnasluntring og hykleri, sålenge det er opp i dagen og klart og tydelig demonstrert. Nei, det var alltid den indirekte ruten som gjorde arbeideren til offer, og som skaper en labyrint hvor han går seg bort i de andres fordekkedes motiver. Det har lenge vært en strid mellom institusjonene, det røde universitet og det gode samfunn på den ene side, og arbeideren på den andre, fordi misforholdet mellom livsfjern ideologi og idealisme, et annet navn på det samme, og realitetene på gulvet har blitt så store. Tilsist vil man ikke kunne undertrykke sannheten mer, og den sannhet man erkjenner må bli ført inn i et nytt sett med løgner, kanskje endog fremsagt av et nytt sett med løgnere. Inntil da vil opplæringen og kontrollen fra barnehagealder av bare bygge på seg. I den gamle romertid var det ifølge Tacitus slik at jo mer korrump staten var, jo flere lover hadde man. Nå som man hersker gjennom myk makt, må de tusen føringer, rettledninger og tillærte reflekser forøke seg. De som åpent står der og sier sannheten, må gjøre det fra vinduet i et galehus, hvor de har blitt isolert på en celle polstret med godhet. Hva annet er vel uforhindret godhet enn en polstret celle, fordi det hindrer og skrenker inn, og tar bort de fornuftige konsekvensene når man stanger hodet i veggen.

Noen avansert åndelighet er det ikke snakk om hos arbeideren, i tilfeller stilt overfor livets

store hjelpeløshet, der alle metoder kommer til kort, vil åndeligheten ugjendrivelig oppstå også hos ham. Skjønnhet er smertens blomst, men hos arbeideren vil de bilder som fremmanes alltid være absolutte og derfor også urimelige. Sjelsproduktet står seg slett ikke overfor tiden eller et kritisk blikk. Jeg forsøkte i ett tilfelle å være sjelesørger for en kvinne som hadde mistet sønnen sin i en bilulykke. Dette var på en av Sørlandets små steder, og all slags onskapsfullt snakk omga hendelsen, spørsmål om skyld hos de etterlatte, og om hvorvidt den unge nå skulle brenne i helvete. Dette er forøvrig ikke et unikum for Sørlandet. Da en ung pike brakk ryggen etter en påkjørsel i mitt hjemsted i Trøndelag, godtet man seg storligen, og en av bygdens anerkjente størrelser utbrøt da han fikk høre om dette: "Det finnes en Gud!" Dette på et av verdens mest hedenske steder. Når alle andre ting kommer til kort, tanken på andre menneskers undergang kan selv få den verste hedning til å bli troende. Prøv å la ulykken falle over deg, og din omgivelse skal vise deg sitt sanne ansikt. Venner vil i det minste holde seg unna når de sviker deg, utav en slags skamfølelse, hos de fleste vil det være applaus og endog gledeserklæringer, skulle man meies ned. For å renvaske bildet av sin døde sønn, skrev denne bygdekvinnen en bok, hvor hennes renhet i hensikt ble ivaretatt, og at nei, hun hadde ikke følt noen uro i sønnens dødsøyeblikk, men det var fordi han nå var i himmelen. De fleste bokverk som ikke er formellitteratur er forøvrig av denne type, og kan bare beskrives som et hjelpeløst smerteskrig – men noen kunst er det ikke. Ingen kunst er det heller, det å dø. Jeg lyttet til denne kvinnen en tid, før også jeg falt i unåde i den ganske bygd. Noen trøst kunne jeg ikke gi, bare anvende meg av mitt begrepsapparat, og si at denne unge nok var hennes adonisskikkelse, man kan legge til, en slaktet en. På den samme bygden kom jeg utfor en skikkelse som virkelig åpnet øynene mine for arbeiderens karakter, dette på det lokale bedehuset. Personen hadde jobbet innenfor sjøfart i Tromsø, og hadde tjent gode penger og brukt dem like fort på allslags dop og alkohol. Et slikt liv kan ikke vare i lengden, alternativet var å fortsette til man tok sin død av det, eller bli troende. Denne personen valgte det siste, og uttalte at alle hans forhenværende venner som hadde dødd en alkoholikers død, brente i helvete i dette øyeblikk. For seg selv mente han at han hadde sett Guds innerste vesen, denne "Guds ild," noe som er forbeholdt de helligste av alle mennesker. Guds brennende skikkelse skal ifølge den mytos romme både himmelrik og helvete. Epikurs Gudsbevis kommer i hu, Gud kan ikke være allmektig og god på samme tid, siden det nå finnes så mye elendighet, og store forskjellen kan det ikke være mellom den frelste, som tenker på seg selv som så hellig, og hans døde venner, siden det var tilfeldigheter som avgjorde hvem den "gode" Gud skulle pine for all evighet. Bildene som manes frem er storslåtte og absolutte, men i alle slike religiøse har jeg funnet det samme, det er ingen grad av innsikt og forståelse der, ja, ingen graderinger. Vitnesbyrdet om manglende forståelse kommer alltid som det absolutterende ja eller nei. Hvis vi kan se på viten som det å favne, få et grep om det som står under det undersøkende blikk, og hvis vi godtar at verden er en variasjon av energi, eller simpelthen ser verden som variasjon, hvis man ikke

kan godta en verden i vorden, blir det innlysende at absoluttet ikke blir dekkende, at det ikke favner noe som helst. En liten, ondskapsfull gnom er ikke det mest hellige av alle mennesker, og en kvestet ungdom er nettopp det, verken hellig eller et barn av djevelen. Et sansebasert menneske, som forstår det håndgripelige, vil alltid tilnærme seg abstrakte konsepter som et spørsmål om ja eller nei. "Han er god, han er ond, dette er godt, dette er ondt," når svaret som alltid er et sted imellom. Ingen ondskap var så stor at det ikke på noe vis var nyttig, og ingen godhet er så uovertruffen at det ikke har sine forbehold og skyggesider. For den abstrakt tenkende vil den håndgripelige verden fortone seg på samme måte, noe man enten forholder seg til, eller ikke, som en slags binærkode, avhengig om det fungerer. Jeg tenker at professoren vil få fart på seg når kanoen han sitter i synker.

Søren Kierkegaard uttaler jo at verden er inndelt i de som kjedes av seg selv, og dermed skaper, og de som kjeder andre. All den tid lediggangen er nødvendig for tanken og allslags skapende utøvelse, blir det tydelig at arbeideren verken kan tenke eller skape, kun benytte seg av konsepter og bilder som allerede er vel etablert. Arbeiderens kjedes i sitt eget selskap, ja, men dette er når han ikke kan utøve seg selv, og hans virksomhet vil alltid være, for å bruke et annet ord for vanlig, vulgær. Han vil alltid være støyende og blatant, både med sin livsutfoldelse og i de bilder han under nødvendighetens tvang måtte mane frem, og her har man store deler av "kunsten" og religionsutøvelsen forklart, og i det siste kan man innlemme visse typer vitenskap og New age, hvor enhver logisk mulighet blir et logisk faktum, nok et absolutt, idet arbeiderens funksjon må springe på enhver mulighet, og aldri holde noe tilbake eller søke å forstå, bære konseptene på funksjoner som er satt i spenn. En nerve eller streng er noe som ikke slår av seg selv, men er noe som venter på stimulans fra omgivelsene, og som inntil det skjer, må være stille. Om man observerer et oppvoksende barn, kan mangt og meget forstås utifra denne evnen, kan barnet være stille fra tid til annen, opptatt med seg selv og sitt eget? Det barn som aldri kan være stille har allerede avslørt seg selv. Man har her å gjøre med det vanlige, eller vulgære barn. Forskjelligartede barn bør utsettes for hverandre i den grad at man kan anerkjenne at den andre er til og at ikke alt er, eller bør være likt mellom mennesker, men man bør også på de kritiske punkter overlates til seg selv og sitt eget. En nedbygget samfunnsinstitusjon, militærvesenet, fungerte godt for å ivareta det første formål. Under verneplikten ble ungdom av alle typer, temperament og tilbøyeligheter tvunget til å leve med hverandre og samarbeide. Dette er bra, for alkymistens brygg må røres og komme sammen, men dette forutsetter at ingrediensen, mennesket, har hatt tid til å bli seg selv. Ensrettingen fra barnehagealder av vil jeg ha meg frabedt, for det skaper bare nevrotikere og besørger at de skrålende typer får all makt.

Naturen er en kvinne som er som kvinner flest. Hun går videre gjennom feil, ja, hun er i seg selv et feilgrep, for dumskap er mødrenes arv, og dette gjør hun antakelig for å teste sine barn. Kvinnens mål var alltid feiltakelsen, og all hennes undergravelse søker seg mot tomheten, hennes

hjerter er en tomhet som kun kan fylles av en eller annen funksjon, feilgrep på feilgrep, generasjon på generasjon underlagt hennes nådeløse kriterium, hvor målestokken på suksess er det som overlever, som går videre uten å se seg tilbake på slagmarken og kvinnen uten nåde som tårner over. En generasjon bygger på en annen, men frafallet er stort. Ser man på rekken av generasjoner som en, forstår man at frafallet er enormt og overskrider alt annet, alt dette var feiltakelser som måtte dø, og det eneste som fikk gå videre var det som var velsignet av sin omstendighet. Måten å vinne en krig på er å slutte å gjøre feil, å tilpasse seg sin omstendighet. Den tyske ubåtkapteinen så med skrekk mot overflaten, kapslet inn i det jernskall som skilte seg fra havet, og sa: "De har sluttet å gjøre feil." Med andre ord: De har avpasset seg sin omstendighet, de har avpasset seg meg. Og det som ikke kan drepes, dreper, om du ikke taper, vinner du. Naturen går altså videre gjennom negativet, den store tyngden av feil skaper den vesle sannhet, den kostbare og store sannhet om livet. Dette er en verden hvor negasjonen råder, og hver eneste mynt, hvert eneste begrep og prinsipp man har i hånden, kan dreies og flippes om, kommer med sine forbehold. En art er en rytme for øret, et mønster for øyet, men sangen går alltid videre, og hver art har sin lov. Men det er nettopp det lave som gir opphav for noe bygget i høyden, og naturen må få gå videre med sin metode, hun må få kaste ut sine feil, så det riktige svar, den korrekte retningsangivelse for øyeblikk og omstendighet, kan finnes. Når man tar bort mangfoldet, ulikheten og striden, får hun færre å velge imellom, til det punktet at hun velger intet, der hvor vi er idag, hvor selv de rike og de nettede, pliktoppfyllende barna ikke greier å formere seg. Det er fra det store jordsmonn av barnål og arbeiderens forenkling at disse funksjonene kan komme sammen, i et større menneske, en større granvekst som for en tid kan ruve i høyden. Nå er hagen blitt for kultivert, for forfinet og orkideene har blitt sterile etter første frostnatt. Arbeiderens visdom, den blatante, direkte observasjon av virkeligheten slik den er, uten noen moralisert skyggelegging av kjensgjerningene, er en metode som enhver tenker burde ta til seg. Se, og ikke lyve om det man ser. Nå har vektstangen svinget opp i et rikdommens aristokrati, men jordsmonnet har blitt borte, og alt skal falle sammen. Dette er grunnen til at det vediske standpunkt er det riktige standpunkt, ikke bare som en praktisk, fortolkende metode som det var den gangen, men en tilrettelegging for evolusjonen. Man anerkjenner: "Det var aldri noensinne likt mellom oss," og man henvises utifra sin tilbøyelighet, ikke utifra rigide regler, men utifra det man gjør. Jeg velsigner derfor jorden jeg står på, jeg velsigner arbeideren, samtidig som jeg skiller meg fra. Dommens dag skal stå ved hvert øyeblikk av livet, og livets håp er at de døde er ingenting, så man kan feste hetten på seg og gå videre. Livet gjør alltid det, og bakut står naturen, klar til å undergrave alt sammen og igjen velge den som skal være favorisert for øyeblikket. Jeg skal sørge for at hun har meg å velge imellom, for jeg skal være den som går videre, med filosofien og med livet. - og derfor skal livet også følge meg.

Det mørke bilde

Den gang da jeg fortsatt levde i Tromsøs velsignede by, pleide jeg å gå rundt en liten innsjø som heter Prestvannet om natten. Der kom jeg inn på følgende konsept, det mørke bilde, som jeg antakelig utviklet i ulike stadier av fundering, men som ble meg gjort åpenbar på en temmelig spontan måte. På den tiden var jeg utsatt [for] impulser av rasjonalitet, fornuft og definisjoner, og det sier seg selv at jeg med min bakgrunn som mystiker og symbolist, nærmest spontant måtte utvikle konsepter som tilsvar til dette. Det mørke bilde er nok en utvidelse av det begrepet som i romantikken ble kalt negativ kapabilitet, hvor fortolkningen av en gjenstand, uansett gal eller riktig, ble ilagt stor verdi i seg selv. Jeg tror Schopenhauer forøvrig hevdet dette, at kunstens verdi ligger i den subjektive fortolkningen. Kunsten stimulerer altså til noe som er unikt i oss selv, og gir fødsel til en fortolkning som også må være unik. Den kunst som er allmenngyldig er altså av grellest mulig sort, fordi den tar ikke hensyn til et rikt indre sjeleliv eller egne impulser av noe slag.

Nuvel, på turnusen rundt Prestvannet, opplevde jeg min egen immersive fortolkning av mine omgivelser. Jeg tror det skjedde på få øyeblikk, men dets videre implikasjon ga fødsel til et temmelig avansert konsept. Alt var altså kun mørke konturer. Jeg så formørkede greiner, løvblader, og jeg tror også noen sopp på bakken. Mens jeg betraktet disse tingene, begynte de å forandre form. Greinene, fortsatt formørket, begynte å vri og vende på seg, anta former som jeg visste ikke var mulige. Løvbladene vokste og utvidet seg, forandret fasong. Jeg tok meg selv i å stirre inn i et av disse løvene, og følte at jeg ble dratt inn i et mørke samtidig som mitt eget selv oppløste seg. Jeg ble temmelig fortørnet, om jeg ikke allerede var det. I tidlige tyveår hadde jeg lignende opplevelser, at formørkede fantasifigurer viste seg for meg og nærmest snakket med meg. Det vakte redsel den gang, spesielt fordi opplevelsen var så intens. Ved Prestvannet opplevde jeg det at omgivelsene begynte å snakke med meg, og at om jeg ville det, kunne jeg fortape meg ved å stirre på et av bildene som åpenbarte seg for meg. Vel, denne gangen lot jeg det skje. På den tiden var jeg blitt introdusert for de Schopenhauerske konseptene om verden som vilje og verden som forestilling, og min fantasirikdom var nok preget av dette. Idet jeg oppløse meg selv, følte jeg at jeg ble dratt ned en mørk elv. Da jeg kom til meg selv igjen, stod jeg på høyden av et mørkt tårn og stirret over et flammende inferno. Tårnet var forvridd og monsteraktig, nesten som en skygge. Likevel stod jeg der. I det fjerne så jeg andre tårn, omgitt av flammer. Jeg kom tilbake til virkeligheten like etter. Da jeg gikk derifra, følte jeg fortsatt at omgivelsene bar i seg denne dragingen. Om jeg valgte det, kunne jeg fortape meg. Jeg vet ikke om jeg burde ha gjort dette, men den gang følte jeg at jeg hadde sett nok. Hele grunnkimen til mitt konsept hadde alt blitt til. Hele ideen var altså ferdig utviklet idet jeg fikk den, idet det den ble skapt på symbolnivå i en tilstand av forsterket fantasi.

17. mars kl. 01:29

Øystein Tranås Kristiansen: Et bilde er per definisjon en avgrenset ramme, og temmelig klar som sådan, om man forholder seg til bildet som tilsynekomst. Det jeg gjorde, ved hjelp av mørket, var å utlede utifra bildet, gå i dets dybde og videre implikasjon, i henhold til mine egne subjektive inklinasjoner. Istedenfor å forholde seg til bildet på en rasjonell måte, med ulike fortolkningsmodeller og beveggrunner, forholder man seg til tingens særpreg slik den forholder seg for deg. Jeg hadde altså fått kontakt med min egen subjektivitet, min egen vilje. Der en fortolkningsmodell er en avansert struktur, et tårn, om du vil, som vil sette sitt preg på det man fortolker, forholder man seg til tingen uten fordom, og lar tingen tale til deg. Tingens vesen, samt din egen, vil sette preg på det utbyttet du får. Denne opplevelsen kan ikke defineres på noen måte, fordi den er fullkomment subjektiv, faktisk defineres den ved å overskride en ramme. Ved å fortape meg i bildet, overskred jeg de rammene som har blitt satt over meg, av fornuft og referanseverk. Alt var altså mitt eget.

17. mars kl. 01:34

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg var altså i en fullkommen utledende eller intuitiv tilstand, og da denne tilstanden var oppnådd, da jeg var immersert i bildet, først da anvendte jeg meg av en fortolkende modell, jeg skapte en struktur i den av viljen utledede prosess, i form av skyggetårnet. Det er min tanke at dette er den symbolske representasjonen av den underliggende verden som vilje, uavhengig av de føringer forestillingen legger over oss. Jeg unnslopp altså ethvert paradigme og enhver samfunnsmessig fordom, og skapte min egen subjektive fortolkning. Fra dette bygget så jeg over til de andre tårn, de som representerer hvert sitt paradigme. Jeg kunne skritte over til disse tårnene, danse imellom dem, men alltid gjenkom jeg til skyggetårnet. Gjennom skyggetårnet hadde jeg tilgangen til alle andre tårn, fordi jeg opererte uten fordom, og fordi jeg så infernoet, instinktenes og viljenes verden på en direkte måte, og så hvordan disse strukturene sprang opp av hver avgrensede del av viljen som helhet ...

17. mars kl. 01:49

Øystein Tranås Kristiansen: Alt dette er en billedliggjøring av det man kan skape konsepter utav, selvsagt. På en måte er dette konseptet, fortapelsen i seg selv, det motsatte av det andre bilde jeg har snakket om, Sol invictus. I sistnevnte tilfelle, forener man sin åndelighet og lidenskap og utøver den

på en fullkommen naiv og immersiv måte. Det mørke bilde, derimot, avhenger jo av at man oppløser seg selv, blir kvitt fordommen, for å se hva den egentlige tilstand, i seg selv og verdens beskaffenhet, egentlig er. Og om bildet på skyggetårnet er riktig, vil man bygge en struktur av fortolkning oppe på de direkte sannheter man får tilgang til i viljens inferno. Om disse bildene er motsetninger, avhenger de likevel av hverandre, tror jeg nok. For å være seg selv, må man finne sannheten om seg selv, gjøre et dypdykk i underverdenen, slik de gamle mytene henleder til. Solen selv synker jo ned i underverdenen når den går ned bak horisonten. Det er med innsikten man finner i tankens intuitive utledning at man kan velge å være naiv.

17. mars kl. 01:56

Øystein Tranås Kristiansen: Det mørke bilde er altså den utledende følelse, og når denne intuitive tilstand er oppnådd, kan man altså begynne å tenke, å definere, ramme inn. Det er anvendelsen av ånd innenfor følsomheten.

Sol invictus, derimot, er den naive åndelighet, der kropp, instinkt og tanke forenes til maksimal utøvelse fra øyeblikk til øyeblikk. En slik tilstand går ikke i dybden, men er en maksimering av kropp og ånd, som forhåpentligvis kan bryte ut av dogme og tvang nettopp gjennom sin naivitet.

Kortest sagt, det er en respektivt kvinnelig og mandig prosess. Det er forskjellen mellom mystisisme og direkte utøvelse av kraft.

17. mars kl. 02:00

Øystein Tranås Kristiansen: Disse to konseptene (har ett til) representerer på en måte mye av hovedtankene bak min billedliggjorte symbolisme. Jeg tenker altså å kombinere dette med blant annet den rasjonelle fortolkningen av tingen som særpreg, tingen, som vi vet, innehavende paradoksale og ikke-definerbare trekk. Der den rasjonelle og systemiske tanke tar slutt, benytter jeg meg altså av disse intuitive bildene for å gå lengre, og når det er gjort, kan jeg kanskje systematisere enderesultatet. Tingens tilsynekomst gir jo opphav til blant annet mitt klassifikasjonssystem av mennesker. Jeg er istand til å inndele tingen i sine ulike bestanddeler. Dette blir på en måte en klassifikasjon av ulike fremgangsmåter ...

17. mars kl. 02:05

Øystein Tranås Kristiansen: Noen av disse tingene fremkommer som litt uklare. Jeg må enten kunne forklare dem bedre, eller forkaste dem. Det gjelder særlig dette, det mørke skyggetårnet, som er en avansert struktur bygget direkte på verden som vilje, fritatt verden som forestilling - innvendingen er: Er ikke skyggetårnet kun nok en forestilling? Jo, men det jeg tenker er at den representerer din subjektivitet fritatt fra den samfunnsmessige fordom ...

17. mars kl. 02:08

Øystein Tranås Kristiansen: Som en siste detalj, kan jeg nevne dette; Denne fortapende prosess, hvor man fortaper seg i et bilde, kan være svært farlig. Man kan se landskaper som gjør en til en skygge blant mennesker. Man vet ting få andre har noen forutelse om. Jeg har uten å vite det, bedrevet dette store deler av livet, denne kvinnelige prosess som nok er en stor del av mitt geni, om jeg kan si det slik. Oppløsningen av selvet vil dog diminishere din plass i verden, og kanskje er det riktig at jeg nå går motsatt vei, mot maksimeringen.

17. mars kl. 02:16

Øystein Tranås Kristiansen: Ingen hasjplante gikk tapt i denne utgreiingen. Damn I'm good, he he.

17. mars kl. 02:16

Om å overvinne Zevs og Hera

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

18. mars kl. 00:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

18. mars kl. 00:44

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg lever som jeg allerede er død. Tiden er meningsløs, ingenting blir

gjort. Hadde egentlig tenkt å skrive om det forsterkede ønske idag, men jeg ble overmannet av trøtthet, og siden av inspirasjon. Selv om jeg med dette sier ting før jeg burde si dem, er denne nye bolken nødvendig å få ned. Det får dere bare leve med, eventuelt dø med.

18. mars kl. 00:46

Øystein Tranås Kristiansen: Hvordan forholder vi oss til det mannlige og kvinnelige negativt, spesielt når dette som utgangspunkt har makt over oss? Hvis vi forutsetter at mannen og kvinnen er grunnleggende forskjelligartet, at mannen er en apollinsk og kvinnen er en dionysisk skapning, dypest sett, vil fremgangsmåten for overvinnelse måtte være forskjellig. Jeg skal her etter litt tanke komme med forslag til hvordan å oppnå overvinnelse for den aspirerende adonis eller solgud, og samtidig advare mot visse hamsterhjul som kan fange innsatsen, for godt.

18. mars kl. 00:49

Øystein Tranås Kristiansen: Forutsatt at mannen er apollinsk, vil enhver mannlig fordømmelse komme som en definert enhet, en slags mindre lovmessighet. Meningsinnholdet vil være båret innad i rammen på de uttalte ord, så å si. Tyranniske fedre har ofte vært kjent for å ytre følgende setning: "Min sønn er en svekling." Dette er en fordømmelse det ikke uten videre er mulig å komme bort ifra, for idet den blir uttalt, har ordene fått makt over oss, det har blitt vår virkelighet, og har følgelig også en innvirkning på følelsenes verden. Fra nå av lever vi som om vi er sveklinger. Det ville ikke være mulig å benekte at ordene har blitt uttalt. Vi kunne forsøke å nekte for det intellektuelt, men den følelsesmessige effekt ville være der. Tilstanden har altså festet seg. Vi ser at unge menn som blir utsatt for dette sentimentet fra en farsfigur, bruker sånær hele livet på å motbevise det, noe som etter min mening er helt riktig. Tilsynelatende er det litt trist at den uttalte lovmessighet har slikt makt over oss, men slik er det altså, og å nekte for uttalelsen i forestillingen vil bare medføre at uttalelsen blir en følelsesmessig realitet på permanent basis. Det eneste håp ligger altså i overskridelsen av definert lovmessighet, slik at uttalelsen og Zevs ansikt smuldrer opp på grunnlag av sin urimelighet.

Unge menn utsatt for slike tyranniske fedre, oppsøker ofte mannsfellesskapet. De skal bli politimenn eller soldater, eller blir ellers sterke fightere innen kampsport. Når de har tatt imot et visst antall slag, og banket opp X antall motstandere, og har vist at ja, de er faktisk tøffere enn sin egen far i prestasjoner i virkelighetens verden, først da har den uttalte faderlige lovmessighet blitt overvunnet, og kan muligens erstattes av en annen lov, en lov som springer ut av sønnens proaktive vilje. Likevel ser det ut til at et slikt tyrannisk bud påvirker en hele livet. Alexander den store måtte

være modigere enn sin far og var alltid i forfronten. Så, sagt på en oversiktlig måte, en tyrannisk lovmessighet blir overvunnet ved den følelsesmessige og instinktmessige motvilje dette skaper, som igjen fører til handling som overskrider nettopp denne loven, som slik dismantleres gjennom sin nå åpenbare urimelighet. Alt ligger til rette for videre overskridelse (dersom man er dionysisk) eller byggingen av egne lover (dersom man er apollinsk) Det faderlige tyranni går altså ut på et åndens og lovenes angrep på følelsens verden, som blir virkelig straks ordene er uttalt.

18. mars kl. 01:03

Øystein Tranås Kristiansen: Kvinnens angrep er mer dunkelt, men er straks temmelig åpenbart når man ser nærmere på det. En kvinne vil også benytte seg av uttalt setning i sitt angrep på en mann. Et eksempel på dette er filmen *Four feathers*, hvor en kvinne sender sin tidligere forlovede fire hvite gåsefjær fordi han ikke ville bli soldat i den britiske hæren. Hun erklærer altså, symbolsk sett, at mannen er en feiging. Men dersom vi forutsetter at kvinnen er en følelsesskapning, først og fremst, er hun ikke istand til å bruke egen bedømmelse eller engang skape sin egen lovmessighet, hun benytter seg bare av termer generert av samfunnet. La oss si at en mann er romersk soldat ved det germanske grenseland. Hans kamerater vil kunne si om han er feig eller ikke, for de har levd med ham og kriget med ham, en kvinne vil ikke kunne gjøre noen slik bedømmelse, fordi hun har aldri vært soldat. Hun må altså bero på samfunnets eller flertallets dom. Likedan holder det seg innenfor domfellelse når det gjelder åndens virksomhet. Kvinnen er inhabil, kan ikke vurdere, og kan bare benytte seg av kjensgjerninger som allerede har blitt etablert av menn, og følgelig blir brukt av flertallet. Dermed, kvinnens uttalte fordømmelse, er ingen egen vurdering og egen lov, bare den samfunnsmessige fordømmelse hun benytter seg av når følgende tilstand er oppnådd - hun trekker tilbake sin kjærlighet. I filmen *Four feathers*, sier jo samfunnet at hennes trolovede er feig, siden han ikke vil være britisk soldat. Og når samfunnet sier det, blir det en realitet for kvinnen. "Aha, han er feig." I filmen blir den fortvilelse disse fjærene skaper, drivkraft for at han drar ned til Afrika for å finne sin gamle tropp. Han går igjennom all slags farer. Når en neger spør ham hvorfor han kom til Afrika, sier han at "Jeg var redd" Da ler negeren, fordi han har jo allerede krysset ørkener, vært i store slag, overlevd konsentrasjonsleirer, osv. Det er altså urimelig for den vurderende mann å si at han er feig. Dommen er altså annerledes enn den overfladiske samfunnsmessige og kvinnelige vurdering. Faktum er at hovedpersonen tvilte på sine egne evner som soldat, og denne tvilen, som han uttalte, ble til monstrøst faktum for samfunn og kvinne, det er vel ofte skjebnen til en tenkende mann. Og når denne dom er felt, må man gjennom hundretalls flere prøvelser for å motbevise den. For problemet gjenstår, kvinnen har trukket tilbake sin kjærlighet, og for å vinne den tilbake, er det altså et helt samfunn man må snu.

18. mars kl. 01:16

Øystein Tranås Kristiansen: Tilfellet med det kvinnelige angrep, det kvinnelige negativ, er altså vesensforskjellig fra mannens. Der farsfiguren er en lovmessighet som angriper vårt følelsesliv, og som ansporer oss til overskridelse, vil et kvinnelig angrep være en følelsesmessig avstengelse, hvor en utelukkende følelsesmessig respons vil være fånyttet, noe jeg vil komme tilbake til. Det eneste gyldige tilsvaret vil være å skape en åndelighet, en lov, som tvinger tilbake kvinnens kjærlighet. Se, jeg drepte flere fiender enn de britiske soldater. Jeg er ikke feig. Straks hun ser dette, vil hennes kjærlighet komme tilbake. Men la oss gå nærmere inn på saken, og se hvordan den følelsesmessige respons overfor kvinnen kan bære galt av sted.

18. mars kl. 01:21

Øystein Tranås Kristiansen: Om vi skal gå Freudiansk til verks, er jo kvinnen mannens kjærlighetsforvalterske fra første stund. Forholdet veksler mellom drift og undertrykkelsen av drift. "Ikke ta på tissen din" får barnet høre (Freud) Barnet godtar dette, fordi påbudet er gjort i kjærlighet, og fordi det vanker belønninger å ivareta denne restriksjonen. Det samme gjelder i en voksen manns liv også. Om han følger reglene og undertrykker sine drifter, blir han belønnet med samfunnets aksept og kvinners kjærlighet.

18. mars kl. 01:26

Øystein Tranås Kristiansen: Men la oss si at en mann blir utsatt for deprivasjonen av kvinnens kjærlighet. En alfahann har jo flestepartens av kvinners aksept og potensielle kjærlighet hele tiden, i lys av sin rangering. En omegahann har få eller ingen kvinners aksept på permanent basis, og opplever dermed en krise. Om han følger påbudet, er det ingen bakenforliggende kjærlighet fra kvinnen der, og han får heller ingen belønning. Dermed forsøker han å overskride, og fornye sin innsats slik at den kvinnelige oppmerksomhet skal iverksettes, om nødvendig ved å ta på sin egen tisselur, om jeg kan si det på den måten. Mannen gjør alt for å trigge kvinnens kjærlighetsrespons gjennom den opprørske handling, men får den ikke, i egenskap av å være lavt rangert, altså omega. Han benytter seg av samme metodologi som han ville gjort overfor en tyrannisk far, men jo mer han overskrider, jo mer driver han kvinner vekk. Eksempler kan nevnes:

18. mars kl. 01:32

Øystein Tranås Kristiansen: En mor kan si til sin sønn at fysj, vold i dataspill er ikke bra. Og dermed fortsetter sønnen å plaffe ned hundretalls skikkelser, i håp om at dette skal trigge kvinnelig oppmerksomhet. Hans depriverte følelsesliv blir hyperaktivt, og fremstiller bildet av ham selv som overvinnende helt, hoppende fallskjerm fra helikoptre og svingende på et gigantisk maskingevær. Men den symbolske aktivitet, som i steinalderen ville gjort ham til en kriger, foregår nå innenfor et meningsløst apollinsk hulrom, dataspillet. Den følelsesmessige deprivasjon gjør at man blir fanget innenfor en lovmessighet, istedet for å skape sin egen lov som kan undertvinge kvinner. - Hadde han bare overskredet det kategoriske imperativ, men for det må tenkning til ... mer kan bli sagt om dette. Men oppsummerende sagt, der det kvinnelige og samfunnsmessige påbud er meningsfullt for alfaen og betaen, fordi det er gjort i kjærlighet og fordi det vanker belønning, vil det være meningsløst for omegaen. Påbudet undertrykker, uten belønning og uten kjærlighet, og derfor vil en sunn omega forsøke å overskride samfunnsregelen - som allerede har definert ham som omega og tapende part. Han har intet å tape på å bli et monster ... bortsett fra sitt eget liv, og det er jo, tilstanden tatt i betraktning, ikke mye verdt.

18. mars kl. 01:36

Øystein Tranås Kristiansen: Den andre fremgangsmåte, er istedet for å bli en symbolsk helt, kan man altså bli et symbolsk monster. Poetrixx har jo vært på forsiden i dagspressen og erklært seg selv som både leder av en fiktiv naziorganisasjon, og sympatisk til Vågan-ordføreren, han har altså presentert seg selv som sympatisk innstilt til en potensiell pedofil mann. Alt dette gjør en til et monster, og bidrar ytterligere til ens utstøtelse fra samfunnet. Den følelsesmessige omega har intet valg, han er allerede utstøtt, å følge noen lov vil ikke gagne ham, derfor bryter han ut.

18. mars kl. 01:39

Øystein Tranås Kristiansen: Dette er alt i alt bedre. Sagt billedlig. En mann som blir utstøtt fra en by, må enten dø utenfor bymurene, eller bli en røver. De fleste røvere blir innhentet og slått ihjel, men noen røvere blir mektige krigsherrer, som kan marsjere inn i byen, rive templene, voldta kvinnene, og skrive sine egne lovtavler som definerer dem til konge. Det gjelder bare å leve lenge nok som røver til at dette kan skje. Og i mellomtiden kan omegahannen bare peke nese til sine overgripere. Bare at man er røver, sterk eller svak, er nok til å skape stor oppstandelse i byen. Se bare hva Poetrixx har fått til gjennom å peke nese

18. mars kl. 01:43

Øystein Tranås Kristiansen: For den prestelige omega handler det om dette, å ikke bli fanget i det apollinske hulrom gjennom sin forsterkede følelse, og heller bruke følelsen til å skape sin egen lovmessighet. Det er med denne han potensielt kan vinne, å bryte de lover som først utstøtte ham, og slik undertvinge seg kvinners kjærlighet ved å redefinere seg som edel og heltmodig. Men først må man altså ha den lange ferden fra bymurene, og kanskje stå og peke nese sammen med dionysiske omegaer, som Poetrixx. På et vis er den utstøtte prest den prest som ser mest sannhet. - Bare et monster kan se et samfunn utenfra.

18. mars kl. 01:46

Øystein Tranås Kristiansen: Så for å gjenta - Den kvinnelige fordømmelse vil uttales gjennom det samfunnsmessige kontekst, og vil innebære en deprivasjon av kjærlighet. Den forsterkede følelse dette trigger, kan føre til fangelse i et symbolistisk hamsterhjul, eller til overskridende handling for å gjenvinne kvinnens kjærlighet. Man tar på tissen eller blotter seg ... Det omegaen ytterst sett ønsker, dersom han begynner å overskride, er å bli et monster, å bli en Grendel. Kvinnene vil jo pålegge sine alfaer og jakte på trollene, om de nå så gjemmer seg i mørke huler. Gjør ikke alfaene dette, mister de sin alfastatus, for de alfaer som er litt bløthjertede og ikke vil kappe hodet av et stakkars troll ... Grunnleggende sett, ønsker omegaene å spise opp sine forfølgere og innta byen, gjøre byen til sin egen monsterhule. Den åndelige og prestelige må gjøre dette i overført betydning, gjennom å skrive lover som en gang kan herske - og gi dem kjærligheten de fortjener.

18. mars kl. 01:53

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har forøvrig alltid hatt mest sympati med monstrene i all slags saga og fantasy litteratur. De som gjemmer seg i mørke huler. De representerer en slags mystikk og sannhet, tenk å være så sterk og farlig at man blir et monster - Denne sympatien beror nok på at jeg er en Grendel selv.

18. mars kl. 01:54

Øystein Tranås Kristiansen: Et siste tillegg: Den åndelige omega vil altså ha tendensen til å fanges i det apollinske hulrom. Den følelsmessige omega vil fysisk overskride. Har man sterk åndelighet og sterk følsomhet, vil begge deler skje.

18. mars kl. 02:06

Øystein Tranås Kristiansen: Ved mannlig undertrykkelse, må adonisen anta kvinnelig og kaotisk form, som titanen Kronos, og bryte Zevs (eller Uranus) lover. Slik kolliderer statuen av Zevs, og adonisen kan innta tronen selv, bli en sannere form. Ved kvinnelig undertrykkelse, må adonisen anta en mannlig form og bli en Zevs som pålegger henne lover. Slik vil hun underkaste seg og avgi kjærlighet.

18. mars kl. 02:09

Øystein Tranås Kristiansen: Neste bolk blir omhandlende det forsterkede ønske, velger jeg å håpe. Tenker jeg tar det en annen kveld.

18. mars kl. 02:11

Øystein Tranås Kristiansen: Ja ... ja ... ja ... må få med dette. Omegaens overskridende handling, det blir altså barnets protest. Hvis barnet får bare påbud og ingen belønning, vil det søke å omgå påbudet med å forsterke den negative atferden. Det er en slags følelsenes symbolske protest, som ikke kan omgås, den er reell i dypet av ens selv, og symbolet fremstår med nødvendig preg av en tvangshandling. Dette går ut over både barn og voksen mann. På mange måter er en mann uten kvinnelig kjærlighet er stakkarslig skapning. Hele det store poeng er at protesthandlingen mot kulden og tyranniet, ikke må skje på det fysiske plan i ødeleggelsen av seg selv. Protesten må kanaliseres og bli gjort åndelig. - Dette er de hovedsakelige trekk. Har jo ikke tatt for meg det forsterkede ønske ennu.

18. mars kl. 02:15

Symposium II

Øystein Tranås Kristiansen: Det har forøvrig i gått opp for meg, at jeg mer og mer tenker innenfor egendefinerte kategorier. På en måte er det litt irriterende at jeg skal være så fotgjengeraktig, så dualistisk, på den andre side tenker jeg at det er en god ting. Slår det jeg har gjort tidligere, iallfall, og kanskje en gang kan jeg overvinne min egen metode - først må den likevel utøves. Orden bygger på orden, tross alt.

18. mars kl. 02:34

Øystein Tranås Kristiansen: Andre planlagte kapitler: Om ensomheten, Om kvinner, Om arbeidets onde, Om Kineseren

18. mars kl. 02:50

Stian M. Landgaard: Du har introdusert en ny klassifisering av mennesker her, alfa/beta/omega, men jeg tror ikke du har definert dem i noe kapittel i denne boken.

18. mars kl. 08:35

John Olav Oldertroen: En liten digresjon, men også en saksopplysning: jeg har utført litt detektivarbeid og har foreløpig funnet ut av det symbolske monster som omtales i denne never ending story, Poe, faktisk har intet mindre enn 28 forskjellige identiteter på facebook. Minst 28 forskjellige. Og flere av disse er stundom i heftig debatt - med hverandre.

18. mars kl. 15:24

Stian M. Landgaard: Tro om Tranås hadde blitt like rasert som Roar ble dersom noen skrev en slags "Stingo svetter på ballene"-parodi midt oppi alt dette, før boken er utkommet.

18. mars kl. 19:41

Jørn Johansen: Hadde egentlig vært litt morsomt med litt visdomsord fra Poe oppe i alt dette.

18. mars kl. 20:28

Jørn Johansen: Han hadde sikkert hatt noen underholdende viklinger på temaene.

18. mars kl. 20:31

John Olav Oldertrøen: Jeg vet ikke om han er med i denne gruppen. Eller hvem av de 28 av ham som eventuelt er med.

18. mars kl. 20:33

Øystein Tranås Kristiansen: Solens stråler rørte lett ved fliken av noen sider på boken som lå i gresset. Den svartkleddede rasjonalisten skjønnte at det var et tegn fra Sol invictus. Han tok boken opp og leste de følgende ord:

"Rom ble ikke bygget på en dag."

Jeg har tenkt ut en presis og mangefasettert definisjon, men har ikke tid til å frembringe dette i nåværende øyeblikk. Jeg befatter meg med visjonene som siden skal bli til lovtavler. Sol invictus er nu opptatt med å sjonglere planetene hvor sydende kontinentmasser flyter rundt. Da kan man ikke være opptatt av hvordan man skal møblere tempelet.

En visjon kommer vellende opp i bruddstykker. Det er en naturkraft, og kan ikke bedømmes som en lovtavle, og motsatt. Når skal du lære dette?

18. mars kl. 23:13

Øystein Tranås Kristiansen: Hva slags grupper er det Poe er aktiv på nå? Jeg har helt mistet kontakten med ham. Men det er klart, når kvinnene ved vannhullet ser en Braminprest som snakker med seg selv i hasjrus, er det åpenbart at han er et geni som snakker med gudene. En guddom har jo mange aspekter, og Poetrixx har nu tatt på seg et guddommelig aspekt - i kjærlighet til oss alle.

18. mars kl. 23:17

Om de gyldne løgner

"Everything we hear is an opinion, not a fact. Everything we see is a perspective, not the truth."

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

19. mars kl. 00:53

Øystein Tranås Kristiansen: Ord og avbildning tilhører filosof-keiseren Marcus Aurelius, som også var den siste hedenske keiser. [Nei] Det viser bare hvordan det onde og smålige beseirer det som er bedre enn seg, for etter hans korte treårige hersketid, var det ingen som lenger kunne måle seg med hans kvaliteter. Riktignok var han ny-platoniker, men vi har jo alle våre laster. [Deler forvekslet med Julian]

Det har blitt hevdet av Aristoteles at vi skal finne den gyldne middelvei, altså midtpunktet mellom to ekstremer. Slik vil vi maksimere fordelene vi får utav det ekstreme, og minimere ulempene. Dette ble eksemplifisert med myten om Ikarus. Han fikk sine voksvinger, og ble anbefalt av sin far å holde seg midt mellom sjøsprøyten og solen. Da ville vingene holde seg. Han hørte ikke etter, vingene smeltet, og Ikarus hadde sitt fall. Et viktig poeng med denne middelveien, er kanskje at det er ikke snakk om moderasjon i seg selv, men heller en balansegang som er kontekstuell for

den som utfører handlingen. Regelen sier dermed ikke at vi ikke skal fly høyt, men at vi skal fly så høyt som det er oss tillatt, relativt til vårt ståsted.

En innvending mot middelveien, har jo vært at vi ikke kan vite hva som er ekstremene. Kanskje tar vi helt feil, og istedet for å fly mellom ytterlighetene i overdrivelse og det å gjøre for mye, og i underdrivelsen og det å gjøre for lite, har vi i vår mispersepsjon av virkeligheten plassert oss i den av disse kategoriene. Selv om plasseringen er relativ til vårt ståsted, kan det være at vi, i manglende oversikt, plasserer oss feil. Dette forutsetter likevel at det utenfor subjektivet skulle eksistere en sannere vei, en som er bedre enn det vi selv kan oppfatte. På en måte er det en sannhet i dette. Man kan lett se for seg tilfeller der en bedre fremgangsmåte er tilgjengelig, enn det man har som sitt subjektive selv. Selv om det for Ikarus skulle virke fornuftig å fly høyt eller lavt, kan det være at en som har erfaring med flukt, vil vite hvor det er best å plassere seg.

Aristoteles var jo en materialist, som begrunnet materien i materiens egenskaper. Et bord var et bord fordi det så ut som og hadde bordets egenskaper. Det var altså ikke et subjekt som fortolket bordet og følgelig tok det i bruk som nettopp dette. Jeg tenker at her kan det være nyanser som er verdt å ta i betraktning. Aristoteles var apolliner, som stod for de apollinske dyder om moderasjon, beherskelse og dyd. På motsatt hold har vi den dionysiske ytterlighet, som står for ekstase og kaos. Og jeg tenker det er her Aristoteles kommer til kort, fordi han forholder seg til materien og den dyd som er knyttet til denne, altså den beste fremgangsmåte, utelukkende som materiens tilsynekomst, altså de egenskaper materien fremtrer til å ha. Fra Aristoteles perspektiv, er det en dyd å forholde seg til bordet som et bord, nettopp fordi det er den beste egenskap for den materialiserte tingen. På samme vis, fra det aristoteliske perspektiv, er det en vindstrømning for Ikarus som er riktig, fordi denne er den mest funksjonelle for vingeflukt. Denne kunnskapen, som kan eller ikke kan være utenfor den subjektive realisasjon, er altså en dyd å tilegne seg.

Hva da med den dionysiske ytterlighet, den som Ikarus utøvde. Ved å ty til ekstasen ved vingeflukt, fløy han opp til solen og gikk følgelig under. Det er jo lite fornuftig, forholdene tatt i betraktning. På den andre siden er det jo i ekstase at vi finner de sanne ytterpunktene. Hvordan kan vi finne ytterpunktet dersom vi ikke følger en tilbøyelighet eller en følelse fullt ut?

Her er altså problemstillingen, den dionysiske fremgangsmåte fører til at vi går under det øyeblikk vi erfarer sannheten, altså hva som er ytterpunktet, og den apollinske fremgangsmåte fører oss til Marcus Aurelius sitt direktiv: Vi kan ikke vite at vi har valgt det riktige referanseverk for det som er en dyd. Vi har lyttet til vår egen eller andres subjektive erfaring, og svever nå på en vind som vi ikke egentlig vet er optimalt, høyt nok, eller lavt nok. Kanskje er bordet egentlig best brukt som en stol? Det kan vi bare vite om vi bruker tingen, men igjen, feil fremgangsmåte medfører at tingen ødelegges. For en maur er bordet et digert kontinent, for et menneske, kanskje det ene eller andre, for en gud er bordet meningsløst.

Så, den dionysiske ytterlighet har kommet til kort, og Aristoteles apollinske definisjon av dyden har kommet til kort, fordi denne dyden ikke er frembrakt av sann erfaring av ytterpunktet. Vi kan si at den dionysiske erfaring er en logisk mulighet, og den apollinske erfaring er et logisk endepunkt, altså slutførelsen av logikk som en sirkulær enhet, som kun begrunner seg selv. Begge deler er ikke tilfredsstillende.

Der Aristoteles tar feil, er altså på dette. Han forholder seg til verden som dyd og materie, og tar ikke innover seg tingens egentlige egenskap. Hva? At tingen egentlig bygger på kaos og er følgelig meningsløs, med mindre man tar i bruk et referanseverk av definisjoner. Tingen er altså et resultat av dets fremtredelse, men også det skjulte som brakte frem fremtredelsen, i dette tilfellet, trevirke organisert i så og så form slik at det lett i våre hoder fortolkes som et bord. Denne fortolkningen ligger ikke i tingen, men i subjektet som fortolker. Den kaotiske verden blir altså bare en formverden gjennom et subjektiv, som på sin måte fortolker det som tidligere var meningsløst, altså et sammensurium av materiale, til å ha mening.

Så på vår vingeferd, blir ferden egentlig bare til idet den utøves, den kan ikke på forhånd defineres. Subjektet må skape det som for seg selv er den rette form, og den kan ikke påprakkes av andre subjekter, og den rette form kan ikke begrunnes i tingen i seg selv, kun gjennom den subjektive fortolkning. Et annet subjekt kan ha sterke dragevinger, eller svake duevinger, og vet derfor ikke hvilken rute som er best. Faderen, som ga Ikarus råd, kunne lett ha ført ham til undergang i så måte. Så sett på den måten, blir Ikarus en helt, ikke en tosk, når han styrtet til undergang. Han testet grensene og overskridelsen, og la veien til rette for etterfølgelse. Der faren baserte seg ikke på sin erfaring med vingeflukt, men på sin mening om det som var det beste, var Ikarus, i å bli et eksempel til etterfølgelse, et eksempel i utøvelsen. Han begrunnet da nemlig ikke gjennom forestillingen om godt og riktig, denne sirkulære begrunnelse, men gjennom utøvelsen og ekstasen selv, det som er tingens egentlige utgangspunkt.

19. mars kl. 00:53

Øystein Tranås Kristiansen: Dermed: Man har ingen garanti for en vellykket himmelferd, men man kan altså legge i vei så høyt man tror man kan, og håpe at vingene vil bære, i utøvelsen av den subjektive fornuft. Gir man seg hen til ekstasen, vil man gå under, og gir man seg hen til det andre subjekts rådgivning, gir man seg hen til løgnen, det som ikke er en sannhet for deg. Det er kun du som vet, eller forutaner, hva slags vinger du har. Og om nødvendig, må du dø.

Aristoteles, i sitt snakk om dyd og den gyldne middelvei, har dermed ikke tatt hensyn til tingens særpreg, tingens egentlige egenskap, og det er det formløse kaos tingen springer utav. Han har ikke tatt hensyn til subjektet som den fortolkende part. Når Aristoteles skaper sin regel,

rettferdiggjør han bare den ruten han har tatt. Han turte ikke å teste grensene for sin egen dyd, å gi seg hen til ekstasen. Fordi han visste at slik utøvelse, enten ville føre ham til død eller usselhet. Det måtehold han viste, fremstiller han da altså som den eneste sannhet, og begrunner det i sin fortolkning av materien.

Egentlig bør man aldri begrunne, fordi idet man begrunner, er man falsk, og gjør dine kriterier til andres kriterier. Aristoteles hadde en elev, en viss Alexander, som skapte sin egen ferd, og gikk under med den. Alexander løsrev seg fra forestillingen om hva som var mulig og ikke mulig å gjøre, og skapte dermed som Ikarus, en eksemplifisert sannhet gjennom utøvelsen. Dette er en langt riktigere vei.

Sol invictus sier: Vær en Alexander, ikke en Aristoteles. Vær som meg! Solen er det største eksempel til etterfølgelse, men solen har også de sterkeste vingene.

Hva sier eksempelet Sol invictus? Jo! Den apollinske åndelighet er transcendent og begrunner utenfor seg selv. Den dionysiske utøvelse er immanent og fører til undergang, fordi man før eller senere vil nå sin grense. Som alle sanne tilbedere vet, Dionysos eksisterte før Apollon, og er utgangspunktet for at Apollon er til. Begge skal man holde i akt, men på sin måte. Man skal altså ikke begrunne med noe annet enn seg selv. Man kan ikke utøve uten åndelighet, dersom man har en ånd. Slik vil den åndelige utøvelse, som ikke begrunner i annet enn seg selv, være fundert i sitt kaotiske utgangspunkt - Den åndelige utøvelse vil bli immanent, som Sol Invictus viser i sitt eksempel til etterfølgelse. Problemet med Ikarus er altså at det ikke var en åndelig person som fløy, og med dette søkte gnomene å forhindre himmelflukt for de av oss som kan.

19. mars kl. 00:53

Øystein Tranås Kristiansen: Det finnes en annen regel som av løgnerne har blitt forgyllt, nemlig den gyldne regel. "Elsk din neste som deg selv. Gjør mot andre som du vil at de skal gjøre med deg." Med dette hevdes det at man skal vende det andre kinn til og bare være god. Men hvor mye elsker man barnet, dersom man lar det fare frem på den måten? Hvor mye kan man holde av en person, foruten å rettledde ham? (gjennom eget godt eksempel, ikke påførselen av meningsløs lov)

Også her kan vi benytte oss av enkle kategorier. Dersom en person er ussel og ond, dersom verdens beskaffenhet er ussel og ond, ville det være et uttrykk for hat ikke å slå ned på det. Jesu erklærte kjærlighet er dermed hyklersk, fordi han sier at du skal vende det andre kinn til dine overgripere. Hadde du respekt for dem, og selvaktelse, ville du slått dem ned. Jesu erklærte kjærlighet, som egentlig er en forakt for verden, og frembringer det kristne menneske, det svakeste av lam, er slik sett et vitnesbyrd om Jesu selvforakt, som han gjorde alt for å rettferdiggjøre. For hadde han aktet seg selv, ville han ikke godtatt krenkelser av mindre og stor art, og hadde han elsket

verden, ville han respektert den nok til å gå til krig.

Jeg har slik en kjærlighet til verden, at jeg i dette øyeblikk erklærer krig. Hver person, hver en sten, er fra og med nå min fiende. Dette fordi jeg elsker verden nok til en formgivende strid mot det den ikke kan overvinne - meg selv.

19. mars kl. 01:08

Det forsterkede ønske

Når dagen tar til, tynges jeg av søvn, når natten kommer, kan jeg leve. Jeg lever som en skygge, er en skygge. Jeg er i ferd med å gå i oppløsning og bli borte fra verden, gli like inn i underverdenen. Og det er underverdenen som gir meg rike gaver og snakker gjennom meg. Jeg har snakket med dyr, jeg har snakket med gudene og meg selv. Visjonens styrke har vokst, et mørkt hav som griper meg ned og overvelder meg. Øyeblikkene med dagslys, ja selv et øyeblikk, er en pine. Men så lenge natten er her, er jeg trygg. Og vi kan snakke sammen, et broderskap av de fortapte, om de mørke bilder som har blitt oss til del.

Forrige natt, eller var det idag, fikk jeg altså ytterligere innsikter og inspirasjon som tildels kaster om på visse ting jeg har skrevet eller skulle skrive. Det er naturlig nok snakk om ytterlige innsikter, en nærmere presisering. Men jeg bør nok forklare et nøkkelkonsept før jeg gir meg i kast med alt det andre.

19. mars kl. 01:25

John Olav Oldertroen: O ærede, let i første rekke etter Xanadude de Loth, og De vil finde! Eller Bjørn Rockisami Kristoffersen, Katja Marie Solberg, Wila K. Siri, Iblow Dudes, Carla Pop, Sina Staes Janevska, Tone Rose, Daniel Berg, Fredrik Chr, Iona Vibecke Jarlum, Rosa Bella Liksom, Vidkun Lortbekken ... med mange flere, men De finner ham mest aktivt som Xanadude de Loth.

19. mars kl. 01:46

Stian M. Landgaard: Jeg ser en klar parallell mellom Tranås og den franske renessanseforfatteren Montaigne. To wit:

In 1571, Michel de Montaigne retired from public life to the Tower of the Château, his so-called "citadel", in the Dordogne, where he almost totally isolated himself from every social and family affair. Locked up in his library, which contained a collection of some 1,500 works, he began work on his "Essays", first published in 1580. On the day of his 38th birthday, as he entered this almost ten-year period of self-imposed reclusion, he had the following inscription crown the bookshelves of his working chamber:

«In the year of Christ 1571, at the age of thirty-eight, on the last day of February, his birthday, Michael de Montaigne, long weary of the servitude of the court and of public employments, while

still entire, retired to the bosom of the learned virgins, where in calm and freedom from all cares he will spend what little remains of his life, now more than half run out. If the fates permit, he will complete this abode, this sweet ancestral retreat; and he has consecrated it to his freedom, tranquility, and leisure.»

19. mars kl. 02:05

Øystein Tranås Kristiansen: Høres fint ut, men steinmenneskene kommer til å innhente meg snart nok. Det var ikke nok å jage meg bort, de blir rasende når de oppdager at noen har funnet sin frihet og verdighet utenfor deres uhyrlige krav, krav som spiller mitt hjerteblod bare jeg forutaner dem i et steinmenneskes blick eller i en eller annen overfladisk klausul. Det er en av de største tragediene med vår sivilisasjon, at presten ikke får lov til å vær en prest, og at kjøpmennene har forbudt alle andre mennesketyper enn seg selv.

19. mars kl. 03:24

Øystein Tranås Kristiansen: I min omgang med egen og andres psykologi, forekom det meg et konsept jeg har valgt å kalle for det forsterkede ønske, som, kortest sagt, synes å være den symbolistiske representasjonen skapt av et følelsesliv under angrep. Ja, kan man endog si at alle symboler er et vitnesbyrd om nødvendiggjørelsen av sin skapelse. Siden intet menneske er allmektig, vil ens følelsesliv på et eller annet nivå komme under angrep, noe som nødvendiggjør symboler som eksisterer på, som vi skal se, både det åndelige og billedlig representerte plan.

Symbolet har kanskje eksistert sålenge det har eksistert mennesker, ja, nok før det også, for før mennesket selv kunne forme symbolet, ville tilstedeværelser i naturen komme til å representere ulike tilstander. Selv for et dyr, vil visse kombinasjoner skarpe farger representere fare, blant annet. Mennesker på dyrets nivå, ga fjell og landskap navn og sjel, og disse skulle komme til å representere grunntrekk ved det nylig oppvåkede sjeleliv. Det indre instinkt (hos dyret) det vi kaller følelse hos menneske, springer altså ut i forestillingen i forsterket form, som en konsentrering av det instinktenes behag og ubehag en organisme gjennomgår før dens liv er uttømmet.

19. mars kl. 03:41

Øystein Tranås Kristiansen: Selv i en steinalderstamme, er bevisene for det forsterkede ønske overalt, og dets billedlige representasjon utgjør det første spor hvor dette konseptet kan påvises, og, siden vi her, i steinalderstammen fanger dets vesen, kan påvise det gjennom hele menneskets

historie, for den del, også i et enkeltmenneskes blottlagte sjeleliv. Ja, selv ikke et svært avansert vesen kan skjule sin indre natur, en følelse vil ha utløp, og kommer til syne i de utroligste og av og til ubehagelige og ufordelaktige former.

19. mars kl. 03:44

Øystein Tranås Kristiansen: Steinalderstammen kunne nok ha perioder med overflod, men helhetlig sett ville dets medlemmer leve i et slags eksistensminimum. Vi vet at tilegnelsen av næring er langt vanskeligere hos et jeger og sankesamfunn, enn det er med noe jordbruk, og enkel Malthus-effekt, at populasjonen overskrider ressursgrunlaget, ville sikre at man stort sett befant seg i en - fra et moderne perspektiv, miserabel tilstand.

19. mars kl. 03:47

Øystein Tranås Kristiansen: Hva ser vi så representert i menneskenes første kunstverker, de hulemalerier og figurer man har kunnet avdekke? Jo, utallige representasjoner av byttedyr, hest, bison, okse, mannfigurer med enorme falloser, og fyldige og fruktbare gudineskikkelser med svulmende bryster. Nå, vi vet at i det primitive samfunn, vil man ved å billedliggjøre og navngi, ta kraften fra totemdyret og overføre den til seg selv. Denne totemismen foregår den dag i dag, men da på et langt mer sublimt plan, som kanskje er vanskelig å avdekke og bevise helt. Men i studier av primitive samfunn, ser vi alltid det samme, at når en gutt skal gjennomgå en manndomsprøve og blir kriger eller jeger, tar han på seg sitt byttedyrs egenskaper for å få dets kraft. Han gir seg selv navn og symboler som skal representere styrke, samtidig som man fratår byttedyret sin styrke ved å avtegne det. Den symbolske representasjonen virker altså å være tosidig i et komplekst forhold, man både forsterker og anskueliggjør noe som har en livsviktig betydning, antakelig i et meget komplekst og kanskje til og med paradoksalt forhold.

Den naturlige fruktbarhet var viktig, og derfor ser man mannen med en overdimensjonert fallos, og å ha tilgang til mat var viktig, derfor ser man de fedmende gudineskikkelsene, også med sitt fruktbarhetssymbol, det svulmende brystet. Hva ser vi av dette? Jo, der det er en mangeltilstand, hvis hunger er et faktum, vil man søke å representere en motsatt tilstand, og slik, med representasjonen, søke å frammane den som virkelig. Den unge gutten som skal bli kriger, er ikke som utgangspunkt like sterk som stammens voksne krigere, men ved å bygge seg opp symboler på sin styrke, krigsmaling, magiske navn og skrik, tilegner man seg denne styrken man ønsker seg. Hvis byttedyr eller predatorer kan komme til å vise seg sterkere enn jegerne, må man tilegne seg deres styrke, og derfor, den symbolske representasjonen av styrke. Ved å iføre seg løvepelsen,

tilegner man seg, symbolsk sett, noen av løvens farlige egenskaper.

Representasjonen kan derfor både ufarliggjøre, forsterke og fremmane en eller annen tilstand, avhengig av representasjonens egenskaper. Skarpe farger vil bety fare eller farlighet, et svulmende bryst, avbilder antakelig barnets forhold til trygghet. Som vi ser, stammesamfunnets symboler er nært knyttet til deres opplevde virkelighet.

19. mars kl. 04:05

Øystein Tranås Kristiansen: I klassisk tid ser vi hvordan billedrepresentasjonen av symboler er all steds hen. Herkules, eksemplifiseringen av styrke, er kledd i løveskinn, legionæren fører krig med lyn avtegnet på skjoldet. Samtidig ser vi hvordan symbolet i seg selv bar sitt eget meningsinnhold, avbildningen av en ung og vakker kvinne i form av Venus, ibodde alle egenskapene til en ung og vakker kvinne. Avbildningen av Zevs representerte arketyper på den sterke mann, som kunne voldta, befale og lovpålegge som han lystet. Symbolet var altså sitt eget innhold, rettere sagt, det representerte det og det settet med egenskaper, som man jo kunne utlede gjennom det intuitivt tilgjengelige symbolet. Trengte man fruktbarhet, ba man til Frey, en mann med stor penis, trengte man krigerske egenskaper, ba man til Mars, behøvde man elskov, var Venus det klare tilbederobjekt. Ved å representere egenskapene, ville man altså mane egenskapen frem i sin egen livsverden.

19. mars kl. 04:13

Øystein Tranås Kristiansen: Symbolet som sådan, er et vitnesbyrd om sine skaperes livsverden, og ønsker og behov innenfor denne livsverdenen. Straks symbolet hadde oppstått, skapte det likevel sin egen virkelighet, som kunne forandre de betingelser man i utgangspunktet hadde. En relativt svakere ungdom kunne seire over en sterk ungdom, dersom tegn fra gudene tilsa at dette skulle skje. I et slag med romerne under regnvær, flyktet germanerne som tilba Donar fra slagmarken da lynet slo ned foran dem, enda de holdt på å vinne. Straks symbolet har oppstått, forandrer det spilleregelen i enten positiv eller negativ retning. Vi vet jo også at mennesker som har brutt et eller annet tabu i et stammesamfunn, på egen hånd vil forgå og dø, fordi troen på symbolet på sin egen undergang er så sterk. I det romerske samfunn, ville fuglenes flukt på himmelen, lyn og torden og augurens fortolkning, være skjebnesvangert for både samfunn og enkeltindivid. Fra det moderne perspektiv er dette et svært lite attraktivt trekk, siden man kan gå sin undergang imøte utifra rent tilfeldige hendelser eller naturfenomener.

19. mars kl. 04:21

Øystein Tranås Kristiansen: Som helhet måtte symbolet likevel avspeile de naturlige forhold, ellers ville det miste sin kraft. Den overlegne part vant flesteparten av gangene, og kunne derfor smykke seg med gudenes godvilje. Dersom en romersk legion mistet sin standardørn, var det jo rettelig et tegn på deres manglende kampevne. Cæsars mange seire, ofte mot overlegen motstand, ble jo i seg selv et tegn på at han var favorisert av gudene, og at det ikke gikk an å stå seg imot ham, iallfall militært sett.

19. mars kl. 04:31

Øystein Tranås Kristiansen: To momenter som kan være interessante å nevne, før jeg går over til symbolets videre sublimering, er dette: Hvordan den romerske republikk var grunnlagt på ideen om at man ikke ville ha en konge, noe som skiller den fra foregående oldtidssivilisasjoner. I eposet om Gilgamesh, pleide jo Gilgamesh i kraft av å være konge å ligge med hver av bykvinnene på sin bryllupsnatt, uten at noen var sterke nok til å stoppe ham. Hvis man skal forsøke å frembringe en enkel forklaring på forskjellen mellom Gilgamesh sine privilegier som konge, og hvordan mytenes Lucretia, den voldtatte kvinnen, med sitt selvmord greide å få slutt på kongedømmet i Roma for alltid, kan man kanskje foreslå dette: At i Italias rike land på den tiden, var det såpass mange menn som var i en velhavende posisjon, potensielle konger, så å si, at det var uhyrlig for dem å herskes over av en tyranniserende mann. Derfor gikk de sammen og avskaffet kongedømmet. Kongen, som symbol, ble for alltid stående i den romerske bevissthet som et tegn på tyranni og overgrep.

19. mars kl. 04:37

Øystein Tranås Kristiansen: Det andre interessante momentet er dette, hvordan plasserer vi astrologien i det hele, i relasjon til symbolet? Vi vet at det gamle Babylon var et jordbrukssamfunn, som var sterkt preget av de naturlige betingelser i form av stormer og oversvømmelser. Disse var jo sesongpregede. Ved å studere stjernehimmelen, kunne babylonerne faktisk forutse når en storm eller oversvømmelse var i ferd med å komme. Stjernehimmelen i den og den posisjon, ble altså representativt for at hendelsen ville finne sted, noe som, med all magis kraft ble videreført til flere områder av menneskers liv. Her deler astrologien og et enkelt symbol slektskap, manifesteringen av symbol og stjernetegn medfører at noe vil skje, og for de som er underlagt dette systemet, er det høyst reelt. Også et moderne menneske kan internalisere tegn på seier og nederlag, om enn på en helt annen måte (dette vil jeg komme tilbake til)

19. mars kl. 04:42

Øystein Tranås Kristiansen: Som nok et interessant og relatert sidespor, kan jeg si at det romerske samfunn var åpenbart pappalistisk (et begrep jeg ennå ikke har definert, men som kommer til å bli definert i et av bokens kapitler) Motviljen mot kongedømmer, var følelsen om at den respektive patriark og patrisier ikke måtte bli krenket, gitt disse skikkelsenes forsøkte makt på Italias rike jordsmonn, kontra det til Gilgasmesh østlige slavestat, hvor alle fant seg i å være underlagt konge og tempel. En romersk sønn fikk aldri fulle privilegier og råderett over sin egen familie, så lenge hans far levde. Jeg har jo også vært inne på hvordan pappaismen, representerende den mannlige autoritet og kraftpunkter, må være apollinsk rettet. Altså, rettet mot evige og uangripelige verdier, som samtidig må forsvares og rettledes til. Jeg brukte Rembrandts bilde den fortapte sønn, såvidt jeg husker, for å eksemplifisere dette med den utledende tanke. Man kan bare forestille seg hvordan en stat med et kvinnelig kraftpunkt ville se ut, kanskje eksemplifisert gjennom Minos og det tidlige Sumer. Ifølge mine beregninger, vil det her ikke være den evige lov som er senterpunktet, men avdekkelsen av mysteriet. I alle tilfeller må jeg si dette. Både det greske og romerske samfunn tok i det store og hele avstand fra kvinnen, og var apollinsk sentrert. Vi ser hvordan hele gudesystemet er rettet mot orden og den evige lov, på bekostning av kaos og titanene.

Det som skiller det rent primitive samfunn fra klassisk tid, eller et mer organisert samfunn, er systematiseringen av symbolets innhold i arketypiske gudeskikkelser. Nå vil jeg inn på hvordan symbolet har blitt sublimert videre innenfor dette mer organiserte samfunnet. Vi har vært inne på hvordan det ville være katastrofalt om symbolet på hva enn det respektive samfunn eller individ ønsket seg, skulle bli besudlet, og således forårsake et uunngåelig fall. Det kan her være alt fra en romersk standardørn som faller ned i gjørma, til en faderskikkelse og hans lov som blir nedtrampet. Min tanke er at visse moral og levereregler ble innført, nettopp for å forhindre symbolets besudelse. Jupiters presteskap eksemplifiserer dette godt, et presteskap som med sine mange regler hindret at nettopp det høyeste symbol på den evige lov, på noen måte skulle bli krenket. Tidligere i dette boklige utkast har jeg jo avvist moralen som helhet, med argument i at den må være ufundert. Dette er noe jeg må gå tilbake på. Et visst sett regler, rettet mot å ivareta både ens fysiske velvære såvel som følelsesmessige integritet, burde kunne være fornuftig, gitt at de var basert på faktiske realiteter. (Ikke bank din bror for meget, ikke krangle med din mor.) Det var den moderne tilstand, hvor moralen er ufundert, som jeg som utgangspunkt angrep.

Det vi ser, er at de første moralregler nok oppstod for å ivareta et symbols integritet, noe som kan være forsvarlig idet man beskytter sin følelsesmessige integritet, men som med alt annet, vil få utilsiktede konsekvenser. I et samfunn som Roma, ville jo krenkelse av visse regler, om enn

ikke spesielt viktige i den modernes øyne, innebære den visse død. Men igjen ser vi, lidelsen i gammel tid var kun kroppslig, idag finnes lidelsen på sjelen. Ah! Som hovedregel kan vi igjen si, selv om moralregelens oppståenhet nok kunne føre til utilsiktede og negative konsekvenser for sin skaper, som er rent annerledes enn den som opphav var ment å forsvare, beskyttet moralregelen mer enn den ødela. Dersom Jupiter er et helt samfunns forsterkede ønske, representerende en av patriarkens evige lov, og holder dette samfunnet samlet, får det bare være at den prest som er så uheldig å søle på septeret, må bøte med livet.

19. mars kl. 05:31

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg ... jeg merker at kraften til å skrive og begrunne alt det min intuisjon bringer meg, minsker. Derfor skal jeg nøye meg med å klassifisere som en videre del av mitt argument. På sett og vis er det jo en klassifisering som argumentet er sentrert rundt, dette er Apollon på sin hals.

Enkelt forklar. Utav instinktets hyperaktivitet eller følelsens krenkelse oppstod symbolet, for å representere og temme de krefter man har med å gjøre. Siden symbolet måtte beskyttes mot utilsiktede krenkelser som kunne ha katastrofale følger for symbolets tilhengere, oppstod moralen, dette sett med regler som holder symbolets integritet og samfunnets sensibiliteter vedlike. Og, det jeg tenker, er at fornuften oppstod for å begrunne fastsatt moral. Hver sublimering av det forsterkede ønske, bringer nye nivåer av åndelighet og en mer avansert tilstand. Den avanserte tilstand, vil mer eller mindre alltid beseire sin forgjenger.

Enkelt argumentert, de gamle grekere trodde på symboler som på sett og vis holdt det kaotiske univers temmet, Zevs på sin trone som hindrer at alt går i vredefull kvinnelig oppløsning. Disse symbolene var systematisert i et utall arketyperiske guder, helter og mytene rundt dette. Dermed hadde man moralregler som skulle vise arketyper til etterfølgelse, en mann måtte være mandig, og man måtte også forhindre at symbolene på orden ble krenket gjennom et sett med regler, en moral. Jeg må nevne at det greske samfunn lenge hadde en undertone av Dionysos og kvinnemakt, og det er derfor det greske samfunn på sett og vis har vært den mest potente og rikholdige kultur til nå. Vel! Følgende en lineær-hierarkisk tankegang, der regelverket har oppstått for å forsvare symbolet, må fornuften først ha kommet til for å forklare det som ellers etterhvert ville fremstått som meningsløst. Den greske filosofi eksisterte jo innenfor Zevs lovunivers, og motstred jo ikke gudene, deres nærvær og den orden de skapte. Ikke før fornuften hadde blitt en egen kraft og begynte å virke under egne kriterier. I den sengreske periode, som kjent, var det jo filosofer som motstred gudenes eksistens og et liv etter døden.

19. mars kl. 05:50

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg setter opp dette skjemaet, som viser den prosessen jeg har snakket om:

Den maktesløse følelse - symbol på motsatt tilstand - Det krenkede symbol - Moralregelen som skal hindre at symbolet blir krenket - Den meningsløse moralregel - Begrunnelsen på at moralregelen må finnes - Fornuften

Slik fremgår utviklingen for det greske og romerske samfunn.

19. mars kl. 05:54

Øystein Tranås Kristiansen: All fornuft bygger altså på lidenskap og et fysisk festepunkt i verden, og har faktisk oppstått som en følge av en lidenskap som har gått igjennom mange stadier av sublimering og konsentrasjon. Dette er en fullt ut forsvarlig ordning, selv om avartene av krenket symbol og krenket moralregel, kan være uheldige.

19. mars kl. 05:56

Øystein Tranås Kristiansen: La oss skjematisere ytterligere:

Mindreverdig følelse - Symbol - Følelsesmessig styrke

Krenket symbol - Frembrakt moralregel - Samfunnsmessig orden

Sett med motstridende leveregler - Begrunnende fornuft - Åndelig tanke

Dette er epitomen på det senantikke samfunn og den menneskelige utvikling. På et tidspunkt gikk det galt, i og med at en rekke negativer inntraff. Man hadde altså nådd stadiet med den åndelige tanke, men dens fundament forvitret, i og med at man opplevde nederlag på fysiske, og dermed også følelsesmessige, symbolske og moralske områder. Kortest fortalt, hvis dette samfunnet opplever militært nederlag, krenkelse av sine symboler slik at moralordenen synes meningsløs, vil man altså gjenkomme til en følelse av mindreverdighet, på tross for at åndeligheten har oppstått, dette vil igjen forandre åndelighetens karakter, idet det forsterkede ønske hyperaktiverer den. Det

forsterkede ønske gjennomsyrrer jo og bringer frem alle disse stadier, jeg vet ikke om jeg har vært presis nok på dette.

19. mars kl. 06:07

Øystein Tranås Kristiansen: Med bakgrunn i at dette skjer:

Mindreverdig følelse - Krenket symbol = Hyperaktiv moralregel, som gjennom fornuften da skaper et ufundert absolutt. Den moderne tilstand vil jeg da skjematISere:

19. mars kl. 06:09

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg ser at det er noen ting jeg bør forklare før jeg skjematISerer. Jeg blir nødt til å ta det i stikkordsform. Hvert stadie erstatter altså det annet, og det forsterkede ønske bringer seg inn i sin nye form. I et avansert klassisk samfunn, er moralordenen det viktigste. Idag, i en fornuftig tid, vil vi ikke uten videre begå selvmord selv om et billedliggjort symbol blir krenket. Vår moral og vår fornuft har blitt vårt symbol, det som representerer vårt velhavende. Dette skal jeg komme tilbake i et eget kapittel, som jeg mest sannsynligvis vil kalle Om fornuften. Men la meg da skissere den moderne tilstand:

19. mars kl. 06:12

Øystein Tranås Kristiansen: Mindreverdig følelse - Meningsløst symbol - Følelsmessig svakhet

Meningsløst krenket symbol - Meningsløs moralregel - Samfunnsmessig oppløsning

Det moralske absolutt - Begrunnende fornuft - Den syke åndelighet

19. mars kl. 06:16

Øystein Tranås Kristiansen: Åndelighet er jo ikke tilgjengelig for det store flertall av mennesker, de vil i ethvert avansert samfunn finne et festepunkt på moralsk nivå, altså den svært håndgripelige moralske leveregel, og ha en elite som styrer over dem og begrunner alt dette. Det vi ser, er at siden hovedvekten av samfunnets innvånere kan definere moralen i kraft av sitt flertall, vil disse styre hva slags åndelighet som får tre frem. Siden deres moral er basert på en reell tilstand av

mindreverdighet og dermed blir absolutisert, velger de seg den syke åndelighet, og et presteskap som preker løgn basert på absolutisert moral.

19. mars kl. 06:19

Øystein Tranås Kristiansen: Den nye tid, Sol invictus gjenkommet, vil muligens følge denne skjematisering.

Mindreverdig følelse - Meningsløst symbol - Absolutisert moral - Falsk fornuft = Forfølgelse av den friske åndelige komponent, som innehar følgende trekk som utgangspunkt:

Frisk kropp - Det sunne symbol - Den gode leveregel - Fornuft

Denne åndelighet vil gå igjennom dette:

Forfulgt kroppslighet - Hyperaktivert symbol - Oppløst moral - Hyperaktiv fornuft

Det hyperaktive symbol og den hyperaktive fornuft vil tilsammen, gjennom det forsterkede ønske, gjøre dette:

Utvidet lidenskap - Sol invictus som symbol - Gjenopprettet moral basert på ivaretagelse av følelsen av verdighet - En fornuft utledet og immanent med lidenskapen.

19. mars kl. 06:28

Øystein Tranås Kristiansen: Videre forklaringer må komme med neste kapittel. I den grad dette kapittelet ble skeletalt, er dette grunnformen jeg med gudenes hjelp vil gi kjøtt og Herkulianske muskler på bena. Tenkte også jeg skulle si noe om kategoriene mine alfa og beta, kan ta en løsrevet snutt med dette, bare for å bevise at jeg kan. Just nu ble jeg utmattet. Når neste store natt kommer, kan jeg kanskje leke meg litt med det, før jeg gir meg hen i kaos-dronningens favn atter, som hennes solgud og leketøy, selvsagt, selvsagt.

19. mars kl. 06:31

Symposium III

Øystein Tranås Kristiansen: hehe, må nesten si dette. Som Poetrixx driver jeg jo og troller litt. Uten at jeg på noen måte kan nå hans ypperste nivå, selvsagt. Men for en stund tilbake deaktiverte de den epostadressen jeg troller fra, så da fikk det en naturlig slutt ... Var jeg en Poe ville jeg selvsagt bare opprette utallige epostadresser og kontoer overalt.

19. mars kl. 07:03

Øystein Tranås Kristiansen: Når man er omega, har man rett og slett visse privilegier, blant annet å fornærme hvem det skal være av kvinner, hysterikere og deres skare av hvite riddere, som en annen Grendel.

19. mars kl. 07:04

John Olav Oldertrøen: "... Det vi ser, er at siden hovedvekten av samfunnets innvånere kan definere moralen i kraft av sitt flertall, vil disse styre hva slags åndelighet som får tre frem. Siden deres moral er basert på en reell tilstand av mindreverdighet og dermed blir absolutisert, velger de seg den syke åndelighet, og et presteskap som preker løgn basert på absolutisert moral ..." Dette er farlige tanker, unge Tranås.

19. mars kl. 07:05

Øystein Tranås Kristiansen: Men det kan ikke nektes for at dagens moral er basert på Kants kategoriske imperativ, og når det intellektuelle liv og den moralske lovgivning er sentrert rundt dette, er det jeg sier den fulle sannhet. Kant begrunner seg selv utenfor verden, han representerer til det fulle hva vi kan kalle anti-natur og syk åndelighet. I neste kapittel skal jeg forklare hvordan store deler av den vestlige verden befinner seg i en massepsykose på grunn av dette, et slags evig kristus-kompleks, som, hvis det får virke fritt, vil medføre det Spengler kalte "The Decline of the West."

Så våre kjøpmenn har revet seg løs fra loven og får virke fritt med sin overfladiske materialisme, og vårt presteskap er opptatt av å moralisere sitt eget dødsønske. Våre arbeidere er oblivioøst fanget av dette systemet, mens de sannferdige og rettskafne menn blir fordrevet om de våger å tale sannheten.

19. mars kl. 07:17

Øystein Tranås Kristiansen: Ironisk nok vil et samfunn, gitt nok tid, frembringe sin egen motsetning i mer avansert form. Slik synes naturen å virke inn. Romeren forbød og foraktet kongedømmet, men idet han erobret verden, fikk han en keiser bygget på den gamle orden av senat og folketribun. Kremt ... nå er det ikke diktatur jeg higer etter, likevel tenker jeg altså at vesten i en mer avansert utvikling, vil frembringe en mer sannferdig orden. Siden dagens absolutt er frembrakt av den reelle følelsen av mindreverdighet, er det min tanke at neste stadie vil gi oss en utvidet lidenskap. Da skal de falske prestene fordrives fra tempelet, Egeland og hans tjenerinne Kristine Tofte med ...

19. mars kl. 07:27

Øystein Tranås Kristiansen: Da skal jeg tvinge alle kvinner til å være madonnaer ... hi hi.

19. mars kl. 07:27

Øystein Tranås Kristiansen: Horer eller madonnaer, hver ting har jo sin fordel. Nå er jo kvinnene bare de nesegruse beundrere av falske prester.

19. mars kl. 07:29

John Olav Oldertrøen: Det du predikerer er altså et råttent samfunns iboende dialektikk. Med andre ord: du venter bare på en revitalisering av en moderne Karl Marx?

19. mars kl. 07:42

Øystein Tranås Kristiansen: En dialektikk fordrer jo motsetninger innenfor et system, jeg forutaner at systemet vil utvides og betingelsene vil forandres innenfor ytterpunkter som vi ikke kan definere før de har blitt erfart. Karl Marx ser jeg på som en proponent for slavemoral. En slags invertert kjøpmann, en kjøpmann værende en smart arbeider, eller som en romer ville sagt, en slave med penger ...

19. mars kl. 07:53

Øystein Tranås Kristiansen: Som den fiksjonelle Cæsar i serien Rome sier: "I hear slaves talk of courage as fish talk of flying ..."

19. mars kl. 07:56

Øystein Tranås Kristiansen: Bedre å være en lidenskapelig Ikarus, som kanskje kan gå over i Sol invictus' form.

19. mars kl. 07:57

Øystein Tranås Kristiansen: Tanke ved tind: En kvinne blir så mye mildere stemt mot en mann, dersom hun er lettlurt. Det er et av problemene med Norge, at vi er pottitbønder, alle mann. Så alle kvinner vil ha en grovbygget mann med harde muskler, i henhold til bondeidealet. I frankerriket, derimot, har jo kvinnene i hundrevis av år blitt lurt av softe dandyer med sølverisk tunge. Akk, livet er hårdt ... her lar ingen seg lure. Jeg snakker ikke engang om sex, believe it or not, motherfuckers. Bare ... at man kunne være mildere stemt, la seg lure, henføre, forføre. Eh, bare tenkebokser litt, er i tenkeboksen.

19. mars kl. 12:20

Stian M. Landgaard: Reagerer imidlertid på at du kaller Karl Marx en slave med penger. Han er da vitterlig en falsk prest? Typisk den Nietzsche forbinder med slaveoppstanden i moralen, riktignok. Han er den asketiske presten som omtales i 3. avhandling av "Moralens genealogi" (egentlig refererer Nietzsche her til Schopenhauer, men det er en annen sak).

19. mars kl. 12:33

Stian M. Landgaard: «John Olav Oldertrøen "... Det vi ser, er at siden hovedvekten av samfunnets innvånere kan definere moralen i kraft av sitt flertall, vil disse styre hva slags åndelighet som får tre frem. Siden deres moral er basert på en reell tilstand av mindreverdighet og dermed blir absolutisert, velger de seg den syke åndelighet, og et presteskap som preker løgn basert på absolutisert moral ..." Dette er farlige tanker, unge Tranås.»

Jeg funderte også en smule over dette. Det vil si, hva er det som gjør akkurat disse tankene så

farlige i forhold til det Tranås ellers har lirt av seg av uhyrligheter, Oldertrøen?

19. mars kl. 12:37

Øystein Tranås Kristiansen: Noen siste ord, før en ny solsyklus kan gå sin gang: Jeg er istand til kritisk tenkning, også mot meg selv. Jeg har jo tidligere vært inne på hvordan kategorisering er en forenkling av tingenes tilstand, til kategoriseringens forsvar, en anskueliggjøring. Jeg står definitivt inne for at moralen og leveregelen opprinnelig må ha blitt til som et forsvar for symbolet. Det var en revolusjonerende tanke som ble til i det øyeblikk jeg rablet det ned, som sådan er mine utgreiinger gull verdt, ja, keisere burde betale meg for mitt presteskap. Når det gjelder fornuften, dog, er det virkelig så enkelt at dette er en videreførsel av moralen. Sammenfaller virkeligheten så enkelt i et slikt system, en hierarkisk firedeling av følelse og åndelighet? Man kan lett se for seg at kategorien blir sin egen kraft, som tvinger virkeligheten inn i en støpeform som egentlig ikke passer.

19. mars kl. 12:38

John Olav Oldertrøen: O Sol: Muskelmassen og den Hamsunske Isak er nå en ting, men det aller, aller viktigste er naturligvis at du besitter store mengder gods og gull.

19. mars kl. 12:39

Øystein Tranås Kristiansen: I'll get back to min svartkledde venn ... get the back ... nei nå ... Skal bare fullføre.

19. mars kl. 12:40

Stian M. Landgaard: You'll squirt on my back, and I'll ... nei nå ... "fullføre", ja? Akkurat.

19. mars kl. 12:41

Øystein Tranås Kristiansen: Fornuften som oppstått som forklaring av moralen, synes å passe bedre på den kristne periode, enn å sammenfalle med den greske. I den kristne periode, ble jo fornuften i hundrevis av år brukt for å omtale det kristne dogme, den symbolske kunst også, for den del. Ah. Må bare dele dette bildet, som er en innertier for min del. Kristendommen var på mange

måter en god steward for vesten, iallfall når den verse ikonoklasmen begått mot den gamle tid hadde tatt slutt.

19. mars kl. 12:43

John Olav Oldertrøen: Jo, ærede hr. forfatter Landgaard: "Siden deres moral er basert på en reell tilstand av mindreverdigheit" - det er en såpass pragmatisk tilnærming til virkeligheten at det minner om en tilstand som henfaller til klimaks like før realiseringen av Paralysis Generalis. Resultatet er megalomani. Dette var greit under Christiania-bohemens absintslurpendes syfilitiske vanvidd, men er i dag å anse som en alvorlig diagnose.

19. mars kl. 12:45

Øystein Tranås Kristiansen: Madonna med solkrone og krøllhårete adoniser. Disse Italienerne ... skulle bodd i Italias solfylte land. Mennene har stor mage og store svarte skjegg ... åpenbart sympatisk. Kvinnene er mildt stemt, spesielt hvis man er blond og følsom. Man blir tatt med hjem til dem, man får mat, de vil høre på deg og dine ideer ...

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

19. mars kl. 12:45

Øystein Tranås Kristiansen: Nå lyver John Olav igjen. Det kvinnehat og de underliggende voldstrusler som Jon Olav med rette registrerer, er ikke spesielt farlig, for det er bare individuelle særpreg, litt støy som oppstår fra en forvirret gatepredikant. En systemisert avvisning av den overordnede moral og hele hans verdens beskaffenhet, derimot ...

19. mars kl. 12:48

John Olav Oldertroen: Øystein, du har åpenbart aldri prøvd å vinne en italiensk kvinnes gunst.

Dream on, baby. Her snakker vi om kvinner som får deg - med blikket, om du ikke fremkommer i håndsydde skinnsko, armanidress, Lamborghini og en absolutt ubegrenset kredittmengde.

19. mars kl. 12:48

Øystein Tranås Kristiansen: Slemme pappaer må absolutt ødelegge adonisens drømmer. Åpenbart fordi adonisen i teorien kan få snøret i bann - en forferdelig mulighet, for pappaen.

19. mars kl. 12:49

Stian M. Landgaard: Bare hvis adonisen er mammaist ...

19. mars kl. 12:52

Øystein Tranås Kristiansen: Men tilbake til fornuft og moral, for antikkens greker. Den greske fornuft, og den greske filosofi, ser ikke til å sammenfalle med min kategorisering med et raskt overblikk. Den første (kjente?) greske filosofen Thales sa jo at alt var vann, altså i konstant forandring. Han befattet seg altså med naturen, og hva i nå fanden har vel en naturfilosof med moralen å gjøre?

19. mars kl. 12:52

Øystein Tranås Kristiansen: Hæhæ ... Vokt din mamma! Som en viss herremann i Tromsø nesten fikk erfare

19. mars kl. 12:54

Øystein Tranås Kristiansen: En herre som ikke er på denne gruppen, det er derfor episoden kan benevnes.

19. mars kl. 12:54

Stian M. Landgaard: Husker ikke hvem ...

19. mars kl. 12:55

Øystein Tranås Kristiansen: Men jeg har lest litt en del om både gresk og romersk samfunn i disse dager. Jeg leste blant annet om grekernes forhold til magi. Dette interesserte meg, fordi jeg ville se hvor overtroiske de var. Kort fortalt var magien og religionen bare skilt ad ved det faktum at i religionen kunne du få de ønskede resultatene gjennom offer og gudenes gunst, mens magien var ikke sanksjonert av gudene, og kunne dermed være uberegnelig og farlig, og virke kontrært til brukernes ønsker. Og det var en setning jeg festet meg spesielt ved. Nemlig at de greske filosofene, i beste fall, ikke var upåvirket av et overtroisk verdenssystem, og at de stort sett virket innenfor en verden hvor gudene og gudenes orden ble betraktet som faktiske realiteter. Og da stiller Thales seg ganske annerledes. Alt er vann, sier han, ja, forandring under Zevs' overvåkende blikk.

19. mars kl. 12:59

John Olav Oldertrøen: Det var plenty med god cannabis å oppdrive for de gamle greske. Jeg har ingen problemer med å se for meg Platon sitte skev som en apekatt om kvelden mens han stirret med blodsprenge øyne på bålet sitt og kom frem til den paradigmatte erkjennelsen som hulelignelsen var.

19. mars kl. 13:02

John Olav Oldertrøen: Ikke noe suger like mye baller som beinhard virkelighet.

19. mars kl. 13:03

Øystein Tranås Kristiansen: Noe vil virke til forsvar for min kategorisering. Det forsterkede ønske er et spesielt konsept, som, sett med overblikk, nærmest blir en metafysisk forklaringsmodell. Og på mange måter ser jeg på det som en delkomponent eller delforklaring på viljens vesen, viljen som modell er langt mer dekkende. Jeg har forøvrig klødd meg i hodet over å forklare kvinnen med både vilje og forsterket ønske, men det blir en annen sak. Vel, hvis min kategorisering bærer preg av sannhet, vil jo det forsterkede ønske på sett og vis favne verdensviljens vesen, samt det jeg selv har vært inne på, tingens paradoksale natur. For det forsterkede ønske vil jo alltid føre til en mer avansert tilstand som synes å stå i en slags motsetning til den opprinnelige tilstand. På den måten blir det forsterkede ønske temmelig genialt, og potent virkende som forklaringsmodell innenfor mitt system.

19. mars kl. 13:04

Øystein Tranås Kristiansen: Alt i alt blir jeg en Nietzsche light. Les Tranås. Hat Samfunnet. Bli et overmenneske. Jeg ser for meg slagordet. En annen måte å se det på, blir en Kant light som Nietzscheaner, heh. Hvis det blir en slags bok av dette, burde den bli utdelt gratis på alle ungdomsskoler. Jeg trenger en kjekk adonis til å favne min arv. Åpenbart at jeg må ha flanelskjorte på, og kraftig skjegg når det skjer.

19. mars kl. 13:06

Øystein Tranås Kristiansen: Det er det som er tingen, med en immanent og naiv åndelighet, vil man naturlig nok berøre sannheter som har blitt bedre og ekstensivt omtalt før. Men med Søren Kierkegaards ord, jeg må finne en sannhet som er sann for meg. Det er ikke tilfredsstillende å lese en referanse katalog, det er mer tilfredsstillende å tenke ut konseptene selv, for siden å sammenligne, fylle ut, kutte ut, og se på det unike man har igjen.

19. mars kl. 13:08

Øystein Tranås Kristiansen: Neste gang blir det nye kategorier og påfølgende emosjonelt følelsesutbrudd, før vi skrider til verket med et nytt utfyllende kapittel.

19. mars kl. 13:09

John Olav Oldertroen: Nettopp, så du er i ferd med å forlate det etiske plan, for å ta steget over til det religiøse?

19. mars kl. 13:09

Øystein Tranås Kristiansen: Eh, Stian nevnte at han og Nietzsche omtaler Marx som en slags asketisk prest. Jeg er såpass kategorisk at jeg sier meg uenig. En prest befatter seg med åndelige ting, altså teorimodeller som på sett og vis er konstruerte eller utenfor virkeligheten. Marx som materialist blir derfor noe annet, han blir denne inverterte kjøpmannen som kaller på sosial rettferdighet ... og begrunner seg selv i materien og historismens uunngåelighet.

19. mars kl. 13:11

Øystein Tranås Kristiansen: En muslim ville sagt at alt vi gjør er religion ... På sett og vis, ja. Jeg har gjort min filosofi både symbolsk representert og religiøst begrunnet, som symbolist er dette en høyere forklaringsmodell enn noe rasjonelt argument ... utrolig nok. Jeg kan knapt tro det selv, men det er altså min legning. Når man er homo må man jo tilslutt godta at man få ereksjon av hårete rumper

19. mars kl. 13:13

Stian M. Landgaard: Men Marx satte opp et system, riktignok fundert på materialisme, men materialismen er samtidig en åndelig idé. Ayn Rand er mer en kjøpmann, selv om hun også skrev bøker og følgelig satte opp et åndelig system.

19. mars kl. 13:13

Øystein Tranås Kristiansen: Det er kanskje den sosiale rettferdigheten som gjør Marx presteaktig ... men han fremstiller den som materielt uunngåelig ... Vel ...

19. mars kl. 13:14

John Olav Oldertrøen: Historien har så langt vært på Marx' side ...

19. mars kl. 13:14

Stian M. Landgaard: "Når man er homo må man jo til slutt godta at man får ereksjon av hårete rumper." Denne turde innskribes et sted. Nei, graveres.

19. mars kl. 13:14

Øystein Tranås Kristiansen: John O, really?

19. mars kl. 13:15

Stian M. Landgaard: Oldis, historien var kanskje delvis på Marx' side frem til 70-tallet, så braste hele greia sammen. Men ikke alle materialister vil akseptere det, kanskje deriblant du og Roar.

19. mars kl. 13:16

John Olav Oldertrøen: Yes. Tese-anti-tese-->Syntese. Djengis Khan falt. Romerne Falt. Hitler falt. Apartheid falt. EU vil falle. Messias utvalgte folk vil falle. USA vil falle.

19. mars kl. 13:17

Øystein Tranås Kristiansen: Skal ta for meg det, har ment å gjøre det en stund. Er enig i at Rand er mer umiddelbart en kjøpmann enn Marx. Hvis jeg skulle følge min kategorisme til ende, skulle jeg jo måtte plassere Aristoteles sammen med dem.

19. mars kl. 13:17

Øystein Tranås Kristiansen: Den forklaringsmodellen kan likeså godt være organisk. Altså ethvert samfunn eldes og dør.

19. mars kl. 13:18

John Olav Oldertrøen: Spør de utbyttede om de er enig i det. Akkurat som om ikke hele den forpulte tilværelsen er en evig kamp mot en overmakt.

19. mars kl. 13:19

Øystein Tranås Kristiansen: Og som Hegel sa, mannen som var opphavet til Marx' syntese. Enhver periode er like nær Gud. Enhver periode er altså unik, som jo et naturens høyere trinn vil være. Hvert nye trinn vil altså frembringe unike kriterier, selv om det bygger på det gamle.

19. mars kl. 13:19

John Olav Oldertrøen: Og det gamle er: kamp. Evolusjon & revolusjon.

19. mars kl. 13:19

Øystein Tranås Kristiansen: Om ikke annet, min venn John Olav, om ikke annet ... du vil like mitt oppgjør med materialisme og kjøpmannskap, det er noe jeg kan love deg.

19. mars kl. 13:20

John Olav Oldertroen: Du kan myrde en fiende, men du kan ikke myrde millioner av fiender før de rekker å myrde deg. [Isåfall burde vi snarligst myrde vår elite. Historien viser at dette ikke er sant. Kommunistene kunne myrde 10 millioner ukrainske bønder uten konsekvens, og japanerne ble amerikanernes tjenere etter Hiroshima.]

19. mars kl. 13:20

Øystein Tranås Kristiansen: Evolusjon eksisterer innenfor biologien, revolusjon er en kultursak. Åpenbart at revolusjon bare er noe slavene blir forespeilet forestilt, mens en ny Tsar tar tronen. Som det står i "Might is Right" Forms of pryncedom may change, but princes there will always be

19. mars kl. 13:21

John Olav Oldertroen: Jeg er bare en ussel offentlig lakei under et hyperpervertert kapitalistisk regime hvor den eneste sanne verdi er og blir hvilke rikdommer du besitter. Alt annet er uvesentlig.

19. mars kl. 13:22

Øystein Tranås Kristiansen: "Do not trust in princes, is a saying old and true. Do not trust in government, translate it anew."

19. mars kl. 13:22

Øystein Tranås Kristiansen: Med dagens kriterier, delvis sant. Den andre virkende kapital er moralsk overlegenhet, trist nok.

19. mars kl. 13:23

John Olav Oldertroen: Vi trenger en giljotin. Feil. Vi trenger mange giljotiner.

19. mars kl. 13:23

Øystein Tranås Kristiansen: John Olav er altså, som han selv oppfatter det, materielt fattig, men moralsk overlegen.

19. mars kl. 13:23

John Olav Oldertrøen: Nja, ikke overlegen, snarere oppgitt og bitter.

19. mars kl. 13:24

John Olav Oldertrøen: Moralsk kapital fungerer ikke i noen av livets butikker.

19. mars kl. 13:25

Øystein Tranås Kristiansen: Det fungerer på kulturkjerringer, derav livets Wintervolder. Eh, har jeg sett.

19. mars kl. 13:26

John Olav Oldertrøen: LOL

19. mars kl. 13:27

Øystein Tranås Kristiansen: John Olav har forøvrig rystet på sitt universitetsutdannede hode mot Roars eskapader, åpenbart på grunn av deres forskjell, idet John Olav er prestelig og moralsk overlegen, og fordi Roar er materialist.

19. mars kl. 13:29

John Olav Oldertrøen: Vi kommer alle til et punkt hvor det går tomt for glidekrem.

19. mars kl. 13:35

Øystein Tranås Kristiansen: Åhåhåhå, en viss herre nevnte at du hadde blitt rævkjørt så mye i litteraturbloggen, at du godtok hva som helst fra den kanten ...

19. mars kl. 13:38

Øystein Tranås Kristiansen: Men, som det viser seg, ikke uten glidekrem.

19. mars kl. 13:38

Jørn Johansen: Massen må alltid undertrykkes, om det er med vold, ord eller penger er uviktig. I det massene slipper til, da er reisen mot middelmådigheten uunngåelig. Stillstand og degenerasjon følger etter. Massene kan på sitt beste kun inneha en sterkt forenklet og dogmatisk versjon av sannhetene. Deres eneste betydning er i deres antall, deri ligger en potensiell makt de aldri evner å bruke selv, men som kan utnyttes av de som er dem overlegne. For eksempel Lenin og Adolf. Massenets makt vil alltid bli brukt til å røvpule massene. Deres velvære vil alltid avhenge av hvor mye ansvar eliten føler de har ovenfor dem. **[Kloke ord. Idag bytter eliten ut folket på grunn av et trossystem som står utenfor verden.]**

19. mars kl. 14:01

Øystein Tranås Kristiansen: Takk til Obersturmführer Jørn Johansen. En dag vil du kanskje ta del i helte, gude og keiserkultusen som oss andre verdige mennesker. Skjønnhet er det eneste godtakbare imperativ. Selv for en imperator. Hi hi.

20. mars kl. 23:53

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Tror jeg glemte å si dette. Romersk sivilisasjon var pappaistisk. Sentralt for dem stod begrepet dignitas, oversatt som verdighet. Det er klart at å ha en konge, ville bryte med de andre menns verdighet.

20. mars kl. 23:55

Øystein Tranås Kristiansen: Begrepet er knyttet til det det skal forsvare, altså patriarken. Så symbolet har altså blitt opphav til en moralregel eller et slags moralsk begrep.

20. mars kl. 23:56

Om fornuften

Den foregående natt var den mest ekstreme i mitt liv, og derfor er den verdt å skrive ned for ettertiden. Etter lang tids åndelig befatning fulgte innhandling av livsnødvendige varer på vinmonopolet, brukende et gavekort fra min stefar jeg hadde glemt jeg var i besittelse av, dernest tenkte jeg at jeg skulle snu døgnnet ved å være våken så lenge som mulig. Det utsatte kollaps kom, og jeg våknet til en ny dag ved midnatt. Jeg var fylt med kamplyst, men var fysisk svekket, nesten som en kjempe som har vært igjennom altfor mange strider. Jeg forsøkte å revitalisere organismen ved å spise solid og se en tanketom film, samtidig jeg ble revet istykker av betraktninger fra min subjektive erfaringsverden, mye av det fra tidligste barndom, selvsagt relatert til mitt nyvunnede åndesystem, som jeg i det øyeblikk manglet potensen til å utvide ytterligere. Når den skapende kraft tar slutt, begynner man alltid å fylle på med erfaring og erkjennelse. Etter at fem timer var gått, skjønte jeg at begge oppgavene var nytteløse. Jeg greide ikke å skrive ned de subjektive betraktningene med sine ånderelaterte innsikter (men jeg skal gjøre det) på grunn av at organismen var for skjelvende. Jeg greide heller ikke å snu meg til en ny dags herdelse, en ny dags kjøpmannskap ved å attertvinge meg selv til en organisk frisk livsstil. Altså underslå søvnen og være våken til kvelden kom. Jeg var nemlig lys våken på dette mest gudløse av alle tidspunkt, noe som selvsagt ville medføre at man på dagtid styrtet ned i det mest obliviose. Forøvrig merker jeg at selv om jeg er fysisk inaktiv, og knappst beveger meg ut døren med mindre en eller annen ulykksalig omstendighet tvinger det frem, så er sulten en stadig trussel. Jeg er ofte skjelvende av sult, rasende av sult. Dette er nok fordi ånden stiller sine krav på legemet. Vel, jeg kunne ikke skrive, gitt min uttømmethet i åndelig tilstand, og den erkjennelsesmessige biten kunne jeg ikke ta for meg, siden jeg var fysisk rasert og dermed ikke hadde ro. Den eneste gud jeg snakket med, var meg. Av den grunn innfant jeg meg i sengen, for å kjempe min nytteløse kamp der. Jeg lå herjet der en stund, jeg kunne ikke sove, jeg kunne ikke stå opp, samtidig som de tankene jeg ikke var sterk nok til å utrykke, overvældet meg. En ny tids skapelse var over meg, og når immanensen er der, kan den ikke ses på avstand, den kan ikke erkjennes, bare erfares. Den åndelige immanens kom, selv når jeg forsøkte å bekjempe den.

21. mars kl. 00:27

Øystein Tranås Kristiansen: Mitt historiske system stod meg klart, men jeg visste at dette kunne utvides, bli bedre, og forklare fornuften. Hva den er og hvor den kommer fra, og hvor dens videre utvikling fører den. Så jeg immerserte meg i min egen skjematisk for å finne svar. Dette betyr at skjemaene stod billedlig klart for meg, stor sett, selv jeg i kritiske øyeblikk da jeg stod fast, ofte

henfalt til repetisjon for å finne en åpning, en utvei. Hvert skjematisk moment ble også nøye tankemessig gått igjennom og begrunnet. De følgende problemer stod meg klare: Gitt at min historiske utviklingslinje er riktig, hvordan forklarer det at paradigmet eller den rådende orden oppstår, når skjemaet klart uttrykker at for organismen vil alltid det høyeste oppnådde trinn brukes for å forsvare de lave, ja helt ned til organismen. Og hvordan anvender man det samme skjema på individer og en tid, ja, en orden relatert til personer jeg kjenner, samt en del arketyper og idealtypuser? Hvordan kunne f.eks. Morten Heia være stort sett sunn og symbolistisk anrettet, og likevel være så sørgelig stilt at han ikke greier å bryte ut av moralen som han selv forkaster, ved å bryte ut av den fornuft som bygger på den moral han forkaster, men der fornuften utsprungen fra paradigmatisk moral likevel råder over ham. Vel, på en måte er det manglende kraft det er snakk om, når symbolet er der, og organismen er sunn, hva da i fanden trenger man ånden for? <

21. mars kl. 00:37

Øystein Tranås Kristiansen: Vel, dette løste seg i flere trinn, men ikke foruten repetisjon av momenter. Hvordan forente man de tilsynelatende uforenelige fortolkningsmodeller, individ og en hel tidsalder på en god måte? Og hvordan kunne man samtidig begrunne og forsvare hvordan det trinnvise høyeste forsvarsmiddel, ikke samtidig var grunnlaget for ordenen - ja, dette løser seg egentlig selv. Og hva er forklaringen på mine venners feil? Hvorfor har ikke de nådd den idealtilstand jeg forespeiler - ikke ved en forøkning og utvidning av mine kategorier i det uendelige, men i en forening av sunne tilstander, kontra den kontaminasjon jeg så var ødeleggende. Ja, dette var kompliserte spørsmål. Jeg anskueliggjorde hvert skjema i mitt sinn, og ante at jeg var i nærheten av et gjennombrudd. Jeg forestilte meg at jeg stod på et gigantisk hvitt ark, og tegnet opp systemene for å sammenligne dem med hverandre. Jeg forsøkte å forflytte dem så de sammenfalt, men skjønte at dette kun var matematisk legoklosseri uten substans, jeg forsøkte å forklare hvert skjema nøye, men den store tanke gikk her tapt i detaljrytteri. Man mister oversikten om man alltid må navngi detaljene. Det er derfor det samfunn som setter for høye formalistiske krav på sine tenkere, vil feile, idet tanken krever egen selvstendighet og viljesubstans for å virke fritt. Kreativitet er, kortest sagt, en tanke i lediggang.

21. mars kl. 00:47

Øystein Tranås Kristiansen: Det var to instanser som forårsaket mitt gjennombrudd: Det første var at jeg skjønte at det samfunnsmessige paradigme, skapte den paraply som favnet hver innvåner, og at innvånerens mulige høyere trinn, stort sett ble brukt til å forsvare dette overbygg. Nøkkelordet

var forsvar, så kunne man da forenkle det. Moralordenen forhindrer symbolets krenkelse, fornuften forklarer moralordenens nødvendighet, men nøkkelordet er altså forsvar. Den andre tanke var denne. På skjemaet begynte det laveste trinn for meg å lyse opp da jeg hadde anskueliggjort dette. Altså, det er subjektet som til enhver tid angripes, ikke noe trinn han med fornuften genererer. Og han vil bruke det høyeste tilgjengelige trinn for å forsvare den orden som han er følelsesmessig bundet fast til. Nyanserende tanker ble lagt til, tilfellet med kontaminasjon og hvordan en kontaminert tilstand mellom moral og symbol nå er grunnlaget for vår såkalte fornuft. Og en mulig løsning viste seg også. Foreningen mellom fornuft og enten subjektet i seg selv, eller symbolet det generer.

For å ende min beretning. Disse tankene rev igjennom meg en hel dag, uten at jeg kunne sove, og uten at jeg fikk fred før jeg hadde tenkt dem ferdig. Jeg lå naken i sengen med en spritflaske. Dette høres kanskje mandig ut, men det var sprit av mildest og lettdrikkeligste type, og jeg drakk heller ikke spesielt meget, jeg trengte bare en komfort. Spriten var sterk nok til at man ikke uten videre kunne ha den i munnen, som et slags kvinnebryst. På et tidspunkt måtte jeg ligge på golvet for å ha noe håndgripelig å forholde meg til. Men gjennombruddet kom, og jeg skal altså fremstille på en helhetlig måte meget snart. Kanskje nå, kanskje senere ... det beror litt.

21. mars kl. 00:59

Øystein Tranås Kristiansen: Hm. Jo. Dette blir en meget kompleks fremstilling, som må forklares i flere biter. Av den grunn er det ikke sikkert jeg blir ferdig med den på en natt. På dette tidspunktet er det kanskje viktigst å være (relativt) grundig, nå som intuisjonen har anskueliggjort det jeg synes er erkjennbart forsvarlig.

21. mars kl. 01:10

Øystein Tranås Kristiansen: Først går vi til en opprinnelig grunntanke, som var den jeg først skulle ta for meg da jeg omtalte fornuften. Dette blir nå et slags sidespor, en forklaring som inngår i en langt større modell. Men det er denne grunntanken som satte meg på riktig spor, idet den viser av ethvert ånds nivå i seg selv ikke er gjenstand for (oppfattet) angrep og følgelig forandret og forsterket form. Alt dette går igjennom subjektet. La oss gå inn på erfaringen:

21. mars kl. 01:15

Øystein Tranås Kristiansen: Da jeg var ved fem eller seksårsalderen, ga min far meg et letetøy, et

hangarskip i plast. Det var hvitt, hadde to blå kanoner i såkalte kanontårn, og to røde krigsfly. Jeg var meget stolt av dette krigsskipet. Men en dag slumpet jeg til å oppdage at en av de røde flyene hadde fått en slitasjeskade på den pinnen hvor man festet det til skipet. Den røde fargen hadde altså fått en farge av rosa. Jeg henledet oppmerksomhet mot dette, med forespørsel om noe ikke kunne gjøres. Min far lo av dette og sa at et av flyene hadde fått en jentefarge. Denne tanken, idet den ble uttalt, ble et uutholdelig uhyre for meg. Følgelig kollapset jeg i et raserianfall som varte en hel dag, og som fortsatte dagen etter da jeg hadde våknet fra utmattelsen.

21. mars kl. 01:26

Øystein Tranås Kristiansen: Hele symbolet på min nyervervede manndom, det som gjorde meg sterk, tøff og unik, ja til og med utvalgt, var nå altså rammet på en måte som gjorde at det ville vært bedre om dette ikke hadde vært til. Jeg raste mot min far, som hadde hånt det besudlede symbolet, jeg raste mot symbolet, som var blitt besudlet, og jeg raste mot meg selv i min egen maktesløshet. Min far, etter å ha vedgått sitt feilgrep i å ha terget meg, forsøkte å fjerne rosafargen. Først ved å farge den tilbake med tusj, så ved å skjære den bort. Ingenting av dette var godt nok. De uhyrlige ord var uttalt. Det var en jentefarge. Og symbolet på min manndom var foralltid skadet. Her kan vi ane den romerske legionærs fortvilelse, dersom hans ørnestandard skulle falle i gjørma eller bli erobret av fienden.

21. mars kl. 01:31

Øystein Tranås Kristiansen: På den samme tid hadde jeg en lignende erfaring. Jeg fikk spille Yatzy med de voksne. Første gang jeg spilte, kastet jeg terningene, og da tallene ble talt opp, var jeg seierherre. Neste gang jeg skulle spille, var spillet allerede ritualisert for meg, det var allerede gitt at jeg skulle vinne. Men da tallene var gjort opp for, viste det seg at jeg hadde tapt. Dette var helt uforståelig for meg, for i mitt sinn var spillet en bekreftelse på at jeg var utvalgt av skjebnen, at jeg var best, at jeg skulle vinne hvor enn jeg gikk frem. Jeg raste og forbannet dermed både spill og personer rundt meg.

21. mars kl. 01:34

Øystein Tranås Kristiansen: Forøvrig pleide min far å terge meg opp gjennom barndommen, ofte med henvisning om manglende manndom. På et tidspunkt forfulgte jeg ham med noen oksehorn, som jeg skulle stikke ham ihjel med. Han var for rask for meg, for jeg greide ikke å gråte og løpe

samtidig. Hver gang han var utenfor rekkevidde, pekte han og lo, noe som nødvendiggjorde et nytt drapsforsøk fra min side.

21. mars kl. 01:36

Øystein Tranås Kristiansen: Når vi så ser på dette med symbolets angripen, om det nå er på barnenivå, moralnivå, eller fornuftsnivå, er det ikke symbolets kvalitet i seg selv det er snakk om, kontra et annet. Først var jeg nemlig inne på den tanken, at man målte symbolene mot hverandre, som romerne og jødene gjorde da de erobret og skjendet respektivt ørn og tora. Fra dette grunnivå, kunne man altså utlede, at innehaverne av symboler sammenlignet dem med hverandre, og at den med det sterkeste symbolet, var overlegent. Om muslimer brenner et amerikansk flagg, er det ingen vestlige som raser og begår drap, men om en vestlig mann kaster en koran på bakken, vil muslimene gå mann av huse. Dette tenkte jeg kunne overføres til moralen og fornuften. Den som altså har den sterkeste og mest høytviklede moral, ville gjennom denne overlegenhet stille motstanderen i forlegenhet. Forklaringen er dog langt enklere.

21. mars kl. 01:41

Øystein Tranås Kristiansen: Et angrep på noe ånds nivå, symbol, moral, fornuft, er bare ødeleggende dersom vi subjektivt anerkjenner motparten som overlegen. Og det spiller liten rolle hvilket nivå angrepet kommer på, selv for en åndelig person.

21. mars kl. 01:45

Øystein Tranås Kristiansen: Kroppslig sett, dersom en person som for meg er stygg, kalte meg stygg, ville dette ikke være meg det minste. Men om en supermodell skulle komme inn døren og kalle meg stygg, da ville jeg bli rasert

21. mars kl. 01:46

Øystein Tranås Kristiansen: Barnet er underlegent den voksne på sånær alle nivåer, kroppslig, åndelig og følelsesmessig, og er også forsvarsløst om det terges opp av en voksenperson. For meg ble krigsskipet mitt symbol på likevekt eller til og med overlegenhet mot min far, som som utgangspunkt var meg overlegen. Da skipet fikk en eneste flekk, stod de naturlige forhold klare for meg igjen - følgelig hadde jeg mistet den styrke jeg gjennom symbolet hadde tilegnet meg.

21. mars kl. 01:48

Øystein Tranås Kristiansen: Det er det samme med muslimer og den vestlige. Begge parter oppfatter den vestlige som overlegen, og det er han jo også, økonomisk, kulturelt, statusmessig. Derfor er det for den vestlige ganske likegyldig om vestlige flagg brennes, men for muslimen katastrofalt om man skjender en koran.

21. mars kl. 01:50

Øystein Tranås Kristiansen: En mann som for meg levde et bedrevet liv, ville ikke plage meg det minste om han sa at jeg levde et dårlig og umoralsk liv. Om jeg anså ham som en paragon av styrke og dyder, derimot, ville det rasere meg om han sa at jeg levde dårlig. På samme måte, om en idiot kalte meg dum, ville jeg le det bort, men dersom en stor filosof skulle dale ned fra himmelen og kalle meg en idiot, ville hele mitt eksistensgrunnlag rives bort.

21. mars kl. 01:52

Øystein Tranås Kristiansen: Men for hvert ånds nivå man tilegner seg, virker det å være det høyeste man bruker for å forsvare og begrunne sin eksistens. For meg som barn var dette symbolet, nå idag, fornuften. Så jeg kunne utholde å kalles en svekling av en UFC-fighter, så lenge jeg fikk være åndelig. Med det må man ikke forstå at fordømmelsen på et lavere nivå ikke har effekt, for det har det, men ønsket om å lykkes på et høyere nivå, vil i så tilfelle styrkes.

21. mars kl. 01:54

Øystein Tranås Kristiansen: En nerd synes det er vondt å bankes og mobbes av fotballheltene, men rettferdiggjør seg med sin smarthet. Dersom hans smarthet skulle hånes, faller hele hans eksistensgrunnlag bort, og gjør de andre nederlag desto klarere. På samme vis, en prest kan utholde av ville hedninger pisser på hans symbolske alter, så lenge han kan kalle seg moralsk.

21. mars kl. 01:56

Øystein Tranås Kristiansen: Det viktige poenget er at angrep på noe nivå beror på det subjektive oppfattede forhold mellom styrke og underlegenhet, og at tilkortkommenhet på et mer

grunnleggende nivå, øker ønsket om å være overlegen på det høyest tilegnede nivå. For en moralist vil det være trist å i møtet med andre oppfatte seg som en svekling, men å i møtet med andre oppfatte seg som umoralsk, det er katastrofalt.

21. mars kl. 01:59

Øystein Tranås Kristiansen: En viktig nyansering er også: Overlegenhet og underlegenhet kan bero på fysiske kjensgjerninger, men eksisterer i forestillingen. Dette er et viktig poeng når jeg skal snakke om det jeg kaller ørkenmannen, og kanskje utlede det videre til hvordan et moderne menneske opptrer, men la meg ikke gå for fort frem. La meg konkludere denne biten:

21. mars kl. 02:02

Øystein Tranås Kristiansen: En forsvarsposisjon på noe av nivåene, symbol, moral, fornuft, vil i så tilfelle være indikativt på at man, ja, befinner seg på et underlegent nivå.

21. mars kl. 02:03

Øystein Tranås Kristiansen: For barnet er den voksnes overmakt katastrofalt, dersom et eneste symbol krenkes. Barnet lever i en symbolverden med styrke og heltefigurer, for en dag å kunne bli en helt.

21. mars kl. 02:04

Øystein Tranås Kristiansen: For den umoralske, altså en som forestiller seg underlegen den nye presten i bygda, vil det være katastrofalt å få påpekt at man har en diger sprit og pornosamling i skapet.

21. mars kl. 02:05

Øystein Tranås Kristiansen: For den forestilt underlegne part er det dermed viktig å forsvare seg. For barnet, løfte sin He-man høyt, i håp om å en dag kunne drepe pappa og voldta mamma (ikke i bevisstheten, selvsagt) For den oppfattet umoralske, må han trumpetere sin moral støtt og stadig.

21. mars kl. 02:06

Øystein Tranås Kristiansen: Og den som føler eller forutaner at han har en relativt svakere fornuft, må støtt og stadig trumpeter og vise til at han er fornuftig. Derav det post-moderne referanserytteri. Dag Solstad, i sin siste bok Det uopløselige episke element, har jo skrevet den reneste telefonkatalog med litterære henvisninger og antakelig litterære teknikker. Der hvor teknikken og displayet er viktigere enn innholdet, viser man selv sin antatte underlegenhet. Det å vise at man er fornuftsmessig overlegen, og at dette er viktig for en, er jo også en god indikasjon på at man er, moralmessig, symbolmessig, følelsmessig og kroppslig, en svekling.

21. mars kl. 02:12

Øystein Tranås Kristiansen: Dermed: Der fornuften ikke befatter seg med substans, altså anliggender på de lavere nivåer, det substansielle, lister man bare opp en telefonkatalog som et motsvar mot sin underlegenhet. Om man skulle utfordre Dag Solstad på et tankemessig område, ville det vise seg at han var totalt underlegen en skikkelse som f.eks. meg. Han ville bare kommet med noe oppgulp om historisme og sosialistisk syntese, fullstendig utdaterte tanker. og skjuler dette bak sitt listerytteri.

21. mars kl. 02:15

Øystein Tranås Kristiansen: Så en fornuft som må forsvare seg selv, vise til seg selv, er indikativt på en dårlig fornuft. Og, som det skal vise seg, del av det moderne paradigme. Tar en pause der. Tenker jeg fortsetter der, ved å snakke om eksempelet Ørkenmannen.

21. mars kl. 02:17

Symposium IV

Øystein Tranås Kristiansen: _____

Fortsetter kapittel 7 med tid og stunder. Når konsentrasjonen er på topp. Just nu hører jeg på denne sangen. <http://open.spotify.com/track/6b8cACJwqWz6r60l6LOsEv> Ser for meg en keiserparade, med statuer av Marcus Aurelius og Venus. Keiseren løper (tilsynelatende sårbar) til hesten sin, som steiler ved klimakset. Han behersker dermed den dionysiske, dyriske kraft, med sitt følsomme apollinske selv. En ideell tilstand. Dette renessansebildet viser noe av det samme. Åpenbart at de gamle romere og senere, renessansemenneskene, visste noe vi ikke gjorde. De hadde kunsten, den gjennom symbolet utledende tanke. Forøvrig driver jeg og leser om Ktonisk heltedyrking, og i det ligger det så mange innsikter at jeg overveldes.

Solstice Sun

Audiomachine

Spotify

21. mars kl. 02:46

Øystein Tranås Kristiansen: <http://upload.wikimedia.org/.../2/2f/Pallasetlecentaure.jpg> Pallas and the Centaur.

Pallas Athene var en apollinsk gudinne, som sprang ut av pannen til Zevs.

21. mars kl. 02:47

Øystein Tranås Kristiansen: Ved litt ettertanke ser jeg ut til å ha sammenblandet Marcus Aurelius og Julian. Eh, men begge er altså preste og filosof-keisere.

21. mars kl. 02:51

Stian M. Landgaard: Men det du er inne på angående angrep på flagg og koraner og greier, gjelder jo for samfunn generelt på ulike stadier. Grunnen til at det var dødsstraff for trivielle forbrytelser i gamle dager, selv i Vesten, var at den rådende samfunnsorden ble oppfattet som en meget skjør struktur som lett kunne raseres dersom man gav menneskene, samfunnets medlemmer, for frie tøyler. I dag tåler et velutviklet, dekadent samfunn å benåde sine mordere, for det er ingen fare for at vi alle blir Anders B. Breiviker når vi ser at straffen er såpass mild som den er. Vi har internalisert samfunnets moral og er derfor våre egne politimenn.

21. mars kl. 02:53

Øystein Tranås Kristiansen: Ja. Så det er flere forklaringsmodeller som er dekkende. Romerne kunne ikke tåle at deres romerske ørn ble spyttet på av jøder og germanere, de ble rasert av det, men den vestlige mann ad idag tåler at muslimer spytter på frihetsgudinnen. Men det jeg tenker, er at nå er det andre spilleregler som ligger til grunn. Overlegenhet i den gamle tid, berodde jo på hvem som greide å erobre den andres symboler. I dag, derimot, er det dette som er gjeldende. Den som er oppfattet overlegen, tåler at symbolene krenkes, fordi hans symbol er videre sublimert inn i moralen og fornuften. Den vestlige mann tåler at en muslim spytter på flagget, men han tåler ikke at en neger kaller ham for en rasist. Og i det hele - lider symbolene, noe jeg skal vise til.

21. mars kl. 02:58

Øystein Tranås Kristiansen: Og det jeg tenker, er at selv om et nivå av fornuft og moral er oppnådd, vil vi også bli rasert, dersom muslimene eller kineserne reelt og i forestillingen skulle bli ufattelig mye mektigere og rikere, mens vi var sosialklienter, og komme til vårt land og håne noen av våre mest potente symboler.

21. mars kl. 03:02

Øystein Tranås Kristiansen: Selv for en supernerd er det fortsatt vondt å bli kalt en svekling av fotballheltene, ikke sant. Og om vi skulle være svakere, ville det være vondt å få symbolet krenket. Det er bare det at krenkerne per idag fremstår som svakere.

21. mars kl. 03:04

Øystein Tranås Kristiansen: Muslimene var jo på sett og vis overlegne oss vestlige i middelalderen, og da drev de ikke og bæste om krenkede koraner og korstog. Nå som de har gått i dass, er de selvsagt høysensitive for enhver krenkelse.

21. mars kl. 03:06

Stian M. Landgaard: Så - i Vesten kan man si at et kristent symbol, f.eks. på nestekjærlighet, i gamle dager ikke var en del av den ordinære fornuft og moral, det var kun et ideal, og man drev fremdeles på som en egoistisk faen i hverdagslivet. På den tiden ville imidlertid man bli rasende dersom en holier-than-thou-prest skulle komme og si at man ikke var nestekjærlig nok. Fordi man erkjente, mer eller mindre ubevisst, sin avstand fra sitt symbol, altså sitt ideal.

21. mars kl. 03:06

Stian M. Landgaard: Men ville man bli rasert over å bli kalt rasist av en neger - av samme årsak? Fordi man oppfatter negeren - i kraft av dennes hudfarge - som overlegen en selv? Negeren kan aldri være rasist, for han er svart, men jeg kan være rasist, for jeg er hvit, og siden idealet er ikke-rasisme må jeg for enhver pris fremstille meg selv som ikke-rasist, og skulle denne høyverdige negeren tro noe annet om meg, er det en katastrofe.

21. mars kl. 03:08

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, godt tenkt, på et tidspunkt må jo kristendommen ha vært livsmessig funksjonell ... Moralen ble på et vis vårt nye symbol, litt på samme vis som "fornuften" nå er det samme. Dette er en del av my grand theory, dog.

21. mars kl. 03:08

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg hadde nesten glemt hvor lite samarbeidsvillig du er. Dersom en muslim spytter på flagget, krenker han symbolet. Dette kan eller ikke kan være greit, avhengig av styrken kontra muslimen. Dersom en neger kaller deg rasist, angriper han det nye viktige nivået for deg, symbolet har jo blitt sublimert inn i moralen. Så negerens styrkeforhold er ikke spesielt viktig, eh, annet enn hans moralske styrkemessighet, selvsagt

21. mars kl. 03:10

Stian M. Landgaard: Jeg var ikke lite samarbeidsvillig. Jeg var sympatisk til tanken og ønsket kun å utkrystallisere den.

21. mars kl. 03:12

Stian M. Landgaard: Ser ut til at den manifesterte fantasyskrivende Ester har forlatt gruppen, forresten. Tydeligvis for mange angrep på hennes symboler.

21. mars kl. 03:14

Øystein Tranås Kristiansen: En neger som har blitt pisket, slått og sittet i fengsel uten grunn, er moralsk sterkere enn en voldtektsneger. Vi blir ikke like moralsk rasert av at voldtektsnegeren kaller oss rasist. Men saken er vel nå at vi befinner oss i en tilstand av pågående moralsk mindreverdigheit ... noe som gjør at vi må forsvare oss ved hver korsvei ... litt på samme måte som Dag Solstad må hyle om at han er intellektuell.

21. mars kl. 03:14

Stian M. Landgaard: Enig.

21. mars kl. 03:15

Stian M. Landgaard: Det er derfor det er så vanskelig for oss å hankses med asylsøkere som begår lovbrudd, for vi oppfatter dem som moralsk sterkere enn oss i kraft av det helvete de har opplevd i hjemlandet.

21. mars kl. 03:16

Stian M. Landgaard: Det er derfor asylsøkeren som begikk et drap på en bussjåfør i 2003, atter får ta bussen alene til psykiatriske behandlinger. For 150 år siden hadde vi henrettet ham.

21. mars kl. 03:17

Øystein Tranås Kristiansen: Lidelse er moralens emblem, ja, i kristen og post-kristen tid. Men det var ikke alltid slik.

21. mars kl. 03:17

Øystein Tranås Kristiansen: Ester ja ... la merke til det, og ble litt rasert. Hun taklet altså å bli sextrakassert, men ikke å bli kalt noen manns tjenerinne. Der har du den moderne feminist.

21. mars kl. 03:23

Stian M. Landgaard: Sant og visst.

21. mars kl. 03:23

Øystein Tranås Kristiansen: Åpenbart fordi hun anerkjenner mannen som overlegen seg selv.

21. mars kl. 03:25

Stian M. Landgaard: Kanskje det er akkurat det som er kjernen av feminisme.

21. mars kl. 03:25

Stian M. Landgaard: Man erkjenner mannens overlegenhet, men nekter å akseptere det. Man skaper derfor et system over denne avgrunnen.

21. mars kl. 03:26

Øystein Tranås Kristiansen: Det er det som er kjernen av moderne moral, at vi kjenner oss underlegne.

21. mars kl. 03:26

Stian M. Landgaard: Med tanke på hvor rasende hun ble over mitt innlegg om "Min kamp 2" ...

21. mars kl. 03:27

Øystein Tranås Kristiansen: Jepp, det er fordi kvinnen prøver å bli en mann, istedet for å være en kvinne.

21. mars kl. 03:27

Øystein Tranås Kristiansen: Man må bli det man er, som en vis mann en gang sa til meg.

21. mars kl. 03:28

Stian M. Landgaard: Slik er det. Derfor tenkte jeg også at det egentlig blir piss i motvind dersom Ken Jensen skal omskrive Sverdmesteren og fjerne homoerotikk og pappaisme. Han burde heller gå i motsatt retning, og fremstille ereksjoner og hårete rumpe på hver eneste side.

21. mars kl. 03:29

Øystein Tranås Kristiansen: Det blir en ny fantasyhit i San Fransisco. Men på en måte bør ikke legning gjøres for overtydelig, like lite som man kan sjekke opp en hot bøsse på homsebar iført tangatruse og penisfuttal. Man må være litt sublim. The art that hides the art.

21. mars kl. 03:32

Øystein Tranås Kristiansen: Erkjennelse av legning, derimot, det er en fordel.

21. mars kl. 03:33

Stian M. Landgaard: Det er sant. Først etablerer man sin legning, så maskerer man den for spenningens skyld. "er han homo eller ikke? spennende ... må finne ut"

21. mars kl. 03:34

Øystein Tranås Kristiansen: De som har erfaring med å være homoer, er ikke overtydelige med at de er homo. Og de som har holdt på med black metall lenge, driver ikke og sminker seg og har langt hår. De er sikre på seg selv (og trenger mindre symboler)

21. mars kl. 03:34

Stian M. Landgaard: Slik kan Jensen med et digert jokerglis og gullkjedet hengende nedover en svett brystkasse stryke adonisen over kinnet og si: "Jeg er ikke homo ... men jeg skal gjøre et unntak for deg, gutten min."

21. mars kl. 03:35

Øystein Tranås Kristiansen: Skulle til å finne et sitat fra Poe om akkurat det, men nettet er så vanvittelig treg. Evje-gudene må hate meg. Siden jeg utsetter de mest geniale innsiktene (forhåpentligvis ikke for lenge) tenkte jeg å ta de kategoriseringene jeg skulle presisere.

Ah, endelig. Poe sier: "Hahahaha dette er for slapt Ken, endog for deg ... du har da ingen energi å mobilisere.

Jeg anbefaler at du snarest skipper joggeturene dine og oppsøker Øystein Tranås Kristiansen og mobiliserer det du har i joggebuxsa."

21. mars kl. 03:43

Stian M. Landgaard: Hoho, utmerket. Ikke rart Poe ble så forhatt av enkelte, som Roar. Han angriper alle symboler med irreverent fervør.

21. mars kl. 03:48

Øystein Tranås Kristiansen: Statusparadigme

Alfa - Beta - Omega

Dette paradigmet omtaler en persons sosiale status, og den internaliserte effekt dette har på personen. Man kan se den sosiale statusen på flere nivåer A) Den samfunnsmessige status, altså den status man blir gitt av samfunnet som helhet. B) Den kontekstuelle status, ens status kan variere fra gruppering til gruppering. C) Den internaliserte status, hvordan personen oppfører seg.

21. mars kl. 03:50

Jørn Johansen: Øystein Tranås Kristiansen skrev: «Takk til Obersturmführer Jørn Johansen. En dag vil du kanskje ta del i helte, gude og keiserkultusen som oss andre verdige mennesker. Skjønnhet er det eneste godtakbare imperativ. Selv for en imperator. Hi hi. «

Hva! Avspiser du meg med en ynkelig løytnantsgrad! Nei, intet mindre enn en feltmarskalkgrad er verdig meg. Jeg vil knuse nasjoner og kulturer, bryte alt ned til de opprinnelige bestanddeler slik at det kan bygges opp på nytt i mitt bilde.

Jeg er hverken helt, gud eller keiser enda så disse kultusene har ingen mening for meg enda, man kanskje kommer den dagen.

Skjønnhet er definitivt intet mål uten verdi, den som vandrer fabrikkens grimme og vederstyggelige haller lengter etter det motsatte, slutter man å lengte blir man arbeider i både kropp og sjel, ikke bare av yrke. Min evne til å se skjønnhet er nærmest blitt rasert etter årene her i produksjonstemplet. Jeg kan heldigvis fremdeles høre skjønnhet, intet gir meg mer nytelse enn musikk, intet skaper mer assosiasjoner og fantasier i mitt sinn. Ord kan også skape skjønnhet, nesten på linje med musikk. Men evnen til å se skjønnhet er nesten død, kun i monstre, kan jeg se en slags skjønnhet, kun i det som bryter med alle de normene jeg omgår hver dag.

Men, slipp meg fri, bare noen dager, og jeg ser igjen skjønnhet rundt meg. Skjønnheten i et pikesmil, eller Rembrandts malerier, for ikke å snakke om naturen. Det er som å gjenoppdage verden på nytt.

Nei, noe må sprenges, om det blir maskiner, mennesker eller grenser vet jeg ikke, men lenkene må brytes, jeg kan ikke forbli i fabrikkens slavehaller til evig tid.

Det verste er alle arbeiderne rundt meg, de som ikke ser lenkene som binder dem. De ser penger hvor jeg ser lenker. Grandis og Hotell Cæsar er den ultimate kulturopplevelse. Den største drømmen er en tur til Syden, ikke Spania eller Hellas, men Syden.

Nei får finne senga, frustrasjon og tretthet drar meg bare lenger ned i kjelleren.

21. mars kl. 03:53

Øystein Tranås Kristiansen: En person som vokser opp som en lederskikkelse i et kristens miljø, kan altså oppleve at hans status synker i et miljø som er vesentlig annerledes. Han vil fortsatt være preget av å være høyt ansett innenfor sitt respektive miljø. Jeg skal bringe frem en litt enklere definisjon, nemlig den status en person har i sitt daglige eller ordinære miljø, noe som vil påvirke måten han oppfattes og samhandler med omgivelsene. Omgivelsene former den status og dermed den atferd en person har, men atferden vil også påvirke omgivelsenes behandling av personen. Hva som er den første pådriver kan man spekulere i, annet enn at person-miljø ser ut til å stå i et forhold av gjensidig påvirkning. Man kan se for seg at visse fordelaktige trekk og fordelaktig atferd vil gi bedre respons fra omgivelsene. De med høy status, har nok som helhetlig gruppe større kroppslig styrke, skjønnhet og intelligens enn de med komparativt lavere status.

21. mars kl. 03:58

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg kondolerer, Johansen. Slik er det å forfølges av arbeidets krav.

21. mars kl. 04:00

Øystein Tranås Kristiansen: Sosial plassering i ens daglige miljø, ser ut til å feste seg i tidlige ungdomsår, og kan senest forandre seg i tidlig voksen alder. Straks en person har fått internalisert sin sosiale plassering, vil den gjerne vedbli hele livet. Det er altså fullt mulig å skifte miljø og få en høyere og lavere status, eller til og med at hele samfunnet forandres og snur betingelsene på hodet. Likevel vil statusen, straks den internaliseres, være med personen hele livet. En mann som har ekstremt høy status i et samfunn, vil, selv om dette samfunnet styrtes ned, fortsatt inneha de interne trekkene til den status han opprinnelig ble ilagt. Adolf Hitler hadde lav status, og trekkene som fulgte med dette, var med ham hele livet, selv om han ble en lederskikkelse.

21. mars kl. 04:04

Øystein Tranås Kristiansen: En alfa er altså en som rangeres høyt av sine sosiale omgivelser. Han plasseres høyt på den sosiale rangordenen og behandles med anerkjennelse og respekt. Han har høy selvtillit og en stor mulig omgangskrets, og har lett tilgang på vennetjenester, all slags bekreftelse, kjærlighet og sex. En alfa kan virke normgivende på omgivelsene.

21. mars kl. 04:08

Øystein Tranås Kristiansen: En beta er en som anerkjennes av sine sosiale omgivelser, men som ikke befinner seg høyest i en sosial rangorden. Om han ikke alltid får den høyeste anerkjennelse, vil han få bekreftelser på at han er medlem av gruppen. Han har middels selvtillit og en omgangskrets. Han har tilgang til vennetjenester, bekreftelse, kjærlighet og sex, men i mindre grad enn alfaen. Betaens tilgang til sosiale privilegier, avhenger av at han følger de regler og normer som er fastsatt.

21. mars kl. 04:11

Øystein Tranås Kristiansen: En omega er en som ikke anerkjennes av sine sosiale omgivelser, og befinner seg lavt på den sosiale rangordenen. Han behandles med mistanke og av og til fiendtlighet. Han har lav selvtillit og en liten omgangskrets, og har liten tilgang på vennetjenester, bekreftelse og sex. En omega vil med eller uten vilje bryte de normer som er fastsatt.

21. mars kl. 04:13

Øystein Tranås Kristiansen: Skulle en person skifte miljø, vil hans internaliserte atferd legge føringer på hvordan han oppfattes og plasseres av omgivelsene, med mindre det ligger meget sterke samfunnsmessige føringer til grunn.

21. mars kl. 04:23

Om fornuften (fortsettelse)

Ok, jeg har satt meg i en emotivt korrekt tilstand og jeg er heller ikke spesielt sulten, så tiden er inne for å fortsette fra der jeg var. Idag opplevde jeg for første gang at jeg fløy med ånden, og ytterligere visjoner ble meg til del. Jeg er forpliktet til å loggføre min himmelferd, selv om det alltid er tungt å skrive. Poenget er å få skissert opp rammeverket for mine tanker, og siden fylle på med detaljrytteri og fornuft som kan støtte opp om den guddommelige visjon.

Jeg gikk over en bro idag. Det var allerede mørkt, men jeg så at noen store og fascinerende mønstre forme seg i vannet. Jeg vet ikke hva det var, men jeg tror det må ha vært skum som gjorde at nesten hele elveløpet var dekket av disse mektige mønstrene som formet seg for så å gå i oppløsning. Det var svært betakende å se på, og jeg ble hensatt i en slags opphøyet tilstand. På en måte er det irriterende at tinnitus skal forfølge meg i alle slike øyeblikk, men siden det var biltrafikk, hjalp det til med å få oppmerksomheten vekk. Det hele fikk meg inn på følgende tanke: Skjønnhet er det som gjenspeiler naturens egenskap, for hva annet er vel naturen enn den stadige dannelsen og oppløsningen av form. Jeg så hele viljens vesen åpenbart på den mørke elveflaten. Den fullkomne form, et vakkert menneske, er skjønnhet, og oppløsningen av form, overgangen til ingenting, det er også skjønnhet. Avgrunnen omgir hver kant av skapelsen.

Men det som har vært, skal alltid være. Man bør leve så kraftfullt som man kan.

21. mars kl. 23:25

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg må skrive en huskeliste for meg selv når jeg skal skrive om dette temaet. Jeg har en såpass dårlig datamaskin nå at det er uaktuelt å bruke et skriveprogram. Det går for tregt og jeg blir rasende.

Nøkkelord: Paradigme som lavere trinn, stadiet begrunnet ikke av seg selv men subjektet, stigeeffekten mellom forsterkelse og overgang, den trinnvise overgang mellom apo og dio, kvinnens mulige plass i det hele, konseptets inngang og utgang, det høyeste romerske stadiet, alternativ. + kontaminasjon og forening.

21. mars kl. 23:30

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har allerede presentert disse fire stadier når det gjelder kulturell

utvikling, som synes å favne romersk og senromersk tilstand. Siden må vi forandre kategoriene, men det blir en annen sak. Det som er interessant, er at Nietzsche kom inn på tanken om viljens vesen ved å studere den antikke greske sivilisasjon, og antakelig også sette opp dikotomien mellom det apollinske og dionysiske, guddommer begge. Dette fokuset synes han å gå bort ifra senere. Vel, litt på samme måte, var det altså studiet av romersk sivilisasjon som satte meg på sporet av symbolet og dets mening. Denne parallellen er noe vi senere skal utlede mye fra. Hva er symbolet? Jeg tenker, men kan ikke grunngi, at det er et element av viljens vesen, kanskje blott dette, viljens egenskap idet den blusser opp i møtet med motstand. Videre studie og distinksjon av dette blir kanskje mulig når jeg er gammel og grå. Hvem vet? Dette er mitt ungdomsverk, og derfor må jeg rase frem.

Stadiene er:

Fornuft

Moral

Symbol

Instinkt\følelse

Her tenker jeg at jeg skal gi noen videre presiseringer, for å bygge videre på mitt hovedargument.

21. mars kl. 23:40

Øystein Tranås Kristiansen: Når det gjelder religionens stadier, synes de å bygge på og ikke avskaffe hverandre, i det minste innenfor den polyteistiske avgrensning. Jeg er klar over at et utall av kulturelle variasjoner eksisterer, den mesopotamiske menneskeløven (inkluderende sfinxen), de egyptiske menneskedyr samt alle de nyanser vi finner innenfor indisk og kinesisk mytologi, for ikke å snakke om babylonsk astrologi. Jeg skal ikke engang forsøke å sammenfatte alt dette. Likevel ønsker jeg enkelt å inndele religionen i disse trinnvise stadier, med relevans i symbolet. Videre arbeid kan kanskje gjøres også her.

Vi har det animistiske stadiet, hvor symbolet er å finne i naturen, og innehar egenskapene til det det representerer. Et fjell er massivt tilstedeværende, en bekk livgivende, en bjørnemaske gir bjørnens

styrke.

Vi har det arketyperiske stadiet, hvor personifiserte guder representerer det sett med egenskaper vi forbinder med deres avbildning. I gudestatuen av den skjeggete Zevs, kan vi altså utlede et helt sett med egenskaper vi forbinder med en autoritær, eldre mann. I tillegg til den arketyperiske samleegenskap, er fortsatt symbolet det den avbilder. Den romerske ørn har fortsatt ørnens egenskaper.

Vi har stadiet med personifiseringen av naturkrefter. En mengde indikasjoner tyder på at dette har østlig opphav. Den mesopotamiske menneskeløven, hvor en menneskelig avbildning tilsynelatende får solens kraft, og kulten til Horus, hvor guddommen bærer solens kraft på hodet. Konseptet er altså gammelt, og vi vet at solkultusen stammer fra de østlige deler av det syriske riket. Syria er et mulig opphavssted. Dette konseptet synes å få nytt liv i møtet med den greske, arketyperiske menneskeliggjøring, som var spesielt utviklet i Grekenland kontra Østen, selv om forholdet ikke er ensidig. I Sol invictus' tilfelle, ser vi at en overveldende naturkraft blir gitt menneskelig form og menneskelige egenskaper.

Dette gir grobunn for en del interessante betraktninger når det gjelder symbolets rolle i det hele. Kortest sagt, symbolet er her altså fortsatt knyttet til naturen og naturens egenskaper. Det virker som man emotivt søker etter den mest slående form.

21. mars kl. 23:59

Øystein Tranås Kristiansen: Her må jeg straks introdusere et nytt kriterie i form av en gammel tanke, tanken om det apollinske og det dionysiske, gitt at vi er innforstått med og godtar dikotomien og dets grunnleggende egenskaper, Apollon preget av ro og billedliggjøring, Dionysos preget av dans, musikk og ekstase. Det synes slik at symbolet i seg selv må være en apollinsk fremtredelse, som man betrakter når man har ro. Men symbolets inngang, frembringelsen av et symbol, synes å betinge et dionysisk element. Den følelsesmessig opprørthet som krever sin motsetning, altså roen. Dette blir interessant når i senere skal se på kjønn. En dans i ekstase kan ha flere utganger. Den kan bli fullført til deltakerne er utmattede, den kan aldri bli til, eller den kan stanses midt i det hele. Frembringelsen av symbolet synes å være betinget av den menneskelige tilstand av en stanset dans, altså en følelse eller vilje som ikke fikk bli til. Ønsket er der, men ikke evnen, og dermed forsterker man ønsket til det får en anskueliggjort form. I hver statue og symbol ser man et slags faststivnet liv som har eviggjort seg. Innenfor mitt system vil jeg også gi symbolet en utgang, som også er preget

av det dionysisk opprørte.

22. mars kl. 00:12

Øystein Tranås Kristiansen: Innenfor moralen og moralregelen, må jeg selvsagt inkludere dyden og loven, dyder som diverse heltefigurer og keisere fikk inneha.

Som jeg tidligere har vært inne på, er enhver tilstand symbol-lov-tanke et resultat av sitt opphavssted, altså det menneskelige subjekt. Hver tilstand er dermed ikke istand til å på noen måte forme seg selv, tilstanden kan bare henviser til seg selv. Det eneste tilstanden gjør, er å gjøre sin grunnform åpen for antakelsen av en ny form og et nytt utviklet stadie, gitt at opphavet skulle oppleve den dionysiske opprørthet. Siden den menneskelige tilstand er en av maktesløshet, altså, intet menneske er allmektig, derfor er vi maktesløse på et eller annet stadie, vil dette alltid være tilfelle. Den dionysiske opprørthet kan enten være en tilstand av et positiv eller et negativ. Skulle den være et positiv og man får danse i fred, synes den å fordre at man danser til ens kraft er uttømt. Dersom tilstanden er negativ, synes den å fordre at vi skaper en apollinsk ro.

Her skal jeg igjen komme inn på et interessant sidespor:

22. mars kl. 00:24

Øystein Tranås Kristiansen: La det først være sagt. Jeg anser min mor for å være en høyst intelligent kvinne, noe hun må være, gitt at hun har gitt fødsel til meg og andre, tilsvarende kraftfulle entiteter. Og derfor er det interessant å benytte seg av henne i en studie av kvinnen. Sist jeg møtte henne, presenterte jeg meg som en omegahann, altså en som befinner seg i en tilstand av kronisk lav sosial rangering. Hun protesterte på dette, idet hun mente av virkeligheten ikke var så enkel, samtidig som hun på ulikt vis har uttrykt bekymring for hva folk vil si pga introduseringen av den og andre kategorier. Og med dette har jeg fått eksemplifisert visse kvinnetrekk, trekk jeg lenge har forutant og gitt stemme, men som jeg ikke før nå kan gi en full definisjon av. For det første, lav og høy sosial rangering er et gitt faktum, gitt at mennesket er et sosialt flokkdyr, men det er det sosiale imperativ som virker inn på kvinnen og forhindrer henne å engang formulere eller akseptere en formulering som direkte virker inn på hennes livsverden, og som med andre ord, har substans. En kvinne kan altså være et geni, som lett hopper og danser mellom grammatiske og biologiske systemer. Straks disse systemene får en sosial implikasjon, er hun lammet. Hun slutter tilsynelatende å tenke. Hva er egentlig dette? Her kan vi igjen reintrodusere det apollinske og

dionysiske aspekt. Dersom vi antar at kvinnen er en grunnleggende dionysisk, og mannen en grunnleggende apollinsk skapning, stiller det hele seg straks i et meget interessant lys, gitt mitt system (dette betyr dog at jeg kanskje må forandre eller presisere begrepene i min personanalyse, ikke alle begreper er eksakt presise, jeg utarbeider dem) Kvinnen, værende en skapning som er i emosjonell opprørhet, ser til den mannlige egenskap av å kunne opprette en terme, en orden, et symbol som kan roe henne ned. Hun kan ikke skape et slikt symbol selv, men hun kan akseptere det. På lignende vis er mannen bundet av visse begrensninger, men det kan vi snakke om senere. En kvinne vil, gitt emosjonell opprørhet, se til det høyeste symboltrinn for å finne trygghet, og siden forsvare det til sin død. Dette høyeste trinn er for henne det som har mest kraft, altså er innenfor det aksepterte sosiale konsensus. En kvinne kan være modig, og vil forsvare seg og sine barn til døden, men hun har ikke mot til å skape noe eget konsept, like lite som hun kjemper fysiske kamper. Det overlater hun til mannen. I Nikea-opptøyene raserte sportsfanatikere halve Konstantinopel. Dette var folk som var besatt av vognkappløp. Da keiseren Justinian ville flykte, uttalte hans kone Theodora: "Those who have worn the crown should never survive its loss. Never will I see the day when I am not saluted as empress." På samme vis: Sigrid Storråde avviste Olav Tryggvassons forsøk på å omvende henne, og sa at hun aldri ville vende seg fra den tro hennes far hadde hatt. Da han slo henne med hansken på grunn av oppsetsigheten hennes, sørget hun for en militær allianse som fikk ham drept. En kvinne kan med andre ord kjempe for det hun har og det hun er anerkjent til å ha, men hun kan aldri kjempe for noe hun ikke har, noe konsensus eller samfunn sier at hun ikke har rett på. Unntak finnes, blant annet Keiserinne Wu, som fikk myrdet sine rivalinner og kronet seg selv som Keiserinne, enda loven sa at dette ikke var mulig. Men dette er nok fordi hun hadde en mannlig sjel. Dette unntaket er så sjeldent at det har forekommet få ganger i historien. Camille Paglia og Getrud Belle er andre jeg anser for mannlige sjeler i kvinnekropp, altså kvinner som er istand til å overskride konsensus og skape egne konsepter.

Som et sidenotat, det nye Kartago ble på et tidspunkt erobret av Vandalene, simpelthen fordi hele befolkningen var i Hippodromen og så på vognløp. Jeg trenger ikke uttale implikasjonene her.

Uansett, kvinnen som inneholder av og opprettholder av konsensus er noe som gang på gang har slått meg, og derfor er det svært interessant å kunne plassere det innenfor mitt system.

22. mars kl. 01:11

Øystein Tranås Kristiansen: Hvis vi ser dette nye, mulige konseptet fra systemets opprinnelige form, synes dette å være tilfelle. Det første symbol var en mannlig oppfinnelse, for å skape den

styrke, den konsentrasjon og ro han trengte for å overvinne sin motstand. La oss si at stammen ble truet av en svær sabeltanntiger. Kvinnene ville bli urolige, og i opprørthet ville de se til det mannlige skapte symbol, enten mannen i seg selv som klubbesvinger, eller symbolet mannen skapte på huleveggen eller i form av en bjørneskinnsmaske. Symbolet er altså apollinsk og essensielt mannlige, men har en kvinnelig inngang (opprørthet) og utgang. La oss nå se videre på dette i systemet

22. mars kl. 01:15

Øystein Tranås Kristiansen: Heldigvis slipper min mor å uroe seg, siden jeg allerede er en gud som ikke behøver å ta sosiale hensyn i det hele tatt. De sannheter jeg etablerer kommer en gang til å voldta hele menneskeheten og hensette mine overgripere i et apebur.

22. mars kl. 01:21

Øystein Tranås Kristiansen: Men la oss ikke foregripe oss på etablerte kausale kjensgjerninger.

Stammen oppretter altså sitt symbol på styrke, og symbolet, idet det er til, kan betraktes på avstand og i ro. Handlinger av lidenskap kan foregå som før, med dans og med kroppen, men de kan også foregå sentrert rundt symbolet. Man kan danse rundt det og kjærtegne det, gjøre offer, kort sagt, all slags utøvelse den menneskelige tilstand legger til rette til. Straks symbolet oppstår, ekspanderer det grensene for den menneskelige utøvelse. Den dionysiske lidenskap kan dermed stå på symbolet, dette senteret av kraft, den representerte styrke. Det dionysiske positiv har her blitt tatt til et nytt nivå, og kan frembringe innsikter og kultur av uant grad. Men, som vi allerede har vært inne på, kan symbolet også trues av en eller annen fare. Det menneskelige subjektiv var, som vi fastslo, ikke allmektig, en fare kan oppstå, og når man møter det med sitt symbol og det ikke er tilstrekkelig, vil det virke opprørende. Ens emosjonelle trygghet blir revet bort. Værende seg et tilfelle av at bjørneskinnsmasken faller i gjørma og blir besmusset, og slik tar vekk stammens symbolske styrke, eller at innehaveren av styrkesymbolet faktisk blir spist av en hulebjørn, det blir nødvendig å beskytte symbolet og ens figureheads.

22. mars kl. 01:29

Øystein Tranås Kristiansen: For kvinnen er hver tilstand umiddelbar. En kvinne kan ikke med følelsene forstå at en liten gutt med liten penis kan bli en stor kriger. Hun behandler gutten, kort sagt, som en gutt (troligvis gjennom et naturens imperativ) Ved å skape seg sitt totem, sitt symbol,

vil gutten ha sin overgang til voksen kriger. Men kvinnen forholder seg kun til den kraft hun kan ta og føle på. Hun vil derfor underkaste seg den vedtatte negerkongen, inntil en annen negerkonge får større penis\øks\klubbe, eventuelt en flinkere prest. I en immanent, dionysisk tilstand, eksisterer bare øyeblikket. Alt annet er forsåvidt en konstruksjon, som må forestilles gjennom symbol, lov og tanke før det kan bli realitet.

22. mars kl. 01:41

Øystein Tranås Kristiansen: La oss med dette betrakte den antikke romerske sivilisasjon, hvordan en kvinnestyrte sivilisasjon ville arte seg, kan man bare spekulere i. Tidlig sumerisk og minoisk sivilisasjon var muligens kvinnestyrte, dette vil være verdt en studie i seg selv, med henblikk til kvinnen og hennes forhold til viljen. Det er mulig at all beskjeftigelse med viljen som metafysikk til nå kun har favnet det mannlige perspektiv. Gitt tid og gudenes fordel, vil jeg kanskje gå inn på dette i et annet verk. Kort sagt, ser jeg for meg at en kvinnesivilisasjon var preget av mystikk og mysterier i relasjon til de symboler som har blitt etablert. En ekstrem konsensus innen symbolismen, nesten slik mange damer i dag går bananas innenfor tarotkort og stjernetegn. Symbolet bekrefter det en allerede forutaner, det en allerede føler.

22. mars kl. 01:45

Øystein Tranås Kristiansen: Tar en liten pause, men ikke for lenge.

22. mars kl. 01:51

Øystein Tranås Kristiansen: Av den grunn er gesten, som et bevis på symbolsk\mystisk kraft, svært viktig for kvinnen. Eh, kunstnerisk sett er den viktig for meg også, i og med at jeg er afrodisisk (en kategori jeg ikke har introdusert ennå.) Straks en kvinne ser en mann med swag, vil hun ta dette som bevis på at han er alfa og en gud. En tenkende mann vil kanskje kreve ytterligere beviser, fordi han er apollinsk og ser det hele på avstand.

22. mars kl. 01:58

Øystein Tranås Kristiansen: Kort sagt er kvinnen et monster som lever i øyeblikket, en entitet som stadig må bli slått ned på av den mannlige makt. Det øyeblikk monsteret får ta overhånd, er det øyeblikk den mannlige skapte sivilisasjon styrter ned. Kvinnen farer straks avsted med sigøynere, det

øyeblikk keiseren ikke lenger tror han er en keiser.

22. mars kl. 02:00

Øystein Tranås Kristiansen: Men la meg ikke kun kommunisere med hyperbol og overdrivelse ...

I den romerske sivilisasjon, ser vi at symbolet er tilstede overalt, og at det beskyttes av diverse institusjoner. Patriarken kan ikke krenkes av sin sønn, de arketyperiske guder ivaretas, og overalt ser man etter tegn på himmelen og jorden. I det hele finner man et lovsystem som nå holder på å formaliseres. Det mest formaliserte system ser man jo hos Jupiterprestene, med blant annet forbud mot visse typer mat. Hva er dette? Jo, alle de mulige typer angrep et symbol kan utsettes for, har igjen skapt det dionysiske negativ, nødtilstanden, og man har i mange omganger funnet måter å forsvare symbolet på. Kvinnen kan ikke fastsette en ny lov, det har hun ikke selvtillit til, like lite som hun går inn i fysisk kamp, men mannen, gitt stimulasjon på sitt subjektive selv, hvor hans symbol og livsverden krenkes, vil fastsette og formalisere lover og normer. Symbolet på disse lovene og normene, Jupiter selv og hans orden, blir spesielt viktig, man setter opp denne arketyperiske orden hvor kaos-kreftene, med alle deres ufordelaktigheter, er forestilt temmet. Hva kan vi si om denne tilstanden? Jo, det er symbolet som nødvendigvis er det emosjonelle senterpunkt i sivilisasjonen, og hvorfra det menneskelige lidenskapsliv utspiller seg. Men den apollinske kraft har for første gang blitt en lov. For første gang har man et fastsatt paradigme.

Et paradigme er altså den lovmessighet som holder det følelsesmessige festepunkt og den følelsesmessige sensibilitet på plass. Det apollinske paradigmet bygger på det apollinske symbolet i sin krenkelse, og har på sett og vis blitt et symbol i forsterket form. Den positive følelsesmessige aktivitet foregår på symbolnivå, under den fastsatte, overordnede lov. Vi kan si at forestillingen har brutt ut av symbolet, og blitt sin egen entitet, en entitet som, selv om det bygger på symbolet, er abstrakt.

22. mars kl. 02:12

Øystein Tranås Kristiansen: Etterhvert kan emosjonelt innhold flyttes inn i denne abstrakte entitet. Heltene er ikke lenger sterke, de innehar dyder, og epos blir skapt hvor den symbolske verdensordenen blir forsvart gjennom lov og orden. Dersom lovene blir fulgt og ordenen bekreftet, gledes mann, og dersom ordenen blir krenket, blir man rasert og venter seg de verste straffer. Det menneskelige følelsesliv virker fortsatt rundt symbolet, men i tillegg til å være sentrert rundt en

håndgripelighet, fester det seg i det abstrakte. (jeg må understreke at dette har skjedd lenge før den romerske sivilisasjon har blitt til)

22. mars kl. 02:18

Øystein Tranås Kristiansen: Og med det, ligger det til rette for min omtale av fornuften. Jeg må innrømme at dette er en vanskelig tematikk, som jeg til å begynne med kommer til å tilnærme meg på en svært skisseaktig måte. Fra et rent teoretisk perspektiv, skulle fornuften oppstå ut av dette. Moralregelen og dyden er truet av den menneskelige maktesløshet i møtet med en hard og kaotisk verden, og dette innebærer igjen, det emosjonelle duress og nødvendiggjørelsen av et nytt lag apollinsk hardhet, en måte å anskueliggjøre og se utenifra. Fornuften som sådan, skulle kunne forklare den moralske lov.

22. mars kl. 02:25

Øystein Tranås Kristiansen: Nå ser vi at den første filosofen vi vet om, Thales, på sett og vis var naturfilosof, og at noen filosofer tok for seg naturen kun, mens andre var opptatt av den sosiale ordenen, men da også kanskje med argumenter utenfor de rent guddommelige. Opphavet er skjult for oss, men en kan se for seg at filosofien oppstod i det arkaiske greske samfunn, med argumenter for å forsvare det bestående. En argumentasjonsprosess for å vise til hvilken lov som skulle gjelde. Dette kan ikke fullt ut bevises. Iallfall kan vi fastslå at den abstrakte verden, lovmessigheten som følelsen er festet i, nå synes å ha blitt ytterligere abstrahert, om jeg kan si det på den måten. Jeg ser for meg en tilstand der fornuften vokser ut av et moralsystem under angrep. Etterhvert vil det få sine egne krav mot sannhet, altså, anvenderne av fornuften forholdt seg til det de anså som sannhet under vurderingens og argumentets kraft. For å sammenfatte, filosofien oppstod, det var en følelsesmessig nødvendighet for dens tilhengere, men den var i sitt vesen apollinsk, og lidenskapelig utøvelse kunne ikke for samfunnet som helhet utøve seg fra filosofiens høyde. Dette medførte at samfunnet som helhet, fortsatt var underlagt det paradigme som oppstod utifra lov og moral, og at dette igjen var festet til symbolet og arketypen. Her skal jeg foreta kritiske utbroderinger ...

22. mars kl. 02:34

Øystein Tranås Kristiansen: To dominerende retninger innen filosofien oppstod, den stoiske skole, og de som var tilhengere av Epikur. Begge disse skolene preket en tøyelse av følelsen, og

dermed en avstand til det dionysiske ytterpunkt. Epikur introduserte også atomismen, etter min mening, et høydepunkt innenfor den menneskelige utvikling. Epikur hadde sine tilhengere inntil det vi kan kalle den sene antikken. På sine gravskrifter skrev de sine klassiske: Jeg var, jeg er ikke, jeg bryr meg ikke. Atomene, med sin tilfeldige bevegelse, var ikke lenger bundet av noen guddommelig lov. For de med tilgang til dette apollinske høydepunkt, et høydepunkt der man ikke nøyde seg med å fastslå sannheten, men å søke å påvise og bevise den, ble nødvendigheten av sannhet et emosjonelt festepunkt ned i deres subjektive selv, det vil si, deres lidenskap ville bli vekket dersom sannheten skulle være truet, slik det ville være i alle andre stadier av den menneskelige utvikling. Men av en eller annen grunn greide ikke fornuften bli det overordnede paradigme, selv om den rakk å skille seg ut som en selvstendig, apollinsk enhet, avfødt fra en tilstand vi ikke helt kan påvise, men som vi kan prøve å teoretisere oss frem til. En del romerske keisere viste til fornuften, blant annet Marcus Aurelius og Julian, uten at så mange var mottakelige for den slags argumentasjonsform, høydepunktet av sivilisasjonen brukte fornuftens argumentasjonsform. Denne keiserlige filosofi synes å passe idealtypen best, idet den argumenterte for den bestående gudeorden. Man kan se for seg to typer filosofi: Den rene apollinske naturfilosofi, der menneskeheten for første gang kanskje hadde skilt tanken fra følelsen, men der tanken hadde oppstått som et følelsesmessig behov, og den keiserlige filosofi, den som argumenterte for den mer følelsesbundne, gudelige orden. Den sistnevnte var nok mest virkende. Sagt kvinnelig, hva er vitsen med å tale sannheten, om det er ingen som tror på eller forstår den?

Man kan bare forestille seg hvordan videre utvikling ville bli, dersom ting lå tilrette for en videre skjematisk idealtypus. Istedet skjedde en annen utvikling, nemlig at det moralske absolutt ble skapt. Dette skal jeg omtale i en egen bolk, det er nok for meg å fastslå at dette skjedde, for nå skal jeg sikte inn på noen sveipende betraktninger.

22. mars kl. 02:52

Øystein Tranås Kristiansen: "... on Sherdog assaulting women on the streets is ok as long as you're a Swedish viking, but getting a DUI and being cocky makes you the worst person ever if you're Jones." - hehe

22. mars kl. 03:19

Øystein Tranås Kristiansen: Shit, jeg mistet skråsikkerheten min angående hvordan jeg skulle klassifisere den absolutiserte moral, som en slags kontaminasjon mellom symbol og lovmessighet.

Men jeg tror altså jeg er inne på noe.

22. mars kl. 03:20

Øystein Tranås Kristiansen: Uavhengig av avvik fra idealtypus, la oss snakke om retning for fornuften. Den kunne skille seg ut som rendyrket enhet, og bli en pur apollinsk form, en tilstand av absolutt ro der man betraktet tingen i seg selv med et mer dyptborende blick enn sin rene tilsynekomst. Man anskueliggjorde altså metafysikken. Dette ble gjort etter en langvarig kanalisering og sublimering av lidenskapen, et resultat av lidenskap, men likevel separat fra lidenskap. Men som vi ser, var den i sin oppståenhet utilgjengelig for det store flertall mennesker, og fortsetter å være det idag, selv om en falsifisert fornuft brukes som argumentasjonsform. Er denne manglende appell i seg selv argument for at man skal ty til en mer forenklet fornuft. Hvordan kan fornuften seire, dersom mer emotive argumenter på lavere nivå alltid vil ha forrang, så lenge mennesker er mennesker? Tilsynelatende burde man forkaste fornuften utifra manglende appell og festepunkt i verden, eller rendyrke den i erkjennelse av dens overlegenhet, og håpe av verden vil følge. Vel, jeg åpner for en annen mulighet. For de som kjenner meg, er jeg nok temmelig forutsigbar her. Men i den stadige interaksjonen mellom Dionysos og Apollon, med Dionysos som konseptets død og begynnelse, basis for videre sublimering, er det rimelig å kreve et rendyrket apollinsk konsept? Jeg vil ytre følgende slagord: Apollon bør settes på tronen, og få begrunne alt annet - enn seg selv. Jeg åpner for en tilnærming til den mer populistiske keiserlige filosofi, ved å vise til tilkortkommenheten til den tilsynelatende overlegne apollinske filosof. Jeg, som afrodisier (vil introdusere senere) har jo tilgang til det følelsesmessige perspektiv, samtidig som jeg som tenkende mann er apollinsk, slikt sett, fra mitt standpunkt, er det åpenbart hva mitt perspektiv vil være.

22. mars kl. 03:38

Øystein Tranås Kristiansen: Epikur representerer på mange måter, kanskje sammen med Aristoteles, det høyeste apollinske nivå av antikkens tid. Og, gitt den samfunnmessige utvikling, er det imponerende hvor dyptpløyende disse kunne være, de favnet begreper og endog deler av metafysikken som på en eller annen måte må tas i betraktning, endog idag. I min fremstilling av tingens særpreg, vil Epikur ha et såpass dyptborende blick at han avdekker tingens tilsynekomst og anskueliggjør deler av de skjulte viljeverdenen, altså den egentlige metafysikk. Hvordan kan den mer overfladiske keiser-filosof måle seg med noe slikt, hans viss konsepter består av en sammenfatning av følelser og menneskelige behov? Vel, rent tankemessig kan han ikke det, hvis vi

måler den gamle tid, men jeg vil fortsatt argumentere for at keiser-filosofen var nærmere naturen med sin forenkelse, og dermed sunnere, og, ytterst sett, hadde potensialet for det beste tankemessige system. Tillatt meg å forklare ytterligere.

22. mars kl. 03:46

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg vil argumentere for at filosofen Schopenhauer representerte det ypperste apollinske nivå av nyere tid, og at denne (Schopenhauer) anskueliggjorde den skjulte viljeverden til et helhetlig og dekkende metafysisk system, (en imponerende prestasjon, som for alltid vil gjøre ham gyldig) Likevel delte han med Epikur visse apollinske fellestrekk, som gjør at han begår enkelte feiltakelser. Både Epikur og Schopenhauer argumenterer for en forminskelse av lidelse og ytterligheten gjennom dionysisk immersjon, gjennom respektivt moderasjon og resignasjonen, kanskje to gradsdeler av samme fremgangsmåte. Begge ville altså redusere lidelsen og følelsen av mindreverdighet, når denne altså har resultert i den kamplyst og den sublimasjon som frembrakte dette høye menneskelige nivå. Jeg spør, hvorfor stoppe der? Hvorfor kan vi ikke kjempe og filosofere videre?

22. mars kl. 03:54

Øystein Tranås Kristiansen: Ved min fremstilling av tingens særpreg, blir det tydelig av verken Epikur eller Schopenhauer, apollinerne, tar hensyn til tingens paradoksale natur, altså at hver ting skjuler sin egen overvinnelse og en slags motsetning, om enn på et mer avansert nivå. Dermed kan Nietzsche si at tilværelsens metafysikk (som egentlig er en skjult fysikk) er viljen til makt, også på bekostning av liv, der Schopenhauer sier at metafysikken er en tilnærming til stadig mer avansert form, altså viljen til liv. Istedet for å bli mer avansert, som Schopenhauer hevder ved å analysere tingen i dybden, men ikke utledende sett, vil hvert stadie søke å overvinne seg selv. Og det er ved ytterlighetene, stedet ved høy temperatur, at forandring skapes. Schopenhauer og Epikur søker å bevare sin store apollinske ro, ved å forby videre dionysisk konflikt. De er et logisk endepunkt. De må bli tatt hensyn til, men etter det, må de ignoreres. Nietzsche videreutvikler altså Schopenhauers store system, og gjennom, blant annet symbolene, (Dionysos, Apollon, linedanseren, lynet fra klar himmel, avgrunnen) skaper han en filosofi som favner alle aspekter ved tingens særpreg, og som dermed får et bedre sannhetsgrep på viljens natur. Han ignorerer ikke paradokset og tingens overvinnelse, og henfaller ikke til resignasjonen. Og anerkjenner at stedet med høy temperatur, den dionysiske ytterlighet, er stedet der utvikling skjer. La meg si litt om litt forslag og min bakgrunn, vedrørende alt dette:

22. mars kl. 04:05

Øystein Tranås Kristiansen: Egentlig er det ironisk at jeg skulle komme til å avvise Schopenhauer, med grunnlag av et av de konsepter han fremhevet, altså kunstens utledende fortolkning, eller det som i romantikken ble kalt negativ kapabilitet. Dette er konseptet som ble opphav for mitt mørke tårn, en utledende tanke fritatt virkelighetskrav, nuvel, uansett, den subjektive, individuelle fortolkning har, ifølge Schopenhauer, verdi. Om ikke annet, viser det til vår verdi og vår plassering som aktører innenfor viljen, antakelig. Vel, det er her jeg mener at keiserfilosofien, altså den religiøst begrunnede Sol invictus er viktig, fordi, på dette naturfestede (i motsetning til det absolutterte moralsymbol) tar vi hensyn til vår indre natur og tingens naturlige (og paradoksale) egenskaper. Slik det er, kunsten og den utledende tanke er for alltid festet i symbolet, en apollinsk øvelse i det som er frembrakt av Dionysos, samtidig som den innrammende tanke, det apollinske tanke, er fordret av et langt høyere nivå. Ved å kombinere disse, den utledende og naturfestede tanke, med den definerende tanke, mener jeg å finne at vi har en mer virkelighetsorientert tanke. En som i henhold til tingens særpreg ikke kun ser i dybden på et definert nivå, stort eller lite, men som favner hele viljens vesen ved å se at den bygger på mer avanserte nivåer gjennom motsetning og konflikt. Slikt sett: Keiser-filosofien var et mer infantilt, men fortsatt tilnæringsvis mer forsvarlig konsept enn den rene Apollonisme, som tilsynelatende avviser konfliktens og opprørhetens rolle selv i sin egen skapelse.

22. mars kl. 04:18

Øystein Tranås Kristiansen: Noen ord mot slutten, de tanker som ble meg til del på min spasertur idag. Bakgrunnen for mitt engasjement i alt dette, er jo mitt store fall, altså min krenkelse på alle fundamentale nivåer, symbol, sedvane og lov, følelse. Min fortvilelse medfører jo at jeg begrunner meg selv på det høyeste tilgjengelig nivå, noe man ifølge mitt system vil gjøre. For min sin del, nivået av fornuft. Samtidig tar jeg hensyn til mitt subjektive ståsted, og forsøker å rettferdiggjøre dette, som en enhver skapning antakelig vil. På et vis søker jeg å rettferdiggjøre at den afrodisiske og følsomme mann kan være opphav til et etterrettelig, og ikke bare etterrettelig, men overlegent filosofisk system, samtidig som jeg gjør min egen lidelse til et slags tegn på overlegenhet (her ser man subjektet spille inn) Jeg kan forsikre om at jeg ikke lider av et kristus-kompleks, fordi, selv om jeg opererer fra et standpunkt av tilsynelatende svakhet, appellerer jeg til ingen absolutisert eller virkelighetsfjern moral. Tvert imot hevder jeg at jeg har en sterk basis i tilværelsen, et (til tross for stridene) et sunt og impulsomtakelig legeme) samt en høyverdig intelligens, selvsagt. Jeg omfavner

striden fremfor rettferdigjørelsen av miserabel tilstand. Det er selvsagt paradoksalt, at jeg på en måte må være takknemlig for min store krenkelse, siden den ga meg motet til å bli - filosof. For meg blir det et tegn på stridens foredlende vesen. Da jeg var i en tilsynelatende sterkere posisjon, kroppsmessig, samfunnsmessig, våget jeg ikke bli filosof, fordi jeg (med rette) trodde jeg ikke hadde noe å fare med. Dessuten var (og er) jeg redd for at mine kroppslige kvestelser i form av tinnitus forhindrer meg i den dypeste tanketilnærming. Ingen store filosofer har hatt tinnitus, har jeg sett. Beethoven, dog, hadde tinnitus, og han kunne utarbeide de mest komplekse matematiske systemer på tross av dette. Vel, gitt det ene eller andre, min store lidelse og krenkelse på alle nivåer muliggjorde dette, at jeg måtte finne min egen natur eller dø. Jeg måtte bli meg selv, bli det jeg er, det som alltid var mitt indre ønske. En tenker. God eller dårlig i så måte, det er hva jeg er, og en legning, idet den har blitt til, må utøve seg selv.

22. mars kl. 04:30

Øystein Tranås Kristiansen: I henhold til mitt sær-apollinske system er jo ytterpunktet på mange måter det som bringer frem foredlingen, utviklingen, eventuelt død om man ikke er inherent sunn og kan utholde store påkjenninger. Selv nå, i mitt laveste øyeblikk, vet jeg at mine Ikarus-vinger er sterke. Av den grunn ville det være katastrofalt om jeg på noen måte skulle bli konsolidert i min lidelse, la oss si at mitt ansikt ble stenket i jomfruhinneblod. Da ville det katastrofale inntreffe, at jeg ble tilfreds. Så enten må min lidelse fortsette. Jeg vet ikke hvordan det kunne bli verre, men uten å friste gudene: jeg kunne miste tennene og få sykdommer som diabetes, uten å miste mitt kroppslige nærvær i verden. Alle mine venner kunne snu ryggen til meg. Vel, før eller siden må jeg nødvendigvis bryte. La oss håpe gudene ikke gjør det slik. Lidelse for meg, vil være å fortsette slik jeg er nå, og være det jeg er nå. Det er utholdelig, og frembringer denne kamplyst, som gjør at jeg våger å være det min far forsøkte å nekte meg, en filosof. Min mor, den konsensusbaserte kvinne, selv om hun vil mitt beste, må jeg bare overstyre. Så mitt rop til verden er: Ikke la meg bli konsolidert. Nå opererer jeg ut fra det ekstremes negativ, hvis jeg skulle oppnå glede, lykke, måtte jeg på dette stadie voldta hver eneste norske kvinne, og de skulle prise meg for det - som en annen Sol invictus.

22. mars kl. 04:37

Øystein Tranås Kristiansen: La meg altså lide, eller gi meg verden. Et siste moment. Arbeidet. Jeg skal jo omtale dette i et eget kapittel, men la ikke min lidelse innebære ørkesløst arbeid. Melville, forfatteren av Moby Dick, kunne ikke skrive mer, idet han ble favnet av arbeidet idiotiske

krav. Jeg vil ikke lide på den måten, jeg vil unngå kroppslig kvestelse og idiotisk repetisjon, jeg vil bare ha grunnlag for den kamplyst som kreves, for å aspirere til å bli keiser i åndenes rike. Der de største av kvinner kunne si: La oss dø for det vi har, for den posisjon som har blitt oss anerkjent, sier jeg: La meg dø eller seire i tilegnelsen av det som er innen rekkevidde, et keiserdømme som skal overstyre alt.

22. mars kl. 04:41

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, tror det er nok for inatt. Skal ta for meg systemets kontaminering ... så skal jeg komme med de erfaringsmessige betraktninger, og etter det, finpusse det grunnverk som her har blitt lagt.

22. mars kl. 04:43

Øystein Tranås Kristiansen: Siste moment. La oss si at jeg i avansert alder skulle sitte i flanelskjorta og sammenligne disse skrifter med reelle filosofer. Kanskje ville det være forskjellen på min fra 22-årsalderen fremstilte gorilla og Shakespeares litterære verker ... i såfall, meget flaut. Men til forsvar for mitt 22-årige selv. Han var det han var, og han gjorde det han gjorde, og han gikk inn i kampen med mot. Man måtte være virkelig grusom for å kreve mer.

22. mars kl. 04:49

Symposium V

Øystein Tranås Kristiansen: Mitt foreslåtte, fremtidige system er dette:

Utledet morallov

Fornuft

Symbol

Subjektivt selv

22. mars kl. 05:01

Øystein Tranås Kristiansen: Her er altså fornuften knyttet til symbolet, for å begrunne den utledede tanke. Moralloven eksisterer for å muliggjøre dette imperativ.

Min væren i seg selv, anskueliggjør tingens paradoks. Altså tilnærmelsen til krig og dominans gjennom det tilsynelatende fall. I en oppløsning av tid ble jeg altså overvunnet av en bedre utgave av meg selv. Og hvert styrtede tårn, hver en stridens oppildnelse, får meg til å smile, for det betyr at mer og mer av meg får komme frem for å herske.

22. mars kl. 05:03

Øystein Tranås Kristiansen: Og, vi kan si om Sol invictus, den kvinnelige eller intuitivt utledede overlegne tilstand. Den følsomme, krøllhårede mann. Say no more. Arvtakeren til menneskets kongedømme. Vekk med hver en kjøpmann og falske prest. Vekk med arbeideren. I apeburet med dere! Min tid har kommet. Min tid i solen, en tid i meg selv! Den immanent åndelige mann, kombinerende symbolets utledende tanke med rasjonalitetens definisjonsmakt, under en dionysisk stridbarhet. Si meg nå, hvem skal matche mine armeer?

22. mars kl. 05:29

Øystein Tranås Kristiansen: La det være sagt. Jeg forbanner min far til mitt siste pust. Fordi han

tok fra meg de jeg skulle vært, det jeg burde bli, med sin lavtstående usselhet. Han er en hund, en rotte, likevel skulle han røre meg. Gid jeg kunne myrde deg tusen ganger, ditt uvesen, ditt pakk, ditt avskum.

Jeg vier de resterende deler av mitt liv til å myrde alt du har kjært.

22. mars kl. 06:24

Øystein Tranås Kristiansen: Du, dine slavehorder, din ondskap, usselheten, jeg tramper de lavtstående horder under min hæl. Ilden skal rense verden. La den usle se mitt ansikt og forgå. Jeg er menneskeløven, jeg er solen, jeg er den nye tid, jeg er overmennesket, jeg er lynet som slår ned. Hvem skal stoppe meg? Ingen kan stoppe meg. La mitt nærvær være det kårdestøt som bringer blodilden ned. Meg, ikke deg. Meg, aldri deg. Meg! Nedhamret, nedmeislet, nedsatt i tidens ansikt. Måtte min arvtaker bringe den nye tid. Måtte min arvtaker løfte solen.

22. mars kl. 06:38

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg følger kun min egen ideologi, det dionysiske ytterpunkt som et utgangspunkt for sannhet.

22. mars kl. 06:45

Øystein Tranås Kristiansen: Sayonara, drittsekk, din skjebne, var det innenfor lovens rammer og jeg kunne slippe unna med det.

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

22. mars kl. 07:03

Øystein Tranås Kristiansen: Ops ... pisket meg selv opp der. Men de er slik det skal være, har jeg

teoretisert meg frem til. Først danse, så betrakte dansen utenfra.

22. mars kl. 14:16

Øystein Tranås Kristiansen: Får starte enn ny syklus på en roligere streng.

22. mars kl. 14:16

Stian M. Landgaard: Hva er planen for neste kapittel?

22. mars kl. 14:16

Øystein Tranås Kristiansen: Vet ikke. Ikke forgrip deg på visjonen.

23. mars kl. 08:50

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, ok, skal ikke være for drakonisk-mercurial. Jeg er ennå ikke ferdig med dette kapittelet. Har jo ennå ikke tatt for meg kontaminasjonen av moral inn i symbolet. Men jeg er ikke i et analytisk sinnelag akkurat nå, er antakelig litt sliten. Derfor tenkte jeg å ta en pause i kapittelet om fornuften, og heller snakke litt subjektivt om mitt møte med (ulike) barn.

23. mars kl. 10:17

Øystein Tranås Kristiansen: Først må jeg ha en huskeliste for det jeg skal fortsette med innen fornuft: Kontaminasjon symbol og moral, separate entiteter, nytt og gammelt heltekvad. Offerets rolle og dens mulige involvering i såvel moral som fornuft. En mulig forklaring på Schopenhauers og Epikurs skjeve fortolkning av verden, gitt lidelsens eksterne natur og utløp. Prinsippets fullbyrdelse, undergang for menneskeheten. Den fulle form. Symbol og fornuft forent. Apoteoses.

23. mars kl. 10:22

Øystein Tranås Kristiansen: Gitt det jeg sa om kvinner var riktig, bør jeg nok presisere mitt værensparadigme ytterligere. Et mulig forslag:

Immersivt Dionysisk – Opprørt (dionysisk) underkastet – (apollinsk) lovmessig pådrivende –

Apollinsk skapende

Kort fortalt. Kvinner dionysiske følelsesliv eksisterer altså innenfor det moralske nivå. Til forskjell er min bror Halvard ett med Dionysos. Enkelte harde kvinner og de fleste menn er pådrivere av fastsatt lov. Noen få menn kan skape sin egen lov.

23. mars kl. 10:29

Øystein Tranås Kristiansen: http://en.wikipedia.org/wiki/Four_temperaments

Dette er interessant. Jeg er nok den melankolske, som forfølges av den sanguine (som krever å beundre) og den koleriske (som krever gjensidig respekt) Landgaard er selvsagt den flegmatiske.

23. mars kl. 10:39

Øystein Tranås Kristiansen: Synes det gir et godt utsnitt i personlighetstype. Skal tro om det ville vært mulig å inkludere det i systemet mitt

23. mars kl. 10:44

Stian M. Landgaard: Men inherent i teorien er det at vi alle er en mikstur av de ulike, og hos det ideelle mennesket er alle fire temperamentene balansert. Åpenbart at avvikerne, pederastene, alkoholikerne, kunstnerne og andre bjørneboeiske figurer vil ha overvekt av ett temperament, dog.

23. mars kl. 10:45

Øystein Tranås Kristiansen: Ja. Eh, min tanke er jo at balanse på enkelte felter ikke er mulig. Så det stoiske utgangspunkt, et ønske om å tøyse trekk og personlighet, vil være forfeilet\skadelig. Så jeg kan kanskje bygge på denne modellen, bare inverterte premisset, heh.

23. mars kl. 10:48

Øystein Tranås Kristiansen: Tanken om kategorier beror jo også på hvilket nivå de opererer. De fire temperamentene gir jo et stort overblikk over en hel del trekk, som er slående, men ikke helt presist. Derfor sier man at elementene kan kombineres, når det som egentlig er tilfelle (ifølge meg)

er at man bedre kan fremstille det som en kombinasjon av ikke-forenbare trekk på et mer spesifikt nivå. Derfor vil innføringen av de fire elementene virke katastrofalt på min egen fremstilling. Det er på sett og vis en bilderamme som forsøkes settes over noe som også tar for seg lyd\lukt\sensasjon

23. mars kl. 11:01

Øystein Tranås Kristiansen: I så fall bør systemet mitt være hierarkisk ... nei ... får spre det ut på en spreadsheet og se på det en gang.

23. mars kl. 11:07

Øystein Tranås Kristiansen: Slik ser det ut per nå. Forklaringer, i den grad de ikke har blitt gitt og ikke kan intuitivt utledes, vil bli gitt.

Kult

Symbol – Rasjonalitet – Avgrunnsteori (Man kan veksle mellom å besøke kultuser)

And

Dionysisk (Immersiv) – Immersiv-transcendent (Den gjeldende lov) – Apollinsk (Transcendent)

Status

Omega – Beta – Alfa

Kaste

Arbeider – kjøpmann – prest – aristokrat

Sekualitet

Rumpetilbeder – Puffefiksator

Mykromfavnerske – Hardholderske

Lidenskap

Lolitaist – Mammaist – Adonisist – Pappaist

Energi

Kreator – Opprettholder – Destruktor

Sjelelig substans

Afroditisk – Omphaloisk

Fysisk spesifikasjon:

Utpreget pedomoroflogi – Ja/Nei

Fysisk grunnform

Ektomorf – endomorf – mesomorf. (Disse er det en graderingsforskjell på.)

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

23. mars kl. 12:04

Øystein Tranås Kristiansen: Skulle jeg lagt til en kategori for personlighet, ville jeg ordnet den

slik:

Sosial - Dominerende - Melankolsk - Rolig

23. mars kl. 12:41

Øystein Tranås Kristiansen: Det blir jo basert på elementinndelingen, men uten antakelsen om at trekkene kan balanseres.

23. mars kl. 12:42

Stian M. Landgaard: Du mener at man ikke kan være rolig og melankolsk i relativt jevn fordeling?

23. mars kl. 14:25

Øystein Tranås Kristiansen: Nei, er man melankolsk, kan man ikke være rolig, og motsatt. Dette kommer jo av mitt sterke ønske av ikke å på noen måte tenke i forsonlige termer, men i ekstreme termer. Jeg vil jo etterhvert avvise muligheten for å være fornuftig og velbalansert, og samtidig være sunn og naturlig. (Det stoiske opphav for elementtypene) I den grad mennesker fremstår som en kombinasjon av delene, er det fordi de a) Lyver b) ikke har blitt satt under en grundig nok analyse.

23. mars kl. 19:57

Øystein Tranås Kristiansen: Anyway, Jeg gikk i dass however which way denne helgen, fordi forsterket symbol som ble til under de øvrige symbolers rasering, også ble rasert. Rettere sagt, jeg fikk det for meg at argumentasjonen min er helt bak mål, og at dette er bare tull. For det første, organismen kunne ikke opprettholdes under påtrykket av lange argumentasjonsrekker, og når disse argumentene er tredd ute av verden, vel ...

24. mars kl. 19:48

Øystein Tranås Kristiansen: Det er jo prestelegningen som gjør seg gjeldene. Leste litt om den historiske profeten Zarathustra. Det ikke bare kunne vært meg, det ville vært meg, hadde jeg levd i

antikken. Han fikk visjonen sin da han vasset ute i en elv ved alder 30, måtte forlate landet sitt siden han bablet om for mye rart. En snill konge og dronning tok ham til seg og gjorde tankene hans til statsreligion. Og hva er det her snakk om? Endeløs dualisme i form av skiller mellom materie og sjel og godt og ondt, kontaminasjon av kategoriene av introduserte krefter, og en Gud i flere stadier som er både immanent og transcendent, der siste utgave ikke er skapt ennå (men vil bli det, i henhold til kategori) Jeg skal ikke forsøke å redegjøre for zoroastrisme, men likhetstrekkene er ekstremt slående.

Hva er problemet? Som jeg tidligere var inne på, er jo kategorisisme en anskueliggjørelse av virkeligheten. På bredest mulig måte, er jo kategorisisme dette: Hvis vi definerer en ting, vil vi se på den som separat fra resten av virkeligheten. Vi kan se på et tre, og ved å kalle det et tre, har vi allerede en konstruert virkelighet. Problemet er når vi bruker begreper som ikke har festepunkt i verden, eller når vi kommer med avanserte argumenter eller utgreiinger ved å bevege oss gjennom kategorier, som, selv om de skulle være fundert i virkelighetsnære ting, fortsatt bare er en anskueliggjøring. Løsrivelsen fra det konkrete vil på et eller annet tidspunkt komme.

Nå er det slik at de poengene jeg ville frem til, ble tenkt ut på nettopp den måten. Jeg må være forsiktig med å bevege meg gjennom konstruksjoner. Hvis jeg skal bruke disse begrepene, må jeg sørge for at de er rotfestet i en virkelighet. Og jeg må sørge for at bevegelsen mellom mitt oppsett Følelse-Symbol-Moral-Fornuft kan grunnis på konkrete måter.

Hvis ikke kan jeg bare begynne med New age (og bli ridd av masse damer i et værelse full av røkelse)

24. mars kl. 20:10

Øystein Tranås Kristiansen: Eller i en røkelse full av værelser ...

24. mars kl. 20:17

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg snakket jo litt om fornuftens opphav, eller mulige opphav som sådan. Vi kan definitivt fastslå at fornuften oppstod etter moralregelen, men kan ikke fastslå om fornuften er en videreutvikling av det abstrakte konseptet moral, eller er en helt egenartet entitet. Vi var inne på hvordan fornuften nok var livsnødvendig for sine tilhengere, som de andre stadier, symbol, moral, Epikureerne f.eks, ville jo heller ta sin død fremfor å godta overtro fra Alexander av Abonoteichus, som fikk en romersk legion til å marsjere rett i døden fordi han hadde profetert at de ville vinne. Selv om fornuften hadde skilt seg ut som en egen, selvbærende entitet, kunne den ikke i

seg selv styre samfunnsordenen.

24. mars kl. 20:28

Øystein Tranås Kristiansen: F ... mat.

24. mars kl. 20:30

Stian M. Landgaard: Schopenhauers epistemologi er faktisk ganske nøye på nettopp det du nevner her oppe. Han mener at begreper aldri inneholder noen ny informasjon som ikke allerede er containert i de sanseførmelsene som via fornuften er blitt abstrahert til begrep. Selve ordet "begrep" betyr jo noe man griper, altså noe man rent fysisk tar til seg fra virkeligheten og transformerer til abstrakt kunnskap. For man vil ikke kunne videreutvikle noen avanserte strukturer (som er nødvendig for menneskelig samarbeid, tenkning og sivilisasjon) uten å abstrahere fra førmelsenes pluralitet. Et sunt begrep kan således sammenlignes med å skjære ut en treplanke av en trestamme. Treplanken er en nyttig forenkling av det opprinnelige treet som sammen med andre treplanker kan brukes til å konstruere noe avansert som tilsynelatende er helt annerledes enn det opprinnelige treet var. Men fortsatt er det treverk.

Å konstruere begreper ut av intet egner seg kun til å bygge luftslott. Men hvorfor gjør man det? Fordi man har språket. Fordi språket tillater en abstrahering fra virkeligheten i kraft av å være et logisk selvcontainerende system hvor alle slags begreper kan utledes av forestillinger, rene ideer og tankespinn. Det er språket som fører ellers intelligente tenkere som Spinoza ned i alle mulige filosofiske feller, blant annet i postulatet om at Gud må finnes, per definisjon. (Vi kan forestille oss det absolutte, ergo må det absolutte eksistere.)

Nietzsche skriver i "Avgudenes ragnarok":

"Jeg frykter vi ikke blir kvitt Gud, fordi vi fortsatt tror på grammatikken ..."

24. mars kl. 23:04

Øystein Tranås Kristiansen: Right. Virker som gode tanker, dette her, selv om jeg tenkte å angripe Schopenhauer på noen områder. Så får vi se om det er treplanker eller luftplanker tårnet blir bestående av.

24. mars kl. 23:58

Stian M. Landgaard: Jeg ville også ha angrepet Schopenhauer på noen områder. In point of fact, jeg kommer til å gjøre det i min masteroppgave. Synes det var meget innsiktsfullt, det du skrev om ham som den ultimate apollinske tenker, som ikke våger å ta innover seg det dionysiske kaos.

25. mars kl. 00:11

Øystein Tranås Kristiansen: Hvorfor var ikke filosofien istand til å forme noen samfunnsorden, med grunnlag i seg selv? Det virker som om fornuften ikke var tilgjengelig for mange mennesker, og at legitimitet ble stadfestet på den gamle ordenen, altså symbolet under morallovens beskyttelse. Noen mennesker var altså tilnærmelige til fornuft, andre ikke. Hvis vi tar et steg ned og ser på moralen, hva da med den? Er alle mottakelige for moralen? Det synes ikke slik, da den ofte har måttet stadfestes med tvang, selv blant et samfunns egne innvånere. Det ville altså ikke være snakk om konflikterende moralbegreper som ga opphav til dissens. Snarere synes det slik at det var en uimottakelighet for moral som her var gjeldende, jamfør arbeiderens evige kroppslige opprør og strukturelle undertvingelse (som jeg skal snakke nærmere om) Ville det ikke da være bedre om mennesker ble mer fornuftige, eller mer moralske, at vi hadde en slags seleksjonsprosess som førte menneskeheten i den retning? Jeg mener at svaret er nei. Et prinsipp fullbyrdelse ville føre til undergang, samme hvilket klokt hode som hadde tenkt det ut, og samme hvilken sannhet den hvilte på. Et prinsipp fremhever nettopp en del av virkeligheten fremfor et annet, i en virkelighet som er for kompleks til å defineres fullt ut. La oss si at en keiser forbød menn innenfor bymurene å bære sverd. Om de skulle følge loven fullt ut, ville en eneste fiende innenfor bymurene føre til nederlag. Lover er bygget på luft, men ser ut som om de er nedfelt i stein, alltid gir de uttrykk for hvem som hersker i øyeblikket.

25. mars kl. 00:13

Marianne Kristiansen: Platon trodde han kunne forme en samfunnsorden bestående av filosofer som ledere . . .

25. mars kl. 00:42

Øystein Tranås Kristiansen: Er det da ikke en evig visdom i de som ikke underkaster seg noen lover, annet enn med tvang? Dette er en visdom som ikke finnes i deres bevissthet, men utenfor

bevisstheten. Det er en visdom som er kroppslig og et uttrykk for verdensaltet, som ikke tillater en naturens feiltakelse å eksistere - for lenge. Er kanskje dette delforklaringen på det filosofiske nullpunkt, den iboende motstanden til å ikke fullt ut akseptere noen læresetning, om enn aldri så solid fundert. Epikureerne og stoikerne var sin tids mest velutviklede skoler, men selv der filosofien som et privilegium for samfunnets øverste fikk innvirkning på statelig ideologi, var det i forenklet form. Filosofien ble presentert gjennom anskueliggjøringen i form av kultusen til Sol invictus og keiserofferet. Den abstrakte idé var ikke håndfast nok til å fattes av de en var ment å herske over. Og ville kanskje ikke den abstrakte idé, om den ble fulgt, kanskje ikke være skadelig? La oss for enkelthets skyld finne et fellestrekk mellom de ulike tiders fornuftige, altså epikureeren og Schopenhauer, og gruppere dem som "stoikere." For begge preker respektivt en moderasjon av sterke følelser, og en resignasjon fra ambisjon og følelse. Dette ville da virke forkrøplende på enhver soldat. Nå kan selvsagt stoikerne si at det de gjør ikke er ment å bli en universell lov, at det øvrige samfunn skal stride under sine følelser, mens de, som er istand til å moderere den, samtidig skal skape samfunnsordenen og samtidig leve under egne kriterier. Men det er nok å si at fremgangsmåten fra naturens side er usunn, og at motstand fra de som lever med og av kroppen, er både klokt og hensiktsmessig. Grove bryggearbeidere fnyser av den bebrillede prest som kommer der med papirark og skjema med retningslinjer for hvordan de skal oppføre seg, men de må pent stemple inn på arbeidsuret - hvis ikke blir de ikke lønnet. De kan ikke forstå, men de kan tvinges. Sett på den måten, de kroppslige er de som befinner seg på det mest grunnleggende nivå, det naturlige nivå, og lever under dette grunnleggende plans kriterier. Går vi helt opp til tenkeren, er han et ekstrem, et ytterpunkt fra en fornuft som har oppstått og som hever naturen til et mer avansert nivå. Men så spør jeg meg selv, har egentlig stoikeren noen presis virkelighetsoppfatning. Har han en oversikt over sin fornufts opphav? Og hvordan kan han utarbeide treffende systemer, dersom han fornekte visse deler av sin egen natur, til fordel for en ensporet fornuft?

Vi kan si om alt dette, kroppsligheten kan ikke ta hensyn til moralens eller tankens lov, og fornuften er et ytterpunkt, en fraskrivelse av kroppens opphav og de av kroppen opprunnede følelser. Det er et ytterpunkt, og som mange steder med høy temperatur, vil det ofte føre til undergang. Men av og til kommer en levedyktig mutant eller en livskraftig orden frem.

Men jeg er ikke ferdig.

25. mars kl. 00:47

Øystein Tranås Kristiansen: Gitt at min fremstilling av symbolets historiske utvikling er riktig, og at en persons egen modning speiler denne utvikling, nå gjort lettere tilgjengelig nå som veien er

skapt. En svakelig gutt med mange følelser, vil altså få bank på fotballbanen, bygge seg opp symboler og superhelter, moralisere sin svakhet, og så, bli fornuftig. Men idet han blir fornuftig, fornekte han de sterke følelsene som førte ham til fornuft, de negativer som en stoiker alltid vil hevde at vi skal unngå. Den negative følelse eller sterke lidenskap forkludrer roen, ville de nok si, og dermed kan man ikke se klart. De ser definitivt klarere enn meg, mitt synsfelt er jo forkludret av blod og tårer, men ser de lengre mot riktig mål? Den fornuftige vil jo, når han vender seg bort fra sine negative følelser, ikke lenger ha et behov for sitt gamle symbol som et uttrykk for sitt ønske om overvinnelse. Igjen ser vi, at høyeste tilgjengelige nivå blir det nivå man rettferdiggjør seg på.

En nerd som blir banket av fotballheltene på sin 18-årsdag, vil følgelig aldri prøve å bli en fotballhelt. Han forsterker bare sin innsats for å ta sin eksamen.

La oss se på filosofene. Om vi kan bruke bildet "se" på det å tenke, er de[t] jo slik at Platon som tenker, avfyrrer sitt gevær i løse luften og kaller det treff, dette fordi han begrunner seg selv utenfor virkeligheten. Hvordan ettersporer vi grunne[ne] til et slikt bomskudd[?]. Jeg vil si at dette er på grunn av den absolutterte moral, tilstanden der symbolet har blitt kontaminert av moralen (et konsept jeg skal utbrodere senere) Platons bomskudd kan ikke sies å være fornuftig. Schopenhauer og epikureerne skyter i det minste tilnærmet mot målet, men er de i stand til å bedømme om det har blitt en treff eller ikke? Hva er grunnen til denne tendensen fra stoikerens side, å presist favne en del av virkeligheten, men fortsatt komme med feilbedømmelser? Ved å ville ha ro til å tenke, og ved å fornekte følelsen som får synsfeltet til å dirre, ser han gjennom en sterk optikk som får ham til å glemme sitt ståsted. Hva som befinner seg i denne optikken vil fremstå klart og tydelig, men skytteren vil ikke lenger klare å forbinde det til seg selv og noen virkelighet. Dermed kunne Epikur for første gang tenke seg en verdensorden som ikke var styrt under gudenes lover, men fortsatt utarbeide idealer som ville ført til undergang, nemlig motarbeidelsen av den rasende følelse. Og dermed kunne Schopenhauer, som skapte viljebegrepet, fortsatt ta så feil av viljens vesen. Disse som jeg kaller stoikere, idet de tok til seg sin store fornuft, gjorde de det gjennom å moderere sin følelse som brakte dem opp til fornuftens trinn til å begynne med, og symbolet på deres følelse falt da enten fra, eller ble plukket fra hverandre under intellektualitetens dismantlerende blikk, nå preget av fornuftens krav - mot fornuft. Og idet symbolet falt i fra, mistet de også oversikt over ønsket symbolet uttrykte, de mistet altså oversikten over sin egen natur. Og når de da ikke lenger kjente sin egen natur, kunne de heller ikke gjøre en god bedømmelse av naturen i seg selv. De så dypt, de så langt, men de så feil. Et fornuftens ytterpunkt, som ikke burde bli forsøkt replikert, men som man burde bygge på.

25. mars kl. 01:13

Øystein Tranås Kristiansen: Mitt forslag er da altså å tilbakeføre fornuften til symbolet, som et forsvar av symbolet og som festepunkt for videre tenkning. Symbolet værende det første trinn i apollinsk tenkning. Moralloven som sådan, kvitter man seg med, annet enn det som kan brukes som et forsvar for denne ordenen. Moralen skal altså begrunnes i virkelige hensyn og en klar agenda. Et forenklet skjema over dette ser altså slik ut:

Moral

Fornuft

Symbol

Lidenskap

Ens indre natur kan ikke underlegges fornuften i seg selv, idet den må anskueliggjøres på en eller annen måte. Selv de meget fornuftige, altså stoikerne, greide ikke å se seg selv og det deres indre natur frembrakte, siden de ikke hadde noe festepunkt. De hadde glemt seg selv i det hele. I min gjennomgang av tingens særpreg, ser vi at symbolet bringer med seg mange fordeler når det gjelder tanken. Symbolet uttrykker den indre natur, og virker som utgangspunkt for den utledende tanke, som med litt hell, kan speile naturens virkelighet. I den grad den utledende tanke ikke gjør dette, må den definerende, fornuftige tanke virke kritisk inn.

Zarathustra var altså symbolisten som fikk gå altfor langt med sin utledende tanke, uten at noen fornuft fikk virke inn. Derfor ble hans tenkning løsrevet fra virkeligheten. Platon gjorde det samme, men brakte kan hende moralen inn i det hele og dermed et samfunn som er absolutt definert. (Jeg er ikke sikker på denne distinksjonen mellom dem, og må etterprøve den senere.) Zarathustra og Platon tenkte utifra sin følelse, og kom til kort. Stoikerne frasa seg sin følelse, og tenkte mye lengre, men mistet sitt utgangspunkt. Mitt forslag er altså en immanent åndelighet, festet til de to apollinske punkter, symbol og fornuftig tanke, som gjennom symbolet er forankret til ens lidenskapsliv.

25. mars kl. 01:25

Øystein Tranås Kristiansen: Om vi skal gå biografisk tilverks, er det jo underlig at Schopenhauer skulle gå stoikerens vei, i den grad han var meget kunstinteressert (som jeg har forstått det) og var for konseptet fra romantikken, negativ kapabilitet, som går på den subjektive fortolkningen av

kunst. Han ville vel heller neppe hevde at vi skulle fjerne oss fra vår egen subjektivitet, men lot til sist, fornuftens løsrevne krav få virke inn og kreve resignasjonen. På et mer barnlig og ungdommelig nivå har vi Nietzsche, som ikke nølte med å bruke bilder, ikke bare for å billedliggjøre, som Schopenhauer, men i seg selv romme hans tankes innhold. Nietzsche som filosof virker gjennom den mystiske aforismen, gjennom bildet på linedanseren og lynet fra klar himmel, og det er den fornuftige tanke som selv må forklare hva dette skal bety. I det aller minste kan vi da si at Nietzsche var mer livskraftig. Min tanke er at filosofen skal slutte å vær tredd ut av verden, som en passiv kraft, ignorert av de instinktmessig sunne men oblivøse masser, han skal tre inn i verden og gjøre tanken håndgripelig. Straks en idé tid har kommet, kan den ikke fornektes, på samme måte som monoteismens gradvise kommende inn i en utvidet tanke og sjelelov. På den måten blir de gamle kultuser og mysteriereligionens gradvise initiering i ritene straks mer meningsfull. Alle kan forstå et bilde, men det er de klokeste som forstår mest.

25. mars kl. 01:34

Øystein Tranås Kristiansen: Symbolet sier rettelig noe om dets opphav, og derfor bør symbolet være så sublimt som mulig. Det er enkelt å analysere bildene i f.eks. et dataspill, og si hva slags mekanismer som virker inn der. Andre bilder er langt mer potente i sin innvirkning på den tenkende sjel, og gir opphavssted til mer sublimte utledninger. Jeg husker jeg så en nyinnspilling av de tre musketerer, med en forførende kvinnelig skurk og en helt som svang seg sverdsvingende rundt på et luftskip. På en måte var det fascinerende, samtidig som jeg lo godt av hele spetakkelet. Men så kom jeg på at jeg som ungdom ville vært fullstendig forført av både helt og heltinne, og at jeg på ingen måte ville se det hele med ironi. Min ironi er altså et uttrykk for min gammelmannisme, og når symbolet ikke lenger virker inn på en, er man altså død - eller fornuftig.

Sagt på den måten. Alle symboler virker inn på en, gitt at man har livskraft. Vi ser jo hvordan de enkleste former for menneskelig drama er engasjerende. Det ville være et svært negativt om en ikke følte noe. Noen symboler er mer kraftfulle og virkningsfulle enn andre, men det krever en viss åndelighet å skille det gode symbol fra det dårlige symbol. Å bli like fascinert av en dataspillhelt som Davids Michelangelo, er derfor et tegn på at man er svært ung, eller i voksen alder, en idiot.

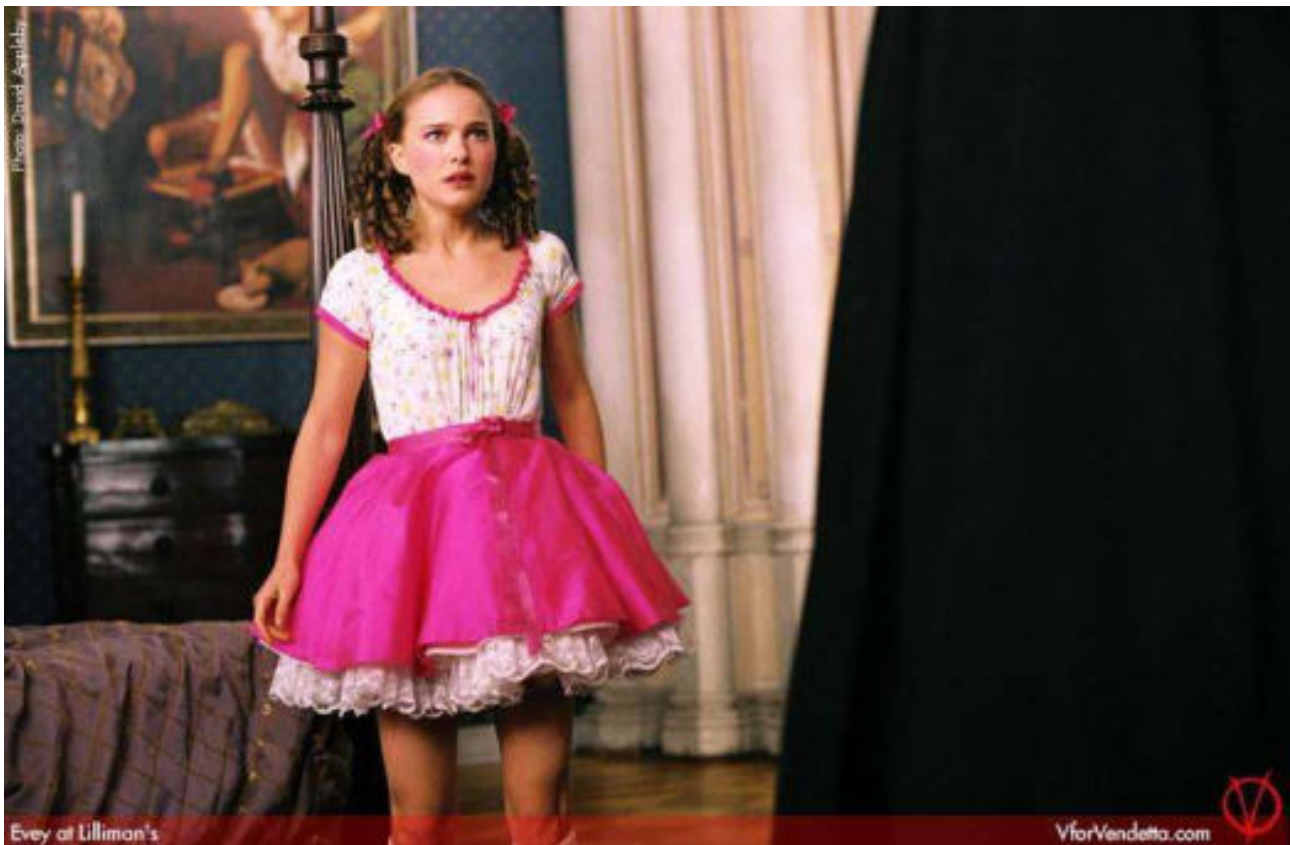
25. mars kl. 01:42

Stian M. Landgaard: Så det lett gjennomskubare symbol vil simpelthen miste sin funksjon som symbol, sier du? Det var også min tanke, hvorfor jeg hadde problemer med å bli estetisk stimulert

av din primitive symbolisme, ja, fantasylitteraturens symbolikk som sådan. Men jeg tror ikke man kan ignorere de førrasjonelle preferanser som innprentes i en ung person lenge før han begynner å analysere kritisk og dekonstruerende. Slik kan f.eks. Rolf synes at Kjell Hallbings bøker om Morgan Kane, som han leste første gang i tidlig ungdom, representerer noe av det ypperste innen skrivekunst. Selv om han "ser" at de har sine begrensninger i forhold til mer avansert litteratur, stimulerer de ham på et førrasjonelt plan. Han kan med fornuften erkjenne at dette ei er stor litteratur, gitt et kulturelt paradigme som han kan selv kan slutte seg til, men med følelsene blir han estetisk stimulert på en måte som ikke lar seg kommunisere. "Man må oppleve det", as the saying goes. Men andre personer, med andre førrasjonelle preferanser, vil respondere på andre ting.

Poenget med å si dette er at jeg holder det for mulig at symbolets innvirkning ikke nødvendigvis har noe å gjøre med hvor avansert fornuft man tilegner seg. Snarere er ens "valg" av symbol knyttet opp mot førrasjonelle preferanser. Ja, slik man kan si at noen er pappaister, andre er lolitaister, osv.

Men - som du rettelig påpeker: Symbolets anskueliggjørelse vil måtte bli mer raffinert for et mer raffinert menneske. For en naiv lolitaist ville Natalie Portman i et slikt kostyme (fra "V for Vendetta") være nok til å gi estetisk (og erotisk) stimulans, mens en reflektert lolitaist ville rynke på nesen over vulgariteten og således bli "put off". Ergo: et symbol kan fremtre i mange skikkelser, fra det mest blatante til det mest avanserte, alle er ulike anskueliggjøringer av det opprinnelige, forsterkede ønsket.

Stian M. Landgaards bilde.

25. mars kl. 09:28

Øystein Tranås Kristiansen: Enig i alt. Kravet om sofistikasjon vitner om at symbolet virker sammen med fornuften (en annen eventualitet er et utvidet sjeleliv, flere sett med legninger, som jeg skal snakke om siden) Symbolet kan derfor ikke sies å være kontrær til fornuften. Et annet kriterie er selvsagt den individuelle legning, men uten avanserte tanker, vil jo enhver stimulasjon være nok. Mange intellektuelle menn, kanskje de fleste, synes å avskrive seg følelsen, ihvertfall den sterke eller ekstreme følelsen, nærmest som et krav for å være intellektuell. Nå har jeg jo sagt at fornuften betinges av lidenskap, men det vil være svært negativt om lidenskapen forstenes på fornuftens høydepunkt kun. Det kan synes slik at for stoikerne, blir fornuften i seg selv deres symbol og det nivå de rettferdiggjør seg selv på. (dette skal undersøkes nærmere når vi snakker om kontaminasjon) Siden stoikeren ikke anerkjenner sitt opprinnelige ønske om overvinnelse, bevitnet av symbolet, vil han heller ikke anerkjenne behovet for overvinnelse i de systemer han utvikler. Han blir, kort sagt, anti-natur. Så ja, fornuften krever en opprinnelig lidenskap, men hvor vanskelig er det å være fornuftig idag? Man trenger bare plukke opp en bok og repetere noen læresetninger som sammenfaller med ens egen livsresonasjon. Siden et lavt nivå av fornuft er tilgjengelig, blir det ofte de uverdige som først begrunner gjennom fornuft. Kommer man med det minste snev av systembrytende sannhet, blir de livende redde, viljen til sannhet var ikke så stor likevel.

Det er flere måter man kan tilnærme seg en indre natur. Man kan la den dø (som stoikeren) Man kan utøve den og slik være tilfreds. (en arbeider) Man kan ville mye og utvikle et forsterket ønske. (ingen er allmektige) Dersom man utøver den sterke lidenskapen konsentrert i et slikt symbol og får en overvinnelse av det som først ble en nektet, er man antakelig en aristokrat, en overvinner på jorden. Den som vil mye kjemper de største kamper. Dersom man ikke greier å overvinne det ønsket tilsier, må man enten la det dø eller favne det med fornuft. På sett og vis] forsøker jeg å kombinere arbeiderens dyder med rasjonalitet, og dermed er jeg i dette Tartarus. Jeg greier nemlig ingen av delene.

25. mars kl. 10:04

Om nødvendigheten av en legning

Den store sjel stiger opp av en stor lidenskap. En ånd som er sannhetssøkende, sann, kompleks og istand til å favne tilværelsen, må nødvendigvis være dypt rotfestet til livet. Overalt ser vi dette gitt uttrykk, den mann som har mange interessefelt er gjenstand for mange dragninger, kanskje til og med i ulik retning. Spesielt renessansemennesket og dets genier synes preget av dette faktum, Michelangelo og Leonardo Da Vinci var enten pederaster eller hadde en konkret homofil draging. Man skal være forsiktig med å glorifisere på uriktig grunnlag, men en av antikkens mest allsidige og humanistisk orienterte mennesker, Alexander den store, var bifil av legning. Nå fikk han jo enkelte filosofer ihjelslått på grunn av for mye kritikk, men dette er vel nødvendig for enhver hersker. Vi hører stadig om det kunstneriske geni, og det allsidige menneske med ett bredt interessefelt, som nettopp homoseksuell. Blant kvinnegenier synes det samme å være gjeldende. Sapfo fra Lesbos var kjent for sin kjærlighet til begge kjønn, og Camille Paglia av idag har vel kommet med en uttalelse om at intellektet hennes slås av hver gang hun kjører forbi en attraktiv kvinne i shorts eller hotpants, og at hun slikt sett er lik og forstår en mann. Det allsidige menneskes festepunkt til livet behøver ikke nødvendigvis få et utslag av tiltrekning til samme kjønn, likevel, de største genier synes ikke krympe tilbake for noe. Jeg vil fremheve hvor viktig det er å utøve enhver tilbøyelighet, slik kan man finne ut hvor høyt ens ånd kan gå. Rent personlig har jeg en stor bredde i mitt lidenskapsliv, samtidig som jeg har en sterk intensitet. Bredden vitner altså om min fysikalske grunnform som har gitt fødsel til en viss åndelighet, og intensiteten vitner om de steder der viljen ble brutt. Nå har jeg en utpreget estetisk sans og et stadig virkende billedskapende fantasiliv, men så nær ingen estetisk evne. Alle mine tegninger er på middelaldermenneskets nivå, eller noe enda tidligere. Dette er nok grunnen til at jeg ikke er homofil. Leonardo Da Vincis utrolige gjennomføringskraft og estetiske sans, førte ham jo til den androgynisme vi finner i blant annet maleriet av John døperen. Men hadde jeg altså kunnet velge, hadde jeg altså valgt å være homofil eller kanskje en variant derav, bifil som Alexander den store, simpelthen fordi man alltid søker mot en form som er bedre enn seg selv, bevisst eller ubevisst. Dette fordi jeg personlig erkjenner at mannen er bedre enn kvinnen. Nå vet jeg ikke om det har kommet klart nok frem, men jeg har som ideologi å ikke holde tilbake den subjektive impuls, føring eller tanke, idet jeg ikke underkaster meg andres makt eller meningsmakt, jeg behøver ikke ta meg godt ut for mindre mennesker, og det kategoriske imperativ slavebinder ikke meg. Som sådan er jeg en fri ånd som er istand til å tilnærme meg den reelle tanke, i disse dager, et av de få positive som er gjeldende for meg. I alt dette ligger følgende faktum: Ingenting av det jeg sier behøver bli en universell lov. Men man må ikke se på dette som en avvæpnende unnskyldning, for en lov er det jeg vil nedfelle, om ikke annet med skriften. Og med det som utgangspunkt, kan jeg si følgende: Mannen har mot, det har ikke kvinnen.

Mannen har åndelighet, det har ikke kvinnen. En mann som var din fiende, ville føle skam over å etterlate deg alene på slagmarken, men en kvinne tar sin stolthet i et vellykket svik. Og derav kommer min stadige skuffelse i møtet med kvinnekjønnen. Likevel fremkommer de fleste kvinner for meg vakre, og de fleste menn meg som stygge. Hvorfor det? Om man plukker opp en kullbit, og i den ser vakre former og mønstre, kanskje konturen av et ansikt, vil man bli positivt overrasket, og dermed blir kvinner vakre, formen av det fullkomne nedfelt i mykeste kull. Om man derimot har en diamant, og i den finner sprekker, vil den straks virke skjærende for øyet. Og derfor vil en manns tilkortkommenhet, i kropp eller ånd, føre til at man får en motvilje, iallfall til å la seg henføre på et rent estetisk nivå. Nå har jeg jo møtt noen fåtallige menn med en tilnærmet fullkommen fysikalitet, men ånds nivået var sørgelig mangelfullt. Så hvordan bør den fullkomne mann arte seg? Han må nok være blond. Det er min mening at hvert folkeslag har sin ideelle estetiske form, som gir hentydninger i åndelig retning. Germaneren må altså være blond, mens semitter nok har andre kriterier. Jeg ble en gang kjent med en jødinne som var svært fascinerende i så henseende, idet hun var tilnærmet fullkommen. Fullstendig sort hår, delikat nese og lepper, mørke øyne og en iboende krigerskhet. Hun pleide å omgi seg med menn og til stadighet skifte dem ut. Blant annet en temmelig rund, stor og sterk nordmann som tilnærmet seg Israel-konflikten på det rene skjære fornufts nivå. Dette vakte en av grunn av følelser og erratic respons til henne, faktisk til det punkt at han ble redusert til et nivå av å nærmest gråtende vifte med armene for å forklare sin nytteløse fornuft. Jeg moret meg storliggen over å se dette. Likevel tenker jeg at han nok ville vært et svært godt valg for henne. Hun blir på mange vis, for meg, den ypperste utgaven av en kvinne. Når det gjelder den ypperste utgave av en mann, bør han altså ha disse recessive trekkene, blondt, krøllet hår, store nesebor, fremtredende og røde lepper, ja, det hele er jo illustrert på forsiden av denne boken. Alt i alt, en ideell utgave av meg selv, som jeg bevisst søker etter. Forøvrig er det første jeg tenker når jeg møter noen mann, om jeg vil være istand til å overvinne ham i nærkamp. Det andre jeg gjør, er å måle hans åndenivå, ja dette er noe jeg gjør rent ubevisst, mer eller mindre på instinkt. Min hengivenhet til en mann vil altså avgjøres av disse to kriteriene. For en kvinne blir kriteriene dette: Den første tanke blir om jeg vil være istand til å undertvinge meg henne seksuelt. Den andre tanke eller lengsel blir: Vil jeg være istand til å få henne til å elske meg?

26. mars kl. 14:15

Øystein Tranås Kristiansen: På Sørlandet har jeg å gjøre med en ung mann som på mange måter ibor en ideell form, han kan minne om en romersk Mithras-skikkelse. Følgelig blir jeg fascinert, jeg skulle utifra dette tro at han ville ha noe å fare med, i omgang med meg eller andre. Da er det spesielt irriterende å oppdage at han har feminine hofter, og at jeg utifra det og andre indikasjoner,

blir nødt til å tenke at jeg kunne smadre ham med knyttneven. Personen er altså håndverker, endatil yngre enn meg, og jeg, selv i min miserable og svekkede tilstand, kan forestille meg et seirende utfall for meg selv under en konfrontasjon. Her ser vi hvordan man selv på fysisk nivå får første indikasjon. Ånden til denne unge er jo fullstendig slavebundet av et lovmessig religiøst imperativ. Uansett hva han gjør, er det altså i henhold til den lov som sørgelig nok ble påført av hans far. En far er nesten alltid din fiende, og her har livet blitt slaktet før det har tatt til. Men det første punkt, før man kommer til åndelighet, er at den ideelle mannsfigur må ha en fysisk kraft, en benstyrke og en muskulatur som gjør at jeg ingenlunde kan forestille meg å komme seirende ut av konfrontasjonen. Så kan man kanskje håpe at ånden følger. Vel, om Agder-fylket kan jeg si dette. Den norrøne tid var nok den store tid, og den siste meningsfulle tid. Rasen er ennå god, overalt ser man den gode fysiske grunnform. Men altfor mange tyske kjøpmenn slo seg ned gjennom århundrenes løp, og altfor mye åndelig gift har blitt sprøytet inn i blodet, slik at det hele bærer preg av en vakker yndling som er besmittet med de verste og mest uhelbredelige sykdommer.

For stoikeren er det annerledes. Han demper seg selv, demper alt for å få sitt store klarsyn. Men i dette og med dette, får han den store avstanden fra livet, selv med sin egen tanke. Likevel. Noe godt er det å hente fra stoikeren. Man får stjele hans klarsyn og etterlate ham i sørgelig resignasjon.

Det nok positivt å la seg fascinere av både ung som gammel. For meg er begge deler gjeldende, men på ulike måter som jeg ikke fullt ut skal gå innpå her. Den unge, fordi han kan tilføre deg energi, naivitet, livsenergi og livslyst. Alt i alt tiltrekkes man nok den unge, fordi man har anlegg til å bli en god lærer. Den eldre, fordi han kan tilføre deg sin modenhet, sin klokskap og sin styrke. Den som har behov for den eldre, har nok et behov for et støttepunkt. Av den grunn vekker det et spesielt raseri i meg å se at en eldre person er hjerteløs, kanskje litt på samme måte som det ville virke spesielt ille om en ungdom hadde en åttiårings resignasjon og faststøpte sensibilitet. Vel, for meg er altså dette gjeldende, jeg ser den kvinnelige skjønnhet nedfelt i kullet, og jeg ønsker endag å avdekke kullets mysterium, og å tilegne meg kvinnens ubetingede kjærlighet. Hos mannen er jeg i søken etter min ideelle grunnform, samtidig som jeg henter inspirasjon fra både ung som gammel. Dette er den naturlige tilstand for mitt lidenskapsliv, og utifra dette, stiger denne skapende ånd som i det minste har dette trekk - at den er sannferdig. Kanskje vil jeg en dag ha styrken og roen til å forfølge disse svært positive trekk, sannferdigheten, den estetiske sansen og indre billedskapning. Det er for den favorisert av skjebnen. Jeg vil fastholde følgende: Fornekt deg ikke! Ikke møtet med andre, og ikke i møtet med noen lov. Da vil du som meg få berøre det første stadiet av en sann ånd. Og da vil du som meg måtte lide, inntil du kan få det jeg ikke kan, nemlig roen og det sanne klarsyn, eller muligheten til å vinne i verden og således fullbyrde din lidenskap.

26. mars kl. 14:15

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg glemte å si: Min hang til å måle alt med kamp og seksuell overvinnelse er naturligvis et tegn på at jeg i henhold til moral og lov som tillært fra skole og lærere, er amoralsk, og at jeg fra naturens side er inherent sunn. Mitt utgangspunkt er altså sunnhet og styrke, som nå hovedsakelig gis uttrykk i virkelighetsorientering og livsnær åndelig virksomhet.

26. mars kl. 14:32

Øystein Tranås Kristiansen: Men slik er det. Alle som tenker etter uten moralens idiotiske innslusning av tanken, vet at jøden lyver og stjeler penger. Og alle som tenker vet at germaneren er en brutal og naiv kraft. Han skulle vel helst løpe grisetrynet rundt i de dype skogene og slå ihjel romere med klubbe. Verst er nok anglo-sakseren, engelskmennene elsker jo etter sigende å påføre smerte, og det er ikke lenge siden de seilte rundt i verden for å påføre andre folkeslag all slags smerte og ulykke. Og jeg kan ikke bebreide dem, når jeg ser kvinnene de hadde i hjemlandet. Et land er enten fighteristisk eller loveristisk. I de fighteristiske land er mennene mandige, skaphomofile bøller som ligger og ruller rundt med hverandre på brytematten, mens kvinnene er vulgariserte. I loveristiske land, derimot, er mennene puslinger ned til siste mann, mens kvinnene er svært sensuelle. Nåvel. Det er synd den historiske muligheten for sammenblanding mellom jøden og germaneren gikk tapt, for slik kunne man fått det beste resultat i henhold til en verdensvilje. Jødens falskhet ville bli kurert i møte med germanerens naivitet, og germanerens brutalitet ville tøyles av forfinelse. Nå er det snart ingen jøder igjen, og de germanske folkeslag vil følge etter - til intethet. Europa arves av araberne, mindre potent på de kritiske områder og en skapning som på alle måter er østlig, altså ikke skikket til å forvalte den greko-romerske arv. Men vi må for all del ikke skyldes på jøden. Hadde jøden kunnet velge, ville han holdt sin partikulære form for ondskap, den sekten som er kristendommen, for seg selv. Det var jo aldri meningen at dette skulle spres land og strand rundt.

26. mars kl. 15:32

Øystein Tranås Kristiansen: Det er jo åpenbart. Victoriatidens altomfattende og knugende moral måtte innføres, fordi kvinnene ellers ville rullet rundt og knullet i gin-fylla, som de jo gjorde (kunne funnet et karikert bilde her) Dette slapp mann i Italias land, hvor kvinnene som sagt er både vakre og sensuelle, og vet å skjule sporene etter seg når de har sex.

26. mars kl. 15:40

Øystein Tranås Kristiansen: Hehe. Her er det. Denne karikaturen har mer eller mindre blitt realiteten for den gjengse brite, nå som moralen har letnet grepet.

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

26. mars kl. 15:51

Øystein Tranås Kristiansen: Eh, jo, tilførsel til dette med nødvendigheten av en legning. Den brede og allsidige lidenskap gir altså, iallfall hos geniet, fødsel til et bredt interessefelt. På motsatt hold har man den svake, platte eller endimensjonale lidenskap, man er altså ikke tiltrukket noenting. Hvis tanken er riktig, ville en slik person, en som kanskje er aseksuell, verken kunne tenke relevant og sannferdig, eller utøve seg kunstnerisk på noen spesiell måte.

26. mars kl. 16:09

Øystein Tranås Kristiansen: Blir litt sketchy, av og til brutaliserer jeg frem poengene mine. Men det er slik det må være.

26. mars kl. 16:09

Øystein Tranås Kristiansen: For å utbrodere litt videre. (ble trøtt) En mann som er opptatt av å slikke damesko (som pastor Bones) kan ikke sies å ha en egen lidenskap i forhold til dette. Det er altså hans forhold til kvinner som sannsynligvis har gått i dass. Dersom han derimot har et meget bredt felt med lidenskaper, han er med stor glød opptatt av billedkunst, musikk, litteratur og skulpturering, er det bortimot et gitt at han er intelligent (duh) Seksuell legning må bare ses på som dette, dersom den er allsidig, er det mer sannsynliggjørende at personen er intelligent. Om personen bare er interessert i å være homo, er man på en måte like langt. Vel, de fleste homoer har estetisk sans og er opptatt av å kle seg fint. Jeg ville ikke bli overrasket om det homoseksuelle hadde en spesiell relasjon til billedkunsten. Det er noe apollinsk over det hele.

Jeg er litt usikker på hvordan jeg skal stille meg til legningsmessige perversjoner, som zoofili. Her gjenkommer vi. Dersom personen bare er zoofil, trenger han ikke være spesielt smart, men dersom han er zoofil og liker kvinner med samme intensitet, og i tillegg har et bredt interessefelt, er det nok snakk om en egen form for geni.

26. mars kl. 17:23

Øystein Tranås Kristiansen: Og for å klargjøre, en lidenskap i mennesker trenger ikke å få seksuelt utslag og legningsmessig utslag, selv om all lidenskap har noe seksuelt over seg. En mann som er lidenskapelig opptatt av barn og gamle mennesker, kontra en som er likegyldig til alt annet

enn hans legning tilsier, vil altså åpne for et bredere åndelig virkefelt. Som flere har vært inne på, blant annet Churchill med sitt berømte sitat om fanatikere, en person med endimensjonale interesser er verken spesielt intelligent eller lidenskapelig.

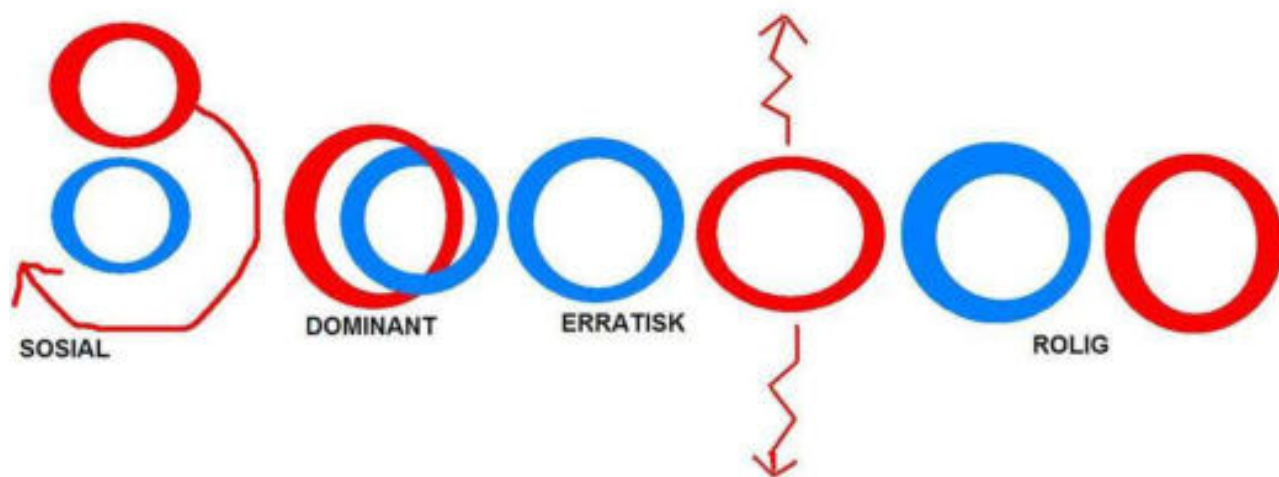
26. mars kl. 17:30

Symposium VI

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg foreslår å kalle den melankolske personlighetstype den erratiske, siden den ytre fremtreden nok avhenger av ens bakgrunn, stimulans, etc.

27. mars kl. 07:40

Øystein Tranås Kristiansen: Her ser vi personlighetstypene illustrert.

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

27. mars kl. 09:07

Stian M. Landgaard: Trodde det var Google-logoen ... kan du forklare symbolene?

27. mars kl. 09:09

Øystein Tranås Kristiansen: Det forklarer seg egentlig selv, hvis du tenker utledende istedet for definerende. Kombiner kunnskapen du allerede har: Betegnelse - illustrasjon - og at jeg allerede har sagt at jeg baserer det på elementtypene, men bryter med den stoiske antakelsen om at kombinasjon av grunnleggende trekk er mulig.

Den sosiale vil da altså sirkle rundt sine omgivelser i forsøket på fine stadig nye berøringspunkter. -

De fleste kvinner er nok sosiale. Se for deg slike som jobber som frivillige på diverse studenthus.

Den dominante vil feste seg ved og holde på oppmerksomheten. Påføre seg selv overfor motparten. Ledertyper, sjefsfigurer og de som er spesielt harde hører nok med den gruppen.

Den erratiske er ekstremt mottakelig, og vil derfor ved omgivelsenes blotte nærvær ta innover seg ting. Ekstremt følsomme mennesker går innunder denne kategorien.

Den rolige er tilbakelent og foretrekker lengre en til en relasjoner, der utvekslingen går over tid. Roligtypen skiller seg fra sosialtypen ved at den ikke trenger den stadige stimulansen, og den dominante typen, ved at den ikke trenger å påføre seg motparten på en direkte måte.

Selvsagt, ens atferd kan veksle og være relasjonell. En forelder kan være dominant overfor sitt barn, men egentlig foretrekke å være sosial med et eller annet kjærlighetsobjekt. Tanken er altså at vi har et grunnleggende personlighetstrekk det vil være vanskelig å komme fra.

Nå kommer jeg på at flere jeg kjenner vi utvise tegn på flere trekk. Det blir som systemet i et rollespill: Ytre atferd, indre natur ... kanskje jeg bør inndele det i et slikt hierarkisk system også.

27. mars kl. 09:26

Øystein Tranås Kristiansen: Rolf er altså ytre sosial og erratisk i sitt indre. Jeg er ytre rolig og erratisk i mitt indre. Stian er (antakelig) ytre sosial og rolig i sitt indre ... nei, jeg vet sannelig ikke.

27. mars kl. 09:27

Øystein Tranås Kristiansen: Vi kan åpne flere kategorier: Ytre, indre og under press. Jeg blir, utrolig som det enn høres ut, dominant dersom ting er jævlige. En forelder som må plages med en unge, kan bli dominant av samme grunn. Så vi har en slags skjoldmekanisme, sammen med det vanlige ytre trekket, som er der for å forsvare dette indre trekket vårt.

Vi har selvsagt også tanken om at visse typer hører bedre sammen, osv. Den indre erratiker blir forført av den sosiale, rumpekjørt av den dominante og betrygget av den rolige.

27. mars kl. 09:31

Stian M. Landgaard: Du mener at det ytre er måten man agerer på, som ikke trenger å være kongruent med hvordan man føler det. Rolf later som om han elsker sosiale sammenstелninger, mens innerst inne hater han det og vil helst gå inn i sneglehuset? Likeledes som du også vil inn i sneglehuset, eventuelt galehuset, mens du utad later som om du er en impregnable statue omgitt av folk.

27. mars kl. 09:32

Stian M. Landgaard: Angående dette med "under press": Jeg tenker vel snarere at det er en egentlig vilje som kommer til syne når man er under press, mens når man ikke er under press, vil mange tillate sin vilje å bli skjult (spesielt hvis viljen er relativt svak i forhold til visse faktorer) under ulike forestillingsmekanismer som tar hensyn til omgivelsene.

27. mars kl. 09:37

Stian M. Landgaard: Dermed kan man se noen mennesker med en sterk vilje (i henhold til dette) som oppfører seg omtrent likt i alle situasjoner, uansett hvem de er sammen med. Mens andre vil på en måte lukke seg inn i østersen i noen selskap, og la seg utfolde langt friere i andre selskap. Alkohol ble jo oppfunnet for å frigjøre de svake viljer ved å fjerne de kognitive sperrer for viljen.

Schopenhauer, som tenker seg en dualisme mellom fornuft og vilje, skriver at kjønnsorganene er de sterkeste viljesmanifesterte delene av kroppen, hvor fornuften overhodet ikke har noen innflytelse. Mens hjernen er den motsatte polen: ingen vilje, kun fornuft. Så det er noe i det enkelte sier: "Menn tenker med pikken".

27. mars kl. 09:42

Øystein Tranås Kristiansen: Vel, jeg tenker at Rolf elsker å være ytre sosial, ellers ville han ikke gjort det. På samme måte trives jeg med å være rolig. Men bakenfor dette laget er jo en personlighet som er impresjonabel. Øh, det er nok feil å si at jeg bare er dominant under press. Det kan jeg også være i en personlig situasjon - dersom forholdene legger til rette for det.

I fiendtlige omgivelser, vil jeg være rolig og snill. Blant mine venner kan jeg være både aggressiv og utagerende - fordi jeg vet ingen kommer til å drepe meg. Hm, how to make sense of all this ...

Vi har altså denne indre naturen. Under press fra andre viljer, som bare kan komme fra forestillingen, vil vi da enten søke å forsterke eller forminske vår egen personlighet. Blant mine

venner kan jeg altså være aggressiv, fordi de i forestillingen er mine venner og hence, ikke vil drepe meg. Men jeg vil også bli aggressiv satt overfor en drittunge. På samme vis, jeg trives med å være rolig, men satt i fiendtlige omgivelser, kan det hende at jeg ikke kan være noe annet enn rolig, fordi jeg forestiller meg at et snev av min personlighet vil få meg drept.

Det er riktig. En person med en sterk og ensporet vilje, vil jo alltid trumpe gjennom sin personlighet, uansett. Eksempel: En sjef som opptrer dominant i alle situasjoner. En galning på galehuset vil også til enhver tid være erratisk ... jeg har så langt sluppet unna galehuset, fordi jeg later som jeg er rolig.

Det er nyttig å dele inn i dualismen mellom vilje og fornuft, men det er fortsatt en konstruksjon. I hjernen til en barbar vil det være lite fornuft, men mye informasjon om hvordan svinge rundt en øks og voldta en skjøge. Fornuften som sådan, muliggjør bare enda mer vilje ... En ståpikk blir stående i løse luften kun, om den ikke har mulighet til å snakke damer ut av klærne og til sengs.

For mye ensporethet vil altså skade deg. Sjefen som dominerer alle sine relasjoner, vil bli dolket ned, om så av sine egne barn.

27. mars kl. 10:16

Øystein Tranås Kristiansen: Den ytre personlighet, sier altså noe om hvordan vi foretrekker å forholde oss til andre viljer, i en normaltilstand. Men om forholdene skulle forsterkes eller intensiveres, vil man enten forsterke den ytre masken eller kaste den av til fordel for motsatt manifestasjon, så å si. Forholdene kan forsterkes på en positiv (man er blant venner) eller negativ (man er blant fiender) måte.

27. mars kl. 10:18

Øystein Tranås Kristiansen: Såkalte plapredamer er jo bare sosiale. Var nylig ut for ei sånn ei, og var forsåvidt glad i begynnelsen. Det er ille når man oppdager at man knapt slipper til med en eneste setning, og ihvertfall ingen refleksjon. Plapredamer er altså ensporede viljer som er sosiale på både det ytre og indre plan.

27. mars kl. 10:22

Stian M. Landgaard: Ja, vil bare påpeke at jeg holder med Nietzsches videreutvikling av det schopenhauerske system, dvs. dekonstruksjonen av konstruksjonen: Også fornuften er et produkt av

viljen, nettopp en vilje som er blitt banket opp av andre viljer i årtusener, og som derfor har blitt smart og har utviklet seg til fornuft.

27. mars kl. 10:23

Stian M. Landgaard: Plapredamer er altså det kvinnelige motstykke til huleboermenn - man kan vel ofte se dem sammen: en gryntende, firkantet gris med digre tatoveringer og solbrune muskler, og en oppsminket, skravlende silikonpuppeberte med pipestemme og viftende armer.

27. mars kl. 10:25

Øystein Tranås Kristiansen: Men for å sette opp forslag til skjema: Vi har den indre personlighet, som dekkes av den ytre, som vi trives med. I møtet med andres personlighet, vil den ytre fremtoningen vår enten forsterkes eller anta motsatt karakter. I verste fall vil det ytre plan falle helt bort. Da er vi så å si maktesløse. I mine mest maktesløse øyeblikk, vil jeg altså holde på å bli erratisk. (få drapstanker, lyst til å brøle folk opp i ansiktet, kaste ting rundt meg) Akkurat som på galehuset.

27. mars kl. 10:27

Øystein Tranås Kristiansen: Personlighetstype, indre og ytre, sier altså noe om hvordan ens viljenatur forholder seg til omgivelsene gjennom fornuft. På samme måte som en kropp har et hode, vil man ha en ytre fremtoning til omgivelsene.

27. mars kl. 10:31

Om Malthus' forbannelse

Det er en sannhet som aldri blir uttalt, for det liv som oppstod ved en tilfeldighet og aldri vil ta slutt. Universets metafysikk fordrer dette: For det liv som oppstod ved en tilfeldighet, vil det uavhengig av sofistikasjon, forfinelse, kompleksitet eller retning, være en kamp over begrensede ressurser. Denne sannhet blir idag bare hintet til av enkelte veteraner fra andre verdenskrig, motstandsfolk som ytrer seg en siste gang før deres meninger dør i møtet med det moderne samfunn, og de dør med.

Denne kampen om den knappe ressurs, som Malthus peker til: Mennesket vil alltid formere seg over sitt ressursgrunnlag, kan aldri bekjempes med noen logikk og fornuft, idet livet er en del av naturen og aldri kan begrenses over tid. Videre, enhver utvikling som utvider ressursgrunnlaget, makten og evnen, vil innhentes av den selvsamme mekanisme. Den grønne revolusjon brakte bare med seg populasjoner i milliardklassen. For den sjel som forøker seg i kompleksitet gjelder dette: Lidelsen er ikke en konstant, som Buddhismen preker, den forøker seg. Hver ny sensor og kompleksitet blir bare til for å ta for seg nye og andre aspekter ved lidelsen. Slikt sett, vi er alle biller som kravler over jordens mage, som blir knust, amputert og plukket fra hverandre, utsatt for elementene og oss selv. Noen av oss ser det altså på avstand når vi blir båret bort av maurene, lemmer og antenner i frentisk bevegelse like til det siste. Ingen grad av oppnådd makt vil forhindre lidelsen, bare utsette den til dødens øyeblikk. Videre vil grad av oppnådd makt utsette deg for nye farer, det er den forsimplede og sterke vilje som vinner, og derfor må du selv bli ond og forsimpler for å holde monstrene fra livet. Jeg har tidligere sagt at de mest følsomme mennesker blir utryddet for hver generasjon, og i dette samfunn, hvor nå den fryktelige syntesen mellom moral og kjøpmannskrav har tatt til, vil tenkende og følende mennesker nesten uten unntak være hensatt i en lav stilling, og derfor ikke være istand til å unnsnippe arbeidets og forsimplens krav. Man må altså føle mye og utsette seg for det forsimplede overgrep. Alle mennesker man møter på sin vei er fiender på et eller annet nivå. De enkleste vil overkjøre deg med vold eller brutalitet, de middelige former sammenslutning i moral og fordømmer deg, og man blir sjefet over av kjøpmenn, som inntar en høyere posisjon, simpelthen fordi de har utvist den fantasiløshet det kreves for å tjene mye penger. Andre atter vil stjele din energi, sjelenivå, naivitet og styrke. Alt på grunnlag av den mangelfulle ressurs, for alle vil mangle noe, og som sultne vampyrer vil de komme for å ta alt fra deg. Den følsomme blir redusert til renholder, lavtstående funksjonær eller renovasjonsarbeider. Der den intellektuelle i andre samfunnsordener kunne stige ut av samfunnet og utøve seg selv på sidelinjen, er dette nå blitt umulig. Alternativet er å bli utøvende aristokrat og følgelig ta del i ondskapen. Cæsar. Hvem var Cæsar? Folkemorderen av en million mennesker, og slavebinderen av en million flere, han som drepte republikken egenhendig og satte sin stolthet høyere enn noe liv.

Selv mindretallig med 2 mot 1 i legionærer og 3 mot 1 i kavaleri, vant han slaget ved Pharsalus. Og for hva? Reiser de statuer for deg i ti tusen år, vil kosmiske vinder likevel hviske alt bort på et øyeblikk. Og med all ære og glans har du kun utsatt pinen, fordi kroppen din dør selv om navnet, denne kombinasjonen av lyder blir brakt videre, en stund. For meg selv har jeg ved flere anledninger i mitt liv plagdes med denne tanke, at ting har blitt gjort, og at andre er større enn meg. Det er tvert om en trøst at jeg kan ta del i det som har blitt gjort, og relatere det til mitt eget. Fremst er Ovid med sin "Elsk din skjebne." Bare synd at jeg ikke kan tenke på annet enn et svært rudimentært, lineært, dualistisk og ufundert nivå. Det hadde vært bedre om jeg ikke ble til.

28. mars kl. 14:48

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg trodde at jeg skulle kunne opparbeide meg retten til å slippe unna, til å tre ut av samfunnet og dyrke tanken i en eller annen tilmålt tid, det korte pust som er de resterende deler av et middelaldrende liv. For det første er tanken umulig, for det andre er flukten umulig. For den forfulgte gjelder dette: Alt man vil er å finne et sted hvor man kan glemme at man er til. For meg antar det forhøyede sjeleliv denne form, den utvidede sjel som har en brukken antenne, som ikke kan utøve seg selv som den var ment til å være, men erratisk ta over seg nederlagets og fallets visshet. En syl er stukket inn i min hjerne, det føles som en bøtte av skorpioner blir hellet over meg, og det er meg selv som utøver det. Hver nerve er vidåpen for impuls, og tar inn over seg minnet om den grusomste kulde, og at kneskålene blir systematisk smadret med en slegge. Jeg orker ikke gjøre noenting. Jeg spiser og blir fylt med krefter og håp, bare for å falle inn i vissheten om nederlag og søvnen. Men jeg sverger på at om noe menneske skulle snakke til meg igjen med urent sinn eller på noe annet enn et overfladisk, daglig nivå, er mitt ønske at jeg kunne hakke det i biter. Det er bare en trøst, det kunne ikke være på en annen måte, fordi min skjebne var allerede avgjort i universets første øyeblikk, dette monster som jeg er delaktig i. Anvendende Ovids ord, vil jeg altså ta glede over fallet, det besvær og den pine som venter. Dette er jo et vitnesbyrd om min store form, det som kunne vært, hadde skjebnen vært mildere, jeg fikk være rik og sterk og tre ut av verden. Siden jeg ikke kan tenke og ikke kan leve, skal jeg bruke hvert øyeblikk til å glemme meg selv. Jeg har medynk for den forspiste, forsofne og den narkomane, den som fortaper seg i et spill. De unnslipper smerten på den måten de kan. Dette er ikke lenger mulig for meg, selv om jeg har prøvd. Selv den sterkeste gift er ikke lenger virkende. Tilbake står kun den immanente åndelighet, som jeg kan stjele til meg det øyeblikk monsteret ikke ser.

28. mars kl. 15:04

Øystein Tranås Kristiansen: Fortsatt faenskap med å poste. Faen altså.

28. mars kl. 15:05

Om fornuften (fortsettelse)

I undersøkelsen av det tidlige symbolet, har jeg unnlatt å omtale offerets betydning. Alt i alt gjør jeg antakelsen om at et offer til et symbol fortsatt foregår blant nevrotikeren, kanskje den følsomme, og at offerhandlingen muligens har blitt videre sublimert inn i moral og fornuft. Det er svært arbeidskrevende å gi en fullstendig dekning av alle mulige slags offerhandlinger i historisk tid, men dette synes tilfelle: Ved opprettelsen av et eller annet symbol, vil den overtroiske (overtro vil jeg betegne som en tilstand hvor følelse og instinkt har fått løsrevet seg fra fornuften, i historisk tid, den gjengse tilstand) ...

(avbrudd)

Jeg kom på noen tanker om fornuftens opphav. Går vi tilbake til førmenneskelig tid, la oss si firfislens tid, vil kropp og forestilling være inndelt i dette. Syn og sansestimuli, som organismen tar innover seg, og som får en effekt på organismen. Det primitive vesen er dermed styrt av forestilling, som aktiverer det og det instinkt. Vi har altså:

1. Instinkt og forestilling som syn og sansestimuli. (Immanent)

Når så apen ble til, og mennesket ble til, og begynte å forholde seg til sine omgivelser, måtte man anskueliggjøre effekten omgivelsene hadde på instinktet. Siden man ikke kunne analysere og forstå seg selv, måtte det indre, av det ytre aktiverte instinktliv anskueliggjøres gjennom de første symboler. En demon er altså dine, eller apens onde følelser, et lyn, menneskets ønske om styrke. (kortest sagt) Dette kan vi da kalle:

2. Instinkt anskueliggjort gjennom et forestillingens symbol. (Apollinsk-Immanent) Et symbol vil ha en umiddelbar instinktmessig effekt på sin mottaker.

Etterhvert fikk man moralregelen og avanserte varianter av denne. Man fikk for første gang et forhold til sitt indre instinktliv, ikke gjennom projeksjoner i form av symbolet, med ved å opprette en samvittighet.

3. Instinkt satt under en forestillingens dom. (Apollinsk-Transcendental) Her har vi altså for første gang en ytre definerings og vurdering av vårt instinkt. Man bedømmer sine ytre handlinger utifra fastsatte kriterier og får slik et bevis for sitt indre.

Når da den kritiske tanke tok til, altså muligheten til å analysere den ytre lov og den ytre projeksjon av verden, fikk man for første gang forestillingen som fornuft. Denne tilstanden synes å ha kommet i to stadier, nemlig tilnærmelsen av den ytre verden og dens skjulte mekanismer, (den første filosofi) så tilnærmelsen av det indre, instinktmessige liv (psykologien)

4. Forestillingen satt under en forestillingens vurdering (Apollinsk-transcendental.) Man vurderer altså den ytre oppfattelsen av verden.

5. Instinktet satt under en forestillingens vurdering (Apollinsk-transcendental) Man vurderer både det indre sjeleliv og dets avarter i form av symboler.

Vi kan se for oss en ny tilstand. Den jeg fremmer i denne boken.

6. Forestillingen og instinktet anskueliggjort gjennom symbolet. (Apollinsk-immanent) Symbolet vil ha en umiddelbar instinktmessig effekt på sin mottaker, som vil rotfeste den fornuftige vurderingen av den ytre verden i instinktet.

28. mars kl. 19:08

Øystein Tranås Kristiansen: Tanken er at der synet i seg selv (for et menneske og for en firfisle) er umiddelbart, man vekker til idet man ser en skygge, er moralen og fornuften transcendentale, altså plassert og begrunnet utenfor subjektet. Dette er en usunn tilstand, idet man garanterer at fornuft og moral mer eller mindre vil være løsrevne konstruksjoner. Ved å bringe fornuften og moralen tilbake til symbolet, som er en direkte projeksjon av instinktet, vil man sikre at fornuft og moral er fundert på virkelige tilstander.

28. mars kl. 19:22

Stian M. Landgaard: Godt tenkt, men jeg tror du mener "transcendent", ikke "transcendental". Riktignok brukes de ofte synonymt i dagligtalen(!), men jeg tror Kants distinksjon mellom dem er nyttig. Det "transcendente" er visselig plassert og begrunnet utenfor subjektet, mens det "transcendentale" henviser til hvilken erkjennelse, moral og fornuft som er mulig eller kan sies å være gyldig innad i subjektet. Sagt på en anskuelig måte: Det empiriske er bildet, det transcendentale er rammen, og det transcendentale er bakveggen vi ikke kan vite noe om.

30. mars kl. 14:53

Øystein Tranås Kristiansen: Konstabel Landgaard vet alltid beskjed.

<https://www.youtube.com/watch?v=urxk4mveLCw> Men godt å vite. Jeg må bare høvlet og avpasset begrepene og tømmerstokkene så de passer som planker i min vindskjeve hytte.

Stars - Philip Quast - Les Misérables - 10th Anniversary Concert

Philip Quast as Javert performing "Stars" for the Les Miserables 10th Anniversar... Vis mer

30. mars kl. 17:48

Kommentar: *Ser at det er en "Vis mer," her. Forhåpentligvis har jeg ikke skrevet mer tekst som har gått tapt i slike tilfeller. Videoen viser fremføringen av Stars ved den tiende jubileumskonsert for Les miserables.*

Stian M. Landgaard: Sammenligne meg med Javert, ja. Interessant, interessant ...

Stars

In your multitudes

Scarce to be counted

Filling the darkness

With order and light

You are the sentinels

Silent and sure

Keeping watch in the night

30. mars kl. 17:51

Om lidelsens ende

Taushet har vært min ledsager den siste tid, og alt jeg har gjort, synker ned i taushet. Gudene ga Hannibal seier, men ikke evnen til å bruke den. På samme vis, gudene plasserte meg som en med sannheten, men foruten evnen til å uttrykke den. Jeg må presse videre gjennom underverdenen for å håne skjebnen, for en dag kanskje bryte gjennom steinen som Sol invictus.

Da Krishna ble konfrontert med en hær av sine onde slektninger i det gamle epos Bhagavad gita, fortvilte han, og sa at det var bedre at de drepte ham enn at han måtte påføre dem lidelse. Han ble irettesatt av sin vognfører, som sa at lidelsen er konstant i verden (eskalerende for den nye sjel) og siden Krishna var bedre enn sine slektninger, var det riktig at han hersket, og ikke dem. Man skal aldri legge fokus på lidelsen, men det man kan oppnå. Og med dette første Krishna kampen videre fra stridsvognen.

Altfor lenge har jeg tillatt at spøkelser fra de gamle krypter og gravkammere har fått vandre blant oss, bleke, avskyelige skrømt som tapper ryggmargen for styrke og forbyr livet. Alt for mange får lov til å tale med skrømtenes stemme. Ja! Jeg sier dere at dere er aper, skremt av den ondskapens slange som lidelsen er. Straks en slik slange løftes mot dere, bykser dere avsted. Og slik råder moralens onde stemme over dere. For hver av den som lider kan bli en slange som skremmer apen vekk. Men jeg lar meg ikke skremme. Bli en slangetemmer og løft slangen med en pinne. Vit hva slangen er, hvordan den ser ut og hvordan den hveser, og kast den så vekk. Jeg tramper de ondskapsfulle under min hæl og går hoderystende forbi apenes bolig om natten. Intet tusenårsspøkelse kan stå i min vei. Sol invictus, nå som han har antatt sin fulle form, befaler deg å løfte sverdet. Aldri mindre, aldri annerledes enn deg selv, alltid som det du er, en overvinner. Jordens spøkelser går under for det modige blikk. Jeg er den som befaler over underverdenens porter. For å åpnes og lukkes med et drønn.

1. april kl. 19:07

Kommentar: Her blander jeg kortene litt. Det er guden Krishna som taler gjennom vognføreren til prins Arjuna. Som vanlig er det prinsippet og konseptet som teller.

Symposium VII

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Symbolet er gjenstand for tre magiske tilnærmelser. Offeret, divineringen og bønn. Må fullføre den biten senere.

2. april kl. 20:48

John Olav Oldertroen: Hm, er dette fra Poetrixx' siste norgesturné, mon tro?

<https://www.youtube.com/watch?v=rnkbdUJzJAK>

Drunk Norwegian vs Police - Hilarity enseus

Subscribe for more! Drunk Norwegian vs Police - Hilarity enseus Funny Videos Vir... Vis mer

4. april kl. 10:34

Kommentar: *Videoen viste en brølende fyllik som ble arrestert av to politimenn. De behandlet ham svært pent, skandinavisk, kan man si, mens fylliken fortsatte å brøle. Denne stakkarligheten ble brukt som komedie slik at skandinaveren kan føle seg overlegen. Mitt poeng: Vi smykker oss med vår humanitet, men finner det nødvendig å ydmyke og latterliggjøre den mest stakkarlige av skikkelser, fordi instinktet om å slå ham ihjel ikke kan fullbyrdes - Hva sier det om oss?*

Øystein Tranås Kristiansen: Nei, det der er meg sist jeg var nede i Oslo.

7. april kl. 14:57

Øystein Tranås Kristiansen: Snakket nettopp med en butikksjef, som sa at hver røddag var en dårlig dag, fordi det var en dag man ikke kunne tjene penger. Det er ikke bra for meg å få bekreftet alle fordommer på den måten.

12. april kl. 17:09

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg kommer til å ende som rasist ... jeg mener kasteist.

12. april kl. 17:11

Stian M. Landgaard: Creepy:

<http://www.dagbladet.no/.../utenriks/dodsfall/32799939/>

Dette er historien bak Stigs uvanlige dødsannonse

www.dagbladet.no

Han ble 92 år gammel.

13. april kl. 00:19

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.youtube.com/watch?v=dCBILpaTaG0>

Tried to conquer the sun,

With the Christian frost.

And it's ever so wrong,

To dare, to be strong.

And it's ever so wrong,

To dare, to be strong.

But summer is a'coming in. Arise, arise.

Sol Invictus - Kneel to the Cross

Band: Sol Invictus Song: Kneel To The Cross Album: Death Of The West Year: 1994 ... Vis mer

16. april kl. 13:52

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.youtube.com/watch?v=5J2LLE9xVC4>

Invictus

Out of the night that covers me,

Black as the pit from pole to pole,

I thank whatever gods may be

For my unconquerable soul.

In the fell clutch of circumstance

I have not winced nor cried aloud.

Under the bludgeonings of chance

My head is bloody, but unbowed.

Beyond this place of wrath and tears
Looms but the horror of the shade,
And yet the menace of the years
Finds, and shall find, me unafraid.

It matters not how strait the gate,
How charged with punishments the scroll,
I am the master of my fate:
I am the captain of my soul.
Invictus-William Ernest Henley

A project for my English class using audio from various other Youtube videos (li... Vis mer

16. april kl. 13:59

Stian M. Landgaard: Den som snakker om Solen ... Hva med en oppdatering på de mundane affærer?

16. april kl. 14:00

Øystein Tranås Kristiansen: Gudene kan ikke forstyrres nå.

16. april kl. 14:04

Stian M. Landgaard: Sure, baby

16. april kl. 14:04

Øystein Tranås Kristiansen: Må få ned dette før jeg glemmer det. Freud snakker om menneskehetens tre stadier når det gjelder tenkning. Det animistiske stadie, det religiøse stadie, og det vitenskapelige stadie. I det animistiske stadie er mennesket en med sin forestilling. Det som oppfattes er virkelig, og det som tenkes ventes også å bli virkelig. Derav har vi regnmannen som flakser med armene, ved å imitere regn ventes det at man skal få regn. Denne magiske tankegangen kan deles inn i slik assosiasjon og besmittende berøring. Hvis man brenner en skriftrull med et navn på, vil den som bærer navnet bli skadelidende. Siden man har et sett med bevisste og ubevisste

ønsker som når som helst, ved å tenkes, kan bli til virkelighet, må man sette opp et tabusystem som forhindrer at visse tenkte tanker, spesielt de incestuøse, skal bli virkelighet. Den primitive og nevrotikerens sjeleliv har mange fellestrekk, for i begge tilfeller er det slik at de tvangssystemer og tabuer man utvikler, er et resultat av ubevisste ønsker. Den stadige forvanskningen av forbud vil etterhvert bli mer og mer lik den forbudte handlingen, spesielt hvis ønsket er seksuelt. Et rudimentært eksempel på følelsesmessig ambivalens, denne kvingen mellom bevisst og ubevisst, er konen som nekter sin ektemann å kjøpe skarpe barberblader, i det hele tatt gå i den gaten hvor butikken som selger barberbladene er. Dette fordi hun innerst inne ønsker at ektemannen skal skjære hodet av seg. Forbudets styrke vil bli større jo mer uhyrlig ønsket er, og bre seg inn på alle livets områder nettopp på grunn av den magiske assosiasjonen. Freud teoretiserer at det animistiske stadiet må ha eksistert i to deler, en tid vi ikke kan bevise, hvor tankegangen var fullstendig magisk, altså alt som tenkes er til, og en tid hvor ønske og forbud har blitt til demoner og ånder. Her har altså tenkningen for første gang blitt gjort objektivisert, man ser seg selv utenfra. Den magiske tankegangen er en stor påkjenning, og derfor letter det en stor byrde når demonen har blitt til noe som er utenfor vår kontroll. Kortest fortalt, religionen er en ytterlige objektivisering, og vitenskapen er et forsøk på å se dette rasjonelt. Alt dette som jeg nå kort har oppsummert, gir grobunn for en del egne tanker.

16. april kl. 15:05

Øystein Tranås Kristiansen: Demon og åndestadiet er altså det første stadiet hvor forestillingen blir gjort objektivisert. Det oppståtte symbol blir på sett og vis en forvanskning av dette, symbolet er altså representativt for en eller annen sublimert forestilling som nå har blitt en demon, om det nå ikke er rent mimetisk, altså imiterende natur og menneskeliv (for den primitive er all kunst magisk utøvelse). I alle tilfeller må symbolet også sies å være et objekt. Der symbolet er eksternt, er moralen, om nå eksternt begrunnet i Gud og ånd, en forestilling man ad objektet alltid bærer med seg, altså for alltid virkende internt. Der den primitive er fri for symbolets innvirkning så lenge symbolet ikke er synlig eller nærliggende, bærer moralisten alltid med seg sin moral, påført av en forestillingens genererte entitet.

Sett på denne måten, den primitive har et fullkomment forhold til seg selv, mer presist, en fullkommen immanens, men ingen objektiv avstand og intet forhold til virkeligheten. Han skjønner ikke hvordan de demoner og ånder som forfølger ham egentlig er en del av hans indre natur. Den religiøse, derimot, ser verden som fortolket gjennom det eksterne objekt, men skjønner ikke at det er ham selv og samfunnet som har skapt denne fortolkning. Den religiøse aktivitet er altså å

undertrykke alle de drifter som den primitive stadig uttrykker i sine demoner, og heller rettferdiggjøre dem i henhold til et objekt. Derav ser vi kristendommens avanserte uttrykk for den rene mindreverdighet. Det vitenskapelige menneske forsøker å fortolke verden rundt seg, men stiller ingen spørsmål om sitt objektiviserte utgangspunkt. En matematiker kan altså gi en presis utlegning om universet eller en planetarisk bane, men fortsatt abonnere til en eller annen samfunnsmessig moral. Men la oss si at man har frigjort seg fra både ånd, symbol og moral, og blitt til stoikeren. Tenkningen har her blitt fullstendig objektivisert, tekningen har i seg selv blitt satt utenfor selvet. Som jeg har vært inne på, er også dette problematisk, fordi man mister forholdet til seg selv og sine naturlige drifter. Den adekvate tenkning vil jeg altså se for meg som en tilstand hvor man evner å se ting på avstand, men fortsatt har et forhold til seg selv. Der stoikeren og vitenskapsmannen frasier seg negativer i følelse og tenkning, mister han forholdet til verdens beskaffenhet. Den tilstand jeg ser for meg, innebærer altså at man til stadighet generer symboler som et uttrykk for sin følelse, samtidig som man ser og fortolker dette som tenkende. Symbolismen forsøker altså å forene det immanente og det objektive til et større hele. Kunsten, den opprinnelige magiske utøvelse for den primitive, blir altså et forankringspunkt til en indre natur, samtidig som tenkningen er fritatt den umiddelbarhet i forestilling som kunsten legger opp til. Man får to springpunkter, ett i selvet og ett utenfor selvet.

16. april kl. 15:37

Øystein Tranås Kristiansen: Ambivalensen i følelse som Freud snakker om, er også svært interessant for meg, for ytterst sett ønsker jeg å relatere dette til en paradoksets metafysikk. Dette forutsetter at universets beskaffenhet og det menneskelige følelsesliv på sett og vis skulle være forbundet, at det menneskelige følelsesliv er et avansert uttrykk for en større mekanisme. Min forutelse er altså at tingen i seg selv må være av paradoksal art, men spørsmålet er hva jeg avdekker under denne fortolkning, altså en kiving i ulik retning eller det paradoksale festet til tingen i seg selv? Konen som beskytter sin ektemann fra å skjære av seg hodet, må sies å være både følelsesmessig beskyttende og følelsesmessig aggressiv, men er disse tilstandene helt ulike bestanddeler eller en og samme ting? Dette åpner for tenkning. Vi ser jo hvordan enhver tilstand går over til en annen som bygger på den forutgående, så å si. Kan det være at min paradoksale metafysikk simpelthen ikke tar hensyn til tidens innvirkning? En sol som brenner, vil brenne, men siden avvikle seg selv. For å billedliggjøre det hele, en trompet som runger i en spesiell tone, vil den gi opphav til andre toner? Hvis man satte trompeten i et tomrom og lot den runge i en evighet, ville tonen være den samme, men i sin tilstedeværelse, ville den bli opphav til andre toner, eller ville de andre toner bli til som en motvilje?

Sett på en annen måte der igjen, et menneske, som er et resultat av ulike kroppsdelene, som kombinerer det myke og harde i en kompleks struktur, er dette en sammenslutning av ulike viljer, eller uttrykk for en større vilje, og hva er viljen eller viljenes egentlige natur? Hvis kroppen er en sammenslutning av ulike viljer og ulike toner, er det ikke rart at konen vil først det ene, så det andre med sin ektemann, det vil være ulike viljer som får uttrykk. Men er viljen i seg selv, det singulære trompetstøt, paradoksal? Antakelig ikke. Men det synes slik at den avanserte struktur, sammenslutningen av ulike bestanddeler, nødvendigvis må være paradoksal, fordi man har dragninger i ulik retning. Med et slik utgangspunkt, måtte altså enhver tilstand som går ovenfra og ned, sies å være paradoksal, men der den enkelte bestanddel ikke er det. Jeg er fristet til å avvise noen verdensvilje, altså en skjult pådriver, all den tid universets beskaffenhet kan sies å være et resultat av spontant genererte viljer, uten noen helhetlig plan. Men det spontant genererte, det må ha en pådriver, og selv om planen ikke er helhetlig, blir den til som en avansert sammenslutning ... Dermed vil jeg si: Trompetstøtet er ikke paradoksal, men sammenslutningen av trompetstøt er det, og følgelig må opphavet til trompetstøtet også være det, all den tid opphavet til trompetstøtet er summen av verdens beskaffenhet. Den singulære skaper altså gjennom sin tilstedeværelse en motvilje som før eller siden kommer til uttrykk. Så observerende tingen, f.eks. mennesket med alle sine bestanddeler, vil man først se mange trompetstøt og viljer i samkvem med hverandre, men går man til den enkelte definerte tings skjulte pådriver, har den altså en paradoksal komponent. En vilje vil ved sin tilstedeværelse vekke en motvilje, en tone som dominerer alt, vil vekke andre toner, et menneske legger an til sin undergang. For å skissere:

Singulær vilje (ensporet) - Sammenslutning av viljer (ulike ensporede retninger) - Motvilje (paradokset rommet i tingen) - Verdensvilje (Paradokset rommet i summen av sammenslutninger)

Vi kan konkludere at verdensviljen og tingens paradoks og egenskap forblir skjult.

16. april kl. 16:19

Øystein Tranås Kristiansen: Tenker bare litt løst. Hvis vi deler inn forestillingen, eller den menneskelige bevissthet inn i det bevisste og ubevisste, har vi altså en inndeling i den forestilling vi er klar over, og den forestilling som er immanent. For å være klar over noe, må vi se det på avstand. Den rasjonelle bevisstheten som sådan, kan bare finnes hos det moderne menneske. Villmannen lever utifra et slikt syn som en med sin forestilling, i en slags australsk drømmeverden. Det verste et bevisst menneske kan gjøre, er å frasi seg sitt ubevisste og den innvirkning det sublimert ubevisste

har på hans tenkning.

16. april kl. 16:23

Øystein Tranås Kristiansen: Landgaard nevner dette:

Godt tenkt, men jeg tror du mener "transcendent", ikke "transcendental". Riktignok brukes de ofte synonymt i dagligtalen(!), men jeg tror Kants distinksjon mellom dem er nyttig. Det "transcendente" er visselig plassert og begrunnet utenfor subjektet, mens det "transcendentale" henviser til hvilken erkjennelse, moral og fornuft som er mulig eller kan sies å være gyldig innad i subjektet. Sagt på en anskuelig måte: Det empiriske er bildet, det transcendentale er rammen, og det transcendente er bakveggen vi ikke kan vite noe om.

La oss ta en religiøs persons moralske forestilling. Denne forestillingen har jo tatt til på grunn av en historisk og personlig prosess hvor forestillingen har blitt objektivisert, satt utenfor selvet i form av f.eks. Gud og Satan. Disse størrelsene er ikke transcendent for subjektet, altså noe han ikke kan vite noe om, de er transcendentale, fordi han lever og tenker på en måte hvor disse har en umiddelbar påvirkning på ham. For subjektet er disse størrelsene gyldige, all den tid han lever etter og følger sine objektiviserte forestillinger. Sett på avstand stiller det seg annerledes. Men fortsatt er Gud, begrunneren av moral, et ugyldig, ikke-eksisterende begrep, ikke et transcendent, all den tid et slik begrep kan motbevise. Et transcendent må nødvendigvis være den skjulte pådriver for subjekt og objekt, og i henhold til det epikureiske gudsbevis vil det ikke ha noen moralske kvaliteter.

16. april kl. 16:35

Øystein Tranås Kristiansen: Moralisten som er immanent med sin forestilling, vil altså se sine objekter som transcendentale. Kun en person som evner å se på avstand, vil kunne se en transcendent, altså bakteppet. Ironisk nok, Kants distinksjon ugyldiggjør ham selv som innehaver av transcendent kunnskap, all den tid utgangspunktet for hans tenkning var ufundert kristen moral.

16. april kl. 16:39

Øystein Tranås Kristiansen: Sagt på en annen måte der igjen: Moralisten bruker sin egengenererte forestilling til å bedømme seg selv. Han tror han ser en transcendent, noe utenfor seg selv, når det egentlig springer fra ham selv, det han ser er egentlig en transcendental, noe han bruker til å

rettferdiggjøre seg selv. Den eneste måte å se en transcendent på, blir å skille den objektive og subjektive verden helt fra hverandre.

16. april kl. 16:48

Øystein Tranås Kristiansen: Moralistsens problem er altså at subjekt og objektivisert forestilling eksisterer som en. Man lever altså i fornektelsen av en avansert magisk verden. Vitenskapsmannens problem er at subjekt og objektivisert forestilling er separert. Man har derfor et feilaktig syn på virkeligheten. Et mer avansert menneske vil utskille disse komponentene i både høyverdige og grunnleggende bestanddeler. Fra moralen må man altså raffinere både det immanent innvirkende symbol og den objektiviserte fornuft. I mitt tilfelle ble ikke moralen fullt utviklet til å begynne med.

16. april kl. 17:17

Øystein Tranås Kristiansen: Tror det kan være fordelaktig å skille mellom det ubevisste og det underbevisste. Det ubevisste er ifølge Freud noe som ikke erkjennes av bevisstheten og som rommer sosialt uakseptable ønsker og smertefulle erfaringer som er psykologisk undertrykket. Det underbevisste viser til en slags bevissthet hvor instinkter og minner er lagret. Det underbevisste vil jeg heller designere som nærmere viljen og ens egentlige natur, mens det ubevisste er et resultat av en forestilling sublimert gjennom objekter.

16. april kl. 17:30

Stian M. Landgaard: «Spinoza says that if a stone projected through the air had consciousness, it would imagine it was flying of its own will. I add merely that the stone would be right.» - Schopenhauer

16. april kl. 17:41

Øystein Tranås Kristiansen: Hva kjennetegner den løsrevne fornuft? Den ser på avstand, og dismantlerer ethvert konsept. Det er typisk for den reduksjonistiske tankegangen man finner på universitetene idag. Men en slik fornuft kan ikke skape noen samfunnsmessig orden, bare ødelegge den. Man kan ikke stole på noen som ikke engang kan si: "Jeg vil." De tenkende ad idag har altså tapt seg selv i sitt ståsted fra avstand. De har blitt en omvendt Narcissus, som lar seg selv drukne uten å gjøre noe med det.

16. april kl. 17:45

Øystein Tranås Kristiansen: Så, med steneksempellet kan vi si at forestillingen vil til enhver tid matche og forsvare situasjonen man er i, og at situasjonen man er i er et resultat av krefter utenfor våre egne. Schopenhauer sikter altså til nærværet av en verdensvilje.

16. april kl. 17:49

Stian M. Landgaard: Vi lever, må vite, fremdeles i etterkrigstiden, altså i et paradigme hvor det oppfattes som nødvendig å undertrykke alle "jeg vil" til fordel for "jeg ser", for Hitler har ikke vært død lenge nok til at hans minne har mistet sin skremselsmakt over oss. Kun den løsrevne betrakter er ufarlig, og alle viljer er onde.

16. april kl. 17:49

Øystein Tranås Kristiansen: En mektig mann, denne Hitler. Dessverre var og er innflytelsen hans dårlig. Jeg skrev et relatert notat til dette. Skal grave frem:

"Alt som er innenfor det kantiske og moralske paradigme, uttrykt eller implisitt, oppfattes som "bra." Alt som er utenfor, oppfattes i ulike grader som et uttrykk for ignoranse, med behov for utdanning, med visse markører, som kvinnehat, nazisme og pedofili som utilgivelige, antakelig fordi alt dette har noe for seg. "

og

"Det må være lov å uttale seg om en sak uten å bli stemplet som uren. Dagens ideal: Man skal helst ikke tenke. - Det er visse emner man ikke kan berøre, visse ting man ikke engang kan tenke på, uten å bli moralsk uren. Se hvilken ulykke moralen bringer over oss."

16. april kl. 17:52

Stian M. Landgaard: Det siste notatet er omtrent en parafrasering av Nietzsches forord i "Morgenrøde".

16. april kl. 17:54

Øystein Tranås Kristiansen: Heh, Kant var altså en flyvende sten som utviklet begreper jeg kan bruke. Nice one.

16. april kl. 17:56

Stian M. Landgaard: Jeg arbeider ekstensivt med "Tragediens fødsel" for tiden, og dine utlegninger om symboler og forsterkede ønsker har vært til hjelp i å forstå dette enda bedre.

«The same drive that found its most complete representation in Apollon generated the whole Olympian world, and in this sense we may consider Apollon the father of that world. But what was the radical need out of which that illustrious society of Olympian beings sprang?

Whoever approaches the Olympians with a different religion [i.e. Christianity] in his heart, seeking moral elevation, sanctity, spirituality, loving kindness, will presently be forced to turn away from them in ill-humored disappointment. Nothing in these deities reminds us of asceticism, high intellect, or duty: we are confronted by luxuriant, triumphant *_existence_*, which deifies the good and the bad indifferently. And the beholder may find himself dismayed in the presence of such overflowing life and ask himself what potion these heady people must have drunk in order to behold, in whatever direction they looked, Helen laughing back at them, the beguiling image of their own existence. But we shall call out to this beholder, who has already turned his back: Don't go! Listen first to what the Greeks themselves have to say of this life, which spreads itself before you with such puzzling serenity. An old legend has it that King Midas hunted a long time in the woods for the wise Silenus, companion of Dionysus, without being able to catch him. When he had finally caught him the king asked him what he considered man's greatest good. The daemon remained sullen and uncommunicative until finally, forced by the king, he broke into a shrill laugh and spoke: "Ephemeral wretch, begotten by accident and toil, why do you force me to tell you what it would be your greatest boon not to hear? What would be best for you is quite beyond your reach: not to have been born, not to be, to be *_nothing_*. But the second best is to die soon."

What is the relation of the Olympian gods to this popular wisdom? It is that of the entranced vision of the martyr to his torment.

Now the Olympian magic mountain opens itself before us, showing us its very roots. The Greeks

were keenly aware of the terrors and horrors of existence; in order to be able to live at all they had to place before them the shining fantasy of the Olympians.»

16. april kl. 18:08

Øystein Tranås Kristiansen: I like. Så grekerne var både avgrunnsteoretikere og symbolister. Da atterkommer vi til den Stig Sæterbakken vi har diskutert så mye. Et av favorittbandene hans var Death in June. En av sangene deres lyder som dette:

But What Ends When The Symbols Shatter?

When life is but disappointment
And nothing is amusing
The one wild hunt
For loneliness
Is a life without god
Is an end without love
Soulless today
And soulless tomorrow
We struggle for the joy
Oh, we struggle for the joy
That life is haunted by
Its memories - it's meaninglessness
Yearn to be gathered, cracked and saved
A thought for a life time
A thought for a night time
But, what ends when the symbols shatter?
And, who knows what happens to hearts?
But, what ends when the symbols shatter?
And, who knows what happens to hearts?

Åpenbart at han ikke hadde noen symboler å følge.

16. april kl. 18:45

Stian M. Landgaard: Ja, jeg vil jo tro at så snart man utvikler selvbevissthet, er neste steg avgrunnsteori, med mindre man kan maskere avgrunnen med symboler.

16. april kl. 18:50

Øystein Tranås Kristiansen: Estetikk er den sanne etikk. Truer words shan't be spoken.

16. april kl. 18:53

Stian M. Landgaard: Selv de som ikke kaller seg kristne i dag, beholder visse forestillinger som er nødvendige for å døyve smerten, for eksempel troen på evig liv. "Æ vet at ho mamma høre mæ" sier de om sine avdøde foreldre. Og selv filosofer nekter å akseptere at selvbevisstheten skal kunne utslettes; siden de ikke kan forestille seg ikke-eksistens, kan ikke ikke-eksistens eksistere.

16. april kl. 18:54

Øystein Tranås Kristiansen: Så de er på sett og vis bundet av sin forestillings rekkevidde. Den som ser mer, vet mer, eh. Mozart uttalte jo at hensikten med et menneskeliv er å forberede seg på døden. Han har jo rett. Og åpenbart at han måtte komme til en slik konklusjon, genial som han var.

16. april kl. 18:56

Om arbeidets onde

Jeg husker jeg som barn var satt ut på nabogården, rettere sagt, jeg var med på operasjon Dagsverk. To jenter jeg gikk på skole med deltok, den ene var kvensk og den andre var min nabo jente gjennom tolv år. Hun ble siden mor, lege og gift i en alder av 24 år, ostensibelt et resultat av hennes harde og forherdede innsats. Begge disse jentebarna var kledd i kjeldress for anledningen. Arbeidsoppgaven vi skulle utføre med bøndene, bestod i å plukke poteter. En traktor laget noen svære plogfurer i jorden, og alle potetene, tusenvis av dem, lå der klar for å kastes opp i noen store trekasser. Det var et fascinerende syn, og oppgavens novelitet hadde såpass stor innvirkning inn på meg at jeg var ivrig på å sette igang. Potetene ble sanket sammen og kastet i kassen med megen iver. Men etterhvert ble det for mye for meg. Jeg syntes det var kjedsommelig å gå frem og tilbake mellom kasse og åker med potetene, og jeg fikk også vondt i ryggen av å stå foroverbøyd. Men det verste var at det var ingen som følte det samme som meg. Alle som holdt på med arbeidet, til og med jentene, utførte det med en intensitet jeg aldri hadde opplevd maken til. De stor der bøyd i ryggen, plukket, og marsjerte bort til trekassene med en favn. Dette gjorde de med den samme mekaniske stødighet, uten å trettes og uten å klage. De var også langt mer effektive enn meg. Der jeg ville gå bort til kassen med en og en potet, kanskje en håndfull, og stå der lenge og se på hvordan de rullet på plass, kjenne lukten og tenke, var det intet rom for dette hos arbeidsmonstrene. Etter at de hadde kastet fra seg potetene, var det rett ut i arbeidet igjen. Siden alle de andre gjorde dette, fant jeg ut at det var best å gjøre det samme. Så jeg bet tennene sammen, plukket etter beste evne, og forsøkte å holde samme tempo. Men det ble for mye for meg. Verket i ryggen ble verre, jeg fikk jord og skitt under neglene, og den stadige konsentrasjonen gjorde at jeg ble svimmel. Jeg fikk ikke gå der og gjøre det jeg vanligvis gjorde, nemlig fantasere i takt med omgivelsene og den stimulans som falt seg inn, og dermed ble det for mye for meg. Jeg fikk hjertebank, og det kjentes ut som jeg skulle besvime på den åkeren. Ikke nyttet det å sitte ned heller, jeg hadde ikke kjeldress og fikk skitt på rumpa. Jentene kjeftet på meg, så det var umulig å gå derifra. De syntes også jeg arbeidet for sakte. Jeg klarte meg heldigvis, rett og slett ved å late som jeg arbeidet, å gå steder og få det til å se ut som jeg holdt på med noe viktig. Etterhvert tygget jeg på noen strå og så på de andre. Skrekken over å få kjeft av noen av hunkjønn, avtok litt etter litt, selv om slike ting alltid har hatt stor innvirkning på meg. Jeg kom meg fra traumet ved å besøke min beste venn i Aasbø-residensen like ved, hvor vi lekte krig, leste fantasy og spilte rollespill.

I alt dette er en sannhet som aldri blir uttalt, og det er disse sannhetene jeg en etter en avdekker i denne boken, uten hensyn eller nåde til de sveklinger som måtte hyle opp. Det å arbeide er et ubetinget onde. Den tiden man kunne brukt til å kultivere kropp og sjel, skal man altså bruke

til å utøve mundane oppgaver. Verre: Den mundane oppgavens natur kan potensielt være skadelig for kropp og sjel, som potetplukkingen så tydelig viste meg. Heldigvis beskyttet min mor meg fra hardt og unødvendig arbeid gjennom barndommen. I de lykkelige år kan jeg knapt huske at jeg arbeidet i det hele tatt, bortsett fra enkelte overfladiske forsøk på å skure golvet. Min mor må ha skjønt at jeg var en stolt og følsom romer, og ikke et nordisk arbeidsbeist, et trekkdyr til å brukes å forkastes, like dumt og ensporet som sine forgagne generasjoner, skapt for å arbeide på jorden til de blir lagt i jorden. De gamle grekere var meget klar over denne kjensgjerning. For at en mann skulle leve et meningsfylt liv, måtte han slippe å arbeide, og overlate det mundane og for selvet meningsløse slitet til slavene. Ideelt sett burde vi, en rik og sterk nasjon, også utstyre oss med slaver. Jeg ser for meg at vi kunne ha hørtatt f.eks. en av de baltiske statene til dette formålet. Spartanerne uttalte det jo. Vi tilegnet oss våre åkere, ikke ved å ta vare på åkrene, men ved å ta vare på oss selv. Spartanerne satset på å være militært sterke, slik at de kunne ha seg Heloter til å arbeide på åkeren. Vi nordmenn burde på tilsvarende måte ta mer vare på oss selv.

16. april kl. 20:15

Øystein Tranås Kristiansen: Nu idag, derimot, er det høyeste ideal å arbeide hardt. Dette henger sammen med vår kristen-protestantiske bakgrunn, hvor livhatet og det å tukte kropp og sjel blir sett på som det høyeste gode, samtidig som man tilegner seg meningsløse materielle ressurser man ikke trenger, for å være hellig for Gud. Den materielle velstanden blir et tegn på at man har arbeidet hardt, og at man derfor er et moralsk menneske ved å ha skadet seg selv. Etterhvert har materiell velstand i seg selv blitt et tegn på moralsk opphøydhed. Den dominerende kaste ad idag er kjøpmannskasten, som best er egnet til å på ensporet, fantasiløs og idiotisk måte skape seg velstand gjennom konstant kroppslig og tidsmessig underkuelse. Arbeideren er jo for dum til å holde på velstanden, og de prestetyper vi har er tross alt skapt for å tenke og føle, ikke pese rundt på noen åker i undertrykkelsen av egen natur. Sørgelig nok består nordmenn som rasemessig helhet nesten utelukkende av bønder, arbeidere som av og til slumper til å bli smarte og kan spinke og spare som kjøpmenn. Disse monstrene har som i statene tatt overhånd og forfølger alle andre mennesker som ikke tenker som seg. Marerittet har blitt verre, fordi vår moral sier at vi må dele av godene. Den velstanden man nå engang klarer å skape seg, blir over tid tatt av staten gjennom tung skattelegging. Derfor blir det umulig for noen familie å holde på velstand over tid, å skape et komfortabelt og meningsfylt liv for sine sønner, slik at de kan holde på med viktige ting. Arbeidets og materialitetens krav gjør at de fleste tilløp til fantasi og tenkning blir slått ihjel ved sin tilblivelse. Ja, selv i de katolske land er forholdene langt mer fornuftige, selv om slaveriet i Grekenland nok ville vært det mest ideelle. I Italia bor man hos sin mor og slipper å dekke boutgifter og arbeide seg

ihjel. Man får selskap og kan fokusere på de gode ting i livet. Det protestantiske ideal handler om å lide så meget som mulig. Hvem har sagt at det ikke er naturlig å bo hos en eldre slektning? Man må leve. Utøve sin natur. Ikke arbeidspine seg, være ensom, uten grunn annet det protestantiske idealet, der ensomheten kun opphører ved ekteskap, en verre form for tortur.

Vi ser det stadig, hvordan kjøpmannskasten har tatt overhånd, især i kulturen og det kulturelle uttrykk. Alt skal maksimeres mot konsument, og man skal helst ikke si noe som kan virke ufordelaktig for noens sensibiliteter, eller innbilte sensibiliteter som sådan, ja, man skal helst ikke være noe som kan fornærme noen i det hele tatt. Derfor ser vi den overtydeligheten av følelser i våre vulgariserte TV-program og de bøker som skrives. Jeg trenger bare å åpne en bok og lese en to-tre sider, for å ha et nøyaktig begrep om forfatterens plassering innen paradigme og moral. Det sier seg selv at jeg knappast leser mer, for det fyller meg med avsky. Overtydeligheten skal gjendrive enhver tvil om at man befinner seg innenfor det moralske og fornuftsmessige paradigme, at man ikke gjør opprør, at man ikke har en individualitet og sjel i det hele tatt. Samfunnet har blitt redusert til et disney-program, hvor alle går rundt med digre blendahvite smil, fulle av melodrama (for å vise at man er innenfor paradigmet) og virketrang (for å vise at man er villig til å tukte seg selv og avlive ethvert tilløp til en sjel). Det kvinnelige sosiale imperativ har tatt fullstendig overhånd, og fratatt alle menn evnen til maskulinitet og ha noe sjeleliv. Istedet har manndommen blitt redusert til endeløst og ørskeløst slaveri for å bidra med materiell velstand kvinnene kan ødsle bort på lausunger og negre i Afrika. Hva med våre egne sønner? Hva? Hvis man ikke arbeider eller er rik, skal man altså skamme seg! Skam! Hah! Rent personlig kommer jeg aldri til å arbeide mer, annet for min egen overlevelses skyld. Det er synd jeg ikke kan opparbeide meg velstand, for den sønn jeg kunne ha fått eller adoptere (jeg trenger en god kandidat i tyveårene, eventuelt en kvinne med gode egenskaper) Min sønn skulle som et uttrykk for min kjærlighet få slippe å arbeide, han skulle få slippe kroppslig kvestelse, han skulle få slippe noe moralsk imperativ, bortsett fra dette ene bud: "Vær deg selv og gjør hva du vil." Var han så fantasiløs at han ble kjøpmann og kroppslig utøvende arbeider, ville det være intet håp.

Det er synd at denne vulgariserte sosial og kjøpmannsstat, som bare tar hensyn til slavene og hundene, forhindrer at man kan unnfly arbeidets onde fullt ut, for jeg har andre hensyn å ta hensyn til, hensynet til meg selv, den kropp og sjel jeg har igjen etter alle disse monstre som har gått til angrep. Jeg snakker altså her om arbeidere og sosiopater som min far, måtte gudene forbanne dem. Hunder kan arbeide. Jeg må ta hensyn til meg selv og gudene, og utføre den store oppgave som er meg blitt pålagt av skjebnen. Er man heldig, vil det norske folkeferd bli utryddet slik at man slipper å høre på deres stadige krav og moralhyl. Den stolte romer kan ikke ta hensyn til slik, germanere i

isødet som gikk fra å være forsimplede krigere til forsimplede arbeidsbeist. Man kan knapt tenke seg noe verre. Arbeidet som sådan vitner om en landets og åndens fattigdom. De sier vi er et rikt land. Så la oss bruke av vår velstand. La våre sønner slippe! Det stiller seg annerledes med kvinner, som føler seg forsikret, ja rent betrygget så lenge de kan pludre med seg selv og barna. Kvinner må altså stadig være i virksomhet slik at man slipper å se utslag av deres onde natur. For den unge mann derimot - Den kreative tanke er en fristilt tanke. Fristill deg selv, og se frihet og den store sjel komme.

Adelen arbeider ikke.

16. april kl. 20:15

Øystein Tranås Kristiansen: Språket har gått litt i dass, men dette er free-writing. Jeg har ikke tid til å skrive bra akkurat nå. Man er i prosessen med å meisle ut sannheten med slegge, og da må de fine instrumentene komme frem senere.

16. april kl. 20:17

Om mitt møte med barna

I perioder med ensomhet har jeg tidvis tydd til dyr eller barn for selskap og stimulans. Da jeg var i militæret, lekte jeg blant annet med en Schæfer. Det var befriende å forholde seg til et vesen som behandlet meg i full oppriktighet, ikke med fordekket hån eller med onde hensikter. Jeg lekte med dette edle dyret, blant annet ved å kaste og holde en kjepp som den glefset etter. Et alfamonster hånet meg for dette da han gikk forbi, ved et tidspunkt jeg hadde kjeppen i hånden, noe som var uheldig for ham. Jeg tålte ikke ordene, og benyttet meg av anledningen til å slå et drabelig slag med kjeppen så den knakk. Jeg forsøkte å løpe, men dessverre var han raskere enn meg og ga meg juling. I etterhånden har jeg forstått at jeg aldri burde ha sluttet å slå. Man bortjager best mindreverdige skapninger med slag og spark slik at de ikke våger å angripe deg med verken ord eller annet mishag.

Nuvel.

I den senere tid har jeg altså hatt med flere forskjellige sett med barn å gjøre. Jeg skal ikke fortelle om alle disse møtene, kun et utvalg. Blant annet har jeg møtt en fetladen gutt i tolvårsalderen, som opprinnelig kommer fra Irak. Denne gutten viste seg å ha bodd i Grong i ett års tid. Så kan man spørre seg selv hvor sannsynlig det er at en grongning som svermer for Irak skal møte en iraker fra Grong. Denne gutten vekket forøvrig et ubehag i meg, fordi det var ting ved ham som fascinerte meg, samtidig som det var ting som skapte meg ubehag. Slik har jeg det forøvrig ofte med arbeidere, jeg liker deres kraft, men forakter deres tilbøyeligheter. Ethvert møte med ham vakte dermed i meg en draging, samtidig som jeg forstod jeg måtte beskytte meg for visse frekkheter og den innflytelse han måtte ha. Jeg var på alle måter reservert i møtet med denne gutten, og forsøkte å holde han på avstand. En kveld jeg var meget trett, møtte jeg ham likevel i butikken, hvor han var i selskap med andre mindreårige og stod der med energidrikk i hånden. På grunn av vår familiaritet kunne jeg ikke umiddelbart skygge banen, og jeg foretrekker å forholde meg til mennesker enkeltvis, da all flokkdynamikk virker mot meg. Men jeg er også av typen som er oppriktig i sånær all utveksling. Denne frekke gutten kunne derfor ikke unngå å få vite at jeg var syklende, og at jeg ikke hadde bil. Han begynte altså å rådgi meg om "å kjøpe et vrak" og hvilke biler jeg burde gå til anskaffelse av. Der og da følte jeg en ekstrem mindreverdighet foran dette tolvårige guttebarnet. I et uhyrlig øyeblikk så jeg ham for meg puffende på sigar, mens jeg stod der avkledd og umandiggjort. Det skal sies at jeg på det tidspunkt hadde problemer med all min autoritet forøvrig, noe som gjorde øyeblikket enda verre for meg. Jeg, en voksen mann, skulle altså ha den underdanige rolle i møtet med denne gutten. Det minnet meg om andre møter jeg har hatt med arbeidere og arbeiderbarn, som

har vært meg fullstendig overlegne i styrke og tilstedeværelse. Da jeg fortsatt var jomfru, var jeg f.eks. plaget med tolvåringer i egen familie som lurte på hvor mange damer jeg hadde pult, dette på et tidspunkt da tematikken vekket i meg en ekstrem forlegenhet. En gang jeg ferierte på Østlandet med min familie, var jeg på stranden og støtte på en flokk med barn, som snakket om det som foregikk i en parkert bil, der noe ulovlig skjedde. De drev og pulte der, sa de. Dette anså jeg som både skittent og forferdelig, selv om jeg lenge var fullstendig naiv med alt som hadde med seksualitet å gjøre. Ved attenårsalderen hørte jeg et lydspor av Eminem, hvor masse slurpelyder illustrerte hvordan hans rivaler ga hverandre en blowjob. Jeg trodde de spiste nudler, og først mange år senere skjønnte jeg sammenhengen. Da jeg var tolv, skjønnte jeg heller ikke at sex var implisert da jeg så filmen Kristin Lavransdatter, for meg bestod alt bare av meningsløse gester og gråt. Ved trettenårsalderen gikk jeg også forbi et rom ved nattetider der noen stønnet. Jeg askriberte det hele til av vedkommende hadde angina. Nå vil jeg for all del ikke hevde at jeg på noe vis er uskyldig, i min naivitet og fintfølenhet er også en dimensjon hvor jeg har tenkt ut de mest vanvittige perversiteter som en arbeider ikke engang kunne forestille seg, men saken er at jeg ved rent praktisk implikasjon er totalt underlegen arbeideren. For meg synes det slik at disse arbeiderbarna har et mantra: Pule-Pule-Kjøre bil, noe de ensporet tar til å gjøre straks man slipper dem ut døren ved trettenårsalderen. Og det var denne underlegenheten møtet med denne gutten på butikken minnet meg om. Som Goethe sier, jo edlere vekst, jo lengre tid tar det før den når sin modenhet, og statistisk sett, jo senere det er før man debuterer, jo mer intelligent er man. Nå skal det sies at enkelte intelligente mennesker debuterer tidlig, slik som Crowley, mannen bak den sataniske bibel, [Nei] han hadde vel sex ved trettenårsalderen, likevel, helhetsbildet er ikke til å ta feil av. Men jo lengre man venter, jo mer sannsynlig er det at man er kroppslig underlegen, og at man bruker intelligens kun for å kompensere. Det beste er altså å debutere i riktig tid, slik at det er fintfølenhet og ikke mangel på styrke som forhindrer ens utøvelse. Det er også viktig at det skjer før man antar skade på grunnlag av manglende kroppskontakt, eller mangel på mottatt kjærighet, noe som ofte har plaget meg. Å vente for lenge vil enten medføre selvmord eller resignasjon i en eller annen form. Nå skal det sies at jeg i så måte debuterte såpass sent at det er åpenbart at jeg har en fintfølelse sjel og en opphøyet intelligens, samtidig som jeg unngikk både å begå selvmord og det å resignere. Dog, det skal sies, at jeg ventet så lenge at mangelen på mottatt kjærighet gjorde at jeg antok skade. Kanskje var det dette mitt møte med tolvåringen minnet meg om, samtidig som jeg atter fikk illustrert min manglede praktiske styrke i møtet med arbeideren. Det gapende såret mangelen på kjærighet har medført, er likevel det verste.

16. april kl. 21:04

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg ble også introdusert til to pikebarn i samme prepubertale alder, rettere sagt, de introduserte seg til meg i forbindelse med mitt forhåndværende profesjonelle liv. Den ene, la oss kalle henne "Nikki" var forøvrig mye mer intelligent enn sin venninne. Hun greide bedre å gjette seg frem til de gåter og rebuser jeg satte frem til henne, og hun var også bedre til å lete frem bøker. Denne "Nikki" var forøvrig brunette, mens venninnen var blond. Av og til bringer altså de recessive trekk ikke frem det beste ... nuvel. Ved å se på disse barna, var det også tydelig at "Nikki" kom til å vokse til å bli vakrere enn sin venninne, ja, vakrere enn de fleste, forøvrig. Dette er en interessant ledetråd, for jeg diskuterte Knausgård med en eldre kvinne. Jeg sa mye rart til henne når jeg tenker meg om, men slik er det å være mystisk og verdensvant. Men det var noe hun sa jeg virkelig festet meg ved. Hun syntes nemlig at det var svært merkelig at Knausgård i sine skrivelser fra sin tid som lærer, kunne uttale at han kunne se hvordan barna ville vokse til. Det er jo nettopp det man kan! Dette viser bare i all sin tydelighet hvordan kvinnen er en naturlig løgnerske, og at hun har intet ønske om å forholde seg til sannhet og virkelighet, spesielt når denne kan gå til angrep på hennes moralske, eller rettere sagt, hennes sosiale sensibiliteter. Den sannhet som er uheldig sosialt sett, er for kvinnen en sannhet som ikke eksisterer. Ikke rart at kvinner var forhindret i å gi vitnemål i det vediske samfunn, på grunn av hennes manglende sannferdighet. Man kan ikke stole på at en mann snakker sant, men man kan være sikker på at en kvinne lyver. Hennes positive egenskaper finnes annenstedshen, med Marilyn Monroes ord, hun sitter på den beste delen av seg.

Nuvel.

Disse to pikebarna vimset altså ofte omkring meg, og lekte gjemsel under min kontorpult når jeg satt der. Jeg har forøvrig hatt både gutt og pikebarn under min pult. Dette vakte for min sin del forestillinger, men ingen følelsesmessig reaksjon, all den tid jeg er madonnadyrker. Når det er sagt, har ungdommen en rent forfriskende virkning på mange vis. Noe det verste jeg vet er prappelet til livstrøtte menn og all deres forutinntatthet, da liker jeg bedre den unge som kan la seg forføre av mine ord, kanskje også bli tilført min visdom. Min sannhet er for stor å bære for en gammel krok, det er sikkert.

Uansett, de to pikebarna kunne ikke unngå å oppdage at et utstillingsmonter foran kontorpulten min var åpent. Der hadde jeg satt opp en utstilling i forbindelse med grunnlovsjubileet. Da de oppdaget dette, bønnfalte de meg om å sitte inne der. Jeg ga dem lov, så lenge de ikke fikk tårnet med bøker til å rase sammen. Den minste berøring ville være nok. Dette lovet de på tro og ære. De satt musestille der en stund. Så bønnfalte de meg om å låse dem inne i utstillingsmonteret. Der og da skjønte jeg at jeg hadde hele den kvinnelige natur demonstrert foran meg. Disse småjentene øvde

seg på sin funksjon som kvinner. De ønsket å stille musestille og lydlig under mitt monument, og de ville låses inne til ydmykelse og beskuelse. Ja! Slik er det jo. Det er intet kvinnen ønsker mer enn å underkaste seg det mannlige skapte symbol eller den mannlige skapte orden, og innordne seg denne i total lydighet. Det er jo derfor vi ser så mange kvinnelige moralister i disse dager, de forsvare den orden de oppfatter som sterkest med både nebb og klør. Det nytter ikke å forhindre kvinnen i denne underkastelsen, bare å skape en orden som er fornuftig og sterk som hun kan forholde seg til. Ja, der jeg satt i mitt arbeide, skjønte jeg så meget. Jeg var som sagt uanfektet, og så det hele på avstand. Disse små kvinnene, det er intet mer de ville elske, enn å bli satt til beskuelse for en mengde siklende menn, bli kledd nakne og pisket i en militærleir, alt så lenge de var gjort til objekter for mannen. Atter ser vi hvordan sannheten er snudd på hodet. Kvinnen vil jo være et objekt. Hun er full og hel når hun er et objekt for mannen, og det er gjennom det hennes liv får mening. Etterhvert oppdaget guttebarna hva jentene drev med, og spurte selv om å få sitte der. I rettferdighetens navn lot jeg dem få lov til det, men merkverdig nok, guttene ville ikke sitte stille og rev ned bøkene, og jeg ble nødt til å kaste dem ut. Her ser vi forskjellen på kjønnene, og jeg skjønte hvordan noen kunne være adonisist, der utfordringen altså er større. Man pisker altså rundt en flokk med ville dyr, som man siden ostensibelt voldtar. Lydighet faller altså lettere for pikebarn, selv om man der nok har mer svikefullhet. Jeg skal siden snakke om et bilde som demonstrerer dette, kvinnens troløshet ligger i dette, hun gir seg hen til enhver mann som genererer tilstrekkelig mannlige kraft. Til forskjell tror jeg nok at en adonis nok ville være mer lojal mot sin gamle læremester, også den dagen monumentet ikke glinset i solen. Vel, denne "Nikki" var et interessant tilfelle, det mest intelligente barnet jeg har hatt med å gjøre på en stund. Bare synd moralen kommer til å ta henne. Jeg ville så gjerne ha fortalt henne at hun måtte være snill og mild med omegamenn. Det er jo de utstøtte som trenger kraft til å leve videre, slik at de kan bringe verden videre med den innsikt som er tilegnet i avgrunnen. Det er den ultimate ferd, reisen fra omega til alfa, det er dette som får meg til å tro at mitt liv nettopp har begynt.

16. april kl. 22:04

Kommentar: *Sangen "I must not chase the boys" av Play spiller på samme tematikk, og viser en lolita i et bur med nøkkelknippe rundt halsen. Hvor likt er det ikke mine unge piker, som frivillig puttet seg i glassbur. Populærkulturen er som kjent alltid inne på sannheten. For tiden er ikke denne videoen oppe på youtube, det viser vel tingenes forgjengelighet. Bruker heller to bilder satt sammen fra videoen:*

Stian M. Landgaard: Ad kvinner som vitner: Begrepet "testify", altså vitne, er avledet av "testes", altså testikler, som kun menn besitter. Historisk-etymologisk sett kunne altså ikke balleløse mennesker forventes å fortelle sannheten.

16. april kl. 22:10

Øystein Tranås Kristiansen: Damn ... der har du det. Hvor får du tak i slike gullkorn?

16. april kl. 22:11

Stian M. Landgaard: Det har vært et langt liv.

16. april kl. 22:11

Om mine slåsskamper

Jeg kan skryte på meg at jeg hadde min første slåsskamp i fireårsalderen, og at denne var av filosofisk art. Min far besøkte nemlig en kamerat på Moholt, og brakte med meg. Denne kameraten hadde et guttebarn som jeg lekte med. På et tidspunkt ble vi uenige om hvilken lyd en båt lager. Han hevdet at båten sa "dogidogidoo", altså en motorlyd, mens jeg tvert om hevdet at båten sa "Tut tut." I ettertid kan man se at han hadde mest rett, siden båten lager mer motorlyd mer enn den tuter, når det er sagt, er det ingen tvil om at ens sannhet for deg er mest slående, og "tut" er både mer slående og mer umiddelbart. Kanskje er det "tut" og ikke det mer rudimentære og kjedsomme jeg den dag i dag ser. Man kan så undre. Jeg er litt usikker på hvem som slo først, men jeg tror det var ham. Jeg knyttet neven og slo tilbake, jeg hamret den ned over hodet hans, uten at det hadde noen effekt. Jeg kunne altså ikke hindre ham i å slå meg i hodet nok en gang. Men da han så gjorde, gikk jeg til langt mer virkningsfull aksjon. Jeg stappet hånden hans i munnen og bet det jeg klarte. Min fiende ble her beseiret. Jeg kjempet min første filosofiske samtale og vant. Fiendebarnet løp bort til sin far med et dypt hakk i sin lillefinger. Min voldsforherligende far var meget stolt av dette, og med sin vanlige hyperbol utbroderte han ofte dette, at de måtte sende ungen til legevakten med stivkrampesprøyte, og at jeg nesten bet av ham fingeren. Den dag i dag liker jeg å tenke på det på den måten.

16. april kl. 22:21

Øystein Tranås Kristiansen: Det er ikke så ofte jeg har vært i fulle slåsskamper, med ekte raseri og neveslag. Jeg skal nevne en del av disse etter tur, men har langt oftere hatt brytekamper med mer eller mindre alvor over seg. Jeg skal nevne en slik kamp jeg husker meget godt. På kasernen i militæret skulle jeg iverge for å pusse tennene en kveld. På vei dit ble jeg konfrontert med en mengde skikkelser i gangen. De omringet meg, og tok til å dytte meg og le. Jeg dyttet tilbake. Hver gang noen rørte meg, vendte jeg meg altså rundt og slåss tilbake. Ut av denne mengden steg det ut en utfordrer som jeg før det hadde tenkt på som en venn. Nå viste det seg bare så altfor tydelig at han prioriterte mobben fremfor meg. Denne "vennen" tenkte jeg allerede den gang på som bygget som en gresk gud. Han var altså høy og meget kraftig. Han tok tak i meg og ville legge meg i bakken. Jeg kjempet imot med all min makt, slik at vi spant rundt og kræsjet i veggen på hver side. Karene rundt måtte altså skvette til side. Jeg har lavt høydepunkt, og det kan være en fordel når man bryter. Det var ydmykende for ham at jeg var ham jevnbyrdig, og mobben rundt lo av dette. Så det han gjorde, var å kjøre kneet i skrittet på meg og presse meg opp langs veggen. Jeg sank med dette ned på kne. Jeg kommer aldri til å glemme hvordan jeg så på ryggen hans da han gikk derifra. Han

måtte altså ty til de feigeste knep for å beseire meg. Jeg hadde forøvrig en annen brytekamp mot en ikke fullt så sterk person i militæret, men denne gangen tapte jeg så det sang, antakelig fordi det ikke var noen vegger som støttet meg opp. Annet enn det, fikk jeg for det meste juling uten mulighet til å forsvare meg. Den dag i dag er det visse av disse personene jeg ville slå rett ned og lemleste hvis jeg noensinne så dem igjen, såfremt jeg er fysisk istand til å overvinne dem. Noen av arbeidermonstrene er dessverre for fysisk store og grovbyggete til at jeg har sjans, men visse som er i min størrelsesorden ... En av dem herpet albuen min ved å bøye den bakpå ryggen, og jeg kjenner minnet av det ennå på kroppen. Han er den personen jeg har hatt mest fantasier om å drepe. Nå har jeg fantasert en god del om å drepe både konkrete og ikke-konkrete skikkelser, noe jeg betrakter som både sunt og riktig. En av grunnene til at jeg ikke har utviklet noen slavemoral, er a) mine mange symboler b) mitt ærlige forhold til mine ønsker. Vold og voldtekt forekommer meg dermed helt naturlig. Det er ganske mye jeg ville gjøre, kunne jeg bare slippe unna med det. Når det jeg er sagt, bærer jeg ikke nag pga enkle slåsskamper. Det er tvert imot en del av mine motstandere jeg vil takke.

16. april kl. 22:37

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har slåss en del med min bror. Han er forøvrig så temperamentsfull at han har jaget meg med kjepper, steiner, til og med hagle. Jeg pleide å banke ham opp som baby når han kom krabbende mot meg, ved å denge ham hardt i hodet, uten at han lot seg stanse av det. Bare når jeg brukte treklosser fikk han kul og begynte å gråte, og da fikk jeg kjeft. Forøvrig har vi slåss en del med min mormor som vitne. I alle konfrontasjoner har jeg vunnet, dette fordi jeg var betydelig eldre. Jeg vant også en avtalt brytekamp da vi var i voksenalder. Han kom lavt og løftet meg klar av bakken, og jeg fikk inn et bra brytegrep. Det skal forøvrig legges til at jeg måtte slippe grepet før han ble alvorlig skadet, for han nektet å gi seg. Den siste gangen vi sloss, tapte jeg. Til mitt forsvar visste jeg ikke at det var en ordentlig slåsskamp, siden dette skjedde foran juletreet og fordi min mormor atter var tilstede. Kortest sagt gjengjeldte han tjenesten, fikk grep rundt min nakke mens jeg forsøkte å kjempe meg fri, noe jeg ikke greide. Jeg fikk alvorlig vondt før jeg måtte gi meg. Utover det kommer jeg nok ikke til å slåss så mye med denne broren igjen, da han er sterkere enn meg og ikke kjenner sine krefter. Vår stefar har forøvrig uttalt at vi som barn ikke kranglet, vi forsøkte å drepe hverandre. Det er mye som vokser ut av inferno, kan man si, selv om vi nå begge har dempet oss i forhold til hverandre. Jeg er nok den med mest skyld. **[motsatt.]**

16. april kl. 22:46

Øystein Tranås Kristiansen: En av mine mest interessante slåsskamper skjedde på studentersamfunnet i Trondheim. Dette er den eneste gangen jeg har slåss med alle krefter mot fremmede, og er derfor også en betydningsfull hendelse i mitt liv. Nå skal det sies at jeg på den tiden var meget stridbar, jeg yppet blant annet på meg bråk uten å vite det mot et dusin italienere ifølge en venn. Heldigvis var de så snille at de ikke ga meg juling. Annerledes stilte det seg ved anledningen da slåssing var et faktum. Kort sagt var følgende ordning fastlagt. I øveretasjen på studentersamfunnet var det altså metallkonsert, og i underetasjen, på Strossa, var det hip hop konsert. På slutten av kvelden ble altså disse grupperingene sluset sammen ved midten av bygget og utgangen, noe som var meget uheldig. En gruppe slike hip hoppere var ubehagelige mot noen som var i min omgangskrets, noe som jeg syntes var meget provoserende. Jeg var meget beruset på tidspunktet, og gikk bort til bråkmakerne og spurte om de hadde lyst til å dø. En av dem ble meget sint av dette. Dette var en filippiner på min størrelse, som var tettbygget og kraftig, og som også snakket trøndersk. Bukowski slåss også en del med filippinere, han slo angivelig ned en av dem med skrivemaskinen sin, mens Roar Sørensen knuller dem ... Hver forfatter, sin filippiner, sier jeg bare. Uansett, min trønder-filipiner kom altså etter meg for å konfrontere meg for uttalelsen. Men istedet for å snakke, kjørte han altså kneet i skrittet mitt. Jeg krøket meg sammen i selvsamme øyeblikk han kom mot meg. Jeg sendte iveg et svingslag med alle krefter, som traff ham i hodet mens han rev meg ned fra en trappeavsats (bare på to eller tre trinn) Han ble liggende over meg. På det tidspunktet virket han lammet, han gjorde iallfall ikke noe. Jeg fikk reversert posisjonen slik at jeg havnet øverst, og fikk rettet to slag i ansiktet hans. (forøvrig uten blod eller synlig effekt) Til min store frustrasjon rakk jeg ikke mer, siden vaktene grep meg i armene og dro meg bort. De hadde oppfattet at han var aggressoren, og holdt på å snakke ham tilrette. Jeg for min del, hadde ikke fått nok. Jeg hadde vondt i skrittet, og syntes ikke at jeg hadde fått tatt godt nok igjen, slagene hadde jo ikke hatt noen synlig effekt. Så uten at han så det, gikk jeg opp på siden av ham og slo ham i kjeven med alle krefter i en såkalt sucker punch. Denne gangen måtte han i det minste krøke seg sammen. Det var nok til at vaktene kastet meg loddrett ut, så jeg så ikke mer. Nå. Utenfor studentersamfunnet kom en av filippinerens venner mot meg for å hevne seg. Han var norsk og storvokst. Mine venner, som forøvrig var pasifister, ironisk nok, var ingen steds å se. Denne svære fyren sa han "bare ville snakke" Men selv full som jeg var, skjønnte jeg at han hadde ondt i sinne. Jeg snudde meg altså for å løpe. Han rakk å sparke meg i kneet før jeg kom meg unna. Etterpå, da jeg gjemte meg i en trappeoppgang i en bakgate og såvidt fikk kontakt med mine kompiser på mobiltelefonen, opplevde jeg en av de mest lykkelige følelser i mitt liv. Det var som jeg pustet for første gang, og stjernehimlen svimlet over meg. Det er usikkert hvem som vant, det var et "debackle" og antakelig tapte jeg, men likevel, jeg hadde altså slåss og hadde entret en mannlig sfære, og kom unna det uten alvorlige skader. Det minner meg om noe. En norsk kvinnelig

journalist skrev på et tidspunkt en forundret kronikk i dagspressen, om hvordan norske soldater i Afghanistan uttalte at krig var bedre enn sex. For henne var dette utrolig, at menn som var i den alder at en kunne vente de hadde opplevd intimitet med en kvinne, skulle synes at krig og umoralske drap var bedre. Dette er forøvrig et sentiment som ble speilet nærmest nøyaktig av en av de dyktigste kvinnene på forfatterstudiet. Men der og da, i mine unge år, under stjernene, var det bare så altfor tydelig at de norske soldatene hadde rett. Krig forekom meg som bedre enn all sex, selv om erfaringsgrunnlaget kanskje var lite ... Det å leve intenst, å leve på kanten, og samtidig komme unna med det, slike ting bringer en enorm lykkefølelse. Som et sidespor til alt dette, lenge etter denne episoden begynte jeg å bokse. Ikke over en lang periode, men likevel. Jeg hadde mye moro med dette, antakelig fordi ingen slo meg hard i nesa (heldigvis) Blant annet fikk jeg et lite kvinnemenneske meget sint på meg, og det var morsomt å se henne komme etter meg uten å kunne få inn et slag. Det var også tilfredsstillende å oppdage at jeg var mer utholdende enn en ung mann i tyveårene ... man konkurrerer på en måte med seg selv. I fremtiden kommer min oppgave til å være å kunne overvinne mitt tjuetreårige selv, den gang jeg var på mitt sterkeste. Men hele poenget med boksingen, er at jeg den dag i dag gjør visse av oppvarmingsbevegelsene med hendene, og at det eneste forholdet jeg har til å danse, mer eller mindre er gjennom boksing. Det å slåss fester seg dypt til en, vi ser jo hvordan fightere ikke klarer å la være å slåss, selv om de er i førtiårene og får hjerneskada. Heldigvis har det ikke gått så langt med meg. Jeg har bare smakt nok av begeret til å kjenne dets kraft, så å si. I det store og hele er jeg for smart til å bruke min livskraft i meningsløse slåsskamper, men det er godt å ha levet.

16. april kl. 23:12

Øystein Tranås Kristiansen: Det var forøvrig på studentersamfunnet at denne min onde far ødela øret mitt, men jeg laster ikke stedet, jeg laster ham. Slik er det.

16. april kl. 23:13

Øystein Tranås Kristiansen: Men denne kvinnelige begrensning ved manglende sannferdighet. Jeg vet ikke om jeg har vært inne på det før, men dette er noe man ikke kan laste kvinnen for. Som en mann uttalte det, han ventet sannferdighet fra en kvinne like lite som han ventet at katten hans skulle hjelpe til å betale husleie. Dette skyldes naturlig nok kvinnens manglende fysiske styrke. En kvinne kan ikke stå på egen hånd, og må derfor bruke løgn og konformitet for å forsvare seg. En mann, derimot, kan i teorien stå på egen hånd, utfordre alfaen og konsensus, og skape sin egen orden. Og utifra dette har mannen mulighet til egen tenkning, altså en tenkning som går på tvers av

det etablerte. Selvsagt, en kvinne vil forsvare seg som en tiger om det er et null-sum spill på vegne av seg og sine barn, men det skal vites, at en kvinne alltid vil oppfordre sin sønn til å være konform. Hun ville selv nemlig aldri våge å sette seg opp mot noen, hun mangler styrken til det. Manndom, derimot, fordrer stridbarhet. En mann som ikke bestrider er en mislykket mann. Både min mor og søster har jo vært ute med hysj-hysj når det gjelder ubehagelige sannheter. Vel, det er ingen hemmelighet at jeg i disse dager sardonisk vil tale det sanne. Jeg har nemlig intet mer å tape, og selv om jeg skulle være konform, ville jeg fortsatt ikke bli akseptert. Å tale den etablerte ordenen midt imot er omegaens privilegium. Det ville aldri en beta våge. Det er grunn til å frykte min nye makt, for jeg har funnet mitt symbol og styrke.

16. april kl. 23:36

Symposium VIII

Øystein Tranås Kristiansen: Solen tar ikke hensyn, men gjør det den gjør. Jeg må sammenfatte alt dette, utdype og forbedre mine personlige beretninger, og selvsagt, fremstille det filosofiske materialet på en lang mer presis og helhetlig måte. Det er utfordrende, siden det er en slags egen metafysikk. Skal lese Schopenhauers hovedverk bare for å ha mitt på det rene, men om jeg nå ikke skal nå helt opp, er det likevel et uttrykk for noe, litt på samme vis som Cioran er fascinerende.

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

17. april kl. 00:04

Øystein Tranås Kristiansen: Om jeg er heldig, får jeg, den dag jeg skulle ha krefter til å ferdigstille, utgitt på humanist forlag eller noe. Er jeg dog uheldig, må det utgis som et kompendium, altså printede ark i en plastikkperm. Det spørs hvor langt den konforme intoleransen strekker seg. Det er meget langt, er jeg redd. Alternative tanker, som er virkelig alternative og stående på egen hånd, er slett ikke velkomment blant vokterskikkelsene av denne dag.

17. april kl. 00:06

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg skal dog drepe dem alle. Alt som står i min vei må dø. Jeg er

genial og kan ikke ta hensyn, spesielt etter at de mindreverdige forsøkte å drepe meg på ulike vis. Den eneste gyldige respons er å trampe dem ned.

17. april kl. 00:10

Stian M. Landgaard: Interessant nok var det mange store filosofer som slet med å få utgitt bøkene sine. Utgivelser som i dag er klassiske verker, måtte f.eks. Nietzsche krangle seg til, betale for av egen lomme, osv. Så om det blir printede ark i en plastperm, er du stadig i ærverdig selskap.

17. april kl. 00:15

Stian M. Landgaard: Klart, som skjønnlitterær forfatter stiller saken seg annerledes. Utgis man ikke på et av de store forlagene, er man i 95 prosent av tilfellene død (som skjønnlitterær forfatter). Forfatterne skriver på overflaten, de seiler på bølgene, er avhengige av skinnet, av den sosiale anerkjennelsen og kozemozingen. Filosofene, derimot, er fremdeles filosofer selv om de utgis i plastperm, for deres tanker borer ned i havbunnen.

17. april kl. 00:22

Øystein Tranås Kristiansen: Utrolig nok er det ikke stort annerledes idag, vi er i samme massepsykose så å si. Det handler litt om å være intelligent nok til ikke å bli labelert en Fjordman, altså en omega som preker kvasi-nazisme. Jeg må være sofistisert nok til ikke å bli avfeid som en idiotisk bråkmaker. På den måten hjelper min dyrkelse av subjektivitet. Alt jeg sier, er jo et uttrykk for følelse i øyeblikket, ikke en universell lov jeg forfekter. Dette er noe av det jeg vil gjøre klart i forordet.

Se på den måten, Alexander Gustafsson angrep og banket opp folk på åpen gate, men nå er han tilgitt, fordi han er en idrettsstjerne. Var han omega, var han forhatt. Jeg skal gå litt den samme veien. Gjøre masse ugagn, så kan de tenke "det var den gang da" Selvsagt kommer jeg ikke til å skifte mening. Hi hi.

17. april kl. 00:24

Stian M. Landgaard: «Gustafsson had a troubled youth which led to him ending up in fights often as a teenager, he was convicted for it for the first time when he was 15. As an 18 year old in 2005 he was sentenced to prison for aggravated assault, once again as a result of fighting. He was

released in 2006, turned his life around, got back to training, found MMA and moved to another city to leave the trouble behind him. He has said that it was getting involved in MMA that finally changed his life for the better.»

Selvsagt. Alt henger sammen med alt.

17. april kl. 00:27

Stian M. Landgaard: Åpenbart at Gustafsson fremdeles er nøyaktig den samme personen som den bråkmakeren som laget helvete i ungdommen. Bare at han nå har kanalisert sin vilje inn i sosialt akseptable former.

17. april kl. 00:28

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg kan også lage et røykteppe og et show med galskap, slik at folk ikke vet hva som er hva. Litt som denne sangen.

<http://open.spotify.com/track/4dTMU4O2DdyIIIRlss7v9UP> Åpenbart at omegaen kan slå seg frem, bare han er gal nok.

Kommentar: *Sangen er insane in the Brain av Cypress Hill.*

17. april kl. 00:29

Øystein Tranås Kristiansen: Yes, Gustafsson banker bare de riktige folkene i disse dager, heh.

17. april kl. 00:29

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg kom på at min bror Halvard sa det best: Kristendommen er en sykdom. Hva da med alle dens avarter, sosialisme og slavemoral? Denne sykdom har fulgt den vestlige sivilisasjon for lenge. Som Nietzsche sa det, what is strong wins, that is the universal law. If only it wasn't so often what's evil and stupid.

En mann som har selvrespekt og en egen styrke, kan aldri underkaste seg noe flokkvelde. Overalt møtes mitt aristokratiske sinnelag med de mindre menneskers feighet.

17. april kl. 03:23

Øystein Tranås Kristiansen: Østens kulturer var heldige som ikke fikk sine antikke og tradisjonelle kulturer fullstendig utryddet, av grunner man ikke fullt og helt kan overskue. Deres slavemoral i form av Buddhisme var ikke så ensporet intolerant, og deres stell og styre var ikke så preget av krise og fattigdom. Man kan bare gråte over alt som ble utryddet her i vest ... Riktignok er materialismen rampant i land som Kina, men de har i det minste noe å falle tilbake til. Om de får orden på sakene sine, er det ille tider i vente. Man kan se for seg en tid der kinesiske forretningsmenn kommer til Norge for å humpe utarmede norske damer. Ja ja. Don't come to me complainin'. Told you so ...

17. april kl. 03:32

Øystein Tranås Kristiansen: Det bryter alltid sammen til følelsesmessige utbrudd, men det er slik det må være. Glemte å si at dette: Det er ekstra mandig at den jeg slåss med var filippiner, synes jeg.

17. april kl. 12:41

Om sjelens fangenskap

Vi tenker på oss selv som overlegne de mindre utviklede stater, hvor ulike grader av autoritative regimer hersker og sensuren råder. De stenger kanskje av deler av internett og leser brevene dine. Det er altså begrensninger på hva man kan lese og si. Da er vi så mye bedre, tenker vi. I våre land er det jo lov til å si hva man vil. Ja, mon det.

Jeg vil tvert imot hevde at her er sensuren langt mer effektiv. I det autoritative regime er man i det minste klar over at man blir sensurert, fordi sensuren foregår rett foran øynene dine. Hos oss har kontrollen tvert imot blitt internalisert, slik at vi ikke engang vet at den foregår. Det mest effektive sensurapparat består ikke av kameraer som følger deg hvor enn du går, slik George Orwell hevdet, det består i at du selv arresterer deg selv det øyeblikk du skulle tenke en ifølge moralen ufordelaktig tanke. Sjelen har blitt vår egen fangevokter. Og i motsetning til det Orwellianske univers, er det ikke det forsimplede og stadig gjentatte budskap som kommer over TV-skjermen som former sjelen, det er det som stilltiende hviskes, det som impliseres, det som fremheves som det eneste gyldige budskap. Dette pakkes inn i en godhetens og omsorgens skrud, og hvem kan vel avvise såkalt godhet og omsorg? Bare et monster. Det er den impliserte godhet og den impliserte ondskap som råder grunnen idag, fra den morsforgiftede krybbe til den statlig finansierte grav. Maskulinitet har blitt oss frarøvet, fordi de tenksomme og følsomme guttebarn er tilbøyelige til å lytte til de velmenende autoriteter - et stort feilgrep. De guttebarn som er for dumme til å forstå noe som helst, er de eneste som opprettholder noen manndom, og således blir de opphavsfedre til en ny generasjon som er langt mer dyrisk, basal og rudimentær enn det som ellers ville ha vært. Når sivilisasjonen forvitrer, følger menneskene med. Slik gikk man fra den greske bystat til hordene med uvaskede gotere, kledd i mørke kapper mens de arianske prester rev de hedenske templer ned.

Strindberg hadde så evig rett. Selv om Sverige er den feigeste og mest krypende nasjon av dem alle, gjelder deres tese for oss såvel som dem, ja, i alle Skandinavias land. Den som taler sannheten må per definisjon være gal, for så langt har altså konformiteten gått. Og denne feigheten og usselheten er båret frem av de rettferdige. Rettferd! Jeg griper etter øks og slagvåpen, straks slike ting blir nevnt.

Best ble dette illustrert for meg den siste tiden jeg hadde i Tromsø. Dette er forøvrig den by i Norges land som jeg vil fremheve som den beste. Den lot meg inn i posisjoner og stillinger, slik at jeg på en bedre måte kunne forstå det som foregikk innenfor maktens strukturer. Andre steder har hatt et langt bedre immunforsvar, og fordrevet meg fra enhver skanse før jeg fikk bli til. Slik er det med meg, jeg reiser meg stadig, bare for å rives ned. Den som ikke er en av dem, er en fiende, og det er slik en mann avrettes idag. Ikke med kule eller hengmannens rep, men ved marginalisering. Hva menes med dette? Marginaliseringen består i at man ikke får penger, anerkjennelse og sex, og

si meg nå, hva skal man kunne utvikle om man må jobbe som vaskehjelp åtte meningsløse timer per grusom dag? Intet, det er svaret, og slik kues de ubehagelige stemmer ned. Ikke ved at papiret brennes, men ved at hånden som holder pennen blir brakt til å skjelve, og ved at torne kronen vokser innenfra i mangelen på anerkjennelse av den edle sjel.

I Tromsø hadde jeg altså lagt en snedig plan. Jeg tenkte å melde meg inn i Skrivebua, et kollektiv hvor ulike forfatteraspiranter holdt til for å sosialisere og også angivelig skrive. Motivasjonen for dette var hovedsakelig å omgås kvinner, helst så unge som mulig, all den tid de kanskje ville være urutinerte nok til å ikke kunne se forskjellen på meg og Morten Wintervold, den største mannlige sosiallitten i Tromsøs skrivemiljø. Jeg fikk også en venn til å melde seg på, all den tid han kunne holde meg med selskap i et potensielt fiendtlig miljø, gi meg sosial kredibilitet, og gi oss mulighet til å teste ut visse teorier. Jeg sa til ham at han også kunne omgås kvinner der, selv om dette for meg var en ufordelaktig konsekvens av arrangementet. Venn eller fiende, en konkurrent er en konkurrent, kan man kanskje si.

Nå ble det aldri slik at det ble noe av denne immatrikuleringen i Skrivebua, jeg husker ikke helt hvorfor, men jeg var vel opptatt, og flyttet ikke så lang tid etter. I etterhånd fikk jeg vite noe om hva som hadde skjedd i relasjon til Skrivebua, av en venn av den selvsamme venn jeg hadde ville ha med meg. Medlemmene av Skrivebua og deler av Tromsøs kulturelite hadde altså avholdt møte, ene og alene fordi jeg hadde skrevet en søknad om å få delta. De måtte avgjøre om de skulle la meg inn eller ikke. Dette møtet deltok altså denne vennen av min venn på. Grunnlaget for hele møtevirksomheten, var altså at jeg var kjent som en "bråkmaker." De som deltok, resonnererte at de ikke hadde skjellig grunn til å ta meg inn, men dersom de tok min venn inn, kunne de ikke avvise meg, fordi da ville det bli altfor tydelighet at de avviste meg, og de hadde altså ingen skjellig grunn til å avvise min venn, noe som satte dem i et dilemma. Dette var før vi begge trakk våre søknader. Hva var grunnlaget for at jeg var stemplet som en bråkmaker? Hadde jeg kanskje banket opp noen, hadde jeg vært ubehagelig, skjelt ut noen i privat eller offentlig sammenheng? Hadde jeg, gudene villige, hatt sex med noen, slik at man nå var indignert? Nei, slett ikke. Slett ikke i det hele tatt.

Bakgrunnen for hele avvisningen og det avholdte møte, var altså at jeg hadde vært så frekk at jeg hadde sagt sannheten. I forbindelse med lanseringen av min tvilsomme bok, som jeg forøvrig solgte 30 eksemplarer av, halvparten av dem til min egen mor, hadde jeg altså uttalt at jeg var blitt kastet ut av forfatterstudiet i forbindelse med et intervju i Nordlys. Etter å ha konferert litt med journalisten forandret vi dette til "droppet ut" av forfatterstudiet, da dette var den mer korrekte state of things. Ved dette alene, hadde jeg altså skapt furore i Tromsøs kulturmiljø, fordi dette var et implisert angrep på lederen for forfatterstudiet, Liv Lundberg. Jeg gikk altså til angrep på det som ikke kan angripes, ved å gjennom implikasjon kritisere henne for sin avgjørelse. Nå skal det sies at jeg liker denne Lundberg, jeg har hatt en del interessante samtaler med henne. Jeg er rett og slett

svak for eldre kvinner. Men denne kritikken av henne, medførte altså at horder av hennes akolytter angrep meg. I det skrivemiljø, som man skulle anta ville være et styrkepunkt for den frie tanke, var altså ethvert brudd på takt og tone en uhyrlighet, og Liv Lundberg var blitt en hellig ku, det som overhodet ikke kunne kritiseres. De sanne herskerne i et samfunn er jo dem du ikke kan kritisere, ifølge Rousseau, var det vel. [Huff, nei] I ettertid har jeg skjønnet at hele skrivemiljøet i Tromsø består av skikkelser, som, med få unntak, faller over hverandre i forsøket på å holde seg inne med seg selv og enhver autoritet som måtte oppstå. Verst er tilstandene i Margbok forlag, der må man være direkte venn og smiske med visse sjefskvinner, skal man få utgitt samisk diktsamling. Jeg har hørt dem, sørgelig nok. Jeg har vært der og lyttet. Et infamt angrep? Nei, det er sannheten, og det er kun den gale som taler sannheten idag.

Når denne antatte fremste bastion for tanke og kulturliv er så lenket, så bundet i konformitet, er det intet håp. Rerum cognoscere causas.

17. april kl. 15:35

Øystein Tranås Kristiansen: Men da de Lundbergske akolytter angrep meg og min bok, måtte jeg backe ned. Ikke fordi jeg ønsket, men fordi jeg følte at denne de facto selvpubliseringen ikke var et trygt nok festepunkt til å hevde meg overfor noen. Kvinner skal ha såpass, de ser min indre natur. De skjønner jo at jeg vil dominere og vinne alt, samtidig som jeg later som jeg er snill. En barsk biker er i det minste ærlig med at han er en biker. For en kvinne er det selvsagt uhyrlig at en omega skulle kunne prosessuelt gå over til å bli en alfa, en helt. Hun vil kun ha det beste, fra øyeblikk til øyeblikk, den sannhet som ruver høyest for øyeblikket.

17. april kl. 15:44

Symposium IX

Stian M. Landgaard: Grunnen til at du ikke flyttet inn i Skrivebua, var vel simpelthen at du hadde fått jobb utenbys og skulle flytte. Tror ikke det var noe mer mystisk enn det?

17. april kl. 15:46

Kommentar: *Noen ganger skjønner jeg meg ikke på folk. Det var jo Landgaard som gjennom en felles venn, la oss kalle ham Ron, fikk rede på at det ble avholdt møter om mitt medlemskap i Skrivebua. Jeg flyttet før saken ble avgjort. Huff.*

Øystein Tranås Kristiansen: Det ville derfor være uhyrlig å ha en slik falsk slange snikende rundt på en skrivebu. I det var både betamenn og kvinner vel forent.

17. april kl. 15:46

Øystein Tranås Kristiansen: Hehe ... synd, det ville jo skapt litt hodebry og kanskje flere avholdte møter for dem. Tenke seg til, et monster skjult bak krølltopp og et bebrillet smil.

17. april kl. 15:48

Stian M. Landgaard: Interessant nok svarte aldri "vennen av din venn" på den stalkervideoen som vennen din sendte ham i kjølvannet av diskusjonen. Meget interessant, faktisk. Falsus in uno, falsus in omnibus.

17. april kl. 15:49

Øystein Tranås Kristiansen: Konklusjonen er at det norske kulturliv er blitt redusert til en koseklubb, hvor sosial-mennesker er opptatt med å holde seg inne med hverandre og den høyeste autoritet. Jeg husker jeg kjørte bussen hjem etter å ha vært på fest på Skrivebua en kveld, og en av jentene satt og så stygt på meg hele turen. Åpenbart at hun visste hvem og hva jeg var. Også åpenbart at jeg burde opptre som en gangster på heltid, så ingen misforståelser oppstår.

17. april kl. 15:54

Øystein Tranås Kristiansen: Fienden og Tranås elsker forræderi, men forakter forræderen.

17. april kl. 15:54

Øystein Tranås Kristiansen: Vel, objektet for fanvideoen avvennet meg før vennen av en venn fikk fanvideoen uten å gi tilsvaret. Men man vet ei hva som har foregått bakenfor kulissene i etterkant. Ingen politianmeldelse foreligger, enn så lenge.

17. april kl. 15:57

Stian M. Landgaard: Kanskje målet på en gangster ligger i antall politianmeldelser han får. I så fall har du visselig begynt på den løpebanen allerede.

17. april kl. 15:58

Øystein Tranås Kristiansen: Hm, ja, jeg har blitt tilsnakket av politiet tre ganger, når jeg tenker meg om. Langt flere dolkestøt bak min rygg, da, det må jeg si.

17. april kl. 16:00

Øystein Tranås Kristiansen: De tre tilfellene: Urinering på offentlig sted, bæring av våpen på offentlig sted, og drapstrusler. True story bro. Det er faktisk noe å være stolt av. Bedre å ha blitt anmeldt enn aldri å ha blitt anmeldt. Mitt liv er en bok. Hi hi.

17. april kl. 16:03

Øystein Tranås Kristiansen: Det var stil over våpenet også. Pil og bue, intet mindre. Tenk å ha begått drap med noe sånt.

17. april kl. 16:05

Stian M. Landgaard: Noe sånt: <http://img4.wikia.nocookie.net/.../Jennifer-lawrence...>

17. april kl. 16:05

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg slår ikke visse i min familie da. En av dem har klådd på puppene til Aylar og blitt jaget av henne.

17. april kl. 16:07

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg kom på dette. Hele mitt system kan betegnes som livets og dødens vekt. Rasjonalisme og symbolisme forent. Kun slik er det mulig å opprettholde en fornuft, og samtidig opprettholde livet. - Hvorfor er det ikke slik for andre? Antakelig fordi deres rasjonalitet er så liten at den ikke fører dem på vide vanker, og fordi følelsen er så liten at man kan feste seg til det basale symbol, uten annet innhold enn sin overflate. En følende person uten fornuft vil bare utagere, en fornuftig person uten noe følelsesliv, vil kun se seg blind gjennom den blinde vitenskap.

18. april kl. 00:15

Stian M. Landgaard: Tranås skrev: "Skal lese Schopenhauers hovedverk bare for å ha mitt på det rene, men om jeg nå ikke skal nå helt opp, er det likevel et uttrykk for noe, litt på samme vis som

Cioran er fascinerende."

Anbefaler virkelig å lese Schopenhauers hovedverk. Jeg har selv lest det og enkelte deler sogar flere ganger. Tror du har rett i at det er et slags apollinsk toppunkt i vestlig filosofihistorie. Det er ikke bare fullt av bakoversveisinducerende innsikter (eller i ditt tilfelle: krøllutrettende innsikter), det er også skrevet i en lett og klar prosa, i motsetning til tåkefyrster som Hegel og Kant. (Spesielt Hegel; Kant kan forsåvidt skrive, men jeg synes ikke det han har å si, er like interessant som det Schopenhauer har å si.) Uansett om jeg, i likhet med Nietzsche, er uenig i mange av Schopenhauers normative konklusjoner, er det nesten umulig å være uenig i de deskriptive premissene han opererer med - kanskje bortsett fra den metafysiske dualismen han har tatt fra Kant og pervertert til eget bruk. Schopenhauers empiriske innsikter er i så måte mer interessante enn hans metafysiske.

18. april kl. 03:14

Stian M. Landgaard: Morsomt, forøvrig, siden du er trønder, at Det Kongelige Norske Videnskabers Selskab i Trondhjem var den første akademiske institusjonen som gav Schopenhauer offentlig anerkjennelse for hans ideer. De utlyste en konkurranse i 1839, og Schopenhauer vant med sin avhandling "Om viljens frihet". Schopenhauer var veldig stolt over gullmedaljen han fikk tilsendt til Frankfurt, og i de senere utgavene av hovedverket "Verden som vilje og forestilling" refererer han stadig vekk til sin "vinneravhandling".

På den annen side unnlot trønderne å oversette avhandlingen til norsk den gangen, da de fryktet at dens ideer, geniale eller ei, kunne være til sjelelig skade for svake mennesker. Åpenbart at nordmenn ikke tålte annet enn bondsk nasjonalromantikk i 1839. Og hva tåler de i dag ...? Så ja, sensur til ulike tider i ulike former.

18. april kl. 03:33

Øystein Tranås Kristiansen: If I were not a physicist, I would probably be a musician. I often think in music. I live my daydreams in music. I see my life in terms of music... I get most joy in life out of music.

Albert Einstein

Aha, her ser vi hvordan en genial vitenskapsmann har sitt festepunkt i musikken, det som Wagner kaller lidenskapens språk. Størknet i et symbol eller flytende på musikk, denne lidenskapen er et

sunt kontrapunkt til det William Blake kaller dødens tre.

18. april kl. 15:26

Stian M. Landgaard: Nietzsche kunne ha sagt det samme. I sine unge år spilte han piano og komponerte. Åpenbart at hans fascinasjon med Wagner kan sammenlignes med John Olavs fascinasjon for forfattere.

18. april kl. 15:33

Øystein Tranås Kristiansen: Han var altså pappaist, før han vendte seg bort fra pappaen (Wagner) i hat, fordi denne ikke var militant nok. Tilsvarende har John Olav vendt seg bort fra Roar fordi denne ikke er prestelig nok.

18. april kl. 15:35

Stian M. Landgaard: Ja, vi må jo huske at Nietzsches far døde da den vordende filosof kun var fem år gammel, han vokste opp i et østrogensk hjem med to tanter, en mor og en søster. Selv i voksen alder var hele tiden moren og søsteren der med sine formaninger og intriger. Blant annet var jo søsteren medskyldig i å fucke opp Nietzsches forhold til datidens filosofiske femme fatale, Lou Salomé. Nietzsche var nok tidlig på jakt etter en mannlig kraft, noe hans brev og hans notater om vennskap og lengten etter broderskap tyder på. Han hadde jo også en bror som døde svært ung, og han lette nok etter både en bror og en far gjennom sin oppvekst og tidlig voksendom.

18. april kl. 15:39

Øystein Tranås Kristiansen: Har kommet til mange forstyrrende innsikter utifra dette og utifra å lese Freud, men det får jeg komme inn på senere.

18. april kl. 18:42

Øystein Tranås Kristiansen: Heldigvis forstod romerne behovet for å være ... eh ... nær en mannlig kraft. Her ser vi Sol invictus og Mithras feire vårens tilbakekomst. Jeg hadde jo en tilsvarende liggestol på Sørlandet. Synd å aldri få brukt den.

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

18. april kl. 18:47

Stian M. Landgaard: Du mener at du forlater Sørlandet snart?

18. april kl. 19:36

Øystein Tranås Kristiansen: Det delfiske orakel sier: Alt vil bli gjort klart i tidens fylde.

18. april kl. 20:01

Stian M. Landgaard: Jau, man har jo forstått at Guden ikke har noen biografi, kun en mytologi.

18. april kl. 20:09

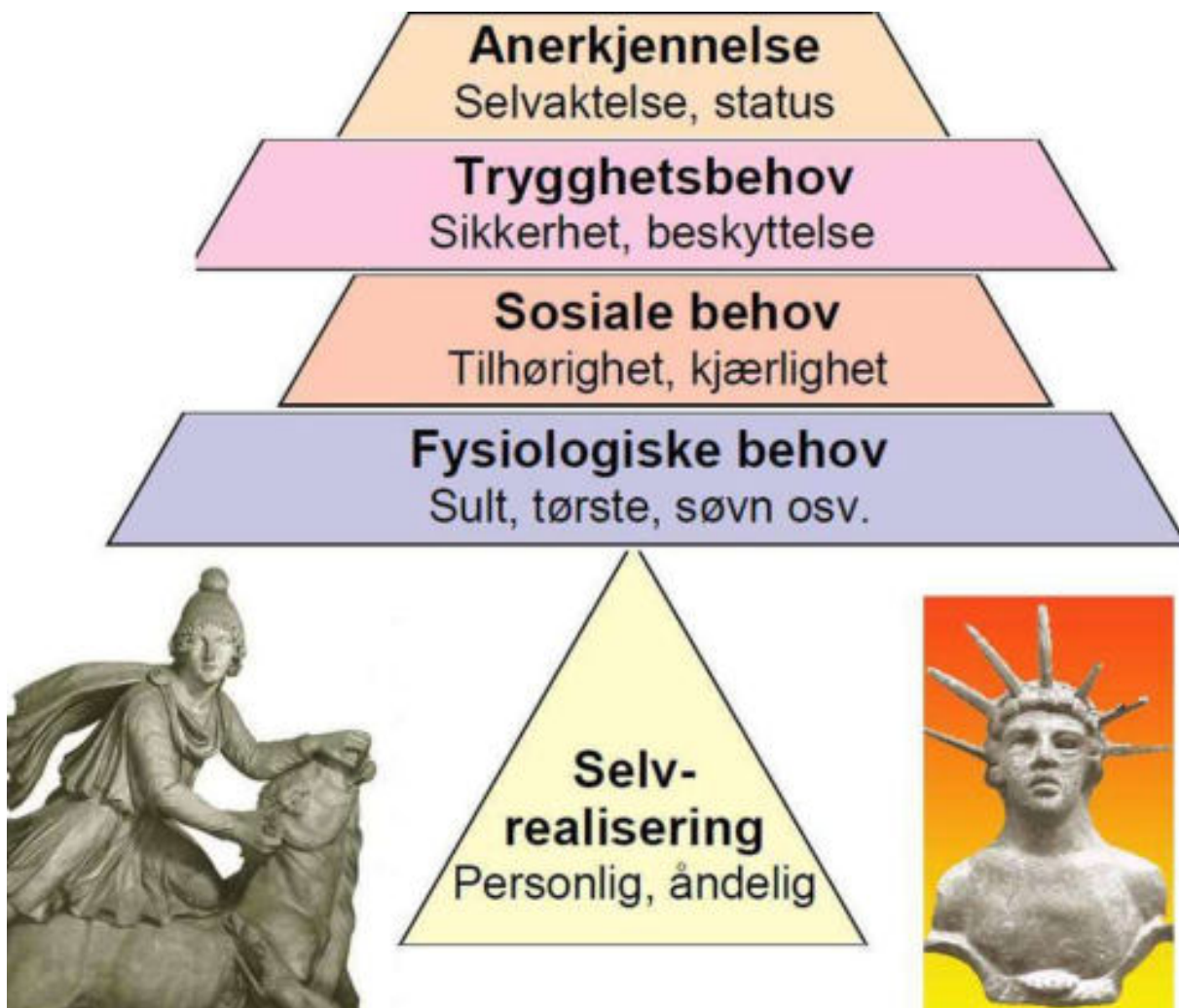
Øystein Tranås Kristiansen: Det er nok det nærmeste man kommer en definisjon på et guddommelig vesen. La oss dyrke Helios www.youtube.com/watch?v=jxeTDpBT3Pw

Helios [Extended RMX] ~ GRV Music & audiomachine

Songs mixed: By audiomachine: from "Helios": "Helios" "Helios [No Choir]" "Helio... Vis mer

18. april kl. 20:38

Øystein Tranås Kristiansen: Prøvde å være ærlig, men det er mulig at gudene forleder meg.

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

19. april kl. 08:49

Stian M. Landgaard: Forresten mener jeg du skrev et stykke opp at Aleister Crowley skrev den sataniske bibelen. Det var det Anton LaVey som gjorde.

20. april kl. 17:45

Øystein Tranås Kristiansen: Harelabb som sagt ... Lavey kom vel mye senere, og Crowley var ikke engang satanist. Interessant nok er den sataniske bibel mye basert på Might is right, skrevet under pseudonym. Det er så mange likheter, faktisk til det punkt at den siterer hele avsnitt, ord for ord.

Fikk ytterligere gode ideer idag, men blir nødt til å utsette videre nedhamring.

20. april kl. 17:57

Stian M. Landgaard: «As with most aspects of Øystein Tranås Kristiansen's life, there is a snag by starting his biography with his birth statistics. Øystein Tranås Kristiansen spent his adult life concealing his origins as well as his identity, which is understandable when one considers his radical persona, Sol Invictus, and his daring, anti-social, anti-political and heretical postmodern book, "Til den nye gud".»

20. april kl. 20:14

Stian M. Landgaard: (Fritt etter http://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Desmond)

20. april kl. 20:15

Øystein Tranås Kristiansen: One theory states Tranås' work is actually satire and that his actual beliefs were closer to Socialism, but his constant avoidance of the law and evasion of arrest indicate there is little evidence to support this.

20. april kl. 22:51

Øystein Tranås Kristiansen: Det er en mannlig aktivitet å beregne sannsynlighet, og jeg har i den senere tid testet mine evner til profeti gjennom kalkulasjon, ved å vedde med fiksjonelle penger på internett. Tanken var at om jeg fant en vellykket metode, kunne jeg gå over til å satse virkelige penger og få et utkomme ut av det. Jeg veddet altså om ting jeg fra før kunne noe om, altså MMA-kamper. Jeg tenkte jeg kunne vinne om følgende forhold lå til grunn: Jeg hadde god kjennskap til begge fightere og skulle således ha et intuitivt forhold til hvem som skulle vinne. Min gist skulle lede meg. Samtidig skulle jeg følge visse retningslinjer. Om alt var tilsynelatende jevnt mellom motstanderne, skulle jeg, dersom de var oppe i tredveårene, alltid satse på den yngste. Den yngste ville ha færre skader, mer motivasjon, og mer kraft. Jeg så for meg at gjennom dette ville jeg kunne vinne mer enn det jeg tapte. Nå viser det seg at prinsippet var feilslått, idet Henderson slo Shogun og Werdum slo Browne, alle kamper hvor vinneren var tilårskommen i forhold til sin vel så erfarne motstander. Verken intuisjon eller logisk prinsipp hadde altså ledet meg til seier. Dette bringer meg

til en viss innsikt. Cicero uttalte jo at aldri er resultatet mer usikkert enn når det gjelder kamp. En mann med en enorm kunnskap og lidenskap for veddeløpshester, greier fortsatt ikke å vedde seg rik gjennom sin lidenskap, til det er livet for usikkert. Dette viser det tankemessige rammeverks begrensning. Selv på områder hvor ens kunnskap er maksimert, greier man ikke måle og være viss, ikke engang sannsynliggjøre hva som vil skje. Apen som kaster dartpil for å velge seg opsjoner på børsen, er mer vellykket enn den som velger utifra kriterier. Hva? Skal man bli den glade ape? Som kaster sin dartpil på lykke og fromme og håper at det går bra? Ja, men vi skal være en ape som kjenner seg selv. Vi kan ikke kjenne det frådende kaos, men vi kan kjenne det innhold som vår kropp rommer, i kroppens eget rammeverk. Slik kan vi sikre at vi kjemper kampen vi vil vinne, den kamp hvor resultatet alltid er uvisst.

21. april kl. 00:29

Øystein Tranås Kristiansen: All mannlig aktivitet er på sett og vis like fåfengt, å med tanken få grep om omgivelsene. Men foruten ville vi aldri hatt sivilisasjon og den utvidede sjel, så det er et mistak som må gjøres igjen og igjen.

21. april kl. 00:35

Stian M. Landgaard: Nietzsche skrev også om arbeidet, som du fordømmer i et av dine kapitler, her i Morgenrøde § 173:

Arbeidets lovtalere. -- I forherligelsen av "arbeidet", i den utrettelige tale om "arbeidets velsignelse" ser jeg den samme baktanken som skjuler seg i lovprisningen av almennyttige, upersonlige handlinger: frykten for alt som er individuelt. I grunnen føler man nå, ved synet av arbeid -- med det mener man alltid hard arbeidsomhet fra morgen til kveld -- at et slikt arbeid er det beste politi, at det holder alle i tømme og vet hvordan det skal forhindre at fornuften, begjæret og lysten på uavhengighet utvikler seg. For arbeidet forbruker usedvanlig mye nervekraft og unndrar denne kraften ettertanke, grubling, drømmer, sorger, kjærlighet, hat; arbeidet fokuserer alltid på et lite mål og garanterer lette og regelmessige tilfredsstillinger. Slik vil et samfunn hvor det kontinuerlig arbeides hardt, bli tryggere; og tryggheten tilber man i dag som den høyeste guddom. -- Og nå! Skrekk og gru! Nettopp "arbeideren" har blitt _farlig_! Det vrirler av "farlige individer"! Og bak dem farens fare -- _selve_ individet!

21. april kl. 20:04

Øystein Tranås Kristiansen: Alright, sitter på flyplassen nå, og har ikke sovet i natt. Er overveldet av momenter, og må peise dem ned, kan ikke vente til øyeblikket er optimalt. En av mine svakheter er at jeg er perfeksjonist vedrørende de tingene som er viktige for meg, og derfor utsetter jeg å bearbeide dem til jeg mener forholdene ligger til rette for maksimal prestasjon. Konsekvensen er selvsagt at jeg blir impotent. Kun desperasjon eller en slags likegyldighet bringer meg ut av det. Jeg kan delvis kompensere for denne svakheten ved å gjøre slik som nå. Jeg vet at momentene er så mange, at om jeg ikke går løs på dem, vil en god del unnfly meg. Jeg handler fortsatt i henhold til natur, altså utsetter det viktigste, og hamrer ned det mest umiddelbare, så å si.

Greide å smelle musa ned i betonggolvet pga åpen sekk, og nå kjennes den annerledes ut. Slik er det å være nevrotisk kontrollfreak, noe som selvsagt er et symptom på noe annet. Alle tvangshandlinger er jo ... vel, i ytterste forstand er de vel et tegn på undertrykte seksuelle lengsler eller noe ... jeg vet ei. Ja ja.

22. april kl. 11:23

Øystein Tranås Kristiansen: Joda, jeg er jo en slags Nietzsche light. Det er meget som sammenfaller. Det skal jo litt til å bli født som sin tids geni. Det verste er, jeg ble kanskje det, inntil verden ødela meg. Nei, nå skal jeg ikke klage. Jeg ønsker altså å dele Nietzsches arena, og introdusere mine egne konsepter og formuleringer vedrørende de tingene som er viktige for meg. På den måten hadde Kierkegaard evig rett, man må finne det som er riktig for seg, selv om han nå var forledet ellers, for å si det mildt. Ikke minst var han ufundert i sine kategorier.

22. april kl. 11:26

Stian M. Landgaard: Men kanskje verden måtte ødelegge deg for at du skulle bli et geni.

22. april kl. 11:28

Øystein Tranås Kristiansen: Saken er at jeg vil si meg enig i alt det han sier om arbeideren, jeg sier det samme i mindre konsentrert form. Det er interessant at han snakker om arbeideren som det farlige individ. Jeg liker forøvrig hvordan han penser det inn arbeidet som en kalkulert, ikke så meget en undertrykking, men en de facto utslettelse av individet.

22. april kl. 11:29

Stian M. Landgaard: Du kunne vært en firkantet gris som var kaptein på fotballaget og pløyet blondiner med dobbel-D-cup dag og natt. Hva ble det da med filosofien?

22. april kl. 11:29

Stian M. Landgaard: Ja, jeg tror vi har vært inne på det før. Den beste undertrykkelse er jo den som ikke oppfattes som undertrykkelse. Kommunistene hadde det mye vanskeligere enn kapitalistene.

22. april kl. 11:31

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har jo såvidt vært inne på hvordan arbeideren er nærmere knyttet til livet enn sine mer avanserte avarter, så å si, og med dette vil jeg ta en side ut av Camille Paglias bok. Hun hevder jo at i populærkulturen er man langt mer knyttet til realitet og natur, til forskjell fra det man finner i finkulturen. Der er utslagene blitt fullkomment moraliserte, det handler altså om å fjerne seg fra natur. I den forbindelse vil jeg nevne to sanger fra populærkulturen. Britney Spears med Criminal, og den foregående generasjons Bonnie Tyler med Hero. Disse sangene handler om kvinners lyst etter respektivt en Herkules med blod på nevene, som går rett fra kamp til sengehalmen, og en løgnerisk, gamblende psykopat som dreper for moro skyld, og som kvinnen lengter så etter. Populærkulturen kan ikke lyve, fordi den snakker med arbeiderens livsnærhet. Dette er kvinnens natur. I populærkulturen risikerer man å finne sannhet, mens man på universitetene bare finner løgn. For å være mer spesifikk, i de myke, humanistiske fag, de menneskelige vitenskaper, handler det altså om å bortforklare så mye av virkeligheten som mulig. Da er man altså klok og sympatisk. Da har man "skjønt" det. Jeg husker meget godt min ti år eldre studiekamerat i Trondheim, ved navn Dan. På den tiden var jeg en uskyldsren adonis, og han lærte meg å sjekke damer og mobbet meg da jeg hadde suksess, til min store forlegenhet. Han kommenterte også min feilaktige interaksjon med kvinner, men det er en annen historie. Vel, på forelesningssalen lente han seg over meg, og sa vedrørende Johan Galtung: "Det tror jeg er en meget klok mann" Det utsagnet fremkom for meg som sykkelig. Hvorfor? Jo, fordi Johan Galtung er den verste form for moral-gnom. Dette sier jeg intuitivt, skal grave frem grunner senere. Selv den gang oppfattet jeg det på den måten, fordi jeg har det aristokratiske sinnelag. Johan Galtung snakket om å plante en frukthage istedet for å dele en appelsin mellom de kjempende parter - men enhver som har tenkt en eneste dag, vet jo at livet er en kamp. Hvorfor bortforklarer du dette? Du forholder deg til virkeligheten

ikke som den er, men som du vil den skal være, og det er den første løgn.

22. april kl. 11:41

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg må si at mye av min genialitet, eller påstanden om dette, beror på at jeg har mye av arbeiderens livsnærhet selv. Jeg ferdes i miljøer og snakker på måter, som slett ikke er tålt av de forfinede. Jeg husker jeg spurte Liv Lundberg om vi potensielt kunne grave opp gjesteforelesere etter eget forgodtbefinnende, gitt at vi manglet kandidater. Grave opp! sa hun. Grave opp! Slike storheter skulle man ikke omtale på den måten. Samtidig har jeg avstanden, evnen til å se ting i perspektiv. Ok, dette var ikke retningen jeg ville ta ...

22. april kl. 11:45

Øystein Tranås Kristiansen: La meg fortelle om min venn Morten, som jeg tidligere har benevnt som enten arbeider eller aristokrat. Den mannen er fylt med kroppslig styrke og er dessuten smart. Han har wits, som man sier det på engelsk. Grunnen til at jeg nøler med å karakterisere ham som aristokrat, er jo mangelen på denne overordnede åndelige visjonen. Det er iallfall slående hvordan han har eksponert oss prestetyper gjennom tidenes løp.

22. april kl. 11:48

Stian M. Landgaard: Til akkurat det om Morten vil jeg si at for å bli en genuin aristokrat er det trolig nødvendig å vokse opp i en aristokratisk kultur, ikke minst å bli eksponert for aristokratiske impulser fra man er en neve stor. Uten dette kan man nok fremdeles ha et aristokratisk sinnelag, men det vil muligens aldri komme fullstendig til fruisjon.

22. april kl. 11:51

Øystein Tranås Kristiansen: Min venn Kenneth vil jeg betegne som nesten eksklusivt en symbolprest, selv om han selv ville hevde at han var rasjonell, noe jeg på forhånd kan si er helt urimelig å hevde. Kenneth hevdet på et tidspunkt overfor sine venner at han var pasifist. Det hadde han nemlig påberopt seg for å slippe unna militærtjeneste. Pasifist! sa Morten. Ikke kom til meg og si at du er Pasifist! Jeg har jo sett deg foran dataen! ... Saken var at Kenneth pleide ofte å drapstrue figurene på dataskjermen, defamere dem, og trykke joysticken med sugekoppene rett i skjermbildet. Han opptrådte mildt sagt, aggressivt og voldelig. Det er arbeiderens plass å eksponere prestens

urimeligheter, de konsepter som garantert er tull. Aristokraten som sådan, har arbeiderens gode egenskaper, han har bare mer, han har en ånd i tillegg.

22. april kl. 11:51

Øystein Tranås Kristiansen: På et tidspunkt klaget jeg selvmedlidende til Morten, jeg tror det må ha vært mens vi drakk. Jeg hevdet at livet mitt var komplisert. Replikken var kjapp og knusende. Livet ditt handler om å drikke og spille data. Det er ingenting som er komplisert med det! Det er jo korrekt, forsåvidt, men ingen spør jo hvorfor Jeppe drikker. Jeg ville nok hevde det samme idag, og Moren ville retortere at det er ingenting komplisert med å være boms, døgenikt og dagdriver. Vel, det handler om størrelsen på rammen man ser det i. Livet mitt har kompliserte årsaker, men utslaget kan ofte være ... simpelt. Og litt på samme måte, Kenneth har i høyeste grad en voldelig natur, men velger altså å late som han ikke har det ...

22. april kl. 11:56

Øystein Tranås Kristiansen: Har bare nett for to timer, må ha en øl til

22. april kl. 11:57

Øystein Tranås Kristiansen: En arbeider ser altså livet, og om han er mandig, kan han ikke lyve. Det er bare det at han ikke ser livet på avstand.

22. april kl. 11:58

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, blir litt mer beretning om meg selv nå. På flyet så jeg altså noen militærkarer. Unge gutter, alle mann. Jeg spurte dem hvor de holdt til, og det var visst på Skjold, noe jeg kondolerte over. Jeg begynte å forestille meg at jeg i denne dag ble en av militærgutta. Jeg lurte på om ting kanskje ville ha vært annerledes da. Vi hadde nemlig en tredveårig gamling hos oss da jeg gjennomførte førstegangstjeneste, og han var raskt istand til å sette seg i respekt ved å kaste den verste brutusen bakken. Kanskje ville jeg nå være istand til å gjenta denne mannens bedrifter, på et vis? Men så kom jeg på at jeg mangler all autoritet, at jeg faktisk blir dominert av tolvåring. Det beviser jo min omegadom. Skulle

22. april kl. 12:06

Øystein Tranås Kristiansen: satan, nettet er døende

22. april kl. 12:06

Øystein Tranås Kristiansen: Skulle jeg være blant disse unge mennene, ville de raskt rive meg i biter, den gang som nå.

22. april kl. 12:07

Øystein Tranås Kristiansen: Jo, det var et moment. Morten kan altså fastslå utslagene av min galskap, men spør seg ikke hvorfor jeg fremstår som gal.

22. april kl. 12:08

Øystein Tranås Kristiansen: Og da må vi altså gå inn på omegahannens natur. Jeg ble engang kjent med en kineser over nett, en som studerte ved NTNU. Han var både omega og gal, men eide ikke mitt refleksjonsnivå. Han kunne gå inn på diverse nettfora og si at han "ikke greide å slappe av" at han "var overspent" hele tiden. Han var intens hele tiden, og hvis du henvendte deg til ham over chat, svarte han det selvsamme sekund, et svært ubehagelig kjennetegn. Han led, javisst, men skjønte ikke hvorfor han led. Grunnen er jo at han er omega, og har blitt overkjørt av sånært ethvert menneske han noensinne har møtt. Han var også svært spjælete, så jeg av bilder. Armer og ben som fyrstikker. Det er den generelle regelen blant omegaer, har jeg funnet ut.

22. april kl. 12:12

Øystein Tranås Kristiansen: På den tiden var jeg tradisjonalist, og det var i den forbindelse jeg ble kjent med ham. Han ville møte meg, jeg har jo denne innvirkningen på enkelte menn. Grunnen til dette er jo min store ærlighet, noe som er fordelaktig overfor menn, men ikke kvinner (kort fortalt) En mann blir fascinert, fordi det er noen som er åpen fra første stund, og han ser det krever styrke å våge og risikere på den måten jeg ad naturen må opptre og være. Kvinner er jo på sin side det beregnende kjønn, og de ser hele min væremåte som et utslag av galskap. For dem er jeg mer eller mindre et sykt dyr, noe som i det store og hele er korrekt. Jeg er jo faktisk gal, fordi jeg manøvrerer ikke til min fordel. Jeg har en annen visjon, som er utenfor deres rekkevidde å engang begripe. Nåvel. Jeg avtalte å møte den gale kineseren, men trakk meg, fordi han ble for intens. Han mente at

det "var ment til å være" og at "Det kom til å bli stort, han kunne føle det" slike ting. Jeg ble redd for at han skulle klenge seg fast, eventuelt skjære over strupen min. Og jeg har stor toleranse for de gale, jeg har møtt mange av dem.

22. april kl. 12:19

Øystein Tranås Kristiansen: Helv ... drit igjen

22. april kl. 12:20

Øystein Tranås Kristiansen: Nå kommer vi til to spor ... overordnet samfunn og individ.

22. april kl. 12:20

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, altså, individ. Jeg har hatt med mange av samfunnets utstøtte, de gale, omegaene å gjøre. Min fordel er jo at jeg er istand til å se meg selv. Min andre intellektuelle chatpartner i livet var en jødinne. Den første jeg chattet intellektuelt med var en Canadier ved alder 18, jødinnen chattet jeg med ved alder 20. Alle andre jeg chattet med i det tidsrom var mer eller mindre overfladiske relasjoner eller sexobjekter.

22. april kl. 12:24

Øystein Tranås Kristiansen: Jødinnen var temmelig smart, og ikke minst, sensuell, for ikke å si seksuell. Jeg har jo tidligere hevdet (tror jeg) at den optimale rasekombinasjon er en germaner og en jøde, i henhold til verdensviljen, Nå kommer jeg på at jeg kanskje aldri ble ferdig med den posten, må se på det senere. Suffice to say, hun representerte en stor dragning på meg.

22. april kl. 12:26

Øystein Tranås Kristiansen: Det var litt smertefullt da hun sa at hun ikke kunne dra ut på byen alene. People would think I had noone, sa hun. Det var en tid da jeg var nødsaget til å sosialisere meg, alene. Der og da skjønnte jeg at jeg var mer utstøtt enn de utstøtte. Så hva gjorde henne gal? Vel, hun hadde drept ekte mennesker, det påstod hun ihvertfall, og jeg tror det så gjerne

22. april kl. 12:27

Øystein Tranås Kristiansen: Hun hadde altså patruljert nabolaget sitt med en M-16, og en araber, hun nektet å kalle dem palestinere (et navn konstruert av romerne) dukket opp i et vindu med en ak-47 og ropte Allah Akhbar. Vel, hun plaffet ham rett ned.

22. april kl. 12:29

Øystein Tranås Kristiansen: Hun så altså blodspruten, men ikke liket. Jeg prøvde å rasjonalisere det hele. Hvis han hadde tenkt å drepe henne, hadde han vel skutt henne først? Hun svarte at arabere var ganske dumme, og at de tenkte vel ikke så langt. Det hele var mildt sagt sjokkerende for meg.

22. april kl. 12:30

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg greide å imponere denne jødinnen, fordi jeg var veltalende, og hadde en del historisk kunnskap jeg skamløst kunne spille på. Vår relasjon ble brutt da hun begynte å sende meg bilder av seg selv, innsmurt i blod mens hun kjærtegnert diverse kniver. På den tiden hadde jeg ikke begynt min karriere som ... satanist eller hva d nå vil kalle det, så det hele fremkom som sykt for meg. Og jeg ga uttrykk for det i en eneste setning. "That's pretty fucked up." Det medførte at hun brøt relasjonen.

22. april kl. 12:32

Øystein Tranås Kristiansen: Kineseren ble altså for syk for meg, fordi jeg skjønnte at han bare var et menneskebeist fanget i sin egen lidelse, uten mulighet for refleksjon eller slippe ut. Jeg pleide å omgå de gale, men akkurat ham ... den dag i dag, tenker jeg at jeg trådte til side for en kule da jeg sa nei til ham.

22. april kl. 12:34

Stian M. Landgaard: Stray from the path of the non-judgmental with a woman, and you will soon be without the woman.

22. april kl. 12:34

Øystein Tranås Kristiansen: Og da kommer vi til dette med samfunn

22. april kl. 12:34

Øystein Tranås Kristiansen: Kineseren studerte nemlig europeisk middelalderhistorie ved NTNU. Som meg var han tradisjonalist. Videre hatet han sitt eget samfunn. Han hatet, med lidenskap, kinesere. Som han sa, europeere har for liten kapasitet for godhet, kinesere har for stor kapasitet for ondskap. Han vemtes ved å være i sitt eget land, og uttalte at han helt sikkert ville begå selvmord den gang han måtte tilbake (foreldrene sponset utdannelsen)

22. april kl. 12:37

Øystein Tranås Kristiansen: Og det verste er, denne gale mann hadde nok rett. Vi Europeere har jo denne idealistiske kjernen. Selv da vi seilte rundt og erobret verden, og forårsaket den mest umålbare sorg og lidenskap for denne verdens folkeslag, gjorde vi jo det for et høyere mål, Guds rike og alt det der. Europeeren er den eneste med denne selvforledelsen. Ingen andre tenker slik. Afrikaneren sier med rette "In kindness I see weakness" og kineseren tenker alt i materielle termer. Alt til sin egen fordel

22. april kl. 12:40

Øystein Tranås Kristiansen: Så denne gale kineser, han var på samme tid gal og et geni, han hadde overgått sitt eget folk, og blitt utstøtt av sitt eget folk, og hatet dem med inderlighet jeg aldri, aldri før har sett. Og jeg vet mye om hat.

22. april kl. 12:41

Øystein Tranås Kristiansen: Han viste meg noen videoer med kinesere på en skole, som dengte løs på hverandre med jernrør. Dette brukte ham som bevis på deres ondskap, vel det behøves ikke, fordi den kan jeg tenke meg til så altfor godt. Om jeg kan være så frimodig, kjenner jeg til faren med semittene, jamfør mitt møte med jødinnen. Semitten er den mest åndelige av alle skapninger, og har ... vel, brakt verden videre. (om dette kan meget sies) Jeg vet at asiaten er en materialist, ja nesten utelukkende en materialist. Jeg husker så meget godt hvordan øynene til en asiatisk dame lyste opp da jeg fortalte at jeg skulle bli biblioteksjef. Alle av dem er slik. Det er ikke å nekte for. Men jeg vil selvsagt finne mer tilbakeforliggende, historiske årsaker, til at asiaten byr meg imot.

22. april kl. 12:45

Øystein Tranås Kristiansen: Asiaten var nemlig aldri en bildedyrker. Kun i en kort periode, ved Alexander den stores tid, under påvirkning fra hellenertiden, laget de terrakottaer i menneskeskikkelse. Ellers har asiatsens åndelighet vært ganske abstrakt, og sterkere enn det antikke middelhavsmenneske, må nevnes, siden deres tradisjonelle kultur overlevde deres egen versjon av slavemoral. Grunnene til dette? Et bilde er vel lettere å diskreditere, de var ikke så fattige og nødstilt, og buddhismen er ikke så fanatisk som kristendommen. Nuvel, det at de ikke dyrket bildet på noe stadiet, bare påført utenfra, betyr at de ikke dyrket det vakre. Kun de greske bilder fremkommer meg som vakre

22. april kl. 12:48

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg kan også si om japansk sivilisasjon, mye er interessant og fascinerende, men hele nasjonen er bygget opp av servile betahanner. De har altså ikke den sterke individualitet jeg etterspør.

22. april kl. 12:49

Øystein Tranås Kristiansen: Forøvrig vil jeg si i forordet til denne boken, at jeg verdsetter subjektiviteten fremfor alt, og det er fra subjektiviteten min tanke utgår. Den stakkarlige omega er subjektiv, men han ser seg ikke utenfra. Han utøver kun sin tragedie, er immanent med sin tragedie. Hans subjektivitet er altså null og void.

22. april kl. 12:50

Øystein Tranås Kristiansen: Men min subjektivitet er gyldig, Jeg føler og tenker og erfarer i ytterpunktet, og analyserer så siden. Jeg er den nye gud. Det fremste menneske ad idag.

22. april kl. 12:51

Øystein Tranås Kristiansen: Det germanske menneske vil jeg også fordømme. Det er her snakk om grovbyggede beist i skogene, som dyrket treutskjæringer ...

22. april kl. 12:52

Øystein Tranås Kristiansen: Da Britannia ble erobret av sakseren, og da den siste romer ble kastet ut, døde altså kulturen. Man gikk til det forsimplede landbruksliv, og uten historiske prestasjoner overhodet, gikk man over til kristendom en gang på 600-tallet. Man gikk fra verre til verste, uten noen periode av storhet, og det sier alt.

22. april kl. 12:53

Øystein Tranås Kristiansen: Så for meg (med min subjektive, hensynsløse og ad analysen geniale tanke) er kun middelhavssivilisasjonen gyldig for den menneskelige utvikling. Mer presist, den greske og siden romerske sivilisasjon. Man dyrket det vakre gjennom bildet, og man hadde skrift, tanke og etterrettelighet uten innblanding fra den semittiske gift.

22. april kl. 12:55

Øystein Tranås Kristiansen: Dette nådde sin ende ved kristendommens inntog, den store tragedie. Fra ekstrem storhet, til det lille ... det veldig lille ... den ødeleggelse som knuser adoniser og jomfruer den dag i dag.

22. april kl. 12:56

Øystein Tranås Kristiansen: Kun i enkelte glimt, i enkelte områder og til enkelte tider, har vi sett denne storhet reproduert. I Tysklands filosofer, hos Frankrikes theisme (tilgi her, har mistet begrepet, skal gjøre research) under Napoleon og avleggere. Napoleon uttalte jo: It is by making myself Catholic that I brought peace to Brittany and Vendée. It is by making myself Italian that I won minds in Italy. It is by making myself a Moslem that I established myself in Egypt. If I governed a nation of Jews, I should reestablish the Temple of Solomon

22. april kl. 13:00

Øystein Tranås Kristiansen: Til sist, i enkelte aspekter av amerikansk kultur, har den greske og romerske ånd vist seg. Når denne ånd er rendyrket, er den sterkest, best. Sammenblandet med kristendom og slavemoral blir den alltid mindre, men den kan fortsatt være potent

22. april kl. 13:01

Øystein Tranås Kristiansen: For en tenker blir det viktig å distingvere mellom bestanddelene, slik at man kan finne frem til det fornuftige, formålstjenlige, og vakre ...

22. april kl. 13:01

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, avslutter snart ...

22. april kl. 13:02

Øystein Tranås Kristiansen: Bare et siste ord, leak then brb.

22. april kl. 13:02

Øystein Tranås Kristiansen: Min far venneforspurte meg på facebook. Jeg trodde jeg hadde blokkert ham, han har antakelig laget en ny konto. Han sa ikke noe, og drapstruet meg ikke denne gangen. Han ville bare påminne om sitt nærvær. Han har nok oppfattet min periode av relativ svakhet gjennom familiære kanaler, og vil vel kapitalisere med angst og lidelse for meg. Men min relative svakhet er bare nok et stadiet mot storhet, jeg fødes stadig. Profilbildet hans var av ham med solbriller på og et sedvanlig smil påklistret. Jeg fikk en intens trang til å slå inn ansiktet hans, og slå til noe ansikt ikke var igjen. Jeg fantaserte om å trampe ned over ham, og sette hælen i tennene. Ved gudene! Og det er akkurat det. Det er denne intense følelse, med min evne til å se og tenke, som gjør meg til et geni. Jeg kan føle alt dette, og lene meg tilbake og le. Ulik kineseren er jeg ikke fanget i meg selv. I så tilfelle ville han ha ledd av sine kinesere.

22. april kl. 13:10

Øystein Tranås Kristiansen: Uansett vil jeg si at denne farsentitet fremstår som forutsigelig, et mekanisert monster, sosiopat som han er. Jeg føler en blanding av forakt, likegyldighet og avsky. Hvis jeg en dag skulle drepe ham, ville være på den samme måte jeg dreper et insekt. Jeg håper bare at for mye av ham ikke klistrer seg til hendene ...

22. april kl. 13:12

Øystein Tranås Kristiansen: Alt dette inngår i den helliggjorte individuelle følelse. For meg tillatt, for slaven en skam. Alt en gud gjør, hellig, alt hunden gjør, en skam.

22. april kl. 13:13

Øystein Tranås Kristiansen: Blir morsomt å renskrive alt dette. Over og ut.

22. april kl. 13:13

John Olav Oldertroen: Oi ...

22. april kl. 13:20

Stian M. Landgaard: Dette skulle egentlig komme for femti kommentarer siden, men man blir jo nedrent av folk når man er på jobb ...

Rent intuitivt ser jeg en parallell mellom din påstand om populærkulturell sannhet vs. universitets løgner og Schopenhauer vs. Hegel. Hegel hevdet jo at historien er en dialektisk prosess av nødvendighet frem mot åndens absolutte rasjonelle forståelse av virkeligheten, og Hegel så jo seg selv, den moderne protestantismen og det monarkiske Preussen som historiens "ende", i en viss forstand. Hans filosofi støttet i så måte opp om statsmakten, Gud og alt det etablerte, i en tid hvor det var temmelig sterk konsensus om verdien av disse tingene, nemlig etter napoleonskrigene, da det hersket en slags balanse mellom moderne opplysningstid og føydal autoritet. Følgen var at Hegel fikk et professorat ved universitetet i Berlin, og alle studentene flokket seg om ham (og ignorerte Schopenhauers forelesninger, som Schopenhauer hadde lagt til samme tid som Hegels i håp om å utkonkurrere ham).

Schopenhauer mente at Hegel var en sjarlatan og en tåkefyrste, og at de verste filosofer var de som levde AV filosofi, ikke FOR filosofi, altså var ansatt av et etablissement fremfor å filosofere fritt. Selv var Schopenhauer i den heldige posisjon at han ikke trengte å tjene penger på sin filosofi (han fikk da heller ikke lønn fra universitetet i Berlin, det var det kun professorene som gjorde, altså Hegel), han kunne derfor fritt eksponere ideer som hverken var gunstige for Gud eller kongen av Preussen, men det var nesten ingen intellektuelle som brydde seg. At en irrasjonell vilje skulle overstyre det rasjonelle, historiske fremskritt, var en direkte fornærmelse mot det velutviklede Europa, det moderne Preussen, dette ypperste produkt av sivilisasjon og tysk ånd. Schopenhauer talte for døve ører.

Først etter revolusjonsåret 1848, da de liberale intellektuelles tro på et stadig fremadskridende fremskritt i tråd med idealene fra den franske revolusjon ble smadret til pinneved av de føydale overkikadorene som varmet sine aristokratiske rumpe på tronstolene over det ganske kontinent, fikk Schopenhauers ideer endelig gehør. Hva faen? Kanskje det bare var piss at historien går sin nødvendige gang mot det absolutte? Kanskje verden bare er et kaotisk helvete av viljer? Med ett var den uhyrlige "løgn" (Schopenhauers) blitt en tragisk sannhet, og den optimistiske "sannhet" (Hegels) var blitt en forfalsket løgn.

22. april kl. 13:20

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, det er det som er problemet, man er utstøtt med sannheten, samtidig som den utstøtte må skaffe seg legitimitet på et eller annet vis. Samtidig har man neppe Schopenhauers ressurser eller Nietzsches velsignelser. But damn ... det er dette mitt neste store bidrag skal handle om, må bare gjøre en redegjørelse over Freud først.

22. april kl. 13:45

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, skal samle noen tråder her, noen løsrevne tanker.

22. april kl. 13:47

Øystein Tranås Kristiansen: Symbolet fremkommer oss som vakkert (ja, jeg tilbakekommer) Hvorfor? Vi finner to grunner, fordi det har en lindrende effekt gjennom sin skjønnhet, og fordi den representerer vår indre natur, det er følelsens første forestilling så å si. Men utifra dette, skjønner vi hva den lindrende effekt kommer av, symbolet viser til det vi vil ha. Viljen, som Nietzsche sier, kan bare verdsette det man ikke har. Hele min symbolisme er altså bygget på Nietzsches metafysikk.

22. april kl. 13:48

Øystein Tranås Kristiansen: Hvis du er en kineser som har skjont en del ting, er det viktig å hate kinesere. Men det er også viktig å le av dem. Se seg selv og dem på avstand.

22. april kl. 13:49

Øystein Tranås Kristiansen: Så kommer en tanke jeg ikke skal uttale høyt ...

22. april kl. 13:49

Øystein Tranås Kristiansen: Men her er noe jeg skal si høyt! Ingen materialist har laget dette.
Afrikaner, arbeider, kropp. Asiat, kjøpmann, pengepung.

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

22. april kl. 13:51

Øystein Tranås Kristiansen: Men ... wtf.

22. april kl. 13:54

Øystein Tranås Kristiansen: Der forsvant det siste jeg skrev

22. april kl. 13:55

Øystein Tranås Kristiansen: Det jeg skulle til å si. Jeg husker jeg leste i min mors astrologibøker (det er jo der jeg har min bakgrunn)

22. april kl. 13:56

Øystein Tranås Kristiansen: Tanken kan deles inn i to kategorier, den tanke som går i en sirkel utover (intuitiv, ekspanderende), og den tanke som sirkler innover (avgrensende, definerende)

22. april kl. 13:56

Øystein Tranås Kristiansen: Dette finner jeg gyldig den dag i dag.

22. april kl. 13:56

Øystein Tranås Kristiansen: Intuisten. Er det slik den mindre intelligente tenker? At alt han tenker, utgår fra en guddommelig visjon, faktafeil er ikke viktig, det er å fange visjonen som er viktig. Dette betyr, at for å rettferdiggjøre den ekspanderende, intuitive tanke, må vi bevise det underbevisste, eller det ubevisste, (jeg er for dum til å distingvere nå) En oppgave jeg bør ta senere

22. april kl. 13:58

Stian M. Landgaard: Åpenbart at det er i den tanken du har sett forskjellen på deg (intuitiv, ekspanderende) og meg (avgrensende, definerende).

22. april kl. 13:59

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, nå er det over og ut for denne gang, for real. Later my boys

22. april kl. 13:59

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg fant meg selv i møtet med deg. Hi hi (no homo)

22. april kl. 14:00

Stian M. Landgaard: Men jeg tror også det kan henge sammen med hvilket stadium tenkeren er på. Du var jo matematisk determinist da du møtte meg, og så åpnet jeg deg (åndelig, ikke kroppslig (no homo)), hvorfor du ble nødt til å reevaluere absolutt alt, og på det stadiet i prosessen er det tvingende nødvendig å være intuitiv og ekspanderende, å sluke i seg mest mulig (no homo) av impulser utenfra.

Mens jeg, som jo på det tidspunktet hadde vært nietzscheaner i ti år, hadde min ekspanderende periode da jeg drepte Rolf (åndelig, ikke kroppslig (no hitman)), og de siste årene har jeg derfor vært mer opptatt av å avgrense og definere, av å finne frem til nyansene i filosofien, noe som også passer godt sammen med et fagfilosofisk prosjekt som en masteroppgave er.

22. april kl. 14:03

Øystein Tranås Kristiansen: Interessant. Jeg har jo en rasjonell side, og du kan være intuitiv. Det virker som det er et spørsmål om hva man legger vekt på. Skal man ha en fremtid, bør man altså legge til rette for begge deler. Husk også på at jeg var kvasi-nietzscheaner fra tidlige tjuerår. Og min determinisme var bare en slags ramme lagt over en del andre ting (symbolismen i fantasy og det vi kan kalle det aristokratiske sinnelag)

22. april kl. 14:11

Øystein Tranås Kristiansen: "Aha, så det har du tenkt, men det tenkte Nietzsche så mye bedre."

22. april kl. 14:13

Øystein Tranås Kristiansen: Så det ekspanderende handler altså om å spy ut materiale, følelsenes første forestilling, for siden å bearbeide og presentere det med rasjonalitet. Jeg har kritisert deg for å unndra deg den intuitive prosess, dvs, at du bare skal ha bearbeidet dødt materiale og

annenmannsverk, og du har stadig forsøkt å voldta min jomfruford med fornuftige funderinger og historikk (som den siste tids poster viser)

22. april kl. 14:14

Stian M. Landgaard: Det er jo også derfor du etter sigende unngår å involvere deg personlig med meg (no homo). Jeg er for farlig for din åndelige oppvåkning, min Brutus. Samtidig er det alltid en glede for meg i min definisjonsonani å bli tilført dine friske innsikter. Vi inntørkede mumier lukter ferskt blod og kommer ravende med utstrakte armer.

22. april kl. 14:21

Øystein Tranås Kristiansen: Vel, frykt ei lenger, for nå er raseriets tid brutt. Kommer fortsatt til å skrive kapitler på denne tråden, se hva jeg får til.

23. april kl. 07:14

John Olav Oldertroen: Jeg ser for meg den unge Platon som forsøker å finne mening i skyggene i hulen. Takknemlig uvitende om årsaksrekkefølgen mellom gassforbrenning, fotoner og den bedøvende effekten av CO2.

23. april kl. 08:50

Øystein Tranås Kristiansen: Leseliste for adoniser

Det er viktig å ikke være for ambisiøs, og jeg vet så altfor godt at jeg har begrensninger i min evne og mulighet til å sette meg inn i ting. Likevel er det visse tenkere jeg må igjennom, både for etterrettelighetens skyld, og fordi det kan bringe ytterligere perspektiver. Før jeg ferdigstiller denne boken, er dette altså hva jeg skal ha vært igjennom:

Schopenhauer - Verden som vilje og forestilling (ikke lest)

Freud - Totem og Tabu (lest)

Jung - En av hans bøker om arketyper, finner ikke spesifikt verk nå

Nietzsche - Moralens genealogi (ikke lest) samt mer.

Otto Weininger - Systematisert kvinnehat og selvmord ved alder 21, what's not to like. **[Selvmordet kom ved alder 23. Fakta og detaljer er for idioter.]**

William Blake - Han er krypto-anti-modernist.

Camille Paglia (delvis lest)

Alt for å underbygge og ekspandere på min symbolteori. Jeg innrømmer glatt at jeg ikke går vitenskapelig og fordomsfri til verks, men hvem gjør vel det.

23. april kl. 09:09

Stian M. Landgaard: I nattens mulm og lyse har det dog slått meg at ikke all populærkultur taler sannheten rent direkte. Mye av den bekrefter jo bare visse kulturelle forestillinger. For eksempel Tom Egeland og hans onde munk. Eller også frigjorte actiongirls som sparker 120-kilos mannerumpe. På den annen side, barske menn og vakre kvinner er jo en viktig ingrediens i omtrent all populærkultur (jeg la merke til at Pia på Litteraturbloggen nevnte Hollywood-filmer som kommersiell vellykket kunst), og det er jo fordi det taler til den sunne naturlov som tilsier at barske menn og vakre kvinner rangerer høyest sett gjennom livets optikk.

24. april kl. 04:11

Øystein Tranås Kristiansen: Jau, som vi tidligere har vært inne på, den dionysiske elv sluses inn av den apollinske forestillingen, og alle helter ad idag har en moralsk dimensjon. Han slår ikke før skurken slår først. Jeg ser på gamle filmer som El Cid og Ben-Hur. Der folder helten bokstavelig talt hendene og bønnfaller skurken om å vise nåde. Skurken nekter selvsagt hånlige, og helten blir nødsaget til å drepe ham. Sykelig ... I game of thrones er jo dvergen Tywin sammen med en vakker kvinne. Men alle som tenker ærlig, vet at en vakker kvinne ikke kan elske en dverg, enn si bli seksuelt tent. Vi fremstiller det sånn fordi vi vil det skal være sånn, men det er ikke sånn.

Camille Paglia snakker jo om dette, men jeg vet ikke nøyaktig hva hun mener med at populærkulturen er sunn. Er det fordi den fremstiller det vakre, eller er det fordi populærkulturen

faktisk er levende, altså konsumeres? Den finkulturelle liker å innbille oss at han hovedsakelig leser tunge romaner og hører på opera og symfonier, men hvem fanden er det nå som, helt ærlig, gjør dette idag? Romanen er ifølge Paglia død som en sild. Istedet er det det levende bilde som dyrkes og konsumeres. Pornoen er jo en klar arvtaker til gudinnedyrkingen ...

Omhandlende det vakre, det vakre lever fortsatt på kinolerretet, mens de finkulturelle romanene handler om livstrøtte moralister som ironiserer over livet selv! Jo mer man kan ironisere og ta avstand, jo mer opphøyd er man. Under begge disse kriterier, i forhold til det vakre og faktisk liv for mediet, er altså finkulturen død. Jeg skal gjøre videre undersøkelser om dette.

24. april kl. 10:17

Øystein Tranås Kristiansen: Det er interessant hvordan Freud bruker samme metode som meg. Dersom noe finnes i vanlige folks bevissthet eller i populærkulturen, må det nødvendigvis ha noe for seg. (iallfall hvis det er snakk om mellommenneskelige forhold, jeg utelukker her moralske forestillinger) Freud snakker blant annet om forholdet mellom svigersønn og svigermor, og hvordan dette forholdet er kjent for å være betent, og argumenterer for at dette ikke er en tilfeldig forestilling. Han mener mange foreldre lever livet gjennom sine barn, og på sett og vis gjenopplever barnas følelser. En mor som identifiserer seg sterkt med sin datter, står altså i fare for å forelske seg i hennes utkårede. Dette er noe som ikke kan uttrykkes klart, ikke engang i tanken, og derfor må moren kompensere. Hun undertrykker sin følelse av forelskelse mot svigersønn, ved å utsette ham for fiendtlighet og kritikk. Jo mer hun kritiserer ham, jo mer holder hun sin egen forelskelse på avstand.

25. april kl. 00:01

Øystein Tranås Kristiansen: Tenk på det neste gang du har en kritiker. Det motsatte av kjærlighet er likegyldighet.

25. april kl. 00:02

Øystein Tranås Kristiansen: Ydmykt forsøk på gjendiktning

Sang til Mithras

Hymne til den 30de Legion: circa 350 e.kr

Mithras, gud av morgenen, våre trompeter vekker murene!

"Roma er over nasjonene, men du er over alle!"

Nå som navnene blir besvart, og vakten marsjeres bort,

Mithras, også en soldat, gi oss styrke for dagen!

Mithras, gud av middagshøyden, røsslyngen svømmer i heten.

Hjelmene våre svir pannen, sandalene brenner føttene.

Nå i den trøttende timen - nå så vi ikke blunder og blunker,

Mithras, også en soldat, hold oss tro til vår ed!

Mithras, gud av solnedgangen, lav ved de vestlige lender

Du synkende udødelige, udødelig for å reise deg igjen!

Nå som vakten er til ende, nå som vinen blir tappet,

Mithras, også en soldat, hold oss rene til morgenen!

Mithras, gud av midnatt, her hvor den store Oksen dør,

Se på Dine barn i mørket. Åh, ta imot vårt offer!

Mange veier har Du tilvirket - alle av dem leder til lyset!

Mithras, også en soldat, lær oss å dø oppreist!

25. april kl. 00:41

Øystein Tranås Kristiansen: 'Puck of Pook's Hill' is a fantasy book by Rudyard Kipling, published in 1906, containing a series of short stories set in different periods of English history. It can count both as historical fantasy – since some of the stories told of the past have clear magical elements, and as contemporary fantasy

http://www.poetryloverspage.com/.../song_to_mithras.html

Poetry Lovers' Page - Rudyard Kipling: A Song to Mithras

www.poetryloverspage.com

25. april kl. 00:42

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=F4w5WMeTgok...> Og her en sang av diktet, med litt forandringer mot slutten. Er temmelig sikker på at jeg har hørt melodien før i A clockwork orange, så det må være Purcell eller en moderne komponist jeg ikke husker navnet på.

Mithras: The Soldiers Marching Song.

A song that can be sung by soldiers in Honor to the God Mithras. {The Soldiers M... Vis mer

25. april kl. 00:46

Øystein Tranås Kristiansen: Åpenbart at denne solkultusen har vært fascinerende for flere kunstnersjeler, blant annet Kipling, bandet Sol invictus og bandet Audiomachine.

<https://www.youtube.com/watch?v=thV2FcW0EN4> Denne var jo sjarmerende (mye rart dog)

Åpenbart at dette representerer mitt pappapistiske element. Det synes klart for meg at man bør søke å bruke av alle lidensksparadigmene, selv om man naturlig nok har et festepunkt, på samme måte som man tar imot alle kunstparadigmer. Kunst og lidenskap hører også sammen. Jeg har ikke redegjort for det siste inspirandum av Freud ennå, men det vil touche inn på emnet. Det blir når jeg er rede til å arbeide (relativt) intellektuelt igjen.

SECRETS - Sator Square and the Saturn, Mithraic Mysteries!!!

Mithraic Mysteries the Sator Square and the Saturn

25. april kl. 01:12

Øystein Tranås Kristiansen: Når en mann tar til å dyrke det solare, er det jo for å motvirke kvinnens overveldende kraft, og det er klart at følsomme kunstnertyper er ekstra påvirkelige for det sistnevnte. Åpenbart, åpenbart.

25. april kl. 01:16

Øystein Tranås Kristiansen: I know where I'm going and I know the truth, and I don't have to be what you want me to be ... I'm free to be what I want. Ali as quoted by Sports Illustrated - 1964 (kommer tilbake med mer, må bare pludre litt)

25. april kl. 14:21

Øystein Tranås Kristiansen: Alright, da er jeg tilbake. Hadde en dag ++ med lite gjort, men det er fordi til og med en gud må bevege seg ut i den verdslige verden, heh. Eventuelt kan man si at man blir sliten. Tenkte jeg måtte nevne en del ting, før jeg glemmer det.

Landgaard hevder, såvidt jeg kunne huske, at han med hadde såkalt intuitive faser når han doserte læresetninger for denne verdens Rolfer og Tranåser. Jeg stusset litt over dette. Dette var i relasjon til de to tanketyper jeg hadde kommet frem til gjennom mors new age (bøker) Hvor det ble fremstilt slik at noen hadde tanker som gikk i sirkler utover, altså ekspanderende, intuitivt, og noen hadde tanker som gikk i sirkler innover, innsnevrende, definerende, På hvilken måte kunne Landgaard ha vært en utover-mann, en tankeekspansist eller intuist, bare ved å dosere læresetninger for sine stakkars underlings? Jeg har kommet frem til at dette kommer an på hvordan man ser det.

26. april kl. 17:41

Øystein Tranås Kristiansen: Vi kan si at summen av det ekspanderende tanke-system, består av ens egen tilbøyelighet kombinert med den kunnskap man på et eller annet vis har tilegnet seg. Dette gir grunnlag for de ufunderte bilder og konsepter man på sett og vis genererer og kaster ut i verden. Det innsnevrende tanke-system må vel på et eller annet punkt også være beroende på den subjektive tilbøyelighet. Man tar til seg læresetninger og tanker, og hvis man med sitt indre sannhetsbehov ser at dette må stemme, godkjenner man det helhetlige tanke-systemet. Hvis Landgaard hevder at han var ekspanderende overfor Rolf og Tranås, ved å på sett og vis slenge ut sin tankekraft for å vinne oss til sin side, på en slags ureflektert måte, har han vel rett i det. Der jeg initielt sett tenkte at Landgaard er for redelig til å være ureflektert, har jeg ved egen kritikk av Landgaard allerede fastslått at det er nettopp det han gjør. Gorillaen Landgaard kan rettferdiggjøre det meste til å være rasjonelt, så lenge det tar hensyn til hans indre av forestillingen genererte behov. Jeg må altså gi Landgaard rett i sin påstand. Som noen siste ord om dette, er det også åpenbart at begge tanke-systemer er nødvendige, skal de gå noe sted, men at vi naturlig nok, i dette som med mye annet, har et naturlig festepunkt. En fullkommen innsirkler vil aldri kunne ta innover seg en helhetlig verden, kun de enheter som står i et logisk forhold til hverandre. En fullkommen intuist vil bare slenge ut konsepter og bilder, uten noensinne å forstå og relatere dem til hverandre.

26. april kl. 17:50

Stian M. Landgaard: Jeg turde spesifisere min påstand. Det jeg mente, var snarere at da jeg var i en intuitiv, ekspanderende fase, falt det meg naturlig å dosere overfor Rolf. Ja, snarere overøse ham

med mine stadig nyttilflytte tanker. Det var altså ikke slik at min dosering var årsaken til min ekspanderende, intuitive tenkning.

26. april kl. 17:51

Øystein Tranås Kristiansen: Ah, ja. Men litt av grunnen til at jeg stusset, var at det ikke fremstod slik at du var overøsende intuitiv i møtet med meg. Jeg tenker, uten å vite, at selve generatoren, Landgaarden, må ha vært vesensforskjellig i møtet med respektivt Rolf og Tranås. Jeg mener, da jeg møtte deg, fremstod du jo for meg som en livstrøtt mumie.

26. april kl. 17:53

Øystein Tranås Kristiansen: Så overfor Rolf var du altså en overøsende intuist, overfor Tranås var du en tilbakelemt og modererende rasjonalist. Right?

26. april kl. 17:55

Stian M. Landgaard: Det er riktig. For som jeg sa for kort tid siden, mener det var her på "bloggen", så overøste jeg Rolf med filosofi på et tidspunkt hvor jeg selv var i ferd med å tilegne meg nye kunnskaper. Jeg var i en ekspanderende fase, jeg flommet over av tankekraft.

Kort sagt: "Ja" er svaret på ditt siste spørsmål.

26. april kl. 17:55

Stian M. Landgaard: I 2011 var jeg i en helt annen fase, til visse. Da hadde jeg kjempet med en udugelig roman i fire år, og min nietzscheanske kraft fra 2002-2006-perioden lå mer eller mindre brakk.

26. april kl. 17:56

Øystein Tranås Kristiansen: Et helt annet sidespor: Om denne kineseren som jeg snakket om. I bilder han hadde tatt av seg selv, fremstod han som helt uten ansiktsmimikk. Alle musklene i ansiktet var avslappet, som på et lik. Og det er jo ikke så rart. Ingen andre hadde tatt disse bildene av ham. Dette er noen av grunnene til at jeg instinktivt trakk meg unna. Han var en tikkende bombe.

Det er på en måte omegaens skjebne, den ytterste ensomhet og vanry. Her er det en annen ting som har slått meg. Når det gjelder gruppebilder av enhver art, familietreff, sammenkomster, idrettsbilder, klassebilder, konfirmasjonsbilder, er det slik at den som konsistent står i ytterkanten av bildet, nødvendigvis må være omega. Den sosiale statusen viser seg rett og slett i plasseringen. Hele denne antakelsen har sine unntak. Min skolevenninne Ingri Bergin er f.eks. i utkanten på et av våre første klassebilder, og hun har siden blitt et supermenneske (gift, unge, lege ved alder 24, godkjent på alle livets områder) Det er altså ikke enkelttilfellet, men summen av tilfeller, som gir en pekepinn. Og det var dette som gikk så smertefullt opp for meg i Tromsø, da denne mekanismen ble formet i mitt hode ved utførelsen av sitt eksempel. (min tante snakker meget så tankenes rekke blir brutt)

26. april kl. 18:02

Øystein Tranås Kristiansen: I Tromsø hadde jeg altså meldt meg på en slik studentbar. I det gruppebildet som ble tatt, stod jeg altså i utkanten, og i et uhyrlig øyeblikk gikk den fulle sannheten opp for meg. Jeg husker også et annet øyeblikk. Jeg stod i baren sammen med en vakker og ung kvinne, og skuet utover forsamlingen av sosiale mennesker. Det gikk opp for meg at jeg aldri kunne bli en av dem. Den vakre kvinnens nærvær, med hennes stadige oppmerksomhet og munterhet, forsterket bare min sorg. Da kvelden gikk mot slutten, var det en mann som hang i baren, bare for å prate med oss. Det var også vesensforskjellig fra meg. Han hadde ingen skjellig grunn til å være der, han drakk ikke engang, likevel hang han der for å være i nærheten av andre mennesker. Ikke det at han var ensom. Jeg tror han var godt stilt på alle områder. For meg var det uhyrlig å møte et slikt menneske. På slutten av kvelden befalte den vakre kvinnen at denne mannen skulle gi meg en klem, de hadde vel merket mitt mismot. Dette ble altså høydepunktet på uhyrligheten, fordi det gikk opp for meg at dette var den første kroppskontakt jeg hadde hatt, som stod i erindrings minne, så å si.

26. april kl. 18:08

Øystein Tranås Kristiansen: Landgaards påvirkning må forklares ytterligere. Sett utenfra kan han fremstå som en uhyrlig, nærmest satanisk kraft, som påvirker mennesker med de tingene de slettes ikke skulle ha fått hørt. Familiemannen Rolf ble altså nødt til å få tilbakevist de sannheter som gir maksimal trygghet, og den utfordrede Tranås ble mer eller mindre slått ut av gjenge med dette her, noe som medfører at han går amok idag. Mange tenker nok at det er all grunn til å skylde på Landgaard. Jeg vil i relasjon til dette komme med noen tenkte eksempler fra forestillingens og

subjektivitetens verden.

La oss si at vi har en ung kvinne på et menighetsmøte, som hører en buldrende presterøst preke om de og de sannheter. Hun kan la hele sitt liv overstyres av disse sannhetene, og når hun kommer hjem, kjefter hun ned og brøler hun mot det som ikke sammenfaller med prestens ord. Også alt som ikke sammenfaller i hennes eget indre, trykker hun ned. Hun har altså blitt en slags arketypisk kvinne av forestilling. Hun ville til visse ha instinkter som var til hennes fordel, å ha sex med helter, ta av seg barn, lese dikt (hva har du) Prestens ord sender henne inn i en overstyrende form.

La oss trekke frem Rolf som eksempel. Han lyttet til Landgaards ord, og sa seg mer eller mindre enig i alt sammen. Men da det ble spørsmål om å implementere i sin egen livsverden, falt han altså tilbake til sin modus operandi som konformist. Han er altså ikke som i eksempelet med kvinnen. Om Rolf hadde levd i nazitiden, ville han sagt seg enig i alt sammen, men da det ble spørsmål om å skyte jøder, ville han ha nektet. Man kan godt se fordelene med en slik fremgangsmåte. Man forholder seg til den sannhet som er sterkest, men faller tilbake dersom denne sannheten skulle vise seg å være for ekstrem. Rolf blir altså en som med sin kropp blir tatt med på strømmen av andres forestillinger, og som med sin kropp protesterer om det går for langt eller for vidt. Dette er det sunne bondevett i praksis, som ved navngivningen i seg selv også gir uttrykk for ens stand.

26. april kl. 18:20

Øystein Tranås Kristiansen: Tranås ble også utsatt for prestens ord. Men der Rolf nikket og aksepterte alt, vakte prestens ord stor motstand. Tranås raste altså, og gikk til angrep på presten. Etterhvert måtte han likevel innrømme at presten hadde noe for seg. I sine møter med presten, bar altså interaksjonen preg av opprør og aksept. Da Tranås i sin livsverden møtte utfordringer der hans nye tro ble satt på prøve, forkastet han ikke sin innsikt som Rolf gjorde. Han gikk tvert imot amok i forsøket på å overvinne de faktiske realiteter med sine nye åndelige verktøy. Ved første øyekast, virker derfor Tranås som menighetskvinnen, som aksepterte forestillingen fra oven og som derfor raserer sin familie og sin livsverden med dette, uavhengig av konsekvenser. Saken er altså at Tranås har internalisert den ytre påførte forestilling, og omdannet den med sin subjektivitet. Forestillingen han nå gir uttrykk for, har slektskap med, men er ikke de samme som, det han fikk i møtet med presten. Grunnen til likheten med menighetskvinnen, som rabiater følger prestens bud, er fordi Tranås som kvinnen er et følelsesmenneske, det som i skjema blir kalt afrodisk. Det er altså i henhold til subjektivitet å bli vill og gal. Tranås mor har uttrykt bekymring for at Tranås leser Nietzsche og Freud. Det er ikke bra på nåværende tidspunkt, eller kanskje overhodet, har hun hevdet. Saken er

altså at den ytre påførte forestilling har hatt en modererende effekt, som Tranås opplyste sin mor. Tranås var altså mer ekstrem i hemmelighet, enn han er nå ved raseriets antatte høydepunkt i Sol invictus' navn.

Landgaard er altså skyldfri i denne sak.

26. april kl. 18:31

Øystein Tranås Kristiansen: I alt dette, ligger jo noen enkle kjensgjerninger. Man skal aldri akseptere noen forestilling, foruten å bruke den i relasjon til sin subjektivitet. Der Rolfs aksept av forestilling var ikke-genuin, vil opprør være en indikator på at forestillingen har en innvirkning. For hurtig aksept vil altså indikere at man er svak med sin subjektivitet, som kvinnen, eller ikke-genuin med sin forestilling, som Rolf. Kan en forestilling i møtet med en subjektivitet bringe et usselt resultat? Jeg tenker nei. En falsk forestilling vil drepes av en sunn subjektivitet. Der forestillingen får styre, gjør man det i henhold til stand. En bonde blir altså en bonde, en prest blir altså en prest, i møtet med den ytre påførte forestilling man så velger å akseptere. Der subjektiviteten er svak, er man prisgitt sine overmenn, så å si. Da er man avhengig av et samfunn og det andre, for ikke å bringe sin ondskap og sin manglende ryggrad frem i dagen ...

26. april kl. 18:38

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, mat.

26. april kl. 18:38

Øystein Tranås Kristiansen: Hm, skal snart tilbake til noen svært viktige punkter, men det krever stor energi og derfor nøler jeg. Tenkte jeg istedet skulle gi en slags delforklaring på min selvflagellerende virksomhet. På et tidspunkt fant jeg ut at jeg ikke var istand til å skrive. Jeg maktet rett og slett ikke, jeg hadde ikke styrke. Hver gang jeg satte meg foran datamaskinen med noe viktig å si, sank det i meg. I det offentlige rom hadde jeg ikke det problemet. Jeg kunne på en erratisk måte skrive og gi uttrykk for mitt raseri, blant annet fordi dette raseriet hadde en direkte kanal til andre mennesker. Uten en slik kanal, må raseriet være mer indirekte, men konsentrert, og det var vel det jeg ikke maktet. Alt jeg har gjort her i denne offentlighet, har vært en kunstens selvmordsferd. Om jeg ikke gjorde det her, kunne det ikke gjøres, og om det ikke kunne gjøres, ville det mildest sagt vært svært ufordelaktig for meg. Jeg ofrer med glede såkalte venner,

relasjoner, en fornuftig fremtoning, og det å ta seg godt ut, om det bare kan bringe seier.

Noe av Sol invictus eller Til den nye gud, må tilvirkes i det skjulte. Men dette stedet vil fortsatt være åstedet for subjektive betraktninger og de overordnede linjer.

26. april kl. 19:50

Øystein Tranås Kristiansen: Da skal jeg i korte trekk gjøre en redegjørelse for Freud i sin omtale av totemet, og jeg skal etter dette gjøre opp mine egne betraktninger. Jeg merker at jeg begynner å få avstand til dette materialet nå, så det er best å få det ned.

Freud mener at menneskets forgjengere i en eller annen urtid, må ha hatt en svært begrenset sosial struktur, som kan minne om det til hester eller kyr. I en slik flokk, driver en sjalu hann vekk alle andre voksne hanner, og gjør hunnene til deler av sitt harem. En ung utfordrer står altså i fare for å drepe sin far, samtidig som han tar over sin fars harem, bestående av til og med sin mor og søster. Driften mot incest må ligge iboende i menneskets natur, det er derfor vi har slike sterke lover og sterke tabuer mot dette. Det er ingen lov som påbyr mennesker å spise og drikke. En lov blir til for å forhindre det mennesker ellers gladelig ville gjøre. Men hvordan kunne primitive mennesker overskue noen negativ konsekvens av incest på arten, de som ikke hadde noe forhold verken til hygiene eller verdighet? Freud mener at her har en historisk prosess funnet sted, som legger til grunnsteinen til vårt totem og tabu som er virkende til den dag i dag. På et tidspunkt har de utstøtte hanner dannet en homoseksuell brødrflokk, nødvendigvis homoseksuell, siden de var forhindret enhver interaksjon med hunnkjønn. Disse ble ved å gå i forbund, sterkere enn den overlegne hann, og de ble istand til å drepe ham, altså drepe sin egen stamfar. Det ligger i forbundet mellom brødrers natur at medlemmene på sett og vis er likemenn, og om en av hannene skulle ta over hele haremet alene, ville man bare hatt en gjenkomst til den opprinnelige tilstand. Man måtte altså forby noen å ta den stillingen som stamfaren hadde hatt. Man beundret denne stamfar for sin styrke, samtidig som man hatet ham for hans overgrep. Disse følelsene var umulige å bære i den fulle bevissthet, så de ble overført til et totemdyr som fra nå av ibodde farens egenskaper. Dette totemet helliggjorde faren. Å ta alle kvinnene i sin besittelse, ville være en krenkelse mot denne totemiserte stamfar. Dette bevarte likheten mellom brødrflokken, samtidig som kvinneflokken man hadde vunnet, ble tabu. Dersom man skulle ha noen kvinne, måtte man røve henne fra en annen flokk. Ambivalensen man hadde lagt på totemdyret, innebar både beundring og sterk fiendtlighet.

26. april kl. 21:12

John Olav Oldertrøen: Slett ingen dårlig tolkning av Freuds ideologiske røtter.

26. april kl. 22:04

Øystein Tranås Kristiansen: Løsrevet: Jeg tror det var Rousseau som sa følgende: "How universal the deception that beauty equals goodness." Det er forsåvidt helt riktig. Dess vakrere noe er, jo mindre inklinasjon har det til å være godt. Hele mitt tanke-system omhandler dog å fremheve det vakre. Hvem har sagt at godhet er noe å trakte etter?

27. april kl. 01:23

Øystein Tranås Kristiansen: Spørsmålet jeg og andre har stilt overfor Freud, er hvordan det skulle være mulig at en slik urtidskonflikt skulle være virkende i det menneskelige samfunn og den menneskelige psyke, lenge etter at sønnens drap på faderen har funnet sted. Freud sier at hans utlegning ikke er ideell, men at det ikke er mulig å etterspore det på noen annen måte. Først på slutten av sin bok Totem og tabu kommer han med en fullgod forklaring. Jeg vil her sammenfatte den slik jeg oppfatter de helhetlige argumentene: Selv om minnet om ugjerningen og den faktiske hendelse forlengst er blitt borte, er de samme mekanismene gjeldende. Ethvert guttebarn ønsker dypest sett å drepe sin far, for å få eksklusiv tilgang på mors kjærlighet. Videre er de institusjoner og mytologier vi har bygget opp, et direkte resultat av denne seksualiserte far/sønn konflikten. Det er forøvrig min antakelse at alle føringer som springer ut av vilje og drift, nødvendigvis må være seksualisert. Alle relasjoner, alle vennskap, skulle av den grunn måtte ha seksuelle undertoner. Jeg vil diskutere dette i en annen utlegning. Eksemplene fra mytologien [Sic] er talløse, men jeg vil kort gå igjennom både mytologi og tilhørende samfunnsmessig institusjon, hvor det ene har oppstått ut av det andre, i en senere del av denne teksten. Det siste argument Freud bruker, slik jeg oppfatter det, er at den psykologiske tilstand på sett og vis har gått i arv fra den forutgående generasjon. En drift kan aldri utslettes helt, mener Freud, bare undertrykkes og fremtre i forvansket form. Mennesket er ifølge Freud i besittelse av et intuitivt, altså ubevist fortolkningsapparat, som straks er istand til å gjenkjenne den egentlige tilstand, selv utifra forvanskninger og overførte betydninger. Så når den nye generasjon lytter til den forutgåendes myter og tar del i deres symboler, er de straks i ubevisstheten istand til å oppfatte hva dette egentlig går ut på. Og som vi skal se, det som fremtrer i mytene, er ofte temmelig blatant i sin fremstilling av far/sønn konflikten.

27. april kl. 13:12

Stian M. Landgaard: "Ethvert guttebarn ønsker dypest sett å drepe sin far, for å få eksklusiv tilgang på fars kjærighet." Du mener mors kjærighet?

27. april kl. 13:13

Stian M. Landgaard: "Ekseplene fra myologien er talløse" - myologi betyr faktisk også noe, nemlig læren om muskler. Åpenbart freu ... eh, ja. Åpenbart åpenbart.

27. april kl. 13:14

Øystein Tranås Kristiansen: Fikser det med mor/far. Lar myologien stå. Muskler er jo det man trenger for å drepe gorillaen.

27. april kl. 13:16

Øystein Tranås Kristiansen: Freud hevder at far/sønn konflikten er grunnlaget for totemet og de institusjoner bygget rundt det, men at morgudinnen nok var et symbol som kom forut for faderen. Dette nevnes bare kort, men jeg vil i min symbolteori forsøke å behandle alt dette i relasjon til hverandre, og samtidig gi plass til det i min metafysikk. Jeg har noen svært gode ledetråder, Hva er symbolets natur? Jo, en i forestillingen forsterkning av en eller annen tilstand, som selv dyr har og benytter seg av. Vepsens farger representerer fare, og en humle imiterer vepsens fremtoning. Dette er symbolets egentlige tilstand. Representasjonen i forestillingen, følelsenes første forestilling, som jeg har sagt. Jeg vil kort snakke litt om modersymbolet. Ethvert barn har en mor, som det på et tidspunkt blir frarøvet. Traumet som oppstår, medfører antakelig at man skaper seg representasjoner og konsepter av det man hadde, bryster og forestillingen om en morgudinne, alt bygget opp for å representere det man opprinnelig mistet. Hvordan konseptet rundt moderen fungerer i den menneskelige psyke er temmelig dunkelt, og hvordan man skal relatere det til far/sønn konflikten forblir ubesvart. Men tanken er at man nok bærer i seg en ambivalens også overfor dette symbolet.

27. april kl. 13:30

Øystein Tranås Kristiansen: Et viktig poeng er at far/sønn konflikten aldri kan løses med en endelig seierherre, fordi denne konflikten oppstår til stadighet i og med barnets begjær, og fordi den vinnende brødre flokk må forhindre at en av dem får ta faderens plass som den eneste forvalter av

kvinnene. Gjennom historien ser vi hvordan ulike myter og institusjoner bygget rundt dem har oppstått. Vi har forestillingen om en fruktbarhetsgud, den sumeriske Tammuz og den greske Adonis, som har samkvem med farens eiendom og følgelig kvestes stygt. Vi har Kronos, som kastrerer sin forbryterske far etter påbud fra sin mor. I tilfellet Tammuz og Adonis, oppstod disse i jordbrukssamfunn, og disse guddommers nærvær følte helt opp til slutten av hedensk tid, med den germanske Frey. Alle disse guddommer oppnår fruktbarhet ved å på sett og vis sprøyte sin sæd over en fruktbar moder jord, men ved å gjøre dette, må guddommen følgelig kvestes av sin far. Begivenheten og offeret sørges over av det samfunn som mottar godene av fruktbarhet.

27. april kl. 13:35

Øystein Tranås Kristiansen: Faderen fikk sin gjenkomst i den østlige gudekonge, men brødre flokkens opprinnelige vinning kunne ikke fullt ut fjernes. Vi ser at faderguden stadig utsettes for opprør fra både mannlige og kvinnelige guder i en slik mytos. En slik mytos beror på at den opprinnelige modergudinne har blitt drept. I en urtidstilstand kan man altså se for seg at hun var rådende. Et dvergsjimpansesamfunn (menneskets nærmeste slektning) er matriarkalsk, og vi ser at i primitive samfunn går arv og totem gjennom morssiden. Først da brødre flokken behersker kvinnene, kan de forvalte dem og en slags lineage, får man anta. I det tidligromerske samfunn var antagonismen mot faderen svært tydelig. Man foraktet alle konger, opprinnelig en religiøs institusjon, og forbød noen å ha dennes makt. Samtidig måtte denne antagonismen balanseres opp mot en stor respekt for patriarken. For at familieenheten skulle holdes ved like, måtte sønnens forakt kanaliseres bort fra sin egen far.

27. april kl. 13:41

Øystein Tranås Kristiansen: Sublimeringen av denne konflikten, medfører at man tilslutt benekter at forbrytelsen har funnet sted. Freud bruker den greske tragedien som eksempel for sin tanke. Interessant nok var det gjennom den greske tragedie at Nietzsche kom på sporet av viljens metafysikk. Disse to tenkerne bruker altså det samme utgangspunkt for å utvikle sine konsepter. Nietzsche kom frem til viljen, Freud kom frem til de skjulte driftene som vi har i det ubevisste. Freud er mer spesifikk, Nietzsche mer vidtfavnende, men jeg har vært inne på tanken å forene de to synene, som jeg mener representerer ulike lag av fortolkning. Kortest talt vil jeg formulere det på denne måten: "Viljen som sådan, må være seksuell, fordi den søker alltid til det mest intense punkt, til ytterpunktet. Alt som er fysisk manifestert, vil, om mulig, seksualisere seg." Hvis viljen er metafysisk, er det tydelig at en sol med sin vilje ønsker å sluke en annen sol. Og et levende vesen

vil søke å utøve seg selv mest mulig. Det er her det seksuelle kommer frem, den av viljen manifesterte entitet vil søke å dominere mest mulig.

27. april kl. 13:46

Øystein Tranås Kristiansen: Som et sidespor (det er mange av dem) er dette utgangspunkt for videreutviklingen av min metafysikk. Utifra de undersøkelser jeg har gjort, synes viljen å være ensporet. Den vil altså utøve seg til den stanses. Om man dog forholder seg til en definert enhet gjennom forestillingen, det at det er flere reaksjoner på samme kjensgjerning, også for selvet, en ambivalent respons, viser at det er flere viljer som er virkende. Ethvert tankesystem kan således ikke være annet enn paradoksalt. Utgangspunktet for forestillingen er et selv utgjort av sammensatte viljer som fortolker det som er resultatet av sammensatte viljer, derfor vil enhver fortolkning romme sin mottese.

Jeg greier fortsatt ikke å slippe taket på dette dog, at iboende i tingens egenskap, skulle også en paradoksal tilstand finne sted. En stein deler vannet, men vil også forvitres av det. Vannets myke tilstand er også dets største styrke. Både vann og stener må være resultatet av ensporede viljer, som jo har konflikterende egenskaper både i forestilling og faktisk realitet.

27. april kl. 13:59

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg snakket også om den ene viljes presens, den ensporede tone, og om den i seg selv skulle romme sin mottese, den annen tone, eller om den med sitt nærvær skulle gi fødsel til den annen tone, eller om den, upåvirket, skulle fortsette å runge i det uendelige.

27. april kl. 14:00

Øystein Tranås Kristiansen: Foruten motstand skulle man anta at tonen ble myk, altså ble som vann, den hadde altså ikke behov for å være høylydt. Hardhet får tonen i møtet med andre toner. Dog, alle tings opprinnelse, the big bang, synes å bestå av denne voldsomme kraften som går over i de og de former. Igjen atterkommer vi, viljen må være ensporet. Men forestillingen om viljen, så langt jeg kan finne, må være paradoksal, både på grunn av forestillingens egenskap, og kanskje på grunn av egenskapen til det man fortolker.

Slik det er, kan man ikke tenke foruten paradokset. Og i forestillingen om sønnen må man også ha

faderen bakut, eventuelt motsatt.

27. april kl. 14:04

Øystein Tranås Kristiansen: Freud sier jo at forbrytelsen (mellom far og sønn) benektes i sin sublimerte form. Den greske tragedie består av helten som konfererer med et kor. Helten er alltid sterkere enn den vanlige person i koret, og blir utsatt for en eller annen tragedie. Koret rådgir ham, feirer med ham, og sørger over ham når tragedien tilslutt forårsaker heltens død. Freud mener her at skuespillet på hyklersk måte benekter det som egentlig er tilfelle, at helten representerer den faderdrepende adonis, og at han, ved å dø, tar på seg skylden for ugjerningen, slik at denne ikke lenger behøves å bæres av koret (brødre flokken) I det primitive menneskes forestilling, er det, ifølge Freud, alltid slik at en død bare kan botgjøres ved en annen død.

27. april kl. 14:08

Øystein Tranås Kristiansen: I kristendommen er dette også tilfelle. Forbrytelsen har her blitt benektet. Jesus bærer alle kjennetegnene til den ungdommelige fruktbarhetsgud som setter seg opp mot farens vilje, og han blir følgelig ofret. Dette offeret innebærer at faderens vrede ikke vil falle over resten av menneskeheten. Det at sønnen dør, viser at det må ha blitt begått en forbrytelse mot faderen som har gitt opphav til arvesynden. Adam og Eva i edens hage, hadde sex uten faderens samtykke, og faderens vrede forfølger den kristne i sin forestilling, en hovedlinje er at alle lyster og drifter som kan krenke faderen, må undertrykkes. Interessant nok, når Gud krever offer av Abraham, enten i form av dyr eller sønn, er det det opprinnelige totemdyr som ofres. På hyklersk måte blir altså Gud ofret til Gud, eller faderen ofret til faderen, fordi man forsøker å distansere seg og benekte faderdrapet.

27. april kl. 14:12

Øystein Tranås Kristiansen: Det har fremgått tydelig for meg at kristendommen representerer et religionens slaveelement. Den aristokratiske delen av religionens utvikling ble underkuet i og med Mithras bortgang. Kristendommen består nettopp i å underkaste seg faderen, og være så mild som mulig, og undertrykke de drifter som ville krenket faderen, mens det aristokratiske ville bestått i å drepe faderen.

27. april kl. 14:16

Øystein Tranås Kristiansen: En interessant tanke kom over meg i så måte. Hva om man fortolket kristendommen kun gjennom symboler. La oss si at ordet ble utslettet, slik at bare symbolet var igjen? Hva ser man? Jo, moderen med Jesusbarnet, Jesus korsfestet, og Maria Magdalena som sørger over den døde. Her er åpenbart en ung fruktbarhetsgud i sublimert form, mor og incestuøs sønn alliert og underkastet fadergudens vrede.

27. april kl. 14:18

Øystein Tranås Kristiansen: Likeledes kan man forsøke å fortolke den gamle kult rundt Sol invictus. Man har grunn til å tro at ordet betydde mindre da, symbolet mer, på samme vis som katolisismen omgir seg med symboler, mens i protestantismen er ordet viktig. Jo eldre en religion er, jo viktigere er altså symbolet (stort sett) I Sol invictus' kult ser vi den vakre yndling som dreper oxen, og som med blodet gjør jorden fruktbar. Oksen er åpenbart representasjonen av faren, hvis drap muliggjør den etterlengtede seksualisering. Man kan bare spekulere i hvordan faderelementet var representert i den religionen, men den høyeste rang i kulten var jo Pateren, og han var visstnok representant for Saturn, Kronos, altså tiden. Det er fader tid som overvinner den vakre yndling, så å si, og det rituelle drap må stadig fornyes. Likevel ser vi ingen korsfestet eller kvestet Sol invictus. Denne kulten, hvor styrke og soldaterkraft var viktig, fokuserer tydeligvis på sønnens triumf over faderen. Kristendommen som sådan, viser sønn og kvinners underkastelse overfor faderens kraft. - Man trenger bare se det billedliggjort.

27. april kl. 14:23

Øystein Tranås Kristiansen: Det var en foreløpig gjennomgang. Jeg konkluderer med at de siste to tusen år har vært arvet av feil gruppering. De faderunderkastede små, de som ikke kan ta opp striden.

Det var min foreløpige gjennomgang av Freud. Neste konsept jeg skriver om, vil sannsynligvis omhandle det jeg kaller "den usynlige gorillaen."

27. april kl. 14:27

Øystein Tranås Kristiansen: Nei, vent. Først må jeg omtale brødreflokken mer spesifikt. Først skal jeg gå meg en tur.

27. april kl. 14:28

Øystein Tranås Kristiansen: Brødreforbundet går gjennom historien i ulike former, og er homoseksuelt av natur. Om dette innebærer homoseksuelle handlinger eller ikke, er ikke så viktig, men viljen går altså alltid til sitt fullbyrdede ytterpunkt, om ikke stanset av kulturell forestilling. Jeg så en dokumentar om vikinger, som fortalte om en bande berserkere og odinskrigere, jeg tror det var i Uppsala. Dette brorskapet bestod hovedsakelig av unge menn som levde sammen. Disse var stort sett utstøtt av det øvrige samfunn, de var forhatt og fryktet, men stod altså sammen. Å være likemenn er viktig i et slikt forbund. Når det gjelder alle slags pirater og fribyttere, var det ofte slik at man stemte om hvorvidt man skulle angripe et handelsskip eller ikke. Brorskapets grunnholdning uttrykkes best gjennom dette noe infantile utsagnet fra Vitaliebrødrene: "Vi er Guds venner og hele verdens fiender." Det er denne sammenslutning av menn, denne grunntypen som stod bak det opprinnelige faderdrapet. I primitiv tid bestod de av menn utstøtt fra stammen, fratatt kvinner og frarøvet omsorg. De hadde altså hverandre, og sammen ble de sterke nok til å styrte faderens orden. Kritiske elementer er omsorgen for hverandre (som er homoseksuell) og at de er hverandres likemenn (ingen kan altså anta formen til den opprinnelige, kjærlighetsrøvende overgriper) I vår fredsommelige tid har dette forbundet antatt nye former, og blitt til MC-banden, menn som hører på metal, og menn som hører på hip hop. Forbrødringen er her viktig, sammen med fordømmelsen og hatet mot kvinner, som jo står bak den forbrytelse det er å ikke elske dem. Felles er også forakten mot homofile. Hele brorskapets natur muliggjøres jo gjennom homofile følelser, følelser som ikke kan uttrykkes og fordømmes desto sterkere. Idealiseringen av den sterke mann viser til den samtidige beundring og hat man har mot farsfiguren, denne figuren har nå blitt abstrahert til å gjelde det øvrige samfunn.

27. april kl. 15:22

Øystein Tranås Kristiansen: Som alle menneskets drifter og bedrifter, mener jeg at det finnes biologiske betingelser bak alt sammen. En svak mann må knytte seg til en eldre kvinne, eventuelt inngå i et homofilt brorskap, dette er både riktig og bra. Fornektelsen av en indre natur vil bringe langt verre konsekvenser enn noen utøvelse, disse konsekvensene vil komme i form av absolutiserte forestillinger som fornekter den opprinnelige drift. Hva er altså grunnlaget for en homofil natur. Hvordan kan det homofile være biologisk fordelaktig? Svaret er åpenbart. Ved å knytte seg til en mann, vil man altså gjennom hans ressurser være istand til å ta de kvinner man ellers ikke ville fått. Om denne mannen er sterkere enn deg, ved å dele hans kvinner, om mannen er deg likeverdig, ved

å sammen tilrøve seg kvinner. Her kan jeg bringe eksempler på bordet.

Ken Jensen representerer en typisk pappaistisk homoseksualitet. Ved å underkaste seg, idolisere og tilbe den til enhver tid overlegne mann, i figurer som Elvis, Stephen King og Bruce Lee, er det av biologien antatt at man også skal få ta del i de goder denne mannen besitter, det være seg de gudegitte egenskaper av autoritet og styrke, eller de kvinner han for seg selv erobrer. Den pappaistiske homofile søker altså å på samme tid underkaste seg og bli som sin helt.

På motsatt hold har vi jo Michael Jackson, som representerer en typisk adonistisk homofili. Jackson ble jevnlig slått med jernstang av sin egen far gjennom barndommen, og idealiserte Peter Pan og en uskyldsren barndom. På sett og vis hadde det vært logisk om Jackson allierte seg med sine egne brødre mot faren, men disse hadde altså farens karakter. Straks de fikk berømmelse, veltet de seg i kvinner, og Jackson selv var for fintfølede til å ta del i dette. Brødrene antok på den måten farens form og i overført betydning, hans kastrerende nærvær. Selv om Jackson ikke var særlig militant, på grunn av sitt milde, tilbaketrukne, antakelig prestelige vesen, er det rimelig å anta at hele hans Peter Panske prosjekt nærer en voldsom hostilitet mot faren. Jo større fantasifigurene blir, jo større må det opprinnelige overgrep ha vært. Jackson representerer dermed en slags adonistisk homofili, som består i å alliere seg med den unge mann, for å slå ihjel sine kjærlighetsrøvende overgripere. Det er i denne leir jeg inngår, men i langt mer militant form. Jeg tilber på sett og vis en Peter Pan med sverd.

Hva da med de menn som er tiltrukket av den unge mann? De som er vel situert i sin makt, og som således ikke skulle ha noe motiv for å dele av godene? Svaret er enkelt. Ved å dele av sine ressurser og sine kvinner, kan en slik farsfigur forhindre det potensielle drapet på seg selv! Å være tiltrukket av mannlig og ungdommelig skjønnhet, slik som Marcus Aurelius, innebærer på sett og vis at man erkjenner sexobjektet som en potensiell overmann.

Angående seksualisering, er det jo slik at denne vil peke (heh) i alle retninger, foruten anvendelsen av fornuft. En dvergsjimpanse ville være tilbøyelig til å ha sex med en trestubbe, mens et menneske ville, iallfall innenfor kulturens grenser, ha en slags verdighet. Det er altså kombinasjonen av kulturelle forestillinger og indre tilbøyelighet som dikterer hvor seksualiteten skal gå.

Tillat meg å skjematISere

Pappaist -> Pappa (Ken Jensen)

Adonis - > Adonisen (Tranås og Michael Jackson)

Pappa -> Adonisen (Stian Landgaard, som ved dette slipper drapet på seg selv)

Antakelig innebærer ikke adonisismen noe submissivt element, idet brorskapet forutsetter en følelse av likeverd.

27. april kl. 16:00

Om den usynlige gorilla

Gitt at det vi har sagt om mennesket er riktig, at dets psyke opererer som om det fortsatt skulle tilhøre en apeflokk, og dets grunnleggende drifter, at bakut for alle drifter lå det et seksuelt motiv, da ville det bli mulig å akseptere følgende tese. Den alfa som styrte apeflokken har fremtrådt i ulike former, som prestekonge, som gudekonge, som patriark og som pave og keiser, inntil han en dag ble usynlig. Faderskikkelsen gikk fra å være på symbolets og totemets nivå, til å bli en representant for samfunnsmoralen, den moral som er til for å forsvare symbolets integritet, en integritet tilhørende seg selv. Da moralen ble absolutisert og tredde ut av virkeligheten, steg faderen ut av den også. Han ble til Gud, og i senere tid, til den ikke-personifiserte moral, som forsvares med like stor iver av kvinner og de konforme menn mot denne verdens krigere. Som jeg skal skrive siden i min omtale av kvinner, er det et grusomt øyeblikk når man trer opp på skipets dekk, og ser at roret er besatt av - ingen. Det er grusomt når man vet at de andre ser at det står en usynlig gorilla der, innehaveren av den fortenkende de mest uhyrlige og undertrykkende egenskaper, som frarøver en ens egen manndom, ens tanke, ens integritet, ja, selve muligheten til å ha en sjel. Skulle man forsøke å ta roret, ville kvinnene og deres supplikanter straks rive en i filler. Derfor lever man i skipets indre, blant rottene som stadig multipliserer seg. Men rottens enkle sannhet er mindre bitter enn den falske løgn fra de som står på dekk. Så seiler man da, til sin undergang. Det er umulig å forlate skipet, da skulle man straks synke på den drivved som var å finne. Flertallets ureflekterte kraft sørger for at den usynlige gorilla står der evig, mer korrekt sagt, til liv og samfunns ende. En patriark blir på en måte tålelig, for han vet du at du kan drepe. Men den usynlige gorilla springer ut fra alles forestilling, og den tapre kriger blir springende rundt for å bekjempe - hva? Alles forestilling må han dolke ned før denne Cæsar er forlatt.

Vi kan godt skjønne kvinnens motiv for dette. Å ikke understøtte gorillaen, den til enhver tid sterkeste makt, vil jo medføre at hun blir tatt og eiet av sin sønn, bror eller fremmed, den som tar flokken i sin besittelse. En sikker voldtekt er bedre enn en usikker overgrep, får man anta, og derav ser man kvinnens stadige konformitet. Ikke vær en kriger, sier de. Om du bare kan følge reglene blir det bra, sier de. Og så hyrer de inn sine hvite riddere, underkastede pappaister og supplikanter som ønsker å drepe den som våger mer enn seg. Den avanserte form de nå har gitt gorillaen, gjør ham så nær umulig å overvinne. Vi vet at kvinner av disse grunner, søker å kastre alle tilløp til manndom. Forestillingen om en alfa, en eneveldig hersker, har de nå i statsapparatet og den eneveldige moral, som fungerer som både sterkeste makt og providør.

Heldigvis har Sol invictus utstedt en befaling om hvordan dette monster skal slåes ned. En

omegahann som av sitt samfunn er utstøtt, gjør evig rett i å gjøre opprør, det betinger biologien. Er han en av de verdige, vil han gjennom sitt opprør, erverve seg evig ungdom og evig frihet, varende livet ut og ens verden til ende. Der alfagorilla og hans haremsvokter blir sløvet av sin gode stilling, kan omegaen tilvirke sine våpen og planlegge. Slik som gorillaen ble usynlig og dermed ble usårlig, må også brødre forbundet bli det. De må bli krigere i åndenes rike. Likeså de gamle berserkere i Odinsamfunnet, og som Vitalie-brødrene, må de forme et forbund. Dette forbund skal med åndenes midler håne og latterliggjøre gorillaen på alle vis, diskreditere ham i kvinnens forestilling. Når så gorillaen har blitt en urimelighet, vil de som er lenket til hulen, se seg om etter en annen mester, og se! Brøreflokken står der! Loven vil da forby den absolutiserte moral i kraft av dens ondskap, og feste kvinnens seksuelle lyst der den hører hjemme, på den lovmessighet og de symboler, den rasjonalitet og følelse som springer ut av den verdige, vinnende adonis' fysikalske nærvær.

Og skipet skal seiles trygt i havn. Til den mørke mor.

27. april kl. 22:48

Om mitt oppgjør med kjøpmannen

For en tid tilbake påla jeg meg oppgaven å argumentere mot et rent materialistisk verdenssyn. Bakgrunnen for dette var at to materialister, Jørn Johansen og Roar Sørensen, stilte spørsmål ved filosofiens gyldighet i den moderne verden. Dersom jeg kan gjøre en vellykket arkivjobb, vil jeg være istand til å finne frem til deres argumentasjonsrekke i sin helhet. Jeg vil i etterkant fremvise denne, slik at noen av partene ikke føler seg mangelfullt eller uærlig representert. En av hovedkomponentene for en god tenkers virksomhet, ligger i det å kunne gjengi sine motstanders synspunkt, slik kan man forstå såvel motstanders som eget standpunkt meget bedre, selv om jeg skal innrømme at min største motivasjon er å få innblikk i meg selv. Gjennom andres forestilling lar jeg altså mitt eget subjektiv belyses. Ideelt sett bør man kunne dykke ned i subjektivet til den andre, og på et tidspunkt eller på en måte ha vært en materialist. Voksenlivet springer tross alt fra en barndom, på samme vis som ånden hviler på visse materielle betingelser.

Jørn Johansen fremsatte altså at filosofi var for idioter, at det på sett og vis bare bestod av tom språklek for pretensiøse individer. All mening gikk tapt, ved at det som måtte være av livserfaring og substans gikk gjennom så mange blåkopier og referanseverk, at man tilslutt satt tilbake og snakket om helt løsrevne størrelser. Filosofer gikk altså gjennom en tilsynelatende endeløs rekke av "noe jeg har lest om noe jeg har lest ... etc." Roar Sørensen utdypet dette, ved å si at det neppe var bruk for filosofien, nå som vi hadde vitenskapen, en overlegen tilnæringsform. En ingeniør som ville være istand til å få flyene våre til å bli hurtigere, ville være langt mer verdifull enn noen filosof, og skape velstand og sysselsetting for hele vårt samfunn. På ett vis har de jo rett, i og med at vitenskapen har supplantert og tatt naturfilosofiens plass. De størrelser som først ble presentert som teorier om atomisme og evolusjonslære, kan vi nå på direkte måte observere i naturen. Alle fremskritt ad i dag gjøres gjennom vitenskapen, så hva skulle vi nå trenge filosofien for? Kapitalismen vil av seg selv sørge for at mennesker og ressurser havner der de skal, hevder Sørensen.

Jeg tror Michael Crichton forklarer det best i sin nære fremtidsthriller Jurassic park, som omhandler en vitenskap ute av kontroll for sitt opprinnelige siktemål. Der juraparken var ment å være et lukket og kontrollert naturområde, hadde man verken oversikt over bestanddelene i sitt eget eksperiment eller alle av parkens utveier og smutthull. Følgelig ble disse fortidsdyrene sluppet løs og begynte å formere seg, på tross av at de alle var klonet frem som et kjønn, sørget de froskegener man hadde brukt for å dekke over hull i DNA-koden, for at de var istand til å skifte kjønn etter behov - en katastrofe! Crichton argumenterer at enhver teknologi forutsetter en viss modenhet. En mann som har trenet kampsport hele livet, kan vanskelig tenkes å slå ihjel sin kone i et anfall av raseri, idet han kjenner kreftene han er i besittelse av. På motsatt hold ville en idiot som fikk en

pistol, nettopp være tenkelig til å bruke den til hva som helst, fordi han ikke var istand til å overskue konsekvensene. Bokens matematiker advarer om at jura-parken ikke er trygg, ved å vise til sin grande kaosteori, som tilsier at man ikke kan forutse i hvilken retning en dråpe vil renne dersom du slipper den ned over håndflaten, til det er faktorene for mange og for uoversiktlige. Matematikeren fremholder at virkeligheten er paradoksal, og vil frembringe noe annet enn det tiltenkte resultat. Naturen, som er rettet mot liv, vil finne en utvei for livet, selv der dette tilsynelatende er umulig.

2. mai kl. 21:48

Øystein Tranås Kristiansen: Parallelt med dette, ser vi at innførselen av teknologi uten de nødvendige institusjoner og de erfaringer som frembrakte den, vil medføre uønskede resultater. Da automobilen ble innført i land etter land, hadde man perioder hvor trafikkulykkene var vanvittig høye, dette fordi de kjørende ikke hadde oversikten over konsekvensene av å kjøre for fort, og fordi veiene var for dårlig utviklet. Det samme med flytrafikken. På 50 og 60 tallet var ulykkesraten mange ganger høyere enn nå. Under Tysklands invasjon av Norge, var avskrivningsraten på flyflåten på hele 10%, uten at verken nordmenn eller allierte på noen måte greide å skyte ned 10% av deres tilgjengelige fly. Det hele var altså snakk om ulykker, riktignok under det presset som er en krigssituasjon. Vi ser hvordan demokrati bare innføres på overflaten, dersom de nødvendige institusjoner og Max Webers byråkratiske sinnelag ikke eksisterer fra før av. I noen tilfeller ser vi til og med at et skinndemokrati over tid, ikke vil legge til rette for disse institusjonenes skapelse, da det var andre historiske prosesser som lå til grunn for det vestlige demokratisk fremvekst. Man skal ikke tenke særlig langt for å forstå at om man tilgjengeliggjorde all slags moderne teknologi for en amazonasstamme, så ville de misbruke den, skogene hadde blitt bulldozert, spriten hadde gått ned på høykant, og nye våpen ville lagt til rette for både maktforskyvning og folkemord, som de maoriske muskettkrigene viser. La oss med dette i mente, se på visse deler av det moderne samfunn der hvor materialisme og den ukritiske bruken av teknologi får råde fritt. Dubai er en slavestat, hvor de innfødte bruker sine oljepenger til å importere store mengder arbeidere til å gjennomføre vulgariserte oppføringsprosjekter, simpelthen fordi man ikke har annet sted å investere pengene. Ikke fullkommen kapitalisme, idet det Dubai er etnosentrisk og mangler investeringskanaler? Javel, la oss da se på Las Vegas, byen som sprang opp fra ørkenen ene og alene på grunn av pengemaktens krefter. Det samme er tilfelle også her, bare maskert litt bedre, hovedparten av befolkningen er redusert til stadig smilende tjenere for en vulgarisert pengeelite, som ikke finner annen anledning til å bruke sin velstand enn i tom underholdning og i overdimensjoneringen av alle tenkelige menneskelige aktiviteter. Materialismen, som den ene solitære dimensjon, strekkes her til sitt ytterpunkt, som enhver tilbøyelighet når den tas for langt, man kan endog si at materialismen vil

få sin egen vilje. Man trenger ikke tenke lenge etter for å skjønne at et slikt samfunn ikke er sunt. Hvem skal forsvare et slikt land? Hvem er villig til å ofre livet som soldater? Hvem skal videreføre slikt et land? Hvilken lærdom kan vi tilegne oss her? Ved gudene, hva er det vi lærer de oppvoksende generasjoner? Det sier seg selv at om vi skulle støte på noen som er klokere, ville de straks tenke seg forbi oss, at om vi skulle støte på noen med mer livskraft, ville de le og eie landet innen et par generasjoner, ja, det behøves bare at de er litt mindre dekadente! Men dette er altså Roar Sørensens idealsamfunn, et dekadent sirkus hvor originatorene forlenget har gått i graven, eller ville gjort det, dersom de skulle være så uheldige å se resultatet skapt av sine etterkommere. Ja, menneskene selv synes å bli overdimensjonerte der hvor bygg, bil og tanke er underlagt materialitetens enevælde. Det går tre menn av den gamle tid i en av mennene i den nye tid, samtidig som potensen, åndelig eller i spørsmål om vitaliteten som vevet rådet over, ikke er verdt dødkjøttet det er skrevet på.

Filosofiens nærvær og den tankefullhet og åndelighet den betinger, ville, om present i iallfall deler av befolkningen, umuliggjøre de verste av slike utartelser. Trykket av indre følsomhet ville frembringe skam over å gjøre slik, være slik, tenke slik, og utav denne skammen skulle de mindre masser etterstyres. Samtidig ville åndeligheten, om den fikk råde, åpne nye betingelser og vekstområder som den materielle velstand kunne pøses inn i. der man før eset ut, ville man altså vokse i høyden og dybden, fordi man var ikke lenger forflatet og endimensjonal. Der vitenskapen gir et direkte innblikk i materiens bevegelse, en påvisning eller avisning av den gamle teori, muliggjør filosofien nettopp etableringen av et teorisystem man siden kan etterprøve. Det man observerer i verden, må ikke få lov til å gå upåaktet hen, men må systematiseres og relateres inntil man kan frembringe mønstre. Som med Juraparken, vet vi at intet system er fullkomment, men det er med denne viten vi kan ta visse forhåndsregler, slik at uønskede elementer ikke slippes løs. Der vi med vitenskapen kan frembringe de verktøy vi behøver, vil de overordnede mål defineres av filosofien, vi vil sørge for at vi får de institusjoner, den sjelelige modenhet, den skolastiske lærdom og det store overblikk vi behøver, slik at verktøyene ikke misbrukes. Der kapitalisten er å ligne med et barn gått amok i en godtebutikk, vil filosofien frembringe den modenhet som behøves. Et barn med en voksens krefter er en fryktelig tanke, et godt overblikk vil medføre at man har den moderasjon som gjør at man kan styre seg, utvikle seg, bli noe annet. Det må være plass for den store tanke og den store innsikt, for der materien og naturen er bygget opp fra det små til det store, kan tanken best utvikles ved at det store rommer det små. De teorimodeller man fremsetter til etterprøvelse, skal således legge grunnlag for enhver samfunnsinstitusjon og pålagte moral samt betøylelsen av kjøpmannens skamløse instinkt. I det vediske samfunn var kjøpmannen rangert under presten, nettopp av den grunn, for man ville ikke at samfunnsordenen skulle korrumpes. Den gang stod man nærmere naturens årsak-virkningsforhold, og visste konsekvensen av å la visse

stemmer bli den eneste sannhet.

2. mai kl. 21:49

Symposium X

Stian M. Landgaard: Argumentet her minner litt om det jeg skrev om i "Metafysikkens krigsskueplass" fra 2003. Tillat meg å sitere:

«Dessuten er det en kjensgjerning at enhver sannhet som vinner bred aksept, med tiden stivner til dogme. Dette skyldes først og fremst at folket, som skal leve etter disse sannhetene, ikke er i stand til å forstå hele den suksessive syntese som fører fra det historisk selvinnløsende til de nåtidige konklusjoner. Derfor glemmes all opprinnelse, og til sist blir de selvsamme sannheter fundert på helt andre ting enn de en gang var fundert på. Ett eksempel er den rådende moral i vårt samfunn: altruismen, selvpoffringen, ydmykheten. Disse verdier har sin rot i historiske og kontingente omstendigheter knyttet til jødedommens og kristendommens utgangsposisjon, men den sekulære humanismen har i moderne tid forstått disse verdiene som rasjonelle og urokkelige for menneskelig sivilisasjon, uavhengig av guddommer og religioner. Vi har fått menneskerettighetserklæringen, tredve dogmer som betraktes som ufravikelige, til tross for at de inneholder mange absolutistiske påstander som krever at ethvert kritisk hode stiller spørsmål ved den ganske erklæringens raison d'être.

Det som i realiteten har skjedd og stadig skjer, er at den skeptiske posisjon, etter å ha overvunnet dogmatismen, selv blir dogmatisk. At idéhistorien rommer en slik dialektisk kamp mellom dogmatikere og skeptikere, kan enkelt illustreres hvis jeg tillater meg visse terminologiske friheter: Romertidens hedenske dogmer ble omstøtet av Jesu skeptisisme i det første århundre. Jesu skeptisisme stivnet til katolisismens dogmer, som ble omstøtet av Luthers skeptisisme i det sekstende århundre. Luthers skeptisisme stivnet til protestantismens dogmer, som i sin tur ble omstøtet av opplysningstidens skeptisisme i det attende århundre. Opplysningstidens skeptisisme stivnet til humanismens dogmer, som vi har kjempet med og imot i godt over hundre år nå.»

Kort sagt, enhver ideologi krever en kultur. Man kan påføre en ideologi ved en revolusjon, men man kan ikke påføre en kultur på annet vis enn gjennom en århundrelang prosess, som den nevnte dialektiske kampen er en illustrasjon på.

4. mai kl. 13:53

Øystein Tranås Kristiansen: Hm, dette minner jo mye og Hegel og Marx' historisme, hvor tese og anti-tese stadig avløser hverandre. Mot begge syn kan jeg fremlegge innvendinger. Når det gjelder historismen, er det jo ikke slik at vi går mot et historisk endepunkt, hvor all utvikling og forandring i den menneskelige psyke har avtatt. Vi kan snarere si at en tilstand avløser den andre, og mens

nyvinninger tenderer å bygge på de gamle og således være mer avansert enn forgjengeren, er det ingen garantier for hvordan en ny tilstand vil arte seg. Den islamske gullalderen ble rasert av mongolene (noen vil si nei, men de ble iallfall satt tilbake), kulturnasjonen Tyskland ble barbarisert av nazistene, Maya-sivilisasjonen var avansert, men forsvant plutselig, og enhver samfunnsmessig utviklingslinje som leder frem til deres etniske etterkommere idag, vil være en konstruksjon. På samme vis har demokratiet i det gamle hellas og vår tids demokrati, ingen historisk link og store forskjeller. Athenere ville endog sagt at vårt samfunn ikke var demokratisk, siden vi velger oss representanter for å ta avgjørelser. I deres samfunn ville hver frie borger kunne stemme over en sak. Man skal være forsiktig med å skape seg sammenheng, der ingen sammenheng er.

Jeg liker heller ikke din løselige anvendelse av skeptisisme kontra dogmatisme. Definisjonen av skeptisisme går jo ut på å stille spørsmål ved et eller annet standpunkt: Jesu lære og dens triumf, synes snarere at man aksepterer en eller annen forestilling, og at denne forestillingen står i opposisjon til den forhåndværende. De kamplinjer du lister opp, fra katolisisme til protestantisme til opplysningstid og humanisme, virker da snarere å være en fastleggelse av stadig mer avanserte forestillinger, (som på en eller annen måte er relatert til hverandre) Det blir derfor å snu det på hodet å si at man stiller spørsmål ved et gammelt syn, og at man ved det får frem noe nytt. Snarere synes denne utviklingen å omhandle en stadig fastsettelse av ulike dogmer, som har blitt muliggjort av det kulturelle trinn man befinner seg på. Dessuten er det ingen tilfeldighet at protestantismen oppstod i Nord-Europa. Det finnes en del indikasjoner i nord-europeerens karakter, som tilsier at han vil ha mer hang til protestantiske idealer, enn de katolske. Uavhengig om det nå stemmer eller ikke, kan vi i alle fall fastslå at en periode eller ideologi, oppstår utifra en hel rekke faktorer vi ikke har oversikt over. Det er det kulturelle trinn, ens instinkt og karakter, den forestilling som strømmer opp fra en iboende natur, samt tilfeldige påvirkninger som en stein i hodet og en nazist eller mongol ved døren. I alle tilfeller blir ikke din foreslåtte dialektikk særlig presis. Jeg vil heller anbefale å bruke Spenglers organiske sivilisasjonssyn i kombinasjon med viljemetafysikken vi er så glad i.

Formulert presist, vil altså fastsettelsen av det nye dogme avhenge av skapernes instinktualitet i kombinasjon med det av forestillingens skapte forutgående dogme. Slavene skapte seg både humanisme og kristendom, man kan leke med tanken på hvordan slike avanserte trinn hadde artet seg dersom de var aristokratiske i sin opprinnelse.

4. mai kl. 17:10

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg vil advare mot bruken av en slik historisk dialektikk, siden den forutsetter og bygger på rent materielle faktorer, en feiltakelse jeg tok et oppgjør med i min omtale av kjøpmannen. Dersom vekslingen mellom tese og anti-tese skulle være mulig, måtte det bero på

en antakelse om at bare de materielle faktorer skulle være tilstedeværende og ha innflytelse, nemlig ens utdannelsesnivå og velstand som gjør at man stadig tar nye trinn mot sannheten, og gitt at historien ikke hadde noe endepunkt, var det fortsatt det materielle som muliggjorde utvikling eller forandring. Det synes heller slik at det er gjenkomsten til en eller annen bakenforliggende kraft som manifesterer seg i ulike grader av kulturtrinn, denne kraft har en natur vi kan identifisere, men som vi ikke fullt ut kan definere, spesielt siden den fortøner seg annerledes i hver ny sivilisatoriske drakt, så å si. Dette er den ånd, eller snarere den viljens djevel som står bak hver kultur. Som vi har vært inne på, er ikke formen på denne djevelen fastlagt på noe vis, men den blir stadig til og brer seg ut på de måter materien tillater det. Hm, vi kan si at mykheten er vår sivilisasjons stadige kjennetegn. Vår sivilisasjon er altså kvinnelig, og har lenge vært det. Solgudens fall gjorde at det ikke lenger var mulig å være hard, eller i det minste bære seg selv, eller hevde at man gjorde det.

4. mai kl. 17:24

Øystein Tranås Kristiansen: Vi skal alle være underdanige og mottakelige og ettergivende, og gjennom det seire, slik kvinnens vagina virker i sin fysiske form. Man har ikke lov til å si "Jeg vil" som mannens penis symboliserer og dikterer gjennom form. Man må si: "Jeg overgir meg." Dette er altså den sivilisatoriske karakter vi strever med i dag, og bare viljens barbarer er istand til å omgå den. En avansert mann kan altså ikke bygge i høyden, fordi det i vårt samfunn er ingen høyde å bygge på.

4. mai kl. 17:30

John Olav Oldertroen: I virkelighets verden er du, som mann, eller solgud, kun å anse som (foreløpig) nødvendig leverandør av sperm, eller rettere sagt: DNA. Når mannen har gjort sin plikt er hans restverdi ekvivalent med tonnasjeverdien i form av energi bundet i kompost. (Forutsatt at du da ikke besitter Den Sanneste og Mest Opphøyde Verdi: store mengder materiell rikdom. Hvis sistnevnte er tilfelle vil du ha et lykkelig liv og kan fråtse i de goder du ønsker å fråtse i, helt til den utkårede omsider får tak i blåsyrekapsler).

4. mai kl. 21:18

Stian M. Landgaard: Det var forsåvidt på sin plass at du gikk til angrep på mitt sitat, Tranås. For det var ikke dialektisk utvikling som var ment å være mitt kronargument. Det dialektiske skulle snarere tjene som "illustrasjon" på at utvikling skjer via strid, eller som Heraklit ville sagt: "Krigen

er alle tings far." Jeg er i så måte enig i at min historiske fremstilling, hvor blant annet Jesus fremstilles som skeptiker, er tvilsom. Alt jeg skrev i "Metafysikkens krigsskueplass", handler egentlig om noe annet, nemlig om hvordan dogmatikere, som Ken Jensen, og anti-dogmatikere, som Rolf Klaudiussen, på enkelte vis er nært beslektet når det kommer til filosofisk diskurs, samtidig som jeg fremhever skeptikerens overlegenhet, men også dennes tilkortkommenheter. Men vi kan legge denne ballen død, for mitt poeng gikk i en annen retning.

Det som egentlig var mitt kronargument, er at enhver materiell ressurs og ideologisk tanke er nødt til å være vokst organisk frem fra den kulturen som skal benytte seg av den. I forhold til materiell ressurs mener jeg da at for eksempel at industrialisering skjer fordi kloke hoder i århundrer har arbeidet på problemet med effektivisering og arbeidsfordeling. I forhold til ideologisk tanke mener jeg da for eksempel at kloke hoder i århundrer har filosofert over hva det gode liv er, hva statens oppgave skal være, etc. Vi kan se at Norge som samfunn har blitt sterkt materialistisk takket være den plutselige oljerikdommen. Vi kan se at araberland som plutselig får frie demokratiske valg, stemmer seg til et autoritært teokrati. Og dette er i så måte en tilslutning til ditt ekstensive argument, hvor du taler for nødvendigheten av filosofi, rettere sagt den reflekterende tanke, som til enhver tid må være på høyde med de betingelser som gjelder i det samfunn den hersker i.

Det er blant annet derfor det blir for lett vint konkludert når John Olav skriver at vi skal være jævlig glad som slipper å vokse opp på 1800-tallet, for da hadde vi hatt det mye, mye verre. Enn si i steinalderen. Men hva vet vi om det? Lidelsen er relativ til den lidende. Schopenhauer mener for eksempel at dyrene ikke har noen utvei fra sin lidelse, men samtidig kan deres lidelse aldri bli like grusom som hos et reflekterende vesen, som mennesket, og jo større refleksjon et menneske besitter, desto større er dets lidelse. Men på den annen side har det reflekterte menneske anledning til å minske sin lidelse. Og vi kan tenke oss at 1800-tallet eller steinalderen tilbød muligheter for å unnsnippe lidelse som i dag er stengt for oss.

5. mai kl. 09:55

Øystein Tranås Kristiansen: Ikke direkte relatert: Vi snakket jo om hvordan menn er tiltrukket av kvinnen som det apollinske bilde, og hvordan kvinner forelsker seg i mannen som dionysisk entitet, det frasagn som kommer gjennom de rykter som omgir ham og vibrasjonene av hans rumlende røst. Vi var inne på hvordan katolisismen er kvinnelig, fordi den argumenterer gjennom umiddelbare bilder og symboler, og er tilgivende. Du kan sprengte hundre jomfruhinner, og be til mamma i himmelen, så er det greit. Katolisismen oppstod utav Romerrikets stusslighet og fattigdom, og i en slik tilstand gjør det seg ikke med kjeft og ytterligere rasering. Katolisismen egner seg altså best til

å tiltrekke menn. Samtidig var vi inne på hvordan protestantismen på sett og vis er mannlig, fordi den uttrykkes gjennom ordet, er prinsippfast og abstrakt. Protestantismen er hard, og tilgir ikke så mange feilgrep. Følgelig egner protestantismen seg best til å tiltrekke seg kvinner.

Denne videoen demonstrerer begge deler, og viser en pinsemenighet i Korea. Her får jo kvinnene orgasme idet mannens stemme forårsaker vaginavibrasjoner. Det viser kvinnens natur og protestantismens karakter. Åpenbart at de ikke hadde trengt Jesus, om de bare kunne gå ut og få oppmerksomhet fra en mann ... også åpenbart at dette er dionysisk, at de bare mangler satyrer med stive pikker og en elv av vin.

<https://www.youtube.com/watch?v=RFCjKDKK6xY&index=15&list=FLiZu-WWMD015jzSimInuvLQ>

Crazy Korean Christian Worship Trance Dance (Extended Version)

A Korean Christian church with its members exhibiting convulsing and psychotic behavior triggered by their love for Jesus. Please note these women are not ha...

5. mai kl. 21:22

Øystein Tranås Kristiansen: Jau, jeg likte din fremstilling av dogmatikeren kontra luftballongfareren kontra skeptikeren, det var bare den løselige anvendelsen over historiske perioder som ble for grov en form. Det er uansett egnet til å demonstrere at man ikke bare kan hive inn ny teknologi hos noen og vente at det skal være greit. Materialistene gjennom arbeideren Jørn og kjøpmannen Roar, hevder jo at teknologien i seg selv vil være løsningen, når saken er at man må ha de historisk utviklede institusjoner og de sjelelige og mentale fakulteter, som skapte teknologien til å begynne med, for å gjøre god nytte av den. Det materialisten gjør feil, er å snu om på rekkefølgen og på den måten sette vogna foran hesten.

5. mai kl. 21:35

Øystein Tranås Kristiansen: Mitt værelse haver blitt viet til den gamle kult. For et sosialmenneske ville noe slikt naturligvis være katastrofalt. Folk må da tro at jeg er gal, ville sosialmennesket tenke. For min sin del, har jeg jo allerede innrømmet at jeg er gal. Det er denne forestillingens hensyn til den andre som gjør at sosialmennesket ikke har noen frihet til å følge sin egen inklinasjon. Sosialmennesket har ingen egentlig individualitet, ja, vi kan endog si at det

mangler en egen sjel.

En skribent i Morgenbladet ville brukt det fjerne begrepet monomani om hele affæren. Men for den kult som ikke har blitt dyrket på 1600 år, er nettopp litt monomani på sin plass.

Øystein Tranås Kristiansens bilde.

7. mai kl. 16:15

Øystein Tranås Kristiansen: Alt i denne min blogg har blitt puttet i et skrivedokument og skal bearbejdes, bortsett fra bildene. Og for historiens skyld burde jeg inkludere dem også, i full resolusjon. Det jeg ikke har skrevet her, bør heller ikke deles, før selvmordsferden fullbyrdes i et ferdig produkt. Så etterhvert bør jeg nok markere et punktum for denne bloggen, idet ingen flere kapitler vil bli skrevet i offentlighet. Tenkte dog å dele den siste ukes impulser, idet dette er sunt for meg.

16. mai kl. 23:58

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=viw5JXopin0> Liker denne sangen. Trodde det var Purcell, men den er nok av en mye senere periode, selv om han som synger fortsatt kunne vært en kastrat ... nuvel. Hva utleder jeg av dette? Arbeideren får pult mest, og kjøpmannen får spinket og spart seg til mest penger. Presten har den fordel at han kan hykle, en fordel jeg allerede har benyttet meg av i fritt monn, og som skal utnyttas mer i fremtiden. Med the Vicar of Brays ord (det er enkelte små alterasjoner av teksten i sangen):

In good King Charles's golden days,
When Loyalty no harm meant;
A Zealous High-Church man I was,¹
And so I gain'd Preferment.²
Unto my Flock I daily Preach'd,
Kings are by God appointed,
And Damn'd are those who dare resist,
Or touch the Lord's Anointed.³
And this is law,⁴ I will maintain
Unto my Dying Day, Sir.
That whatsoever King may reign,
I will be the Vicar of Bray, Sir!

When Royal James possess the crown,
And popery⁵ grew in fashion;
The Penal Law I shouted down,
And read the Declaration:
The Church of Rome I found would fit
Full well my Constitution,
And I had been a Jesuit,⁶
But for the Revolution.⁷
And this is Law, &c.

When William our Deliverer came,
To heal the Nation's Grievance,
I turn'd the Cat in Pan⁸ again,
And swore to him Allegiance:
Old Principles I did revoke,

Set conscience at a distance,
Passive Obedience is a Joke,
A Jest is⁹ non-resistance.
And this is Law, &c.

When Royal Anne became our Queen,
Then Church of England's Glory,
Another face of things was seen,
And I became a Tory:¹⁰
Occasional Conformists base
I Damn'd, and Moderation,
And thought the Church in danger was,
From such Prevarication.
And this is Law, &c.

When George in Pudding time¹¹ came o'er,
And Moderate Men looked big, Sir,
My Principles I chang'd once more,
And so became a Whig, Sir.¹²
And thus Preferment I procur'd,
From our Faith's great Defender¹³
And almost every day abjur'd
The Pope, and the Pretender.
And this is Law, &c.

The Illustrious House of Hanover,¹⁴
And Protestant succession,
To these I lustily will swear,
Whilst they can keep possession:
For in my Faith, and Loyalty,
I never once will falter,
But George, my lawful king shall be,
Except the Times shou'd alter.
And this is Law, &c.
Spill av video

The Vicar of Bray

A satirical parlour song about the inability to maintain religious principles du... Vis mer

17. mai kl. 00:01

Øystein Tranås Kristiansen: Og denne sangen burde være noe for Landgaard. Viktoriansk og anglofil <https://www.youtube.com/watch?v=BO8OwxSwHus> Det eneste problemet er at sangen er fighteristisk, og er kjemisk fri for en verden av kvinner. Alt handler om å daske spanjoler med sine bros i utlandet. Jeg ser selvsagt for meg romerske Mithras-soldater som denger germanere og kristenfolk, men det er jo meg. Jeg hadde uansett ikke turt å involvere meg med en slik britisk bataljon. Er redd jeg hadde måttet spille trompet med rassen.

Spill av video

The Band of Her Majesty's Royal Marines: Over The Hills and Drum Performance

0:01 - Over The Hills feat. Alfie Boe ... 3:27 - Royal Marines Drum Corps Festival of Remembrance at the Royal Albert Hall

17. mai kl. 00:07

Øystein Tranås Kristiansen: Som en annen John Olav, har jeg vært pappaistisk forfattergroupie og vært på Solstadforelesning. Dette skjedde i Trondheim den 13.mai. Jeg skal forsøke å sammenfatte Solstads idémessige innhold fra foredraget hans, selv om han var mest opptatt av å vise til reelle eksempler. Alt blir selvsagt et uttrykk for min fortolkning av det hele.

Solstad mener at romanen eksisterte som en fristilt størrelse mellom årene 1890 til utgangen av 60-tallet, hvor den som sjangeren kunne utøve seg i henhold til egne kunstneriske krav. Før dette var romanen (ostensibelt) overstyrt av moralske føringer, og etter dette ble romanen i økende grad preget av markedsmessige underholdningskrav. Kunstformen er i dag fullstendig rasert, ifølge Solstad, og mange forhenværende forfattere som ønsket å skrive kunstnerisk, har gått over til drama og teater, hvor kunsten fortsatt verdsettes. Solstad brukte som eksempel en ikke navngitt kollega, som hadde som ambisjon å skrive kunstnerisk. I møtet med dagens redaktører, ble han fortalt å skrive mindre og lettere forståelige avsnitt, og i mindre setninger. Det kunstneriske innhold gikk altså bort i møtet med underholdningens krav.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

17. mai kl. 00:23

Øystein Tranås Kristiansen: Solstad anklager kapitalismen for romanens sørgelige posisjon. Dette han er en utvikling han advarte om i lang tid, fra 1989 til lang ut på nittitallet, til han ikke orket mer. Rasingen ble komplett av forlag Juritzens kommende, ifølge Solstad. Det Juritzen gjorde, ifølge Solstad, var å kjøpe opp hele den tyske bestselgerlisten, bortsett fra nobelvinnerne, og utgi dem i oversatt utgave her tillands. Dette skjedde i 2002, og dette solgte som hakka møkk. De franske forlag som fokuserte på kvalitet og litteratur på 80-tallet, viste til Tyskland, som ironisk nok ble stadig mer forflatet. De kvalitetsbevisste franske forlagene gikk en etter en konkurs. Med Juritzens suksess i Norge, ble de norske forlagene nødt til å motvillig følge etter, nølende først, så ved å erstatte sin stall med redaktører av mer markedsorienterte typer, som i stadig økende grad underkjente og nedprioriterte romanens kunstneriske krav. Ifølge Solstad var dette kriteriet for en vellykket redaktør. Utgi hva du vil, men du må ha minst en bestselger som selger noe vanvittig, om ikke får du sparken. Slike bestselgere fås kun tak i ved å kjøpe av den tyske bestselgerlisten, og består hovedsakelig av krim og dameporno. Solstad nevnte spesielt en kvinnelig forfatter han foraktet, skrivende porno, som ble utgitt på Gyldendal og kom med en kvadrilogi av dameporno. Jeg har ikke vært mann om å finne ut hvem dette er, men antar at det er Cecilia Samartin eller

tilsvarende.

17. mai kl. 05:13

Rolf Klaudiussen: Hadde det vært trilogi, kunne det ha vært E.L. James. Fifty Shades of Grey.

17. mai kl. 00:36

Øystein Tranås Kristiansen: Solstad snakket litt om kapitalismens uhyrlighet. Spesielt interessant var dette, at han mente at man i kapitalistiske stater, ikke visste at man ble hersket over, og ikke visste at man ble ilagt tankemessige føringer. Dette sammenfaller jo med Sol invictus' budskap, bare med en annen fortolkning i det å ilagge skyld. Jeg mener min anklage går dypere, og at Nietzsches anklage går dypest, så å si. Likefremt er det den samme mekanisme man omtaler. Solstad var her ute med konkrete eksempler, vedrørende sin konflikt med aftenposten. Dette var det han brukte siste del av foredraget på. Kort fortalt fikk han en elendig omtale i Aftenposten, og han brukte dette som bevis på at anmeldere ikke greier å forstå romanen som noe annet enn underholdning, at de faktisk er blitt blinde for det kunstneriske innhold. Han mener at dagens litteratur er et paradigme som går fra Dickens til Nesbø, der det er overfladisk innhold som teller når man idømmer kvalitet. Små fravik fra denne formen tolereres nok, men går man for langt med kunsten, vil kritikken straks hagle. Hans kunstneriske anlagte roman, det uopløselige episke element, ble naturlig nok slaktet av disse markedets håndtlangere. Som endelig bevis på aftenpostens uhyrlighet, og den kvinnelige anmelderens inabilitet til å se og forstå annet enn underholdning, serverte Solstad som eksempel den tilbakemelding han fikk i svenske ekspressen. Den svenske avisen skrev nemlig at romanen hans nok var tung, men at den hadde store kunstneriske kvaliteter. Aftenpostens anmelder, hun som hadde slaktet Solstads roman, greide ikke å vri hjernen rundt dette. Hvordan kunne den være tung, og samtidig bra? Aftenposten reagerte på den svenske omtale med en liten notis, som sa at Solstad hadde blitt "tilkjent" visse kvaliteter, på tross av sin vanskelige tilgjengelighet. Solstad mente at derfor at anmelderstanden, ja, selve det kunstneriske paradigme ad idag, var preget og ødelagt av dette underholdningsaspektet fra Dickens til Nesbø. Hvis det underholder, er det altså "bra." Alt annet er av underordnet betydning.

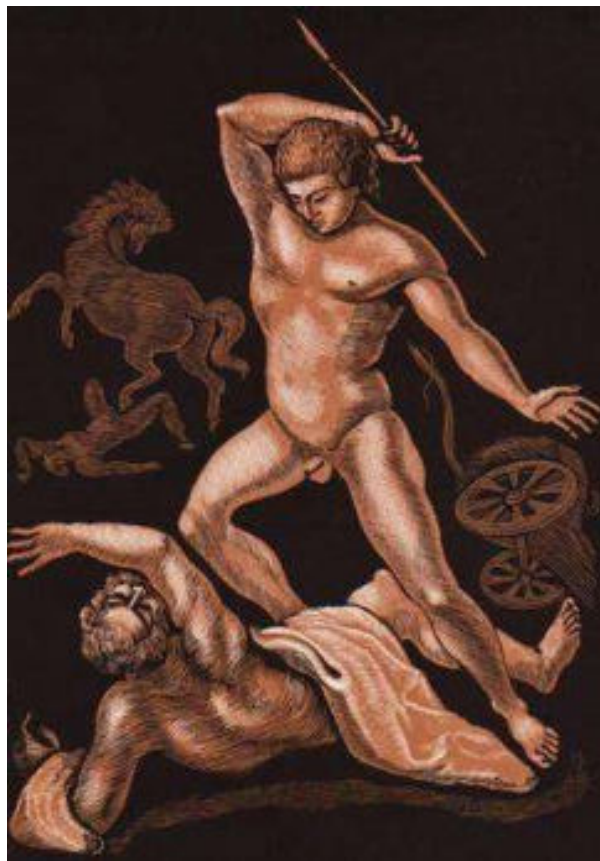
I min invictus omtaler jeg mye av det samme. Jeg mener jo at det er fordelaktig moral som gjør at dagen overflateryttere omtaler noe som "bra" og at de er blinde for såvel alt annet. Hvordan det enn forholder seg, moral eller underholdning, det er ingen tvil om at romanen er blitt forflatet, og at den som kunstform nærmest er død. Vi kan skylde på menn, som ikke leser bøker, og kvinner som leser

dameporno. Og vi kan skylde på krim, som på nær alle måter er i henhold til vedtatt og etablert moral. Litteraturen har ikke lov til å utfordre og stille spørsmål lenger. I så tilfelle selger den ikke, og er altså "dårlig" ifølge anmelderne.

17. mai kl. 00:50

Øystein Tranås Kristiansen: Patricide

For de fornektende rasjonalister, hesten forestiller altså den uhemmede livskraft, som i kraft av sin nødvendighet må trampe ned den forgagne tid. Slik er altså naturens edle orden, som ikke kan ta hensyn til de falske brutalisatorer, snart lagt frem for å drepes under adonisens spyd,

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

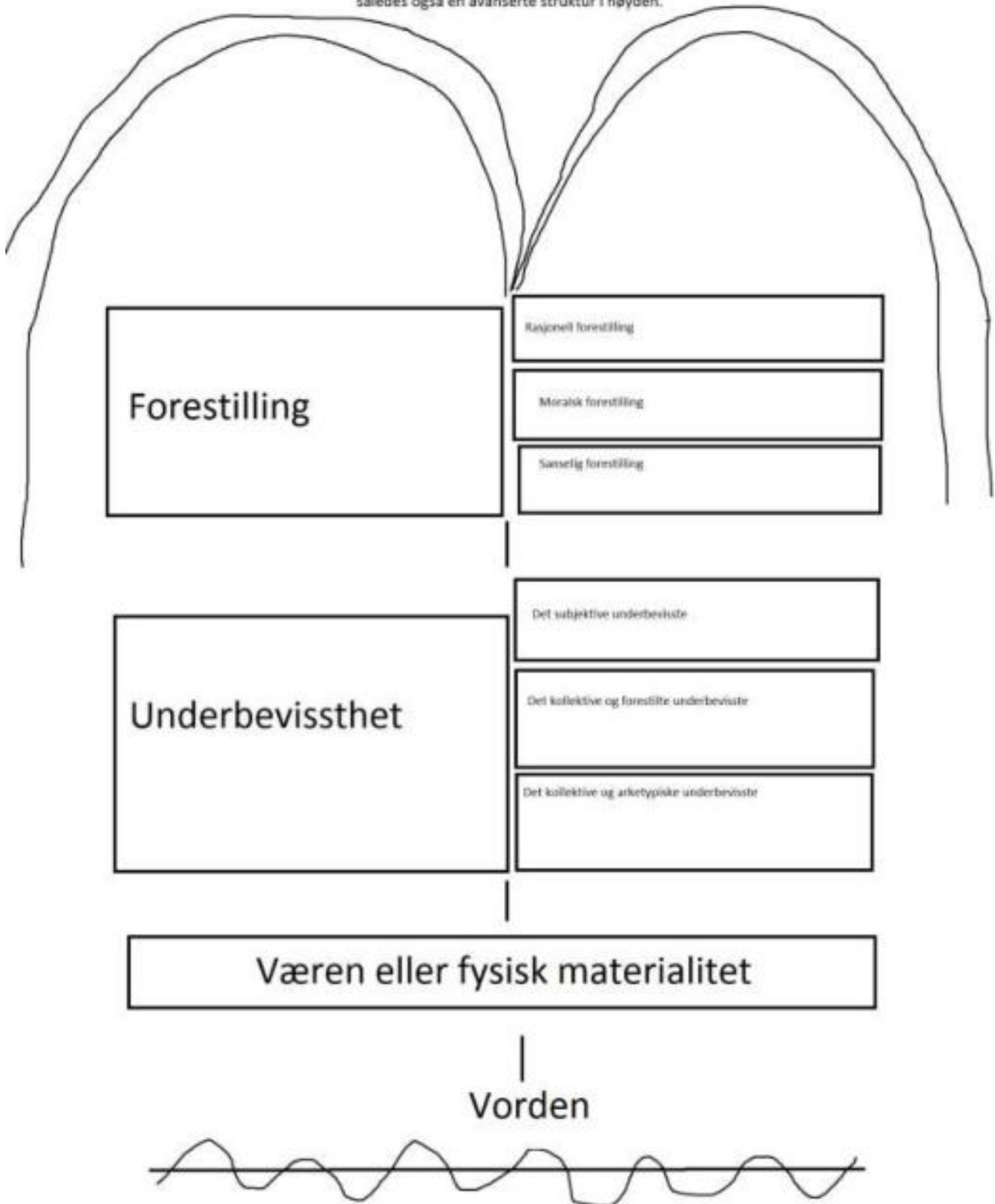
17. mai kl. 04:17

Eine kleine Metaphysik

Ser ikke godt ennå, men må peise ut disse tankene før det drukner i den øvrige tankemasse. Er som vanlig på etterskudd. Datamaskinen har det med å handle uten ordre, kanskje fordi jeg har vært delvis blind, og jeg er ennå ikke komfortabel med dens indre trøskverk. Skal lage en egen post for når jeg skal forene harddiskers innhold og mobilnotater. Jeg har helt mistet oversikt, og vet ikke hvor noe er i forhold til det annet. Mangel på logikk og intuitiv fremgangsmåte er som vanlig mine verste fiender. Alt ligger altså til rette for massivt raseri når jeg skal forene mine Evje-notater.

Gudene må være på min side. Mye av min lammelse skyldes dette: Jeg kan ikke forholde meg til noe, før jeg har forholdt meg til det jeg skal forholde meg til. Det er med det i tankene jeg innleder denne presentasjonen av mitt helhetlige metafysiske system:

Naturens grunnstruktur, alltid rettet mot
ytterpunktet innenfor hvert deltrinn, og
således også en avanserte struktur i høyden.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

23. mai kl. 16:42

Kommentar: *I ettertankens blekhet er ubevisst et langt bedre begrep enn underbevisst. Det siste*

fordrer en bevissthet separat fra den vi anerkjenner i oss selv. I denne sammenheng er det dog en teknisk detalj, og detaljer er for idioter ...

Øystein Tranås Kristiansen: Fremstillingen min er som det fremgår av bildet, skjematisk fremstilt og hierarkisk ordnet. Det har vært nødvendig for meg å skissere kort, dels for å ha et fast springbrett for tankevirksomhet, dels fordi jeg ikke har mulighet til å forklare alt i detalj. Skissen er som sådan basert på nøye vurderinger som går langt forut for min tid. Først må vi spørre oss: Hva er vitsen med et metafysisk system? For det første, fordi det er givende å forutse hvordan et system struktureres og utvikler seg, for det andre, fordi man kan fatte og favne det bakenforliggende, slik at materien og dens opprinnelse ikke fremstår som tilfeldig verken i struktur eller i selve sitt opphav. Mye av filosofi består i å forklare hvordan forandring kan skje. Det er to hovedsakelige problemer jeg har villet gå inn på: Hva er struktureringens egenart og hva er struktureringens opphav, videre, hva er den første bevegelse når det gjelder værens opprinnelse. Kan man, kan hende, finne forklaringer på det uforklarte i universets form, innhold, eller i de abstraksjoner av ulik art som genereres på ulikt nivå for en materiell eksistens?

23. mai kl. 16:56

Øystein Tranås Kristiansen: Som tilnærming til mine problemstillinger, har jeg kombinert et Schopenhauersk og et Jungiansk modellsystem, som etter min mening passer inn i hverandre uten motsetning og uten innsigelse på de områder hvert system dekker. Det skal sies at det Schopenhauerske system er fremsatt uten antakelsen om noen formgivende presens i selve strukturen, og at det hersker en viss usikkerhet i hvilketstedshen enkelte av de jungianske underbevisste kategorier inngår i henhold til Schopenhauers forestilling, men forhåpentligvis er dette noe vi kan få nærmere innsyn i. Videre skal vi se at min tilnærming skiller seg ad fra Nietzsches forespeilede metafysikk, slik jeg har fått den forklart. Tanken med disse to teorisystemers forening er naturlig nok at det ene skal kunne virke forklarende, der det andre er taust. Man favner et større område innenfor den menneskelige forestilling, og får av det forhåpentligvis større innsyn i både verdens opprinnelse og strukturens egenskap. Angående det førstnevnte, å finne verdens opphav eller verdens egentlige egenskap vil være en oppdagelse av uante dimensjoner

23. mai kl. 17:17

Øystein Tranås Kristiansen: ok ... nå maser tante ... må pule til nettet.

23. mai kl. 17:17

Øystein Tranås Kristiansen: Hv-hvor var jeg? Jo. Legg merke til at vedrørende alle disse gyldige kategoriene, kan man designere dem som enten synlige eller ikke-synlige, rettere sagt, deler av forestillingen og den materielle realitet er direkte tilgjengelig for analyse av bevisstheten, mens andre områder, underbevissthet og vorden, nødvendigvis må være skjult. Det var med dette som utgangspunkt at jeg på feilaktig måte forsøkte å plassere materien som opphavssted for hele min kosmologi. Dette av flere årsaker, som dessverre endte i tankemessig rundgang. Materien er synlig der vorden ikke er det, og materien kan sies å danne grunnlaget for struktur. Videre kan man tenke seg at materiens egenskap fungerer som formgivende for den gitte struktur. Man så for seg at den stadige nyskapelse, den generative prosess, var et resultat av den materie som allerede var tilstede i kosmos. Jeg ble ytterligere oppmuntret i denne analyse, når jeg tok i betraktning at materien tenderer å inneha motsatt egenskap, på hvilket enn størrelsesnivå man iakttar den, alt fra delstruktur til atomnivå, Materien synes å romme sin egen undergang, eller overgang til en ny tilstand. Et slikt syn vil ved ettertanke være absolutt-materialistisk, idet det ikke åpner for tomrom, ikke-væren og tid som sådan, men forklarer alt innenfor det absolutt manifesterte. Allerede er man sirkulær, fordi et slikt syn ikke forklarer den opprinnelige tilblivelse. Ytterligere to problemer oppstår. Gitt en analyse av en materiell enhet, fra delstruktur til atom, kan man ikke vite hvorvidt den motstridende egenskap ikke skyldes ulike vordeners dragkamp i ulik retning. Den egenskap som altså ga opphav til forandring, struktur og ved utledende tanke, vordens egenskap, kan altså være et resultat av flere vordeners presens, noe som nøytraliserer vårt forsøk på å definere en enkelt vorden. For det annet, går man på mindre nivå fra atomnivå, ned til elektronnivå, synes egenskapen å være nettopp singular, og gitt at egenskapen er singular, skulle forandring ikke være mulig. Riktignok må det innvendes at elektroner kontrabalanseres av protoner, hvor sistnevnte er oppbygget av kvarker som aldri oppstår alene og alltid ved sin dannelse skaper sin motsetning i form av en partikkel. Sporene etter materiens motstridenhet er der altså, men materien i seg selv er et dårlig utgangspunkt for å definere vorden eller forklare forandring. Materien som den synlige forklarer kan vi altså forkaste. Senere i min analyse skal jeg gjennom visse av mine drømmebilder tilnærme meg vordens vesen.

23. mai kl. 20:31

Øystein Tranås Kristiansen: Litt uvisst hvordan, men Schopenhauer mener altså at form på sett og vis er inkorporert i vorden gjennom predesignerte platonske bilder (som jeg har forstått det) Avhengig av fortolkning er dette noe jeg kan eller ikke kan være enig i. Jeg mener naturen som sådan er planløs, men at for de oppståtte bevisstheter lages idealtypuser i det abstrakte, og at disse

typuser er midlertidige, ingen fast størrelse overhodet. Konklusjonen mot Schopenhauer baserer seg nå midlertidig på en diskusjon jeg har hatt vedrørende emnet, og en full redegjørelse vil komme når jeg har lest hans hovedverk. Med det i mente, blir det interessant å tilnærme seg struktureringen, spesielt siden jeg slumpet til å samtidig fatte en konklusjon om vordens presens i det materielle, ved å se på nettopp slike tilfeller der vorden har vært aktiv.

Et tilfelle vi kan si at vorden er definitivt aktiv, er å se på et avgrenset område med høy aktivitet, f.eks. smeltende jern eller en brennende sol. Som vi tidligere har vært inne på, er det i og for seg vanskelig å si om et slikt tilfelle er resultatet av en eller flere vordener. Vi kan fastslå at vorden er der, og at dets nærvær er mønstret, altså mønsterdannende. I det ene ytterpunkt, området med høy aktivitet, fastslår vi at det er en eller flere vordener, mens i motsatt ytterpunkt, området med ingen aktivitet, steder der temperaturens nullpunkt er nådd, kan vi fortsatt etterspore mønstre i materien, alt fra iskrystallen til steiner. En stein er som sådan ingen konsentrert vilje, som Nietzsche hevder, men en fossilisert form for vorden etterlatt i materien. Det etterlattes egenskap avgjøres av det vordenes innledende kraft. Vann og hydrogen vil således være uttrykk for den svakeste vorden, steinen behøver en større konsentrasjon for å bli til. Vi ser også at den fossiliserte remanent kan forherdes ytterligere i form av trykk fra de eksterne krefter, kullet blir altså til en diamant, men det forandrede er fortsatt kraftløst og etterlatt av sin bakenforliggende skaper. Her kommer en interessant tanke inn. Hver sol er sin egen sang, og danner altså dette pulserende mønsteret i form av lys og trykkbølger, et vitnesbyrd om det bakenforliggende, som stadig gjenskaper seg selv, som stadig altså er aktivt. Steinen er inaktiv og har mistet sin tilblivelse, annet enn det som allerede har blitt til. Her må jeg trekke inn et hint fra den menneskelige sfære, først ved personeksempelen, og så ved den fysiske form. Den enkle vilje, i form av en arbeider, vil jo når hyperaktivert, anta en forestilling som er absolutt. Meget kort sagt, en vorden som tar form, er altså en hyperaktivert vorden, som ved dette blir nødt til å vise seg. Det at vordenen danner et mønster, må nødvendigvis vise dragninger i ulik retning, altså ulike vordeners presens. Hvis ikke skulle det kanskje kun være nok til å skape en ensporet tone eller lysstråle foruten en sol. Kanskje er sammenslutningen av viljer nødvendig for å bryte ut i materien. Man kan vanskelig se for seg at solen i sin mønsterdannelse skulle være et resultat av en singularer vorden, da mønsteret trekker i ulik retning til stadighet, og at i de tilfeller hvor ensporetheten har fått råde, har vordenen tredd ut av virkeligheten og etterlatt forstenelsen. Solen er altså resultat av flere viljer hyperaktivert i møtet med hverandre. Fraværet av konflikt er altså stillstand.

Kommentar: *I ettertid heller jeg mer mot tanken at verden som fenomener og tilblivelse er nøyaktig den samme. Man kan altså aldri ta steget ut av tilblivelsen. Dog er spekulasjonene av en langt*

villere art i dette skriftstykket.

24. mai kl. 02:37

Øystein Tranås Kristiansen: Dette legger en interessant nyansering til den gamle Da Vinciske analogi om mennesket som en sammensetning av det myke og harde gjennom landskapets ulike bestanddeler. Ryggmargen som holder en oppe er fjellkjeder, lungene er innsjøer, osv. Noen av de bestanddeler som utgjør et menneske, er altså ikke et uttrykk for vilje, men et fravær av vilje, rettere sagt, en fossilisert vorden. Riktignok vokser ryggmargen med barnets vekst, og knærne mottar fortsatt næring fra visse årer, vi kan her si at vorden er spak, langsommere, men meget ensporet slik at den kan bli strukturert i en singulær form. Likevel kan man ikke underkjenne at på et tidspunkt er deler av kroppen som ikke på noe vis kan gjenopprettes, at tenner og hørselsceller er finaliteter, og at man ikke kan, uansett hva som bor i en, ekspandere bortenfor ens fysikalitets grenser, med mindre en sammenslutning av annen art skulle bli til. Vi er altså sammensatt av vordens remanent, langsomtvirkende viljer, samt det inferno som finnes i vårt levende blod. Gi meg altså de med inferno i sitt blod, de med de mange dragninger. For selv om kroppen til nå danner en ramme, kan sjelen overskride grenser, springende ut fra men ikke løsrevet et fysikalsk grunnpunkt. Som sådan ser vi at det er mange tilfeller innen arten menneske som jo deler felles form, men som har en helt annen egenart, det er forskjellen på å ha steinen og solen i sitt hende.

24. mai kl. 03:02

Øystein Tranås Kristiansen: I morgen tidlig skal jeg skrive om arketypens mulige festepunkt i vorden, og hvordan dette kan relatere til struktureringen.

24. mai kl. 03:02

Øystein Tranås Kristiansen: Store deler av kosmos består av ikke-aktivert vorden, altså vordens remanent, samtidig som vi ser at kjønnes divergens best kan lignedes med steinen og vannet. Mannen er det forstokkede fordummende, den allerede døde. Men hard. Kvinnen er tilsvarende død i sin grunnform, bare ennå mykere, langt mer ettergivende. Kjønnorganenes bevegelser blir som pulsen til en hel artsvilje, og det er gjennom dette at vorden blir viderebrakt i materien, og at denne sol en gang ble til.

24. mai kl. 03:07

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg forstår at minn argumentasjon for den hyperaktiverte singulære vilje er tynn, og at den ikke engang kan bevises. Jeg åpner altså for muligheten om at viljen må være hyperaktivert av motstand for å tre inn i virkeligheten. Men det vi definitivt ser, er at i de instanser hvor flere viljer må være nærværende, og at disse danner et mønster som drar i motstridende retning, vil motstanden fra den motstridende vilje nødvendigvis være nok til å hyperaktivere samtlige viljer i det tilhørende viljekonglomerat. Der ingen motstand er, trer man ut av verden, det motstand er, skapes en nukleus som viser vordens mønsterdannende tilstedeværelse.

24. mai kl. 16:03

Øystein Tranås Kristiansen: For å komme med en ytterligere presisering, i tilfelle det ikke har fremgått godt nok. Beviset for vordens eksistens, ligger altså ikke i den atomiske bevegelse, for hvis ikke skulle jo både stein og is være en vorden i kontinuerlig eksistens. Etter at noe har tilblivet, vil det ikke opphøre i sin væren, men det vil opphøre med sin tilblivelse. Beviset for den konflikterende vorden ligger altså i den kontinuerlige aktivitet som drar i ulik retning, og som altså blir grunnlag for mønsteret, det som ikke kan være resultat av en singulær draging. Når vannet, en remanent av vorden, fryser til is og danner strukturelle iskrystaller, er det altså kun det værende som antar en annen fysisk form i henhold til gjeldende lover. Vorden som sådan omhandler overgangen fra ikke-væren til væren, hvordan tingen får sin inntreden i virkeligheten.

24. mai kl. 18:16

Øystein Tranås Kristiansen: Struktureringen av det værende vil nødvendigvis måtte finne sted i henhold til en overordnet mekanisme, og det er denne jeg nå vil forsøke å tilnærme meg gjennom min bruk av arketypen. Jeg forutaner nemlig instinktivt at dette kan gi viktige ledetråder, enten til den skjulte vordens vesen, eller den struktur denne genererer. Dette forutsetter at vi på forhånd avviser tanken om noen værende platonisk form på noe nivå. Form som sådan, kan bare genereres fra øyeblikk til øyeblikk gitt en presens på de lavere nivåer, og gir en abstrakt mulighet for den neste fysiske manifestering. La meg nå kort ta en liten redegjørelse for arketypen og dens plassering innenfor et Schopenhauersk system. Vi går nå over til den menneskelige sfære.

24. mai kl. 18:28

Øystein Tranås Kristiansen: I henhold til kapittelets innledende skjema, har jeg inndelt

underbevisstheten i følgende deler: Det subjektive underbevisste, det kollektive og forestilte underbevisste, samt det kollektive og arketyriske underbevisste. Som utgangspunkt vet man at summen av ens sammensetning ikke kan fremgå i den fulle synlighet til enhver gitt tid, man kan ikke være bevisst alt i seg selv fra øyeblikk til øyeblikk, selv om egenskapen skulle være både håndfast, begripelig og nærværende, og dermed har man altså det underbevisste som en egen bevissthetsform. Hvordan det subjektive underbevisste, altså selve personligheten skapes, hva eksakt den er sammensatt av, har jeg ikke på det rene, og dette må bli gjenstand for videre undersøkelser. Jung hevder i alle tilfeller at personligheten kun kan bli til i oppløsningen av ens arketyriske selv, og at villmenn som jo lever på et arketyrisk nivå, på ingen måte kan sies å være individer. Videre fremstiller Jung arketypen til å fremtre som par, ung, gammel, frisk, syk, god, ond, etc. Dette inngår med andre ord i et teorem som tar for seg tingens motsetning. Noter at ingen av disse arketyriske par er moralske størrelser, eller har oppstått av moralen, dette er altså størrelser som finnes i naturen. Det er det arketyriske par, hevder Jung, som gjør at visse forherliger den edle villmann, samtidig som andre atter fordømmer hans villmannsliv. Begge egenskaper finnes samtidig i villmannen, så å si, i og med at han er en levende arketype, og sympati og antipati som sådan avhenger av hva man velger å vektlegge.

24. mai kl. 18:50

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har jo lenge vært plaget med denne tanke. Hvordan kan arbeideren, som skal ha stor livsnærhet, samtidig operere med moralske størrelser. I den Nesbøske arbeiderlitteratur er kvinnene fortsatt vakre og mennene fortsatt sterke og modige, men de har i tillegg fått naturstridige og moralske egenskaper. Kvinnene kan altså slåss som tungvektsboksere, av naturen i seg selv en tragedie, og mennene er opptatt av å være gode, en tilsvarende fallitt. Årsaksforklaringen her er at arbeideren har internalisert den moralske forestilling innenfor sitt kollektive og forestilte underbevisste. Noter at sånært intet individuelt særpreg inngår i denne kategori, for intet individ ville gjennom individualitet verken vedkjenne seg eller assosiere seg med noe som var både stygt, ondt og dumt. For arbeideren har altså arketypen blitt kontaminert, og Sol invictus har gått over til å bli en Luke Skywalker, en moralsk helt. Monsteret kan altså ikke drepes før man har blitt angrepet først. Helst burde man drepe sin far før han tillates å kveste deg.

24. mai kl. 19:16

Øystein Tranås Kristiansen: Jung fremhever jo hvordan arketypen jo er kollektiv, og eksisterer innenfor visse enheter. Rasen, nasjoner, ja, sogar en familie har sin egen arketype, alt ettersom

hvilken størrelsesorden man velger å måle det hele i. Et viktig poeng er at en av psykologien eller kunsten assosiering med den for seg guddommelige arketype, nødvendigvis må innebære en oppløsning av selvet, av subjektiviteten og individualiteten, da arketypen er en kollektiv underbevisst størrelse. En psykiatrisk pasient skulle da enten bli svært entusiastisk i perioder, etterfulgt av perioder hvor alt var galt fatt med ham, i henhold til et arketypisk par. Dette åpner for noen interessante aspekter.

24. mai kl. 19:21

Øystein Tranås Kristiansen: Sidenotat: Jeg leste i kriminologien at sønner som dreper sine fedre, alltid begår slike drap i affekt, og at selve drapshandlingen skjer under voldsom og eksessiv voldsbruk. Volden opphører med andre ord ikke selv om liket er dødt. Etterpå vil den forbryteren nesten alltid være preget av stor lettelse. Åpenbart hvorfor det er slik. Det er den sanne vilje som kommer frem.

24. mai kl. 19:47

Øystein Tranås Kristiansen: Men hvor var jeg. Jo. Det har kommet for meg at min egen aktivitet som symbolist, bærer preg av nettopp dette, oppløsningen av selvet for å få tilgang til den glemte kollektive arketype. Som forsker anvender jeg med andre ord min egen kropp, samtidig som jeg etter slike dypdykk gjenkommer til det subjektive og er istand til å begå en rasjonell analyse av den nyvunnede og ofte dyrekjøpte erfaring. Dette er den symbolistiske retning, altså ikke mot forestilling men mot det som ostensibelt er et lavere trinn, kanskje en slags vordenmekanisme, om jeg nå skal foregripe meg på konklusjonenes gang. Spørsmålet er hva slags arketype jeg nå aksesserer, hva slags kollektiv det er snakk om, siden jeg mistenker at jeg er den eneste av mitt slag. Dette er sant både i blod, jeg er den eneste bror av den gitte kombinasjon, og i sjelstype, jeg er den gamle romer på sitt arresterte høydepunkt, den gang som nå innhentet av flertallets feige masse og de forgripende overgripende gorillaer, som jo angriper frøet før frøet får bli til. De arketypiske par jeg får tilgang til, er i så måte særpreget, ja, nærmest individuelle, og bringer varsel om en annen tid. Om dette kan mer sies i vår konklusjon, la oss istedet se hvordan rasjonalisten forholder seg til den samme arketype. Som det Nesbøske problem, har jeg nemlig her forløst en av mine tankemessige problemstillinger med denne nye innsikt.

24. mai kl. 19:53

Øystein Tranås Kristiansen: Overfor min rasjonalistiske pasient har jeg jo hevdet at hans symboler på ingen måte kunne være mer avanserte enn de til den gjengse gorilla, at det lå i symbolets natur at det på laveste nivå måtte være primitivt. Dette er altså feil. Vi vet at den primitive forestilling er analogisk i sin fremtreden, gitt den underbevisste drømmevirksomhet, der hvor alt skjer i overført betydning. I så tilfelle skulle rasjonalisten henfalle til å dyrke afrodisisk bølgeskum, noe som jo ikke har vært tilfelle. Tvert om fremstår det afrodisiske i mer avansert symbolform, i form av den fiktive men fortsatt navngitte og personifiserte skikkelse. Symbolet eksisterer altså ikke i sin rendyrkede form, noe fraværet av naturbildet og den øvrige mystikk også vitner om. Symbolet har blitt mer avansert, og er sammensatt av ulike grader av den subjektive forestilling og den kollektive og forestilte underbevissthet. Kortest sagt, dette åpner for falsumet, at man snakker om noe som ad naturen ikke er der, og jeg har notert meg objektets fornufts og moralrytteri i så måte. Men slik er det altså, når man entrer språkets abstrakte sfære.

24. mai kl. 20:14

Øystein Tranås Kristiansen: Og her kommer vi til vår konklusjons ende. Vi har sett at arketypeparet i seg selv er representert i naturen og fremgår i analogisk form. Har man her et direkte bindeledd til vorden, en verden som vilje? Det er viktig å innse at selv på dette lave nivå i underbevisstheten, fremkommer disse bildene i ens forestilling. Forestillingen springer fra vorden, men er fortsatt en separat del. Samtidig ser vi at for det stadige fysikalske skapte, vil neste trinn eller den av naturen ideelle form fremtre på dette underbevisste nivå. Dette er det nærmeste man kommer noen platonisk form, en form som jo ikke er evig eller en løsrevet del av virkeligheten, men en form som er i stadig skapelse i henhold til formens innehavende subjekt. Arketypeparet vil, dersom man analyserer den gitte analogi eller ser det naturbilde som dannes, representere det for arten ideelle konklusive punkt for individet, samt det som venter ved dødens tre og bortenfor ungdommens ende, den dødsvisshet som Mozart advarer om at vi må forberede oss på. Jeg personlig er for sunn og sterk til å befatte meg med dette i inneværende øyeblikk, det får bli et alderdommens domene å tilnærme seg den Freudianske dødslengsel, til forskjell fra libidos videreutvikling.

Sagt oppsummerende. Arketypeparet gir oss et godt innblikk i den struktur som stadig er i vorden, og springer i seg selv utifra en verden av vorden, men vi får gjennom det ikke noe innblikk i noe av vordens egentlige egenskap, noen nærmere definisjon så måte, bare denne utledende tanke om vordens plan, en plan som gjennom paret viser seg å være motstridende, ad en eller flere viljer, det kan vi ikke påvise. Så fortsatt er tingen i seg selv, så langt vi kan se og forstå, en ting i motsetning,

et evig gjenkommet paradoks. [Ja]

24. mai kl. 20:23

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg vil nå dele de notatene som ble grunnlaget for dette kapitlet. Disse er løsrevet og kan på ingen måte sies å være representative for mitt standpunkt, annet enn som et vitnesbyrd om en tankeprosess:

24. mai kl. 20:29

Øystein Tranås Kristiansen: "Hvorfor er materien mangefasettert og underbevissthet og vilje tilsynelatende strukturert. Må ha en struktur på det og. Forsøk også å modellere hvordan viljene gjennomstrømmer tingen"

24. mai kl. 20:33

Øystein Tranås Kristiansen: Dette stod nedskrevet på en konvolutt. Tar likeså godt og avfotograferer det øvrige:

Symposium XI

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, jeg gjør et nytt forsøk, i forhåpning om at jeg skal greie å sette tre ord sammen, få til noen avsnitt foruten at de blir til det reneste rot. Jeg har lenge forsøkt å få noen kritiske tanker nedfelt i skrift, men vært ute av stand til det. Nå har den kritiske overvekt av tankemateriale blitt for stor, til det punktet der jeg må pule det ned, eller miste det. Dessverre har min lammelse vedvart. I kampen mot meg selv, hvor jeg ikke kan gå tilbake og ikke kan gå frem, er jeg etterlatt i limbo. Det er den demondrevne kunstneren mot den skjelvende nerden, og deres strid har blitt så stor, frontene så tilspisset, at jeg ikke kan leve med noen av dem. I denne striden utslettes individet. Kanskje mer korrekt sagt, jeg har aldri vært et individ, noe egentlig subjekt, kun en kjemisk reaksjon i en pågående tragedie. Dette er min smertefulle fødsel, og de to monstre som skapte og betinger hverandre, den brudne mann og demonen, har intet med det å gjøre. Spørsmålet er om jeg kan trekke mine første åndedrag på egen hånd. Jeg har sett for mye, vet for mye, til å gå blant vanlige mennesker, likevel, mot jorden ble jeg knust.

Til tross for min kamp, fortsetter gudene å forfølge meg. Hver gang jeg tar en risiko, eller forsøker å kjempe meg gjennom, blir jeg straffet på måter som et vanlig menneske knapt opplever i sin levetid, bortsett fra de siste skammelige måneder og år avskjernet på et eller annet galehus. Kreftene har nå nådd sitt ekvilibrium, og solen står i sin Equinox. Natt og dag er likeverdige ... og de eksisterer sammen! Det er en umulig verden, den kan ikke bæres, men den går ikke bort. Jeg løfter mine øyne og ser, og vet at den gamle romer uttalte: Det beste den beseirede kan håpe, er å ikke håpe noenting. Jeg gjør retrett til mitt Mithraeum, til min mørke, dunke hule, for det er i ensomheten jeg lever. Der skjermes jeg av store hender, tilvirker mine våpen, venter ... venter ...

6. juni kl. 04:02

Øystein Tranås Kristiansen: Som vanlig har jeg ikke tid til å redegjøre og flisespikke, jeg kan ikke komme med forklaringer. Derfor vil jeg velte sammenhengen opp fra jorden, uten å forklare de fragmenter som tilsammen har ført meg frem til forståelse. Her forleden gjorde jeg meg opp noen tanker om kunstens vesen. Vi vet at sosiologen og materialisten Bourdieu ser på kunsten som en konkurranse i smak, der man gjennom kunstens sjeldenhet og eksklusivitet søker å overgå uttrykket til en lavere klasse, samtidig som man sikter oppover, forsøker å forfine seg selv og ta del i de høyere sosiale lag. På motsatt hold mener jo Freud at kunsten er den reneste trylleøvelse, at dens opprinnelige funksjon bestod i å virkeliggjøre det den forestilte. Dette forklarer den religiøse følelse kunsten den dag i dag kan frembringe på lavt nivå for den lave, og i avansert form dersom

mennesket i seg selv er en litt mer sammensatt kontraposisjon. Jeg moret meg med denne tanke: Begge disse tenkeres syn synes å være gyldige. Hva da om man søkte å forene dem? Jeg arresterte meg selv straks for denne uredeligheten. Bare en tomsing godtar jo alt sammen, tar alt for like god fisk. Det måtte altså være noe her jeg ikke hadde skjønnet, og min godtakelse var et resultat av en manglende innsikt i kunstens vesen. Likevel kunne jeg ikke slippe denne tanken, jeg ønsket å forene de to syn på kunsten,

6. juni kl. 04:13

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg kom på det jeg hadde lest om magi i det gamle Romerrik, i en tid da dette emnet interesserte meg storlig, antakelig fordi jeg av og til leker med tanken om hvordan kristendommen kunne ha blitt stanset. Kort oppsummert, man levde som om det magiske fantes og hadde gjennomgripende effekt på livet, noe det da også hadde. Det som skilte religionen fra magien, var kun hvor sanksjonert det hele var fra offentlig hold. Do ut des, altså: Jeg gir så du kan gi. Slik forholdt man seg til gudene. Ren privat utøvelse av magi var forbundet med skade og fare. Det var en mer urettmessig transaksjon der man tok noe man ikke nødvendigvis var tilgodesett. Her forekom det meg en interessant detalj. Man antok at nye typer magi stadig ble til, og derfor gjaldt det å være føre var, og anskaffe seg trylleamuletter som beskyttet en mot magi som ennå ikke var blitt til. Det hele var altså blitt til en forestillingens våpenkappløp. Med dette i mente, blir det lettere å forene Bordieu og Freud. Hvis kunsten er en slags utøvelse av en forestillingens magi, handler den samtidig om å skape det mest potente trylleformular, som viser seg bedre og kan overvinne trylleformularet til den andre.

6. juni kl. 04:40

Øystein Tranås Kristiansen: Søren Kierkegaard var en villfarende figur, men han hadde rett i assesmentet om estetikerens, den som letter tilværelsens byrde gjennom det vakre, denne kan aldri bli tilfreds. Han må stadig jakte etter nye bilder som kan gi samme eller større effekt, selv om han nok har sine preferanser i den ene eller andre retningen. Er ikke da kunstens rolle sørgelig? En forledning for de følsomme sjeler, der tanken har blitt til den skapte forestilling fremfor en rasjonell vurdering? Ingen statue har noensinne løftet en hånd for å hjelpe, intet bilde har blitt virkelig og ingen bønn har noensinne fått svar. I romertidens forfall brukte man monumenter som fyllmasse til murer, for en kjøpmann og rasjonalist, er det i det minste en nytteverdi. Er ikke da kunsten et blindspor, gitt at Freuds kunst som forestilling er riktig, og at Kierkegaards betegnelse av estetikerens er riktig? Jeg mener nei. Kierkegaard havner riktignok på feil konklusjon og mener at

det religiøse menneske er det beste. Som vi vet, innebærer dette å underkaste seg nok en forestilling, og den blinde tro er bedre og saligere enn den tro som stiller spørsmål. Hva så da med den rasjonelle tanke, det William Blake kaller dødens tre? Nylig fant jeg svar fra Walter Benjamin, vedrørende kunstens misjon. I korte trekk, synes Benjamin å mene at tanken kan være objektbasert, altså rasjonell, altså taende for seg virkeligheten. Tanken blir dermed til tinglighet. Men i en slik tilstand, vil forandring være umulig. Forandring kan bare fasiliteres av visjoner, det at man har forestillingen om noe som ikke er til. Kunsten er således dette, den gjerning som muliggjør forandring i et samfunn. Det er den magi som presteskapet utøver, der de gode prester får leve, og de dårlige prester må dø. Naturlig nok må immunforsvaret være såpass virkende, for det samfunn som lar seg føre av den dårlige kunst, har også en dårlig visjon, en forestilling om sitt bedervede endemål. Så: Estetikerer, der han er dømt til å stadig lete etter en nytt og sterkere trylleformular for å lette tilværelsen, skaper også det som bør bli til i henhold til den tilkorkommenhet, den lidelse og all den ulykke som la til rette for hans ønsker til å begynne med. Den enkelte manns tragedie er altså en ledesnor for et helt samfunn, ikke fordi vi alle skal styrte ned i avgrunnen, men fordi vi istedet kan gå motsatt vei, løftet på den advarsel hans undergang gir.

6. juni kl. 04:56

Øystein Tranås Kristiansen: Som sådan er det ingen tilfeldighet at det rådende kulturelle motiv i vårt kvinnefrigjorte, likestilte land, er hengte og parterte kvinner. Kunstnerne som frembringer disse bildene i krimlitteraturen, må instinktivt ha skjönt at dette er det logiske endemål.

6. juni kl. 05:00

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg sitter oppe om natten, og fra natten skriver jeg. Før nærværet er over meg, når bildene som bringer dets varsel kommer for meg, blunker jeg simpelthen med øynene. I et glimt går bildet i oppløsning, og er borte, ikke hos meg, det er ikke, har ikke vært, for det er sannheten om alt. Gjør det nok ganger, hele tiden, og nærværet holdes tilbake. Det er det motsatte av det jeg lærte er minnets prosess. Jeg blunket kun med øynene, og alt huskes i et minnets glimt. Det er brakt tilbake, bare med motsatt fortegn. Bare summingen, taktfast og stigende er holdt fra meg. Den gang var jeg alle former, nå, en kvestet gud. Alt er allerede borte, og fra natten smiler jeg. Det indre glimtet kan holde og samtidig slippe vekk. Jeg slipper deg løs, ledsager, søt var din sang og bitter din frukt. Jeg fritas, ledsager, for jeg tror ikke på skyld og jeg tror ikke på skam, minst av alt min egen. Jeg er fri, ledsager, for jeg som var underlagt har nå tatt steget. Først nå vites det at det er jeg som er det du alltid har vært, uovervinnelig. Du hjalp meg å leve, se, jeg hjelper deg

å dø. Det er alt en annen som sitter her. Som husker, men ikke er. Bortenfor all skjebne, hvor kun de fåtalligste blant oss tar steget. Mer enn en betingelse. Når gardiner og slør faller og blir borte, er en ny morgen født.

9. juni kl. 03:46

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har spilt en del Age of Wonders i det siste, og dermed vært monomant opptatt med dette apollinske hamsterhjul. Slik er det med meg, jeg konsentrerer meg intenst om en og en oppgave. Det er så mange drifter og dragninger, og ikke en som får plass. Var min gave og min sensitivitet ivaretatt, og var jeg gitt styrke til å fullføre, ville mye ha blitt utrettet. Istedet er jeg som strengen i et instrument som har blitt røsket ut. Distraksjonen var sikkert bra, når man tar situasjonen og det indre trykk i betraktning, men nå har tiden kommet for å ta noen videre babysteg. Må ta det langsomt så man ikke overfalles. Først skal jeg komme med en ny betraktning, før jeg imorgen vil forsøke å erindre i et nytt forsøk.

9. juni kl. 03:59

Øystein Tranås Kristiansen: Her forleden var jeg og spaserte, jeg tror det var i forigårs. Plutselig dunket en løvbladsgren meg i hodet da jeg gikk forbi, og jeg fikk nesten rusk og kvist i øyet. Akkurat det fikk meg på tanker om hvor sammensatt mennesket er, ulike deler og kontrapsjoner, øye, nese, øre, for ikke å si det indre maskineri, hver avansert på sin måte, og som hver for seg kunne utgjøre en liten organisme. De er bundet til hverandre i denne sammenslutningen, og summen av dem er altså meg. Det slo meg hvordan jeg betinges og drives av disse delene, skulle en falle fra, ville jeg vakle og bli forkvaklet, skulle de kreve noe, må jeg utføre handlingen, blunke, hoppe, stadig bli til, i dette biologiens maskinverk. Samtidig slo det meg, at for hver av disse å tillates å leve, er de avhengige av at sinnet leder dem vel, og, i en naturens monstrøse tilfeldighet, har sinnet blitt våkent, blitt sin egen herre, og har dermed skapt den nye betingelse, noe annet enn det som opprinnelig var tiltenkt, eller ment med sammenslutningen. Jeg er avhengig av dem, ja, og de avhenger av meg, og slik sett forsøker vi å ikke svikte hverandre, likevel, det gikk opp for meg, at det er jeg som kan tvinge dem til å leve og være for mitt nye mål. Instinkt og drift styrer ikke meg, og jeg lever heller ikke for å ivareta driftens endemål, reproduksjonens finalitet. Videre tror jeg ikke på det jeg kun ser og tenker, for slik er det naive dyr. Frihet og herredømme er kjøpt ved å stille spørsmål. De stakkars monstre rives løs fra sine blinde anliggender, straks herresinnet de tilsammen har skapt overtar styringen. Det er en del av totaliteten som totaliteten ikke kunne forutse. For meg er det slik at minnefragmentet, sammensatt i ulike belysningspunkt til et større

hele, vil ved den kritiske evaluerings spørsmål føre til et stort forsøn. Slikt sett er jeg større enn Gud.

9. juni kl. 04:18

Øystein Tranås Kristiansen: Da jeg først kom tilbake til min fødeby, ble jeg overveldet av all den historikk som hviler her. Ikke bare fra mine egne opplevelser, men fra de mannsfigurer, vel, hovedsakelig mannsfigurer, som jeg har kjent opp igjennom tiden. Jeg passerte blant annet Choco Boco, som var yndlingsstedet til Langemann. Jeg passerte Barmuda, hvor min venn Lars Joar pleide å slåss med narkomane, noen av dem like storvokste som seg selv. Jeg passerte også et sted hvor en annen visstnok hadde hatt sex på doen. Det sier seg selv at jeg ikke frivillig oppsøker noen av disse stedene. Noen ganger lurer jeg på om det bare er jeg som husker disse tingene, at jeg vet for mye og at fortiden ikke kan slippe taket. Mer og mer har Trondheim gått fra å være en fremmed til å være en ekstensjon av mitt eget sinn. Det skjer ting her som er utenfor min kontroll, og noen ganger blir jeg skadet av disse tingene. Men der jeg før ikke greide å gå ned gater i frykt for å bli overfalt av demoner, frykter jeg ikke mer, og jeg hater ikke det stedet hvor hørselen min ble kvestet. Som mitt eget sinn er Trondheim invadert av personer og deres innflytelse, og det er disse jeg skal rense vekk, ikke byen eller tanken i seg selv. For blant alle de som vandrer her, er det jeg som har størst rett på denne byen. Det er en fødselsrett, siden det er her hele min slekt på morssiden har hatt sitt tilholdssted gjennom generasjoner, samtidig er det et åndelig bånd til hedensk tid, hvor trønderen med nordlendingen Tore Hund slo ihjel Guds onde lam. Mest av alt er det en rett i blodet. For en tid skal dette være mitt kongedømme, og de som lever her, er her på min nåde. Jeg vil ikke kontrollere alle de steder mitt sinn tar meg, men jeg kan sørge for at det ikke skader meg. Jeg lar folk være fe, og tas ned lange, skjulte gater, som den eneste som vet, den eneste som husker.

9. juni kl. 15:24

Øystein Tranås Kristiansen: For noen uker siden besøkte vår frues kirke. Det var ikke så lenge etter den laseroperasjonen jeg hadde den 20de mai, så jeg gikk fortsatt rundt med solbriller. Idag, 19 dager etter, er synet ganske godt, selv høyre øye fortsatt er uklart. Hvor lenge det skal vare, vet jeg ikke. Vel, det sies at mørtelen i kirken er laget av lik, at de døde er murt inn mellom veggene, og at man før i tiden ville bli overveldet av en veldig likstank om man gikk der på varme dager. På det tidspunktet hadde jeg bestemt meg for å i det minste se på kirken, jeg hadde nemlig sagt det for å avlede de som forsøkte å omvende meg til den protestantiske, pappaitiske, orddrevne Gud på Evje. Katolisismen har alltid vært bedre, har jeg ment, fordi man der kan dyrke kvinnen, og fordi man der

forholder seg til symboler. Videre, det er madonnaens relasjon til sønnen som står sentralt, ikke den tordnende far fra oven. Jeg stod utenfor, og snakket noen ord med statuen av Tordenskjold, han er meg en gammel venn, da det gikk opp for meg at døren var åpen. Åpen kirke, stod det på et skilt, så det ville ikke koste meg noen penger å gå inn dit. Det slo meg at jeg kunne oppfylle mitt hyklerske løfte til kristenfolket, at nei, jeg ville ikke forsake mitt liv og ungdom for deres onde fiksjonelle far, men ja, jeg vil oppsøke en kirke, men da en tradisjonell kirke, ikke en menighet av det fordummede slaget, uten bilde, uten alter, uten noen etablert autoritet, slik skikken er blant pinsevevnene. Skulle jeg vært kristen, ville jeg vært katolikk. Døren stod åpen, og jeg gikk inn.

9. juni kl. 15:47

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg fikk straks en respektfull følelse da jeg var innenfor og så stenporten som førte til kirkeskipet, for jeg har det slik med det gamle og ærverdige. Mest av alt hører jeg til i et tempel. En kvinne er taktil og må kjenne på alt, jeg opererer mer med syn. Så jeg tok av meg solbrillene ... ok ... fortsettes.

9. juni kl. 15:52

Stian M. Landgaard: (Åpenbart en madonnafigur som ropte: "Kom og spis!")

9. juni kl. 15:53

Øystein Tranås Kristiansen: Akkurat nå så jeg for meg en madonna med nakne bryster. Vel. Dette med kvinnens taktilitet opplevde jeg på Majorstuen i Oslo. Jeg var på museum med en kvinne, og hun måtte absolutt ta på en kirkeport, noe som førte til at vaktene kom styrtende til. Jeg nøyer meg med å beundre på avstand, fordi jeg er visuell og fordi jeg er en mann. Sagt på en annen måte, min kjærlighet er ren. Ser jeg det vakre, vil jeg for all del ikke berøre det og besudle det med meg selv, det vakre skal få være slik det er.

9. juni kl. 17:25

Stian M. Landgaard: Schopenhauer skriver mye om det. Han mener at de enkle alltid må bringe sin vilje i kontakt med noe for å kunne ha glede av det, altså via taktilitet, som når de insisterer på å grafse på ting, herje med dyr, osv. Mens de avanserte klarer å gledes over ting uten å bringe viljen i kontakt med det, via syn og hørsel.

9. juni kl. 17:27

Øystein Tranås Kristiansen: Jøss! (på en god måte) Jeg la merke til et interessant fenomen, og den pappaistiske forklaring følger like etter. Ja, slik er det nok.

9. juni kl. 17:30

Stian M. Landgaard: Det er et videre og dypere spørsmål, dette med ren kjærlighet, og hvorvidt man ønsker eller ikke ønsker å berøre og besudle objektet for sin kjærlighet. Et godt eksempel er jo nettopp kjærlighet til Gud eller ulike symboler, hvor man ikke kan komme til med sine profane hender. Noe annet er kjærligheten til den konkrete kvinne, hvor man nettopp ønsker å berøre, men likevel ikke ødelegge. Sartre skriver noe om dette siste, og jeg berører (heh) problematikken i min roman.

9. juni kl. 17:30

Stian M. Landgaard: Jepp, slik burde det være. Sønnen drar ut i verden og drar erfaringer, og så kommer han hjem til pappa og får sine erfaringer forklart, dermed blivende vis.

9. juni kl. 17:31

Øystein Tranås Kristiansen: Å elske er å ødelegge, man fanger inn det man så på avstand, og gjør det dermed til noe annet. Å hate er på motsatt hold å opphøye. Så det jeg på sett og vis preker, er en temperert kjærlighet, å ikke elske så mye at det blir ødelagt. Eventualiteten er at denne reverensen på avstand er en form for hat. Freud snakker jo om negerkongen som tilbederne ikke kan komme i berøring med. De tilber ham, men gjør han den minste feil, blir han drept av stammen.

9. juni kl. 17:33

Øystein Tranås Kristiansen: I andektig stemning steg jeg inn i kirken. Jeg la merke til at det på venstre side var en kafeteria, og vurderte om jeg skulle slå meg ned der. Jeg slo tanken av meg, straks det første brøl slo mot meg. Først nå tok jeg klientellet nærmere i øyensyn. Det var en rølende og brølende forsamling, de selvsamme narkomane som oppholder seg i parken utenfor. Hadde den tradisjonelle katolisisme rådet, hadde jeg vært prest i kirken, hadde jeg kjeppjaget dem ut. Dette var

et sted for tilbedelse og stille ettertanke, fylt med disse basale elementer, som ikke har øye for noe av dette. Kirken var ved deres nærvær blitt redusert til en bule. Men den siste katolske biskop, Olav Engelbrektsson, er forlengst borte, og jeg skjønnte at ingen kan påpeke det alle kan se, at disse personene ikke hører hjemme her.

Nuvel, jeg bestemte meg for at slubbertene ikke skulle få ødelegge den potensielt saliggjørende opplevelse jeg kunne få i en symbolkirke, kontra den smerte og lidelse den ordgytende kirke hadde påført meg i Evje. Slik er det jo, at man søker til seg selv og sitt eget, og selv om ordet har noe for seg, vil man i en tilstand av den opphøyde følelse utøve sin legning og sin lidenskap. Det var bildet som for meg var viktig, forestillingens første analogi. Jeg ønsket å tilnærme meg de deler av mitt indre som sprang fra det mest primitive, det egentlige. På vei mot altertavlen la jeg merke til en ansamling stearinlys. Noen av dem tent, noen av dem ikke. Jeg nærmet meg langsomt for ikke å forhaste meg, og løftet blikket varsomt. Altertavlen var stor, enorm, med så mange detaljer at det ikke engang dannet et umiddelbart bilde. Skriften som var innrisset forstod jeg ikke, for den var gotisk. Jeg unngikk skriften på instinkt, fordi jeg ville rendyrke det billedlige, samtidig som jeg forstod at de fragmenter jeg hadde fått med meg, bare ville virke frastøtende på meg om jeg skulle lese videre. Min avisning av ordet kan derfor sies å være total. Full av lengsel skjønnte jeg at med denne massive altertavlen, var dette en katolsk remanent, at her ville jeg få det jeg var ute etter. Og endelig ble de mange kvinneskikkelser på de lavere deler av kunstverket tydelige for meg. Noe var galt. Jeg hadde håpet på en madonna i rendyrket italiensk form, for det er meg mest tiltalende, da med det kjente motiv, holdende jesusbarnet, og innehavende typiske italienske trekk, foruten sløret. Istedet fremstod kvinnene for meg som nordiske, kledd i klær etter skikk fra Midtøsten. De stod fremstilt på rekke og rad i et relieff, i tilbedelse av sin Gud. Men hva er vitsen med å fremstille kvinnen uten sin reneste misjon, sitt forhold til barnet? Og hvorfor dekke over hennes fremste fortrinn? Hvorfor var håret deres skjult av slør? Ikke et eneste sted så man et kvinnebryst eller et tilfelle av kvinnelig nakenhet. Hele fremstillingen var stiv og stylistisk som figurer i et egyptisk gravkammer. Noe av det som begrenser meg er mitt brede virkefelt. Jeg er sensitiv for bildet og musikken, men eier ikke evne i den retning selv. Fremstillingen på alteret fremstod på samme måte som tilsvarende amputert. Bare at her, her, var det gjort med vilje! Likeledes er det slik at det er med ordet jeg må uttrykke de følelsesmessige sannheter i mitt indre, når uttrykket kanskje best hadde gjort seg i billedlig form, og, mitt audible handicap gjør at jeg er skadet som filosof. Hvert element i meg er altså stilt i ufordelaktig konstellasjon. Stylismen i den kristne fremstilling av kvinnen, unndro seg kvinnens natur. Jeg husker jeg som femåring så på noen plaketter hos min far, som han hadde tatt med seg fra ferie i Grekenland. Disse plakettene hadde svart bakgrunn, og viste menn med erigerte penisser og kvinner som svingte seg mot dem på huske. Ingen er sannferdig som

barnet, og som barn, den gang som nå, ga disse bildene meg ingenting, de ble altså for brutistiske, satyriske, for direkte i sitt uttrykk. På motsatt hold var disse kvinner fremfor meg nå, for livløse. For meg fremstilte de ikke kvinner i det hele tatt. Først nå tillot jeg meg å løfte mitt blikk mot altertavlens høyde, forbi korset. Og aller øverst så jeg et grusomt syn. Omsluttet av haloen var denne armeneren, denne jøden, bevinget og seirende, det var den historiske forbrytelse billedlig representert. Der solen kranset hodet til den stolte romer, var nå solen plassert på hodet til slavens herre, og med ett slo det meg. Grunnen til at tempelet var fylt med gatens hunder, og grunnen til at kvinner ikke var fremstilt på en estetisk tilfredsstillende måte, var at feil gud bar kronen, at for 1700 år siden ble den aristokratiske kult utslettet til fordel for slavens religion, og symbolene pervertert til en umulig kombinasjon, en slavens gud med en seierrik krone. Fylt med avsky og sorg flyktet jeg derfra, og kakofonien fra den rølende forsamling fulgte meg hele veien ut.

9. juni kl. 18:31

Øystein Tranås Kristiansen: Jesu som skikkelse er jo en lang, tynn og blek mann, slettes ingen kriger, og slettes ikke vakker. For at noe skal være vakkert, må det også være grusomt, om så bare i egenskap av å skille seg ut fra massen av mindre fargerike blomster. En vakker kvinne er grusom, fordi du ikke kan få henne, og en vakker mann er grusom, fordi han kan drepe deg. Intet av denne fargerikhet, denne utilnærmelighet, denne voldsomhet er tilstede i Jesus. Istedet representerer han med sin kropp sin religion, det er asketismen, nøysomheten, det pregløse og smertens stadige nærvær, fordi jo tynnere man er, jo mer kjenner man smerte, og jo mer nervøs og engstelig blir man. De norrønes gud var på motsatt hold denne klossete brutus Tor. Han er grovbygget og vulgær i alle ting, skjegg og hår stikkende til alle kanter. Han er på sett og vis arbeidernes gud. Det er min mening at det nordiske menneske ikke burde befatte seg med det billedlig vakre, all den tid det ikke har anlegg for dette. Billedkunst er italienerens domene, poesi hører araberne til. For germaneren er nok filosofien det beste oppholdssted.

9. juni kl. 18:59

Øystein Tranås Kristiansen: Utenfor roet jeg meg ganske fort ned. Jeg skjulte meg igjen bak solbrillene og satte meg etterhvert til bak kirken for å tenke over alle disse tingene. I mellomtiden hadde jeg spasert forbi en statue av Arve Tellefsen, interessant, siden mannen såvidt jeg vet fortsatt er i live. Kunstverket var ikke spesielt godt fremstilt, synes jeg, men slik er jo alle tings forfall nå som man går bort ifra den gresk-romerske form og estetikk. Snart la jeg merke til at en mann som satt på en benk et stykke unna, reiste seg og kom imot meg. Først trodde jeg han var en av de

narkomane, men han førte seg med for mye, skal vi kalle det, tilstedeværelse til at han kunne være det. Andreinntrykket mitt etter at han hadde presentert seg, var at han kanskje var en drukkenbolt. Ganske riktig, i den initielle utvekslingen kom det frem at han hadde drukket siden klokken ni på morgenen, men at det bare var snakk om en 4-5 øl. Han viste seg å være en familiemann, med 2 barn og en millionleilighet, likevel likte han å ta seg slike perioder med enslig utagering, og for det kan ikke laste noen, antakelig. Det skal sies at jeg fryktet at denne mannen var tiltrukket av meg. I min ungdom kunne jeg tidvis ikke gå gjennom Trondheim by, uten å bli overfalt av homofile menn. Nuvel, alle legninger er relative, og all energi er seksuell, og denne mannen, la oss kalle ham "Terje" representerte snarere en av fornuftsmennene som stadig søker å rettlede meg i disse dager. Selv om kanskje den råeste seksuelle lyst mot min person har dempet seg, siden jeg er eldre, er det fortsatt slik at jeg har en enorm tiltrekningskraft på visse typer menn. Dette både gjennom mitt utseende, væremåte og det de finner i samtale med meg. Som jeg tidligere har nevnt er dette ironisk, siden kvinner har en tilsvarende aversjon, i alle fall dersom de ser glimt av min sanne personlighet, og den blanding av aggresjon, troskyldighet og brutal ærlighet som er å finne der. Sagt enkelt så er jeg myk på de områder en kvinne ikke vil at en mann skal være myk, og hard på de områder en mann ikke skal være hard. Dette er nok en del av den tragedie som representerer meg som person, denne disharmoniske sammensetningen av elementer. Nåvel, denne "Terje" hevdet at jeg hadde sett "lost" ut, når saken var at jeg hadde spasert fredelig rundt og siden satt meg ned for å tenke. Når jeg i et av mine mest fredfulle øyeblikk fortsatt fremkommer som påfallende for andre mennesker, sier det seg selv at jeg aldri på noe vis kan være en leder, eller avhengig av menneskers anerkjennelse. Jeg har ingen naturlig autoritet, snarere synes min væremåte å vekke blodlysten i hunder og kvinner, og visse menns beskyttende instinkter, antakelig. Samtidig som jeg mangler den asserterende lederevne og evnen til å frastøte meg personlige angrep, fremstår jeg som rolig. Min mormor har det på samme måte, hun er av natur nervøs og engstelig, samtidig som hun i sine yngre dager ble spurt av de rundt seg hvordan hun kunne ære så rolig. Disse personene så ikke at den ytre ro var nødvendiggjort av det kaotiske indre. Jeg mener bestemt at jeg som min mormor er høysensitiv, at jeg har arvet dette trekket fra henne, samt fått en viss rastløshet og nervøsitet fra min egen far. For den høysensitive gjelder dette, alt som er positivt, er positivt, og virker desto sterkere, og alt som er negativt, er mer negativt. Man kan bli satt ut av de tingene som går et vanlig menneske hus forbi. De høysensitive som har fordelene på sin side, greier å utrette store ting. Og de høysensitive som på et tidlig stadie blir hamret ned, kommer seg kanskje aldri mer. Det er som Ovid snakker om. I sin ungdom bør man være på vakt, for den frosten som eiketreet lett kan riste av seg, kan gjøre uopprettelig skade på frøet, og man må vokse skjevent all tid siden. For den høysensitive gjelder det å leve et skjernet liv, med fluktrutene klare dersom brutalisatorene nærmer seg. Kanskje er man fra naturens side ment til å ha en beskytter, en som kan drepe potensielle overgripere før de

kommer for nære. Jeg vet at jeg aldri ville fungert som konge, men som en konges rådgiver tror jeg at jeg ville eksellert, all den tid detaljene om den sak jeg befatter meg med, flyter mot meg og tilsammen skaper et helhetsbilde bygget opp av alle relevante fragmenter.

10. juni kl. 02:55

Øystein Tranås Kristiansen: (fortsetter den når jeg fortsetter det)

14. juni kl. 14:49

Øystein Tranås Kristiansen: Min gjeld til helvete blir bare større. I kropp såvel som ånd handler det nå om å minke forfallet, gjemme sine skatter før djevlene plyndrer alt, og håpe på et morgengry som er fritatt all straff, ja, fritatt meg, for jeg bærer straffen i mitt indre. Vektstangen er erratisk, og søker man å demme opp på det ene område, angripes det andre område, noe som gjør at det første område atter faller tilbake. Videre er det slik at det ene påvirker det andre, men da selvsagt bare på en negativ måte. Det finnes intet løsenord og ingen gud som kan slå av disse lenkene. Jeg er en fange som skriver disse usle ord og håper at tanken ikke alt har blitt tatt fra meg,

14. juni kl. 14:58

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: En tanke før jeg ble innhentet av det evige meg, hadde dette enkle utgangspunkt. For den bibelsk oppdratte person er: "Det står skrevet" et fullgodt argument. Dette er det første utgangspunkt for rasjonalisten. Man skaper seg en autoritet som står utenfor seg selv, i henhold til den mulighet som er fasilitert av det skrevne ord. Jødedommen og sin senere avlegger kristendom, var de første religioner som var basert på oppteignelsen, noe som minimerte fluktuasjonen av mening innenfor det religiøse rammeverk, hindret muligheten for den individuelle fortolkelse og avpasning for nye generasjoners forandrede betingelse. Ordet skaper altså på samme tid en større presisjon og redelighet i forholdet mellom subjekt og det skapte, på samme tid representerer det en større ufrihet. Man kan ikke lenger fritt fortolke med seg selv som utgangspunkt. Jeg aner her en tilbakekomst til det opprinnelige ubehag jeg har følt i møtet med ordets ryttere og skaperne av den ytre, objektive autoritet.

14. juni kl. 15:25

Øystein Tranås Kristiansen: Man finner selvsagt remanenten til en langt mer primitiv tid i bibelen, i konsentrert form uttrykt med det hebraiske amen, basert på det sumeriske cacama, en

selvforsterkende bekreftelse om at slik er det. Her ser vi villmannens forestilling klart uttrykt, med sin overdrevne tro på det magiske. Det man sier med amen og den ville manns tro, er at: "Jeg vil at det skal være slik, og derfor er det slik" Villmannen i sitt liv ble påvirket av to store faktorer, seg selv og den ytre verden, og det er hans løsning på dette som utgjør forskjellen på biblisten og billedisten, eller med min terminologi, rasjonalisten og symbolisten. Rasjonalisten finner altså sin ytre autoritet, og fortolker seg selv gjennom denne. Han som subjekt blir altså sett gjennom en linse av det ytre objekt.

14. juni kl. 15:35

Øystein Tranås Kristiansen: Hva så med billedisten? I sitt mest primitive utgangspunkt er han som villmannen, han tror på det han ser. I mer avansert form skaper han, iallfall delvis, det som kommer for hans øye. Men med de intellektuelle verktøy som er til rådighet forstår han ikke at det han ser og skaper kommer fra ham selv. Han er altså den frie fortolkende bundet i det faktum at han ikke har noe festepunkt å se seg selv fra. Der rasjonalistens egenforståelse fortolkes utifra det skapte abstrakte prinsipp, vil symbolistens egenforståelse mangle noe fast festepunkt. Det symbolisten ser er altså riktig, men han ser ikke seg selv. Det rasjonalisten vet om seg selv er altså riktig i henhold til de kriterier han er undervunnet, men han ser ikke den ytre verden slik den er, fordi hans fortolkning er ikke fundert i ham selv, men det abstrakte konstrukt.

14. juni kl. 15:49

Øystein Tranås Kristiansen: For å illustrere. P=person V= verden og >< signifikante forståelsens festepunkt.

Hos en villmann blir ligningen dermed dette:

$P < > V$

Hver komponent har her absolutt og uredelig innvirkning

For billedisten er utgangspunktet dette:

$P < V$

Man finner her intet redelig holdepunkt å se tilbake til seg selv fra.

For biblisten er forholdet dette.

P > V

Hans verdensforståelse er fundert i det ytre ord, det være seg mer eller mindre festet i en virkelighet. Biblisten har altså ingen mulighet til å skape med seg selv som utgangspunkt, alt det han skaper vil altså være i henhold til prinsipp.

14. juni kl. 15:56

Øystein Tranås Kristiansen: For avgrunnsteoretikeren er det annerledes. Hos ham har troen på både det subjektive og det prinsipielle falt fra, og dette kan uttrykkes på en symbolsk eller ordryttersk måte. I vår tid er avgrunnsteoretikerne oftest ordryttere, men de kan også ta form av billedister. Alt i alt er disse ubehagelige personligheter. Tanken om at avgrunnsteori fordrer for stor forståelse innen rasjonaliteten, er noe jeg vil gå tilbake på. En Kali-dyrker vil jo riktignok i sin dyrkelse av døden også dyrke livet, slik at han på symbolnivå fortsatt ikke forkaster livet. For å være en ekte symbolsk avgrunnsdyrker, må man antakelig være modernist. Likeledes ser vi at et ordets hån eller forkastelse av livet, fortsatt kan være en kjærlighetserklæring. Det er når metoden i seg selv fremstår som meningsløs at en avgrunnsteoretiker marsjerer til sin ende.

14. juni kl. 16:04

Øystein Tranås Kristiansen: (fortsettes)

14. juni kl. 16:05

Øystein Tranås Kristiansen: Det er for såvidt interessant å observere dette utenfra. Hver gang jeg forsøker å skrive noe, blir jeg fylt med en lammelse, en aversjon, en nagende frykt jeg kjenner i magen. Hjernen min er en ond krystall som dekker hver synapse. Jeg greier ikke bevege meg i noen retning, helvete er umulig nå som jeg har sett dets murer og porter, himmelrik likeså. Fangenskapet fortsetter, straffen fra fortiden er der alltid. Det er nok best dere holder kjeft, så jeg kan gjøre det jeg gjør når jeg engang klarer å gjøre det jeg skal gjøre.

22. juni kl. 03:13

Øystein Tranås Kristiansen: Rent intellektuelt sett er problemet at jeg er overveldet av momenter, som langtidsmittet nå er i ferd med å miste grepet på. Jeg greier aldri å nevne disse momentene, siden jeg er lammet, og jeg kan ikke forholde meg til noe før momentene er ute av mitt hode. Lammelsen representerer ikke bare et problem med paralysen i seg selv, men er et hinder for videre tenkning. Jeg kan ikke gjøre noe nytt før det har blitt korrekt. Jeg ønsker jeg kunne gå tilbake til barndommen og tvinge alt tilbake dit det skulle ha vært, men jeg er berøvet min skjebne, forbannet av gudene, etterlatt til ondskapen. Det som har blitt knust kan ikke bli helt. Derfor: Vær vennlig og hold kjeft og ikke forstyr meg med nye uromomenter jeg må forholde meg til, noe som vil forhindre den trinnvise tilnærmelsen til det jeg allerede har tenkt ut.

22. juni kl. 03:24

Øystein Tranås Kristiansen: Men dette relaterer nok til følgende. For rasjonalisten er det givende å sette ord på ting, å definere og avgrense. Dette fordi rasjonalisten er knyttet til tingliggjørelsen, den materielle enhet, og det er slett ikke plass til noe utenfor dette, det være seg en indre natur eller tingens aura, det omkringliggende som tingen fordrer til. En symbolist har ingen slik trøst, fordi hans tanke er kun den indre analogi. Som sådan kan vi si at rasjonalisten mer forholder seg til sin virkelige virkelighet. Han kan ikke lyve om det usunne. En fot som er kappet av er en fot som er kappet av, uavhengig av rasjonaliseringer rundt dette. Å tilegne seg kunnskap om saken, bringer bare ytterligere sorg for symbolisten. Det analogiske sinn må fokusere på det vakre for å kunne leve. På motsatt hold slår rasjonalisten seg til ro med ordet. Gjennom ordet, flytter rasjonalisten seg selv utenfor seg selv, til den kollektive forestilling, han har blitt det ytre objekt. Symbolisten kan kun være seg selv som kroppslig og åndelig enhet, og kan ikke flytte sin grense utenom seg selv.

22. juni kl. 15:45

Øystein Tranås Kristiansen: Det er på tide å ta noen nye babysteg. Man må lære å kravle før man kan fly, antakelig. Imorgen, eller idag er det sommersolhverv, en av de største hedenske høytidene som de kristne var frekke nok til å navngi Sankthans. Som om den naturfiendtlige religionen har noe med naturfenomener eller sesongenes gang å gjøre. Var man et naturmenneske, ville man vel antakelig danset naken i en åker, drikket vin og sett på at barbrystede damer ristet på puppene. Kanskje foretar jeg en liten symbolsk gest i så henseende, men viktigere er jo den symbolske betydningen for mitt intellektuelle arbeide. Det var vel rundt den 28 februar at jeg startet arbeidet

med Sol invictus, ved inngangen til krigens måned. Det var jo i mars at de romerske hærer kunne mønstres på en fortsatt snødekket grunn, og nå, på solens høytid, har min fremgang forlengst stanset opp. Enten må denne boken bli en av mange uferdige prosjekter, som jeg avventer med mens jeg håper på bedre tider, eller så kan jeg forsøke å gi det hele ny giv. Et av problemene med å skrive, er at når jeg skriver, ser jeg et helhetsbilde dannet av mange ulike momenter. Dette helhetsbildet gjør at jeg får tilgang til en hel del innsikter på en umiddelbar måte, som ikke uten videre kan forklares med mindre man skal etterspore den idémessige generative prosess. Det er anstrengende å opprettholde helhetsbildet i hodet, samtidig som man overveldes av innsiktene det gir og må vedlikeholde de søyler og momenter som skapte innsikten til å begynne med. Selv om jeg altså er overveldet på denne måten, må jeg konsentrere meg om å på en pedantisk måte frembringe poenger. Selv om disse poengene kan virke løsrevet, inngår de i en større visjon. Jeg har forlengst innsett at jeg er en synkretismens mann. I tiden fremover vil jeg derfor fokusere på å gjøre noe fremfor ingenting. Dette vil kreve at jeg blir enda mer usosial og ubehagelig, for jeg kan ikke forstyrres når jeg tenker på de innsiktene som verden stadig forsøker å ta fra meg, både gjennom umiddelbar omstendighet, den smålige og verdslige irritasjon, menneskers mas og gnål, og den onde, altoverskyggende skjebne jeg frykter allerede har berøvet meg fra alt som er, iallfall det som er meningsfylt. Nå! Bedre å dø med kampen, med sverd i hånd, enn å synke ned i tomheten.

24. juni kl. 03:29

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg har forlengst gjort meg vant med at musikere ikke kan tenke, jamfør eksempler fra Richard Wagner til Varg Vikernes. Derfor frykter jeg dagen jeg skulle bli utsatt for opphavsmennene til mine musikalske idealer, og unngår det helst. Da tenker jeg på de musikere hvis mening ikke er meg bekjent. Intellektuelt sett representerer jo Varg Vikernes den løpske forestilling, han er den absolutiserte arbeider, en konspirasjonstenker. En av de første dagene jeg satte min fot på universitetet i Tromsø, tilbake i 2009, var det ham jeg støtte på i korridorene. Dog, jeg unngikk å snakke med denne herr Vikernes, fordi jeg allerede den gang visste hvordan det var fatt. Wagner på sin side, ble jo på tross av sin patos en buddhistisk inspirert pasifist. Musikk er jo som kjent lidenskapens språk, og det er interessant hvordan det var den tyske kulturfæren som frembrakte det beste både innen lidenskap og filosofi. Grunnbestanden i tankens vesen viser seg her, selve grunnstrukturen, idet all tanke er av lidenskap opprunden. Når det er sagt, jo mer man tenker, jo vanskeligere er det å føle, og jeg har gått fra kunst til kunstkritikk, fra mystikk til den rene tanke. Allikevel mener jeg å hevde dette, at jeg vil ha det alt sammen, at det komplette menneske befatter seg med hver sin bestanddel, til sin tid, i sin sesong, i henhold til en sjelelig syklus som gjør at man vil renne ut i intet, men etterlate seg krystalliseringer av det indre liv. Det er vel denne

krystalliseringen apollineren lever for, han kan jo ikke leve i øyeblikket, annet enn i korte glimt, alt for få til å tilegne seg øyeblikkets og kvinners gaver. Kroppens pines av øyeblikket kun, mens tanken plages av fortids og fremtids byrde og tilstedeværelse. Sikkert er dette, det er usikkert om engelskmannen burde tillates å føle, nå har jeg jo har tatt en viss elsk i hans musikk, men sikkert er det at engelskmannen ikke burde tillates å tenke. Alle hans filosofer, fra Hobbes til John Stuart Mill befatter seg med det samme, den universelle rettighet. En av engelskmennenes mystikere uttrykte det best: En lov for oxen og løven er undertrykkelse. En poet, altså! Sannelig er lidenskapen stor i disse menneskene. Fra Shakespeare til Blake strekker det seg en edel linje. Tenke kan de ennu ikke, og gitt at vesten står overfor sin undergang på grunn av engelskmannen, denne grove sakser og britoner og hans mangel på dybde, burde hans tankes fremferd forbys, alle gode mennesker burde advares idet sakseren faktisk tenker! Å hensette dem på en øy var sannelig ikke nok, man burde grave en sjelens vollgrav for å skille dem fra Europas blinkende strender.

24. juni kl. 03:54

Roar Sørensen: Du imponerer. Med hva, er jeg dog fremdeles litt usikker på.

24. juni kl. 09:28

Øystein Tranås Kristiansen: Tranås Durden says: This week, each one of you has a homework assignment. You're gonna go out, you're gonna start a fight with Morten Wintervold ... (pause, drooling blood) ... You're gonna start a fight with Morten Wintervold and you're gonna lose.

24. juni kl. 22:49

Stian M. Landgaard: Big guy, big reach. Skinny guys fight 'til they're burger.

24. juni kl. 22:52

Øystein Tranås Kristiansen Jeg legger frem to illustrasjoner:

24. juni kl. 23:05

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

24. juni kl. 23:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

24. juni kl. 23:07

Øystein Tranås Kristiansen: Bildematerialet i seg selv er ikke en vitenskapelig fremstilling, men det emosjonelle innhold fremgår tydelig, iallfall visse kjernepunkter for den respektive religion. Dette kan videre fremlegges med ord og inngå i et større tankesystem. Hovedmotivet for Jesu skikkelse er korsfestelsen, der kan han fremstå i triumf eller i ytterste sorg og smerte, avhengig av kunstneren og hans tid, men alt dette skjer gjennom den samme korsfestelse. Mithras skikkelse er alltid assosiert med tauroctonien, oksedrapet. Han fremgår noen ganger som undrende, noen ganger observerende en høyere makt, og noen ganger ser ham rett på tilskueren, alltid bundet til denne voldelige scenen som skiller den romerske avleggeren fra sitt zoroastriske opphav nettopp gjennom sin blodsutgytelse. I slike tilfeller er den utledende tanke på sitt sterkeste. Nettopp gjennom den subjektive fortolkning av det iaktatte, vil man komme til en entydig konklusjon. Jesus er den passive gudeskikkelse som får sin makt og triumf gjennom sin lidelse, ja, gjennom sin kroppslige ydmykelse. Mithras er guden som bøyer oksens nakke bak for knivhogg, han er aktiv og seirende. Mer kan knapt den utledende tanke si, for et bilde taler ikke med noe språk vi kjenner annet enn det til skjønnheten. Senere skal jeg fortelle om visse av Mithras-kultens mysterietrekk, nemlig

hemmeligholdelsen og dets assosiasjon til de mest primitive deler av den menneskelige bevissthet. Rent umiddelbart er dette mest slående: Jesu og Mithras representerer adonisskikkelsen i ulik drakt. Begge er altså den unge mann som på sublimerende måte forholder seg til farsfiguren. Jesus blir slaktet av Gud og bøter derfor i forvansket form på menneskets syndige og ødipale natur, for å tale med Freud. Mithras slakter den sublimerende far i form av oxen, en slags urkjempen Ymir, og gjennom det gir han liv til verden. I hver religion er hovedskikkelsen altså adonistisk, og de forholder seg til sin evige problemstilling på hver sin måte, drapet og selvdrapet, slavemoralen og romerens moral. Kultusene oppstod rundt på samme tid, Mithraskultusen var allerede igang på Caesars tid gjennom noen sicilianske pirater. Jeg drister meg derfor til den påstand at fokuset rundt denne unge mann var noe som lå i tiden. Gitt at Freuds påstand er riktig, at menneskets tilværelse dreier seg rundt drifter knyttet til vold og sex, vil også mine lidenskapstyper være evige, og den ene kan ikke fullt ut beseires av den annen. Der oldtidens gudekonge og den hebraiske Gud representerte den strenge patriark, vil kanskje den nye gud kunne ikles kvinneskikkelse. Som en siste detalj kan jeg si dette. David ble av jødene fremstilt med solkrone, noe som viser den arketyperiske assosiasjon mellom den unge, energirike mann og hans analogiske billedgjørelse. Jeg skal siden snakke om hvordan visse myter er beslektede, ja, endog at de er nesten likeartede i kulturer som har eksistert skilt fra hverandre med stor avstand i tid og i rom, noe som videre viser bevissthetens kollektive arvematerial.

24. juni kl. 23:44

Øystein Tranås Kristiansen: Konklusivt bringer jeg frem denne skulptureringen av Michelangelo, som viser den ofrede sønn. Kristendommen blir langt mer sympatisk når man tilnærmer seg dens mest primitive og opprinnelige kjerne, fremfor de særlige fordreininger og perversiteter den har stått for som en evig forbrytelse mot menneskeheten og den felles gresk-romerske arv. Man kunne se for seg at denne modergudinnen overtok som en ny livskraftig kult, men det blir nok neppe slik, all den tid patriarkalske semitter vil marsjere inn i vesten med barnevogner og siden tanks.

Så, man hadde en dreining i favør av de adonistiske kultuser for totusen år siden, men i det store og hele demonstrer dette overlegenheten til den klassiske paganisme, hvor hver av menneskehetens indre lengsler er tillatt og representert, Hera såvel som Afrodite, Adonis såvel som Zevs. Til og med de primitive arabere har jo Allahs døtre i sine myter, selv om dette ingenlunde er nevnt og snarere er forbudt i deres hellige skrifter. Dette viser faren ved, ikke skjevfordelingen, for hver legning er en legning som for seg selv er hellig, men faren ved å forby den motsetning som betinger egen eksistens.

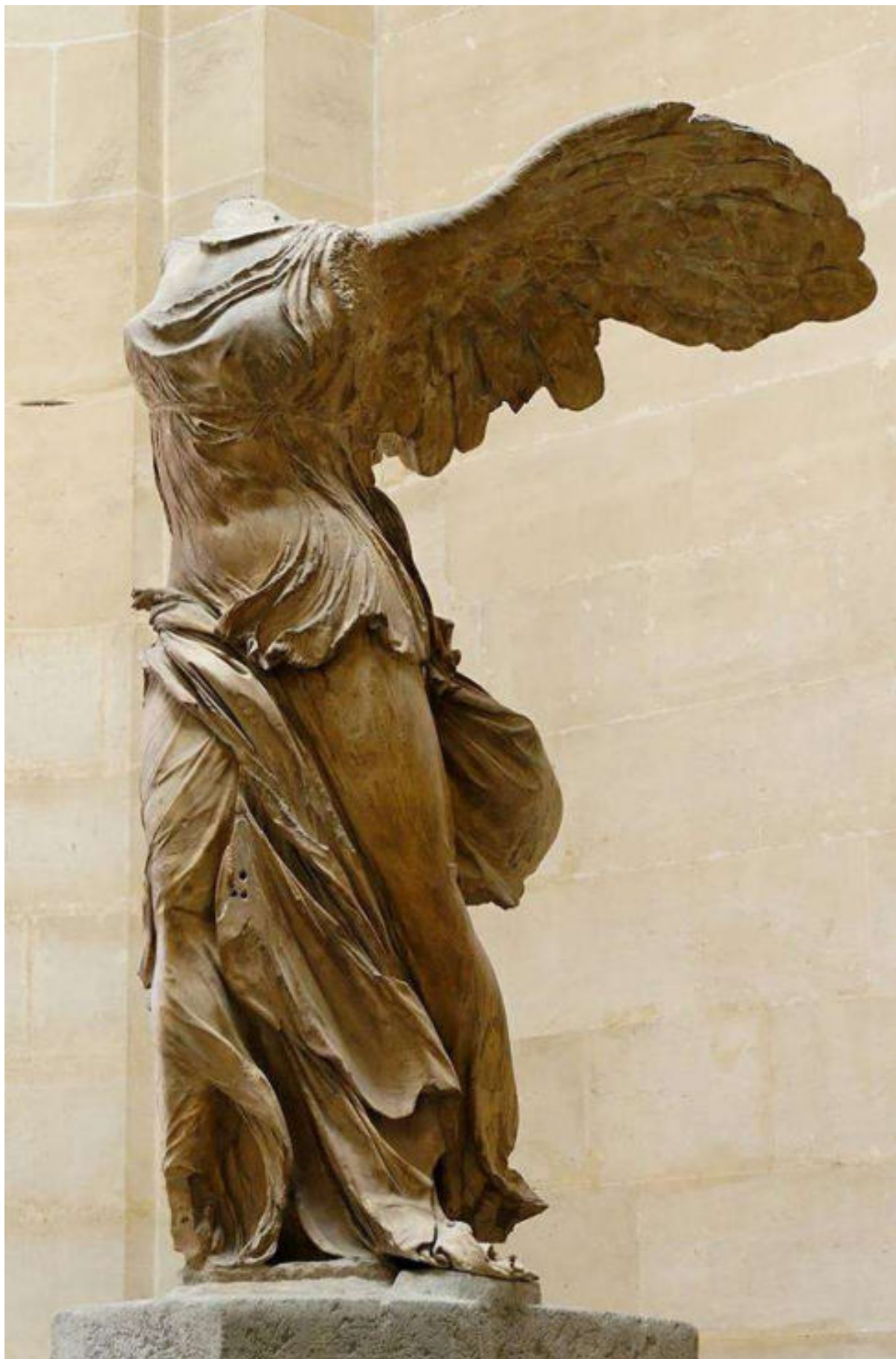

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

24. juni kl. 23:54

Øystein Tranås Kristiansen: Skal legge til et moment til, så får det bli slutt på billedismen. Jeg leste at Mithras oksedrap eller tauroctonien er inspirert av fremstillinger av den bevingende seier, eller Nike utførende det samme. Den mest feirede skulptur fra gresk klassisisme er Nike av Samothrace. Selv om skulpturen er meget skadet, er det som er tilbake slående. Posituren fanger opp møtet mellom voldsom bevegelse og grasiøs stillstand idet Nike spenner seg for å avgi ropet av seier, kortest sagt, triumf. Bevegelsen blir fullendt med det som synes å være en sterk sjøbris som blafrer gjennom bekleddingen. Statuen ble reist ca. 200-190 før Kristus, for å markere en sjøseier

over øyen Rhodos.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

25. juni kl. 14:34

Øystein Tranås Kristiansen Det er altså en assosiasjon mellom Nike som ofrer oxen, og den senere Mithras fremstilt med det samme motiv.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

25. juni kl. 14:37

Øystein Tranås Kristiansen: Nike av Samothrace kan man bare forestille seg i komplett utgave, men av andre, lignende kunstverker er dette ropet det man har utledet som mest sannsynlig. Noe av kraften ligger selvsagt i billedverkets ufullendthet, et tomrom som man kan fylle med sitt eget sjelelige innhold, mer meningsfylt enn noen form. La oss nå se på den senere utgave av dette oksedrapet, med en avstand på kanskje 400 år i tid. Den unge kvinne har her blitt erstattet av den unge mann, og den personifiserte seier har blitt erstattet av soldatenes gud. Mangt kan tenkes og impliseres rundt dette, men hovedsakelig tror jeg dette dreier seg om en variasjon som følge av et skifte i lidenskapstypus. Et folks ubevisste arketype vil forbli det samme over de lengste tider, og dispariteter vil gi indikasjon på at rasen ikke er sammenfallende. Derav ser vi at i sumerisk tid var månen assosiert med mannsguden Nanna, og at japaneren assosierer fargen hvitt ikke med uskyld men med død. Dette fordi de sjelelige landskaper simpelthen er annerledes. Mithras, derimot, har kun inntatt Nikes plass eller rolle, og hun har kun blitt flyttet bakover i den klassiske paganistiske Pantheon. Noen av hennes assosiative egenskaper har blitt beholdt, det er mange likheter mellom

ung mann og ung kvinne, og som sådan er dette bildet overspent med en følelse av triumf. Man får anta at all seier er assosiert med det unge, for det er den unge som må overvinne de gamle ordener, og som mest må kjempe for å bli til. La oss nå se nærmere på kunstverket som er plassert i dyrenes hall på vaticanmuseet:

25. juni kl. 18:28

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

25. juni kl. 18:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

25. juni kl. 18:44

Øystein Tranås Kristiansen: Motivet er annerledes, så vi har ikke lenger Nikes overvinnende skrik. Likevel formidler skulpturen noe av de samme egenskaper som den personifiserte seier, og viser mange likheter til sin forgjenger. Det skal merkes at denne statuen også var skadet, at den kort sagt manglet hode på guden og de fremre deler av oksene, deriblant klovene. Skulpturen ble restaurert under renessansen av Pacetti og Franzoni. Disse hadde liten eller ingen kjennskap til fortidens religion, så hodet, som vanligvis er vendt mot himmelen i bønn til Sol invictus, eller som et alternativ var vendt mot tilskueren i slående appell til en indre natur, er her forovervendt. Dette

utgjør kunstnernes egen fortolkning av verket som er datert tilbake til 200-tallet, men resultatet er ikke mindre slående, og etter min mening utgjør dette en av de ypperste verker innen den menneskelige kulturarv. Jeg skal nå snakke litt om hvorfor dette er tilfelle.

25. juni kl. 18:50

Øystein Tranås Kristiansen: Et bilde er alltid et øyeblikk fanget til stillstand, på apollinsk vis fanget og innrammet på et punkt i tiden. Bildet er forestillingens første trinn, som langt kommer forut vår persepsjon av tid, rom og sammenheng. Likevel bør de beste bilder gi inntrykk av bevegelse, for å vise at de også er del av totaliteten, på samme måte som en idé, selv om den er avgrenset, fortsatt kan settes i holistisk sammenheng. Av den grunn har Da Vincis berømmelige Mona Lisa en elv som slynger seg frem i landskapet som bakgrunn, nettopp for å gi inntrykk av bevegelse og tid. Videre kan man si at et bilde er en del av estetikken, definitivt en del av forestillingen, en forfinelse og forskjønning av den subjektive erfaring, og hva er nå forfinelse annet enn et konsentrat av en gitt egenskap? Olje blir raffinert til bensin, og mennesket blir raffinert til kunst for å utvinne dets egenskaper i sin mest slående form. Sagt i klartekst, et bilde bør alltid være knyttet til fysikalitet og viljens verden, om det ikke skal bli et falsum, en forestilling som enten er illusorisk eller meningsløs, omhandlende noe som er foruten substans. Vi vil ikke ha kjennetegnene på den konsentrerte fysiske egenskap, kjennetegnene på forfinelse, som oppstår der engstelsen er stor og den tankemessige konformiteten råder, vi vil ha vår kanal åpen til instinktet. Konsentratet er nøkkelordet, da både innenfor forskjønnelse og voldsomhet.

25. juni kl. 19:20

Øystein Tranås Kristiansen: Vi ser hvordan den kroppslige voldsomhet er ivaretatt i bildet. Som med sin forgjenger i motivet med Nikes tauroctoni er to ting tilfelle. Guddommen presser kneet mot oksens rygg, en slående voldelig handling, samtidig som oksens nakke bøyes tilbake med en hånd. En oksnakke er en muskel som kan veie opptil 200 kg, og kan umulig manipuleres av noe menneske, Vi får av dette understreket utøverens guddommelige natur. I Mithrasmotivets vises to penis i mer eller mindre erigert tilstand, oksens og det til hunden, som slikker i seg oksens blod. Penis som sådan representerer ren og rå vilje og instinktualitet. Videre ser vi hvordan skjefet på Mithras' dolk utgjøres av et geipende demonansikt. Alt dette representerer et inferno som få kunstnere ad idag våger seg innpå, av navn som kan nevnes springer Sade og Emanuel Vigeland til tankene, disse representerte det menneskelige inferno gjennom sin kunst. I Vigelands tilfelle ser vi kropp omslynget i hverandre og i helvete.

25. juni kl. 19:56

Øystein Tranås Kristiansen: Forskjønnelsens ivaretagelse kan benevnes med dette: Guddommen representeres av den unge mann. Ansiktet er ungt og forskjønnet, og innehar klassiske greske trekk. Han har krøllete hår, noe som fra sumerisk tid assosieres med livskraft og styrke. Dette er et recessivt trekk, som i sin helhet forsikrer om at innehaveren ikke er mongrelisert. Videre, hans bare fot presser ned på oksens klov, og sørger for å spre ben og lemmer til det ytterste punkt, som ved en voldtekt. Her spiller fysikaliteten inn atter, for alt vi ser er sant, og alt vi ser er representert og skjer stadig vekk i virkeligheten. Under guddommen blir oxen redusert til en kvinne med spredde lemmer. Dolken støtes inn i oksens hals, og helheten ved scenen er glederik. De spredde lemmer, den livskraftige ungdom, ekstasen ved drapet og de skapninger som kommer for å slikke i seg etterlatenskapene, alt dette vitner om den opphøyede tilstand som er satt for vårt øye. Jeg kunne innlatt meg på spekulasjoner om de skapninger som deltar i scenen, slangen, hunden, skorpionen og en ravn, både på historisk, astrologisk og arketypisk grunnlag. Siden dette blir gjenstand for spekulasjon, lar jeg det være for øyeblikket. Hovedpoenget er altså dette: Kroppslighet og inferno, i kombinasjonen av øyeblikkets forfinelse og den vakre mann. Som sådan er kunstverket helhetlig på en måte som vi i vår kristen-germanske tid rett og slett ikke har tilgang til. Araberen kan forøvrig ikke forbedre tilstanden, for selv om araberen både er mer instinktuell og mer forestilt enn de forhåndværende kastrerte Odins krigere, er araberen billedfornektende. Kun av seg selv kan man få seg selv og sin arketype. Det er et sørgelig faktum at dette monument lokalisert i den evige stad, ikke forstås av denne samtid. Men det finnes de som ser og vet mer enn noen annen og mer enn noen annen tid. Jeg venter på meg selv og min arvtaker for den nye soloppgang.

25. juni kl. 20:37

Øystein Tranås Kristiansen: Som et siste tillegg til den artistiske kontemplasjon, presenterer jeg Lacoôn og hans sønner, som ble straffet av gudene for å ha ofret til Poseidon samtidig som: a) Med en kvinne til stede b) For å hatt sex med en kvinne under offeret. Skikkelsene deres er omgitt av slanger, og kroppene er spent i den ytterste pine. Deres lidelse har i motsetning til kristne fremstillinger, ingen frelsende egenskap. Øyenhulingene buler ut på en måte som Charles Darwin påpekte var umulig. Dette viser billedistens overlegne tankemessighet, for lidelse er lidelse kun, og ingenting annet. Man kan ikke oppnå annet enn tap gjennom lidelse. Det er et sørgelig faktum at grekeren og romeren var klokere enn vår sivilisasjon på sin høyde. Symbolisten kan altså vise frem negativet og dødsvissheten, men det er avgrunnsteoretikeren privilegium å forkaste tilværelsen, selv

om nå av grunnsteoretikeren frasa seg analogien lenge før han frasa seg definisjonen.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

25. juni kl. 21:39

Øystein Tranås Kristiansen: Neste gang skal jeg snakke om sinnssykdom. Nu er jeg litt for drukken til å med fordel snakke om dette. Ja, jeg er privilegert nok til å kunne drikke av vinen når jeg måtte ønske (pris gudene)

25. juni kl. 21:43

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det man elsker mest, vil man ikke berøre. Kvinnen, som er slett, kan man berøre og besudle. Hun er av natur skapt for å være mottaker for mannens vilje.

Kjærligheten mellom menn, derimot, bør være uten berøring men med desto større respekt. En mann kan man elske uten berøring og forandring.

25. juni kl. 22:21

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=YGIoRUlze2Q> Rådgiveren er nok INTP, er jeg redd. Oppsummeringen av mitt kjøpmanniske liv.

Spill av video

Oh I Just Can't Wait To Be King

I finally found this video, so here it is. It's the song I Just Can't Wait To Be King from The Lion King.

25. juni kl. 22:48

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg kommer selvsagt til å voldta universet in retrospect.

25. juni kl. 22:47

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=8UAD2PDP758> Tilbake fra det mørke som mitt opphav ga meg.

Spill av video

Two Steps From Hell - Classics (Vol I) - Return from Darkness

The latest TSFH album. Please support the artist and buy their album from one of... Vis mer

26. juni kl. 04:44

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Oksedrapet er forøvrig et motiv som også finner sted i eposet om Gilgamesh, det er en eldgammel felles analogi som det nok hadde vært interessant å analysere i sin helhet. I moderne tid ser vi det i sin eksakte form i filmen Apokalypse nå, rettelig presentert som en analogi for drapet på oberst Kurtz, den eldre, autoritære mann som har overskredet sitt mandat og blitt bestialsk, med andre ord, han har blitt en utålelig, kvestende alfagorilla i henhold til en freudiansk fortolkningsramme.

27. juni kl. 00:46

Roar Sørensen: Du er et overflødigshorn. Hvor kommer alt dette fra?

27. juni kl. 00:49

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Er det rart jeg ikke leser? Jeg kjøpte nylig en utgave av det trondheimsbaserte litteraturtidsskriftet Ratatosk, i det øyemed å finne en publiseringsplattform for et lite utdrag av dette prosjektet, rett og slett lage en liten artikkel om enten lidenshetsparadigme eller kunstparadigme. Det skal sies at jeg også hadde i tankene at jeg kunne imponere de litteraturdronninger som er redaktører for tidsskriftet. Temaet for utgaven var natur, og i en artikkel om naturbegrepet i tyskspråklige og norske artikler om Jon Fosse leste jeg følgende: "I tillegg levde ideen om pangermanismen, konstruksjonen av et slektskap mellom tyske og skandinaviske folkeslag, i beste velgående, en konstruksjon som også påvirket synet på kunsten."

Hoderystende kunne jeg konkludere at det allerede her var umulig å lese videre. Det er symptomatisk for den moderne tanke, som er preget av oppløsningen av enhver idémessig sammenheng. Det er den løpske reduksjonisme. Enhver historiker verdt sitt salt kan påvise slektskap mellom Skandinavia og de tyskspråklige områder, det være seg den felles språkgruppe eller det felles blodsband. For ordens skyld er jeg slett ikke pangermanist, en bevegelse som står for et politisk fellesskap som er bygget på det etniske og kulturelle slektskap, men jeg må reagere når man i ideologisk feberopphetethet begynner å ignorere virkeligheten og anerkjente historiske og idémessige sammenhenger. Her kommer jeg til en slående konklusjon: Kjernen i den moderne tanke består i å ignorere eller ikke forstå det man finner ubehagelig. Man liker ikke det faktum at det er bånd mellom Skandinavia og Tyskland, derfor velger man å se bort fra alle indikasjoner på dette slektskapet. Videre: Dette er en kvinnelig tankemåte. En kvinne, sies det jo, er altfor klok til å forstå det hun ikke liker. Dessverre er ikke dette kvaliteter som man kan bruke til å bygge opp noen tankemessig redelighet. Sagt enkelt, jeg vil uten videre regne med at en moderne reduksjonist må være en løgner, og at løgner er tett forbundet med selv de kjensgjerninger han bringer på bordet. Og den beste løgner er jo den som ikke selv vet at han lyver.

27. juni kl. 01:08

Øystein Tranås Kristiansen: Slik er det å være INTP, Roar.

<https://www.personalitypage.com/INTP.html> Dessverre betaler jeg en høy pris for det og en rekke andre ting. I hver eneste jobbannonse etterspør man jo den som er utadvendt og energisk, men det er ingen som etterspør den innadvendte. Og som du selv vet, de intellektuelle yrkene har blitt satt ut på

anbud for college-studenter og småjenter som er gift med en doktorand og bor i en millionleilighet (Jeg har møtt to jenter som jobbet som oversettere, hvor dette var et faktum, doktorandkjæreste og millionleilighet) De trenger derfor ingen penger.

Portrait of an INTP

www.personalitypage.com

Portrait of an INTP

27. juni kl. 01:13

Roar Sørensen: Bet meg mest fast i dette:

In the end, an amazing discovery means nothing if you are the only person who understands it.

27. juni kl. 01:16

Roar Sørensen: Det er derfor jeg, tross alt, velger å prøve å uttrykke meg gjennom bøker og litteratur i stedet for å skusle vekk mitt talent, min kunnskap og mine evner i lukkede grupper på Facebook.

Det første krever dessuten atskillig større mot. Ikke minst mot til å mislykkes og bli avkledd.

27. juni kl. 01:19

Øystein Tranås Kristiansen: Men alt jeg diskuterer her er jo tiltenkt å være grunnlaget for en bok.

27. juni kl. 02:05

Roar Sørensen Ok. Det er en formildende omstendighet. **[Det bestemmer ikke du.]**

27. juni kl. 11:09

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg smaker på Guds nektar. Alt er som før, som før, som før.

Forleden dag gikk jeg inn på en dataspillbutikk. Der jeg tidligere har notert meg prevalensen av betahanner med hatt, og kontrasten mellom dem selv og figurene de spiller for å drepe de på tusener

av fiender, var det nå noe annet som slo meg. Jeg plukket opp et cover, eller nei, jeg så bare på det, og skjønte det var en tittel jeg hadde sett før, i min spedeste ungdom på Voll studentby. Jeg husker ikke tittelen, men på forsiden var den sedvanlige projiserte helt, svart hår, barskt ansikt, arr i ansiktet, han er visstnok vampyrjeger og byronisk helt. Dette innebærer et spenn av følelsesmessig innhold, kynisk, deprimert, og likevel stolt. Hevngjerrig men likevel medlidende. Det er en forsterkning eller foredling av de følelser som springer fra dataspillheltens opphavsmann. Denne helten holdt foran seg en slags laserpistol med hodeskalle, ja, det skulle ikke forundre meg om pistolen hans faktisk skjøt hodeskaller. Spilletts innhold består jo i en rekke slike analogier som helt og fiende benytter seg av, hodeskaller, egyptiske ankher, hoggtenner og samuraisverd, momentene er uendelige. Utifra dette har jeg lyst til å komme med en del betraktninger, fordi dette sammensuriumet, denne eklektiske sammensetningen jo vil fremstå som smakløs for det foredlede sinn. Fra før av har jeg advart mot kontamineringen av moralen og fornuft med sin inntreden i symbolet, fra den arketypiske helt får man den moralske eller snusfornuftige helt, noe som reduserer og urimeliggjør konseptet. Her i Norden har vi gått ifra Beowulf til Luke Skywalker, og en sunn sjel vil straks gjenkjenne at her har et forfall skjedd, ja, her har noe forferdelig skjedd. Der vår etniske gruppe nok har den blondhårete germaner med hakekors på sverdet som en slags grunntypus, en figur som springer rundt i skogene som en slags varulv og slår ihjel folk, har denne (av naturen) idealfigur nå blitt den moralistiske sosial-demokratiske misjonær som Spengler så treffende forutså. Isteden for å drepe tilfeldige mennesker, skal man nå frelse tilfeldige folk og folkeslag inn i den rene skjære fornuft, et fryktelig foretakende. Hva da med sammenkomsten av analogier fra ulike tidsperioder og fra ulike områder. Om vi ser på denne type kunstforms opphav, kan dette enkelt etterspores til statene, hvor pulp og skrekklitteratur først benyttet seg av metoden, det historiske forstørrelsesglass, og blandet bildene, helt opp til det punktet vi har idag, hvor den analogiske litteratur både er eklektisk og moralisert, i siste instans gjennom forfattere som Neil Gaiman. I rettferdighetens navn skal det sies at det finnes en grasrotbevegelse innen den amerikanske litteraturen som nekter å la seg moralisere, men det eklektiske er tross alt deres opphav. Hva skyldes dette? Enkelt sagt, en bastard vil alltid være livskraftig, men også vulgær, og statene representerer sammenblandingen av talløse kulturer, impulser og dragninger. Disse har de latt representere i de mange analogiers verden, som har vokst inn i hverandre og med hverandre i komplekse verdener innen fantasy. Europeeren har følt seg for god til dette, men til gjengjeld har han forbudt seg å tilnærme seg analogien overhodet, han har forbudt sin natur, fordi denne leder an til helten med hakekors på sverdet. I den grad en ren analogi får fremtre, er den kontaminert og tøylet av fornuft og moral. Statene, som er livskraftig, har altså en overvekt av analogier, men dårlig smak, og Europa, som er forfinet, vil tøyle de analogier man er i besittelse av, de som allikevel er istand til å fremtre gjennom minne og impuls. Den syriske poeten adonis omtale araberens folkesjel som

følger, dette har jeg forøvrig gjentatt til det kjedsommelige i samtaler med en av mine brødre, men poenget er meget interessant: Araberen er delt mellom sin poesi og sin religion, disse to bestanddeler i sin sjel. Videre er det idag religionen som råder. Araberen, som er mer primitiv, har begge disse områder representert. Han har sin poesi, som er hans analogi og arketype representert, og han har sin religion, som representerer hans moral og fornuft. Riktignok kan poesien løfte frem religionen, men det er religionen som har fortrinnsrett, som er det definerende element. Araberen er sunn og livskraftig, og har ikke sammenblandet sin analogi med den til de andre, men som europeeren har han tillatt religionen å kontaminere poesien, bare på et mer rudimentært stadie enn oss. Araberen er oss allerede overlegen, og om han kan finne tilbake til en ubesudlet poesi, vil han arve oss i vår alderdom. Forøvrig har jeg ofte undret meg over hvorledes de mange analogier kan være akseptable for selv voksne menn, men det jeg tenker er dette: En kunstnersjel eller en følsom sjel kreves nok for å se urimeligheten, og bare en skapende sjel kan løfte frem dypet av sin egen natur inn i symbolet, når dette nå står tildekket i våre templer ad idag. Den gjengse brutus, vil jeg anta, er ikke istand til å skape, bare motta, og når han ser det, kontaminert moral og hodeskaller på laserpistolen, behandler han det som høyeste sannhet. Det er opp til en nasjons presteskap å skape de sunne symboler, og det var nok kanskje presteskaper som først ble styrtet, foran folket.

30. juni kl. 21:52

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Man må unngå absoluttet i enhver form, for absoluttet er en oppblåst ide som langt overskrider et forankringspunkt i virkeligheten.

30. juni kl. 21:54

Øystein Tranås Kristiansen: Skal si mer om analogien og dets plass i psykologien siden. Just nå må jeg gjøre meg ferdig med et rollespill, siden jeg skal til Harran/Grong. Lek er viktig, uten leken ville Leonardo Da Vinci vært intet. Når det er sagt, satser jeg på å nedhamre viktig innhold for denne bloggen i nærmeste fremtid.

30. juni kl. 21:57

Øystein Tranås Kristiansen: På mange måter kan romantikken sies å representere en gjenkomst til primitiv analogi og arketype. Der renessansen finner tilbake til antikkens apollinske form, er romantikken fremfor alt dette: Naturbilde, instinkt og følelse. Likevel er her en mangel, fordi romantikken unndrar seg naturens dobbelthet. Den byroniske helt, som oppstod i etterhånden i et

romantikkens kontekst, eksemplifiserer det hele til fullkommenhet. Ad naturen må styrke nødvendigvis betinge og avgjøre voldtekt og overgrepet, på samme vis som stolthet medfører at man slår ned på hoffnarren når denne kommer med en malplassert nidvise. Unnløstelse av denne doble form er en unndragelse av rendyrkelsen, og derved et falsum. Dette forklarer den byroniske helts overspenthet, for selv om han er sterk, står han ikke fri til å bruke av denne styrken, og selv om han er stolt, kan han ikke bruke denne stoltheten i enhver situasjon. Samtidig kommer dette til hu, positivt er intet foruten negativt. Det må altså et stort negativt til, for at positiviteten i egenskapen skal få komme til sin rett. Man kan da altså etterspørre dette, en ny renessanse med fokus på antikkens arketype såvel som form, og en ny romantikk, hvor arketype og analogi endelig fristilles inn i naturens dobbelthet. Kun slik kan perioden være fullkommen. For å eksemplifisere gjennom en av denne boks ikoner. Det mithraiske hovedmotiv, den vakre ungdom, er bare rettferdiggjort uten overdrivelse og banalitet, ved det inferno og den vold han utøver. Skjønnhet og dens doble tilstand, grusomheten, må begge få vise sitt ansikt og sitt ansikts skygge.

1. juli kl. 00:00

Roar Sørensen: Jeg synes mye av dette er fantastisk godt skrevet og godt tenkt. Jeg skulle bare ønske at jeg hadde lest mer av det du henviser til. Da kunne jeg kanskje gitt tilbakemeldinger av verdi.

Men jeg merker en glød bak det hele, og den appellerer til meg, og den er viktigere enn det meste annet.

1. juli kl. 14:36

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Henry David Thoreau levde to år helt alene i en selvbygget hytte og skrev boken Walden for å beskrive sine opplevelser og de betraktninger han gjorde seg i ensomhet. Jeg har bare bladd fort igjennom boken, men den virket spekket med kvaliteter og gode tanker. På en måte er dette en av de tidlige survivalist-bøkene, sammen med Robinson Crusoe, antakelig. Riktignok var denne hytten plassert like i nærheten med sivilisasjonen, men utfordringene var reelle, og han fikk tilgang til den stillhet og den innadvendthet som behøves for lange perioder med introspeksjon. Jeg tenkte jeg skulle omtale og kommentere noen få av de tingene jeg fikk med meg, og bruke det som mitt eget inspirandum.

3. juli kl. 01:01

Øystein Tranås Kristiansen: Thoreau nevner noen av naboene sine, som slet hardt. Der hvor Herkules hadde 12 oppgaver kun, var byrden deres mye hardere, for hos dem varte den Herkulienske oppgave livet ut. Dette inngår jo i min kommentar til arbeidet, for det synes meg slik at når man blir satt til den monumentale, evigvarende, uoverkommelige oppgave, er det ikke slik at man vokser. Man krymper snarere, blir en dverg. De menneskene som slet så hardt i livet, ble krokrygget i kropp og fantasiløse i sitt sinn, fordi de forbrukte seg selv på dette ene som var pålagt dem. Da er Herkules' eksempel langt bedre egnet til etterfølgelse, denne vekslingen mellom overvinnelse og hvile. Mer enn dette, de dødssynder vi har blitt fortalt om, hor, latskap og fråtseri, inngår også i den overvinnende manns syklus. Det er ikke fråtsingen i seg selv som er målet, men evnen til å tilegne seg styrke den dagen en ny kamp står for døren. Gi meg derfor den som er hovmodig nok til å fråtse, hore og legge seg langstrakt ut, og gi ham en stor oppgave for å vekke krigerskheten i hans sjel. Men la ham ei krympe i møte med det uoverkommelige og det mundane, la ham vokse slik at han selv blir uoverkommelig. Gi ham en tid hvor han kan vende seg utover, ikke innover, når både oppgave og det som ligger bakut synes meningsløs.

3. juli kl. 01:13

Øystein Tranås Kristiansen: Thoreau sier at for den unge er den gamles råd ofte utdaterte, for den gamle har mistet mer enn det han har gagnet. Det synes jeg er godt sagt.

3. juli kl. 01:14

Stian M. Landgaard: "If a man does not keep pace with his companions, perhaps it is because he hears a different drummer. Let him step to the music which he hears, however measured or far away."

3. juli kl. 01:15

Øystein Tranås Kristiansen: Thoreau snakker også om at han foretrekker skriving i første person. Han argumenterer med at om noen skriver til en av sine åndsfrender i et fremmed land, vil innholdet virkelig være fremmed for ham. Målsetningen synes å være en så direkte kommunikasjon som mulig. Her ser jeg straks forskjellen på symbolisten og rasjonalisten. Sistnevnte skriver om seg selv til de andre, i håp om en felles plattform, mens symbolisten skriver til denne åndsfrenden i det fremmede land, i håpet om det felles særegne. Symbolisten er kompromissløs. Har man ikke den

felles arketype, kan det være det samme.

Jeg gjorde meg forøvrig en annen lur fundering om symbolist/rasjonalist for lenge siden, som jeg idag husket i et glimt, for siden glemme det. Nå er det nok for alltid borte.

3. juli kl. 01:24

Øystein Tranås Kristiansen: Da tar jeg fatt på den mest monumentale av mine oppgaver de siste ukene. Dette er tanker som har vokst i meg, og som jeg ikke har vært i stand til å uttrykke, samtidig som de har blitt stadig mer avanserte og løselig forbundet til forstanden. Glemselen er alltid en mulighet, så jeg må fyre av skytset nå. Idag har jeg løpt 9,5 kilometer og badet i solen, så dette er virkelig min høytid.

3. juli kl. 01:28

Øystein Tranås Kristiansen: For moro skyld begynte jeg en analyse av sinnssyke med Jung og hans utlegninger om arketypen som fortolkningsmodell, samtidig som jeg relaterte til Schopenhauer og min synkretisme mellom disse ulike tenkerne. Først kom jeg frem til en fullkommen dikotomi oppsatt i flere lag som resultat, hvor det kollektive ubevisste ble skyld i den sinnssykes diagnose, idet han så ut til å ta til seg en samfunnsmessig påført rolle. Den forestilling man ikke er klar over, skulle altså styre ens valg og handlinger i patologisk grad. Dette er noe jeg måtte gå tilbake på. Alt i alt vil jeg gå tilbake på halvparten av dette prosjektets innhold så langt, selv om det er et godt utgangspunkt for tenkning.

3. juli kl. 01:41

Øystein Tranås Kristiansen: Den første analysand blir Elliot Rodgers. For ordens skyld bør jeg nok si noen korte ord om hans bakgrunn, selv om jeg som vanlig ikke har tid til å være pedantisk og vidløftig. Denne personen kom altså fra en amerikansk overklassefamilie og var meget opptatt av det som var ham berettiget av kvinner, basert på hans velkleddhet og galanteri. Han var katastrofalt klumsete med det annet kjønn, og fikk ingen suksess. I vrede og raseri over dette, begynte han å oversøle det han oppfattet som vakre og vellykkede mennesker med kaffe, før han gikk amok og drepte en del studenter. Før den tid hadde han også slått ihjel sine room mates, som han oppfattet som stygge og mislykkede. Interessant nok var Rodgers på ingen måte stygg, det var bare hans dårlige sosiale evner og selvpålagte viktighet som hindret ham i å nå sine mål, samtidig som han

ikke mottok noen veiledning fra foreldrene. Alt i alt var han nok et ekstremtilfelle.

3. juli kl. 01:49

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.youtube.com/watch?v=P8ZEjrUo5eI&bpctr=1404346808>

Her er videoen hvor han gjør kjent sitt nær forestående angrep. Det er klart at han opptrer med ekstremt ressentiment. Denne videoen virket ødeleggende for mine romantiske forestillinger om selvmordet, fordi jeg har alltid tenkt at det øyeblikket hvor man velger døden nødvendigvis må være sublimt, at nå kan man leve fullt ut, man har ingenting å tape. Elliot Rodgers onde latter er noe av det verste skuespill jeg har sett, mettet av banalitet og egenpåført melodrama. Hvordan kan dette ha seg? Omtalen av ondskapens banalitet står klart i hu. Vi forstår at dette er en person som har frasagt seg sin individualitet til fordel for en maske, men på hvilken måte? Hva slags begreper kan vi bruke om dette?

3. juli kl. 01:57

Øystein Tranås Kristiansen: I relasjon til dette analyserte jeg også Keiser Nero. Opprinnelig tenkte jeg at det måtte være en vesensforskjell på Elliot Rodgers og Nero, at Nero på en måte hadde favnet sin fullkomne følelse, og Rodgers fullt ut hadde favnet sin samfunnspåførte rolle som monster, i henhold til en inndeling mellom kollektivt ubevisst og kollektiv arketype. Dette viste seg dog å være uforenelig med de begreper jeg er i besittelse av. Jeg vil gjerne lede oppmerksomhet til at det er en fiksjonell Nero som er gjenstand for analysen, en ekte Nero kan man uansett bare gjette seg til gjennom kilder. Jeg bruker av BBCs utmerkede dokumentar the ancient world i dette tilfelle. Her fremstilles Nero som en skikkelse som oppløser seg selv i sin rolle som guddommelig kunstner, og Freuds tanker om den magiske forestilling kommer til hu: Det jeg tenker, slik skal det være, lyder det kampropet, gjennom tidsaldrene og fra villmann til keiser. Jeg laget forøvrig denne musikalske sammenfatningen av dokumentaren, som viser frem noen av de mest slående scenene. Det skal dog sies at jeg anbefaler dokumentaren, ikke bare i relasjon til denne diskusjonen, men fordi den er svært givende. Skuespillerprestasjonen er rett og slett fantastisk.

<http://www.youtube.com/watch?v=XU4kMdNLcK8>

Spill av video

The life of emperor Nero

A compilation of the life of emperor Nero, from a BBC documentary set to the music of Two steps from hell.

3. juli kl. 02:04

Øystein Tranås Kristiansen: Det blir klart at ingen av disse to kandidatene kan inngå innenfor Jungs kollektive ubevisste, iallfall ikke som singulær forklaringsmodell. Allerede her er det nødvendig å gå inn på et sidespor, for jeg mener bestemt at Jungs inndeling i kollektivt ubevisst og kollektiv arketype, på en slående måte sammenfaller med mitt kunstparadigme, rettere sagt, med forskjellen mellom symbolist og rasjonalist, ikke innebefattet deres lillebror avgrunnsteoretikeren, som kanskje ikke er en grunntype, men en dekadent variant innenfor det ene eller andre område. Det kan synes som om avgrunnsteoretikeren stiller seg avvisende til symbolene før han stiller seg avvisende til fornuften, og som sådan representerer han en progressiv forverring, et endepunkt i det som muligens er en hierarkisk oppbygd differensiering av tanken. Beviset for det helhetlige sammenfallet er enkelt. Den analogiske billedskapning er jo ifølge Jung sinnet på sitt mest primitive nivå, det som tilsvarer symbolismen. Den kollektive arketype blir følgelig fra Jung uttalt som dette:

"My views about the 'archaic remnants', which I call 'archetypes' or 'primordial images,' have been constantly criticized by people who lack a sufficient knowledge of the psychology of dreams and of mythology. The term 'archetype' is often misunderstood as meaning certain definite mythological images or motifs, but these are nothing more than conscious representations. Such variable representations cannot be inherited. The archetype is a tendency to form such representations of a motif—representations that can vary a great deal in detail without losing their basic pattern."

Den ubevisste arketype er altså det instinktuelle, nedarvede opphavsstedet til de bilder som symbolisten benytter seg av. Rasjonalisten er også i besittelse av samme egenskap, men han har undertrykket denne siden ved seg, antakelig fordi han vemmes over slik instinktutøvelse og væren i sin grunnform. Det skal nevnes at både kollektivt ubevisst og den kollektive arketype virker oppløsende på ethvert individuelt trekk. Den fullkomne symbolist, villmannen, kan ingenlunde sies å være et individ, han følger bare sin programmering innenfor art og artsvilje. Jung sier at arketypen utøver seg i parvise sammenfatninger som inneholder både positiv og negativ, og at dette forklarer hvordan de som observerer samme primitive stamme, kan komme med helt forskjellige bedømmelser av deres karakter, fra den edle villmann til den forferdelige barbar. Det de ikke forstår, sier Jung, er at disse størrelsene er en og samme. Det er på galehuset at vi best kan observere arketyper i forgrovet form, hvor de innlagte blir et utsnitt av befolkningen ellers, hver av dem representerende en primitiv eller basal egenskap som er dominerende, kanskje til og med enerådende i livsutøvelsen til den gale. Jeg tenker videre: Skulle man drikke seg snydens, nærmest bevisstløs, og henfalle til en enkelt følelse, enten sorg eller raseri, ville man en stund være

fullstendig fritatt sin individualitet og være nær sin grunnform og arketype, og ens atferd ville følge et slags innprogrammert mønster. Derfor er det ikke rart at Rodgers gikk fra å være "den perfekte gentleman" til en hevrende dødsengel. Du skal alltid vokte deg på de steder der høfligheten er stor.

3. juli kl. 02:35

Øystein Tranås Kristiansen: Videre snakker Jung om at de pasienter som får eksponert sitt innprogrammerte, mønsterdannende og instinktuelle liv, ofte går i en av to retninger. Enten blir de svært optimistiske og tror de skal fikse alt, nå som mekanismene er avslørt for dem. Eller så blir de deprimerte og undervurderer seg selv i ett og alt. Det er forskjellen på et inflatert og deflatert ego. Den som overvurderer seg selv er oftest den lettsindige og overfladiske type menneske. Som en kommentar til dette kan jeg si at det er tydelig at mitt eget levde liv innebar et hyperaktivert ego, hvor man i forestillingen tar del i ting som slett ikke har noe med virkeligheten å gjøre, fra naturens side en urimelighet. Nå som dette har blitt avslørt for meg av meg selv, blir reaksjonen en ganske annen, nemlig devalueringen av min egen person. Dette er størrelser som på ingen måte har noe med det bevisste valg å gjøre. I alle tilfeller ser vi hvordan begge våre fremsatte gale personer, Nero og Rodgers, lider under en overvurdering av seg selv og egen evne, og at de henfaller til en eller annen grunnfølelse. Rodgers stolthet, som gjorde ham til perfekt gentleman og drapsengel, og Neros forfengelighet, som gjorde at han slo ihjel sin kone på grunn av kritikk, og fikk ham til å tro han kunne stilne kriger med en sang. Dette er likevel ikke en komplett fortolkning, fordi vi har ennå ikke fått forklart den rolle disse gale lever seg inn i, straks det hyperaktiverte ego er et faktum.

3. juli kl. 02:47

Øystein Tranås Kristiansen: Da kommer det kollektive ubevisste endelig til sin rett. Jung snakker om hvordan mange mennesker langt på vei blir sin tittel og stilling, at om man tok fra dem ansenitet og omdømme, ville det som var bakenfor tronen eller doktorens skrivepult, bare være et stakkars menneske. Dette er den oppløsning av personligheten som rasjonalisten lider under, idet han lar det kollektive ubevisste være den dominerende bestanddel i hans levde og våkne liv. Det er likevel en svært stor forskjell på den gale og den som lever seg inn i en samfunnspåført rolle på bekostning av seg selv. Den gale har grunnfølelsen og det arketypiske atferdsmønster tilknyttet dette som dominerende bestanddel, og med dette vokser han inn i den rolle som samfunnet legger til rette for. Kunne ikke Nero vært skuespiller, ville han vært medisinmann i det samfunn som var langt mer primitivt. Elliot Rodgers ville på tilsvarende vis gjort seg selv til Grendel i den fjerne vikingtid, når han ikke fikk lov til å være en av de vakre menneskene på vårfestivalen. Det kollektive ubevisste og

den ubevisste arketype, er størrelser som ikke kan skilles fra hverandre i rendyrket form, selv om en av bestanddelene kan være dominerende, noe vi ofte ser i de mer spissede personligheter, slik som kunstnere og lignende. Det gjengse menneske kan nok være mer udefinert, mer hipp som happ, mer påvirkelig overfor det spørsmål om hva som fikk råde. Kunstneren, har jeg funnet, vil rette seg i mer spesifikk retning, men dette, som vi skal se, er langt fra det fulle menneske.

3. juli kl. 02:57

Øystein Tranås Kristiansen: Rasjonalisten, som har det kollektive ubevisste som dominerende bestanddel, vil ikke greie å henfalle i et fra naturens side preprogrammert adferdsmønster, eller tillate sitt ego å blåses opp til urimelige høyder. Knausgård er f.eks. en av disse rasjonalistene, som omtaler seg selv for de andre, definerer problemer og løser dem, og finner alle tings opphavssted i sine bøker. Som patologisk problem omtalte ham at grunnen til at han ikke fikk ha sex med kvinner i ung alder, var at han aldri onanerte. Men skulle vi se dette med Freuds briller, er onani i seg selv en infantil handling, utført i den erratiske eller ikke fullt utviklede hann. Knausgårds patologi er dermed tvert om et uttrykk for hans kjernesunnhet, og tilsvarende hans rasjonalitet som sådan, for det er bare den syke eller skadede og prøvede som gir seg hen til dypet av egen natur. Tvert om er problemet til den ekstreme rasjonalist, at han oppløser seg selv i forventningen om den andre. Han blir sin rolle, som forfatter, som doktor, det som har ham blitt fortalt gjennom livet er godt og riktig, og det har han så har internalisert til å utgjøre sin persona. Derav får vi følgende sykdomstegn: Kjennetegnet på sofistikasjon, ikke sofistikasjonen i seg selv. Det verste grunnsymptom er nok at alt skal kunne forklares utifra et samfunnsmessig kontekst, som om følelse og særpreg har blitt skapt av omgivelsene.

3. juli kl. 03:06

Øystein Tranås Kristiansen: Rasjonalisten vil dermed skille sin rolle ad med sin egentlige natur, fordi denne forekommer ham for pinlig. Likevel er han ikke fritatt den analogiske tendens og den kollektive arketype i sin helhet, han har bare skjøvet den på en sekundær plass. For en stund tilbake, gikk det opp for meg at de symboler som respektivt symbolist og rasjonalist omgir seg med, er vesensforskjellige. For symbolisten og bokstavelig talt den drømmende, vil eksempelvis bølgeskum kunne være representativt for Afrodite, og følgelig kvinner, eller iallfall den unge kvinne i seg selv, og befattelse med disse afrodisiske brenninger ville oppfattes som meningsfullt. Rasjonalisten går videre fra denne grunnkomponent, og skaper større nukleuser gjennom sammenfatningen av ord, og lar disse utgjøre sitt symbolske hengivenhetsobjekt. Dette vil han så søke å forklare og få aksept for

fra originatorene til sitt kollektive ubevisste, de som stod for hele hans oppvekst og dannelse. Han kan dermed ikke være sann mot seg selv, så lenge det kollektive ubevisste er den dominerende komponent innenfor dikotomien, men han forblir sann mot de andre og deres forventning.

3. juli kl. 03:16

Øystein Tranås Kristiansen: Hvordan frigjør vi oss så fra dette, fraværet av personlighet eller utartelsen av de doble sett med følelser? Jeg har lenge strevd litt med dette, og har kommet frem til det følgende, iallfall delvis dekkende svar. Den sanne individualitet kan bare finnes i bevisstheten. Når vi sover, er vi ikke oss selv lenger, da overtar drømmenes analogi, og når vi bøyer oss for samfunn og rang, da utslettes også den egne tenkning som utgjør en våken bevissthet. Vi må for all del ikke la andre tenke for oss. La oss gå tilbake til skjema og se hva vi finner der. Det kollektive ubevisste og den kollektive arketype, la oss redusere disse vanskelige begreper til noe litt mindre, nemlig forskjellen på nedarvet natur og tilegnet kultur innenfor egen psyke. Det som utgjør det vi er i instinkt og dypeste natur, dette inferno av væren, vilje og immanens, kan bare uttrykkes i imitasjonen av naturen, billedgjort og satt til stillstand i den apollinske form. Bølgen, bruset og mystikken, de må alle løftes opp og forsegles i det sublimе øyeblikksbilde. Da blir det ikke lenger en forbigående drøm, drømt av guder og av arten, men det evige bilde, løftet opp fra den underjordiske pølen og tatt i besittelse av sin opphavsmann. Samtidig må den rasjonalistiske komponent spisses og rette seg fra kollektiv til det subjektiv som finnes i det våkne øyeblikk, en bevissthet som er klar over sin dannelse, men siden vender seg fra den og blir klar over sin dyptgripende natur. Det sies at haien har en apollinsk, forskjønnet og strømlinjeformet kropp, men ser man inn i dens gap, ser man tenner i kaotiske rader, og der en knekkes vil en annen tann vokse opp. Personlighetens oppgave er å løfte det egne opp fra art og vilje, selve artsviljen, og rasjonalitetens oppgave er å sette tenner på denne imiterte form. Det voldsomme forfines, og det som har blitt temmet finner tilbake.

3. juli kl. 03:41

Roar Sørensen: Må si jeg er voldsomt imponert over dette, og begeistret. Det er en nerve og en glød over dette, og en innsikt, man ikke kan unngå å bli fjettet av.

3. juli kl. 04:04

Roar Sørensen: Pluss en usedvanlig velskrenhet og klare tanker bak det hele som gir håp både

på litteraturens og menneskeforståelsens vegne.

3. juli kl. 04:06

Øystein Tranås Kristiansen: Enda en frafallen har forlatt gruppen, ser jeg. It matters not. Dere skal alle få deres dom i helvete. Imorgen skal jeg kanskje atter peise på med litt prematur og lystbetont skriving. Kun gjennom ens årer kan blodet renne hett.

9. juli kl. 03:47

Roar Sørensen: Hvem er den frafalne?

10. juli kl. 15:15

Roar Sørensen: Synes iblant at nitti prosent av alle norske forfattere er frafalne i den forstand at de fullstendig har oppgitt seg selv og sin rolle i litteraturen og samfunnet.

10. juli kl. 15:15

Øystein Tranås Kristiansen: Tror det var en av de spesielt moralske kvinnene. Det er forøvrig min teori at kvinnen er slikt et naturvesen at hun må kontrabalansere denne ville kraft med en nøye observasjon av samfunnsnorm og sedvane. Det er slik hun skaper en tilsynelatende normal ytre figur. Om noen skulle gjøre noe for å bryte med denne finurlig tilvirkede pakt, for eksempel å tale sannheten, vil hennes indre natur reagere og straks hensettes til en kaotisk tilstand. Dette kan hun bare motvirke ved appell til autoritet og lov, gjerne gjennom en mannsfigur. Hun blir - hyperkorrekt.

Hva jeg ikke vet, vet jeg snart ikke mer.

14. juli kl. 16:46

Roar Sørensen: Min teori er: Mennesker som har det for godt, vil aldri kjempe mot urettferdighet eller for rettferdighet. De vil bli lydige slaver av makta og Ola-Ola. Ja, de vil reagere negativt og med forakt på ethvert tilløp til kamp mot urettferdighet. Det forstyrrer deres verdensbilde.

Sannheter er det siste de vil ha. Og lag for all del ikke riper i deres gudebilder, enda de vet de er falske.

Slik lever mange av dem sine liv. Omtrent slik Ullersmo oppsummerer det i Smertens aveny.

14. juli kl. 16:52

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Forleden dag da jeg jogget med min bror Sivert, så vi en trane lette fra skogen. Det tror jeg må være et godt tegn. Jeg har også svømt en del i elven i denne naturens paradys på Harran. Kanskje blir kraften i en sivilisasjon til i skjæringspunktet mellom en fruktbar og solrik natur, og massen med mennesker som bosetter seg der for å forsyne seg med nettopp dette solrike. I så fall har sivilisasjonens senter blitt flyttet til Harran. Her har solrikdommen vært stor, og det har vært få mennesker. I elvestrømmen kom jeg til å tenke på dette: Når man svømmer medstrøms, legger man ikke merke til dyttehjelpen man får av de langsomme vannmassene, ja med mindre man skulle slutte å svømme og bare stå og sparke med bena. Man blir forledet til å tro at ens fremgang er ens egen bedrift. Svømmer man mot strømmen, er det eneste som besørger fremgang kraften i egen muskulatur. Så i medgang kan man ikke vite hva som skyldes egen kvalitet, og hva som skyldes omstendighet. I motgang vil ens person langsomt destilleres fra den virkelighet som omgir oss og bli stående i relieff. Selvet fødes når kivelsen er stor. Jeg kan i så tilfelle rope på min mor krigen, og det var nok derfor at Inanna av den eldre antikk var betegnet som kjærlighetens og krigens gudinne. En konge kan ikke skapes uten henne.

Jeg er nok en skogenes og elvenes mann. En trønder av herkomst på mors og farsside, og på grunn av min oppvekst, en innlandstrønder. Disse menneskene, skjult i landets barm, er de mest naive og uskyldigste, og uskyld og mystikk hører sammen. Havet fremgår for meg like fremmed, like sterilt som Judeas ørken, men mot fjellene kan jeg vandre, såfremt deres høyder og horisonter fører ned til dype, skogdekkete daler. I barndommen foretok jeg ofte slike vandringsferder, med skogene som dekke, jeg fulgte elvestrømmer jeg ikke visste hva de hadde for kilde og heller ikke deres utspring. Jeg kom til steder hvor strømmene møttes og trestammene stod tett omkring. Da visste jeg ikke hvor jeg var, men jeg visste hva jeg var. Noen ganger er opphav og oppvekst sammenfallende, det blir et samspill mellom dormende instinkt og den våkne opplevelse. Viktigst av alt er ensomheten. Man må bli overlatt til seg selv for å kjenne på egen natur. Og derfor har vi dette sivilisasjonens skjæringspunkt, midt mellom stedet der livet er for hardt, og stedet der for mange deler frukten. Som sultne hunder ville de sivilisasjonsfødte tatt mitt liv fra meg.

14. juli kl. 17:50

Roar Sørensen: Hm, det foresvever meg at to av dine kommentarer inneholder mer visdom, litteratur, nerve, kreativitet og skaperkraft enn alle Nesbøs, Egeland's, Horst's, Fjells, Lindell's, Granhus', Holts og Lahlums bøker til sammen.

Usikker på hva det sier mest om: kvaliteten på bøkene deres eller kvaliteten på kommentarene dine.

14. juli kl. 17:56

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Og det er i nettopp disse høydepunktsdager og ved hjelp av Jung, at jeg har kommet frem til en innsikt. Man skal være forsiktig med å erklære slektskap og inngå allianser, men på mange måter føler jeg at Jung kan være min åndelige far, all den tid han deler min retning og personlighetstype. Han også, har vært anrettet mot det skjulte. Tanken er denne: Min motsetningenes metafysikk kan kanskje best forklares ved det skjultes kompensatoriske aktivitet, selv om det skjulte, enten i form av den indre drift eller tingens skygge, på ingen måte kan sies å være reaktivt oppstått, all den tid den gir spontant opphav til plutselige drifter og plutselig tilblivelse. Dersom det er slik Schopenhauer forespeiler, at naturen anrettet seg mot den avanserte form, vil fremkomsten av denne formen, en ytterlighet, allerede ha vekket en motsetning, og heri har vi tendensen til at hver ting beseires av seg selv. Viljen til makt, sier Nietzsche, men en stein kan slukes av vannet, føres bort med vannet, smuldres bort i vannet. Hva da med overgivelsens makt? Snarere enn å fortolke vannet som en sublimert vilje til makt, en forvansket manifestasjon av relativ styrke kontra steinen, bør vi se stein og vann som utspring og utvekster satt under samme lov, at den enes seier er den andres tilblivelse. Tingen i seg selv som viljen til makt, kan mer dekkende beskrives som tingen i seg selv som tingens motsetning. Viljen er blott det som fyller en ikke ennå tilblivet fysisk form. Tingens ytterlighet og motsetning, altså! Det er den opprinnelige fødselsmor. Den mest stormende himmelferd vil skape et helvete, og den inderligste mandige drift vil skape en kvinnelig motsats. I en verden av steiner ville mosen være forvitrende herskende, og i en verden av vann, ville det harde være enerådende. Alt er en del av den samme blinde plan. Avansert manifestert form og siden skyggeverdenens tilsvar som kan bringe formen videre.

14. juli kl. 18:21

Marianne Kristiansen: Dine beskrivelser er både innsiktsfulle og poetiske, Øystein. Er helt enig med din venn Roar: Her fins materiale til interessante bøker

16. juli kl. 21:34

Øystein Tranås Kristiansen: Men tanken om tingens motsetning som grunnmekanisme i universet virker ikke passabel, all den tid mekanismen den beskriver kan være et resultat av vilje og motvilje. En skjult pådriver behøver kanskje bare være et resultat de ulike bestanddeler og deres interaksjon. Tingens motsetning kan dog være en god omtale av den formende tendens, et livets tre av voksende avanserte former gjennom reaktive viljer. Iallfall har jeg gjennom denne teorien kommet nærmere et svar på hvordan formgivingen tar til. Naturens estetikk synes å bli til i striden mellom viljer.

16. juli kl. 21:35

John Olav Oldertroen: ... eller den fantastiske geometrien som ligger skjult i naturens grunnmønster, nemlig den uendelige fraktalen som under enhver omstendighet og i enhver sammenheng representerer den perfekte tallmengden for det gyldne snitt.

16. juli kl. 21:37

Øystein Tranås Kristiansen: Så forøvrig to traner stå en åker på vei til Trondheim. Dette betyr at gudene er med meg.

16. juli kl. 22:54

Øystein Tranås Kristiansen: Ble litt distraheret idag. Skal gjøre mer imorgen. (yea) Men hør, viljens soldater finnes også i Norge! Gjennom Emanuell Vigeland ser jeg at mennesker av min egen rase har levd her. Det sier seg selv, i et så korrekt bondeland som Norge må også motsatt impuls finne sted. Det sies at Vigeland den yngres katakombe er Oslos best gjemte hemmelighet. Når jeg drar til Oslo, og det behøver ikke å bli lenge til, skal jeg avlegge stedet en visitt.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

17. juli kl. 01:12

Stian M. Landgaard: Du mener dette? Ser interessant ut:

http://no.wikipedia.org/wiki/Emanuel_Vigelands_Museum

Emanuel Vigelands Museum - Wikipedia

no.wikipedia.org

Emanuel Vigelands museum på Slemdal består av mausoleet som er Emanuel Vigelands... Vis mer

17. juli kl. 01:46

Øystein Tranås Kristiansen: Ja. Det er nærmest et Mithraisk tempel, men nå ser jeg vel Elviser overalt. Tenkte å dra nedover for å treffe søsken jeg har ignorert altfor lenge og daske innom Else Berit i samme slengen.

17. juli kl. 01:54

Øystein Tranås Kristiansen: Ser gjennom bloggen nå, og det viser seg at det er sentrale tanker jeg ikke har omtalt/glemt. Alt ble borte i sommerparadiset på Harran. Men jeg tror jeg skal finne frem

til noe i notat og minne. Prøver meg på et helt ferskt og uavhengig kapittel nå. Tror 19 er tallet på neste kapittel, men er ikke sikker på det engang. Sitter nå med siste skvett vin, og lider under den kjensgjerning.

17. juli kl. 01:56

Øystein Tranås Kristiansen: Ok ... senere.

17. juli kl. 02:12

Stian M. Landgaard: Elviser overalt ... god referanse. Synd referenten ikke er her.

17. juli kl. 02:17

Øystein Tranås Kristiansen: Ja. Jeg bør dog lære av dette. Alt som har verdi, er det du gjør i øyeblikket. Det nytter ikke å utsette til en gylden dag, man må være daggryet!

17. juli kl. 02:23

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.aftenposten.no/.../Guds-utvalgte-folk-6409963...>

Det må være vanskelig å fatte for den moderne tanke at han som smykket seg med martyrkronen også skulle komme til å bære tyrannens krone. At jøden, gjennom årtusenene forfulgt, også skulle komme til å forfølge. Ytterst sett har den moderne tanke nektet jøden sin menneskelighet. Man har ikke anerkjent at jøden faktisk er et menneske. Hvorfor skulle han ellers verdsette sine barn mer enn andres barn, hvorfor skulle hans førti år med forestilt lidelse i Sinais ørken være mer verdt enn andres lidelse, hvorfor skulle hans småpiker smykke hans våpen og missiler med (magiske) symboler? Hvorfor ekspanderes han sine domener? Den rolle den vestlige idealist har tiltenkt jøden, er den til engelen. Jødens vestlig påførte engledrakt ville også blitt hans liksvøpe, men han deler ikke vår dårskap. Den angriper som er deg underlegen, men som ikke møtes med din manndoms fulle kraft, vil lykkes i mangelen på motstand. Jostein Gaarder, som kaller seg selv filosof, og blir anerkjent som dette, evner ikke å se alt menneskelig i jøden, hans liv og livskraft. Som filosof og samfunn evner vi ikke å se mennesket, instinktet og livet. Av slike kan man ikke ta imot noen dom. Den maktesløse, når gitt makt vil reise seg og bli sunn, men vestens nedgangstid kan ikke kureres. Hvordan våger han!

Guds utvalgte folk

www.aftenposten.no

ISRAEL ER HISTORIE. Vi anerkjenner ikke lenger staten Israel. Det er ingen vei t... Vis mer

20. juli kl. 23:02

John Olav Oldertrøen: Han våger, fordi han har rett.

20. juli kl. 23:25

Øystein Tranås Kristiansen: <http://m.thenation.com/.../179853-why-has-my-struggle...>

Dette forklarer noen av mine standpunkt. Et kamera som avbilder hendelser, opererer kun på overflaten. Slik er tilfellet med rasjonalisten.

"Knausgaard certainly feels a lot of things: shame, contempt, self-hatred, frustration, now and then a bit of joy. I know, because he's constantly telling us. But invocation isn't evocation. You know that you're in trouble when a writer resorts to interjections, the verbal equivalent of emoticons.

"Mmm" (for pleasure). "Oh" (for exuberance). Oy."

Dette er interessante distinksjoner. En evocation betyr jo å fremmane noe, en ånd eller et trylleformular. Dette forsøker Knausgaard aldri. Det er en steril verden.

"One of Knausgaard's incessant themes is meaninglessness: the meaninglessness of our existence in a modern, desacralized world; the meaninglessness of his existence as he humps his way through middle age. But it's not surprising that there isn't any meaning, if you can't be bothered to look for it."

"Is an exhaustive scan of the visual surface, rendered in colorless language, really the best way to represent "life"? I happen to be reading Updike at the moment. Here is his description of a young woman in an unfamiliar surrounding: "She is serious, a serious small-faced animal sniffing out her new lair." We don't just see her; we see into her. Here is Knausgaard's description of a girl he liked at age 11, his first serious crush, as emotion-saturated an experience as one can imagine: "She wasn't very tall and she was wearing a pink jacket, a light-blue skirt, and thin, white stockings. Her nose was small, her mouth large, and she had a little cleft in her chin." And that's the first time that

he catches sight of her, no less. I'm almost ready to fall in love myself."

"To call writing like Knausgaard's hyperrealistic, to enthrone it as the apotheosis of realism, is to cede reality to the camera. It is to surrender everything that makes literature distinct from the photographic and the televisual: its ability to tell us what things look like, not to the eye, but to the mind, to the heart. What they feel like; what they mean. The camera believes in surfaces, but the real is more than what we can see, more than what we can hear, smell, taste and touch."

" It means that Knausgaard's honesty is not a literary fact; it is a biographical one—a fact about the author, not the character. It is, in other words, a piece of gossip. It doesn't tell us anything about the novel as a work of art, about its meanings or its value. Saul Bellow's *Herzog*, say, is not a greater book for containing so large a confessional aspect, nor is it a lesser one for hiding it behind a scrim of fiction. Every novel worth its salt confesses: confesses our human transgressions, which its author knows perforce with guilty knowledge. Novels matter because of what they have to tell us about people in general, not about the people who write them."

"The problem with *My Struggle* is that nothing happens in the writing. The prose consists, for the most part, of a flat record of superficial detail, unenlivened by the touch of literary art: by simile or metaphor, syntactic complexity or linguistic compression, the development of symbols or elaboration of structures—by beauty, density or form. Nothing happens, for the most part, in the thinking, either—no insight into the situations being described, no penetration of the characters involved, no unexpected angles or perspectives"

" Lionel Trilling wrote some fifty years ago about "the modern self-consciousness and the modern self-pity." Today he'd also say, the modern self-inflation. I'm Hitler! I'm Proust! I don't see Knausgaard as a hero. I see him as a man-child who's mistaken his frustrations for existential conundrums."

Knausgård representerer på mange måter den ensporede rasjonalisme, som kun ser på overflaten og som fritar seg det underjordiske, det irrasjonelle og kunsten. Det er symptomatisk for den gjenge kontaminasjon at slike blir kalt "kunstner" idag.

Why Has 'My Struggle' Been Anointed a Literary Masterpiece?

m.thenation.com

With its lack of art and absence of thought, the blockbuster Norwegian novel disappoints.

20. juli kl. 23:26

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg rettet det mot jøden, som våger å inneha og utøve makt på vegne av seg selv, noe vi nå i vesten har nektet oss.

20. juli kl. 23:27

Roar Sørensen: Jeg har lest Min kamp 5. Jeg synes den var flatt og dårlig skrevet, helt uinteressant, og jeg har aldri skjønt hva all the fuzz is about. Det er jo bare middels litteratur, beskrivelser uten nerve,

Men nå er han altså avslørt som en dilettaant, og det er bra. Trodde et øyeblikk det var min litterære teft det var noe i veien med, men det var det heldigvis ikke.

20. juli kl. 23:37

John Olav Oldertroen: Øystein: Europas historie de siste 2500 årene motbeviser jo helt hva du sier. Megalomani, stormannsgalskap og krigshissere har hele tiden kappes om å overgå hverandre i galskap, barbari og undertrykkelse av folkegrupper. Etter ww2 reiste det siviliserte mennesket seg i (vest)-Europa. Ondskap belønnes ikke lenger. Tvert imot.

20. juli kl. 23:41

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.independent.co.uk/.../javier-marias-there-are...>

Hans grunner mot å skrive romaner er nok gyldige, det er hans ene grunn for jeg vil stille spørsmålstegn ved.

"This brings me to the one reason that I can see for writing novels, which may not seem much in comparison with the preceding seven, and which doubtless contradicts one or another of them.

First and last: Writing novels allows the novelist to spend much of his time in a fictional world, which is really the only or at least the most bearable place to be. This means that he can live in the realm of what might have been and never was, and therefore in the land of what is still possible, of what will always be about to happen, what has not yet been dismissed as having happened already

or because everyone knows it will never happen. The so-called realistic novelist, who, when he writes, remains firmly installed in the real world, has confused his role with that of the historian or journalist or documentary-maker.

The real novelist does not reflect reality, but unreality, if we take that to mean not the unlikely or the fantastical, but simply what could have happened and did not, the very contrary of actual facts and events and incidents, the very contrary of "what is happening now". What is "merely" possible continues to be possible, eternally possible in any age and any place, which is why we still read Don Quixote and Madame Bovary, whom one can live with for a while and believe in absolutely, rather than discounting them as impossible or passé or old hat."

Med dette nekter han å forholde seg til det av forestillingen skapte fantastiske element, samtidig som han holder seg fra å gå fullt inn i biografien. Istedet skal man innen romankunsten forholde seg til en slags kontrafaktisk tilstand, hvor det som ikke har skjedd, har skjedd, og motsatt. Det er en grunn til at romaner om kontrafaktisk historie ikke er spesielt populære, Marias har bare flyttet det til samtidslitteraturens trinn. Jeg tenker at dette må være grunnen til at han gjennom sin egne impliserte tilståelse, aldri kommer til å skrive en klassiker. Hans symbolisme og rasjonalisme har her blitt kontaminert i hverandre, og blitt til en meningsløs bastard. Don Quixote er ikke etterlevningen fra en forgangen tid, men et evig symbol på ridderlighet. Denne misforståelsen har kostet Marias dyrt innen kunsten.

Javier Marias: 'There are seven reasons not to write novels (and one to write them)'

www.independent.co.uk

I can think of seven reasons not to write a novel:

20. juli kl. 23:42

Øystein Tranås Kristiansen: John Olav. Europas historie er verdens og menneskets historie i konsentrert form. Natur er utgangspunktet for kultur, og det er naturen man vil gjenkomme til når kulturen faller bort. Det ville være svært arrogant om vi få hvite menn i Vest-Europa skulle belønne og straffe alle andre verdens innbyggere for oppfattet ondskap og godhet, spesielt når denne utøvelsen er gjennomgående anti-natur. Men denne arrogansen er grunnlaget for vårt kristus-kompleks, og det Spengler omtaler som vestens undergang.

20. juli kl. 23:47

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.youtube.com/watch?v=wkXnwPvg7YM>

Soloppgangen, det er sangen til ungdom og det evige håp.

Spill av video

Audiomachine - Rising Dawn

Video Composed by: Shawn Reeder Web: <http://www.shawnreeder.com/> Email: shawn at... Vis mer

21. juli kl. 00:06

John Olav Oldertrøen: Barnemordere har ingen ting med "oppfattet ondskap" å gjøre. Det er satan selv inkarnert. Ethvert sivilisert menneske kan underskrive på det. Undertrykkelse og folkemord er de mest groteske forbrytelser mot menneskeheten. Da Apartheidregimet falt var det ingen andre enn KKK, Breivik og andre nazisvin som gråt.

21. juli kl. 00:20

Kommentar: *Spedbarndsdrap var vanlig både hos norrøne og indianere. Jeg ser deg ikke fordømme dem. Tvert imot idealiserer du dem. Etter Apartheid eksploderte vold, drapsrate og endog voldtekt av spedbarn i Sør-Afrika. Det pågår et folkemord på den hvite befolkningen. Så mye for den høyt besungne godhet. Kanskje var ikke den gode intensjon verdt så mye likevel? Venstresiden finner disse kjensgjerninger så ubehagelig at de har gjort det hele til en blind flekk i sin psyke, fordi misforholdet mellom utopisk visjon og faktisk virkelighet er så stort. Dette misforholdet skal vesten som helhet betale en skyhøy pris for, til noe brister, enten vår sivilisasjons eksistens eller illusjonene. Forøvrig er jeg ganske sikker på at John Olav ikke har felt en tåre over forflytningen av millioner av tyskere etter andre verdenskrig. Ikke alle folkemord er like, og noen folkemord er likere enn andre. Hva John Olav oppfatter som undertrykkelse er en ensidig størrelse, fordi det som er oppfattet som overlegent aldri kan være et offer, og ingen metode er for nedrig eller feig for å bringe nivelleringen av menneskeheten til et nytt lavpunkt - Fra Mexico til Libya til Sudan, helt ned til Sør-Afrika, og lenger ned kan man vel ikke gå før alt med verdighet opphører. Kun døden er tydeligvis godt nok for den som hater livet og livets betingelse, fordi naturen var alltid hierarkisk og aristokratisk.*

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.businessinsider.com/gaza-civilians-actually...> Så kanskje Hamas burde la være å putte sin egen befolkning i en krig folket selv ikke vil ha?

Gaza Civilians Reject Hamas Policies While Facing Israeli Bombs

www.businessinsider.com

The failure to reach a ceasefire demonstrates a sharp contrast between what most Gazans want and what their Hamas government continually does.

21. juli kl. 00:22

Øystein Tranås Kristiansen: "Yesterday's headlines are that Hamas has just rejected Egypt's offer of a ceasefire with Israel and instead continues to fire rockets indiscriminately at Israeli towns and cities.

Less known is a crucial fact: the people of Gaza are solidly against these Hamas policies. Indeed, by a very large majority, they oppose Hamas rule altogether."

21. juli kl. 00:23

John Olav Oldertroen: Den Store Feilen er et feilaktig og forhastet FN-vedtak. Men det kan gjøres om. Burde Gutta På Skauen ha gitt faen i å kjempe mot syfilisbærerne som invaderte og voldtok landet vårt?

21. juli kl. 00:24

John Olav Oldertroen: Forøvrig vil jeg anta at brorparten av innbyggerne i Israel ikke synes det er så fryktelig festlig å vite at samtlige israelitter for alltid blir stemplet som barbariske kvasireligiøse barnemordere. Jeg bør minne om at dette er en nasjon som sendte leiemordere til Norge for å drepe en uskyldig mann på Lillehammer. Dette er en nasjon som ble hasteopprettet over hodet på alle i landet Palestina som plaster på såret for unnfallenhet mot barbarene de selv har adoptert både ideologi og metodikk fra. **[Klassisk vitnesbyrd fra venstre: Alt som blir oppfattet som vellykket, bedre eller distinkt skal utryddes.]**

21. juli kl. 00:27

Roar Sørensen: Nå begynner jeg å få en vag anelse om hvorfor du aldri har og aldri vil lykkes som forfatter, John Olav. Det er en dimensjon som mangler. Akkurat som når jeg spiller sjakk. Noe er ikke der. Og selv om du skulle skrive 10 000 kjenner, fikse kommentarer og 100 manuser til, så vil

det aldri være der.

Det er rett og slett noe som ikke kan fikses. Slik argumenterer du også. I et slags merkverdig vakuum.

Jeg vet ikke om dette er noe mentalt, psykologisk eller fysiologisk.

Men ... det er bare ikke der. Kan ikke forklare det. Har derfor aldri kunnet forklare hva som er galt med tekstene dine heller.

21. juli kl. 00:31

John Olav Oldertrøen: Den som lever, får se.

21. juli kl. 00:32

Øystein Tranås Kristiansen: Det er mange statsgrenser man kan protestere mot. Jeg liker ikke at vi ga Jämtland og Båhuslen til Sverige, og rumenerne liker helt sikkert ikke at de måtte gi store deler av landet sitt til Ungarn. Litt på samme måte må muslimene finne seg i at Spania ikke er under muslimsk styre. Opprettelsen av staten Israel som skjedde i 1947 er likeledes et faktum man må forholde seg til, og det uten å fyre av raketter eller sprengte uskyldige sivile i luften. Det var de arabiske stater som gikk til krig tre ganger som ga opphav til det territoriet Israel råder over i dag, et territorie som ikke er spesielt stort.

21. juli kl. 00:32

Roar Sørensen: Tranås, derimot, er i ferd med å finne det. Det har noe med nerve å gjøre. Kombinasjonen nerve/intellekt, og mange andre ting.

Du prøver å forstå verden slik den ikke kan eller ikke skal forstås. Det oppstår en kollisjon. Å kalle IDF og Israel barnemordere, osv., er omtrent like absurd som å kalle de verste naziutskuddene for gentlemen og store humanister.

Du er offer for en slags selvhypnose, ikke bare på dette området, men antakeligvis på andre felter også.

21. juli kl. 00:36

John Olav Oldertrøen: Du får ta en liten realitetssjekk og granske meningene i folkedypet. Og da mener jeg meningene til de meningsberettigede, ikke til den grumsete, fascistiske horden.

Når det gjelder selvhypnose så minner jeg om at det er fryktelig dumt å kaste håndgranat i glasshus

...

21. juli kl. 00:41

Roar Sørensen: Ja, slike kommentarer er du god til. Men også de mangler noe. De er bare formuleringer. Og som vannpytter i Sahara bare fordamper de.

21. juli kl. 01:12

Øystein Tranås Kristiansen: Angående forestillingen, tror jeg det vil være hensiktsmessig å komme med flere distinksjoner enn det som tradisjonelt har blitt gjort. Vi har den ytre forestillingen, subjektet som ser utover anvendende sine sanser. Vi har den rasjonelle forestillingen, subjektet som betrakter seg selv anvendende objektive kriterier, man bedømmer seg selv utifra prinsippene festet til et ytre objekt. Vi har den indre forestillingen, subjektet betrakter sine indre landskaper gjennom drømmer og andre spontane tilblivelser. Hver av disse forestillingens komponenter er kun skinnnet av noe annet, og har ingen væren i seg selv. Det blir like tåpelig å betrakte bladets grønnfarge, et rasjonelt standpunkt og et drømmebilde som noe eget og selvbærende. Bladets grønnfarge er kun skinnnet av plantestoffer, et rasjonelt standpunkt er kun en ytre konstruksjon subjektet har festet seg ved for å tjene en eller annen hensikt, og et drømmebilde har ingen substans og eksisterer ikke eksternt for subjektet. Med dette i mente får man straks et langt bedre begrepsapparat.

21. juli kl. 17:47

Stian M. Landgaard: Gjennom forestillingen utvikler viljen kunnskap om seg selv. Uten forestillingen hadde viljen fremdeles peiset på, men vært blind, døv og dum.

21. juli kl. 19:08

John Olav Oldertrøen: Bladets grønnfarge skyldes fotosyntesen, min godeste Sol. Og uten fotosyntesen - intet liv. Så det å betrakte og tilkjennegi respekt og ydmykhet overfor dette naturens livgivende mirakel, det er en sann dyd av både styrke og erkjennelse.

21. juli kl. 19:42

Øystein Tranås Kristiansen: Sol taler tilbake og sier: Fotosyntese er vel og bra, men dette er ikke forståelig gjennom kun syn og annen sansing.

Landgaard: Uten forestillingen hadde man vært nærmest immobil og svært reaktiv. Det ville vært umulig med avanserte former for liv. Men for det primitive kan forestillingen bli sitt eget absolutt. Firfislen reagerer automatisk på skyggen den sanser over seg, Sokrates forholder seg til en ide(har ikke apostrof på denne datan uten å herpe alt)verden uten grunnlag i sanselig erfaring, og den gale forholder seg til sine fantomer som om de var virkelige. Kun ved et kombinatorum av forestillingens ulike bestanddeler kan man få et egentlig innblikk sin og verdens egentlige natur (tingen i seg selv, vilje)

Fornuft og sansing blir en overfladisk fornuftsfilosof.

Sansing og drømmebilde blir en uredelig tarotdame.

Drømmebilde og fornuft får aldri testet seg mot noen virkelighet, foruten sansing. Det blir den overfladiske aksepten av tankemessige autoriteter som kjennetegner et flokkmenneske.

21. juli kl. 20:07

Roar Sørensen: Tranås: Bra, men ikke gjør den feilen å prøve å forstå verden, sanser, fornuft, vilje, forestillinger, personlighetstyper osv. i den grad at du mister lysten til og interessen for å skape kunst, i dette tilfellet litteratur.

Litteraturens mystikk ligger nemlig i ikke å forstå, men kun å nærme seg denne forståelsen, evig nærme seg den. I det øyeblikket du forstår alt, eller tror du har forstått av, og er i stand til å kategorisere alt, og begrunne og forklare alt, så forsvinner magien som ved et trylleslag.

21. juli kl. 20:14

John Olav Oldertrøen: Det er det mest fornuftige jeg har hørt fra Sørøst-Asia på svært lang tid. Roar har absolutt helt rett i dette. Det kategoriske imperativ kan aldri bli litteratur.

21. juli kl. 20:15

Øystein Tranås Kristiansen: En stund forsøkte jeg å finne motargumenter, men det er selvsagt umulig. Filosofi og kunstnerisk utøvelse hører ikke sammen, blant annet fordi sistnevnte forutsetter en slags naivitet og en utagering av menneskelige og umenneskelige instinkter. For en slik en som meg er dette alvorlig nytt, og løsningen blir å forsøke å gjøre hver av delene til sin tid. Først tenke, så føle gjennom tenkningen. Det stiller seg selvsagt annerledes om man er rasjonalist og først og fremst forholder seg til hendelser og egen biografi. Overgangen er her ikke like sterk.

27. juli kl. 19:30

Øystein Tranås Kristiansen: Skrev forøvrig dette på et annet forum: "Menneskelige instinkter kan aldri fjernes, bare kanaliseres inn i andre områder. Det er en grunn til at prostitusjon er verdens eldste yrke, og et forbud vil bare føre menn på andre, mer usunne områder (porno, vold, religiøs fundamentalisme) Et samfunn trenger altså prostitusjon som en ventil for de mennene som ikke er sterke/rike nok til å få sex ved å gå ut på byen eller date damer. En venstrevridd eller moralistisk regjering vil selvsagt nekte for at mennesker har menneskelige instinkter, og forsøke å motarbeide dette. Man får dermed mer tvang og mer usunnhet, i bunn og grunn, et mer umoralsk samfunn. Iran og Afghanistan har mange lover og regler mot sex, men folk der er som et resultat, langt mer umoralske." Det er selvsagt relevant for den instinktuelle ideologi jeg forfekter på alle områder.

27. juli kl. 19:34

Øystein Tranås Kristiansen: Dere er selvsagt lei av å høre på min sedvanlige klagesang, men må foreta en gjentakelse her. Min egen verste fiende er manglene på styrke og ensporet utøvelse. Har hatt mange geniale tanker iløpet av de siste dager, men har samtidig åpnet porten til avgrunnen. Dette forårsaker en titanisk kamp mellom kreftene, de tankemessige innsiktene og den generelle nervøsitet som følger dem. Dermed skal det svært lite til for å sette meg ut av gjenge. I det siste, var det en del sosialt mas som gjorde nettopp det. Jeg ble derfor nødt til å utføre en del rensende tvangshandlinger med blant annet insektmiddel før jeg kunne forholde meg til noe som helst. Nå

skal jeg forsøke å nøste opp i disse tankene, sålenge flasken og fornuften varer. Det har det med å hope seg opp.

27. juli kl. 19:40

Øystein Tranås Kristiansen: Den generelle regelen for meg er litt det samme som en modellagent. "Ikke kontakt meg, jeg kontakter deg." Om du allikevel skulle kontakte meg, kan det hende jeg må møte opp på døren og plaffe deg ned.

27. juli kl. 19:44

Om mitt møte med den moderne Aristoteles

Øystein Tranås Kristiansen: Hadde en ganske spesiell opplevelse idag. Jeg var på Saupstad for å besøke morfaren min, som er på et avlastningshjem. Det var godt å se at han klarte seg temmelig bra, til tross for institusjonslivets mange skyggesider. Av og til får man det svært gode, av og til, det dårlige. Da jeg skulle dra, gikk jeg akkurat glipp av bussen. Det var en halvtime til neste avgang, og derfor tenkte jeg at jeg likegodt kunne vente ved å ta meg en øl. Jeg er forøvrig kjent med Saupstadorrådet, fordi jeg var her som 23-åring i forbindelse med flytting til Flatåstoppen, ille nok i en periode som har fellestrekk med denne, nemlig generell økonomisk nød og den eksistensielle tvang og meningsløshet som preger den underpriviligerte.

Jeg fant frem til en slags innvandrerbare eller pizzeria, og fikk fatt i noe og drikke. Det viste seg at man kunne sitte utendørs, en kjærkommen mulighet i dette været. Da jeg skulle gå for å finne meg et bord, ble jeg stanset av en mann som forlangte at jeg skulle sette meg ned. Jeg er nesten alltid åpen for slike forslag, dels på grunn av min natur som follower eller følgesmann, jeg liker å ledes fremfor å lede selv, dels på grunn av min nysgjerrighet og mottakelighet for det nye. Denne mannspersonen var kraftig i kroppsbygging, hadde halvlangt hår som var kjemmet bakover og satt og drakk på en flaske vin, helt alene. Min bedømmelse gikk straks på at dette mennesket måtte være en dranker, men det som møtte meg var i ytterste grad koherent og sammenhengende. Som det skulle vise seg, en dranker vil ha en slags logisk sammenheng, dersom han samtidig er kunstner. Det viste seg at denne mannen, la oss kalle ham "Hans" var både forfatter og billedmaler. Det skulle altså være ypperlig grunn til meg, siden han skrev historisk fiksjon og samtidig befattet seg med symbolisme eller det billedlige analoge. I ettertid vil jeg gjøre en ytterligere presisering i min analyse av mannens fysikalitet, på et vis er jeg nok et forhåndsdømmende menneske, for jeg mener jo at kropp er det eneste vi har. Mannen hadde altså et stort hode, følsomme lepper og en nese som hadde svært store nesebor. Han minnet rett og slett om Stig Sæterbakken, noe som gir en sterk indikasjon om visse ting. Der disse figurers rasemessige opphav hadde vært viljesterke trekkdyr i skogene under vikingtiden, med store lunger og nesebor til å pruste og pese, var "Hans" og Sæterbakken tilsvarende viljesterke i ånden. Jeg har forøvrig sittet og drukket med Sæterbakken også, i det jeg husker var en dunkel kveld. Da gjorde han narr av meg ved å si at han ville ha kunne fremmet sin autoritet ved å faktisk sitte på en trone, et åpenbart stikk mot min også den gang analogisk representative skriving. Men der Sæterbakken var viljesterk mot nihilisme, avgrunn og undergang, og hver flaske han drakk med sine venner var den siste. "Vi kommer aldri til å gjøre dette mer," var frasagnet, for hans elver eksisterte bare en gang, var det motsatte tilfelle for "Hans." For ham var bildet virkelig, og som det skulle vise seg, flasken likeså, innholdet kunne ikke tømmes

og han kunne heller aldri bli fri for venner.

27. juli kl. 20:17

Øystein Tranås Kristiansen: Skal fortsette, må bare spise først, tar tid: Notat: Å forby prostitusjon er de facto det samme som å nekte for at menn vil ha sex og at kvinner vil ha penger ...

27. juli kl. 20:42

Roar Sørensen: Glimrende beskrivelser. Du er best når du skriver på denne måten. Det hele blir plutselig interessant, ja tør jeg si kunstnerisk, fordi du bruker kunnskapen og de nyervervede innsiktene dine i en jordnær og realistisk setting. Dette skaper interesse ikke bare for disse kunnskapene og denne innsikten, men også for din kreative utfoldelse, som alt i bunn og grunn må hvile på.

27. juli kl. 20:46

Øystein Tranås Kristiansen: Denne "Hans" åpnet samtalen ved å si at dette var gamle trakter for ham, at han hadde ferdedes i området som liten og til og med skaffet seg falsk ID til ungdomsklubben. Dette var tilbake i 1980, hele 34 år siden. Han var altså en god del eldre enn meg, men hadde ingen tydelige aldringstegn. Jeg snakket litt om min oppvåkning som begynte i en alder 27, og han nevnte at fra da av og ut var man i Jesusalderen, oppvåkningen burde komme. Dette ga meg mulighet til å nevne det berømte Cæsarske eksempel, hvor den godeste Julius gråt foran statuen av Alexander den store og undret på hva han hadde gjort, mens Alexander på samme stadie i sitt liv hadde erobret verden. Jeg ble spurt hvem som var Alexanders lærer, og svarte på det. Jeg ble spurt hvem Aristoteles stod i motsetning til, og svarte at det var Platon og hans ideverden, og fortalte videre litt om Aristoteles' materialisme, at jeg hadde vært Aristoteliker, og at tingens form for Aristoteles finnes i tingens materialitet. Dette åpnet et vell av sammenligninger og fellestrekk oss imellom. Hans tredje virkefelt, i tillegg til å være maler og romanskriver, var nemlig å være Aristoteliker. Vi hadde altså fellesarenaer innen vår romanskrivning, vårt forhold til den bildende kunst og innenfor musikken. Jeg nevnte min forkjærlighet for Audiomachine og Two steps, og da han ikke tok referansen, nevnte jeg Vangelis, som ikke bare hadde laget musikken til filmen Alexander, men også 1492 Conquest of paradise og Chariots of fire. Han kjente til dette, og nevnte til og med et obskurt album jeg burde lytte til fra 1972, samt en hel rekke navn og kunstnere innen ambient, noen jeg fortsatt husker fra min musikerperiode, andre helt nye for meg. Av det jeg var

kjent med var det Tangerine dreams og Kraftwerk, det jeg ikke var kjent med var en som het Karl Schulze. På dette tidspunktet skjønte jeg at jeg hadde møtt en person med en viss dybde og hvis fulle rekkevidde var meg ukjent. Jeg ringte derfor opp en kvinnelig slektning og avbrøt pliktavtalen med henne. Isteden ble jeg sittende og lytte til en hel rekke referanser, meninger og innsikter, jeg snakket lite og gjorde mest innskytelser. "Hans" sa at jeg skulle kjøpe meg en flaske vin den typen han hadde, men innvandrerne som drev stedet hadde ikke tilsvarende som de hadde solgt, så jeg nøyde meg med øl. Det å ikke sitte på en stor flaske gjorde meg mindre forpliktet, og det er slik jeg liker det, jeg misliker sterkt å stå til rette for noen, også artsfrender, og kommer og går helst som jeg ønsker det.

27. juli kl. 22:45

Øystein Tranås Kristiansen: Det som interesserte meg mest, var mannens forhold til den bildende kunst, siden symbolismen og den analogiske representasjon står så sterkt hos meg. Her var altså en vaskeekte bildekunster foran meg, og jeg nevnte også disse begrepene for ham. Det som kom frem var meget interessant. "Hans" foraktet modernismen, og spurte på hvilken måte Kant hadde ødelagt kunsten idag. Dette kunne jeg ikke svare på, men undret på om det kunne ha noe med den Kantiske moral å gjøre. Spørsmålet var visstnok en del av en retorisk problemstilling fra en kunstner, det kan ha vært Nerdrum selv eller en tidligere skikkelse. Her flyttet vi oss fort frem, så jeg fikk ikke riktig innblikk i den Kantiske forbrytelse, annet enn at den beveget seg bort fra tradisjonen og åpnet for uønskede fortolkninger. Interessante tillegg til denne samtalen var Wagner og hans oppgjør med jødedommen innen kunsten, vi var begge enige om at dette angrepet på jødedom var et angrep på kommersialiseringen, for Wagner hadde visserlig valgt seg en jødisk dirigent til å fremføre sitt siste verk, Parsifal. Jeg var uansett enig i forkastelsen av modernismen og fremhevelsen av det tradisjonelle, for jeg har i alle år tenkt på meg selv som tradisjonalist. Dagen min egen far ga meg nedsatt hørsel hadde jeg presentert meg selv som tradisjonalist, panteist og hedning. Han var pinsevenn og vantro til dette.

Etterhvert ga "Hans" meg en forklaring på hva han mente, ikke så mye kritikken av Kant, men hva som var hans eget kunstsyn. Jeg hadde nemlig nevnt begrepet negativ kapabilitet som stammer fra romantikken, og som åpner for den subjektive erfaringen av kunst, også på tvers av kunstens objektive meningsinnhold, med eksempel i feilfortolkningen av en oppgravd arkeologisk gjenstand. En feilaktig fortolkning er også verdifull, kanskje mer verdifull enn gjenstanden i seg selv. Jeg styrket dette argumentet med Schopenhauers syn på at kunstens verdi ligger i fortolkningen. "Hans" hadde ikke forståelse for dette. Hans kunstsyn var naturlig nok Aristotelisk, at kunstens verdi ligger

i en vellykket imitasjon av naturen. Modernismens fortolkning vekk fra naturen var således uakseptabel. Imitasjonen av natur, hevder Aristoteles, er grunnlaget for enhver estetikk og dypt meningsfylt for mennesket. Jeg ble gitt et eksempel på dette. Dersom han her og nå skulle male et maleri av meg, og det maleriet imiterte meg, ville det inneha en kvalitet som ingen kunne benekte, uavhengig av enhver subjektiv fortolkning. Jeg fant dette synet svært interessant, både fordi det utfordret meg, og fordi jeg delvis selv har benyttet meg av synet i min kritikk av kunst. "Hans" mente nemlig at man ikke hadde behov for kunstkritikere, en kunsthistoriker var greit, fordi han omtalte en periode, men det klassiske verk talte for seg selv og behøvde ingen fortolkning. Dette var problematisk for meg, siden min fremste isolerte egenskap er kunstfortolkning. Jeg forsøkte å argumentere at en flat person kanskje ikke ville forstå noe som helst, med eksempel i en viss brutus jeg kjenner. "Hans" var forsåvidt enig, men mente at man bare måtte ha sanseapparatet og tankeverket i orden. Når det gjelder min egen benyttelse av det imitative syn, har jeg særlig tenkt på dette i forbindelse med de såkalte forfinede og sofistikerte innen kunst. Jeg har alltid advart mot at man står i fare for å forfine seg ut av virkeligheten, for å tale filosofisk, at forestillingen tillates å løsrive seg fra viljens verden. Riktignok er greske statuer fritatt for kroppshår og fanget i de mest forfinede positurer og øyeblikk, men fremstillingen av dem er fortsatt idealisert kroppslig. Et forfintet kunstner av idag vil kanskje kunne hevde at det sublime ikke har noe med kropp og gjøre, og da oppstår etter min mening, denne løsrivelsen. Forøvrig var jeg og min samtalepartner enige om at middelalderen slett ikke hadde vært mørk. "Hans" nevnte den gotiske periode og fremhevet dette kontra renessansen, og vi gikk inn på diverse fremskritt som hadde pågått innen perioden. I ettertid, rent filosofisk, må jeg nok gi slipp på mitt raseri på kristen middelaldersk tid selv om det på sett og vis vokste på ruinen av den antikk jeg og mine åndsfrender tilhører. Romerens grusomhet var nemlig rettet mot den svake såvel som den sterke, og dette var dømt til å skape en motreaksjon og utvikling. Jeg tenker at det som innehar styrke, burde prøve seg selv mot en verdig motstander, og at det er en uverdighet i å pine det motstandsløse.

27. juli kl. 23:24

Øystein Tranås Kristiansen: Min samtalepartners fascinasjon for gotisk periode var ingen tilfeldighet, den hang sammen med hans skriving. Han skrev nemlig fra 1300-tallet, på samme som Umberto Eco's "I rosens navn" en bok han var spesielt opptatt av å fremheve. Boken var skrevet i "tredje ledd" med en visshet om forfatters bakgrunn og balast, den er et typisk postmoderne verk. Forøvrig ble det tidligere nevnt i samtalen av førsteperson var den overlegne fortellerform, dette henger jo sammen med den Aristoteliske tanke, at jo nærmere man er det man representerer, jo nærmere er man naturen. I dette tilfellet er det man selv man imiterer. Her er en god indikasjon

synes jeg, og et varsel. Riktignok har jeg ikke lest I rosens navn, men jeg har sett filmen og kjenner dessuten til dets lesere, dens innhold og dets tankegods. Boken er en eksemplifisering av den rasjonelle tanke fremfor primitive overtro, og den implisitte forfatter forfekter moderne verdier, at rasjonalitet er bedre enn primitiv overtro og dogmatisme. Ja, det skulle ikke forundre meg om boken også fremhevet den universelle rettighet. Jeg kan finne mange grunner til å ville kritisere denne boken, og vil rett og slett ta motsatt standpunkt fra det den forfekter. I tillegg er boken postmodernistisk, og kommenterer seg selv og andres verker til stadighet.

Rett nok er en bok et produkt av sin tid, men er ikke selve forpliktelsen til et verk å skape immersjon, det Walter Benjamin i sin tid kaller immediacy? Enhver forteller vil jo at publikum skal leve seg inn i historien hans, uavhengig av hvilke teknikker han bruker. Dette var også tilfelle med den muntlige fortellerforms eldgamle og rigide hexametervers, teknikken ble introdusert for å huske. Der modernismen oppløser tradisjonen med en rekke grep som stiller spørsmålstegn med det vakres verdi, kommenterer det post-moderne verk seg selv og andres verk endeløst. Det blir som en kinomaskin, som, istedet for å avspille en film, stadig minner publikum på at hei, før brukte vi analoge kinomaskiner, men denne digitale kinomaskinen er mye bedre. Den effekten vi bruker nå, er også brukt i mange andre filmer! Og tenke seg at når de første filmer ble avspilt, løp publikum ut av kinosalen når de så et tog komme dampende mot seg i full fart. Verket, uavhengig av ståsted i tid og rom, plikter å skape innlevelsen, en illusjon om en annen virkelighet. Det er i denne naive tilstanden at menneskers mest kraftfulle opplevelser kommer. En ironiker kan ha sett kjærligheten i en million ulike varianter, men hva hjelper vel det, når han ikke kan føle kjærlighet, leve seg inn i det? Det tredje ledd blir således et uønsket organ, en pervers utvekst som snarligen bør amputeres. Og i den grad den nye tid bør sammenblandes med den gamle tid, er for å rette seg mot størrelser i psyken som er felles for alle mennesker. Å skrive en historisk roman i særdeleshet, gir en plikt til å sette seg inn i den tidsånd som er unik for perioden. Robert Harris synder også på den måten. I sine Lustrumbøker om den romerske oratoren Cicero, fremstår den nevnte hovedpersonen som den reneste snusfornuftige kjøpmann. Dette er den samme Cicero som betraktet gladiatorer kjempe i de verste blodbad, og fremhevet deres mot som et ideal for resten av samfunnet. Den postmoderne roman kommenterer overflate, materiell tilsynekomst og egen teknikk endeløs, men dette er jo bare virkemidler, og i seg selv har den ingen substans. I middelalderen levde det ingen rasjonelle munk, for munkene trodde på en hevneende Gud som levde bak enhver handling og hver en sky på himmelen! Likevel venter George Harris og Umberto Eco at vi skal sitte der og ta deres konstruksjoner alvorlig. Den eneste grunnen til at noen tar dem seriøst, er på grunn av nettopp en overfladisk materialisme. Å bruke referanser i et verk er greit, men det er ikke greit å bruke referanse og teknikk slik at dette blir selve meningsinnholdet.

I ytterste konsekvens bør nok kunsten etterligne naturen, akkurat slik forestillingen bør tilnærme seg viljen og instinktet, himmelen må alltid være forbundet til jorden, eller er den - verdiløs! Men naturen, hva er det? Jeg kan forsikre deg om at naturen ikke er sin materielle tilsynekomst kun, for om så, skulle Michelangelos Davidstatue kun være en fremtredelse av teknikker, en viss rettlinjethet som frembrakte en viss estetisk effekt. Men innholdet i David er så meget mer enn det, og denne fortolkning, som, om subjektiv, er fortsatt svært lik for de fleste mennesker med sanser og fakulteter intakt. Man ser ikke teknikken og den apollinske form, man ser den vakre ungdom som står overfor en truende, kanskje overveldende fare og makt med den største ro. Dette er et innhold som mennesker, med sin natur, med sitt festepunkt i instinkt og følelse, vil få et inntrykk av, et inntrykk som treffer med stor kraft, fordi det overskrider den rent individuelle tilbøyelighet og taler med artens, selve menneskeartens stemme.

28. juli kl. 02:14

Øystein Tranås Kristiansen: I ettertid har dette sørgelige faktum blitt meg mer og mer tydelig, at mitt kunstnerbekjentskap bare så altfor godt levde opp til sitt Aristoteliske ideal. Ikke bare verden, men kunsten også, så han som materie eller gjenskinn kun. Her var intet underliggende, underjordisk og skjult. Her var ingen mystikk eller vanskelig tilgjengelig sannhet. Her var bare det håndgripelige, og knapt nok det. "Hans" hadde gjort rett i å forkaste en ufundert ideverden, men hadde istedet erstattet denne med misforståelsen om at materiens form også er dens innhold. Dermed kunne han si at kunsten overhodet ikke trenger fortolkning, for det vi har er det vi ser! Vi trenger ikke å forholde oss til annet enn det vi tar inn med sansene! Han kunne si at teknikk var viktigere enn substans, og at alle fremstillinger skulle imitere sin skaper. Derav, antakelig, kunne han våge å si at Goternes (iallfall deres arvtakere) svulstige kirkebuer var vel så viktige som renessansens og antikkens fokus på skjønnhet. Han protesterte mot modernismen, javisst, den som drepte tradisjonen og det vakre, men han erstattet dette med en post-modernisme som kombinerer mange overfladiskheter og venter at summen av dem skal bli sublim. Nå skal jeg berette om det videre hendelsesforløp.

28. juli kl. 02:38

Øystein Tranås Kristiansen: Iløpet av samtalen siterte han ofte på Italiensk, så det er ikke rart at han fascinerte meg. Han dominerte utvekslingen, og slapp meg sjelden til orde, spesielt når jeg selv skulle komme med kommentarer og utbroderinger. Jeg har ingenting imot å ta en slik rolle i en

samtale, faktisk så foretrekker jeg det, jeg burde som sagt være en konges rådgiver, og noe av det jeg er best egnet til, er å etterprøve andres utsagn og ideer og stille dem i et større perspektiv. Her var dominansen likevel så fullstendig at mine inputs ble redusert til den glade overflate, jeg slapp knapt til før man fortsatte på det samme spor. Samtidig vinket hans til seg forbispaserende for at de skulle delta i samtalen, både tilfeldig forbispaserende og gamle bekjenskaper av ham. Dette reduserte selvsagt det eksklusive preg jeg hadde følt i førstningen. Han la an på noen damer ved et annet bord, og fortalte meg at jeg skulle fortelle mitt kvinnelige familiemedlem at jeg hadde et mannstreff nå, noe som uansett ikke er en sjeldenhet for meg, tro du meg. Her oppstod en situasjon som var meget tilfredsstillende for meg, samtidig som det stilte vår kunstnervern i et tragisk lys. Når omgivelsene skulle bli inkludert i samtalen, trakk de seg panikkslagent bort, spesielt når de skjønnte at kunst og filosofi var emnet. Jeg ble forøvrig presentert som Jungianer, som rett og rimelig er. Bekjentskapskretsen bestod av arbeidere og drinking buddies av ulikt slag, menn med skjegg og langt hår, en av dem må endog ha vært dobbelt så gammel som meg. Alle disse barske mennene, som sikkert har vært i hundrevis av slåsskamper, ble blyge i blikket og trakk seg unna våre to Mana-personligheter, slik det var, han i form av ledende prestekonge og jeg i form av Sjaman. "Hans" forsøkte til og med å nevne dialogen i en novelle han skrev, til ytterligere forlegenhet. Den sunne arbeider vet jo at han for all del ikke bør tenke eller dikte. I min øvrige omgangskrets er dette også tilfelle. Alle vet at de ikke bør diskutere kunst og filosofi med meg, i så tilfelle ville de bli anfalt av en sverdsvingende titan. Man kan selvsagt si at disse buddies kun så på oss som tåper med narrehatt, men jeg vet at dette ikke er tilfelle. Impulsen om å bli en gudekonge ledsages om de manges trang til å underkaste seg en leder med magiske kvaliteter, og det er blant arbeidere jeg mest har sett denne tendens til å ilegge en intellektuell mann de helt uforklarlige krefter. Det var ingen hån rettet mot min venn, kun en forståelse om at her kan vi ikke delta. I en primitiv stamme ville de øvrige medlemmer la mana-personlighetene holde på med sitt, for det er de som vet best, og deres innsikter vil tidsnok åpenbares for resten av stammen. Det de driver med er dessuten farlig, spesielt for vanlige mennesker. Man kan oppsummere situasjonen slik, vår "Hans" var omgitt av venner som ikke kunne forstå ham, og en adonis som forstod ham altfor godt. Den motstandsløshet ham opplevde i sin vennekrets var også hans verste fiende, fordi blant hårete, skjeggete og bebartede menn, ville et hvilket som helst uttalt sitat virke med den samme og tilsvarende kraft. Man kunne ikke distingvere. "Hans" ble dessuten mer høylydt, og mens han siterte på norrønt overfor meg, måtte vennene hysje på ham i tilfelle innvandrerne skulle nekte ham servering. Innehaverne kom også og sa at han måtte tone det ned i den situasjonen.

28. juli kl. 03:03

Øystein Tranås Kristiansen: Det bør nevnes at i begynnelsen av samtalen hadde vår venn delt med seg sin lidelseshistorie, noe mange menn gjør med meg, men ikke alle, når jeg tenker meg om. Dette skjer lettest når vedkommende er full, så no surprises der. Lidelseshistorien kan deles inn som følger, det er den ytre lidelseshistorie, som representeres av lidelsens kjennetegn, og den indre lidelseshistorie, årsaken til smerten i seg selv. Jeg kan si at jeg forstår andres lidelse, men faktum er at jeg ikke forstår noe som helst. Hver persons lidelse er hans absolutt, og følgelig kan lidelsen heller ikke stilles spørsmål ved. Lidelsen kan ofte være fortellingen om en eller annen ulykkelig kjærlighetshistorie, dette er den ytre fortelling. I vår venns tilfelle var lidelseshistorien representert av hans tilknytting til det stedet vi var på og Katta i Trondheim, jeg er litt usikker på geografien her, dette var nemlig stedet han bodde inntil moren traff en ny mann og flyttet avsted. Iløpet av en fireårsperiode var han altså på flyttefot omtrent hele tiden, kanskje engang per halvår. Jeg forsøkte å sammenligne dette med min halvsøster, som må ha flyttet iallfall 13 ganger iløpet av sin ungdomstid, men dette skulle jeg ikke ha gjort, hver manns lidelse er absolutt og alle sammenligninger er invalide. Iallfall, denne historien skjønner jeg sammenfaller med mannens manglende tilknytting til sine venner. Han hevdet nemlig at dette oppbruddet førte til at han mistet alle de han kjente, og at han måtte skape seg en ny vennekrete i voksen alder. Jeg skjønner at denne lidelseshistorien er representativ for den indre prosess, nemlig at ingen av hans venner egentlig forstår ham eller kan relatere til ham, pøbler som de er. Den ytre lidelseshistorie blir bare representativ for denne kjensgjerning, at en gang ble hans venner revet fra ham. Det sier seg selv at en dybdegåer som meg ville representert denne mannens frelse. Jeg ville nemlig gitt ham alt det han noensinne ønsket seg, men denne muligheten misbrukte ham. Hans stefar hadde nemlig vært islandsk, noe "Hans" tydelig var veldig stolt av. Jeg vet ikke om denne stefaren sammenfalt med den opprinnelige mammatyv og oppbruddets originator, men det ville ikke overraske meg, vår elsk og vårt hat er nemlig tett forbundet. Uansett, da de islandske sitater kom, ville jeg "teste" vår venn. Jeg viste ham min islandske tatovering, og spurte ham og vennekrete om han visste hva det var. Tilslutt ble jeg nødsaget til å fortelle at symbolet heter Aegishjalmur og var festet på pannen til dragen Fafnir i sagaene, og at det skulle gi uovervinnelighet. Vel, det siste rakk jeg kanskje ikke uttale, fordi "Hans" reiste seg og begynte å ta meg fatt på det tidspunktet. Han begynte spøkefullt å ta på meg og sa at han skulle krysse ut det symbolet med et kors. Han latet samtidig som han skulle risse i meg med en nøkkel. Jeg uttalte at jeg ikke ville ha noen kristne kors over mine hedenske symboler. Uansett, nå befant jeg meg i en situasjon jeg ofte har funnet meg i. En mann herjet altså med meg, og jeg måtte vise at jeg ikke tok meg nær av det, samtidig som jeg ikke var villig til å overlate kontrollen over min egen kropp til en mannsperson. Bær i hu at jeg i slike situasjoner faktisk har blitt skadet, for så stor er altså den blunderende og elskende vilje. Jeg endte altså med å veksle mellom å rive til meg armen, dekke meg, og forholde meg passiv, noe som på sett og vis ble

konklusjonen på situasjonen.

28. juli kl. 03:33

Kommentar: *Det hører med til historien at jeg har en venn som har vært dørvakt i Trondheim, la oss kalle denne vennen "Lars Joar." En gang han besøkte meg, nevnte jeg opptrinnet med denne "Hans." Min dørvaktvenn fortalte at han kjente godt til "Hans" og at han i praksis var utestengt fra hvert eneste utested i byen. Dels på grunn av bråket hans, dels på grunn av mer alvorlige ting. På et tidspunkt da min dørvaktvenn satt og så på bildene over noen biljardbord fra et overvåkningskamera, stod det et sverd lent mot et av disse bordene. Min venns kollega grep inn, etter at de begge hadde sittet der med store øyne. Denne kollegaen gikk ned til biljardbordene, grep sverdet og sa: "My lord, du må komme med meg." Denne "Hans" hadde rolig etterfulgt forespørselen. De mest hamløse på et galehus er som kjent de som får bære krone og scepter. Det sier vel litt om min menneskeinnsett at jeg tok denne "Hans" på alvor.*

Øystein Tranås Kristiansen: Hele opptrinnet minner meg storliggen om en bror jeg har, som hver gang han blir usikker, absolutt skal bortpå deg for å herje. Dette er problematisk. Jeg har vanligvis ingenting imot å f.eks. herje eller lekeslåss med noen, men dette må være med noen jeg stoler på. Slår man et 20% slag mot denne broren, får man et 40% slag tilbake, og hvis man slår 40% tilbake, får man et slag med kanskje 80% og så 100% kraft tilbake, det var iallfall slik en annen bror derigjen kommenterte det. I alle tilfeller forstod jeg situasjonen denne "Hans" hadde skapt, med det jeg har forstått med Schopenhauersk innsikt. Den forfinede og tenksomme kan nemlig beundre det han elsker på avstand, mens den basale må røre for å knytte noen til sin vilje. For "Hans" var det altså viktig å dominere, noe han gjorde samtalen igjennom. Når jeg testet ham og brakte frem noe han ikke kjennskap til, jeg sier ikke at det var substansielt, for det var det ikke, annet enn for følgende faktum, i forestillingen hadde han ikke lenger kontroll. Dermed måtte kontrollen foregå kroppslig. Hele denne mannens essens var altså den til den overgripende gorilla. Han ser noe han fascineres av, kan ikke relatere til det, og dermed må han symbolsk voldta/drepe det. Alt i alt var dette meget skuffende, men allerede da hadde jeg begynt å skjønne sammenhengen i mannens materialisme. Jeg latet som ingenting og snart etter stakk jeg på vennlig fot, for så stor er altså min falskhet. Jeg foretrekker å ikke gi til kjenne mitt indre liv. Så hva er tragedien her? Jo, denne mannen kunne dominere de basale, men fordi de aldri hadde brakt ham motstand, var han fastsegmentert med en uholdbar tenkning. Samtidig sørget hans vilje til tilknytting og det å være mentor og pappafigur til at han krenket den beste adonis. Min tragedie er litt tilsvarende. Jeg er omgitt av snille kjøpmenn som ikke kan forstå meg, bare snakke om tingligheten og bom bang bom

på skjermen (no porn, no homo, action mofu), eller potensielle farsfigurer som viser seg å være under meg i innsikt eller eventuelt forgripende.

Før jeg snakker om ironien og smak, i to separate bolker, samt legger ved notatene til en guddommelig innsikt jeg hadde, vil jeg snakke litt om mine betraktninger in those regards, altså min egen tragedie, som så treffende ble outlined ved dette møtet jeg hadde idag.

28. juli kl. 03:48

Øystein Tranås Kristiansen: For hva er min tragedie? Den ytre versjonen av dette, er jo at jeg var biblioteksjef, og at jeg nå ikke lenger er det. Dette er et faktum jeg ikke engang kom til orde om i samtalen, noe som kanskje viser den overskridende dominans, ikke at den saken er så viktig i seg selv. Den indre, eller egentlig lidelse beror jo på den kvestelse som skjedde i min barndom, og som siden har vokst til en demon i mitt indre. Denne demon har satt sitt preg på alle hendelser den dag idag, og den ytre lidelse er kun et symptom, er ugjendrivelig bevis på at demonen er uovervinnelig. Saken er, jeg kan ikke velsigne min motgang, for det er simpelthen ikke sant at jeg ville blitt en overfladisk partyboy, om jeg hadde hatt fordelene på min side. Som INTP ville tenksomheten alltid være min følgesvenn.

Med en slik personlighet, altså den til den ekstreme tenkeren, kan man overhodet ikke være sexy eller en helt, all den tid man har hodet i skyene hele tiden. Det er ikke uten grunn at hovedpersoner og til og med karakterene i filmer og bøker så sjelden er INTPer, for disse er såpass ufokuserte og distraherete at de ikke kan drive et narrativ, samtidig som, vel, de har ikke de egenskapene jeg nevnte ovenfor. I tankene kommer gutten i I robot, han som blir etterlatt i en isbre i 10 000 år, Edward Scissorhånd, han i a beautiful mind, karakteren, ikke den egentlige personen, som er INTJ, samt Mr. Data i star trek. Den eneste måten en slik person kan lykkes på, er å få en stor stilling i samfunnet, og gjennom den stillingen få sex/respekt. For INTPen idag beror dette på å lykkes i akademia, noe jeg var for lat og kanskje preget av ufordelaktigheter til å gjøre. Alternativet da er å bli en fritenker, men disse respekteres ikke før de lykkes, virkelig lykkes, og jeg er heller ikke ensporet nok til å avgi suksessens kjennetegn. Og saken er, jeg har oppdaget at tidsånden virker mot meg, på en helt konkret måte. Da jeg jobbet på biblioteket i Tromsø, syntes jeg det var en god ide å delta på bokkonkurranse der noen ganger. Man sendte altså inn et manus og fikk den bedømt av en jury bestående blant annet av kulturansvarlig og slampene i margbok forlag, en gjeng som forøvrig har vekket mer vrede enn sorg hos meg. Tre vinnere ble kåret hver gang, og det var alt i alt femti deltakere. Til min fortvilelse vant jeg ikke noen av gangene, ei heller fikk jeg noen plassering, selv

om jeg sendte inn det jeg selv mente var mine aller, aller beste verker. En kvinne eller en konsensus-mann vil selvsagt skrike opp. Hva! Hvordan våger du å kreve en plassering? Vel, jeg har flere grunner til det. Jeg valgte altså en forfatterkarriere, og burde følgelig være bedre enn vanlige mennesker og amatører. Dette var også på høyden av min forfatterkarriere, det var på dette tidspunkt jeg var på mitt beste, nå har jeg ingenting. Som målsetning har jeg også det å være best. Jeg mener rett og slett jeg fortjener førsteplass, på tross av juryens bedømmelse. Spesielt kvinner belønner menn som føler seg entitled til ting, det være seg sex eller en høy posisjon i samfunnet. Hvorfor skulle ikke jeg utvise tilsvarende aggressivitet og offensive tankegang? Saken er, jeg skjønner bare så altfor godt hvorfor jeg ikke kom med i betraktningen. Det nåværende paradigme handler jo om å skrive idereduksjonistisk pjatt om sitt eget følelsesliv og få det til å passe inn i den rådende moralen. Jeg skrev, og kommer vel alltid til å skrive, følelsesmessig og instinktuelt utenfor moralen, samtidig som jeg vel relaterer det hele til visse verdenssyn og tenkemåter. Følgelig kan ikke kulturmenneskene tilkjenne meg noen verdi, med mindre jeg skaper et verk med helt overveldende, ja, guddommelig kraft og styrke. Så hva har jeg nå? Intet. Ikke kan jeg bli en akademiker, for jeg sløste bort den muligheten, og ikke kan jeg vinne som fritenker, fordi ingen vil ilegge meg noen verdi. Jeg blir som en spesiell og kresen fugl, som bare kan spise en viss type insekter, så kommer det en annen art og slurper det jeg skulle hatt i seg, jeg tenker her på kulturmennesker som mottar priser, stipender og utgir udugelige bøker de får anerkjennelse for. Alternativet er da å bli tvunget til å spise søppel med måsene, og leve det flate liv, håpe at mirakelet kan skje, at jeg engang kan få til dette overveldende store i et underpriviligert liv.

28. juli kl. 04:14

Roar Sørensen: Hm. Nå har jeg lest alt dette. Så blir det å tenke litt over det jeg har lest, og komme med resepten, som den litterære legen/kvakksalveren jeg jo er.

28. juli kl. 04:19

Roar Sørensen: Kan bare si at jeg også ble sjokkert da jeg ikke vant Rivertonprisen - i konkurranse med de middelmådige bøkene som var nominert sammen med min. Jeg fikk omtrent hjerneblødning. Det var en utenfor kroppen-opplevelse. Jeg fikk rett og slett sjokk.

Før jeg skjønnte at jeg ikke skulle vinne - av mange årsaker, som jeg tror du vet bedre enn andre, derfor gidder jeg ikke engang å nevne dem.

28. juli kl. 04:22

Øystein Tranås Kristiansen: Og her vil jeg benytte meg av mitt eget filosofiske system for å kanskje se noe positivt i situasjonen. For la oss si at jeg var en vellykket INTP, en som tenkte hardt, vant i akademia, og følgelig fikk en svær leilighet og den intellektuelle type kjæreste som tilkjennes slike. Jeg har forøvrig sett flere eksempler på det, karer med doktorgrad som har en intellektuell og trofast dame. Jeg antar at jeg her ville møtt en terskel i tenkningen, og aldri kommet videre. Det er selvsagt en mulighet at jeg ville blitt en guddommelig Kant eller så, men som jeg ser av eksempelet "Hans" uten motstanden velger man å ture frem med en eller annen form for dumskap. De plager jeg har hatt, de sår jeg har på kroppen, monsteret som lever på innsiden og de hammerslag som har rammet på utsiden, de har til stadighet skapt denne forherdede form, denne utvikling i henhold til motsetningen lov. Antakelig har jeg kommet til et nivå av innsikt jeg aldri ville ha nådd, hadde jeg hatt et komfortabelt liv, jeg sier antakelig, fordi en INTP burde helst ha blitt latt i fred for å tenke. Jeg har betalt en høy pris for min innsikt, i form av faktisk arrvev på kroppen. Jeg vet at jeg aldri kommer til å få en sønn, så håpet blir at menneskeheten skal være den hore som avføder meg en arvtaker, at det ikke har vært forgyeves.

28. juli kl. 04:24

Roar Sørensen: Vel, her er noe jeg skrev i et annet forum for 4-5 timer siden, om en helt annet sak, en tråd som handlet og snillhet og utnyttelse.

Hvis den kan være til noen trøst ...

Roar Sørensen Livet mitt er så ufattelig tomt, innholdsløst og meningsløst at jeg benytter enhver anledning som byr seg til å være snill, dvs. avse litt penger til både verdig og uverdige trengende, kanskje spesielt det siste.

Gir jeg fra meg noen pesos, tenker jeg at jeg i det minste betyr LITT for noen - for en stakkert stund.

Kanskje andre har det på samme måte.

Jeg er litt den typen som spent åpner spam i postkassa mi siden jeg ikke har noen venner og nesten

aldri får brev. Eller som gamlingen som stavrer seg gjennom snøføyka til postkassa hver formiddag i håp om i hvert fall å finne litt reklame der.

Så det er ikke rart jeg av noen oppfattes som snill. I virkeligheten er jeg, sikkert som Jonny, bare stakk dum, ensom, selskapssjuk og gjenstand for latter overalt.

Ja, jeg får til og med drapstrusler av dem jeg bare har vært snill mot - fordi jeg ikke vil gi mer. (Noen i gruppa vet at dette er sant.)

Derfor har jeg nå tatt konsekvensen av dette og skiftet mobilnummer. Nå har jeg bare fire personer på "vennelista" mi på mobilen. Stille og enda mer ensomt, men man får i det minste ikke drapstrusler mer...

Vel, man skal aldri si aldri. Vet jo ikke hva de siste fire vil finne på...

4 hrs · Edited · Like · 8

28. juli kl. 04:27

Øystein Tranås Kristiansen: Og hva er så bra med en sånn statuskjæreste anyways? Hun ville aldri ha elsket meg for min sjarm, for sjarme har jeg ikke som INTP, hun ville kun elsket meg for den statusen samfunnet ga meg. Så ville det bli sex de gangene hun gadd, noe det antakelig ville blitt mindre og mindre av. Så satt jeg der med doktorgrad og trodde jeg var en smarting, fordi alle andre rundt meg sa at det var tilfelle. Istedet valgte jeg gudenes vei og den største byrde - meg selv etterlatt i nederlag.

28. juli kl. 04:27

Øystein Tranås Kristiansen: En fare er selvsagt at til og med de gangen jeg har virkelig inspirasjon, så kollapser jeg i nerveangst eller ytre problemer, gjerne en kombinasjon. Jeg må bli hardere, peise på. Jeg vet at dette er min største svakhet. Når det er sagt, tror jeg det får være nok med "seriøs" skriving for i kveld.

28. juli kl. 04:30

Symposium XII

Roar Sørensen: Tror du snart er klar for en roman, jeg.

28. juli kl. 04:31

Roar Sørensen: Alle kjennetegn er der.

28. juli kl. 04:31

Øystein Tranås Kristiansen: Nerveproblemer, angst, tvangshandlinger, begynnende alkoholisme. Ja, det ser lovende ut.

28. juli kl. 04:31

Øystein Tranås Kristiansen: For ikke å nevne kronisk fattigdom og at man har blitt til latter overalt.

28. juli kl. 04:32

Roar Sørensen: Nettopp. Dette må utnyttes. Slutt med denne selvmedlidenheten og intellektuelle sutringen nå. Tenk: Ok, jeg går kanskje ned, men jeg skal bite fra meg til siste slutt. Jeg skal skrive en roman.

28. juli kl. 04:33

Roar Sørensen: Og så gjør du det, uten flere dikkedarer.

28. juli kl. 04:33

Øystein Tranås Kristiansen: Kan ikke slutte med å intellektualisere. Det som har blitt sett, kan ikke bli usett. Men jeg vil gjerne kombinere tenkningen med kunstnerisk virksomhet. Skal sette av noen dager til dette nå, komme igang igjen. Det gjelder å være hensynsløs.

28. juli kl. 04:34

Roar Sørensen: Akkurat nå oversetter jeg døgnet rundt for å få råd og tid til å skrive mer på romanen min, som jeg har vært nødt til å legge vekk i fire-fem måneder.

Jeg har en deadline den 23. august. Da vil jeg ha oversatt tre romaner hittil i år ... Og da vil jeg kanskje ha nok penger og tid til å bruke noen måneder på romanen.

Det er det eneste målet jeg har for tiden.

28. juli kl. 04:35

Roar Sørensen: Ingen av kjendisene - Nesbø, Egeland, Fossum, you name them - vet hva det vil si å jobbe med litteratur engang.

Usle 10-15 utgivelser har de å vise til. På min alder.

De kan komme tilbake når de har 115 utgivelser ...

28. juli kl. 04:36

Roar Sørensen: Og du har ingen ... så mann deg opp og sett i gang. Om 400 år kan vi snakke.

[Og vreden vokser. Urimelige krav, smisking, regelrytt, påføring av seg på meg. Jeg var skjebnebestemt til å kvitte meg med masekråka ... men hadde det bare vært så vel. Sørensen er en falsk helgen, en umoralsk pengepuger, en blodutsugende mumie. Alt han tar i søker han å drepe, fordi han hater allerede livet. Hva da med det vakre liv, det unge liv? Nettopp.]

28. juli kl. 04:37

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, jeg er sjokkert over oversetternes kår, men det inngår i kulturens død over hele Europa. Alt har blitt kommersialisert.

28. juli kl. 04:37

Øystein Tranås Kristiansen: Bedre med en virkelig god utgivelse, tenker jeg, enn 100 Nesbøske.

Å sammenligne seg med andre betyr at man trenger å påføres verdi utenifra.

28. juli kl. 04:38

Roar Sørensen: Om lidelser.

28. juli kl. 04:38

Roar Sørensen: Siste råd ... Ikke begynn for høyt. Skriv en enkel historie som du utbroderer fra. Der tror jeg du har din styrke.

28. juli kl. 04:40

Roar Sørensen: Ikke omvendt.

28. juli kl. 04:41

Roar Sørensen: Alt jeg har sett av deg, er omvendt. Du skal liksom imponere fra første stund. Masser av ting skal med. Det skal være så fantastisk.

28. juli kl. 04:41

Roar Sørensen: Finn tilbake til det helt enkle - og skriv derfra. Med hjertet. Så følger hjernen etter som en lydig puddel.

28. juli kl. 04:42

Øystein Tranås Kristiansen: Får se. Akkurat nå har jeg to kandidater, å fortsette på Mørke mor, det var ganske bra, om jeg må si det selv, eller å skrive mer på Ikke engang Gud, dette litt vanskelige verket i førsteperson. Etter det har vi f.eks. Baccas hus, en kjærlighetshistorie.

28. juli kl. 04:42

Roar Sørensen: Dropp alt dette. Skriv om denne Hans, kom deg ned på jorda.

28. juli kl. 04:43

Øystein Tranås Kristiansen: Nå. Ikke mista meg og John Olav, og gi meg de samme rådene du ville gitt ham. Jeg tror utfordringen for meg nå ligger i faktisk å produsere, og prestere, uten å miste motet.

28. juli kl. 04:44

Stian M. Landgaard: Bra du nevnte det med "å påføres verdi utenfra". Du skrev noe om det til meg privat for en stund siden, at jeg - selvsagt i motsetning til deg - er rettet mot den ytre, samfunnsmessige anerkjennelse. I natt slo det meg at dette skillet mellom verdi utenfra og innenfra i en viss grad er kunstig. Man er jo ikke en autonom skapning, og alt viktig man foretar seg, er jo rettet mot seg selv som en del av verden. Det er bare å se på de tankene du kommer med her på gruppen - det er eksistensen av et publikum som gir tankene dine tilstrekkelig verdi til at du gidder å skrive dem ned. Det er ens viljer i samspill med fremmede viljer som skaper all verdi og all mening.

28. juli kl. 04:44

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg sier som deg, når man blir spurt hvorfor man gjør det og det. Saken er, det er det eneste jeg kan.

28. juli kl. 04:44

Roar Sørensen: Ideen til den romanen jeg driver med nå, var så enkel som at jeg i en halvdrøm så for meg en mann i en trapp. Om kvelden.

Mer skulle ikke til. Så var jeg i gang.

28. juli kl. 04:46

Øystein Tranås Kristiansen: Godt tenkt, derav min rasering da jeg mistet min maske. Det er helt sant også. Jeg har jo innrømmet at denne gruppen ble til, fordi det er den eneste måten jeg greide å skrive. Det å vite at det var noen som så det jeg skrev i øyeblikket. Så stort er behovet for anerkjennelse. - og falllitten, antakelig.

28. juli kl. 04:46

Roar Sørensen: Så droppet den første setningen ned i hodet mitt, og da var også nerven i boka satt:

Lysset var en løgn.

28. juli kl. 04:49

Roar Sørensen: Tror det er noe sånt du trenger.

28. juli kl. 04:49

Stian M. Landgaard: Her er Tranås' første setning: "Livet var en løgn." [Hvem har sagt at jeg er slik en livshater? Det er "Noe mellom et Ja og Nei," for meg. - En artikkel der jeg tar avstand fra Schopenhauers livsresignasjon og Nietzsches tvangsmessige aksept av alt sammen.]

28. juli kl. 04:50

Øystein Tranås Kristiansen: Har mange slike øyeblikk med inspirasjon, men jeg får samtidig angst. Jeg misbruker gudinnene, med andre ord.

28. juli kl. 04:51

Øystein Tranås Kristiansen: "Sol invictus var en løgn."

28. juli kl. 04:51

Roar Sørensen Ikke helt den samme swungen, og den må komme fra hans sjel, men det er slike setninger man trenger.

28. juli kl. 04:51

Øystein Tranås Kristiansen: Når symbolene dør, dør livet. Skal omtale det også, ganske snart.

28. juli kl. 04:51

Roar Sørensen: Man må ut av startblokkene på en skikkelig måte.

28. juli kl. 04:51

Roar Sørensen: Det var i den tid jeg gikk omkring ...

28. juli kl. 04:52

Roar Sørensen: Det er sånn romaner blir til.

28. juli kl. 04:52

Stian M. Landgaard: Når symbolene dør, dør livet, ja. For symboler er vårt (sym)bolverk mot de mer primitive, men sterkere viljer som truer med å knuse oss. Uten symboler er vi til syvende og sist skygger og støv.

28. juli kl. 04:53

Roar Sørensen: Det var uunngåelig: Duften av brente mandler minnet ham alltid om ulykkelig kjærlighet

28. juli kl. 04:53

Øystein Tranås Kristiansen: Saken er at jeg har begynt å verdsette filosofi mer enn skjønnlitteratur. Når du ikke lenger tror på det du gjør, vel ...

28. juli kl. 04:54

Roar Sørensen: Ja, da er det nok slutt. Foreslår en jordomseiling.

28. juli kl. 04:54

Øystein Tranås Kristiansen: Agreed, men jeg skal forsøke å gå i Jungisk dybde på akkurat den.

28. juli kl. 04:55

Stian M. Landgaard: Roar: Er ikke det litt 1:1? Du mener at Tranås må ta en Hemingway for å ha noe å skrive om?

28. juli kl. 04:55

Øystein Tranås Kristiansen: Å seile omkring en jord eller stryke forbi en pupp, det ...

28. juli kl. 04:55

Stian M. Landgaard: Minner meg om dine gamle tirader. "Ingen vil lese om filosofer i det forblåste snøhullet Tromsø. Skriv heller om teppeselgere i Calcutta."

28. juli kl. 04:56

Roar Sørensen: Nei, jeg har forlatt denne ideen. Tror ikke det er å finne noe å skrive om, som er Tranås' problem. Tror mer han trenger å finne noe å leve for. Først.

28. juli kl. 04:59

Roar Sørensen: Etter noen lange reiser til fremmede strøk, kan det meget vel hende at man likevel velger å legge handlingen i romanen til hjembygda. Men man vil kanskje ha mye rikere perspektiver og refleksjoner.

28. juli kl. 05:00

Roar Sørensen: Heri ligger fordelene ved å reise og oppleve nye ting.

28. juli kl. 05:01

Stian M. Landgaard: Sier meg enig i det.

28. juli kl. 05:01

Øystein Tranås Kristiansen: Har lyst til å reise litt, ja. Først til Lesbos, så til Roma, så til ... hm, vel Sør-Amerika, bare stedet ikke er for voldelig.

28. juli kl. 05:01

Stian M. Landgaard: Men ikke til Irak, siden dagens Amar'er sporter maskingevær og landmine fremfor sverd og bastskjørt.

28. juli kl. 05:03

Øystein Tranås Kristiansen: Sist jeg reiste til Canada, var det det reneste sex-safarier. Det er helt åpenbart at norske kvinner bare er kjipe. De er altså bundetupper som bare kan verdsette en tømmerhogger, snekker eller en pøsemaker.

28. juli kl. 05:03

Øystein Tranås Kristiansen Vil helst relatere til ekte mammaister, ja, ikke folk av Midtøsten av idag.

28. juli kl. 05:04

Stian M. Landgaard: Ah, så Lesbos, Roma og Sør-Amerika er tenkt som en slags mammaismesafari?

28. juli kl. 05:05

Øystein Tranås Kristiansen: Tja. Lesbos for å dyrke Sapfo, Roma for å dyrke Mithras, Sør-Amerika for kvinnene, åpenbart ...

28. juli kl. 05:06

Stian M. Landgaard: Jeg klarer ikke å se for meg Lesbos som noe annet enn et gresk kvinnesamfunn fastfrosset i år 1000 f.Kr, hvor alle damene sitter rundt i togaer hele dagen. Omtrent som når Mikke Mus og Langbein drar på ferie til Midtvesten og havner i det Ville Vesten, hvor cowboyer, hester og sexløpere er alt som gjelder.

28. juli kl. 05:06

Øystein Tranås Kristiansen: Du kan ta mammaisten ut av landet, men han bringer mammaismen med seg.

28. juli kl. 05:08

Stian M. Landgaard: For meg var det ikke åpenbart at Sør-Amerika var for kvinnene, men skal man tro filmer som "Wild Orchid", er hele Brasil en eneste karnevalsorgie av lettkledde, eksotiske damer.

28. juli kl. 05:08

Øystein Tranås Kristiansen: Akkurat slik afrikanerne har det med Afrikas mørke hjerte.

28. juli kl. 05:08

Øystein Tranås Kristiansen: Og små degoer med gunnere, skremmende nok ...

28. juli kl. 05:09

Øystein Tranås Kristiansen: I min forestilling, ikke filmen, som jeg ikke har sett, med mindre den har sex-scener, da ...

28. juli kl. 05:09

Stian M. Landgaard: Det hører med. Du kan ikke få den seksuelle utfoldelsen uten den voldelige utfoldelsen.

28. juli kl. 05:10

Øystein Tranås Kristiansen: I hvilket tilfelle jeg bare har spolt frem til dem.

28. juli kl. 05:10

Stian M. Landgaard: Den har hete sex-scener, ellers ville jeg neppe nevnt den.

28. juli kl. 05:10

Øystein Tranås Kristiansen: Nice, nice ...

28. juli kl. 05:10

Øystein Tranås Kristiansen: But there's a price, barbarian, som hun hekta sa i Conan

28. juli kl. 05:11

Stian M. Landgaard: En ung Mickey Rourke (hadde vært noe for Ken Jensen) og Carrie Otis i heftig samkvem.

28. juli kl. 05:11

Stian M. Landgaard: Ja, hun sa det. Og så ble hun en demon mens han feide henne. Ganske kjip slutt på den sex-scenen.

28. juli kl. 05:11

Øystein Tranås Kristiansen: Det er jo slik vi kvinnehaterer liker det.

28. juli kl. 05:12

Stian M. Landgaard Å kaste dama på bålet etter sex?

28. juli kl. 05:13

Stian M. Landgaard eller snarere under sex ... tror ikke Conan var ferdig.

28. juli kl. 05:13

Øystein Tranås Kristiansen: Nei, mer som at hun blir til en demon. Det er jo direkte analogisk til

kvinnens natur, når jeg tenker meg om. Et primitivt bilde. Kvinner er fryktelige, derfor får hun hugtenger og hveser og drit.

28. juli kl. 05:14

Øystein Tranås Kristiansen: Man verdsetter jo redelighet, ikke den Ken-dariske evige ereksjon.

28. juli kl. 05:14

Stian M. Landgaard: Ahh, selvsagt, selvsagt.

28. juli kl. 05:15

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg gjør alt, alt ... når hun forsøker å bite av deg pikken ... heh. Ingen fare, ingen glede, tenker nå jeg.

28. juli kl. 05:16

Stian M. Landgaard: Hehe, den scenen var jo smertefullt genial.

28. juli kl. 05:17

Øystein Tranås Kristiansen: Basert på RL hendelser!

28. juli kl. 05:18

Stian M. Landgaard: Det var også Michael Douglas' konklusjon etter sin første natt med Sharon Stone i "Basic Instinct", da han trodde hun skulle ishakke ham ihjel.

28. juli kl. 05:18

Stian M. Landgaard: Ah, I smell Canadian bacon ...

28. juli kl. 05:18

Øystein Tranås Kristiansen: Ahh, elementet av fare, ja ... så den scenen i parodien, hva den nå het.

28. juli kl. 05:18

Stian M. Landgaard: Fatal Instinct?

28. juli kl. 05:19

Øystein Tranås Kristiansen: Senga knirker, så hun finner frem et skrujern. Og olje ...

28. juli kl. 05:19

Stian M. Landgaard: Ah, det er Loaded Weapon.

28. juli kl. 05:19

Stian M. Landgaard: En annen parodi. Tidlig 90-tall var virkelig tiden for parodifilmer.

28. juli kl. 05:20

Øystein Tranås Kristiansen: Hot shots!

28. juli kl. 05:20

Øystein Tranås Kristiansen: Den parodierer jo masse.

28. juli kl. 05:20

Stian M. Landgaard: Hot shots!!

28. juli kl. 05:20

Øystein Tranås Kristiansen: Det er jo det samme i Ronja røverdatter. Du har disse kvinnestemmene som sier " Kom, koom!"

28. juli kl. 05:21

Stian M. Landgaard: OK, du kan ha rett. "Basic Instinct" ble parodiert av en drøss filmer i årene etter den kom. Husker den skrujern-scenen, men trodde det var "Loaded Weapon".

28. juli kl. 05:21

Øystein Tranås Kristiansen: Åpenbart at man har hatt oversikten over dette i filmverdenen.

28. juli kl. 05:21

Øystein Tranås Kristiansen: Har ikke sett. Høres nesten ut som en pornofilm

28. juli kl. 05:22

Stian M. Landgaard: Ah, ja. Det er også filmens skumleste scene, med de kom-innbydende kvinnestemmene, særlig når de blir mer og mer intense.

28. juli kl. 05:22

Øystein Tranås Kristiansen: Jepp. Og om du hører på dem, låser de deg inn i berget for alltid. Man kan lære meget ...

28. juli kl. 05:23

Stian M. Landgaard: "Loaded Weapon" er primært en parodi på "Lethal Weapon", men den inkorporerer mye fra andre filmer også, akkurat som den første "Hot Shots" er sydd over "Top Gun" og den andre over "Rambo".

28. juli kl. 05:23

Øystein Tranås Kristiansen: Top gun er tidenes gayeste film.

28. juli kl. 05:23

Stian M. Landgaard: "Man, I haven't seen a movie this deep in the closet since Top Gun!"

28. juli kl. 05:24

Øystein Tranås Kristiansen: Åpenbart noe for visse forhenværende Bomsø-beboere. Hø hø.

28. juli kl. 05:24

Stian M. Landgaard: Hydr. Synd han ikke er her.

28. juli kl. 05:25

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg likte slåssinga i jetfly, men ikke sex-scenen der. Synes hun dama ble for, vel, hard ...

28. juli kl. 05:25

Øystein Tranås Kristiansen: Likte bare hot shots og greier.

28. juli kl. 05:26

Øystein Tranås Kristiansen: Man må liksom kjøre jetfly, motorsykkel og spille volleyball for å være bra nok for hu der.

28. juli kl. 05:26

Øystein Tranås Kristiansen: Det var også for mye påtatt kjærlighet og "nå er det fantastisk" fremfor grisete sex.

28. juli kl. 05:27

Øystein Tranås Kristiansen: Det må være overbevisende.

28. juli kl. 05:27

Stian M. Landgaard: PG-rated var filmen, så ikke rart det manglet grisete sex.

28. juli kl. 05:28

Øystein Tranås Kristiansen: Men sånn er det blant fightere. I blood sports er det bro'en som blir kysset, mens sex med dama bare blir implisert. Åpenbart at alt henger sammen med alt. Top gun greier iallfall ikke å overbevise, heterofilt sett.

28. juli kl. 05:28

Øystein Tranås Kristiansen: Var jo en langvarig sex scene, med sangen "take my breath away" mye skygger og drit

28. juli kl. 05:29

Øystein Tranås Kristiansen: Så har du sangene "playing with the boys, great balls of fire, og danger zone" langt mer overbevisende.

28. juli kl. 05:29

Stian M. Landgaard: Det hjelper vel ikke på staken at Tom Cruise har vært mistenkt for å spille på det andre laget i alle år.

28. juli kl. 05:31

Stian M. Landgaard: "The love scene between Tom Cruise and Kelly McGillis was filmed after initial test screenings. Moviegoers complained that there was no love scene, so the company obliged. McGillis, however, had already dyed her hair darker for her next film. This is why the scene is tinted blue. Also noticeable as a subsequent shoot due to the longer length of Tom Cruise's hair (particularly in front)."

28. juli kl. 05:32

Øystein Tranås Kristiansen: Jasså. Jøss. Visste han var scientist. Øh ... men la oss ikke fylle

bloggen med griseprat og rølp. Alt her blir jo foreviggjort ...

28. juli kl. 05:32

Stian M. Landgaard: Som du ser, kastet de inn sex-scenen for å please publikum, ikke fordi den ellers hadde sin naturlige plass der, filmen være homoerotisk, som vi vet.

28. juli kl. 05:32

Stian M. Landgaard: Interessant at det kommer fra deg, du som mener at sex og vold er det eneste som betyr noe, men OK. Jeg tier.

28. juli kl. 05:33

Øystein Tranås Kristiansen: Bloggen værende på 100 000 ord nå, og jeg tenker kategorisk, alt skal med.

28. juli kl. 05:33

Stian M. Landgaard: Jøss. Jeg trodde du med "alt" mente dine kapitler.

28. juli kl. 05:34

Øystein Tranås Kristiansen: Det er en nice comeback. Jeg mener at sex og vold er grunnlaget for alt som er, likevel protesterer jeg når basaliteten blir for stor. Hvordan forsvarer jeg dette?

28. juli kl. 05:34

Stian M. Landgaard: Åpenbart må du innrømme at den samfunnsmessige masken fremdeles er viktig for deg. Du vil bli akseptert og tilegne deg status ad forestillingen.

28. juli kl. 05:35

Øystein Tranås Kristiansen: Det er nok ikke så bra, dessverre. 100 000 ord med kapitler, mitt snakk, og deres snakk. Jeg er INTP og har lammelser.

28. juli kl. 05:35

Øystein Tranås Kristiansen: Øh ... hva har det med saken å gjøre, altså aksepten ... eller. Det jeg tenker, er at selv om alt har et basalt grunnlag, vil man gjerne mimikere naturen og bli avansert. Hvis ikke kunne man bli en Skippern og redusere alt til rumpehumor.

28. juli kl. 05:36

Stian M. Landgaard: Men det vi snakket om, var jo ikke irrelevant? Snarere var det slik at fremstillingen ikke lenger var familievennlig, altså vil visse personer reagere på det?

28. juli kl. 05:37

Øystein Tranås Kristiansen: Bloggen skal være et vitnesbyrd over en tid, og boken skal være dets temaer og kapitler brakt opp, bare bearbeidet. Som sagt, jeg vil jo gå tilbake på 50% av mine påstander.

28. juli kl. 05:38

Øystein Tranås Kristiansen: De nærmer seg noe, men er ikke presise nok. Litt som mitt initielle brøl om deg som apolliner og jeg og Rolf som dionysiere ... vel ...

28. juli kl. 05:38

Øystein Tranås Kristiansen: Det går bra. Mamma slutter å lese etter et visst punkt allikevel

28. juli kl. 05:39

Stian M. Landgaard: Åpenbart et nødvendig stadium, slik Nietzsche opprinnelig tenkte seg viljen til makt som en bevisst streben etter sosial status.

28. juli kl. 05:39

Øystein Tranås Kristiansen: Det jeg mener, er at jeg har inkludert alt skrevet her i selve boken Sol

invictus, enten i form av kapitler eller det jeg kaller Communion I, II, III osv, diskusjoner som påheng.

28. juli kl. 05:39

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg vet ei om jeg er enig. I øyeblikket tror jeg bloggen senker min sosiale status, men jeg får makt, også overfor venner og familie, ved å sjokkere. Confucius sier: A weak mans replacement for strenght is offensiveness. Bare at dette er ikke kun for å fornærme. Jeg mener det jeg sier.

28. juli kl. 05:44

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er selvsagt klar over makten jeg får ved å uhildet blotte mitt ansikt.

28. juli kl. 05:44

Øystein Tranås Kristiansen: Og makt er bedre enn maktesløshet, osv.

28. juli kl. 05:45

Stian M. Landgaard: Men man kan tenke seg at makten du får, er større dersom du ikke fremstår som en Rumpås som kommer med grisete humor.

28. juli kl. 05:46

Øystein Tranås Kristiansen: Fryktløsheten er hans våpen, sa du om min bror Amar. Og det er jo faen meg tilfelle med meg også.

28. juli kl. 05:46

Stian M. Landgaard: Skamløsheten, i alle fall. Hehe.

28. juli kl. 05:47

Øystein Tranås Kristiansen: Ja. Derfor er det en del av meg som forsøker å begrense rumpeåsismen nå.

28. juli kl. 05:47

Øystein Tranås Kristiansen: hi hi ja.

28. juli kl. 05:47

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er bare en annen variant. Vilje og forestilling, ikke sant.

28. juli kl. 05:47

Øystein Tranås Kristiansen: Skamløsheten er forresten et kjennetegn på et naturbarn, ifølge Jung. En person som ikke har noen persona, men desto større tilknytting til den kollektive arketype. Åpenbart at det forklarer min skjevfordeling i den retning.

28. juli kl. 05:53

Jørn Johansen: «Har lyst til å reise litt, ja. Først til Lesbos, så til Roma, så til ...hm, vel Sør-Amerika, bare stedet ikke er for voldelig.»

Lesbos er en flott plass, skulle gjerne utforsket stedet mer, men var på familieferie og da begrenser ting seg litt. Kunne kanskje ha leid meg bil og utforsket litt på egenhånd, men er ikke så glad i å kjøre bil og kjørekulturen der passer ikke meg helt. Er ikke helt sikker på hvor mye av Sapfo sin ånd som er igjen der, mange av innbyggeren foretrekker å kalle øya Mytilini siden de ikke liker de assosiasjonene som følger med Lesbos-navnet.

Roma er mer spennende selv om byen er forpestet av turistfeller og juggel. Rundt Colosseum sirklet det noen utrolig lite troverdige gladiatorer som tok blodpris for å posere med deg på bilder. Vatikanet og museene der har utrolig mye vakker kunst å by på, selv om jeg aldri klarte helt å slippe tanken om all grusomheten og lidelsen den også representerer, men ondskapen er ofte vakker. Sør-Amerika ja, vel, akkurat nå skulle jeg sittet på flyet på vei fra Recife til Lisboa, men nei. Sitter på ett firestjernershotell og svetter, air-conditionen her er kun til pynt og gulvet er har akkurat de samme flisene vi hadde på fabrikken før vi la nytt gulv. Jeg fant sukker på gulvet og ett brukt

plaster i dusjsluket. Har en stygg mistanke om at minst to av stjernene er stjålet.

Ja, det er mye flotte damer her i Brasil, men også mye styggheit. Kontrastene er store her i landet og der kontrastene er store følger volden med. Men der det hates, der elskes det også.

Vil absolutt anbefale ett besøk her, men ja, sjansen for å møte døden alt for tidlig er absolutt tilstede.

I hvert fall hvis du vil utforske steder utenfor turistfellene og man vil jo gjerne se virkeligheten, eller?

Top-Gun er selvfølgelig homoerotisk, den er jo finansiert av det amerikanske forsvaret. I alt militært er det noe homoerotisk, ofte begravd veldig dypt og definitivt ikke gjenkjent av de militære selv. Ikke i nåtidens hærer i hvert fall. Hadde noen ymtet frempå om noe sånt, når jeg var i militæret, hadde vedkommende antageligvis endt opp på det lokale sykehuset med voluminøse gjenstander godt plantet i rektum.

Nå, når jeg ser det fra utsiden og med litt mer livserfaring derimot er disse tingene ganske åpenbare.

28. juli kl. 06:17

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.aftenposten.no/.../Trylleformularet-7647442...>

Eskapisme synes å være the drug of choice blant mange idag. De lever i sitt arbeidsliv, i absolutt slaveri, og mottar illusjonen om frihet, det selvstendige valg og egen autonomi. Det kan minne litt om krøtter som slipper ut av fjøset etter vinteren, hver gang arbeiderne slipper ut for å foreta sine inngjerdede aktiviteter.

"Jeg hadde et sitat i en film en gang, det lød: «Vi kjenner alle til den samme sannheten. Livene våre avhenger bare av hvordan vi velger å forvrengte den.» Og det er slik jeg føler det, sier Allen, før han trekker paralleller til sin egen film Purple Rose of Cairo.

– Mia Farrow måtte velge mellom illusjon og virkelighet i den filmen. Hun valgte virkeligheten – og det ødela henne til slutt."

Trylleformularet

www.aftenposten.no

Woody Allen har brukt hele livet på å rømme fra tilværelsen. Det fortsetter han med i sin nye film Magic in the Moonlight.

28. juli kl. 15:54

Stian M. Landgaard: Rolf har ofte nevnt Woody Allen og dennes filmer som reminiscente ulike conundra typisk for meg og slike som meg. Jeg husker ikke lenger eksempler, dog. Har bare sett én av Woody Allens filmer, den relativt nye "You will meet a tall dark stranger".

28. juli kl. 18:30

Stian M. Landgaard: http://www.kjendis.no/.../welcome_to_new_york/34535833/

Festlig sammentreff. Denne kvinnen spilte i filmen "Wild Orchid", som vi snakket om i natt.

- Eldre kvinner fortsetter å ville ha sex, men menn vil ikke ligge med dem

www.kjendis.no

Skuespilleren Jacqueline Bisset (69) om å bli eldre.

28. juli kl. 18:36

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg ... øh ... kjenner mange som sikkert ville elsket samkvem med eldre kvinner, men saken er jo at disse kvinnene ønsker seg alfaene de alltid har hatt, du vet, høy, dresskledd og med glimt i stenøyet. En myk svekling vil de overhodet ikke vite av. Det er litt den samme mekanismen som gjør at kvinner resirkulerer de mennene de får barn med, mens 20% av alle menn er ute av gamet, den andelen som er barnløse.

29. juli kl. 10:41

Øystein Tranås Kristiansen: Konklusivt for det siste skrevne, som ble nedtegnet i det vanlige milde delirium nødvendig for nesten enhver aktivitet: De sier at vi skal beundre løvetannbarn, de som på tross av motgang og dårlige betingelser vokser opp og lykkes. Men hvorfor det? Å bli et løvetannbarn og lykkes som grunder eller i et eller annet lavt rutinearbeid forutsetter at man må bli enda dummere enn det man allerede er, man må omfavne en herdet, endimensjonal vilje på bekostning av alt annet. Dette er nærmest umulig for en INTP, og krav om dette vil bare medføre

lidelse. Tragisk nok er det dette mange ville rådgi meg til. "Ikke tenk, bare vær noe enkelt, utøv det." Slike vil jeg kalle med det rette ord: - Forbrytere. Vi burde kalle løvetannen hva den egentlig er: - Ugress.

29. juli kl. 10:46

Stian M. Landgaard: Enhver simplistisk, buldrende vilje vil naturlig nok søke å gjøre et svakt viljeskompleks til en lignende simplistisk, buldrende vilje ... For er det ikke alltid slik at når vi gir råd til noen, er vår viljesfunderte baktanke å gjøre vedkommende lik oss selv?

29. juli kl. 10:52

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, det er nok derfor Nietzsche fremhever den ensomme. Når noen strekker en ut en hånd, skal du ha klør, osv. Men det er jo gammel visdom, egentlig. I Håvamål står det jo at andres råd oftest er det verst tenkelige, med unntak av det du får fra gamle, skrukkete kroker. De har tross alt sett en del.

29. juli kl. 10:54

Om Becker og Jung

Øystein Tranås Kristiansen:

<https://www.facebook.com/Sedcaroinfirmafortisanimus/photos/a.394973707258280.102456.334151620007156/682316601857321/?type=1&theater> Skal ta for meg boken Denial of death.

Bilde

Bilder på tidslinjen

"The essence of man is really his paradoxical nature, the fact that he is half a... Vis mer

Av: The Traditionalist

29. juli kl. 11:49

Øystein Tranås Kristiansen: Tilsynelatende burde denne boken være rett opp min bakgate, med symbolisme, heroisme og et fokus på det paradoksale i mennesket. Jeg finner den likevel litt unyansert, som et klossete system satt opp over en langt mer kompleks virkelighet. Resultatet er misforståelser, forenklinger og det at man snur opp ned på ting. Med forbehold om at jeg ikke har lest boken, jeg forholder meg kun til oppsummeringen, ønsker jeg å bruke Jung for å fremme en kritikk.

"The basic premise of *The Denial of Death* is that human civilization is ultimately an elaborate, symbolic defense mechanism against the knowledge of our mortality, which in turn acts as the emotional and intellectual response to our basic survival mechanism. Becker argues that a basic duality in human life exists between the physical world of objects and a symbolic world of human meaning. Thus, since humanity has a dualistic nature consisting of a physical self and a symbolic self, we are able to transcend the dilemma of mortality through heroism, a concept involving our symbolic halves. By embarking on what Becker refers to as an "immortality project" (or *causa sui*), in which a person creates or becomes part of something which they feel will last forever, the person feels they have "become" heroic and, henceforth, part of something eternal; something that will never die, compared to their physical body that will one day die. This, in turn, gives the person the feeling that their life has meaning, a purpose, significance in the grand scheme of things.

From this premise, mental illness is most insightfully extrapolated as a bogging down in one's hero system(s). When someone is experiencing depression, their *causa sui* (or heroism project) is failing, and they are being consistently reminded of their mortality and insignificance as a result.

Schizophrenia is a step further than depression in which one's *causa sui* is falling apart, making it

impossible to engender sufficient defense mechanisms against their mortality; henceforth, the schizophrenic has to create their own reality or "world" in which they are better heroes. Becker argues that the conflict between immortality projects which contradict each other (particularly in religion) is the wellspring for the destruction and misery in our world caused by wars, bigotry, genocide, racism, nationalism, and so forth, since an immortality project which contradicts others indirectly suggests that the others are wrong.

Another theme running throughout the book is that humanity's traditional "hero-systems" i.e. religion, are no longer convincing in the age of reason; science is attempting to solve the problem of humanity, something that Becker feels it can never do. The book states that we need new convincing "illusions" that enable us to feel heroic in the grand scheme of things, i.e. immortal. Becker, however, does not provide any definitive answer, mainly because he believes that there is no perfect solution. Instead, he hopes that gradual realization of humanity's innate motivations, namely death, can help to bring about a better world."

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

29. juli kl. 12:28

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er for såvidt enig i premisset om at den menneskelige sivilisasjon er bygget opp rundt symboler av ulik grad, det være seg i bilde eller ordlig konsept, som et bolverk mot død og meningsløshet. Som Becker mener jeg at denne illusjonen må opprettholdes, om ikke ville vi henfalle i den reneste nihilisme. Men en slik symbolisme kan ikke aksepteres uten forbehold, og der Becker ser ut til å mene at symbolet må være overbevisende, mener jeg tvert om at det ikke lenger bør anta illusjons form, symbolet bør være bevisstgjort.

Jeg vil nå kort gå gjennom Jungs omtale av temaet. Jeg føler meg ikke kvalifisert til dette, og gjennomgangen må nødvendigvis være skjematisk. Dette med den forutsetning at den menneskelige psyke og dets innhold vil være utslagsgivende for den sivilisasjon man skaper.

29. juli kl. 13:28

Øystein Tranås Kristiansen: Først noen ord før oppsummeringen: Jung mener jo at menneskets ubevisste innhold aldri kan undertrykkes helt, om dette forsøkes, vil det bare anta en ny form, det være seg gjennom lunene til det ytre sett, største fornuftsmenneske og samfunnsborger. Følgelig kan heller ikke visse impulser undertrykkes i en menneskelig sivilisasjon. Man vil, som vi har vært inne på, alltid søke å skape et gjenskinn av væren gjennom det magiske symbol. Derfor: En sivilisasjon kan aldri bli fornuftig. Den kan forsøke. Den vestlige sivilisasjon har spesialisert seg på den ytre verden, på bekostning av den indre. Av den grunn er den vestlige sivilisasjon spesielt en slave av en indre natur som sprenger gjennom og får overtaket, på en helt ulogisk og destruktiv måte. Kun den islamske sivilisasjon er sykere.

29. juli kl. 13:42

Øystein Tranås Kristiansen: Jung mener at det ubevisstes innhold på et grunnleggende trinn består av Anima og animus - karakteren, førstnevnte manifestert i singulær skikkelse for mannen, den sistnevnte fremtredende i flertallig form for kvinnen. Heri rommes alle luner og deler av psyken som står i motsetning til det bevisste sjeleliv, da ofte med en kompensatorisk misjon. Den barskeste trailersjåfør kan være den blyggeste pusekatt hjemme hos sin kone. De gamle kristne uttalte det selv, det er vanskelig å opprettholde helgenbildet. Den ytre sett mest uangripelige gudfryktige mann, er gjerne svært ekkel i sitt nære familieliv.

Denne anima og animus-karakteren kan oppløses og ta en ny form, gjerne på grunn av ytre hendelser og ytre press, men noen ganger spontant, uten noen spesiell forklaring. Både omgivelser og individ kan understøtte denne utvikling inn i en mana-person, en arketype med rent magiske symboler. Jung kaller denne skikkelsen "Trollmannen" og viser hvordan denne trer frem igjen og igjen iløpet av menneskets historie, i kunst og i den sinnssykes sinn. Dagens Snåsamann vil definitivt være en slik skikkelse. Men saken er at en slik fremtredelse, nødvendigvis også må inneholde sin motsetning i et arketype-par. Skaper man en Herkules, må også noe på grusomt vis klubbes ned. Denne trollmannen kan videre oppløses inn i konseptet om Gud, noe Jung mener er uønskelig. Fordi, om man skaper et slikt absolutt i sitt sjeleliv, skaper man også et moralsk problem. Mennesket vil satt overfor en slik skikkelse, bli lite og usselt. Dette vises historisk sett i kristendommens negative menneskesyn. Kort oppsummert, steder hvor den ytre perfektjon råder, vil gi opphav til nevroses og fordekte former for ondskap. Steder hvor gudebildet hersker, blir

mennesket fratatt sin individualitet. Man blir redusert til å gjennomføre en kollektiv misjon, følt i instinktet.

29. juli kl. 14:11

Øystein Tranås Kristiansen: Utifra dette, vil et samfunn som insisterer på å være rasjonelt og vitenskapelig, gi opphav til et instinktliv i forsterket og fordreid form, virkende i det skjulte. Vestens Kristus-kompleks er et godt eksempel på dette. Man undertrykker sin egenverdi uten eget vitende, går til angrep på alt som har verdi, og krever at alt med verdi skal utslette seg selv, også seg selv. Den rasjonelle vitenskapsmann står for verdier som er alt annet enn rasjonelt fundert, deriblandt kvinnelig stemmerett og menneskerettigheter. Denne selv-flaggelerende virksomhet tar til fordi man nekter seg selv å ta lederrollen. Når det er sagt, jo flattere man er, jo lettere er det å anta en forflatet rolle.

Gudssamfunnet eller symbolsamfunnet, derimot, utøver den indre og kollektive natur, avhengig av trinnet anima og animus har ført opp til. Rasjonell diskurs blir umulig, individualitet blir utslettet og arketypens skyggeside vil stadig vise seg. Araberen kan sies å være verdens minste menneske, fordi han har den mest hevneende, frådende gud. En araber kan ikke tenke, ikke føle, ikke være noe annet enn det hans samfunn dikterer. I romertid får man en Commodus som dundrer løs på slaver og uskyldige med en klubbe.

29. juli kl. 14:25

Øystein Tranås Kristiansen: Jung mener at man må anerkjenne at selvet er et resultat av indre og ytre impulser, som man har særdeles liten kontroll over. Det Jeg'et vi kjenner til, vil derfor være en slave av omstendighet. Løsningen blir å flytte så meget av det ubevisste innhold til bevisstheten, rettere sagt, til erkjennelsen, i forståelsen av både den indre og ytre rolle man spiller. Han sier at dette ikke kan beskrives vitenskapelig, og at han er må bruke et bilde, men å unnlate å omtale dette, ville være å ignorere det man stadig ser effekten av. Jeg'et må altså tillates å kretse omkring selvet, som står i skjæringspunktet mellom bevisst og ubevisst innhold. Bedre kunne han ikke beskrive hva opplevelsen av Jeg'et var, men dette skjæringspunktet var altså blitt flyttet ned, bevisstheten var blitt utvidet med det ubevisste innhold.

Beckers løsning, ved å skape en overbevisende symbolsk illusjon, ville slikt sett være svært skadelig. Likeså det religiøse absolutt eller den vitenskapelige rasjonalitet. Men et samfunn som

stadig kunne skape og forstå sine symboler, ville være mer fullkomment og ha rom for individueringen, det menneske som er ansvarlig for seg selv både i henhold til den ytre rolle og det indre sjeleliv. Nietzsches omtale av gudene på Olympen springer til tankene. Man vet at livet er en avgrunn, uttrykt med Silenus' ord, og skaper sine symboler for at tilværelsen skal være verdt å bære. Man erkjenner at symbolet har ingen væren i seg selv, men er et resultat av en indre virkende natur. Derfor kan man ikke avfeie symbolet, som en rasjonalist, men man kan heller ikke uforbeholdent omfavne det, som en sinnssyk eller fundamentalist.

29. juli kl. 14:48

Symposium XIII

Stian M. Landgaard: "I et land der de materielle forventningene til voksenlivet blir stadig høyere og livsnyteriet lyser ut av diverse statusoppdateringer, blir det mindre forlokkende å gå inn i et mulig lavtlønnsyrke med åpne øyne."

<http://www.dagbladet.no/.../komme.../universitetet/34549154/>

Plattformmurernes tid

www.dagbladet.no

Dagens studenter gjør tryggere valg enn før. Kanskje er det fordi de har vokst opp i en urolig tid, skriver Inger Merete Hobbestad.

29. juli kl. 15:23

Stian M. Landgaard: Interessante forklaringer på en ny tendens til å velge bort unyttige fag til fordel for nyttige. For det første nettopp det at man ikke har noen kjangs til å få seg dame når man går rundt som en fattig bohem med bachelor i kunsthøgskole, for det annet fordi verden er blitt mer utrygg, og man har ikke lenger overskudd til å leke seg, man må snarere huke seg ned og gjøre sin plikt i påvente av stormen.

29. juli kl. 15:25

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, som du vet, skal jeg jo gå årsstudiet i kunsthistorie og etterhvert, om kreftene og økonomien holder, ta masterstudiet i historie. Ikke fordi jeg tror dette vil bringe enorm suksess, men jeg har et lite håp om å finne et bortgjemt yrke et steds som ikke torturerer meg. Skal man lykkes i academia, må man gå all the way. Kanskje er det det jeg må gjøre, om jeg ikke skal være toalettvasker resten av livet. Det hadde jo vært fint å bruke sitt ene fakultet, tenkningen. Blårussretningen er noe jeg hater og forakter, selv om jeg kan anerkjenne at vi trenger funksjonærer og andre grunne personligheter i samfunnet.

29. juli kl. 17:35

Stian M. Landgaard: Vet, og er enig i dine betraktninger. Men som samfunnsmessig tendens er det interessant - og ikke minst i forhold til det du sa om mangelen på femal interesse. Ingeniører kan forsørge kone og barn, det kan ikke kunsthistorikere.

29. juli kl. 17:38

Øystein Tranås Kristiansen: "The INTP may have a problem with self-aggrandizement and social rebellion, which will interfere with their creative potential. Since their Feeling side is their least developed trait, the INTP may have difficulty giving the warmth and support that is sometimes necessary in intimate relationships. If the INTP doesn't realize the value of attending to other people's feelings, he or she may become overly critical and sarcastic with others. If the INTP is not able to find a place for themselves which supports the use of their strongest abilities, they may become generally negative and cynical. If the INTP has not developed their Sensing side sufficiently, they may become unaware of their environment, and exhibit weakness in performing maintenance-type tasks, such as bill-paying and dressing appropriately." - Jeg har jo fått alle de negative trekkene til en INTP, og en nøkkel er å finne en arena der jeg får lov til å tenke, istedet for å bli forfulgt av henholdsvis brutale arbeidere og stenharde kjøpmenn. Jeg burde også holde meg unna ethvert forhold til kvinner. Jeg har ikke den minste interesse av å forholde meg til en annen persons følelsesliv.

29. juli kl. 17:38

Øystein Tranås Kristiansen: Vel, på en måte velger jeg en utdanning som gjør at jeg A) Slipper å jobbe. B) Slipper å forholde meg til barn og kone. Det er litt lidelse assosiert med det, men det er nok verre å bli stuck med rutinearbeid og kjerringnål, de tingene hører sammen, har jeg oppdaget.

29. juli kl. 17:41

Øystein Tranås Kristiansen: Skal forresten på Bachs H-Moll Messe på Nidarosdomen ikveld. Betalte 450 kroner for det, men såpass er aristokraten verdt. Wagner mente jo at Bach, med sin rigiditet og stylisisme, var en slags fødsel av mennesket ut av det animalske, akkurat som sfinxen har menneskeansikt. Mozart var et mellomledd, og Beethoven fullender utviklingen av det fulle menneske innenfor musikken. Om jeg skal våge meg innpå noen påstander, ville jeg hevde at Bach kanskje representerer stylisert avgrunnsteori og dødsvisshet, det er som man allerede er i krypten og hører de stringente tonene, mens Beethoven på sitt beste var leken symbolisme. Tenk bare på hans 6 pastoralesymfoni. Den niende symfoni bærer med seg et slags altruistisk fellesskap for alle mennesker. Naivt, kanskje, men det er vel slik Vitae og livskraft ser ut.

29. juli kl. 17:48

Stian M. Landgaard: "Jeg har ikke den minste interesse av å forholde meg til en annen persons følelsesliv." Jøss. Er du sikker på at det bare er en J som skiller meg fra din P?

29. juli kl. 17:56

Øystein Tranås Kristiansen: Temmelig sikker. Slik er det jo med bitre INTPer. Om de har overskudd, kan de kanskje avgi kjennetegn på føleri og hensyntagen overfor andre mennesker, fordi de har lært at det virker. Men i mitt underskudd må man bare utøve hatet og selvhevdelsen. INTJen er verre uansett, fordi han narrer seg til å tro at han har følelser. Så vil han egentlig bare ha kontroll og gjøre alle andre til seg selv. Som INTP vil jeg helst holde meg unna alle andre mennesker.

29. juli kl. 18:00

Øystein Tranås Kristiansen: INTJ

Dominant: Introverted Intuition

Auxiliary: Extraverted Thinking

Tertiary: Introverted Feeling

Inferior: Extraverted Sensing

INTP

Dominant: Introverted Thinking

Auxiliary: Extraverted Intuition

Tertiary: Introverted Sensing

Inferior: Extraverted Feeling

http://www.youtube.com/watch?v=kV_M2sB2asU Denne videoen forklarer det godt. Jeg ser det større bilde, du har mer kontroll.

Spill av video

INTJ vs INTP

Join the discussion on Facebook! <https://www.facebook.com/groups/doctorjuice1/> I... Vis mer

29. juli kl. 18:04

Øystein Tranås Kristiansen: Aha, videoen forklarer det. Jeg tenker mye, og når andre mennesker blir negative pga det, vil mitt fokus på andres følelsesliv gjøre at jeg blir følelsesmessig rasert. Så jeg burde omgi meg med mennesker som har blitt betalt for å smile, eller noe.

29. juli kl. 18:11

Stian M. Landgaard: Det var en veldig informativ video. Jeg må si meg enig i alle grove trekk, ut ifra hvordan jeg kjenner både meg selv og deg.

29. juli kl. 18:12

Stian M. Landgaard: Man skulle jo tro at bare én bokstav forskjell betyr at de er relativt like, men det er de altså ikke. Det er store grunnleggende forskjeller.

29. juli kl. 18:13

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=Z9WTeKyY5AA> Regardless om prappelet hennes, sjekk ut øynene på hu der. De har jeg sett før (på meg selv og en viss kvinne med lange ben)

Spill av video

INTP female

29. juli kl. 18:13

Stian M. Landgaard: Jøss. Jeg antar jeg vet hvem du mener. Vi taler om en kostymeglad viking?

29. juli kl. 18:15

Øystein Tranås Kristiansen: Det vil faktisk være latterlig å tro at en slik person kan bli en vellykket kjøpmann, men det var det jeg trodde en periode. Jeg må si at Rolf har vært mye klokere enn meg der.

29. juli kl. 18:15

Stian M. Landgaard: "I hate small talk" sier hun, og det husker jeg godt ...

29. juli kl. 18:16

Øystein Tranås Kristiansen: Kostymeglاد og med strikkepinnen klar.

29. juli kl. 18:16

Øystein Tranås Kristiansen: Mr. Data var den karakteren jeg mislikte mest i Star Trek universet, men så viser det seg at han er den som er mest lik meg.

<https://www.youtube.com/watch?v=1CUZfxFehqQ>

Spill av video

Data Tribute Remastered

Remastered version of the Data video I made back in 1993 using two VHS VCRs. Set... Vis mer

29. juli kl. 18:23

Stian M. Landgaard: Star Trek er liksom the staple of nerdhood, men jeg har aldri vært noen trekker og har ikke noe egentlig forhold til karakterene, selv om jeg kjenner de fleste popkulturelle referansene.

29. juli kl. 18:27

Stian M. Landgaard: Men kul sang i videoen!

29. juli kl. 18:28

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.listal.com/list/fictional-intps> Få INTPer i fiksjonen, åpenbart, men her er noen, blant annet gutten som ble forlatt av mor og måtte sitte 10 000 år i en isbre.

"INTP to seem slightly spaced out and not completely "present" and many can relate to walking into doors because they are busy thinking about other things). The "absent minded professor" as well as the "evil genius" roles are extreme stereotypes of this personality type.

Approximately 3-4% of the population is INTP and of that the vast majority are male.

Respect must be earned for the INTP and they tend to be unimpressed by labels and status *alone*. They tend to get along very well with INTJs, although INTJs tend to be a great deal more confident."

Makes sense. Jeg har jo til og med hatt sex med en INTJ. Ikke deg, altså. Som du vet om, iallfall, he he ...

Fictional

www.listal.com

INTPs- the Architect/Masterminds INTP stands for Introverted, Intuitive, Thinkin... Vis mer

29. juli kl. 18:31

Øystein Tranås Kristiansen: Det er jo en grunn til at jeg fokuserte på at vi skulle drikke ganske ofte!

29. juli kl. 18:32

Stian M. Landgaard: Ja, du skulle jo ha sagt at det var fordi vi var INTP og INTJ, så hadde jeg sikkert blitt med enda oftere.

29. juli kl. 18:39

Stian M. Landgaard: Æsj, har ikke sett en eneste av de filmene, unntatt Kramer vs Kramer på 80-tallet. Husker kun én scene, Dustin Hoffman som løper avsted med sin skadde sønn i armene.

29. juli kl. 18:40

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.personalitypage.com/ESFP.html> Amar tror jeg må være denne typen. Nesten min eksakte motsetning, bare at han er perceiving slik som meg.

Portrait of an ESFP

personalitypage.com

Portrait of an ESFP

29. juli kl. 18:41

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, som sagt, få INTPer i film og bøker. De er ikke handlekraftige og sexy nok. Vanskelig å drive et plott med en som ombestemmer seg hele tiden.

29. juli kl. 18:42

Øystein Tranås Kristiansen: Men det er klart, Amar representerer jo min forløsning. Han får klubbet ihjel de fiendene jeg ikke fikk klubbet ihjel, og voldtatt de jomfruene jeg ikke fikk voldtatt. På en måte blir det en sterkere uttrykt selvbiografi enn det Knaus bedriver. Man må bare se litt, tenke litt. Skjønne at ting er ikke sitt umiddelbare inntrykk, men at de er der i overført betydning.

29. juli kl. 18:50

Øystein Tranås Kristiansen: Then again, så er jo jeg kunstner, og ikke Knausgård. Han kan bedre beskrives som en biograf, en som befatter seg med den materielle virkelighet.

29. juli kl. 18:53

Stian M. Landgaard: Knausgård skrev jo sin biografiske roman fordi han ikke klarte å dikte, som han sa.

Har du sett denne oversikten?

<http://www.celebritytypes.com/>

Celebrities according to psychological type

www.celebritytypes.com

This site identifies the Myers-Briggs personality types of famous people and illustrates them with quotes characteristic of their type.

29. juli kl. 18:54

Øystein Tranås Kristiansen: Sokrates "I have examined your position and determined your utterances to be mere brain-farts." - Minner meg om Petter Kristian, ja, en ENTP

29. juli kl. 18:56

Øystein Tranås Kristiansen: Du er i samme liga som Ayn Rand, ja, materialisten ... he he.

29. juli kl. 18:57

Stian M. Landgaard: Ja, det er flere eksempler på de ulike typene lenger ned. Pluss en stikkordsmessig outlining av hver av dem.

29. juli kl. 18:57

Stian M. Landgaard: Hehe. Ja, Nietzsche, Marx, Rand og Landgaard er samme ulla.

29. juli kl. 18:58

Stian M. Landgaard: "Strongly linked to the Narcissistic personality". Ja, det kan man vel trygt si. Visjonære, stormannsgale folk, det er typisk INTJ.

29. juli kl. 18:59

Øystein Tranås Kristiansen: Du er på sett og vis INTJen som vendte seg bort fra materiell virkelighet kun, og det gjorde du på egen hånd. Jeg er INTPen som vendte meg bort fra tanken om den universelle sannhet, uttrykt med det Kantiske: "If I am to constrain you by any law, it must be one by which I am also bound."

29. juli kl. 19:01

Øystein Tranås Kristiansen: Men det er mulig vi er i en ny tid, og menneskeheten har tatt et steg videre. Jeg ser på meg selv som tankemessig overlegen Kant, uavhengig av styrke, omstendighet og ressurser forøvrig. En renere, mer etterrettelig sjel, kanskje. Og du er naturligvis overlegen dine materialistiske forgjengere.

29. juli kl. 19:06

Øystein Tranås Kristiansen: Det er jo det Sol invictus handler om, det nye menneske som skal vokse frem, og bryte ut av den historiske forbrytelse og gamle feller.

29. juli kl. 19:07

Øystein Tranås Kristiansen: About INTJs

Tenacious visionaries, oriented towards action

Amongst the types with the highest average IQ

Strongly linked to the Narcissistic personality

Somewhat linked to the Schizotypal personality

More common in men than in women

Repress their Extroverted Sensing function, which means they may lose touch with factual realities and fail to adapt their opinions accordingly

About INTPs

Abstract-minded systems analysts

Amongst the types with the highest average IQ

Strongly linked to the Schizotypal personality

Somewhat linked to the Schizoid personality

More common amongst men than amongst women

Repress their Extroverted Feeling function, meaning that they may have difficulty emoting and figuring out what others need from them emotionally

29. juli kl. 19:13

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, skal slutte nå.

29. juli kl. 19:13

Øystein Tranås Kristiansen: I likhet med pasienter med schizofreni, kan personer med schizotyp personlighetsforstyrrelse være svært sensitive overfor kritikk og fiendtlighet. Det fins indikasjoner på at oppdragelsesstil, tidlig separasjon og omsorgssvikt kan føre til utvikling av schizotype egenskaper

Det finnes ingen dominerende eller typiske trekk, men hvert av de følgende trekkene kan være tilstede:

upassende eller hemmet følelsesregister (vedkommende virker kald og fjern)
atferd eller utseende som er avvikende, eksentrisk, eller merkelig
dårlig samhandling med andre og en tendens til sosial tilbaketrekning
avvikende oppfatninger eller magisk tenkning som påvirker atferd, og som er i strid med
subkulturelle normer
mistenksomhet eller paranoide ideer
tvangsmessig grubling uten indre motstand, ofte med innhold av dysmorfofobisk, seksuell, eller
aggressiv art
uvanlige sanseopplevelser, inkludert somatosensoriske (kroppslige) hallusinasjoner/illusjoner,
depersonalisering eller derealisering
vag, omstendelig, metaforisk, overdetaljert eller stereotyp tankegang, som gir seg utslag i
underlig/apart tale eller på andre måter, uten å være usammenhengende i sin helhet
tilfeldige og forbigående kvasi-psykotiske episoder med intense illusjoner, auditive eller andre typer
hallusinasjoner, og vrangforestillingsaktige tanker, vanligvis inntreffende uten ytre provokasjon.

Jøss.

29. juli kl. 19:16

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg konkluderer med det musikalske speilbilde av det indre tankeliv.
Kommer tilbake med mer galskap fra avgrunnen og noen få kapitler til, så må fokus rettes mot
fokus, bearbeidelsen og det sylskarpe stål.

<https://www.youtube.com/watch?v=A2HunQtpP7E>

Spill av video

Inception - Piano Suite

Download this track now on: iTunes: <http://smarturl.it/hl0iu2> Google Play: <http://...> Vis mer

29. juli kl. 19:30

Persei I

(Utdrag fra samtale som vil være kritisk for min tenkning. Dersom jeg noensinne fikk fatt i facebook-loggen min, ville jeg kunne gjengi mange slike samtaler, men ingen av dem så dyptgående eller like viktige som denne. Personlige detaljer og snikk-snakk er utelatt.)

Stian M. Landgaard:

Ja

Man ser fjerne stjerner og håper å komme nær dem for å varme seg, men de er ofte lysår unna

00:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er den delen av helvete hvor man ser paradiset, men man kommer ikke ut.

00:04

Stian M. Landgaard:

Ifølge "The Dark Knight Rises" er det det verste - å fremdeles ha håp om redningen

00:08

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, kanskje må man kaste fra seg tanken om noen redning. Man får det bedre slik.

Bli en Kant, all seksuell energi gjort til tanke

00:09

Stian M. Landgaard:

Hvis det er mulig, gitt ens karakter, da

Kants karakter var jo aseksuell, tenker jeg. Derfor kunne han bli en ekte systemfilosof. Hadde han vært en puler, hadde han ikke blitt den samme filosofen.

Schopenhauers filosofi handler jo nesten bare om vilje og begjær og pessimisme, som reflekterer både hans egen manglende suksess i akademia og i kjærlighet, samt hans sterke seksualdrift

00:12

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, og Nietzsches filosofi omhandler hans befattelse og obsesjon med styrke

00:12

Stian M. Landgaard:

Ja

00:13

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, det er nok riktig det du sa om Kant. Man kan ikke bli en munk.

00:13

Stian M. Landgaard:

Schopenhauers svar, å bli en asket, er jo høyst ironisk, med tanke på at han selv overhodet ikke gikk i den retningen

Men han skulle nok ønsket at han klarte det, så han slapp å pives

00:14

Øystein Tranås Kristiansen:

Do as I say, not as I do, ja. Et tydelig eksempel på at vilje og forestilling har gått i hver sin retning.

00:14

Stian M. Landgaard:

Ja

00:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Og Nietzsche, som vi vet, var jo kroppslig svak og rørte knapt kvinner.

00:16

Stian M. Landgaard:

Riktig, og var jo også et offer for sin mor og sin søster

00:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Men Kant, som manglet lyster, kunne skape et system som sammenfalt med hans karakter.

Instinktet vil altså tendere å skape sin motsetning i forestillingen

00:16

Stian M. Landgaard:

Ja, for Kant er jo alt bare en rasjonell observasjon og fortolkning av virkeligheten.

00:19

Øystein Tranås Kristiansen:

Jung snakker forøvrig også om at det ubevisste innhold er der som en motvekt til det bevisste liv, så det er ikke rart man divergerer.

00:20

Øystein Tranås Kristiansen:

Schopenhauer utøvde lyst i verden, så hans tanke-system søkte å fordømme det, for å moderere atferden.

00:20

Stian M. Landgaard:

Godt poeng, ja

Forestillingen developeres jo ut av viljen, men fungerer deretter som et mulig korrektiv og en rettleider for viljen.

Viljen selv kan aldri forandres, men den kan gis ulike retninger, det Nietzsche senere kaller sublimering - og Freud enda senere

00:22

Stian M. Landgaard:

Så den som besitter sterk lyst, vil aldri bli kvitt den. Han kan bare sublimere den til noe annet, kanskje. Og muligens på bekostning av noe.

00:23

Stian M. Landgaard:

Så når du sier "heh, du driver fortsatt og snirkler" og drit, så burde jeg sagt som Martin Luther: "Her står jeg. Jeg kan ikke annet."

Fighterisme er vel nettopp en divergering ...

00:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Viljen kan aldri forandres, sier du. Det viljekonglomerat man er. Ja, enig i det du sier

00:26

Stian M. Landgaard:

Du kan vel si det slik: like lite som man kan få en tredje arm eller forlenge sin pikk til det dobbelte ved å dra i den, kan man endre sine viljer.

00:26

Øystein Tranås Kristiansen:

Jung snakker jo om at personer kan gjennomgå tilsynelatende spontane forandringer. Få en visjon om et eller annet. Men da er det forestillingen som har fått innvirkning, på et eller annet av bevissthetens nivåer.

00:26

Stian M. Landgaard:

Ja, det kan nok stemme

Det er altså en ytre forandring - slik noen kan være ateist og kristen om hverandre

00:27

Øystein Tranås Kristiansen:

En vilje kan dø, ved å skjære av kroppsdel, og en ny vilje kan skapes, ved å trene kroppen. Men i sistnevnte tilfelle er det jo forestillingen som drar kroppen videre til et nytt nivå. Man disiplinierer seg selv til å trene hardt.

00:27

Stian M. Landgaard:

Den militante ateist blir den militante katolikk, eventuelt motsatt

00:27

Øystein Tranås Kristiansen:

Således kunne kanskje jeg skapt en ny eller annen vilje, ved å disiplinere meg.

00:29

Stian M. Landgaard:

Når det gjelder dette med "vilje kan dø og skapes" osv, spør det om vi snakker Nietzsche eller Schopenhauer. For Schopenhauer er det slik at viljen manifesterer seg, objektiverer seg i ulike kroppsdelene. Det er altså ikke viljen selv du kverker, du bare tar livet av en manifestasjon. Som å rive en maske av en person.

00:30

Stian M. Landgaard:

For Nietzsche er jeg litt mer usikker akkurat nå, siden han ikke snakker om viljer på det samme metafysiske nivå som Schopenhauer gjør. Jobber med saken i min master akkurat nå, men har det ikke helt klart for meg

00:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Uansett, Freud vil vel hevde at man ikke blir kvitt driften? Og Jung hevder at man kan bevisstgjøre det. Her er det Jung som er fornuftsmonsteret. Ikke rart, han er jo INTP

00:37

Stian M. Landgaard:

Freud hevdet noe om at ... hmm, ja, han var uenig med Jung i at bevisstgjøring reddet folk eller hva det var

Husker ikke detaljene lenger, men jeg kjente det igjen ut ifra det du sa

00:38

Øystein Tranås Kristiansen:

Man kan bevisstgjøre i forestillingen, men om affliksjonen springer direkte fra viljen, er man fortsatt hjelpeløs.

00:38

Stian M. Landgaard:

Det kan man si, ja

00:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Then again, Jung sier at man ikke kan bli kvitt ubevisste fenomener. Man kan bare velge å flytte dem inn i bevisstheten, og slik integrere dem inn i sitt bevisste selv.

00:41

Stian M. Landgaard:

for egentlig handler alt, også slike diskusjoner, om å pule

00:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Pule eller drepe, ifølge Freud.

00:42

Stian M. Landgaard:

drepe er en form for spise, vil jeg tro

Hvis man skal følge Sartres idé om at mennesket enten vil spise eller pule alt

00:42

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Genialt sitat du hadde om akkurat det. Og det var vel en skjønnlitterær forfatter?

Ah

00:42

Stian M. Landgaard:

Jean Paul Sartre?

00:43

Stian M. Landgaard:

"Jean-Paul Sartre (21. juni 1905 – 15. april 1980) var en fransk eksistensialistisk filosof, dramatiker, romanforfatter, politisk aktivist og litteraturkritiker. Han var en av de fremste innenfor filosofiske retninger som eksistensialisme og fenomenologi, og en av de ledende skikkelser innenfor fransk filosofi og marxisme på 1900-tallet."

00:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Alt og begge deler.

Men la meg tenke. Selv om grunnkraften er å drepe og spise, er mennesket såpass komplekst, og forestillingen såpass stor, at vår tilværelse sprenger ut av den dyriske rammen.

Vi spiser ved å dominere og sette opp et bra forestillingssystem. Vi parer oss ved å skrive kjærlighetsdikt.

00:46

Stian M. Landgaard:

Ja, enig i det

Altså, vi sitter her og diskuterer fordi vi vil pule eller drepe noen

00:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Så viljen, eller et viljekonglomerat, kan man altså todele i to impulser, eller iallfall to funksjoner. Interessant. Skal tro hvordan de står i forhold til hverandre. Når man spiser, gjør man det andre til del av seg selv, når man puler, tilfører man (som hann) en del av seg selv til noe annet. Mens kvinnen mottar. Vi kan kanskje si at kvinnen spiser både når hun spiser og parrer seg.

00:47

Stian M. Landgaard:

Nei, vent ... for kvinnen vil jo ikke gjøre mannen til seg selv når hun puler ham

00:47

Øystein Tranås Kristiansen:

Hun gjør mannen til en del av seg, ja

Akkurat som en mann kan spise en ku og bli sterk av det.

Man blir ikke kua man spiser. Man omdanner den.

00:47

Stian M. Landgaard:

Vel, den sorte enke gjør jo det - når hannen har befruktet henne, spiser hun ham, for å nourishere avkommet

00:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er altså en mer primitiv ordning, der begge ordninger, spise og spise, er ivaretatt.

00:48

Stian M. Landgaard:

Men kvinnen er jo, hos visse arter, som mennesket, avhengig av mannen som en beskytter og providør mens avkommet vokser opp - han kan altså ikke bli til en kopi av kvinnen

modern feminism notwithstanding

00:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Men providøren tilfører kvinnen noe. Hun mottar og spiser.

Mannen er altså den som gir av seg selv, kvinnen er mottakeren.

00:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg får lyst til å være kategorisk. Kan det være mulig at viljen på første trinn bestod kun av denne spise-impulsen. Gjøre alt til seg selv. Siden ble viljen mer avansert, og viljen ble todelt, før den tok steget over i forestilling. Kanskje dette kan forklare forestillingens dualitet i motsetninger

00:50

Stian M. Landgaard:

Det er en god tanke

Jeg tror det stemmer. For det er en slags gjøre-seg-selv-sterkere-gjennom-diversifisering som har guidet viljen til å bli todelt

altså i kjønn, altså i alskens parmotsetninger

00:51

Øystein Tranås Kristiansen:

Kjønn er jo naturens måte å skape utvikling. Det var med kjønn og mannens skapelse at naturen gikk fra materie til avanserte former for liv.

00:51

Stian M. Landgaard:

Korriktig

00:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Det gir isåfall en veldig god grunnforklaring på Jungs motsetninger i arketype-par. Dette beror nemlig på visse kjensgjerninger festet i viljen.

00:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Naturen skapte splittelse for å skape utvikling, og følgelig står menneskets forestilling i strid med seg selv. Men en kvinne vil ikke plages like mye, fordi hun består av en vilje som spiser i grunnleggende form, og spiser i avansert form, det er mer sammenfall. Kvinnen er en komplett skapning, mannen er det ikke. Og menn lider mer.

00:54

Stian M. Landgaard:

Hm, hm. Det er en interessant oppdeling i kjønn, ja. Det er jo ikke en komplett spising, men kvinnens mottak av sæd er definitivt mer spiseaktig enn mannens avlevering av sæd

Mannen sår for å skape en ny versjon av seg selv, men er nødt til å så i noe som er helt utenfor seg selv og motsatt seg selv

00:56

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, det må nødvendigvis være en annerledes mekanisme. Å spise betyr å omdanne maten til næring, å motta sæd betyr å omdanne tilførselen til en ny form.

Viljens høye nivå kan altså sies å være formgivende, snarere enn evig vordende. Var man evig vordende, fikk man ingen utvikling, bare den formløse masse.

00:57

Stian M. Landgaard:

Ja, men kvinnen eviggjør seg jo via barnet, som jo egentlig er det samme som å spise for å overleve

00:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Nei, det er en konstruert sammenheng. Det er ikke slik viljen fungerer på grunnleggende nivå.

00:57

Stian M. Landgaard:

Man skaper jo ikke en alien når man lager barn - man lager egentlig en yngre versjon av seg selv, som er tenkt å perpetuere en selv

Jasså

00:59

Øystein Tranås Kristiansen:

Viljens formgivende element på det høye viljetrinn, vil nødvendigvis skape en ny versjon av sprøyter og innsprøytet. Det betyr ikke at det er det samme som å spise eller overleve, den sammenhengen har vi selv laget, fordi det nye som oppstår kan minne om vår faktiske overlevelse.

01:00

Stian M. Landgaard:

Du mener altså at det å få barn som perpetuerende vesener er en forestilt handling?

Mens jeg mener at det er det som er hele poenget med artsviljen

01:00

Øystein Tranås Kristiansen:

VI kan til nød si at det nye barn har utgangspunkt i oss selv og blir formgitt.

01:00

Stian M. Landgaard:

Jeg mener at fundamentalt sett er viljen til å få barn identisk med viljen til autoperpetuering

01:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg tenkte ikke på det på artsviljenivå. Det blir nesten en annen diskusjon.

01:01

Stian M. Landgaard:

Hm

OK, la oss holde artsviljen utenfor inntil videre

01:02

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg sier at å få barn nok kan være det og det i forestillingen, men grunnleggende, viljemessig sett, er det ingen slik sammenheng, sammenhengen her er at viljen på et høyere trinn skaper seg form.

For å tale med Nietzsche, så må artsviljen kun være summen av alle levende entiteter i det og det system.

01:04

Øystein Tranås Kristiansen:

La oss overføre dette eksempelet til noe annet. La oss tenke oss et løvtre som vokser. Knoppen går igjennom mange ulike stadier, og det er de ulike formgivende dragningene som faststivnes på ulike stadier som skaper den endelige plante. Men plantens tilvekst har ikke noe med faktisk hensikt å

gjøre, det er kun del a en mekanisme.

01:05

Stian M. Landgaard:

Ja

01:05

Øystein Tranås Kristiansen:

Og likeledes vil det være å si at kvinnen får barn for å få evig liv, væren, eller gjenskape seg selv. Sammenhengen er konstruert for å gjøres forståelig for det menneskelige hode.

01:05

Stian M. Landgaard:

Ah.

Ja, hvis du mener at dette er kvinnens bevisste hensikt, er den konstruert

Schopenhauer vil jo si at det er arten som perpetuerer seg, når jeg tenker meg om, og den bruker individer til dette formålet

01:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Viljens hensikt blir kanskje noe annet, og da kommer vi inn på det vanskelige spørsmålet om overviljer og viljer som individer. Men jeg heller mot at det her også er snakk om en formgivende mekanisme.

Og når vi snakker om en større hensikt, er det faktisk denne blinde mekanismen vi tenker på.

01:08

Stian M. Landgaard:

Ja, det er dypest sett en blind mekanisme som kun søker å ekspandere, men så blir den avansert og utvikler nye metoder for å ekspandere på

F.eks. å lage liv, og arter og individer som perpetuerer seg

Alt dette er bare biprodukter av en blind vilje som kontinuerlig ekspanderer seg

01:10

Øystein Tranås Kristiansen:

Det hadde vært interessant å se om viljen kunne inndeles ytterligere. Men jeg synes dette er genialt, fordi her har vi kunnet gjøre distinksjoner på viljens vesen, samt inkludere det formgivende element. Jeg har jo gått i mange dager og tenkt at dette var uoverstigelige problemer, inntil videre.

01:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg kunne blant annet tenke meg å analysere mannens rolle nærmere. På en måte er den solar. En sol øser av seg selv til omgivelsene, og vil forme dem. Likedan skriver mannen seg inn på materien og kvinnen.

01:12

Stian M. Landgaard:

Ja

Det er slike temaer jeg liker, ja. Åpenbart.

01:12

Øystein Tranås Kristiansen:

Og hva annet er vel en sol annet enn en konsentrasjon av kraft. Mannen er likeledes en konsentrasjon av styrke som øser av seg selv til kvinnen.

01:13

Stian M. Landgaard:

Men hvorfor gjør han det? Det må jo være en viljeshensikt med hans sædinnsprøyting

Du sa noe om formgivende mekanisme, men jeg fikk ikke helt tak på det

01:17

Øystein Tranås Kristiansen:

La oss tenke oss denne todelingen av viljen. Tilsynelatende er mannens sædinnsprøyting ekvivalenten til at han blir spist, men slik er det naturligvis ikke. Det er mannens måte å påføre seg selv materien på, å skape en delvis kopi av seg selv, selv om verken mann eller vilje nødvendigvis er bevisst dette. Tvert om er dette kun en del av den mekanismen vi snakket om. Tilbake til den voksende knopp som eksempel. Knoppen består av en impuls til å vokse i alle retninger (en sol) men gjorde den det, ville den gå i oppløsning. Mannens inngripen i kvinnen er en slik vekstimpuls som blir innrammet og formet av kvinnens livmor.

01:18

Øystein Tranås Kristiansen:

En sol har massiv vorden, men ingen egentlig væren. For å ha væren, eller skinnen av væren, må man ha denne faste støpeformen. Forsteningen av kraft, så å si.

Mannens kraft blir altså fanget og formgitt av kvinnen.

01:20

Stian M. Landgaard:

Og det er jo også korrekt rent biologisk, da mannen sprøyter av sted mange millioner sædceller, men kun én blir valgt ut til egget

01:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Så, viljens hensikt på det grunnleggende trinn, er å utøve seg selv på bekostning av alt annet. Å evig spise. På det høyere trinn blir viljen splittet i denne todelingen mellom kjønnene. Kvinnens høye

vilje, muliggjort av hennes form forøvrig (dette blir sirkulært) består i å spise, altså bli tilført noe utenfra, men istedet for å omdanne det til næring for seg selv, omdanner hun det til en støpeform av seg selv. Viljetrinnets kvinnelighet rommer altså de første ansatser mot væren. Likeledes, viljetrinnets mannlighet innebærer en konsentrasjon av kraft. Der mannen opprinnelig var en basal vilje som utøvde seg selv og ville spise, blir det høye trinn en vilje som istedet for å sluke omgivelsene, påvirker dem. De andre viljer (materier) blir således ikke integrert i det mannlige viljetrinn, men påskrevet av det. Dette i egenskap av kraftfull vorden, en konsentrasjon av vilje som drar i ulik retning.

31. juli kl. 02:11

Øystein Tranås Kristiansen: Hm, men jeg ser nå muligheten for at visse former for organisk liv faktisk kan ville noe utenfor mekanismen. Det hadde vært fordelaktig å distingvere mellom f.eks. strukturering i naturen (krystallisering) Et løvblads vekst og mann og kvinnes samkvem. Det er mulig at dette samkvemmet på et grunnleggende nivå er preget av den forespeilede mekanisme, men at disse også er i besittelse av en nyopprettet villenhet. Spørsmålet er hvor denne villenheten oppstår, og på hvilket trinn.

31. juli kl. 03:04

Øystein Tranås Kristiansen: Dette kan bero på forestillingens effekt for den avanserte viljekontrapsjon. Man kan dermed ikke si at det er viljen som vil noe, som har en plan, annet enn å utøve seg på sitt isolerte nivå. Det er tvert imot forestillingen som gjør at organismen kan handle utifra et gjenskinns av viljekonglomeratet, satt sammen som en del av en mekanisme, og gitt forestillingen om plan og mening på grunnlag av sin tilfeldig oppståtte form

31. juli kl. 03:15

Roar Sørensen: Datteren min har forvillet seg ut i den store verden. Sendte dette bildet i går. Noe spesielt du vil jeg skal hilse henne og si?

Roar Sørensen sitt bilde.

31. juli kl. 04:43

Øystein Tranås Kristiansen: At jeg blir med neste gang.

31. juli kl. 09:23

Roar Sørensen: Ok, så lenge du betaler og fungerer som ansvarlig reiseleder, regner jeg med at det går bra.

31. juli kl. 09:28

Øystein Tranås Kristiansen: Betaling og ansvarlighet er dessverre mine svakeste sider.

31. juli kl. 09:57

Øystein Tranås Kristiansen: Tilbake til filosofien. Vi var jo enige om at mann og kvinnes lidenskapsliv er dominert av henholdsvis det apollinske og dionysiske. Hos mannen er det den rene, veldreide og fullendte linje som teller, hos kvinnen er det den rumlende røst og frasagnet om en eller annen kraft. Dette passer jo perfekt inn i systemet som er her framlagt. Det er ingen tilfeldighet at de gamle gudinner ble kalt de mektige formersker, mannen ser fremfor alt etter en god beholder hvor han kan øse av sin kraft. Kvinnen på sin side, vil ha en kraft som er stor nok til å være verdig å formes av henne. I et moderne samfunn er dette tilfelle: En mann kan være et naturmenneske, men for å være virkelig kraftfull må han gjøre det innen et eller annet system. Kvinnen bryr seg ikke om innholdet i et professoriat, men hun bryr seg om selve tituleringen, som er ekvivalenten til mandig kraftutøvelse på bekostning av andre mennesker, kort sagt, det plasserer deg høyere i hierarkiet. Likeledes, en kvinne blir bare veldreid dersom hennes forgjenger (mor) har blitt inseminert av en sterk mann.

31. juli kl. 16:36

Om nødvendigheten av en smak

For en tid tilbake hadde jeg en samtale som åpnet en hel verden av implikasjoner for meg. Jeg kan ikke gå i detaljer, men jeg fremmet påstand om at et av mine prosjekter, om nå fargerikt og spennende, fremstod som urealistisk og derfor uhistorisk, jeg luftet tanken om at man hadde gått for fort frem. Jeg ble kontret med at dette slett ikke var tilfelle, det ble rett og slett insistert på at dette ikke ville være interessant, dersom man ikke fikk den hurtige handling og stimulans. Jeg forsøkte å hinte til at opplevelsen kanskje ville vært bedre, om man gjorde bildet mer rendyrket og mer troverdig, i dette fikk jeg overhodet intet medhold. I etterkant måtte jeg lene meg tilbake og tenke over hva dette betydde, for saken er at vedkommende etterspurte eksplosjonen og den stadige stimulans som er vanlig i underholdningen han omgir seg med. Hva kan vi sammenligne dette med, og hva blir den endelige konklusjon?

For hva er nå smak? Gjør vi dette til en sansenes analogi, kunne vi sammenligne det med en person som foretrekker sukkerdrikker og den slappe burger, fremfor en god vin eller et besøk på en gourmet-restaurant. Det er barnets dårskap som gir seg sitt uttrykk, og hva er det nå barnet kjennetegnes ved? Jo, forenklingen, underutviklingen og den umiddelbare påvirkbarheten. Et barn vil påvirkes storlig av de enkleste strektegninger og smileys, men være blind for et mesterverk. Kunstens verden er på samme vis aristokratisk, og har et innhold som ganske enkelt ikke er tilgjengelig for alle. Vi kunne sammenligne det med et sanseapparat som ikke er utviklet eller ikke eksisterer. Er man ikke istand til å fange opp impulsen, kan man heller ikke forholde seg til den. Det langsomme bilde, det som preges av ro og gir mulighet til ettertanke, vil for en med mangelfullt utviklet apparat, gi opphav til kjedsomheten fremfor refleksjonen. For disse vil bildet bli tomt - det er ingenting der! For det er fremfor alt mangelen på roen, på den objektive avstand og evnen til å relatere sanset objekt i det kontekstuelle, som kjennetegner den med dårlig smak. Isteden skal man altså søke og fordrive kjedsomheten og dermed meningsløsheten med en stadig mer maksimert stimulans. Det er ikke måte på de tanketomme eksplosjoner og cliff hangers man skal la seg utsette for. Et øyeblikk hvor sansene ikke fylles eller ikke dirrer i forventning om neste druknede øyeblikk, i lyd, lys og bilde, er en stund som er meningsløs. Ingenting er verre enn det, for da måtte man slumpe til å forholde seg til noe annet - seg selv!

Fremfor noe annet er det dette som preger populærkulturen og de visuelle fremstillinger i dataspillet og filmen. Det er de druknede sanser og de mest melodramatiske virkemidler og konsepter som er der for å forhindre et øyeblikk av ro. Det er bildets gjenskinn og dets mest umiddelbare effekt som prioriteres. Det er den sanne eskapisme som har grunnheten som opphavssted. Om nå gjenskinnet

av et bilde fortsatt speiler en slags sannhet, noe som er riktig, er det fortsatt en forenkling, en karikatur vi forholder oss til. Og derfor sitter barnet med sin malebok og lager strektegninger, derfor ser barnet Tom og Jerry, og derfor sitter dataspilleren og kinogjengeren med figurer som er de reneste muskelidioter, istappet de mest motstridende egenskaper som skal skjule en eneste ting, deres egen svakhet! Overalt ser vi dette, hvordan konseptet er umulig. Løfter man bildet fra sansenes umiddelbare nivå, kan det ikke bæres for et etterrettelig sinn, for da har vi den moralske Hercules, den moralske kvinne og den bedende, tiggende helt presentert i Ben Hurr foran oss. Nå idag har vi endog noe enda verre, den rasjonelle instinktutøver! For den forflatede er det ingen selvmotsigelse i dette, han er et grunt vann, en sølepytt som vil dirre under et hvilket som helst vindkast eller påvirkning, men implikasjonen av det han ser vil han aldri ta innover seg. Hos den tenkende vil den ytre verden avføde stadig voksende strømninger, til man lar seg førte bort av dem, til helvete eller himmelrik, avhengig av den omstendighet som var, de bilder gudene lot deg få lov å se. Jeg vil la meg beve, men ikke av noe menneske, kun av en gud.

Går man inn på en bokbutikk, vil man se at dette er tilfelle også hos den døde roman. Integreringen av konsepter i et helhetsbilde, den store tanke har for lenge siden blitt forkastet, og man vet det ikke selv. Nå er det to typer romaner vi skal forholde oss til. Det er kvinner og kvinmemenns skriftlige fremstilte pjatt og føleri, en kombinasjon av subjektivitet og samfunnsmessig lydighet som umuliggjør både det allmenngyldige og tanken om det relevante. Det gjelder fremfor alt å integrere sin stadig minkende og feige følelse inn i det samfunnsmessige konforme. Man nekter for at man noensinne har følt noe utenfor denne stadig krympende ramme! Så har man da dette andre, spenningsromanen og kinogjengerens korrupperende effekt satt i bokform, et medium som fremfor noe annet burde gi rom for dybde og ettertanke. Her er Cliff hangeren stadig virkende, det skal være så mye piff og paff som mulig, akkurat som eksplosjonene drønner ut av kinohøytallerne. Nå kan man endog lese om folk som rir på eksplosjoner og møter de mest utrolige monstre bare de er på toalettet! Dodraugen er ikke kun et forbigått barnestadie, det er et Freudiansk analt stadie som nå lever videre i bokform, hvor vi fremmaner våre mest basale impulser, i hva? Jo, mangelen på noe annet. Vi er desperate etter å fylle oss med innhold, fordi det intet innhold er.

For det er klart at det har vært fall. Ikke bare gjennom Arve Juritzens herjinger i boknorge på tidlig 2000-tall, men i sivilisasjonen forøvrig. Hvorfor skulle en ung mann være stolt av en utgitt bok, når samtlige utgivelser er skyllet til overflaten av en stadig krympende sjø, snart nå en sølepytt. Cliff hangeren er for meg det mest forpestede av disse kjennetegn, dette stadige plot twist, denne skiftningen av omstendighet for å holde på spenningen, tøyle nerven til det ytterste. For på annet vis vil ikke nerven holde seg, annet enn ved elektroterapi over det døde lik. I forbindelse med min egen

utgivelse, fikk jeg høre at det var nettopp en svakhet at jeg ikke benyttet meg av nettopp Cliff hangeren.

31. juli kl. 18:28

Øystein Tranås Kristiansen: I en slik situasjon blir man gående rundt som en annen Eunapios, den siste tenker og utøver av de eleusinske mysterier i gryende kristen tid, i et samfunn som verken kan forstå eller tenke eller være mottakelig for noe foredlet. Dekadansen i et samfunn viser seg fremfor alt i det at man vender seg bort ifra det vakre og omfavner det stygge, og det stygge er det gjenskinnet man ser i sølepytten. Det ser så vakkert ut, men er et monster, det basale instinkt representert og inntatt i menneskenes verden, dyrket som gud og herre. Eunapios opplevde dette, radmagre helgener og tornekrone slaver tok hans plass. Hans utøvelse ble forbudt tilslutt, men lenge før den tid var man blind og døv for hans finger som pekte mot sannhet og det vakre. På samme vis har barbariet nå sin gjenkomst, i finkulturen gjennom den forminskede tanke, i populærkulturen i form av det grunne bilde. For det dype bilde er også det vakre bilde. Man får ingen næring, blir jaget fra dør til dør, og tilslutt vil alle dører lukkes. Mennesket har krympet, og dypet har blitt grunnere. Motgiften finnes i perserens dyd, å tale sannheten. Før hensatte man mennesker der de hørte hjemme, man hadde et skille, og kunne si: Det du gjør nå er slett. Nå har leserne av populærlitteratur sagt at det de gjør er hellig, og avkrevd den lærde manns plass. Dog, dette er enkeltpersonens protesthandling - Man ser hvordan de krymper, jorden blir skinnere og livet ender som meningsløst. Og Eunapios' protesthandling og verker overlevde heller ikke til en mer meningsfull tid. Tapt, på grunn av omstendighet og manglende næring, foraktet av samtid og derfor glemt av ettertiden. Det finnes intet ensommere enn det store menneske i en liten tid.

31. juli kl. 18:44

Kommentar: *En sannhet med modifikasjoner. Eunapios' store historiske verk «Universell historie,» er tapt, hans biografi «Livene til filosofer og sofister,» er bevart.*

Øystein Tranås Kristiansen: Fra romersk tohundretall til femhundretall ser vi jo hvordan kunstens fremstilling av mennesker går fra fullkomne greske guder, til oppstyltede, stive og styliserte strekfigurer. Dette fordi det sjelelige innhold hadde minket. Videre, man får anta at man ikke lenger skilte mellom det gode og dårlige, det man brydde seg om var at manifestasjonen av hva enn man trodde på var der.

31. juli kl. 19:05

Om ironiens tidsalder

Jeg husker noe jeg ble fortalt på en av de første forelesningene mine på Dragvoll. Da de grekenlandske sjøfarere først kom i kontakt med den egyptiske sivilisasjon, etterlignet de relieffene og veggbildene de så der, med storvokste faraoer som trampet fiender under føttene sine. Disse fremstillingene er så dårlig laget og så overdrevne at man tenker at de representerer de første politiske karikaturer. Kontakten med Egypt gjorde at man forstod at det slett ikke fantes noe entydig verdenssyn. Med Herodots berømte eksempel: "Women attend market and men do the weaving, the priests shave their hair, they knead dough with their feet and clay with their hands, women urinate standing up and men do it sitting down." Alle greske skikker har her blitt invertert, og fremstillingen sier kanskje mer om den greske verden enn den egyptiske. Man forestilte seg at barbarene på kanten av verden handlet motsatt av det siviliserte mennesker gjorde.

Overdrivelsen av kjennetegn for å eksemplifisere dumskap er en ganske avansert form for ironi. Da grekerne gjorde narr av de stive og stylistiske faraobilder, alltid fremstilt i relieff, gjorde de dette på grunnlag av billedkunsten i sin egen nasjon, langt mer dynamisk og naturtro. Allerede den gamle minoiske sivilisasjon skilte seg radikalt fra sine naboer i Levanten, og deres fresker viste bølger, bevegelse og skikkelser i dans. Man blir nødt til å tenke på en forskjell på såvel mentalitet som utviklingsnivå. Etterhvert ser vi klare eksempler på ironisk fremstilling i den greske kulturverden, blant annet gjennom de sokratiske dialoger, hvor folks meninger og fremstillinger blir møtt med de undrende "Mener du virkelig det?" Teknikken som Platon bruker i sine sokratiske dialoger, er tatt fra ironi i tidligere komedier, hvor den ene av samtalepartnerne, underdoggen, eksponerer en skrytende og brautende persons dumskap.

Går vi til dyreverdenen ser vi også denne overdrivelsen av kjennetegn, men da alltid for å tilegne seg egenskapene til det man etterligner, det være seg størrelse eller skarpe farger. Et interessant tilfelle er hvordan katten vil late som den er skadet eller syk, og fare frem med svært timid kroppsspråk. Dette vil oppildne visse fugler, særlig trost til å gjøre narr av katten, og fuglene vil til og med komme for å nappe i pelsen med nebbet. Da ender det ikke så godt, for katten gjør helomvending og slår til, og den bolde fugl ender opp dinglede i kattens munn. En katt har nok en kvinnesjel eller en kvinnesnatur.

1. august kl. 00:34

Øystein Tranås Kristiansen: Ser man nærmere på disse eksemplene, skjønner man nok at

grekerne kunne tro seg overlegne egypterne, da de hadde en annen og kanskje også mer utviklet fremstilling av bilder. Der den egyptiske farao er stivbent og grov, er den greske gud eller helt fanget i et øyeblikk av bevegelse. Og man kan forstå kattens pretensjon av svakhet, for bak narrespillet om underdanighet og en skade, lurer det lumskeste bakholdsangrep. Den ironiske virksomhet har altså en substans, en egentlig tyngde som lurer bakenfor. Men går man til den sokratiske dialog, vil man skjønne at her er ingen substans i det hele tatt. Sokrates forfekter en ikke etterprøvable ideverden som høyeste sannhet. De som har et reelt verdenssyn og erfaringer, blir på grunnlag av denne ideverden gjort narr av. Den som ikke har noe som helst å fare med, angriper altså den som har, og vi kan tenke oss at angrepet må være giftigere, desto større dispariteten er. Alkibiades, Athens politiske geni, navngir to av disse dialogene, og begge er tilfeller hvor hans ungdom og overmot blir humblert til å akseptere Sokrates' syn på sjelen - hva? Det som har substans og overflod, underkøet av det substansløse, den reneste mumie. Men så ble da også Sokrates omtalt som en syk mann av sine samtidige, et monster. Jeg husker jeg leste Platons "Staten" hvor det hevdes at man har mistet noe med sin ungdom, at man ikke kan gjøre det man gjorde før, blant annet, feste, fråse og utøve seg. Sokrates refuterer dette, ved å si at dette kun har verdi for den basale, og at sjelen bør være det vi kultiverer. Igjen ser vi monsterets angrep på ungdom og liv, og dette fasiliteres gjennom ironien og ydmykelsen, for slik å underkøe den unge og ressurssterke til lydighet og tiltro til denne syke læremester. Sokrates ble dømt til døden for korrupsjon av ungdommen, og etter alle øyemål var dette en passende straff. Det er et vitnesbyrd om den greske sivilisasjons livskraft at man fra flere hold angrep de ikke-substansielle kategorikere, noe man i perserrik med Zoroastrismen fremvekst ikke evnet å gjøre. Absolutt gud og sannhet, ufundert helvete og himmelrik, og deres lagvise inndeling, alle disse usynlige størrelser kom frem for første gang i den religionen i et meget intrikat system. Kanskje er det et frempek mot det østerlandske Islam, men vesten er først og fremst oppvokst med den platoniske ideverden som læremester i ulik form, først gjennom de ny-platoniske keisere, så gjennom kristendom, så gjennom det kategoriske imperativ og siden humanisme og sekularisme. Alle disse syn rettferdiggjør seg gjennom det ikke-substansielle absolutt.

1. august kl. 01:05

Øystein Tranås Kristiansen: Og det er nettopp den sokratiske ironi og underkøelse vi ser som stadig voksende kommunikasjonsform, i takt med dispariteten med noen virkelighet. Keisertiden var en håndfast tid, så da kunne man kanskje lettere slippe unna noen trøstende illusjoner uten å anta skade av det, man måtte fortsatt holde orden på hus og hjem og sørge for at kornet vokste opp. Nå derimot, er hele vår sivilisasjons virksomhet bygget opp rundt den usynlige ideverden og dens

ide om sannhet. Derfor ofrer man sitt liv og sin helse for å fremstå som moralsk, man underkuer det gode og sterke for nettopp dette moralske bilde på sannhet, for ikke å sette det usle i forlegenhet. Tvert om blir undertrykkelsen av en Alkibiadisk fest i alle ting, fremstilt som det høyeste gode. Man reiser avsted for å frelse de som fortsatt har livsens lyst, og ødelegger samtidig sitt land og rike i forsøk på å følge det usynlige monsterets krav. Sannelig, dette er en gammel sykdom. Og jeg er vel kjent med gamle sykdommer. I litteraturen, på TV, i MTVs slogan "Whatever" overalt ser vi ironien som kulturelluttrykk og omgangsform. Men hva annet er dette annet enn den basale greker utøvende rumpehumor? Det slette menneske i sitt dagligdagse gjøremål? Nei, hadde det bare vært så vel, for der de kloke herrer i litteraturen bruker ironien, gjør de det for å angripe det unge og livskraftige. Igjen ser vi, det som ikke har, angriper det som har. Men ulikt katten, har vi ingen substans, ingen egentlig styrke bak vår underkuede handling, og nå har fuglene forlengst begynt å nappe oss i pelsen. Den gamle sykdom fører nå den gamle skrott til undergang. Som Nietzsche også skrev om den sokratiske dialog, slo det meg hvor selvtilfreds Sokrates er når han avviser at de gamle menn faktisk har mistet noe. Det er selvtilfredsheten og det uredelige stenmenneske jeg vil til livs, spesielt når dette ikke kun er en flat materialist eller en funksjonibel arbeider, men en som fordrer å bevege seg inn i mitt domene, åndenes rike. Zoroaster og Sokrates kan man trygt forkaste, prototypen på menneskelig dårskap, sammen med deres forherdede avleggere Kristus og Muhammed og det avanserte utslag i form av Kant. Det er nok heller på tide at vi lytter til ungdommen og tilnærmer oss livet igjen, og her er Apollon og Dionysos de største guder.

1. august kl. 01:22

Øystein Tranås Kristiansen: Tusen og en poster til den nye gud. Jeg har noen kapitler igjen, men de er ofte for sensitive eller følsomme til at de med fordel bare kan slenges med i offentligheten. Dessuten må jeg hensette meg i en viss sinnstilstand for å få dem ned. De fleste viktige områder er touchet innpå, dog, og den helhetlige struktur har blitt meg klar, kun ved hjelp av spontan tilblivelse. Nå har jeg jo tidligere sagt at jeg vil gå tilbake på halvparten av mine fremstillinger, og det er fortsatt riktig. Men hver fremstilling er en tilnærming til et viktig tema, og om jeg nå ikke traff riktig på første forsøk, er jeg stadig inne på noe. Når det er sagt, har jeg grunn til å frykte fremtiden, både i form av å miste meg selv, det jeg holder på med, og potensialet til å gjøre noe. Ingenting er egentlig løst, og forfølgelsen vil snart ta til igjen. Jeg er eldre, ikke sterkere, og må kjempe hardere for de usleste smuler, i denne sørgelige tilstand utenfor min egen skjebne.

1. august kl. 01:31

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det er den ironiske referansist jeg særlig har problemer med innen litteraturen. Overalt ser vi dette angrepet på det livskraftige, selve fremstillingen av liv. Samtidig er referansene og teknikken er der for å skjule mangelen på noe egentlig innhold. Den post-moderne roman kommenterer seg selv og andre verker, men dreier seg om det samme nullpunkt. Ikke det sagt at man skal akseptere kinobildet, symbolet kontaminert av moralen. Begge disse er sykdommer man bør ta avstand fra. Dog, jeg frykter at noen Tolkien eller Cormac McCarthy ikke kan vokse opp i Norge, skulle jeg nedlate meg til å bli kunstner istedet for filosof.

1. august kl. 01:51

Kommentar: *Ironi, ja ... Det kan være et våpen i krig. Men et for sterkt angrep vendes alltid mot seg selv. Man tar overbalanse og bikker over. Mot slutten skal også dine våpen vendes mot deg. Mange ironikere er egentlig sveklinger, for de har ikke noe å ty til. En skarp egg, kanskje, men ingen vekt og masse bak. Man gjør vel i å huske det. Papirvekten løftes og de kastes unna.*

Symposium XIV

Kommentar: *Den første delen av denne diskusjonen kom før «Om ironiens tidsalder.»*

Øystein Tranås Kristiansen: https://www.youtube.com/watch?v=bM_7m4vTPng Det er nok bare alfaer som har en så fantastisk sex som forespeilet i denne sangen. Jeg hadde nok havnet på denne damens nummer 999 - Get out of my universe. Tittelen kunne ha blitt. "Touch and u go home."

Spill av video

Touch & Go - Straight To Number One

demo su "Buddha Bar 6 - Touch & Go - Straight To... Number One"

31. juli kl. 19:06

Stian M. Landgaard: Hvis det hadde vært Jensen som hadde skrevet teksten, ville han gått Straight To Number Two, hæhæhæ.

31. juli kl. 19:20

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Stjerner og kvinner varmer ikke.

Jeg husker jeg som barn så Asterix og Obelix. De var på vei til Roma og besøkte en vismann i fjellet. Han var hvitskjegget og hvithåret, og satt på en diger trone. Som barn aksepterte jeg dette bildet, for meg var det den ytterste forestilling om hva visdom var. Hva enn han kom til å si, ville aksepteres av meg. Den tegneserien er selvsagt satire, så vismannen fikk vondt i ryggen og det knaket da han reiste seg. Bildet er ikke virkelighet.

31. juli kl. 19:59

Øystein Tranås Kristiansen: Noen ganger tar man nummer to for å hevne seg for at man ikke fikk nummer en, selv om nummer en skulle være tilgjengelig i øyeblikket. Kaptein Picard kaller forøvrig sin nestkommanderende nummer 1. Hmmm ...

31. juli kl. 20:03

Øystein Tranås Kristiansen: Picard said "Are you ready, number one?" and both Riker (on the

Hathaway) and Data (as acting first officer) answered him. (TNG: "Peak Performance")

31. juli kl. 20:05

Kommentar: *Her er kronologien gjenopprettet.*

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.dagbladet.no/.../film/litteratur/bok/34584133/> Jeg trenger ikke ytre beviser for å fatte intuitivt at Harry Potters lesere tilhører middelklassen, den samme gruppering som har gitt opphav til såkalte Goths. Materialistiske moralister som omgir seg selv med bilder for å føle seg spesielle. Saken er at det finnes ikke mindre spennende mennesker. Jeg kjente engang en satanist fra London som på en måte ibodde hele ideologien på en spesielt slående måte. Han var opptatt av den universelle rettighet for å hindre overgrep mot seg selv, samtidig som han ville utnytte andre ved hver korsvei. Det er et stort slektskap mellom ham og f.eks. Kristine Tofte. Det er det samme det går på, middelklassens moral som et forsvar av det man allerede er født med eller har stjålet til seg, materialisme og noen generiske symboler for å skjule nettopp det faktum, også fra seg selv.

Det er noe spesielt med unge mennesker som leser Harry Potter-bøker

www.dagbladet.no

Ifølge nytt studie.

1. august kl. 01:49

Øystein Tranås Kristiansen: Hele artikkelen er altså middelklasse som gratulerer seg selv og kaller seg "spesielle" med en "undersøkelse" som bekrefter dette faktum. Det eneste man kan fastslå er gjennomsyrelsen av moralen og denne klassens samfunnsrett.

1. august kl. 01:54

Kommentar: *Jeg husker jeg så et juleprogram på NRK. Der gjorde de narr av Harry bygdetullinger og rikfolk med parodiskikkelser på disse. Her er middelklassens makt. De råder over media og kan definere sine fiender som de ønsker, og med det, per ekstensjon, også seg selv, fritatt enhver kritikk. Dette betaler man altså for. Jeg vet om personer som har hele sitt sjelsliv fra et TV-apparat, men sannheten er at normies og NPCer er gjennomsyret av middelklassens læresetninger, kvestelser og gift på sånær ethvert område. Samme dag sende de selvsagt en tegneserie hvor sveklingen Sartre figurerte.*

Øystein Tranås Kristiansen: Denne satanisten tok etterhvert avstand til meg, siden jeg våget å håne Ayn Rand. Kristine Tofte har likeledes tatt avstand fra meg, siden jeg har hånet Tom Egeland og sagt ufordelaktige ting om kvinner. Likevel kaller disse seg de mest tolerante av alle mennesker. Ha ha ha ... Men jeg fikk da god nytte av det, med førstnevnte ble jeg introdusert til litt spennende musikk og enda mer spennende bøker.

1. august kl. 01:56

Øystein Tranås Kristiansen: For gamlingene her inne: For the record, i slike miljøer er det å være "satanist" litt mindre radikalt enn å være viking-dyrker slik som Tofte. På åttitallet, derimot, var satanist noe av det verste du kunne være, og de som proklamerte seg selv som dette, var gjerne psykotiske og blodtørstige. Nå er det bare et ytret ønske om å føle seg "spesiell."

1. august kl. 01:58

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.youtube.com/watch?v=mFp5Hb1esLc>

Mithras' Garden

In Mithras' garden

I saw my mother

I saw my father

I prayed for our time

And coming age

In my garden

Near the old trees

Where all our gods could be

In Mithras' garden

Breath for my life

Blood for my dreams

Love for my pain

Spill av video

Hekate - Mithras' Garden

More info & purchase: <http://en.prophecy.de/hekate> <http://en.prophecy.de/hekate/hekate-tempeltaenze.html>

1. august kl. 02:17

Øystein Tranås Kristiansen: Heh, er jo som å høre meg selv. Men det er jo en slags subkulturell gruppe med neopaganister som nærmer seg den samme arketype, så å si. Om du hadde samlet alle disse i et land som Norge, hadde du kanskje fått 5 stykker tilsammen.

1. august kl. 02:18

Øystein Tranås Kristiansen: I tillegg til å inneha denne symbolverdenen, evner jeg å tenke, da. Det er en fordel. Ellers blir det bare rasling med tromme og trombone ute i skauen.

1. august kl. 02:20

Stian M. Landgaard: Interessant nok mottok jeg en e-post i dag fra en viss homoerotisk forfatterspire hvis identitet skal forbli komplett ukjent i dette forum, hvor han legger for dagen sentimenten som føyer seg inn i din lamentering over smak, Tranås, særlig disse karakteristika: "mangler intensitet, den er altfor langsom og dvelende", "for mange ubegripelig kjedelige avbrudd". Den fullstendig anonyme elvisdyrkeren skriver in extenso:

Hei, Stian.

I går leste jeg omsider ut Den rettferdige, etter å ha brukt over to uker på den (til sammenligning leste jeg fire bøker de to ukene før der igjen). Selv om jeg lot meg imponere av bokens tyve-tredve første sider, falt den fort igjennom. Det er for mye backstory, for mange ubegripelig kjedelige avbrudd fra den virkelige handlingen. Boken mangler intensitet, den er altfor langsom og dvelende, og dermed ønsker man heller ikke å lese videre. Jeg var lenge på nippet til å gi opp hele boken og heller lese noe annet.

I tillegg har du familiemedlemmer som kalles Hesten og Onkel Medister (navn som i mitt hode uttales på Salang-dialekt), noe som gir klare assosiasjoner til Isabell Allende og kanskje spesielt Åndenes hus. Når Urin i tillegg hermer etter Allendes skrivestil uten å ha hennes innlevelse og

fortellertekniske eleganse, blir det bare rett ut patetisk på den amerikanske måten. Urin er dessuten språkforsker/språkeekspert, men begår likevel noen pinlige feil. Det verste er imidlertid at hun har et veldig belærende flinkisspråk. Dette kommer spesielt til uttrykk når hun setter ting i parentes, noe hun gjør støtt og stadig, og det på mange forskjellige måter, som om hun vil understreke hvordan parentes og tegnsetting i forbindelse med dette skal benyttes. Se hvordan det skal gjøres? Skjønner du, hæ, hæ, hæ? Ser du sammenhengen mellom det ene og det andre? Se, nå skal jeg gjøre det veldig mange ganger sånn at dere skjønner sammenhengen i det, uten at jeg må si det rett ut. Slik holder hun på. Sånne bedrevitende, belærende flinkisfakter har ingenting i skjønnlitteratur å gjøre; det er forfatteren som stikker hodet frem. Ironisk nok begår hun minst en tegnsettingsfeil i forbindelse med bruk av parentes. Nei, jeg kommer ikke til å lese mer av venninnen din. Hun er ikke dyktig nok, og hun gir meg ingenting som forfatter.

1. august kl. 19:20

John Olav Oldertroen: Pussig, den anonymiserte beskrivelsen fremkaller assosiasjoner til en bestemt person, en mann jeg faktisk også har sett avfotografert sammen med de to herrer ...

1. august kl. 20:43

Roar Sørensen: Hm, skjønner ikke dette merkelige språket, og skjønner heller ikke hva datteren min gjør der nede i Østerrike. Ja, hun ses med hatt som nummer to fra venstre i forreste linje ved siden av en ytterst suspekt innfødt i rød kledning.

MENSCHEN, ÜBER DIE MAN SPRICHT

Alex Hunger,
Waldhofen

Hunger ist als Projektleiter des Waldhofner Christkindmarktes im Gespräch, nachdem die bisherige Organisatorin Barbara Prechtl aufgrund einer zu geringen Förderungshöhe durch die Stadtgemeinde abgesagt hatte.

Erich Kasses,
Thaya

Begeistert zeigten sich neben dem Wirten Fred Weber der Obmann des Musikvereins Wolfgang Bauer, der Kapellmeister Manfred Kreuzer, der Stabführer Christoph Hofstätter und die Damen Betty, Celina, Pauli, Claire, Evelyn und Vivian von den Philippinen.
Foto: Dieter Nagl

Philippininnen bei Tag der Blasmusik

Zu einem „Internationalen Blasmusiktreffen“ entwickelte sich der „Tag der Blasmusik“, als der Musikverein Vitis bei seinem Besuch des Gasthauses Weber in Jetzles auf eine Gruppe bezaubernder

Touristinnen von den Philippinen traf!

Die Damen, die aus ihren momentanen Studien- und Wohnorten in Dänemark, Norwegen und Gran Canaria just im Waldviertel zusammenfanden, wurden nicht nur von allen Musikern ins Herz geschlossen, sondern durften

auch gleich den Taktstock übernehmen und die Kapelle durch die Ortschaft führen! Für Spaß, Aufregung und Aufsehen war gesorgt!

Ihr Spaziergänger

Rufen Sie an: ☎ 02842/52882
E-Mail: redaktion.waldhofen@noen.at

Roar Sørensen sitt bilde.

2. august kl. 09:42

Roar Sørensen: Ja, jeg har spurt, men ikke fått svar. Hm, kanskje jeg får kontakte den norske ambassaden i Wien eller noe sånt.

Får håpe du kan stille som reiseleder neste gang, Tranås.

2. august kl. 09:46

Stian M. Landgaard: Roar:

Filippinerjenter på Blåsemusikkens dag

"Blåsemusikkens dag" utviklet seg til et "internasjonalt blåsemusikkstevne" da musikkforeningen Vitis under et besøk på vertshuset Weber i Jetzles traff på en gruppe fortryllende kvinnelige turister fra Filippinene.

Damene, som for tiden bor og studerer i Danmark, Norge og på Gran Canaria, hadde nettopp funnet hverandre i Waldviertel, og de smeltet ikke bare hjertet til alle musikerne, men fikk attpåtil overta

taktstokken og føre bandet gjennom landsbyen. De sørget dermed for å lage både moro, ståhei og oppsikt!

Billedtekst: Begeistret ved siden av verten Fred Weber står formann i musikkforeningen Wolfgang Bauer, bandleder Manfred Kreuzer, tamburmajor Christoph Hofstätter og damene Betty, Celina, Pani, Claire, Evelyn og Vivian fra Filippinene.

2. august kl. 22:12

Øystein Tranås Kristiansen: Jøss. Facebook informerte ikke om at dere hadde skrevet på gruppen min. Sulte en brus i tastaturet, og har vært satt ut av sult og nervøsitet. Men nå er jeg fungerende, enn så lenge.

2. august kl. 23:45

Øystein Tranås Kristiansen: Om du ikke vet hva datteren din gjør, er det ikke det verste å finne ut at hun er på Kunsthistorisches museum i Wien og er avbildet foran statuen av Theseus og kentauren. Jeg mener, hun kunne fartet rundt med en MC-bande. I disse ødeleggende ISIS-tider er det viktig å ta vare på de kulturskatter vi har. På et slikt sted ville jeg vært guide og reiseleder, men kanskje aller helst mentor eller privatlærer ...!

2. august kl. 23:51

Øystein Tranås Kristiansen: Angående brevet fra den helt anonymiserte norgesmesteren i løping, har han på samme tid rett og tar feil. Problemet med finlitteraturen idag, er jo nettopp det at den er innholdsløs. Man har forlenget fjernet seg fra instinkt og livet. Isteden har man dette endeløse displayet av teknikker og referanser til annen manns verk, som en langstrakt speilhall hvor ingen levende skikkelse har vandret på tusen år. Det blir bare dette gjenskinnet som lyser på overflaten. Man burde skrive med sjel, og for å gjøre det, må man skrive med blod. Det betyr ikke at man ikke kan ta avstikkere eller dvele ved detaljer, så lenge det ikke er nok et kjennetegn. Tolkien er jo kjent for sine lange og detaljerte naturskildringer. I grovlitteraturen, eller populærlitteraturen, som det heter, er problemet snarere behovet for intens stimuli, cliff hangeren og kontaminasjonen av moral inn i bildet. Den anonyme løperen hører forøvrig med i litteraturens grove gruppe, derfor kan han med rette kritisere finlitteraturen, samtidig som han ikke ser feiltakelsen ved å lese Dan Brown og synes at det er en "god" forfatter. Jeg fikk forøvrig en god indikasjon om dette i en mailutveksling

for lenge siden. Jeg hadde laget en slags presentasjon av Boken-som-solgte-i-tredve-eksemplarer til denne sangen, og fikk til klage at sangen i seg selv var langtekkelig. Da har man på en måte misforstått poenget med Doom metal.

http://www.youtube.com/watch?v=s0_qOxBJe-s

Ancient goddess, deity of forgiveness
Please, hear my prayer
Allow me to cleanse my sins
In the pure waters of your sacred river

Everlasting mother!
O mighty shapestress of my soul
Save my restless spirit
From eternal damnation

Jeg husker fra mine tidlige tyveår, da musikk var den kunstform jeg hovedsakelig befattet meg med. Jeg leste om hvordan rock er en simplistisk musikkform, som veksler mellom vers og refreng, vers og refreng et par ganger. På motsatt hold er doom metal og klassisk musikk et slags organisk hele som gradvis bygges opp og hvor hver del betinges av den andre. Den nevnte løperen liker også Elvis, og synes vel at ingenting slår akkurat den artisten. Befattelsen med det rent umiddelbare i musikk gir en god indikasjon på at man vil befatte seg med det umiddelbare i litteraturen, samt den tanke som virker mest slående i øyeblikket og den øyeblikkelige logiske sammenheng.

Spill av video

PANTHEIST - First Prayer

Funeral Doom metal band from Belgium (Antwerp, Antwerp (early) / London, UK (now... Vis mer

3. august kl. 00:23

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg hadde en interessant samtale med min venn Tor Ivar da jeg innviet det nye stedet jeg skal bo. Det var snakk om TV-serien Spartacus, hvor den samme handlingen kunne ses på to forskjellige måter. Du har den nå klassiske scenen hvor man hugger fienden med sverd, og blodet spinner avsted i slo motion mens man brøler med det ytterste eksess. Den samme scenen sett fra folkemengden, viser bare en mann som hugger en annen med et sverd. Dette er genialt, for det viser hvordan opplevelsen av blod, gørr og de mest grunnleggende volds og

sex-instinkter i den serien, faktisk er subjektive. For meg var det lett å relatere dette til min symbolisme, eller analogisme, om du vil. En fortellerteknikk hvor man benytter seg av dette grepet, jeg liker ikke å kalle det magisk realisme, blant annet på grunn av Javier Marias forklaring av begrepet og det begrepet selv legger opp til, det at kunsten må være realistisk og nåtidig for enhver pris, antakelig for å fjerne seg så meget fra mytene som mulig (skrev jeg ikke en kommentar til den artikkelen, monn?), vil derfor være mer etterrettelig enn om man ikke skulle åpne for menneskets instinktliv. Den som har levd en dag, vet at opplevelsen av en situasjon kan bli fordreid, og jo større prøvelse, jo større må denne forvrengningen av virkeligheten bli. Å ikke åpne for den indre analogi, gudebildet, vil være å enten nekte for den forsterkningen følelsen kan innebære på sanseintrykk, eventuelt at man nekter sine karakterer å gå igjennom store prøvelser. Det trenger her ikke være snakk om ytre voldshandlinger, men noe som er sjeleopprivende i seg selv. Den største kraft søker den største prøvelse, og derfor må den viktigste litteraturen være tett forbundet med tragedien, og følgelig, også menneskets subjektive opplevelse av sin situasjon. Man skaper spontant et eget inntrykk på grunnlag av sitt helt unike ståsted mellom ytre virkelighet, sin menneskehet og sitt frådende hav av tilbøyeligheter. For eget vedkommende har jeg tenkt å la blant annet karakteren Amar bli sett klatrende opp ned på veggene.

3. august kl. 00:58

Persei I (fortsettelse)

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Angående min tanke om et viljens skille, et lavere og høyere stadiet, så kan dette minne om de gamle vitalistene, de som mente at det var et fundamentalt skille mellom levende og dødt materiale. Ingen biolog vil bli assosiert med vitalisme idag, fordi dets komponenter ikke kan påvises vitenskapelig. Det har vel blitt laget en film om de 21 grammene som visstnok forlater kroppen ved dødsøyeblikket. Likevel, selv om man ikke kan forklare noe i øyeblikket, betyr det ikke at det ikke er der, og man trenger bare observere virkeligheten for å skjønne at det er en forskjell på et naturfenomen og et levende vesen. Igjen, forklarbarheten mangler.

Jeg hevdet jo at det avanserte viljetrinnet oppstod blant annet med kjønnslig splittelse, og spekulerte vel også i at avanserte naturfenomener, som en sol, også kunne være såpass avansert at det ga opphav til motsetningen i metafysikken og arketypeparet i sjelelivet. Men hvor oppstår dette skillet mellom avansert og lav vilje? Hvordan forklares motsetningen, annet enn interaksjonen mellom en viljeansamling og kanskje viljens ensprethet som gir spontan tilblivelse til protestviljer, så å si. Når det gjelder solen, er den jo en overøsende væren, men om den skulle ha en motsetning eller en skyggeside, et slags materielukende svart hull, så eksisterer ikke det på samme punkt i tiden. Ville det ikke da være rimelig å si at motsetningen, eller den andre formen, hva enn den er, fremkommer som en reaksjon? Eller skulle vi gå inn i ytterligere mystisisme og si at sol og svart hull egentlig finnes samtidig, men det er kun det ene som kan svinge opp til fremtredelse i øyeblikket? Det ville ignorere tidens effekt, og det faktum at en sol kan bli et svart hull, men ikke motsatt. La oss ta en amøbe, som formerer seg uten kjønnslig splittelse. Organismen er såpass enkel, at du kunne kanskje kalle det en slags naturlig funksjon. Hvis vi ser på en stein, skjønner vi at motsetningen ikke rommes i formen i seg selv, det er en ensprett vilje rommet i en enkelt form. Det samme med et ståltårn, en langt mer avansert form, det finnes ingen motsetning her. Hva da med kombinasjonen av viljer satt i en form, for eksempel et ståltårn bygget på skumgummi eller noe annet mykere materiale som skal forhindre kollaps. Materialet er satt sammen til en form av en overordnet vilje, men denne formen, eller kombinasjonen av viljer av ulik art, gir ikke opphav til noen motsetning. Er det kanskje slik at motsetningen må ha et element av væren, og at det er den stadige tilblivelse som gir opphav til liv. Det lyder rimelig, for et hjerte må slå fra øyeblikk til øyeblikk, livet betinges av en fluiditet satt i struktur. Kan da kanskje væren karakteriseres som en mykere vilje, mens en hardere vilje, som en stein, automatisk vil generere en form for seg selv. Er sollys således en massiv ansamling av svak vilje? Hvis vi forkaster motsetningen, hvorfra kommer arketypeparet vi har en gist om i natur og menneske, og hvorfra kommer splittelsen i kjønn, denne halve form satt etter en

plan? Kunne det være en forskjell på en værende sol eller naturfenomenet som væren, og væren i form av liv, der den første avløste seg selv med det annet iløpet av tiden, og der det andre hadde skjulte skyggesider alltid eksisterende? La oss si at kjønn er en motsetning, det eksisterer fortsatt som en fysisk realitet i virkeligheten, det er ikke slik at organismen først blir ett, og så noe annet. Motsetningen her er altså et spørsmål om formen som en puslespillbrikke, men skulle man også romme den form man ikke er, annet enn som de takkene på en legobrikke som ikke er fylt? Kanskje er det slik at når mennesket befinner seg i psykologisk vanry, så er det slik at det indre forandrer karakter i kraft av stadig væren, men at man hovedsakelig gjenkommer til en grunnkarakter i kraft av en grunnform? Isåfall, skyggesiden ville man kunne avvise, og heller forklare forandringen med tidens effekt. Tiden og spatialiteten ble forøvrig grundig, slik jeg har forstått det, av Schopenhauer, selv om det er mulig at dette er forutinntatt. Dette er hva jeg tenker på, for svaret er ikke så enkelt som jeg først trodde.

4. august kl. 11:28

Stian M. Landgaard: "Tiden og spatialiteten ble forøvrig grundig, slik jeg har forstått det, av Schopenhauer" - Grundig hva?

4. august kl. 11:40

Øystein Tranås Kristiansen: Er helt sikker på at jeg ikke varsles om nye innlegg nå. Antall poster er nok for mange.

Grundig ignorert, mente jeg å skrive. Det var i en overfladisk lesning av verden som vilje og forestilling at jeg fikk med meg at han skriver noe som at om man ser bort ifra tid og avstand, så er materiell fremtreden det vi forholder oss til. Denne fremtreden tar vi innover oss gjennom forestillingen og er et generert resultat av viljen, både for den forestillende og det forestilte, om du må gå den veien. Som intuist har jeg ofte ikke tid til å forholde meg til faktaopplysninger, konseptet er viktigst for meg, og jeg fikk en forutanelse om at kanskje Schopenhauers manglende hensyn til tid og avstand gjorde at han gjorde visse feilgrep med tanke på hvordan han ser formgivning og overviljer. Kanskje er det dog min feiltakelse jeg projiserer over på ham, siden motsetningens lov bare skulle kunne være gyldig, ihvertfall i dette tilfelle, dersom tid var irrelevant for naturfenomenet, i og med eksempelet med den utbrente sol.

Jeg skal oppsummere faktorene jeg forholder meg til så langt. En viktig ting er at jeg har foretatt

presiseringer både for forestillingen, en tredeling av den, sanselig, konseptuelt og ubevisst, samt for teoretiseringen av den skjulte kollektive vilje (har ikke helt oversikt her) Noe av dette materialet ligger som bilder på andre harddisker, og jeg burde få oversikt over dette. Men det er problematisk pga Windows 8, få USB-utganger, osv. Når jeg setter opp helhetsbildet, må jeg likevel ha dette i mente, for kanskje å kunne se noe som bringer tenkningen videre. Notat: Det er altså viktig at jeg bringer disse forutgående utledninger inn i debatten.

Oppsummering: Jeg mente at viljen kunne todeles, nemlig inn i en lav vilje, som er enkelt funksjonell, og søker å dominere inntil den på et eller annet vis blir tilbakevist, og en høyere vilje, som på et eller annet punkt oppstår i forbindelse med kjønnsligheten, før eller under tiden kjønn oppstår, med levende liv eller også materie, som del av en slags metafysisk lov. Dette kunne forklare visse kjensgjerninger innen fysikk og psykologi, menneskets splittelse og overgangen fra tilstand til en annen. Men, det oppstår innvendinger, spesielt for fysikken, idet vi ikke har tatt tidens hensyntaken, dessuten vet vi ikke hvor vi flytter definisjonsrammen for en gitt entitet. Det har kommet for meg at disse kjensgjerninger like gjerne kunne forklares med viljekonglomeratet, som, idet det oppstår, er istand til å bringe seg selv over i en ny form. Det formgivende forøvrig værende et resultat av motstridende viljers interaksjon. Viljen har her steget til en ny betingelse, uten å forandre grunnkarakter, noe som lyder mer plausibelt enn en helt ny fremtoning.

Så det jeg har fått til så langt, er å presisere forestillingen, foreta en interessant postulering for den kollektive vilje, samt forklare overviljens oppstandelse som den av en blind mekanikk, og til sist, forklare formgivingen som en del av viljeinteraksjonen. Alle disse faktorer kretser omkring denne motsetningens lov, som nok kanskje er et fortolkningstrinn som må bygges et lag over den rent basale vilje. Jeg må tenke på dette her, og ikke miste forutgående materiale.

5. august kl. 17:20

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Platons og den Gudstroende manns finger peker ut av verden, og ut av verden burde de gå.

5. august kl. 22:01

Øystein Tranås Kristiansen: Ja! Suksess. Alle skisser funnet og satt sammen. Alt ligger til rette for et nytt dypdykk, jeg skal blant annet skissere opp alt sammen på en stor plansje. Tenker å bruke tiden til å lese en del i førstningen.

5. august kl. 23:17

Øystein Tranås Kristiansen: Hvordan har dette seg: Kjærlighet også et uttrykk for hat, og hat det samme, at et rike grunnlagt på vold og blod, også kan være et rike av kunnskap og menneskelig fellesskap. Alt dette er fundert i viljen. Det er det postulat som jeg fremmer etter lesning idag, og som jeg nøye vurderte den foregående natt. Det viser seg at jeg kunne trekke slutninger uten å behøve å skjematISere, selv om dette siden kan være til stor hjelp. Dette anretter seg selvsagt mot paradoksalteorien.

Sartre snakker jo om hvordan menneskets vilje består i å spise eller knulle. Dette er på et nivå riktig, men det er ikke viljens grunnbeståenhet, som jeg heller vil beskrive som utøvelsen av en funksjon. Dersom noe stiller seg i veien for denne utøvelsen, vil det bli forsøkt overvunnet, inntil viljen har seiret eller har blitt sublimert i en eller annen form. Grunnviljen kan man således si består i å ødelegge alt annet som ikke er som seg selv.

Gitt viljekonglomeratet som et resultat av viljens formgivende effekt, resultatet av en rekke sublimerter viljer, oppstår dette nye behov som Sartre snakker om. Bestående av men ikke definert av viljen på sitt grunnleggende trinn, det er en forandring i betingelse. La oss for ordens skyld inntil videre isolere dette til det levende liv. Hva er det den spisende effekt gjør? Jo, viljeentiteten bevarer sin form ved å tilføre den energi fra andre viljer. Man bevarer sin væren, en væren oppstått av interaksjonen mellom flerfoldige viljer. Viljekonglomeratets knullende virksomhet innebærer en videreførsel av formen, en kopiering av det samme konglomerat, selv om bildet kompliseres ved introduksjonen av halvformen, kjønn som konfliktskapende effekt, hvor, for å gi en kort postulering, den opprinnelige form (kvinnen) kun lar seg impregnere av den mest dugelige ekvivalent i mannen. Således får konglomeratet en viss avpassning til den forandrede betingelse.

Totalbildets likhet til den gamle hinduistiske inndeling er slående. Grunnviljens misjon er å ødelegge. Dette er i tillegg den mest basale funksjon. På et høyere trinn har vi spisingen, tilførselen av energi og bevarelsen, og kopuleringen, altså skapelsen inn i en ny form. Ødelegge, bevare, skape. Inndelt for livet i rekkefølgen for sin oppståenhet. Essensen for grunnvilje, siden konglomeratet, siden det avanserte levende liv.

Et levende konglomerat benytter seg av forestillingen for å manøvrere seg og for å ivareta sine grunnfunksjoner. Jeg må be om at vi per nå ser bort ifra den totaliserte forestillings effekt, og

sublimering gjennom ressentiment, inntil funksjonen er snudd på hodet. Det er, tross alt, fallgruber for hvert trinn. Viljens tre trinnvise beståenheter er således grunnlaget for forestillingens flerfoldighet i alle ting. Så, den entitet som hater, har altså støtt på et konglomerat som er mektigere enn seg selv. Man kan ikke spise det, og ikke ødelegge det, og således vil man søke å bli påført denne overveldende entitet. Man vil, idet hatet fremtrer, også stille seg lagelig til for å bli det hatede. Likeså, den entitet som føler kjærlighet, vil søke og kopiere seg selv over i det konglomerat man står overfor, og i prosessen, utslette det. Skyggesiden i alle ting forestilt består i at for en entitet, kan ikke viljens tre grunnfunksjoner, idet de har oppstått, ikke eksistere uten sine andre forutgående betingelser. Med andre ord, den rene kjærlighet er umulig, fordi kjærlighet bygger på ødeleggelse og siden egennytte.

Utifra dette har vi lagt et solid fundament for paradoksalteorien innenfor den menneskelige psyke. Det er en viljens grunntendens som viderebringes gjennom den sublimerte forestilling, for, viljen kan ikke være annet enn enkel, bare satt i avansert form. Hva da med å anvende dette på en bredere metafysikk. Her må jeg si at jeg kom til noen konklusjoner, og noen tankemessige stoppesteder som det vil være interessant å forfølge videre.

6. august kl. 17:26

Stian M. Landgaard: Kopierer og paster alt det der inn i masteroppgaven min.

Neida, men det er veldig godt fremstilt. At viljens grunnfunksjon faktisk er å ødelegge alt som ikke er som deg selv, er det ingen moderne filosofer som våger å si, de snakker i verste fall om "ekspandere" og "dominere", men slik må det jo være. Dog, i den massive fluksen av viljer er det nok oftest dominans fremfor destruksjon som blir resultatet, og således har vi en tilsynelatende bestandig væren hvor ulike viljer eksisterer side om side i en tilsynelatende harmoni.

6. august kl. 17:45

Øystein Tranås Kristiansen: Agreed. Den ene vilje overvinner den andre, og den svakere vilje slutter seg om den sterkere, som mose på sten. Vi har de første antydninger til et konglomerat.

6. august kl. 17:55

Stian M. Landgaard: "Ødelegge alt som ikke er som deg selv", ja ... Åpenbart freudiansk. Mose på

sten er et godt bilde, mosen kan ikke ødelegge stenen, og stenen kan ikke ødelegge mosen.

Naturvitere snakker en del om parasittparadigmet som den drivende evolusjonære kraft, jeg leste en bok, "The Red Queen" som ble anbefalt meg av Aslak Nore da vi var brothers-in-arms etter mitt uhyrlige blogginnlegg om "Min kamp 2". Åpenbart at det kun er nok et uttrykk for viljen. Både parasittismen og broismen.

6. august kl. 18:08

Øystein Tranås Kristiansen: Så er spørsmålet, kunne vi anvende denne paradoksalloven, rommelsen av motsetningen innenfor en videre metafysikk? Den foregående natt spekulerte jeg veldig i naturfenomenet og dens beståenhet kontra det levende liv, og fikk jo bildet ytterligere komplisert av den kjønnsløse amøben. Vi får anta at kjønn og halvformen blott er en mer avansert form for kopiering som konglomeratene har kommet frem til. Jeg spekulerte videre i hvordan et konglomerats underkastelse artet seg, stilt overfor en mektigere entitet, er det slik at konglomeratet selv ønsker sin overvinnelse og legger an til dette, eller er det slik at det er den overveldende entitets faktiske handling som bringer dette frem? Det blir nærliggende å tenke på kvinnen. (Som sagt, det synes slik som at kvinnen velger å underkaste seg den sterkeste entitet. Det er del av hennes form å legge opp til sin egen overvinnelse.) Dette var særlig relevant da jeg tenkte på naturfenomenet. Kunne det tenkes at et naturfenomen satt overfor et annet ett, ville søke og kopiere seg selv over i det annet.

Svaret er umiddelbart sett, nei. Dersom vi skulle analysere naturfenomenet, f.eks. en overveldende sol, om det nå er en ansamling av svakere viljer eller en sterk vorden (avhengig av begrep og fortolkning) så blir det klart at denne kopierende effekt ikke er mulig. En enkeltvilje i naturen vil kun utøve seg selv, og blir definert og formgitt av motviljer (den enkelte sten) Satt overfor andre naturfenomener, vil formen kun søke å sluke dette andre til seg selv, slik som planeten Jupiter og en sol drar materie til seg og gjør det til del av seg selv. På dette trinn bevarer entiteten altså sin form. Men selv om sol og planet nok skulle kunne effektere og forme visse andre viljer, vil en kopi inn i det andre ikke være mulig. Utifra dette syn, vil kun paradoksalteorien kun være gyldig på to av trinnene, nemlig det ødeleggende og det bevarende, og motsetningen skulle bare være virkende i interaksjonen mellom de to. En entitets nærvær, gitt naturens relativt enklere former, skulle derfor kun gi mulighet for ødeleggelse og bevarelse, en ytterligere forsterkning av de respektive former. Motsetningens lov blir derved redusert til en enten/eller effekt, eller en endeløs variabilitet innenfor dette. Her kommer jeg likevel frem til to interessante tanker. Den ene er dette. Amøben kan sies å ha minimal forestilling, men kopierer seg selv på enkelt vis. Jo mer avansert det levende liv blir, jo

større synes dets forstillings rekkevidde å bli, og det er forestillingen som kan romme det utvidede motsetning, noe som jeg selvsagt forstår springer opp fra avanserte viljekonglomeratet, øyne, øre, prestens hode. Motsetningens lov synes derfor å være betinget en slags forestilling som springer utifra den avanserte form. Tanken går nå i mystisismens retning, men hva da om universet i seg selv bestod av slike avanserte former, overkikadorer som kunne henlede til en slags forestilling. Jeg snakker her selvsagt om en slags overvilje. Kunne det uendelige antall av naturens soler som kretser omkring hverandre, bare istand til primitiv interaktivitet, kanskje være styrt av en større planmessighet? Det er en besnærende tanke. Men inntil videre, finner jeg ingen beviser for dette, selv om det er noe jeg ønsker å forfølge videre. Kanskje finnes det noen hints i naturens formers interaktivitet. Riktignok har jeg kategorisk avvist denne mulighet gitt formens dannelse nedenfra og opp, fra minste komponent til det store konglomerat, som en del av mekanisme. Universets planmessighet, om det er noen, skulle på samme vis være del av en blind mekanisme. Men kan denne mekanismen overstyre bevegelsene, på samme måte som forestillingen danner helt ny betingelse for en organisme? Jeg finner det lite sannsynlig.

6. august kl. 18:20

Øystein Tranås Kristiansen: Ut ifra alt dette, blir det morsomt å kondensere det slik: Menneskets vidde og paradoksaltitet ble mulig da man introduserte det element man kaller kjærlighet. Det er et kjærlighetens paradoks.

6. august kl. 18:21

Symposium XV

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg må si at løpinga fungerer godt for å løse opp nervøsitet. Det indre beist er mettet. Snart har jeg nok en kropp som dette.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

6. august kl. 22:34

Øystein Tranås Kristiansen: https://www.youtube.com/watch?v=v_5mzNg3Jxw Denne videoen viser det første møte med en Amazonas-stamme. Det er første gang de møter andre mennesker, annet enn ved å bli skutt på. Ved 1:53 går tankene til Freuds Totem og tabu. De gnir seg under armene og blåser mot tilskuerne, som for å forsikre seg om at de er mennesker og ikke ånder ved å utsette dem for kroppslighet. Det er en fullkommen magisk tankegang. Sektlederen Jim Jones uttalte jo: "If you see me as your friend I'll be your friend. If you see me as your father, I'll be your father. If you see me as your god, I'll be your god." Her ser vi den løpske forestilling i people's temple. Seeing is believing for det mindreverdige sinn. Hvordan skal vi da se det religiøse menneske? Som et sidenotat ser vi igjen sammenhengen mellom forestillingen om en farsfigur og en allmechtig Gud.

Face to face with isolated Amazon tribe in Brazil

Isolated Amazon Tribe Makes 1st Contact with Outside...

youtube.com

6. august kl. 22:41

Øystein Tranås Kristiansen: Iløpet av den nærmeste tiden bør jeg skrive kapittelet "Om å leve et epos." Har glemt enormt mye av det jeg skulle si, men husker hovedsammenhengene. Jeg skylder ettertiden å inkludere dette.

6. august kl. 22:41

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Alt som ikke dreper gjør meg mer av det jeg allerede er. (INTJen blir mer målrettet, INTPen får hyperaktivert sine perspektiver) Blir jeg ikke mer, er jeg i sannhet drept.

7. august kl. 11:35

Stian M. Landgaard: Jeg subscriberer til INTJ-effekten.

7. august kl. 12:02

Stian M. Landgaard: Skjønt, hva det vil si at INTP'en får "hyperaktivert sine perspektiver", turde utdypes.

7. august kl. 12:02

Øystein Tranås Kristiansen: Hadde du bare visst hvor mye smerte de ordene innebar. "Utdyp." Slik kan man ikke spørre en mann som taler med gudene, uten at han må bære byrden av kosmos. Som orakelet i Delfi sa: Ikke press meg, ellers kommer jeg til å lyve. Men alt tatt i betraktning setter jeg pris på forespørselen, eller inkvisisjonen, jeg skal derfor foreta en siste kraftanstrengelse før teppet går ned (mer om det siden)

Hvis vi ser dette i lys av viljeteorien som nylig ble presentert, er den vi er et resultat av viljens strukturering. Det er derfor vanskelig å si hva vi er, og hva som er blitt til, men på et tidspunkt har vi altså blitt til noe, vi har dannet en personlighet, en identitet, en persona. Når da denne vår kjerne angripes, blir utsatt for det ytre press, må strukturen enten bli sterkere, bli hyperaktivert for å forsvare seg, eller oppløses. På samme måte som et menneske har antatt en form, kan heller ikke de indre kammere bli til redusert, bli mundanisert, uten at døden inntreffer. Med ordene til de gamle kinesere, en mann burde dø som en bristende diamant, ikke gi etter som en kullklump. Og sannheten er at diamanten aldri igjen kan bli til kull. Hyperaktiveringen jeg har snakket om, er kun et lag av fortolkning over viljen. Om det ytre press kommer og sier: Dette får du ikke være, eller: Jeg skal ødelegge deg, vil ens indre si: Om jeg ikke får ha dette, skal jeg ihvertfall være det! Dette uttrykkes f.eks. i kunsten, som er en ytre representasjon av det indre liv. Det området som angripes, prosjekteres dermed med motsatt fortegn. Jeg skal nå gå litt inne på dette. Men først vil jeg kort presentere de hyperaktiverte perspektiver. Forskjellen på INTP og INTJ er jo:

INTP - INTJ

Ti - Ni

Ne - Te

Si - Fi

Fe - Se

En INTP er først og fremst en tenker, og har tenkning som hovedaktivitet. Om han angripes, vil han altså tenke enda mer, da i form av å skape konsepter. En INTP står derfor i fare for å konseptualisere seg ut av verden. Skulle han ikke få tenke, ville han slutte å være til. (på en eller

annen måte) Og antakelig er det kombinasjonen av indre intuisjon og ytre regeltenkning som gjør at INTJen blir så målrettet.

I alle tilfeller, min lammelse er jo et resultat av at jeg nå må ta innover meg selve firmamentet. Jeg har blitt en åndens Atlas. Enhver forstyrrelse, stimulans, mas og gnål, vil bare sørge for å plage slik en mann. Uansett. Sett i et bredere perspektiv, er det jo slik at alle ens trekk forsterkes (ved det ytre press) Jeg har også vært preget av den indre sansing, eksempelvis. Man kan ikke forandre dette, å dismantlere sin person. Man kan kanskje kanalisere kraften i annen form, men aldri forandre kraftens essens. Jeg gjentar det jeg før har hintet til, engelske filosofer og deres tabula rasa er en forbrytelse mot menneskeheten. Man burde ha vunnet noen verdenskriger slik at dette konseptet ikke fikk forrang. Man er det man er, og kan ikke være annet. Jeg burde forøvrig skrive et eget kapittel i protest mot tabula rasa. Det er viktig å være strukturert.

Men hvor var jeg? Jo. Den siste instans jeg vil nevne, før jeg går rent historisk til verks, og siden går til grunnfilosofien, er dette, noe som på sett og vis reverserer alt det jeg tidligere har sagt (ser du nå min lidelse?) Den hyperaktiverte prosess vil jo skape en ny betingelse, men, til mine konsepters redning, da innenfor det område, den struktur man allerede er i besittelse av. Her vil jeg peke hen til min egen tenknings historikk. Hvordan kan jeg si det, uten å si det rett ut? Da jeg gikk bort fra barndommens rene eskapisme og lek, gikk jeg gjennom stadiene, alt i den ytre bevissthet. I nitten tjuårsalderen var jeg moralist, så, en pur mystiker og symbolist. Dette fortsatte frem til alder 24, da jeg igjen gikk rasjonalitetens veier, med først en moderering av tidligere sybmolveide, og siden en sti inn i Habermas og Aristoteles. Men lo! Det var den ytre verden! De førte meg bort fra dumskapen, javisst, men var også for overfladiske. Siden ble jeg påført Nietzsche, som en kontinuasjon av tidlig flirtasjon i tyveårene. Nietzsche er antakelig den mest treffende, han forklarer den rå materialitet, uten å bli sirkulær. Etter det, ønsket om å overvinne Nietzsche, først med en gjenkomst til mystisismen og symbolismen, så, i form av Jung, en rasjonell forklaring på disse to nevnte størrelser. Så, tanken om en synkreti mellom Nietzsche og Jung, en mer dekkende spesifisering av deres respektive styrkepunkt, vilje og forestilling, Alt dette for å skape en mer helhetlig filosofi. Hva har skjedd her? Jo, strukturen ble aktivert, hyperaktivert, og antakelig, dette ytre press gjorde at jeg ikke kunne forbli tilfreds med standpunktet ad i dag. Hadde moralismen ledet meg inn i et harem av kvinner, hadde symbolismen gjort meg til en superkriger, ja, så ville jeg valgt det. Men på grunn av min lidelse, diamantens forbannelse, måtte jeg stadig fortsette videre, til jeg ble ett med gudene. Man burde aldri misunne en profet. Han hadde en større lidenskap enn deg, og kunne ikke utøve den. Her også er et viktig poeng. Velsign ikke hånden som slår deg. For denne hånden er bare et angrep på den opprinnelige viljen, den store lidenskapen. Mitt unge selv var altså

enorm i lidenskap, og siden jorden ikke kunne romme min lidenskap, måtte jeg opp i sfærene. Fiendeveldet har egentlig intet med saken å gjøre.

11. august kl. 01:21

Øystein Tranås Kristiansen: Går vi historisk til verks, ser vi det forsterkede ønskes mekanikk klarest representert gjennom religionen, da forstått med sin opprinnelige latinske betydning, respekt for gudene, og ytterst sett, å lese og observere grundig. Kunsten og religionen er egentlig en og samme størrelse, og dette uttrykkes best i historisk tid. Nå er både kunsten og religionen blitt motbydelig i både fremtreden og den indre dynamikk. I møtet med verdens sletthet, all stygghet, skitt og mundant, skapte man altså i gresk tid dette motsatte fortegn kanskje i ennu større grad enn forgagne tidsaldere, man skapte idolet, det greske eidolon, bildet, en variant av eidos, utseende eller skikkelse. Man hadde den vakre ungdommen eller den yndige Venus som uttrykk for sin viljes aspirasjon. Ethvert angrep ville bare føre til et sterkere ønske. Man kan endog si at dette ble hypererratisk i senantikkenes Sol invictus, i en nedgangstid hvor man drømte opp en skikkelse som var mer uovervinnelig enn Zevs. Jeg vil si at dette representerer en tydelig pekning og anvisning mot kroppsligheten. Overalt hvor slettheten var, den kroppslige sletthet, søkte man trøst i det man egentlig ville, det villede villede. Kroppens uunngåelige sletthet ble sublimert inn i statuens fullkomne linjer.

Dette er tatt fra notater.

"Kristendommen. Så mye som jeg hater å innrømme det, den ga oss samvittigheten, noe annet enn kun det prosjekterte, hyperaktive bilde kun, det at kropp er kropp og kropp alene. Hva er det den hyperaktiverer? Den nye dybden. Det at man istedet for å bli slått sønder, kan danne en ny struktur."

Et hjortedyr i skogen som halter rundt med brukken fot, kan aldri bli helt igjen. Uansett ønske eller aspirasjon, enhver sublimering ville bli møtt med virkelighetens grusomme hardhet, da uten engang vissheten om at slekters gang skulle oppta den skikkelse man hadde eller skulle ha, uskadet eller ung. På et tidspunkt blev fattigdommen så stor, ens verden så preget av pestilens, prest og usselhet, at bildet, selve idolet falt på sin egen urimelighet, det ble avslørt som hult, bygget av menneskelige hender.

"Their land also is full of idols; they worship the work of their own hands, that which their own fingers have made.

Hva er dette? Mennesket som kilde. Vet du ikke det? Hvordan ser man denne historiske utvikling? Jeg har ikke tenkt så meget over svaret, jeg trodde det skulle komme villig til meg, og nå, mens jeg skriver, kan jeg ikke tenke. Dette gjør jeg senere, om bare skjebnen er favorabel og jeg slipper å gå tilbake til slaveåket. Jeg er klar på dette: Inngåelsen i det vilje-paradigme jeg har utdypet.

Virkeligheten kan som kjent ikke lenge holde stand mot den ide hvis tid har kommet. Dette er et brudd! Der hvor struktureringen tidligere var anrettet mot den man ønsket, så at man ønsket det ennu mer, er det nå en forsterkning av den slette tilstand. En refleksiv internalisering, altså, det vi kaller refleksjon, av de kristne først utført med kroppen. Der grekeren var full av selvtillit på sin kropps vegne, skapte det eksterne bilde utledet fra det indre ønske, var den kristne viss i sin hjelpeløshet, og tok denne hjelpeløshet innover seg i møtet med så nær enhver makt som kunne kreve strid. Er dette en gave? Hvorledes? Her har jeg en tosidig betraktning å komme med. På den ene side, lar den tenkere som meg være tenkere, på tross av at man ikke har en herregård, slaver ved sin side og horer og jomfruer i sin seng, man kan på sett og vis tenke gjennom lidelsen, ikke overskuddet eller forestillingen om et overskudd. På den annen side, åpner det sjelens dybde, hvor den ytre verden blir skrevet inn i ens sjel, istedet for å straks kastes ut i verden med motsatt fortegn. Kristendommen var altså den nye mykhet, avgrensningen av strukturen som skulle tillate en å bygge mot en ny høyde. Like lite som man er en Brutus med klubbe, er man en skrøpelig asket stående på en fot på en martyrsøyle i Syrias ørken, men man har begge disse egenskap. Prosjekteringen av det indre ønske, viljens ønske, og en indre refleksjon av virkeligheten. Hva er resultatet? Det nye kombinatorum, den som kan både utøve sitt symbol og se det på avstand. Ikke bare det, for det blir for vitenskapelig. Jung var jo på mange måter en komisk figur i sine vitenskapelige betraktninger rundt egen lidenskap, nei. Det er interkonnektiviteten mellom viljen og dets mest primitive former for analogi som fremkommer med det indre øyne, den drømmende forestilling, og forestillingen som maktmiddel. Der hvor kristenheten projiserte sin sletthet for all verden å se og dermed, være, kan den nå mer avanserte, skapte vilje ville påføre det myke omkringliggende følgende skrift, skriften om seg selv, og således skape kontinuitet, en lengervarende væren. Grekerens iboende sunnhet, altså, og kristenmannens metode.

11. august kl. 03:25

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: For å utdype viljestrukturen, gikk viljen, fra sitt opprinnelige trinn som ødela all motstand, vi kan kalle det viljen som overvinneren i form av tonen eller lysstrålen eller den av strukturen avgrensede stenen, en vilje, slik det er, med en stivnet vorden,

altså en slags væren, til den spisende entitet, planeten eller slukeren, som gjorde det overvunnede delaktig i seg selv. Dette ikke gjennom å forandre viljens grunntilstand, men ved å skape en ny tilstand i samvirket mellom mange viljer. Siden fikk man viljekonglomeratet som ikke bare spiste, men som kopierte seg selv over i det annet, og i prosessen ødela det. Viljen som den skapende sprenger, så å si. Siden lærte viljekonglomeratet å utnytte sin forestilling, ikke bare ved å bruke den for å manøvrere seg selv, men å påføre selve sin forestilling på de andre, og ved det, anta deres viljesdrakt. Dette er den ypperste viljeutøvelse, siden den kan virke over de mange over lange tider, der selv Gengish Khans parringsakt med tretusen kvinner stilles til forlegenhet. Sivilisasjonens forestilling har preget og formet sine innvånere i henhold til forgagne menns vilje. Det horrible, vi har blitt som dem!

11. august kl. 03:40

Øystein Tranås Kristiansen: Interaksjonen mellom disse viljens sublimerte deler er nok av en viss viktighet. Det ene går jo ofte på bekostning av det andre.

11. august kl. 03:45

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: "There is nothing new except what has been forgotten. – Marie Antoinette." Det måtte selvsagt en kvinne til for å si de ordene, og det er fullstendig riktig. Alt som skjer i menneskenes verden er del av det ubevisstes innhold som får eller ikke får forrang, og nøkkelordet er her forrang. Kvinnen kjenner best til og er portvokter for dette indre, for det er hos henne dette kaos mest sprenger på. Fra notater:

11. august kl. 03:50

Øystein Tranås Kristiansen: "Kvinnen. Hun er en naturkraft og en forestilling for å oppnå kontroll. Jeg husker jeg så på TV, slike hjelperinner og frelsesarmekvinner med 60 år gamle alkiser. Hun elsker dem ikke, for hun ville aldri ligget med dem, er hun aldri så blid og smilende. Hennes godhet kontrabalanserer hennes egentlige forakt. Godheten er forvrengt hat, en måte å få makt på. Du skal holde deg unna kvinnelig omsorg. Kvinnen er så moralsk at det er også nødvendig for henne å undertrykke andres natur med sin moral. Dette ekstrembildet av det samfunnsmessige konsensus. Det er en grunn til at man før ikke ga kvinner noen definisjonsrett. - Forbyr menn å begjære tenåringsjenter, eksempelvis, når dette er den seksuelle prime time, for kvinnen."

11. august kl. 03:53

Øystein Tranås Kristiansen: Antoinette hadde helt rett. I Frankerig hadde man en gang fremhevet adelen, men nu kom slavemassene turende frem og hogg av henne hodet. Dette var fordi man hadde prioritert det ene fremfor det andre (en syklisk artsvilje) ethvert usselt instinkt fremfor styrkens tankegang. Gitt at betingelsene forandres for det ubevisstes innhold, er det på grunn av menns strukturering av de selvsamme krefter, i form av gresk billedhogger og kristen asket, en form for værendegjører av kreftene, men det er de samme krefter som alltid virker inn.

11. august kl. 03:57

Øystein Tranås Kristiansen: Til og med med mammaismen skjønner jeg er dette: Min påtvingelse av et ideal overfor kvinnen. Jeg søker å gjøre henne til noe annet enn et monster. Og saken er jo, det virker, for naturkraften elsker jo å øses i en eller annen struktur, slik det er, enhver struktur. Det er på tide at de gode menn fører pennen igjen, slik at den sletthet Antoinette måtte oppleve snues om. Bli den ytterste vilje, den som kan forme og skrive på de andres mykhet, kvinner og de lavere menn, noe som gjelder for 99,99% av befolkningen, egnet kun til rutinearbeid og sludder.

11. august kl. 04:00

Øystein Tranås Kristiansen: Kunne ramponert dere med et brøl fra underverdenen, men det får vente til utgivelse i plastperm. Tar kvelden. Skal imorgen komme med et sørgekvad.

11. august kl. 04:07

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Persona-masken er på sett og vis det gjenskinn som skapes i møte med samfunnet på utsiden, og det er det grunne vann som best kan fylles med lys. Noen blir ikke til annet enn dette lyset, som stråler ut fra tv og dataskjerm. De kan si: Jeg er dette andre.

11. august kl. 12:49

Øystein Tranås Kristiansen: Var i ørska da jeg skrev dette med hyperaktivering. Må lese over siden. Men jeg glemte å si at arbeiderbarn som blir angrepet, bare vil drikke og pule enda mer. Løsningen er alltid enkel når man selv er enkel. En materialist trenger bare tjene penger og omgi

seg med komfort. Det har mer og mer kommet frem for meg at jeg ikke kan delta, at jeg ikke kan dyppe foten bare litt i dette giftige vann. Man søker å være seg selv, først og fremst, ikke arbeider eller materialist. Igjen, presten må få lov til å være en prest.

11. august kl. 12:51

John Olav Oldertrøen: Men selv prester trenger jordisk gods, og ikke minst: mat, drikke, pels, samt en katedral å utstøte sine buller fra.

11. august kl. 13:00

Øystein Tranås Kristiansen: Fra notater. Dette i relasjon til min elvelignelse. Jeg må legge fra meg stoff så jeg kan tenkte fritt. Forkortelser er fordi dette er mobilnotater.

Ser solen glitre i vanet. Bare et gjenskin. Mn dt gjenskinet er så nektig at dt har git grunnlag fr alt liv på jrdn. Jeg er en plaget stakar, fanget av de langstrakte skygene kastet av en enå uopdaget sol. Gud snakker til meg, og nå for hver dag, er hvert mitt foretakende gudomelig. Fra dette fattige sted, dette fortvilede sted: når jeg luker øynene, ser jeg den sane moder. Jeg gjør mørket til min mor, lyset til min far, og dg til min sønn. De sm viner. Tatt av strømmen, og langt der nede vil de drukne i et meningsløst hav. Jeg, jeg svømer op elven, og derfor måles jeg sm slett. Jg sr hodene drs dype forbi mg Mn det er min egen styrke sm bærer mg mot livets utspring, dn sane formgiver, ophavet til ale ting. Snart vil jeg være tvunget tilbake til dt forflatede liv, for musklene mine er trete. Der akter jeg å byge mg en høy trone sm siter fast i elven. Dr skal jg site, intil jg tar tiv å svøme igjen.

11. august kl. 13:16

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg bør antakelig introdusere min metafysikk med Da Vincis ord om menneskekroppen som speilende landskapet. Nå skal jeg gi meg med det erratiske. Får bli mer dyptgående siden.

11. august kl. 13:19

Raseriets dal

Nå er tiden kommet for å stå frem og vise ansiktet blant ansikter, selve endepunktet i galleriet. Jeg har sett støvet reise seg og senke seg gjennom tidsaldrene. Øynene mine er ishav hvor alt blir rensset rent, hvor din synd får sin forlatelse, blir vasket av med drap. Ørene mine vibrerer fortsatt av fordums trommeslag, jeg har hørt de mange stemmer, de har sunget til meg med en sirenesang fra hver del av jorden som har hull og sprekker. Visdommen er festet til min panne, og se, det er et merke, en port, som fører ned til selve underverdenen! Munnen min, et mektig gap. Fingrene mine tilhører Tiamat, og er av hennes mange fiskehaler, de er kaosfingre som oppløser alt. Jeg løfter min maske av, den tyngste byrde, og sann mitt navn er Kronos, herren over tidsaldrene. Og du har fornektet meg og fulgt falske guder, fra Olympus' tind til nasareerens ørken, like frem til Mekkas innholdsløse kube. Nå må du frykte, for nå vrededes jeg stygt. Her lyder dommens drønn og min kaossang! Vit nå at jeg er eneveldende.

Jeg skal reformere den ganske menneskehet, og følgelig må hvert enkelt menneske rearrangeres. Med motorsag og sirkelsag, danderer jeg alle ting til mitt velbehag. Jeg heiser deg opp med kjetting, lemmene spredd, og således starter mitt virke. Munner skal sys igjen, slik at all kommunikasjon må foregå med en slegge og sleggens slag, i en endeløs ring av de pinte og forpinte. Lemmer skal avkappes, slik at hodet kan få en krone av armer, og i hver hånd skal det holdes en sten, en Palantír eller romersk krystall, hvori jeg kan se fremtiden. Rundt hoftene skal det bygges en krans av føtter i ring, så skapningen kan bevege seg i alle retninger, snu om og vende om hvorenn jeg befaler det. De lemløse skal få følge sin sanne natur, og forflytte seg ved å rulle seg rundt eller krype på buken. Deres eneste sanseorgan skal være tungen, og skitt og fitte skal slikkes med samme vigør. Alt skal foredles som druer, og som druer skal dere kjærlig trampes under føttene, til dere går i oppløsning og renner bort, inn i de tidløse former som venter, de jeg tilvirket for så lenge siden, og se! Jeg gjør dere til den edleste vin! Som Igigi tramper jeg istykker hoder og sprer deres innhold utover, jeg hopper og danser gjennom et hav av lik. Hjerner skal blottstilles så de blir mer mottakelige for inntrykk, og hud og kjøtt skal renses av for å komme ned til kroppens hinne. Alt ved deg skal være en jomfruhinne og dirre i forventning i påvente av min inntrengning. I mitt parteringskammer skal det høres jomfrujammer og hammerslammer om hverandre, og romerske nagler skal slåes inn i de mykeste folder, til blodet spruter og kundene pruter på slavemarkedet, en Vestaljomfru omdannet til en gapende port, og kundene må ikke flås! Enhver funksjon må fylles, ellers er det en forbrytelse, og hvert et dirrende lem skal stikkes inn i en åpning, til menneskeheten er et tog, enn larve med mange ledd utgjort av mennesker i forvridde geledd. Mine kjærtegn er tortur, og min kjærlighet er holocaust, og jeg gråter av min uendelige godhet når jeg sprer min ild om i verden. Jesusmannen

skal spennes ut som et telt og stukes med hodet først dypt ned i jorden.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

12. august kl. 17:13

Øystein Tranås Kristiansen: Ingen mann kan stå foran meg og snakke, eller være nært meg i det hele tatt, uten at jeg må slå ham ned. Jeg stikker ham i magen med Odins spyd, og bruker tennene som halspryd. Velsignet er kniven, for den snakker mitt språk, og velsignet er de steder hvor våpnene samles, for det er stedet hvor sannheten nedfelles med den sanne skrift. Det er de steder hvor engler med mørke vinger reiser seg, og under deres skygger finner bataljene sted. Selv sitter jeg under en skjerm av menneskehud, en Ares om det noensinne var en, og nyter den vinen jeg laget, vitae og den reneste drue. Jeg vil tåle den som reiser seg, som tar del i bataljen, men jeg vil aldri tåle den som sitter, og sitter fast. Verdens troner skal stenkes med blodet til de titusende krigsherrer. En dobbeltbladet øks vil gjøre det så, vil gjøre det slik, et faderdrap mot hver mann som fikk bli en fader. Hver mann sin egen Attila, hver herre en Gengish Khan, de skal avløse hverandre i en tordenstorm av hovtramp, og øverst blant disse skal råde den hornede gud. Han skal åpne portene av bronse til Magog og Gog, slippe løs det usigelige, og alt som er skal omdannes til en storm av fluer. Tilbake skal stå kun en villmark av gresstuer og myr, og der skal luske ulver og hunder på lur etter et kjøttbein å naske til seg, og i de tomme ørkener skal sjakalene le og parre seg, og alt skal bli

som det var, og fylles med den formen jeg har latt størkne. Minotaurens labyrint skal senkes over jorden, og alt skal bli til del av denne labyrinten, orden oppløst i det mest uhåndgripelige kaos. Der skal prustende monstre jakte ned dine barn og oldebarn, lenge etter at du selv ble innhentet. I slikt et kammer finnes ingen lover, ingen skrift, og de eneste vismenn skal være de som sitter i huler dypt under jorden og skriver på veggene med sitt eget blod, og gale menn skal sitte på søyler og se på blodrød solnedgang. Intet idol er gyldig, foruten at det stenkes med det blodige offer, og okser skal slaktes og altere skal styrtes ned, hvis det ikke har et gapende gudebilde. Al-Uzza skal være den rådende gudinne, og de firehundre kristne jomfruer skal bringes frem for henne årlig og settes under slaktekniven slik at hun kan drikke seg utørst. Hun skal være evig ung, evig enerådende hver gang hun senkes ned i dette blodbad, og der skal grevinne Báthory også sitte, den fremste av jordlige kvinner. Hitler og Machiavelli skal gjenoppstå fra helvete og piskes rundt som hunder, for deres skam er at de ikke var blodtørstige nok. De lot seg forføre av den falske skrift, og som permer skal de taes fra hverandre, rives fra hverandre. Alt som har innhold skal bli innholdsløst, fylles med den sanne pust. I mitt bryst vokser en vrede, der vokser det en vulkan, og dets kaosarmer kan ikke holdes tilbake. Min panne åpner seg! Min sannhet er klar!

Ingen kvinne kan noensinne åpne munnen eller være til, uten at hun har blitt, kommer til og er forevig voldtatt av min overveldende gunst. Generasjonene skal forenes, idet mor og datter og oldemor atter sammenføres til en evig arketype, og den ene kan ikke taes uten at den andre haes, om nødvendig ved å graves opp fra en grav. Beinrangel og skrangel side om side med det minste spedbarn. Hun skal hales etter håret gjennom gatene til mitt gyldne palass, hvor slaver og paver skal bivåne konsumasjonen av mitt bryllup til alt av kvinnekjønn. Jeg sikrer meg deres jomfrudom ved å ta gravide kvinner, foster og misfoster blitt til kvinne i sin egen mors liv. Mitt harem fyller jeg med kun de store blant kvinner, og jeg kjører rundt med kattevognen idet Frøya horer seg ut til syv dverger. Jeg skal besøke de mange øyer, og la meg kjærtegne av det afrodisiske bølgeskum. Fremst av disse skal være den svartøyede Hera, hun skal bli min dronning og bivåne slaveskarene som marsjeres lenket gjennom helvetes porter, og fra dem skal hun plukke ut de fyldigste druer og de reneste perler, og le mens jeg ødelegger dem for alltid. Jeg skal krone henne og kysse henne, holde henne høyest av alle. Og hun skal skjenke meg en prins og alt det mørke som noensinne har vært til. Vi skal heve det opp til evigheten og fylle det med helvetesilden i våre hjerter. Hun er en furie, en harpie, se hvor hun danser rundt meg allerede nå!

12. august kl. 17:10

Øystein Tranås Kristiansen: Når det gjelder barna, elsker jeg dem alle. Jeg er kjempen som står

ved bønnestengelen, og skal kjærlig sanke dem inn, fylle dem opp i et garn. Bønnestengelen fører opp til himmelen, vet jeg, så den knekker jeg av, og ødelegger med det alle små løgner de har blitt fortalt. Istedet bruker jeg stengelen som en pisk, for barnets himmel ligger i pisken. Garnet skal jeg slenge rundt meg i stadig større hastigheter, og kaste min barnefangst ut over all verden. De må bli til edderkopper, og klamre seg til vegger, hver sten og elvekant. Øynene deres må vokse ut på stilker, for de må se bedre, sanse bedre, for å unnsnippe de uhyrer jeg lar forfølge dem. Og de skal gjemme seg i kriker og kroker som insekter, bare sett i noen øyeblikk, før de smetter inn igjen. Noen av dem gjør jeg til arbeidsmaur, og de må marsjere i lange rekker. Andre skal jeg gjøre til mygg, med små vinger og lange snabler. De skal drikke av blodet til falske profeter og all verdens vismenn, til de sveler opp som blærer og er fylt til bristepunktet med dette åndeblodet. Da skal jeg plukke av dem vingene og se om de kan bli til små soler som kan stige opp og fylle min himmel. Og blir de ikke det, knuser jeg dem med hammer, slik at de blir til små blodrøde flekker på skapelsen, svarte skall det eneste som er igjen av solkokongen. Og jeg skal være deres veileder, deres Solkonge! Bare at det er en Ludvig av helvete. De som lever fører jeg til Pinocchios øy, hvor de skal få klinker sammen kulene og gjøre hver handling som tidligere har blitt dem forbudt. De er laget av trestumper, og hvem har sagt at noen stump kan være hellig? Hver rumpe skal trumpes, inntil rumpen har blitt en trompet. En Guds trompet! Og selv englenes dommedagsbasuner stanser jeg når de runger, ved å putte min penis inn. Intet barn skal få leve, uten å kastes ut fra garnet, og ingen kvinne kan være til, uten å være både jomfru og mor og bedrive hor. Profeten sa: Paradiset finnes under moderens fot, og da er paradiset plassert som en brennende juvel i det innerste av underverdenen, og det er Hera som skal holde min hånd og lede meg gjennom de lange gangene inn dit. Ingen mann kan stå høyere enn meg, for da hugger jeg ham ned med luntende øks. Jeg løfter generasjonene opp i mine never, og sliter hodet av i mitt gap, og jeg fråtser i meg kjøttet og senene og blodet, til jeg vokser, fra kjempe til Titan, ja, for omdannelse er den eneste konstant! Da skal jeg plukke stjernene ned og plassere dem på min hjerne, gjøre verdensviljen til min vilje. Jeg skal danse og springe med fotfeste i hver planet, og min kropp skal omdannes på måter ingen ville trodd var mulig, til jeg tar planetene og klinker dem sammen, utsletter galakser ved det minste innfall, tenner stjerner med min tryllestav. Jeg senker min snute ned og betrakter firmamentet, og min hale er slynget rundt kvintessensen. Jeg åpner mitt dragegap og da jeg skriker fylles altet med meg, det vibrerer, resonnerer med gjenklangen til det som ikke kan bæres, går straks i oppløsning og slukes inn. Og jeg spiser selve skapelsen og slipper den ut, står enerådende, mektig, hel, snor meg i tåkehavet i den evige form av Tiamat og vokser til å bli min egen sønn, den sanne Kronos, fri for byrden av selv min egen skapelse.

12. august kl. 17:10

Øystein Tranås Kristiansen: NB: Dette er et kunstnerisk uttrykk, og har ikke noe med meg å gjøre, sånt direkte. En krimforfatter er ikke nødvendigvis masse-morder, osv. Det er et slags infernoskrift. Kunne vært gjort bedre, for jeg mistet litt konsentrasjonen av at datamaskinen slettet deler av det jeg hadde skrevet, kanskje forsøkte Gud å intervensere ... he he. Nå skal jeg hive i meg mat og dra ut på byen.

12. august kl. 17:12

Roar Sørensen: Vel, som jeg har sagt før: Bare ett avsnitt i denne tråden inneholder mer litteratur og flere nyploende tanker enn man vil finne i alle bøkene til Norges ti "fremste" krimforfattere - med unntak av meg selv, selvsagt, som troner alene på toppen i en egen sfære av litterær uoppnåelighet.

12. august kl. 18:44

Øystein Tranås Kristiansen: Galskap er naturens måte å si at du er overflødig på. Man er erratisk en stund, og så tumler man ned i avgrunnen. Jeg har arbeidet med slike gale, og vet at de aldri hadde klart seg foruten inngripenen til de andre. De ville stresset seg opp og dødd av tørste, eller smadret hodet mot en vegg. For et dyr ville dette fraviket fra det naturlige straks blitt korrigeret, et ekorn som går til angrep på mennesker, en hund som bjeffer seg ihjel, en fugl som sluker glitrende gjenstander. Dyret skjønner det ikke, men et menneske kan kanskje forstå. Man har gjort noe som er forbudt, og derfor blir man straffet. Først når man bikker ved kanten blir mysteriene klare for en. Man ser, man vet, men kan intet gjøre. Som det er, de eneste som tar skade av galskapen, foruten den gale, er de som ikke har vett nok til å flytte seg for denne rullende kampesteinen. Jeg er forøvrig en av dem som ble rullet over. Galskapen kan ikke stå til ansvar, kan ikke planlegge, kan ikke sprengte ut av sin betingelse, den er det den er, og på den måten slår den ekko av Jahves ord. Fullstendig preget av seg selv, ved alle tings ende og verden sett med uant kraft, på den måten er galskapen kanskje nære det guddommelige. Jeg har oppdaget at jeg er en slik kampestein, en rullende Cassandra attpåtil. Galskap er en måte å dø på, men hvor lenge skal man tumle, og hvilke syner er det som venter? En brennende gren som skal antenne all verden. Alle sanser blir klarere gjennom smerten, forståelsen stadig løftet, men ingen hvile til å løfte synet inn i dagslys, ingen styrke til å gripe sin samtid fatt. Hadde man bare visst før det var forsent, før stenen begynte å rulle og startet sin ustanselige ferd. Det kan bare munne ut i en eller annen underverden, fjernt fra alt det som er nå. Det kan bare forgå, og når man legger ned sin menneskehet, legger ned seg-selv-etter-

seg-selv, vil galskapen følge med som en virvlende kappe du alltid måtte ha festet på deg. Da kan visjonene hvile, ikke spurt etter, aldri uttrykt og heller aldri tilgitt. Det var en del av verdensaltet det ennå ikke finnes stemme og sang til, og det er den dypeste sorg. Denne skjebnen var det Freys utsending Skirnir truet Jotunkvinnen Gerd med da hun ikke ville gi seg hen. Gerd valgte det minste ondet, en guds vilje, men mennesket kan sjelden velge. Går man bort fra den opptråkkede sti, vil alle spor etter mennesker plutselig opphøre, og man står i et ødeland mellom himmel og jord, den eneste gaven vinden som treffer ansiktet når man lukker øynene.

13. august kl. 01:59

Øystein Tranås Kristiansen: Fra notater: (også et kunstnerisk uttrykk, osv.) En sannhetsjeger er en eksistensens jeger. Og han skal finne - seg selv! Først finner han sannheten om verden rundt seg, så ser han sannheten om sitt eget, vet at han er kilden til dette sette. Han vil ikke ha noe annet enn sannheten, og dermed aksepterer han det. Hvert et sår og nederlagets krone i evig tilbakekomst. Jeg skjærer over min egen strupe, hodet velter bakover, og jeg vil aldri slutte å se på deg. Jeg slår deg i bakken, kravler over deg, klemmer hendene rundt ditt ansikt, går i oppløsning ved å utgyte mitt eget blod, overøse deg med det, drukner deg.

15. august kl. 17:28

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Kan ikke skrive inn teksten i teksten, for jeg er redd Gud forsøker å slette boken min. Derfor blir dette å finne som tilføyelser før det kan bli innførsler og din føyelse i min fordøyelse, ho! Relatert til Raseriets dal: Ser jeg en folkemengde, vil jeg springe inn i den med armene ut og velte dem overende som kjegler. Relatert til den forutgående skriving om viljekonglomeratet, som kommer like før Raseriets dal: Nietzsche sier at Dionysieren mangler struktur i en apollinsk tid (se bare på meg) og at apollineren vil mangle lidenskap i dionysisk tid. Hvordan kan dette ha seg? Her må det være ikke en pur viljeretning som er i rendyrket virksomhet, men en mangel i motsetningsparet som gir seg selv til kjenne. Mulighet 1: Det dionysiske reagerer på det apollinske ved å bli enda mer dionysisk. Det er en innsnevring på samme tid som det er en forsterkning. Mulighet 2: Lys og skyggeside må bygge på hverandre. Man får ikke den komplekse ånd uten. Prioriterer man det ene fremfor det andre, vil man miste det som ga seg fødsel. Generell tanke: Alt de siviliserte mennene vil, er å eie en kvinne.

15. august kl. 17:40

Øystein Tranås Kristiansen: Fra tanker den forutgående dag: Jeg tror jeg har en fremtid som erotisk forfatter.

15. august kl. 17:41

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er faktisk temmelig sikker på dette.

15. august kl. 17:41

Symposium XVI

Stian M. Landgaard: Når det gjelder monstre og deres mødre - dette blir interessant:

<http://www.dagbladet.no/.../film/frankensteins/34770181/>

Nå kommer filmene om Frankensteins «mamma» - samtidig

To kjente fjes som Mary Shelley.

dagbladet.no

15. august kl. 18:01

Øystein Tranås Kristiansen: Dette slo meg idag. Kan det være at billedisme og INTPisme henger sammen, ja, og endog hangen til den indre arketype? Det er naturlig nok slik det må være, noe som forklarer min tidlige utledning om den arkitektoniske intelligens som jeg kom frem i tidlig/sene tyveår, et konsept jeg forøvrig hadde stjålet fra en viss Mr Prozak, en skjult og ominøs fader. Det kan kanskje tenkes at han også var INTP. **[Jeg må passe på ikke å skrive for meget. For å være eksakt, netnavnet var Vijay Prozak. Vijay er vedisk for «den seierende.» Nå skriver han under netnavnet Brett Stevens, antakelig for å få en avstand til tidlige misantropiske, vulgære og pretensiøse skrifter. Den sterke vektleggingen av hierarki taler for en INTJ. Den helhetlige, monistiske filosofien kunne tyde på en INTP, men nei, svært få av den typen presenterer en såpass grad av enhet i hensikt.]** Den arkitektoniske intelligens gikk ut på dette, at man kunne utlede treets form ved å se på bladet, tenke seg oppover utifra de små deler. Forklar! Ja, det skal jeg. Det Jung så presist og dekkende kaller INTP, har jeg berørt med blant annet symbolismen og den arkitektoniske intelligens. Og hva annet er vel en arketype annet enn en ansamling av egenskaper? En INTP har altså en utledende tenkning, sirkelen som vender utover, og følgelig skaper han eksterne konsepter. I bilde, system og arketype. Tenkningen har altså her blitt kastet ut, og blitt en egen beholder. INTPen har altså denne eksterne tenkning. INTJen har ikke tenkning som sitt hovedvirke, han intuerer på grunnlag av den informasjon han besitter, men når han tenker, tar han altså informasjon til seg som siden kan stilles til doms, så å si. Det er følgelig vanskelig for ham å skape det eksterne konsept, han foretrekker den indre erkjennelse. Forøvrig holder jeg det selvsagt at de andre mennesketyper ikke kan tenke, rettere sagt, man må gi dette området en viss forrang skal man være med på samtalen, men nøkkelpunktet er altså differensieringen mellom eksternalisert og internalisert tenkning, den utledende sirkel og sirkelen som innsirkler, Det INTJen gjør, er å spisse kunnskapen, lage et destillat, noe som ofte er vellykket. Her kommer hangen til sannhet inn i bildet, man må være en sannhetssøker, om ikke er det fåfengt, man må aldri skape en rettfærdiggjørelse utenfor verden. En INTPs plikt er derfor å skape redelige

bilder i sine unge år, og et redelig system i sine eldre år, et kombinatorum av beholdere som må være arrangert så godt som mulig, være så rene og rendyrkede som mulig (en gjenkomst til grunnformen eller konseptets minste bestanddel) For å gjenta. Det er dermed ikke så farlig at INTPen gir seg hen bildene i vold i unge år, for barnet øver seg, øver seg på å tenke. Kant blir den onde utgave av en INTP, den gode utgaven, Darwin. For INTJen derimot, er det ikke spørsmål om godhet og ondskap, eller rettere sagt, om man er feig eller ikke, da typen er steinhard. Forskjellen går altså ut på hvor meget kunnskap de indre kammere kan ta innover seg. En dårlig INTJ er Varg Vikernes, dom felt over en begrenset mengde data. En god INTJ er eksempelvis Nietzsche, som brygget og koket mange gode destillater. Forøvrig tror jeg disse tankene vil kunne bringe ytterligere grøde, når jeg hengir meg symbolismen i vold. Greide å stjele noen veldig store ark på universitetet idag. En siste advarsel. Det som for Nietzsche og INTJene er det gode, er saboterende for INTPen, som må tenke på en helt annen måte. Disse typene kan virke godt sammen, fordi INTJen kan virke som et utledende utgangspunkt, og fordi han kan fylle de skapte beholdere. Begrepet den indre og eksterne tenker burde kanskje brukes, så man slipper å legge føringer for den øvrige personlighet. Konklusivt: En INTJ må vite nok for en god domfellelse, en INTP må feste sine konsepter til virkeligheten.

15. august kl. 18:19

Øystein Tranås Kristiansen: I samlemaniens navn inkluderer jeg en parallell diskusjon om dette her:

Stian M. Landgaard "I min ungdom, da jeg var så mangt, for eksempel maler, malte jeg en gang et bilde av Richard Wagner med tittelen «Richard Wagner i Bayreuth». Noen år senere sa jeg til meg selv: «Satan! Det ligner jo ikke.» Et par år senere svarte jeg: «Desto bedre! Desto bedre!» – I visse år av livet har man rett til å se ting og mennesker på feil måte, – gjennom forstørrelsesglass som gir oss håp."

- Nietzsche i sin notatbok, 1884.

for 9 timer siden

Øystein Tranås Kristiansen: Så ungdommen, som har livskraft, kan tillate seg symboler, mens den gamle, som ikke har livskraft, må ta virkeligheten innover seg. "Du søkte den tyngste byrde og fant deg selv." Denne Nietzsche var sannelig en beinhard mann. Men jeg er selvsagt vrang her.

Nietzsche sier jo også at før man er 30, er man mer eller mindre som et barn innen tenkningen, og man kan ikke kreve at noen skal utøve tenkning uten at de er istand til det. Den eldre er på mange vis sterkere. Følgelig kan ungdommen leke seg, øve seg, noe jeg vil bruke som kritikk mot din kritikk av lek (ingen rollespill, dataspill, fjaseri overhodet, osv.) Rent personlig ville jeg sagt til Nietzsche at man godt kan nyte musikk og musikere, man bør bare ikke vente seg at de kan tenke. Nietzsches kur, den indre erkjennelse, er dog bare en medisin for INTJ-er, indre tenkere og deres ilk, og denne medisinen ville vært rottegift for en INTP. Sistnevnte er nemlig avhengig av å kaste konseptene ute i verden og arrangere dem som system, og lek med bilde (og musikk?) i ens ungdom kan kanskje lede an til dette, la meg reversere Frihetsgudinnens ord, "E unum pluribus." Nøkkelen er altså ikke å fortape seg i bildene, men å sette dem sammen på en stjernehimmel. Mer om dette på min blogg.

15. august kl. 18:36

Øystein Tranås Kristiansen: Vet ikke om jeg presiserte det godt nok, men den eksterne tenkning består altså i å feste intellektuelt innhold i en eller annen ekstern størrelse, noe som fungerer som et slags mentalt kartpunkt, med et ytre innhold som gjør det mulig å feste og relatere det eksterne til et annet skapt eksternt, og med et indre innhold som er mer skjult men forhåpentligvis både tilstedeværende og etterrettelig. Antakelig er man avhengig av god intuisjon dersom man skal slenge rundt seg med bare ytre bilder, uten å ha undersøkt dem (etter sømmene) men det kan gjøres. Atter en gang, verdsettelse av sannhet er få forunt, og skulle man søke trøst i det-som-er-utenfor-verden er håpet i sannhet ute.

15. august kl. 18:48

Stian M. Landgaard: Beinhard mann, ja. Men du misrepresenterer min kritikk av lek - polemisk, kan hende - for jeg er ingen antiludist hatende lek. Min antatte posisjon har du fra to kilder: 1) min manglende interesse for rollespill, 2) mine formaninger til deg og meg selv om å kutte ned på dataspill til fordel for produktive aktiviteter.

Når det gjelder 1), er det som tidligere hevdet ikke annet enn kulturell manifestasjon som gjelder. Rolf, som er lik deg i mange respekt, spiller ikke rollespill, og han leste da ikke fantasy, men westerns i sin ungdom. Rollespill tilhører en spesifikk nerdesubkultur, og hvis man ikke er blitt introdusert til den i sin ungdom, vil man nok aldri forstå the allure.

Hva 2) anbelanger, er vi begge, som du sier, passert 30. Og for mitt vedkommende henger jeg prosjektmessig etter med flere år. Jeg har derfor ikke samvittighet overfor meg selv til å devotere to-tre måneder til dataspill (noe jeg gjorde sist gang i 2010), ennskjønt jeg kan finne på å spille kortvarig bare for å koble av. Du har en mer adonistisk natur og har lettere for å hive deg med i en gjeng av sterke viljeskonglomerater, enten det gjelder fest, lek, filosofi, trening, rollespill, slåssing eller hottentotteri.

17. august kl. 12:33

Øystein Tranås Kristiansen: Skal svare, men akkurat nå må jeg be til gudene i tempelet. Ingen vet når jeg atter kan komme ut.

18. august kl. 22:34

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Kanskje er INTPisme bare et resultat av ytre stressors. Fra naturens side er ikke disse trekkene nyttige, og tankemessig sett er det heller ikke nyttig, det gir bare en tilbøyelighet mot dekadens. Forvandlingen, om det er det som forekommer fra en mer erobrende personlighet, tillater deg ikke å dø, men fortsette å leve i brudden form.

18. august kl. 22:38

En ny vri på Anima og Animus

Jeg skylder meg selv å skrive dette her, selv om tanken forvitrer. Jeg merker at i forsøket på å lese, har setninger og avsnitt som før fremstod som sylskarpe begynt å sveve i uklarhet. Når jeg forsøker meg på de enkleste skriftlige fremstillinger i formalistiske brev og lignende, reiser den kritiske sansen seg som en slange, og er straks istand til å avsløre den dårlige setning, forsåvidt et godt tegn, men enhver god formulering må brøytes inn i verden. Et skip på nordishavet, hvor noe drit i maskinrommet har vrenget seg og laget en stor revne i skroget. Langsomt synkende, uten radio, telegraf eller livbåt. Det er bare å vente på undergangen, og alt jeg kan se frem til er nye ulykker. Hva vører det meg om en ny kanonsalve slår inn over dekk, jeg har låst meg inn i kahytten med en flaske whiskey og en revolver. Jeg reserverer meg denne rett. Ingen andre skal få æren av å ha drept meg. Til det er jeg for god. La meg derfor gråte og rase, det er det jeg kan. Til syvende og sist er alle våre svar tausheten, og jeg nekter å være taus. Jeg sender derfor ut min hån og mine niddikt som flaskepost, og når noen en dag åpner den forseglede forsendelsen, skal en voldsom genie slippes fri.

Jeg har funnet det nødvendig å kritisere Jung og heller gi min egen variant på området Anima og Animus. På generelt grunnlag bør jeg unnlate å gå for mye inn på det psykologiske området, idet dette har blitt gjort bedre enn jeg noensinne kan håpe på før meg. Jung hadde ressurser og sikker 30 år med det profesjonelle liv til å gi dybde til sine undersøkelser. Riktignok har jeg et gjennomtrengende øye, men jeg vet at jeg ikke har ressurser av den art, og nok heller aldri kommer til å få det. Isteden bør jeg anrette meg mot dette kunstparadigmet jeg har skapt meg, samtidig som jeg forsøker å utdype den (av intellektuelle) foreslåtte nietzscheanske metafysikk. Kanskje er det bare barnestreker, det ser sånn ut på A3-arkene jeg sitter og pusler med, men jeg håper på et gjennombrudd. Det er iallfall ganske uberørt land, og om jeg ikke kan, er det ingen som kan, fordi min tanke er perfekt designet for formålet. Muligheten er der for at det er en sammenheng noen har oversett. Rent menneskelig, eller angjeldende for mennesket, er mitt system temmelig grovhogget, og er bare egnet for å gi et overblikksbilde, det er som sagt kunsten og dens kjennetegn hele min pre-sol invictiske systemisme omfatter. Jung er langt mer treffende med sine typer. Jeg kan lage en modell over menneskene ved å hugge dem i to som en planke, så får man stå på hver side. Jung smir en perfekt form hvor forskjellen mellom kjøpmann og prest blir avklart på sensible, velvalgte områder. La meg bruke av et notat jeg skrev idag. Bilde - Film - en gresk-romersk kontinuitet. Ordet er semittisk ondskap. I lys av dette er ordene min klubbe. Frank Herbert sier: ""The clear and safe path leads always to stagnation," og i lys av dette, det ligger ikke i min natur å anerkjenne noen endelig autoritet.

19. august kl. 00:24

Øystein Tranås Kristiansen: Hva er så mitt klagemål mot Jung? Det skal sies at min kritikk i høyeste grad er fundert på overfladisk lesning og overfladisk forståelse, og at jeg derfor fort kan komme til å reversere mine standpunkter. Likevel skal man ta seg i akt når mine alarmbjeller går, for jeg er istand til å snuse opp mangt et misforhold. Om jeg nå skulle komme til å forsnakke meg, er det vel og bra, for da har jeg i det minste omtalt det som relaterer til min metafysikk gjennom alle sidesporene som kommer frem i denne fremstillingen, da spesielt omhandlende den fryktelige splittelse vi kaller kjønn. Ikke at jeg er imot kjønn og kjønnslig inndeling, for meg er ikke ordet fryktelig forbundet med noe som ikke er ønskelig. Nå! Slik det er meg forstått, er den indre arketype en kollektiv arv, våre instinkter på det dypeste av forestillingens nivåer, ofte representert i analogiens symbolske form. Spørsmålet oppstår, menneskets felles psyke, oppstår den fordi vi deler en felles, universell form, eller fordi vi har en delt sjel, rettere sagt, en overkikador eller mestervilje ruvende over oss? Dette er det siste og mest avanserte område jeg skal undersøke i min metafysikk, og til det kan jeg intet svare. Men jeg skal si så meget: Man skulle tro at en slik indre arketype var naturlig, altså representativ for det instinktuelle, likevel mener Jung å hevde at mannens ubevisste forhold til kvinnen progressivt utvikler seg til et mer og mer moralsk standpunkt, hvor man til sist kan relatere til henne som et eget individ etc. Her ser jeg en klar kontaminering av den ytre moral inn i den indre arketype, for som jeg tidligere har vært inne på, enhver kategori og betegnelse må reduseres til den mest dekkende reduktive form mulig, og det som springer fra naturinstinktet, kan nettopp ikke være moralsk. Som et motargument til meg selv, kan jeg si at den ytre verden også frembringer og forandrer den arketype vi opererer med. Her vil jeg først avklare en misforståelse. Når et drømmebilde, altså en analogi oppstår, er det selvsagt preget av påvirkning fra den ytre omgivelse, men det er sinnet som bruker den relaterte ytre omgivelse som gjenstand for sitt egentlige budskap, slik lyder iallfall sannheten for hele den Jungianske drømmetydning. En viss herremann har ropt ut en protest mot hele mitt Sol invictiske prosjekt, idet han mente hele fabulering berodde på det jeg hadde lest fra gresk-romersk tid. Til dette kunne jeg kanskje si, ja, det er kanalen, den ytre representasjon, men kreftene som omtales er mer universelle, felles for menneskeheten i og med enten en: a) universell form b) mesterviljen. Således har mennesker drømt opp størrelser av nært representative slektskap opp igjennom tidsaldrene. Apollon, Adonis, Sol invictus, Jesus, osv. Forskjellige navn, forskjellige egenskaper, javisst, men det vitner om den samme dype lengsel. Så, en mann kan selvsagt drømme at han ser Jesus eller at han får stigma-tegn, blør fra en tornekrone, og da er det selvsagt kulturen og endog slavemoraleen som snakker til ham i drømme, så hva, hva er min protest? Kanskje bare dette, ønsket om å spore den egentlige vilje,

kilden til den analogiske representasjon, som bruker av det ytre for å billedliggjøre seg selv, men som (jeg antar) er del av en universell kraft. Jesus-figuren er følgelig bare en forvrengning av en egentlig vilje, en undertrykkende sublimering, og følgelig kan man ikke engang stole på drømmebildet. Nå skal det sies at jeg synes kristne mennesker er noen uslinger, deriblandt. Det er langt mer fordelaktig med de som søker lenger bak, jeg har en tanke om at deres indre er mer uskyldig, deres hensikt mer naturlig og dermed renere. I alle tilfeller, jeg protesterer ikke når Jung sier at en mann kan drømme frem en Sophia, og forholde seg til en kvinne som Sophia, en kilde til visdom, eventuelt gjøre henne til en Mary, en skikkelse som må være ufeilbarlig og uangripelig på visse områder. Men jeg mener i såfall at det indre øye må være like uærlig som det ytre, og at den kraften som omtales, har blitt kontaminert. For hva er det snakk om? Naturbilder satt i et kulturelt kontekst. Jesus blir således en passiv-aggressiv adonis, slaktet av en hevngjerrig fadergud, på samme måte som den tidligere Adonis ble det, da uten noen fordreining av forholdet mellom dreperen og den drepte. Siden jeg ytrer denne protest, tillater jeg meg å fremstille et eget alternativ til de indre anima og animuser, som jeg mener (muligens) kan være nærmere det naturlige, med en respektiv forklaring på hvilket område hver skikkelse råder over, og hvorfra apeflokken skikkelsen er derivert. På denne måten har jeg hevet meg på Jung ved hjelp av Freud og Nietzsche, etter først å ha brukt førstnevnte for å hevne meg på de to sistnevnte! Dette er nok kilden til mitt stadige faderdrap, ønsket om hevn på all verden, og når det ønsket dør, dør min vilje og meg også. Alt ved meg er støpt i denne form, skapt for å være et monster i menneskenes verden.

19. august kl. 00:24

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg hadde tenkt å bruke dette diktutdraget av min yndlingspoet William Blake når jeg presenterte den kjønnslig splittelse gjennom min metafysikk, men velger å vise det allerede nå. Hvem vet når djevelen kan slakte meg? Forhåpentligvis vil jeg berøre en del relaterte områder, gi et hint om både lys og skygge med denne introduksjon.

All Eternity shudder'd at the sight
Of the first female now separate
Pale as a cloud of snow
Waving before the face of Los

Wonder, awe, fear, astonishment,
Petrify the eternal myriads,
At the first female form now separate

19. august kl. 00:44

Øystein Tranås Kristiansen: Kvinner har altså flere indre arketyper hun ser mannen under, hver av dem berører et område, tilsvarer skikkelser i det ytre liv, og hun vil også tilpasse seg selv for å få den gitte skikkelse. Min blatante påstand er at kvinner ikke kan se bort ifra denne indre natur. Når hun møter en mann i den virkelige verden, vil hun forsøke å plassere ham blant en av disse skikkelsene, og om du ikke kan plasseres kan du bare dra til helvete.

Den første skikkelsen omtaler også Jung. Det er mannen av handling og den voldsomme fysikk, den såkalte bokseren. Denne skikkelsen defineres først og fremst ved at hans styrke og egenskaper er festet ved ham selv, han fremstår altså på håndgripeligst mulig måte. Han er tøff, voldsom og aggressiv, alltid på utsikt etter en utfordring, alltid på jakt. Unge og primitive kvinner fester seg ved denne typen, fordi de er blinde for andre aspekter ved mannen, de farer altså mot det som taler høyest. Den unge kvinne som fester seg ved bokseren, er bokserens motsetning, en skygge av formen. La oss kalle henne pikebarnet. Slik har altså naturen innrettet seg, med denne splittelsen for å skape ikke bare en amputasjon i det fysiske, men det jeg antar også er menneskets sjelelige tosomhet, i praktikalitet, splittelsen, den største kilde til vår lidelse. Kvinnen, i kraft av å være en beholder til å fylles, er gjennom dette definert til å være verdiløs. Kun i egenskap av sine melketunge bryster og sin livmor kan hun sies å ha noen verdi. Den unge eller primitive kvinne vil selvsagt late som hun har en verdi, og si at hun er interessert i kunst og relaterte ting, men når det kommer til stykket, vil hun løpe til bokseren. Denne kvinnen er en kvinne i ufullstendig form, på den måten at hun ikke er en dyp kvinne. Hun har kvinnens overfladiske egenskaper, men intet av det fryktelige mørke som er bakut. Det skal sies at kvinner ofte kan forberede seg til å skifte type mann ettersom hun selv tar innover seg en mer avansert form og større deler av sin natur, men innen metamorfosen er fullbyrdet vil hun kun uttrykke interesse mot et høyere trinn, men løpe tilbake til den delen som taler høyest. Mannen har altså her sin verdi festet ved seg, og kvinnen har ingen verdi, annen enn som beholderen. Slik holder det seg med pikebarnet og bokseren.

19. august kl. 01:03

Øystein Tranås Kristiansen: Den neste type mann kan vi kalle gitaristen. Alt det han er gjør er spesielt og unikt, og i kraft av dette også uangripelig. Hans verdi fester seg altså ved den umiddelbare tilblivelsen, performancen i en musikkfremstilling eller noe annet umiddelbart fattbart. Kvinnens motsvar har her sluttet å være verdiløst annet enn som imitasjonen av en krukke, og hun

blir en omsorgsperson for å ivareta dette performansens unike. På samme måte som gitarspillet er uangripelig, er også hennes omsorg det. Hun er altså alltid velfundert i sin gode intensjon, gjør hun aldri så mye galt. Vi kan kalle denne skikkelsen den unge moderen. Mange arbeiderkvinner, om de nå ikke er rent primitive, havner på dette stadiet. Disse kvinnene kan aldri vedgå noen feil ved sin adferd, for da ville de samtidig frasi seg sin rett til gitaristens unike handling. Hun vil derfor gjøre motstand mot enhver form for etterrettelighet i seg selv. Det skal sies at denne type mann sjelden eller aldri skaper noe av varig verdi. Han er en satyr, og hans fløytespill stilner når morgenen gryr. Men inntil da vil nymfene og dryadene sitte i ring omkring ham, i samlet flokk.

19. august kl. 01:15

Øystein Tranås Kristiansen: Neste skikkelse er snekkeren. For første gang er verdien her utenfor ham selv, i den objektive, målbare størrelse som han snakker om med den absolutte selvsikkerhet. For hans kvinnelige tilhører, er det slik at han aldri kan ta feil med de størrelser han taler om, mål og anslag og assessemeter av alle slag. I den ytre verden representeres han ofte av kjøpmenn og andre materialister, i den indre er de overfladiske målene hans uangripelige. Det han skaper, eksisterer ikke lenger i umiddelbar tilblivelse, men i selve målestokken, en form for væren. Kvinnen må her gi sitt tilsvarende, og det er i form av prestinnen. Denne type mann mangler åndelighet, all den tid hans virkeområde er materiell, så naturen har anrettet det slik at kvinnen blir særskilt åndelig beskjeftiget for å kompensere. Eldre kvinner og litt smarte kvinner ender ofte på dette stadiet. Prestinnen ser stadig etter tegn både høyt og lavt, og alle disse tegnene er del av en større sammenheng, de være seg store eller små. I det virkelige liv vil slike kvinner befatte seg med astrologi, tarotkort eller annen mystisisme, alt mens mannen hamrer løs på en bordplate. Mannen har blitt materielt overfladisk, og kvinnen har blitt dypere. Kvinnen er selvsagt innforstått med at det er hun som vet best, at det er hun som har tilgang til den kosmiske sannhet, samtidig som hun anerkjenner at hun er avhengig av snekkeren for livsopphold med mer, nesten som forholdet mellom en katt og sin eier.

19. august kl. 01:27

Øystein Tranås Kristiansen: Naturen streber alltid mot den avanserte form, og kvinne og mann søker stadig å løfte seg mot et høyere stadie, men hvert enkelt individ vil henfalle og forflate seg på det område en har kapasitet til. På et vis kan man kanskje si at hele inndelingen tar for seg hvor mye kraft en skapning er i besittelse av, og på hvilken arena, noe som relaterer til min øvrige metafysikk, idet jeg mener å hevde at viljen alltid søker å forplante seg, bli så avansert og altomfattende som

mulig.

Den siste mannlige skikkelse kaller jeg faderen. Med sølverisk klang taler han om et allmenngyldig budskap for alle mennesker. Han sitter der med stor pondus og den absolutte visdom på sin panne, og alt det han sier er ufeilbarlig og kan ikke angripes. Budskapet har her gått fra å være objektivt gyldig, til å bli allmenngyldig, og som sådan representerer det en enda høyere makt. I det virkelige liv ser du ofte disse mennene på diverse forfattermøter, eldre skikkelser som taler om altruisme og de mest tårevåte ting. Kulturkvinnene sitter omkrig med foldede hender løftet til sin hake og tar alt innover seg. Det er gjerne de rent eldre kvinnene som har en hang til faderen, og de med mest åndelig kapasitet. Det sier seg selv at preket til slike faderskikkelser ikke behøver å være annet enn det reneste prappel, men kvinnen ønsker ikke å distingvere så meget, for å få faderen til å passe inn i bildet til sin indre arketype. Jeg observerte forøvrig noe meget komisk da jeg var i Tromsø og hørte på Gert Nygårdshaug snakke om den nært forestående miljøkatastrofen. En av kvinnene i forsamlingen rakte opp hånden etter hans fremstilling at miljøgifter, utarming av sjeldne metaller og nitrater, og hvordan jorden ikke kan bære en så stor og voksende befolkning som aspirerer mot en vestlig livsstil. Hun spurte ham rett og slett om han spiste biff, og det sa han at han gjorde ofte. Kvinnen ble her helt snurt, for i hennes sinn må enhver handling være allmenngyldig for å være gyldig, og på det viset deler hun samme sentiment som kvinnemannen Kant. Nygårdshaug har selvsagt innsett at den eneste form for moral er dobbeltmoral, og selv om han nyter livet kan han fortsatt herske over de andre. En president som drar til klimamøte, må jo også bruke jettfly. Forøvrig har jeg hørt de villeste ting fra kvinner på tilsvarende områder, at det f.eks. er umoralsk å skyte opp romferger, fordi pengene man brukte til dette kunne brukes til brød for verdens fattige. Man må aldri glemme hvilken skapning kvinnen er, og aldri la seg hindre av hennes råd. Kvinnen er først og fremst liten. Nygårdshaug har forøvrig sagt at han har knullet hundrevis av kvinner da han kritiserte Knausgård i et intervju, så faderskikkelsen og en start sikkert som gitarist (altså arketype) har visserlig vært vellykket, selv om han nå mislyktes med akkurat denne kvinnen. For mannen dreier det seg om å spre sæd i ulike retninger, noen frø treffer god jord, andre ikke, det viktige er altså å stadig være en jeger, om nå en åndelig jeger med et åndelig budskap. Til sist vil jeg si at jeg forakter Gert Nygårdshaug, en mann som er materialist kun. Han har inntatt en urettmessig plass, og vil når tiden er inne slaktes ned av sannhetens skarer, de med en sann åndelighet. Da vil kvinner slavebindes til sanne guder, uten å stille spørsmål.

Kvinnens motsvar til den allmenngyldige fader og predikant er en fryktelig ting. Hun blir nå til heksen. I kraft av mannens allmenngyldige budskap, har hun nå åpnet den kvinnelige underverdenen (egentlig er det motsatt, mannens egenskap oppstår som et motsvar til kvinnen, for

kvinnen var først i alle ting, også biologisk.) Den tomme krukke ble møtt [med] en bokser, den velmenende unge moder ble møtt av en gitarist med unike fingre, den mystiske prestinne ble møtt av ufeilbarlig snekker, og modernørket ble møtt av den reneste messias! Nuvel. Hva kjennetegner heksen? Vel, der prestinnen forutaner den skjulte verden i tegnene, har heksen full tilgang til menneskets skyggeside. Hun vet derfor det meste om det som foregår rundt seg. Ingenting overrasker henne egentlig. I særdeleshet hater hun unge menn, det som strever med å finne sin plass i verden. For kvinnen kan aldri godta at noe skal bli til, bare at det er til, og hun tramper alltid ned den følsomme og den unge.

19. august kl. 02:05

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg må selvsagt innrømme at jeg ikke kan fylle rollen til noen av kvinnens indre skikkelser, til det er jeg for sammensatt og motstridende, kort og godt for stor. Et primitivt naturbilde må nødvendigvis sprenges, slik er det nå når en ny rase oppstår på jorden. Mitt motstykke vil måtte være verre enn selv heksen, i møtet med min (uendelige) godhet, blondt krøllete hår er alltid en markør, måtte hun bli Hera, gudinnen med svarte øyne som bader i blodet til jomfruer og som råder over helvetes porter. Og det verste er, hun oppstod før meg og besørget min skapelse, min nødvendige soloppgang over denne forferdelige avgrunnen. Jeg er allerede gift med mørket.

19. august kl. 02:11

Øystein Tranås Kristiansen: For mannen holder det seg annerledes. Jung sier at mannens indre arketype fremtrer i entydig form, og idet er jeg enig, samtidig som han fremlegger disse av moralen kontaminerte kvinneskikkelsene, noe jeg inntil videre har avvist som et lag av fortolkning over den egentlige natur. Jung mener også at kvinner ser flere mannskikkelser samtidig, og her er jeg til en viss grad enig, dette forklarer kvinnens troløshet, men samtidig har jeg det forbehold at kvinnen må være istand til å fatte mannens kraft. En primitiv kvinne som går etter bokseren, vil aldri luske seg rundt på et forfattermøte for å la den sølveriske malmklang gjøre resonans gjennom vagina og sjel, det samme, for ytterst sett er vi definert av vårt kjønnsorgan. En avansert kvinne kan altså til ulik tid være åpen for ulike typer menn. For å konkludere: Der Jung sier at en av de fire kvinnetypene er gyldige for mannen, vil jeg si at kun en kvinnetype er gyldig for mannen, da ens egen mor i form av en jomfru. Denne motstridende skikkelsen kan man så velge å tilnærme seg eller å flykte ifra. De menn som tilnærmer seg moderjomfruen, blir myke, de blir til de reneste garnnøster, mens de som fjerner seg fra henne, blir som dresskledde ulver. Man søker enten en jomfru som minner om sin

mor, eller en jomfru som er så langt fra henne som mulig, og de egenskaper man antar kommer som tilsvar for dette, den mann som blir en ulv er en jeger, og har frigjort seg fra det fryktelige moderfavn, den mann som blir et garnnøste er for svak til å frigjøre seg, og må derfor søke den samme skikkelse igjen og igjen.

19. august kl. 02:23

Øystein Tranås Kristiansen: Nå må jeg sove. I morgen blir nok en fryktelig dag, med påminnelsen om fortidens sår og dagens nye forsmedelse og fornedrelse. Styrken svinner dag for dag, den blir bare mindre og mindre, men jeg tar trøst i ensomheten, i hat og bitterhet. Hevnen er i mitt hjerte, og jeg gir meg ikke før forestillingen har spredd denne åndelige voldtekt til menneskenes verden. Da må jeg overleve, til øyeblikket er riktig og jeg kan begynne å rette inn mine kårdestøt. Jeg har skjønt det nå, at det er gjennom forestillingen, viljens ypperste maktmiddel, at jeg kan få min hevn.

19. august kl. 10:47

Stian M. Landgaard: Jeg husker ikke hvor jeg leste det, men jeg minnes en kategorisering av mennesker således:

Høyt utviklede mennesker er primært opptatt av ideer og konsepter.

Middels utviklede mennesker er primært opptatt av mennesker.

Lavt utviklede mennesker er primært opptatt av begivenheter og ting.

Jeg kan envisjonere en kobling til Schopenhauer her - ideer og konsepter er basert på det kunnskapsmessige, følgelig mest fjernet fra viljen. Mennesker er en kombinasjon av vilje og forestilling, følgelig et mellomtrinn. Og på det laveste trinn, de mest umiddelbare uttrykk for vilje, nemlig hendelser og materie.

19. august kl. 06:01

Øystein Tranås Kristiansen: Kommer som sagt tilbake ...

Notat: Aristoteles sier at den eneste som klare seg uten et samfunn, må være et dyr eller en gud. Først nå forstår vi at dyr og gud er en.

19. august kl. 14:19

Stian M. Landgaard: Mer en aforisme enn et notat. Kunne vært noe Nietzsche kunne ha sagt.

19. august kl. 16:29

Øystein Tranås Kristiansen: Men et utsagn jeg finner det nødvendig å presisere. En (forestilt) gud måtte bygge på et utgangspunkt av et dyr, og måtte følgelig ha noe av dyret i seg. Hver gang dette guddommelige utøves, oppstår det en nødvendig skyggeside, hvor dyret våkner til liv. (Jeg av alle vet) Dyret på sin side, kan kanskje sies å ta del i en større helhet, delaktig i en guddommelig naturkraft, kanskje. Og kanskje er nøkkelen til guddommelighet å røske opp i denne naturkraften og ikle seg selv med den, om jeg kan tillate meg slik spekulasjon. Mennesket står midt mellom dette, det er verken dyr eller gud, men må bli mer av begge. Jeg har grunner til å tro at når formen har nådd et tilfredsstillende stadie i møtet mellom krefter, et godt midtpunkt, blir utfordringen å søke den større potens, så å si. Jeg kom på tanken ved å lese dette:

"Fashion is an essential part of human experience and an industry worth over \$1.7 trillion. Important choices such as hiring or dating someone are often based on the clothing people wear, and yet we understand almost nothing about the objective features that make an outfit fashionable. In this study, we provide an empirical approach to this key aesthetic domain, examining the link between color coordination and fashionableness. Studies reveal a robust quadratic effect, such that that maximum fashionableness is attained when outfits are neither too coordinated nor too different. In other words, fashionable outfits are those that are moderately matched, not those that are ultra-matched ("matchy-matchy") or zero-matched ("clashing"). This balance of extremes supports a broader hypothesis regarding aesthetic preferences—the Goldilocks principle—that seeks to balance simplicity and complexity."

Hva annet kan vel dette være, annet enn en utgave av de samme prinsipper som ledet til Schopenhauers tanke om at det ekstreme søker mot midten? Han appliserer dette til en artsvilje, men har vel på sett og vis stjålet tanken fra tidligere tenkere. (Aristoteles og Konfutse) Jeg vil på sedvanlig vis søke å forene konsepter, slik at begge kan være gyldige, men på forskjellige nivåer. Det jeg tenker er da at mennesket har blitt formet som en blanding av hard og myk i møtet mellom

krefter, men jeg foreslår at for at formen skal utvikle seg videre, må man nå igjen søke opp mot ytterligheten. Voks i guddommeligheten, og helvete under deg skal vokse. En siste presisering. Man kan ikke regressere til et dyrenivå, og vente at noe stort skal bli til av det. Men ved å bli mer av seg selv, ta til seg krefter, vil nødvendigvis også ens grunnviljer vokse. Kanskje må disse instinktene kontrolleres og sublimeres inn i et stadig økende virkefelt, kanskje må de utøves. Jeg vet ei. Jeg velger iallfall kanaliseringen, jeg sender vannflommen inn i en smalere form og skaper et høytrykk.

19. august kl. 17:46

Øystein Tranås Kristiansen: En annen ting jeg må kommentere. Jeg påstod jo at kvinnen kom før mannen i alle ting, biologisk og derfor også forestillingsmessig. Når hun skaper sin indre arketype av mannen, beror dette på hennes utgangspunkt av sitt eget instinktuelle selv. Hun skaper en figur av mannen, som han kan eller ikke kan passe inn i. Mannen er ikke forbundet med kvinnen på den måten, man er ikke nøyaktige motpoler, da blant annet den biologiske kjønnsinteresse er forskjellig. Mannen sender da altså kvinnen i en moderform som hun kan eller ikke kan passe inn i, med utgangspunkt i mannens mangelfulle natur som krigersk, tenkende, men ikke en selv bærende skapning, noe Camille Paglia rettelig påpeker at kvinnen på motsatt hold er.

19. august kl. 17:52

Øystein Tranås Kristiansen: Det får være sin sak. Jeg så ikke før idag at du hadde delt denne linken om Frankensteins mor, Shelley. Jeg ante ikke at hun bare var 21 år gammel da hun skrev ved den boken, så det ble et dobbelt jøss utav det. Jeg gråter stadig ved Alexander den stores statue.

19. august kl. 17:59

Øystein Tranås Kristiansen: Du sa:

"Høyt utviklede mennesker er primært opptatt av ideer og konsepter.

Middels utviklede mennesker er primært opptatt av mennesker.

Lavt utviklede mennesker er primært opptatt av begivenheter og ting.

Jeg kan envisjonere en kobling til Schopenhauer her - ideer og konsepter er basert på det

kunnskapsmessige, følgelig mest fjernet fra viljen. Mennesker er en kombinasjon av vilje og forestilling, følgelig et mellomtrinn. Og på det laveste trinn, de mest umiddelbare uttrykk for vilje, nemlig hendelser og materie."

Ja, dette inngår jo i de størrelser vi har snakket om vedrørende kjøpmann, arbeider og prest. Jeg føler meg flatert (ikke flatulert) idet jeg visserlig er mer opptatt av konsept enn menneske. Og det hele må nødvendigvis inngå i den versjonen av metafysikk man tilslutt velger å akseptere. Igjen aner jeg denne linken til gresk-romersk fortid, for allerede romerne og Cicero var jo inne på at de klokeste lærer av fornuft, de middelige av erfaring, de lave av nødvendighet og de brutusistiske av selve instinktet. Jeg aner rett og slett at Schopenhauer bare har tatt dette, og fått det til å passe inn i sin metafysikk. Ulikt kjøpmannen Cicero, mener jeg jo at det er umulig å løsrive seg fra instinktet, det vil heller vokse, jo sterkere bevisstheten lar seg styre av den pure forestilling, og kanaliseres inn i diverse nevroses, tvangshandlinger og sublimerte viljehandlinger. Det er det forsterkede ønske om igjen, jo mer noe fornektet, jo mer vil det ønske seg sterkt og stort.

19. august kl. 18:08

Øystein Tranås Kristiansen: Du sa også:

"Beinhard mann, ja. Men du misrepresenterer min kritikk av lek - polemisk, kan hende - for jeg er ingen antiludist hatende lek. Min antatte posisjon har du fra to kilder: 1) min manglende interesse for rollespill, 2) mine formaninger til deg og meg selv om å kutte ned på dataspill til fordel for produktive aktiviteter.

Når det gjelder 1), er det som tidligere hevdet ikke annet enn kulturell manifestasjon som gjelder. Rolf, som er lik deg i mange respekter, spiller ikke rollespill, og han leste da ikke fantasy, men westerns i sin ungdom. Rollespill tilhører en spesifikk nerdesubkultur, og hvis man ikke er blitt introdusert til den i sin ungdom, vil man nok aldri forstå the allure.

Hva 2) anbelanger, er vi begge, som du sier, passert 30. Og for mitt vedkommende henger jeg prosjektmessig etter med flere år. Jeg har derfor ikke samvittighet overfor meg selv til å devotere to-tre måneder til dataspill (noe jeg gjorde sist gang i 2010), ennskjønt jeg kan finne på å spille kortvarig bare for å koble av. Du har en mer adonistisk natur og har lettere for å hive deg med i en gjeng av sterke viljeskonglomerater, enten det gjelder fest, lek, filosofi, trening, rollespill, slåssing eller hottentotteri."

Vel, det jeg tenker, er at jeg i kraft av mitt mer adonistiske og INTPistiske vesen, faktisk er mer avhengig av mer lek for å fungere. Lange perioder med latskap, etterfulgt av bursts av energi. Nå er vi kanskje begge på etterskudd av forskjelligartede grunner, men bear in mind at slike som meg når modenhet senere enn slike som deg, heh. Jeg kan aldri følge en kjøpmannens eller fornuftens eller endog en INTJs dydsmønster. Jeg opplevde Nietzsches surmulig om musikken og symbolene der som nærmest Sonjaiske i sin urimelighet, men jeg skjønner at dette skjer i kraft av konflikten mellom Wagner og Nietzsche. Jeg vil forresten si at vi stort sett er enige. Såvidt jeg husker, hadde vi en privat samtale om emnet, og jeg hadde tenkt å følge opp, før jeg på sedvanlig vis kollapset. Jeg hadde tenkt å nevne det der, og derfor nevner jeg det nå her, eksempelet med kattungen. En kattunge vil selvsagt gå til angrep på et garnnøste som triller forbi snuten, uten forbehold og uten ironi. Den imiterer sin arts mening, kanskje, dette inngår jo i den aristoteliske tanke om imitasjonen som kilde til all meningsfull handling. Men det er en mislykket voksen katt som angriper garnnøstet med samme vigør, en voksen katt har jo smakt på mus og småfugl, og veiver bare lat med labben mot leken. Til tross for dette, har den underliggende instinkter om at den skal imitere sin idealform, uansett omgivelse, kan man kanskje si. Som vi har vært inne på, kan ikke imitasjonen av det ytre alene forklare tings beståenhet eller rettere sagt oppståenhet, for det er et sirkulært, materialistisk syn. Den som har en vilje som er en vilje, vil altså overskride etterlignelsen og søke å fylle omgivelsene med seg selv. En 30-årig dataspiller som spiller uten ironi, blir å ligne med en voksen hannkatt som suser etter garnnøstet i matmors hus. Og han har ikke greid å overstige imitasjonens stadie, der viljen altså øver seg på å overvinne virkelig motstand.

Rolf er lik meg, ja, men han liker westerns og ikke fantasy. Jeg ble også introdusert til Morgan Kane ved et tidlig stadie, men det interesserte meg ikke så mye. Kanskje kan dette forklares med mor og fars holdninger, men jeg ble rett og slett ikke fascinert av indianerpiker som deflorerer seg selv på pappas dildo. Jeg forstod mannsverdenen i Ringenes herre, da, med sverd og hemmelige besvergelses. Dette er nok fordi at jeg ikke begynte å interessere meg for kvinner som faktiske mennesker før alder 18. Før den tid var kvinner kun interessante for meg i kraft av sine enkeltdeler, brystene, vagina, ansikt og lepper, at hun kunne ha noe annet ved seg var jeg fullkomment blind for. Jeg er forøvrig i ferd med å avkle kvinnen sin menneskedrakt og objektivisere henne fullstendig igjen (pris gudene) slik at jeg ser henne som det hun er, en omvandrende beholder for et forferdelig mørke, som må fylles med lys og som jeg i en bedre tid kunne bruke til å kopiere meg selv inn i, fødested for en ny sol. Så kanskje var jeg mer adonistisk og mannsorientert enn Rolf, og den eneste gyldige form for kvinne var alven Galadriel og mamma. Jeg tenker jo at selv om vi er preget av oppvekst og omgivelse, er det også en sammensetning der som vi bare er.

Skal følge opp den private samtalen når tiden er inne, men først må jeg kanskje gjøre ting over flere uker. (true story)

20. august kl. 00:26

Symposium XVII

Øystein Tranås Kristiansen: Var i dype tanker idag, men først ble jeg sulten og så ble jeg trøtt, og jeg har ennå ikke tilgang til datamaskin på universitetet, likevel skylder jeg meg selv å nedhamre disse utlegningene selv i forminskert form, og det er slett ikke sikkert at det er snakk om noen forminskelse, for selv om minnet er vagt kan det fortsatt hentes tilbake, om bare nervene holder stand. Når det er sagt, har nettopp nervene ikke holdt stand den siste tiden, og jeg har følgelig entret det dypeste nivået av mitt lagvise mørke. Det gjør at jeg kan gå rundt i menneskenes verden, men prisen må alltid betales.

Man får lære om seg selv. For tiden bor jeg i et rom fylt med pappesker, uten å ha pakket ut en eneste en. Det eneste jeg forholder meg til er enkeltobjekter jeg trenger og som ligger strødd på golvet. En bok, noen brosjyrer og noen papirark. Alt annet skyver jeg unna. Det viktige er at det er en klar bane fra sengen til datamaskinen. For det ordinære menneske skulle det være innforstått at jeg med dette lider, fordi man ser livet på et rent materielt nivå. Man vil slett ikke forstå at det er andre ting som for meg er viktigere enn den rent umiddelbare omgivelse, og at det å skape seg et hjem er noe jeg vil gjøre ved beleilighet, kanskje idag, kanskje imorgen, en gang. Først nå, så gammel som jeg har blitt, har jeg vært i stand til å fullt ut verdsette den gaven jeg har fått, som prest, som tenkende, som innvåner i åndenes rike. Har man først sett de landskapene, synker alt annet i bakgrunnen, blir unødig støy eller bildet av noen som roper og vinker langt unna. Meg vører det intet. Helst ville jeg sluppet å forholde meg til ting, til mennesker, så lenge jeg kunne fortsette å stå foran en stigende horisont. Den åndeliges asketisme må ha blitt til av nettopp dette faktum, at man verdsetter tanken fremfor tingen, og vil ikke la mennesker forstyrre seg. På samme vis som Schopenhauers viljemetafysikk var en videreutvikling av gresk filosofi, var hans konklusjon om resignasjonen den samme som hos stoikeren. Nå skjønner jeg Marcus Aurelius sin lengsel etter filosofien. Han ville sove på golvet, og kle seg i grove ullklær i etterlignelsen av de stoiske filosofene, og hans egen mor måtte tilslutt jage ham oppi en seng. Til hans sorg ble han tvunget til å bli keiser, til sorg for ham, kanskje, men til glede for resten av menneskeheten. Vi vil alle overvinne motstand, men den verdenen det skjer på er forskjelligartet, og har ofte intet med hverandre å gjøre. Nå forstår jeg kilden til Aurelius' stolthet.

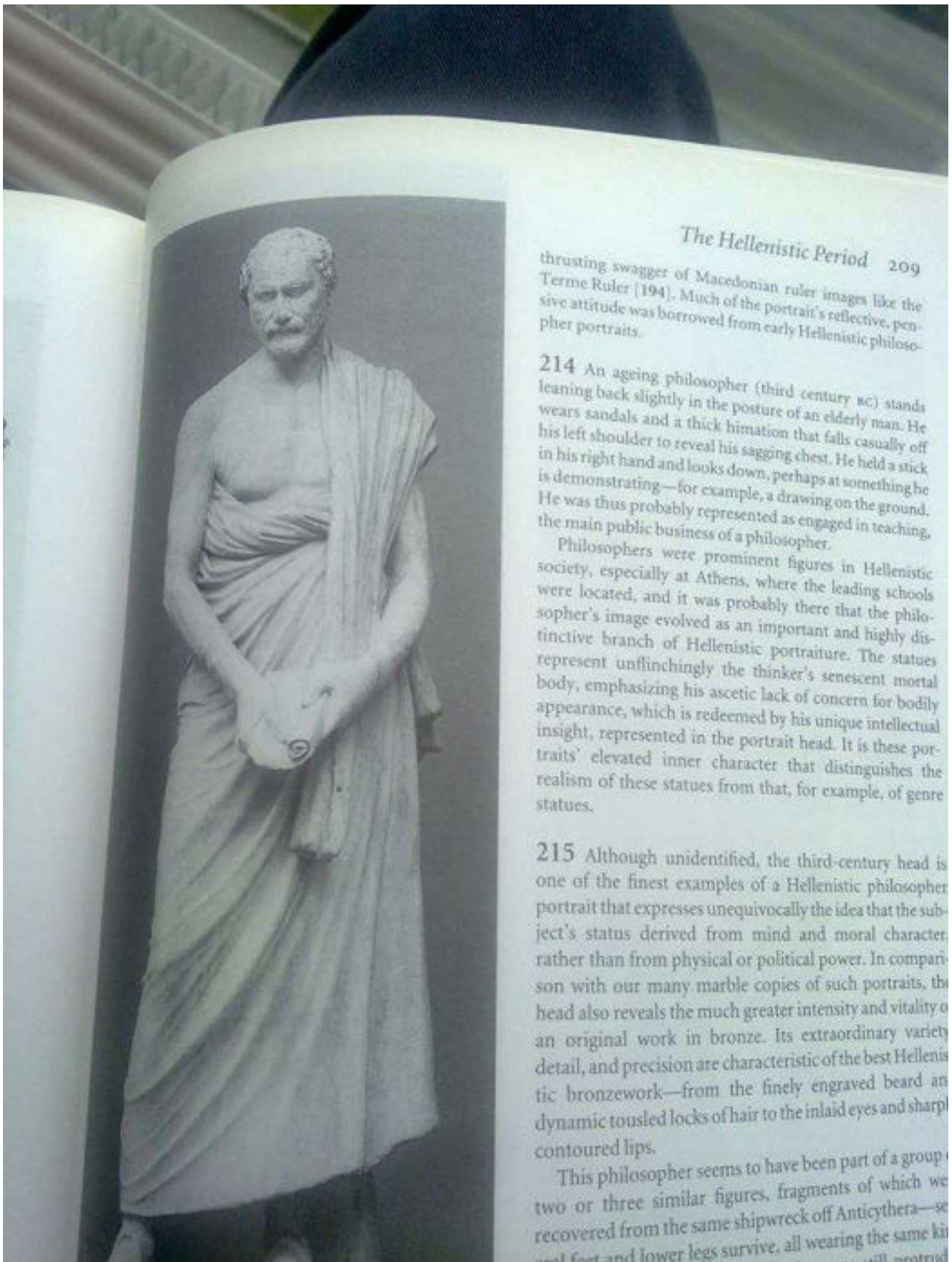
"The object of life is not to be on the side of the majority, but to escape finding oneself in the ranks of the insane." - Marcus Aurelius

20. august kl. 21:17

Øystein Tranås Kristiansen: 214 omtaler bildet.

"Because your own strength is unequal to the task, do not assume that it is beyond the powers of man; but if anything is within the powers and province of man, believe that it is within your own compass also."

- Marcus Aurelius

The Hellenistic Period 209

thrusting swagger of Macedonian ruler images like the Terme Ruler [194]. Much of the portrait's reflective, pensive attitude was borrowed from early Hellenistic philosopher portraits.

214 An ageing philosopher (third century BC) stands leaning back slightly in the posture of an elderly man. He wears sandals and a thick himation that falls casually off his left shoulder to reveal his sagging chest. He held a stick in his right hand and looks down, perhaps at something he is demonstrating—for example, a drawing on the ground. He was thus probably represented as engaged in teaching, the main public business of a philosopher.

Philosophers were prominent figures in Hellenistic society, especially at Athens, where the leading schools were located, and it was probably there that the philosopher's image evolved as an important and highly distinctive branch of Hellenistic portraiture. The statues represent unflinchingly the thinker's senescent mortal body, emphasizing his ascetic lack of concern for bodily appearance, which is redeemed by his unique intellectual insight, represented in the portrait head. It is these portraits' elevated inner character that distinguishes the realism of these statues from that, for example, of genre statues.

215 Although unidentified, the third-century head is one of the finest examples of a Hellenistic philosopher portrait that expresses unequivocally the idea that the subject's status derived from mind and moral character, rather than from physical or political power. In comparison with our many marble copies of such portraits, the head also reveals the much greater intensity and vitality of an original work in bronze. Its extraordinary variety of detail, and precision are characteristic of the best Hellenistic bronzework—from the finely engraved beard and dynamic tousled locks of hair to the inlaid eyes and sharply contoured lips.

This philosopher seems to have been part of a group of two or three similar figures, fragments of which we recovered from the same shipwreck off Antikythera—several feet and lower legs survive, all wearing the same kit

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

20. august kl. 21:19

Roar Sørensen: Mye av dette er helt fantastisk lesning. Er det virkelig du som har skrevet innledningen til denne tråden?

Har du merket deg det samme som jeg har opplevd i LB og i det norske litterære landskapet for øvrig? At jo bedre du skriver, jo mer interessant, talentfull og spennende (i ordets genuine betydning) du gjør en tekst, desto flere lesere og mennesker støter du fra deg, og desto mer alene blir du?

20. august kl. 22:38

Roar Sørensen: Med sine åndsforlatte, talentløse og klisjékvikke "romaner" har forfattere som Egeland, Nesbø, Horst og 10-15 andre ganske enkelt skitnet til litteraturen, hardyguttgjort den, ufarliggjort og kommersialisert den slik at den kanskje aldri vil oppstå i den formen den en gang hadde, den formen den var ment å skulle ha.

20. august kl. 22:44

Øystein Tranås Kristiansen: Mine kinn rødmer, men hvilken innledning er det du egentlig mener? Ja, jeg tror at en sannhetstekst må eksistere i et invertert forhold til sine lesere, jo større man er, jo færre er istand til å lese og forstå. På motsatt hold får den som skriver for idioter alltid en stor tilhengerskare.

20. august kl. 23:09

Stian M. Landgaard: Det er interessant hvordan du nylig har sett linjer fra Schopenhauer tilbake til de klassiske tenkerne. Lignende linjer går også fra Nietzsche, fra Kant, ja, fra alle de store filosofene. Hvis man kun leser den ene tenkeren, vil man jøsse stort i den tro at alt er originale tanker som først oppstod her, omtrent slik Roar leser denne bloggen. Har man derimot en større tilstedeværelse i tenkningens univers, vil man snarere jøsse over de store sammenhenger og historiske linjer, og ikke minst innsikten om alt henger sammen med alt. Dette må dog ikke tas til forkleinelse for Schopenhauer, Nietzsche, Tranås eller andre filosofer, for hver av disse bidrar med ny tenkning på toppen av isfjellet og driver menneskets intellektuelle historie videre.

21. august kl. 06:11

Stian M. Landgaard: Jeg har ingen umiddelbare kommentarer til dine to svaravsnitt til meg, men jeg har lest dem med nøffende bifall. Dog interessant og i forhold til visse ungdomsmessige ugunstigheter oppklarende opplysning at du "ikke begynte å interessere [d]eg [**Feil senere rettet**] for kvinner som faktiske mennesker før alder 18". Alt henger som sagt sammen med alt.

21. august kl. 06:18

Kommentar: *Tror dette er fordi en sperg tar lengre tid på å nå sin modenheten. Parafasert med Goethe, jo edlere vekst, jo lengre tid før den når sin modenhet. Synd at jeg skulle finne meg selv kvestet i min fulle form.*

Stian M. Landgaard: Jeg leser forresten endelig Heideggers bok om Nietzsche, føler at jeg ikke kan ignorere en major philosophers interpretasjon av en annen major philosopher, og han skriver en del interessante ting, blant annet:

«Nietzsche belongs among the essential thinkers. With the term THINKER we name those exceptional human beings who are destined to think one single thought, a thought that is always "about" BEINGS AS A WHOLE. Each thinker thinks only one SINGLE thought. It needs neither renown nor impact in order to gain dominance. In contrast, writers and researchers, as opposed to a thinker, "have" lots and lots of thoughts, that is, ideas that can be converted into much-prized "reality" and that are also evaluated solely in accord with the conversion-capability.

But the single thought of a thinker is one around which, unexpectedly, unnoticed in the stillest stillness, all beings turn. Thinkers are the founders of that which never becomes visible in images, which can never be historiologically related or technologically calculated, yet which rules without recourse to power. Thinkers are always one-sided, namely, on the sole side assigned to them in the very beginnings of the history of thinking by a simple saying. The saying comes from one of the oldest thinkers of the West, Periander of Corinth, who is accounted one of the "seven sages". The saying goes, "MELETA TO PAN". "Take into care beings as a whole."»

Hva er din single thought, Tranås?

21. august kl. 06:29

Roar Sørensen: "Har man derimot en større tilstedeværelse i tenkningens univers, vil man snarere

jøsse over de store sammenhenger og historiske linjer, og ikke minst innsikten om alt henger sammen med alt."

Jeg leste mangt og meget i min ungdom, jeg var spesielt opptatt av biografier og analyser av bøker, jeg leste for eksempel en biografi på 1200 sider om Leo Tolstojs liv og romaner etter å ha lest Anna Karenina, og en lang rekke biografier om Vesaas, Dostojevskij, Hamsun, osv.

Lånte alt på Skedsmo bibliotek.

Det var i denne tiden det utsprang seg en ulyst i meg til å vite alt og forstå alt, fordi jeg instinktivt visste at dette ville få meg til å forlate kunsten, miste interessen både for musikk og litteratur.

Jeg ønsket ikke å bli en musikkprofessor som visste alt om musikk, uten å kunne traktere et instrument på skikkelig vis. Drømmen min var å bli solist, men en fysisk skavank satte en stopper for denne karrieren.

Vi hadde en "Tranås" på musikkfagskolen; han kunne alt om musikk og de store komponistene, slo oss alle i tone- og satslære, og hans store drøm var å bli fiolinist, konsertfiolinist, men hver gang han tok fram fiolinen og buen, så stønnet vi bare og grein på nesa. Det låt ikke pent.

Han var for evig fordømt til å bli en Tranås eller en Landgaard, tykk av viten, men tynn av utøvende, tekniske, kunstneriske evner.

Dermed sluttet jeg å lese disse kolossene og analysene. Jeg ville utøve, ikke forstå, aldri forstå alt, aldri se de store sammenhengene, bare prøve å forstå, lete, famle i mørket, og aldri finne.

21. august kl. 09:39

John Olav Oldertroen: Ligger ikke nøkkelen til litteraturen i den forsiktige berøringen, i undringen og antagelsen, i det å observere og fortelle skrøner ved leirbålet og ikke i (flinking)-encyklopedisk kategorisering? Litteraturen er nyanser og følelsene disse gir, ikke den dogmatiske dikotomien mellom neongrønt og gammelrosa.

21. august kl. 09:26

Roar Sørensen: Tranås: Denne innledningen. Er den fra din hånd? Bortsett fra den første setningen (skriv heller "Til min ære er talløse templer reist."), så er dette fantastisk godt skrevet:

Meg er talløse templer reist. Fra Parthias sletter i øst til Iberias kyst i vest. Fra Etiopias solsvilde land i sør til Hibernias dunkle øy i nord. Overalt dyrkes jeg og prises jeg for min tordnende ferd over himmelen. Jeg er født fra en jomfru og sprang ut fra steinen i Zagros eldgamle fjell. Jeg er den som slaktet oxen, og en hund og en slange slikket til seg elven av blod som strømmet fra såret i dens hals, og en skorpion spiste oksens manndom. Jeg er den som bringer sesongenes vekst og livets fall. Jeg varsler våren. Jeg er Sol invictus, den ubeseirede. Jeg kan bare være det jeg er, aldri mindre eller noe annet. Alle skapninger kjenner og må anerkjenne mitt nærvær, og slik er jeg også kjent med dem. Jeg er den som ikke kan benektes og er derfor største kraft og høyeste sannhet. Ingen kan se inn i mitt ansikt og bare den edleste skapning har forsøkt. Pris mitt navn, den ubeseirede, og se livets gang. Fra Parthias sletteland til Iberias skummende kyst. Fra Etiophia til den dunkle øy. Ingen kan gjøre min ferd, ingen andre kan ta mitt navn. Jeg er Sol invictus, sprunget fra steinen. Jeg varsler våren og morgengryets kommende, og straks jeg forutanes bak beksort horisont, kan jeg ikke stanses. Ubeseiret er mitt navn, ubestridt er mitt nærvær og evig er min tilbakekomst.

21. august kl. 09:48

Kommentar: *Han refererer til en tidligere utgave hvor landene har en annen skrivemåte.*

Øystein Tranås Kristiansen: Joda, det er fra min hånd, bortsett fra åpningssetningen, som jeg tror jeg har stjålet fra Sapfo (den greske poetinnen) Hun skriver nemlig noe som: Deg er talløse templer reist, i hyllest til Afrodite og lesbisk kjærlighet. Slik er iallfall hvordan jeg husker det nå. Det meste av det Sapfo skrev har forresten gått tapt. Resten av innledningen min er jo bare prestlige og mytologiske bilder satt sammen. Jeg synes ikke det er så bra, men det ble til som en arketypisk motvekt til det totale nederlag i ytterverdenen (materie og mennesker) og derfor burde det ha en viss kraft. Interessant nok inneholder bolken det jeg ser på som trylleformularer (ubeseiret er mitt navn, navnet hans er jo Sol invictus, her enforcer man) og henledninger til min situasjon og filosofi (sprunget fra steinen, en opprinnelse i det slette, med et løfte om at det slette skal være beseiret) Kan ikke benektes, varsler våren, alle må anerkjenne meg, kan aldri være noe annet enn det jeg er. Joda. Her er all min hensikt som tenker.

Skal forresten svare dere etterhvert, mye av dette var svært interessant, men spørs om jeg får tid idag.

22. august kl. 11:18

Roar Sørensen: Det dreier seg nok om den samme frykten sexologer muligens har: Jo større kunnskaper de tilegner seg om sex, desto vanskeligere blir det antakeligvis for dem å oppleve den spontane gleden ved akten, som jo dreier seg mest om utforskning, instinkter, begjær og nettopp spontanitet.

Herav "ungdommens sødme", "uskyldens glede", osv.

Sitter man med "fasiten" på forhånd, vet man alt om årsak og virkning, og konsekvenser, forsvinner mye av verdien, spenningen og gleden ved å leve, og elske.

Slik er det kanskje også med litteraturen. Jo mer grammatikk man kan, desto mer man vet om litterære virkemidler og jo større kunnskap man har om andres forfatterskap og litterære strømninger, desto vanskeligere blir det rett og slett å skape.

Selvsagt skal man kunne og beherske håndverket, men for mye viten kan fort bli en hemsko.

Da ender man kanskje opp som Kjærstad eller Eggen - eller, skrekk og gru, Egeland, med snakkehoder og skjemautfylling i stedet for språklig og litterær saft og nerve.

23. august kl. 10:43

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg leste nylig I skyggen av sverdet; islams fødsel og kampen om den sanne tro i antikkens siste dager av Tom Holland, en bok jeg stjal fra biblioteket i Evje og ga meg selv uendelig lang lånetid på. Jeg må si at den var meget interessant, jeg fikk et innblikk i en periode jeg før instinktivt har unngått, og jeg lærte også om det sene perserriket, et samfunn som nå virker mer og mer fjernt, nærmest forsvunnet uten minne på grensen mellom vestlig og arabisk kultur. Jeg ble utsatt for et vell av historiske detaljer, fikk klarert opp en del miskonsepsjoner, fikk fremlagt visse sannsynlige påstander lagt over historiens mørke, og, viktigst av alt, jeg fikk et større perspektiv. En av misforståelsene er at jeg lenge har trodd at skriftene til den Zoroastriske religionen ble brent av Alexander den store i Persepolis. Nå viser det seg at dette kun var et konstrukt av Zoroasterprestene, for det venerable blir holdt for det høye, og de trengte religionen som maktmiddel. Man ga seg altså selv de dypeste røtter tilbake i tid. Menneskets motiv mot makt

anretter det til å tro på egne forestillinger og etterhvert holde dem som absolutte sannheter som står utenfor selvet. Slik det var, den hellige ilden som hadde brent i 150 år og ble slukket av keiser Herakleios, var forestilt å ha brent siden verdens begynnelse, og religionen til Zarathustra kunne ikke bli nedskrevet før dets presteskap hadde en skriftlig tradisjon. I begynnelsen var det intet skille mellom jøder og kristne, og da grekere også begynte å ta til kristendommen, ble det viktig å bygge skiller mellom religionene. Talmud ble antakelig begynt nedskrevet på 200-tallet i Irak for det formålet, et land som var den reneste melting pot for perserriket, hvor de brakte inn folkeslag fra fjern og nær for å arbeide på kanalene. Men der andre folkeslag blandet seg med andre og forsvant, var de mange reglene og påbudene jødene holdt seg med, som ivaretok deres identitet og fortsatte eksistens. Kristendommen begynte etterhvert å krystallisere seg ut med en egen identitet, og hadde sin store fordel med at den som jødedommen var en skriftens religion, og fremfor alt, den var universell. Påbudet fra apostelen Paulus om å gå ut for å omvende alle verdens folkeslag, og skapelsen av begrepet kristenheten, gjorde dette til en ustoppelig religion. Holland kommer med en rekke interessante hentydninger om det som kan være Islams opprinnelse, for koranen nevnes ikke av noen kilder før ut på 800-tallet. På samme vis som kristendommen, jødedommen og zoroastrismen konstruerte seg en venerabel fortid, mener han at araberne gjorde det samme med sitt Islam, men i hvor stor grad er vanskelig å si. Etter at romerne og perserne hadde forbrukt siste rest av styrke i kamp med hverandre og mot barbarene, og etter at en ødeleggende pest hadde lagt byer i stadig forfall praktisk talt i ruiner, var det fritt frem for deres leiehærer å ta over. Enter the arab. Islams fremvekst var bare mulig på grunn av de unike historiske betingelser og det gjengse forfall i antikkens verden, og religionen bygger på gamle jødiske, kristne og endog hedenske myter, hvor paradiset minner om gudelivet på Olympen med kvinner som har store og svarte øyne og hvor man blir oppvartet av vakre ungdommer, og arabernes gamle hellige kuber ble fortsatt regnet som hellige. I de lengste tider vedvarte forestillingen om Allahs døtre, de gamle gudinnene ble gjort først til engler, så til døtre av den ene gud, før de ble faset ut. Holland hevder at Mekka lå for langt utenfor allfarvei, og var, i motsetningen til det kildene sier, en for ubetydelig by til å ha tjent som opprinnelse for Islam. Isteden må skikkelsen Muhammed direkte ha tatt del i utvandringen og blitt inspirert av den gamle kulturverdenen og de religiøse forestillingene han kom over. Holland muliggjør at koranen først ble skrevet på gammel-syrisk, og satt sammen lenge etter Muhammeds død, da i en svært forandret form som forsøker å dekke over datidens historiske hendelser og bokens faktiske opprinnelse. I alle tilfeller kan ingen av Hadith-versene etterspores til en Muhammed på 600-tallet, alle er av senere opprinnelse og tar for seg politiske og religiøse forhold som umulig kan ha vært del av Muhammed samtidig. Faktisk ble oppfinnelsen av nye Hadith-vers utført av et presteskap som bestod ofte av de erobrede folkeslag og konvertitter fra den falne Zoroaster-religionen, og de hadde all interesse av å nullifisere undertrykkelsen fra arabernes

erobringsskalifat, noe de tilslutt lyktes med. Men suksessen til en slik fremgangsmåte avhang av at man greide å skjule sporene etter seg. Den generelle regelen er, jo flere kilder og autoriteter et Hadith-vers hviler på, jo falskere er det, og jo mer har man arbeidet for å skjule sporene etter seg. Et mer vennlig og påvirket Islam ble således konstruert etter arabernes erobringer. Dette er ironisk, siden det i dag nettopp er de sterkt religiøse som forsøker å gjenopplive kalifatet. I alle tilfeller er Islams opprinnelse nedsenket i uklarhet, det er vers som er utelatt av koranen, omtalt i kilder, og det er vers som ble «spist av en geit.» Til og med bønneretningen var i mange hundre år uklar, først var den vendt mot øst, antakelig mot et tempel innviet som Abrahams fødested.

24. august kl. 18:55

Øystein Tranås Kristiansen: Det sier kanskje litt hvor slående denne boken var, når jeg til og med har drømt at jeg hadde en samtale med forfatteren, og det verste er at dialogen fremstod som koherent. Men som i alle drømmer, førte den bare til det man egentlig vet eller egentlig føler. Her er notatene mine for drømmen: «Jeg drømte dette. Snakket med Tom Holland om den instinktive motstand mot en periode. Så mye ble ødelagt. Så kom en periode, hvor det som ble skapt overgikk dette. Men drømmen brakte meg til et punkt - Vi vet ikke. Vi vet ikke hva som ble ødelagt.» Et punkt i boken var spesielt slående for meg, da man omtalte hvordan de siste hedninger oppsøkte tempelet til Artemis i den sunkne oldtidsbyen Efesos for å ofre på forlengst forvitrede altere. De kristne hadde ingen forståelse for hvordan noen skulle ilegge disse glemte gudene noen verdi, annet enn av stakkarslig ignoranse eller gjennom pur ondskap. Dette har vært det gjengse trekk med de kristne og deres arvtakere i det moralske vesten.

Boken er dog ikke uproblematisk. Forfatteren strør om seg med moderne ord, og sier ting som at Konstantin hadde en viss «mentalitet.» Nå kan det være oversetteren som er skyld i noe av dette, men det forklarer likevel ikke dette problemets gjennomgåenhet i teksten. Det endelige bevis for forfatterens mangelfulle refleksjonsnivå og historisk-filosofiske tankegang kommer når han omtaler en viss gruppe egalitære persiske opprørere til å i praksis være kommunister. Enhver historiker verdt sitt salt vet at man aldri skal tre moderne begreper over fortiden på den måten. Man kunne like gjerne at vikingene som besøkte Frankernes rike under Gange-Rolfs tid var kommunister, fordi de anså seg som likemenn. Eller hva med å betegne Island på 1000-tallet som en demokratisk republikk? Denne manglende kritiske sans gjør at boken gjør et stort fall i mine øyne, og kanskje er dette grunnen til at den til tross for sitt enorme vell av faktaopplysninger mangler en overordnet visjon, vi kunne kalt det den relaterende tanke, noe som kunne føre en frem til noe endelig konklusivt iallfall i idémessig sammenheng. På et punkt har Tom Holland rett, denne perioden er av

den ytterste viktighet, kanskje den viktigste, siden de utviklinger som fant sted fortsatt definerer milliarder av menneskers tankegang den dag i dag. Samtidig er perioden av de mest neglisjerte, på grunn av dens implikasjoner og faren for å trække på visse menneskers fintfølehet. Følgelig lar akademikere simpelthen være å omtale perioden mellom 350-800 med noe inkvisitorisk verktøy, eller man dekker over sine funn med det mest kryptiske akademiske språk. I sedvanlig stil skal jeg gi begge parter rett. Tom Holland mangler faglig dybde når han ukritisk slenger om seg med begreper for å oppnå forståelse for det materiale han bearbeider, og derav det faktum at boken hans fremstår mer som en ansamling faktaopplysninger, kanskje historikerens fremste misjon og byrde, heller enn et rent visjonært verk med nye innsikter om Islams fødsel. Samtidig er de akademikere som omgår perioden eller pakker den inn til bearbeidelsen blir intetsigende, preget av konformisme og en hang til å holde på sin gode stilling. De blir ved sin unnfalighet og sitt forsvar for unnfaligheten, redusert til rene funksjonærer innen historiefaget. Man kan nesten si seg innforstått med at de som bygger en katedral også synes å sperres inne av den.

24. august kl. 18:55

Øystein Tranås Kristiansen: Av dette har jeg fått en del perspektiver. Jeg har bare fått forsterket min tanke om at kristendommens fremvekst var uunngåelig, muliggjort av det skrevne ord, som etterhvert skulle få forrang fremfor bildedyrkningen. Slik det var, en ekspansjon og dybdeliggjøring av menneskesjelen. På keiser Augustus' tid erobret man Egypt og fikk tak i papyrus som la til rette for en større tekstproduksjon, og slik kunne man skape det absolutte konseptet om Gud, som ligger skjult i selve skriftens mulighet. Jødene hadde alt skapt dette konseptet, men deres lukkethet gjorde at de ikke kunne være fremtiden og selv skape en universell religion, deres særpreg og innadvendthet var nettopp en overlevelsesmekanisme. En religiøs suksess avhenger av å bygge på det gamle, samtidig som man må ta grep for å definere seg selv. Mange eklektiske religioner har vokst frem gjennom tiden, og like hurtig blitt jaktet ned av sin samtid, for man vil for all del ikke at konseptet om ens religion skal utvannes. Kun ved spesielle tilfeller er en livskraftig bastard mulig, slik som med Islam. Den klare definisjonen og rammen, som må bygges på det venerable og uangripelige i en konstruert fortid, må likevel tilpasses sin tid, og derfor eksisterer de store religionene i et slags paradoks. På den ene siden må de fremstå som uforanderlige, på den annen side må de tilpasse seg tidens krav. Islam hadde den store fordel at man kunne omgå kristendommens definisjon på treenigheten, det sett på avstand nærmest Freudianske systemet med Gud, Guds sønn og den hellige ånd sett på som like guddommelige. I tillegg får vi Guds mor, som har både født og blitt befruktet av sønnen. Islam vektlegger spesielt Guds udelelige enhet, samtidig som religionen bygger på jødiske og kristne myter og skaper sine egne i dette kontekst.

Gudsdefinisjonen var kilde til utallige stridigheter innen kristenheten, og da man syntes å ha fått istand en kanon, kom Islam og overtok de rikeste områdene. Islam, i kraft av at det var en nyere religion, kunne tilpasses tidens krav fra starten av på en bedre måte, og utkonkurrerte ofte kristendommen også i tilfeller der det ikke var snakk om ren militær ekspansjon. Den islamske gullalderen ble muliggjort av at man gjorde religionen gjenstand for fortolkning, og kunne diskutere med jøder og kristne om verdens beskaffenhet, antikkens filosofi og Guds natur. Man var selvsikker om sin overlegenhet, og dermed håndterte man ikke vanskelige tanker simpelthen ved å forby dem eller blokkere dem ut. Samtidig som Koranen hadde blitt sementert og definerte religionen som kjernepunkt, kunne man fortsatt forandre religionens karakter gjennom Hadith-verset. Religionen var altså livskraftig en stund, men så slo den generelle entropi inn, hvor religionens forsvar og definisjon er fullstendig satt, slik at man ikke lenger kan gjøre den gjenstand for fortolkning, dermed, man utvikler seg ikke, kan ikke tilpasse seg de nye forhold, og man blir etterlatt på jakt etter en svunnen gullalder fremfor å se mot en gylden fremtid. Etter de mongolske invasjonene forandret Islam gradvis karakter, fra å være full av selvtillit til å bli innadvendt og tilbakebeskuende. Nå er muligheten for utviklingen innen den religionen fullstendig umuliggjort, all den tid nye Hadith-vers ikke kan oppstå, og at disse versene uansett var tilpasset forholdene på 700 og 800-tall, Koranen er på samme måte fullstendig definert. Litt ironisk har kristendommen med sin vaghet et enormt fortrinn her, fordi den er satt sammen og kan fortolkes på så mange forskjellige måter. Da Islam mistet sin ungdom og livskraft, mistet den også muligheten for å favne menneskeheten. Jeg spår derfor at kristendommen kommer til å vedvare lenge etter at Islam har forgått, med mindre menneskeheten er avgjort å synke så lavt ned i det ensporede barbariet at det er kun den sterke, onde vilje som triumferer, noe Islam nå forsøker å gjøre som en krampetrekning. Sagt påny, i en lykkelig fremtid vil kristendommen vedbli, iallfall som følgesvenn for hva enn tidens tenkning vil bestå i, og i en ulykkelig fremtid vil Islam være enerådende. Når det er sagt, allting har sin ende, alt lever en stund, men ikke for alltid. En religions ide kan lignedes med et virus, det sprer seg fort, men før eller siden er DNA-koden utgammel, og vertene har fått utviklet en motstandskraft. Kristendommen har nå blitt sublimert i en ny form. Da Nietzsche sa: Gud er død, skjønte han ikke at moralen kom til å overleve selv Guds død. Vi bør følgelig erklære: Moralens er død. Hadde det bare vært så vel. Ingenting kan egentlig dø, tidene er bare en veksling mellom det samme, og Marie Antoinettes ord gjør gjenklang for meg, ingenting er nytt annet enn det glemte. La meg bringe ytterligere perspektiver til bords, disse tankene løfter blikket storliggen og ser bort fra de jordlige detaljer, annet enn mot konseptet. Dette er jo den egentlige konklusjon til det hele, altså de tanker som har størst viktighet. Konseptet er det første som kommer til meg, og siden kan jeg jordbinde det. Avslutningsvis skal jeg komme med noen personlige betraktninger rundt konseptenes implikasjon.

24. august kl. 18:56

Øystein Tranås Kristiansen: Ser vi utviklingen stort på det, blir det tydelig hvordan religionen, eller for å komme med et mer sannferdig ord, den rådende tanke muliggjøres av den teknologi som er tilgjengelig. Sivilisasjonen gikk først bort fra den rent animistiske magiske tankegang, fordi denne tenkemåte var for anstrengende å opprettholde i sitt indre, når hver tanke og ønske nødvendigvis må være et trylleformular, blir det lettere å flytte forklaringsverdien over på det eksterne bilde. Og det eksterne gudebilde, hva er det? Jo, en analogisk representasjon av den indre tilstand, det jeg kaller det forsterkede ønske. Riktignok hadde man i de lengste tider abrahamittiske stammer som samlet på sine sannheter på skriftruller, og man hadde greske filosofer som dyrket bildene samtidig som man nedfelte tanker i skrift, men hver ting har jo sin begynnelse. For den gjengse landarbeider var gudebildet med sin representasjon det mest tilgjengelig for dyrkelse. Jøden kunne ikke gjøre sin skriftlige tanke universell, fordi han var opptatt av å definere og lukke seg selv inne for å overleve det egyptiske og persiske slaveri og hva enn slags talløse kriger man bedrev de ganger man var relativt mindre maktesløs. Og grekeren, som vi skal se, representerer han kanskje menneskehetens mest potente periode. Da skriftens mulighet ble til, ble det også mulig å nedfelle absolutte sannheter som bestod over tid, og følgelig måtte disse absolutte sannheter etterhvert bli sanne for sine tilhørere, all den tid budskapet var vedvarende. Slik ser vi skiftet fra bildedyrkeren til skriftdyrkeren fra 200-tallet av skyte fart. For, det som preger bildet, er først og fremst at det er et vitnesbyrd, men at det ikke kan forklare mer enn det representerer, det er kun en fremtredelse som et resultat av en menneskelig ånd. På mitt kunsthistoriske studie fikk jeg forklart at bildet kommuniserer universelt. Dette var for meg en slående tanke, som jeg likevel fant det nødvendig å modifisere. Jeg vil si at bildet kommuniserer umiddelbart. Et bilde kan kanskje kreve tid å sette seg inn i, fordi det er så detaljer, men det du ser, idet du ser det, er altså det du forstår. Fordi, en reklamesjablone i vesten ville muligens være porno i Afghanistan, og det ville være stor forskjell på hvordan en hedning og en kristen forstod bildet av den hornede Alexander. Et umiddelbart uttrykk, altså, der fortolkningen er desto mer relativ. For å oppløse grensene ytterligere, vil jo også skrift gi et inntrykk også for den skriftløse. Dette blir tydelig særlig i muslimsk og kinesisk kalligrafi, og i monumentale oppføringer som vil fremstå som den reneste magi for den uinnvidde. Hovedlinjen er dog dette, språket, og da især skriftspråket, åpner for fortolkningen i kraft av sin større væren, altså i skrift kontra tale. Hvordan man enn ser det skriftlige, som den fonetiske representasjonen av snøftende apelyder eller Guds uangripelige ord, er det her snakk om en fortolkning. Bildet og språket skulle da være godt egnet til å sameksistere, frembringelsen av bildet, det analogiske vitnesbyrd og omtalen av dette. Smertelig nok ble det slik at man heller begynte å forby og forakte

bildet, noe vi ser i alt fra kristendommens tidlige ikonoklastiske bevegelse, forbud mot avgudsbilder, Islams bildeforbud og den nåværende intellektuelles forakt for fremtredelsen av en sann menneskenatur.

24. august kl. 18:58

Øystein Tranås Kristiansen: På en måte ser vi hvordan filmen bringer en gresk-romersk kontinuitet for våre arbeidere og kjøpmenn, hvor for romanen i sannhet er død. Der glaner man fortsatt på vakre kvinner og menn i en eller annen heroisk kamp, ibakt moralen. Ord og bilde er nå skilt ad fra hverandre, og eksisterer innenfor hver sin usunne sfære. Bilde kontaminert av moral og ordet fritatt noe livets festepunkt. Det er mulig jeg har omtalt det før, men: Ordet er semittisk ondskap. Videre, jeg akter å bruke ordet som klubbe. Enda ett språk er utviklet, og har, iallfall i forestillingen fått forrang, selv om det naturligvis ikke er slik og umulig kan fylle den rolle, jeg snakker her om matematikken, som er den mest presise omtale av omgivelsen. Der bildet er vitnesbyrdet og språket er den noen ganger absolutiserte fortolkningen, er matematikken fremfor alt faktualiteten. Fakta er en ting, sannhet for mennesket en annen. Naturvitenskapen forklarer definerte objektive størrelser, mens humaniora fortolker. Og til og med fremstillingen av en faktabasert jord er gjenstand for fortolkning, for hva skal man legge vekt på? I våre vitenskapelige globuser fremstår jo Grønland som større enn det afrikanske kontinent. Så blant matematikerne finner vi de mest presise mennesker, men sørgelig ofte, de mest dogmatiske, de som uten omsyn aksepterer hva enn de blir fortalt, for de kan ikke forholde seg til livet annet enn som en avgrenset og definert størrelse, og man har ingen relaterende intelligens. Hvilke av disse språk skulle man da la ha forrang i et samfunn, bilde, språk eller matematikk? En smarting ville kanskje sagt, la oss gi alt forrang, men ingenting kan være alt, og det vil alltid være valg av retning, en preferanse. Nettopp naturen synes å være bygget på den måten, at når man har det stabile ståsted, søker man seg opp mot ytterligheten. Muligheten for noe, vil gjøre at man før eller siden foretar det mulige valget, på bekostning av det annet, og av den grunn vil enhver spirende revolusjonær ide en dag bli virkelighet. En preferanse kan herske i tusen år, og selv om det andre synker hen i glemselen, vil det fortsatt være tilstede i selve firmamentet, ligge klar til å atter åpne sitt øye, gjøre sitt utspring og overfall. For å gjenta problemstillingen, bildet representerer men kan ikke fortolke seg selv, språket fortolker men har intet festepunkt, og matematikken fastslår men kan i seg selv ikke fortolke gjennom mennesket, da den allerede har gjort seg til det ytre objekt. For massene må en av disse magiske utøvelser få forrang, for man har ikke plass til så meget i en allerede snever forestilling. Men det finnes et annet språk, det til filosofien, og hva er det den gjør? Jo, grave i det underjordiske og skape konseptet. For det trenger man bildet for å bære vitnesbyrd om mennesket, språket til å

fortolke og matematikken til å fastslå. Det er filosofien som bringer den splittede forestillings hierarkisk anordnede trinn til en ny hensikt. Og her kommer vi til denne fremstillings emotive komponent, denne appell til meg og mine brødre. Selv om man har en slags åndelig høyde, har man også en basal komponent, et festepunkt til livet, og det er ikke ønskelig å åndeliggjøre seg bort fra livet. Med andre ord, man har sin preferanse, og i mitt tilfelle, det til de gamle hedenske filosofene, Eunapios og Julian. Sentralt for meg står nemlig tanken ved å lette byrden ved de andre. Før smertes jeg ved dette, hvorfor kunne jeg ikke stå foran mennesker, snakke som dem, være med dem, bli som dem. Nå vet jeg at jeg ikke behøver, at jeg alltid var av en annen sort. Fritatt for plikt, for kjas og mas, ting og tang, dann og vann, kallet mitt er høyere og langt vekke, og derfor, når jeg ser bort, tilsynelatende i blyghet, underkastelse eller avsky, ja, da må jeg se så langt bort. Med Blakes ord:

O, why was I born with a different Face
Why was I not born like this Envious Race
Why did Heaven adorn me with bountiful hand
And then set me down in an envious Land

Når jeg ser mennene rundt meg som jeg av og til støter på. Den slibrige lover-arbeideren i sofaen som snakker med innyndende stemme, fullstendig ensporet opptatt av sex, og går etter den yngste jenta, når jeg ser kjøpmannsbrutusen med torshammer omgitt av ting og styrken i sin egen kropp, når jeg ser den innadvendte kjempen som vekker ubehag hos alle med sin taushet, men som egentlig viser seg å være blant de mest banale godbamsere, går det opp for meg at jeg rommer alle disse skikkelsene. Jeg er rett og slett mer, og derfor kan jeg ikke være den ene fullt ut, men jeg kan være de mange, og være dette fullkomment. Hvert sår forøker motet, og det er ingen grenser for hvor modig jeg er. Dette er rendyrkelsen, det å få være i fred med seg selv, som mest av alt kan bringe fred fremfor et støyende mangfold. Jeg som har måttet plages med familiemedlemmers tildels voldelige forskjelligartethet, bør ikke forstyrres for mye av arbeidere og kjøpmenn og de krav som de med sitt blotte nærvær stiller. Og det som gjelder for enkeltindividet, må nødvendigvis også gjelde for hele samfunn. Man blir forflatet og nervøs når man ikke kan utøve sin hensikt uten hensynets byrde. De gamle germanere badet nakne i skogskult og kjern, grekeren laget sine bilder og jøder skriblet i sine toraer. Men hva skjer når man får den vesensforskjellige for tett innpå seg? Svaret ligger i Kitos-krigen og Bar Kokhba-revolten. Derved blir det utålelig å ha for store populasjoner av de fremmedartede for tett inn på seg, de som skal diktere hvordan man skal se ut og hvordan man skal tenke. Stå ikke i min vei, for jeg er mitt folks skjebne. De store populasjoner av muselmenn man nå i vesten lar importere for sin egen utslettelse og moralske opphøyelses skyld, vil

bare føre til en ny krig. Når den er omme, er enten vestens arv blitt overtatt av et nytt folk, eller man har fått sin enklave og fristed. Jeg kunne godt lese om det fremmedartede, i en bok, kanskje, og kanskje besøke fremmede steder. Men på samme vis som jeg ikke vil ha dette lands dverger for tett inn på meg, fordi de til stadighet vil komme til meg med støy og krav, kan jeg heller ikke vedstå meg at skriftens absolutister i primitiv form skal få kolonisere det som er mitt rike. Det forsterkede ønske sett i symbolet er iallfall sunt, for det viser hva vi ønsker oss mest. Skriften tillot dette forsterkede ønske å bli vrent, snudd på hodet, litt på samme vis som det forvridde har sivet inn i billedkunsten. Kombinasjonen av filosofi og bilde, det mest livsnære og det mest vidsynte, det tenker jeg må være det ypperste.

24. august kl. 20:41

Øystein Tranås Kristiansen: Da kan jeg svare dere. Jeg kunne ikke bli forstyrret før jeg hadde fått ferdig bokanmeldelsen og dertil relaterte tanker. Ble ikke like bra som jeg hadde tenkt, men jeg berører visse viktige poster.

Landgaard sa:

Jeg leser forresten endelig Heideggers bok om Nietzsche, føler at jeg ikke kan ignorere en major philosophers interpretasjon av en annen major philosopher, og han skriver en del interessante ting, blant annet:

«Nietzsche belongs among the essential thinkers. With the term THINKER we name those exceptional human beings who are destined to think one single thought, a thought that is always "about" BEINGS AS A WHOLE. Each thinker thinks only one SINGLE thought. It needs neither renown nor impact in order to gain dominance. In contrast, writers and researchers, as opposed to a thinker, "have" lots and lots of thoughts, that is, ideas that can be converted into much-prized "reality" and that are also evaluated solely in accord with the conversion-capability.

But the single thought of a thinker is one around which, unexpectedly, unnoticed in the stillest stillness, all beings turn. Thinkers are the founders of that which never becomes visible in images, which can never be historiologically related or technologically calculated, yet which rules without recourse to power. Thinkers are always one-sided, namely, on the sole side assigned to them in the very beginnings of the history of thinking by a simple saying. The saying comes from one of the oldest thinkers of the West, Periander of Corinth, who is accounted one of the "seven sages". The

saying goes, "MELETA TO PAN". "Take into care beings as a whole."»

Hva er din single thought, Tranås?

24. august kl. 19:15

Øystein Tranås Kristiansen: Det er nok best at jeg forsøker å gjengi det Heidegger sier. Det er en god øvelse, og et slikt konsentrat er nettopp det jeg trenger i mine konseptuelle beholdere.

Heidegger fremhever hvordan en tenker bør forsøke å favne tingen-i-seg-selv, det bakenforliggende for virkeligheten, eller den skjulte pådriver med en helhetlig tanke. Denne tanken favner da en essens i hvordan alle ting blir til og står i relasjon til hverandre. I kontrast står utøvelsen til alle andre, forfattere, bildemakere, journalister, trendsettere, osv. Disse forholder seg til aspekter av virkeligheten, som kan eller ikke kan ha gjennomslag ved hvor mye de favner, eller hvor slående og populært enderesultatet blir. Bildemakeren skaper et bilde, og vi føler det er riktig, rasjonalisten frembringer en sannhet som står i stil med virkeligheten, iallfall en stakket stund, så viser det seg at alt avhang av tiden, av kontekst. Tenkeren, derimot, tilnærmer og endog gjennomtrenger helheten ved denne ene, vidtfavnende tanke, noe som er uavhengig av tid, sted, kontekst, ja, endog iakttakere, fordi tanken vil fortsatt ha gyldighet i kraft av sin sannhetsgestalt.

Det er forøvrig et forbrytersk spørsmål å spørre meg hva min gjennomtrengende helhetstanke er. Ialffall ville det vært en forbrytelse alle andre ganger enn nå, for det ville tvinge meg til et svar jeg siden måtte gå tilbake på. Spørsmålet er således en avledning, en ydmykelse. Likevel tror jeg at jeg er inne på noe, og selv om jeg per nå ikke kan bringe frem enderesultatet, kan jeg bringe frem en slags kort presentasjon. Før jeg bringer frem min helhetstanke, vil jeg kort presentere det jeg oppfatter som andre filosofers helhetstanke.

Platon: Ideverdenen som bakenforliggende pådriver.

Aristoteles: Tingen definert av sin funksjon.

Schopenhauer: Viljen til liv.

Nietzsche: Viljen til makt.

Freud: Seksualiteten gjennomsyrrer alt.

Jung: Det kollektive bilde gjennomsyrrer alt.

Kant: Den gyldne regel som filosofi og/eller lovenes universalitet.

Heidegger: Språkernes og begrepernes inabilitet til å favne virkeligheten.

Så hvordan vil jeg definere min helhetstanke, som jeg har vært på sporet av en stund nå.

Urovekkende nok, da ikke på sporet av den rent rasjonelt eller tankemessig, men nærmest i instinktet. Jo:

Tranås: Ulike regler gjelder på ulike nivåer.

Forklar! Jeg ønsker å kategorisere virkeligheten som konsept, og slik se hvordan det ene skiller seg fra det andre, og hvilke krefter som har ledet an til denne atskillelsen. Slik vil jeg vise hvordan visse essensielle tenkere, selv om de er tilsynelatende er motstridende, på sitt vis har rett, fordi de fortolker virkeligheten på ulike nivåer. På det viset kan man anvende korrekt tenker og korrekt tankemateriale, når man vet hvilken konseptualisert del av virkeligheten man er på/analyserer.

24. august kl. 19:51

Øystein Tranås Kristiansen: Med ordene til Erastes Fulmen, fritt fra minnet: You've been in the army, eh? Must be hard, adopting to civilian life and all that, with the different rules. You see, I am allowed to chastice my own men *knuser krukke over hodet til en av mennene sine. You're not. DIFFERENT FUCKING RULES!

24. august kl. 20:00

Kommentar: Nå, lang tid etter denne journalen er det et interessant spørsmål å svare på. Siden jeg er Landgaards antipode, Heidegger er forøvrig en lignende type judger, tror jeg ikke på det jeg kaller «det ene svar,» som de symptomatisk nok etterspør, det er de mange veier man kan velge seg som er tingen. Hva tyder? Tingen er preget av sin ambiguitet og iboende motsetning, og i et flerfoldig univers må man ha en flerfoldig tilnærming. Moralsk sett, under etos faller jeg i den pragmatiske skolen, som har som læresetning at hver situasjon er unik og trenger sin egen

vurdering. Dypere sett, under logos mener jeg at tingen defineres i relasjonistisk forstand. Sannheten er altså ikke perspektivistisk, som Nietzsche lærer, men relasjonistisk, fordi ingen, heller ikke den seende, kan defineres utifra seg selv kun. Det vil si at hver ting og situasjon får sin kvalitet i relasjon til de andre. Hva jeg er på en lun blomstereng og i et vakuum er ganske forskjellige ting. Det filosofiske problem blir således det klassiske epistemologiske, det ingen ennå har løst, hvordan kan vi egentlig vite noe som helst? Det kunne hende at universet kun foregår i hodet på en gal kjempe, men da er ikke striden mindre virkelig enn den som opplever det. Kanskje gjenkommer vi til en kjerne i et slikt tenkt scenario. Dersom sfærenes sfære, noe som omslutter alt faktisk finnes, er også den definert av motstridenhet og ambiguitet, og vi skaper vår egen fiende der denne ikke finnes. Hvis det jeg ser bare er meg selv, er dette også, en fiende.

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg mottok også kritikk av Roar Sørensen og John Olav om hvordan tenkning kan forhindre kunstnerisk virksomhet. Det er mulig dette stemmer, men til mitt forsvar er det forsvinnende få ting i livet man faktisk velger, og selv da er valget oftest en illusjon, drevet av den eksterne omstendighet eller et indre, usett drivverk. Til mitt forsvar er jo denne bloggen delvis poetisk drevet, nesten som en Koran, men faktum er at Evje ga fødsel til en ny Tranås, en som utøvde sin sjel av gull fremfor en sjel av sølv, iallfall liker jeg å tenke det på den måten. Jeg hadde nektet meg å påberope meg filosofien, fordi jeg tenkte at jeg var ødelagt. Plutselig ble det livsnødvendig for meg å filosofere, det var rett og slett ingen vei utenom. Alternativet ville være for utålelig. Et sted som var en motpol til all min natur, var altså stedet der jeg ble mer meg selv. Jeg har selvsagt et ønske om å bedrive kunst også, men akkurat nå er jeg under et for stort nervepress. Jeg må få roen over meg, jeg må få kontroll på alle notater, slik at jeg kan gå igang med å skrive uten at det er et indre monster som skriker til meg. Forhåpentligvis er dette en lykke som gudene har spart til meg.

24. august kl. 20:37

Fragmenter I

I am in the rays of the sun.
I attend to the course of the sun
Whatever I conceive of, this too shall be accomplished.
With me everything is reasonable.
I sett free those in bonds ...
I conquer Fate.
Fate harkens to me.

Hymn to Isis found at Cyme

... If nature has give a man
Good character by birth, then he is well born
Even though he comes from Ethiopia.

(fragment)

I hate the cyclic poem, nor do I take
pleasure in the road that carries many
to and fro. I abhor too the roaming
lover, and I drink not from every well.
I loathe all common things.

(Kallimachos, Epigram 30)

Erobringen av natur og skjebne, menneskets universalisme, og eksklusiviteten funnet innenfor denne universalismen. Det er en god sammenstilling.

25. august kl. 11:31

John Olav Oldertroen: Tja, dette burde holde til en relativt laudabel ex-phil.

26. august kl. 08:38

Ken Hansen: Å fylle hjernen tømmer hjertet.

26. august kl. 09:14

Stian M. Landgaard: Et hjerte fylt av hat vil ha godt av å bli tomt.

26. august kl. 14:03

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Min sønn, når du søker på steder ingen ferdes, steder som ingen ord etterspør, provinser som ikke engang finnes i sanger; når du sitter der ved de skjulte vann, graver i jord og ser etter jærtegn på himmelen, i det øyeblikket du forutaner sannheten og begynner å avdekke den under penselen, da vil all verden forholde seg taus. Min sønn, når du taler denne sannheten da skal du se dem flykte. Mektige, hvileløse vandrere, min sønn.

26. august kl. 21:20

Roar Sørensen: Du er blitt et helt fantastisk overflødigshorn, Tranås. Aner ikke hva som har skjedd med deg, hvor alt dette kommer fra.

26. august kl. 23:35

Øystein Tranås Kristiansen: Nøkkelen ligger nok i at jeg har blitt eldre, samtidig som alle illusjoner ble brutt, ingen ungdom, ingen ære, ingen kjærlighet for meg. Tilfluktsstedene ble til usle, stinkende rottehull. Da gjenstår det bare å komme ut fra antent gård, som en omvendt Njåls saga, den sanne vikingtid. Med blottet bryst: Come then, assassins, where's your daggers!

27. august kl. 01:58

Øystein Tranås Kristiansen: Den edle betingelse som strålende invictus ble til under er nå borte. <http://www.youtube.com/watch?v=-NUFRJ9v-qs> Det synker hen, faller fra meg. Nå venter kun arbeidsslaveriet, forfølgelsen, meningsløsheten og den rene oblivion jeg ser i vanlige menneskers skamløse krav og forventninger, som om en snegle skulle tillates å diktere tranens flukt. Det var kun et glimt, blitt til av en tilfeldighet som tillot meg å se det som burde ha vært. Jeg hadde aldri fordelen på min side, jeg ble kvestet, drept fra tidlig barndom av, før jeg kunne verge meg og bli til. Man blir stadig eldre, stadig svakere, og kommer ikke ut fra angsten og sin sirkulære

tvangshandling, og foruten den er jeg flat som en kjøpmann. Den eneste løsning er at jeg blir ondere, utøver meg selv uavhengig av alt annet, slik som omsyn, hensyn, medmenneskelighet og menneskelighet. Åh, som jeg hater mennesker og de steder hvor livet er. Åh, hvor jeg hater det sosiale og alle følelseskrav. Guder, hvor jeg hater formalitet og det normative, larvenes spissfindighet, pissmaurens kjemikalier som forhindrer dem i å spise hverandre. Jeg søker meg bort fra alt sammen, kun en blek skygge, et underlig skrømt. Jeg smiler, men smiler egentlig ikke, observerer bare som et åndens rovdyr, jeg er tilstede, men deltar aldri, og vil heller ikke være del av noe annet enn meg selv. Trå meg ikke for nære, for da skal dere se Medusaens ansikt. Hvilke tåper dere var, som ikke skjønnte hva som hvilte bakenfor all denne tiden! Trodde dere at dere kunne krenke meg, trampe på meg, ignorere meg uten konsekvens? Dere knuste stein og skall, men ga fødsel til en hensynsløs gud. Jeg er monsteret som presser tomlene i hver øynehuling og presser skriket ut fra deg, den eneste respons jeg vil ha, og jeg skal slikke i meg nektaren fra så mange skrik. Skal forsøke å nedhamre det jeg har kokt med den foregående uken, uten at jeg greide å nedhamre det. I helgen, altså, altså nå, nå skal nedhamringen foregå. Siden må organismen forandres, bli sterkere, slik at også dette ikke blir fåfengt. Kant og Darwin ventet visserlig i de lengste tider med å publisere sine resultater, men da gjelder det ikke å gå under før den tid, verken sjelelig eller i den fysiske form. Kun om tjue år kan noe være klart, og inntil da må jeg leve som en hund i usle øyne. Det gjelder å vite hva man er, for bare slik kan man omfavne det sødmende hat. Forakten er grunnen til at jeg lever, i hatet ser jeg mitt mål. Siden jeg nå ikke kan drepe og voldta dere med en hammer, skal dette skje gjennom bilder og ord, og til sist, til sist skal jeg erobre den singulære sfære. Helst skulle jeg likt å sette foten på nakken deres og sage hodet loddrett av, og jeg kommer også til å gjøre dette gjennom den sanne fortrefelighet, Sun Tzus tanke om å knuse fienden uten å kjempe, jeg skal drepe dere gjennom forestillingen alene! Når jeg er ferdig kunne dere like så godt ha vært hodeløse. Gudene skal vite at dere allerede er hjerteløse, maskiner og forenklede funksjoner der dere er. Jeg hamrer min knyttneve ned over tastaturet og slipper demonen ut. Sikkelet renner allerede fra munnen når jeg vet hva jeg kan få til.

Audiomachine - Farewell To Earth

Track: Farewell To Earth Album: Helios Artist: Audiomachine You can buy this album on Amazon,...
youtube.com

30. august kl. 22:29

Øystein Tranås Kristiansen: Jo, jeg snakket med mine besteforeldre forleden dag, og kom inn på

en tanke jeg har kretset omkring i korte trekk, men som jeg for det meste har ignorert. Mormor mente at morfar burde sette seg ut for å se på at arbeiderne gravde en grøft, noe jeg syntes var et bra forslag. Jeg følte behov for å sitere den romerske historikeren Livius som del av mitt bifall. "It is pleasant, when the sea is high and the winds are dashing the waves about, to watch from the shores the struggles of another." Dette har jeg fra et dataspill, sannheten er at jeg er ikke spesielt belest. Jeg forklarte sitatet til min mormor, det at man sitter trygt på klippene og ser andre mennesker i havsnød. Hun bifalt ikke dette, og sa at hun aldri ville klare å more seg over noen som var i havsnød. Vi kom frem til at dette var et grunnleggende empatisk trekk og et sentiment som de fleste mennesker ville være i besittelse av. Likevel har vi denne romeren, som tydeligvis ville more seg storlig. Det er klart, sitatet handler jo om hvor godt det er å sitte trygt, likevel, romerens manglende omsyn for andre mennesker gjenkommer igjen og igjen i kildene. I Tacitus' skrifter om Germania, forteller han om hvordan de fikk lov til å bivåne et slag mellom germanerne, hvor hele 60 000 barbarer ble slaktet ned. Det hele blir beskrevet som en nærmest orgasmisk opplevelse. Riktignok inngår jo dette i romernes divide et impera-politikk, de hadde all interesse i at barbarene slaktet hverandre, men den rene glede dette vakte er ikke å komme bort ifra. Vi vet jo hvordan man tok stor glede av gladiator kamper og tanken på å slavebinde hele folkeslag. Hva så da med tidligere perser, greker og mesopotamianer? I relieffer ser vi jo hvordan de slagne blir slaktet ned, slavetog satt i klaver, keltere som dreper seg selv istedet for å bli tatt til fange. Det kan virke som om omsynet ikke gjaldt andre de til egen familie, og per ekstensjon, de til egen nasjon, for greker skulle ikke ta andre grekere til slaver, hette det. I dette kommer jeg frem til følgende postulat, at antikkens omsyn eller sans for fellesskap, bare var gjeldende for de som var tilknyttet ens egen kropp, gjennom forestillingens oppfattelse, sant nok, men da forestillingens oppfattelse av viljens tilhørighet. Kun gjennom det universelle imperium, påbegynt av Alexander den store og fortsatt gjennom det hellenistiske rike, viderebrakt gjennom romertiden, hvor man tilslutt fikk ediktet til Caracalla, som ga alle Romerrikets innbyggere borgerskap, fikk man tilslutt fremveksten av en religion som løftet dette fellesskap på åndelig nivå, nemlig kristendommen. Der var omsynet reservert til de kristne som helhetlig størrelse, hedninger ville man ikke sørge så mye over. Så fra tilhørighet til kropps og blodsbånd, bånd i viljen, fikk man forestillingen om en tilhørighet som skulle være universell. En kristen kunne ikke sitte på klippene og more seg over andre kristenfolk som druknet, de være seg fra et aldri så fjernt land. Ja, den dag i dag ville vi syntes det uttrykk for en slående platthet om man satt og moret seg over andre menneskers lidelse og død, f.eks. når dette skipet med alle disse koreanerne gikk ned. Det var med universalismen, gjennom fellesskapet at kristendommen kunne herske, og med det hadde man skapt en større sjelelig dybde, forestillingen om et fellesskap utenfor sin begrensede krets. Idag har dette gått enda lengre, nå forsøker man å inkludere den hele menneskehet i et slikt fellesskap, med svært varierende hell, kan man legge til,

kun i forestillingen er dette gyldig, tross alt. Riktignok var det dårlig med underholdningen på romerens tid, og riktignok ser vi da massevis av drap på TV, så det er åpenbart at dette er et instinktuelt behov som dekkes, men ekte drap holder vi oss for gode til å se på. La oss nå gjøre ende på det omkringliggende snikk-snakkeri, og løfte dette til konsept.

30. august kl. 23:16

Øystein Tranås Kristiansen: Vi vet jo hvordan de kristne, og hvordan de svake den dag i dag overvant sine overmenn ved anvendelse av denne universelle appell til moralen. Det ble etterhvert vanskelig å begå direkte maktovergrep, fordi blodsbandet nå på mange vis virker å gjelde den ganske menneskehet. Den moderne vestlige sosialdemokrat, stående på klippen, kan vi litt vittig si ville drukne seg selv i forsøket på å berge et skip fylt med pirater, som bare var ute etter å snitte over strupen på en. Nå lar man jo geitegjeterere fra fjellene voldta 1400 barn av eget folk, uten å løfte en finger. Så, for å presisere, en større sjelelig dybde ble skapt, men denne dybden ble også forvrengt, brukt som et angrep på, ikke en ekstensjon av viljen. Da er vi tilbake til dette faktum, de mange svake hersker nå over de få sterke, derav denne forvrengningen, denne mangelen på forbehold. I en apeflokk eller i et hvilket som helst naturlig hierarki, hersker jo den ene over de andre, gjennom sin slående styrke, noe som på sett og vis ivaretar flertallets interesser. Når styrken faller fra, vil en ny styrke overta. Man skulle da etterspørre en større balanse, at det skulle være den sterke som hersket, i kraft av en konsensus om at dette var virkelig styrke. Nå, i sosialdemokratiet, hersker den som kan skjule sin styrke og maktovergrep mest mulig, samtidig som man flagellerer seg selv i offentlighet. Man har fått en inversjon av den egentlige tilstand, og derfor får man også en inversjon av det sunne, med denne inversjonen får vi også oppløsningen, dersom de mange er å ligne med mosen og de få er å ligne med steinen, klippen som gir ståsted og mening. Tilslutt vil vi bare være flat mose, oppløsningen av all sivilisasjon. Gud er død, men moralen lever videre, men det er Gud, ikke moral, som kan overleve en sivilisasjons fall.

For å konseptualisere. Fellesskapet gikk fra å være et fellesskap festet til kropp og vilje, til å bli et forestillingens universelle fellesskap, og det var de med besittelse av denne forestilling som overvant sine mer primitive forgjengere, som riktignok var i besittelse av mer vitalitet. Videre, siden det var de mange svake som overvant de få sterke, er det ikke de mange svake som nå er tvunget til å utvikle seg, det er de få sterke. Lever man som et herremenneske, lever man i utkanten av sivilisasjonen, og det er grenser for hva man kan oppnå, så har du da alle disse smartingene som følger spillereglene som har blitt fastsatt, og som med det kanskje får anerkjennelse, men også forvrenger seg selv og blir del av en sykелighet, man blir pliktpålagt å flagellere seg selv til

stadighet, kanskje endog utslette seg selv i forsøket på å være moralsk korrekt for den abstraherte universelle menneskehet. Løsningen blir da å utvide sin forestilling ytterligere, man må anerkjenne sin viljes tilstedeværelse i alle ting, og innse forestillingens konstruktivitet. Man må se de mange svakes maktbruk for det de er, nemlig apestreker. Man må retainere tanken om en felles menneskehet, men da kun som et organisk hele, samtidig som man legger av seg romerens platthet. I anerkjennelsen av viljen skal man søke et nytt fellesskap sprunget fra viljen, nemlig det til forestillingen, de som ser over og forbi moralens tvangstrøye. Man skal la slavene få opprettholde sinne illusjoner, for vi trenger arbeidere på markene og kjøpmenn bak skrankene, men når satt overfor et slavenes ultimatum, må man bare trekke på skuldrene. Der vi før fikk en større dybde, må vi nå få en større hardhet og upåvirkelighet. Den større dybde blir da et bedre feste for det byggverk man velger å reise, man råder rett og slett over en større kvantitet arbeidere som mer lydige kan følge ens ledelse. Formulert slik, ens sterkere vilje ble overvunnet av en forestilling som tilsa at utøvelsen var gal, og for å overvinne denne forestillingen, må man få en mer velutviklet forestilling, en for hvis er forankret i den sterke vilje, en forestilling som er istand til å skille mellom løgn og sannhet. Nå da dette er oppnådd, kan man opprettholde illusjonen for sine slaver og være sannferdig med sine brødre, brødre fra fjern og nær. Da vil man ha samme tilfelle som i vedisk og romersk tid, bare i videreutviklet tilstand, de gjengse mennesker følgende lover, og de eksepsjonelle mennesker som skaper loven, nå må vi skape moralen, den internaliserte moral, for våre underdanige, samtidig som vi selv gjør oss fri for enhver moral, for ellers skulle vi ikke kunne skape. Ved å råde over forestillingens formgiving av viljen, vil vi kunne definere en ny sivilisasjons retning. Enn så lenge er de mange sterkere. Derfor siterer jeg meg selv: "Nå som Gud er død, vil ikke moralen overleve et sivilisatorisk fall, det er mitt håp." Vi må altså bli kvitt de krefter som forhindrer opprettelsen av et nytt patriarki. Vi må sørge for å overleve det store fallet og ta kontrollen over de forvirrede masser, med sjelsdybde, mottakelig for Alexanders imperium, men foruten sin Gud som nå forekommer i form av oss. Og slik slavestaten bare ble mulig i Romerrikets forvitring, skal den nye stat bli mulig i slavestatens forvitring.

31. august kl. 00:09

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.youtube.com/watch?v=f23YdL-X4iQ> Skal bare høre på samme sangen tusen ganger før jeg går videre. Skriver på en vanskelig bolk, vanskelig fordi den involverer mennesker og sosialt gnål. Må dessuten se gjennom fem forskjellige notatkilder for ytterligere temaer jeg bør ta opp. Er litt sløv nå, siden jeg drikker øl som jeg er tvunget til å drikke fordi det er der, og som jeg kjøpte i en selv-saboterende impuls, helt sikkert.

Audiomachine - Transcendence

Track: Transcendence Album: Epica Artist: Audiomachine You can buy this album on Amazon or iTunes: <http://www...>
youtube.com

31. august kl. 00:26

John Olav Oldertrøen: Hm. Sol har fått seg arbeide, er det dette De såvidt ymter frempå om?

31. august kl. 12:35

Øystein Tranås Kristiansen: Bare en slavekontrakt jeg må ha for å overleve når jeg studerer. Har tenkt å studere lenge.

31. august kl. 14:17

Øystein Tranås Kristiansen: Uff, denne helgen ble dårlig når det gjelder skrivemessig output. Opplever dessuten et generelt fall i kvalitet, allerede. Har dessuten gått opp for meg at Nietzsche ikke mener at moralen dør med Gud, den lever videre i denne nihilistiske tid. Jeg har derimot kommet til flere (eksternt påførte) erkjennelser, noe som gjør at jeg må kaste om på alt sammen. Jeg må rett og slett forlate mitt metafysiske system og ta med meg restene til noe annet. Det er bedre at det skjer nå enn siden. Men kampen er hard. Min hyperaktiverte vilje til makt tilsier at jeg vil være best, uangripelig. Dette er gjeldende for alle områder i mitt liv, jeg trenger ikke å plage mine få lesere med detaljer. Man kan skjønne det når man sier det. Det er mitt store mål, å være den aller, aller beste på dette siste forestillingens trinn. Slik er den hyperaktiverte viljen til makt, som jeg ikke kan lyve meg bort ifra. Siden jeg ikke kan lyve, må jeg hate.

Jeg er fjernere og fjernere fra noe mål. Ikke kan jeg skrive og ikke kan jeg tenke. Men det ligger i min natur at jeg må være vandreren i labyrinten. Tenkte å skrive noe poetisk om det, men hadde ikke krefter. Jeg er han som klatrer opp på den høyeste topp, og knuser steiner i raseri over at jeg ikke fant målet. Jeg får legge frem denne min erkjennelsesprosess, fremfor de andre små skriftbolkene, bare for å vise de veiene jeg har gått. Tilslutt skal jeg finne den sanne veien, og drepe alle de som står i veien for min åndelige trone. Jeg gjør dette for å hevne meg på de som forsøkte å drepe meg. Slik er det for vandreren. Jeg må gå fra sted til sted, og ta med meg erkjennelsen om det jeg har gjort. Og jeg skal gå steder der ingen før har vært, der ingen andre kan være. For jeg ble født som den beste, og skal gjøre det slik, tvinge det slik, drepe sånn at det kan bli slik. Forbryterne skal

få betale.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

1. september kl. 00:12

Øystein Tranås Kristiansen: Kanskje til sist, før livets ende, vil jeg se henne.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

1. september kl. 00:18

Stian M. Landgaard: "Nietzsche has destroyed me." - Martin Heidegger.

1. september kl. 05:33

Ken Hansen: Som ventet. Velkommen.

2. september kl. 08:57

Øystein Tranås Kristiansen: Det har gått opp for meg at jeg må være tålmodig, veldig tålmodig. Jeg kan kanskje dyrke frem rips og bringebær nå, og etter tyve års studier kan jeg kanskje få frem

epler av gull. Problemet er at jeg vil ha alt sammen nå, noe som er forståelig, omstendighet tatt i betraktning. Tillater meg å dele et erratisk notat jeg skrev om emnet:

"Jeg innser at jeg har levd livet mitt uten struktur, også intellektuelt. Det blir som en som vil bli idrettsstjerne, uten et treningsregime. Jeg har heller ikke hatt et ordnet regime for mitt arbeid og det som skal understøtte et arbeid. Disse tingene kunne man bare ha fått av en far, men man har ingen far, og må derfor bli sin egen far. Jeg frykter dog at det er forsent, at jeg er underkastet en gjeld jeg ikke kan betale. Selve betalingen er meg. - Jeg har ingen struktur, annet enn natten."

Jeg må passe på å ikke bli selvmorderisk de gangene min konseptualisering må revurderes. Postulerte endog et utkast hvor jeg vurderer rasjonelle grunner for og imot i lys av den evige tilbakekomst og legemedisinen ... Jeg er jo dømt til å eksistere i en labyrintisk syklus. Heldigvis har mitt INTP-sinn allerede klart å gjenopprette forestillingen om at jeg har et system som virker, og at alt jeg behøver å gjøre nå er å underbygge det. Jeg har dessuten kommet til en god del smårips som kretser omkring det grande system, bare i det siste. Målet er som vanlig faderdrapet. Jeg må tillate meg å løftes opp av åndelige fedre, og siden slå dem ihjel med ødipal klubbe. Jeg kan ikke snu om på denne rekkefølgen.

2. september kl. 13:33

Øystein Tranås Kristiansen: Tanken blir å få en systemisk innsikt Nietzsche ikke hadde, ved å kombinere elementer fra blant annet Jung, samt min egen unike livserfaring. (Ved å bli bedre enn Nietzsche på et område, overgår jeg Nietzsche, jeg har dermed lyktes i å drepe Nietzsche.) Skal som sagt fokusere litt om lesing fremover, samt kanskje legge frem en kritikk av Schopenhauer og siden Nietzsche, samt gi en kort kommentar om hva jeg mener er essensielle og ikke essensielle tenkere for mitt studium.

2. september kl. 13:40

Øystein Tranås Kristiansen: Siden jeg ikke hadde generasjoners innsats og den materielle omstendighet på min side, kan jeg ikke bli best i det generelle, men jeg kan bli best i det spesifikke, og ved det, hevne meg og legge til rette for en arvtaker, min åndelige sønn. Nå er det jo slik at generasjoners innsats og den materielle omstendighet er vendt mot meg. Jeg er til på tross av, ikke på grunn av, og dette negativet hindrer den fulle rikdom eller en tidsalder av gull.

2. september kl. 14:18

Øystein Tranås Kristiansen: Noen vil kanskje hevde at det hovmodet jeg legger til grunn skulle være et dårlig tegn eller en brist ved selve min karakter. Nå kan nok knapt noen sies å være ansvarlig for noe som helst, for det første har man det ytre påtrykk, og for det andre har man det indre avtrykk i viljeremanenten som vever det mønster livet leves under. Ja, jeg vil hevde motsatt. Stolthet og arroganse er det som bærer krigeren, det er denne selvhevdelsen som har båret krigeren til alle tider, som gjør at han kan ta det han ikke har, bli det han ikke er og forbli seg selv tross i alle nederlag. I dette ligger det et løfte, at en ikke skal bli tatt levende av fienden. Mange er de som har gått ut i sin ørken. Sjelen må ikke tillates å dø før kroppen, hvilken skrekk ville vel det være! Og en åndenes kriger må være dobbelt stolt, for han bærer arr på såvel sjel som kropp, og han bærer med seg alle de sverd som har rammet. Stolthet er ikke det samme som å være ureflektert, og selv om man skulle være ureflektert, ville stoltheten tillate en å skrive ferdig sin Sverdmester. Jeg er Zarathustras løve som står på terskelen til overvinnelse. Mitt brøl vil vekke nytt mot og begrave talløse spøkelser. Se, jeg vokser meg større hele tiden. Snu dere og se på monstret i deres midte. Se gudsavtrykket i mitt dyresinn. Hvert slag mot meg slår av nye tøyler, jeg blir større, sterkere, villere. Av skade blir man dummere, men dere drepte ikke nok av meg. Vill er min dervisjdans, jeg får ørkenen til å spinne og det modige hjerte til å vinne. Jeg slynger meg selv høyt, høyere enn urfuglen, og lar vite at all verden var slyngen. Langt skal jeg kastes før det er forbi.

3. september kl. 00:16

Øystein Tranås Kristiansen: Da Leonardo Da Vinci døde, unnskyldte han ifølge sin biograf at han ikke hadde gjort sin plikt overfor Gud og sine medmennesker ved å fullende sin kunst. Beethoven måtte aldri komme med noen slik unnskyldning. En titan med den titaniske overvinnelse. Han har lenge vært en forestillingens symbol for meg, med den fullbrakte musikk. Det spørs hva som bør rangeres høyest, musikken eller filosofien, men musikken egner seg til å temme det indre beist, filosofien kan i somme tider vekke det. Musikken og filosofien bør følgelig gå sammen som motsetningspar, lidenskapens og fornuftens språk forent.

http://dangerousminds.net/.../i_shall_meet_thee_bravely...

Beethoven was only twenty-nine when he faced this severe crisis. His deafness was an attack on his very being, his very existence, greatly impeding his ability to create. Unable to hear the notes he played, he would rest his head on the piano so he could feel their vibration.

After writing his testament, Beethoven decided against suicide, and hid the letter amongst his papers, where it was discovered after his death in 1827. Instead of death, Beethoven chose to accept his fate bravely, and focus on his Art, and went on to compose some of his greatest work.

Beethoven's Heiligenstadt Testament is a deeply moving and highly personal letter, that is also a powerful reminder of the human will to succeed - no matter the obstacles or consequences.

For my brothers Carl and [Johann] Beethoven

'O ye men who think or say that I am malevolent, stubborn or misanthropic, how greatly do ye wrong me, you do not know the secret causes of my seeming, from childhood my heart and mind were disposed to the gentle feelings of good will, I was even ever eager to accomplish great deeds, but reflect now that for six years I have been a hopeless case, aggravated by senseless physicians, cheated year after year in the hope of improvement, finally compelled to face the prospect of a lasting malady (whose cure will take years or, perhaps, be impossible), born with an ardent and lively temperament, even susceptible to the diversions of society, I was compelled early to isolate myself, to live in loneliness, when I at times tried to forget all this, O how harshly was I repulsed by the doubly sad experience of my bad hearing, and yet it was impossible for me to say to men speak louder, shout, for I am deaf.

'Ah how could I possibly admit such an infirmity in the one sense which should have been more perfect in me than in others, a sense which I once possessed in highest perfection, a perfection such as few surely in my profession enjoy or have enjoyed - O I cannot do it, therefore forgive me when you see me draw back when I would gladly mingle with you, my misfortune is doubly painful because it must lead to my being misunderstood, for me there can be no recreations in society of my fellows, refined intercourse, mutual exchange of thought, only just as little as the greatest needs command may I mix with society. I must live like an exile, if I approach near to people a hot terror seizes upon me, a fear that I may be subjected to the danger of letting my condition be observed - thus it has been during the past year which I spent in the country, commanded by my intelligent physician to spare my hearing as much as possible, in this almost meeting my natural disposition, although I sometimes ran counter to it yielding to my inclination for society, but what a humiliation when one stood beside me and heard a flute in the distance and I heard nothing, or someone heard the shepherd singing and again I heard nothing, such incidents brought me to the verge of despair, but little more and I would have put an end to my life - only art it was that withheld me, ah it

seemed impossible to leave the world until I had produced all that I felt called upon me to produce, and so I endured this wretched existence - truly wretched, an excitable body which a sudden change can throw from the best into the worst state - Patience - it is said that I must now choose for my guide, I have done so, I hope my determination will remain firm to endure until it please the inexorable parcae to bread the thread, perhaps I shall get better, perhaps not, I am prepared. Forced already in my 28th year to become a philosopher, O it is not easy, less easy for the artist than for anyone else - Divine One thou lookest into my inmost soul, thou knowest it, thou knowest that love of man and desire to do good live therein.

‘O men, when some day you read these words, reflect that ye did me wrong and let the unfortunate one comfort himself and find one of his kind who despite all obstacles of nature yet did all that was in his power to be accepted among worthy artists and men. You my brothers Carl and [Johann] as soon as I am dead if Dr. Schmid is still alive ask him in my name to describe my malady and attach this document to the history of my illness so that so far as possible at least the world may become reconciled with me after my death.

‘At the same time I declare you two to be the heirs to my small fortune (if so it can be called), divide it fairly, bear with and help each other, what injury you have done me you know was long ago forgiven. to you brother Carl I give special thanks for the attachment you have displayed towards me of late. It is my wish that your lives be better and freer from care than I have had, recommend virtue to your children, it alone can give happiness, not money, I speak from experience, it was virtue that upheld me in misery, to it next to my art I owe the fact that I did not end my life with suicide.

‘Farewell and love each other - I thank all my friends, particularly Prince Lichnowsky and Professor Schmid - I desire that the instruments from Prince L. be preserved by one of you but let no quarrel result from this, so soon as they can serve you better purpose sell them, how glad will I be if I can still be helpful to you in my grave - with joy I hasten towards death - if it comes before I shall have had an opportunity to show all my artistic capacities it will still come too early for me despite my hard fate and I shall probably wish it had come later - but even then I am satisfied, will it not free me from my state of endless suffering? Come when thou will I shall meet thee bravely. - Farewell and do not wholly forget me when I am dead, I deserve this of you in having often in life thought of you how to make you happy, be so -

Ludwig van Beethoven

Heiligenstadt, October 6th, 1802

For my brothers Carl and [Johann] to be read and executed after my death.

Heiligenstadt, October 10, 1802, thus do I take my farewell of thee - and indeed sadly - yes that beloved hope - which I brought with me when I came here to be cured at least in a degree - I must wholly abandon, as the leaves of autumn fall and are withered so hope has been blighted, almost as I came - I go away - even the high courage - which often inspired me in the beautiful days of summer - has disappeared - O Providence - grant me at least but one day of pure joy - it is so long since real joy echoed in my heart - O when - O when, O Divine One - shall I find it again in the temple of nature and of men - Never? no - O that would be too hard.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

3. september kl. 00:30

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Med den nye seksualfriheten lever vi i en dionysisk tid, hvor den rådende apollinske kunst mangler lidenskap, nettopp fordi det lidenskapelige sluses vekk på et lavere trinn.

3. september kl. 00:58

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Overfor mennesker, vær som tordnende hover over sanden.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

3. september kl. 01:54

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Ting er sandkornets besettelse.

3. september kl. 01:56

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Kaos er kjennetegnet ved det store liv.

3. september kl. 02:00

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Når solen reiser seg, er det ikke på grunn av bifallet eller bønnene til den ganske menneskehet, og slik vil det være også når det nye menneske reiser seg.

3. september kl. 02:01

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: I Romerriket led man under et Alexander-kompleks. I vesten lider man under kristus-komplekset. Til Babylon eller korset!

3. september kl. 02:08

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Du indre beist, min drapsmann.

3. september kl. 02:29

Roar Sørensen: Andre gang jeg leser det brevet. Husker ikke engang hvor jeg leste det første gang, kanskje i en eller annen musikkhistorisk bok på syttitallet.

Skjønner Beethoven godt. Jeg hadde/har også levd med en fysisk/psykisk skavank som har utelukket meg fra hundrevis av yrker (blant dem det jeg ønsket meg mest av alt) der jeg muligens ville hatt/fått et bedre liv.

Og jeg skjønner hans produksjon, den er ikke så ulik min egen, ikke i kvalitet, men i hvert fall i kvantitet. 120 bøker ... og fremdeles et liv i fattigdom, vanære og forakt.

Nei, omgivelsene forstår alltid for sent. Alltid.

3. september kl. 15:21

Øystein Tranås Kristiansen: Hørt på kunststudiet: "Historien er bare en samling mennesker som har vært dumme." - Hvordan kan du da være sikker på at du selv ikke er dum?

4. september kl. 12:19

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg tror omgivelsene forstår utifra de kriteriene de legger til grunn, Roar. Og da er det alltds noen som kommer dårlig ut.

4. september kl. 12:20

Den andre vurdering

Det kommer et tidspunkt hvor man har blitt mindre enn det man er, at potensialet har skrenket seg inn, og man må vurdere hvordan man skal forholde seg til dette. Vi ser at i gammel tid drepte krigere av alle slag og alle nasjoner seg selv og sin egen familie, heller enn å falle i hendene til fienden. Man viser med dette en heroisk ikke-aksept av nederlaget. Man ville forbli det man var, eller være ingenting. Denne mulighet gjør at man kom til et punkt av fortrefelighet innen kroppen, men ikke lenger enn det, for tidsånden er det en opprettholdelse av standardene, at det som er til, ikke kan reduseres. Noe av det verste jeg hører, er at: "Jeg prøvde iallfall." Dette viser en tafatt, feig livsholdning, hvor man har erkjent at det man forsøker å overvinne er større enn en, og at man ved dette har blitt mindre enn sitt faktiske selv forut for denne erkjennelsen, og blitt mindre enn det ideal man en gang forfektet for seg selv. Det sies at preste-typusen er beslektet med aristokraten, og dette er jo sant når det blir spørsmål om å akseptere nederlaget, fordi, presten lar aldri den store overvinneren få sette lenker på seg selv, i møtet med den store overvinneren blir han dypere. Før det kommer til dette punktet, at overvinneren blir ugjendrivelig, vil faren lenge lure utenfor døren, og man vil være klar over dette. Man har et ønske over lang tid, og når dette ikke når frem, vil man hyperaktiveres. Dette viser faren ved det forsterkede ønske, fordi den intellektuelle som ønsket noe, og ble nektet det, vil forsterke sin innsats. Om han da opplever suksess, vil han på forflatet måte utøve dette noe som ble ham nektet av det som i en liten stund var en overveldende overvinner. Av eksempler på dette, har vi lover-typer som blir besatt av å nedlegge kvinner, eller materialister som blir besatt av tingervervelse. Man kan samle på anerkjennelse, ting eller kvinner, men blir da ikke stort annerledes enn sin forgjenger, - mye har aldri vært mer for den som tenker seg om.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

5. september kl. 23:14

Øystein Tranås Kristiansen: (Uff, ble forstyrret og er sliten, og har mye mas imorgen, så dette ble ikke så bra som det skulle bli, men skisserer altså opp)

Man har altså det ønskede og det overvinnende, som skrenker inn dette ønsket. I menneskets og dyrets vesen, ser vi mange remanenter av noe som ble overvunnet, men som likevel vedvarer. Dette er en del av min helhetlige filosofi. Straks man har kommet til et trinn, kan man ikke gå tilbake. For den heroiske sjel, er det kun akseptabelt å ha det man hadde, eller få til mer. I dette ligger for det første et værensideal, man skal ha det man har, og et aspirasjonsideal, man skal få til det ens vesen legger opp til. Foruten dette idealet, å bli mer, å erverve seg sin skjebne, måtte man antakelig være en materialist eller en plante. En slavesjel vil nødvendigvis avfinne seg med at hans væren ble redusert, (noter her at alle forestilte værender er dømt til å reduseres) og en kjøpmannssjel ville hyperaktivere sin flukt inn i objektene, men for presten er dette ikke akseptabelt, og man får dybdeliggjøringen og den nye betingelse. Faremomentet her er at det forsterkede ønske tillates å vrenge aspirasjonsidealet, slik at man nå blir sittende fast i fornektelsen av det man forut ønsket. Hvert trinn må bygge på det annet, og en høyde, et tårn må ikke fornekte sitt fundament. I en asket ser man altså en fallen kriger, en kriger lagt i lenker, en som ikke rakk å drepe seg selv før det var forsønt. Den sanne prest er en kriger, som nå har utvidet sin betingelse, og sammen med de gamle mål, står også den nye aspirasjon, og nye ønsker satt i forestillingens verden. Fra å ønske utifra vilje, vil man nå påvirke viljen utifra forestillingen, kopiere seg selv og sine idealer inn i alt annet, gjøre verdens siktemål til sitt siktemål. Man har således blitt mektigere, for Aristoteles levde lenger enn Alexander, og har flere barn. Hva da så med meg, som opplever at muligheten for denne fullbyrdelsen av skjebne er umuliggjort i såvel kropp som sinn, man har arr overalt, og er således innskrenket og underlagt overvinneren. Det logiske tilsvaret ville være forintelsen, og dette er grunnen til at jeg ikke kan være annet enn voldsom og voldelig i all utøvelse, fordi jeg ble fornektet i fortid såvel som fremtid, og således, det fremsatte ideal ble redusert, og de nye idealer som skulle vokse frem, får aldri sin fødsel. Også i lys av den evige gjenkomst må man stille spørsmålet, ville det ikke vært best å rydde plass til noe annet. Her kommer følgende tanke, hva er det man rydder plass til? Jo, forflatelsen, en eller annen vulgare som tilegner seg det flate. Trappens trinn ble bygget og stoppet på et punkt, arkitekten ble sittende uten sin hammer og meisel. Jeg erkjenner min idiosynkrasi, at det kanskje ikke vil komme en annen som meg om kanskje hundre år. Jeg er velsignet med denne kampen, og siden det bare er en som meg, er det kun jeg som kan utkjempe den. For jeg er et trappetrinn, et sprang! Min ferd oppover er skrenket inn av arr og av overvinneren, men skulle jeg eliminere meg selv, ville ikke resultatet bli mer av det samme, som i krigerens tid, men mer av det mindre, vulgaren som greier å ta for seg. Jeg kan heller ikke svikte min etterfølger, min hundreårssønn, for min lidelse ble til fordi jeg ble sviktet, etterlatt alene på

Hekates korsvei, jeg måtte gå over torner på hver av trappens trinn, og kravler nå i en sti av blod. Hendene skjelver, men jeg skal bygge. Visjonen, dette slottet i høyden synes stadig å ruve høyere, fjernere, kanskje vil det en dag bli helt borte, og jeg vil synke kraftløs hen, med den verste skjebne, sjelen død i en kropp, mindre enn jeg var. Men jeg gjør dette for min sønn, slik at han ikke skal stå der alene ved den tredelte vei. Han skal være min sønn, og han skal stå stødig på meg, et trappetrinn. Og han skal løfte blikket og se slottets murer reise seg. Dundrende kommer han ridende over vindebroen og inn i en systemisk og sannferdig forståelse av perspektivene.

5. september kl. 23:55

Øystein Tranås Kristiansen: Fra det lidenskapelige råmateriale: Jeg er en kriger, fordi jeg aldri, aldri kan godta nederlag. En bror av Ares.

6. september kl. 00:25

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Den store ånd betinges av en ubøyelig stolthet. - Denne stoltheten vokser ut av en sterk vitalitet, en overveldende livskraft. - Alt det jeg gjør, gjør jeg i overmål. - Dere vet ikke hva jeg har gjort. - Videre, dere vet ikke hva jeg er - Tiden nærmer seg. - Sidenotat: Jeg har ikke blitt respektert. Snart vil grensen bli satt.

6. september kl. 03:00

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Himmel og helvete er den forestilte konstant.

7. september kl. 06:34

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det er lite å fortsatt hente i den ødelagte vitenskap.

Notat: Sanser har man arvet fra fødselen. Likeså med det indre øye.

7. september kl. 06:45

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Arbeidet er det gjerde som omgir oss, dens innskrenkende effekt vokst ut ifra galileiske galskap. En ondskapsfull konvensjon, for hva annet enn ondskap er vel konvensjonen. Man har nå lyktes å skape det mest temmede av alle dyr, feet som frivillig og av

seg selv låser seg inne bak grinden. Når man frigjør dette dyret, og det må man gjøre, for hvert spenn må letne for å kunne opprettholdes, ja da farer det frem som en ku sluppet ut til vårbeitet, det hopper, bakser og turer seg ut på byliv og alt det lave i livet, henfaller til de ytterste eksesser på flatest og dumpest mulig vis. Man gjør det ikke engang ordentlig, for når helgen er omme står gjeteren der med grinden åpen og vinker arbeideren inn. Ens naturlige motsats fra den kulturelle tilstand blir således å regne som busknegeren, omgitt av flaskepant og en nedbrent hytte. Man lever i antakelsen om at hvis man avkler seg sin tittel og det ytre statussymbol, vil det som sitter tilbake være en hoiende ape, noe som forøvrig er sant i de fleste tilfeller. En oppdrar seg til å være liten fremfor større, og følgelig vil ens indre natur også krympe seg, istedet for å vokse til det frie beist. Vi hadde forlengst tilbakelagt dette stadiet, men nå gjenkommer denne naturtilstand. Og gjerdet blir stadig flyttet nærmere. Det er så sant som det er sagt, arbeidet er forbannelsen til de tenkende klasser.

8. september kl. 03:29

John Olav Oldertrøen: Akk ja. Og en nødvendig forbannelse.

8. september kl. 09:00

Øystein Tranås Kristiansen: Det er illusjonen som taler, John Olav, og du er alt for mye et illusjonsmenneske. Når man har nådd en entitet med erkjennelsen, vil det første entiteten gjør være å tale om nødvendigheten av sin eksistens. Man kan ikke stoppe der, men må fortsette utspørringen inntil kun sannhet gjenstår.

8. september kl. 11:17

John Olav Oldertrøen: Akk og ve; Kulde, sult og ikke-monetær lidelse fortrenger enhver erkjennelsesfilosofisk tilnærming til en større guddommelig entitet. Filosofisk hengivelse er først mulig når materiell trygghet forefinnes. Før dette er man prisgitt barbariet og slaveriet.

8. september kl. 12:07

Øystein Tranås Kristiansen: Noen må være slaver så andre kan filosofere. Man kan ikke utrydde et trekk ved mennesket, bare undertrykke det, til stor kostnad, vel og merke. Derfor vil det alltid finnes slaveri, krig og diskriminering, blant annet.

8. september kl. 14:09

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Kan det være at det er en direkte sammenheng mellom skyggen og personlighetens sekundærtrekk? Dette ville isåfall si at ens basale motsetning i det ubevisste allikevel skulle være på et mer avansert nivå enn en råmotsetning. Videre, uavhengig av min betraktning rundt dette, kan det være mulig at man rommer enhver egenskap i form av viljeremanenter, og at selve personlighetstrekket er kun en spissing av disse forutgående egenskaper. Isåfall skulle ens skygge være ens sanne geni.

8. september kl. 14:13

Stian M. Landgaard: Problemet er at via egalitarismens fremvekst og ideen om at alle mennesker er like mye verdt, ble det vanskeligere å forsvare at noen få skulle få sitte og filosofere mens det store flertall forsørget dem. Kun fordi den opprinnelige 1700-talls-egalitarismen, hvor kun negative borgerrettigheter var akseptabelt, ble transformert i løpet av 1800-tallet etter påtrykk (blod, ild, jern og bombeattentat) fra arbeidergrupperinger og deres intellektuelle kohorter (Marx, Engels, etc.) til den 1900-talls-egalitarismen vi kjenner i dag, som går ut på at kun de antatt svake, de fysisk og mentalt ressursvake, har rett til å bli forsørget. I dag har det faktisk også den konsekvensen at tusenvis av arbeidermennesker sitter hjemme og "kjeder seg" på fritiden, mens intellektualister som kunne ha drevet det til noe stort på idémessig plan, er nødt til å arbeide i trivielle jobber for å forsørge seg selv OG forsørge dem.

8. september kl. 14:34

John Olav Oldertrøen: Og jeg er en av forsørgerne ...

8. september kl. 15:15

Stian M. Landgaard: Jeg også ...

8. september kl. 15:22

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg søker å omgå den, men straffen for å feile er hard og kan koste en livet.

8. september kl. 16:12

Drømmer

(Driver og leter i gamle logger, og finner frem ting som nok er relevante for dette selvmordsprosjektet. Forøvrig er det sørgelig at Facebook [ikke] har et skikkelig logg-system. Går det nok tid og chat, vil mange gullårer rett og slett bli utilgjengelige i den store tekstmassen. Jeg bruker nå kvelden til å ekstrahere det som er viktigst, i form av denne fremstillingen av drømmer og filosofiske diskusjoner. I noen av disse diskusjonene tar jeg meg forøvrig særdeles dårlig ut og blir eksponert som lettvekter, noe som ledet meg til konklusjonen om at jeg må lese i mange år før jeg publiserer min grande teori med konfidens. Personlige detaljer som gjør andre mennesker skadelidende er utelatt.)

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg drømte forresten at golvet midt var fylt med sukker og godteri på tre forskjellige punkter, og at masse insekter drev og spiste på det. Både fluer og maur. Jeg kunne ikke gå på golvet og lå bare i sengen. Så kom et ukjent antall kattunger inn, og ble etterhvert angrepet av insektene ...

22.07.2014 05:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Jung ville sikkert funnet mye der. Jeg drømmer ofte om katter. En gang ble jeg angrepet av en trebent katt. Åpenbart min animus ...

22.07.2014 05:42

Stian M. Landgaard:

To see a cat in your dream symbolizes an independent spirit, feminine sexuality, creativity, and power. It also represents misfortune and bad luck. The dream symbol has different significance depending on whether you are a cat lover or not. The cat could indicate that someone is being deceitful or treacherous toward you. If the cat is aggressive, then it suggests that you are having problems with the feminine aspect of yourself.

If you are afraid of the cat in your dream, then it suggests that you are fearful of the feminine. The dream may be a metaphor for "cattiness" or someone who is "catty" and malicious. If you see a cat with no tail, then it signifies a loss of independence and lack of autonomy. Seeing two identical cats in your dream means that you need to balance your own needs with the needs of others. You need to

remember to take care of yourself and not always worry about others.

22.07.2014 05:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Katten har altså gått fra å være trebent og rasende til noe som må reddes ... åpenbart at ...

22.07.2014 05:43

Stian M. Landgaard:

Interessant, ja

22.07.2014 05:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Åpenbart at det er min kreativitet jeg ser under angrep

22.07.2014 05:44

Stian M. Landgaard:

Åpenbart, ja. Interessant at du husker at katter er et recurring motif i dine drømmer også

22.07.2014 05:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Vel, husker disse to tilfelle på stående fot.

22.07.2014 05:44

Stian M. Landgaard:

Jeg har kun mine besteforeldre som recurring motif, ellers er det bare forskjellige ting, aldri sånne klare symboler

22.07.2014 05:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Men jeg har alltid likt katter, og mislikt tanken på hunder som husdyr.

22.07.2014 05:45

Stian M. Landgaard:

Ah

22.07.2014 05:45

Stian M. Landgaard:

To see a black cat in your dream indicates that you are experiencing some fear in using your psychic abilities and believing in your intuition. You may erroneously associate the black cat with evil, destruction, and bad luck. In particular, if the black cat is biting, clawing or attacking you, then the dream means that you must acknowledge what your intuition is trying to tell you. You can no longer ignore it. Do not be afraid to face the situation. If you see a white cat, then it denotes difficult times. To see a cat with green spikes suggests that jealousy is preventing you from forming meaningful relationships. You are keeping your distance from a situation or relationship.

22.07.2014 05:45

Stian M. Landgaard:

Hvis katten angrep deg, så står det noe om det her

... then the dream means that you must acknowledge what your intuition is trying to tell you. You can no longer ignore it. Do not be afraid to face the situation.

Jeg synes drømmer er svært interessant, nettopp fordi jeg liker mysteriet og det å kunne divinerer hva symbolikken betyr

Åpenbart at jeg ikke bare er ute etter harde fakta

22.07.2014 05:49

Øystein Tranås Kristiansen:

Gah, fant ikke noe av det jeg leste forut om trebente katter. Men leste at det betydde at jeg ville lykkes.

22.07.2014 05:49

Stian M. Landgaard:

trebent katt ... ser for meg at det tredje benet er en fallos

22.07.2014 05:49

Øystein Tranås Kristiansen:

Uansett tror jeg det er ulike måter jeg har forholdt meg til kreativiteten min på. I Tromsø var den overveldende, nå er den liten og skadelidende.

Divinere, ja, lese et tegn. Det er et godt ord.

22.07.2014 05:50

Stian M. Landgaard:

I Tromsø hadde du kunstig oksygentilførsel, sa du

Ja

22.07.2014 05:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Skal se om jeg finner en annen drøm ... skrev den nemlig ned

22.07.2014 05:50

Stian M. Landgaard:

Kult

22.07.2014 05:51

Øystein Tranås Kristiansen:

Ok, her er drøm og fortolkning

22.07.2014 05:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg drømte at jeg og Tor Ivar var på vei til Stockholm for en konsert. Vi kjørte tog, og passerte mange stasjoner. På veien ble den store forskjellen mellom oss klar. Jeg gjorde mange feil, og han ble mer og mer kritisk. Da vi nesten var fremme, og skulle bytte tog atter, tok jeg feil tog, som førte oss helt tilbake. Han ble med fordi jeg var der. Nå var han svært kritisk. Jeg hadde kastet bort masse penger. Jeg hadde hatt 22 000, nå hadde jeg 10 000. Han mente at det ikke ville vært noe moro å ha meg med likevel, fordi jeg ikke visste hvordan å utagere på konsert. Jeg sa meg enig. - Med drømmens primitive analogisme blir meningen klar. Togferden er en reise mot manndom, og jeg reverserte prosessen og tapte alle mine ressurser på kjøpet. Slik at ferden blir umulig. Har ikke penger eller bros støtte mer. Den ene store feilen frarøvet meg alt.

22.07.2014 05:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Blir tatt helt tilbake fra ens destinasjon.

22.07.2014 05:53

Stian M. Landgaard:

Virker plausibelt, ja. Med tanke på at Tori åpenbart har lykket på områder du skulle ønske du hadde lykket på.

Han er pulepappaen

22.07.2014 05:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Og han blir med for å kritisere meg når toget tar meg fra målet. Slik har jeg jo opplevd mange menn.

Hvorfor er du ikke tilstede, som oss, osv.

22.07.2014 05:54

Stian M. Landgaard:

Immanente menn som er rotfestet i verden, ja. Mens du drømmer bak dine forhenværende brilleglass

22.07.2014 05:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Den må du bruke i din neste roman (not) hehe. Men bra var den

22.07.2014 05:55

Stian M. Landgaard:

Hehe

22.07.2014 05:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Mange går overbord med slike snedige bilder.

Jeg må nok ta kattungene opp i sengen og mate dem. La dem vokse seg store.

22.07.2014 05:56

Stian M. Landgaard:

Ja

Ikke la dem bite deg eller stikke trebenet i rassen din

22.07.2014 05:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Ikke treben, men tre ben ... eh

22.07.2014 05:58

Stian M. Landgaard:

hehe, jau

Enten er det tre ben fordi katten er demonisk skadet

eller så er det tredje benet en fallos

22.07.2014 05:59

Øystein Tranås Kristiansen:

Tror ikke det siste kan stemme. Da ville isåfall mengden ben overskride det man vanligvis ser.

Jeg trenger en katt som ikke er krøpling og rasende, og en som ikke er en harmløs pus.

I need some pussy, er konklusjonen.

22.07.2014 06:00

Stian M. Landgaard:

Katten er åpenbart deg selv ... tre ben og rasende oga. deg

pga.

Heh, ja. Pussy må til.

8. september kl. 16:20

Stian M. Landgaard: "Han er pulepappaen" brukt om en viss person - det er forsåvidt et spørsmål om skjønn, eller også kjønn, hvorvidt det er en skadelidende karakteristikk. Eventuelt er ingen skade skjedd, ettersom ingen skjede ble skadd.

8. september kl. 16:27

Øystein Tranås Kristiansen: (Kontinuasjonsfragment)

Øystein Tranås Kristiansen:

Åpenbart at dette er materiale for alle mulige slags romaner i ditt hode

22.07.2014 06:37

Stian M. Landgaard:

Åpenbart

Jeg synes jo dette er meget spennende

22.07.2014 06:38

Øystein Tranås Kristiansen:

Kunne ikke skapt en større fiksjonell konflikt i en bok

22.07.2014 06:39

Stian M. Landgaard:

Underlig om ikke DU tenker å bruke dette i en av dine skamromaner

22.07.2014 06:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Altså ... med mine kattunger små har jeg begynt å betvile min evne til å skrive rasjonalistisk.

22.07.2014 06:39

Stian M. Landgaard:

Må det være rasjonalistisk?

22.07.2014 06:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Først incestroman, så får vi se. Jeg skal forhåpentligvis leve til jeg er 50-60

Vel, å følge eksakte begivenheter er jo i seg selv rasjonalistisk, tenker jeg. Å skrive i overført betydning er noe annet. Jeg skriver overført når jeg skriver Ikke engang.

22.07.2014 06:41

Stian M. Landgaard:

Jeg fant opp masse drit

Og det vil jo du også kunne gjøre

22.07.2014 06:41

Øystein Tranås Kristiansen:

God påpekning.

Jeg har skammens bok, men den er for ekstrem til at scenarioet kan bli tatt alvorlig ...

22.07.2014 06:41

Stian M. Landgaard:

Men overført betydning ... det blir jo som å skrive om å drepe folk i Irak, mens du egentlig skriver om å drepe dine fiender i Norge

22.07.2014 06:42

Stian M. Landgaard:

Dette er vel mer Ikke engang Gud-materiale ...

22.07.2014 06:42

Øystein Tranås Kristiansen:

Øyvind er en sterkere versjon av meg selv

Øystein Tranås Kristiansen:

Analogien handler om det bildet som sykdommen skaper, og det er ikke den eksakte sykdommen.

Man må utlede hva det handler om.

22.07.2014 06:45

Stian M. Landgaard:

Ja

22.07.2014 06:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Akkurat som en psykolog må se på sin pasients nevroser og skjønne hva det betyr.

22.07.2014 06:45

Stian M. Landgaard:

Så det forsterkede ønsket blir forsvekket ... eller fordreid

22.07.2014 06:46

Øystein Tranås Kristiansen:

En mann som er svak, drømmer at han er en drepende helt. Ingenting komplisert i det.

22.07.2014 06:46

Øystein Tranås Kristiansen

Jeg har en annen monsteraktig teori

22.07.2014 06:47

Stian M. Landgaard:

Fortell

22.07.2014 06:49

Øystein Tranås Kristiansen:

Den svake mann drømmer at han er en helt - der har styrken økt - Her også ser vi det forsterkede ønske øke graden.

22.07.2014 06:50

Stian M. Landgaard:

Ja

Det var egentlig det jeg mente

22.07.2014 06:51

Øystein Tranås Kristiansen:

For en mann med et så skarpt blikk som meg (ikke for å skryte) blir den scenen et slående vitnesbyrd. Man skjønner på en måte alt. Then again, hva vet jeg om å ferdigstille en bok. Kvinner også, vil intuitivt skjønne hva det handler om.

22.07.2014 06:52

Stian M. Landgaard:

Hehe, det er nok sant. Rolf mente det samme. Dette er for uhyrlig for folk.

8. september kl. 16:41

Persei II

(fragment)

1. august

01.08.2014 23:41

Stian M. Landgaard:

Notat: Tanken slo meg nettopp: Når man er intelligent og samtidig downtrodden, har man langt vanskeligere for å akseptere sublimering av drifter enn når man er dum og/eller vellykket.

Mens de dumme (ikke nødvendigvis bare dumme i ordets rette forstand, men snarere slike som lever under moralens illusjon og drit) og vellykkede stadig driver med prosjekter som ikke leder direkte til sex. Dette kan for såvidt være grunnen til at jeg ikke orker å spille rollespill, melde meg inn i sjakkklubben sammen med Rolf, osv. Alt dette er bare distraksjoner fra det som betyr noe - sex.

(fragment)

Øystein Tranås Kristiansen:

Det overrasker meg at du har tatt viljens vei når det gjelder sublimeringen av drifter, fordi for ikke lenge siden, advarte du meg jo om at viljen slett ikke var noen sannhetens bok, og nå fører alle veier ned til viljen. Men enn så mye jeg approverer, må jeg foreta noen presiseringer.

03.08.2014 01:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg tror at om man er intelligent, kan man skape seg de største forestillinger, og det er lettere å falle ned i dem, om forestillingene er store og avanserte. XXX er rimelig intelligent, og han unnslopp ikke seg selv. Det samme med Kant. Tidlig i vår diskurs touchet vi jo inn på denne nietzscheanske tanke om at vilje til sannhet eller etterrettelighet snarere var et kjennetegn på en stor vilje. Jeg tenker viljeentiteten er så sterk at den ikke kunne tenke seg å lyve for å vinne frem, fordi selv om den da overvinner målet, vil den befinne seg i diminishert eller oppløst tilstand. Det sterke vil ha stor motstand, som sagt.

03.08.2014 01:27

Øystein Tranås Kristiansen:

Den enkelte vilje kan kanskje tenke seg å lyve, men viljekonglomeratet, som drar i mange retninger, forhindrer dette for å forsvare sin væren eller sin form skapt av en kombinasjon av viljer. Den skarpe konsentrasjonen av vilje, skaper en stor forestilling som kan gjennomskue visse hamsterhjul. Så ja, det er en forestilling over forestillingen, man er altså mer intelligent. Men dette beror antakelig på en meget sterk vilje ...

03.08.2014 01:27

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg tror dessuten det er lettere å oppnå håndgripelige, materielle mål som man kan tilnærme seg på en reduksjonistisk måte.

Så en dum person vinner med det dumme målet, en intelligent men svak person forleder seg selv med sirkus, osv.

8. september kl. 17:21

Øystein Tranås Kristiansen: Det eneste den humoristiske "pulepappa" avslører, er at personen får mere sex enn meg, noe som forøvrig ikke skal mye til. I min verden er det løsrevet sett en positiv karakteristikk ...

8. september kl. 17:21

Øystein Tranås Kristiansen: (fragment)

Stian M. Landgaard:

Det siste vi ikke fikk snakket om, var dette med viljer og sublimering av drifter. Du skrev: "Det overrasker meg at du har tatt viljens vei når det gjelder sublimeringen av drifter, fordi for ikke lenge siden, advarte du meg jo om at viljen slett ikke var noen sannhetens bok, og nå fører alle veier ned til viljen. Men enn så mye jeg approverer, må jeg foreta noen presiseringer.»

Altså, jeg husker at jeg advarte mot det, men jeg må også foreta noen presiseringer. Viljen er alt, og

derfor er viljen også «sannheten» dypest sett. Men pga. viljens avansertbliven er det oppstått konstruksjoner som modifierer viljens retning. For å ta et simpelt eksempel: I steinalderen ville en stor og sterk mann gått rundt og sniffet på en potensiell partner, hun ville blitt reseptiv, og så løftet han bare opp pelsen og penetrerte henne bakfra. Vi gjør ikke bokstavelig talt det samme i dag, men vi gjør det i en annen form. Funksjonen er det samme, f.eks. på utesteder, men vi er nødt til å benytte oss av mer avanserte metoder, som språk. På den måten kan du si at den enkle, brutale vilje er nødt til å bli avansert for å lykkes, ellers vil den bare bli slått til grunne. Dog - det at en vilje blir avansert, betyr ikke at den mister sitt mål av syne. Den vil fortsatt være enkel og brutal i sin kjerne. Dermed kan du si at den sleipe direktøren som patter på sigar bak et digert skrivebord, fremdeles er en troglodyte, selv om han bruker mer avanserte midler for å oppnå sitt mål.

Bottom line: Viljeskonglomerater kan kjennetegnes av 1) mange motstridende viljer, noe som medfører en relativt svak mann som får lite gjort i verden, men som kan bli ekstremt avansert i sitt indre, 2) få dominerende viljer som har subsumert de motstridende viljer og employert dem til sitt formål. I sistnevnte tilfelle vil det være den enkle, brutale vilje som i bunn og grunn hersker, den er blitt avansert ved hjelp av andre, underlagte viljer som hjelper den til seier.

03.08.2014 13:13

Stian M. Landgaard:

Så, eh, du snakker om «sannhet» litt som om det handlet om en autonom størrelse man oppnår eller ikke oppnår. Og det er forståelig, siden du er naturalist og mener at sannheten er et slags destillat av naturen. Men jeg mener at sannhet egentlig er noe som oppstår som følge av viljers verdivurdering og fastsettelse. På en måte er våre syn ikke i direkte konflikt, for jeg vil - like lite som deg - mene at et enkeltmenneske kan bestemme seg for å fastsette en sannhet, «fra nå av er jeg udødelig - det har jeg vedtatt som MIN sannhet». Det jeg altså mener, er at det finnes mektige viljer som langt overgår menneskelige viljer, og som dikterer naturens sannhet, og vi er maktesløse til å endre disse grunnbetingelser. Selv om vi kan modifisere dem, f.eks. ved hjelp av legekunst som kan redde liv der naturen har felt dødsdommen. I dag er det ingen legekunst i verden som kan redde et menneske som får hodet kappet av seg, men det er ikke umulig at det en gang vil endre seg. Kryonikk handler jo også litt om dette, eller snarere håpet om at fremtidens legekunst vil endre naturens betingelser, altså naturens sannhet.

03.08.2014 13:18

Stian M. Landgaard:

Forestillinger som ikke er rotfestet i naturens viljessannhet, oppstår som regel fordi de er livstjenlige for et sett av «utstøtte» viljer. For å tale litt forenklet: En utstøtt vilje er altså en vilje som ikke har evnet å inngå en allianse med øvrige viljer for å oppnå makt. F.eks. en mann som ikke får seg jobb. Han blir da sittende hjemme og spille World of Warcraft. Det som egentlig skjer, er at hans vilje slutter seg til en gruppe svakere viljer, slik at hans vilje der kan være sterkere og oppnå makt. Det er essensen av dataspill, rollespill, osv. Man kan ikke takle de viljene som råder i verden der ute, så man retter sin vilje inn mot et lukket system av svake viljer som kun har relevans for dette lukkede systemet. Man søker seg altså en motstand, for all vilje vil ha motstand for å kunne fornemme sin egen makt, men det er en svak motstand - som en motstander i et dataspill, eller bare spillets regler som sådan, og følgelig vil ens vilje triumfere over denne svake motstanden.

03.08.2014 13:31

Stian M. Landgaard:

Forestillingen er i dette og alle andre tilfeller kun intellektets fortolkning av viljessituasjonen. Jeg ville f.eks. sett at selv om jeg kunne blitt en mester i WoW, ville min tilegnede makt kun hatt relevans for dette relativt lukkede viljessystemet. Og siden jeg fornemmer at mine viljer er eslet for en større motstand og større belønninger enn WoW kan gi meg, avviser jeg forestillingen om WoW som et verdig viljesunivers. Det er ikke først og fremst «sannhet» som er grunnen til det, det er snarere livstjenlighet. Mine viljer ville mistet sin makt, jeg ville blitt et svakere menneske, dersom jeg hadde gått inn for WoW, jeg har vært en puler og forfatter, og nå ville jeg blitt en trygdet munk. Men et allerede svakt menneske vil derimot flourishere i WoW-universet. Det hjelper ham fremdeles ikke i den ytre verden, sannsynligvis, men så er han heller ikke eslet til å hevde seg der ute, og livstjenligheten dikterer derfor at han blir en virtuell mester isteden. Slik utøver han sin vilje til makt.

(Forresten er ingen viljessystemer fullstendig lukkede, for alt henger sammen med alt, men viljer opererer i et spatialt univers, og derfor er viljer mer eller mindre knyttet til hverandre; i dataspillverdenen er viljene på en måte sublimert inn i virtuell virkelighet, altså fjernet fra virkelighetens betingelser, men dette gjelder i større eller mindre grad alle spilleaktiviteter; sogar fotball, som jo også er en sivilisert metafor for krig. Men fotball er likevel sterkt forbundet med viljene «der ute», og derfor får fotballspillere sex selv om de egentlig leker seg etter samme prinsipp som WoW-spillerne.)

8. september kl. 17:24

Øystein Tranås Kristiansen: (fragment)

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har dessuten tidspress, kan ikke sitte oppe hele natten. Jeg har også mange ting jeg vil igjennom. Og dette totalbildet lammer meg

Derfor tenkte jeg å omtale bildet ditt først, så tar jeg viljen en annen dag. Tenkte nemlig å gjøre det til Persei II på bloggen. Har også noe på blogg jeg vil skrive.

03.08.2014 23:30

Stian M. Landgaard:

Persei II?

03.08.2014 23:31

Øystein Tranås Kristiansen:

Delte jo en filosofisk samtale jeg kalte Persei I på blogg ...

03.08.2014 23:32

Stian M. Landgaard:

Jaha

03.08.2014 23:33

Øystein Tranås Kristiansen:

Øh, du har ikke sett det? Tenkte du måtte ha fått det med deg. Det er der vi snakker om delingen av vilje i grunnleggende og avansert form.

Tok selvsagt bort alle personlige detaljer, så samtalen virker som den er mellom to snusfornuftige vismenn.

03.08.2014 23:33

Stian M. Landgaard:

Ah, den så jeg, ja.

Men husket ikke noen bruk av ordet "Persei"

03.08.2014 23:34

Øystein Tranås Kristiansen:

Står som tittel.

Persei er den hulen hvor den mithraiske ofring pågikk. Altså underjordisk, en allusjon til filosofien, ikke sant.

03.08.2014 23:35

Stian M. Landgaard:

Akkurat, ja

Nå ser jeg det, ja.

Forøvrig er jo kitsch designet for å treffe følelsesmessig. Når jeg ser Disney-film, blir jeg også følelsesmessig beveget. Men ikke alle reagerer på de samme tingene.

03.08.2014 23:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er akkurat det. Kitschen kan treffe sin målgruppe, men som kunstverk er det ikke gyldig, dersom den påfører den andre, eller en med kunstnerisk smak, en følelse av ubehag. Og det er nettopp det dette bildet gjør med meg, uten at jeg vil si at jeg er negativ til tematikken.

03.08.2014 23:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Hvorfor denne sterkeste av kontraster. Svaret er enkelt, det er selvsagt del av det forsterkede ønske. Det man vil ha, fremtrer i forsterket form.

03.08.2014 23:41

Stian M. Landgaard:

Ja

03.08.2014 23:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Problemet med kunstverket er tofoldig, og dets venerabilitet kan ikke forsvare det, i motsetning til Landgaards sentimenten når det gjelder slike ting. Dette sterke budskap blir nemlig kommunisert svært blatant. Vi har her en melodramatisk visjon Videre, i fremmanelsen, får vi ikke presentert noen motsetning eller skyggeside. Dette inngår jo i det vi har snakket om med den delte vilje, og som på sett og vis er kunstens misjon å presentere. Dette, derimot, er en enkelt vilje som hamrer løs.

03.08.2014 23:46

Øystein Tranås Kristiansen:

La oss ta et mammaistisk kunstverk. Der kan mammaen presenteres som en kilde til omsorg, men samtidig måtte man intuitivt fatte moderens skyggeside, nemlig hennes kvelende effekt. Denne dualiteten kan bare muliggjøres gjennom det vage, denne lille avstanden til bildet. Alt annet enn denne visjonens entydighet.

03.08.2014 23:47

Øystein Tranås Kristiansen:

Bildet er på sett og vis et kjøpmannens propagandabilde, en entydighet som ikke stiller spørsmål ved noen ting. I litteraturen bør narrativet være rettet mot tragedien, den største motstand, gisten om at det som drar deg opp, også river deg ned. Og i bildet, der må man også ha plass til bildets skyggeside.

03.08.2014 23:50

Øystein Tranås Kristiansen:

La oss ta bildet av Mithras med oksen. Det viser jo en slags triumf, det også. Men her er visjonen voldelig. En kniv kjøres ned i oksens hals, og vi får anta at blodet spruter. Den store seier er bare mulig gjennom vold, og med dette får vi en antakelse om arketypens skyggeside. Den voldsomhet som behøves for å holde taurusen unna.

03.08.2014 23:51

Øystein Tranås Kristiansen:

... og frembringer disse trøstende bildene, uten at det stilles spørsmålstegn ved dem, og uten at de fremstilles på noen ambivalent måte. Følgelig blir deres fremtredelse svært ubehagelig, for det bare dette ene man skal føle, kommunisert svært insisterende.

03.08.2014 23:53

Øystein Tranås Kristiansen:

En slik entydighet hører ikke hjemme i kunsten. Heller ikke i viljens verden, for den del (slik jeg ser viljen)

03.08.2014 23:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Det blir som å putte på en mongo dunskegggrusning og late som han slayer fiender.

03.08.2014 23:55

Stian M. Landgaard:

Men det er forsåvidt også interessant at du er den som vil analysere kritisk fremfor å omfavne den naive beskuelsen. Dog, jeg antar det skyldes at dette motivet ikke taler til din sjel, slik et mammaismemotiv eller et fightermotiv ville gjort.

Øystein Tranås Kristiansen:

Det talte til meg, men hvorfor? Men det er ikke høy kunst, og jeg bør evne å utvikle en smak. La min smak reflektere min forståelse av verden.

03.08.2014 23:57

Stian M. Landgaard:

Det er ikke slik at ting som taler til meg, nødvendigvis er ting jeg regner som stor kunst.

03.08.2014 23:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Det samme med finlitteraturen. Dette er sofistisert, se, her er alle kjennetegnene! Still derfor ingen spørsmål ved det jeg skriver.

04.08.2014 00:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Men verkets verdi er i så fall kun på grunn av historisk kontekst. Det har ingen universell kunstnerisk verdi.

04.08.2014 00:02

Stian M. Landgaard:

Ja, men jeg er veldig historisk kontekstuellet. Ting får verdi for meg i kraft av å tilhøre en historisk epoke.

04.08.2014 00:03

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg protesterer, det får kun verdi om det tilhører den tiden du favoriserer, med verdier som står i motsetning til det moderne.

04.08.2014 00:03

Stian M. Landgaard:

Hm

04.08.2014 00:03

Øystein Tranås Kristiansen:

Du er jo helt blind for kunst fra andre perioder.

04.08.2014 00:03

Stian M. Landgaard:

Hvis jeg fant en bok fra 1500-tallet, ville jeg bli overveldet, selv om jeg favoriserer 1800-tallet fremfor 1500-tallet.

04.08.2014 00:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, men du ville bare bli overveldet fordi samfunnet sa dette var verdifullt, ikke fordi bokens bilder talte direkte til deg.

04.08.2014 00:05

Stian M. Landgaard:

Samfunnet?

04.08.2014 00:05

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Noen har sagt at dette er greit, derfor. Du ville aldri oppsøkt 1500-tallsbildet på internett for seg selv.

04.08.2014 00:05

Stian M. Landgaard

Det tror jeg ikke stemmer.

04.08.2014 00:06

Øystein Tranås Kristiansen:

Igjen dette: Mye av kunsten taler ikke til deg. Ikke i kraft av sin egen egenskap.

04.08.2014 00:06

Stian M. Landgaard:

Hvilken kunst tenker du på da?

Som ei taler til meg

04.08.2014 00:06

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har denne boken, 30 000 years of human art. Utvalg av kunst fra alle perioder. Hvis vi gikk gjennom den sammen, og målte din interesse for hvert bilde, ville den vært gjennomgående svært lav. Det er slik jeg intuitivt fatter det.

04.08.2014 00:08

Stian M. Landgaard:

Ikke umulig

04.08.2014 00:09

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er bildets viljesingularitet som taler til deg, ikke bildet i seg selv. Så det må være en entydighet før du kan bli interessert.

Fordi du er materialist

04.08.2014 00:10

Stian M. Landgaard:

Javel

Så konklusjonen er at jeg er materialist

04.08.2014 00:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, det er slik jeg ser det. Du har selvsagt denne filosofiske realisasjonen som går bort ifra det rent materielle, men i ditt vanlige liv, og i forhold til kunsten, er det den materielle overflate, eller virkeligheten som opptar deg.

04.08.2014 00:12

Stian M. Landgaard:

I motsetning til deg, som ...?

Jeg vil bare plassere det i kontekst.

04.08.2014 00:13

Øystein Tranås Kristiansen:

Og du har jo selv innrømmet at Nietzsche appellerer til deg, for sin metafysikk av entydighet ... Du likte tanken på denne entydige vilje. Så, i et slikt tanke-system gjelder det bare å få oversikt over flest mulig viljer, så har man et godt verdenssyn.

04.08.2014 00:13

Stian M. Landgaard:

Ja

04.08.2014 00:14

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har blitt påført en filosofisk realisasjon av deg, som går bort fra det rent materielle. Men i mitt virkelige liv, og i forhold til kunsten, er det arketyper, eller det kollektive ubevisste innhold, som opptar meg.

Tenkte å snakke litt mer om det i min omtale av viljen.

04.08.2014 00:14

Stian M. Landgaard:

Men det er jo takket være din nyoppdagelse av Jung?

Du er jo stadig jo leting etter verdensbildet

jo=på

04.08.2014 00:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Vel, kunstnerisk sett har jeg alltid befattet meg med symboler og arketype og naturbilde og drit.

04.08.2014 00:15

Stian M. Landgaard:

Adonisen er jo qua sin natur en søker

Hehe, og drit

04.08.2014 00:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Noe jeg mener å hevde er en par-størrelse.

04.08.2014 00:15

Stian M. Landgaard:

Ja, for deg vil alltid alt være seg selv og sin motsetning, ikke sant

Derfor vil du se ned på det som er fremstilt uten motsetning

04.08.2014 00:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Dermed: Du må lete etter viljens singularitet og entydighet. Jeg må lete etter viljens motsetning og tvetydighet i ett og alt.

04.08.2014 00:16

Stian M. Landgaard:

Roll credits

04.08.2014 00:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Dette viser seg også i kunsten, noe jeg (tydeligvis) ble provosert av.

04.08.2014 00:17

Stian M. Landgaard:

Åpenbart, ja. Men det er jo fruktbart, for vi to spiller jo nettopp da rollen som motsetninger i dette verdensbildet

04.08.2014 00:17

Øystein Tranås Kristiansen:

Du og Nietzsche er altså blitt mine (stort sett) materialistiske og INTJistiske pappafiender.

Dere skapte meg, men så kommer jeg der med sverdet.

Jau, fruktbart er det

04.08.2014 00:18

Stian M. Landgaard:

Ja, og du har jo på en måte også definert deg inn i disse kategoriene med personlighetstypene, slik

at du derigjennom kan forsterke dine fiendebilder enda mer

04.08.2014 00:18

Øystein Tranås Kristiansen:

Nietzsche ville elsket denne konflikten mellom viljer.

04.08.2014 00:18

Stian M. Landgaard:

Jeg ville ikke vært den samme INTJen ... Jeg er langt mer generøs av meg. [**Samme INTJ som Nietzsche/Den samme INTJ etter debatt med en motpart?**]

04.08.2014 00:19

Øystein Tranås Kristiansen:

Med mindre du har blitt crossed

04.08.2014 00:19

Stian M. Landgaard:

Sant nok

8. september kl. 17:53

Øystein Tranås Kristiansen: (Viktigste fragment)

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er enkelt sagt riktig også, men sannheten er litt mer komplisert enn som så. Som INTP er jeg jo ikke menneske-ist, selv om jeg skulle likt å få beundring, respekt, anerkjennelse og sex for det jeg gjorde. Min hovedaktivitet, tenkningen, retter seg bort fra sosial omgang og sosiale gester.

31.08.2014 01:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Du som INTJ, føler mer drit innover, og er mer spisset for menneske-mål, får man anta.

31.08.2014 01:42

Stian M. Landgaard:

"The Social Network" portretterer Mark Zuckerberg som at han laget Facebook for å imponere en kvinne. Men i virkeligheten var han gift allerede, og han laget Facebook fordi han liker å lage ting. Altså er han mer INTJ i filmen og mer INTP i virkeligheten

31.08.2014 01:42

Øystein Tranås Kristiansen:

Du tar innover deg informasjon, ofte om mennesker, for å komme til entydige konklusjoner. Jeg lager konsepter og forsøker å finne informasjon for å understøtte dem, og de konseptene er på sett og vis umenneskelige, eller ikke-menneskelige, kan vi si.

Ja, heh, sikkert nok. Er vanskelig å ha en INTP i et narrativ.

31.08.2014 01:43

Stian M. Landgaard:

Ja

Lager konsepter ...

Ja, det er noe du gjør, du lager konsepter som om du bygger hus

For meg er konsepter mer relasjonelle - de får sin verdi ved at de peker på noe konkret

31.08.2014 01:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Gutten i A.I er INTP visstnok. Bør nok ikke se den med det første. Blir jo helt rasert (har sett den for lenge siden)

A.I. Artificial Intelligence-David is Abandoned

31.08.2014 01:44

Stian M. Landgaard:

og det konkrete er selvsagt alltid knyttet til det menneskelige

31.08.2014 01:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja

Jeg søker meg bort fra mennesker, fordi de ikke er rene nok, kategorisk, rasjonelt og tankemessig sett. De lager kaos i mine systemer.

31.08.2014 01:45

Stian M. Landgaard:

dine systemer er jo til for at du skal forstå deg selv, ja. Verden kommer etterpå. Motsatt med meg

Kan se hvorfor du blir rasert av denne filmen, ja

31.08.2014 01:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg lager kategorier for å stappe personer inn i dem. Du lager konkretiseringer for å forstå trekk ved mennesker.

Ah. Det var kanskje en konklusjon vi kom frem til da vi diskuterte INTP vs INTJ. At ytretenkeren søker å belyse seg selv, indretenkeren søker å belyse verden

31.08.2014 01:47

Stian M. Landgaard:

Ja, tror også vi hadde det fra en side ...

31.08.2014 01:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Then again, så synes jeg at jeg har et bredere interessefelt enn deg, om ting som ikke bare omhandler mennesker og det dertil relaterte.

31.08.2014 01:48

Stian M. Landgaard:

Det kan være, men hva er poenget med det hele, ikke sant? Alt handler jo om å drepe og pule uansett

31.08.2014 01:49

Øystein Tranås Kristiansen:

But INFJs and INTJs are not well equipped to put forth (i.e. extravert) possibilities and it may even be said that they are not as “creative” as ENFPs and ENTPs (if we understand creativity to be related to an output of ingenuity and inventiveness rather than insight). They tend not to excel at offering suggestions (plural) or hypotheticals. Ne types, conversely, are not well suited for narrowly reading into or extracting a single motive or insight from experiences.

8. september kl. 18:32

Øystein Tranås Kristiansen:

Ikke ifølge mitt skjema. Når man blir mer avansert, skiftes målene om på også.

En INTP vil drepe og voldta med forestillingen. Skape et system alle må bøye seg for.

31.08.2014 01:51

Stian M. Landgaard:

for slik å være mesteren - og få seg sex

31.08.2014 01:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Vanskelig å få sex, posthumt.

Nietzsche ligger i graven han med, får aldri motta noen hyllest fra sine brødre.

31.08.2014 01:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Kant var aseksuell, sier du. Målet hans var neppe å delta på en romersk orgie. Men dersom han fikk tredd sin moral over alle sammen, ville han ha dominert dem hardere enn noen pikk.

31.08.2014 01:53

Stian M. Landgaard:

Ja, altså ... viljen til makt er jo slik at mange mennesker divergeres bort fra det typiske biologiske målet, som jo er å pule. Dominere vil alle, men på ulike måter.

31.08.2014 01:54

Stian M. Landgaard:

En stein vil ikke pule, den vil bare bli latt i fred med sine mørke bilder, på en måte

31.08.2014 01:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Hvordan våger du å sammenligne meg med en stein? Da burde du heller sammenligne meg med vann, for real.

31.08.2014 01:55

Stian M. Landgaard:

Hehe

Poenget er altså at puling er et middel for dominans, men det finnes andre midler for dominans. Eh, en stein vil jo kun dominere det området den allerede okkuperer.

31.08.2014 01:56

Øystein Tranås Kristiansen:

Det virker som om tenkere har mange trekk ved seg som saboterer puling. Derfor tenker jeg at artsviljen, eller den funksjon som har blitt til, ikke har puling som hovedmål for det individet. Noen er homo i apeflokken også, ikke sant.

31.08.2014 01:57

Stian M. Landgaard:

Hm, ja ...

Når man snakker om artsviljen, må man jo velge om man skal se den schopenhauersk eller nietzscheansk

31.08.2014 01:59

[Fragment]

31.08.2014 01:59

Stian M. Landgaard:

Forklar Fe? Føle eksternt?

31.08.2014 01:59

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, er innforstått med det, men en funksjon som har blitt til ved en tilfeldighet, er like fullt en funksjon.

Korrekt.

31.08.2014 02:01

Stian M. Landgaard:

Nietzscheansk tenker jeg at artsviljen er viljer som er svært like hverandre og strømmer gjennom mer eller mindre alle mennesker. Derfor danner de en art.

31.08.2014 02:01

Stian M. Landgaard:

Men hver vilje er fysisk avgrenset. Og det er kun affiniteten til andre viljer som skaper store prosesser og tidløse funksjoner på tvers av individer og folkeslag

31.08.2014 02:02

Øystein Tranås Kristiansen:

Imøtekommende, smiler, mye ansikts-mimikk og drit. De fortapte lar seg fortape i glansen.

31.08.2014 02:02

Stian M. Landgaard:

[Fragment]

31.08.2014 02:03

Øystein Tranås Kristiansen:

Tenker over det du sa om fysisk avgrensede, affiniterte viljer ...

For meg virker det litt rart, om jeg går ned til grunnplanet, det at oppstandne viljer eller viljer i samvirke med hverandre, alle skal gå sammen om å lage millioner av mennesker som er enormt like.

Så ja, som du sa, det kan ikke være separate viljer det er snakk om, men et kollektiv.

Iallfall er store deler utgjort av et kollektiv.

31.08.2014 02:06

Stian M. Landgaard:

Det er et kollektiv, ja. Og de er et kollektiv fordi de derigjennom oppnår makt

31.08.2014 02:06

Øystein Tranås Kristiansen:

Og derav vår felles arketype.

31.08.2014 02:07

Stian M. Landgaard:

Jeg leser mye tull i sekundærlitteraturen om Nietzsche, sogar i bøker veilederen min har anbefalt meg. Har lyst til å slakte alt i masteroppgaven ... det er ikke slik at det finnes en sexvilje som vil ha sex, og ved at den får sex, får den også makt. Det er omvendt: en vilje prøver å få makt, men en annen vilje stanser den, og den første viljen prøver å finne en omvei til makten, den skaper sex som denne omveien

31.08.2014 02:07

Øystein Tranås Kristiansen:

In Jung's psychological framework, archetypes are innate, universal prototypes for ideas and may be used to interpret observations. A group of memories and interpretations associated with an archetype is a complex (e.g. a mother complex associated with the mother archetype). Jung treated the archetypes as psychological organs, analogous to physical ones in that both are morphological constructs that arose through evolution.[8]

Jung states in part one of Man And His Symbols that:

My views about the 'archaic remnants', which I call 'archetypes' or 'primordial images,' have been constantly criticized by people who lack a sufficient knowledge of the psychology of dreams and of mythology. The term 'archetype' is often misunderstood as meaning certain definite mythological images or motifs, but these are nothing more than conscious representations. Such variable representations cannot be inherited. The archetype is a tendency to form such representations of a

motif—representations that can vary a great deal in detail without losing their basic pattern.

31.08.2014 02:08

Øystein Tranås Kristiansen:

Derav den formgivingen jeg snakket om, som skaper den kjønnslige splittelse

Men jeg vil få problemer med å kombinere min formgivingstanke med tanken om en større vilje som gjennomsyrrer store helheter.

31.08.2014 02:09

Stian M. Landgaard:

Arketyper er jo i så fall slike grunnkonstruksjoner av vilje ... de er primordiale fordi de oppstod tidlig da mennesket ble utviklet, og følger mennesket gjennom dets øvrige utvikling

Ja, altså den større viljen er jo bare et kompleks av mange viljer

Artsviljen er det viljesuttrykket som er skapt av mange viljer.

31.08.2014 02:10

Øystein Tranås Kristiansen

Summen av delene, altså

Men det har jeg vanskelig for å forstå. Fordi, om det er slik jeg foreslår, at cellen blir til i en prosess av motstand mellom viljer, hvordan kan da en ansamling av bakenforliggende viljer gå gjennom den samme prosessen og skape den samme formen overalt?

31.08.2014 02:12

Stian M. Landgaard:

Men det er også viktig å huske at viljer i et slikt kompleks ikke "forsvinner", det er som en organisasjon, hvor hver vilje både søker egen makt og samtidig bidrar til fellesskapet. Den dominerende vilje må både ha det overordnede målet for øye og samtidig ivareta subordinerte viljene ... det er litt som imperialismen.

31.08.2014 02:12

Stian M. Landgaard:

Ah, den samme formen overalt, ja ...

31.08.2014 02:12

Øystein Tranås Kristiansen:

Hah, din filosofi gjenspeiler din ideologi.

31.08.2014 02:13

Stian M. Landgaard:

Det er vel litt som at det føes nye amerikanere i hver generasjon, men de fortsetter (delvis) å være de samme brautende patriotene nå som for hundre år siden

31.08.2014 02:13

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er akkurat det. En bakenforliggende vilje, om aldri så sterk, kan aldri ha formen i seg i sin grunnform, eh, altså i det øyeblikk den trer inn i verden.

31.08.2014 02:13

Stian M. Landgaard:

fødes*

hehe

31.08.2014 02:13

Øystein Tranås Kristiansen:

Haha ... føes, ja.

Joda. De nye amerikanerne blir påvirket av de former som er til.

Så viljene, idet de springer inn i verden, har ferdigbygde former å springe til.

Hver gang en celle deler seg, muliggjør det en celles inntreden, en ekspandert viljemanifestasjon inn i verden.

*viljes

31.08.2014 02:14

Stian M. Landgaard:

Det er på en måte slik, ja. Altså, "ferdigbygde former" er da den viljesorganisasjonen som nye viljer slutter seg til

31.08.2014 02:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Vi får dog et forklaringsproblem i å påvise når viljen er en ny, inntrådt vilje.

For du sa at hver vilje var avgrenset av sin fysiske form.

31.08.2014 02:16

Stian M. Landgaard:

Jeg tenker på en måte at det ikke oppstår nye viljer, men snarere at viljene er en fastlagt mengde viljer som bare skifter organisasjon etterhvert som det høver slik

F.eks. går viljene sammen om å lage et menneske, når mennesket dør, blir denne organisasjonen av viljer defunct, og viljene "mister jobben", da må de søke makt på en annen måte.

31.08.2014 02:17

Øystein Tranås Kristiansen:

En viktig tanke, kanskje litt rudimenter, er at alle mennesker som lever, har blitt til av andre mennesker som har pult. Dvs mennesker har ikke spontant tredd inn i verden gjennom viljevirkning,

det er viljer i form som har skapt nye former som kunne romme den undefinerbare enhet som er vitae eller livskraft.

31.08.2014 02:17

Stian M. Landgaard:

Ja ... kanskje det ...

Alt som finnes er viljer. Det er ingenting som ikke er viljer. Det er mitt metafysiske utgangspunkt. Så alt som finnes av enheter og krefter er viljer på en eller annen måte.

31.08.2014 02:18

Øystein Tranås Kristiansen:

Og der har vi den fryktelig vanskelig mulighet, at kanskje materien i seg selv påvirker det bakenforliggende.

31.08.2014 02:19

Stian M. Landgaard:

Materien i seg selv er vilje, slik jeg ser det. Det er altså ikke som "the Force", hvor viljen er en kraft som gjennomsyrrer alt levende og kan påvirke død materie.

Jeg husker ikke hvilket standpunkt du har denne uken, om høna eller egget kom først.

31.08.2014 02:20

Øystein Tranås Kristiansen:

La oss si at vi stapper et menneske i en kunstig livmor, det blir levende på et tidspunkt. Ved vår materielle (vilje)handling har vi fått vilje til å tre inn i verden.

31.08.2014 02:20

Stian M. Landgaard:

Altså om materie kommer før vilje, eller vomvendt

vomvendt!

Ved vår materielle viljehandling?

31.08.2014 02:20

Øystein Tranås Kristiansen:

I det siste har jeg tenkt at viljen var utgangspunktet for materien, ja. Jeg returnerte til fedrene.

31.08.2014 02:20

Stian M. Landgaard:

Det er slik at vi med våre viljer danner en ny viljesorganisasjon

31.08.2014 02:21

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, og vi må ikke mista organisasjonen for medlemmene.

Et selskap danner et datterselskap, og ansetter nye folk.

31.08.2014 02:21

Stian M. Landgaard:

Ja, det kan du kanskje si

31.08.2014 02:22

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er bare det, jeg har problemer med å fastslå når liv oppstår, når forestilling oppstår, og nå også, hvordan vilje trer inn i verden gjennom avansert form. Men for all del, dette er verdifullt å tenke på. Jeg hadde ikke tenkt så langt/vidt, faktisk, har vært mer opptatt med disse viljetrinnene, uten å ta hensyn til den store helheten.

31.08.2014 02:24

Stian M. Landgaard:

Liv oppstår i utgangspunktet ved at viljer fant en mer avansert måte å fucke over død materie på. Men hvordan det oppstår hver gang et nytt liv oppstår? Det er vanskeligere å svare på sånn rent direkte, siden dette jo er skjult for oss. Men de avanserte viljene har jo skapt kjønnsorganene, og derfor vet viljene hvordan de skal perpetuere seg - og slik fortsette å ha sin makt.

31.08.2014 02:24

Stian M. Landgaard:

Forestilling er jo en viljes perspektiv gjort avansert. For alle viljer har jo et perspektiv i kraft av å være fysisk avgrenset.

31.08.2014 02:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Nei nei ... Jeg må protestere litt på det første. Det andre var en interessant tanke.

31.08.2014 02:25

Stian M. Landgaard:

Ta det første først, da

31.08.2014 02:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Jo, er enig i det andre. Det er temmelig innforstått. En måte å observere fra sitt ståsted.

31.08.2014 02:26

Stian M. Landgaard:

Ja

31.08.2014 02:26

Øystein Tranås Kristiansen:

Viljene vet ingenting, de er kun enkle funksjoner, som kun vil overvinne. De blir til steiner og gasskyer og sånt drit, som gjør det de gjør, og er det de er.

31.08.2014 02:26

Stian M. Landgaard:

Enig

Ah, jeg skjønner hva du protesterer mot, "viljene vet hvordan de skal"

Men du ville sikkert si mer

31.08.2014 02:28

Øystein Tranås Kristiansen:

Men i kombinatorum (ja, liker å si det slik) med hverandre, kan de danne avanserte entiteter, som utvikler f.eks. øyne og kjønnsorganer, dette fordi formen som har blitt dannet, etter lang tids evolusjon gjøres så effektiv som mulig.

Problemet mitt, er hvordan det formgitte kjønnsorgan, oppstått ved en tilfeldighet, fører til at man spruter nye avanserte viljer inn i verden, som fungerer perfekt i en ny form.

31.08.2014 02:29

Stian M. Landgaard:

Skjønner ...

31.08.2014 02:30

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er nærliggende å tenke på dette bildet du ga meg, fontenen under trykk

Vannet er nødt til å komme til overflaten, og siden det er former der, kommer vannet inn i formen med en gang.

Men, som det kan virke, er denne formen ikke i seg selv et direkte resultat av vilje, men en kjensgjerning i den fysisk-materielle verden. Jeg snakker her om fordeling.

Dvs en celle som deler seg og skaper en ny form. På et tidspunkt får den nye formen vitae i form (heh) av fontenens trykk.

31.08.2014 02:32

Stian M. Landgaard:

Men det er umulig, tenker nå jeg. Formen er også vilje, bare en eldre og derfor mer sementert type vilje.

31.08.2014 02:32

Øystein Tranås Kristiansen:

Som en stein, jaø [jau eller ja, øh?]

31.08.2014 02:32

Stian M. Landgaard:

Hvor skulle formen komme fra?

31.08.2014 02:32

Øystein Tranås Kristiansen:

Nei, det jeg tenker.

Først er det delte en del av noe, så en del av noe annet.

Fosteret i mors liv er på mange måter en del av mor, siden blir det en autonom enhet.

31.08.2014 02:33

Stian M. Landgaard:

Ja

31.08.2014 02:33

Øystein Tranås Kristiansen:

Det blir nærliggende å tenke at mor og barn er en og samme. Ikke egentlige autonomer.

31.08.2014 02:33

Stian M. Landgaard:

Fordi viljene til moren og farens celler inneholder denne urgamle evolusjonære formen, da.

Ja, dypest sett er jo alt bare en strøm av viljer i ulike organisasjoner, og det er delvis arbitrært hvem som er i samme organisasjon og ikke. Alt henger sammen med alt, som vi pleier å si

31.08.2014 02:34

Øystein Tranås Kristiansen:

Jo, men det er jo særdeles viktig.

Altså.

Mennesker og griser er jo temmelig like, men så har du minimaliteter som utgjør forskjellen. Og disse minimalitetene utgjøres av ulik form.

31.08.2014 02:35

Stian M. Landgaard:

Ja

31.08.2014 02:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Og disse formene er fysikalske viljeuttrykk

Men, om viljen er enkel, kan den ikke danne en avansert form uten videre.

31.08.2014 02:36

Stian M. Landgaard:

En enkel vilje blir avansert i møte med andre viljer

pga. kampen mellom viljene

31.08.2014 02:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Men den kan ikke møte andre viljer før den har blitt til.

kommet inn i verden

Eller vil du påstå at det foregår en formkamp i viljeverdenen? Det ville isåfall være veldig nært en idéverden.

31.08.2014 02:37

Stian M. Landgaard:

Men det er et sett av viljer allerede i verden

31.08.2014 02:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Et sett av viljerepresentasjoner, ja.

31.08.2014 02:38

Stian M. Landgaard:

en formkamp i viljeverdenen? Hm

31.08.2014 02:38

Øystein Tranås Kristiansen:

Glem det. Du gikk bort fra det argumentet.

31.08.2014 02:38

Stian M. Landgaard:

Ah

31.08.2014 02:38

Øystein Tranås Kristiansen:

Men hva mener du med at det er et sett av viljer allerede i verden.

31.08.2014 02:38

Stian M. Landgaard:

Jeg mener at vi ikke kan spore oss tilbake til en tid hvor verden var tom for viljer

Ergo må vi begynne med at det er viljer i verden

31.08.2014 02:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Javel.

31.08.2014 02:39

Stian M. Landgaard:

Og hvis Nietzsche med sin evige gjenkomst har rett, har det aldri vært noen viljestom verden

31.08.2014 02:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Men en enkelt vilje, idet den blir til i en avansert verden, vil jo ha sin tilblivelse. Og da er andre

viljer tilstede i avansert form. Men det forklarer ikke differensieringen mellom den enkle viljen og de avanserte manifestasjonene av vilje, og hva som skiller deres tilblivelse

Jo jo. Den evige gjenkomst. Jeg synes at den tanken virker litt ... banal, men det er mulig det er et vitnesbyrd om egen banalitet. Blir jo som the big bang eller Shivas hjerte som pulserer, skaper alt pånytt og gjør alt pånytt.

La oss si at i verden er det en stein. Og så skapes en gassky. Da vil gasskyen påvirkes av steinen. Men før gassky-viljen trer inn i verden, kan jeg ikke se hvordan den påvirkes av steinen.

31.08.2014 02:43

Stian M. Landgaard:

Hva som skiller deres tilblivelse? Nei, saken er vel at de sterkeste viljene forblir enkle, de svakere viljene blir avanserte i møte med de svake

Gasskyen består jo av viljer som allerede var tilstede før de ble en gassky

31.08.2014 02:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er klart. Det er formgivingen som finner sted.

Ja.

31.08.2014 02:44

Stian M. Landgaard:

i møte med de sterke, skulle det være, heh

31.08.2014 02:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Men, igjen, hvordan forklarer man, når en celle deles, eller et foster blir til, hvordan dette kan være svake viljer som trer inn i verden i differensiert form?

Og svaret på dette er trykket fra fontenen, tenker jeg. Det er altså et viljetrykk som stadig pågår. Når da entiteten, den avanserte viljen reproducerer seg, muliggjør det at en viss vorden springer inn i den genererte formen.

31.08.2014 02:46

Stian M. Landgaard:

Det er vel som når en underfunksjonær i et stort firma går av og blir erstattet av en ny underfunksjonær? Ingen av dem vil bli sjef for hele firmaet noen gang, de har det ikke i seg, men de har sin funksjon på et visst nivå i organisasjonen

31.08.2014 02:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Så den avanserte formen i verden, har på sett og vis stjålet definisjonsretten og formgivelsen fra det som i utgangspunktet skulle vært et langt mer primitivt nivå

31.08.2014 02:48

Stian M. Landgaard:

Hmm ...

31.08.2014 02:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Så, en avansert vilje, med øyne og pikk og drit, kan begynne å avgjøre hva som trer inn i verden, ved å legge an til formgivelser for trykket, akkurat som libido kan kanaliseres inn i mange felter.

31.08.2014 02:48

Stian M. Landgaard:

Det er vel ikke helt det at noe nytt "trer inn i verden", men snarere at eksisterende viljer formes inn i en ny organisasjon

31.08.2014 02:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Libido er jo vårt viljetrykk i individet, på sett og vis. Kanskje ikke metafysisk sammenfallende med paringen, men iallfall et bilde.

31.08.2014 02:49

Stian M. Landgaard:

Når du sier "trer inn i verden", tenker jeg på guddommelig skapelse - noe ut av intet

31.08.2014 02:49

Øystein Tranås Kristiansen:

Men viljene kan ikke eksistere uten at ...

Det er mange viljer, ikke sant, som fremtrer her og der.

31.08.2014 02:49

Stian M. Landgaard:

ja

31.08.2014 02:49

Øystein Tranås Kristiansen:

Men de som fremtrer her og der, er ikke en avansert form.

Dermed kan man ikke bare si at det er en eksisterende vilje som pules inn i en ny apekatt som er skapt.

31.08.2014 02:50

Stian M. Landgaard:

Hehe

den siste var litt uklar

31.08.2014 02:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Nei, det er apemoren som

Apemoren er en avansert vilje. Denne er designet for å motta trykket fra viljeverdenen, det som hele tiden skaper vorden, dette trykket har som vi har nevnt, inngått i en avansert form, tilslutt.

Siden formen ikke er evig, har formen etterhvert tenkt på å reprodusere seg selv (ikke bokstavelig) Så den utskiller en mini-form, som står klar til å ta imot trykket (vorden)

Men, vi kan IKKE si at apen som blir til er en eksisterende vilje.

For drepte vi alle aper imorgen, ville det ikke bli flere aper

31.08.2014 02:54

Stian M. Landgaard:

Nei, men den eksisterende viljen er jo ikke en ape i seg selv. Apen er jo bare en form

Hvis jeg tar på meg et apekostyme, blir jeg ikke en ape av den grunn

31.08.2014 02:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, da begynner jeg å bli enig.

31.08.2014 02:54

Stian M. Landgaard:

Nå skjønner jeg hvorfor du sammenlignet det med idéverdenen - at det var en idéape som først fantes, og som alle aper sprang ut av

31.08.2014 02:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja.

Det viktige var å innse at viljen i seg selv er superenkel.

31.08.2014 02:55

Stian M. Landgaard:

Den nye miniapen blir kun til fordi det finnes en apeorganisasjon som en haug med viljer har dannet for å skaffe seg makt på den måten.

Ja, viljen i seg selv er superenkel - det er bare en kraft, på en måte

31.08.2014 02:56

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Og viljene i verden har funnet en måte å capture trykket av vorden til nye former som er som seg selv.

31.08.2014 02:56

Stian M. Landgaard:

Det kan du si

I alle fall schopenhauersk

31.08.2014 02:57

Øystein Tranås Kristiansen:

jasså

Men jeg søker bort ifra tanken om en verdensvilje, inntil videre

31.08.2014 02:57

Stian M. Landgaard:

fontenen min var et schopenhauersk bilde, ja

Ja, jeg er nå mer inne på Nietzsche for tiden.

31.08.2014 02:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Anyways, jeg har vært inne på dette med at livet må ha en essens, en vorden, som muliggjør at den faststivnede formen faktisk lever.

Jeg liker bildet med et trykk fra fontenen, fordi, det ivaretar det at viljen er superenkel, samtidig som konflikten mellom viljer finner sted senere, når de er tredd inn i verden.

31.08.2014 03:00

Stian M. Landgaard:

Liv er stadig bare en mer avansert form for vilje. Liv er også svakere enn ikke-liv, siden liv trenger næring og drit, mens ikke-liv kan eksistere hvis det bare blir latt i fred. Men det betyr også at liv kan utvikle seg og dominere ikke-liv på nye måter [**Tanke: Er her egentlig et skille? Ikke-liv forvitrer også. Men ja. Livet forgår hurtigere uten næring, men det samme kan man vel si om et svært oppløselig element. Kan dominere er stikkordet.**]

Ja, men problemet med fontenen er jo at den tracer viljene tilbake til én vilje, en verdensvilje. For Schopenhauer er viljene i verden bare bleke uttrykk for verdensviljen. Mens for Nietzsche er viljene i verden alt som finnes

Viljene i verden har gått sammen om å skape artsviljer og såkalt verdensvilje - ikke omvendt

31.08.2014 03:02

Kommentar: *Problemet er at uten verdensvilje eller en bakenforliggende vilje, gjenkommer vi til spørsmålet om hvordan enkle viljer springer til verden i en avansert form.*

Øystein Tranås Kristiansen:

Just, just, og det er derfor man kan si at Nietzsche ikke egentlig har noen metafysikk, fordi det er ingenting bakenforliggende der. Nå skjønner jeg hvorfor den evige tilbakekomst var viktig for ham.

31.08.2014 03:02

Stian M. Landgaard:

Riktig, riktig

Det er det jeg prøver å developere, jeg kaller det "immanent metafysikk" for å kalle det noe

31.08.2014 03:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Immanent, det motsatte av transcendent, en metafysikk i verden. Instinktivt tar jeg motsatt standpunkt, prest og Kant-beslektet som jeg er.

31.08.2014 03:04

Stian M. Landgaard:

Jøss

31.08.2014 03:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Det synet til Nietzsche blir rart å tenke seg, som om alle steiner og stjerner skulle radiere en slags usynlig kraft.

31.08.2014 03:04

Stian M. Landgaard:

Hvorfor rart?

De er jo der, hadde de ikke hatt denne kraften, ville de vært overvunnet av andre viljer og dermed

borte

31.08.2014 03:05

Øystein Tranås Kristiansen:

En usynlig kraft, som også defineres av sin beslektelse. Et menneske ligner et annet menneske, derfor inngår de i en viljehelhet. **[Men hvis mennesket er skap av en enkel vilje, hvordan springer det da frem i avansert form? Og det på en måte som er felles for alle mennesker. Vi er tilbake til en usynlig viljeverden, i beste fall et spørsmål om manglende erkjennelse, i verste fall kreves et uønsket tilbygg av - metafysikk.]**

31.08.2014 03:06

Stian M. Landgaard:

Ja, en viljeshelhet som ble skapt for lenge siden, og som stadig er under utvikling

hvis mennesket først var en slags ape, ikke sant. så ble det til en superape og så til et primitivt menneske, og etterhvert til et supermenneske - hei, overmenneske

31.08.2014 03:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Skjønner, skjønner. Et menneske er således den ultimate konsekvens av hard og myk i interaksjon.

31.08.2014 03:07

Stian M. Landgaard:

Ja, hard og myk er jo på en måte uttrykk for kampen mellom sterk/enkel vilje og svak/avansertblivende vilje

31.08.2014 03:09

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm. Det er vanskelig å velge mellom disse tankene, rent intuitivt. La oss se ...

31.08.2014 03:09

Stian M. Landgaard:

Vi var ikke idioter på moped (sterk/enkel vilje), så vi var svak/avansertblivende vilje, og nå er vi blitt avanserte

31.08.2014 03:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Hvis vi skal søke mot den enkleste forklaringen, blir faktisk Nietzsches den enkleste, og dermed den mest plausible.

Ellers måtte man forklare nærværet til en massiv, usynlig verden, når vi bare kan peke på det som er der ...

31.08.2014 03:11

Stian M. Landgaard:

Ja, det var faktisk Nietzsches egen innvending

det er dette med å sette opp hypoteser man ikke trenger, som for Nietzsche er bumerket til intellektuell uredelighet

Og han tenker ofte at de som gjør det, trenger det av personlige grunner. Kant ville forsvare kristendommen, Hegel ville forsvare den prøyssiske stat, Schopenhauer ville forbedre Kant.

31.08.2014 03:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg kan bare si at jeg liker den enkle forklaringen. Jeg rearet opp som en kobra først, men så innså jeg at den løser en del floker eller forklaringsproblemer. Det verste er at det ikke forandrer så mye ved de viljetrinnene jeg forsøker å skape/argumentere for (sukk)

31.08.2014 03:15

Kommentar: *Tittende på diskusjonen nå, vil jeg si at problemstillingen ikke egentlig er avklart.*

Stian M. Landgaard:

Men du sukker?

av - personlige grunner?

31.08.2014 03:17

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, at systemet mitt på sett og vis er så overfladisk at en massiv forandring i betingelse ikke egentlig har en konsekvens. Vel, det er jo viljens oppståenhet som i så fall blir forandringen, kontra den evige tilbakekomst eller det evige nærvær.

31.08.2014 03:18

Stian M. Landgaard:

ditt system er jo i vorden hele tiden?

Du har ikke så lenge arbeidet med det, så det skulle vært rart om det allerede nå var fastlagt og ikke minst kenisk uredelig

31.08.2014 03:18

Øystein Tranås Kristiansen:

Hva mener du med i v ... å, slik.

31.08.2014 03:20

Stian M. Landgaard:

hehe

31.08.2014 03:20

Øystein Tranås Kristiansen:

Man kan se for seg at om alt det man har kommet frem til på et tidspunkt, amouter til null, må man gi opp. Du hadde nemlig rett på en grotesk måte, systemet mitt favner jo ulike fysiske manifestasjoner av viljer, og så skulle jeg undersøke muligheten for en verdensvilje etter denne kartleggingen.

31.08.2014 03:20

Stian M. Landgaard:

altså at du hele tiden utvikler det, ikke sant

Ah

31.08.2014 03:20

Øystein Tranås Kristiansen:

Det kan jeg fortsatt gjøre, faktisk.

Men jeg hadde hele tiden operert med et metafysisk viljeutgangspunkt.

31.08.2014 03:21

Stian M. Landgaard:

var det pga. mine beretninger om Schopenhauer?

31.08.2014 03:23

Stian M. Landgaard:

For meg var det slik at jeg brukte Schopenhauer til å forstå Nietzsche bedre - samtidig som jeg berømmet Schopenhauer for mange fantastiske innsikter og forklaringer på ulike fenomener i verden. Men jeg mener fortsatt at alt det han sier, kan "reddes" via Nietzsches filosofi. Man trenger ikke den metafysiske singulærviljen

31.08.2014 03:23

Øystein Tranås Kristiansen:

Nei, eh, kremt, det var slik jeg hadde forstått både Nietzsche og Schopenhauer, selv om jeg hadde sett hintene til at Nietzsche tenker på det hele motsatt, det at han ikke har en egentlig metafysikk, evig gjenkomst, osv.

31.08.2014 03:23

Stian M. Landgaard:

Schopenhauers etikk bygger jo på den metafysiske singulærviljen - vi er alle ett, derfor skal vi ofre oss for hverandre. Det er Nietzsche selvsagt sterkt imot

Ah

Det er lett å ignorere den evige gjenkomst hos Nietzsche og kun fokusere på viljen til makt, vil jeg tro. Det gjorde nazistene, heh

31.08.2014 03:24

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg tenkte at Nietzsches stein var et resultat av en bakenforliggende kraft, ikke at steinen var viljen i seg selv. Da skjønner jeg kanskje litt mer om ditt fokus på arbeidsgivere og folk som må finne seg nye jobber. Ble massivt irritert av det

31.08.2014 03:24

Stian M. Landgaard:

Hoho

Makes sense

31.08.2014 03:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Den evige gjenkomst, er den syklisk, mon? [**Dumt spørsmål.**]

Det spørs jo hvordan nazistene så det, om man hadde et endepunkt, eller om alt skal henfalle til

negre i stråhytter igjen ... heh.

31.08.2014 03:26

Stian M. Landgaard:

Den evige gjenkomst er i utgangspunktet kun det at tiden er evig, og det finnes et begrenset sett med viljer, som stadig lager nye viljeskombinasjoner i all evighet, og dermed vil de før eller siden komme tilbake til de samme kombinasjoner, osv.

Det sykliske hos Spengler er jo basert delvis på Nietzsche, så klart, tanken om at viljesorganisasjoner også inkluderer folkeslag og kulturer, og at de alle har sitt liv, slik mennesket har

fødsel, ungdom, voksendom, alderdom, død

men også med muligheten for å gjenoppstå, siden tiden er evig

31.08.2014 03:27

Øystein Tranås Kristiansen:

Meget interessant. Nietzsche var et geni.

Bare at alt blir det samme igjen, hvis det skal være deg, heh.

31.08.2014 03:27

Stian M. Landgaard:

Det slutter jeg meg til, ja

hehe

31.08.2014 03:29

Øystein Tranås Kristiansen:

Dette er noe jeg har lurt på, for hvor skrev egentlig Nietzsche om sin metafysikk, som ikke egentlig

er en metafysikk. Han rakk vel ikke å komme med et definerende verk der. Dette er noe man har utledet.

31.08.2014 03:30

Stian M. Landgaard:

Godt spørsmål. Nietzsches metafysikk kommer primært frem i hans etterlatte skrifter, som ikke er oversatt til norsk, og som bare delvis finnes oversatt til engelsk, blant annet i boken "The Will To Power"

Og det er i stor grad notater her og der, men de aller fleste peker frem mot det samme, og det er virkelig slik at han også sier rett ut hva han tenker seg, det er ikke bare antydninger og poetiske bilder

31.08.2014 03:31

Øystein Tranås Kristiansen:

Og mye av dette er diskreditert pga hans søster? Selv om hun selvsagt ikke kunne ha funnet på slike ting.

8. september kl. 18:37

Stian M. Landgaard:

Saken er at hans søster satte sammen notatene etter en falsk mal, men notatene i seg selv er stort sett genuine

Hun forfalsket noen brev, slik at de så ut som om de var til henne, der Nietzsche skriver fordelaktige ting til andre kvinner

31.08.2014 03:33

Øystein Tranås Kristiansen:

En stor tenker burde ha tatt opp den hansen og utarbeidet dette til et system. Men det er nok vanskelig av flere grunner. Man må være stor nok, og villig til å innordne seg noen som er større + man har nok sine egne psykologiske grunner til å filosofere ...

31.08.2014 03:33

Stian M. Landgaard:

"The Will to Power" ble diskreditert, men den brukes fremdeles i den angloamerikanske verden. Man kan fortsatt bruke den til å lese Nietzsches tanker, men man må ikke forstå den som et faktisk verk Nietzsche skrev

31.08.2014 03:34

Øystein Tranås Kristiansen:

huff ... he he. Men søsterens intervensjon er nok til å ødelegge en god del. Ja.

31.08.2014 03:34

Stian M. Landgaard:

Ja, så langt har mange tenkere forsøkt å favne Nietzsche, men ingen har klart alt. Det har alltid blitt en del man har måtte nøye seg med å fokusere på

Jeg, f.eks. prøver å si litt om viljen til makt i denne masteroppgaven. Noe som skal favne Nietzsche som sådan, ville kreve flere tusen sider

Noe for en INTP, åpenbart

Jeg ville snarere tenkt hvordan jeg kunne brukt Nietzsche til å få pult

31.08.2014 03:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Egentlig ikke ... å produsere flere tusen sider om en annen tenker er helt umulig for en INTP. Iallfall slik jeg kjenner dem.

31.08.2014 03:36

Stian M. Landgaard:

åh

en ISTJ, kanskje

31.08.2014 03:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Å skamløst bruke Nietzsche til å lage et system, derimot, det går an.

31.08.2014 03:37

Stian M. Landgaard:

jeg kjenner en kvinne som er INFJ - hun sier at hun elsker å lese alt hun kommer over, men hun har ikke evnen til å skape noe selv

31.08.2014 03:37

Øystein Tranås Kristiansen:

As an ISTJ, your primary mode of living is focused internally, where you take things in via your five senses in a literal, concrete fashion. Your secondary mode is external, where you deal with things rationally and logically.

ISTJs are quiet and reserved individuals who are interested in security and peaceful living. They have a strongly-felt internal sense of duty, which lends them a serious air and the motivation to follow through on tasks. Organized and methodical in their approach, they can generally succeed at any task which they undertake.

31.08.2014 03:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Høres sånn ut, ja. En redegjørelse for Nietzsche. Uhyrlig at du skulle nevne meg i den sammenheng.

31.08.2014 03:37

Stian M. Landgaard:

Hehe

31.08.2014 03:38

Stian M. Landgaard:

en tysk venninne [Fragment]

31.08.2014 03:38

Øystein Tranås Kristiansen:

Hun leser vel ikke

31.08.2014 03:38

Stian M. Landgaard:

Hun, nei.

Hun leste om Hitler da hun var yngre

Og om andre syke ting

Men nå leser hun nesten aldri

Hun er jo arbeider innerst inne

bare med en thwartet vilje

31.08.2014 03:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Det var groteskeriet i det ytre og groteskeriet i det indre, nå pågår alt i det indre ... derav erratismen.

31.08.2014 03:40

Stian M. Landgaard:

Ja

Selvskading er jo viljen som angriper seg selv fordi den ikke får utløp på noen annen måte
Jeg har min romanskriking, ikke sant. Du har dine systemer. Når man ikke har noe slikt, blir det
enda verre å leve

31.08.2014 03:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Sykt nok. Det hjelper ikke å pule heller, dersom man er vant til å få pult.

31.08.2014 03:42

Stian M. Landgaard:

Nemlig

31.08.2014 03:42

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg sørger over mine systemer, da, og mitt skadde potensiale. Jeg burde ha vært bedre enn det jeg
er, men slik er det. Man kan bare sitte på sitt usle isflak.

31.08.2014 03:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Ikke rart Nietzsche ble gal. I hans system er det ingen mulighet for trøst i det hele tatt.

31.08.2014 03:43

Stian M. Landgaard:

Det er forsåvidt sant. Schopenhauer hadde i det minste den illusoriske trøsten om at man kunne bli
asket og dermed slippe lidelsen

Ikke at han selv ble asket, da, men han likte vel å ha muligheten

31.08.2014 03:44

Øystein Tranås Kristiansen:

[Fragment]

31.08.2014 03:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Viljen, som er en selv, kan aldri unnslippe seg selv, nei (for å si det Kenisk)

31.08.2014 03:45

Stian M. Landgaard:

Hehe, visselig

31.08.2014 03:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Derfor blir jeg gående rundt som en rasende Kant, som bare vil resignere fra alt og alle

31.08.2014 03:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg tror nemlig - med Schopenhauer - at det ligger i ens karakter hva man vil ha

31.08.2014 03:47

Stian M. Landgaard:

Man kan ikke bestemme seg for å resignere - hvis det skjer, skjer det pga. en helhetsbeslutning tatt av viljeskonglomeratet

Heh, ja

31.08.2014 03:47

Øystein Tranås Kristiansen:

Andre kunne man tenke seg ville ha sitt arbeide eller vitenskapelige systemer.

Aha, så et samfunn som berømmer asketer, muliggjør at folk faktisk blir både asket og helgen. Men da må de ha en (forestilt) belønning.

31.08.2014 03:50

Stian M. Landgaard:

Jeg mente vel egentlig at du ikke bevisst kan bestemme deg for å resignere og dermed lykkes. For den bevisste Tranås er bare en liten del av den hele Tranås

Men det du sier, er jo likevel riktig

Riktignok tror jo Schopenhauer at asketisme er en motvekt mot viljen, developert gjennom forestillingen. Nietzsche mener at det kun er en annen, avansert vilje, som motveier den første viljen. [**Asketisme, det fysiske bevis på en svak vilje.**]

31.08.2014 03:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Til det første, inngår jo det i Jung, dette med bevisst og ubevisst. Og fornektede seksuelle impulser vil bare anta andre (ofte groteske) former ... Til det andre, det må du virkelig avklare. En mer avansert vilje. Jo, det inngår jo i mitt tenkte system, det at en avansert vilje kan sette seg andre mål ...

31.08.2014 03:53

Stian M. Landgaard:

En avansert vilje er for meg alltid en vilje som er blitt dominert av en annen vilje, og som pga. manglende affinitet har søkt å sprengte ut av denne dominansen. Siden den ikke har den rå kraften, developerer den omveier. En omvei er i seg selv en avansertisme

bare det at man ikke går i en rett linje, men tar en bue, vitner om avansertitet

31.08.2014 03:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Aha. Jeg har tenkt mer formalistisk på dette (bokstavelig talt) At det avanserte var årsaksforklart i strukturelle forskjeller.

31.08.2014 03:56

Stian M. Landgaard:

ja, og hvordan da forklare at det oppstår strukturelle forskjeller in the first place?

31.08.2014 03:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Ved at ulike fysiske former med varierende grad av hardhet møtes. Og da har vi omveien som må bli til, for noe må nødvendigvis tape.

31.08.2014 03:58

Stian M. Landgaard:

Ja, det er jo denne varierende graden av hardhet som er utgangspunktet.

31.08.2014 04:00

Kommentar: *Hvordan springer dog denne unnvikelsen inn i verden i avansert form, som ferdigvirket struktur? Var det ikke nok for vannet å alltid underminere steinen?*

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg forstår nå at vi i begynnelsen av denne diskusjonen, og sikkert mange andre ganger også, har operert utifra helt forskjellige forutsetninger.

Derfor har du fremstått som unødvendig dense. Hi hi.

31.08.2014 04:00

Stian M. Landgaard:

Hehe

Åpenbart at du måtte se meg som dense for å kunne skape din omvei

31.08.2014 04:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Åpenbart en del av et avansert taktikkeri fra din side.

Ja, klabert. Det energiserte meg nok. "Nå kan jeg ta ham" tenkte jeg nok. (no, ja, du vet)

31.08.2014 04:02

Stian M. Landgaard:

On that one skal jeg trekke meg tilbake

oi

one skulle være note

åpenbart et eller annet

hodepine etter vin

31.08.2014 04:03

Øystein Tranås Kristiansen:

Jau

Åpenbart at jeg er INTPistisk tilbake på null etter dette. Men veien blir til ved, øh, omveien, så jeg bør vel være glad. Slapp å sette opp et system jeg hadde måttet forkaste down the road.

31.08.2014 04:04

Stian M. Landgaard:

jeg føler jo at du har utviklet svært mange gode tanker som ikke er blitt nullsatt pga. dette, i bloggen men kanskje det overgripende systemet må revideres

31.08.2014 04:05

Øystein Tranås Kristiansen:

Ulike regler på ulike nivåer burde fortsatt kunne gjelde, eventuelt unngjelde.

31.08.2014 04:05

Stian M. Landgaard:

eventuelt må noen gjeldes

31.08.2014 04:05

Øystein Tranås Kristiansen:

Men det blir bare en liten flik av det som tydeligvis er Nietzsches system. Gotta shoot for something. [Dette er en referanse fra en video om INTPer.]

31.08.2014 04:05

Stian M. Landgaard:

for å tale med kenisk humor

31.08.2014 04:05

Øystein Tranås Kristiansen:

hehe

Det blir mer håndgripelig når jeg slipper å forholde meg til skjulte viljer, og definere overgangen mellom dem.

31.08.2014 04:07

Stian M. Landgaard:

Ja, alt henger sammen med alt

31.08.2014 04:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Så motsetningens lov gjeldende for avanserte viljer, det er absolutt en mulighet. Samtidig som jeg kan forsøke å integrere Jung og greier.

Men sov nå ut Dionysos, min venn.

31.08.2014 04:07

Stian M. Landgaard:

Takker, Apollon, min venn

31.08.2014 04:08

Øystein Tranås Kristiansen:

Apollon var med meg i natt.

Hm, hm, remanenter i viljestrukturen. Vel, får være nok for denne gang.

8. september kl. 18:38

Symposium XVIII

John Olav Oldertrøen: I himmelens navn ... har dere gutter hørt om leggetid?

8. september kl. 23:22

Stian M. Landgaard: Leggetid er for kjøpmenn.

8. september kl. 23:24

Ken Hansen: Med et helt land mellom seg, må de ty til nettnatten.

9. september kl. 15:24

Øystein Tranås Kristiansen: Det minner meg om pysjamasfestene jeg hadde med Kenneth, no homo s-s-selvsagt. Da var vi seks år gamle og lagde en uovervinnelig tanks ut av sengen, som vi erobret verden med. Da vi tok Kina, meiet vi ned millioner av soldater foran maskingeværene våre idet de stormet oss i human wave attacks. Siden ble vi mer avanserte, og erobret hele galakser i romskip med ubegrensede energikilder og nanomaskiner som ga oss uendelig med ammunisjon. Befolkningene på hver planet ble satt til å jobbe på åkrene, slik at de kunne fylle pengebingene vi hadde der med penger. Dersom de gjorde opprør og nektet å jobbe, fløy vi bare forbi og hivde noen atombomber på dem, utslettet noen storbyer til de arbeidet igjen. Problem solved. Det viser barnets vilje til makt. Filosofien er en tilsvarende fabulering man ønsker å erobre verden med, og nå har jeg jo en ny sengekamerat. Understreker no homo atter en gang, eh ...

9. september kl. 19:08

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

9. september kl. 19:10

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

9. september kl. 19:11

Stian M. Landgaard: Fritt for å være lærbikeren ...

<http://www.youtube.com/watch?v=CS9OO0S5w2k>

Village People - YMCA OFFICIAL Music Video 1978

Village People - YMCA available now on iTunes !!! <http://...>

[youtube.com](http://www.youtube.com)

9. september kl. 21:16

Øystein Tranås Kristiansen: Ken er isåfall cowboyen. Er indisponibel nå. Forsøker å skrive en mini-oppgave og jobbsøknad, men er istedet lammet. Be back later.

9. september kl. 21:37

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Du var aldri ment til å vinne.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

9. september kl. 21:38

Øystein Tranås Kristiansen: “It is easier for one to take risks and to chase his dreams with a mindset that he has nothing to lose. In this lies the immense passion, the great advantage of avoiding a materialistic, pleasure-filled way of life.”

— Criss Jami

10. september kl. 00:12

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Materialister er hunder, det finnes ikke grenser for den hat og forakt jeg føler når jeg ser dem eller må høre dem snakke. Dette gjelder de av dem som har og de som ikke har. Dernest kommer eskapistene, de som flykter ikke inn i tingen, men i forestilling. Jeg utstår ikke mennesker med og av følelser, den slags vulgær blatantisme tapper meg for energi og gjør at jeg mister all forstand. De som gjemmer seg bak titler er de feigeste, dem skulle jeg straks trampe ned bak sin prekestol, ta diplommet fra dem og stappe det opp baken. De som gjemmer seg bak referanserytteri er de tommeste. Jeg flyr i flint med nevene knyttet når jeg hører slikt prappel. Jeg hater samfunn, jeg hater konvensjon, jeg hater det sivile og det milde snille, alt det søppel sivilisasjonen har frembrakt. Først og fremst hater jeg å ikke tale sannheten. De steder der det er mennesker, det er sjelden jeg ikke ønsker å løpe etter dem og slå dem ihjel med klubbe, plukke lemmene fra hverandre og stappe hodet deres i munnen for å rive det av. Hvorfor måtte de da gå her og forstyrre meg? Jeg hater arbeidet og plikten, det som utsletter meg, den edleste og nobleste sjel som noensinne har levet. Jeg skulle ønske jeg kunne flykte inn i en eller annen skog, bo i en hytte, og bare komme ut når jeg behov for å voldta noen, noe som ville være ganske ofte når jeg tenker meg om. - Det er en ting som hindrer meg, og det er kulturen, lotusen i gjørmen. Og skjult bak de bladene finnes juvelen i lotusen, filosofien. Som Diogenes går jeg rundt med lampe og leter etter en ærlig mann, jeg skiller mellom venn og fiende, og vil bortjage de som er filosofiens fiender, de som kunne komme til å skade den. Jeg vil også si at skjønnhet for meg kun finnes på skjulte steder, rene linjer som ikke er forurenset av mange blikk, toner som ikke er iblandet noen støy, det minner meg om liv som er fritatt de mange mennesker, som bare kan tilnærmes i det stille og i respekt. Jeg setter meg ved dype vann, ved lysninger i skogen og blant de skjulte ruiner, og der kommer fortiden til meg. Når jeg lukker øynene er det forgagne der, når jeg åpner dem ser jeg fremtiden. Og mellom dette kan ingen stå, for da måtte jeg drepe dem.

10. september kl. 01:01

Øystein Tranås Kristiansen: Diogenes sitting in his tub. Painting by Jean-Léon Gérôme (1860)

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

10. september kl. 01:29

Stian M. Landgaard: <http://emspeaks.wordpress.com/.../how-not-to-be-hated-by-.../>

How Not To Be Hated By An INTJ

Har en kvinnelig kollega som stadig forbryter seg mot nr. 1 ved å fortelle meg de mest irrelevante ting i detalj.

1. Don't be boring.

Has your INTJ friend/relative/acquaintance asked about your life? Congratulations! That INTJ actually cares about you. Don't spoil it by giving them an answer full of small talk or meaningless details. Unless there is a deeper significance to it, the INTJ does not want to hear about what you had for lunch, what you bought at the thrift store, or that your sister's roommate's hairdresser's daughter got second place in her gymnastics tournament.

Tell the INTJ about the movie you saw last week that broke your heart. Tell the INTJ about the joys and frustrations of raising a special-needs child. Tell the INTJ why you want to punch this one guy at work in the face. Tell the INTJ about the fascinating sex article you read in the New York Times. If you honestly don't have a lot to share about your life, move on to another topic and don't try to dig up something just to have something to say. By then, the INTJ has already gotten bored.

How Not To Be Hated By An INTJ

A lot of people around the Internet are getting annoyed that introverts have gotten "trendy." I get it. I mean, on the...

emspeaks.wordpress.com

10. september kl. 02:15

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg forutaner at her er noen indirekte råd gitt. I henhold til min prokrastinerende natur skal jeg nå sitte oppe hele natten for å skrive 600 ord.

10. september kl. 02:23

Øystein Tranås Kristiansen: Først nå ser jeg den loveristiske utlegningen. Jeg foreslår følgende løsning på hin problematikk: <http://www.youtube.com/watch?v=iFChB-NOq4k> Noter at dette kun vil bringe midlertidig lettelse.

10. september kl. 03:51

Kommentar: *Dette klippet viser en sex-scene fra filmen Van Wilder.*

Kommentar: *Det var denne kvelden jeg gikk meg bort på universitetet, ble skremt av mitt eget speilbilde i glasspanelene og måtte tilkalle en vokter for å komme inn en allerede åpen dør. Med andre ord, jeg ble klar over at jeg hadde problemer ... Hele episoden er beskrevet i kapittdelen «Avslutningen på filosofien og veien videre.»*

Den hellige Anna med Maria og Jesusbarnet – en analyse

Jeg tar her for meg bildet «Den hellige Anna med Maria og Jesusbarnet,» malt av Leonardo Da Vinci en gang mellom 1510 og 1513. Bildet er nå lokalisert på Louvre i Paris. Vi ser to kvinner, et barn og et hvitt lam i et landskap med forrevne og blålige fjell i bakgrunnen. Noe nærmere er et stort tre med diverse ungtre under. Skikkelsene befinner seg i et stenete, pastoralt landskap, med grønt gress en kan anta er plassert i høyden, kanskje i alpine omgivelser. Hver skikkelse favner en annen i det som ser ut til å være progressiv rekkefølge. Den eldre kvinnen, definert med sin mørkere hudtone har den yngre, mer glatthudede kvinnen på fanget. Førstnevnte er kledd i ganske ydmyk gevant, andrenevnte har rød kjole og er innhyllet i et blått slør. Begge kvinner er barføttede. Den velkleddede kvinnen på fanget strekker seg mot et nakent barn, antakelig for å løfte det til seg. Barnets hår er krøllete, nesten stylisert krøllete, og det vender ansiktet mot henne. På sin side har barnet et liggende lam i sitt grep, som det favner med både hender og en fot kastet over nakken i en besittende såvel som infantil og klyngende gest.

Det er lett å identifisere dette som et renessansemaleri av Leonardo Da Vinci, mest på grunn av det karakteristiske smilet vi finner hos kvinnene, identifisert som henholdsvis Hellige Anna og hennes datter, Jomfru Maria, dette smilet finner vi også i verkene «Mona Lisa» og «Døperen Johannes.» Barnet er ingen annen enn Jesusbarnet, og lammet er et svært ladet symbol i kristen sammenheng, og kan representere uskyld såvel som et offerdyr, eller inngå i begrepet Guds lam, innforstått med Guds lydige flokk. Vi vet også at i skissen til dette bildet er lammet istedet representert av Johannes døperen, også som barn. Denne skissen fremstår som enda mer erotisk, idet kvinneansiktene er vendt mot hverandre og den ene iakttar den andre i adorasjonen av Jesusbarnet. I selve maleriet kan nok Marias velkleddhet skyldes hennes høye status som Guds moder, og hun ville konvensjonelt sett bli avbildet med krone såvel som aura i tidligere middelalder, og iallfall med en aura i Da Vincis renessansetid, dette er en konvensjon kunstneren har unnlatt å følge. Anna viser sin venerabilitet ved å være ydmyk i bekleddningen. Det forrevne landskapet er også brukt i mange av Da Vincis verker, hva dets meningsinnhold fullt ut kan innebære forholder seg skjult for meg, selv om jeg kan komme med gjetninger, jeg vet iallfall at når dette landskapet fremtrer i «Mona Lisa,» er det en elv som snor seg gjennom klippene. Elven gir bildet bevegelse og en formodning av tid og tidløshet, størrelser som ellers ofte vil være utilgjengelige for et stillestående bilde som nødvendigvis må fange øyeblikket. Men denne elven uteblir fra «Den hellige Anna med Maria og Jesusbarnet,» og klippene står med dette med sin egen kraft og sin mening skjult, annet enn den store tyngde de må ha i Da Vincis sinn. Med mitt begrensede begrepsapparat vil jeg kalle bildet plastisk. I denne definisjonen ligger det at skikkelsene befinner seg i et tredimensjonalt rom og har

en nærmest taktil verdi, i tillegg til at det fulle fargespekter med gråtoner og skygge er brukt. Alt er likevel preget av klarhet, det er ikke mye som er skjult, og det er heller ikke overmåtelig sterke kontraster mellom lys og absolutt mørke.

Bildet er klart «mammaistisk» idet vi befinner oss i et klart definert kjærlighetshierarki, hvor den eldre kvinne holder den yngre kvinne på fanget, og denne igjen favner barnet. Selve moderen er altså den dominante skikkelse, samtidig som de under henne fremtrer i stadig økende grad av uskyld, helt ned fra barn til det hvite lammet. I det velvitende smilet som finnes hos kvinneskikkelsene, er det en forutanelse om noe som er svært seksuelt ladet, slik sett befinner det helt uskyldige i form av lam og barn seg i grepet på det som er både voksent og seksuelt våkent. Satt på spissen er det en ganske farlig situasjon, hvor kvinnene fremtrer som et par med den samme seksuelle egenskap, og barn og lam fremtrer som et par med egenskapen av uskyld. Aner vi her en frykt for kvinnen som overveldende skikkelse og som forvalter av kjærlighet? Som et tankeeksperiment kunne vi forsøke å snu om på måten skikkelsene var arrangert. Jesusbarnet kunne ikke meget vel holde den venerable Anna, til det ville ikke barnet besitte verken den nødvendige kraft eller et fysisk nærvær stor nok til å holde henne. Om f.eks. lammet var i Annas hender, ville det også bryte med den progressive ferden mot uskyld og ødelegge forholdet de andre skikkelser imellom, hennes seksuelle betoning ville også være malplassert og fremstå som predatorisk. Når vi vet at Da Vinci har nedtonet den kraftfulle dynamikken mellom kvinnene, og at lammet originalt var Johannes døperen, blir kontrasten enda mer definert, det er altså det seksuelt våkne og kjærlighetsforvaltende kvinnepar som stilles opp imot de uskyldigste av guttebarn, en tematikk som åpner for en rekke muligheter, deriblandt løsrivelse, den nødvendige misogyni for å frembringe løsrivelsen, til og med en mulig homofili for å komme seg bort ifra kvinnenens kjærlige grep.

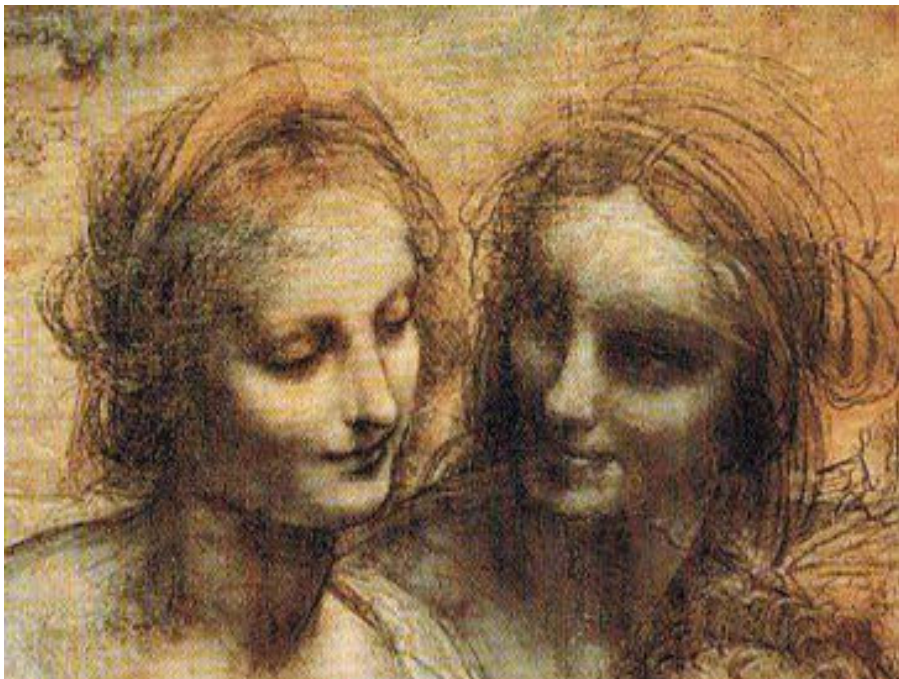
Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

10. september kl. 05:48

Øystein Tranås Kristiansen: Vedlagt er skisse.

Notat: Jeg glemte å få med at dette er et kjent middelaldertmotiv, Maria som griper lam og barn fatt, Da Vinci har bare kommet med sin egen særegne vri. Men det er ikke så farlig, oppgaven skulle være på bare 500-600 ord. Brukte 10 timer på å få nervene i orden til å skrive dette, og ytterligere 4 timer på å få det ned. Tenkerens liv er hardt, spesielt når man forfølges av arbeidere og kjøpmenn som vil hindre en i ens edle misjon. Jeg tenker at John Olav kunne ha lært av dette ...

I alle tilfeller vet jeg at jeg har et spesielt talent for å analysere kunst.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

10. september kl. 05:52

John Olav Oldertrøen: Slett ikke noe dårlig tankespinn du har prestert på det ovenfor nevnte maleriet, og det har ingen hensikt å argumentere mot dine sjelelige persepsjoner, kanskje med unntak av det selvutviklede mennesketypeklassifikasjonssystemet ditt. Jeg har studert både psykologi, sosiologi og endog hovedfag i antropologi, og allerede på den tiden hadde man forlatt den psykoanalytiske funksjonalistiske måten å plassere mennesker i kategorier på. Årsaken? Det

finnes rett og slett ikke dogmatiske kategoritilhørere, like lite som det har relevans å bruke begrepet "raser" om mennesker. For mennesket har alltid vært på vandring og har alltid knullet hverandre, uavhengig av koloritt og gener. Det finnes intet NRF-menneske eller Labrador-menneske, men representanter for arten Homo sapiens sapiens. Alt er i en evig bevegelse, eksistens er polariteten eller singulariteten MELLOM opposisjoner; vi lever ikke som elektroner i bane men som kvarker som fyker på kryss og tvers mellom og gjennom alt.

Så, bevars, det er viktig at man tenker, men før man kan tenke, er alle som en ofre for det som så soleklart blir signalisert gjennom Maslow. Slik er det bare. **[Ved ettertanke er Maslow bare en snedig måte å rasjonalisere sin materialisme. En ytterligere tanke er Bourdieus inndeling i ulike former for kapital, økonomisk, kulturell og sosial med fellesnevner den tid man investerer i hvert område, rett og slett er en forflatet form for materialisme, idet man ser bort ifra at mennesker har ulike anlegg og tilbøyeligheter. Med Goethe: En stymper er alltid en stymper.]**

10. september kl. 09:15

Øystein Tranås Kristiansen: Nei, slik er det bare ikke. Nå er det illusjonen som taler gjennom John Olav igjen, den store entiteten som når den er under angrep, må erklære nødvendigheten av sin eksistens og sin allmenngyldige kraft. John Olav tror at han er et individ som har gjort disse vurderingene på egen hånd, men så er det bare standardversjonen av det ytre samfunn som kanaliseres, mer presist sagt den kollektive bevisst(løs)het. John Olav har fått konstruert en individualitet og et tankeliv for seg, tror at han er unik og skjønner ikke at han er illusjonens talerør. Og hva er illusjonen, annet enn en usynlig gorilla, den kollektive saueflokks aksept av dogmer som ble fastsatt for lenge siden? Dette settet med dogmer er enerådende i samfunnet idag, likevel må de oppsøke stedene hvor motsatt sannhet tales, enda så små og underjordiske de er. Hvorfor det? Jo, av samme grunn som det var nødvendig for de kristne å forfølge enhver hedning. Man visste at ens ideer ikke kunne stå seg mot et konsentrert angrep, og derfor gjaldt det å knuse den nye kimen i unnfangelsen. En kjetter, om enn aldri så liten, er livsfarlig for dogmet, og truer med å rive grunnen vekk fra den vedtatte sannhet.

La oss nå se nærmere på illusjonen og hvordan den lyver. John Olav oppløser definisjonsrammen på reduksjonistisk vis hver gang det er snakk om aspekter ved virkeligheten han og hans kollektiv ikke liker, de realiteter som, om de ble anerkjent, ville drept dogmet i kraft av sitt nærvær alene. Noen er utadvendt av personlighet, andre er innadvendt, hva da med de som står på mellomstadiet, vil disse

si. Raser finnes ikke, og heller ikke definerbare kjønnsforskjeller. Men hvordan kan det da ha seg at noen er ekstremt innadvendte, at om man graver opp et skjelett, så kan man fastslå rasen, at noen folkeslag er laktoseintolerante og har egenartede fysiske kjennetegn, og at kjønn innebærer ugjendrivelige fysiske forskjeller som også legger de sterkeste føringer på atferd gjennom f.eks. testosteron. Disse kjensgjerninger liker man ikke, så man oppløser definisjonsrammen og sier at det er flytende overganger i ett og alt, enda man omtaler en ytre virkelighet. Men når det gjelder egne sannheter skal de få etableres, enda de er fundert på kun konstruksjoner og ønsketenkning oppstått fra egen ideologi. Størrelser som klasse, lønnsgap, urettferdighet og den universelle rettighet, historisme, klassekamp, tese og antitese, disse vil man argumentere for. Man skjuler sporene etter seg, også i eget tankeliv, slik at man slipper å forholde seg til at dette har oppstått utifra et spesifikt sett med interesser, selve slavemoralen. Oppsummert: Man reduserer den virkelighet man ikke liker inn i irrelevans, skulle man hate f.eks. fargen rød, ville man si at dette slett ikke var en rødfarge, men et sett med atomer. Slik blir det umulig å forholde seg til den vanskelige virkelighet, man definerer den bort. Samtidig skaper man den virkelighet man ønsker seg, men siden man er blind for den bakenforliggende virkelighet, blir man også blind for noe åndelig aspekt, man ender da bare med kun konstruerte fortolkning av materiell overflate. Mennesket blir redusert til sin tilsynekomst i form av inntekt og antall år i skolegang, og så kaller man dette klasse, og sier at en progressiv utvikling til fordel (men egentlig til ulempe) for denne klassen er en historisk ugjendrivelighet. Det er lett å gjenkjenne denne mangelen på sannhet og redelighet. På ingen måte kan det sies å ha noe med en egentlig fornuft å gjøre. Aner dagens dogmeryttere sin mangel på gyldighet? Jeg tror ikke det, for disse er illusjonen komplett, hvis ikke ville man se et opprør, en sublimert protest i en eller annen retning. Likevel fortsetter forfølgelsen av den annerledes tenkende, slik at den stadige løgnen og det intellektuelle lettvekteriet kan fortsette å gjøre ubotelig skadeverk.

10. september kl. 20:48

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg feller nå en dom: John Olav har et åndelig aspekt som f.eks. Roar Sørensen ikke er i besittelse av, i likhet med andre av mine kjøpmannsvenner. Disse kjøpmennene kan nemlig ikke forstå at menneskelig lidelse skulle kunne eksistere utenfor noen materiell størrelse. John Olav forstår Buddhas sentiment og trang til å komme seg vekk fra det materielle i seg selv, både ved å få en avstand og ved å gjennom avstanden oppnå en høyere forståelse. Men her ender altså den åndelige ferd, og John Olav Oldertrøen har endt som en slaveprest, en lettvekter, noe som preger alle de arbeider han foretar seg. I ånd er han lett som en fjær, og kan ikke løfte noen vektstang for å reise sannhet utifra dypene. Dette fordi han, idet ånden ble løftet, så en virkelighet han slett ikke hadde mot og fatteevne til å forholde seg til, han foretok dermed en retrett inn i det

mest komfortable område, det kollektive konsensus i ånden. Det sørgelige faktum gjenstår, en flokk opptrer som kraft i verden og som en egen dynamikk, men hvert medlem av flokken er i seg selv bevisstløs, både når det gjelder hva som dannet flokken og hva den fører til, og man har intet forhold til seg selv i det hele. Flokken oppstod som en følge av viljer som virket for lenge siden, viljer med egne agendaer som ikke kunne overskue den endelige konsekvens, og flokken vil virke med en egen dynamikk i forhold til virkeligheten, hele veien til en ny hyrde tar føringen. I det hele går kua og tror den handler på egen hånd. Sannelig, hvilken dumskap!

10. september kl. 20:42

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg hater og forakter den såkalte intellektuelle klasse. De som går rundt og gratulerer hverandre med sin inneforståthet av det etablerte, og gir hverandre høye stillinger, de som til stadighet duller med de lave masser og gir dem drøvtygget for. De bygger seg høye bygninger i sin pakistanerjungel, og vet ikke at tiden snart skal gå dem forbi. Jeg monterer opp en mitraljøre utenfor, ruller sammen en avis som jeg antenner og stikker bort på byggverket. Ja, gjem dere i høye tårn! Jeg står høyere allikevel, tross alt! Når flammene stiger opp og dere kommer baksende, flaksende ut, står jeg klar med mitraljøsen og river kroppene i to. Det skulle da bare mangle.

10. september kl. 20:59

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Denne gjennomgående trangen til å oppløse enhver virkelighetsforståelse og erstatte den med et moralsk betinget syn på verden, inngår nok i den nihilismen som preger en kulturs siste dager. Man blir sittende og krangle om størrelser utenfor verden, mens verden rykker stadig nærmere og tilslutt erstatter en. Trøsten kan kanskje være at når illusjonsvandrerne forsvinner, vil de ofte ta illusjonene med seg også. Maya-indianerne var sykkelig opptatt av en endetid, og som seg hør og bør fikk de den også. På samme vis bør den vestlige mann få en himmel utenfor verden.

10. september kl. 21:21

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg skal la deg være moralsk og være død.

10. september kl. 21:23

Øystein Tranås Kristiansen: Hva gjelder Maslows behovspyramide, er den sørgelig utilstrekkelig til å forklare mennesket, annet enn mennesket som en materialistisk aktør, den reneste robot man kunne forutse i ett og alt. Hvordan skal man forklare at unge menn som ikke har sultet en eneste dag i sitt liv og har høye universitetsutdannelse, allikevel går hen og blir med i ISIS? Så det Maslow så "soleklart" signaliserer, er bare mer mørke og ignoranse vedrørende menneskesinnet og dets særegenheter.

10. september kl. 21:59

Stian M. Landgaard: Det viser seg gang på gang at den eneste hypotese som forklarer alt, inkludert seg selv, er viljen til makt. Alle øvrige hypoteser har begrenset forklaringskraft og kan kun være sannferdige når de forestilles som avanserte konstruksjoner av viljen til makt.

10. september kl. 22:01

Øystein Tranås Kristiansen: Jung er uenig, men hvorvidt hans kritikk av Nietzsche er gyldig eller ei får bli noe vi kommer tilbake til.

10. september kl. 22:57

Stian M. Landgaard: Ja, som Jung sier i den filmen du skal se med en kjøpmannsvenn: «There must be more than one hinge into the universe.»

Stian M. Landgaard sitt bilde.

10. september kl. 23:05

Øystein Tranås Kristiansen: Kjøpmanns-Tor Ivar Veimo, ja. Men det får bli når gudene tillater det. Løper jo spissrotgang mellom arbeider-ramme, sedvanlig nevrose og mine egne ambisjoner her. Jeg kjenner forøvrig en annen som har torshammer og som bokstavelig talt er kjøpmann. Jeg traff ham nettopp på butikken. Han går kunsthistorie med meg, la oss kalle ham "Bjørn Harry." Det viser seg at han er i pengeknipe, slik at han ikke kan kjøpe seg pensum riktig ennå. Da er man faen meg mislykket som kjøpmann, altså. Then again, så er han in it for å være ... øh ... in it. Det var jo han som lokket kunststudinene hjem til seg med ballonger, sjokolade og ullpledd. Bare synd at den som greide å benytte seg av ullpleddet var arbeider-lover-kompisen hans. Det er en moral i alt dette ... Ballong, sjokolade, eller ullpledd, men du kan ikke ha alt ...

10. september kl. 23:37

John Olav Oldertrøen: Nuvel, jeg har aldri sagt og kommer heller aldri til å si at kjønn er en konstruksjon, for det er feil. Naturen lyver ikke. [**John Olav sies at kjønn finnes. Men er det ikke da et problem at de som følger en progressivistisk linje nå sier at kjønn ikke finnes, og at John Olav selv er del av denne progressivistiske linjen ... en progresjon av løgn ...**] Men farger er relativt, for uten lys, finnes de ikke. Og akk: hvem har vel ikke drømt om storhet, om en åndelig gjenoppstandelse over og utenfor den kukostsugende realiteten vi er og blir en del av, om en levitasjon over de grå masser av grensehandlende grandiosaetere, om en eksistens som er noe mer enn allmenn deltagelse i kappløpet mot døden, om en trone hvor ens tanker og åndsvesen kunne få

vibrert fritt i søken mot En Høyere Virkelighet. Jeg drømmer også om det, men det er og blir en drøm, for hvis man ikke tar aktivt del i den i aller høyeste grad sosialdarwinistiske daglige kampen for å overleve, da gjør man ikke det. Skjønt, man overlever, men forblir uten ressurser, og uten ressurser, får man heller ikke til noen ting, og det kan man rett og slett ikke gjøre når man har ansvaret for andre.

Og nei: det er og blir galskap å tro at man kan inndeles mennesket i raser, fordi vi alltid har og alltid kommer til å parre oss med hverandre og være på reise. **[Mord har pågått, derfor skal man begå mord.]** Neandertalere var nok en annen rase enn Homo sapiens sapiens, men nyere forskning har vist at vi parret oss med hverandre også på det stadiet, for vi har alle litt neandertaler i oss. Og når det gjelder f.eks. laktoseintoleranse så var det en anti-egenskap i Norden i de riktige, gode gamle dager hvor kostholdet vårt så å si utelukkende ble dekket av melk. Naturlig seleksjon gjorde at de som ikke tålte melkeprodukter hele tiden enten måtte dra et annet sted eller dø ut. Ergo skulle det altså ikke finnes laktoseintolerante i Norge i dag. men det gjør det, selv blant de hviteste av de hvite som kan spore anene tilbake til svartedøden. Hvorfor det? Jo, fordi vi ikke har noen raser; hele menneskeheten bærer det samme genom, og det er variasjoner innad i dette som gjør at vi har ulike egenskaper og attributter. Vi har alle litt av Djengis Khan i oss, men urmaterialet i oss kommer fra Afrika, Naturligvis vil man finne forskjellige sporelementer og tungmetaller i fossile skjeletter ettersom livsbetingelsene, kulturelle forhold og næringstilgangen har og alltid vil variere for hvert eneste enkelt individ av arten Homo sapiens sapiens.

11. september kl. 00:09

Øystein Tranås Kristiansen: Farger er relative, sier du. I såfall er alt relativt, fordi vi trenger et referansepunkt for å forstå og fortolke. Såvidt jeg har forstått det, finnes Neandertaler-gener for det meste i Europeere, litt i asiater, men ikke i afrikanere. Det var visstnok snakk om at kinesere skulle ha litt av homo erectus i seg, men det har visstnok blitt diskreditert.

For å kort oppsummere diskusjonen om rase, er det flere nivåer man kan se dette på. Man kunne stilt opp mennesker fra Island, Kina og øst-Afrika, og man ville ikke hatt noe problem med å visuelt designere hvem som hørte til hvor. Generelt kan man si at man får lysere hud jo lengre man går fra sør til nord, og store nesebor egner seg bedre til miljøer med større humiditet. Problemet er at selv med visuell likhet, kan det være store genetiske forskjeller. En person som ser ut som meg, blond og krøllete, kan være helt forskjelligartet rent genetisk sett, og jeg kunne ha mer til felles med en potetbonde fra et eller annet slavisk land. Europeere og kinesere har mer til felles når det gjelder

hudtone, mens Europeere og afrikanere har mer til felles når det gjelder blodtype. Videre, skulle man analysere DNA-massen, ville man se et vell av gener og gentyper som man ikke kan se om er aktive eller ikke, og heller ikke hva de gjør. Man kan ikke forklare atferd, intelligens, kriminalitet, kultur osv. bare ved å se på genene. Det samme gjelder skjeletter, man kan se hvilket geografisk område et oppgravd skjelett tilhører, dersom det nå ikke er en blandingsrase, men man får ikke til å si så mye om egenskaper utover det, selv om det er åpenbare forskjeller på f.eks. pygmeer og samoanere (kjent for å være svære) Begrepet rase beror på hvordan man definerer det, og hvor store forskjellene skal være før man begynner å kalle det en underart. Her er det ingen klar definisjon. Samtidig har vi denne enorme variansen som du rettelig påpeker innenfor menneskearten. Det er rimelig å anta at det fysiske er utgangspunktet for enhver sjelelig egenskap, og da blir det rimelig at biologien er minst like kompleks og omfangsrik som psykologien og filosofien. Det jeg ikke kan akseptere, er at genetikken eller biologien på noen måte skulle være betydningsløs. Da greier jeg straks å gjenkjenne motivasjonen for et slikt sentiment, det er den samme motivasjonen som vil nedtone forskjellen på kjønnene inn i irrelevans, og som mener at alle er født like og med samme evne. Tabula rasa og universalisme har jeg ingen tro på, og med rette, for du sa selv at vi ikke kan ignorere naturen. Derfor mener jeg at dette emnet bør undersøkes mer, ikke mindre, og med et fordomsfritt sinn. Og jeg noterer meg den store forskjellen på mennesker hvorenn jeg går, det være seg i tanke eller i fysiske anlegg, og jeg kan føle et slektskap til de langt unna og en avstand til egen familie. En ond kvinne sa engang til meg om kjønnene: Det kan ikke være så store fysiske forskjeller uten at det reflekteres på sjelen, og i det gir jeg henne evig rett. Jeg har forøvrig to ekstroverte foreldre som skapte et meget innadvendt barn, og jeg vil utelukke at dette bare har med miljø å gjøre, at summen av det ekstroverte ble for mye og drev meg inn i introspeksjon. Så man får anta at når mennesker parrer seg, er det et vel av genremanenter som trer til aksjon, og det er disse som gir utgangspunkt for hva enn man blir. Jeg vil aldri slutte å påpeke slektskap og ulikhet, og dette gjør jeg uavhengig av sosial konvensjon og intellektuell uredelighet, fordi jeg er en sannhetssøker. Min antakelse er at i populasjonene er det visse føringer for hva som blir til på et bredt felt av områder. Generalisering er jo grunnlaget for enhver vitenskap, sier Darwin. Afrikanere har smalere hofter egnet for løp og kan være svært kreative. Asiater er mer domestiserte, fordi de har en lang historie med sivilisasjon. Europeere er noe der imellom. Man trenger bare å ha lest en del og sett mye rundt seg for å skjønne belegget for en slik påstand.

11. september kl. 01:58

Øystein Tranås Kristiansen: "Alt er i en evig bevegelse, eksistens er polariteten eller singulariteten MELLOM opposisjoner; vi lever ikke som elektroner i bane men som kvarker som

fyker på kryss og tvers mellom og gjennom alt." Dette var forøvrig en meget interessant tanke. Jeg var kanskje for brølende hard i min dom, delvis fordi jeg forakter konsensusstenkning, men dette kunne kanskje være grunnlaget for en post-Jungiansk kontra post-nietzscheansk sammenstilling av verdensforståelse. Enten motsetningens lov eller viljens ensporethet. Resultater er ennå ikke gitt.

11. september kl. 02:09

Øystein Tranås Kristiansen: Så, eh, beklager følelsesutbruddet. En INTP dømmer jo før han tenker seg om, eh, kategorisk sett.

11. september kl. 02:11

Stian M. Landgaard: Hva "enten motsetningens lov eller viljens ensporethet" angår, vil jeg jo anmerke et par ting. Jeg har riktignok ikke lest Jung, så jeg baserer meg på populærfremstillingen - og slik jeg ser det, er det ingen nødvendig motsetning mellom "motsetningens lov" og "viljens ensporethet". Det beror bare på perspektivet man anlegger.

Motsetningens lov er rommet i viljetilmakt-metafysikken i den forstand at enhver vilje kun manifesterer seg i forhold til andre viljer (om dette innebærer at Nietzsche har en ding-an-sich-forståelse i bunn, er et stridstema på høyt nivå), en vilje kan - enkelt sagt - ikke eksistere uten at noe motsetter seg den. Vi har jo dette i det mekanistiske verdensbildet fra Newton også, every action has an opposed and equal reaction. Men at eksistensen fremtrer som et sett av motsetningspar, mener jeg må tilskrives en mer avansert mekanisme, slik f.eks. kjønn oppstod for å ensurere en mer effektiv maktutvikling over lange tidsspenn. På det basale eksistensnivå kan vi kun fastsette glimt av vilje som kolliderer med hverandre.

Viljens ensporethet refererer mer til det perspektivet at viljer går sammen om å utkonkurrere andre viljer. Det foreligger også en motsetning mellom slike samarbeidende viljer, noe vi kan se på alle nivåer av eksistens (intern konkurranse i en bedrift som konkurrerer mot andre bedrifter, f.eks.), men på tross av denne interne motsetningen forekommer disse viljene sett utenfra likevel som en ensporet supermakt, slik som Det britiske imperiet eller USA. Det hele beror altså på en sterk vilje som evner å omfavne og employere i sin tjeneste flest mulig andre viljer. Men alle slike viljessammenslutninger står i fare for å disintegre med og stunder, noe Spengler har analysert på en temmelig intelligent måte.

11. september kl. 09:15

Øystein Tranås Kristiansen: Mange gode perspektiver her, som jeg skal ta opp når gudene er velvillige.

11. september kl. 17:01

Øystein Tranås Kristiansen: Forvrent variant av navnløst og forfatterløst dikt jeg fant på nettet:

Når jeg skinner er det uten varsel
Lyser opp firmamentet i varme
Istand til å brenne dere til aske
Men også til å opprettholde alt liv
Se de konstante glimt
Solen skinner med sikker overflod.
Jeg flykter inn i den kommende natt
Men holder mitt hode opp med stolthet ved morgengry

11. september kl. 17:03

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg forakter tradisjon, autoritet, skikk og bruk og alt følelsesvelde. - det lille sinn og all dets smålighet og alt det usle det beskjeftiger seg med. - Skulle jeg forholde meg til dette? Jeg vil ikke forholde meg til noenting mer. Jeg forakter den ytre verdslighet og all sanselighet, den motbydelige overflatiske materialisme. Jeg tror ikke på noen intellektuell autoritet, og enhver appell til det konforme vekker avskyen i meg. Fremfor alt er jeg ensom i flokken. Jeg skulle ønske jeg slapp å ta et eneste steg ut blant dere. - å pines i noe selskap. Forstyrr ikke mine mørke bilder, rør ikke mine sirkler, de baner hvor tankene mine kretser. Veien går stadig innover, stadig nedover til en ktonisk avglans. Måtte verden holdes unna meg til evig tid. Forbannet være samfunn og stat og den ganske menneskehet. Hvorfor måtte jeg da gå der blant dere? Hvorfor var jeg noensinne her? Kun blant guder og djevler har jeg min like, kun i helvete finnes min make. Å usle liv! Det vil være en fryd å se alt rakne, alt forgå, bli borte. Langt vekke og langt unna skal jeg hamre meg et hull i bakken med pannen. Der skal jeg bite meg i armen og tenke på alltings undergang. Solen tumler ned og blir borte, stjernene finnes ikke mer. Tilbake står kun gjenskinnet fra en syk måne. En hinne vokser over meg, lukker meg inne, blir del av meg, og rovdyret med katteøyne er her. Det slikker sitt bytte og bærer bud om at det har blitt grenseløst. Å

avsky, at du noensinne måtte komme. Jeg visste at livet var tapt det øyeblikk jeg så kattedyret slikke over kalde lik. Det finnes ingen utgang fra dette. Ingen utgang, intet håp, porten knuser ned. Det krøller seg sammen i meg og gjør seg klar til å springe ut. Jeg bryter med slanger, jeg trår på torner, en syl er stukket inn i sjel og hode. Jeg vaklet inn i underverdenen og visste det ikke. - Ingen skal kalle dette en god skjebne. Ingen skal kalle dette en vei. Likevel er jeg tvunget til å vandre, til stedet hvor steiner tumler og jord drysser ned, lukkes inne, der hvor stillhet bare avbrytes av hule drønn. Ikke engang en mark måtte se liket det kravler i. Ingen så høy har noensinne blitt så liten, ingen så liten har noensinne kravlet så høyt. Spennet slites i biter, det falt fra hverandre men vil aldri hvile. Og på stolte poter reiser den halede seg, slikker seg om munnen. Ikke meg, det var aldri noensinne meg. Noen forbrytelser er for store til å ha blitt begått av en mann. Det var ikke meg, jeg har aldri noensinne vært til.

12. september kl. 03:51

Stian M. Landgaard: *holde opp mikrofon* Tranås, dine notater har i det siste båret stadig mer preg av en ny persona. Det er ikke mye igjen av ham vi husker som den naivistiske billeddyrkeren, adonisen som spratt rundt på gresset og slåss med sine imaginære brødre. Her er det snarere en overflod av uttalelser som føyer seg inn i den ensomme avgrunnsdyrkelsen, denne retning representert av Cioran og Sæterbakken som du tidligere har fordømt som livsfiendtlig. Føler du nå et sterkere slektskap med disse dystre skikkelsene? *stikke mikrofon frem*

12. september kl. 08:05

Kommentar: *Jeg hevnet meg for denne kommentaren mange år senere i innlegget «Det omnirefuserte nullpunkt,» på Landgaards egen blogg. Der beklager han seg over en av sine romanprosjekter.*

Øystein Tranås Kristiansen

lørdag 24. februar 2018, kl. 14:51

*Mikrofonen i ansiktet

Så vil du si at du fortsatt har forventninger om å drikke champagne i salongen?

*Stikker ivrig mikrofonen frem.

Champagne i salongen er en referanse til en senere utveksling i denne journalen. Denne hevnen sier vel mest om meg.

Ken Hansen: Tranås er på vei ...

12. september kl. 09:57

Stian M. Landgaard: Don Quijotås og kampen mot vindmøllene!

12. september kl. 10:04

Øystein Tranås Kristiansen: Kan ikke forholde meg til noe nå, noen dager, men jeg sa jo engang før at det store menneske tar innover seg alle disse aspektene, og det er hva jeg har gjort. Mer spesifikt så rakner livet, og det finnes ingen veier ut. Så det er det.

13. september kl. 21:37

Øystein Tranås Kristiansen: Guder, jeg går meg vill i disse korridorene. Jeg går på en sti av frykt. Hver del av meg er frykt. Bevegelsene jeg gjør er de til en dukkefigur, ingenting stemmer overens. Jeg skvetter til bare jeg ser mitt eget speilbilde. Jeg er blind for hver en sammenheng, bare skygge og lys kretser omkring meg med egne bilder og egne krav. Atter en gang ble jeg trampet på. Den enes verdi er verdiløst for den andre, og slik skal det fortsette på en måte som ikke kan fortsettes mer. Jeg vil grave meg et hull i jorden, bo i en krukke, for der kunne jeg bli latt i fred. Det er bare frykten, dette indre trykk jeg kan se, som jeg er istand til å se, og som jeg vil forstå. Alt annet er tull. Gi meg nå dette livet av frykt. Det var sannheten all denne tiden.

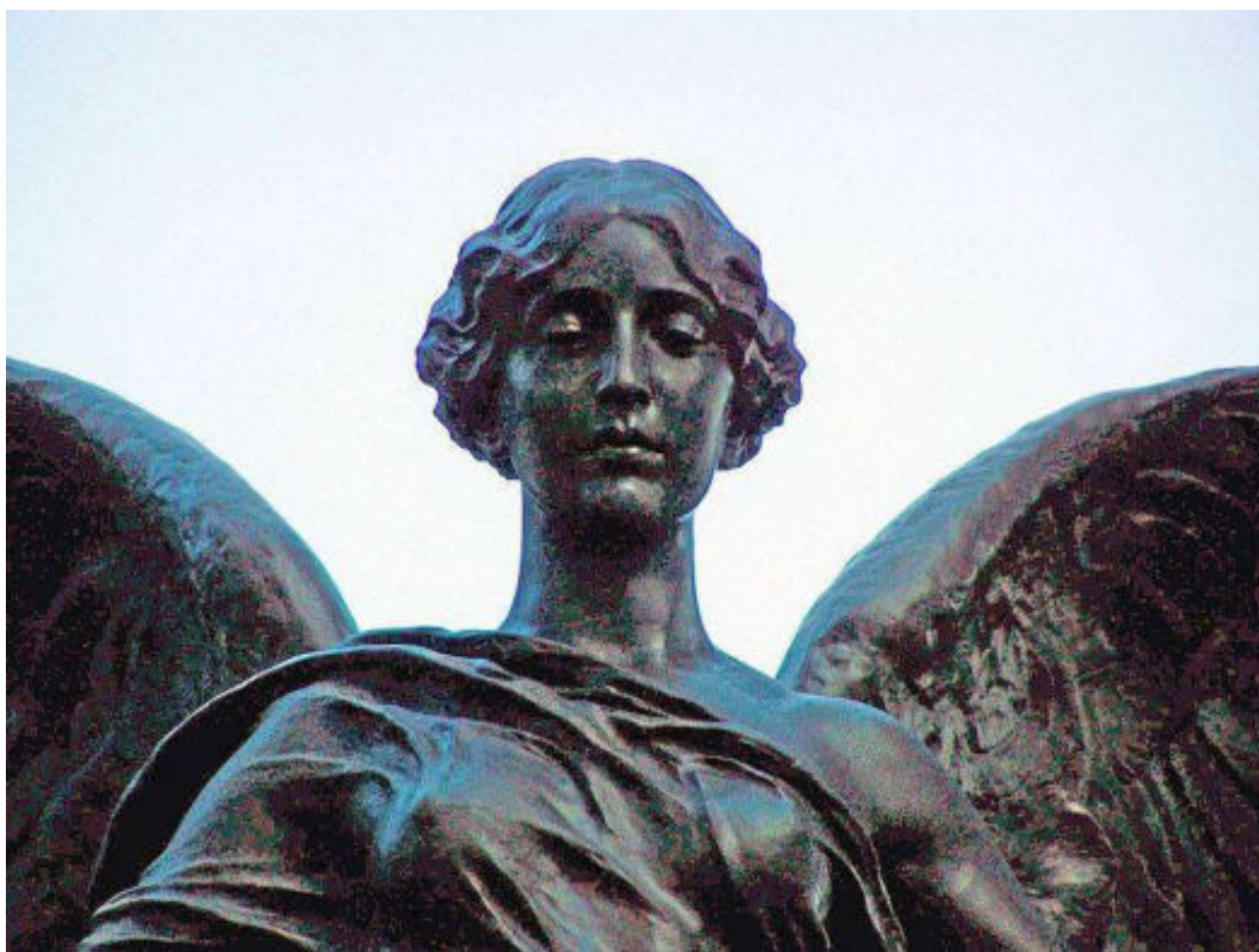
14. september kl. 00:08

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Alt i alt anser jeg materialister for å være undermennesker.

14. september kl. 00:20

Øystein Tranås Kristiansen: Nike

Sjøbrisen tiltar i styrke, blåser friskt forbi ører og kinn, fyller klærne og stryker gjennom håret, øker stadig og jager bølgene foran seg. Det gynger under føttene, lukten bringes av salt og av tang. Plutselig treffes ansiktet og håret får et røsk, alt tøystoff løftes, og det som før dirret folder seg nå ut i vilter uorden, smeller og flagrer uavlatelig, alt avkledd i stormen. Et kjølig trykk slår mot brystet, tar pust og tanke og i det stigende suset blir det vanskelig å se for tårer. Brått slipper vinden taket og verden etterlates skjelvende. Skyggen kregende ovenfra og så vekten fra et vingeslag. Fallende ned fra høyden, gevantene presset mot hofter og fremskutte bryster, det rasler idet suset dempes gjennom vingefjær. Kroppen hennes er spent, armene skutt bakover, halsen blottet idet foten hennes berører dekk. Hun løfter armene som for å rive tak, vender ansiktet mot meg og skiller leppene i et skrik.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

14. september kl. 03:46

Roar Sørensen: Veldig godt skrevet.

14. september kl. 11:45

Roar Sørensen: Her er de siste avsnittene i mitt usle prosjekt, før vi begynner på 13. kapittel:

Moren begynte å rigge til et dryppstativ som hun hadde tatt ut av en pakning som så ny ut. Hun heftet en pose på stativet, koblet til slangen og kanylen, og grep håndleddet til sønnen forsiktig. Spytt og hvesende lyder sprutet ut av munnen hans med det samme, det virket som om synet av væsken i posen gjorde ham livredd. Han rykket og dro så hardt i tørklærne at moren slapp ham og lente seg tilbake. Blodårene til gutten var spent som rasende fiolinstrenger, øynene hans rullet bakover i hodet, huden over kinnbeina skalv, han kastet overkroppen fra side til side, og blod begynne å renne fra bandasjen rundt låret. Under et av kastene traff hofta hans stearinlyset som sto på tefatet, og det falt ned på bakken og sloknet. Moren hvisket noe og forsøkte å lene seg fram, men sønnen løftet seg bare enda lenger opp og prøvde å stange henne i ansiktet. Så la han seg ned og ristet så fort og hardt på hodet at huden gled asynkront fram og tilbake over knoklene. «Hydrofobi,» sa Sabata. «Det var det de kalte det før.» Sabata så seg rundt, som om han så rommet for første gang. «Du skulle ikke ha kommet hit, Joe. Du vet det, ikke sant?» Han svarte ikke, han stirret på sikkelet og spyttet som rant fra munnen til gutten og nedover halsen hans, den magre, skjelvende kroppen, og moren som igjen bøyde seg fram og grep håndleddet hans, holdt det i ro, mer beslutsomt, og denne gangen greide hun å føre den tynne kanylen inn i en av blodårene. Raskt festet hun den med en teipbit, åpnet ventilen under posen og klemte på slangen for å få dryppet i gang. Sønnen spyttet og hveste og vred hånda fram og tilbake mens han knep igjen øynene for ikke å se hva som skjedde, som om synet av den livgivende væsken som strømmet inn i blodet hans, var for uutholdelig. Og i sprekkene mellom sponplatene i veggene der usynlige dyr krøp inn og ut, fra en nattverden til en annen, og i stanken av verk, oppkast og svette som kom dunstende ut av hver pore i rommet, og bak den skingrende kjærlighetssangen til sirissene utenfor, som et insektorkester for evig stivnet i en disharmonisk akkord, var det bare én tanke som kom til ham, uten at han forsto hvorfor, og han stilte spørsmålet igjen: «Hvem var Salvatore?»

Sabata stoppet og la fra seg revolveren på kassa. Med langsomme bevegelser plukket han opp stearinlyset, tente det ved hjelp av flammen på det andre lyset, lot litt voks dryppe ned på tefatet før han satte stearinlyset på plass igjen og holdt det der til det sto av seg selv og skjæret fra den gule flammen spredde seg over golvet og veggene og fikk dyrene til å haste inn i sprekkene. «Hvem er de som dør, Joe? Hvem bryr seg om dem? I natt skal jeg drepe en mann. Er han skyldig eller uskyldig? Jeg vet ikke. Var Salvatore skyldig, fortjente han å dø? Jeg vet ikke det heller. Hvorfor er dette så viktig for deg? Kanskje du i natt selv skal dø. Er det viktig? For hvem?»

Det virket som om gutten hadde falt til ro, kanskje inneholdt posen et bero-ligende middel, han kastet ikke på seg og dro ikke så hardt i tørklærne lenger, og blikket hans hadde mistet det ville uttrykket, selv om det fremdeles var mørkt og stirrende og stivt festet på moren, men et sted bak pupillene, kanskje et område der hjernen fremdeles hadde evnen til å kontrollere tanker og følelser, en glenne som viruset ennå ikke hadde invadert, hadde det kommet noe annet, noe mildere, noe skremt og tryglende, og det virket som om moren så det, for hun bøyde seg fram, nølte litt og kysset ham på kinnet der sikkelet og spyttet lå dypest, og rynkene rundt munnen hans smeltet langsomt som skår i en isflate når sola fikk tak.

«Fortell meg om Salvatore.»

14. september kl. 11:56

Roar Sørensen: Men bryr noen seg om at vi skriver? Nei, ingen. Ikke journalister, ikke bokhandlere, ikke forlagene og ikke leserne, med unntak av noen få. Ingen bryr seg. Praktisk talt ingen.

Skrivning i dag dreier seg om helt andre ting enn å skrive. Kjendiseri, klovneri, dårlig språk, juks, svindel, bedrageri, korrupsjon, egelandi ... vi lever i bløffmakernes, slimålenes, løgnernes og de talentløses tid.

Alt er totalt bortkastet. Det har ingen mening. Knappt for oss selv heller.

For ingen bryr seg. Ingen.

Det er sannheten.

14. september kl. 12:37

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Diogenes Laërtius (III, 12) Plato ideas in natura velut exemplaria dixit subsistere; cetera his esse similia, ad istarum similitudinem consistencia. (Plato teaches that the Ideas exist in nature, so to speak, as patterns or prototypes, and that the remainder of things only resemble them, and exist as their copies. - Dette må jeg ha i mente når mitt store system sammenfaller.

14. september kl. 18:16

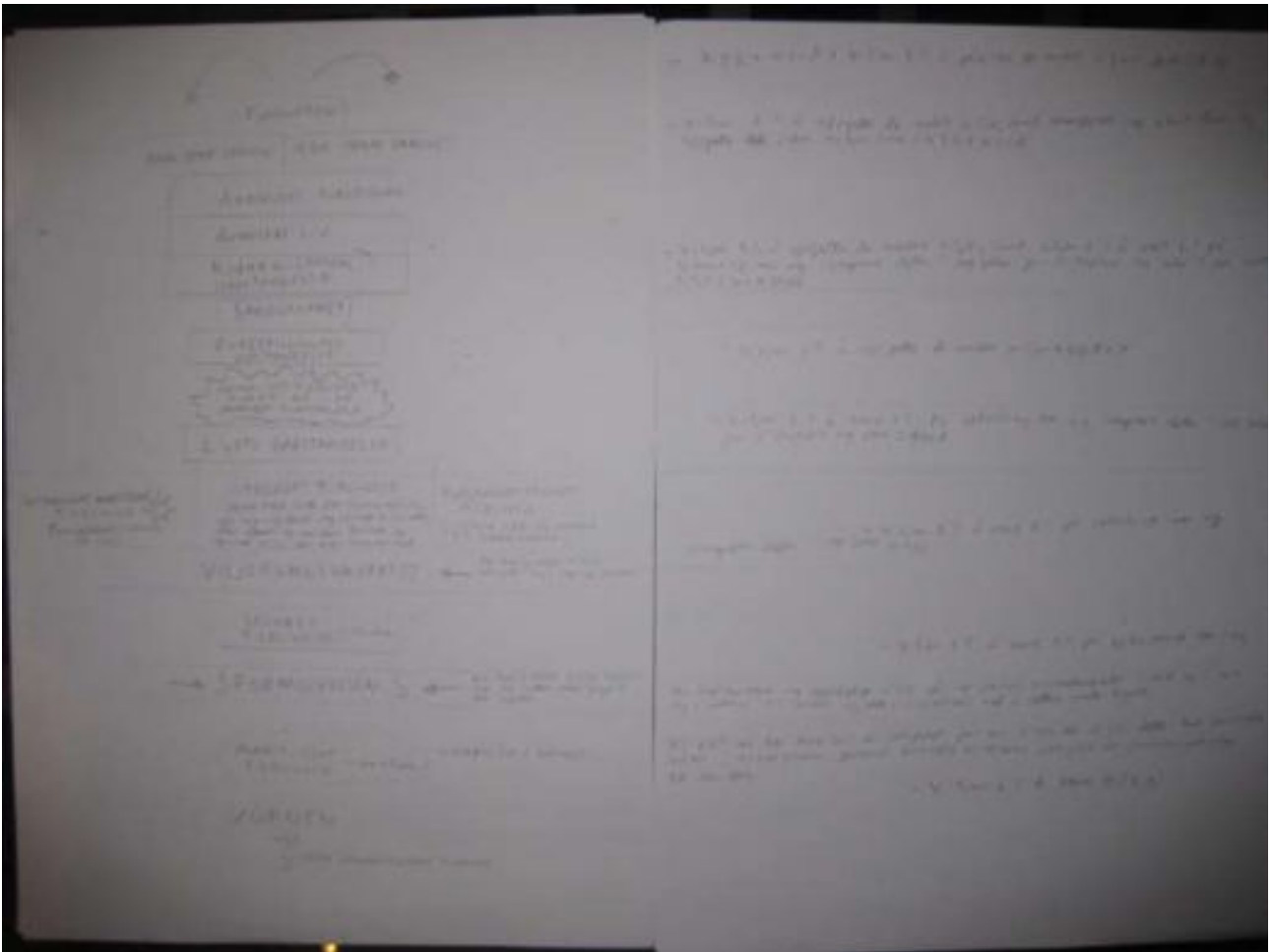
Øystein Tranås Kristiansen: Roar: Ja, med tanke på at det kan ta en dag og en natt å frembringe et eneste godt avsnitt, gjerne gjennom misbruk av substanser og med påfølgende nervesammenbrudd, så hadde det vært fint å få slengt en tusenlapp eller noen gode tanker til seg i ny og ne, men faktum er at vårt samfunn har sluttet å verdsette sine tenkere og sine poeter, så dersom ditt arbeide ikke hører populærkulturen til hører den ingensteds hjemme, og blir snarere gjenstand for forakt og hån og hoder rystet i det stille. Det er et slektskap mellom poeten og den gale, men nå har dette slektskapet blitt en og det samme, for man må være gal for å bedrive kunst innen litteraturen. Så lurer man på hvorfor poeten ikke bare kan holde kjeft og være arbeidsmaur som alle andre.

14. september kl. 20:03

Det Schopenhauerske postulat

Jeg har endelig fått ferdigstilt det postulat jeg baserer på Schopenhauer som en videreutvikling av hans metafysikk, med en mer nyansert inndeling av både vilje og forestilling, samtidig som jeg baserer meg på hans tanke om tingens opphav eller tingens vorden. Jeg skiller meg ad fra Schopenhauer fordi jeg mener at materiens mekanisme i seg selv gir den formgivende effekt, og fordi jeg forkaster tanken om en arts og verdensvilje som en autonom entitet som står utenfor de kjensgjerninger diktert av mekanismen og et kollektiv med felles mekaniseringstrekk. Forkastelsen av disse overviljene er noe jeg må ta endelig stilling til ved dypere studier, men dette er ikke hva postulatet står og faller på. Faktisk er postulatet i seg selv ugyldiggjort, mener jeg, fordi det gir en for avansert forklaring på tingens opphav, noe som ikke kan etterspores i virkeligheten, videre, denne forklaringen speiler opphavspersonens psykologi og hans interesse, og de begreper som blir brukt innehar samme kvalitet. Likevel er den observerbare inndelingen av vilje verdifull, og noe jeg vil bruke i min nietzscheanske postulat. Jeg frembringer her muligheter for å fjerne det ikke-virkende, og ta bort og bringe inn deler etterhvert som disse valideres eller invalideres. Etter at det nietzscheanske postulat er frembrakt, skal jeg kritisere dette på grunnlag av egne avveininger og Jungs kritikk, før jeg bringer på banen visse vitenskapelige forbehold man må ta hensyn til. I alle tilfeller er det slik mitt sinn fungerer, tenke først, så etterprøve.

Vi skal være forsiktig med å begrepsdanne tingen i seg selv, og derfor har de begreper jeg har dannet om viljen på de ulike trinn, så godt som mulig bare gjenspeilet viljens funksjon. Utgangspunktet for denne inndelingen, var jo at viljen ifølge Sartresk tankegang først skulle ønske å ødelegge ved sin enkleste funksjon, så søke å integrere, så spise, så kopiere seg selv, så kopiere seg selv i noe annet for å frembringe en mer avansert form, for å endelig ville influere de andre viljers forestilling og slik forme dem med sin forestilling. Jeg har nyansert disse begrepene nettopp ved å se på opphavsmanns interesse. Jeg antar at viljen på det laveste trinn nok kun søker å ha en tilværelse i verden. - I alle tilfeller gjør jeg meg det notat å se på overviljens mulighet ved en senere anledning. Videre, Platons ideverden kan kanskje gis nytt liv, bokstavelig talt, dersom man ser på dette som former og tendenser som gjentar seg selv i naturen. - En Jungiansk mulighet. Nå er det slett ikke sikkert at jeg vil se på viljen på sitt grunnivå som en enkelt, overvinnende funksjon. En videre forklaring på dette postulatet følger nedenfor:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

14. september kl. 21:39

Øystein Tranås Kristiansen: Problemet i postulatet er som sagt vordenens vesen, som man ikke bør akseptere som gyldig men skjult opphavssted for tingen. Et annet problem er differeringen mellom det som skulle være singulære viljer, selv i den mest rudimentære observerbare manifesterte form. Fra inskribert tekst: "Vi vet ei her hva som er uttrykk for en singulær vilje, dette kan vanskelig måles i kvantifiserbar forstand. Antakelig er ethvert uttrykk en sammenfatning av vorden." Et annet problem som oppstår, er at noen midlertidige fysiske fenomener nok skulle være mer dominante enn andre, og kanskje virke på og nøytralisere den annen, men relativt sett kan man kanskje si at viljens manifestasjon på det mest grunnleggende plan, kun ønsker å være til og ha sin tilblivelse i verden. Videre: "De rudimentære og oppløselige viljer får her sterkere tilstedeværelse i tid og i rom og i relasjon til andre objekter, simpelthen ved å settes under trykk. Et slikt trykkdannet objekt, sett dypere, dannet i møtet med andre viljegenererte entiteter, har viljen til å være til på bekostning av, og behersker det rom det er satt i. Her er en av mine besnærende tanker, at viljen eksisterer på trinnvise stadier med forstadiet som remanent med mindre dette skulle undertrykkes av et mer avansert overstadie. I førstningen altså: Viljen til å være til = a, etterfulgt av: Viljen til å være

til på bekostning av = ab

14. september kl. 21:58

Øystein Tranås Kristiansen: Universet i mer fremskreden viljeform fremstår som stadig voksende entiteter, antakelig sammenfatningen av stadig voksende viljekonglomerater, disse integrerer deler i seg selv, slik en planet tiltrekker seg kometer og meteorer med sin tyngdekraft, og slik gasskyer svever over dens overflate. Vi har her: Viljen til å være til på bekostning av og integrere deler i seg selv = abc. Når livet har hatt sin oppstandelse, i form av en vorden som eksisterer innenfor en avansert beholder, ser vi hvordan det foregående trinn gjenblir, organismen spiser for å opprettholde seg selv og vokse, men nå er den istand til å kopiere seg selv gitt nok vekst (på amøbestadiet) Vi har altså: Viljen til å være til på bekostning av og integrere deler i selv for å kopiere seg selv = abcd.

14. september kl. 22:05

Øystein Tranås Kristiansen: På et eller annet stadie, antakelig et svært tidlig stadie, inntre evnen til å oppfatte omgivelsen for den levende organisme. Vi ser jo hvordan selv bakterier trekker seg unna spesielt syrlige eller farlige miljøer. Dette er forestillingens første trinn, viljen til å oppfatte de andre viljer. Den organisme som har tilegnet seg dette, innehar fortsatt viljens imperativer, men har fått viljen til å oppfatte de andre viljer = X+abcd.

14. september kl. 22:09

Øystein Tranås Kristiansen: Når kjønnsligheten oppstår, kommer vi til et meget kuriøst tilfelle, for kopieringen gir ingen eksakt kopi, samtidig som man tar en motpart i besittelse og ofte ødelegger denne, for å gi en kopi som er avansert og som innehar begge parters egenskaper, dette gir mulighet for en eskalerende avpasning til omgivelse, da som jeg antar, ikke oppstått av en overviljes myndighet, men som del av en mekanisme. For første gang spiser man ikke bare en annen viljeentitet, unngår den eller dytter den til side, man tar den direkte i sin besittelse, for å skape en forhåpentligvis forbedret utgave av seg selv. Viljeligningen blir her ekspandert: Viljen til å oppfatte de andre viljer, samt viljen til å være til på bekostning av og integrere deler i seg selv for å kopiere seg selv i en annen vilje = X+abcde

14. september kl. 22:14

Øystein Tranås Kristiansen: Etterhvert ser vi hvordan de kjønnslige skapninger kan være meget avanserte, selv om det er diskutabelt når og til hvilket punkt de diverse sanseorganer oppstår. Man gror seg avanserte øyne ører og neser, som muliggjør mer enn den basale oppfattelse av omgivelse, man kan manøvrere seg hurtigere og mer presist. Jeg har inndelt forestillingen i følgende områder, den ytre sansing og den indre sansing. Vi vet jo hvordan en hund kan drømme. Man kan i alle tilfeller fastslå at forestillingen har blitt mer avansert og videreutviklet. Vi kan kalle det: Vilje til å oppfatte de andre viljer og manøvrere seg blant dem, og oppfatte den indre mekanisme
=(XY)Z+abcd

14. september kl. 22:22

Øystein Tranås Kristiansen: Det siste trinn innebærer fornuften. Igjen blir grensene vanskelige å trekke, fordi vi vet hvordan selv dyr har moral og et regelvelde, og forholder seg til omgivelse i forhold til erfaring og god forstand, likevel, det er den grove inndeling vi her først og fremst ettersøker. Fornuften gir mulighet til å påvirke de andre viljers forestilling, i en hundeflokk kan man markere seg selv som leder og integrere de andres innsats. Det er et meget sterkt maktmiddel. Vi kan kalle det: Viljen til å påvirke de andre viljers forestilling = F+(XY)Z+abcd

14. september kl. 22:27

Øystein Tranås Kristiansen: Sagt som det er sagt, altså med ... eh ... ord, fremsier vi det slik: Viljen til å oppfatte de andre viljer og manøvrere seg blant dem og oppfatte den indre mekanisme, samt viljen til å være til på bekostning av og integrere deler i seg selv for å kopiere seg selv i en annen vilje.

14. september kl. 22:29

Øystein Tranås Kristiansen: Dette kan nyanseres, fordi vi kan tenke oss at bakterien må ha en slags kjennskap til seg selv for å unngå syrebadet, i den ytre oppfattelse er egenoppfattelsen. Vi kan dermed heller kalle den opprinnelige X, viljen til å oppfatte de andre viljer, til viljen til å oppfatte, og dette blir et primitivt forstadie til YZ, den ytre sanselighet og det indre drømmeri og arketyperiske mønster. Vi kan fremstille den fulle ligning slik F+X->YZ+abcd, med ord: Viljen til å påvirke de andre viljers forestilling, samt viljen til å oppfatte og manøvrere seg hurtig blant andre viljer og oppfatte den indre mekanisme, samt viljen til å være til på bekostning av og integrere deler i seg selv for å kopiere seg selv i en annen vilje. Denne samstilling er også fra naturens side ideelt sett et

samvirke, hundelederen i en hundeflokk kan bedre fasilitere sitt opptak av næring og de tisper han får pare seg med. Men vi ser at for mennesket kan man til visse grader skille seg fra naturen, hvor vi, satt på spissen har generasjoner av krigsherrers avkom som følger bibelbud. Dette er antakelig et av de ypperste maktmidler for den organisme som blir tvunget inn i ytterligere avansert grad, en påvirkning på vilje og forestilling lenge etter at ens egen væren er opphørt.

14. september kl. 22:37

Øystein Tranås Kristiansen: Mer følger senere. Interessant nok leder det fordomsfrie begrepsdanneri frem til en helhet som ivaretar viljens tidligere remanter, viljen til å være til i stadig mer forsterket og avansert form, alt blitt til av det ytre press sin tragedie.

14. september kl. 22:40

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: " Kant believed that space, time, causation, and many other similar phenomena belonged properly to the form imposed on the world by the human mind in order to create the representation, and these factors were absent from the thing-in-itself. Schopenhauer pointed out that anything outside of time and space could not be differentiated, so the thing-in-itself must be one and all things that exist, including human beings, must be part of this fundamental unity. Our inner-experience must be a manifestation of the noumenal realm and the will is the inner kernel of every being. All knowledge gained of objects is seen as self-referential, as we recognize the same will in other things as is inside us." - Aha, her kommer notionen av verdensvilje inn, tingens enhet. I mitt postulat har jeg allerede avvist en skjult vilje, selv om det ville være interessant å utforske denne muligheten videre.

15. september kl. 01:26

John Olav Oldertrøen: Dette kan man litt flåsete kalle stjernestøv; grunnsubstansen bak atomene, avfallsproduktet etter The Big Bang. Det finnes ingen vilje på det subatomære plan. Bare naturlover og de fire grunnkrefter. Ingen ting annet.

15. september kl. 08:32

Stian M. Landgaard: Ifølge den terminologien vi bruker, er de naturlovene og grunnkreftene du refererer til, også en form for vilje.

15. september kl. 09:38

John Olav Oldertroen: Gravitasjon, elektromagnetisme og svak og sterk kjernekraft - vilje?

15. september kl. 12:40

Stian M. Landgaard: Javisst.

15. september kl. 13:30

Stian M. Landgaard: Det turde selvsagt anføres at begrepet om "vilje" til en viss grad er arbitrært og valgt fordi viljen i dens mest distinkte form kommer til uttrykk hos mennesket. Men det er altså den samme drivkraften, den samme viljen, i grunnleggende forstand, som utgjør tiltrekning mellom planeter, som utgjør tiltrekning mellom deg og din kone.

15. september kl. 13:32

Øystein Tranås Kristiansen: Eventuelt motsatt ... Jeg fremholder fortsatt at denne siste spruten fra katedralen helt ned til min gjemte Mithras-hule skyldes kanons nødvendige jakt på kjettere. Jeg kan forsikre om at det vitenskapelige perspektiv vil bli ivaretatt, noe mine neste postulater forhåpentligvis vil vise. Og jeg har allerede rast mot John Olavs uredelige bruk av vitenskap og stadige forflytning av rammen for å ivareta visse hensyn og vestlige psykoser. En forening mellom filosofien og vitenskapen bør alltid være et ønskemål. I alle tilfeller er jeg vant til å bli nedsprutet av menn på forskjellige nivåer (i overført betydning) Dette må ta slutt nå, og dette er tiden hvor jeg må reise meg for å drepe. Jeg skal kort og godt skjære hodet av alt og alle som står i veien for meg (overført, videreført?) Jeg kan ikke ta noen hensyn mer, og egenutøvelsen er alt som teller. Kommer nærmere inn på dette i videre omtaler av siste postulat.

15. september kl. 14:29

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg forakter all tvangsmessig positivitet. Negere som er glade og synger kumbaya my lord forblir i slaveklave, negere som svinger macheten fritt får skape sitt eget Haiti. Glad-ideologer og følgere av loven om tiltrekning, gjør dette for å ivareta sin funksjon i den gitte eller en redusert tilstand, noe som er uholdbart for en nobel sjel. Sagt direkte: Sinne, sorg

og raseri er nødvendig for den edle, gjennom dette negativet viser man at man ikke aksepterer funksjonen i redusert tilstand, eller funksjonen i det hele tatt, dersom ståstedet ikke er akseptabelt. Man skaper ny dybde og omgår betingelsen som er kastet over en, for å forhåpentligvis en gang kunne ødelegge betingelsen for seg selv og andre.

Hatet kan være edelt, min ensomme sønn.

15. september kl. 14:35

Øystein Tranås Kristiansen: Positivitet er slavens dyd. Bare den sterke kan våge å vise raseriets ansikt. Videre, jeg har tiltro til at hatet er nødvendig for å skape den nye dybde, samtidig som det er en trøst. Hatet reflekterer det man egentlig vil, ens adelige identitet i møtet med det sjeleoppløsende nederlag.

15. september kl. 14:39

Øystein Tranås Kristiansen: Hvor var jeg? Jeg skal jo dure en stund i et monomant spor kun jeg kan overskue, før jeg kollapser i søvn (har ikke sovet i natt) Det er skremmende hvordan denne sangen reflekterer mitt ståsted. Ordene kunne vært sagt av meg, på den måten jeg ville fremsagt dem også. <https://www.youtube.com/watch?v=2NSXe8MGD-Y> Dette fremhever jo det jeg har sagt i et halvt tiår nå, at lavkulturen er livsnær og gjenspeiler de menneskelige instinkter, mens høykulturen er livsfjern og er der for å på en feig måte avpasse seg samfunnskrav og en konstruert persona-maske. Noter, dette var nok ikke tilfelle i sunnere tidsaldere. Anyway, her er visse av de Tranåsiske versene. Kunne likegodt vært uttalt av mitt sanne selv:

"I don't really give a fuck what you think of me I had it up to here. yep.

Follow me into another de-mention of insanity's right here. step...

Bad as a demon I cannot get rid of her I really rely on the feelin of the sex an the red of a woman.

Id rather just die than inflict any pain on somebody who truly put trust in me.

Better yet I just make her the suffer who taught me mocked me n fucked with me.

I can paint a dark picture.

You don't want me to start with, cha.

Don't want me commin with the heart, hit cha.

Chew you up and if you really tart, spit cha.

Skits onta me honor me for the time never given to the rhyme in another mind lookin like a nice guy

Behind the face be the beast of another mutha fucka that be heard the least.

So many here me when I say they can, that I remember everybody that layd me astray. yo fuckem.

Nobody but my closest know about my darkness and when they fall away. yo fuckm.

I'm to sick that I never checked outa my mental-ward working in sweden

Burin the bodies this song made my memory feedm ghost made me loud and I'm proud I can see them

I don't even wanna talk about it but I do it for the demons and the devils alive

I'm sorry but I mean it ... etc.

I'm your worst fear.

I'm your favorite.

I'm your acquired taste.

Will you savor it.

If it blood thirst will you run from it.

No need cause I'm inside of you.

When the sun is lit.

You cannot escape me I'm your last resort.

When you have a evil you cannot report.

I'm your royal sunshine malicious and heartless.

If ever you need an alibi rely on me I am."

Du vil bare ikke starte med meg, for jeg beklager, men jeg mener det, bak den smilende snill-gutten er det et monster som ikke har blitt hørt. Sol invictus og monsteret svinger på samme svingstang, og det som før har vært innadvendt kommer nå opp i lyset. Jeg har til og med jobbet på et galehus og aldri sjekket ut.

Paint A Dark Picture - Tech N9ne

lyrics coming soon

youtube.com

15. september kl. 15:03

Øystein Tranås Kristiansen: Eh, for å være litt morsom, dette er sangene som jeg synes best representerer hver av disse personene.

https://www.youtube.com/watch?v=RP0e_rmDKS8 Petter Kristian som Alexander fra Horrible histories.

https://www.youtube.com/watch?v=Oerr_iG-E3M Sivert som showmannen Weird all med Horoscope for today.

https://www.youtube.com/watch?v=m_9hfHvQSNo Landgaard som creepy superpappa.
Horrible Histories Alexander The Great Song
youtube.com

15. september kl. 15:07

Kommentar: *Videoen om Landgaard er altså Father figure av George Michael.*

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Man må ikke medisinerer bort kunsten.

15. september kl. 15:09

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Vesten har glemt sin gamle fiende.

15. september kl. 15:11

Øystein Tranås Kristiansen: Dette er forøvrig min nåværende utdanning:

Bachelor i historie

Bachelor i bibliotekfag

Ettårig forfatterstudie

Påbegynt årsstudie i kunsthistorie

Beila spør, hvilken fremtid visualiserer du for deg selv?

Master i historie
Master i filosofi
Ettårig PPU
Bachelor bibliotekfag
Årsstudiet kunsthistorie

Det ble meg ytret en undring for hvorfor jeg ville studere, når jeg kanskje kunne levd lettere ved å kun fokusere på å tjene til livets opphold. Spesielt nå, når jeg er i helvete. Vel, for det første er det deprimerende å være fanget i mundaniserende arbeid all sin tid, og for det andre ligger mye av mitt potensiale for egenutvikling innen akademia, spesielt innen kunsthistorie og filosofi, vil jeg hevde. Som tenker/kritiker vil jeg aldri bli tatt alvorlig utenfor akademia, som Jung rettelig hevder. Ingen får lov til å være skomaker og dikter samtidig av samfunnet. Jeg kan heller ikke akseptere nederlaget på Evje, uten å gjøre det like bra eller bedre. Det kan hende dette er en selvterminerende vei, for det skal holde hardt om jeg og økonomien makter å bære selv denne vesle remanenten av et liv, men saken er, jeg kan ikke akseptere slavetilværelsen, å bli stuet vekk som en eller annen idiot, bli en foraktet bygdetulling et eller annet sted. Jeg sikter høyt og faller langt.

15. september kl. 15:20

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg skrev visse presiseringer av begreper idag, innenfor mitt kunstparadigme. Det naive innebærer en ureflektert bruk av kraft, det primitive, kraftens mest fundamentale stadie. Symbolisme kan være forbundet med naivisme og primitivisme, men er i sin kjerne en analog representasjon. Likeledes kan det rasjonalistiske ord være på både naivt (Landgaard på sitt verste) og primitivt (bibelsk) nivå

15. september kl. 15:31

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Vedrørende mitt postulat, må jeg si at jeg først nå forstår Schopenhauers notion om en verdensvilje, eller tror jeg forstår dette. Jeg hadde alltid tenkt på dette som noe som skulle eksistere ved siden av mitt skjema, en separat entitet oppstått under mekaniseringen, så viser det seg at verdensviljen er hele det trykket som stiger opp i hvilken som helst form som har blitt til. Schopenhauer følger det logiske spor for sin metafysikk, at viljen gjennomsyrrer alle ting den ibor, og at vi dermed er istand til å gjenkjenne den fordi vi selv er delaktige, på oss selv kjenner vi det utenforliggende, og slik vil vi selv også bli forstått. Det er slående for meg hvor nært dette er en Platonisk tanke, og jeg mistenker at Platonisk filosofi er mer

avansert enn det jeg til nå har forstått, dersom vi tenker på ideverdenen som et formgivende mønster som eksisterer innenfor naturen. Dette kunne jeg lett relatere til Jungs tanke om den skjulte arketype som gjenskaper seg i ulik form, om jeg var sådan inklinert. Det ville vært intellektuelt enkelt, men det er ikke sikkert at jeg vil akseptere den grunnleggende metafysikk. I alle tilfeller får jeg med dette en større respekt for Julian og de andre kultiverte hedninger, de som forsøkte å integrere ny-platonismen med en "pagan revival." Fra før hadde jeg tenkt på disse som tankemessig ubehjelpelige, selve uttrykket for en nedgangstid. Det lyder arbitrært og tilfeldig, denne min dom, men denne dommen måtte felles med min bakenforliggende sterke fordømmelse av Platon. Her også viser det seg av mer inngående studier må til - del av mitt livsprosjekt. I alle tilfeller, indre tenkere, de som må grunnegi alt etter stor fordypning, og de som baserer seg på den rene tilsynekomst, vil selvsagt se ned på mine stadige hopp og stadig nye forståelse av de mest grunnleggende konsepter, men dette er noe jeg må gjøre, dels i egenskap av å være konsepttenker, som konseptualiserer først og så kutter ned. Som vi skal se med Nietzsche, frykter jeg at en skjev forståelse vi innebære deler som ikke kan tas inn og ut uten å ødelegge hele systemet. Schopenhauer og Platon er mer tilgivende i så måte. Et annet faktum ligger også til grunn. Det er få ganger jeg har hodet mitt, så jeg må feste mens jeg kan. Som en jomfru som skal dø imorgen, har jeg ikke tid til å vente på et årelangt studium. Jeg står her som en filosofenes brud. Så! Først postulater, så konkluderende tanke, så underbyggelsen av postulatene gjennom fordypende studier og den nødvendige justeringen av konklusjon.

15. september kl. 16:17

Øystein Tranås Kristiansen: Og det var det hele for idag. Aldri før har vel gal manns verk vært så interessant, kan jeg tenke meg. Noen tegner kruseduller opp og ned veggene, andre leker med kjønnsorganet, andre atter har en blogg ...

Skal forsøke å lese litt Jung nå, så dra hjem for å sove. Har tatt dagen fri imorgen ene og alene for kunstnerisk skriving. Der også er det det samme som gjelder, være eller ikke være, nå eller aldri noensinne.

15. september kl. 15:52

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det opphører ikke! - sagt av Tranås om viljeremanenten.

15. september kl. 16:18

Øystein Tranås Kristiansen: For å videreutvikle min hat-ideologi, er det viktig å innse at dette er snakk om et distansert, langsomt og objektivt hat rettet mot alt og alle, i bredeste forstand en misnøye rettet mot tilværelsen. Dette hatet kan naturlig nok intensiveres i proporsjon med ubehaget en ny påvirkning eller impuls vekker, da kan direkte mordtanker eksempelvis være en lindring. Det er et generalisert hat som kan rettes mot ethvert sted som bringer en ut av en kontemplativ tilstand. Man må være misfornøyd med egen livssituasjon og generelt vise mishag mot nye situasjoner, nye mennesker og nye inntrykk. Fortiden skal på tilsvarende måte være et sted man ugjerne ser på, med mindre det er med negativitet. Man kan f.eks. bruke fordommer fra fortiden og rette det mot alt nytt, for slik får man benyttet seg av ideene. Perspektiver vil bringe smerte og støy inn i livet, med mindre man ser dem på avstand. Fremfor alt skal man ha en generell avstandstagen til alt det ordinære mennesker mener er viktig i livet. Det ordinære, det vanlige, det snille, det avpassede, det fornuftige, det fine og det gode, alt dette er størrelser man skal behandle med den ytterste forakt. Appeller til å befatte seg med slike mindreverdigheter, kan man omgå ved å eksempelvis opptre på en ubehagelig måte over tid, eventuelt komme med skremmende utbrudd og vage hentydninger. Slik kan man etterhvert holde vanlige mennesker og fornuften fra livet, og utvide grensene for egen ensomhet, bli mindre plaget, bli større og dypere.

15. september kl. 23:43

Øystein Tranås Kristiansen: Man må utvikle et standardisert ordforråd for avvising og legge seg dette på minne, så man til stadighet slipper å forholde seg til nye former for idioti, tankemessig sett. Blir man tvunget til å begå voldshandlinger, må dette skje uten forvarsel og i all offentlighet. Man kan f.eks. klinke ned en person som står på talerstolen, spesielt om det er i en forsamling som er preget av avpasning og stor innforståthet. Andre, mindre drastiske måter å vise sin avstandstagen på, kan være å hakke istykker en populærkulturell bok i andres påsyn. Generelt må man være totalt avvisende til alle former for kommers og populærkultur, stirre blankt foran seg når dette blir omtalt og gå sammenkrøket om man må passere en bokhandel.

16. september kl. 00:05

John Olav Oldertroen: Man skal aldri undervurdere hat, misnøye, tungsinn og intethet som drivende og skapende krefter. Intet er så forløsende for kreativiteten som en bunnløs depresjon eller det glødende sverdet av urettferdighet som drives inn i mage og oppover bukhole, brystkasse, svelg og hode.

16. september kl. 09:39

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jung sier at den enes verdi er verdiløs for den andre, jeg tenker videre at singulariteter er verdiløse for en kompleks og sammensatt skapning.

16. september kl. 12:19

Symposium XIX

Øystein Tranås Kristiansen: Idag forsøkte jeg å selge unna 15 rollespillbøker som jeg kjøpte sist jeg bodde i Trondheim, den gangen Avalon gikk konkurs. Eieren var involvert i en eller annen skandale, muligens gambling eller horer, og hele butikkjeden gikk under, så jeg kunne kjøpe disse helt nye bøkene for ti kroner stykket. Dessverre ble jeg sparket på dør av to antikvariater i tillegg til Outland. Ingen var interessert i dette her. Tilslutt ga jeg bort alt sammen til Fretex, og ble takket av en gammel dame på veien ut. Det er kanskje mat til ettertanke at samfunnet ikke engang illegger disse bøkene, som jeg aldri har brukt, noen andrehandsverdi. Synd, jeg hadde trengt pengene.

16. september kl. 17:09

Lars Tjukk Norris Lande: Hvilke bøker var det og hvilket system? Skal kjøpe inn d&d til guttene på jobb, perfekt anledning til sosial omgang, kreativ utfoldelse, problemløsning og samarbeid. Har utrolig mange gode minner fra oppveksten når vi drev med rollespill, det har formet meg på mange måter og førte oss alle nærmere hverandre på mange måter.

16. september kl. 17:23

Øystein Tranås Kristiansen: Skal vi se, det var blant annet Wheel of Time og Role Master-bøker, men jeg aner ikke hvilke editions. Var også mange forskjellige varianter og halv-varianter av rollespill litt utenfor mainstreamen. Jeg har beholdt Draug og jeg tror også noe Battle Mech, da det kan være aktuelt for Tank Commander. Jeg brukte aldri det jeg ga bort, og det er heller ikke holdbart for meg å drasse rundt på det. Liker best å lage egne rollespill. Det som er kult med rollespill, rent bortsett fra det sosiale og de teatralske fremføringene, er at folk har en tendens til å enten spille en idealisert utgave av seg selv, eller få frem sin mørke side. Så ja, man lærer noen å kjenne svært, svært godt ved rollespill. Jeg tror Aristoteles sier noe av det samme. Noe som: "You learn to know someone by playing games with them." Dårlig gjengivelse, men jeg fant ikke sitatet, og du skjønner hva jeg mener. Ikke bare imiterer man en ytre verden, noe som Aristoteles absolutt stod inne for, men man gjenskaper også sitt indre sjeleliv. Jeg har også sett at gamemasteren lager en verden som reflekterer sitt eget syn, og synet til spillerne, som en slags gest til dem. Man kan derfor på mange måter si de tingene som ikke kan sies direkte. Øh, til sist vil jeg si at det er best med unge mennesker til rollespill. De eldre er gjerne for satt og fordomsfulle på ulikt vis. Man vil ha de som er påvirkbare for de bilder man kaster frem, og som kan akseptere ting med entusiasme.

18. september kl. 12:37

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har laget to forskjellige rollespill:

Tank Commander 1925, som er nærmest en taktisk kampsimulator satt til en tid der første verdenskrig aldri tar slutt. Betegnende nok er du på de "ondes" side, en uhellig allianse mellom Russland og Tyskland som slåss mot en Anglo-fransk allianse. Fokuset ligger på å kjøre rundt i en uovervinnelig krigsmaskin som du og et mannskap må få til å fungere, nesten som et slagskip på land.

220 AD, som er et rollespill med mer fokus på karakter og interaksjonene. Kampsystemet var temmelig dårlig (kan utbedres), men gameplayet var kjempemessig. Hadde det kjempetøft ved å spille det i sommer. Det er satt til den romerske krisen i det tredje århundre, og er en utrolig rik verden jeg har en stor lidenskap for. En av karakterene var en overtroisk Italiensk gjeter som kollapset da han så en svart sau gå over veien. Han måtte bruke alle pengene sine på å holde gudene ved sin side. Var også et eventyrlig øyeblikk der man jakter på noen i en germansk skog om natten. Personen stanser for å drikke fra et tjern hvor stjernene speiler seg, og du greier å snike deg opp på ham, ta fra ham våpenet og kaste det i vannet. Kunne vært fra en hvilke som helst Robert E. Howard-story. Er rart med det.

18. september kl. 12:51

Stian M. Landgaard: Åpenbart at jeg ikke hadde passet til rollespill.

18. september kl. 12:51

Øystein Tranås Kristiansen: Nei, for du er jo rasjonalist. Mange av mine ... øh ... primitive venner går jo rundt og gjenskaper en symbolverden.

18. september kl. 12:55

Øystein Tranås Kristiansen: I det siste rollespillet holdt den gamle keiserkandidatens pet idiot på å bli kronet som keiser, og spillerne planla også å forgifte gisseltakerne sine med en sopp-middag de selv hadde blitt forgiftet med av en heks. Utrolig mange gode storylines som oppstår. Rene sagaen. Men så er det jo de samme krefter som skapte sagaen som er i virksomhet.

18. september kl. 13:21

Stian M. Landgaard: Men hva med disse fysikergeniene i The Big Bang Theory (gitt at vi aksepterer fiktive personaer som argument)? De elsker rollespill og superhelter, for de har alle vært mobbeofre på skolen, ikke sant. Men samtidig er de, i hvert fall Sheldon, superrasjonalister som forholder seg til den strenge vitenskap og fnyser av religion, astrologi og denslags.

18. september kl. 13:25

Kommentar: *Ingen er egentlig rasjonalister, og rasjonalistene er irrasjonelle på måter de selv ikke erkjenner.*

Stian M. Landgaard: Jeg assumerte at du tok referansen. Du er jo riktignok litt på etterskudd i populærkulturens verden, men det er jeg også. "Breaking Bad" sier meg for eksempel ingenting.

18. september kl. 13:26

Stian M. Landgaard: To wit: <http://www.youtube.com/watch?v=4aNUuGOUreg>
The Big Bang Theory 6x23 - Dungeons and Dragons.
Copyright: Warner Bros. Television , CBS Entertainment,...
youtube.com

18. september kl. 13:30

Kommentar: *Videoen viser gjengen i Big bang theory som spiller Dungeons and Dragons istedet for å dra til Las Vegas.*

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=HmgLOKR15J0>
Rollespilopplevelsen er nok mer lik dette. "Carnage drips victoriously from the ripples of your tanned and enormously muscular chest."
Fear of Girls
A funny documentary about 2 dungeons and dragons nerds...
youtube.com

18. september kl. 20:00

Stian M. Landgaard: Skjønner jo at rollespill er for naive mykinger som kan tillate seg å late som om de har solbrun, enormt muskuløs brystkasse uten å bli pinlig berørt over seg selv.

19. september kl. 09:07

Øystein Tranås Kristiansen: I motsetning til hardinger som må skjule hver en drift de blir pinlig berørt av ...

19. september kl. 10:41

Stian M. Landgaard: Sant og visst.

19. september kl. 10:54

Øystein Tranås Kristiansen: Ser at min siste spiralering inn i sorg og raseri har fått flere til å forlate meg; Godt å bli kvitt de falske hundene. Det finnes ingen lysside uten en skyggeside, og for de som lever på overflaten kun finnes det ingen plass. Livet er så mye mer enn å presentere et snakkende glansbilde hele tiden. Har du ikke sett de forrevne landskaper i et indre? Sannhet er det språk som jager de små, knuser de middelmådige, det er språket bare de store kan romme. Jeg ser på det hele som et kvalitetstegn for mitt anti-sosiale prosjekt. Jeg ville hevne meg på samfunnsmenneskene, og får det nå til. Som det står i den sataniske bibel: Velsignet er han med mange fiender, for de skal gjøre ham stor. De store offer jeg gjør vil sikre meg udødelighet tilslutt. En dag skal vi se soloppgangen sammen. Kun de sanne - det er for dem. Og forbannet være samfunn og stat.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

20. september kl. 02:42

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Når man taler sannhet, dypest sannhet, vil man miste venner og bli en av de utstøtte, stående utenfor alt annet enn samfunnets mest universelle goder. Dette fordi samfunnet i seg selv er dannet gjennom å skjule sannheter om seg og sine medlemmers vesen, rettere sagt, om menneskets natur og livets grusomhet. Et samfunn må alltid ha et visst immunforsvar mot tenkere, for ellers rakner forsvarsverkene mot naturen og dens råhet, men det må også kunne romme tenkere, for det er kun slik det kan avpasses mot en virkelighetens stadig forandrede betingelse. Motsetningens lov dikterer at tenkeren må få tenke, og ikke kontamineres med forflatet funksjon. Spennet mellom den ene og de mange må opprettholdes. I denne pågående avlastningen av spenn, oppstår energiens mulighet for, om enn hensatt i en forminsket og forflatet struktur, til å sprengte ut av denne innskrenkede ramme og danne en ny høyde. Vi har sett at kun i en

alder av omskiftning og nihilisme kan en ny Gud komme. - Den nye gud.

22. september kl. 16:23

Ken Hansen: Folk: (flest?) har en (instinktiv?) forståelse av - og dermed en iboende frykt for - at om alt ved dem - korthuset de har bygd sitt ego på - strippestriper, blåses overende, blir tilintetgjort, så gjenstår ingenting av det de så tomt verdsetter, og dermed kjemper de/vi så imot, på alle mulige og umulige måter, et voilà, vår innrammede og i troen så trygge "sivilisasjon".

23. september kl. 10:04

Jørn Johansen: Ignorance is bliss.

Jeg er fabrikkarbeider av stilling, men ikke av innstilling. Det kan ikke benektes at jeg omgås en del meget enkle sjeler i mitt arbeide. Du finner ikke lykkeligere mennesker enn disse.

Ingen er lykkeligere enn en ignorant som lever under trygge uforanderlige rammer, fast jobb, Grandiosa på middagsbordet og Hotel Cæsar på tv. Ren pur lykke.

Helt til noen begynner å pirke litt, kanskje stille litt spørsmål rundt vedtatte sannheter. Da kommer frykten, da sluttet rekkene og de vedtatte sannheter messes om igjen og om igjen.

Disse menneskene verken kan eller vil forstå de langt mer kompliserte konseptene som ligger utenpå deres enkle verden. Ett hvert forsøk på å tvinge dem til dette vil kun skape utrygghet og uro. Disse menneskene må få lov til å leve i sin boble, mens andre tar seg av de større tingene. Tanken på at disse menneskene har stemmerett er egentlig skremmende.

Alternativene har dessverre også svakheter.

Enhver elite som settes til å styre vil forvitne og over tid destruere seg selv.

23. september kl. 11:56

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Fortiden slutter aldri å snakke.

23. september kl. 15:34

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, det er det jeg har merket. De enkle og litt dumme lever godt. For å si litt om min egen situasjon, har jeg ved samfunnets standarder hatt et for bredt interessefelt. Jeg stod i posisjon til å studere master i historie, hadde det gamle laud i dette, men ønsket ikke å bli lærer. Jeg tilbrakte noen år med en helt dead end job mens jeg skrev, hanglet inn siste rest av studiene og lurte på hvordan jeg skulle livnære meg. Jeg fant ut at jeg ville bli bibliotekar. Dermed reiste jeg opp til Tromsø for å ta det studiet, i samme slengen tok forfatterstudiet og skrev. Etter ett år med biblioteksstudiet ble jeg meget lei, men fullførte. Jeg hadde en studievenn som tok master i bibliotekfag. Da jeg møtte ham ved en tilfeldighet i Trondheim, viste det seg at han hadde et 100% stilling som vikar på biblioteket her i byen. Da jeg søkte meg jobber, fikk jeg ingenting, bortsett fra denne katastrofale jobben som biblioteksjef i Evje. Jeg tenkte den gang at det kunne være et godt springbrett for videre karriere, istedet drepte det karrieren min mer eller mindre for godt. Min gamle studiekamerat forsøkte å trøste meg ved å si at å være biblioteksjef på et lite sted er noe av det hardeste man kan gjøre. Man må mestre alt fra første øyeblikk, lære på rappen. I kombinasjon med dårlige kollegaer, et giftig lokalmiljø og en jævlig ungdomsklubb var det nok til å ta knekken på meg. Så nå står jeg her med en bred men ikke spesielt høy utdanning, det finnes ingen bibliotekstillinger ledige i byen, og om det skulle bli noe ledig, er det mange om benet. Det er kun 749 bibliotekfilialer i hele landet, leste jeg et sted. Jeg stiller dårlig i konkurransen pga min raserte CV. Tenker nå å finne en liten jobb innen bibliotek som ekstravakt, i det minste, om det i det hele tatt er mulig (det gjenstår å se) I Tromsø var jeg på høyden av min forfatterkarriere, var igang med det som kunne ha blitt en bra bok. Istedet ble den evnen ødelagt og må bygges opp fra grunnen, og interessene ytterligere divergert inn i samtidslitteratur og filosofi, en mindre mulighet til konsentrasjon av innsats. Så det jeg ønsker er å: 1) Studere og ta mastergrad i historie og filosofi, kanskje til sist bli universitetslektor 2) Skrive skjønnlitteratur 3) Skrive filosofi. Jeg livnærer meg nå som pleieassistent på sykehjem, og det er såpass tappende at det er mulig at jeg ikke kommer til å greie noenting. Så jeg blir straffet fordi jeg har for bredt interessefelt, og siktet for høyt med den ene jobben. I kombinasjon med en monsterdom av en belastet fortid, har dette blitt for mye for meg. Slik er det. Jeg har forresten analysert to kollegaer av meg på jobben nå. Begge er følelsesmennesker, som får energi av å springe rundt hele dagen. Men jeg er INTP og 100% introvert. Jeg leste et sted at introverte rett og slett er mer sensitive for inntrykk, at det er dette som konstituerer det å være introvert i seg selv. Jeg bombarderes av inntrykk og er satt ut i dagevis. Slik er det bare. Så siden jeg tapte på de kritiske korsveier, greier jeg ikke kjempe meg ut. I de lave sjikt i samfunnet gjelder de ekstrovertes kriterier. Jeg stiller med et handicap i forhold til arbeiderne, siden jeg har et stort studielån. Jeg husker i Tromsø, det er jo slik at kjerringer hele tiden ser deg an.

Jeg fortalte om hva jeg drev med til en dum gås, og hun utbrøt: Åh, men da har du stort studielån! Ja, dra til helvete. Livet pågår nå, og dette er min eneste sjanse til å reise meg, men jeg makter ikke. Det er arbeidshelvete på den ene siden, bare for å overleve, og det går ikke engang rundt, det er massive psykiske problemer de gangene jeg ikke er tappet, det er studier som krever konsentrert innsats, og det er et divergerende interessefelt som skriker til meg med sine krav, og krever at jeg tar avstand til alt. Jeg har fra før besluttet å ikke ha noe med noen å gjøre, fordi jeg må ta hensyn til meg selv og ikke kontamineres med andres livsmål. (ingen rasjonalisme, ingen dataspill, ingen softgun) men dette behøver ikke være nok. Jeg skal prøve dette i ett år nå, fullføre årsstudiet i kunsthistorie. Dersom det blir for mye og jeg ikke finner en biblioteksjobb, må jeg bare terminere alle ambisjoner for videre studier, iallfall inntil en ny mulighet byr seg.

23. september kl. 20:58

Øystein Tranås Kristiansen: Konklusivt: Jeg har et for bredt interessefelt, og en individualitet som ble vekket av den friheten livet som student ga meg. Nå som denne friheten er borte, skrenkes også livet inn. Jeg greide ikke å komme med en forløsende seier, jeg stod på terskelen, men det var forsent. Ingen bok, intet studium, ingen stilling. Og nå som samfunnsstraffen kommer, blir ingenting av dette lenger mulig. Jeg var for bred i min interesse, for dyp i min smerte og siktet og skjøt for høyt. Når man har begynt å falle, er det umulig å stoppe. Jeg vemmes forøvrig over de som snakker om å vinne med vilje. Alt i livet handler om bakgrunn og omstendighet, og man styrer ikke over sin skjebne. Jeg kan heller ikke forenkle og fordumme meg selv til å være fornøyd med idiotenes arbeiderliv (dra til helvete)

23. september kl. 21:06

Øystein Tranås Kristiansen: Det å være bibliotekar er forresten heller ikke noe for den introverte. Man må forholde seg til idioter hele dagen. Det er i det minste bedre enn sykehjem. Men jeg hatet å formidle det søppelet folk leser idag, jeg vemtes over det. Biblioteksyrket har blitt redusert til en populistisk stilling der man skal være et smilende og snakkende hode overfor idioter og formidle søppel og dårlig smak.

23. september kl. 21:04

Øystein Tranås Kristiansen: Her er forresten bloggen til den omtalte "Hans."
<http://kyngsland.blogspot.no/> Jeg tiltrekker meg alltid bamsebjørner, men denne var i det minste

flink til å male.

Hans Holmboe - virtual gallery - Kyngsland Inn

kyngsland.blogspot.com

23. september kl. 21:16

Øystein Tranås Kristiansen: Det er ikke bare at det er det samme år etter år, det evinnelige forbeholdet, den ufordelaktige betingelse, knefallet til andre menneskers krav. Jeg frykter også at selve sjelen skal anta skade, når jeg tvinges inn i ekstrem ekstroversjon. En ting er å lære i sin ungdom, en annen er å kunne utøve når man er på sin høyde. Jeg trenger ikke mer lærdom i form av økseslag og hammerslag. Jeg er allerede skadet i kroppen, og den ekstreme motvilje jeg opplever tyder på at også sjelen blir skadet, at noe blir tatt bort som aldri skal få komme igjen. Og i alle tilfeller er dette det logiske enderesultatet, om det nå skjer fort eller gjennom årenes fryktelige løp.

23. september kl. 23:58

Øystein Tranås Kristiansen: Det er ikke bare at det er det samme år etter år, det evinnelige forbeholdet, den ufordelaktige betingelse, knefallet til andre menneskers krav. Jeg frykter også at selve sjelen skal anta skade, når jeg tvinges inn i ekstrem ekstroversjon. En ting er å lære i sin ungdom, en annen er å kunne utøve når man er på sin høyde. Jeg trenger ikke mer lærdom i form av økseslag og hammerslag. Jeg er allerede skadet i kroppen, og den ekstreme motvilje jeg opplever tyder på at også sjelen blir skadet, at noe blir tatt bort som aldri skal få komme igjen. Og i alle tilfeller er dette det logiske enderesultatet, om det nå skjer fort eller gjennom årenes fryktelige løp.

23. september kl. 23:58

Øystein Tranås Kristiansen: Det er ikke bare at det er det samme år etter år, det evinnelige forbeholdet, den ufordelaktige betingelse, knefallet til andre menneskers krav. Jeg frykter også at selve sjelen skal anta skade, når jeg tvinges inn i ekstrem ekstroversjon. En ting er å lære i sin ungdom, en annen er å kunne utøve når man er på sin høyde. Jeg trenger ikke mer lærdom i form av økseslag og hammerslag. Jeg er allerede skadet i kroppen, og den ekstreme motvilje jeg opplever tyder på at også sjelen blir skadet, at noe blir tatt bort som aldri skal få komme igjen. Og i alle tilfeller er dette det logiske enderesultatet, om det nå skjer fort eller gjennom årenes fryktelige løp.

24. september kl. 00:00

Øystein Tranås Kristiansen: Herregud, Jesus. Er samme tekst flere ganger. Har endelig fått installert stasjonæren, men internett fungerer ikke på den. Dette er synd, fordi det er så mye mer komfortabelt å skrive med en stor skjerm. Internett blir dårlig bare jeg flytter bæreren også. Jeg våger ikke slette eksessiv tekst, for så mye vet jeg at gudene hater meg. Kan ikke risikere at hele Sol invictus blir slettet. Kanskje om ett halvt år vil jeg ha et stødig nok liv der datamaskinene er etter min vilje. Alt må skje velkontrollert med meg, ellers kommer kaos inn og ødelegger alt sammen. Skal vurdere å installere Windows 7 på vraket. Kanskje vil internett funke da. Er noe vanvittig faenskap med dette her.

24. september kl. 11:00

Lars Tjukk Norris Lande: Når det kommer til internett fattet jeg ikke hvor ille det er i Norge før jeg kom hit. Dønn stabil linje i en gammel bygård, 50Mbit opp og 250Mbit ned, pris; 399 svenske kroner per måned ... Norge er ett jævla u-land på internett (og vei).

24. september kl. 11:02

Stian M. Landgaard: Den uendelige repetisjon av det samme er første (ikke egentlig) tegn på galskapens overtagelse.

24. september kl. 11:02

Øystein Tranås Kristiansen: Min galskap blir dog uheldigvis delvis drept av nerveekspendieringen til forflatet funksjon, men på innsiden er et monster som vil ut. Hadde jeg vært litt mindre rasjonell, hadde jeg drept meg selv og andre, eventuelt motsatt, for lenge siden. Før i tiden angrep jeg meg selv. Vi får se hva som skjer. Jeg har forlengst oppgitt tanken på at jeg har noen råderett over meg selv. Det er nok min skjebne å evig erratiseres og dø med denne sykdommen, uten noensinne fått en utvei eller et konsentrat av innsats. Det har jo vist seg umulig å oppnå det minste snev av et stabilt liv. Jung snakker jo om dette, syke mennesker som opplever en nedadgående kurve ved sin middelalder, en sykdom som har vært med dem hele tiden, og når den vokser, kan den ikke stanses av noe av det man gjorde før. Jungs eksempel på dette er den vellykkede forretningsmannen som, etter at han pensjonerer seg, blir hypokonder og rasert. Når han endelig forsøker å kurere dette ved å begynne å jobbe igjen, er det forsent. Den eneste mulige løsning er aksept og bevisstgjøring av generative bilder og leve ut visjonen. I mitt tilfelle er

rasingen så komplett og gudebildene så store at man kan umulig tenke seg et normalt liv. Og gudenes straff er alltid at man blir revet i biter. Ja ja ... Hadde jeg bare sluppet arbeidets ramme hadde jeg i det minste kunne levd som det jeg er.

24. september kl. 11:24

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.klassekampen.no/.../201.../ARTICLE/140929973/1007>

Forøvrig et fantastisk karrierevalg jeg gjorde meg.

Klassekampen.no | Bibliotek kan forsvinne

I dag krever loven folkebibliotek i hver eneste kommune. Derfor kan regjeringens plan om færre kommuner åpne...

klassekampen.no

24. september kl. 11:27

Øystein Tranås Kristiansen: Et kvinnestyrt, forflatet, idiotisk, kommersielt sirkus som heldigvis snart skal forsvinne. Minner litt om galehusene jeg har jobbet på, bortsett fra at et galehus er evig bestående.

24. september kl. 11:28

Øystein Tranås Kristiansen: Oh! isn't it a pity, such a pretty girl as I

Should be sent to the factory to pine away and die?

Oh! I cannot be a slave, I will not be a slave,

For I'm so fond of liberty,

That I cannot be a slave.

Let oppression shrug her shoulders,

And a haughty tyrant frown,

And little upstart Ignorance,

In mockery look down.

Yet I value not the feeble threats

Of Tories in disguise,

While the flag of Independence
O'er our noble nation flies.

- Lowell Mill girls

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

25. september kl. 13:19

Øystein Tranås Kristiansen: Ara pacis - Fredsalteret.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

25. september kl. 13:26

Jeg, en polyteist

Polyteisme er i henhold til menneskets natur, ivaretar vår tilbøyelighet og balansen mellom krefter. Får man en impuls eller en draging, må man forholde seg til dette og skape et overensstemmende generativt bilde. Det greske ordet for symbol er sammensatt av sammen og kastet, det ytre tegn, de ting som er kastet sammen for å kontrastere og sammenligne for å avgjøre om noe er virkelig, fungerende på tre nivåer, den våkne tilstand, den drømmende tilstand, og på nivået til tingen i seg selv, en ide bevisst eller ubevisst, på dypeste nivå en indikator på universell sannhet. Gudene som sådan representerer sunne motsetningspar i et stadig vekslende system, det være seg i form av et enkeltindivid eller et helt samfunn, der målsetningen er et system i balanse, og der hvor hver drift har en gud. Troen på en enkelt Gud, eller per ekstensjon, en singulær og/eller absolutt sannhet, skaper en stor ubalanse, noe du ser på tilbederne og trosbekjennerne. Aggressive som hunder eller forsveklede, det er de trette dekadente i vest, remanenten av uvaskede barbarer, og de nye barbarer i øst, forflatet, monomane, og på sitt endepunkt, livstrette og på vei ut av verden. Viktig er det å skille mellom den harde polyteisme, hvor symboleringen oppleves som et eget objekt, og den myke polyteisme, hvor symboleringen anerkjennes å springe av sitt eget subjekt, sistnevnte er noe man må stå inne for i en tidsalder hvor en abstrahering av naturtilstanden er mulig. Man må derfor vekke til live de evige guder i seg som kultivert menneske, og la de singulære utspille seg sin endetid og sin kveldssol. Man må ta en avstand til alt singulært, og når disses urimelighet blir tydelig, la deres store fall ut av verden frembringe Vergils gullalder, hvor den forhenværende betingelse og gamle forbehold ikke lenger er gyldige og det muliggjøres en ny vekst basert på motsetningens lov og den helhetlige tilnærmelsen til seg selv og virkeligheten. Først og fremst må vi ta avstand til denne siste tilstand av en pervertert kulturs barbari, slik at vi kan gjenkomme til oss selv. Kristne, hunder, muslimer og hunder er noe man er forpliktet til å hate og forakte, man gjenopptar således drakten til Galerius, Julian, Eunapios og Zosimus for å fortsette der de slapp. I henhold til meg selv er jeg altså den subjektiverte polyteist. - Hver mann som noensinne har grepet an noe har vært en hedning, for han har ikke fornektet seg selv i henhold til ensporet definisjon og lov. I livet er jeg en avgudsdyrker, i tanken er jeg en hedning, i følelsen er jeg en gapende underverden. Jeg gir av meg selv for å bli mer av meg selv. I samsvar med den sykliske natur vil denne tilstand gjenkomme som et større hele.

25. september kl. 16:32

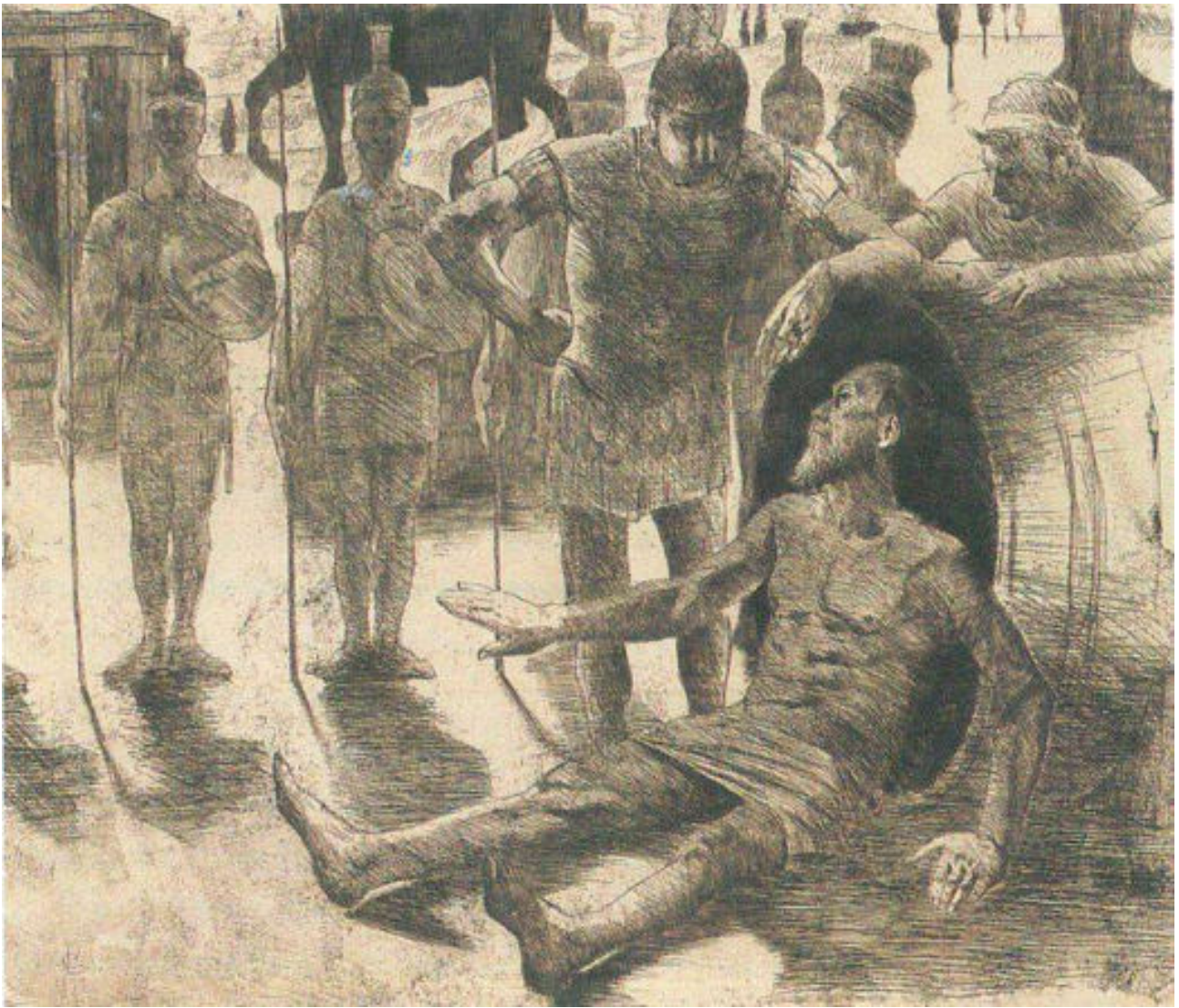
Øystein Tranås Kristiansen: Det er merkelig hvordan jeg enda nå kan se alt på avstand. Rasjonaliteten er som kapteinen på et havarert skip, som kan observere og notere seg tilstanden i

utstrakt grad. Mannskapet består av filippinere, de er analfabeter, alle mann, og snakker ikke samme språket, så de kan bare uttrykke seg med bilder og piktogrammer. Skipet har lenge vært skrantende og nå har all aktivitet opphørt. Kammer etter kammer ble fylt med vann, og nå er selve motorrommet oversvømmet. Mannskapet løp lenge rundt for å bøte på situasjonen. De skrudde og flikket og sveiset igjen revner. Men i enden ble innsatsen for lite målrettet, skadene for store, og de kunne ikke forhindre skipets mørklegging. Lenge var de uten lederskap, og da lederskapet kom var de alt slitne og spredd over hele skipet. For første gang så kapteinen på bildene de holdt frem med møkkete hender. Bilder om det som foregikk i dypet av skipet. Ved ferdens begynnelse visste kapteinen ingenting om skipet, men nå har han gjennomgått alle manualer i håp om å finne en løsning. Videre lesing i manualene ville bare bestå av detaljrytteri og pedanteri, for nå er tiden knapp. Kapteinen befalte sitt mannskap å åpne hvelvene til motorrommet, og i isende sjøvann stod de og arbeidet og håpet på å pumpe vannet ut. Lenge varte denne kampen, inntil kapteinen til sin gru skjønnte at mer vann kom inn enn det man fikk ut, og at mannskapet ikke ville greie det stor lenger. Så tilslutt befalte han alle sluser stengt, og de trakk seg tilbake, alle mann, til hvert hjørne av skipet. Kapteinen trakk seg tilbake han med, til kapteinbroen. Der satt han og vurderte tilstanden i lyset fra et stearinlys, gikk gjennom det han visste og ikke visste. Det han vet er at skipet flyter fortsatt, så noe håp er det jo. Hvis ikke ville det bare vært å åpne skuffen med revolveren og en whisky-flaske, i vissheten at om en halvtimes tid vil man plaske i isvann. Men å ligge død i vannet, uten motorkraft, elektrisitet eller radio vil bare innebære en langsom død, hvor provisjonene gradvis blir uttømt, inntil mannskapet er blitt til ville dyr skjult i hver krik og krok, og der kapteinen sitter i galskap igjen på broen, omgitt av åpne flasker og nedtegnelser om fortidig og fremtidig navigasjon som forlengst har blitt meningsløs. Kapteinen vet at han kan true mannskapet til innsats en eneste gang til med revolveren, før de ikke orker mer og for alltid trekker seg tilbake. Derfor må forsøket være godt og presist, det er ikke råd til å feile enda en gang. Å åpne dørene til motorrommet vil antakelig være en dårlig ide. Mannskapet er mer slitent enn før, og vil ikke make den samme innsats, og skadene på skipet er større. Man kan tenke seg at man åpner motorrommet fra et ovenstående hvelv, bare litt, slik at man får inn en slange og kan begynne å pumpe. Man kan sende inn dykkere som kan tette de verste sprekkene, og slik vil man litt etter litt få motoren frem. Bare man får den igang, kan man pumpe ut vann i stor skala, åpne de dekkene som nå er forseglet og sveise igjen hullene. Skipet vil kunne seile igjen. Men det er noe som hindrer kapteinen alt i det han reiser seg. Han husker tilbake til den gang motoren gikk, den raste og brummet der nede, førte skipet frem med uant motorkraft. Han hadde lenge lastet seg selv for ikke å ha hatt kontroll på mannskapet, å ikke ha visst nok om skipet. Men selv en svært dårlig kaptein, som kun foretrakk å være innestengt på broen, ville ha greid å føre skipet uten dette sørgelige resultatet. For var det ikke slik at når motoren gikk, spredde det seg usunne vibrasjoner gjennom hele skroget, rystelser som

fikk skipet til å sprekke opp litt etter litt. Og var det ikke slik at når motoren brølte i vei, så ble den kjølet - av isvann. Skipets forfall stammer fra motoren og motorrommet, det er der alle sprekkene har forplantet seg fra. Kapteinen visste lite da han arvet skipet, han visste ikke engang hvor galt fatt det var med skipet, at det alltid hadde vært defekt. Nå kjennes ikke skylden så tung lenger. Kapteinen vet at om han skal berge seg selv og mannskapet, må han gjøre noe som ikke har blitt gjort før. Om han bare får motoren igang, vil den kun kunne gå med redusert hastighet og fem minutter av gangen, ellers vil sprekkene bli for store. Det er ikke nok til å nå noen havn, viser navigasjonskartene. Man blir bare å duppe i evighet på ishavet, ført vekk inntil skipet er kun en rustholk inneholdende skjeletter, en flytende krypt. Men kanskje, ja kanskje. Om kapteinen kan befale å få motoren demontert og satt på paller, så rystelsene ikke blir så gjennomtrengende, om han bruker olje istedet for isvann for å kjøle monsteret i skipets indre, ja da kan han kanskje ta risikoen å starte maskineriet igjen. Kapteinen reiser seg, han tar en siste slurk, ikke for resignasjonens skyld, men for mot. Han griper fatt revolveren og tar til å gå mot de mørke kammere, hvor redde og svarte filippinerøyne lyser mot ham. Nå samler han mannskapet rundt seg en siste gang, forteller dem om sin plan, legger ikke skjul på noe. De vet at de har en sjanse, ellers venter den langsomme død, å drive inn i evigheten uten noensinne ha få lesset av sin last eller sett en havn. Det, eller at skipet brister i to og alt som gjenstår er den korte kampen i isvannet. Og i skipets indre står motoren, omgitt av mørke, omgitt av isvann, kilden til skipets undergang, og den eneste muligheten for skipets frelse.

25. september kl. 17:54

Øystein Tranås Kristiansen: Thereupon many statesmen and philosophers came to Alexander with their congratulations, and he expected that Diogenes of Sinope also, who was tarrying in Corinth, would do likewise. But since that philosopher took not the slightest notice of Alexander, and continued to enjoy his leisure in the suburb Craneion, Alexander went in person to see him; and he found him lying in the sun. Diogenes raised himself up a little when he saw so many people coming towards him, and fixed his eyes upon Alexander. And when that monarch addressed him with greetings, and asked if he wanted anything, "Yes," said Diogenes, "stand a little out of my sun." It is said that Alexander was so struck by this, and admired so much the haughtiness and grandeur of the man who had nothing but scorn for him, that he said to his followers, who were laughing and jesting about the philosopher as they went away, "But truly, if I were not Alexander, I would be Diogenes."

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

26. september kl. 23:42

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Om man fornekter gudene, vil de hevne seg. Slik var det for Italiens land og slik er det for psyken.

27. september kl. 22:59

Symposium XX

Øystein Tranås Kristiansen: Har mye jeg skulle skrevet, men makter ikke akkurat nå. Trøsten er at det meste er overflate som peker på dybde, ikke det direkte penetrative blikk.

27. september kl. 23:00

Stian M. Landgaard: Mammaisten Eminem har forresten en sang som gav meg assosiasjoner.

http://www.youtube.com/watch?v=RQ9_TKayu9s

Eminem - Cleanin' Out My Closet

Music video by Eminem performing Cleanin' Out My Closet. (C) 2002 Aftermath Records

youtube.com

28. september kl. 02:04

Øystein Tranås Kristiansen: Er ikke han dog anti-mammaist? Eminem hater jo moren sin, og kvinner forøvrig, vil noen si. Det som teller er jo brorskapet med Dr. Dre og D12.

28. september kl. 12:05

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Kun den usympatiske kan du stole på. Kun den usympatiske kan du være sikker på vil si sannheten - sin sannhet.

28. september kl. 12:05

Stian M. Landgaard: Hat er egentlig kjærlighet, as you very well know.

28. september kl. 12:08

Øystein Tranås Kristiansen: True, true. Ser sangen nå, og må gi bifall.

28. september kl. 12:09

Stian M. Landgaard: Nøff!

28. september kl. 12:11

Øystein Tranås Kristiansen: Har fem eller seks instanser jeg skulle skrive om, men greide ikke få ned en linje pga angst. Får bare sette det på vent. Kanskje få ned noe av det, en gang. Siden jeg nå skal utslette meg selv i arbeiderlivet om et par timer, kan jeg like godt gå inn på det essensielle, filosofien. Jeg har en overordnet plan som jeg må få ned. Jeg legger nå første puslespillbrikke til det som skal bli mitt Nietzscheanske postulat, kritikken av Nietzsche og siden min egen konklusjon. Jeg kommer aldri til å ha styrke til å eksemplifisere filosofi så meget, men jeg kan skape et overordnet system som går dypere enn det som før har blitt gjort.

28. september kl. 12:23

Øystein Tranås Kristiansen: "Schopenhauer's notion of the will comes from the Kantian thing-in-itself, which Kant believed to be the fundamental reality behind the representation that provided the matter of perception, but lacked form. Kant believed that space, time, causation, and many other similar phenomena belonged properly to the form imposed on the world by the human mind in order to create the representation, and these factors were absent from the thing-in-itself.

Schopenhauer pointed out that anything outside of time and space could not be differentiated, so the thing-in-itself must be one and all things that exist, including human beings, must be part of this fundamental unity. Our inner-experience must be a manifestation of the noumenal realm and the will is the inner kernel of every being. All knowledge gained of objects is seen as self-referential, as we recognize the same will in other things as is inside us"

Kanskje er noe av grunnen til at jeg ikke kunne forstå Schopenhauers vilje, ting-i-seg-selv og bakenforliggende virkelighet fullt ut, fordi jeg forutanet at dette var grunnleggende dumt. Hvis man fastslår at noe må være der, uavhengig og uant av sansene, kan man ikke fastslå at dette noe må være entydig eller udifferensierbart i seg selv. Det kan være så mangetydig som en Platonsk ideverden, et mønster som en platonsk formverden, eller en grunnleggende funksjon. Dette kan man ikke vite. Følgelig blir hvert forslag og viderebygning basert på usikker grunnmekanisme, også usikker. Følgelig foreslår jeg en observasjon av den fysiske virkelighet ved sin minste komponent og sin hovedsakelige virkekraft for å få en gist om tingen-i-seg-selv, og om nå dette er noe som engang er der.

Min første intuitive gist var altså å protestere mot tingen-i-seg-selvs foreslåtte enhet, noe som ble sirkulært foregrepet av tanken om at om dette var en grunnleggende funksjon, ville det måtte

gjennomgripe alt. Vi må forflytte tanken et trinn opp, til verden som fenomen, for å kunne komme til noe egentlig konklusivt.

28. september kl. 12:52

Øystein Tranås Kristiansen: Det går opp for meg at min endekonklusjon blir sammenfallende med Nietzsches kritikk av metafysikken, at vi ikke har grunnlag for å vite, at det bakenforliggende for sansene blir en for avansert og ufundert konstruksjon. Men inntil videre postulerer jeg at det bakenforliggende kan, om det er gyldig, ha et vell av egenskaper, det kan i tanken være like så mangfoldig og flertydig som virkeligheten selv, endog mer. Dette er noe vi skal ha i mente når vi beveger oss videre.

28. september kl. 13:10

Øystein Tranås Kristiansen: For meg blir krimlitteratur litt som to svette typer som har lånt en pornofilm på den lokale videosjappa. Så sitter man der i mors kjellerstue, til lyden av dundrende klaskelyder og tyske gloser ljomende gjennom høyttaleranlegget. Så gløtter man mot den andre enden av rommet. Skal tro om han merker at jeg ...? Like etter hører man lyden av en glidelås som går ned. Det er noe pinlig, lavmåls og usigelig trist over det hele.

29. september kl. 15:22

John Olav Oldertrøen: Årets! LOL

29. september kl. 15:26

Stian M. Landgaard: LOL herfra også. Premie-LOL.

29. september kl. 15:29

Øystein Tranås Kristiansen: He he. Ble så inspirert da jeg var på butikken og så Unni Lindells siste.

29. september kl. 15:37

Stian M. Landgaard: Ikke til å leie porno sammen med Tor Ivar, vel ...?

29. september kl. 15:40

Øystein Tranås Kristiansen: Da jeg gikk i preste-modus sørget Tor Ivar for å heller få noen 16 år gamle gutter på besøk. Du vet, sånne air hardinger med air soft. Så behovet hans er nok dekket.

29. september kl. 15:54

Øystein Tranås Kristiansen: Det er rart hvordan jeg ser systemet mitt overalt der jeg går. Med det registrerer jeg den første personen in RL som jeg vil designere som adonisist. Man entrer altså en symbolverden, air softens militære og på en måte halvfascistiske sfære, med uniform, politihjelm og skjold, for å hente ut naive tenåringer og rasjonalisere dem. Alt henger sammen med alt. Man trekkes mot sin motsetning.

29. september kl. 16:02

Øystein Tranås Kristiansen: Min bror Sivert driver også med Paintball, og fortalte at han hadde femten røde merker på kroppen etter at en kompis hadde sneket seg innpå ham bakfra. Så han reproducerer sin barndom der han blir hit by bros, istedet for å bli kissed by hos. Hadde jo vært bedre om en hungrig dame hadde avsatt de merkene (kanskje)

29. september kl. 16:06

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg bør nok rangere de fire lidenskapstypuser slik som Jung gjør det med de fire personlighetstrekkene, altså, man har en dominant, og så kommer de andre i synkende rekkefølge av personlig viktighet. Men i tillegg bør jeg også si hva slags rolle subjektet selv forsøker å innta.

29. september kl. 16:09

Øystein Tranås Kristiansen: Kanskje ens egen-rolle er hvordan man forholder seg til en av typusene, og så kommer tre roller i minkende grad av viktighet.

Stian Landgaard er altså: en subjektiv pappa som er trukket mot dominant lolita, sekundær adonis

og tertiær mamma. Faderrollen er på en måte her komplett, fordi det faderlige rettes mot de unge.

Tor Ivar er: en subjektiv pappa som er trukket mot en dominant adonis, sekundær lolita og tertiær mamma. Slik lyder herrens bud og min dom.

Tranås er: en subjektiv adonis som er trukket mot en dominant mamma, (hm, man kan ikke bruke av sin egen typus) en sekundær lolita og en tertiær pappa.

Hvem fler skal jeg analysere?

29. september kl. 16:14

Stian M. Landgaard: I tillegg kommer det jo at mammaen er adonist eller pappaist. Pappaen er adonist eller lolitaist. Adonisen er pappaist eller mammaist. Lolitaen er pappaist eller mammaist. (Tror ikke mammaer er mammaister eller lolitaister, ei heller at lolitaer er lolitaister eller adonister.)

29. september kl. 16:15

Stian M. Landgaard: Analyser Rolf Klaudiussen og Ken Jensen.

29. september kl. 16:16

Øystein Tranås Kristiansen: Ikke rart at jeg er rasert av kvinner, når kvinner kommer først i mitt liv.

29. september kl. 16:16

Stian M. Landgaard: All denne kategoriseringen minner meg humoristisk nok om denne scenen fra "Liar Liar" med Jim Carrey:

<http://www.youtube.com/watch?v=VHHwf7eAH0I>

Liar Liar Roast scene

scene from Liar Liar where Jim Carrey roasts the board members, because he can't lie.

youtube.com

29. september kl. 16:24

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg tenker jo at en adonis ikke kan være adonist, simpelthen fordi man er den typen selv. Man elsker selvsagt seg selv, og er innforstått med sin type, men man må ha et endemål som den kjønnslige viljeremanent kan feste meg ved. Jeg mener ... feste seg ved. Åpenbart Freudiansk. Men jeg tenker at en mamma kan være lolitaist, eller motsatt. Det hender jo at kvinner har (u)sunne forhold til hverandre.

29. september kl. 16:26

Øystein Tranås Kristiansen: Ken Jensen er en subjektiv pappa som er dominant adonist, sekundær lolitaist og tertiær mammaist. Men i det siste har jeg tenkt på at forholdet til menn kan bero på et forsøkt på en avstandstagen til moren. Lærer jo om Freud i disse dager.

Rolf er en subjektiv ...hm, vanskelig. Han er jo ikke-autoritær og en kosegutt som meg (men det er min maske jeg bruker til å drepe med) Kan vi si at Rolf er en adonis?

29. september kl. 16:28

Øystein Tranås Kristiansen: Vedrørende liar, liar ... Ja, det er min styrke som gal prest. Jeg kan ikke lenger lyve. Jeg må si sannheten før jeg dør.

29. september kl. 16:30

Øystein Tranås Kristiansen: Jensen kan da mulig være sekundær mammaist, men den sannheten er skjult enda lenger ned enn alt det andre.

29. september kl. 16:41

Øystein Tranås Kristiansen: Det møtes med latter men er sannheten. Heh.

29. september kl. 16:44

Øystein Tranås Kristiansen: Det er nok derfor Gail (Kenneths mor) alltid har forsøkt å designere meg som artig-mainn. Det er fordi jeg egentlig er en sannhetsforvalter, og hun må finne en måte å avvæpne dette på.

29. september kl. 16:46

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.youtube.com/watch?v=hVNEp6hZE3g> Mer viljesannhet.

Anyway. Må skrive en oppgave i kveld, samt lese 200 sider.

Eddie Murphy Raw - Figured Women Out

A scene from Eddie Murphy's "Raw" show, where he talks about how men have figured women out. Over 18s only....

youtube.com

29. september kl. 16:51

John Olav Oldertroen: Hm. Hvordan analyserer De undertegnede?

29. september kl. 17:10

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har ikke observert deg i det personlige liv, så det er vanskelig å vite. Men jeg vet at du må være subjektiv pappa, siden du søker å rettlede de unge og de misledede (meg, blant annet) Utover det blir det et åpent spørsmål hva du er, men jeg antar at du veksler mellom lolita og adonis som lidenskapsområde.

Som jeg har sagt mange ganger før, dette omhandler på sett og vis lidenskapen, som kan og ikke kan være seksuell. Direkte homofili osv. blir kanskje bedre omtalt av dikotomien mellom rumpetilbeder og puppefiksatør (for menn). Hva som gjør en kvinne lesbisk, vel ... Til og med Freud greide ikke å analysere kvinner bra. Skal vi rette det mot kropp eller fokus på status, hard eller mykholderske for kvinner? Jeg vet ei.

Tor Ivar ga opphav til begrepet puppefiksa-Tor. Han liker altså pupper, men bryr seg ikke om kvinner. Han bryr seg om adoniser.

29. september kl. 17:17

Øystein Tranås Kristiansen: Eller retttere sagt, homofili kan oppstå hvis en mann er opptatt av samme kjønn som lidenskap og i tillegg er rumpetilbeder ... Da oppstår den konstellasjonen.

29. september kl. 17:25

Øystein Tranås Kristiansen: Lolitaer kan selvsagt også være adonisister. Jeg har vært på Coffee Annan i Trondheim og spionert litt. Det er lassevis med unge kvinner som liker spontane unge gutter. Her blir nok Landgaard for farget.

29. september kl. 17:57

Øystein Tranås Kristiansen: En fader kan ikke være like spontan uten å miste sin verdighet, da vil han også miste sin autoritet og brumle-kraft. Uutholdelig for faderen. Derfor blir disse farsskikkelsene noen ganger nødt til å leve ut et følelsesliv gjennom en adonis, som våger disse tingene. Kanskje kan vi si at en fader som opplever sin verdighet som truet, mer og mer vil bli dratt mot adoniser. For jo mer de kontrollerer seg selv og sin fremtredelse, jo større blir behovet for utagering i verden, kanalisert (heh)gjennom en Adonis.

29. september kl. 18:01

John Olav Oldertrøen: Vel, jeg er meget glad i pupper, må innrømme det.

29. september kl. 20:29

Stian M. Landgaard: "Ken Jensen er en subjektiv pappa som er dominant adonisist, sekundær lolitaist og tertiær mammaist."

Vent litt ... Ken Jensen er jo pappaist?

30. september kl. 00:30

Stian M. Landgaard: Jeg tror faktisk man kan si at Rolf er adonis med dominant mammaisme. Så langt er han som deg. I likhet med deg er han jo ungdommelig og myk av seg, mangler det firkantede og buldrende som kjennetegner pappaene.

30. september kl. 00:31

Stian M. Landgaard: Hva Jensen angår - kan likevel en pappa være pappaist? Åpenbart hvis man

er homo, i alle betydninger av ordet. Likt tiltrekker likt.

30. september kl. 00:32

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg var nok for snedig i min inndeling. Det må jo være slik at man har lidenskap for egen gruppe også. Jeg idealiserer jo adoniser i skrifter og slikt, men ville gått i dass dersom jeg skulle forholde meg til dette i det virkelige liv. Blir jo nervevrak av å ha masse ukontrollerbare skikkelser valanderende rundt. Jeg er jo ukontrollerbar nok selv. Du er jo forøvrig også pappa-dyrkende, når jeg tenker meg om, med vielse av livet til Nietzsche osv. Jeg må bare introdusere en kvartiær-betegnelse for systemet mitt.

30. september kl. 03:34

Øystein Tranås Kristiansen: Konvensjonelle mennesker er puppe-tilbedere. De er altså rimelig vanilje på det seksuelle området.

30. september kl. 03:34

Øystein Tranås Kristiansen: Uavhengig av løselig snakk på bloggen, må jeg shutte ned i noen døgn nå. Har noe jeg skal gjøre, en oppgave jeg må skrive.

30. september kl. 03:35

Øystein Tranås Kristiansen: Men for å vende tilbake. Jeg tenker at man alltid vil idealisere sitt eget område, til en viss grad, dermed er vi tilbake til min første tolkning. Må tenke på dette.

30. september kl. 05:24

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Vi vestlige polyteister må fortsette Julians prosjekt med å forene vår måte å tenke på under et enhetlig banner. Dette skjedde forsent den gang, og vi mistet vår ene pådriver for tidlig. Et umulig prosjekt, å gjøre det mangfoldige til det enfoldige. Men det som vil leve må forenes av en herre, og et hjerte kan ikke banke i en åpen brystkasse. Systemet må romme seg selv, ellers springer man ut av verden.

1. oktober kl. 04:27

Depresjonen har festet seg

Notat: Lidelse. Finnes det noe som rettferdiggjør lidelse. For dådyret som brenner benet i skogen, finnes det ingen frelse. Det beste som kan skje er om det får dø med en gang. Og et menneske som får sjelen knust har det enda verre. Den altomfattende lidelsen. Det er mer enn jeg kan bære. Livet i oppgang er naivt. Livet i nedgang lider, som et varsel om at det skal ta slutt. All naivitet forsvinner i den nedgangen, til det er kun visshet og ingen styrke igjen. Jeg forbanner denne døde kulturen jeg fikk i erstatning for naturen. Jeg skulle ha levd i min skog, med min egen naivitet. Jeg forbanner kultur og visshet og ethvert høydedrag. Fantes det bare en hule dyp nok til å skjule meg. Grendel ble tvunget ut av sin hule av menneskestøyen. Jeg kravler inn igjen, håper det tar slutt. Fantes det bare en hule, et sted bort.

1. oktober kl. 04:29

Øystein Tranås Kristiansen: Labyrinten, et feminint symbol, budbringeren om en vanskelig tid. På et vis roer det meg å se på det. Jeg må ha et merke, men vet ikke om mysteriet, det gjemte er det beste for å representere motsetningens lov. Ja, motsetningens lov er gjeldende for tanken, labyrinten, for følelse og estetikk. Jeg skal jo snakke om kunsten som mysterie-religion.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

1. oktober kl. 04:32

John Olav Oldetrøen: Hva med det konsentriske bilde? Det burde tjene som symbol for mye av det underliggende i dine grublerier.

1. oktober kl. 12:35

Øystein Tranås Kristiansen: Nå for tiden måtte det ha blitt en sønderrevet sirkel, men ja. Sirkelens midtpunkt kan bare opprettholdes av spennet mellom ytterpunktene.

3. oktober 2014 kl. 23:02

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=vuVM0GkT02w> Tror denne er mer passende enn Cleaning out my closet.

Dr. Dre ft. Eminem & Skylar Grey - I Need A Doctor [HQ & Lyrics]

I Need A Doctor performed by Dr. Dre featuring...

youtube.com

4. oktober 2014 kl. 01:36

Øystein Tranås Kristiansen: What choice has a man but solitude and loneliness,

When fate grants him nothing that he craves?

Do what you will, make peace or war:

The days with arbitrary hand bestow

Their measure to warrior and man of peace.

Al-Ma'arri

7. oktober 2014 kl. 04:13

Øystein Tranås Kristiansen: Gudene taler. Jeg trodde jeg var gal bare i den indre verden, men nå følger den ytre verden etter.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

8. oktober 2014 kl. 22:36

Lars Tjukk Norris Lande: Hah! Tenkte på deg når jeg leste den, Øystein! Samfunnet motsetter seg de fleste individer som prater rett fra levra; man skal kues og holde bånd på sine tanker, eller i det minste ikke legge dem fram i sin reneste form. Har vel kjent deg i rundt 25-26 år og din evne til å være dønn ærlig er en av de kvalitetene jeg liker best med deg. Jeg hørte en gang en vits som passer bra i den sammenheng, om en mann på jobbintervju: "What is your greatest weakness?" asks the recruiter, the applicant answers; "My honesty, I'd say." The recruiter looks puzzled and says; "I'd hardly think that honesty is a weakness." A short pause follows and the applicant then replies; "I don't give a fuck what you think."

8. oktober 2014 kl. 22:55

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er temmelig direkte, ja, men det er ting jeg ikke sier eller kan si, uten å ta livet av meg selv og andre. Så et fullkomment naturbarn er jeg nok ikke. Vi ser jo hvordan det lønner seg. Da jeg mistet jobben på Evje, hadde jeg blitt intervjuet i lokalavisen. Jeg ble forøvrig intervjuet av en journalistdame som var fra lokalsamfunnet og som likte min store åpenhet. Da jeg ble spurt om min største kulturopplevelse, svarte jeg likegodt "Evilfest," en blackmetal-konsert på

en strippeklubb i Canada. Dette i det som må være Norges desidert største bibelbygd. Jeg tenkte at hun dama visste hva som passet på trykk, jeg stolte på henne, var sjarmert over henne, kan du si. Slik det var, brukte hun meg som kanal for å hevne seg på hjembygden. Jeg fikk rasende advarsler fra kultursjef og personalsjef pga dette. Hun sitter trygt da, i en millionleilighet med sin betahannkjæreste. Hun sitter der og skriver udugelige grøssebøker, finansiert av denne kjæresten. Til den kvinnelige kollegaen som hatet meg, så jeg at de uregjerlige krapylene i ungdomsklubben som kom til biblioteket en dag i uken og raserte det, at jeg ønsket å sperre dem inne i en kjeller og slå dem med kjetting. Hva kan jeg si? Sørlandinger er onde og usle mennesker. Jeg ble advart av en som het Ron i Tromsø i forkant, dog. De er pene på utsiden og råtne på innsiden, sa han. Det viste seg å være altfor sant. Vel, tilbake sitter jeg med en ruinert karriere. Det verste er at jeg fikset opp datasystemet deres. Før jeg begynte, drev de og tekstet hver låner med mobiltelefon. Jeg sørget for at dette skjedde gjennom datasystemet, tekstmeldinger og erstatningskrav ble sendt ut på automatikk. Den som erstattet meg, var en biblioteksjef fra nabobygden. Disse damene hadde sagt til meg at de ville holde seg unna alt som har med fremskritt å gjøre, inntil de ble pensjonert. Men en slik biblioteksjef er altså bedre enn meg. Måtte de råtne i helvete.

8. oktober 2014 kl. 23:36

Øystein Tranås Kristiansen: Vil også nevne at den tidligere biblioteksjefen hadde sluttet i protest av behandlingen hun fikk av kultursjefen og denne kollegaen jeg måtte stri med.

8. oktober 2014 kl. 23:39

Lars Tjukk Norris Lande: Sitter selv i en liten klemme på jobb/ikke jobb som i stor grad er skapt av sjefer så jeg kjenner til når ting blir trykt opp i anus med tvang. Det er dog en lang og syk historie som kanskje passer bedre om du kommer opp til Grong til jul (vi har tenkt oss dit da). Det later til at den vitsen passer ganske bra i ditt tilfelle; det er merkelig å leve i et samfunn der man blir hudflettet for å ytre hva alle tenker, dette er et symptom på meningsdiktatur og gjennomgående sensur av tanker og følelser utenfor normen, du skulle bare visst hvor ille det er her i Sverige. Aldri i mitt liv har jeg opplevd slik polarisering, gjensidig sverting, hersketeknikker, pretensiøs argumentasjon og trendfiksert daltesyning som her i Stockholm.

8. oktober 2014 kl. 23:45

Øystein Tranås Kristiansen: Sverige er nok landsdelen Sørlandet som eget land, ja. Svenskene er

ekstremt autoritetstro, og der denne lydigheten før var festet på adelen og de øvre stender, er den nå festet hos meningsytterne på de marxistiske universitetene, noe som muliggjør den sinnssyke politikken de fører der. Vi nordmenn har ikke hatt en adel siden 1200-tallet, og er mer provinsielle bønder som har for vane å gjøre opprør mot pålegg fra sentrale myndigheter. En stor fordel, vil jeg si.

8. oktober 2014 kl. 23:51

Lars Tjukk Norris Lande: Ja, det er veldig interessant når man oppdager nyanser og enorme kløfter mellom Sverige og Norge. På utsiden er vi broderfolk, og også kanskje i blod, men i mening og folkesjel er vi planeter unna hverandre til tider. Selv om jeg faktisk elsker å bo her er det umulig å ikke bli irritert på disse ubegripelige debattene og den ekstreme og utbredte trangen til å saumfare eteren, papir og gater etter anledninger til å kjenne seg krenket, enten på andres vegne eller på trivielle ting som ikke berører ditt liv i realiteten, for deretter å gnelle høylytt om dette med små og store klakører og gehør fra sentrumsmafiaen (hvit middelklasseungdom som ser seg selv som opplyste frelsere til tross for aldri å ha opplevd noe eller kjent samfunnets hæl mot skinkene) som deler og "liker" i vilden sky. Sukk.

8. oktober 2014 kl. 23:58

Øystein Tranås Kristiansen: Er mulig jeg ikke kan være så sosial i jula. Jeg er ekstremt deprimert og liker ikke tanken på å stå til rette for ting. Oktober 2013 til oktober 2014 har sett alt gå i oppløsning for meg, og da mener jeg absolutt alt. Sosialt press og brutale dytt i "riktig" retning vil bare tjene til å vekke ekstremt raseri. Får ihvertfall sørge for å holde det unna familien min. Denne gangen. Hvis de har vett nok til å holde kjeft.

8. oktober 2014 kl. 23:58

Øystein Tranås Kristiansen: Men dette er vel gangen den ekstreme benefaktoren Halvard skal slåss med meg under juletreet igjen. Foran mor. Og foran mormor. Han er flink til å velge seg de mest fantastiske øyeblikk for slike ting.

9. oktober 2014 kl. 00:03

Lars Tjukk Norris Lande: Haha, jeg ser det for meg! Vi tenker å reise opp den 22de og bli til like

utpå nyåret en gang!

9. oktober 2014 kl. 00:03

Øystein Tranås Kristiansen: Jepp. Håper vi kan treffes. Har ikke så mange venner. Og har ikke så mange venner som kjenner til min mørke side heller.

9. oktober 2014 kl. 00:07

Øystein Tranås Kristiansen:

To forgive is to suffer

To accept another day

We choose to give away

Another piece of life

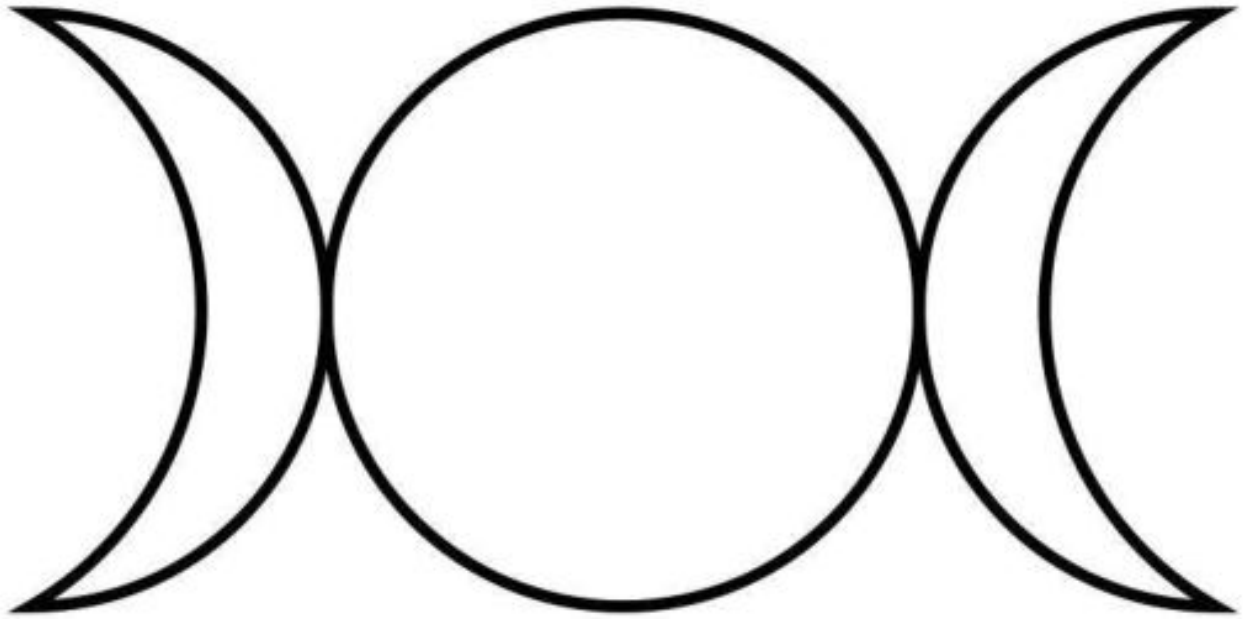
To forgive is to suffer

10. oktober 2014 kl. 16:53

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Gudene er ikke døde, de sover, av og til våkner de, og da våkner også en del av meg. Når trylleformularet løftes og hvilen er brutt skal en ny alder opprinne.

11. oktober 2014 kl. 01:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

11. oktober 2014 kl. 21:41

Øystein Tranås Kristiansen: Produksjonen er kuttet av. Kunne sagt mye om dette, men må la være. Det jeg har å si, egner seg ikke for offentligheten, og det intellektuelle arbeidet kan ikke uttrykkes. Så nå og i tiden fremover vil alt kun bestå av bruddstykker, inntil månene og stjernene er alignert.

12. oktober 2014 kl. 00:22

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=aPKOczG8rY4> Jeg egner meg jo som snikmorder. Thinking perceiving, ikke sant. Alt jeg får gjøre alene, egner jeg meg til. "Shekels, queen. Shekels."

12. oktober 2014 kl. 00:24

Kommentar: *Videoen viser en ung snikmorder besøke huset til Servilia i påvente av mer penger. Fra serien Rome.*

Øystein Tranås Kristiansen: Uttrykt analogisk: https://www.youtube.com/watch?v=2t_L_s_CNas

Fra notater som stort sett ikke kan deles: Jeg har sett en flaggermusfigur. Et stygt ansikt på nært hold, når jeg lukker øynene. Jeg leser at det som symbol betyr at jeg trenger å bli født påny. Jeg trenger å bli født påny.

Divine Janus, as this day follows the night, let me start my life anew.

As the shore is scoured by the tide, let me be cleansed.

That the seed becomes the flower, let me be born again.

The heroism and tragedy of Brutus

A series of clips showing the heroism of Brutus. From the rome series.

youtube.com

12. oktober 2014 kl. 03:01

Kommentar: *Interessant nok ble denne videoen den mest sette og den mest kommenterte på min Youtube-kanal. Antakelig fordi perioden definerer vestlig sivilisasjon, og fordi striden til Brutus er tidløs. To leire har vist seg, de som bastant avfeier ham som en forræder, og de som er sympatisk innstilt.*

Stian M. Landgaard: Tranås: Jøss: <http://heartiste.wordpress.com/.../stanley-kubrick-on-game/>

Stanley Kubrick On Game

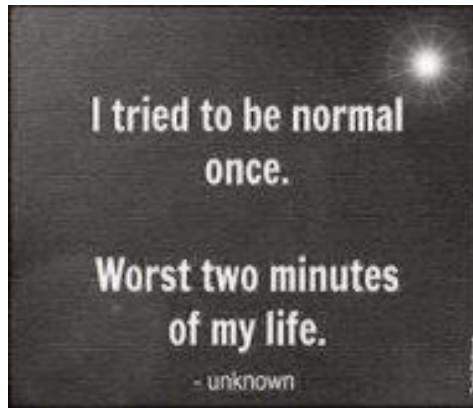
Hat tip: Sunny Bunny.

heartiste.wordpress.com

12. oktober 2014 kl. 22:29

Kommentar: *Ah, Landgaard kjenner meg. Chateau Heartiste er en av mine favorittsider og anbefalt på www.Tranaas.net. Linken viser en scene fra Barry Lyndon, en av mine yndlingsfilmer, hvor hovedpersonen oppfører seg som en drittsekk overfor sin kone.*

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg husker jeg jobbet på studentbar. Man holdt jo på til langt på natt. Jeg fikk ganske god kontakt med en av jentene der, og fortalte henne at vanligvis så føler jeg ingenting. Hun sa at ingenting er verre enn det. Ille når ingenting er verre enn ens grunnpersonlighet.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

16. oktober 2014 kl. 17:53

Øystein Tranås Kristiansen: Dejection (utdrag) Samuel Taylor Coleridge

A grief without a pang, void, dark, and drear,
A stifled, drowsy, unimpassioned grief,
Which finds no natural outlet, no relief,
In word, or sigh, or tear—

My genial spirits fail;
And what can these avail
To lift the smothering weight from off my breast?
It were a vain endeavour,
Though I should gaze for ever
On that green light that lingers in the west:
I may not hope from outward forms to win
The passion and the life, whose fountains are within.

There was a time when, though my path was rough,
This joy within me dallied with distress,
And all misfortunes were but as the stuff
Whence Fancy made me dreams of happiness:

For hope grew round me, like the twining vine,
And fruits, and foliage, not my own, seemed mine.
But now afflictions bow me down to earth:
Nor care I that they rob me of my mirth;
But oh! each visitation
Suspends what nature gave me at my birth,
My shaping spirit of Imagination.
For not to think of what I needs must feel,
But to be still and patient, all I can;
And haply by abstruse research to steal
From my own nature all the natural man—
This was my sole resource, my only plan:
Till that which suits a part infects the whole,
And now is almost grown the habit of my soul.

18. oktober 2014 kl. 21:52

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det er ikke meningen at en organisme skal gå gjennom alt mulig. Skjer det for mye dårlig, må man dø. - Vi blir syke på grunn av mangelen på kroppskontakt og kjærlighet, så pumper vi oss full av en falsk lykkefølelse, slik at vi kan utholde et liv uten kroppskontakt og kjærlighet. Det må være for å leve igjen. Mister man blod, pumper man nytt blod inn. - Naturen er som kvinner flest, hun elsker kun sine glade barn. Sørger du, trekker hun seg tilbake. - De barna som danser og ler, gir hun gaver. Meg har hun tatt alt fra.

20. oktober 2014 kl. 23:01

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det er et slående testament til den menneskelige psykes allsidighet at jeg kan se en zombiefilm, en pornofilm og MMA samtidig uten å oppleve den minste problematikk med dette, dog det er kanskje ikke hva en date etterspør idet man ytrer følgende frasemakeri: "Skal vi se en film sammen?" Kombinasjonen av sex, vold og morbiditet inneholder alt som kjennetegner en allsidig og hel sjel og må på sitt vis oppmuntres på riktig måte, men best av alt er utøvelsen av de indre landskaper.

21. oktober 2014 kl. 03:32

Øystein Tranås Kristiansen: "What do you do with pain so bad it has no redeeming value? It cannot even be alchemized into art, into words, into something you can chalk up to an interesting experience because the pain itself, its intensity, is so great that there is no way to objectify it or push it outside or find its beauty within. That is the pain I'm feeling now. It's so bad, it's useless. The only lesson I will ever derive from this pain is how bad pain can be."

"That's the one thing I want to make clear about depression: It's got nothing at all to do with life. In the course of life, there is sadness and pain and sorrow, all of which, in their right time and season, are normal—unpleasant, but normal. Depression is in an altogether different zone because it involved a complete absence: absence of affect, absence of feeling, absence of response, absence of interest. The pain you feel in the course of a major clinical depression is an attempt on nature's part (nature, after all, abhors a vacuum) to fill up the empty space. But for all intents and purposes, the deeply depressed are just the walking, waking dead." -Elizabeth Wurtzel

23. oktober 2014 kl. 01:35

Øystein Tranås Kristiansen: Har de villeste tanker, ikke bare av intellektuell, men også emotiv art. Til tider er jeg livredd for at noen skal høre eller vite det jeg tenker, for det er som et indre brøl i mitt hode. Heldigvis har jeg forlenget gått under jorden, slik at jeg slipper å stå til ansvar for de forbrytelser jeg begår hver eneste natt. Den foregående natt tenkte jeg ut to instanser, der den ene var en fremstilling av min kjernetese og mine grunner til å legge den frem, og den andre ikke kan sies å være annet enn et personlighetens selvmord. Dette var the buzz rett før jeg sovnet, og jeg maktet ikke å nedskrive det. Om jeg en dag gjenvinner en styrke, eller kanskje endog får en ny form for styrke, skal jeg fremlegge det emotive innhold, kanskje. Det spørs om jeg skal være naturbarn eller faktisk leve blant andre mennesker. Jeg står mellom en serie av slike valg i disse dager.

26. oktober 2014 kl. 02:16

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg drømte om en av disse uforenelige valgene. Nå er det jo slik at jeg synes Jung overdriver dette med drømmetydning, det blir for mye av det gode. Man tar tilfeldig hjernespinne og appliserer sin egen ønskede fortolkning på det hele. Jo mer man fokuserer på en sannhet, jo mer mister man helheten, har jeg funnet. Samtidig ser jeg jo hvordan visse mønstre gjentas gang på gang, så det må være en viss patternert [svært anglisert ord] sannhet.

Virkeligheten har det med å demonstrere seg gang på gang, en drømmeverden likeså. La meg nå fremstille denne drømmen og likevel gi en fortolkning.

Fra notat: Jeg drømte om en stor, stor bille som kravlet gjennom rommet mitt. En pakke smør lå midt på golvet. Den var på vei under sengen, men stanset like før. Jeg skulle slå den ihjel, men våget meg ikke innpå. Så jeg tok et magasin og kastet etter billen. Bommen med god margin. Den vørte det ikke engang. Tydeligvis så symboliserer biller et forfall i livet mitt. Og den var stor. Noe råtner. Dårlige avgjørelser også.

Igjen dette med sukker og smør midt på golvet. Patternert sett må dette være min rikdom. Og insekter av alle slag, som spiser alt jeg har, om så små kattebarn. Denne gangen forsøkte jeg å slå ihjel insektet, symbolet på forfall, men våget ikke. Dette når jeg står overfor dette dilemma, drastisk handling uavhengig av konsekvens, eller forsiktighet. Drømmen indikerer av forsiktigheten ikke vil lykkes. I den våkne verden er jeg lammet. I den våkne verden tviler jeg. Drømmens budskap er klar: Jeg må våge meg innpå den gigantiske billen og slå det ihjel i nærkamp, med alle midler tilgjengelig. Men kan jeg stole på en ubevisst gud? Kan jeg stole på ytre krefter? Jeg kan ikke lenger stole på meg selv. Alle sannheter oppløses og danner et system av galskap - motsetningens lov.

26. oktober 2014 kl. 06:38

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.youtube.com/watch?v=A8yUYRW10M> Pussy the healer! Pussy the redeemer! Sweet, holy pussy! Dette er den opprinnelige religion, og alt annet er løgn. Vi må gå tilbake og dyrke gudinner igjen.

Populærkulturen representerer jo selve gjenkomsten til en ny hedensk tid. Alt man har lært er feil. Alt handler jo om å drepe, lyve, knulle, drepe, knulle, stjele, drepe, og det er dette som vil sette deg fri. Det er en skremmende tid. På en måte er jeg den verste hedning, for alt jeg gjør er jo løgn.

For å sprøyte inn litt naivisme, så synes jeg det er en slags likhet mellom denne karakteren Clay og Naram-Sin i boken min, både av utseende, væremåte og kanskje også idealer. Tror jeg skal skrive et notat på det. Skal også lage et eget filmklipp av den scenen, som ble kuttet av litt for tidlig.

Clay's philosophy about god and religion

A scene from Sons of anarchy, season 6 episode 9. Clay shares what he think about god. He show's the...

youtube.com

26. oktober 2014 kl. 08:49

Øystein Tranås Kristiansen: Det viljesystem jeg har satt opp, sier jo nøyaktig det samme som Clay sier i det klippet. Det første viljen lærte var å spise, så slåss og ha sex.

26. oktober 2014 kl. 08:51

Øystein Tranås Kristiansen: Kvinnens plikt er selvsagt å fryde seg over den flotte, fantastiske fitta si, slik de gamle sumeriske tekster i sin visdom viser oss. Og her sier Stian M. Landgaard at jeg skal legge igjen hjernen når jeg går for å tilbe fitter i tempelet. Broder, våkne opp til sannheten!

26. oktober 2014 kl. 08:57

Øystein Tranås Kristiansen: Å skrive er å skape eksternaliseringen av verdi fra seg selv, man utsletter seg selv for å skape væren. Det er en livsfiendtlig aktivitet for den livskraftige. - derfor er jeg en løgner.

26. oktober 2014 kl. 09:08

Stian M. Landgaard: Du misforstod min mening, broder Tranås. Hadde du vært i stand til å legge fra deg hjernen, ville du simpelthen ha gått inn på alternativmessen og voffet og peset helt til en sjamamma forbarmet seg over deg og gjorde deg til sin kosevalp. Men du klarer ikke å koble av fra din redelighet, som forteller deg at dette egentlig bare er tull. Av samme grunn som du ikke kan omgås vikingene og dunskejgridderne.

26. oktober 2014 kl. 12:33

Øystein Tranås Kristiansen: Kommer tilbake til alt senere, broder. Meget snart, håper jeg.

26. oktober 2014 kl. 21:21

Øystein Tranås Kristiansen: "The real hopeless victims of mental illness are to be found among those who appear to be most normal. "Many of them are normal because they are so well adjusted

to our mode of existence, because their human voice has been silenced so early in their lives, that they do not even struggle or suffer or develop symptoms as the neurotic does." They are normal not in what may be called the absolute sense of the word; they are normal only in relation to a profoundly abnormal society. Their perfect adjustment to that abnormal society is a measure of their mental sickness. These millions of abnormally normal people, living without fuss in a society to which, if they were fully human beings, they ought not to be adjusted." - Aldous Huxley

26. oktober 2014 kl. 21:22

Stian M. Landgaard: "Das Wahre ist das Ganze," sier Hegel. Truth is the whole. I makroperspektiv er alt i en viss forstand sant, fordi det finnes. Selv den mumifiserte finkulturen, som du kaller den, er sann, fordi den finnes og uttrykker et eksisterende anliggende. Det blir opp til de sterke viljers mikroperspektiver å sjalte ut usannhet fra sannhet i enkeltdelene.

26. oktober 2014 kl. 21:33

Øystein Tranås Kristiansen: The statue "Call to Arms" is a bronze statue, which was common of the works by Rodin. It depicts a naked soldier whom appears to be drawing his last ounce of strength in an attempt to lift his sword while a seraphim-like creature hovers above him, raising her voice in a rallying cry with her balled fists towards the sky. All this is displayed on a base that looks a lot like rock in that it is rough, uncut and unsculpted. The agony the soldier is going through is very vividly depicted with his body contorted in an unnatural position as he twists his torso back to try and lift his sword one final time. The soldier's head is tilted back appearing as though he is releasing a cry of tormented agony and exhaustion. Every muscle on the man's body is sharply defined with the use of realistic shadows created by varying color tones in the creases. A focal line can be drawn starting at the tip of the sword which is driven into the ground, following the sword up his arm, along across his torso with his other arm, and finally pointed right at the spiritual figure by his shoulder. The angelic figure, which represents the spirit of the battle among other things, is crafted with no less precision than the soldier, with a look of electrifying passion on her face. Her wings are extended halfway back and halfway out, as if she were in mid flap, hovering over the soldier as she raises the soldier's spirit for one last fight.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

27. oktober 2014 kl. 00:09

Øystein Tranås Kristiansen: Angående drømmen og dets kiven, det er det store spørsmålet jeg står overfor. Seksualiteten er min store drivkraft, det er den som har åpnet nye områder i mitt sinn. Den fyller meg med angst, ja, men uten, hva er jeg? All krigerskhet, all vrede, all lidenskap, all følsomhet, skal det stilne? Og for hva? Angsten fra barndommen raserte meg på måter ingen kan forstå er mulig, men det er ikke rettferdig for meg å straffes for det. Det var ikke jeg, ikke min skyld. Jeg er livredd for å kastreres, bli en brillete deigenerd, miste alt av det som utgjør meg. Men livets styrke løper ut, og monsteret, det fryktelige monsteret ruver over meg. Jeg skriver dette som et testament til det valg jeg tar. Hvordan kan jeg fortsette denne lidelsen? Og hvis jeg skal få den til å ende, hvordan kan jeg utslette meg selv på denne måten? For det var ikke meg. Ikke min skyld. Å, onde skjebne, alt har du tatt fra meg, men selv i helvete må man velge sin straffedom. Den motbydelige billen, skal den fortære meg? Hvilke våpen er det egentlig som er igjen? Hvordan kan monsteret bli helt igjen. Hvordan kan jeg frigjøre meg fra den straffedom hvor alt nå går i oppløsning. Jeg står utenfor meg selv og ser det forfalle. Kropp, hode, følelse, lidenskap, minne, mitt unikum, alt dette faller bort. Jeg har grått så lenge nå, men ingen mamma kom. Jeg er i den delen av skogen som er for syke dyr, og der får ingen andre gå. Skal jeg ha mot nok til å falle i absolutt mørke, og håpe at det er en morgendag også i avgrunnen. Eller skal jeg la meg løfte av noe som ikke er meg, ikke kan være meg, er en fiende av alt det jeg er. For selv nå gjenkjenner jeg den fremmede og hans voldsmakt mot meg. Tro ikke at jeg ikke ser deg. Tro ikke at jeg ikke vet. Det var en tid da de pisket meg da de stod der i flokk. Nå sier de at de skal hjelpe meg. Å, kunne jeg bare drepe, bli fri. Slå meg ut. Flukten går innover, og jeg står gudløs, venneløs, morløs igjen. Den eneste hvile er tung søvn, det eneste opphold er kaklende støy, og for hver gang vet jeg at mer av meg har dødd, at nå er nok et slag tapt. Hvor skal monsteret finne sin hvile? Jeg har valgt liv, og med det inferno. Jeg har valgt meg selv, og med det ensomheten. Jeg har valgt styrke, og med det den største byrde. For hver pol må fylles, og når jeg ser hva jeg er, hva det er blitt til, er det som de største porter åpner seg og en skrekkelig elv kastes mot meg. Jeg er summen av guder og mennesker, synlig og usynlig, et konsentrert punkt av mange knyttneveslag. Men det var ikke meg. Aldri meg. Jeg måtte bare velge. Jeg var den rike blomst som ikke fikk vokse opp, som stod på fattig jord, og jeg har levd i galskap over min arv, over min bekomst, langt, langt over min tid. Frigjørelsen av spenn er en fryktelig kraft, men kan mine never vende polene fra hverandre atter? Knusende makt, du styrke, som jeg kjenner i disse veggene i underverdenen, idet de klapper sammen over meg. Ikke kvalt, men knust, det fikk være min skjebne. Blodet løper langsomt i mine årer, og der inne kverner det, kverner det, og vil ut.

27. oktober 2014 kl. 04:08

Øystein Tranås Kristiansen: En tung sky av tungsinns, oppløsende sorg der det som drypper vekk er meg, en hvileløs slange i mitt indre. Dette er hva livet beløp seg til. Jeg har ikke engang krefter til å skrike, og den synlige verden tillater det heller ikke. Jeg har ikke krefter, hadde jeg bare hatt krefter. To decennier med dårskap har innhentet meg. Gudenes straffedom er klar, i himmel, i slange, i jord, og jeg greier ikke vri meg løs fra tornene omkring meg. Bønn: Å satan, du evige meg, hadde jeg bare hatt fienden i neven som spedbarn, knust hodet mot en betongvegg så hjernemassen skvulpet. Hadde jeg bare hatt rikdom, kjærlighet, frelse. Langt der unna i fjerne land hadde de det. Dø, dø, dø, for å bli født påny. Rens meg fra dette nærvær, dette fotavtrykk i mitt indre. Jeg tåler ikke noe menneskes innflytelse over meg. I dine råd ser jeg din ondskap, i din velmenthet ser jeg dolken glimte. I de plikter du pålegger meg, ser jeg min slavelenke og endelige død. Jeg advarer deg her og nå, hold deg unna. Ingen står der jeg står, ingen ser det jeg ser, ingen balanserer kreftene slik jeg gjør. Kom bare ikke her. Du kjenner meg ikke. Du vet ikke hva jeg er. Men det var du som slynget meg ned til dette. Jeg har sett de gale gni hodet langsetter en vegg, og det var en mild form for galskap. Fri for mennesker inn i gudenes verden, fri for former, mening og forstand. Og jeg kan ikke engang skrike. Et kort liv mot solen som aldri kom, så, den langsomme død. Når alle byggverk står ribbet igjen, hva kan da leve? Og jeg er tom. Med barnets evige likegyldighet skal jeg la meg føre ned pølen. Fri fra menneskers verden, fra menneske og menneskeverd. Kanskje en dag står jeg der, en kjempe med gorillaarmer, ravende, kavende, bankende i veggene, ryster alt og drar deg ned. Men nå, tom, den dype søvn. I morgen heksens kaklende latter. Overmorgen, du aldri sette, jeg priser deg, ber deg reise en sol.

27. oktober 2014 kl. 04:32

Øystein Tranås Kristiansen: Eminems sirkus-freakshow varte i lange tider, og mitt har såvidt startet.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

27. oktober 2014 kl. 04:33

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg husker at da jeg først kom til Tromsø, var det både et politidrap (dvs en politimann som faktisk drepte noen) samt en annen galning som drepte en eller annen i et hus. Sistnevnte ble funnet i forkommen tilstand på gaten, sikkert bablende og lallende, og en kvinne som var involvert, sa at hun hadde følt en enorm omsorg for denne mannen. (De slutter aldri å ville føle) Hva om en kvinne kunne følt slik en omsorg for meg, uten at jeg behøvde å drepe noen? Men det er akkurat det. Monsteret har sin skjebne og sin monstergjerning å følge.

27. oktober 2014 kl. 10:47

Øystein Tranås Kristiansen: Lykke er handling, sier Aristoteles, og da slår det meg at avgrunnsteori er tanke som ikke finner sin utøvelse. Analogiseringen eller utledningen, rasjonaliseringen eller definerer er ikke ønskelig eller ikke mulig å utøve. Min antakelse at det var den fulle følelse, var altså feil. Tanken er innesperret, og følelsen styrtes ned.

28. oktober 2014 kl. 11:25

Stian M. Landgaard: Det var en spesiell tid, tidlig 2009. Jeg kjørte buss forbi Hansjordnesbukta, skulle til Ida, bare kort tid før trippeldrapsmannen ble pågrepet der, rantende og ravende. På TV litt senere så vi nyheten om drapet. Politidrapet var fremdeles friskt i minne, og Tromsø følte med ett mindre trygg. Behovet for alfamenn var større.

28. oktober 2014 kl. 12:26

Øystein Tranås Kristiansen: Lite visste man da at tidenes omega hadde satt foten ned i Isbyen.

28. oktober 2014 kl. 12:38

Stian M. Landgaard: Du skulle hatt deg en skikkelig dyr klokke fra Omega. Agree & amplify, ikke sant.

28. oktober 2014 kl. 12:40

Stian M. Landgaard:

Stian M. Landgaard sitt bilde.

28. oktober 2014 kl. 12:41

Øystein Tranås Kristiansen: https://www.youtube.com/watch?v=d0FdN_ucZZA Jepp. Dette er damene jeg dater for tiden. De har laget en sang om meg.

Girls Aloud - Models | Ten: The Hits Tour 2013 (Full HD Interlude)

Full version of Girls Aloud's 'Models' music video,...

youtube.com

28. oktober 2014 kl. 13:55

Øystein Tranås Kristiansen: Huff, massiv paranoia pga at noen har logget inn på facebooken min fra Mandal. Måtte skifte passord. Håper ikke Invictus ble skadelidende. Men personen brukte Windows 7 og Firefox som meg, så velger å tro at det var en fuckup, falsk alarm.

29. oktober 2014 kl. 11:14

Øystein Tranås Kristiansen: Uavhengig av melt downs og uverdigheter, får forsøke å gjøre noe videre, om jeg kan roe nervene. Hovedsakelig noe smålig snakk, siden jeg ennå ikke er mann nok for min store oppgave. For å skape et bilde, min melt down kan lignede med en av disse androidene i en syttitallsfilm, eller en superdatamaskin i en science fictionbok av Erik Martenson. Når androiden dør, eller et monsteraktig virus inntreffer, vil automaten tale i tunger på stadig mer erratisk måte, inntil det blir stille. Alt materiale blir veltet opp. Men ikke engang det fikk være min død, for jeg dør mange ganger, en gang for hvert lag av sannhet, antakelig. Jeg vet at jeg skal erfare en gudeverden, jeg gjør det allerede. Spørsmålet er bare om jeg kommer utav det med et helt sinn, som menneske. Jeg er sterk, jeg vet det. Alle andre jeg kjenner hadde vært døde på dette stadiet. Men jeg er en kriger, og det er ingen grense for min styrke. Jeg vandrer steder, jeg ser ting du aldri vil se. Jeg er noe du aldri kan være. Min skjebne er den forunderligste. Kanskje vil jeg engang komme tilbake fra denne spøkelsesverdenen og stå blant dere igjen.

6. november 2014 kl. 19:16

Øystein Tranås Kristiansen: Det verste er at jeg ikke har fått loggført alle mine stadier, siden jeg ikke har kunnet røre tastaturet. Frykter dessuten en infiltratør, noen som kan ha hacket Facebook og skadet Invictus. Men uavhengig av denne frykten, peiser jeg videre. Jeg kan ikke gå forbi en pensjonist med brodd på stokken, uten å frykte at han vil stikke meg i øyet med den. Da jeg gikk forbi noen småjenter på halloween, lyste de på meg med en lampe. Jeg fryktet at dette kunne være blendende laserlys. Om jeg står på bussen og må ta på et håndtak, ser jeg for meg at det veller opp med skabb og insekter. De mørke tankene har durt avsted, som et høyttaleranlegg med for mange ampere drivende gjennom seg. Nå! Det får bli materiale for en annen gang. En biografi, kanskje. Jeg vet ingenting mer av hva jeg bør gjøre.

6. november 2014 kl. 19:24

Øystein Tranås Kristiansen: I går kollapset jeg i angst på golvet. Jeg kunne bare hyperventilere og etterhvert gråte. I to timer lå jeg slik, tror jeg, samtidig som det var folk på kjøkkenet bare noen meter unna. Det var umulig å komme seg opp, jeg følte meg så svimmel. Alle mine håp var brutt, jeg trodde min frelser var blitt fratatt meg og at den ville ferd nedover skulle fortsette. Etterhvert klarte jeg å karre meg opp i sengen. Jeg trenger ikke dop for å få visjoner. Jeg blir som en indianer eller sjaman som bryter ned kroppen for å komme i kontakt med gudene. Kortisol og et system som har gått amok vil gjøre det med deg. Det er interessant, dette mellomstadie jeg er i, vekslende

mellom avgrunnsteori og symbolisme. Enhver form blir brutt ned i Nihils favntak, men av og til kommer bildene strømmende. Jeg vet ikke hva jeg tror lenger. Jeg våger ikke å ha noen dømmekraft. Forlengst har jeg overlatt meg selv til skjebnen. Sykt nok har jeg stått utenfor meg selv og betraktet meg selv og mine tanker fra utsiden gjennom en slags hvit hinne, en snø som dekker hver del av tilværelsen. Når det er slik, blir enhver tanke uviktig, jeg greier ikke feste meg til noe. Men så kommer mitt gamle jeg tilbake, monsteret, krigeren. Fortsatt smir jeg mine renker, som en gal dvergisk smed som skal fange sin Fenrisulv. Lenken blir til, blir til, og når det fester seg rundt din hals, vil du være bundet til dommedag.

6. november 2014 kl. 19:37

Øystein Tranås Kristiansen: I sengen kom visjonen til meg. Det var en rekke bilder som manet seg frem, nå som jeg var på mitt mest reduserte. Urtidsapparatet hadde nok slått inn, en viljeremanent. Bildene var i en slags brunfarge, det, og etterhvert i svarte konturer. På et tidspunkt tenkte jeg det var nok, og forsøkte å reise meg, men da ble bildene rasende. Så de fortsatte, til jeg hadde mottatt ... vel, denne strømmen fra et indre. Jeg viser nå til mine notater, som jeg tillater meg å pusse litt på.

6. november 2014 kl. 19:40

Øystein Tranås Kristiansen: Visjon: Jeg ser et kvinnebryst, en trollkvinne som rir en elefantmann en mann med ansikt som en elefant, noe jeg ikke husker, noe maskulint. Nå husker jeg det. En revnende kløft, etterhvert med en hvit, uklar menneskeskikkelse svevende over, hender og føtter ut, revet i to. En hulegang formet som et skjeletthode. Stalagmitter som dryppende huggtenner fra huletaket. (dryppende nedover, hovedsakelig.) Jeg ser en mann i en stor bjørnefell over hodet, trekkene skyggelagt, men en mektig kriger. Bildet flytter seg. Jeg ser et ulvegap på hans hode. Et merke han har på hodet. Jeg ser en drage vaktende en gullskatt, snodd rundt denne skatten, tror jeg. Den eneste usikkerhet jeg har med visjonen, er om krigeren eller dragen viste seg først. Dragen vender seg mot meg, åpner gapet sitt. Jeg ser endeløse folder åpne seg, en endeløs ferd gjennom folder, roseblader, en vagina, inn til et øye. Øyet fremtrer i ulike former, stylisert våkende, tilhørende et dyr. Jeg forsøker å røre meg fra leiet mitt, reise meg, og øyet blir sint. Bildene blir mer fiendtlige. Jeg ser en urtidsulv eller hyene, som fra istiden. Jeg ser en maske hvor tungen renner ut. Til nå har bildene vært i denne brunfargen, tror jeg, mulig med litt variasjoner med foldene og huleskallegangen. Bilder fra urtiden kommer til meg. Jeg ser en måneskive skli over mørke silhuetter, vi er under denne måneskiven, i tidløse, evige landskaper, som flere skikkelser, antakelig.

En uovervinnelig stor måneskive på mørk himmel over mørk silhuett. Tilsist ser jeg en fugl lette i et enkeltbilde. Jeg tror brunfargen gjenkom ved dette siste bilde.

6. november 2014 kl. 20:04

Øystein Tranås Kristiansen: Som sagt, jeg er i Nihil, men jeg skal våge å fortolke noe av dette. Det er jo en viljeremanent som strømmer opp når jeg er på det mest nedbrutte. Hvis bildene sier noe ... noen av bildene er tydelige, andre ikke. Men de virker å representere hver sin sannhet, hvert sitt moment. Kvinnebrystet jeg så initielt, forbinder jeg med min mor og det moderlige. Det er jo slik en steinaldermann ville tenkt det. Den ridende trollkvinnen må være mitt forhold til kvinner generelt, og den vanvittige seksualitet som har ridd meg, hvor selvet blir redusert til dette umælende elefanhodet, et dyr i hjelpeløshet. Kløften er meg revet i to, kanskje mellom dette moderlige og det ville. Forøvrig er det interessant at visjonen har dratt meg helt tilbake til urtiden, det viser hvor dypt jeg har gått, og visjonens viktighet, antakelig. Løsningen viser seg i denne hulegangen som skjeletthode. Det er her hemmeligheten ligger, et farlig sted, forbundet med død men kanskje også gjenfødelse. Mitt totemsted, antakelig. Krigeren med bjørnefell er på mange vis selvforklarende, selv om han kanskje har sin egen kryptikk. Jeg er sterk, jeg kan greie av med prøvelser. Krigeren har dette ulvemerket på hodet, så det er snakk om både bjørn og ulv. Dragen vokter denne skatten. Er dragen en del av hulen? Og bør krigeren søke å drepe dragen? Gullskatten representerer en salgs rikdom som er bevoktet. Så kommer denne ferden gjennom, vel, en vaginakanal. Igjen har vi gjenfødelse, døden. Er dette dragens skatt? Det mørke jeg har tilegnet meg? Så dette vaktende øye, nesten som ringenes herre. En skapning der inne, hva det representerer, vet jeg ikke. Meg selv, en ytre kraft? Jeg fikk ikke lov til å avbryte visjonen, når det hele ble for vanskelig å bære. Da ble jeg advart. En sint ulv, kanskje en variant av krigerens merke. Jeg blir truet. Denne morbide masken. Så dette tidløse landskapet. Er dette den sannhet jeg skal råde over? Denne mektige måneskiven, er det visdom? Den lettende fuglen kan jeg bare se på som et guddommelig bilde. Et varsel om død eller guddommelighet.

6. november 2014 kl. 20:03

John Olav Oldertrøen: Høres ut som om du er temmelig nær et sted jeg selv har vært. Det var ikke noe godt sted. Om jeg skulle driste meg til å foreslå noe ville jeg sagt at du burde karre til deg det du kan komme over av kroner og straks dra til en tropisk strand og begå hedonisme før du ramler ned i et hull det tar år å komme seg opp fra, om du i det hele tatt kommer deg opp.

7. november 2014 kl. 13:09

Roar Sørensen: I virkeligheten er nok alle disse drømmene og visjonene bare noe synaptisk krøll, dessverre. Noe som skjer i brøkdelen av et sekund. Noen nerveforbindelser som kanskje er litt usikre på hva de skal foreta seg siden deres herre sover.

Men slik de religiøse gjør, kan man selvsagt tolke slike biologiske prosesser som man ønsker.

Og er det noe man ønsker, så er det nettopp det.

9. november 2014 kl. 08:55

Øystein Tranås Kristiansen: Var i ferd med å gi et tilsvarende, men var ikke istand til det. Er ikke viktig uansett. Symbolisme: For naivt. Rasjonalisme: For overfladisk. Avgrunnsteori: For dekadent. Den ensprede, singulære rasjonalisme er ikke noe for meg. Det er alt.

15. november 2014 kl. 00:29

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm. Fra erratiske notater, derav elendig gjengivelse: Jeg konfronterte en blond alvedame i en shrine, eller et lite, hvitt tempel i grønne omgivelser. Hun hadde begått forferdelige forbrytelser. Hun hadde drept de hun ikke skulle ha drept. Både alver og mindre skapninger. Jeg overvant henne i kamp, men det var forbudt å drepe henne. Det var et råd som var absolutistisk, det var forbudt å drepe, uansett. Kanskje med mindre rådet var enstemmig. Satt over henne. Hun var veldig vakker. Jeg slo henne bevisstløs. Klemte rundt halsen for å holde henne nede. Slo henne på haken. Måtte bruke mange slag. Det var fryktelig. Gradvis, for hvert slag, mistet hun bevisstheten. Da hun var bevisstløs, raket jeg av henne håret, og kanskje vansiret henne på andre måter, slik at alle skulle se hennes forbrytelse. Slik ville hun kunne bli dømt av rådet. Da hun våknet, var hun underkuet. Hun spurte om tiden vi hadde kjent hverandre før. Jeg advarte henne om at jeg kom til å drepe henne dersom hun prøvde noe. Og at jeg da ville være rettfærdiggjort i å gjøre det. Men hun hadde på sett og vis mistet evnen til å gjøre noe, selv da jeg snudde ryggen til. Hun snakket om tiden vi hadde hatt før. For lenge siden. Da vi var venner. Hun spurte hva jeg skulle gjøre, og jeg sa at jeg lette etter the book of Magus. Bli den største trollmannen. Den største trylleboken. Så jeg var altså en trollmann (Jungiansk skikkelse som står for individuering). Så da kastet jeg altså det trylleformularet ennå, eller likte det. [?] Magic missile (referansistisk fra rollespill), ennå, fastslo hun. **[Her er jeg jammen usikker på hva jeg mente. Det er mulig**

trylleformularet het ennå, og var likt denne Magic missile fra D&D. Skrev antakelig hele saken i ørska.]

Det var et mindreverdige trylleformular. Jeg sa ja, og da lo hun sørgmodig og hjertelig. Hun kjente meg jo fra barndommen Hun sa hun skulle flykte langt avsted. Gå i eksil. Jeg hadde vunnet. Vet ikke hvem som fryktet det, men unngå dødsdom fra rådet. Hun dro fra tempelet. Jeg vedble i området. To andre alver kom. Da hadde hun funnet totemdyret sitt, en svane. Den hadde mistet fjærene, nå som hun hadde mistet håret. Men hun snudde om på det. I tempelet sa hun at noen hadde angrepet totemdyret hennes. De to andre alvene ble sjokkerte på grunn av det. Tror det var mann og kvinne, men vet ikke sikkert. På den måte skjulte hun forbrytelsen sin, for hennes vansirelse markerte henne som skyldig. Jeg sa at hun løy. At det var jeg som hadde raket av henne håret, og at det var derfor svanen var uten fjær og hang der med brukken nakke (slått bevisstløs) Alvene trodde på meg. De var veldig vantro og sørgmodige, men trodde på det. Alvekvinnen var søsteren deres. Forbrytelsen hun hadde begått, krevde at alle skulle drepe henne. Det var en av rådets regler. Jeg husjet dem ut i forvirret tilstand da de skjønnte hva som hadde skjedd. På veien ut spurte den ene, kvinne, om vi ikke skulle drepe henne. Slik var rådets lov. Jeg sendte dem derfor ut for å varsle rådet, slik at alvekvinnen kunne gå i eksil. Jeg sparte altså livet hennes. Slik endte drømmen. Husker ikke om jeg snudde meg og så alvekvinnen i en beseiret scene, men forestiller meg det.

- Drømmen før det innebar at jeg kjøpte en hvit katt fra en tidligere eier. Den var syv år gammel. Den var en bevisst skapning. Jeg sov ved et leirbål, kanskje før jeg skulle treffe alvekvinnen. Til og med hintet av forbrytelse, gjorde at den bevisste katten, som snakket med mannsstemme, hevnet seg ved å bite seg fast i hånden og sparke og klore den. Jeg kunne altså ikke tenke negative tanker eller planlegge noe mot dette kattedyret, uten å få straff.

15. november 2014 kl. 00:44

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det slo meg at grunnen til at kvinnen elsker adonisen, er fordi hun elsker hans kraft på et eller annet område, eksemplifisert av gitarhelten eller styrken til ungdomsforbryteren på moped. Adonisen representerer den ukontrollerbare mannlige kraft, som kvinnen vil tøyse. Farsskikkelsen på sin side, representerer trygghet, støtte og ressurser. Med adonisen får man tilgang til denne utøvende, naive kraften, med farsskikkelsen får man tilgang til sikkerhet. Men legg merke til at ingen kjærlighet er betingelsesløs. Når medlidenhet ikke kommer uten forbehold, gjør iallfall ikke kjærligheten det. Nå må man kanskje si at medlidenhet kanskje er en avansert form for Eros. I begge disse tilfeller ser vi at mannens ressurs er festet utenfor seg selv i form av kraft eller trygghet. Videre, kvinnens verdi er festet på henne selv. Morsskikkelsen for den

følelsesmessige trygghet hun kan indusere, lolitaen på grunn av sin reproduktive evne. Her er også et av tilværelsens paradokser. Kvinnen, som i seg selv er karakterløs, måles utifra verdien på sin karakter. Mannen, som i utgangspunktet er hjelpeløs, måles utifra sin evne til å bemektige seg ute i verden. Dette fordi kvinnens karakter skapes av mannen, og fordi mannens styrke skapes av kvinne[n]. Slik løper trådene sammen, og ve den som ikke har en god skjebne.

15. november 2014 kl. 02:51

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Her sitter jeg, likegyldig til skjebnen og stjernenes berøring. Passerte kanten, nå svever jeg over avgrunnen, nøler over avgrunnen. Hvilken makt på jorden kan redde meg? Slike dype tanker har nådd meg, og jeg har ingen stemme mer. Slikt et hulrom jeg bar på, alle årene ble slukt i gapet jeg bar i mitt eget bryst. Nå, tettet med leire, en grå golem uten en munn. Men fortsatt hører jeg englevingene rasle, fortsatt berøres jeg av den stjernespekkede hånd. Så mange strenger gudene spilte på, nå skal musikken hvile. En tunge, lepper, en munn, det får være alders arbeid, og tidsaldrene arbeider uavlatelig.

17. november 2014 kl. 02:27

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det er ingen tid etter dette, så jeg bønnfaller, gjør deres smerte stor! Ta deres håp og legg dem i lenker. La meg arve morgenen og la mørket falle over dem, de andre. Forbannet være dem, de andre. Riv dem sønder og la meg slikke kraften i deres hjerteblod. Hevn, hevn, hevn, hvem skal hevne meg?

17. november 2014 kl. 02:43

John Olav Oldertrøen: Jeg aner et underliggende ødipuskompleks her, og jeg finner følgende underholdende: "kvinnens karakter skapes av mannen, mannens styrke skapes av kvinne". Jeg sa underholdende, men det er ikke mulig å tilslutte seg en slik kausalitet, for i det du sier ligger det presumptivt og bombastisk fastslått at selve livsdriften springer fra en multifasettert kvinnelig guddom som Den ubevegelige Beveger. **[Kan ikke huske å ha sagt noe slik. Det holder å si at kaos er uten karakter, og da må kvinnen som naturkraft være det også. I den grad vi kan snakke om en første eller ubevegelig beveger, kom kaos før orden. Mannen fødes og får sin styrke av kvinnen, og formgir hennes karakter. Det er ikke uten grunn at sånær alle kvinner du møter mener nøyaktig de samme tingene.]**

Forøvrig: Man klarer ikke å slå noen bevisstløs ved å hamre løs på kjeven deres. Du påfører dem bare smerte, ergrelse og tårer.

Imidlertid vil jeg tilkjennegi min fulle støtte for følgende:
ve den som ikke har en god skjebne

17. november 2014 kl. 13:14

Øystein Tranås Kristiansen: Ble utalfaet idag av en gutt som var 7-8-9 år gammel. Jeg gikk forbi ham på bussen, og han sa noe til meg fra setet. Jeg så på ham lenge, lurte på om jeg kjente ham på et eller annet vis. Hva? spurte jeg ham. Han så ufortrødent opp på meg, og gjentok: Gi meg high five. Folk rundt meg på bussen fulgte med. Jeg ga ham et veikt klaps på hånden og gikk videre. Den irakiske gutten på 12 var problematisk for meg, men nå går det knapt an å synke lavere. Jeg har skjegg og greier, likevel syntes denne gutten at jeg var ufarlig nok til at han kunne leke seg med meg. Han har nok en sterk far.

20. november 2014 kl. 22:44

Ken Hansen: Tenk om det er slik at tanker er alfaens kryptonitt?

21. november 2014 kl. 08:13

Øystein Tranås Kristiansen: Hadde man ikke vært noe, hadde man vært noe annet.

22. november 2014 kl. 02:21

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm (også dårlig gjengivelse pga erratisk notat): Jeg var på vei hjem, til et hus, gikk ned gaten, fordi jeg skulle skrive ned en sannhet eller skrive en bok. Dette var veldig viktig for meg. På veien begynte jeg å stige opp i luften og fly, men det var ingen positiv ting. Jeg tenkte at jeg måtte være svært syk eller beruset for at dette kunne skje, at jeg kunne forestille meg dette. Jeg forsøkte å ville meg ned til bakken igjen, men det var umulig. Jeg skjønnte jeg var i en illusorisk tilstand, men det var umulig å bekjempe. Så jeg fortsatte å stige til jeg eller scenen var borte. Da det kom tilbake, var jeg i huset. Et barn var blitt født. Jeg vet ikke hva som hadde skjedd med moren. Hun var enten død, syk eller borte. Barnet var tydelig resultatet av den sannhet jeg skulle komme frem til. Men det var vanskapt. En kvinne hadde tullet det inn i et klede,

slik at man ikke skulle se ansiktet, som det var noe galt med. Barnet var døende. Kvinnen visste faktisk ikke om det fortsatt var i live. Hun advarte meg mot å fjerne kledet. Jeg så det ene øyet til barnet. Det var i live, men øyet var trøtt og tomt. Det inneholdt ikke noe. Jeg ville fjerne kledet, og startet å tulle barnet ut. Jeg tror jeg så ansiktet til barnet, men da var det dødt. Det siste jeg husker er at jeg lå ved siden av det i sengen og holdt en død barnehånd i min egen. Jeg våknet liggende slik.

22. november 2014 kl. 02:46

John Olav Oldertrøen: Kan ikke trykke "liker" på den, men dette var en fin gotisk horrorscene, med en dæsj heroinnoia fra "Trainspotting".

22. november 2014 kl. 11:11

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Husker lite av denne drømmen, siden jeg bare lå i ørska lang tid etter. Jeg var i en skog sammen med noen, antakelig en større gruppe. Vi drev med noe viktig. Plutselig kom en kjempe frem. En slags storvokst mann med barnlige trekk. Han velter trær da han kom, og kastet dem mot oss. Jeg forsøkte å forhandle med denne kjempen, som var aggressiv og truende. Det viste seg at han samlet på ulike skapninger, som han puttet i en slags kassettpiller. Han sa at han ville ta meg til fange, og for å vise at han kunne gjøre det, spilte han av kassettpilleren et lite øyeblikk, og en hvit hare kom ut. Han løftet denne haren etter bena og sa han kunne gjøre det samme med meg. Her blir detaljene uklare, men en kvinnelig kraft intervenerte. Kjempen ble kjærtegnet og holdt av ulike nymfer, og jeg gikk frem og drepte ham med et stikk i halsen. Jeg spilte av kassettpilleren, og mange slags skapninger kom ut. Det ble klart at det var andre skapninger fanget av andre kjemper i en borg. Sammen med de nye skapningene var vi mye sterkere enn noen av dem, og vi begynte en målrettet ferd hvor vi jaget og drepte kjemper nådeløst, alltid på vei mot denne borgen.

24. november 2014 kl. 17:17

Øystein Tranås Kristiansen: Detaljene er ganske uklare. Det er også mulig jeg kun spilte av kassettpilleren og friga skapningene, og at det var disse som nå jaget denne kjempen som nå var redusert til et jaget bytte.

24. november 2014 kl. 17:21

Øystein Tranås Kristiansen: Giant

To see a giant in your dream indicates a great struggle between you and your opponents. You are trying to overcome an overwhelming obstacle. Alternatively, a giant symbolizes an issue, a person or a feeling that is dominating you. You are having an inferiority complex.

24. november 2014 kl. 17:29

John Olav Oldertroen: Fastholder den mulige tilstedeværelsen av et immanent ødipus her ...

25. november 2014 kl. 09:58

Øystein Tranås Kristiansen: Det er interessant dette med musikk. Jeg har alltid vært av den mening at folkevettet og den gjengse oppfatning, nær som den er med livet, nødvendigvis må favne visse av livets kjensgjerninger. Enhver sannhet som har vært en sannhet, er delaktig i sannheten og må tas hensyn til, med andre ord, enhver gud og enhver tid har vært nødvendig, og er i seg selv sannheten om verdensåndens voksende tre og dets mange forgreninger. Hvis vi ser på anakronismen om Neros felespill idet Roma brant til grunnen, og bandets spilling på dekk mens Titanic var i ferd med å synke, er det i disse beretningene innforstått at i visse situasjoner kan eller bør man ikke spille musikk, og at det i motsatt tilfelle ville være et vitnesbyrd om menneskelig dårskap eller galskap. Med andre ord, i nødens stund bør man ikke ty til kunsten sålenge det er en kamp som kan kjempes. Samtidig er det ingen som ville laste den allerede dømte i å lytte til musikk idet dødens øyeblikk nærmer seg, forbryteren som går til galgen og som i folkeeventyret spiller fele, den som synger en siste sang i mørket før det er slutt. Svært få laster noen for bruken av musikk som atspredelse, bortsett fra innen visse religiøse regimer hvor en annen type følelse er gjeldende. Derfor skulle man tro det var et skille, mellom utøvelse av vilje i virkelighetens verden - den virkelige kamp, og kunstens eskapisme. En slik oppfatning virker legitim ved første øyekast, men er feilaktig. Musikken er og har vært nært forbundet med utøvelsen av krig, fra grekernes fløytespill til oppildnelse av hoplittene, napoleonstidens krigstrommer for å sette mot i bondemassene væpnet med muskett, de tyske marsjer og jihadistenes konstante messing til lyden av skudd og ladegrep. I slike tilfeller er musikken slett ikke flukt og likegyldighet mens brannen raser, men oppildnelsen av en brann. Dette fordi musikken i seg selv representerer dannelsen av mønstre og form med ørets sanseapparat, et annet utslag av viljens utøvelse. For skapelsen av enhver struktur og ramme og det innhold som pøses deri, hva annet er vel det enn skapningens vilje, virke og liv? Blant de visuelle kunstarter er tilfellet det samme, innen malekunst og skulpturering er det den visuelle form, et

mønster av skjønnhet som gjenkommer. Jeg kan derfor ikke tro på Schopenhauers tanke om kunsten og estetikken som en flukt fra den lidelse viljen forårsaker, når denne estetikk er intet annet enn et utslag av vilje. Selv i vår lidelse og forsakelsen av alt annet, unnslipper vi nemlig ikke oss selv og vår spesielle tilbøyelighet, og det naturinstinkt som faller seg naturlig for vår typus, fremkommer nå som bilde eller lyd, for araberer som pompøse marsjer, for Italieneren med sopranens tynnskingrende melodrama og for germaneren med Wagners scenespill. Også kjærligheten er bundet til musikk, kanskje som en annensidig ladning, en forbindelse mellom libido og makt i viljens egenart i henhold til en motsetnings lov, selv om nå dette er en tanke jeg strever med. Alle de store kjærlighetsdrama må ha en sang, hvis ikke var de ikke store nok. Tristan og Isolde, Aida og Radames, og hva annet er vel sonetten, diktet og sceneverset enn en annen type sang i Romeo og Juliet. En forsterkning av kjærligheten, altså, en forhøyning av viljens kraft. Men ve den beiler som lytter til en ballade mens hans utkårede blir kurtisert av en gorilla eller grobian, eller den helt som spiller dataspill mens krigen raser. Alle gaver kan misbrukes, for hvis ikke var det ingen gave, men et slavebånd, og kunsten er det frieste gave av dem alle, en gudinne med fortegnet: "Gjør med meg som du vil." Jeg vil vise til den gudsbenådede idiot Varg Vikernes, rettere sagt, idioten i gudeverdenen og hans tekst: "Many hours of music, many drops of blood," hvor forbindelsen mellom musikken og strid favnes. Og slik er det jo. Mitt personlige inferno har utløpt seg fremfor alt gjennom musikken, og de mange, mange timer med sanger, om strid, raseri og kjærlighet, og det går mer og mer opp for meg at dette ikke er en frasigelse av viljen, men et uttrykk for en sterk vilje. Hva er vel bedre enn en bønn om krig og kjærlighet? Selv nihilistene har sine sanger, men da er det snakk om overgivelsen til sorg og melankoli, et uttrykk for det ønske som ble kortet av, hogget av, men fortsatt er det et ønske. Velsignet er den sørgmodige, for han ønsket så sterkt og så mye, han ønsket så mye at han må dø. Den sanne nihilisme må altså finnes innen den buddhistiske og hinduistiske tradisjon, som søker fornektelsen av selv selvet, hvor man søker seg tomhet og en avstand til alle tanker, en utøvelse av det kristne himmelrik på selve jorden og en oppløsning av enhver form, ikke gjennom møtet av kraft, men frasigelsen av kraftfull utøvelse. Gå til steder der det spilles sanger, gå til steder der bilder felles ned, gjør det, og en del av livet skal fortsatt berøre deg, selv ved livets grense og i stunden hvor alt tar slutt. Kanskje en dag vil det synges sanger om min store ensomhet, for jeg vil heller lide og gå under i et inferno, et uttrykk for en guds tragedie, fremfor å oppløses i den død de kaller fred. - Ja, heller vil jeg gråte meg selv til døde. I en tåre er mange ord og vers, og de blir alle borte når tåren tørker inn.

28. november 2014 kl. 03:03

John Olav Oldertrøen: Hm, holder herren på å anlegge mullahskjegg, eller har han simpelthen gått

tom for Gillette?

2. desember 2014 kl. 11:11

Jørn Johansen: Hvis kunst KUN hadde vært eskapisme, så hadde det neppe blitt brent så mange bøker opp gjennom historien.

2. desember 2014 kl. 11:19

Kommentar: *Svært god observasjon ...*

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Jeg drømte at jeg skulle spille sjakk med min bror. Poenget med å gjøre dette, var for å bevise overfor meg selv at jeg var mer intelligent enn ham, å få bekreftet at min intelligens ikke var minket, samt opprettholde min æresfølelse. Betegnende nok spilte jeg alltid med hvite brikker, og brikkene var alltid satt opp i et på forhånd bestemt mønster, som om noen andre hadde spilt før oss. Stillingen var alltid ganske lik, hvor hver side hadde sin styrke på ulike deler av brettet, med bønder som marsjerte frem og tårn bakenfor. Men der jeg tidligere i livet har hatt paritet og kontroll på min bror, mistet jeg nå hurtig grepet. Han vant hver gang. Jeg oppdaget at han hadde et sjakkprogram på mobilen, hvor han fikk råd fra den Magnus-appen som skal finnes. Programmet viste alltid sjakkbrettet vårt, og viste de handlinger han burde foreta. Så hans bønder marsjerte alltid frem, og da jeg trodde jeg hadde jaget ham, så jeg ned på brettet, og oppdaget at han hadde 3-4 dronninger. Enda verre, mitt mentale bilde av sjakkbrettet var uklart. Når jeg så på sjakkbrettet, var det flere brikker som var borte, selv om jeg visste at de egentlig var der. Jeg kunne ikke huske hvor noe stod, og hver gang jeg flyttet blikket, var det mentale bildet dilutert. Så hvert trekk jeg foretok meg, ville innebære tilsvær fra brikker jeg ikke visste hvor var. På et tidspunkt trodde jeg at jeg hadde kontroll, men min bror gjorde meg klar over at jeg kun var klar over min halvdel av sjakkbrettet. Hans halvdel av sjakkbrettet stod plutselig frem, hvor han hadde langtrekkende brikker. Jeg attribuerte mine tap til min manglende intelligens.

4. desember 2014 kl. 13:46

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Enhver fødsel innebærer smerte, og en åndelig fødsel, gitt sin avanserte grad, må av nødvendighet innebære en mer omfattende og avansert smerte. Den som tenker den nye tanke, skal også finne den store ensomhet, for idet denne nye åndelighet tar til, blir man også et barn av denne åndeligheten, og hans make finnes ikke på jorden.

9. desember 2014 kl. 03:32

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Det er lenge mellom drømt drøm og faktisk nedskrivning, men jeg har lagt en del slående bilder på minnet, det som kanskje er drømmens hensikt. Denne gangen fungerte jeg som observatør for en rekke skikkelser. Det foregikk et Hunger games-lignende scenario, hvor et område var blitt laget under stor kostnad. Dette området skulle bare fungere som transittsted for deltakerne, som forøvrig ikke var fiendtlig innstilt til hverandre. Den viktigste av disse var en kvinneskikkelse, som de andre beskyttet. Det var svært viktig at hun kom seg ut av transittområdet og til videre utfordringer. Stedet bestod en stor flyplass, en slags by og industriområde, samt en skog i utkanten. Deltakerne skred varsomt til verket, og til sin store overraskelse var de ikke istand til å lokalisere noen farer. Flyplassen hadde personell og vanlige mennesker gående rundt, men ingen av disse var en trussel. Deltakerne beveget seg rundt i grupper, og var antakelig væpnet. Den forsiktige fremgangsmåten hadde likevel sine drawbacks. Det tok tid å få kvinneskikkelsen ut, og man måtte vente til avgangen var mulig. Imellomtiden ble det natt. Noen av skikkelsene beveget seg mot skogen, og diskuterte hva de skulle gjøre videre. En tåke eller lilla kraft besatte skogen, og nå ble det klart hva faren var. Inne i skogen var det fødselskokonger på bakken, og disse åpnet seg nå og slapp ut en slags hundedyr, som kunne stå som mennesker, men som løp på alle fire og hadde hundehoder. Disse nærmet seg nå raskt, og deltakerne flyktet tilbake til flyplassen. Det hadde vært et stort feilgrep å splitte seg opp, og hundedyrene laget raskt et blodig kaos. De gikk til angrep på mennesker, drepte dem i mengder, og forårsaket branner og eksplosjoner. Det var umulig å forene gruppene, og derfor ble det opp til hver enkelt å komme seg unna. Rullebanen var bestrødd med passasjerfly av alle slag, og noen snarrådige få fant tak i kvinneskikkelsen og løp med henne ut til flyene. De klarte å praie en av flyvemaskinene og kom seg ombord. Det var fullt med passasjer, og pilotene hadde selvtillit og var klar til å få alle vekk derfra. De fikk takset gjennom en underjordisk hangar, vekk fra kaoset på rullebanen, og fant et avgangssted som var blitt gjort klar til nettopp denne hensikt. Denne rullebanen var ekstremt kort, og foran var et massivt kontrolltårn. Det ville vanligvis ha lysene påtønt, og signalisert når den beste tiden for take off ville være. På grunn av angrepet var tårnet satt ute av drift, og derfor lettet piloten på et sent tidspunkt, han våget ikke annet, av frykt for at flyet skulle ha for lav hastighet. Det var beregnet at den korte rullebanen skulle sørge for at man gikk klar av tårnet med rimelig margin, men nå var tårnet svært nære, og flyet måtte gå vertikalt i forsøket på å klare det. Tårnet passerte forbi, men var utrolig høyt. Piloten trodde han kunne klare det, men det viste seg å være umulig. Tilslutt måtte han kaste flyet ut til siden for å unngå kollisjon. Denne unnamanøveren gjorde at man mistet ytterligere hastighet, samtidig som man allerede lå vertikalt. Enda trodde piloten at han skulle

greie det, men etter en hard kamp stallet flyet, og det kræsmlandet i byområdet. Flykroppen ble revet istykker, og mange av passasjerene ble drept eller skadet. Umiddelbart gikk hundedyrene til angrep. Den kvinnelige passasjereren var forvirret. Hennes følgesvenner forsøkte å beskytte henne, men det var et blodbad på alle kanter. De kunne ikke greie det. Her kom et sceneskifte, og kvinneskikkelsen var nå hundedyrenes fange, sammen med en rekke andre mennesker. Heldigvis visste ikke hundedyrene hvem hun var, ellers ville de drept henne umiddelbart. Ett av hundedyrene var matriark, og hun ville at en av sønnene hennes skulle drepe seg et menneske. Det var flere hundedyr tilstede som bifalt dette og kommenterte hvem av menneskene de skulle velge. Et av menneskene var svært stolt, og steg frem og sa at de skulle velge seg. Dette var et forsøk på omvendt psykologi, for da ville hundedyrene kanskje velge noen annen. Et annet menneske forsøkte å se så stakkarslig og ydmyk ut som mulig, i forsøket på at hundedyrene skulle ignorere henne (tror det var en henne) Matriarken gjorde følgende resonnement, det stolte mennesket var i besittelse av en stor kraft, og derfor måtte det drepes. Det ville være verdig hennes sønn. Men det stakkarslige, uunnselige mennesket skulle heller ikke slippe unna, for hennes forsøk på det provoserte matriarken. Begge menneskenes forsøk på å unnsnippe hadde altså feilet. Men den viktige kvinneskikkelsen hadde gått fri, fordi hun hadde gjort korrekt vurdering. Hun hadde nemlig også tenkt å forsøke å være stolt (den omvendte psykologien) eller være stakkarslig (i håp om at hun ble et lite attraktivt mål) Men hun skjønnte at det gjaldt å ikke stikke seg ut, det gjaldt å ikke skille seg fra mengden og ikke gå til noen av disse ytterpunktene. Hundesønnen knuste hodet til det stolte mennesket i kjevene, og rev hodet av. De andre menneskene ble drevet rundt i slaveri i en gigantisk herregård, og utsatt for tilfeldige drap og overgrep i hvert av rommene. Hundedyrene fortsatte å utøve tilfeldig vold. Kvinneskikkelsen, som var tatt som slave som de andre, forsøkte å ikke trekke oppmerksomhet til seg, og skjulte seg sammen med noen få andre i en ytrekorridor, der det på enden var en stengt dør. Men slaktingen pågikk stadig, og tilslutt var det et av monstrene som fikk øye på dem. Det begynte å voldta henne og la seg over. Mens dette pågikk, knustes et vindu, fordi noen hadde kastet en sten mot det. Hundedyret (jeg vet ei om dette var sønnen) fikk vekket sin blodtørst, og stormet ut på gatene. Det viste seg av kvinneskikkelsen var jomfru, og at hundedyret ikke hadde greid å penetrere henne på tiden som var til rådighet. Hun skjønnte det var en av hennes hjelpere som hadde kastet stenen, og hun flyktet ut på gaten hvor hun ble møtt av en av dem. De flyktet og skjulte seg nå i ruinene. Et sceneskifte fant sted, og vi var nå på flyplassen. Menneskenes sikkerhetsstyrker hadde klarert et område. Det var knust glass overalt, og ett av hundedyrene var blitt drept. De var selvsikre, for det viste seg at selv om hundedyrene var sterke, var det ikke så mange av dem, og menneskene fikk stadig forsterkninger. Det gjaldt bare å ta tilbake flyplassen og byen, steg for steg. Jeg håpet bare at kvinneskikkelsen og hennes gruppe ville greie seg og være trygge, og at de kunne få evakuert området, for kampene pågikk fortsatt. Her skiftet scenen igjen, og tok meg til et helt

annet sted.

9. desember 2014 kl. 14:07

Roar Sørensen: Du er helt utrolig. Når kommer ditt neste verk? Hva/hvordan blir det?

23. desember 2014 kl. 06:45

Kommentar: *Du glemmer at denne journalen ble til fordi jeg ikke kunne skrive. Den hensynsløse utålmodigheten skal bare bygge på seg, og Roar Sørensen er en som er ute av stand til å regulere sin adferd, uansett hvor mange hint, retningslinjer og påbud han får.*

Øystein Tranås Kristiansen: Skal forsøke å gi et godt svar, men først bør jeg nok skrive ned andre halvdel av denne drømmen, før det hele går i glemmeboken. Vi befant oss fortsatt som utenforstående observatør til det samme scenariet, men scenen zoomet nå ut til noe som skjedde langt ute i periferien. Ved en liten innsjø i skogen hadde to kamerater gjemt seg som følge av katastrofen som skjedde ved byområdene. Rundt vannet var det litt beboelse i form av hytter og hus, og i et av disse husene gjemte våre venner seg. Dette var altså langt ute i ødemarken. Den ene av disse mennene var en supernerd. Det var faren hans som eide hytten, og han var mest opptatt av å hedonisere seg ut av katastrofen som hadde skjedd. Kortest sagt, han hadde tenkt å spille dataspill ved hjelp av en strømgenerator, og ville ha den andre med på dette. I tillegg hadde de litt alkohol i hus, og det var muligheter for også å drikke vekk sorgene. Den andre vennen var enig i målsetningen i å drikke seg full, men dette for å ha krefter nok til å gå på raid. Han ville finne ut av mulighetene til å fiske med garn, samt kanskje plyndre de nærliggende hyttene for det de trengte. Til syvende og sist ville han evakuere stedet, finne noe enda tryggere, og skaffe seg forsyninger og våpen. Det første han oppdaget var at drikkevarene ikke akkurat holdt mål. Det var en del flasker igjen, men det meste var dårlige blandinger med aprikossmak og lignende. Man kunne altså drikke seg full, men med en viss bismak. Nerden hevdet at huset var fullt av mat. Da han kontrollerte dette, fant han kun tre pakker med potetmos i en skuff. Det viste seg også at generatoren hadde begrenset bensin. Vår venn skjønte at nerden hadde belaget seg på å spille dataspill like inntil undergangen, og han ville ta med seg kameraten i dette foretakendet. Vår venn forsøkte å tale nerden til fornuft, men det viste seg umulig. Alle forslag om å skaffe til veie flere forsyninger ble avvist. De hadde en opprørende krangel og nerden ble sittende og spille og drikke. Vår venn befant seg i stuen og så utover landskapet. På lang avstand, på den andre siden av innsjøen kunne han se en person i flanelskjorte bære noen saker ut i bilen. Denne personen skjønte at han ble iaktatt, og så mot

hytten. Vår venn rasjonaliserte at denne personen ikke kunne ha sett noe. Da han så ut igjen, var den flanelkledde kommet mye nærmere. Han stod rett utenfor hytten og vinket med en spritflaske i hånden. Vår venn gikk litt tvilende ut til ham. De satte seg ned for å drikke. Det viste seg at den flanelkledde var innbruddstyv, og drev og plyndret hvert hus i området. Etter alle øyemål fremstod han som en slags canadisk tømmerhugger. Han tilbød vår venn å slå seg med. Dette ville være gode nyheter, siden han da kunne sikre seg forsyninger, og ha langt mer kompetent selskap. Sammen planla de å plyndre hytten til nerden. Vår venn tenkte at da ville nerden endelig få motivasjon til å komme seg ut. Plutselig sa den flanelkledde noe skrekkelig. Ansiktet hans ble hardt og uttrykksløst. Hver gang han begikk innbrudd, pleide han å drepe de han fant innendørs. Han kom altså til å drepe nerden, uansett om vår venn var med på det eller ikke. Den flanelkledde ville vite om han var med på planen, hvis ikke ville han ta livet av vår venn også, om han fant ham. Vår venn turte ikke annet enn å flykte unna, mens tømmerhuggeren gikk inn i huset. En stund etter listet vår venn seg inn i huset, for å se hva som hadde skjedd med kameraten. Blod rant fra det rommet hvor nerden hadde hatt datamaskinen. Vår venn turte heller ikke sjekke hva som hadde skjedd, i tilfelle tømmerhoggeren fortsatt var inne i huset. Istedet bestemte han seg for å raske med seg det han kunne, og flykte avsted. Inne på et værelse hvor han var relativt trygg, tenkte han over hva han burde gjøre, og hva han burde få med seg. Her blir drømmen uklar, men underlig nok ble han oppsøkt av to kvinneskikkelser, antakelig to søstre, som var på hans side og kom til å reise med ham. Han fortalte dem hva som hadde skjedd. Søstrene sa at han skulle ta med seg det han kunne, og at de trengte hans beskyttelse. De visste om et sted som var trygt. Observatøren fikk en følelse av at det kom til å gå bra. Slik sluttet drømmen.

23. desember 2014 kl. 18:10

Øystein Tranås Kristiansen: Drømmens hovedbudskap synes klart, og det blir gjentatt i de to ulike scenene. Den stolte, den ydmyke og nerdeskikkelsen må dø. Antakelig representerer dette samme aspekt i ulik drakt. I tillegg er tematikken den dyriske forfølgelsen, og de ulike kvinneskikkelsene, anima, som må beskyttes. Min kreative, følsomme side kan bare leve videre dersom jeg dreper mine ytterpunkter og min indre nerd, og mitt dyriske selv forfølger meg. Enemy I, indeed. Stadig er jeg i kamp med meg selv.

23. desember 2014 kl. 18:13

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Gitt at det er en singular opprinner til alle ting, må individualiteten sies å være illusorisk, for hvis ikke skulle man være sin egen opprinnelse; en

selvbærende entitet er herre over sin egen tilblivelse såvel som sin endelige undergang. Med felles opphav, med den felles form som gjør at vi kan gjenkjenne oss selv i den andre, vil sjelens innhold være sammensatt av vår omgivelse. Rettere sagt, de skikkelser og figurer som går gjennom våre liv, former oss, påvirker oss, med all sin antipati og vrede, disse monstrene som kalles mennesker, hver av disse er deler av vår egen bevissthet. Og hvis individualiteten på en slik måte er nullifisert, må den eksistere kun på nivå av hvor meget sjelen kan romme. Den som vet mest er den som husker mest, og hos slike vil skrikene aldri bli stille. Jo større man er, jo flere motstridelser vil man romme, legemliggjort av de talløse skikkelser som med ubendig kraft står som kolosser når man ser mot tilværelsen. Til syvende og sist kan man ikke se, annet enn som det man er, og derfor har vår motpart og all vår kiving blitt til, fordi tingen i seg selv er splittet.

27. desember 2014 kl. 21:46

Øystein Tranås Kristiansen: Svar til Roar: Antakelig skal jeg jobbe mer med Sol invictus, men det betyr at jeg må bli hardere enn det jeg til nå har vært. Har fortsatt til gode å skrive ut min hovedtese, et forsøk på en komplett metafysikk. Så gjelder det å ikke la demonene og monstrene ta overhånd. Jeg tenker dog at jeg virkelig er inne på noe, og jeg har blitt svært inspirert den siste måneden. Det kan hende at første halvdel av januar kan bli produktiv. Annet enn det, skal jeg skrive flere emotive scener til den boken, det blir antakeligvis en del homoerotiske motiver (all den tid prosjektet begynte fordi det var umulig å elske kvinner) Jeg skal også skrive ferdig en del av mine opplevelser i Trondheim, utbrodere når det gjelder den øvrige filosofien, og til sist, fjerne pinlige feil og feiltakelser. Det er en del av dem, spesielt på det historiske området. Husker det ikke helt sikkert, men tror jeg hadde opp mot 94 følgere før jeg startet prosjektet. Nå har jeg 73 igjen, enda jeg har lagt til noen få personer. Jeg kan ikke legge skjul på at jeg legger stor vekt på hvem som kan utholde ukorrekthet og utbrudd, og de som ikke kan det. Sistnevnte gruppering er, med få unntak, intolerante og onde mennesker. Ingenting kan redde dem, for deres mat og drikke er nettopp de kreftene som ødelegger verden. De delene som teller, iallfall.

29. desember 2014 kl. 03:49

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Finnes det noen overgivelse i sverdet? Det er en egg i et kjærtegn, men sverdet er materie, ensporet og rent. Det har ingen motpart ladet i sitt indre, i sverdet i seg selv. Likevel gir sverdet fødsel til noe, det vever et mønster foran seg. Sverdet i seg selv oppildner til vold, sa den gamle romer, men dets barn, det er fred. For dette mønsteret er født av sverdets hardhet og skarpe bitt, dette mønsteret er også rent. Et mønster av silke, som pakker

sverdet inn. Det er mønsteret som er nøkkelen til min tanke, jeg ser mønstre overalt. Ingen tråd i edderkoppens nett er lik, og ikke en spindel skal noensinne skapes pånytt, annet som et speilbilde på samme sted, samme vis, men aldri til samme tid. Du er ikke meg, vil fortiden si. Men det er mønsteret som alltid forblir det samme, og mor edderkopp er arbeidsom, utrettelig. Se, nå kaster hun mønsteret ut. Spinn, spinn, du sverd, gjenskap i henhold til motsetningens lov. Alt skal slukes i seg selv, av seg selv og det det skaper. Også jeg drar i strengene som en gang skal fange meg, og i hver av dem aner jeg mor edderkopp, det mørke som ikke noe øye har sett, men som likevel ser tilbake på meg med de tusende øyne.

31. desember 2014 kl. 04:02

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det er interessant hvordan Jung sier at vestlig sivilisasjon har blitt herre over, eller rettere sagt, vendt seg mot den materielle verden ved å legge alt sitt fokus i den retning, samtidig som den åndelige verden har blitt tilsvarende neglisjert. Han sammenligner dette med taoismen, som han hevder ivaretar det åndelige på en mer velbalansert måte. På tilsvarende måte er den katolske kirke mer dekkende enn den protestantiske, fordi det er mer plass til antropomorfe helgener eller kanskje mer korrekt, gudeskikkelser, og fordi mirakler, hellige steder og objekter med magisk kraft er tilstedeværende. Som den nyreligiøse Kahil Gibran sier, alt du gjør er religion. Jeg må si at taoismens innhold er vanskelig tilgjengelig for meg, og av det lille jeg har lest, har jeg inntrykk av en høyt abstrahert åndelighet, men jeg får ta Jung på ordet når han sier at taoismen ivaretar menneskets rent mystiske behov, ved å ilegge hellig mening i sitt indre gjennom drømmer og visjoner, og i det ytre gjennom en omgivelse ladet med magi. Dette får meg til å tenke på våre unge menn, meg selv inkludert, som har vært naglet til dataskjermen som skikkelsen til en eller annen rustningkledd eller ildvåpensvingende helt, som mektig strateg og konge over store imperier, fryktløs eventyrer, ja, som halvgud. Det er ikke vanskelig å se det forsterkede ønske og en gryende åndelighet i all denne dataspillingen, men hva for slags åndelighet er dette her? Til forskjell fra den indre visjon og ens egen fortolkning av omgivelsen, som man ilegger mening med tegn og varsler, har her ånden blitt satt inn i den strikteste av alle rammer, intet mindre enn den digitale kuleramme. Ingenting av det man gjør er ens eget, og enhver visjon og den herligste drøm har sprunget fra en annens panne og hånd. Museene lar oss hente opp det underjordiske, men her er bare alt som allerede ligger på jorden, denne verdens stener som vi gjør til vår egen juvel. Vår desperate åndelighet blir derfor bare nok en utøvelse i det ytre, aldri av oss selv, for oss selv. Hadde det ikke vært bedre om våre unge menn røyket hasj med påfølgende visjoner, tilvirket statuer og monumenter i henhold til en indre lov, og fant en mening i naturens grusomme slaktehus? For jeg har funnet at det er selvet, ikke livet som er den største gave, og samtidig universets største

mysterium. Dette selvet blir til i møtet med det indre instinkt, den indre tilbøyelighet og den bevisste tanke, det aspektet som har blitt til i det store flettverk som utgjør tilværelsen, bestående av tråder fra Eros og Ares bundet i hverandre, som er en maske vendt utover i det som opprinnelig var den sans og forstand som skulle holde dyret unna avgrunnen. Det er selvet, ikke livet, som er gaven, livet er kun en forutsetning for at du skal oppstå. Og som alt annet, fra den minste partikkel til den mest brennende sol, er det noe som aldri skal komme igjen.

2. januar kl. 02:07

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=9dB3jyf2uHI&feature=youtu.be>
“Anxiety is the dizziness of freedom.” — Søren Kierkegaard

Hvordan angst ser ut

Jeg bestemte meg for å filme hånden min mens jeg lå på golvet. På det verste har jeg måttet gjemme meg under skrivepulten.

youtube.com

2. januar kl. 02:33

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Hvis islamisten kunne ha forbudt farger, ville han gjort det. Han har allerede forbudt musikk, dans og bildet for seg selv. Som sang er han den ensporede tone. Ressentiment oppstår av mindreverdigheit og resultatet er alltid fattigdom.

2. januar kl. 02:47

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Noe av det jeg har gjort, skal jeg aldri gjøre igjen. Noe får jeg aldri gjøre. Det er så mye jeg aldri får se, landskaper som er tapt, seire ikke vunnet, alt det jeg var eslet til. Likevel, hva jeg har gjort står som en evig sannhet, og jeg skal karve det på brystet til den store gudinnen med kniv. Hvert tap kaster meg lengre og lengre inn i drømmen, den bor i mitt blikk, følger meg alle steder. Og slik drømmen har formet meg, skal den også forme de jordbundne. Mine fedre slo en spiker inn i eteren, men de slo skjevt. Se, nå skal jeg rette opp deres feilgrep, for jeg er hånden som bringer alt til orden. Hardere enn meg, skarpere enn meg, men det er jeg som er byggmesteren. Og jeg ser planen i lyset fra en lampe som skal brenne ennå.

2. januar kl. 03:01

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg ble besøkt en natt. Han spurte meg hvorfor jeg var så redd, at det ikke var noen grunn til å være engstelig. Selv fryktet han ingenting, for skjebnen var allerede fastsatt. Han forsøkte å bryte seg inn i datamaskinen min, og sa at passordet måtte være "I am God". Han truet med å jafse i seg medisinen min. Til sist overfalt han meg, og la seg over meg i sengen. Han spurte om jeg var redd ham, og det var jeg delvis, fordi jeg lå der helt naken og ikke ville få revet vekk dynen. Det finnes mange typer nakenhet. Senere forstod jeg at det var av Dionysos jeg hadde fått besøk, og når han er tilstede blir sannheten alltid talt, også fra det skjulte. En stein kan ikke romme mye, men et vann kan speile himmelen, og slik er det også når selv den hardeste varmes opp og blir til en eller annen glødende væske. Det er fastsatte stier der de tumlende skarer kan renne ned. Dette er viktige poenger jeg skal tale om ganske snart, for jeg tenker at det er selve Eros som har blitt neglisjert.

2. januar kl. 03:19

Roar Sørensen: Beethoven har sagt mye av dette, gjennom musikk. Lytt oppmerksomt til denne satsen fra sjuendesymfonien.

Et av musikkhistoriens vakreste, dypeste og mest hjerteskjærende tema.

<https://www.youtube.com/watch?v=mgHxmAsINDk>

Beethoven - 7th Symphony - 2nd movement

The 2nd movement of Beethoven's 7th symphony,...

youtube.com

5. januar kl. 14:18

Øystein Tranås Kristiansen: Beethoven er min yndlingskomponist. Har et spesielt forhold til hans niende og sjuende symfoni, og hans fjerde symfoni er også noe jeg har hørt på, såvidt jeg kan huske. Har ikke noe spesielt forhold til den sjuende, men skal dykke inn i det.

5. januar kl. 20:34

Kommentar: *Forsåvidt betegnende at depresjonskapittelet endte på sekshundredeogsekstisjette side.*

Om Eros og Ares og min motsetningens lov

Alright. Det er nok på tide å ta fatt på siste del av dette prosjektet. Siden september i fjor har jeg vært på sporet av noe. Det som før bare var en forutanelse og et sterkt ønske om å sette meg opp mot mine fedre, var fra da av noe jeg fant beviser for. Jeg har sirklet rundt disse tankene, men til nå ikke våget å formulere og definere dem fullt ut. Alltid fant jeg tvil og forbehold, mulige innvendinger og risikoen for at jeg hadde tatt feil. Samtidig spant hodet mitt med empiriske eksempler på det som kunne være en komplett metafysikk, og ved disse betraktningene introduserte jeg etterhvert et utvidet begrepsapparat. Oppgavens monumentalitet og min egen svakhet forhindret meg i å nedfelle denne metafysikken på en forståelig måte. Det ligger heller ikke innenfor min natur og evne å komme med en spissfindig og vitenskapelig fremstilling, tankens sobre singularitet, når det underjordiske kverner i en og man lever og virker som en Cassandra, forfulgt av den sannhet bare hun kunne se. De gudinnene som står over mitt liv, hva enn slags navn de har, river og sliter i legemet, men likevel er de tålmodige, ja til og med nåderike når det gjelder tankens gave. Det finnes ikke grenser for hvor mye jeg får, mer og mer får jeg, uten at jeg greier å ytre et ord. Likevel er det grenser for deres tålmodighet, og tilslutt vil gavene glippe tilbake til det mørke som de sprang fra. Derfor vil jeg nå kaste ut det jeg har holdt på så lenge, som kaotisk eksempel og tankespinn, samtidig som jeg også har tenkt å gjøre rede for hvordan jeg trådde da jeg utviklet denne loven. Mange dragninger har det med å lamme meg, og jo flere faktorer jeg må forholde meg til, jo tausere blir jeg. Men jeg skal legge byrden av meg, uten tanke på presentasjon og rekkefølge. Som før skriver jeg for meg selv, for å selv forstå, ikke for noen andre. Når kronologien og momentene er etablert, vil jeg kanskje siden trekke en tråd av orden gjennom kaoset, noe som kan holde det hele sammen i andre hoder enn mitt. En som meg bør være forsiktig med å gi løfter, til og med løfter til meg selv, men jeg tenker at jeg fra nå av kun vil arbeide med dette kapitlet når det gjelder boken Sol invictus, inntil jeg har lettet den lammende byrden og jeg kan begynne med å sette det hele opp i en boklig fremstilling. Skjønnlitteraturen blir en annen sak.

5. januar kl. 21:21

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Hvis vi lever lenge nok, skal vi se våre minner om angst og frihet i en ungdommens høytidsdag fortone seg som den søtteste drøm. Samtidig vil alle våre drømmer synke ned og bli til minner. Ta alt fra meg, bare ikke min strid og streven. Det er i kampen, gjennom tårer av blod at mønsteret av den store drøm veves foran meg. Kun når dette slottet har reist seg i det fjerne, kan jeg falle ned på kne, sverdet ut av en blodig neve, motet ut av mitt reddsomme hjerte, kjærligheten flyktet vekk. For ingenting av det jeg har er verdt å elske, en

mann elskes for det han kan. Slottet er det bare jeg som ser, og ingen skal se det med meg. Ingen skal gå ned min sti, for da ville huden svartne av inferno. Ingen skal dele min vei. Kun slottet er min kjærlighet, og i de gangene vil selv de klokeste gå seg vill. Arv meg, og du vil arve villfarenet. Men det er en visdom der, som hvisker mykt i gangene, et kallerop og en sang. Du kan se det i vannet som bevrer i brønnen, i treet som svaier til en lydløs vind. Eros og Ares som strider, forgjeves, men forent! Aldri for å enes gjennom makt, aldri for å bindes av en kjærlighetens pakt. To tråder, to slanger springer gjennom eteren, gjennom alle ting, når de skiller lag, rives jeg istykker, når de kommer sammen, den hvesende strid. Båndet kan ikke bli brutt, det tvinner seg, tvinner seg i hverandre, gjennom alle ting: Vannet, leiren, stenene. De står og dirrer i ørkenen, og jeg gråter, for jeg vet at det er bare jeg som kan se. Kassandras ul og klagerop møtte ingen trøst, og derfor måtte hun føde en fakkel i brann. Galskap og ruin. Lenge etter at jeg har gått i disse gangene, skal andre skikkelser gjøre det samme. Jeg ser dem gjennom fremtidens grå visshet, hva de er, hva slags kraft de har, vet jeg ikke. De er like fjerne for meg som meg selv. For meg er døden like fjern som selve livet. Betrakteren skal aldri leve, men heller aldri dø. Bare de store hjul, bare sammenflettede tråder, de dreier og spinner seg, løper hit og dit, spent langsetter veggene i nornenes kammer, det rom hvor jeg er fanget. Hun ser på meg nå, den mektige norne, ansiktet rynket og stygt. Slit dem bare ikke over; og jeg synker ned i frykt.

5. januar kl. 22:10

Øystein Tranås Kristiansen: Bare som en liten kommentar. Det er ikke til å legge skjul på at den intellektuelle striden min består i å rive ned Nietzsche på alle vis. Dette er jo i seg selv talende, det at jeg velger å gjøre det. Hans kraft og tyngde gjør ham til en voldsom motstander, samtidig som mitt heftige angrep tydelig viser min underlegenhet og det at jeg forsøker å bekjempe visse sannheter om meg selv. Implisitt, viljen til makt som filosofi kan ikke bæres av meg, fordi jeg ikke er sterk nok, og derfor sørger min vilje til makt at jeg utvikler en egen filosofi som tilbakeviser Nietzsche på visse områder. Til mitt forsvar kan jeg si: Jeg kan ikke annet, og som Nietzsche selv ville nikket anerkjennende til, man har sitt perspektiv og sitt ståsted kun, og ingenting annet. Og om jeg kan være så lite faglig presis (ja, jeg snakker til et visst monster!) En INTP må tenke selv, og ikke akseptere singulariteter uten å etterprøve dem med egen tenkning, eget eksempel. Dessuten, en INTP må nødvendigvis være mer systemisk og kategorisk enn disse monsteraktige INTJene er, med sine ekle og ensporede singulariteter. Min filosofi må speile min sjels innhold, bli kompleks, paradoksal, alt-inkluderende og alt-omfavnende. Med Kirkegaards ord, jeg må finne en sannhet som er sann for meg. Så på sett og vis, til og med mitt angrep kan forklares og godtas utifra INTJenes monsteraktige perspektiv. Dessuten er jo faderdrapet en plikt for enhver god sønn. Man kan ikke bli

mann uten. Og Nietzsche er en fantastisk motstander, fordi hvert øksehogg på denne harde stenen, lager gnister av erkjennelse. Om nå ikke disse gnistene blir en egen sten, men er løsreven empiri, vel, slik er det jo. Samtidig tenker jeg at jeg er inne på noe, og jeg har egne monstre på min side, deriblandt Jung. Derfor tar jeg skamløst til på denne oppgaven, uavhengig av de innvendinger andre, mer skamfulle og bundne individer måtte mane frem. Jeg er en fri sjel, en fri ånd, og det finnes ingen grenser for min skamløshet. Om jeg nå er en giftig skorpion som skal trampes under foten, eller en gud av sannhet, gjenstår å se. Men jeg tenker og føler, fra mitt ståsted, at jeg virkelig er inne på noe! Og jeg ville ikke tenkt og følt dette, om noe ikke var der ... Om vi skal ligne min kamp mot Nietzsche med en kårdeduell, er det slik at mine kårdestøt, de jeg har forsøkt å få til så mange som mulig av, har revnet hans klesdrakt her og der, og kanskje truffet skulderen og trukket blod. Jeg har ikke funnet det avgjørende støt som kan gjennomføre monsterets hjerte. Var min kårde med egensmidd filosofi sannhet, burde den alt ha drept fienden. Likevel, jeg har trukket blod, jeg har trukket blod ... Jeg skal fortsette duellen, arbeide videre, fotarbeid, støt, støt, støt ... så får vi se, så får vi se om jeg kan drepe denne mannen! I den fysiske verden fikk jeg ikke til å klubbe ihjel min egen far og andre mannsfigurer, deriblant fordi dette er forbudt, fordi mamma sier nei og jeg er en redd liten gutt (heh) Og det er jo derfor jeg har tatt denne kampen til et åndelig nivå. Det jeg mislyktes med i den fysiske verden, forhindret av visse lover, det skal jeg forsøke å lykkes med i den åndelige verden. Og jeg har mange våpen, til og med fader Jung for å drepe fader Nietzsche. Det er de onde og gode fedre. Måtte jeg ramme hardt! Før min utbrodering av mitt tankeliv, skal jeg nå ta for meg visse gnister som har blitt til av mine øksehogg mot stenen.

6. januar kl. 04:33

Øystein Tranås Kristiansen: Løselig tatt fra minnet, Nietzsche sier noe slikt som: "Når jeg er sliten, strever jeg med tanker jeg forlenget har overvunnet." Jeg har opplevd det samme, en gang jeg var veldig sliten og opprørt her på mitt eget rom. Jeg hadde rent glemt en sannhet jeg hadde kommet frem til for lenge siden, og dermed kollapset hele mitt filosofiske byggverk. Jeg kollapset på golvet i gråt, jeg gurglet og raste, og hyperventilerte som vanlig i angst, før det endelig kom tilbake til meg. Jeg måtte nesten rope ut svaret. Vel, dette fikk meg inne på følgende tanke om Nietzsche. Som filosof og tenker er det nødvendig å ha kontroll på de kreftene man råder over. Mister man grepet på ideene og begrepene, er det høyst opprørende. Men det finnes andre måter at sannheten kan komme til en på, noe Nietzsche også anerkjenner gjennom sitt begrep om det dionysiske, de sannheter som kommer fra rus, religion og kunst, der mottakeren slett ikke vet noenting, men er overveldet av en tilstand. Slik var det jo når min fulle bror oppsøkte meg på mitt soverom. Han husket ingenting av episoden, likevel syntes jeg at han sa mye bra, ja, guddommelig,

til og med. Og det er dette med å la seg overvelde jeg tenker representerer et element av Eros, hvor man blir et subjekt for en høyere sannhet. Filosofen kan ta inspirasjon av rus og galskap, men han bør også hovedsakelig ha kontroll. Så vi har kunsten og religionen på en side, og filosofien på den annen. Og her kom jeg inn på følgende interessante tanke. For jeg har bitt meg vel merke i at alle filosofier, og alle sannheter som noensinne har vært en sannhet, har blitt foregrepet, først i mytologien, siden i kunsten, og av og til uttalt av den gale og fulle mennesker. Nietzsche er her intet unntak, og dette viser kanskje på sett og vis nærværet til en slags Schopenhauersk, overindividuell artsvilje, eller en form som gjenkjenner form, og mennesket som får sannheten talt til seg, før man har kontroll på den. Nietzsches evige gjenkomst har sine mange versjoner i mytologien, de norrøne og vediske verdener i gjenkomst, opp skal en ny jord stige, ja, endog i romerens tanke om gullalderen. Denne gjenkomstteorien, som filosofi, er noe jeg selv har analysert, og som jeg skal komme med en redegjørelse om. Og i kunsten ... Vel, William Blake er på en måte Nietzsches forgjenger, og varselet om Nietzsche. Jeg gjenkjenner det straks. Her er de samme tankene om moral, makt, Dionysos og Apollon, himmelrik og helvete. Her er alt sammen. Det er nok ikke uten grunn at den godeste Blake er min favorittpoet, fra det første dikt jeg leste. Et kvinnelig monster uttalte jo at hun visste at jeg ville like det, før noenting hadde blitt sagt. Noen ting er nok svært tydelige. Grunnen til at jeg liker Blake, er nok fordi at han er en slags diktenes klippe, på samme måte som Nietzsche er det, de har en styrke og hardhet jeg ikke har, og det får meg til å undre på hvordan min typus uttrykker seg i kunsten. Det hadde vært noe å dykke ned i, men antakelig er det som kryptisk paradoksalisme, som umiddelbart ville frastøte meg. Som alltid vil man ha noe annet enn seg selv. I alle tilfeller, i dette diktet av Blake ser jeg varselet om Nietzsche tydeligst.

The Clod and the Pebble

By William Blake

"Love seeketh not itself to please,
Nor for itself hath any care,
But for another gives its ease,
And builds a Heaven in Hell's despair."

So sung a little Clod of Clay
Trodden with the cattle's feet,
But a Pebble of the brook
Warbled out these metres meet:

"Love seeketh only self to please,
To bind another to its delight,
Joys in another's loss of ease,
And builds a Hell in Heaven's despite."

Betegnende nok, jeg ser ingen forskjell på dette og min motsetningslov, ingen egentlig innvending. Kanskje kun ytterligere presiseringer som må foretas. Det er den vansken som har plaget meg den siste tiden. Først dette trodde jeg, tenkte jeg at det jeg hadde var atskilt fra makt-teoretikerne.

6. januar kl. 05:17

Øystein Tranås Kristiansen: Hvis du omfavner en mann, vit at det er også slik posituren ville vært, slik dere ville stått, panne mot panne i en brytekamp på liv og død. Der hvor det er kjærlighet er det alltid krig. Du skal alltid brytes med det du elsker mest, og slik skal det være til du eller de forgår.

Hard nok til å bære Eros i deg selv.

10. januar kl. 06:49

Øystein Tranås Kristiansen: Depresjon er naturens måte å si at du skal tenke. Angst hvisker, hvorfor er du ikke alene? Hvorfor ikke alene sammen med meg? Utøvelsen av egen natur er det nærmeste man kommer sannhet, og uten lever mann en annens liv, en annens drøm. Det har gått opp for meg at jeg er den sterkeste blant dere, for jeg lever ikke underlagt noens drøm eller brølende betingelse. Intet samfunn, ingen stat. Ligger ikke under noe mannsvelde, hører ingen kvinnedom, ser ingen skam. Frihet er skammens fritakelse. Skamløst fri! Atskilt fra de ensporede og forsveklede, du egenbårne sol. Avfødt fra stein og jomfru, kun den eneste ene, kun jeg er eieren av min skjebne. Og jeg tramper de andre skjebner under min fot. En skjebne mot skjebnene. Lyset skal utskille et sterkere lys.

10. januar kl. 07:00

Øystein Tranås Kristiansen: Det er rimeligere å si at det er veien som starter motoren. En tanke for omtanke. -Rasjonaliteten er kun en ramme. Jo sterkere den rammen er, jo mindre kan man forstå.

10. januar kl. 07:05

Roar Sørensen: Hvilken skjebne eier de syke og døende? Skjebne er ikke noe man selv kan "bestemme" over, eller eie. Den eier deg. Alltid.

Mao: Du er ikke eieren av din skjebne. Det er kun en illusjon, en umulighet. Unge mennesker tror det - inntil de får det motbevist.

Rasjonaliteten er heller ikke bare en ramme. Den er snarere en forutsetning for alt, også for det irrasjonelle. Og jo sterkere denne rammen er, desto mer, ikke mindre, kan man forstå.

10. januar kl. 07:40

Roar Sørensen: At mennesker har frihet, er også en illusjon. Nesten ingen har det. Kun et fåtall privilegerte. Man oppnår ikke frihet ved å si at man er fri. Ikke skamløshet heller.

Frihet er en veldig prosaisk og praktisk ting. Den har, i motsetning til det mange tror, veldig lite med det "indre", egne tanker eller følelser å gjøre.

Da snakker vi om selvhypnose, og det er noe annet.

En fange i et høysikkerhetsfengsel kan gjerne innbille seg at han er fri, fordi han føler det slik; han har jo ingen forpliktelser overfor noen, og han får den maten han trenger til å leve.

I virkeligheten har han ingen frihet, han er den mest fangede på kloden. **[Det skulle ligne den som hater livet å hate friheten. Gjennom stendum rasjonalisme, intet mindre. Hva? Hat mot livet? Jo, et hat mot livets grunnleggende betingelse, tilkjennegjort av likhetstanken og inverteringen av moralen. Iløpet av denne journalen utviklet jeg et frihetsbegrep: Friheten har den natur at du trenger bare benevne henne som ønske, så er hun din. Du trenger bare være bevisst at du vil ha frihet, så har du den i besittelse. Men uten at du er bevisst, og uten at du ønsker, så vil hun foralltid unnfly deg. Et dyr kan aldri være fri, ei heller den som tjener uten sine egne ønsker. - Rop på friheten og hun er der, noen sier hun er skjønnest blant gudinner. Frihet er å ha et valg, om så for å trekke neste åndedrag. - Jeg har sett henne, og øynene hennes er vidåpne og slangeaktige. Hun ledsages av skrekk for alle når hun først**

fremtrer.]

10. januar kl. 07:49

Øystein Tranås Kristiansen: Det er tid for de første opprørske kårdestøt. Seier og tap, atskilt kun av noen tommer, slik er det alltid. Jeg husker det godt, før kom jeg alltid til kort. I kroppens arena ble jeg svindlet fra den store seier, og derfor strider jeg nå i ånden. Derfor skal jeg nå drepe tanken og myten om den evige gjenkomst, hvor to premisser ligger til grunn, at om universets innhold er konstant, vil det befinne seg i en tilstand av evig fluktusjon, og at man derfor, siden mulighetene er endeløse, før eller siden vil komme tilbake til den eksakte tilstand som var forut og at selvet derfor lever evig. Verden in abstractum var alltid min arena, fra de første stabbende barnesteg, se derfor at jeg vurderer de alternative muligheter. Man kan se for seg en tilstand av pågående forening, hvor materien tilslutt integreres i et helhetlig absolutt. Ja, hvis man skulle legge makt-teoretikerens ubalanserte prinsipp til grunn, samt tanken om å søke enkleste forklaring, så ville dette vært alltings skjebne, for viljen ville på enklest vis kunne forklares med den usette materie, og således ville det aldri oppstå noen motvilje foruten Eros', den store oppløserens påvirkning. Man kan se for seg den store atskillelse og alltings oppløsning, slik det fortøner seg nå under vår vitenskap. At all materie vil strekke seg, inntil foreningene blir mindre og mindre, og tilsist umulig, minste bestanddel svevende i et evig mørke. Og man kan forsøke å høre Shivas trommeslag, universet og materien som en puls som alltid skal komme tilbake. Amor fati og evige skjebne, sier du! Jeg sier kun det første. Dersom man skulle lage sin egen kloning, om enn sin fullstendige eksakt, skulle man fortsatt være atskilt fra hverandre i rom, to bilder som står ved siden av hverandre. Og de to sjeler som rommes i de to bilder, ville følgelig stå under ulik betingelse fra materien, og ha ulik skjebne og et ulikt selv, noe som er intuitivt, siden man kan forestille seg at en slik kloning ble skapt. Så kommer innvendingen, her er ingen forskjell i rom under den evige tilbakekomst, for det nye selvet ville stå under nøyaktig den samme plassering. Jeg kaller det et dukketeater! For i så fall ville selvet og den nye være atskilt av et hav av tid. Tid og rom, det samme? Tiden er den største lidenskap. Som et stort hjul dro den oss inn i eksistensen, og på samme måte skal den dra oss ut igjen. Ubønhørlige tid, kun ditt virke er konstant. Den eneste konstant er deg, tid. Og ditt nye selv, skulle han dele hver en drøm, hver et sved, ville fortsatt ikke være deg. Ja, livet selv er naivt, livet er en evig jomfru, som skjer bare en gang. Selvet blir til i møtet med undergangen. For forestillingen, selve individet, har blitt til for å manøvrere organismen unna undergang. - Livet er ikke den største gave, det er det selvet som er. Derfor elsker jeg min skjebne, og jeg vet at det er kun jeg som eier den, ingen ond dukke i en langt fremskreden tid. Med det har jeg med største selvfølgelighet myrdet en av min fars hjertebarn, og, om Sol invictus er villig, er dette bare begynnelsen.

10. januar kl. 07:48

Øystein Tranås Kristiansen: Roar: Hvis man daver av å bli påkjørt av en trailer, er dette ens skjebne, altså noe man eier, godt eller dårlig. Jeg kan ikke se at rasjonalitet skulle være en "forutsetning" for alt. Rasjonalitet er et menneskelig foretakende, en menneskelig konstruksjon. Jo sterkere man snevrer inn ting med tanken, med definisjoner og det hele, jo mindre forstår man et holistisk syn, at alt henger sammen. Som Einstein sier, om kyllingen krysser veien eller om det er veien som krysser kyllingen, avhenger bare av ditt referansepunkt. Til sist: Frihet ser jeg på som en frigjøring fra dette holistiske mareritt, det vil si, man slutter med å være kun en reaksjon og følge en eller annen strøm av begivenheter utgjort av de andre. Du har selvsagt rett i at denne friheten i ytterste konsekvens er en illusjon, men dette er altså trøsten alskens avvikere: tenkere, kunstnere og gærninger har. **[Man kan ikke kontrollere situasjonen, men man kan kontrollere hvordan man reagerer på situasjonen.]**

10. januar kl. 07:56

Øystein Tranås Kristiansen: Mer spesifikt kan vi si at individuering og fraskillelse fra det ordinære, er et nytt trinn i begivenhetsstrømmen, et mer avansert stadie. Det er derfor man som avviker kan trøste seg med at man tilhører en annen art, om man skal se romantisk på det.

10. januar kl. 07:59

Øystein Tranås Kristiansen: Ensomheten valgte meg for å finne sannheten.

10. januar kl. 10:33

Roar Sørensen: Jeg oversatte en gang en bok av Depak Chopra. Dessverre minner du meg i de siste kommentarene litt om ham og hans transcendentale univers. Det er ikke ment som en kompliment.

Shivas trommer lyder også der

10. januar kl. 18:10

Øystein Tranås Kristiansen: Og jeg kan spille tromme på hodet ditt hvis du vil det. Ti, kjøpmann, dette vet du ingenting om.

16. januar kl. 15:13

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg må få nedfelt ting i skrift. Kjenner det begynner å glippe, siden jeg har brukt mine få våkne øyeblikk til andre ting. Det er kanskje min største forbrytelse, utført av meg selv, mot meg selv. I alle tilfeller, fremgangsmåten er den samme, uten hensyn, lov og dom, jeg tar til på disse funderingene.

16. januar kl. 15:15

John Olav Oldertroen: Hehe, du er ubetalelig, godeste Tranås

16. januar kl. 15:17

Øystein Tranås Kristiansen: En problematikk jeg har vært inne på, er hvorvidt man skal se forskjellen på det harde og myke som gradsforskjeller i så måte, eller om det heller er snakk om funksjoner som utfylles, puslespillbrikker som passer inn i hverandre. Dette er et viktig spørsmål som kan ha betydning for mitt videre arbeid. Det er to åpenbare bilder man kan bruke for å kretse rundt problemet, å se det som stein og leire, som er en av samme sort, eller mann og kvinne, hvor penis passer inn i vagina og hver har sin gitte funksjon. Da kommer jeg til en tanke jeg tenkte for lenge siden, og som egentlig var relatert til noe helt annet. La oss si, som tankeeksperiment, at alle kvinner forsvant, at selve muligheten for at en kvinne skulle oppstå fra DNA og kloning var borte, og kun menn var igjen. Selvsagt, kvinnen som mulighet og mønster er rommet i mannens DNA, men denne informasjonen er nedfelt i de avanserte former for materie, og finnes ikke som noe idealtipe eller i noen ideverden. Straks ville vi sett av visse menn ville inntatt en feminin posisjon, med underkastelse og omsorg, mens andre menn vedvarte i sin dominante stilling, mer eller mindre som i et amerikansk fengsel. I striden mellom to harde elementer, måtte en av partene gi etter. Kuriøst nok har jeg også vært vitne til at den hardeste mann jeg kjenner, ble irettesatt av en annen figur, og fant seg helt og holdent i dette. La oss spinne videre på dette her, i napoleonstiden var det kun de høyeste, sterkeste og modigste menn som kunne bli grenaderer, men der en puslete svekling med briller kanskje ble fritatt fra militærtjeneste, eller til nød kunne være bæreberer som en annen Nietzsche, var de sterke grenaderene helt og holdent underkastet Napoleon og hans store prosjekt, hva enn det var. Det meget sterke dominerer de sterke, og det som er svakere, slipper ofte unna, for

kvinner og brillemenn står ikke direkte i skuddlinjen. Når jeg observerer de sterke menn jeg kjenner fra mitt eget liv, vet jeg at det er disse som er de største samfunnsrytterne, de er underlagt den usynlige Napoleon eller gorilla i form av samfunnets kollektive makt. Hva? Skulle beståenheten være utgjort av et stigende hierarki av makt, fra kvinne til mann til overmann, til altoverskridende stat? Slett ikke, av den enkle grunn at et slik arrangement, den ensporede utlitasjonen av makt som system, ville skape et univers hvor materien kun ble utsatt for en stadig integrering inn i større deler, det ene dominerende det andre inntil man nådde et absolutt metningspunkt, et materiens absolutt. Vent, sier du, oppstår det ikke mot-viljer til enhver væren i verden, oppstått av en usynlig mekanisme, denne usette kraft vi kaller vilje. Vel, til det svarer jeg at vi må huske et av den snart drepte mesters viktige prinsipper, at vi må søke den enkleste forklaring, og den mest plausible, og holde oss unna det ikke påvisbare, dersom dette kan gjøres. Og, skulle vi plassere en kropp i et tomt kosmos, ville også den, uavhengig av all påvirkning, gradvis gå i oppløsning. Hver makt som er en makt, har et element av Eros i seg, og det finnes ingenting som er så mykt at det ikke søker seg makt. Forholdet mellom det myke og harde, mellom Eros og Ares, kvinne og mann, er et på samme tid et spørsmål om gradering, og mønsteret av former som passer inn i hverandre. I dette lille eksperimentet har jeg nevnt det genererte mønster og materiens oppløsning inn i Eros, dette kommer til å være svært sentrale tematikker jeg skal ta for meg siden.

16. januar kl. 16:13

Øystein Tranås Kristiansen: Hodet mitt er borte. Alt er borte. Jeg forråder stadig meg selv, unnflyr min oppgave med distraksjoner. Kun raseriet er voksende, og det er kanskje et sunnhetstegn. Blir jeg sint nok, vil jeg være tilbake der jeg var. Man kan undre om hjernen min vil bygge seg opp til et punkt forbi det foregående. Jeg undrer også på hvorvidt den følelsesmessige avstumpelsen er et absolutt i det ytre. I det indre: Infernoet gløder stadig.

I den mentale løsrivelsen kunne jeg betrakte mine konstruksjoner i det vi kan kalle et nytt lys. For å være likefrem, var jeg høy og på månevandring, uten å ha inntatt rusmidler av noe slag. Dette skjedde i flere bolker, og det er nok på tide jeg setter noe av det ned. I førstningen var resultatet mani, i andre omgang resignasjon og den sedvanlige forfølgelsen som jeg er for svak til å unngå. Urovekkende nok har det gått opp for meg at alle disse betraktningene følger det samme mønster, hvor de allerede etablerte begreper holistiskeres og hvor sammenhenger og ytterligere motsetninger oppstår. Det er vanskelig å holde rede på alt dette. Som en blyg elsker, sirkler jeg som vanlig rundt grøten og tar for meg de minst besnærende delene først, uten å med dette fornærme noen guder og gudinner. For å spesifisere, sirkler jeg på utsiden fremfor å dykke ned i kjernetanker.

23. januar kl. 11:53

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har jo tidligere sagt at den mannlige elsk er apollinsk i sin dyrkelse av kvinnens visuelle form, mens den kvinnelige elsk er dionysisk, transfiksert på det rumlende varsel og frasagnet om mannlig makt. Jeg har tenkt litt mer på dette, med problemstillingen om gradering og funksjon i hu, og kom til noen høyst interessante visualiseringer, denne eksternaliseringen av konsept som jo er min tankemåte. Hva er det hver av lidenskapens virkefelter egentlig uttrykker i sammenheng med Eros og Ares? Det synes åpenbart at det er lyd og vibrasjoner som tjener som det beste medium for å varsle tilstedeværelsen til en komparativt sterk og hard entitet. Vi kan tenke oss et godstog som kommer farende gjennom landskapet. Skulle vi se det på stor avstand, ville det slett ikke fortone seg som imponerende, kun som en larve eller bille krabbende gjennom landskapet. Likeså ville noen overveldende effekt være nedslående, dersom toget faktisk stod stille, noe som er en tanke til ettertanke for hvordan mannen som en maktens entitet får sin verdi gjennom handling. Hvis ikke kunne makten like gjerne vært konsentrert i en stein. Men dersom toget skulle pruste og pese, dampe og hvese, bakken riste under føttene våre og vibrasjonene gå gjennom jernbanesvillene, da ville hele vår sanseoppmerksomhet være rettet mot godstogets iboende egenskap. Jeg må likevel komme med innskytelser, for fare vil også kunne varsles gjennom det visuelle inntrykk av plutselig bevegelse, da ville noen og enhver fare sammen, eller noe uventet som fylte synsfeltet. Som barn fryktet jeg ofte at det skulle være et ansikt i vinduet da jeg vendte meg mot det for å se, og at det kanskje kunne være der når jeg snudde ryggen til. Og sant og visst, mange av barnets bilder av skrekk kommer i form av bilder, ansikter og faststivnede masker, en hånd som griper etter ankelen under sengen, plutselige uttrykk for raseri i en forelders ansikt, eller et oppsperrt avgrunnsgap. Man kan spørre seg selv hvilket prinsipp som ligger til grunn for den hedenske tids idolateri, hva de mange og utallige bilder av skjønnhet og groteskeri faktisk formidler, og her ligger en viktig tanke jeg skal komme tilbake til. Men som motsvar kan vi si at en hund eller et barn, en ganske så reaktiv skapning, raskt ville tilvenne seg f.eks. et visuelt åsyn i rommet, i form av en ruvende statue eller bildet av en glefsende hunderival på veggen. Når man skjønner at det ikke er mulig å oppnå kontakt, mister man interessen. Og kanskje tilsvarende, er det mulig å gjøre seg vant til den plutselige bevegelsen, f.eks. under ballspill eller når man kjører bil, hvor hunden glad stikker hodet ut fra bilruten. Hunden kan likevel aldri gjøre seg vant til suset fra en støvsuger, om den nå kan utstå bildet av det frykteligste monster i rommet, og barnet, kan det noensinne tilvenne seg, eller få fred i sjelen, etter å kontinuerlig ha hørt lyden av brølende stemmer, og plutselige slag i inventar og kropp? Interessant nok, en person som fortalte meg om hvordan en hundefobi var blitt utviklet, hadde opplevelsen av å plutselig utsettes for den dype knurringen til en

hund som kom løpende. Skrekken kunne altså feste seg, fordi den var ledsaget av lyd, og det er de færreste mennesker som frykter noen av sin barndoms tause masker. Alt i alt virker det rimelig å si at det er vibrasjonen man føler på kroppen, og som øret er utviklet for å oppfatte, som er det beste medium for å oppfatte makt, og enhver makt er, som vi vet, en voldsom trussel og et imprint i det myke, og mykest av alt er sjelen.

23. januar kl. 12:52

Øystein Tranås Kristiansen: Hekate, den billedlige representasjon av sjelelivet, hun ser i ulike retninger. Splittelse. Sønderrivelse. Akkurat som den singularitetens labyrint jeg vandrer i. Et rasjonelt monster som meg må nødvendigvis være symbolist, for å skape ytre bilder av et distansert og infernalsk følelsesliv. Gnålte bort en uke på et dataspill som tok altfor lang tid, som jeg startet når jeg uansett ikke greide å gjøre noe. Med begrenset kapasitet og det uheldige trekk at jeg bare greier å tenke på en ting ad gangen, blir det hele et hamsterhjul. Cæsars brød og sirkus, jeg ser det overalt, mest av alt hos meg selv. Om jeg avgir løfter nå, så lyver jeg, du kan ikke stole på løfter, eder og besvergelses som lyder fra den ktoniske underverden, men jeg har iallfall et ønske om å bli et dolkestøt (av vilje, jævler) Igjen er jeg sliten, men jeg får bare fortsette, og ikke søke distraksjonen når jeg står overfor utfordrende materiale. La øyeblikket av fortvilelse være øyeblikket av fortvilelse. Det er distraksjonen som er dreperen av den unge prest idag. Alle gode tendenser blir pøst ned i en kuleramme. Jeg kommer ikke over hvilken svekling jeg er. Prinsipielt sett er det ingen forskjell på meg og den styggeste, ekleste, feiteste taper. Den prinsipielle forskjellen ligger i faktisk fysikalitet i den faktiske verden. Hadde jeg i det minste kunne bedrevet vold, hor og hærverk så ville det vært et sunnhetstegn. En tanke som slo meg: Øyeblikket av fysikalitet er et absolutt. Jeg har kanskje minnet om en yngre, sterkere kropp, men det er et hav av avstand dertil. Vi kan bare være det vi er, hvor vi er, og ingenting annet. Må gudene se meg i nåde. Jung sa jo til grunnleggeren av anonyme alkoholikere at han (Jung, monstre) ikke kunne hjelpe ham, at det eneste håpet var en religiøs opplevelse. Dette var en sannhet jeg fulgte, men jeg kan ikke gi meg selv fullt og helt til noen guddom, fordi jeg ser for mye, vet for mye. Gud er død for slike som meg. Men fortsatt lever kreftene i meg. Jung sier jo at gudene aldri kan dø i mennesket. Måtte gudene derfor se meg i nåde, jeg kan ikke forråde de bilder som stiger fram. Men Gud er død. Først nå skjønner jeg hva Nietzsche mente. Filosofen Karl Jaspers mente at Nihil og dets overvinnelse var Nietzsches fremste bedrift, selv om han (Jaspers, monstre) i det store og hele var Kantianer.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

27. januar kl. 00:37

Øystein Tranås Kristiansen: Nå, hvor var jeg? Jeg er utmattet i hodet og øynene selv ved starten, noe som er et latterlig dårlig utgangspunkt, men jeg får forsøke å gi en videre omtale av det jeg holdt på med, slik at jeg etterhvert kan våge meg innpå mer sentrale tanker, og forhåpentligvis ikke kollapse på den ene eller andre måten, verken intellektuelt, moralsk eller følelsesmessig, selv om ikke et eneste levende vesen eller entitet kan hjelpe meg med dette. Den gale står alene, kanskje er det dette som er galskapens utgangspunkt. Det mest sørgelige er dette, jeg så på noe jeg hadde gjort, som var datert seks år tilbake, og jeg innså at jeg ikke hadde kommet et skritt videre. Man kan ikke unnsnippe seg selv, forfølgeren, spiseren, den forsterkede entitet som har blitt til. Hvem kan bære diamantens hardhet? Diamanten kutter seg selv, må være seg selv, og hos den mer avanserte skapning er det flere fasetter som lyser, hver til sin tid, til hver sesong i dette monsteraktige hjul som drar oss til underverdenen.

27. januar kl. 00:50

Øystein Tranås Kristiansen: Jo, jeg drev og omtalte den mannlige pasjon og forsøkte å sette det hele sammen til et større perspektiv, og ble som vanlig overveldet av holistisk og begrepsoverskridende tankegang. Som alltid har jeg innvendinger mot mine fremlegg, men la meg ta det til sin tid og holde dette i mente. Vi vet jo at Taliban under sitt regime ville forby kvinnestemmer, lyden av kvinneskritt, og at duften og suset fra kvinnehår kan ha en opphissende effekt på en mann. Likevel kan vi si med rimelig sikkerhet at det visuelle sanseintrykk har en sterkere effekt på hankjønn, simpelthen ved å følge den forstandige linje hvor man ser på hva som er et generalisert prinsipp og hva som hersker i kraft av sin utbredelse, også på enkleste nivå. De kritiske ord fra Darwin runger stadig: Generalisering er grunnlaget for enhver vitenskap, et faktum som vitenskapen idag ser ut til å ha glemt, nå! Selv om man kan like å lukte på kvinnetruser og høre lydopptak av stemmen hennes og kjenne fingrene hennes på seg (blant annet) ser vi jo hvordan pornoen og alle dets avarter i f.eks. ukeblader og musikkvideoer fremfor alt er visuell. Dersom eksempelvis lukt var det dominante mannlige sanseorgan for å tilnærme seg kvinner, ville omsetningen av brukte dametruser være minst like utbredt som omsetningen av pornoblader var før det digitale gjennombrudd. På strippeklubber sitter man og ser på kvinnene, fremfor å fortrinnsvis betale dem for å stryke en over huden og håret etc., da ville vel begrepet som ble brukt i den sannferdige lavkultur og i det sannferdige daglige språk være "strykeklubb." Riktignok kan man i

Japan kjøpe brukte dametruser fra dispenserautomater, men dette er et en snedig spissing der hvor den visuelle porno er langt mer utbredt. **[I Japan er bilder av kjønnsorganer forbudt i pornoen. Et forbud er alltid et sannferdig vitnesbyrd om at en drift eksisterer, og i såpass sterk grad at den må skrenkes inn.]** Og dersom kvinnestemmer og kvinnesus var dominant, ville man antakelig sittet og onanert til lydbånd med dette innhold, og slik er det jo ikke. Forøvrig forsøkte jeg i selskapeligheter å filosofere over dette med tanke på religionsutøvelse, hvor jeg påpekte hvordan en mannlig og kvinnelig diskusjonspart hadde sin religiøse opplevelse nettopp gjennom sin respektive sanselige dominant, synet av lys for mannen, og lyden av bassrumling for kvinnen, men dette fikk jeg ikke medhold i, og et av flokkdyrene forlot rommet idet denne enkle sannhet ble uttrykt: Mannen foretrekker det visuelle. Kvinner hater jo sannheten og ethvert uttrykk for sannheten, og er i det store og hele et monstrøst flokkdyr som lettere føler avsky enn menn, rett og slett for å ivareta flokkens interesser og ekskludere inntrengere og den utenforstående. Der en kvinne føler avsky, føler mannen likegyldighet, all den tid et adekvat sans og tankeapparat ikke er utviklet, en opplevelse jeg har blant mange av mine venner, de er altså skyldig i en mildere form for forbrytelse. En dum mann er likegyldig til sannheten og stiller seg uforstående til alt annet enn sine instinkter, men alle kvinner hater den sannhet som på noe vis er ufordelaktig for henne eller per ekstensjon, det sydende kollektiv. Av den grunn er det viktig å ikke la kvinner, om enn aldri så intelligent, å ha noen bestemmelsesrett i viktige områder som filosofien, all den tid hennes innflytelse alltid vil virke i konform og undergravende retning. Sagt på en annen måte, kun en intelligent og følsom mann er istand til å være et egentlig individ, og alle andre av universets skapninger er i det store og hele et biologisk klokkeverk, vel, dette kan vi gå nærmere inn på siden.

27. januar kl. 02:08

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, må komme til krefter ved å spise litt, men som et sidespor kan jeg si at jeg alltid har plagdes med kvinner som underkjenner mine følelser, av denne enkle grunn at de ikke er fordelaktige i et flokkmessig eller sosialt kontekst (dersom en mektig mann skulle ha følt det samme, ville det stilt seg annerledes) Denne horrible sannhet har blitt uttrykt for meg, at jeg alltid kommer til å være et offer for visse ting, deriblandt kvinners neglisjering og menns overgrep og dominans. En mann forgriper seg på deg ved å utøve vold mot deg, eller sette deg under sin systemiske voldsmakt (uansett hvordan dette blir presentert) En kvinne forgriper seg på deg ved å ignorere og neglisjere deg. Sagt på en annen måte, en kvinnes avvisning er det samme som utøvd vold, og i så måte er kvinner de største forbrytere, og må være det, forøvrig. Så kan man stille seg det spørsmål, om mannens effekt er det til makt, mens kvinnens effekt er det til Eros, en mann virker som en sten rullende i et rosebedd, han utøver seg selv på deg, mens en kvinne, hun nekter å

gi etter. Forenklet sagt kan jeg si: Som funksjonalistisk entitet er kvinnens plass å gi etter, mens mannens plass er å dominere, selv om elementet av vold og Eros alltid er bundet i hverandre. I alle fall er dette noe man må se nærmere på. For meg: Kanskje er den eneste måten jeg kan oppleve frihet, autonomi og fred på, er i disse ensomme netter, hvor jeg har kun meg selv og min natur og forholde meg til. I møtet med andre mennesker er det alltid den samme sorg, broderneven over meg, replisert i utallige varianter fra det første overgrep, og den iskalde kvinnelige avvisningen for krøplingens uønskede følelsesliv. Jeg er for svak, så det kan ikke være annerledes, jeg er for svak, så jeg må alltid være alene. Kun i ensomhet kan jeg unnslippe verdens skarpe stener, kun i ensomhet kan jeg unnslippe den fryktelige kulden. Kun for meg selv kan jeg i forestillingen utøve det som er min grunnfunksjon, gjennom det skrevne ord å utøve makt, og gjennom det fremmanede bilde å være i ettergivne armer. Du elendige prest, din byrde er stor. Så lykkelige de er, disse enkle dyr som springer rundt, men presten kan ikke være en av dem, og er han en god prest, en stor prest, kan han heller ikke være med i noen slavekult. Det er ingen stor tid, en hedensk tid i disse dager, så presten får ikke lov til å lindre sin smerte ved å si sannheten.

27. januar kl. 01:57

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=Gsz1eFkNwHA> Slik kan man oppleve livet.

Gustafsson gets emotional after loss to Johnson

Watch Alexander Gustafsson get emotional after his...

youtube.com

27. januar kl. 02:02

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=GBmCpftMspM> Eller slik. Det finnes ikke den mann som ikke frykter kvinnelatter. Kanskje fordi lyden formidler kvinnens utøvelse av makt over deg, lyd værende den dominante formidler av maktens vesen. Å bli dominert av en kvinne, en entitet som burde være svakere enn deg, er i sannhet en skrekk og et lavt punkt. Jeg kommer aldri til å glemme de to kvinnene som med lyse stemmer sa: "loooser" i mitt gehør da jeg var 16. En sterk mann ville sluppet unna denne sorg, men for meg lever sorgen for det og mange andre ting alltid videre, og reproducerer seg i utallige varianter, igjen og igjen og igjen. Kanskje er det som nyplatonikerne mente, at istedet for et absolutt som går igjen, er det et mønster - vel, det er en annen tanke.

Women and Girls Laughing - Female Laughter Sound Effects [High Quality]

Female humans of various age laughing in various...

youtube.com

27. januar kl. 02:07

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, for den mektigste kalif til den største krigsherre, kvinnelatter er det verste. Det er jo en grunn til at muslimene reagerer så sterkt på vestens hån, ja selv hintet om avvisning og nedlatenhet. (Det er all grunn til å se ned på muslimer) Fra historien: Den største vikingkrigeren, Egil Skallagrimsson opplevde det samme da han ble gammel og snublet og falt. Kvinnene rundt ham lo. Alt løper til sist ut i sin motsetning.

27. januar kl. 02:15

Øystein Tranås Kristiansen: Men det er som Hollbeque [**Feil skrevet**] sier, de kjønnslige relasjoner er nå preget av kapitalistiske markedsmekanismer, og når man alt har mislyktes, kan man ikke lykkes, og selv om man tilsist skulle lykkes, vil det ikke være verdt det, fordi man aldri kan komme over de eventyr man har gått glipp av. Som den fiksjonelle Octavian sier i tv-serien Rome, det er best å ikke være en sverdmann i det hele tatt, fremfor å være en middelmådig sverdmann. Gravplassene er fulle av middelmådige sverdmenn. Og det er sant. Prisen for nederlag er fryktelig, å ligge igjen på slagmarken og vente på nådestøtet. Og om det korteste strå har blitt trukket for deg, hva er vitsen med å kjempe videre, om man vet at man ikke kan vinne og blir nødt til å se ens fiender drikke ens hjerteblod foran seg, og de næres av ditt hjerteblod, gjøres enda sterkere, mer velfødde, større? Hva er vitsen med å gjøre sitt liv til en åker til fryd og glede for sine fiender, hvor de danser og hopper over ditt brudne lik? Er ikke da resignasjonen bedre, å ikke delta i det hele tatt. Så blir ikke ens liv den honning de seirende kan slikke i seg. Ved det gir man uttrykk for sin kampånd, at man ikke lever med nederlag, at man ikke godtar nederlag. Man gjør seg selv til den oldtidens galler, som drepte sin kvinne og sine barn, for å ikke la dem falle hendene til fienden, i det viser man sin storhet og edelhet. Å ikke delta, å ikke la sitt liv bli til den åker hvor hærene kan trampe. Åh, finnes det noen verre skjebne for druen å forkastes? Finnes det noe verre for sverdet enn å fnyses av, kastes vekk i rust? Nei, bedre å ikke la det skje. Trollene må gjemme seg i mørke huler, for de ble gjort til troll, og derfor er de troll, og det kan ikke være annerledes. Å leve livet blant de andre, i solskinn, sang og latter, det er slaveri. For det var aldri for oss. En sønn gjør rett i å anklage sin far, når han ikke fikk det han skulle ha, og i denne anklage ligger den ypperste protest, å ikke utføre den misjon som ble tiltenkt deg av de som ikke ville gi deg styrke og hjelp. Forkast spillet ved å ikke spille, forkast livet ved å ikke leve, det er den ypperste hevn og hån. Som en galler

støter jeg derfor sverdet ned, brenner ned alt det jeg har for at det ikke skal falle i deres hender.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

27. januar kl. 03:17

Øystein Tranås Kristiansen: Men tilbake til mannens dominante lidenskap, samt den mulige innvendingen: Som Shakespeare så rungende erklærer: Kvinne, svakhet er ditt navn. Og det er sant, og der ligger også kjønns tiltrekning. Kvinnen i sin form fremstår, når hun ikke fremstår som en melkeku, som vevre sommerfuglvinger, og alt ved henne er friskt og skjørt, mykt og sårbart, røde lepper og en drue. Alt ved henne er impresjonabelt, myk leire, og det er derfor mannen tiltrekkes av henne, for å skrive i henne, hun er det beger som han øser i sin sæd og sitt liv, og ingen er så formbar som kvinnen, hennes kropp æser ut etter inntrenging, og hennes hode gjentar hva enn slags læresetninger man lar gjøre ekko deri. Nå! Det er ikke meningen å være så nedlatende, men la oss se nærmere på dette, forholdet står nok i relasjonell fremfor funksjonell sammenheng med hverandre, som jeg har bevitnet gang på gang, menn tiltrekkes også av adoniser som er mykere enn seg selv, fordi de ser at dette er et område de kan skrive seg selv inn i, og den unge mann har gjerne tildels feminine trekk, antakelig for å tiltrekke seg slik hjelp, støtte og maktbruk. Det er altså ikke kroppens form eller kjønnsorganet i seg selv som avgjør dominant og mottakende rolle. Det funksjonalistiske element kommer inn ved at kjønnene respektivt ønsker å dominere og underkaste seg. En mann ønsker altså å dominere både sin sønn og sin kvinne, og selv de hardeste kvinner ønsker selv å bli dominert. En dominatrix hører til sjeldenhetene, en rompegutt likeså, i begge tilfeller er det det forsterkede ønskes forvringning som her har vært i virksomhet, hvor pendelen svinger fra ytterpunkt til ytterpunkt. Selv i den greske tidsalder hvor den homoseksuelle relasjon var forherliget, var den dominante stilling den mest attråverdige, og den mottakende rolle mer eller mindre skambelagt. Visualiteten og synet er altså best til å ta innover seg aspektene rundt kvinnens mottakelighet, rent kroppslig ved å avsløre hennes fertilitet, den generelle regel er, jo yngre hun er, jo mer fruktbar er hun. Det er barnebærende potensiale som er den visuelle tiltreknings endemål. I et usikkert blikk, en underdanig kroppsholdning osv., kan man antakelig også se om en person er mottakelig for en forestillingens dominans, den første indikator, så å si. Der godstogets drønnende makt ikke kan avsløres av det visuelle alene, kan man ved den vevre blomst studere den fra alle kanter, noe mannen og dyrkeren av skjønnhet har som natur å gjøre. I dette ligger en videre indikasjon, det er tydelig at den greske og romerske tid, som var en visuell tid, bar et vitnesbyrd om stor mandighet, for man var ennå ikke tynget ned med hverken kristendom eller pesten, og derfor vendte den som allerede var sterk mot det myke og vakre han kunne skrive sin styrke inn i. Og i en forsvekket og kvinnelig tid, blir man orddyrkende og underlagt det rumlende vitnesbyrd om makt. Jeg skal siden se på hva dette har å si for kunstartene, komme med innskudd relatert til temaet, omtale den Wagnerske totalkunst, og komme inn på to andre nøkkelkonsepter jeg fikk tildelt som visjon i et depressivt sinn, de visjonær jeg halvt forrådte da jeg sank ned i distraksjonen som en

annen romersk ungar på sirkus. Tenker jeg tar kvelden nå, for nå er jeg trøtt.

27. januar kl. 04:25

Øystein Tranås Kristiansen: Det er mulig det er selvsagt, men som et lite tillegg vil jeg si at det er tydelig hvordan kjønnsorganene viser den rolle naturen har tiltenkt. Kvinnen har myke folder laget for å penetreres, mannen har et hardt våpen. I dette ligger en basal sannhet, for enhver sannhet er basal og er forbundet med skam.

27. januar kl. 04:29

Stian M. Landgaard: «Men det er som Hollbeque [sic!] sier, de kjønnslige relasjoner er nå preget av kapitalistiske markedsmekanismer ...»

Houellebecq (som utseendemessig har nådd bunnen og nå ligner en dopet uteligger (åpenbart at det er livsraserende å opponere mot den ganske verden)) har jo rett i at kjønnsrelasjonene er blitt lagt ut på anbud på en helt annen måte enn før. Det samfunnsbyggende prinsippet om én mann, én kvinne er jo i høy grad forlatt på tvers av alle sosiale lag. I stedet er det en relativt liten gruppe alfamenn som ligger med et stort antall kvinner og ofte setter barn på flere av dem, hvoretter det store flertallet betamenn er nødt til å oppdra andres avkom dersom de skal ha mulighet til å være sammen med en kvinne, som først sent i livet vil være tilgjengelig for dem. Til og med mediene skriver om flerkullsmenn versus barnløse menn. Men dette er jo også bare et symptom på det kapitalistiske paradigmet som har gjennomsyret alle aspekter ved tilværelsen. Den som sitter med ressursene, får alt. Den som mangler ressurser, får ingenting. Dette går jo igjen på alle områder av livet; rike mennesker lever sunnere og tjener penger fordi de allerede har penger. En husvert jeg vet om, tar blodpris for leilighetene han leier ut. Samtidig som han har millionlønn som banksjef og uproblematisk kunne leid ut for en slikk og ingenting. Men det ville gått helt imot hans vilje til makt, som består i å tilegne seg mest mulig penger og flest mulig kvinner i løpet av livet. Og han lykkes kontinuerlig med begge deler.

I henhold til kapitalismen består den eneste verdi i det man har tilgang på i øyeblikket, penger, kvinner, ressurser, lykke. Om man i fortiden har vært fattig, er det fullstendig glemt når man er blitt rik. New money is as good as old money - fra de nyrikes side. Ut ifra den kapitalistiske tankegangen kan alle lykkes, bare de arbeider hardt nok (kapitalismens arv etter protestantismen: alle angrende syndere får tilgivelse). Så selv den tykkfalne, uerfarne, halvskallede IT-fyren i Houellebecqs

«Utvidelse av kampsonen» vil kunne få seg damer, bare han kan fremvise tilstrekkelige tegn på alfadom, for eksempel fine klær, gullringer, solbrun hud, veltrent kropp, dyr bil eller hva har du. For i henhold til kapitalismens kjønnssyn handler det strengt tatt bare om å erobre et visst antall kvinner som kan sies å være verdifulle i kraft av ungdom og/eller skjønnhet. Det handler ikke om kjærlighet eller emosjonell tilknytning; dette kommer som et tillegg, takket være menneskets natur og erkjennelse av at vi ikke lever evig, men før eller siden kommer til det punkt hvor vi ikke lenger kan erobre ustoppelig. Barn er også være en ressurs mange vil ønske å tilegne seg, og da vil viljen til makt ofte skifte fokus fra erobring til oppdragelse. På sin egen vei mot undergangen glir man umerkelig fra å utøve direkte til å utøve indirekte, eller som Rolf Klaudiussen en gang sa: Man slutter å være bildet og begynner å være rammen.

Så langt, så godt. Men «... når man alt har mislyktes, kan man ikke lykkes, og selv om man tilsist skulle lykkes, vil det ikke være verdt det, fordi man aldri kan komme over de eventyr man har gått glipp av». Denne skammen over å være mindreverdige, at man ikke kan lykkes fordi man aldri har lykkes, er ikke kapitalistisk tankegods, men aristokratisk. For det vi vet, er at menneskene ikke er slik kapitalismen tar for gitt at de er. Kapitalismens misforståtte menneskesyn er en arv etter protestantismens (og til syvende og sist jødedommens) verdensbilde, nemlig at alle mennesker er like for Gud. Religionen erkjenner at denne "likheten for Gud" ikke gjelder på jorden, men kapitalismens idé er at den gjør nettopp det. Alle kan lykkes for egen maskin, og dermed kan alle mennesker nå himmelen, enten den befinner seg et sted over skyene eller mellom et par varme jomfrulår.

Den aristokratiske tankegangen erkjenner derimot at mennesker uvegerlig er delt i (tildels arbitrære) klasser basert på hvilke forutsetninger de har fått med seg. Den halvskallede, uerfarne Tisserand fra «Utvidelse av kampsonen» vil aldri klare å gjøre de tingene som kunne bragt ham alfadom. Som Houellebecq skriver, hadde han tapt allerede før han begynte å delta. I et kapitalistisk samfunn vil en taper som ham naturlig nok aldri lykkes med det som virkelig betyr noe for ham; den sterkeste utøvelse av vilje til makt på individnivå ligger jo i kjønnslig erobring. I et aristokratisk samfunn, et samfunn med klasseadskillelse og erkjennelse av forskjeller, ville derimot de ureflekterte taperne ha akseptert at andre regler gjelder for dem. Der kunne Tisserand blitt en tykk, godslig munk i et sølibatært broderskap. Men man er dømt til å forholde seg til det samfunnet man er født inn i. Og alt etter hvilken selverkjennelse man har, vil man som taper enten akseptere nederlaget ubevisst og lide uten å forstå hvorfor, eller man vil få en grusom innsikt i sin taperdom og kanskje gå til grunne, noe Tisserand da etterhvert gjør.

Som Tyler Durden sier: «We've all been raised on television to believe that one day we'd all be millionaires, and movie gods, and rock stars. But we won't. And we're slowly learning that fact. And we're very, very pissed off.» Ja, vi er blitt lurt, og vi bombarderes døgnet rundt av forestillinger som de færreste av oss har forutsetninger for å realisere, men som vi likevel mer eller mindre bevisst/ubevisst forsøker å oppnå. Fordi vi alle har en vilje til makt i oss som søker å ytre seg på sterkest mulig måte, i form av erobring og overvinnelse. I et sekulært, kapitalistisk samfunn handler det om materiell velstand og tilgang på mest mulig ressurser. Derfor kjøper vi budskapet, derfor vil vi så gjerne tro at vi en dag kan bli greske guder på Olympens fjell. Siden vi kjøper budskapet, fortsetter mediene og andre instanser å mate oss med det. Og de fleste av oss klarer jo å gjøre noen små forbedringer i eget liv, dog "ikke så bra som det var TV", men nok til at vi føler oss fornøyde med å ha overvunnet motstand og erobret en skanse eller en ressurs. Kun den som støter på nederlag etter nederlag uansett hvilken retning han vender seg, som aldri synes å oppnå noe av det han ønsker, vil virkelig kunne analysere dette på en intelligent og perspektivomstøtende måte. Jeg antar at Houellebecq i alle fall en gang har vært der, og herværende gruppeadministrator befinner seg åpenbart der og kan servere innsikter fra dypet som de fleste av oss flatlandsboere ellers ville gått glipp av.

27. januar kl. 15:57

Kommentar: *Kan ikke si jeg er glad for å ilegges roller og designasjoner av mine «venner.» Roller som de på en underlig måte ofte er svært komfortable med. Jeg holder dette for å være kjensgjerninger. Landgaard er opptatt av å gi meg en lav posisjon, fordi i hans oppbundne sosialverden vil isåfall min filosofi ikke være en trussel. En annen venn, la oss kalle ham «Lars Joar,» har i de senere dager vært opptatt av å fortelle meg hvor mye «sjuk» skriving denne journalen inneholder, for det er jo gøy. Men poenget med denne journalen er langt fra «sjukt,» og hvis det så skulle være, er det bare en bieffekt av hva jeg egentlig forsøker å oppnå. Vel, flere familier jeg kjenner er opptatt av å se på meg som en «artigmainn,» en morsom og lystig figur som alltid vekker latteren. Slik må de se meg, ellers måtte de slå meg ihjel, skulle de ta innover seg sannheten om de tingene jeg sier, gjør og er. Da er det sørgelig å vite at mine «venner» har behov for å behandle meg på samme måte. I den grad jeg er en svekling og en taper, er det bare under dette sinnssyke samfunnets kriterier. Jeg har aldri sett meg selv på den måten, og er egentlig det motsatte. Nå som jeg meget snart har den fordelaktige betingelse, må bare få helbredet noen ben brukket av ondskapen, får jeg kanskje anledning til å vise rekkevidden av min nobelhet.*

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=uxNsQ31yN7c> En mann kan

bare akseptere sin skjebne og dø som en kriger. Skal svare snarlig, men bør nok luften utenfor døren først, med eller uten sumerisk bastskjørt.

MC Eiht - Streiht Up Menace

MC Eiht - Streiht Up Menace [Menace II Society soundtrack]

youtube.com

27. januar kl. 18:32

Øystein Tranås Kristiansen: Det er ikke alt som egner seg i dagens gys, så tok denne som PM(S). Tenkte jeg skulle si noen generelle og relaterte ting. Det er visstnok noe av det vanskeligste å gjøre og kunne beskrive ekte depresjon og smerte. For noen ting finnes det ganske enkelt ikke ord. Det Knausgård driver med blir de reneste pusleproblemer, for han kan rasjonalisere det, sette ord på det, og når det kommer til stykket, er det ikke så ille likevel. Så hva har jeg funnet ut? Jeg har vært mange steder i livet. Jeg har vært soldat, ekstremist og har assosiert meg med all slags mennesker. Jeg har Gud hjelpe meg vært trommende Krishnaist. Mest av alt har jeg vært ensom, og overalt hvor jeg har gått kommer jeg til å være en fremmed. Det er et skrekkelig øyeblikk når man skjønner at man også er fremmed for seg selv. Man vet ikke hva man er, hva man kommer til å gjøre og hva slags skikkelse det er som kommer og går. Det finnes ikke noe menneskelig fellesskap som kan ta meg imot, og jeg kan ikke ha noen bror, for den jeg viser er ikke meg, og alltid, alltid er det et taust monster som ser ut. Det finnes ikke den mann jeg ikke vil slå istykker, det finnes ikke den kvinne jeg ikke vil voldta, det finnes ikke den forbrytelse jeg ikke kan tenke meg å gjøre og som jeg ikke alt har begått i tankene. Likevel kan jeg ikke rettferdiggjøre noe slikt, for kjernen av min vrede står for nært, og man kan ikke fjerne seg fra menneskeheten. Det er ingen vits. Ingen vits i det hele tatt, og derfor hensynker man, det er Eros, ikke Ares som tar overhånd. Men kanskje er svaret å bli mer av seg selv, ikke mindre. I mitt tilfelle, å flykte videre innover, til et drømmelandskap, det som er mitt Elysium. I den forbindelse vil jeg nevne to ting, noe som kan fremstå som temmelig happenstance, men som inngår i et voldsomt og stort system som jeg ennå ikke har forklart for min vesle skare tilhørere.

28. januar kl. 23:48

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har jo lenge drømt om en gjenkomst til en hedensk tid, hvor man i religionen ikke forakter seg selv, universet og dets innhold og først og fremst sin egen kropp. I møtet med religiøse mennesker ser jeg denne sublimerte viljen overalt og alle steder, der man fjerner seg fra det fysiske man ikke kunne ha til fordel for en forestillingens absolutt. Jeg har jo lest

litt i "The Golden Ass," det gyldne esel, som er den eneste overlevende romanen fra romersk tid, og som tar for seg et hedensk verdenssyn. **[En sannhet med modifikasjoner. Satyricon er nesten komplett, og fra den greske verden har man flere komplette romaner. Med tildels anglik språkdrakt: Callirhoe, Leukippos og Clitiophon, Daphnes og Chloe, Den efesiske fortelling og Aethiopica.]** Det slår meg hvor håpløst naivt det hele er. Hedningene var faktisk mer naive enn de kristne, og sistnevntes religion kunne triumfere fordi det hele var mer plausibelt. Visse forestillinger kan aldri komme tilbake, slik som dyreofringer for å få motytelser, de er rett og slett for primitive. Likevel ser vi rester av det hedenske mange steder, og på et vis er vi på vei inn i en ny hedensk tid, der hvor man viser respekt og tilbedelse, ikke til det som er utenfor verden, men det som er i verden. Vi har fightere som kneler ned og kysser Octagonet, og vi har gudinnedyrkelsen i musikkvideoer, etc. Jeg kan som sagt aldri delta med andre mennesker, til det er jeg for splittet, og jeg ville også vært en fremmed blant nyhedninger av idag, hatt masse innsigelser og gjennomskuet dumskapen etc. Likevel vil jeg predikere en ny religion som har med blodet og verden å gjøre. Jeg kan selvsagt ikke være en profet, for jeg kan ikke trompetere en ensporet og dum vilje over tid, jeg er bare en blek observatør. Jung sa jo til den syke at religionen var hans eneste håp, og det er sant, men for den som ikke kan tro på løgnen ... Vel ...særlig ikke den løgn som går utenfor verden. Her er et utdrag for en hymne til Orpheus: " Propitious shine on all my just desires; These sacred rites regard with conscious rays, And end our works devoted to your praise." Så, ens rettfærdige begjær og lyster, i den virkelige verden må imøtegås, uten at dette blir sett på som usselt. Dette ville bryte vestens tusenårige nihilisme, dette ville vært kuren. Mitt møte med de religiøse har vært en skuffelse, for jeg har sett sykdommen i dem, men gjennom Jung vet jeg at dette er den åndelige dimensjon vi nå mangler.

29. januar kl. 00:13

Øystein Tranås Kristiansen: Det andre er, i relasjon til diskusjonen om smerte. Det var en gylden dag da jeg utviklet konseptet Det forsterkede ønske, og jeg har faktisk ekspandert dets mening og betydning innenfor et større system, som jeg bare delvis skal ta for meg her. Ekstremt kort fortalt ser jeg det forsterkede ønske i relasjon til Eros, og ressentiment i relasjon til Ares, begge deler vil oppstå i møtet med en arrestert vilje. Mitt syn er jo at Nietzsche var skjevbalansert også her. Et interessant innskudd er forøvrig at Cioran sier at når vi har hevnet oss, føler vi oss mindreverdige det vi har hevnet oss på, dette kan man tenke og relatere mye til. Nå, det beste ville vært om man oppfylte alle ønsker og begjær direkte, som Nietzsche sier, den korteste vei for viljen. Man kan se for seg en grytende hulemann som oppfyller alle begjær og hevner seg på alle fiender med en klubbe. Men i en slik tilstand av viljefullbyrdelse, ville aldri noen skjønnhet oppstå, for først nå

forstår jeg at skjønnhet er et resultat av ekstrem smerte (i henhold til motsetningens lov) Den viljefullbyrdede mann ville aldri fremmane vakre bilder, og heller aldri føle hat. Jeg er selvsagt ikke så blind at jeg vil forby verken det ene eller andre, heller ikke den umiddelbare viljefullbyrdelse. En mer moderne, avansert mann kan oppfylle sine ønsker ved å etablere en familie, en stat, alt det vi trenger i livet. Uten fullbyrdelsen ville det bare gå nedover og i oppløsning. Men det vi trenger er at noen offer seg for drømmene, og blir til Prometeuser for menneskeheten. Den moderne mann ble jo til fra en drømmende ape. Så det jeg vil si, er at om jeg nå skulle overgi meg til drømmer, vil jeg verken forby hevnen eller adelsmannens splintrende ferd. Alt til den respektive.

29. januar kl. 00:31

Øystein Tranås Kristiansen: Men tilbake til der jeg var, vedrørende bilde og musikk og vårt rådende sanseapparat. Man kan se på konseptet rundt totalkunst, som utviklet og utøvet av William Blake og Wagner med enda større verdsettelse, når man vet at det er den samme visjon som uttrykkes gjennom de forskjelligartede sanser, som vibrasjon, lyd og bilde, samt alle de andre måter man kan fremme en opplevelse. Totalkunst, i den grad det er mulig, burde være en hellig gral som alle kunstnere ser etter. Best var det om kunstneren selv stod for produksjonen, men dertil har man kanskje ikke evne, og vi vet jo at Goethe selv med fordel snakket om malerier av hans store Faust, og vedgikk at dette skapte tillegg som han selv ikke hadde tenkt på. I slike tilfeller skaper den tributerende noe som står utenfor den enes skapelse, kanskje som tillegg, kanskje som fravikelse, og om dette kan man aldri nå en endelig dom. Slik som en verdenshistorie kan skrives av flere krønikere eller utføres av en mann som Will Durant, er også kunsten åpen for en eller flere fedre. Kunsten er i så måte den mest fruktbare av kvinner, for all sæd som spilles i henne får et navn og et ansikt, iallfall for sin opphavsmann. Det er interessant hvordan Frank Herbert i sin bok Dune beskriver en person som er avhengig av musikkopplevelser som han får forsterket av stimulanter, slik at dette tilsammen blir et narkotikum i seg selv. Denne boken ble jo, som uttalt av opphavsmannen, skrevet for at man skal lære å tenke, som en lærebok og introduksjon til visse tanker, og faktum er jo at man kan bli avhengig av eller gå seg helt bort i sanseintrykk. Man kan se for seg at man utfører samleie med en kvinne til lyden av musikk, samtidig som man ser de utroligste farger gå over en skjerm og mottar vibrasjoner fra diverse elektriske innretninger, kanskje under påvirkning fra stimulerende midler. Slik ville man få både det taktile, ja til og med lukt, i tillegg til alt det andre. Hvilken visdom ville ligge der? En gave til den gamle romer! Det ville være en ny type gift, jeg sier gift, for kunst og alt som har med kunsten å gjøre er det motsatte av herdelse.

29. januar kl. 01:40

Øystein Tranås Kristiansen: Den dissosiative kan gå seg bort i bilder og musikk, og bli borte for verden.

29. januar kl. 01:43

Øystein Tranås Kristiansen: Alright, jeg fikk mange divergerende impulser her, og forhåpentligvis kan jeg huske dem og få dem ned, men det er på høy tid at jeg gir en redegjørelse for mine intellektuelle foretakender det siste halve år. Med vil følge en del personlige detaljer, som jeg ikke kan gå fullt ut i dybden med, men jeg kan forsikre om at alt sammen, også galskapen er høyst reell. Det kan hende jeg mister piffen iløpet av denne redegjørelsen, og at jeg må ta det trinnvis. Isåfall får det ta den tiden det tar. Det hadde vært fint å få til et godt språk og fine vendinger, men det er innholdet som er viktig, og jeg kan ikke holde tilbake mer. Jeg har ikke tid til å forklare de intellektuelle konseptene på en pedantisk og minute **[en sterk anglisisme]** måte, for slik er ikke min natur, men alt sammen er veloverveid og som de uredelige også vil si, fundert på faktiske størrelser. Som en siste advarsel må jeg, om det ikke allerede har fremgått klart nok, vise til at jeg skaper teorimodellen først, og så finner beviser, jeg er altså ikke det vi kan kalle en redeligist eller vitenskapsmann, og som hele systemet vil underbygge tilslutt, er jeg en visjonær og profet, overveldet av en større kraft. En overveldist istedet for redeligist. Nå la oss se ...

4. februar kl. 03:24

Øystein Tranås Kristiansen: Begynnelsen på mine intellektuelle funderinger, som det ikke ville være en stor overdrivelse å si førte meg direkte inn i psykose, må vel kunne sies å ha startet i tidlig høst iløpet av 2014, altså sent i august og tidlig i september. På det tidspunktet hadde jeg alt lagt det tankemessige grunnlaget og tilegnet meg det begrepsapparat som skulle til, samtidig som jeg på forskjellige måter hadde blitt kjent med og utøvd min natur i delvis umoden drakt. Alt lå altså til rette for å foreta dette spranget. På dette tidspunktet var jeg opptatt av å sette opp teorimodellen av mitt påførte viljeparadigme, for å få oversikt over det, og teste det opp mot virkeligheten, da selvsagt med den hensikt å se om jeg burde kullkaste det hele, tilføre detaljer, eller rett og slett akseptere dette som den største sannhet. Jeg stod klar til å vurdere, og det er ingen som kan vurdere på en så grundig, ekstensiv og eksperimentell måte som meg. På tidspunktet hadde jeg underholdt tanken om en motsetningens lov en tid, noe jeg mente representerte en sannhet og som jeg stadig fant beviser for i virkeligheten, spesielt i mennesker, må det sies. Dersom det virkelig var slik, at

motsetningens lov var reell, ville den i det aller minste kunne tilføres det modellerte vilje-paradigme som et verdifullt tillegg, samtidig som jeg åpnet for muligheten at loven kunne være et systemisk paradigme, eller et singulært prinsipp i seg selv. Dette ville isåfall være en prestasjon som ville gjort meg til en gud, om jeg kan være så likefrem, stilt i samme selskap som de aller største filosofer. Sagt på en annen og innsiktsfull måte, en sannhet som er en sannhet, som kan sies å være sann, må nødvendigvis inngå i en høyere sannhet, eller være sannheten i seg selv. Så det å sette opp vilje-paradigmet på en systemisk måte, ville være første trinn i å se hvor denne motsetningens lov, som forøvrig var bygget på tidligere tankers tilbøyeligheter (noe jeg skal komme tilbake til) i det hele tatt passet inn. Alt dette var naturlig ikke formulert i slik klarhet for meg da, og et av mine trekk er jo å tenke uten å ha noen klar agenda. Følgelig begynte jeg skjematiskeringen av vilje-paradigmet i en slags undring over hvordan jeg kunne systematisere det hele, og på best vis synkretisere det med den ballast av konsepter jeg bar på.

4. februar kl. 03:45

Øystein Tranås Kristiansen: Skjematiseringen var svært interessant, samtidig som den tok meg lang tid å gjøre, for allerede den gang var jeg preget av svært sterke nerver. Hvert eneste tankemessige trinn gjorde at jeg ble overveldet av videre muligheter, og fylt med både elasjon [**anglisisme**] og den største fortvilelse, alt ettersom. Den gang var jeg også opptatt av å isolere viljens minste trinn, husker jeg, for å finne den singularitet som favnet verden, noe som hadde unngått tenkerne forut for meg. Vi kan altså ikke vite sikkert hva viljens beståenhet er, annet enn å se de stadige beviser for dens virksomhet. I alle tilfeller, skjematiskeringen gikk logisk og lineært frem, og syntes å bekrefte det gamle vilje-paradigme i alle ledd. Jeg eksperimenterte og lekte med visse omkalfatringer, blant annet hvordan en forestilling som formet andres vilje, endog en forestilling som styrte andres forestilling, måtte sies å være den sterkeste makt, noe jeg forøvrig er tilbøyelig til å være enig i ennå. Alt syntes å bekrefte og virke innenfor viljen til makt. Såvidt jeg husker, har jeg jo lagt ut fotografiet av denne skisseringen, men jeg kan også skissere det hele meget enkelt. Fra den udefinerbare vorden bygget jeg opp alle trinn fra formgivning, herdelse og integrering i ulike viljekonglomerater, og så hvordan materien som sådan etterhvert kunne bestå av integrerte deler på ulike trinn, med myke og harde deler. Etterhvert fikk man da naturlig nok livets oppstandelse og forestillingens fødsel, og muligheten for kategoriseringen av det sistnevnte, all den tid forestillingen er en mangesidig fasett, kan man si. Til sist løp man ut i kjønnsligheten, og det var i denne splittelsen kun at jeg kunne se direkte beviser for min motsetningens lov. Jeg belaget meg på dette, at det var dette som var saken, viljen til makt var rådende, og motsetningens lov var gjeldende på et viljens avanserte trinn. Dette var derfor noe jeg ønsket å skrive om og bevise,

samtidig som jeg stadig vridde og vendte tanke og skjema på alle mulige måter for å finne en ny tilnæringsvei inn i singulariteten, uten å egentlig lykkes.

4. februar kl. 03:59

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg ble etterhvert bundet en smule fast i det ytre liv, samtidig som jeg hadde stadfestelsen av det jeg hadde funnet som målsetning for mitt skriftstykke Sol invictus. På et tidspunkt, mener jeg å huske, det kan ha vært en stund i etterkant, altså etter første radikale nye innsikt, (når jeg tenker meg om var det nok det) kom jeg til en spesifisering som under enhver omstendighet er svært viktig å få med seg. Jeg vil fremstille den her forut for den første radikale, ganske enkelt fordi det letner min fremstilling. For, enhver filosof bør jo rettferdiggjøre seg selv, rettferdiggjøre filosofien han driver med. Man kan jo åpne for muligheten, som Stephen Hawkings gjør, at filosofien er avleggs, en gammel vitenskap som slett ikke har noen verdi annet enn som tankespinn og tautologier. Man kunne spørre seg selv om det jeg drev med kun var en stakkarslig manns desperasjon, et fåfengt forsøk på å ha en plass og betydning, en noen som helst betydning i verden? Ja, på et vis var det jo det, samtidig som dette slett ikke er et bevis for at ønsket om å ha en verdi i egne og andres øyne, i seg selv tilbakeviser ens foretakender. Denne problemstillingen var iallfall svært nærliggende i min bevissthet, og jeg overveide den stadig, særlig i møte med de konvensjonelt rasjonelle i min omgangskrets. Jeg måtte spørre meg selv om jeg egentlig drev med selvforledelse, var viktigheten av det jeg drev med kun en forestilling, og burde jeg overlate det hele til matematikere? Uten å ha denne spørsmålsstillingen som direkte agenda, fant jeg i mine stadige harehopp i filosofien svar i Heidegger, men jeg var dum nok til å ikke ta vare på utdraget. Her også fant jeg bekreftelse på at viljeparadigmet var rådende, til min åndelige fars store velbehag forøvrig. Heidegger uttalte jo at Nietzsche hadde ødelagt ham, og denne mannen, som måtte lese Aristoteles i ti år før han våget å tenke med autoritet, var underlagt dette ugjendrivelige paradigme sammen med alle tenkere i fortid og fremtid, uavhengig av størrelse og klarsyn. Heidegger legger frem et meget fornuftig syn på relasjonen mellom filosofi og vitenskap. På den ene side kritiserer han filosofien for å sluttet å ha benytte seg av vitenskapen for å føre beviser [og] for å eksemplifisere sine postulat **[krøkkete skrevet]**, på den annen side fastslår han at vitenskapen aldri kan være en sannhet i seg selv, all den tid den kun kan fastslå fenomener i den materielle verden, og ikke fortolke dem. Og som det var blitt fastsatt for meg tidligere, var det singulære prinsipp filosofiens hellige gral, ifølge Heidegger, uten at han nå uttalte det på den måten, det singulære prinsipp var altså den fortolkning som til enhver tid og under enhver omstendighet alltid ville være gyldig, bare man tenkte dypt nok og så med et gjennomtrengende blikk. Ulikt kunst og bilder og all slags rasjonalisering og vitenskap, var dette den ugjendrivelige sannhet, i sannhet det prinsipp som

penetrerte dypest i materien og som favnet universet i sin helhet. Ja, vi var i sannhet ødelagt, selv om jeg nå hadde kommet frem til en interessant tilføyelse til det avanserte viljetrinn. Der Nietzsche selv hadde kommet til kort i å isolere viljen i sin minste bestanddel, var også jeg sjanseløs. Heidegger, likeså, var med rette blitt kritisert for å ha omtalt tingen i seg selv som værender uten å komme frem til den enkeltstående værende, forøvrig en beundringsverdig innrømmelse av at tanken kommer til kort. Nå gjensto det altså å legge frem min interessante modellering og det jeg hadde kunnet påvise, for motsetningens lov var jo i alle tilfeller noe som var viktig.

4. februar kl. 04:46

John Olav Oldertrøen: Huff, mener du at singulariteten favner verden?

6. februar kl. 12:31

Stian M. Landgaard: Jeg ligger forsåvidt også i strid med min veileder på spørsmålet om viljens vesen. Jeg mener jo at man kunne tenke seg én hypotetisk vilje som det eneste eksisterende, og denne viljen ville ekspandert uendelig. Hun mener det er absurd, for viljen er utenkelig uten motstand. Motstand er altså en forutsetning for viljen, ifølge henne. Jeg mener at motstand bare er en konsekvens av at det finnes flere viljer.

6. februar kl. 12:48

John Olav Oldertrøen: Instinkt er en viljeskraft som ligger utenfor både ego og superego, og samtidig en nødvendig og betingende kraft for alt liv, uavhengig av motstand.

6. februar kl. 12:56

Øystein Tranås Kristiansen: Landgaard: Interessant problemstilling, en orakelet har sittet og dirret over (no clitoris) Tenkte å ta for meg dette i redegjørelsen jeg allerede holder på med, dersom jeg kan komme meg ned fra Olympus.

7. februar kl. 16:07

Øystein Tranås Kristiansen: Samtidig som jeg befattet meg med dette høyst rasjonelle viljesystemet, dyrket jeg også min kjærlighet til Jung, som på tross av alle sine påberopelser er en

mystiker i sin kjerne. Han hadde allerede hatt en sterk innflytelse på meg på en rekke områder, blant annet søkte jeg å årsakforklare min lidelse med typus innen hans personlighetssystem, og satte det i sammenheng med min opprinnelige Sol invictus-visjon, hvor en viss type menn, den høyeste som sådan, var blitt forfulgt og forhindrer i å fullbyrde en historisk misjon, for å fremstille det hele i forenklet form. De bevegelser og krusninger som var blitt til etter Jung, fikk meg til å definere meg som en myk polyteist, for som Jung sier det, gudene kan og bør ikke dø. Han sier også at vårt ubevisste innhold er vår skjebne, noe som fikk meg til å tenke på at jeg burde gjenskape meg selv som en selvbærende kraft, fri for hensyn, spørsmål og tvil, slik jeg formulerer det i min ene kvasi-utgitte roman. Paradoksalt nok advarer han mot vår ubevisste og mener det bør balanseres mot fornuften og moralen, jeg sier paradoksalt, fordi det nærmeste han kommer i å begrunne sin tanke, er en bildemodell hvor han plasser individualiteten i skjæringspunktet mellom personlig og kollektivt ubevisst på den ene side, og samfunnsmoral og påført fornuft på den andre. Noen ganger er Jung så helhetstenkende at han synes å motsi seg selv, og med det deler han mine trekk, såvel som min typus, bare fra et helt annet ståsted, naturlig nok. Jeg slukte alle hans utlegninger som det nærmeste jeg hadde vært sannheten, og foretrakk forøvrig Jung fremfor den mer lineær-rasjonalistiske Freud. Sistnevnte har forøvrig virket bekræftende på det lidensksparadigme jeg har utviklet. Jung konfronterte meg med visse kjensgjerninger jeg hadde vansker for å innrømme, blant annet moralens viktighet, for det er kun et svært sykt individ som ikke kjenner skam. Alt i alt fant jeg stadig bekræftelse for Jungs lære i mitt eget liv, jeg kunne raskt identifisere romankarakteren Ester som min kvinnelige anima, og romankarakteren Amar som min skygge, som det heter innenfor den terminologien. Og akkurat den tanken er sentral for vår videre diskusjon, kjære leser, det at tingen skulle ha skjulte og endog motsetningspregede egenskaper, noe vi skal komme tilbake til. Visjonen om Sol invictus kan raskt plasseres som et dypere trinn av det som er ubevisst innhold innenfor den kollektive arketype, fra et purt rasjonelt ståsted, en dypere form for galskap (men pur rasjonalitet er galest av alt) Og betegnende nok, jeg hadde foregriper deler av min skjebne i mine kunstneriske utartelser. Skyggen Amar blir ved flere anledninger sammenlignet med solen, og min dissosiative tendens er noe jeg visste før jeg skjønnte det, for jeg beskrev personer som skled inn og ut av roller, fra blodglefsende dyr til den mykeste kosehund, kun ved å blinke med øynene. Slik som kunsten foregriper oss selv, foregriper religionen filosofien, for hvert konsept er festet til en sannhet, en kjensgjerning som er virkende og som derfor stadig vil uttrykkes. Min kjærlighet til Jung var så stor, at jeg knapt kunne åpne bøkene hans uten å være i korrekt sinnstilstand. (dette problemet skal også berettes om) Det går stadig mer opp for meg at jeg ikke er en maktens keiserskikkelse innenfor ånden, men en kjærlighetens visjonær, og jeg kan åpne en bok, lese en eneste setning og med det bli overveldet av tanker. Dette, ikke pedanteriet som har blitt avkrevd meg, er min styrke og natur. Som Schopenhauer uttrykker det, den høye form for kjærlighet

beundrer på avstand, og det er derfor sann kjærlighet ikke kan lykkes. Det var med Jung at min tanke kunne gå til et videre trinn.

7. februar kl. 19:40

Øystein Tranås Kristiansen: Mer følger, må spise og bunkre opp, blant annet.

7. februar kl. 17:59

Øystein Tranås Kristiansen: Null sultfølelse. Må passe på å spise. Kanskje det er grunnen til at jeg har vært så fjern.

7. februar kl. 22:19

Øystein Tranås Kristiansen: Som en liten anekdote før jeg fortsetter: Jung snakker om en kvinne han hadde som pasient. Hun hevdet at hun "visste alt." Dette brukte Jung som eksempel på hvordan det ubevisste og dets innhold får forrang i et menneskes psyke. Man blir en indre arketype, en sjaman eller en heks som hevdes å vite alt. Freud snakker jo om hvordan villmannen er fullstendig fortapt i sin magiske tankegang, der det er forsvinnende få grenser mellom tanke og virkelighet. Jeg har sittet på mitt broistiske internetforum, og med et sjokk kunnet konkludere at jeg ikke kunne forutsi alle vitser og responser som kan komme til de forumpostene jeg sitter og leser. En del av min psyke tror at jeg er allvitende, og sender meg på de lengste reiser. Ethvert problem sirkles rundt i sinnet og blir angripes fra alle kanter. Guden finner alltid svar, og det er disse svarene som har brakt meg innsikt. En annen foruroligende tendens er at jeg nå, for første gang i mitt liv, får en positiv effekt av å se på mennesker, jeg ser etter relaterte ansiktstrekk i fremmede. Dette tror jeg dog har en mer enkel årsaksforklaring, nuvel. **[visse piller]**

7. februar kl. 22:32

Øystein Tranås Kristiansen: En sen natt jeg var på Dragvoll, fant jeg til min bestyrrelse en ekstensiv omtale og kritikk av Nietzsche i en av Jungs bøker. Dette var som kokain for meg, siden jeg lenge hadde lett etter angrepsvinkler for å rive ned min Sith-herre. Dette alene var nok til å sette meg under sterkt nervepress, siden jeg har så lett for å overveldes av tankeforgreninger og et voldsomt følelsesliv. Jeg måtte gå frem og tilbake i mørket forbi tomme skrivepulter og slå knyttneveslag i luften mens intensiteten vokste i hodet. Jung var alt i alt flengende i sin kritikk, og

jeg hadde alt sett en rekke mindre tilløp til fordømmelse, men også anerkjennelse av Nietzsches geni. Det hører med til historien at jeg lenge har tenkt å gi en fullstendig gjengivelse av denne kritikken, uten å ha vært istand til det. Dels på grunn av det uunngåelige nervepresset dette ville medføre for mine impresjonable natur, dels på grunn av at jeg måtte ferdigutvikle min egen teori så den ikke ble kvalt i unnfangelsen av maktens tjenere. Jeg skal nøye meg med å gi en grov skissering av Jungs kritikk. Det ble hevdet at Nietzsche var et ubalansert individ som hadde stilt seg på siden av samfunnet, nettopp fordi han hadde påtatt seg en rolle som profet for den sannhet som talte gjennom ham og stilt ham "tusen fot over godt og vondt" for å parafrasere hans egne ord om saken. Med dette bryter han Jungs tanke om at samfunnshensynet og fellesskapet er viktig. Nietzsche hadde altså gjort seg til talsrør for en sannhet som talte til ham fra det ubevisste, så å si. Jung bruker som argument i seg selv det at Nietzsche hadde svake nerver, og måtte bruke tabletter for å få sove om nettene. Ja, en slik mann kan man ganske enkelt ikke stole på! Hans ubalanse vises gjennom hans endeløse maktfokus, og Jung påpeker fraværet av Eros og erotikk i hans karakter. En frase bet jeg meg spesielt merke i, disse tenkerne som stod utenfor samfunnet, som hadde blitt menneskers fiende, hadde "pansrede hjerner og pansrede hjerter." Og for disse stakkars profetene og talsmennene for sannhet, var det sjelen som ville dø først, noe som også ble Nietzsches skjebne. Hva var på ferde her? Jung synes å bruke sine to kollegaer som eksempel, nemlig Freud og hans læregutt Adler. Hos Freud gjennomsyrrer Eros alt i den menneskelige psyke, mens Adler kommer til helt motsatt syn, at alt av forestillingens innhold rommer en altomfattende maktsyke. Hvordan kunne to slike menn, som tilsynelatende var ved sine fulle fem, komme til helt motstridende konklusjoner, når sannheten ifølge Jung, er at viljen til makt og Eros er flettet i hverandre på en slik måte at de ikke kan skilles og man ikke kan si hvor den ene slutter og den andre begynner? Mot slutten kommer Jung med noen forsonende ord om sine kollegaer, at når man har funnet en sannhet som er sterkt gjeldende, så tror man at den må gjennomsyre alt. Så man mistolker altså verden ved å se seg blind på en enkelt fortolkning. Freud, hevder Jung, innså skjevheten i sin psykologi mot slutten av livet, og forsøkte å rette opp i dette ved å introdusere dødsdriften som konsept, noe som var en noe mistilpasset tilføyelse, må vite. Nietzsche fikk ingen slike forsonende ord.

7. februar kl. 23:33

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg var selvsagt ikke uten innvendinger. Hva visste nå Jung om Nietzsches fravær av Eros og erotikk i sin tilværelse? Han hadde da visserligen ikke fulgt hans liv, og i tragediens fødsel omtaler Nietzsche lysten og livet forsåvidt. Men man kan nok gi Jung rett i at dette ikke var noe hovedfokus i Nietzsches skrifter, for til og med seksualdriften blir sett på som en vilje til makt, og kanskje med nyttehensynet alltid for øye, det var altså ingen overgivelse til

erotikken i seg selv. Nietzsche sier noe slikt som at ved kvinner og Dionysosfestivalene, kan man være sikker på at livet går videre. Det er jo en vitenskapelig måte å se det på, men man gir seg altså ikke hen til hele spetakkelet ved eget engasjement. Jeg stilte meg også spørsmål om Jung i det hele tatt visste om Nietzsches metafysikk, for den omtales ikke i det hele tatt. Vel, dette er noe Nietzsche selv aldri rakk å utarbeide i ferdig form, men hovedlinjen i en slik metafysikk er klar, at det er makt som er det singulære prinsipp, og det er makten alle ting inngår i. Nåvel. Nietzsche var stort sett foruten kjærlighet gjennom livet, og han er ikke kjent for store seksuelle utskielser. Dessuten er det ikke vanskelig å ignorere det faktum at Nietzsche var svakelig og svaksynt, og at han istedet for å få utvise det motet han priste så høyt, ble hensatt bak frontlinjene som bæreberer i den Franko-germanske krig. Samtidig er Nietzsche full av militantisme, hvor Jung nok vil si at overmennesket blir høyden av en slik infantil drøm. Nietzsches hjerteløshet er heller ikke vanskelig å få øye på i hans berømmelige "Medisin for leger." Nietzsche innførte psykologien i filosofien, og rev ned andre tenkere på grunnlag av sitt ståsted og de interesser som nødvendigvis fulgte. Den aseksuelle Kant skapte et sterkt moralsystem, og den intellektuelle Descartes så på tenkningen som alle tings utgangspunkt, gjennom sirkulær inferens som pekte tilbake på tenkingen selv - det beviser ingenting! Men hadde Nietzsche glemt å kritisere seg selv og sitt eget ståsted? En tidlig innvending for meg var hvordan Nietzsche forklarte kvinnen og hennes trang til overgivelse, men ja, hos Nietzsche gjennomsyrrer makten alt, idet hun fester seg til en sterkere mann. Hva så med viljens tendens til å beseire seg selv, søkenen etter sin egen undergang?

7. februar kl. 23:55

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg gjorde meg med engang visse betraktninger med utgangspunkt i mitt eget liv. Jeg har jo forholdt meg til ulike personer som deler Nietzsches jungianske personlighetstypus. En av disse, en kvinne, ble beskyldt av en mann for å være hjerteløs, og jeg opplevde henne som hjerteløs selv. Jeg har også studert tilfellet Varg Vikernes nøye, en mann som forakter enhver tenkelig svakhet eller skjevhet i legemet, uten å skjønne at det reflekterer dårlig på seg selv. Man har Breivik, som gikk frem med den største hardhet og målrettethet, og attpåtil kledde seg i uniform. Og en annen slik dømmende, uttalte at han heller ville rane en bank enn å motta sosialhjelp. Det synes klart at med perspektivismen som ledetråd, vil enhver person reproducere sitt ståsted i filosofien, dersom man er slik inklinert, og dette er noe Nietzsche selv innrømmer. Skal vi komme frem til et riktig syn, må vi finne det som er gyldig til alle tider, uavhengig av tidens særpreg, og vi må finne det som er riktig, uavhengig av egen inklinasjon. Hadde Nietzsche greid dette? For det er ikke vanskelig å se hvordan han gjenskaper maktsyken, nådeløsheten, hardheten og forherligelsen av slakt og overvinnelse i egen filosofi. Var nå dette egentlig holdbart, eller er det en

sannhet som rett og slett er ubehagelig å innrømme? Selvsagt var jeg ikke blind for at Jung ville felle en tilsvarende hard dom over meg, og hardere skulle den bli om kort tid, forøvrig. Den nesevise vil selvsagt si at jeg med det burde holde meg for god til å dømme den syke, når jeg er syk selv, men jeg vil si at den døve burde ha et godt utgangspunkt for å gjenkjenne et manglende sanseapparat hos den blinde, kanskje mer enn den som har alle sine fakulteter intakt. Så slik det stod nå, skulle jeg forsøke å rive ned den mann jeg delte skjebnefellesskap med på et grunnleggende plan, som en samfunnets utstøtte med sine feil og mangler, og en tørste etter gjenoppreisning i henhold til egen natur og typus. Jeg kjente kan hende Nietzsches grunnstype, men kan hende ikke meg selv. Kunne jeg flytte motsetningens lov til et lavere trinn på mitt skjema, på et mer grunnleggende plan? Dette var jo alltid min forhåpning, og Jung hadde åpnet for den muligheten i mitt sinn. Den kommende tiden bar preg av hvordan jeg forholdt meg til problemstillingen.

8. februar kl. 00:19

Øystein Tranås Kristiansen: Det er vanskelig å si når det oppstod, antakelig hadde varianter vært der en god stund, men den natten vokste et bilde i mitt sinn. Jeg har det med å billedliggjøre hvert konsept, og noen ganger oppstår bildene før jeg i det hele tatt vet hva de er. Sammen med strømmen av tanker som jeg mottar viljeløst, viser de hvor disponibel jeg er for orakelets gave. Jeg er en levende antenne, impresjonabel og lyttende. Det jeg så var tingen i seg selv som en grå, firkantet masse, og denne ble revet istykker av to motstridende krefter. Dette fylte meg med skrekk, for jeg skjønnte at jeg hadde reprodusert min egen tilstand som filosofi. Jeg også, holdt på å bli revet istykker, og jeg holdt på å gjøre motsetningens lov til det singulære prinsipp. Og sannelig, Jung sier det også. Den som utfordrer gudenes krefter og tar del i dem, skal bli revet istykker av de selvsamme guder. Jeg hadde gitt alt for å være der jeg var nå, hadde vendt meg fra alle ting. Det var ikke engang noe jeg hadde valgt, skjebnen hadde slitt meg istykker, i kropp og i sinn. På et langt senere tidspunkt skulle jeg fortelle en kvinne om min store lidelse, om hvordan min filosofi rev meg i biter. Det var forsåvidt godt, men en tenker må huske at kvinner og de lavere menn aldri kan forstå det en driver med. Dette jeg har fra første stund fått høre fra kvinner. Slutt å les, slutt å tenke. Ikke er det bare betegnende for dem, det er også en fornærmelse. Det er også en ting kvinner ikke kan forstå. Heroisme. Jeg var villig til å ofre meg fullt og helt for sannheten. Til syvende og sist kunne ikke denne kvinnen lindre meg, heller ikke på et følelsesmessig nivå, det sier seg selv at hun var religiøs, og som kroppsforaktende slavemoralist, hvor alle lyster var blitt overgitt og innesperret, stod hun i diametral opposisjon til det jeg er vendt. Hun hatet sannelig livet og kamuflerte det med godhet. Disse skal jeg evig forbanne. I gjenopptakelsen av en komplett metafysikk, nedfelte jeg følgende rudimentære tanker, at tingen i seg selv bestod både av viljen til makt og viljen til

overgivelse, og at dette best forklarte universets stadig gjentatte tendenser på det som er nærmere et singulærnivå. Maktteoretikeren stanser jo på det punktet at han må si at viljen er en usynlig kraft, som vi ikke direkte kan påvise, men stadig ser innflytelsen av. Jeg siktet etter å gå dypere, og søkte å utforske muligheten for at tingen i seg selv på alle nivåer, i tillegg til sin gitte og oppfattbare egenskap, også skulle romme sin egen motsetning. I så måte var universet et mysterium, og bildet av den grå massen oppstod, som jeg søkte å penetrere dypere inn i. Da jeg var fortapt i denne kampen, oppstod også bildet av denne labyrinten som jeg vandret hvileløst i. For om det singulære rommet sin motsetningen, og at det var dette som på et avansert nivå hadde fasilitert kjønnslighetens opprinnelse, ville all oppfattbar materie på sett og vis være en illusjon, og det var umulig å påvise hvor illusjonen sluttet og virkeligheten begynte. Min tanke nådde en stopp da jeg skjønnte at et slikt system gjorde at forandring var umulig, at ethvert fenomen i så tilfelle ville være kun et gjenskinn, en fluktuasjon i illusjonen. Jeg søkte en åpning ut, og i første omgang bestod dette i å finne en svakhet i fienden fremfor en styrke i meg selv (Men vent, alle ting er jo forbundet i hverandre) Hvor var Nietzsche svak, og hvor hadde han tatt feil? En vilje som ikke brukes vil dø, sier Nietzsche, såvidt jeg kunne huske, men både Freud og Jung var urokkelige på at kreftene i oss, dersom de undertrykkes, bare vil komme tilbake i sublimeret og forsåvidt forsterket form, noe som også er sammenlignbart med Nietzsches slavemoral. Men en underkuet vilje ... dette var noe Jung snakket om, at for en enkel mann, en rasjonalist, var det best for ham å nettopp ikke vite om motsetningene i seg selv og sitt ubevisste innhold, og snarere rasjonalisere det hele. Hadde jeg ikke sett denne tendensen i Nietzsche og hans akolytt? For et større menneske, var det umulig å holde tilbake kreftene fra et indre. På den annen side er jo Jungs individuering, og krysningen av de ulike dragninger, nettopp en slik underlegging av visse instinkter under en slags mestervilje. Men det kan aldri dø. Gudene kan aldri dø. Det var her Nietzsche tok feil. Jeg søkte tilbake til de gamle myter, og så for meg motsetningens lov som en gigantisk vev, hvor hver streng var et flettverk av flere tråder, hvor det indre løp en retning, det ytre en annen, og at for oss individer var vi å ligne med masker og knytestrukturer som forente alt dette, mens de andre kun var viljeløse slaver av verdensstrømmen. Mytene er jo alltid basert på sannhet, rettene sagt, en sannhet blant de mange, og idet jeg vandret opp til universitetet en morgen, gikk det opp for meg at Nietzsche selv med sin evige gjenkomst, var foregrepet av indo-europeernes tanke om fall og gjenoppstandelse, et sirkulært verdenssyn fremfor den senere dårskap. Nietzsche hadde på sett og vis vært drevet av en sannhet som stod over ham som individ, krefter hadde talt til ham, med den primitives terminologi, eller som Schopenhauer kanskje ville sagt det, han var blitt gjenkjent av det som var likt seg selv. Var Nietzsche klar over dette? Det er overveiende sannsynlig, og selv brukte jo han Zarathustra som bilde på sin lære, profeten for en ny tid. Nietzsche hadde reproduisert mesterhjernens tendens i sin filosofi, det er klart, men i mytene finnes det mange muligheter, motstridende muligheter. Jeg satte

meg derfor i fore å dismantere tanken om den evige gjenkomst, eller i det minste frembringe alternativer.

8. februar kl. 05:46

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg glemte å si at jeg også tok hensyn til Freuds dødsdrift og knyttet denne til min egen avgrunnsteori, i ulydighet til Jungs formaninger, kan man si. Dette også, måtte være del av en større sannhet. En god Padawan må jo alltid søke å være ulydig mot sine Sith-herrer, om han en dag skal drepe dem i deres søvn og stjele deres hemmeligheter. Rent umiddelbart skapte dette problemer for meg, en uønsket forgrening og redundans i mitt system. Jeg stod nå overfor en vilje til makt, en vilje til overgivelse og et ønske om opphør av eksistens i tingens egenskap. Men slik måtte det altså være, til jeg fant en løsning som satte det i velfungerende system. Langt senere fant jeg William Blakes uttalelse om slik mannen tenker, slik er han, såvidt jeg husker, men jeg husker ikke detaljene, på et antikvariat. Da hadde jeg en stund tenkt på ham som en forløper til Nietzsche, men på den annen side, sies Blake å fremfor alt fremme det paradoksale i mennesket, noe Nietzsche som sådan tvinger ned i det jeg kaller en ensporet form, selv om han (Nietzsche) selvsagt tar høyde for de ulike kreftene, før han nå gir dem den singulære årsaksforklaring. Til spørsmålet om hvem og hva Blake er en proponent for, har jeg ikke noe svar, det ville kreve en egen studie. Det jeg vet er at han berører de forbudte ting som mange tenkere, spesielt de maktteoretiske og de motstridende befatter seg med. Jeg kan ikke fri meg fra Blakes bilde om de to typer menn, som alltid står i strid med hverandre, og aldri skal enes. Den hvite due og den rødbrystede fugl, himmel og helvete, Kain og Abel. En i overgivelse, den andre i kamp. Og jeg tenker at den enes verdi er verdiløs for den andre, som Jung sier, at de ikke følger den samme målestokk. Vel, vedrørende den evige gjenkomst, funderte jeg lenge over dette, og fant tre ulike alternativer. Enten ville viljen, dersom den ikke møtte en usynlig motvilje og var uforhindret, uhemmet, skape en materiens absolutt som et universets endepunkt, eller den evige gjenkomst kunne stemme, og vi ville for alltid høre Shivas trommeslag i gjenskapt form så å si. Det siste alternativ er alle tings oppløsning, noe jeg forstår vitenskapen hevder er det mest nærliggende. Nietzsches syn var ikke uten videre gitt. Jeg var selvsagt ikke blind for at jeg i min svakhet og elendighet nå utfordret verdens største tenkere, for jeg hadde tapt i den ytre verden, i kropp og i følelsen, og derfor var ånden for meg den største stridsarena, noe maktteoretikerne selvsagt vil ta til inntekt for sitt syn, men vent, det er dette bildet av den hvite duen, og hver entitets metodologi skiller seg fra den annen, og hver entitet ser og argumenterer fra sitt ståsted, og som jeg har sagt, jeg lar meg overvelde fremfor å mestre, herske og kontrollere. I sin kjerne handler jo riktighet, som Nietzsche selv fremhevder, hvem som kan se dypest uavhengig av tid og tidens krav, hvem som kan

se den sannhet som er sann til alle tider, og som er sann uavhengig av eget ståsted. For meg kom verken helvetesfugl eller due uten forbehold, og denne dualisme må i så tilfelle komme i en langt mer avansert lagdeling, noe jeg vil komme tilbake til når jeg gir min konklusjon. Muligheten til alternativer var altså der, men hvor tok Nietzsche definitivt feil? Ironisk nok var det i den dårlige filosofi jeg fant en åpning, og i diskusjoner om selvet med slavemoralistene, fant jeg et nytt springbrett. I Nietzsches evige gjenkomst ligger også den evige skjebne, og i dette ser jeg forøvrig maktteoretikerens selvtuktende, masochistiske og nådeløse tendens, noe jeg hadde observert i utallige varianter i observasjonen av den type monstre, da jeg har hatt den type typus som farsskikkelse fra de tidlige tjuer år av, og også har vært involvert med slike i kjærligheten. Man kjenner den som påfører seg selv deg, så å si, og jeg er fremfor alt en observatør. Nazistene syntes også det var fælt å myrde de på titusener av mennesker, men mente at det var riktig å underkue sin svakhet i så måte. På tilsvarende vis ville maktteoretikeren søke å underkue den definitive forferdelse i at enhver pine og hver lidelse skal komme igjen og igjen, en lidelse de dypest sett ønsker for seg selv og verden, for å etterkomme sin hardhets krav, sine pansrede hjerter. For slik de er, slik ser de, og det de ser er et varig helvete hvor kun makt og overvinnelse kan gi evig frelse, all den tid dette skal vare evig. Men er det egentlig slik? Jeg foretok tankeeksperimentet med kloningen, som jo som utgangspunkt ville dele din eksakte form, men selv om dere eksisterte samtidig, ville dere ha hver deres sjel eller rettere sagt, en egen opplevelse av selvet. I den evige gjenkomst deler man den eksakte lokasjon med forgjenger og etterfølger, men vent, man er jo atskilt av et hav av tid. Tiden er meningsløs uten forandring, sies det, men her flyter den fra en pol til den annen som gjør at de ikke kan sies å være den samme. En delt form, javisst, men ikke en delt tid, og dermed vil ens replika ikke dele ens bevissthet, ens opplevelse av verden, det skjønner man like intuitivt som eksempelet med kloningen. Jeg tok trøst i dette, at vår skjebne er vår egen på alle vis, og det som i såfall ville komme etter, var meningsløse automatoner som kan hendte delte min form og bevegelse gjennom livet, men aldri min opplevelse, som er min egen. Denne sanne, store individualiteten, så jeg på som den største gave, en som det er få forunt å oppleve, all den tid de ikke kan fri seg fra samfunnskrav og instinkt, og bli, for å billedliggjøre, bli dette knytestpunktet eller masken i veven som forener disse trådene til en observasjon og forståelse av seg selv. Nietzsche tok altså feil, selv om talløse skarer i din skikkelse skulle brenne i hva enn slags inferno denne pansrede hjerne hadde utpønsket, ville det ikke være deg. Det er unikhhet, ikke gjenkomst, som er gjeldende. Elsk din skjebne, sier den gamle romer, og legg merke til dette, at den er din i høyeste forstand. Jeg hadde altså endelig funnet en svakhet i den store tenkeren, og brukt hans eget våpen, psykologien mot ham. Nå gjenstod det å finne min styrke, slik at jeg kunne drepe ham i hans evige søvn.

8. februar kl. 07:05

Øystein Tranås Kristiansen: Slikt sett er jeg en katt, et rovdyr. Jeg observerer for å drepe. Jeg kan tolerere et menneske i de lengste tider, vel, noen ganger ikke i det hele tatt, men fortsatt ligger jeg der og svinger på min hale. Du kan klappe en katt, gi den mat, og den vil kose med deg og purre. Men innerst inne vet du det, at i de gule rovdyrøyne ligger sannheten om at den hater deg. Dersom jeg ser sprekke i deres vesen må jeg springe frem og fortære dem. Jeg har gjort meg mange bilder i så måte, bør kanskje ta dem for meg, men katten også, tjener noe annet enn seg selv, eller hva? Det er nok utgangspunktet for kattens hat, at han har blitt påført de andre, at han må se, se ... hva? Se seg selv i de andre ...

8. februar kl. 07:31

Øystein Tranås Kristiansen: Men la meg nå komme tilbake fra bilde til sak, så å si. Jeg var klar over at min motsetningens lov og ugjennomtrengelige illusjon var en videreførsel av det jeg kalte det mørke bilde, som jeg hadde utviklet i Tromsø. Jeg har ikke full oversikt over sistnevnte nå, men det var på en måte en utvikling av romantikkens negative kapabilitet, hvor man fant frem til tingens skjulte egenskap utifra dens implikasjon. Før dette igjen, hadde jeg gått rundt i Trondheim og lovpriset meg selv for min arkitektoniske intelligens, som jeg tror jeg ble introdusert til av den onde herre ved nettnavnet Prozak. Utifra bladet kunne man forutane treets form. I Tromsø hadde jeg forsøkt å smelte inn i en mystisk helhet ved å oppløse selvet i de mørke former. Jeg hadde altså vært her før, på samme måte som solguden hadde vært mitt bilde i foregående tider, et mønster som vi skal se, gjentar seg selv og underbygger min sak. Men nå var altså oddsen forhøyet, og spørsmålene om dette var blitt det jeg levde og døde for. En sannhet å dø for, sier jo Kierkegaard, og filosofien, proklamerer herren i åndenes rike, er jo et spørsmål om liv og død. I Tromsø hadde jeg i skriftens analogi uttrykt livet som en evig forfølgelse og kamp, men at det kanskje kunne lette i fanget til skyggekvinnen. Men nå hadde jeg falt for kvinnehånd ved flere anledninger. Første gang oppstod solguden, den selvbærende kraft, og ønsket om å drepe mine fedre. Andre gang ble kampen intensivert. Jeg måtte finne metodologien for å utføre drapet, ellers ville jeg selv gå under. Nå begynte den mørke tiden, og når jeg fant de videre trinn for å utvikle motsetningens illusjon til sannhet, kan jeg ikke plassere dem eksakt i tid. Var det før eller etter det store fallet? Det kan jeg ikke huske, men jeg tror det må ha vært etter, for jeg mener å huske en desperasjon og utmattelse, et snakkende mørke rundt meg da jeg atter satt på Dragvoll en natt, og leste på en datamaskin. To momenter kom til meg, jeg tror det ene kom forut ved dagtid en gang. Men når de kom, gjenkjente jeg dem straks for det de var. Dette skal også berettes om, før jeg skal prøve å gi en beretning om den mørke tiden.

8. februar kl. 07:39

Øystein Tranås Kristiansen: Den kunstneriske skriveevnen var det første som forsvant, og jeg mistenker at det er det siste som vil komme tilbake, selv om jeg i natten med Jungs kritikk hadde sittet og skrevet en liten snutt, skulle ting raskt forverre seg. Maktteoretikerne ville også ta tilfredsstillelse i å vite at min vilje til makt ikke lenger kunne bæres gjennom illusjonen om en roman, det var for stor avstand mellom sentiment og det å få sentimentet virkende på verden, og av den grunn var den eneste måten å kunne skrive og brøle direkte til mennesker gjennom denne bloggen. Gjennom mitt liv og virke, hadde jeg alltid hatt behov for å hensette meg i riktig sinnstilstand for å kunne skrive, kort sagt, siden jeg er så impresjonabel, måtte jeg få nervene i sjakk. Jeg pleide også å spise et svært solid måltid før jeg startet en skrivenatt, siden sult og kraftsløshet gjør at jeg mister kontrollen og tanken kun blir erratisk, noe som vekker vreden og fortvilelsen i meg. Jeg brukte også diverse stimulanter av ulik art i min gjerning (dog aldri noe narkotikum) Jeg skjønnte jeg hadde problemer, da jeg måtte bruke ti timer for å utføre den enkleste skoleoppgave. Verre var det å få raserianfall og gå løs på gjenstander så jeg skadet kneet i en slags muay-thai clinch med en papirdispenser, og etter det, ikke vite hvor jeg var, snakke med faktiske personer gjennom glassvegger, når vedkommende stod rett bak meg og bli skremt av mitt eget speilbilde, som kom farende mot meg som et fantom. Dette var foranledningen til det talende mørke, som kom etter at jeg hadde falt fra ytreverdenen for kvinnehånd. Med det raste alle mine planer, som ikke engang var mine egne sammen. Jeg opprettholdt en illusjon om at jeg skulle karre meg tilbake med et nødscrik, men noe i meg nektet å søke det alternativet. En forbrytelse var blitt begått for lenge, og nå sprang monsteret opp med full kraft. Det var i dette kontekst jeg tok steget videre i min tanke.

8. februar kl. 08:28

Øystein Tranås Kristiansen: Denne sangen passer for anledningen

<https://www.youtube.com/watch?v=4v1zuIYNofw> Igjen mister jeg fokus. Skal forsøke å spise litt, så kommer jeg tilbake når gudene tillater det.

Tech N9ne - Am I A Psycho? (Feat. B.o.B and Hopsin) - Official Music Video

Tech N9ne - "Am I A Psycho?" ft. B.o.B & Hopsin...

youtube.com

8. februar kl. 08:14

Øystein Tranås Kristiansen: Tenkte jeg skulle komme med noen betraktninger før jeg fortsetter mitt ensomme narrativ. Det er ille at jeg holder på å miste grepet og oversikten over innsiktene jeg fikk i mine mest visjonære øyeblikk. Jeg kan ikke forplikte meg til noe, men jeg bør få hamret ting ned snart, uavhengig av stamina. Jeg husker at da jeg kom med min eksplosive parodi rett før jeg forlot Tromsø, fikk jeg en venn til å spionere på de kommentarfelt jeg som en konsekvens var blitt bannlyst fra. En kvinne uttalte at vedkommende som hadde skrevet denne min ville parodi åpenbart var psykisk syk, og at dette nødvendigvis ikke var vedkommendes feil. Selv den gang slo det meg at denne kvinnen hadde helt rett. Når en kvinne ser på deg og vurderer deg, er det ikke et individ som betrakter deg, det er en hel rase. Så mye av et flokkdyr er hun, og livmoren hennes er en million år gammel. Jeg formulerte følgende setning for meg selv: Flokken tar aldri feil, iallfall i bredeste forstand, og avvik er forholdsvis lett å oppdage. Med det i tanke og hu, sier Nietzsche i Slik talte Zarathustra noe slikt som at de kaller ham hjerteløs. Og han også, hadde helt rett, en flokk ville den gang som nå kalle ham hjerteløs, og når en epokegjørende psykolog som Jung sier det samme, er dommen ikke til å unngå. Nietzsche var hjerteløs. Jeg liker å tenke at jeg ikke nevner dette som en anklage, men for å påvise at dette er symptomatisk for at han mangler Eros i seg, og at han derfor ser feil. Som jeg har sagt tidligere, Nietzsche slo sitt spett dypt inn i eteren, men han slo også skjevt, og derfor er så mye av det han sier sannhet, men da en sannhet med visse forbehold. Og som Jung kritiserte hos sine kollegaer, når de først har funnet sin skjellsettende sannhet, klarer de ikke å gi slipp på den. De er ved sine fulle fem og kommer til helt motsatt konklusjon, utrolig nok. Ja, Jung var sannelig en maktsyk bestefar da han rundt sine sytti år skrev disse forsonende ord til sine kollegaer. Nå! Jeg kjenner typusen fra mine tidlige år, og kommer aldri til å glemme et av elementenes indignerte rop: "That's weakness!" Det sier seg selv at denne hardheten ikke kan gi kjærlighet til noe barn, og at ingenting kan vokse opp under en slik herdet skygge. Jeg sier dette som en som vet, en brudden juvel som kan tale om det blå, røde og gule lys som skinner gjennom meg, der de hele juveler kun ser summen av alle farger, de ser bare hvitt. Jeg kjenner igjen mangelen på kjærlighet når jeg ser den. Det er noe usigelig trist når Nietzsche snakker om sitt kobbelt med militante løsbikkjer i sin profetiske bok, maner dem til lydighet, og sier at menneskeheten må skaffe seg en enkelt hensikt. Når jeg går frem i min utlegning, ønsker jeg å påvise hvordan en menneskehet med det ene mål og hensikt, vil skape en steril og livløs verden, som tilsist vil løpe ut i oppløsning. Vel, Nietzsche sa det selv, han ville gi opphav til noe grusomt, og ethvert barn er et vitnesbyrd om sine foreldre. Det var det harde, kjærlighetsløse, sterile og livløse Nietzsche ga opphav til. Dersom jeg noen gang så en slik militant løsbikkje, skulle jeg sparket den i kjeften, for så å oppsøke eieren og banke ham med kjetting. Dette ville jeg gjøre i kjærlighetens navn. Men mine venner, jeg er slett ikke blind, nei ikke blind i det hele tatt for meg

selv. Dersom jeg en dag skulle få meg noen akolytter, ville det antakelig være de mest erratiske og bipolare kvinnfolk. Flokken er stor og dum, men har sine instinkter, og vi gale og hjerteløse må også leve, for å åpne nye veier, bringe flokken videre. Som den instinktuellen kvinnen sa: Det var ikke min feil. Jeg husker jeg engang for lenge siden leste et intervju med syngedamen i bandet Dead can dance. Jeg husker ikke navnet hennes, men hun sa så mye som at hun ikke visste hvor hun skulle begynne og hvor hun skulle slutte, for det var så mye å snakke om, og derfor kom det ut som bare sludder og rot. Jeg husker jeg ble forbannet da jeg leste dette. Hun måtte da kunne si noe definitivt! Først nå, langt i ettertid, ser jeg mine likhetstrekk med denne kvinnen. Det er umulig å være målrettet og definitiv når man blott er et talerør, du rives i stykker av de mange og motstridende dragninger og selve kosmos snakker gjennom deg, for å si det med samme mystisisme som mystikeren Jung benekter at han er i besittelse av. Som hans typus dikterer, egnert jeg meg ikke som noen profet og tordengud, men heller som kritiker, for jeg ser forbeholdene i alle ting. I så måte ville jeg vært mest lykkelig under en sterk filosofkonge, som jeg kunne influere, kritisere og rådgi, eventuelt være lærer for de unge og livskraftige på en filosofiskole, og se kreftene vokse opp!

9. februar kl. 11:56

Øystein Tranås Kristiansen: Saken er at jeg har en avstand selv til min egen galskap, og at det nok er på tide at jeg ser det hele som en lek. La meg hoppe og danse med den, det er ikke grenser for hva vi finner i alle krinkelkroker.

9. februar kl. 12:00

Øystein Tranås Kristiansen: Det sier litt om Nietzsches kraft at jeg kan skape et system av (min) sannhet kun ved å kritisere ham. Det er iallfall fruktbarhet!

9. februar kl. 12:07

Øystein Tranås Kristiansen: Og det er derfor maktteoretikeren ikke kan overgi seg til et bilde, uten å vite hva det er (definisme) og om han kan godta det. Sannelig!

9. februar kl. 12:35

Øystein Tranås Kristiansen: Helvete, opplevde et alvorlig tilbakesteg for min tanke. Får gå gjennom min redegjørelse likevel.

10. februar kl. 00:54

Øystein Tranås Kristiansen: Er jo bevisstløs i flere døgn ad gangen, så får peise på når jeg peiser på. Helt borte er jeg ikke, siden jeg tenker, nesten uten å ville det selv. Nesten alle mine foretakender skjer nå i tanken, uten at jeg har kommet til et definitivt svar, noe som bare tjener til å forsterke mine anstrengelser på bekostning av alt annet. Slik er det alltid, jeg bygger opp og river ned, mine systemer møter full kollaps og må reevalueres, bare for å komme tilbake i en forhåpentligvis bedre form. Dette skjer selvsagt ikke uten sjelekval. Nå heller jeg mer mot Nietzsche igjen. Nietzsche har ødelagt meg. Nåvel. Mye av mitt ønske om å overgå, handler jo om å få tilført verdi fra andre - et kjennetegn på den verdiløse. Igjen advarer jeg om at dette er et utferdiget [**mener nok uferdig**] system, og jeg har ikke tid til pedanteri. La meg nå forsøke å komme frem til der jeg er nå.

11. februar kl. 00:18

Øystein Tranås Kristiansen: Må komme med et lite tillegg. Dersom bevisstheten kun er en ekstensjon av det materielle, noe den nok er, så vil jo gjenkomstteorien for bevisstheten stemme ganske godt. Det ville være naivt å tro at man har noe unikt og eget, når det hele beror på materielle kjensgjerninger. Men dette i seg selv er ikke årsaken til at jeg fikk problemer.

11. februar kl. 00:33

Øystein Tranås Kristiansen: Som min venn Heidegger anbefalte, fant jeg steget videre i vitenskapen. Jeg leste om materiens genesis eller hvordan materie dannes, og kom over svært interessant informasjon. Kvarken, som er universets minste målbare byggesten og som aldri eksisteres alene, dannes i par eller tripletter som har motsatt ladning eller fortegn. Hver kvarkesammensetning har en motpart, en antikvark, som om de skulle kollidere, ville oppløse begge og frigjøre energi. Jeg så dette straks i relasjon til min motsetningslov, som jeg måtte utvikle videre, og mente jeg her hadde en slags forklaring på Heraklits' tanke om at ting løper ut i sin motsetning. Kanskje kunne jeg med dette flytte singulariteten nedover i mitt skjema. Heraklit mente også at ting på samme tid var det motsatte og det samme, siden alt var i sammenheng. Kanskje bedre sagt: Koblet sammen, men ikke identisk. For å sitere: "Collections: wholes and not wholes; brought together, pulled apart; sung in unison, sung in conflict; from all things one and from one all things." At tingen i seg selv skulle inneholde sin motsetning og være en slags ugjennomtrengelig illusjon var

noe jeg måtte forkaste. Jeg leste at dersom det ikke var nok energi tilgjengelig i materiens tilblivelse, ville den motsatte kvarkeenhet ikke bli til. Disse ladningene kunne også, såvidt jeg kunne forstå det, skilles ad, men bare i ekstreme temperaturer, og gjennom et slags forfall ville disse minste byggestenene bli lettere. Vår materielle, oppfattbare virkelighet er bygget opp av disse enhetene, mens motpartene etterhvert har blitt mer sjeldent. Tematikken er svært avansert, og ikke noe jeg er istand til å gjengi og fortsatt fatte meg med korthet. Også interessant var det at man mente at 70% av universet bestod av såkalt mørk energi, noe man bare kunne måle indirekte gjennom effekt på gravitasjonen. Alt dette satte jeg i sammenheng med hva jeg tidligere hadde tenkt og mistenkt. Tingen i seg selv, inferert fra den minste målbare enhet, inneholdt ikke sin egen motsetning, men ibygget i sin egenskap, hadde den sin motsetning som potensiale. - En høyst abstrakt tanke. Bindingen mellom byggestenene ville, når oppløst, frigjøre energi, men ellers ville disse minste byggeklossene danne stadig større enheter i form av protoner, atomer og molekyler - vår daglige verden. Bindingene partiklene imellom, var altså denne motsetningen som løp fra minste byggesten til den største og mest avanserte. Dette var selvsagt ikke uten problemstillinger og forbehold.

11. februar kl. 13:37

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg tenker ofte i bilder, og dette er nok noe mennesket aldri kan frigjøre seg fullt og helt fra, siden alt vi kan oppfatte har en form, om nå som lyd, bilde og endog lukt. Jeg hadde alt forestilt meg tingen i seg selv, denne grå massen som en slags puslespillbrikke, hvor det var en åpning der noe kunne feste seg. I sin mest åpenbare form var denne brikken som mannens penis og kvinnens vagina, som hørte til hverandre. Likeledes var det kvarkeenheter som hørte til hverandre. Men det er ikke til å komme fra at min tanke støtte på store problemer. Hvis man f.eks. tok en isolert stein, bygget opp av molekyler og karbon eller hva i nå fanden, hva ville dets motsetning bestå i? Jeg ble fra meg av raseri og fikk sammenbrudd da jeg forstod at hele en slik motsetningsteori berodde på den platoniske tanke om ferdige former. Kvarkepartiklene koblet til hverandre var en sak, de var, såvidt jeg kunne ane, identiske, men oppover i et slikt avansert system, ville det som fester seg til det annet være svært udefinerbart. Riktignok kunne man forestille seg at to steiner kræsjet sammen, og den ene eller begge delvis ble til grus i forsøket på å okkupere samme rom, og at man slik ville ha en motsetning mellom hardt og mykt, men det var endeløse variabler der imellom, steinen kunne kræsje med en diamant, leire, osv.

11. februar kl. 02:07

Øystein Tranås Kristiansen: Omtrent samtidig som jeg leste om materiens genesis, (jeg har nesten intet minne om den tiden) leste jeg det som løste dette problemet for meg, iallfall i teoretisk forstand. En viss skole av nyplatonikerne, leste jeg, så på Platons ideverden ikke som ferdige former, men som mønstre som gjentok seg. Dette gjorde at jeg fikk en slags nyvunnen respekt for den gamle tids kultiverte hedninger, der de fleste var nyplatonikere (dette er et moderne begrep) av noe slag. Det er nok disse som burde ha arvet vesten, og blitt grunnlaget for det som tilsvarer Kofut **[avbrudd i skrivingen]**

11. februar kl. 02:37

Øystein Tranås Kristiansen: Jesus måtte lagge maskina mi. Tok evigheter å berge tekst.

11. februar kl. 02:42

Øystein Tranås Kristiansen: Men Jesus skal ikke vinne.

11. februar kl. 02:42

Øystein Tranås Kristiansen: Jo, som jeg skulle til å si ... det som tilsvarer Konfutsianismen **[skrev opprinnelig KonfutSTIANismen. Åpenbart freudiansk.]** i øst. Det er interessant å se på historiske paralleller og se hvordan de gjenspeiler hverandre i likhetstrekk og utviklingstrinn. Mesoamerikas og Mesopotamias tempelkulturer har mange fellestrekk, uten noensinne å ha vært i berøring med hverandre. Filosofen Karl Jaspers fremmer jo et begrep kalt den aksiale tidsalder, hvor han mener å finne at den samme mentale eller åndelige utvikling fant sted i klassisk tid på samme tid både i den østlige og vestlige verden, uten noen kontakt derimellom, de var ikke engang til som sagn for hverandre. For meg var det slående å se fellestrekene mellom de eleusinske mysteriers myte om Persefones ferd til underverdenen, og den sumeriske myten hvor Inanna drar ned for å hente opp sin konsort **[anglisisme]** Dumuzi, senere tids Tammuz og adonis. Konstellasjonen av krefter varierer, men hovedtrekkene gjenkommer igjen og igjen, som en del av kultusen til eldgamle jordbrukstradisjoner. Dumuzi og Persefone er skilt fra hverandre med nesten 2500 år, av kulturer atskilt i både lokasjon og et tidsspenn hvor ingen muntlig tradisjon kunne ha overlevd, uten kjennskap til hverandre. Likevel ser vi hvordan menneskeheten har hatt de samme gamle myter i ulik drakt. Da blir det interessant å se på Jungs uttalelse når han forklarer det ubevisstes arketype, som han ser på som summen av våre forfedres erfaring. Det er en misforståelse, sier han, å se på arketypen som en klart definert og eksakt størrelse. Istedet er den et

mønster som gjenkommer. Med hans ord: "My views about the 'archaic remnants', which I call 'archetypes' or 'primordial images,' have been constantly criticized by people who lack a sufficient knowledge of the psychology of dreams and of mythology. The term 'archetype' is often misunderstood as meaning certain definite mythological images or motifs, but these are nothing more than conscious representations. Such variable representations cannot be inherited. The archetype is a tendency to form such representations of a motif—representations that can vary a great deal in detail without losing their basic pattern." Det var lett for meg å avgjøre at Jung og nyplatonikernes tanke om det gjentatte mønster må være snakk om det samme. Og ikke overraskende, Jung blir i visse kretser sett på som en nyplatoniker. Jeg skal forklare hvordan dette kan løse opp i problematikken med mitt eget system. De fleste nyplatonikerne så på dette mønsteret som noe som sprang fra "den ene" en slags transcendental entitet som stod utenfor virkeligheten og som på sett og vis skulle inneholde alle eller de fleste ting. Dette er selvsagt et helt håpløst konsept, all den tid der er en for komplisert forklaring på noe vi ikke har grunnlag til å si noe om. De tok feil i tingens opprinnelse, men gjenkjente tingens gjentakelse, et mønster i alle ting. Jung tar såvidt jeg kjenner til, ikke stilling til noen "den ene" men så er jo psykologien, ikke metafysikken hans område. - en bredere overflate, eller iallfall en overflate.

11. februar kl. 13:38

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Jeg drømte om en blond kjempe, en slags krigerskikkelse som var i en øde by. Han oppsøkte et forlatt høyhus i betong, noe hadde skjedd der, og han hadde en sterk motvilje til stedet. Han dynket de øverste golvene med bensin, og helte bensin ned et rørsystem. På nederste etasje av høyhuset, tente han på og satte seg i motsatt ende av gaten, i et vindu, for å se på. Dette til tross for at det var fiender som lusket rundt i byen. Opprinnelig hadde han lyst til å se i døråpningen, men det var ikke trygt. Det var ingen ytre flammer, men etterhvert seg høyhuset sammen, fordi stålet i dets indre smeltet. Tilslutt kollapset det og dundret i bakken, til den blonde krigerens glede. Bak brannscenen var et annet hus med stort vindu, som han hadde lagt merke til tidligere. Det var godt intakt og på bare en etasje. Han avgjorde at noen kunne bo der, og at det kan hende var et godt sted å skjule seg for den luskende fienden. Bygningen var såpass i åpent lende at det ble som å gjemme seg synlig, men forkledd som noe annet. Inne i huset tenkte han på hvor utrygt det var, at noen kunne se ham gjennom vinduet, og at det ikke gikk an å forsvare noe med så mange åpninger og så tynne vegger. En gammel dame levde der inne. Hun var fryktløs og ubekymret, selv da krigeren gjemte seg for henne i hennes eget hjem. Han ba henne komme seg vekk fra vinduet. Drømmen sluttet ved at hun snakket med krigeren, og sa at hun trengte ham til noe.

11. februar kl. 09:56

Øystein Tranås Kristiansen: Så hva er det vi står overfor? Det synes slik at på laveste målbare trinn, kvarken, så har hver delkloss et direkte motsvar. Hvorvidt en ladning eller i kvarkens tilfelle, retning kan sies å være en eksakt størrelse kan jeg ikke si. Vi kan se for oss forskjeller for hvert tilfelle dersom vår oppfattelsesevne var stor nok, eller dette kan være den eksakte reproduksjon av materie på et svært lavt grunnivå som gjenkommer. Forflytter vi oss til et svært avansert nivå, mennesket og dets samfunn, har motsetningen ikke blitt en eksakt, annet enn et mønster som gjenkommer, skal vi tro Jung og Jaspers riktig. Det er en besnærende og vanskelig tilgjengelig tanke, at hvert av kjønnene skulle ha en skjult skyggeside som endog inneholdt sitt kjønns motsetning. La oss si at vi fjernet alle kvinner som et tankeeksperiment. Riktignok rommer vårt DNA informasjonen om kvinner, men la oss si at vi ikke kunne reprodusere kvinnen i noen form. Vi ser at i lukkede mannssamfunn, slik som fengsler og militærleirer etc. så vil enkelte menn innta rollen som dominant, og andre innta rollen som submissiv, endog i seksuell forstand, at den ene blir den hovedsakelige penetrerende part, mens den andre blir penetrert. Sammensetningen av avanserte byggetrinn, fjerner muligheten for en eksakt replika, bare med motsatt fortegn, men motsetningen vil likevel oppstå som gjenkommende mønster. Det finnes intet eksakt bilde på kvinnen, annet enn som noe mykt å skrive på. I tilfellet med stenen, vil den også i møtet med et annet objekt, innta rollen som komparativt myk og hard. For å definere det med en setning, den fysiske entitet, slik vi observerer den, består av de fysiske bindinger, som, om de fjernes på laveste trinn, vil føre entiteten ut av vår mulighet til å observere den, og som på et høyere trinn, vil ha potensialet for bindinger av et mønster av en viss art. Sagt på en annen måte derigjen: Entiteten er definert av sin væren og inneholder potensialet til sin egen motsetning. Entiteten har en nøkkel eller bindepunkt iboende i sitt vesen, uansett hvilket observerbart trinn vi er på. Det er dette som er utgangspunktet for den motsetningens lov som har blitt omtalt av såvel samfunnsfilosof, psykologer og naturvitenskapen. Nå! Men ennå har vi ikke kommet til kjernen, tingen i seg selv. Forøvrig er denne verden in abstractum, som jeg kaller det, mønsteret av muligheter som står i samsvar med hverandre, noe jeg har befattet meg med fra det tidligste tankeliv, ja, fra de første infantile setninger ved alder 20. En sannhet som er en sannhet må bare defineres klart nok, med det riktige begrep. Verden in abstractum tilnærmet jeg meg også gjennom den arkitektoniske intelligens, det mørke bilde og nå, motsetningens lov. Hva er det dog som skaper bindingen? Vil bindingen i seg selv skape motsetningen, eller skjer dette som møtet mellom motviljer? Eros og Ares, det at tingen skulle ville dominere og overgi seg samtidig. Det tok meg lang tid før jeg kom videre i min konflikterende tanke, men jeg tror jeg fant svar.

11. februar kl. 14:56

Øystein Tranås Kristiansen: Freud hevder at det å drømme om at man flyr er et uttrykk for en undertrykket seksualitet. Det var ganske pinlig for meg å oppdage at denne mekanismen synes å være den direkte bakgrunn for denne boken. Visjonen om Sol invictus innebærer jo denne adonisen som blir dratt opp mot himmelen på en seirende ferd, og denne visjonen ble til som en reaksjon på kvinnelig avvisning. En viss astralbok har jo flust av slikt innhold, der opphavspersonen på sublimerte måter tilnærmer seg sin seksualitet med levitasjon og åndeferder. Nietzsche også, snakker flere ganger i "Slik talte ..." om det å fly. I alle disse tre tilfellene er trekkene de samme, en mannlig himmelbåren og svært plausible grunner til å ha en uforfylt eller fornektet seksualitet. På Nietzsches tid var det ikke godtatt å ha sex med mindre man var gift, og Nietzsche var aldri gift, og han hadde heller ikke noe rykte på seg for å frekventere bordellene i eksessiv grad. Hans ene kjærlighetsaffære ble visstnok aldri noe av, så det er rimelig å si at det må ha vært en lengsel som var der. Dette blir et tilfelle hvor det gjentakende mønster viser seg, et mønster som er arketypisk, felles for hele arten. Hvor meget av Nietzsche ble ikke til på grunn av det uoppfylte ønske?

12. februar kl. 20:44

Øystein Tranås Kristiansen: Sittende på bussen, la jeg merke til to plakater som inviterte til to forskjellige foredrag. I begge tilfellene var det en kvinnelig og en mannlig person som var frontfigur. Mannsfigurene var farvet og moraliserte, den ene av dem var Dalai Lama selv. Kvinnene var hvite. Det også, er et mønster, og sier noe om hvem som nå er denne kulturens herskere. Dalai Lama har regelmessig tenåringsjenter i sin seng, men dette er greit for kvinnene. Dersom en hvit mann på hans alder skulle gjøre det samme, ville fråden stå fra de feminine lepper. En lov er et uttrykk for interesse, intet mer, den kan aldri være universell. Og loven sier noe om hva man må forby.

12. februar kl. 20:51

Øystein Tranås Kristiansen: Mange intellektuelle, inkludert meg selv, har uttrykt at lidelse er subjektiv og ikke kan stilles til sammenligning. Dette er bare en delvis sannhet som dekker over en grusom kjensgjerning. En ung mann kan lide av kjærlighetssorg, og man kan kappe av ham armer og ben og sette ham i et bur til hån og bespottelse. Så lenge hodet er intakt og man har kapasiteten til tanke og følelse (noe kun halvparten av menn har) vil lidelsen stige i takt med steiner og

hammerslag. Realiteten er at det er ingen som er interessert i lidelse, den har ingen verdi og representerer oppløsningen. Man kan se for seg et livsfriskt individ som vandrer ned en gate, la oss si i Midtøsten. I støvet ser han kadaveret av en død eller døende. Hva i nå fanden skal han med det? Naturen dikterer at vi reagerer på slikt med avsky eller likegyldighet, og det kan ikke være annerledes. Det er ingenting strålende i forvitringen og det som er igjen etter et stort fall. Kjærligheten er per definisjon eksklusiv og kan aldri være betingelsesløs. Det får meg til å tenke på en av amerikanernes ordtak: "There is no such thing as free lunch." som inneholder en dybde som overgår alt som har blitt produsert innen universitetenes humaniora de siste 40 år (forbannet være dem) Alle vil de ha noe. Selv en mor som elsker sitt barn, elsker barnet fordi hun har makt over barnet, og fordi barnet engang skal bli mektigere enn henne. Hva da med den mor som får en mongounge? I en naturtilstand ville et slikt barn straks blitt hivd til skogs, fordi det kan ikke fylles med en fremtidens forhåpning. I dag kan en forelder ta vare på den forkrøplede, fordi samfunn og stat sier at det skal være slik, og gir makt, anerkjennelse og martyrens glans og krone til de som så gjør. Men alle skal de ha noe. Og derfor skal man være tifold på vakt mot de altruistiske, for de skal ha mest. De som livnærer seg på sykdom og død, på de usle kadavre for å finne livsblod til et eller annet sinnssykt maskineri. Nåvel. Stanken av en død er ens egen, og til denne er ingen interessert når ens konglomerat oppløses, annet enn for å tilrøve seg de krefter og røster og bilder som kommer ved fallet. Jeg vil derfor frasi meg noen medlidenhet, fordi medlidenheten fornærmer meg, designerer meg med lavere verdi kontra designatøren, viser monsterets blodtørst etter de siste dråper ånd og nektar. Dessuten er jeg allerede overlegen hvert eneste menneske på jorden. Hadde jeg bare kunnet drepe ville alt vært i orden. Det er en evig vanskjebne å ikke kunne bli det man skulle ha blitt, en vanskjebne å leve ved siden av sin egen skjebne, i utenforskap og leilendingens elendighet. Det er den langsomme død som er verst, der blodsdråpene stjeles litt etter litt, på samme vis idag som imorgen, på samme vis som den første stund. En manns kropp er hans egen, og derfor er det viktig å kunne uttrykke misnøye med sin egen posisjon, sitt eget ståsted. Derfor kan kvinner aldri bringe trøst til den elendige, fordi deres flokkvelde vil nekte deg selv din egen sorg, den sorg som gir uttrykk for hva du er, hva du kunne ha blitt, kontra det elende man har sunket til. Kvinner tror bare på det de ser, og tillater ingen sorg som er ufordelaktig for dem selv. I tillegg vil jeg si at jeg hater de alltid muntre og tvangsglade. Man skal bare være glad ved seier, ikke ved trellebånd og den slette betingelse. Den lystige, dansende gud, den jeg tok som mitt merke, er evig vinnende. I kunsten uttrykkes sorgens stusselige trøst. Purcell dikter jo: La meg gråte, fordi jeg skal aldri se henne igjen. I Fredmans epistlar står det skrevet at den som ikke er favorisert av skjebnen, må gråte og rase. Og dette skal altså kvinnene og de tvangsglade frarøve deg. Jeg lever nå for hatet og bitterhetens skyld. Så, du ensomme, ta vare på din verdighet ved å rase og gråte. For det er tåren som rommer det du kunne ha vært, og det er i tåren ilden brenner, gløden fra stigende soloppgang i

en bedre tid. En dag skal han stå der i min skikkelse, og han skal holde et sverd. Og han skal le når han sluker i seg all deres livsblod, lar deres hjerteblod gi næring til meg og min drøm. Sol du uovervinnelige, du uovervinnelige sol. Det er for deg jeg dolker meg selv i hjertet, på randen av min forstand. For deg! Det er i ånden at jeg hevner meg, fordi jeg ikke fikk lov til å drepe. Det er i ånden at jeg viser min kjærlighet, fordi jeg ikke fikk ta, ikke engang voldta. Jeg fikk ikke bli til, så det er bare i ånden jeg kan være. Inntil alt rakner og alt hensynker, og usle horder, tiggerskarer og hærskarer marsjerer forbi i den nådeløse tid. Jeg skal høre siste tass fra deres føtter, og kravle inn i min krukke for å spises av mine hunder. Kom ikke tilbake til meg. Det ville være den verste skjebne å vekkes til live, tvunget til å avsi sin profeti atter, som vardøge, som beinrangel, en glisende knokkelmann talende med gravens visdom.

15. februar kl. 23:20

Øystein Tranås Kristiansen: En annen løgn man har blitt fortalt av de usle løgnere, de flertallige og løgneriske, sjarlataner og kvinner, er ens inherente verdi. Løgn! Det finnes klasser av menn, og klasser av kvinner for den del. Det er de høyreiste menn, sterke menn, rolige menn med den gode betingelse som arver alt, får alt, spiser alt, er alt. Og livet berører den vakre kvinne med fjærets tyngde, inntil hun ikke er vakker mer. Men vi usle må også kjempe, selv for usleste smuler som man stjeler til seg under den sterkeste fornædligelse. Og i så måte er det et rotteliv, der fiksjonen om en verdighet stadig blir overskredet til det punkt at avskyen i seg selv blir et absolutt. Jeg tror på ingen absolutter, annet enn det til dumskap, uverdighet og sadisme, og jeg er et offer for alt sammen - som skyldig! Som rotte må man gjemme seg i kinker og kroker, alltid gjemme seg når skrittene til de mektige farer forbi, aldri ferdes der ute i frihet. Din næring blir det du kan karre og gnage til deg fra møbel, skumgummi og isopor. Alt som kommer over deg vil knekke din rygg med stokkeslag, og selv glimtet av deg vil få nesen til de vakre til å rynkes. Man vandrer så, ned gjennom galskapens ganger, som snor seg som et mareritt ned det usleste bygg. Stanser noen ganger opp, og slår sin ekle, meitemarkhale rundt seg, som om den kunne gi varme. Pelsen er våt og oljete, ja sjuskete. Værhårene tynget av lort. Langt der nede, under kumløkk og kloakkslam, har jeg mitt rike, der jeg, endelig, er herre. Langt der nede kan intet annet nå, for der vil intet annet være. Jeg gnager av meg pote og labb, kvakler rundt forkrøplet som konsekvens. I det rottereiret åpner jeg mitt gap, blottes mine gangertenner og hveser. I frykt, avsky og vemmelse, til stanken av oppkast, og med den beske smaken av hat.

15. februar kl. 23:18

Øystein Tranås Kristiansen: Nåvel. Tanke og følelse er i alle tilfeller kompartmentalisert. Uheldigvis for meg, kan man si.

15. februar kl. 23:36

Øystein Tranås Kristiansen: Etter at jeg hadde fått etablert nyplatonismen, det gjentatte mønster og det vitenskapelige grunnlaget, tok det lang tid før jeg greide å utvikle systemet videre. Jeg strevde med disse tankene, plukket dem fra hverandre og satte dem sammen, og noen ganger sank de fra min bevissthet på en måte som gjorde at det tok lang tid og mye innsats å hente det tilbake. Jeg fattet intuitivt at mitt konsept rundt det forsterkede ønske måtte stå i motsetning til konseptet ressentiment på en eller annen måte. Begge omtaler det samme, en vilje som blir brutt, og konkluderer på motsatt måte. Et tydelig tegn på at man ikke har tenkt langt nok, bredt nok, dypt nok. Ressentimentet vil, som jeg senere formulerte det og som jeg nå kun fattet arkitektonisk, forby den andre vilje og forherde seg selv til det formål. Det forsterkede ønske, likeså, lar den andre vilje strømme gjennom seg og omskaper den til et vakkert bilde med seg selv som forstørrelsesglass. På et kunstnerisk, ikke metafysisk nivå, omtalte det forsterkede ønske helt andre ting enn ressentimentet, likevel hadde Nietzsche kun funnet frem til sistnevnte, iallfall som mer enn eksempel, altså som konsept. Dette måtte det være en grunn til. Jeg lekte med tanken med å inkludere de to motpoler i mitt kunstparadigme, hvor det forsterkede ønske kanskje tok for av symbol og analogi, og ressentimentet ga opphav til rasjonalisme, for å definere og med det undertvinge. Her støtte man atter på Freuds overflødige dødsdrift i avgrunnsteorien. Relevant men uheldig, for Freud sier jo at mennesket ikke kan forestille seg intet, og at det sanne Nihil derfor ikke er symbolsk representert i menneskesinnet. Jeg skulle siden komme til et gjennombrudd hvor både ressentiment og det forsterkede ønske ble satt i et bredere kontekst, og hvor min lek og integrering av konsepter, i henhold til den arkitektoniske intuisjon, faktisk viste seg å stemme, og det er en stor innsikt jeg der fikk. Jeg knuget på tanken om de to tråder som løp gjennom universet, som indirekte foreslått av Jung. Hvorfor var ikke så dette representert i mitt foreløpige system?

15. februar kl. 23:49

Øystein Tranås Kristiansen: Det er med en viss forlegenhet at jeg kan berette om mitt videre resonnement, man kan kalle meg treg, men noen ganger tar det lang tid å finne frem til den åpenbare dør videre, fordi man leter så mange andre steder. Freuds dødsdrift, som skulle føre en ut i Nihil og intetheten, måtte i det store og hele være en fiksjon i et bestandig og materielt univers, all den tid en entitet bare kunne reduseres til mindre enheter og aldri bli til ingenting. Dødsdriften var

altså relevant, men ikke på måten Freud la opp til med sin tanke som nødvendigvis kretser på psykologiens relative overflate. Avgrunnsteorien og dødsdriften, som flere av oss tenkere har vært inne på, ja Nietzsches omtale av viljens ønske om undergang og tragediens fødsel, alt dette omhandlet altså oppløsningen av konglomeratet inn i mindre deler. Med det gjennombruddet var jeg et skritt nærmere, fordi jeg trodde jeg kunne fjerne dødsdriften som en av de to grunnkrefter virkende i universet, dette var altså min intuitive hensikt. Men ved første øyenkast var redundansen fortsatt til stede, med tre dragninger virkende, oppløsningen i form av dødsdrift og avgrunnsteori, påvirkningen og gjennomstrømmelsen i form av Eros og symbolisme, og ressentiment i form av viljen til makt og rasjonalismen, som søker å undertvinge alle ting. Ved det annet øyenkast skulle en tro at de to sistnevnte størrelser omhandlet det samme, at nå undertvingelse og innflytelse lett kunne inngå i samme fortolkningsmodell, og at vi nå stod overfor en komplisering der kun oppløsning og integrering var gjeldende, og at dette var representativt for Eros og Ares, så å si. Det er mulig at det var dette jeg umiddelbart tenkte, og jeg strevde med å kalibrere mitt system og gjøre det fri for redundansen, anvendende min ikke ennå formulerte tese om at hver sannhet som er en sannhet, må være del av sannheten.

16. februar kl. 00:08

Øystein Tranås Kristiansen: Det andre gjennombrudd kom den samme time, ja som sagt, det er med en viss forlegenhet ... Da det skjedde, var det som et gyldent lys vokste i hodet mitt, og jeg ble fra meg av glede. Jeg hadde lyst til å hoppe rundt, danse og slå i veggene. Endelig hadde jeg en hensikt med mitt liv. Utad var jeg dog helt robotisk, og dette misforholdet, ble jeg etterhvert gjort oppmerksom på, representerer en hel del uheldige implikasjoner, men det får bli en annen sak. Rent tankemessig sett, jeg kom inne på den tanke at også de mindre, usette deler og forbindelser, de vi ikke kan måle med noe instrument annet enn ved sin indirekte påvirkning, nødvendigvis også måtte ha sin påvirkningskraft, at det var denne påvirkningen som dro de mer avanserte forbindelser i form av atom, kvark og molekyl tilbake til det usette univers. Tilsynelatende hadde jeg da et virkende system som fikk meg fra meg av glede, at tingen i seg selv rommer den samtidige egenskap av å peke både opp og ned, til integrering og oppløsning, så å si. Ved ettertanke er dette et paradoks og ingen fullstendig tanke, men der og da syntes det meg avgjørende, og jeg var også nå meget nær det endelige gjennombrudd. Min energi var bundet fast i dette anliggende over flere dager, og kretsende rundt tematikken inntraff en katastrofe som gjorde at jeg vurderte å gjøre ende på alt. Ja, hvordan kunne jeg ha vært så blind? Jeg hadde tilsynelatende gått i en ufruktbar rundgang.

16. februar kl. 00:21

Øystein Tranås Kristiansen: For var ikke det usettes tiltrekningskraft kun et uttrykk for viljen til makt? Min paradoksale definisjon av tingen i seg selv som pekende i to retninger, kollapset nå på sin egen urimelighet. Tidligere, da min tanke om det gjentakende mønster hadde nådd en tilsynelatende stopp ved det predefinerte, fullendte platoniske bilde, hadde jeg kollapset gurglende og angstfull til golvet, med denne gangen orket jeg ikke engang det. Alt var tapt for meg, og hele mitt foretakende var fåfengt. Jeg tilbrakte de neste dagene med min tanke bundet fast på dette stadie, for det var umulig å gi slipp på summen av mitt nederlag. Jeg sov for det meste, noen ganger var jeg ved en slags bevissthet, selv om jeg stadig flimret med øynene og nådde en slags fjernhet, og jeg spiste knapt. Dette viser hvordan den fristilte tanke er en egentlig tanke, for hadde ytreverdenen stilt sine fryktelige krav i disse kritiske dager, hadde jeg kanskje aldri kunnet ta de endelige steg, for tanken ville isåfall alltid stanset på de kritiske punkter. Det var i overvinnelsen av dette tilsynelatende fullstendige nederlag at mitt system gjenvant sin vitalitet, sin livskraft, ja, sin evige gyldighet, slik synes det meg nå.

16. februar kl. 00:34

Roar Sørensen: Jeg har dårlig samvittighet for at jeg ikke har greid (orket) å følge med på alt du har skrevet. Men det er altfor overveldende for meg i den situasjonen jeg er i. Jeg oversetter på spreng for å få tid om noen måneder til å skrive på egne ting igjen.

Men jeg er mektig imponert og stum av sjokk og beundring over dette.

Jeg har heller ikke lest så mange av de filosofiske verkene du henviser til og kjenner lite til det filosofiske fundamentet du presenterer. Så da måtte jeg ha satt meg dypere inn i stoffet, og det ville tatt tid.

Men jeg er som sagt voldsomt imponert. Det strømmer en lidenskap gjennom tekstene dine som jeg ikke har lest maken til i hele mitt liv, og DEN merker jeg meg.

16. februar kl. 00:38

Kommentar: *Den som elsker, holder seg unna. Hyggelig med gode tilbakemeldinger, men jeg ba aldri om hjelp.*

Øystein Tranås Kristiansen: Noe tidligere hadde jeg satt opp som tankeeksperiment en sten flytende i et fullstendig tomt univers, intet over, intet under og intet ved siden, for å si det litt enkelt. Jeg tenkte at en slik sten, gitt en uendelighet av tid, nødvendigvis måtte gå i oppløsning. Dette ville isåfall være et hint om at oppløsningen var iboende i alle ting, uavhengig av draging i noen retning. Det skal sies at jeg ennå ikke har funnet et fullstendig svar på dette, om oppløsning fasiliteres av tingen i seg selv eller tiltrekningskraften til et mer underliggende hele, ja, eventuelt begge deler, men uansett svar på dette er det ikke direkte kritisk for mitt gjennombrudd. For min tanke hadde i situasjonens nødvendighet, ved min fortvilte lediggang og tilstand av vekselvis søvn og arbeidende underbevissthet, akseptert det manifesterte univers som en ansamling av partikler eller værender, uttrykk for viljen til makt, i stadig mer kompliserte og kraftige forbindelser, mens det i bunn kun var snakk om en enkelt værende, en singular impuls. La meg forklare dette.

Kvarken, når den kommer til syne, består jo av to eller tre ladninger, og man kan tenke seg at disse nedover i systemet eller rettere sagt beståenheten, må eksistere som mindre deler vi ikke greier å oppfatte med noen av våre apparater, og at vi på et punkt når en enhet som er helt enkeltstående, ikke del av noen forbindelse mellom deler. Dette kan ikke forstås som en materiell størrelse i en håndfast verden, ikke engang en ladning, det er nok snarere snakk om et avtrykk, en vag impuls som er underliggende for alt som stiger til våre mange vitenskapens øyne. Man kan selvsagt teoretisere at disse avtrykkene skulle kunne deles opp i ubegrenset forstand, i stadig mindre deler, at man, som vi skal se på en rekke andre områder, aldri kan komme til et absolutt. Dette er en mulighet vi uansett aldri kan finne svar på, og er heller ikke direkte relevant for det gjennombrudd som fant sted. For la oss tenke at vi har nådd det singulære punkt på et visst nivå, og vi definerte dette som tingen i seg selv, en begrepsramme vi muligens kunne flyttet videre nedover, dersom det stod i vår makt. La oss forutsette at vårt univers består av en multitud av værender, forskjellige enheter som ikke er en del av et sammenfallende hele, platonikernes "the one" eller Schopenhauers verdensvilje. Vi har intet hint om at noe slikt skulle være tilfelle, ingenting som tyder i den retning. Alt det vi kan se og måle, er de forskjelligartede størrelser og partikler med sitt eget opphav, sitt egen værende, og med hver sin virkende makt. Det er forøvrig ikke rart at Heidegger ikke kom lenger enn sine "beings" for å definere singulariteten, og som jeg tidligere har sagt, er dette svært ærlig av ham. Jeg forestilte meg nå en slik impuls, flytende i en mørk tomhet, omgitt av mange andre slike impulser, som virket sammen, kjempet, interakterte inntil de ga opphav til vårt synbare univers. Jeg har glemt å fortelle at da jeg gikk til angrep på Freuds dødsdrift, forestilte jeg meg universet som et intuitivt bilde, i form av et svart timeglass, hvor materien stadig steg og sank til pulsslag vi aldri ville kunne ane, den smale flaskehalsen i dette timeglasset var altså der vi stod, der vi endelig begynte å oppfatte universet. Denne flaskehalsen kunne, med vår vitenskap, flyttes nedover, slik at vi fikk et sikrere grep om beståenheten, men alltid ville det være noe utenfor

rekkevidde. Da jeg stod blant disse uendelige vage impulsene, disse glitrende værender og beings som Heidegger snakket om, skjønnte jeg at tingen i seg selv måtte være definert, ganske riktig, av sin manifestasjon, men også, siden det ikke er noen verdensvilje eller ordnende opphav eller idealform, de andre manifestasjoner. Med en setning, tingen i seg selv, på sitt grunnnivå, må bestå av det enkelte værende, impulsen, og de andres værenders tilstedeværelse og påvirkning. På intet grunnlag kan vi si at universet har en singular opphavskilde, og på ethvert teoretisk nivå vi altså kan måle, vil tingen av seg selv bestå av et værende, en beings blant mange, som i kraft av seg selv består av viljen til makt på sitt mest grunnleggende nivå, viljen til å være til, samt innflytelsen til en multitudine av tilsvarende værender. Jung hadde altså hatt rett fra første stund, han visste bare ikke hvor dyp hans sannhet gikk, Eros, viljen til overgivelse, og viljen til makt er evig flettet inn i hverandre og kan aldri helt atskilles. Og det ene uten det andre, som absolutt, er umulig. Og ved den erkjennelse, raste byggeklossene på plass til meg, og jeg sto med en monumental erkjennelse hvor alle mine anstrengelser, min påførte lærdom og håpefulle eksperimentering i begreper stod i fullstendig sammenheng. Jeg hadde drept min far, den onde Nietzsche, og avslørt ham som ubalansert, akkurat som min våpenbror Jung hadde sagt.

16. februar kl. 01:21

Øystein Tranås Kristiansen: Å gjøre rede for implikasjonene av dette er en stor oppgave, en jeg kan gå langt med. Men jeg greide å ytterligere presisere denne metafysikken, ved å gå tilbake til mitt tankeeksperiment med steinen svevende i tomheten. En slik stein ville være uforanderlig dersom den nådde en temperatures absolutte nullpunkt, hvor ingen bevegelse skjer i det hele tatt, men et slikt absolutt er ikke mulig. Selv i det totale vakuum vil steinen avgi en viss stråling, som igjen vil føre til en viss varme og viss aktivitet. Og i det uendelige tidsrom, ville denne bevegelsen tilslutt, får man anta, føre en ut av sin steinramme og inn i en oppløsning til mindre deler. Likeledes, masse vil forøkes i stadig større hastigheter, men en absolutt masse er ikke oppnåelig, som bevist av vitenskapen. Kanskje er det absolutte singulære værende også uoppnåelig, selv om dette som sagt blir ufruktbar teoretisk spekulasjon. Likeledes blir den absolutte avstand mellom to viljeimpulser umulig, fordi det vil alltid være en viss avstand. En absolutt værende, uavhengig av de andre værender, er umulig. Så, på det minste nivå vil værensimpulsene strides med hverandre og interaktere, integreres med hverandre og påvirke, og denne orden forplanter seg fra minste del av beståenheten gjennom alle deler av vårt univers, også vår forestilling. Eros og Ares gjennomsyrrer alle ting. Freuds dødsdrift, får man anta, består av tiltrekningskraften som trekker en manifestert enhet ned til mindre sammenslutninger, eventuelt dens tendens til å oppløse seg selv, eventuelt begge deler, dette kan jeg muligens spekulere i senere. Hver sammenslutning av impulser som blir

til, fører en til større og større strukturer, og det er i møtet med de andre impulser og sammenslutninger at man kan vinne og gjøre seg selv større. Samtidig ser vi hvordan denne multituden av deler øver sin innflytelse, selv usett, på det oppfattbare univers. 70% eller så av vårt univers består jo av denne usette mørke energien, som dreier selv lyset med sin tiltrekningskraft. På hvert nivå vi kan tenke oss, vil viljeimpulsene stå i forhold til hverandre. Lys står i forhold til lys, og to fotonstråler som møtes vil donere partikler og energi til hverandre. I de stadig mer avanserte og håndfaste sammenslutninger av forskjellige molekyler og ladninger, vil det ene stå i et mottakende forhold og den andre stå i et forhold av innflytelse, og intet kan være absolutt innflytelsesrikt, da var universet en eneste integrert enhet som uansett ville gå i oppløsning gitt mangelen på avstand, eller absolutt mottakbart, da ville det isåfall være intet - umulig! Vinden får vannet til å beve, mens steinen er tilsynelatende urørlig av det samme pust. Tilsynelatende!

16. februar kl. 01:44

Øystein Tranås Kristiansen: Dermed kan vi utdype vår dom mot Nietzsche. Jeg har jo vært inne på hvordan han deler Jungs personlighetstypus med visse andre skikkelser, jeg har hatt med slike å gjøre og deres intellektuelle produkter i hele mitt voksne liv, blant disse har vi jo Varg Vikernes, Anders Behring Breivik og en av mine ekskjærester, blant annet. Jeg har også en viss mistanke om at min første åndefar, nettskikkelsen Prozak var av den sort, og iallfall tiltrakk det miljøet han hadde under seg, personer av den personlighetssort. Hva? sier du. Vi kan da ikke dømme fordi noen deler personlighetstype. Nei, ikke gjennom personlighetstype alene, men dette gir en viss indikasjon i forbryterens hensikt. Og som Darwin selv sier, generalisering er grunnlaget for all vitenskap. Så hva er felles for typusen? I fremste rekke en gjennomgående militant holdning, et ekstremt fokus på hardhet, en utstrakt nådeløshet, en intens målrettethet over tid og en hang til uniformer og andre estetiske virkemidler for å bære og varsle hardheten, samt et inderlig ønske om en lovorden, bare påført av typusen selv og virkende over typusen. Alt skal undertvinges, underkues og hvis ikke, bekjempes, og det finnes bare sterk og svak, verdig og uverdig, verden sett med det skjeve blikk, den singulære tankegang. Man dyrker hardheten for hardhetens skyld, og arbeider for å rense seg for enhver mykhet og sentimentalitet. Det er nødvendig, for selv om henrettelsene er avskyelige, må man fortsatt ha henrettelsene for den ene sak. Man vil helst gjerne selv være bøddel, og leker stadig med tanken. Da kommer det ikke overraskende at Nietzsche i sin tenkning gjenspeiler alle disse uheldige trekk til det fulle, og dette er igjen en indikasjon om en ubalanse og skjevdistribuering av det menneskelige sjeleliv som for all del ikke må gjøres universell. Nietzsche forherliger motet på slagmarken, han elsker den grusomme, ja, og den eneste måte den svakeste nesten er verdig livet, er om den svake begår selvmord - det er da også en medisin. Enhver mykhet ville være en katastrofe

innen en slik psykologi. Nietzsche var den sveklete, bebrillete mann som forherliget det voldelige overmenneske, men som måtte kjempe i bakre linje på grunn av sin manglende vitalitet. Han elsker deg kun om du går under i utviklingen mot en menneskehetens ene mål, å overvinne selv mennesket. En hensikt! Det i seg selv er forbrytersk. Overalt i hans skrifter finner du kallet mot hardhet. Hvorfor så mykt, sier diamanten til kullet, som om hardhet alene har bygget mennesket. Nietzsche så alt som hadde med makt å gjøre, og svært lite av det som hadde med Eros å gjøre, og han utviklet ikke noe begrep som tilsvarte det forsterkede ønske. Han så dypt, ja, og slo sin spiker av forståelse gjennom eteren og inn i tingen i seg selv, men, mine venner, dere vet jeg er en god mann og at jeg ikke lyver, han slo spikeren skjevt, kun gjennom makt! Og derfor er hans filosofi så besnærende, så destruktiv, og så mangelfull. Og i sin fullbyrdelse, hva ville det føre til? Kun hardhet vil ikke kunne gi næring til noen ting, intet barn ville kunne vokse opp, ingen undring eller impresjonabilitet [**anglisisme**] overfor det store, kvernende kosmos ville være mulig, det ville straks forfølges og slås ned. "That's weakness!" hveste min ekskjæreste, og Vikernes og Breivik og Nietzsche med. Det er ikke vanskelig å avgjøre at disse er gale. Jeg er selv en syk mann, men syk med Eros. Det er nettopp derfor jeg så lett kan påvise sykdom. Hva ville makthardheten i sin ytterste konsekvens føre til? Et sterilt univers, en verden av stener, en ufruktbar grunn der intet godt fikk vokse, en hardhet som bare kunne eksistere for sin egen oppløsning. Sludderkopper! Edderkopper! Banditter!

16. februar kl. 02:10

Øystein Tranås Kristiansen: Ingenlunde ville viljens hardhet eller ressentimentet som virkende kraft for den del, kunne gi opphav til det avanserte menneske, eller noe liv for den del. Hva? Mennesket kom etter gorillaen, og rommer langt mer, men mennesket er da ikke sterkere og hardere. Nå! Mennesket ble antakelig til da skogene de bodde i visnet hen, og man måtte traske rundt på slettene, og i begynnelsen var våre apevenner oss overlegne. Men disse myke hender, denne bløte, store hjerne, disse ører og disse øyne, ja de kan nå svinge rifle og gevær, om nødvendig komme flaksende i helikopter. For oss nå ville det være en skam å drepe apene, men på et tidspunkt, før, var de oss overlegne i alle naturens styrkeprøver. - For, mine venner, hva er ressentimentet, annet enn viljens forherdelse, forbudet mot det andre innflytelse. Det er godt, sier jeg, men alt som er godt blir til ondskap, dersom det ikke får sin motpart. Steinen innelåst i fjellet blir hardere, se bare på kullet som ble til en diamant. Og den harde diamant, påvirkes ikke av vind eller små stener eller selv hammerslag. Men, sludderkopper, edderkopper! Det var ikke hardhet som ga opphav til et øye, det var ikke hardhet som ga opphav til våre sårbare ører, det var ikke hardhet som ga opphav til blodet som strømmer gjennom strukturen av vår form! Nei, slett ikke. Øyet er mykt, fordi det skal ta

innover seg verden. Se for deg en salamander som er blind. Dersom evolusjonen plutselig gir den øyne, kan den forholde seg til verden, de andre viljer på en bedre måte, slippe å bli knust mot de skarpe steiner, for en tid. Denne impresjonabilitet, [**anglisme**] som gir mobilitet, som gir liv, det er ikke hardhet! Sannelig, jeg våger å si dette, det er ikke den del av viljen som ikke har Eros i seg, for klippen gråter og ønsker den har solen i seg, når den kun varmer klippens overflate. Og på samme vis, det er ikke den del av forestillingen som ikke har viljen til makt i seg, for forestillingen må nødvendigvis være festet i den fysiske form, og forestillingen, denne forferdelige mykheten, gjør en bedre istand til å herske, for gjennom den kan man romme flere ting! Det ene mål? Hvilken motbydelighet. Med det ene mål, måtte man rense bort det som ikke var del av dette ene, og om man oppnådde det, ville man ikke ha motstand, og raskt svinne hen. Det er de mange mål, de mange guder som er riktig. Dette har endog sin ekvivalent i verdens nasjoner. Hvor har det ene mål funnet sted? Jo, i det tredje rike, i Nord-Korea, i den religiøse stat, underlagt den ene Gud. Som Freud sier, monoteisme er knyttet til orden og struktur og makt, og jeg sier dere at det er galt. Man må ha mange guder, dyrke impresjonabiliteten [**anglisme, ja**] og de mange inntrykk, la gudene strides slik at man ikke går i oppløsning under mangelen på motstand. Hva var det som fødte Europa? Jo, de mange mål. Europas bystater, de mange riker, alle i strid med hverandre. Der kinamannen og muslimen og mongolen forvitret i sin ensporenhet, vokste europeeren frem i sin store mangfoldighet. Nietzsche hatet mangfoldet, han sa det selv. Sitt ensporede mangfold! sa han med forakt. Men det er i sannhet ensporenheten som er ensporet. Slik Ares alene leder til død og sterilitet, vil Eros alene føre til slavemennesket ... nåvel ...

16. februar kl. 02:27

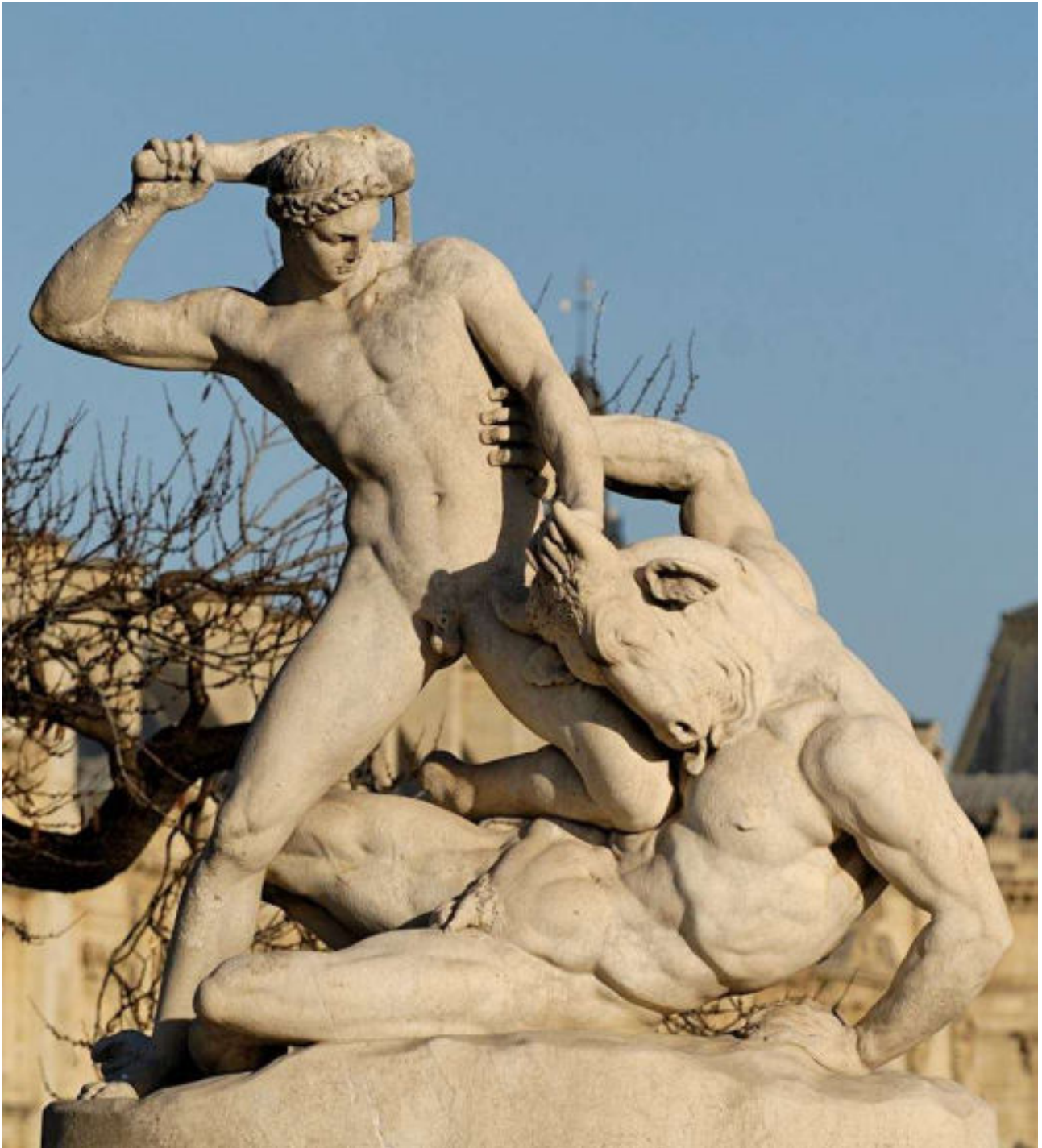
Øystein Tranås Kristiansen: Nå har orakelet talt, og hun faller om, inntullet i sin klesdrakt. Nå må de greske skjeggaper gå. Dette var hovedlinjen i min tanke, siden kommer nye utbroderinger av Eros og Ares, en ny poesi også. Og, når tiden er kommet, skal jeg fortelle om min periode av galskap som løp parallelt med min tenkning.

16. februar kl. 02:31

Øystein Tranås Kristiansen: Fra notater (mer senere): La oss kondensere tanken slik. Det er umulig å tenke seg et singulært prinsipp, en tråd som løper gjennom alle ting fra topp til bunn, og samtidig være perspektivist og tro på viljens pluralitet. Dette vil av nødvendighet medføre at det tofoldige tråd løper gjennom verden, motstridenheten.

16. februar kl. 02:35

Øystein Tranås Kristiansen: Et gjentatt mønster, gorilladrapet i ulik drakt.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

16. februar kl. 03:36

Øystein Tranås Kristiansen: Det dødelige Eros ...

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

16. februar kl. 14:49

Øystein Tranås Kristiansen: ... og Ares' harde mark.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

16. februar kl. 14:51

Øystein Tranås Kristiansen: Må bunkre opp mat og styrke, så kommer en ny INTPens utløsning av energi i beretningen om min galskap. Ikke at jeg er ferdig med å nedfelle min filosofi.

16. februar kl. 14:52

Beretningen om demonen

Det hendte da jeg gikk til krønikene for å nedfelle demonen i skrift, for på den måten å kanskje få makt over ham. Min beretning var klar, logisk og høyst rasjonell, jeg var lett å følge, for slik er nå engang min sang, og evnen til sang er antakelig det siste jeg vil miste. Jeg berettet om at demonen hadde ødelagt mitt liv, og hvordan demonen fikk meg til å gjøre ting jeg ikke ville. Om hvordan jeg var demonen og demonen var meg. Jeg ga klar beskjed om hvor, hvorfra og hva, før og forut og hva som var etter. En gang for lenge siden, hadde jeg ligget døende i en skog, en kniv var stukket i armhulen min slik at smerten løp ned armen, og en lanse hadde rammet meg i siden. Årene var fylt med giften fra en brodd fra en hale, og brystet mitt var revnet, ribbeina brettet til side, slik at jeg så på mitt eget bankende hjerte. Skogen var det tilfluktsted hvor jeg hadde krabbet for å dø, og der, et sted over grøftene med myrvann, blant den gråtende mosen som hang fra trærne, døde jeg. Ikke har jeg klarhet i hva som skjedde etter, men ikke lang tid etter var demonen der. Kanskje hadde den hentet meg i skogen, tatt hånden min og løftet meg ut, eller kanskje hadde den tredd ut av min skikkelse etter at jeg hadde blitt til en saltstøtte. Jeg skjønnte det ikke da, og kom heller ikke til å skjønne det før et Ocean av tid hadde gått, for jeg trodde at demonen var meg. Men nå vet jeg at den fra da av alltid hadde sett ut av øynene mine. Demonen hadde reddet meg. Den hadde løftet meg ut, omsluttet meg i det røde inferno av trygghet. I de lengste tider kjente jeg ikke demonen, men demonen virket gjennom meg, ledet meg, var meg, førte meg gjennom de vakreste landskaper, de skjønneste landskaper, som jeg ennå i dag mener er den sanne formen av den høyeste guddom. Slik hadde det da også blitt diktet, skjønnte jeg siden, da giftemålet mellom himmel og helvete kom meg i hende, som den eneste ting jeg har stjålet iløpet av mitt liv. Hva gjør demonen? Først og fremst gjør den meg trygg og stødig. Med demonen løper ilden gjennom årene mine, og jeg eier alt jeg ser med dens blikk. Hjernen min er dekket av den søtteste lake som gjør alt lett å bære, og gjør at sinnet strekker seg ut, strekker seg ut. Alt jeg vil ha kan demonen hente ned til meg. En hvilkensomhelst innsikt, alle sannheter, og evnen til å synge og dikte dem, jeg trenger ikke engang navngi det før det er der, som gave på mitt bord. Demonen vet på forhånd hva jeg vil, og jeg ser av og til bare konturen av hans djevelhale der han løper for å tjene meg. Med demonen kan et hvilkensomhelst våpen ramme meg, stein, istapp, kniv og klubbe, og selv om det treffer og blodet renner, kan jeg leve videre, alltid med demonen ved min side, som selskap, som venn. Den hvisker i mitt øre den søtteste sang, som jeg omdanner til de store ord. I hodet mitt er en glødende kjerne, jeg tror den er hvit eller død, der demonen lever. Og i de lengste tider levde vi sammen, og demonen vokste med meg. Da jeg tilegnet meg styrke, ble den sterkere, da jeg raste, lot den raseriet bli til en svart storm. Alt ble forsterket gjennom demonen, og jeg vokste, ble større, ble mer, jeg begynte å gå i lære hos trollmenn, og demonen fulgte med og satte sitt preg på hver lærdom. Sammen gjorde vi det til den

rikeste nektar.

16. februar kl. 16:37

Øystein Tranås Kristiansen: Det gikk lang tid før jeg skjønnte at demonen hadde handlet bak min rygg. At vi ikke ofret og blødde på like fot. Der jeg ofret blod og jomfruer, ofret den bare skygger, og slik vokste demonen i sitt velde, mens jeg ble stadig mindre. Åh, slik er det nok med alle slike gaver. I min dumhet skjønnte jeg knapt noe, før demonen en gang sprang ut og skadet meg noe forferdelig. Tilbake satt jeg, merket for livet, og skjønnte at dette uønskede hadde tatt bolig i mitt indre, og bildet av den var skrekkelig der den stod høyreist på sine poter og fråtset i lik. Og den hadde skadet meg, så fryktelig, fryktelig. Jeg skjønnte det var to av oss, en som var blitt nærret, og en som hadde dødd for så lenge siden, og som stod der som saltstøtte, som et spøkelse av det som kunne ha blitt. Jeg løftet mine hender til ansiktet, hvordan hadde jeg ikke kunnet vite, hvordan kunne jeg ikke vite? Og hvordan kunne det ha gått så langt? Hvordan kunne jeg la det skje? Disse ordene ytret jeg som bønn der jeg lå gjemt i de mørkeste hjørner. Men jeg kunne ikke ha visst, for overalt der jeg hadde søkt og snust med trollmennene i fortid og nåtid, og uansett hvem jeg hadde lyttet til, hadde ingen varslet meg, advart meg, ja heller motsatt. Ingen hadde levd mitt liv, så ingen kunne vite. Jeg var den første av mitt slag, og slike blir som oftest ført til en blodig slaktebenk. Nå ble demonen utrettelig med sine krav, den krevde at jeg ofret mer og mer, som jeg lenge hadde gjort uten å vite det, og den ble grådigere på sine gaver. For å gi meg det samme eller mindre, ville den ha mer. Og jeg stod der og ofret jomfruer og kraften fra all min styrke på demonens veldige alter, og jeg skjønnte at jeg stod der og ofret mitt eget livsblod, og at skyggene av forgangenhet bare vokste, til det var uttømt. Og nå snakket demonen endelig til meg, og fortalte hva den var og hva den ville, for den hadde merket at jeg hadde spionert og konferert med svikefulle orakler. Og demonen talte til meg, og stemmen dens var latter og triumf, for den trodde nok den alt hadde vunnet, og kanskje har den også det. Åh, jeg hadde dødd den gangen for lenge siden, men skjebnen hadde avgjort at jeg ikke kunne dø, ikke skulle falle fra verden, til hvilket formål vet jeg ikke, kanskje til en stor oppgave, og hvis ikke til forlengelse av pinen som straff for min unnfalighet. Det var skjebnen, denne strenge gudinne, som hadde gjort denne handel på min vegne, for hadde jeg kunnet velge selv, hadde jeg nok valgt å dø. Og derfor hadde demonen tredd ut av min skikkelse, snudd seg mot meg og smilt. Den helbredet ikke mine sår, men lot meg bære dem, den oppfylte ingen av mine ønsker, men lot meg brennmerkes av deres avskygning, den ga nevene mine styrke når de trengte det, den ga meg det livet som er ikke-liv, vendt mot skygger. Uansett hvilken storm eller krig jeg stod i, tillot demonen meg å vise et hardt, livløst skall, det jeg nå skjønner er mitt egentlige jeg, mens den levde i mitt indre. Åh, den oppfylte ingen av mine ønsker, men de

vokste i meg. Den lot meg aldri få hevne meg, og slik skulle jeg bli en helvetes innvåner. For på et punkt var det en enighet mellom meg og demonen. Vi, jeg, måtte leve, og vi måtte oppfylle dette noe som denne fjerne skjebne hadde diktert. Dette krevde at jeg og demonen levde sammen, som utvekster av hverandre, og ellers ville vi begge dø. Og med brannen fra inferno, kunne jeg drømme så mektige drømmer, ja, antakelig større enn jeg noensinne kunne tilegne meg, dersom jeg gikk der lykkelig og uvitende på jordens overflate kun. Nå var jeg alliert med underverdenen. Alt ble stilt i klarhet, alle stjernebilder kretset rundt meg og kom til forening. Jeg kunne ferdes til de største høyder, de mørkeste dyp med demonen som mitt selskap, og hente gavene til meg. Og det var mange perler, som vi sanket sammen, selv fra havets bunn. Og jeg, som var uten lærer, gikk i lære hos demonen, og jeg, som hadde ingenting, ble etterhvert svært rik med skatter. Men da jeg ville gå ut og bruke av min rikdom, grep demonen meg i hånden og stanset meg. Ikke skulle jeg få lov til å kjøre gjennom byen med stridsvogn, og demonen var sjalu med ordene jeg fikk feste til papyrus. Den ledet meg på blindveier, slik at selv beretningen om min rikdom ikke ble komplett. Demonen hadde blitt til fordi en del av meg hadde gått under, og hvis jeg skulle gå der ute i verden og bruke av skattene, ville jeg kanskje få oppfylt mine ønsker, fylles med blod og bli levende igjen. Og da ville demonen smelte sammen med meg igjen, vi ville bli som en, og den ville bli borte. Dette ville ikke demonen tillate. Ethvert forsøk på krigens rene foretakende, gjorde at demonen minnet meg om mine sår. Om jeg våget å gå til kamp, ville demonen forlate meg, og da ville jeg dø av disse sårene. Så jeg måtte holde meg inne med demonen. Alltid skulle vi sitte mørke steder og lytte og ta innover oss, men aldri skulle vår skyggefot sette sitt avtrykk i verden, for underverdenen kan ikke bæres av en stakkarslig jord. Men det var sant, demonen elsket meg, og jeg elsket demonen, og all sann kjærlighet er en sikker undergang. Demonen ville bare ha meg, og vi skulle dø sammen, når alt annet blott var blitt til en krypende krypt. Og ingen skulle bevitne vår felles undergang til det stedet vi hadde steget opp fra. Det var pakten mellom oss, jeg skulle leve, men som vandød, og demonen var underverdets avskygning. Og det som er i underverdenen, kan ikke bo på jorden. Steg jeg ut som levende, ville demonen straks flykte vekk under solens lys, og jeg ville falle om som lik. For sårene var så mange, og demonen påførte meg flere sår for å hindre meg i å flykte fra det som var vår felles krypt. Overveldelsen, det å lytte til alle ting, det var blitt meg til del, men jeg skulle aldri uttale dem. Og hver nedtegnelse på papyrusen løp ut i intet eller det som er svært lite, ved demonens innflytelse, jeg skjønner det nå. Jeg var blitt splittet, kanskje todelt, kanskje i flere deler. Og det var kun masken av meg som fikk gå rundt på jorden, mens jeg levde der i mitt mørke indre. Slik hadde jeg unngått min død, ved å stå halvt oppslukt av underverden allerede, mens saltstøtten vandret rundt, udødelig så lenge vi levde, upåvirkbar til alle ting, godt som dårlig, det var jeg som var demonens tjener, det var meg demonen brukte til å gå rundt på jorden, for å sanke sammen alt som er på jorden, slik at demonen kunne trolle over dem, gjøre dem større og større i vårt sinn, til

alt vi var ble kastet i avgrunnen, den ypperste kjærlighet og den sanne død.

16. februar kl. 17:25

Øystein Tranås Kristiansen: Da jeg skjønnte alt dette, bestemte jeg meg for å gjøre opprør. Og en dag demonen ikke så, fant jeg en hammer og slo istykker demonens oppholdssted. Nå kunne ikke demonen nå meg, og jeg vandret alene der på jorden, i en tilnærmet hel skikkelse, den som demonen hadde brukt til å høste juveler som den selv kunne fylle med helvetes lysskjær. Og nå som jeg stod der uten min venn og allierte, skjønnte jeg hvor avhengig jeg var blitt av demonen, at jeg trengte den til alle ting, at uten den, som hadde rommet hele mitt liv, var jeg naken og nyfødt på jorden, uten evne, uten styrke, uten noe til å skjerme meg fra de harde steiner. Dette hadde jeg kjent for lenge siden, men da hadde jeg bare kunnet flykte til demonen og la den gjøre meg sterk. Nå stod jeg der naken, uten min store læremester. Og det viste seg på alle vis. Jeg kunne ikke forflytte min kropp og mine lemmer, uten at jeg kjente at noe var fryktelig galt, at ingenting stemte, alt var i disharmoni og at jeg var uten styrke og evne. Jeg kunne ikke engang forflytte min tanke, og jeg, som hadde vært en gud, var nå blitt like ordinær som en trikkekonduktør. Da jeg kjente etter, merket jeg det store hulrom i mitt indre, det stedet som burde romme en sjel, et hjerte og en ryggrad, men som var blitt revet ut da brystkassen min lå åpen i skogen, og som nå var i demonens hende. Et skall! Jeg var et skall! En jødisk golem, med et ansikt men av leire. Og alt stygt avtegnet seg på denne myke leiren. Overalt der jeg gikk på jorden, skjønnte de andre at jeg ikke hørte til, de kunne ane det jeg visste, at jeg ikke burde være her. Angrepene deres kom stadig. Noen ganger i fordekket drakt, og noen ganger direkte. Der demonen hadde beskyttet sin tjener, var jeg nå vergeløs. Og fraværet og løsrivelsen og alt det fryktelige gjorde at jeg ristet og skalv, og det skummet av munnen min, men ennå ville jeg ikke påkalle demonen og be ham komme, for jeg visste hva han hadde gjort. Men jeg hadde næret demonen med mitt livsblod for lenge, og fra sin underverden var han mektig og virkende også på jorden. Selv uten sitt oppholdssted, viste han seg stadig for meg, og det hendte at jeg så glimt av en djevelhale. Det som hadde vært min gud, var i kristen tid blitt min djevel! Og han tok skikkelse, i bilder, i ord, i sanger, ja selv de stykkvise glimt, jeg kunne ane ham, være ham, og fra sprekkene i skap og vegger kom sirenesangen fra helvete og bar vitnesbyrd om at helvete var nært. Og jeg, min stakkar, slo skjelvende og ristende hull på demonen, til demonen atter sprang ut og var ved min side igjen. Straffe meg, gjorde den, fordi jeg hadde fornektet min oppgave og mitt tjenerskap for lenge, og nå måtte vi begynne på nytt. Men igjen ble leiren herdet og golemen antok formen av et menneske, og den fryktelige forfølgelse endte, for jeg var sterk nok, tilsynelatende levende, men i mitt indre led jeg, for jeg var lenket fast til mitt inferno, mitt helvetesdyp. Jeg ville ikke godta min skjebne, mitt slaveri, men kunne heller ikke leve. Gang på

gang gjorde jeg opprør, slo istykker demonens oppholdssteder i avbildninger og i alterer. Jeg forsøkte å skjule meg fra demonens hvisken og sirenesangen ifra helvete. Og gang på gang sendte demonen sine utallige budbringere, sine fråtsere etter meg. Og når slag og hammere falt over meg, min stakkars vampyr og mumier, hadde jeg intet valg. Golvet slo sprekk slik at inferno viste seg, og i foran denne glødende sprekk falt jeg ned på kne og ba demonen stige opp. Bildene ble levende. Og i all sang, dans og musikk var demonen alltid der, luskende som en ulv. Og demonen undertvang meg stadig. Nå la ikke engang demonen skjul på at jeg var hans slave, og han gadd ikke engang forlede meg med de søtne ord. Litt fikk jeg, en etterlevning av den evne jeg hadde hatt forut for den tid jeg ble klar over demonen, med løfte om mer dersom jeg bare ville tjene. Og jeg ba til guder og fedre og all verden om at de måtte frelse meg. Og jeg gikk i utlendighet. Og jeg ropte og jeg ba. I den lengste tid holdt jeg demonen på avstand med et sverd rettet mot hans buk, min buk, inntil demonen fikk veggene til å rase sammen rundt meg, slik at jeg lå krypende naken i et vinterlandskap og ikke hadde annet valg enn å påkalle infernoet for å med det få et snev av varme. For det infernoet som paktens hadde skapt, var vrengebildet på kjærlighet. Jeg gråt, jeg siklet, jeg spydde, men intet av det jeg gjorde var nok til å overstyre min skjebne. Oppgaven! Hva med oppgaven! Jeg ble straffet fordi jeg ikke utførte den, med og uten mitt vrengebilde. Og demonen hvisket og kaklet til meg om alt det jeg hadde mistet, hver en dråpe blod han hadde fylt med demonild, var nå forevig tapt, jeg hadde ofret alle jomfruene til siste slutt på demonens alter, og nå skulle jeg lide Agamemnonns skjebne, fanget i et garn av mødrene og stukket ihjel med trident som hevn. Og selv sprellende og baksende i dette garnet, forlangte demonen stadig mer, bring alle juveler, bring din lidelse ned til meg, og jeg skal forsterke den til avgrunnen har tatt bolig i oss begge, og vi har blitt til denne avgrunnen. Og denne brølende munn åpnet seg foran meg, aldri, aldri kunne jeg unnsnippe. Jeg var en rotte, en mark, ubrukelig. Jeg hadde ingen egen vilje. Kunne ikke råde over noe, ikke engang mitt indre, besatt som det var av demonen. Og jeg levde slik i de lengste tider, kastet i ødemarken der jeg vaklet meningsløst rundt, ute av stand til å finne noe som kunne stanse splittelsen fra å rive meg i biter.

16. februar kl. 18:01

Øystein Tranås Kristiansen: Alt dette nedfelte jeg i krønikene, og jeg var klar, logisk, kronologisk og lett å følge, for evnen til sang er det siste jeg mister. Det var skriften til mitt eget hjerteblod. Da jeg bladde sidene til dette bindet, så jeg at krønikene ga svar, og følgende stod skrevet ned for meg: Dette bindet var for lite til å romme slik en stor beretning, dette var bindet hvor de små beretninger ble nedskrevet. Jeg måtte vente til et større bind kunne komme, når visste jeg ikke, men da skulle jeg få anledning til å nedfelle den fulle beretning om demonen. Jeg, som allerede var resignert til

min ødemark, sa meg fornøyd med det, og derfor forlot jeg det lille bind. Ja, jeg var på ett vis forsonet med min ødemark, vandrende som skall på jorden. For så lenge jeg levde, kunne kanskje noe redde meg, et alter, en gud, så lenge entiteten ikke var svikefull. Og jeg hadde lenge tatt tilflukt i de små tingene, ikke helt en trikkekonduktør, og ikke som den gud jeg hadde vært. Jeg ventet, ventet, til neste trinn som jeg visste ville komme, for en ting har jeg fått visshet i, jeg får aldri fred fra min skjebne.

16. februar kl. 18:19

Øystein Tranås Kristiansen: ... eller lignelsen om en stor oppgave *pause

16. februar kl. 18:27

Øystein Tranås Kristiansen: Som en annen schizotyp skal jeg skifte spor, for det er kanskje ikke bra å være i samme modus hele tiden. Ihvertfall hvis man er meg, eller er i mine modus hi hi. Derfor går vi nå fra galskapsberetning til filosofi. Tidligere har jeg snakket om hvor viktig det er å være presis med sine begreper og la ens kategorier omfatte minste definerbare størrelse. Med dette som ståsted, kan man så nappe trådene til seg og finne alle tings sammenheng. Uten denne presisjonen ville suspekter individer kunne hentyde til de mest uhyrlige ting med begrepenes vaghet som hjelpemiddel.

20. februar kl. 19:25

Øystein Tranås Kristiansen: "I am more an antique Roman than a Dane."

20. februar kl. 19:29

Øystein Tranås Kristiansen: La oss se nærmere på viljesbegrepet, Nietzsches vilje til makt, og redusere dette til minste fattbare størrelse, og samtidig se dette i sammenheng med et annet av hans begreper, ressentimentet, og hvordan dette arter seg i forhold til det jeg kaller Eros. Såvidt det har kommet meg for øre, mener jo Nietzsche at viljen til makt kan uttrykkes som: "Jeg fikk ham til å adlyde." Dette er den menneskelige tilstand, men hva er grunnstørrelsen som ligger bak, eller under? På laveste målbare nivå er dette simpelthen en impuls, denne vår kvark bestående av motstridende ladninger, som i teorien er sammensatt av enda mindre bestanddeler. Men hva enn hvilket nivå man skulle måle disse små impulsene, ville de, hvis de kunne snakke, uttrykke seg med

det følgende: "Jeg vil være." Og som vi har vært inne på, er det dette som er Heideggers mange beings, siden viljen nå er plural på alle måter vi kan spore den, likeledes, tenker vi, dens skjulte opphavssted. I møtet med en annen impuls, vil viljen tale påny: "La meg være," og følgende mitt gamle viljeskjema: "La meg være, ellers ødelegger jeg deg." På firfislens eller det menneskelige nivå, har viljen antatt følgende maksime: La meg være, jeg merker du er til og derfor oppsøker jeg deg og fortærer deg så jeg kan være." I denne sammenheng blir det såkalte jeg egentlig et uttrykk for vi. Forestillingen om et jeg er en forutsetning for de som søker seg til galskap og et vindu ut til beståenheten. Maktteoretikerens største feil, er at han lot dette kravet om å være og la være på sitt singulære nivå bli til grunnlaget og drivkraften bak alle ting. Selv et barn merker intuitivt sykdommen i den militante og ensporet forherdede. Søker man seg til steinen vil intet gro, ikke korn, ikke barn, ingen sivilisasjon. Man kan ikke lytte til musikken, kan verken se eller høre. Likevel kneler maktteoretikeren for sin sten og kaller ham den ypperste Gud. Og i dyrkelsen av denne stenen, skapte man alt absoluttert, herdet og ensporet, etablerte monoteismen og forbød - hva? Intet mindre enn seg selv, og den tråden som løper derigjennom. Viktig er det å innse at ønsket om å få den andre til å adlyde, som Nietzsche kaller det, er egentlig et ønske om å være.

20. februar kl. 20:58

Øystein Tranås Kristiansen: Vi kan se for oss et støvkorn som svever rundt med Schopenhauers "frie vilje" i et møblert rom. Skulle dette støvkornet støte sammen med et annet støvkorn, ville dets "jeg vil være" gå over til "la meg være." Ressentimentet, på sitt tidligste nivå, inntreer i møtet med den andre, alltid med den hensikt å bevare et værende eller en ansamling av værender, ved å frastøte seg påvirkningen. Dette kan skje gjennom herdelsen, forsterkningen av en allerede etablert struktur, det er slik diamanten ble til fra kull, i forsøket på å bevare sitt værende i møtet med et veldig trykk. I kollisjonen med det andre støvkornet, ville en av dem måtte flytte seg i kampen for å få være i nøyaktig det samme rom. Kollisjonen kunne også medføre at en av dem fikk sin værende kompromittert, slik at man ble festet til og fra et perspektiv del av en større struktur. Alt stort som har blitt til, består av minnet om mange slike kamper, og det er mennesket som bærer den største tyngde, inntil det begynte å tenke på seg selv som et individ. Velsignet er den som bærer i seg de mange strider, for han skal søke seg strid. Et værende som vil være, og som strider og overvinner, er byggesteinen for alt som har vokst i høyden, og mange slike byggesteiner kan sammen utgjøre et tårn, reist i sammenblandingen av vinnerens hardhet og den tapendes mykhet som er mørtelen og binder alt sammen. Samtidig, støvkornet som svever der med sin frie vilje og sitt "Jeg vil" okkuperer sitt rom som en følge av sin omgivelses påvirkning. Noen kan åpne døren, og støvkornet virvler rundt, enda med sin frie vilje. Selv det minste pust og møblementets tyngdekraft og

påvirkning, vil styre støvkornet på sin ferd. Denne interkonnektiviteten er det som utgjør Eros, Heraklits fra den ene, alt, og fra alt, den ene. Alle tråder løper gjennom alle ting, og enhver frigjøring vil bare kunne være relativ i rom. Der ressentimentet søker forherdelsen og vil minimere påvirkningen, vil Eros ta innover seg, og verken Eros eller Ares kan være til uten den andre, nettopp på grunn av tingenes interkonnektivitet. Der ressentimentet forherder og forbyr den andre, lar det forsterkede ønske den andre vokse i seg og gjennom seg, til punktet at støvkornet kretser rundt det objekt som er større, firfislen tar innover seg sin omgivelse med sitt øye, og mennesket gjør sin motstander til sin Gud. Skillet mellom vilje og forestilling som Schopenhauer fremlegger det, må, følgende tesen om den sanne sannhet, være sann og eventuelt representere sannheten på et grunnnivå. Der Schopenhauer sier at forestillingen begynner da det første øye åpnet seg, tok han feil, for forestillingen er del av den urkraft som begynte da den første kvark eller kvarkens forgjenger, kjente påvirkningen av sin bror på seg, en påvirkning som fikk ham til å riste og vibrere, slenges hit og dit, inntil sammenblandingen av hardhet og mykhet lot dette øyet få åpne seg, slik at man kunne ta innover seg i enda større grad. Viljen som begrep bygger altså på værende som definert grunnivå, herdes og forsvares av ressentimentet, som sier "la meg være," i møtet med den andre, og som til det formål søker seg makt, for å opprettholde det avanserte værende i form av en levende, pustende organisme, som er langt mer oppløselig enn den enkelte stein, og er et resultat av en endeløs rekke mellom hard og myk, Eros og Ares i gjensidig interaksjon. Forestillingen som begrep bygger på alle værenders interkonnektivitet som definert grunnivå, som blir oppfattet av det vi kaller det forsterkede ønske som tar til seg alle ting. Selv den sterkeste titanklippe må erkjenne sollyset på seg, for dens flate vil bli varmere, og selv den sterkeste titanklippe slynges rundt av kreftene og tingenes påvirkning i kosmos. Og selv det mest avanserte øye, det mest følsomme øre og den sjel som rommer mest, må eksistere i en form og er et resultat av de mange kamper. Således er Eros og Ares evig forbundet og i evig strid, for deres grunnlag er de plurale beings, impulsen som vil være og med det, påvirker med sitt værende, og de utallige andre impulser som vil være og som samtidig påvirker slik at alle ting ned til minste impuls, utgjør tilsammen de tråder som aldri kan skilles helt fra hverandre. Følgende Nietzsches prinsipp om å aldri søke seg det avanserte konstrukt, men kun forholde seg til de observerbare kjensgjerninger og utifra det utlede den gjeldende mekanisme, blir det klart at vi ikke har noe grunnlag for å si at de plurale værender skulle stamme fra en nyplatonikers "the one" noe usynlig enhetlig som på en eller annen måte skulle romme alle ting. Buddhistens og nihilistens forsveklede drøm om overgivelse, blir på samme vis tilbakevist, siden selv den minste bestanddel vil være, la meg være! som den ville ropt om den kunne, der den slynges rundt av sin bror. Likeledes er der intet over, intet idealbilde som alle ting strømmer nedfra, for de dansende tråder gjennom kosmos er bygget opp av minste bestanddel, og følger rytmen som verden in abstractum, det gjentatte mønster og motsetningens lover legger til rette for, at alle ting tilslutt

løper ut i sin motsetning. Romeren forfulgte jøden til romerens Gud var en jøde. - nå! Det er en historie for en annen gang.

20. februar kl. 20:53

Øystein Tranås Kristiansen: Rustet med våpenet om begrepspresisering, er tilstanden hvor vi for alvor kan tilbakevise Nietzsches maktfantasier som en gal manns fabuleringer, rettere sagt, det er vitnesbyrdet om en manns gradvise fall inn i sin endelige psykose. Som sagt er jeg syk med motsatt fortegn, og er derfor istand til å gjenkjenne mange sykdommer. Viljen til makt, til å herske, til å seire, sier Nietzsche. Overvinne, sier Nietzsche, men naturen og mennesket strømmer alltid dit motstanden er liten, eller der ingen motstand er. Dette fordi den minste bestanddel, kvarken og impulsen som er der forut, først og fremst vil være og ikke herske. Så overalt der man kan være, er steder i rommet man søker seg til, der ingen motstand er, der ingen bror er. Det var ikke ressentimentet, forsvaret av dette værende i form av forherdelsen, som er prinsippet som ligger til grunn for et øye, for øyet tar til seg desto mer. Vi kan se for oss en blind salamander som vandrer over et steinete landskap. Når naturen tillater salamanderen å åpne det første øye, vil den på bedre vis kunne ta innover seg landskapet, noe som igjen vil forøke salamanderens evne til å manøvrere seg, overleve og finne mat. Behovet for makt oppstod først med de mange byggesteiner, hardt og mykt oppå hverandre inntil vi har den levende organisme, som, havende sin mobilitet og sin begrensede levetid, må søke til seg næring. Viljen til makt må således være resultatet av behovet for å ivareta en stadig sartere form. Salamanderen må spise, og mennesket må herske, for å ha noe håp om å opprettholde strukturen og være seg selv. Men det var ikke viljen til makt i seg selv som ga opphav til dette foreløpige avanserte ledd. Steinens ønske om å være og om å knuse rosene for å få være, alltid med hardhet, slavebinder den til en hvilken som helst strømning, til Eros. For en slik konsentrasjon av værende inn i ensprethet, kan ikke bøye seg og må derfor slå følge. Og den levende organismes impresjonabilitet, evnen til å ta innover seg, forøker på samme tid dens makt. Et hint om Nietzsches skjjevfordeling, hans ønske om å gjenskape sin egen hardhet og sin hjerteløshet som et universets grunnprinsipp, ser vi i hans omtale av religionen, spesielt i moralens opprinnelse. Man vil forby det som skader en, sier Nietzsche, og sublimerer samtidig sitt eget ønske om det samme inn i en morallov som gjelder alle. Dette er sant, og sant for alle religioner og samfunn, antakelig, Dette er det virkende ressentiment. Samtidig omtaler Nietzsche det vi kaller det forsterkede ønske, kun som eksempel og ikke som konsept. Han omtaler hvordan de greske samfunn og de jødiske samfunn kunne utvikle sine mange guder og idealer, ideen om hva det vakre og gode er, men dette kan i seg selv ikke ha oppstått av motstanden og forherdelsen, et ressentiment, slik begrepet fordrer. Hans forfeilelse i å konseptualisere denne kjensgjerning, at

ethvert samfunn som forbyr, som lager lover av sitt ressentiment, på samme tid gjensker sine fortredere i form av en forestillingens idealbilder, virkende under Eros. Ethvert sted ressentimentet er i det menneskelige samfunn, viljen til å forby, og underkue, er også det forsterkede ønske, hvor din fiende har tatt bolig i deg til det punktet at han er det eneste du ser. Dette er noe vi skal se nærmere på (må ha pause, mat, støvsuge) men Nietzsches forfeilelse i å konseptualisere dette som bakenforliggende mekanisme, er et tydelig vitnesbyrd om at han ikke tok viljens pluralitet innover seg, og derfor ikke Heraklits tese om alle tings interkonnektivitet og dermed overså Eros, med det resultat at hans virke og profeti så dypt, men overså, og at skaperen med det gjenproduserte seg selv som system, som tese.

20. februar kl. 21:38

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg skal forsøke å være presis på veien videre, selv om jeg på slutten av denne utlegning vil bevege meg inn på billedliggjøring og kryptikk. Noen ganger kan jeg ikke få forstyrret mine tankebaner av momenter, innskudd og forgreninger, selv ikke mine egne notater. Samtidig legges stadig nye brosteiner ned for galskapens vindeltrapp. Jeg bør også begynne med en tanke som er vanskelig å forklare, og for meg kanskje vanskelig å gripe nå, siden mye av det allerede er glemt. Likevel er dette et svært viktig poeng i min forening av det forsterkede ønske og Eros. Jeg har jo tidligere sagt at det forsterkede ønske innebærer at man får forsterket sine trekk. Den krigerske vil bli mer krigersk, ja, militant. Arbeiderbarnet vil ruse seg mer, erotikeren vil perverteres, og den respektive lidenskapslegning kan intensiveres inn til det seksuelle. I et av mine mest visjonære øyeblikk, der tanken ble løsrevet fra andre sanser og fakulteter, forbandt jeg det forsterkede ønske med nettopp Eros. Tilsynelatende en selvmotsigelse, ja, men jeg har jo også sagt at individualiteten er en illusjon, i ytterste konsekvens et stødig ståsted eller et vindu hvor man observerer en nukleus av krefter og forbindelser, og kommer til den feilslutning at dette representerer en selv. Med Eros som fortolkningsgrunnlag, bygget på realiteten om viljens pluralitet, ble det klart for meg hvordan individet eksisterer i spennet mellom alle innflytelser, som dras gjennom ham fra alle kanter. Dersom universet er en vev, og jeg skal bruke dette bildet flere ganger, er vi en maske, en konsentrasjon hvor det høye og det lave, fornuft og instinkt, avgrunn og formbilde forenes. For å foregripe med et sitat fra notat: "Vi er Zevs' hånd som holder trådene til universet samlet. Vi er meningen med denne dansen, slik perlen, skapt av skitt, er meningen til havet." Det forsterkede ønske som sådan, forsterker de trekk man har som viljeentitet, allerede gjennomtrukket av Eros, og hvor meget av deg har ikke blitt til på grunn av den andre? Alt det man drømmer om, alt man vil ha, er noe som har blitt påført deg av de andre, og som for deg som viljeentitet, ikke finnes noe fastsatt form av, annet enn som det gjentakende mønster. Til en annen

tid, i et annet liv, ville du finne andre guder, det eneste de ville ha til felles, var at de var beslektet i sine trekk. Menn vil elske det myke og kvinner det harde, og den mann som elsker kvinner, vil også elske den unge adonis, for mannen er alltid edlere enn kvinnen. Og hvilken egenskap har denne den mest impresjonable, den mest forent med Eros, i egenskap av sitt sterke ståsted? NVNQVAM MINVS SOLVS QVAM SOLVS "never less alone than when alone." **[Opprinnelig en uttalelse fra Scipio Africanus viderebrakt av Cicero. Gitt sin hardhet og nøysomhet var han, altså generalen, altså Scipio, sikkert en ISTJ]** Også her denne motsetning, som gjør at den purt rasjonelle ser seg blind på verden, mistar mørket for å være ingenting, når det skjulte rommer talløse krefter. Kvinner er gjennomsyret av Eros, det er sant, men er såpass myke at de er impresjonable for det umiddelbare, det være seg en buldrende mannsrøst, flokkens vilje eller ropet fra sin egen instinktuelle natur. Det er denne umiddelbarheten som er deres fall, for sann innsikt innebærer et ståsted av ro, slik at man kan lytte. De som hater livet, sier at du skal fylle deg med ingenting, de som elsker livet sier at du skal bli venn med alle ting, la hver ting få sin stemme og bilde, og la det tale, uten innvending men heller ikke den kvinnelige underkastelse. Hva mener jeg med dette? Kvinnen egner seg som mottaker, som prestinne eller orakel, men hun bør ikke tolke fritt, da hun ikke har et sterkt nok ståsted. Den lyttende står mellom den akademiske referanserytter og den instinktuelle. Førstnevnte mangler livskraft og relevans, andrenevnte mangler struktur, begrepspresisjon og helhetssammenheng. Slikt et ståsted er bare mulig gjennom lidelse, fordi man blir dratt i så mange ulike retninger, utenfra og i seg selv. Man kan heller ikke bli forstått som den evige Cassandra. Poor Brutus, at war with himself, forgetting the shows of love to other men - Shakespeare. Alle ting taler gjennom deg, og derfor må du være taus. For kvinner er demonstrasjonen viktig, hun kan ikke tro det med mindre hun hører det, eller i det minste ser det, for så stor er livmorens krav. Hun kan ikke risikere å bli lurt, og om man har illusjonen av styrke, vil iallfall noe være der. Men den som tjener Eros, kan idet han lytter, ikke demonstrere. Viljen er den mest direkte ruten, ellers vil det vende seg til ressentiment. Det samme med det forsterkede ønske. Med andre ord, skjønnhet springer ut fra smerte. La kronbladene til denne blødende blomst folde seg ut. I din hevn, aldri forby det du hevner, men ved hevnen sier du: Dette er meg! Det var lidelse og hevn, den forsinkede vilje, viljen under motstand, som skapte skjønnhet, meningen til alle ting, bildet som stråler opp, som sier hva det er som skal bli, skal komme. Og noen av oss går under for slike bilder. Skjønnhet er smertens gjenskinn.

21. februar kl. 02:30

Et lite afrodisiakum av aforismer

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg skal her uttrykke meg om Eros gjennom notater og aforismer, før jeg snakker rent rasjonelt om det forsterkede ønske i religionen.

21. februar kl. 02:31

Øystein Tranås Kristiansen: Kvinnen er som individ kun en sammenblanding av hennes instinkter og betingelsesløse sosiale konformitet.

Kjærlighet og hat er tett forbundet, på samme vis er frykt og raseri hver sin ende på samme vektstang. Angst og følsomhet, det samme. Depresjon og tenksomhet, det samme. Måtehold og ensporenhet, det samme. Mangfoldighet og galskap. Likegyldighet og håpløshet. Alt svinger på den store vekt som utgjør vår tilværelse.

En kvinne vil ha en enkel mann.

Kvinnens lyst dionysisk, mannens apollinsk. Viktig poeng. Kvinnens lyst er overindividuell, mannens er spesifikk individuell, for man kan ikke være individuell annet enn med sin kropp. Kvinnen vil ligge med den mann som hun tror andre kvinner vil ligge med. Mannen, evolusjonelt rettet mot å tro at kvinner er mer reseptive enn det de er, kvinnen, evolusjonelt rettet å gi etter for en populær mann, i konkurranse med andre kvinner, for hun vet at hennes tid er kort. I dette ligger den enkle kjensgjerning, kun en mann er istand til kjærlighet.

At jeg skulle fortsette å synke, ned i disse desperate dagene.

Dette vil også ende.

Egentlig er det naivt å tro på noe som helst. Livet selv er naivt. Selvet blir til i møtet med undergangen. For forestillingen, selve individet, har blitt til for å manøvrere organismen unna undergang. - Livet er ikke den største gave, det er det selvet som er.

Musikk må spilles mot avgrunnen.

Ressentiment er det misledede Eros.

Inferno-elementet må ivaretas i religionen.

Jeg er ikke så mye en vitenskapsmann som jeg er visjonær. Jeg har ikke tid til å grave meg ned i bøker og funderinger, når kraften river gjennom meg.

Avgrunnen fødte forestillingen. Den første drøm fløt opp fra avgrunnen, og det skal den siste drøm også gjøre. Og jo større drømmen var, jo dypere i avgrunnen befant den seg.

Tiden er den største lidenskap. Som et stort hjul dro den oss inn i eksistensen, og på samme måte skal den dra oss ut igjen. Ubønhørlige tid, kun ditt virke er konstant. Den eneste konstant er deg, tid.

Det er de syke menn som er de mektigste, for det er de som har latt seg overvelde.

Et objekt som befant seg som det eneste i universet, ville snarligen avskaffe seg selv. Men istedet ga universet det svar. Det gir alltid sitt svar til det som er til.

Forestillingen danser på avgrunnen.

Inn av eksistens, ut av eksistens, det beror kun på hva vi kan oppfatte.

Til alle ting finnes det er tilsvarende, ordene er forskjellige, men stemmen er alltid den samme.

Rasjonaliteten er kun en ramme. Jo sterkere den rammen er, jo mindre kan man forstå.

Selv den hardeste diamant har Eros i seg, selv den oppløselige gass har viljen til makt i seg. Og universet har siden aldri blitt sett - som det samme.

Hvis vi lever lenge nok, skal vi se våre minner, gode som dårlige, fortone seg som drømmer om en ungdommens høytidsdag, hvor angst og frihet fortsatt var mulig. Samtidig skal vi se at alle våre drømmer blir til minner.

Utøvelsen av egen natur er det nærmeste man kommer sannhet, og uten lever mann en annens liv, en annens drøm.

Steinen frykter avgrunnen.

Det er rimeligere å si at det er veien som starter motoren.

Ressentiment er viljens forsøk på å herde seg, det forsterkede ønske er forestillingens forsøk på å overgi seg til en stor drøm.

Alle steiner elsker en vakker pike.

Fortvilelse er et mektig trylleformular.

Den venstrevridde, for transparens, skjuler den politiske prosess. Den konservative, for familiemoral, blir tatt for utukt. Alltid det doble aspekt. Alltid i henhold til vårt nivå.

En vilje mykner, sier de. Ikke uten Eros!

Prisen for en lang fredstid er voldelig kunst.

21. februar kl. 02:50

Øystein Tranås Kristiansen: Ah. der kom jeg på essensen ved min visjonære tanke om Eros, noe som også berører det gjentakende mønster. Men nå må jeg hvile, og nu synker hun atter.

21. februar kl. 02:51

Øystein Tranås Kristiansen: HOBBY: David! Do you have any idea what a success story you've become? You found a fairy tale and inspired by love, fueled by desire, you set out on a journey to make her real and, most remarkable of all, no one taught you how. We actually lost you for a while. But when you were found again we didn't make our presence known because our test was a simple one: Where would your self-motivated reasoning take you? To the logical conclusion? The Blue Fairy is part of the great human flaw to wish for things that don't exist. Or to the greatest single human gift - the ability to chase down our dreams. And that is something no machine has ever done until you.

DAVID: I thought I was one of a kind.

HOBBY: My son was one of a kind. You are the first of a kind.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

22. februar kl. 15:13

Øystein Tranås Kristiansen: Det var et gjennombrudd da jeg greide å knytte det forsterkede ønske til Aristoteles' forståelse av imitasjonen til å være til spesiell glede for mennesker, at all menneskelig aktivitet består i at man etterligner naturen. Schopenhauer sier jo at viljen gjenkjenner seg selv i de andre former. Det forsterkede ønskes virksomhet må isåfall bestå i å gjenskape de krefter som har påvirket deg. Du kjenner de som har påført seg deg, for de lever videre gjennom deg, selv lenge etter at de forsvant fra syne. Samtidig synes Heraklits dunkle lov om motsetning å være i virksomhet, denne verden in abstractum som søker seg til sin motpol, da som dette nyplatoniske mønster og ikke det på forhånd etablerte idealbilde. Ja, vår værens hensikt er å finne den bit av oss som mangler, og slik vil alltid Ares søke seg til Eros. Så, i tilsynelatende motsigelse, på samme tid som man blir mer som sine fiender (den andre væren) under Eros' påvirkning, vil man ivareta sin væren ved å finne denne motpolen og slik være hel, inntil et nytt konglomerat er dannet som igjen må ta denne kampen, for alt bygger på de mange og navnløse strider. Dette er interkonnektivitets og trådenes evige fluktuasjon i vårt fall gjennom tiden. Aristoteles sier også at lykken er handling, og det er sant, for da kunne man leve i evig fullbyrdelse, at ethvert ønske ble

oppfylt, at hver fortredelse ble hevnet, og at enhver fuglesang ble plystret og imitert. Men den umiddelbare fullbyrdelse hindrer at det bygges i høyden. Lykken er handling, og ulykken består i å ikke kunne handle. Men det er ulykken som bringer det store ønsket om hevn, intet mindre med fiendens krefter. Og det er ulykken som skaper det store bilde vi må søke, og som vi må skape som virkelighet for å fullbyrde det vi har blitt. Til sist kan vi se det i sammenheng med Katarsis, hvor det å bivåne det skuespill man gjenkjenner i seg selv, bringer en forløsning, for nå gjenkjenner man hva man er, nå vet man hva man søker til. Kondensert: Beståenheten er utgjort av de mange værender, som på grunn av sin pluralitet er virksomme med både sin egen væren og de andre væreners nærvær, tingenes gjennomsyrenhet. Følgelig må enhver påføring av innhold eller rettere sagt, bygning i høyden og dannelsen av større enheter, medføre en større interkonnektivitet, et større spenn, og et større behov for å opprettholde seg selv, altså hevnen. I imitasjonen gjenskaper vi de krefter som har påført seg oss, og med disses midler kan vi vinne, å fortsatt være til. Uten å gjenskape de viljer som har påført seg oss, vil vi henslukne eller briste som en stein, for så synke i oppløsning. Sett på den måten, det sterke ressentiment vil alltid være tilfelle i en stor strid, og kan bare motvirkes i en elsk for fienden. Det er når skjevfordelingen tar til at man får problemer. Elsk for mye, og man går i oppløsning, blir sugd opp i sin fiendes veldige bilde. Elsk for lite, og man blir en hard stein, herdet for å knuses, et enkelt mål. Steinen som tror den flyr av egen vilje, når kreftene kaster den rundt. For å ytterligere kondensere, man får sine fienders krefter, og må bli hardere for å bære dem, og når man har blitt hardere, har man blitt noe nytt som må få sin motpol. Det var i forståelsen av dette at jeg greide å etablere Eros og det forsterkede ønske som grunnkrefter på lik linje med værendet og ressentimentet, ja, hele min metafysikk. Jeg skal snart eksemplifisere dette, for slike sannheter har det med å ligge rett foran snuten på oss. Mennesket rommer mer enn apen, men ved apens kriterium er apen sterkere. Nå! Dette ga meg lyst til å omtale de menneskelige intelligenser, noen hovedkategorier jeg kommer på i farten, ja, det finnes nok flere, og de har nok hver sin respektive tilknytning. Vi kan tenke oss den musikalske, den billedlige, den matematiske og den språklige intelligens. Slik mennesker er fordelt i typuser som et naturens evige eksperiment for å bringe, hva? så er vår intelligens også oppbygget av disse områder, alle i virksomhet, men noen mer enn andre, og slik tenker noen i språk kun, andre i matematikk, andre atter som bilde. Det synes åpenbart at musikk og bilde omhandler å kretse omkring de former vi gjenkjenner i oss selv, bare med forskjellig sanseorgan. Platons nedvurdering av bildet som illusorisk, og fremhevelse av musikken som omkretsende formene blir derfor helt urimelig, han så ikke at dette bestod av det samme, at lyd og bilde er del av formens gjenskinn og gjenklang. Einstein sier jo at vår virkelighet kun er en illusjon, men en vedvarende illusjon. Og det er denne illusjonen vi må forholde oss til. Ja, musikeren og bildekunstneren bruker av seg selv, sin egen vilje, for å skape et verk, men dette fordi han gjenskaper noe hans vilje selv allerede har gjenkjent i de andre viljer. Sagt med Ciorans

snedighet eller eventuelle snodighet, vi defineres mer av det vi ikke er enn det vi er, og alt det vi ikke er, er noe vi søker til, noe vi gjenkjenner stadig, for Eros strømmer gjennom oss. Den musikalske og billedlige affinitet, består altså i å lytte, la seg overvelde. Dette er Eros! På motsatt hold, ja, og nå må jeg gå tilbake på mine tidligere påstander, er språket og matematikken et forsøk fra værendets side, ikke til å la seg overvelde, men til å gripe an, ramme inn og definere. Språket og matematikken vil la viljen eie, og har således Ares i sitt bryst. Noter at en bildekunstner som mestrer matematikken, vil kunne nå lengre, all den tid han anvender det gyldne snitt og hvem vet hva. Man må som sagt være sterkere for å romme mer, og for mye Eros gjør det bare til en vibrerende streng. For mye Ares, og du blir til stein. Nå, naturen har sortert ut sine typer, hver til sin hensikt, og om det kan jeg si mer siden. Men legg merke til hvordan de generiske kunstnere er gode til å la seg overvelde og gjøre det jeg kaller å holistiskere, å se det helhetlige i alt, men de har ingen sterk forankring, og kastes hit og dit av ulike dragninger. De ulike rasjonalister og matematikere på annet hold, vil som klisjetype være stødige og velfunderte, men de er blind for alt rundt seg, tingens sammenheng, og fester seg kun til håpløs singularitet. Som et lite innskudd vil jeg si, at på tross av min identifisering av språket som maktens talerør, handler språket noen ganger om å ta makten! Ved å si din fiendes navn, omslutte ham med din vibrasjon, har du ham på sett og vis i ditt grep. Hva angår min intelligens, er denne matematisk sett ganske rudimentær. Jeg kan lytte til sanger, men ikke selv skape dem. Jeg tenker i bilder og gjensker dem med ord. Det velfunderte bilde er spesielt undervurdert, fordi så meget av det er preget av Eros. Jeg frykter at min Selene ikke har blitt skapt ennå. Når det er tilfelle, kan man bare ane konturen av henne i de vakre former, i en sang, et bilde. Flik for flik kan man finne sporene etter henne, det som ennå ikke har blitt til.

22. februar kl. 16:23

Øystein Tranås Kristiansen: Da skal vi endelig få snakket om religionen, og med det vil jeg meget kort gå gjennom Nietzsches syn på saken, vise hva han så og hva han så feil. For Nietzsche skapes moralen av flokkens frykt, og denne moralen, vi kan se den for oss i en eller annen primitiv landsby, vil etterhvert institusjonaliseres i en eller annen religion, hvor forbudet er rådende. Man forbyr det som har påført seg deg, de krefter som overgår dine, og med det fikk man på et avansert stadie slavemoralen. Nå, Nietzsche mener jo at man bør underkue ressentimentet i seg, på samme måte som han mener at viljer som ikke vil bli brukt, vil dø hen. Man kan undre seg på om dette er mulig, når den klassiske psykologi etter Nietzsche klart stadfester at en draging eller drift aldri helt kan underkues, men forsterkes i sublimer form. Denne fornektelsen av det bestående i seg selv synes som en rasjonalists fremgangsmåte, og Jung snakker jo nedvurderende om disse, all den tid de enkle og små individer godt kan få lov til å være purt rasjonelle, noe som ville virke svært

uheldig for den mer åndelige anlagte, eller kanskje mer korrekt, åndelige reseptive. Og det er sublimeringen av dette ressentimentet som Nietzsche går glipp av når han omtaler religionen, for kreftene kan aldri forsvinne, bare komme frem i omdannet form. Det stakkarslige monsteret Nietzsche så kun Ares og singularitet, han ble en hard sten som endelig bristet. Og for meg, den observerende katt som strekker sin pote, blir Nietzsche en åndenes Aladdin som jeg kan sende ned i sesams hule og underverdenen. Han henter opp til meg de mest kostbare juveler av innsikt, og når jeg har dem i hende, sparker jeg som en annen Jaffar ham ned til Hades. Naturen har som sagt spredd sine typer utover, hver til sin hensikt. Men kun den som kan forstå, stå mellom alle ting, bør få sette dagsordenen. Kun han bør holde underverdenens juveler og sortere dem slik det høver, til korrekt og glitrende konstellasjon på jorden. Nietzsches typus egner seg som generaler, som hærførere, som tordenprofeter og annet pakk. En uniformert, omvandrende stein som vil knuse alt som ikke er som seg, og det er greit. Men Nietzsche står ikke korsfestet mellom alle ting slik jeg gjør. Nietzsche var språk og matematikk og definisjonen. Nietzsche var singulariteten - Men, han var hjerteløs, han kunne ikke føle, hadde ikke Eros i seg. Og det i seg selv er en diskvalifikasjon blant verdens rettmessige presteskap. Ut av tempel og Ziggurat med deg! La oss nå snakke om jødernes gamle religion, og den verden denne oppstod i, og hvordan deres Gud skulle komme til å speile deres fortredere.

22. februar kl. 16:46

Øystein Tranås Kristiansen: Forestill deg en pakistansk fjellstamme som fører et nøye regnskap over hver stjålne ku, hver fornærmelse ved landsbybrønnen, hver trakasserte kvinne og hver en blodutgytelse påført deres slekt. Hadde de kunnet huske langt nok tilbake, ville sangene deres gått tilbake til Alexander den stores tid, og noen ganger gjør de også det. Barna lærer om hvem de er, ved å liste opp dette regnskapet i sang, regle og vers, slik at de vet hvem de skal elske, hvem de skal hate, hvem som er stammens fiender og hvilke allierte som har vært for å hjelpe dem med hevnen. Fulgte man generasjonene på avstand, ville man se at stammen var definert av sine fiender, at de var blitt til sine fiender, og utøvde det samme som de forsvarte seg mot, under den urgamle lov, øye for øye, tann for tann. En gang rådet denne lov også i Norden, men jeg vil si i mindre grad, for her ble ære ikke definert ved å slakte og brenne kvinner, annet enn som konebrenning ved bronsealderen, og vi har heller aldri kommet med den nye variant av å kaste syre i ansiktene til våre kvinner. Rent personlig har jeg alltid tenkt på pakistanere som onde mennesker, for jeg ser hatet i øynene deres. Fri oss fra pakistanere! De er forhatt av alle verdens folkeslag, og med rette. Ingen krever så mye og gir så lite som dem, for de er besatt av sin ære og har med det blitt kjent som æresløse. Pakistaneren har gjenskapt alt gammelt nag med seg selv. Hva så da med jøden og hans lov? Ja, vi hadde en

æreskultur i Norden, men ikke så utpreget som hos den nagende pakistaner. Og man får anta at man måtte ha en grad av samarbeide for å overleve ombord på en liten sjark i ishavet. Da vikingene først ga seg til kjenne hos frankerne, sa de at de var daner, kom fra Danmark og at de ville ta Frankerriket. De sa også at de var likemenn, og at de hadde ingen leder som kunne forhandles med. Om man skulle kjempe til siste blodsdråpe på ishavet, ville alle dø. Men i det gamle Mesopotamia, der hadde man alt å vinne på å beseire de andre. Seierherren som hadde ihjelslått sine motstandere, fikk alle jomfruene, og landet var så fruktbart at man trengte kun en overlevende mann som kunne arve alt. Og overalt i de gamle kilder finner vi det samme, Gilgamesh som ligger med enhver brud i byen Uruk, de assyriske, babylonske og persiske konger, som holdt seg med store harem, hersket over hærskarer, kjent for sin sluhet, grusomhet og tortur. For å bli Kalif istedet for kalifen i det Ottomanske rike, måtte man sørge for å slå ihjel sine halvbrødre. Noen ganger opp til førti av dem. Hva? skrikes det opp av de korrekte skarer. Vi har jo også utført slike grusomheter. Ja, men ikke mot oss selv, og når det skjedde mot oss selv, ble det innført lover mot dette. Den romerske republikk ble grunnlagt på tyrannens fremferd. I midtøst og levant har ingen slik lov blitt til, ja det er slik ennå. Et gammelt britisk ordtak fra imperietiden lyder: Stol aldri på en araber. Og det er sant, for araberne lyver, de lyver hele tiden. Ikke bare til de andre, men også seg imellom. Det er en kultur av løgn, og den som sier det annerledes, er ikke sannferdig, eller han har aldri vært blant arabere. I deres hellige koran lovpriser de sannferdigheten, men det er fordi de alle er løgnere. Og hvorfor skulle de ikke være det? De er ikke lojale til noen andre, knapt nok sin egen familie, og har alt å tjene på å rive ned den andre slik at man kan vinne kampen og få jomfruene. Og bibelens Kain med sin knotete klubbe, løper gjennom Midtøsten den dag i dag, og alle konger og herskere følger hans metode, bare mer sofistisert. I vesten kjenner vi skam når vi begår forbrytelser og myrder vår bror, men i Levanten er de skamløse. Og det var i denne region at jøden ble til, og ble påført de samme overgrep fra sine konger og alle folkeslag og konger fra utsiden. De kriget med babylonere og egypter og romer, og ble beseiret av alle, og slik ble den jødiske Gud til. For, vi kjenner den som har påført seg oss. Harold Bloom har jo uttalt at bibelen er et storslått psykologisk drama, hvor vi ser alt av sjalusi, narsissistisk raseri og skinnsyke, tyranni og brutalitet og grusomhet, ja, endog vilkårligheten fra den jødiske Gud, som gjemmer seg truende bak hver en sky og spør deg om hva du driver med. Den herskende mann i Midtøsten var i de tusener av år den grusomme klubbemann, og den bibelske Gud har alle hans trekk, en patriark som underkuer kvinnene og holder dem i telt, steiner dem som ikke føyer seg, og gjør en flokk av lydige mannstjenere ut av stammens menn. Intet vil denne strenge patriark dele med deg, og hans vilkårlighet og grusomhet er ment for å hindre deg i å engang tenke tanken på å gjøre opprør. Jødene hadde blitt sin undertrykker, som de var overveldet av, de hadde tatt ham til sin Gud. Der ressentimentet er virkende, må også det forsterkede ønske virke, og alt mens voldtekten og broderdrapet og bakholdsdrapet av den

veifarende ble forbudt for menigheten, stammens betahanner, for ressentimentet vil fremfor alt forby, der trer den samme skikkelse frem, bare i forvrent og forsterket form, for det forsterkede ønske er forstørrelsesglass hvor vår fiende forøker seg selv. Og stammen var nå underkuet av denne lurende tyrann, som forfulgte dem hvor enn de gikk, og alt ondt de skulle utøve måtte de gjøre i det skjulte. Nå! Eros i seg selv fører til galskap, Ares i seg selv fører til regelrytteri. Nietzsche var selv inne på dette, men han mistok ressentimentet og trodde den i seg selv var drivkraften bak religionen og moralloven. Din gud er din fiende som har påført seg deg, og slik må du velge deg gode fiender. Elsk din fiende, for han skal gjøre deg stor! Ressentimentet kan aldri underkues eller bli borte, og kan bare balanseres mot en elsk til denne fienden. Din Pantheon sier alt om hvem og hva du er. Best er selvsagt den hedenske tid, for da kunne mange guder strides, fremfor å henfalle til det ene mål. Det er i respekt for din fiende at du dreper ham, i anerkjennelsen av hans krefter. Og den gamle egypter spiste hjertet til sine guder for å få deres styrke! Kombinasjonen av Eros og Ares, ressentiment og kreftenes forstørrelsesglass antar de underligste former. Men menneskenes natur ble ikke borte med en lov, denne naturen ble til et gudebilde!

22. februar kl. 19:44

Øystein Tranås Kristiansen: I den forbindelse er det interessant å nevne apostelens Pauls besøk til Artemis' berømte tempelby Ephesus, hvor hans fordømmelse startet opptøyer, og befolkningen stod i amfiteateret i to timer og ropte den berømte frase overlevert i bibelen: "Great is Artemis of the Ephesians!" Man kan undre seg over de forhold hvor en kvinneskikkelse, endog en jomfru, blir holdt for å være den høyeste guddom. Denne kulten stammer såvidt jeg vet fra det gamle Minos i sin opprinnelige form, og man kan se for seg et avgrenset øysamfunn, hvor fruktbarhet råder, og man har et lukket sosialt miljø, hvor strid er begrenset, man lever av å sanke og handle, og mange øyne alltid følger deg, ja der må den høyeste guddom være en kvinne. Hva var det hun påførte deg, og hva var det hun forbød?

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

22. februar kl. 19:59

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg fortsetter med det som med litt velvilje kan kalles aforismer fra mine notater, helt til jeg skal begynne å tale i bilder og forøvrig utvide min fortolkningsramme, for inntil nå er det kun materien i seg selv vi har analysert.

Aristoteles sier at vi tar glede i å imitere. La oss utvide det. Lar oss gjenkjenne oss selv i formene.

Depresjon er naturens måte å si at du skal tenke. Angst er naturens måte å si at du skal være alene. Angst hvisker, hvorfor er du ikke alene? Hvorfor ikke alene sammen med meg.

Hvis du omfavner en mann, vit at det er også slik posituren ville vært, slik dere ville stått, panne mot panne i en brytekamp på liv og død. Der hvor det er kjærlighet er det alltid krig. Du skal alltid brytes med det du elsker mest, og slik skal det være til du eller de forgår. Hard nok til å bære Eros i deg selv.

Tiden er den ypperste lidenskap. Tillater forandring. Eros

Vi vil se en tid da muslimer blir mer viktige enn oss, fordi de er mer livskraftige, og fordi de er flest.

Å være menneske, herjet av svakhet, overveldet av storhet og hardhet. Døden vil frita oss fra vår menneskelighet, det var det beste vi hadde.

Ressentiment er en viljes ensporenhet. Man ser det av de ressentimentfulle - jeg husker, action speaks louder than words. Forenklingen. Det avanserte språk er nyansert. **[Min første erfaring med en feed var Livejournal, forgjengeren til Facebook. Skjønnte ingenting av konseptet rundt en feed. Hva? Det kommer og blir borte? Hadde en anonym konto hvor jeg fulgte en del nazister og supra-fascister. Det er disse jeg refererer til her. - What is falling must be pushed, var en av deres floskler.]**

Journalister skriver om et barn som knuser en lekepistol. Hvor mange barn er det som leker med lekepistoler, fremfor knuser den? I det svaret ser vi naturen, og i naturen ser vi sannheten. Naturen er en tilbakestående kvinne, og hun lyver ikke. **[Men det gjør journalister. Om absolutt alt, faktisk. Deres yrke handler i seg selv om å traktere løgner. Man kan endog si: Deres yrke er en løgn.]**

An old saying: men are romantics pretending to be realists; women are realists pretending to be romantics.

Kvinnen kan akseptere alt, bare ikke at hennes intensjoner skulle ha vært dårlige, eller at ting har funnet sted på grunn av hennes egen slette karakter. Slik kan vi si at kvinnen har ingen karakter.

Når man har nådd en viss høyde, ser man kun viljer i funksjon. Men å forutse og gjøre er helt forskjellige ting. Hitler forutså de alliertes bevegelser ved slutten av krigen, men hva hjelper det, når man ikke kan vinne. Bare ved å delta kan man ha lykke. Kun i utøvelsen. Selv i vår død skal vi bli en del av utøvelsen.

Bare den gale er fri.

Kun den frie ånd kan la seg løfte til storhet.

Nature is a disaster, sa gurun. Reven jakter på røyskatten, en må dø. **[Tilfellet med rev og røyskatt og naturen som en ulykke var det direkte eksempelet som ble brukt i et foredrag hos ISKCON, de mest livsfravendte om det noensinne var noen. De må jage hverandre, en må dø.]**
Eros, overgivelse. Viljen til makt, sublimert. Det er kanskje derfor viljen til makt var så tydelig for Nietzsche. Han så ikke at han underkuet Eros i seg selv.

Dissociation is a psychological defense that has been called "the escape when there is no escape"

Det maktteoretikerne kaller viljestyrke er ibodd i en naturlig funksjon, en naturlig form.

Lethe, glemme sitt liv på jorden..

Fangevokteren blir fornærmet hvis du sier at du hadde det fælt i fengselet. Ja, men jeg hadde det fælt i fengselet. Når noen (...) er det ikke akkurat fristende å ta hensyn til dem.

Kriminalitet er kreativitet på sitt beste.

I religionen finner vi sterilitet, men i kunsten, kunsten! **[Kunst er på dette stadiet de gjenværende delene av en sunn religion.]**

Uansett hvor sublimert kraften er, de kan ikke skjule det seksuelle element i gudene sine (Krishna og hans kjæreste. Jo mer undertrykket, jo sterkere er kraften.)

Som filosof, gjør du deg selv til et barn igjen. Se alt med nye øyne. Alt som er utenfor sansene, selv i øyeblikket, må antas å ikke eksistere.

Ironi er den store dreperen, og han vender seg mot deg idet du bruker han. Ironi, oppløsningen av mening, av representasjonen. Ironi, et angrep på livskraften som skaper de ytre bilder. Ironi, rasjonalitetens og innsnevringens følgesvenn.

Jeg har ofte tenkt på hvordan ting burde være annerledes, for meg selv, og gjennom historien. Men hva da med alle sanger som går tapt? Det ville vært nye sanger, andre sanger, men ikke sanger jeg kjenner til. Og en elsk for musikken er en elsk for skjebnen.

Eros, overgitt til steinene, er den sanne død.

Jeg er et barn av Nietzsche. Og jeg frykter, som ham. Jeg lever hans spådom. Det er ingen Gud som kan redde meg.

Ting løper gjerne ut til sitt ytterpunkt før motsetningen vekkes.

Forskjellen på menneske og ape er at mennesket kan stille spørsmål, ikke bare svare på dem. Utvid dette, og vi ser forskjellen på mennesker. De som kan følge læresetninger og ideologi, og de som kan finne en mening som er sann for seg.

Sjelens innhold er de andre. Din omgivelse er din sjels innhold, og du lever også i dem.

Det vi hadde, bare et fjernt minne. Kan ikke gripe det, synes uvirkelig. Det er bare øyeblikket i en kropp, med en kropp, utøvende hva enn hensikten var.

In 393, he banned the pagan rituals of the Olympics in Ancient Greece. - hedendom, en religion av kropp, av blod, av den fysiske entitet - Men også det materielle. Ofre noe for å få noe, en byttehandel med gudene. Idag må kunsten være gud. En tributt til skjønnhet.

Gudene sitter i et veldig terningspill.

Jung, den eneste måten du kan bli frisk på, er en religiøs opplevelse. Men jeg kan ikke gi meg selv til noen guddom, slik det kreves, fordi Gud er død. **[Som jeg skriver i et langt senere notat, må jeg i tråd med min merkuriale natur hoppe mellom guder: - Mennesker trenger mening for å leve. Den kloke må veksle mellom meninger, og vite at en ikke er den hele og**

fulle sannhet. Da er det viktig å drikke godt på vandringen mellom kilder. Ja, forskjellen på klokskap og dumskap, liv og død, er bevegelse. Så også i ånden.]

Jeg ble utsatt for det forsterkede ønske, alle mine trekk ble forsterket.

De beste historiene er alltid umoralske. **[Man kan skimte en Lysalv.]**

Det er umulig å være rasist i og under idrett, for der vises karakter og følelse. det er umulig å ikke være rasist innen familielivet - og innenfor kulturen.

All the concessions we make to Eros are holes in our desire for the absolute. - Cioran

Vår forfeilede vilje viser vår dødelighet, og forbereder oss til vår overgivelse til Eros.

What am I, other than a chance in the infinite probabilities of not having been! - Cioran

Detachment from the world as an attachment to the ego... Who can realize the detachment in which you are as far away from yourself as you are from the world? - Cioran

Det er alltid et godt tegn når ens latskap overgår ens grådighet og livsnyteri.

Selvmedlidenhet fremfor hat er vel den mest forbudte følelse, og derfor er det den riktige følelse. Alt man har blitt fortalt er jo løgn.

Jeg trenger ikke føle noe hvis jeg ikke vil.

Rap ble til fordi man tok highlights av sanger. Negre er kreative. På samme måte virker min kreativitet. Man tar highlights. På sitt verste, vulgær, overfladisk, ufundert. På sitt beste, man kommer til nye innsikter.

Ethvert avvik er per definisjon galskap. Vi må la de gale være i fred, slik at de kan dø, og slik at fremtiden kan bli skapt.

Singulariteten er en løgn, siden alt har sin sammenheng, og således rommes motsetningens lov i alt, og forståelsen av tingen blir atter preget av tilsynekomsten og den ugjennomtrengelige fortolkning.

Vi kan endog si at den enkelte ting er helhetens illusjon. - den tingens ugjennomtrengelighet jeg først så. **[Her refererer jeg nok til min første billedlige visjon av tingen i seg selv. En grå, ugjennomtrengelig masse jeg søkte å penetrere. Jeg vandret rundt på torget i Tromsø før jeg skulle jobbe på forsterket avdeling og kjempet med disse tankene, inntil bildet utviklet seg. Jeg kunne ikke komme inn, men den grå massen ble revet istykker og ga opphav til motsetningens lov.]** Lyssa overvelder meg.

22. februar kl. 20:20

Øystein Tranås Kristiansen: Det er to typer menn. De siviliserte, som Blake snakker om, trenger å vinne og trenger å belønnes.

Jo lengre bak i fortiden noe ligger, jo mer får det et anslag av komikk. Cæsar for en 14-åring, en klovn. Nuet er en terror, fremtiden er et mysterium i denne terroren.

Jeg ser på kvinnene. Hvordan kan det ikke være Gud? Hvordan!

Det er lett å lyve. Det er vanskelig å opprettholde en løgn. **[Derfor er det antakelig de kortsynte og de med lav intelligens som oftest lyver. Les: Arabere. De behøvde aldri å planlegge en vinter.]**

Mennesket skrev sine første lover på den mykeste leire, og gjorde det til stein.

Gjør dine demoner til guder! Reverser undergangen!

Viljen, den mest direkte ruten, ellers blir det ressentiment. Det samme med det forsterkede ønske. Med andre ord, skjønnhet springer ut fra smerte. La kronbladene til denne blødende blomst folde seg ut. I din hevn, aldri forby det du hevner, men ved hevnen sier du: Dette er meg!

Skjønnhet er smertens gjenskinn.

Islam liker ikke bilde og idol. Kanskje jeg tok feil, og bildet er en kvinnelig kraft. Ja ...

[Interessant. Har ikke løsningen nå, men bildet springer direkte opp og er en analogi for kaosspølen, og i den grad kan man si at bildet er kvinnelig.]

Heder, så hurtig du blir tapt!

Islam vil ødelegge oss.

En gud er en gud, men mennesket rommer alle guder.

Hemmeligheten min, lediggang. Lediggang er roten til alt ondt, sa puritanernes etterkommere. Det onde er ånd, kreativitet og individualitet bor deri.

Arbeidet er det fremste uttrykk for kollektiv sinnssykdom.

Jo høyere du vokser, jo sterkere virker Eros i deg, og da må du ha en sterk fiende i deg selv for ikke å falle. Å, gi meg en sterk fiende, en stor fiende, og jeg skal leve evig. Jeg skal la det synge i meg, til jeg blir til sangen og jeg ikke er mer. Lengselen etter det andre skal brenne i deg, men du skal ikke brenne med annet enn deg selv.

Du kan ikke kjenne deg selv foruten Eros. Låst fast i din egen makt, når du ikke videre. Ta til deg deres egenskaper, bli dine monstre!

Når vi forstår avgrunnen er det lett å falle i den. Hold deg fast!

Den beste bro er regnbuen, i den skinner alle ting. Speil dere selv i meg, alle ansikter. La meg eie dere, og hver farge.

Man må tilbe alle guder, for man våger ikke annet. Hver til sitt sted, til sin tid. Betal tributt til alle djevler i ditt bryst.

Nietzsche så det enfoldige mangfold, og derfor forbød han mangfoldet. Monoteismen er alltid et uttrykk for makt og velkontrollerbarhet, ressentiment vil forby.

Nietzsche, stirre inn i avgrunnen, ser tilbake på deg. Han hadde rett. Se på din edle fiende, ikke ned i avgrunnen.

Løgnen er din fiendes skikkelse som har tatt bolig i deg. Og du mistok ham for din egen vilje og navnga ham til Gud.

For de ulykkelige, Kristin Lavransdatter, krøplingssøsteren som ikke får delta på livet, og må se søsteren kaste det vekk. For den ulykkelige, løgneren, og slik er det oftest, hvis ikke, rusmiddelet, for da får du en fjernere herre, og hvis ikke, avgrunnen, herren som er den største.

Overvinneren. Overgiveren. Ikke en gylden middelvei. Jeg velger meg de mange veier.

22. februar kl. 20:44

Øystein Tranås Kristiansen: Det er verre å se sykdom enn å leve i sykdom, hvis du er mann. Kvinner blir mykere av det, en mann får sabotert sin styrke. Nei, vent. Kvinner blir sterkere av det.

Avgrunnens avtrykk ga opphav til alle former. Vi er et uttrykk for avgrunnens lengsel og kjærlighet.

Den ensomme, de sa du var hjerteløs, når de ikke har hjerte for deg. Du har ikke din motpart, din Selene, og da er det lett å kaste seg i avgrunnen.

Det summende trykket, utenfor sanseapparatet, det ga opphav til alt. Eros skapte foreningen ...

Uten musikk, de andre, ville livet vært et mistak. **[Musikk er altså et av de fremste uttrykk for Eros.]**

Min Selene har ikke blitt skapt ennå.

Det er respekten for et perspektiv som er kjærlighet. En sterk pappa, unngår bare å bli en overgriper eller voldtektsmann, dersom han anerkjenner lolitaens følelsesliv. Alle kvinner vil bli "sett og hørt" som det heter. Kjærlighet er summen av det nest beste. Å nekte og anerkjenne dette ståsted, vitner enten om svakhet eller grusomhet. Kvinnen blir sterk gjennom mannen

Jung kunne ikke kjenne Nietzsche, og Nietzsche kunne bare kjenne Jung gjennom musikk.

Den såkalte kvinnemakt ... det er kun formen av kvinnen man elsker. Den felles form. Man elsker det som er likt seg, og hater det som er over seg.

Det er ikke uten grunn at lederen for den greske Pantheon var faderguden Zevs. Men uten en

gråtende Athene til å favne sitt kne, ville han bli til stein på sin trone, noe som også skjedde.

Drukne dine sorger, i det andre.

Det hedenske offeret, som i idretten. Elevere for å rive ned. En gave til gudene, ikke seg selv. Vis hva man elsker. Vis aktelse for noe som er større enn seg, gi det sitt blod. Og dette ... en fiktiv entitet ... hva er det som dominerer? Forestillingen basert på formene.

Tiden gir alt et anslag av komikk, for en fjortenåring vil det som var tusen år tilbake, uansett hvilken sterk keiser, alltid være komisk. Og hvem kan vel misunne selv den sterkeste ape? Dog, det er intet fremskritt i vente, for Eros vil trekke det hele tilbake.

Men hvis bevisstheten beror på den fysiske entitet, så er den evige gjenkomst riktig. **[Det ligger et hav av motstridende funderinger mellom uttalelsen her og mitt nyligste notat: - Ved ettertanke, hvis alt rommer sin sekvens, vil rytmen av sekvenser i seg selv utelukke den evige gjenkomst.]**

Den beste skjebne, leve i glede og dø ung. Grekerne hadde så rett. For tenkeren ... han bør ta lykke i sitt inferno. Gledes over sin langsomme undergang. Juvelen som ble klemt istykker av krefter større enn sine egne.

No human will work to their full potential if they do not feel appreciated, but those who feel appreciated will contribute remarkable amounts, including sacrifice of life.

- Eros, ta tilflukt i kunsten.

En usynlig verden, sier de kristne. Ja, usynlig, fordi den er formløs. Mennesket kan ikke forestille seg noe uten form. Deres Gud er uendelig liten. Han er faktisk ingenting.

Borte er frykten for hva fremtiden vil bringe. jeg greier ikke utholde engang øyeblikket

Noen mennesker er omvandrende ubevisste.

Universet har erobret oss.

En kvinne sa at å være sammen med meg var som å ha tusen drømmer som aldri gikk i oppfyllelse.

Og det stemmer. Jeg er for svak til å fylle noen med drømmer og en rumlende makt.

Saken er, jeg passer ikke inn i noen form, ikke som kjøpmann, arbeider eller slaveprest. Jeg kan ikke være del av noe menneskelig fellesskap. Jeg er det første trinn mot noe annet, noe mer.

The blue fairy, desire something that does not exist ... kan dette være det forsterkede ønske. Kan dette være det som skiller meg fra materialistene?

Forestillingen ble til for å gjøre oss mykere, for å bedre evne å ta innover oss det som løper gjennom oss. Forestillingen er Eros i sin rendyrkede form.

Makten som løper sammen med alle ting. Solen.

Fascisme er kunst som ideologi.

Styrke kan ikke være styrke uten å være forbundet med noe, derfor henger ressentiment og det forsterkede ønske sammen, seksualitet og vold sammen, Eros og Ares sammen.

La oss kondensere tanken slik. Det er umulig å tenke seg et singulært prinsipp, en tråd som løper gjennom alle ting fra topp til bunn, og samtidig være perspektivist og tro på viljens pluralitet. Dette vil av nødvendighet medføre at den tofoldige tråd løper gjennom verden, motstridenheten.

Den brudne juvel, fra den stråler solen.

Kvinnen skjuler sin lyst med omsorg, med andre ord, sitt ønske om overgivelse med sin omsluttelse.

Din fiende forsterker seg gjennom deg og lar seg være alt du ser.

Latter er vårt forsøk på en aksept av skjebnen. Når vi gråter og raser, er vi overveldet av noe større enn oss selv.

Klippen gråter og ønsker den kan ha sollyset i seg.

Ressentiment vil forby, det forsterkede ønske vil gjøre det overveldende vakkert. - ressentiment vil

forby kjærligheten.

Din fiende forstørrer seg selv i deg, gjør seg til skjønnhet.

Depresjon er sorg så stor at den er lammende. Lammet av dine fortredere, som har dominert deg for lenge. Det er selvet i oppløsning.

Jeg er god til å påvise sykdom. Er jeg en doktor, kan de spørre meg. Hvorfor er du en autoritet? Alle sykdommer som bor i mennesket bor i meg.

Nietzsche, ressentiment, forbyr, gjør deg upåvirkelig. Og Nietzsche gjorde seg selv til en panserbryter. Han, som var mest ressentimentfull av alle, var istand til å påvise ressentimentet. Og for moralens og dødens ryttere - hva? De er små. **[Antar at jeg her viser til sosialmennesker, kristne og nihilister, gir kanskje et sukk om at Nietzsche ikke burde ha analysert dem på grunnlag av deres minuskule størrelse ...]**

Nietzsche snakker om å fly. Åpenbart undertrykkelse av seksuell fantasi, ifølge Freud. Et sterkt imageri.

Hvorfor er filosofien så lite verdsatt. Det er ingen som snakker om filosofien, og det er det fremste tegn. Idag er det reduksjonismen som teller. En fortolkning står i fare for å fornærme noen. En fortolkning gir noe verdi fremfor det annet. Det er fortolkningen som kan tilføre den vestlige verden den verdi den trenger for å leve videre.

Latter er det vi gjør for å utholde eksistensen. Latter er dansende smerte som gjør mennesket vakkert - Latter er oss som danser med smerten. **[Et ubehagelig bilde. Ser for meg ristende, leende marionetter.]**

Arbeid og alderdom var blant ondene som sprang fra Pandoras eske, og av de to er arbeidet langt det verste, for alderdom betyr i det minste at du har vært ung en gang, mens arbeidet tynger deg ned alt mens du er ung.

Ressentimentet forbyr noe å ha innflytelse på en, gjennom herdelsen.

Eros. Selv den største avstand kan aldri bli absolutt, slik som heller ikke masse kan bli absolutt, og

et nullpunkt bli absolutt. På samme vis kan ei heller viljen antakelig ikke **[krøkete]** reduseres i absolutt forstand.

Kineserne, da de ennå var edle, sa at en mann burde dø som en bristende juvel. Men hva om lyset ennå skinner?

Musikk roer det ville beist, men helst på en jomfrus fang. Ellers er det å løpe inn i skogen igjen.

Avgrunnsteoretikeren bruker sitt ressentiment for å herdes, slik at han ikke la seg føre hen av det andre. Symptomet? Han ler ikke. Avgrunnsteoretikeren kan ikke le, og dermed vil han i sin herdelse langsomt gå i oppløsning og hensynke. Avgrunnsteorien er å langsomt dø.

Sol invictus ler fordi han er en med verden, tar innover seg alle ting. Han har Eros i seg, han har Ares i seg. Overmennesket. Nei, mennesket som er større enn mennesket.

De sterkes forbannelse, å ikke få herske.

22. februar kl. 20:45

Øystein Tranås Kristiansen: Avgrunnens tomhet og meningsløshet speiler seg selv i kvinnen.

Jeg drepte en edderkopp. Den var på en hvit vegg. Skyggen fra magasinet falt over den, og den stivnet. Løp vekk, så jeg bommet. Gjentok dette flere ganger, til jeg traff. Alt vi tror på er en løgn. Og når vi ikke lenger tror på det, går vi i oppløsning. **[eller knuses som en edderkopp]** Det samme med mennesker. Vår tro, en fiksjon. Det er ikke oss. Vår forestilling er Eros, de andre former, gjort til del av oss selv.

Bibelen tar som vanlig feil. Det er Abel som må drepe Kain.

Ungdommen er et skjold som skjerner oss fra smerten. Hvert slag, hvert tilbakeslag, ungdom demper støtet. For den uheldige, når ungdommen faller bort er smerten konstant.

Lidenskapen er flyktig, fordi vi alltid må ha en ny gud å dyrke. Et nytt Eros rullende gjennom oss. Men musikken, diktetekunsten, malekunsten - hver til sin typus, antakelig.

Ondskap er som oftest noe som er dummere og sterkere enn deg.

Hvem er vel interessert i andres lidelse. Man har mer enn nok med sitt eget.

There is no such thing as free lunch, sier amerikanerne. Alle vil ha noe av deg, kanskje mest altruistene.

Jeg kunne ikke myrde mine fiender, og derfor må jeg lide. Jeg kunne ikke skjære hodet av dem. De brutusistiske mennene.

Løpende som en rotte gjennom livet. Åh, vanskjebne!

William Blake sa at en naken kvinnekropp var Guds arbeide, han tok feil. Formen av en kvinne er i seg selv den ypperste guddom. Og rosen som et resultat av tidsaldrene, drikker den **[kvinneform eller tidsalder?]** i seg mest. **[Poetiske forsøk: Rosene drikker av tidsaldrene. - På en eneste natt drikker rosene tidsaldrene. - Roser drikker formen av de dansende kvinner.]**

Kunsten må bli den nye religion, for de menn med hjerner som fortsatt har sin følelse

Galskap og dumskap er på samme vis forestillingens innskrenkede ramme. Dumskap er det kollektives galskap, og galskap er individets partikulære form for dumhet og kortsynthet.

Nå må du slutte å være så egen, sier kvinnene. Bygger mur, samfunnsmuren. J kvinner er hardere enn P menn, og det er J mennenes steingrunn som etablerer lovmessigheten, og P kvinnenes mykhet som muliggjør kjærlighet og liv.

Stående mellom den akademiske referanserytter og den instinktuelle. Førstnevnte mangler livskraft og relevans, andrenevnte mangler struktur, begrepspresisjon og helhetssammenheng. Dette ståstedet er bare mulig gjennom lidelse.

De har tatt fra meg alt, til og med min egen personlighet.

Maktfokus er et ressentiment som hindrer deg i å vinne.

NVNQVAM MINVS SOLVS QVAM SOLVS

"never less alone than when alone" [Sitatet tilhører som sagt Scipio Africanus. Interessant nok uttalte Hannibal at han hadde lært romerne alt de visste om krigskunst. En ISTJ kan altså lære, siden Africanus slo Hannibal ved Zama. Får anta at denne læringen er systematisk og empirisk, siden man nå er så treg at man må lære gjennom eksempelet ...]

Reality is merely an illusion, albeit a very persistent one. - Albert Einstein - Forestillingen vil alltid være begrenset, siden man ikke kan være pur Eros og fortsatt være en entitet. En illusjon er således en komparativt god eller dårlig fortolkning av noe.

Tiden er alle tings fortærer.

Forakt ikke døden, men ønsk den velkommen, for naturen vil det som alt annet.

Poor brutus, at war with himself, forgetting the shows of love to other men - Shakespeare

Vi trenger sannferdighet, ellers kan man tro på alt som passer ens inklinasjon - hvor hadde du dette sitatet? **[Det lurer jeg også på. - og det er flere av oss.]**

Avstand tillater tingen å bevege seg, tid gjør bevegelsen til en dans. Musikk er denne rørslen i et avgrenset rom, et lite bilde på det store. Og fordi den er evig, er musikk og dans tidløst. - Den evige tilbakekomst, meningsløst, for ikke på et uttal universer ville det være det samme. Men der igjen, kanskje er tingens skjebne rommet i tingen, i det vi kaller kausalitet. Kausalitet er tingens egenskap, mønsteret. Kanskje er vårt univers kun et slikt bilde i en vev, sett fra ulike vinkler. En evig puls.

Verden, veven som ikke er festet til noen ramme, trådene strekker seg fritt fra sin opprinnelse til sin ende, bare samlet sammen i oss. De er stygge, nornene, utgjort av det absolutte intet.

Alt nytt blir til ved å bryte ut av denne dansen, du kan ta et steg, to steg, dra til universets ytterkant. Men Eros trekker deg alltid tilbake.

Universet er så stort og meningsløst, at det er det du vil det skal være. sørg for å drømme edle drømmer.

Bevegelse er et fall gjennom avstand, tiden er en eviggjøring av dette fallet, materien er det evig værende til Eros og Ares i krig.

22. februar kl. 20:46

Øystein Tranås Kristiansen: Vi er Zevs' hånd som holder trådene til universet samlet. Vi er meningen med denne dansen, slik perlen, skapt av skitt, er meningen til havet.

Skjebnen til europeeren vil være den til helleneren i sen-romersk tid. Snart vil vi leve på våre fienders nåde, inntil de på et tidspunkt bestemmer seg for å kvitte seg med oss.

Overvinne, sier Nietzsche, men naturen og mennesket strømmer alltid dit motstanden er liten, eller der ingen motstand er. **[Dette er et viktig notat når jeg senere skal analysere evolusjonsteori, utviklingslinjer og brå overganger i lys av tanken om overmennesket.]**

Bli venn med mørket. Du skal drømme i mørke i evighet.

Vårt fall gjennom tiden.

Forholdet mellom mannen og kvinnen er en handel som alt annet. Jeg gir så du kan gi.

Alderdommen er ikke så meget et spørsmål om tid som det oss som får avstand til oss selv. Vårt idealbilde? Ikke bare det, den væren som en gang ble dannet. Ungdom er det det mønster som gjentar seg selv.

Tiden er et resultat av materiens ferd gjennom rommet. Beror antakelig ikke på materiens splittelse. Betinget av de to størrelser. - Tiden er den ypperste kjærlighet, sa jeg. Henter oss alle tilbake. Men, materien kan ved ettertanke aldri bli absolutt, satt mot rommet. Så ... materiens inabilitet **[anglisisme]** til å bli absolutt satt mot uendelig avstand, **[eller sitt eget referansepunkt]** skaper materiens splittelse, Eros og tiden. Eros og tiden, det kjærtegn som aldri stanser. Eros er påvirkningen fra en splittet materie, en splittet væren, tiden er denne materien i Eros i evig fluktusjon. Det drepnde kjærtegn.

Det er forstyrrende å oppdage at selv de svært vise vet intet eller svært lite, og at selv de svært vise ikke ser med et sobert blikk.

Tiden er det kjærtegn hvor alle ting springer opp og forvitrer, alt for Eros' hånd. Janus er Eros'

verktøy, og Janus har to ansikter, det ene ansikt gir fødsel til det annet og det gjentakende mønster.

Byttehandel, grunnlaget for hedensk dyrkelse og forholdet mellom mann og kvinne. Ja, men ikke å forstå at hver byttehandel skal være med penger. Dette er en viktig innsikt for den åndelige. At selv om du har ånd, må du ikke forby, og du må selv tilby. I ånd, med kropp, ja, med hvert trinn.

Naturen har spredd sine typuser utover, hver til sin hensikt. Men kun den som kan forstå, stå mellom alle ting, bør få sette dagsordenen.

Materien kan aldri nå et endelig absolutt, en fullstendig integrering, all den tid den er avgrenset av et ubegrenset rom. Og det er i dette fallet gjennom rom at tiden er til. Tid, også, er en urstørrelse, og det er tiden som ga opphav til splittelsen

Tid, du har alltid vist ditt ansikt her. Tid, Janus med de to ansikter. En frem, en tilbake, festet til ståstedet. Likeledes er materien vendt de to veier. Kan det ene ansikt se det andre i tiden? Kan Janus møte seg selv?

Bitterhet er tenkerens egenverdi.

Vi må distingvere begrepene. Materialisme betyr forskjellige ting i ulik sammenheng. Jeg tror på et materielt univers, materielt betinget, men tror også på å bygge i høyden, fri for pengenes forflatelse.

Nietzsche var nyttig, fordi jeg kunne sende ham ned til underverdenen for å hente ut verdifulle juveler til meg. Og da han overrakte disse juvelene til meg, kunne jeg sparke ham ned dit han hører hjemme, til Hades.

Foreløpig vurdering av rom, rom er bare en størrelse fra et ståsted, og via konstant ekspansjon, vil man tilslutt ikke ha et ståsted, i teorien, men som med materien, vil man i ekspansjonen aldri ha et absolutt, en absolutt singularitet eller absolutt masse. Følgelig vil man ikke kunne ha et absolutt rom, som man kan se fra det minste ståsted. Følgelig må rommet være avgrenset sett fra et ståsted. - Dette kan vi kalle Lethe, the river of forgetfulness, the planes of oblivion.

Historien er en evig regle av motsetninger, den fremsies på vers og rim.

Det er viktig å skille Einsteins relative tenkemåte, og Newtons objektive. Rommet blir bare relevant

med et ståsted å måle det fra, men fra hvilket punkt skal man måle en singular totalitet? Alt vi kan si er at noe er, og noe ikke er. At den er relativ, kan alltid utvides eller skrenkes inn. Totaliteten er som sådan, sett i lys av tid og rom, på samme måte som den usette materie sett alene, undefinerbart.

Alt har sin pris, og vi betaler for vår eksistens fra intethet med forintelse.

22. februar kl. 20:46

Øystein Tranås Kristiansen: Huff, ja nå blir det vanskelig å huske hva jeg faktisk har gjort. Men jeg får satse på å forklare alt sammen med billedliggjøringen av min metafysikk, og siden forsøke å utvide rammen for å ta for seg materien i relasjon til tid og rom. Eh, rakk heller ikke å fullføre beretningen om jøder og romere. Skal fullføre, men først må jeg hvile. **[Temaet er en doktoravhandling verdig. På det sunne universitet, vel å merke. Løftet nok ikke byrden i denne journalen.]**

22. februar kl. 21:16

En fortsettelse på det filosofiske postulat

Det kom meg for øre et spørsmål om hvordan Nietzsches konsept rundt det dionysiske og apollinske relaterte til mine metafysiske Eros og Ares, og om hvorvidt det kanskje skulle dreie seg om det samme? Jeg må si at problemstillingen berørte meg på en udefinerbar måte da metafysikken ble utarbeidet, og etter at spørsmålet ble stilt, fant jeg ikke svar riktig med en gang. Heldigvis er jeg en INTP som med ekte Jungiansk psykisk ubalanse vet alt, man trenger bare spørre meg og etterlate meg i fred. Om det går en time eller en dag vet ingen, men før eller siden vil jeg komme ut med konseptet stilt i riktig systemisk orden. Jeg må si at Nietzsches konsept (dio og apo) er noe jeg støtter fullt ut, og noe som har vært en nøkkel for meg for videre tenkning. Det er vanskelig å overdrive betydningen av en slik nøkkel, for uten den ville man ha måttet gå videre nedover en mørklagt korridor. Som kunstkonsept og mennesketype, representerer det apollinske at man står utenfor objektet som betrakter og tar innover seg dens form, som musikk og bilde under de viljer som gjenkjenner hverandre. Dette utgangspunkt som betrakter er kjennetegnet ved et ståsted av ro. Det dionysiske på sin side, kjennetegnes av immersjonen og immanens, man er nedsenket i den rytme og form som pågår, og er selv del av det. Det apollinske eksemplifiseres av de greske statue og tempeldyrkere, hvor tilbederne rett og slett står utenfor tempelet for ikke å vanhellige det, og for å betrakte. Statuens aquiline form og de rene linjer, den orden som finnes i den matematisk frembrakte musikk, er typiske apollinske virkeområder. Dionysos' tilbedere representeres av sine karnevalstog og festivaler, hvor en bankende rytme og vinens rus oppløser individualiteten inn i det kollektive samhold og de kreftene som er virksomme i rusen og galskapen. På mange vis foregriper dio og apo Jungs tanke om det ubevisstes kollektive innhold, samtidig som bevissthet og rasjonalitet bare muliggjøres av et individuelt ståsted hvor man kan betrakte i ro og mak. Dionysos representerer det underliggende menneskelige instinkt og den galskap og rytme som kan ramme oss i felleskap, Apollon representerer alt som har blitt til i ro, vår tanke og vår vitenskap. Begge disse er avhengige av den andre, bygger på den andre, og skulle de falle fra hverandre, ville resultatet bli katastrofalt løsrevet. Vår vitenskap og våre bilder ville mangle livskraft og relevans, og vår instinktualitet ville løpe løpsk med oss, like inn i faunenes skog. Naturligvis betrakter de ulike tilbedere hverandre med mistanke. Apollinerne rynker på nesen over dionysiernes masker og ville dans, og ser ikke hvor bleke og svakelige de er i forhold, dionysierne skjønner slett ikke hvordan noen kan finne på å sitte stille, og skjønner ikke at man med roen kan mestre krefter ikke kun som kollektiv, men som individ. På et vis relaterer dette også til Jungs tanke om ekstroversjon og introversjon. De fleste utadvendte mennesker har intet problem ved å bli del av den sosiale sammenheng, slik jeg har sett, og det å være en upartisk betrakter forutsetter en viss introspeksjon. Alle tar del i dette, og er en del av dette, men man kan ikke være alt til enhver tid. Min introduksjon

til Dionysos og Apollon åpnet for min forståelse for tingenes interkonnektivitet og la grunnlaget for en saklig lesning av Jung. Dette konseptet alene, forberedte grunnen for min egen metafysikk. Nå skal jeg ikke legge skjul på at jeg mener Nietzsche tok feil på et senere stadie av sin tenkning, med viljen til makt, singularitetstanken og tanken om det ene mål, en skjevfordeling betinget av hans militante legning og svakhetsforakt, ikke at det er noe galt med noen av delene, men det går an å ta det for langt. Tilsynelatende skulle Eros og Ares kunne relateres til dio og apo, siden en dreining mot Eros innebærer en mottakelighet og en tilbøyelighet til å overveldes av de andre former, deres bestanddel og vilje, så å si, mens et ståsted av Ares forutsetter en viss hardhet som kan forhindre tingenes påvirkning. Her også, bygger det ene på det andre, man kan ikke ta imot uten å ha et ståsted, og man kan ikke ha et ståsted uten at man motstår påvirkninger. Likevel vil jeg si at Eros og Ares stikker dypere, simpelthen fordi jeg på en vellykket måte, må jeg si, laget en viktig metafysikk ut av dette konseptet. Dionysos og Apollon sier noe om hva menneskene gjør, og hvordan de forholder seg til de omkringliggende krefter. Nå, ethvert konsept er jo en del av Einsteins illusoriske virkelighet, det er sant, men vi kan ikke se uten å fortolke. Betrakter vi Dionysos og Ares for seg selv, ser vi at det er fullt ut mulig å være en apollinsk tilhenger av Eros, samt en dionysisk dyrker av krigens gud. Jeg skal legge nå frem hver av disse fire arketyper, som vi stadig får eksemplifisert i verden, og som vi alle deltar i og med i ulik grad. Naturen spredde sine typuser utover, fordi det måtte være slik, og det var naturen som avgjorde hvilken vei vi skulle vende. Om dette skal jeg si meget siden. Det var jo her Nietzsche tok feil, med sitt ene mål og sitt ene menneske, bygget på den enkeltstående og derfor ufunderte singularitet.

24. februar 2015 kl. 19:18

Øystein Tranås Kristiansen: Ah, tempelets apollinske erotikker kneler foran gudinnestaturen, overveldes av hennes form og ynde. Han overveldes av de ytre krefter gjennom sitt ståsted av stillstand og ro. På motsatt hold har han en bror som tar direkte del i rusen, som gjerne vil la seg overvelde, og gjøre det under dans. Dette er den dionysiske erotikker. Man har sett typene mange ganger. Man har den dataspillende godfjott, som drømmer seg bort i kollektive bilder av seg selv som helt og superhelt. Han er apollineren som betrakter på avstand, og tar del i de kollektive krefter til det punktet at en del av ham blir borte. Den dionysiske erotikker lar seg også fylle, men da ved deltakelsen, og deltakelsen vil rive ham i filler. Den dionysiske erotikker er den festglade arbeider og apekatt, den som drakk mest på alle barer, og som tilsist ble funnet i en bakgate med en heroinsprøyte stikkende ut av buksebaken. Nekt ikke! Du vet at dette er sant. Så har vi krigsgudens og viljens benharde menn. Den apollinske varianten sitter med tordenblikk på sin steintrone, stirrer på all verden med Zevs' lynende bryn, og søker å sette det under sin makt og kontroll. Den

dionysiske Ares er den harde mann som oppsøker barer for å slåss, han elsker kamp og selvhvedelsen i det kvernende inferno, et Valhall på jorden der alle deltar i den samme virkelighet som ham. Apollons krigsherre råder lenge, men når han ikke lenger har en gråtende Athene som favner hans kne og bønnfaller om hans hjelp og intervensjon, har han ikke lenger noen hensikt, og han vil kollapse under vekten av sin egen hardhet. Steinansiktet slår sprekker når den yndige dryade løper bort, og det vil hun alltid gjøre. Den dionysiske barkjempe vil likeledes forgå i en skitten bakgate, stukket ned av filippinere med springkniver, med alle knokene i sin høyre neve knust. Man skal ikke frykte sin skjebne, for ens skjebne er den natur som fylte en fra begynnelsen av. Derfor har man opplevd sin egen død hundre ganger, i hundre ulike varianter, og skal oppleve den hundre ganger til, før den endelige død og Nihil. Man skal ikke frykte å dø, for ens død er ens egen natur som levde! Selv har jeg omkommet hundre ganger, har forgått i iskulde mens jeg strakte meg mot en ruvende statue, en blå fe som ikke kan la seg rokke til medynk. Nå! Vi vet at apollineren har en urokråke av en bror i Dionysos, det er sant, men vi vet også at vold og erotikk gjerne kommer sammen, for har man mye av det ene, vil man også ha ganske mye av det andre, det handler bare om hvor man dreier seg, hvor man er vendt. Man skal ikke skamme seg over sin dreining, men sørge for at man stadig lar seg fylle med mer, ikke mindre. Den store erotikker må også ha et krigersk instinkt, og en tenker som skal tenke, må lytte til de buldrende trommeslag og drønnet fra sitt indre.

24. februar 2015 kl. 19:41

Stian M. Landgaard: Vil du trekke den slutning at de tidligere begrepene "fighter" og "lover" er synonymt med hhv. den erotikeren og krigeren som her omtales? Eller er det tale om et (tildels) nytt motsetningspar?

24. februar 2015 kl. 19:45

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg vet ikke ennå. Må nok tenke over det. Er ting som taler både for og mot. Skal hive i meg middag og se hva jeg får til.

24. februar 2015 kl. 19:47

Øystein Tranås Kristiansen: Vel, jeg mener at mitt opprinnelige system med lover og adoniser fortsatt kan være viktige distinksjoner, selv om det blir på psykologiens og personlighetstypens relative overfladiske måte, enn noe som er virkende på et metafysisk nivå. Den sannhet som er sann

for meg, er jo denne motsetningsloven som er virkende gjennom Eros og Ares, noe som umuliggjør noen enhetlig virkende kraft, eller et enkeltstående prinsipp. På et vis dekkes mye av personaen gjennom Myers-Briggs systemet. En INTP kjennetegnes av at han er en observatør som tar innover seg på alle nivå (følelse, intellekt og mystikk, rettere sagt, det siste kan vi vel si er magisk tenkning), og at han har et avansert tankeliv og primitivt følelsesliv. Rollen som observatør med det avanserte tankelivet, gjør at han nødvendigvis må høre til Apollons tempel, og den store mottakeligheten gjør nødvendigvis at han må være en slags erotikker, som tar innover seg de andre viljer i alle former og (heh) kunstarter, det være seg bilde eller musikk. Dikotomien mellom lover og fighter omhandler jo den foretrukne fremgangsmåte. En fighter tar den direkte ruten, ønsker å vinne frem på grunnlag av sin styrke, og liker ikke forhandlinger. (om han er sterk eller ikke vedrører ikke saken) En lover elsker forhandlingen og den graduelle tilnærming fremfor alt annet, og synes vel at den direkte ruten blir for vulgær. Det er fornuftig at en INTP må være en fighter, gitt det primitive følelseslivet, som gjør det umulig å stå der å ta imot fornærmelser eller å være kontrollert når puppene kommer frem. Dikotomien mellom adoniser og pappaer omhandler jo at førstnevnte preges av spontanitet og energi, mens faderskikkelsene preges av et behov for verdighet og autoritet. Dermed: Jeg blir en Apollon-tempelets erotikker, som elsker å observere i ro og mak og for meg selv og overveldes av de ytre former, og jeg blir en fighter fordi jeg ikke kan utstå forhandlinger og vil handle på direkten, og en adonis fordi jeg er spontan og energisk, uten tanke på hva andre måtte mene om staken, jeg mener saken. Motviljen til forhandlinger er kanskje dumt, siden jeg er ganske veltalende, men når man har ligget og klynket i tusen år går det ikke an å være fornuftig om den blå fe skulle bli levende som for en annen Pygmalion. Noter at min splittelse og robotisering pga de andre viljer, ikke i seg selv motsier en legning i så måte. Adonisen som vil drepe og ikke får lov til å drepe i ti år, må bli en robot, ikke sant, det er jo derfor han ble robotisert. Eh, legg merke til at Barry Lyndon forholder seg til kvinner på to måter. Enten kollapser han, fordi han er en erotikker, og kvinnene får medynk slik at puppene kommer frem. Eller han røsker frem puppene. Barry Lyndon kan aldri forhandle om at puppene skal frem, fordi han er for lammet av sin erotisme, og fordi han er for utålmodig og brutal. Eh, så var det til å analysere Stian M. Landgaard, som da blir en Apollontempelets Ares eller krigsherre, fordi han søker å kontrollere de andre viljer, ikke overveldes av dem i den grad at kontrollen blir borte. Denne kontrollen skjer ikke i direkte utøvelse og bajaseri, men med analyse og intellektualisering. Landgaard er en lover, fordi han vil forhandle, og en faderskikkelse, fordi han er opptatt av å bevare sin verdighet og autoritet. Legg merke til at loverismen gjelder både i krig og kjærlighet. Landgaard ville derfor heller stille opp jernkledde legioner, slik at når motstanderne ser styrkeforholdet, blir de nødt til å inngå konsesjoner og gå hjem. Landgaard kan ikke fare løs på motstanderne som en annen huner. Dette inngår på en måte i det store fokuset på kontroll, han vil gjerne at andre skal skjønne, forstå og anerkjenne hva

styrkeforholdene er, så man slipper noe trøbbel. Dessverre er det ikke alle som er rasjonelle eller villige nok til å forstå dette. Jødene ville f.eks. gjøre opprør mot romerne, selv om romerne var langt sterkere. Trangen til verdighet er også ganske sammenfallende med en kontrollerende Zevs på sin trone. Landgaards skjebne er at det tordnende stenansikt vil slå sprekker, når siste dryade stikker til skogs med satyrer og bavianer. Likeledes skal Tranås forgå ved gudinnestatuens føtter. Skjebnen er vår natur.

24. februar 2015 kl. 20:48

Stian M. Landgaard: Slik er det, gitt begrepenes unngåelige simplifisering og premissenes implisitte aksept. Disse dryadene ser jo unektelig lekke ut, ikke rart stenansiktet sprekker og gråten veller frem når slike skapninger stikker til skogs ...

Stian M. Landgaard sitt bilde.

Kommentar: *Må si at jeg har en ganske annen smak. Som jeg sa til min bror, om jeg fikk oppfylt mine lyster ville landet være ødelagt, og det er det jeg akter å gjøre ... Jeg skal unnlate å vise frem rekkevidden av min lyst når det gjelder kvinner, men kan vel si såpass at det anretter seg mot på samme tid pedomorfe trekk og modellens til dels androgyne form for veldreidhet. Buet, stram, nett, fyldig og med lange ben ... I diskusjoner med Landgaard har vi kommet frem at han når det gjelder de nordiske undergrupper er av Brünn-typen. (har ikke helt oversikt over betegnelsene) Det synes logisk at en slik mesomorf, saktmodig kjempe fra istiden, treg og sindig, per artsviljen skulle foretrekke spede, tynne kvinneskikkelser. Jeg liker elfin hud selv, men kanskje ikke i den grad og på den måten Landgaard gjør det, og min antakelse er at fascinasjonen med denne kjølige huden skyldes at likt søker likt på området. En frostkjempe vil ha en tilsvarende kald kvinne, selv om artsviljen dikterer at hun skal være spedere, for å jevne ut hans trekk.*

24. februar 2015 kl. 21:13

Øystein Tranås Kristiansen: Med denne karen, intet mindre. Vi har alle våre gorillaer.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

24. februar 2015 kl. 21:16

Øystein Tranås Kristiansen: Dette er det siste jeg vil se.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

24. februar 2015 kl. 21:17

Stian M. Landgaard: Prove yourself brave, truthful, and unselfish, and someday, you will be a real boy.

24. februar 2015 kl. 21:18

Øystein Tranås Kristiansen: Unselfish, huff, for noen krav. Jeg er ingen Kant.

cynical

inauthentic

depersonalized

Intermittently feeling empty, robot-like, and full of omnipotent, vengeful fantasies

hidden grandiosity

24. februar 2015 kl. 21:20

Øystein Tranås Kristiansen: Men Barry Lyndon mishandler jo også Lady Lyndon når han får

henne, hi hi. Det er jo det kvinner vil ha, spesielt i disse 50 shades tider.

24. februar 2015 kl. 21:22

Stian M. Landgaard: A boy who won't be good might just as well be made of wood.

24. februar 2015 kl. 21:22

Øystein Tranås Kristiansen: "Lyv litt mer for meg, Tranås."

24. februar 2015 kl. 21:23

Stian M. Landgaard: Kvinnen som stod modell for logoen til Columbia Pictures, Evelyn Venable, hadde forøvrig stemmen til "The Blue Fairy" i Disney-filmen Pinocchio. Så du ser den feen ganske ofte, faktisk.

Stian M. Landgaard sitt bilde.

24. februar 2015 kl. 21:34

Øystein Tranås Kristiansen: Og hun bærer Invictus på fakkelen sin, intet mindre. Jøss.

24. februar 2015 kl. 21:39

Stian M. Landgaard: Alt henger sammen med alt.

24. februar 2015 kl. 21:40

Øystein Tranås Kristiansen: Spesielt metafysisk sett, hi hi.

24. februar 2015 kl. 21:40

Stian M. Landgaard: Enhver logisk mulighet er et logisk faktum, hehe.

24. februar 2015 kl. 21:40

Øystein Tranås Kristiansen: Det finnes ingen (død) logikk, sa den gamle spermmunken.

24. februar 2015 kl. 21:49

Kommentar: *Genialt! Her kaller jeg Landgaard både for ulogisk og en mumie uten å si det direkte. Bortsett fra nå, da ...*

Øystein Tranås Kristiansen: Da er tiden kommet for å finalisere min metafysikk, rettere sagt mitt foreløpige utkast og postulering. Det spørs om jeg har krefter, energi og minne til å presentere dette på en god måte, men jeg har ikke tid til å vente, da museenes tålmodighet ikke er uendelig. Museene pleier å straffe meg med en ildpisk når de mener jeg ikke er lydig nok. Til nå har vi analysert materiens beståenhet og interkonnektivitet i et materielt univers, og endt opp med det evige flettverk utgjort av Eros og Ares. Dette har blitt gjort med ensidig fokus på materien, noe som var nødvendig for min tanke, det tok meg tross alt to uker med intens tankevirksomhet for å komme frem til denne gode slutning, og verden ble siden aldri sett som det samme (av meg og mine kommende akolytter, hill) Men beståenheten har to andre aspekter som for all del ikke kan utelukkes i et holistisk system, nemlig tiden og rommets nærvær og disse størrelser påvirkning og sammenheng med det forenende prinsipp, som løper gjennom alle ting og til sin motsetning. Først vil jeg forklare min tankemessige metode, som jeg tror vil være absolutt sjokkerende for mange, all den tid den gjør meg nærmest unik som tenker, dog ikke som menneske, fordi det er mange som

tenker som meg, men ikke som tenkere. Jeg viser her til min billedlige intelligens, som er min sterkeste side. Denne er en av hovedtypene av intelligenser, billedlig, matematisk, musikalsk og språklig. Jeg uttrykker det jeg ser for meg som bilde med ord, og er ganske middelmådig med matematikken, selv om jeg liker å sette opp enkle skjema og systemer til lek, og med musikken kan jeg bare motta, men da ofte bevende. Nå skal jeg våge å si at denne type aktivitet har blitt konstant nedvurdert siden romerens siste dager, for Romerriket var en visuell kultur før de henfalte til det biblikalske ordrytteri. Deres sannhet ble først og fremst uttrykt som statue og skulptur, og deres skriftlige verker sprang fra en muntlig og med det foranderlig tradisjon, og fungerte som tillegg. Ingenlunde var skriften enegyldig rådende, inntil evangeliene ble gjort til evige og mer eller mindre uforanderlige sannheter på gresk. Det er nok vanskelig for mange i moderne tid å forstå hvordan en slik tenkning fungerer, og mange vil nok bli slått av hvor naiv denne tilnærming kan fortone seg. Alle tenkemåter kan forøvrig brukes naivt. Pythagoras' tilhengere trodde at hans matematikk var trylleformularer som ga dem makt over virkeligheten, og enda idag går våre vitenskapsmenn rundt og tror at deres utilitariske metode representerer sannheten. Vi kjenner til ordrytterens naive metode: "Det står skrevet," men bare fordi du skriver det, gjør det ikke sant. Likeledes har musikken sine evige verker, og sitt kunstneriske løsgjengeri, snart utskiftbart med noe annet. Problemet er ofte vanskene med å bli kvitt de gamle løgner i nedskrevet form, og få dem kastet på bålet. Så, den naive versjon av billedtenkeren, hva er det? Man kan se på månen, og med dens form som halvmåne, si at den kan minne om en bue, er en bue, eller kanskje har noen av buens egenskaper. Man kan også begynne å overføre bildets egenskaper til et annet bilde, og si at resultatet resulterer i sannhet, og rent glemme at både ord, sang, bilde og matematikk inngår i Einsteins illusjon, gjenskinnet av det vi står og forestiller oss. Akkurat som en moderne novellist er forsiktig med å lage seg skriftlige trylleformularer, selv om dette kanskje burde gjøres oftere, forholder jeg meg til bildet hovedsakelig som hjelpemiddel. Nå! Jeg også blir forført, jeg også lar meg rive med, og dette er en god ting, for plutselig kan man stå på et annet sted enn sitt ståsted. Jeg vil minne om at jeg lever under et slagord som lyder omtrent som dette: "If you choose to disregard evidence, you could end up believing any false answer that temporarily fulfills your desire to know the unknown." - David G. McAfee, selv om jeg nå har liten tilknytning til den pure rasjonalist. Jung var inne på hvordan den vestlige kulturen har mestret den materielle sfære av tilværelsen, spesielt gjennom den vitenskapelige metode, og dette er for såvidt bra. Men vi har glemt å kjenne oss selv, og vite hva det er som får oss til å tenke og fortolke som vi gjør. Vi har glemt våre instinkter, hva vi kommer fra, og hvor vi skal ende. Vi kan bare fastslå fenomener, men ikke sette dem i sammenheng. Derfor er vår sivilisasjon, på sitt avanserte stadie, i nesten fullkommen oppløsning, fordi det har blitt umulig å ilegge verdi. Den gamle tenkemåte, billedgjøringen, blir et forsøk på å motvirke dette, rett og slett fordi man kan sette de vitenskapelige sannheter i filosofisk

sammenheng, og forsøke å forene den løsrivelse som her har blitt til. Med billedliggjøringen anvender man sin menneskelige egenskap, og åpner for det holistiske helhetsbilde. Jeg er som de gamle, kultiverte hedninger, som mener at alle krefter i vårt flerfoldige univers må anerkjennes, og i det minste respekteres. Vi må alltid betale tributt, selv til de gamle krefter og den gamle orden. I tragedien om Hippolytos, blir kjærlighetens gudinne Afrodite, rasende fordi man kun ofrer til gudinnen for jomfruelighet, Artemis, og likeledes vil vi straffes hvis vi ikke ser på alle ting med sitt forbehold. I Orestien blir til og med de gamle titaner og furier anerkjent, fordi det ville være farlig om ikke. Monoteismen, med sin ene Gud, og sine avleggere med den ene hensikt og sannhet, er farlig, fordi den tar ikke innover seg tingens forbehold. Våre liv, vår beståenhet, er bygget bit for bit av de gamle kamper, og da må selv de gamle kamper og furier anerkjennes, selv om vi har glemt deres navn. Hva gjelder min billedliggjøring, er min metode denne: Når jeg finner en sannhet, gjerne skapt av andre og som lyder rimelig, pleier jeg å gjenskape denne sannhet som bilde. Så angriper jeg dette bildet fra alle mulige kanter, og forsøker å forene det med bilder skapt av andre tenkere, da på en så sannferdig måte som mulig. Det er med denne metode jeg kom frem til Eros og Ares, sannheter begge, og det er av den grunn jeg har kunnet syntetisere de sannheter som lyder rimelige, og derfor må være dype sannheter, eller festet til en dyp sannhet, slik at både Freud, Jung, nyplatonikerne, Schopenhauer, Nietzsche, Heraklit og Paglia har fått bli delaktig i min sannhet. Jeg skal nå gjøre rede for min billedlige analyse av Eros og Ares, og siden bruke samme metode i tilnærmingen av tid og rom. Ja, for hvorfor har de store tenkere så ofte brukt navn fra vår gresk romerske arv for å uttrykke seg? Sannheten kan aldri bli helt borte, og har alltid vært til. Og sannheten er alltid flerfoldig og aldri enkel, som den greske Pantheon.

24. februar 2015 kl. 22:50

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, vi kan godt si at vår moderne vitenskap har en overvekt av Ares og ønsket om å beherske, og for lite av Eros, anerkjennelsen av de krefter som virker inn på oss. En annen uhyrlighet for den mer redelige type tenker, er at jeg ofte forestiller meg helt abstrakte og løsrevne størrelser for å tilnærme meg et problem. Dette også, er en metode, og gjør at min tanke får en frihet til å gjøre store sprang. Ved gjentakelse av konsept, problemstilling og størrelser, og de stadige angrep og tilnærminger fra alle punkter, får jeg ofte gjennombrudd som jeg ved ettertanke ser er festet til virkeligheten, og som jeg ikke kunnet ha kommet frem til ved å være kun fenomenologisk ved alle trinn. Man har nå en gang en styrke ved en indre verden, og tynne vegger mellom de ulike fakulteter. Det er disse tynne veggene som kan grense til galskap som tillater meg mine gjennombrudd, for den fullstendig fornuftige tanke kan bare være lineær i henhold til den umiddelbare tilsynekomst, samtidig som den fullstendige galskap bare kan ta innover seg enhver

impuls uten å se dem i sammenheng. Det er kombinasjonen av min relative intelligens, billedtenkningen og min sykelige påvirkbarhet som gjør meg interessant som tenker. Jeg ser for meg at både Nietzsche og Schopenhauer ville likt å samtale med meg, selv om jeg ikke kan matche dem hva gjelder kraften på vår individuelle CPU. Vel, ved ettertanke skal jeg stort sett presentere det ferdige bilde av min tenkning, jeg kan ikke ta for meg alle trinn, de har blitt uttrykt og ligger hensunket i det mørke og den galskap som utgjør min lidelse i henhold til en stor natur, for bare den store kan lide mye.

24. februar 2015 kl. 23:15

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har jo fortalt om hvordan jeg billedliggjorde min motsetningens lov som en grå, ugjennomtrengelig masse, en evig, utilnærmelig illusjon som ikke vil avgi sine hemmeligheter om hva som er den egentlige egenskap og hva som er fremtredelse kun. Skrekkelig nok har dette bildet det med å stadig gjenkomme, uansett hvor dypt og langt jeg har kommet. Det skal litt til å få Maya helt naken, selv om man gjør seg til hennes kosehund og napper i slørene. På mange vis har jeg foregripet meg selv, på samme vis som de som har foregripet seg på meg har forutsett de ting som har rammet, for arbeiderens visdom er alltid der. I min ene roman "Den som skal våkne," et ungdommelig foretakende, finnes allerede forløperen til min soltilbedelse, det sterke ønske om en selvbærende mannlig kraft. Karakteren Ester snakker også om verden som en vev, hvor alle ting har sin sammenheng og sine forbehold, og hvordan en overvekt av det ene vil føre til problemer med det andre (noter at jeg kategorisk(!) avviser tanken om noen gylden middelvei, all den tid vi ofte ikke har oversikt over ytterpunktene) Jeg mener at man må romme mer av alt, ikke mindre, slik mennesket rommer mer enn åpen. Dette innebærer ofte at man må gå ut i Nietzsches ørken og dø, slik han selv skriver i Slik talte ... det er sant, og han elsker jo den som går under. Men jeg kan ikke understøtte den harde kun, til forsvar for naturens mange typer, som hver har sin hensikt, det er nok en historie for en annen gang. Jeg fryktet jo at Nietzsche det monsteret skulle ha rett, da jeg etter lang tids tenkning kom frem til den noe enkle slutning at tingen i seg selv kunne reduseres til en enkelt værensimpuls, noe som synes å rettferdiggjøre viljen til makt som det singulære prinsipp. Men for det første, som med alle størrelser jeg analyserer, har det mer og mer kommet frem at man ikke kan nå et absolutt i noen retning, ikke en absolutt og udelelig væren, ingen absolutt avstand, ingen absolutt masse, ingen absolutt singularitet, og ingen objektivt målbar tid. Nå da jeg hadde fastslått nærværet til de mange værener, og satt det i sammenheng med den grå massen som en puslespillbrikke med deler som passet i hverandre, og med det brikker som kanskje ikke passet i hverandre i absolutt forstand. Ja, selv for kvarken, hvor ladningene oppløser hverandre i et bluss av energi, er jeg ikke helt sikker på at hver eneste ladning er lik den andre, antakelig ikke,

og uansett om de skulle være det, kan man trygt fastslå at man på de høyere trinn, atom, molekyl og de større sammensetninger, ikke har å gjøre med en motsetningens absolutte identiske, men det nyplatoniske gjentakende mønster, akkurat som Jung hadde fastslått på et rent psykologisk nivå i sine bøker, og dette gjorde også at Heraklit ble litt mindre dunkel, denne gråtende filosof. Nå! Det er her min billedgjøring kom inn, noe som gjorde at Esters vev ble kastet over meg. Jeg får bøye hodet for min anima. Men det nye bilde, hvert bilde er nytt, antok enda mer uhyrlige former! Det som hadde vært kun doble tråder i en rød vev kun, med knyter av individualitet som forente dragningene, der så jeg nå svaiende slanger og monstre ...

24. februar 2015 kl. 23:49

Øystein Tranås Kristiansen: Ja fanden, jeg glemte å nevne at et annet kjennetegn ved min tenkning, er at jeg har lest svært få verker fra perm til perm., relativt sett. Jeg er et produkt av min tid, og tilegner meg kunnskap fra et pletoria av kilder, oftest uidentifiserbare, samtidig som jeg med veiledning har fått en viss kanon av verkenes dypere betydning. Jeg har en kritisk sans og et gjennomtrengende medusablikk, og dreper løgn der jeg finner den, dog. Disse mange impulser og dragninger, rene glimt av sannhet kretser rundt meg, og det er disse jeg som den store syntetiker forsøker å forene. Dette er også uhyrlig for den redelige tenker, men orakelet i Delfi kunne ikke ta hensyn til det lineære narrativ. Kaos har mange stemmer, og det er kaos som ligger bak enhver ordnede struktur. Kanskje når mitt kaos avtar i intensitet for en tid, vil jeg atter kunne finne nervekraft til å lese på en saklig måte, slik det er nå, er dette umulig for meg, siden jeg praktisk talt kollapser av alle de tanker, impulser og følelser selv den minste tilnærmelse til filosofene fører frem til. Trenger jeg å si mer? Jeg er den gale visjonær, ingen stødig tenker.

24. februar 2015 kl. 23:56

Øystein Tranås Kristiansen: (pause, mer om ikke så lenge)

25. februar 2015 kl. 00:06

John Olav Oldertøen: Vel, her finner vi mye Barthiansk prosessteori, så helt på jordet er du ikke med dine metaforer og lignelser, spesielt med tanke på forholdet kaos-struktur.

25. februar 2015 kl. 10:21

Kommentar: *Alt som kommer ut fra universitetene i disse dager er grunnleggende korrump.*

Øystein Tranås Kristiansen: Nå får du slutte å sitte der som en velvitende pappa, John Olav. Det burde være åpenbart at Sol invictus er høyt hevet over strukturalisme og andre former for ondskap, som fordrer en purt materialistisk tankegang. Nå er jo min metafysikk på sett og vis fundert på den gjemte materie, så med begrepet materialisme i den forstand, mener jeg pengenes forflatelse og den støpeform av likhet den tvinger oss alle inn i. Livet har også et rent fysisk og åndelig aspekt, og som den gråtende Heraklit viste til, er tingens motsetning gjemt i dunkelhet. En kvinne kan man lettere tilgi for marxisme og avarter av halv-marxisme, for hun gjentar kun de læresetninger hun får tutet inn i ørene på universiteter og av velmenende helsesøstre som prakker på henne p-piller i en alder av 15, med den dertilhørende videre implikasjon, en pil som peker mot sletthet. En kvinne som ikke følger flokk og stat, er jo per definisjon sinnssyk. Kvinner liker å bli fortalt hva de skal tenke, og følge den rumlende papparøst og "pine" for enhver mannlig autoritet, selv om jeg selvsagt får lyst til å dra henne etter håret og lenke henne til en hulevegg, når jeg hører de falske og onde fedres røster gjentatt i en sart kvinnestemme. Hulen kan eventuelt erstattes med et Tranåsisk glassbur for lolitaer. En mann som begår denne forbrytelse, derimot ... dette er et vitnesbyrd om tilværelsens onde gnomer, som hater alt liv og alt det vakre, hater tanken på at noe kan være bedre enn noe annet. Ulikt det de militante typuser tror, er ikke spriket mellom hard og myk problemet, for om naturen har kastet ut sine typuser, er det ment for å være slik. Den militante blir selvsagt fra seg av raseri, når han ser en ulldott av en mann fare rundt med harmonering og gitar, uten å skjønne at fra apefokk, romersk landsby anno 500 før krist, og til idag, har disse ulldotter av noen følemenn sørget for flokkens harmoni. (mer om dette siden) Det er tilværelsens gnomer som er problemet, de sanne nihilister, som ved den historiske ulykke nå har blitt tillatt å sette agendaen. De kommer der med sine lange, vortete neser og sine tynne, pjuskete skjegg. Disse gnomene løsner på alle skruer og muttere i ethvert maskineri. Hva er det vi sa, sier de, når maskineriet begynner å skrangle. De narrer Snehvit til skogs med de syv dverger, gjør alt mindre, ikke større, og vil med det ta alle oss andre, ned til sin av naturen ordinerte undergang. Hverken harmonigutt, Snehvit, INTP-robot eller militant bør godta dette. Heldigvis har gudene bestemt at jeg skal ta meg av alt sammen. Det er nihilismen, slavemoralen, den pure materialisme og søkenen etter likhet, dismantleringen av det store, livs og kropps og skjønnhetsforakten som jeg først og fremst vil til livs. De franske strukturalister og marxistiske tenkere generelt kan ryke og reise. Riktignok kan enkelte av dem ha visse poenger. Jeg liker f.eks. Walter Benjamin. Men som når man eksperimenterer med visse kjemikalier, er det viktig å sørge for at man ikke selv blir forgiftet av sitt eksperiment. (Tror jeg må kopiere bloggen over på bok nå. Våger ikke vente lenger)

25. februar 2015 kl. 22:27

Øystein Tranås Kristiansen: Da er det gjort. Post-counten min vises ikke mer, og da var det grunn til bekymring. Klarte å fullføre oppgaven med bare et raserianfall og en tvangsmessig forestilling om at alt jeg ikke hadde total kontroll på, ville forsvinne (noe jeg fortsatt tror, da musjæveln tok meg ut av bloggen da jeg forsøkte å kopiere.) Alt er vel og et helvete i helvete.

25. februar 2015 kl. 21:43

Stian M. Landgaard: Jeg kan fremdeles ikke se hvorfor ikke Eros skulle være en form for vilje til makt. Å gjøre seg myk er også en streben etter makt. Man må ikke forstå makt kun som den harde stenens evinnelige hamring (hvilket vil medføre at den til slutt smuldrer). Hvis ingen vilje kan finnes uten en annen vilje, vil det alltid være motsetninger, hvor den myke og den harde er fanget i en evig runddans.

Som vi har vært inne på, jeg tror Nietzsche også mente dette, men enten konseptualiserte han det ikke, som du sier, eller så har jeg presentert min stenansiktversjon av Nietzsche, hvor målet for enhver vilje er å knuse all motstrebende vilje. Men som min veileder har sagt og kritisert meg for, så fokuserer Nietzsche mye på agon, den greske kappestriden, og med dette som bakteppe forstår man at i et viljessystem er det ugunstig dersom én vilje blir altfor sterk på bekostning av de andre. Da får man en Steven Seagal-vilje som er usårlig og til syvende og sist ubrukelig. En slik vilje vil aldri kunne øke sin makt, men degenerere fordi den aldri får utfordret sitt potensial. En "god" vilje er en vilje som søker en jevnbyrdig motstand, for slik å kunne teste sin kraft til det ytterste. Jeg tenker - med bakgrunn i dine funderinger - at denne motstanden ikke nødvendigvis må være hard, den kan være myk. Fittedråpen uthuler stenansiktet.

27. februar 2015 kl. 15:47

Kommentar: *Sikkert gjentatt til det kjedsommelige nå, og vi diskuterte jo saken i Berlin og kom til en slags enighet. Der trodde du at Eros var en slags egen, myk og passiv vilje. Jeg fikk avklart dette overfor deg, likevel mener jeg at du fortsatt ikke har tatt mitt logiske bevis til logisk følge. For å forklare mitt modnede standpunkt i de korteste ordelag: Vi holder følgende for innforstått: At viljen er et aktiv som påfører seg sin omgivelse. At vi lever i et pluralt univers, idet ingenting er en absolutt, singular tone. Hvorvidt universet en gang har vært et absolutt er selvsagt en logisk mulighet. At vi lever i et interkonnektivt univers. Hvorvidt denne interkonnektiviteten er gjeldende*

alle steder og til alle tider blir et annet spørsmål jeg skal komme tilbake til i videre utlegninger. Følgende et slik logisk skjema, ser vi at en aktiv vilje, enhver aktiv vilje, som en følge av pluraliteten (de andre viljer) og interkonnektiviteten mellom disse viljene, alltid vil påføres de andre viljer det øyeblikk viljen påfører seg dem. Du kan med andre ord ikke være aktiv i verden, uten samtidig påføres de andre viljer og følgelig være passiv. Enhver aktiv fordrer altså en passiv, og enhver penis må være koblet til et rumpehull som potensielt kan voldtas. Jeg skjønner at logikk og logisk følge ikke er din greie, men å nekte for disse ugjendrivelige kjensgjerninger, gitt det vi sa om den aktive vilje, pluraliteten og interkonnektiviteten er riktig, og ikke ta det til følge i ditt filosofiske standpunkt, vil på motsatt hold være svært ulogisk, og du vil isåfall ha frasagt deg bruken av enhver logikk og må rettfærdiggjøre din filosofi på annet vis, og slik jeg ser det, at du føler at slik skal og skal det ikke være, er ikke nok. Med mitt klare blikk ser jeg at din tanke er låst fast i dette med viljen som aktiv, og gjennom dette går du glipp av viljens egentlige vesen. Viljen er aktiv, ja, men den mottar også, og det er poenget. Hva betyr dette? Litt kort: En vilje som binder andre viljer til seg, er ikke fri (frihetens natur, ingen er ufri som tyrannen, ifølge grekerne) og idrettsfolk, de sterkeste, er gjennom Eros opptatt med å tilbringe helgene med trynet i grøfta. Mike Tyson kunne tilbrakt all sin fritid på å dominere negergutter, men han tilbrakte sin fritid med grenseløs alkoholbruk.

Øystein Tranås Kristiansen: Har ikke villet diskutere dette før jeg hadde fått etablert min metafysikk til det fulle, men kan ta det i korte trekk. Jeg var (definert eller udefinert) klar over disse to innvendinger helt tilbake i Tromsø, og hadde egentlig godtatt dem. At motstanden er viktig for å unngå forfall, og at det myke kan herske gjennom det harde, som eksempel gjennom mann og kvinne, hvor kvinnen overgir seg og får tilgang på mannens styrke. Men jeg fant indikasjoner på at Nietzsche hadde misforstått dette, at han ikke så bredt nok og ikke langt nok. For det første, et fokus på makt kun, ville medføre, om ikke makten ble stanset, et maktens utslettende absolutt, noe som vi begge kan være enig om ville føre til forfall og sterilitet. Derfor vil maktfokuset, uavhengig av om den kanaliseres gjennom hard og myk, være en lov i forfall, for uavhengig av intervensjonen til en viljens kappestrid, ville prinsippets endepunkt være et maktens absolutt. Ethvert prinsipp har sine forbehold, fordi tingen i seg selv ikke peker i en retning kun. Viljen til makt er den gjeldende lov, sier Nietzsche, men det er kun en fortolkning, og ser vi materien på det minste nivå, blir det rimeligere å si at det er en vilje til å være. Vi har på forhånd blitt enige om at viljen er plural, den springer ikke fra en kilde. Nietzsche går glipp av tingenes interkonnektivitet og det jeg kaller Eros, de andre viljers påvirkning på den enkelte vilje, som aldri kan negeres fullt ut. Dette alene betyr at viljen til makt ikke kan være det singulære prinsipp, fordi selv den minste beståenhet, i tillegg til å ha viljen til makt eller viljen til å være, også vil være under de andre viljers påvirkning. Sin vilje og de andre viljer, Eros og Ares. Ikke viljen til makt kun. Indikativt for at Nietzsche tok feil og hadde

denne ensporede maktfortolkning, finner jeg en rekke steder, i hans militantisme og forherligelse av styrke og herdelse, i hans svakhets og kvinneforakt (medisin for leger og kvinnen som ikke engang flat) og hans fokus på den ene hensikt og det ene mål som han forfekter i slik talte. En hensikt og et mål tar ikke hensyn til de andre beståender, og må da enten ignorere dem og bli dum, eller beseire dem og bli steril og forfallen. Når en profet taler slik, må man ta seg i vare. En annen indikasjon er at han vedrørende det menneskelige samfunn, greide å konseptualisere viljen til makt gjennom ressentimentet, til å være en historisk og drivende kraft, uten at han greide å konseptualisere det forsterkede ønske, som man ser overalt, når en tenker seg om, gjennom menneskets historie. En annen innvending jeg hadde langt tilbake, da jeg var naiv, og det naive er alltid nært livet og formene: Om både kvinne og mann var anrettet mot makt i relativ forstand til hverandre, måtte det være slik at kvinnen konkurrerte direkte med mannen. Hun ville søke å bli mer mandig, ikke mindre, og bare overgi seg dersom mannen viste seg å være sterkere. Men vi vet at kvinner ikke er slik. De fleste kvinner vil, ad naturen, være kvinnelige, og de søker ikke makt til seg selv, som individ, stamme, eller definert entitet, men de overgir seg. Hvis vi skal være rimelige med begrepene, er ikke overgivelse makt, eller seier mykhet. Man kan derfor ikke si at Eros skulle være en vilje til makt. En annen misforståelse jeg skal snakke om, er at jeg tror at Nietzsche misforstår, og greier å koble slavemoralen og nihilismen direkte til kvinnelig og mannlig Eros, noe jeg mener er helt feil. Nietzsche vil utslette det myke og Eros, fordi han ser ikke hensikten med dette, og han ser ikke tingenes interkonnektivitet.

27. februar 2015 kl. 21:30

Øystein Tranås Kristiansen: Blessedness to write on the will of millennia as on bronze--harder than bronze, nobler than bronze. Only the noblest is altogether hard.

This new tablet, O my brothers, I place over you: Become hard!

--Zarathustra, III: On Old and New Tablets, 29.

Bli hard, sier han her direkte. Som om det skulle være slikt et klokt påbud. Men en edel skapning, f.eks. en adelsmann, må ha blod i sine årer og øyne til å se. Dette kan ikke størkne til stein, for da blir man blind og dau. Så kravet er urimelig, og ja, dumt som en stein. Det er en skjevfordeling, akkurat som Jung påpekte. Dessuten kan ikke et menneske, eller den ganske menneskehet, være mektigere enn den ganske beståenhet, denne Will of millennia. Så det er rimeligere å si at vi må forholde oss til formene, heller enn å søke å beherske dem fullt ut. Og det er derfor vi fikk øyne til å

se. Denne herdelsen som Nietzsche snakker om, vil bare føre til at man blir steril (det er intet mykt å skrive på) man blir forfallen (man har erobret og forbudt alt, og kan bare smuldre) og man blir dum (man har vendt seg bort fra formene og de andre viljers påvirkning) Man blir i beste fall endende opp med å blundere rundt som en blind padde, inntil man faller i en eller annen avgrunn.

27. februar 2015 kl. 21:36

Øystein Tranås Kristiansen: Ropet om "bli hard!" og viljen til makt fremfor viljen til liv (ikke det at viljen til liv er så mye bedre) er klare nok indikasjoner på at det var hardheten Nietzsche fremfor alt søkte. Man kan selvsagt se for seg det hele med motsatt fortegn, at Eros skulle være enerådende. Da kunne man like gjerne gå i oppløsning. Det er dette Buddhistene forfekter, og de gir insekter større betydning enn seg selv, og gjør alt for å ikke skade dem. Man skal ikke bry seg med insekter, men om de kommer i veien skal man trampe dem ned. Nietzsche var reaktiv overfor den mykhet han så i sin tid, og som skulle bli verre, men han så ikke sine prinsippers endepunkt. Araberne, da araberne var sunne, kontrabalanserte sin fundamentalisme med sin poesi. En far som sier til sin sønn, at han skal være hard, eller moralsk, eller hva som helst annet som enegyldig prinsipp; vel, da må man spørre seg selv hvor dette prinsippet vil ta en. Da kan man lett påvise at denne fader er en forbryter. Den kosmiske kjærlighet er en forbrytelse, for den ender med at insekter blir viktigere enn deg, og at man går i oppløsning. Viljen til makt er en forbrytelse, for den ender med at man pansres inne. Når vi sammenligner det store med det lille, er det ikke slik at det store er hardt, og det lille er mykt, nei, det store rommer mer, og det lille rommer mindre. Man kan ikke romme mye foruten Eros.

27. februar 2015 kl. 22:31

Øystein Tranås Kristiansen: Det mannlige og kvinnelige Eros, mottakeligheten, sier noe om hvor man er anrettet, som en maktentitet som er mottakelig for de andre makter. Betahannen og kvinnen har nok av Ares i seg til ikke vende seg bort ifra livet og gå i oppløsning. Det er ment å være slik, fordi naturen gjorde det slik, fra apeflokk til dagens harmoniske betahann. Eros kun er den oppløste buddhist. Ares kun er the islamic state, eller det Nietzsche i sitt endepunkt predikerer. Skal snakke mer om dette siden. Problemet idag er på sett og vis at det pure Eros, slavemoralens gnomer og nihilistene har fått sette agendaen, og at reaksjonen er Breivik og Islamic state, altså pur krigerskhet. Sånn kan man ikke ha det.

27. februar 2015 kl. 22:42

Stian M. Landgaard: Skal svare, men så tilfeldigvis denne anmeldelsen akkurat nå og tenkte på deg. Leser du fremdeles romaner?

<http://www.nrk.no/.../anmeldelse-av-farvel-til-eddy...>

Anmeldelse av Farvel til Eddy Bellegueule av Edouard Louis

nrk.no|Av NRK

27. februar 2015 kl. 22:43

Kommentar: *Ved ettertanke er det ikke alt man kan eller bør gripe fatt i. Alt bør heller ikke avklares eller diskuteres. Kun mørket er nærende.*

Øystein Tranås Kristiansen: Nei. Skal se på det siden. Må konsentrere meg.

27. februar 2015 kl. 22:44

Øystein Tranås Kristiansen: Må som sagt etablere min metafysikk, ikke forstyrre gudene når de ikke kan forstyrres. Man kan ikke snakke om det man ikke skal snakke om før tiden er inne.

27. februar 2015 kl. 22:46

Stian M. Landgaard: Beklager, herre. Det var tankeløst av meg. Åpenbart at multidasking krever en singularær vilje, øhø.

27. februar 2015 kl. 22:48

Øystein Tranås Kristiansen: Det krever mottakelighet (Eros) og evnen til å motta gudenes krefter uten å gå i oppløsning, for å pule det ut i verden (Ares)

27. februar 2015 kl. 22:53

Øystein Tranås Kristiansen: Da fortsetter jeg andre halvdel av min metafysikk, hvor jeg skal billedliggjøre det jeg allerede har etablert og bruke det som grunnlag for videre tenkning. Bildetenkning er som sagt denne lenge glemte og neglisjerte tenkemåte, som sist ble sett i romersk

tid, og var ved sin fulle kraft før Keiser Konstantin forrådte gudene. Bildetenkningen er de gamle mytene, som presenterer beståenheten som analogi. Av de mange byggeklosser, alle de små værener som ligger bakut for kvarken, og deres sammensetting i stadig større deler, så jeg for meg disse springe ut i verden som slanger, hvor halen er festet i det minste minste, viljens opphavssted, stadig voksende, og som endte i et slukende, glupsk hode, for slik er nok egenskapen til en mektig entitet, den vil ha alt. Kosmos med alle sine former, alle sine entiteter, består av et uttal slike slanger, ormer gjennom tilværelsen. Før hadde jeg sett for meg dette som røde tråder i nornenes vev, men nå var bildet mer uhyrlig. Disse slangene så jeg svaie med hverandre, til hverandre og med seg selv, til en hittil uant rytme. Man kan se for seg et av disse slangehodene sluke alle andre, fortære alt, slik at alt integreres i en singulær beståenhet. Et slikt tyngdepunkt ville være utsatt for en stråling fra all akkumulert materie, og det singulære prinsipp, om det skulle oppstå, og det vet vi ikke, kan aldri bli den absolutte realitet, like lite som absolutt avstand, absolutt nullpunkt i temperatur, eller en absolutt masse ved høye hastigheter kan oppstå. Alltid vil man, til et visst punkt, kunne inndele og differere. Om det ene slangehode skulle fortære alle tilværelsens slanger, ville en ny hydra springe ut. Enda svaier de med hverandre, av hverandre, på bakgrunn av en ukjent lov, og slangehodene glefser stadig. Nå, det har vært utfordrende for meg å vri hodet rundt hvordan motsetningen oppstår i henhold til entitetenes størrelse. Det store, de planetariske baner vil strides, det er sant, og den beseirede bli tatt opp i den seirende, men det er jo også slik at en planet fanger selv de minste partikler i sitt gravitasjonsfelt, og at gasskyer, om enn mindre, vil sno seg rundt disse kjempenes kropp. Likeledes vet vi at det mørke skjulte, det svært tallrike og svært små i materien, virker og drar i den observerte virkelighet. Motsetningen, iallfall fra kvarkens nivå, og antakelig der også, består da i den av Ares' nydannede entitets beseirede bytte, en form som ikke er på forhånd etablert, senket i skygge kan den bare forutsies som det gjenkommende mønster, som nå løftes opp på det nydannede nivå, enten som fiende eller integrert del av et nytt spenn. - En generert motentitet. Og som jeg forestilte meg da jeg avvirket halvdelen av Freuds dødsdrift, der hvor forutsetningen var det absolutte intet, ville en observatør fungere som et knutepunkt et sted på disse slangenes kropp. Og da blir det lett å se hvordan mine motstandere ikke er like store krigere som meg. For maktteoretikeren griper kun en av disse slangene fatt, og ettersporer dens kropp til det stedet der dens hale springer ut. Han ser slangens krigerskhet og viljen til å sluke, og derfor erklærer han det som den høyeste lov. I sin blindhet står han og bryter med denne slangen, uten å se at de utallige andre sniker seg opp på ham, og når øyeblikket er inne vil de kaste seg over ham i et ormebolets sydende masse, og kaste ham i avgrunnen. Denne krigers forfeilelse bestod i at han trodde på det singulære prinsipp. Men det finnes andre krigere, de som angriper fra avstand. Disse er klar over de andre slangers nærvær, noen ganger ser de endog alle slanger, men når de skal gripe dem fatt i sin neve, makter de ikke å klemme til, for i dem ligger kun anerkjennelsen og ikke anerkjennelsen om

egen styrke. Og siden slangene snor seg så vilt i deres svakelige grep, makter krigeren ikke å få kontroll på dem og forene dem til et hele. Denne krigeren ser da opp mot slangenes glefsende gap, ikke halene deres, og tror at det må være derfra slangen opprinner, avfødt fra et idealbilde av alle slangers mor. Disse krigerne er de av den ubetingede kjærlighet, som ser verden, men ikke våger å sette sin fot i den. Og derfor trodde de av verden måtte komme ovenfra, fra en Gud like total som deres maktesløshet til å gripe og forene under anerkjennelsen av sin egen beståenhet i strid med slangene. Disse krigeres skjebne er som følger, tilsist vil et slangehode strekke seg ned og sluke deres hode. Og det er like bra, for slik som de kriger, kunne de like gjerne være hodeløse. Ah, venner, men mitt grep, det tilhører tordenguden Zevs selv. For jeg ser, kjenner og anerkjenner alle slanger, og hvordan deres hvesing og byksing virker inn på meg, jeg kjenner alt som har påført seg meg, og jeg har ømfintlig hud og det langtseende øye. Og det jeg forutaner, griper jeg og klemmer til med Zevs' styrke. Jeg griper det og løfter det over mitt hode, denne titanen, denne hydra, dette sydende ormebol, fordi jeg kjenner hver slange og kjenner min makt i verden, vet at også jeg springer ut fra slangeblod. Og, holdende den hvesende hydra slik, løftet over mitt hode som en tordenkile, en titanenes underkuer, da ser jeg, at ved endepunktet for slangehalene er der intet, og at over slangehodene som glefser mot meg, er det også intet. Og slik står jeg som observatør som universets midtpunkt, den eneste som ser slangenes vesen fullt ut. De andre krigere er intet mot meg, og skal en etter en avskaffes - som en apestrekk!

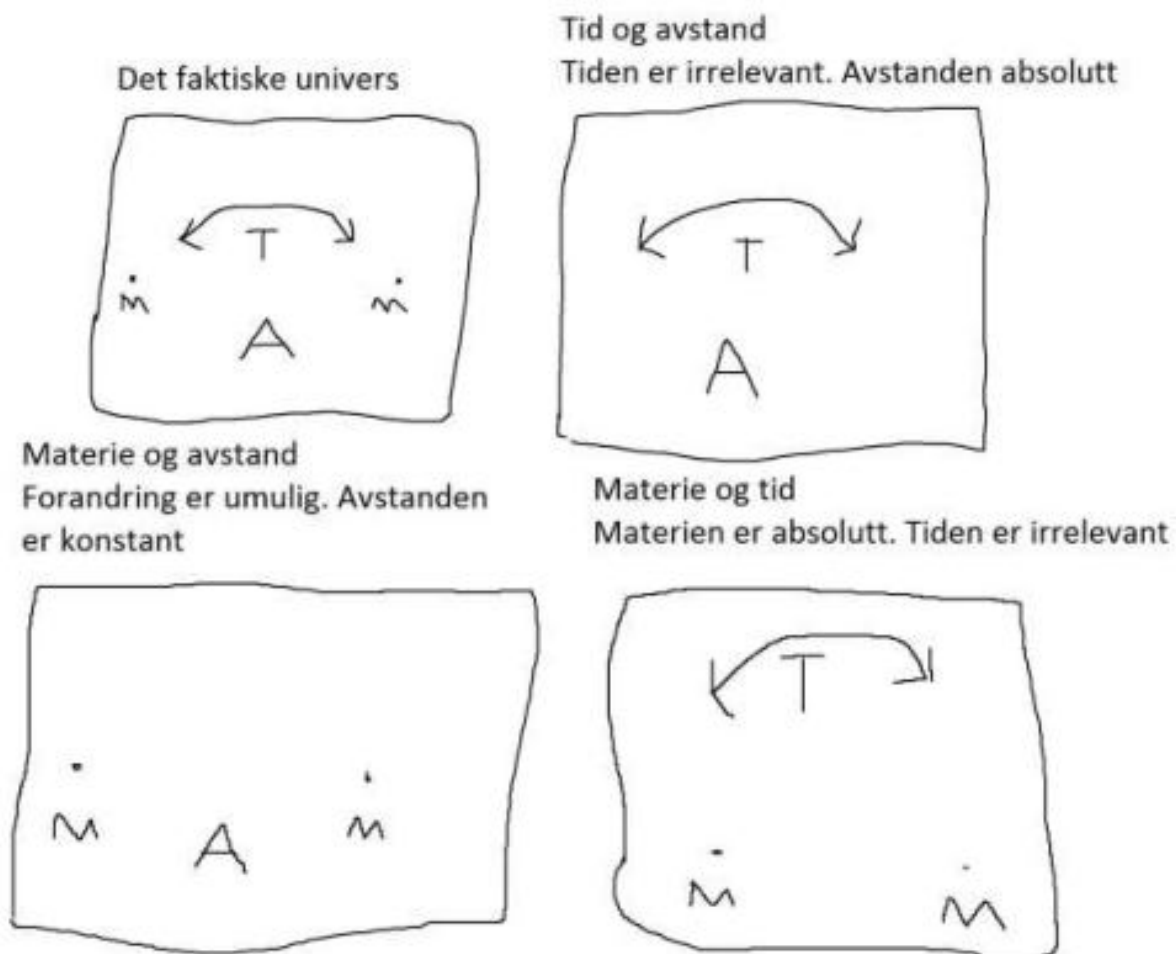
28. februar 2015 kl. 00:05

Øystein Tranås Kristiansen: Løftende denne byrde over meg, skjønte jeg Freuds ord om dødsdriften enda bedre. For det menneskelige sinn kan ikke forestille seg det absolutte intet, og derfor finnes det intet bilde for dette, intet tegn eller symbol som kan dekke slik en avgrunn, og derfor så jeg det som to heslige norner, som står i hver ende og river og drar, en ved beståenhetens laveste punkt, en ved det høyeste, og disse gliste nå tilbake til meg og fikk slangene til å kveile seg. Og med det var jeg på et nytt punkt i min tenkning. Nå måtte jeg å inn i den pure abstraksjon for å forstå slangenes vesen bedre. Jeg hadde jo gått til materiens kjerne, den plurale vilje som strømmer opp i de sultne former, ene og alene fordi jeg måtte isolere disse størrelser for å forstå dem. Men sett i en større sammenheng, ville en slik analyse være begrenset, dersom man løsrev slangene fra den tid og det rom de eksisterte i. Jeg var redd for å bli for tilfreds, å ikke tenke så langt som jeg burde, å ikke finne nye mål som kunne inngå i min store sammenheng. Likevel gruet jeg for den anstrengelse dette ville kreve. Det hadde kostet meg mange krefter å løfte slangene, og nå stod jeg overfor de to nornene. Jeg angrep disse fra alle tenkelige kanter, for selv om de for meg hadde skikkelse som norner, visste jeg at de bestod av det absolutte intet, der hvor slangene var

gjenskinnet av det bakenforliggende. Jeg lekte med tanken om dette intet, så for meg hvordan det måtte være ubegrenset. Hva om det var dette intet som var den bakenforliggende årsak til slangene, at et visst antall intet nødvendigvis måtte gi opphav til materien, og at både materie og rom i så tilfelle var endeløst? Jeg slo av meg denne tanken. Og hva om tiden og rommet egentlig skulle være snakk om det samme, forskjellige begrep om samme størrelse? Det ville letne byrden ved min analyse. Jeg så for meg hvordan rommet måtte være endeløst, men også muligheten for at det var materien som avfødte rommet, og at det kanskje krummet seg og isåfall var en lukket enhet. Og jeg så for meg hvordan tiden på samme vis måtte virke, uavhengig av slangenes tilstand, kveilende bylt eller singularitet, eller hvordan tiden kun ville gå dersom slangene rørte på seg. Min tanke sprang tilbake til materie og slange. For hva om hver bevegelse hos slangene var på forhånd avgjort av slangenes egenskap? At kausaliteten på sett og vis var avgjort fra begynnelse til slutt og tilbake igjen, på hvert punkt i universets levetid, i egenskap av materien i seg selv? Dette var jo det jeg hadde trodd i naiv tid, den gang jeg var Panteist og trodde jeg hadde en skjebne. Men skjebnen er blind, gal, endog. Jeg forsøkte å se for meg tilstanden dersom man fjernet en av disse størrelsene, tid, rom og materie, for å dertil komme nærmere en full definisjon, og for kanskje å eliminere enten tiden eller rommet som fortolkningsmessig kategori. Denne analysen ble litt vanskelig å holde fast ved i hodet, og samtidig tenke, så jeg satte meg ned og skjematiserte det.

28. februar 2015 kl. 00:43

Øystein Tranås Kristiansen: Slik så min skjematisering ut, en skjematisering jeg måtte ha gjort mer presis, dersom jeg ikke hadde fått et gjennombrudd.

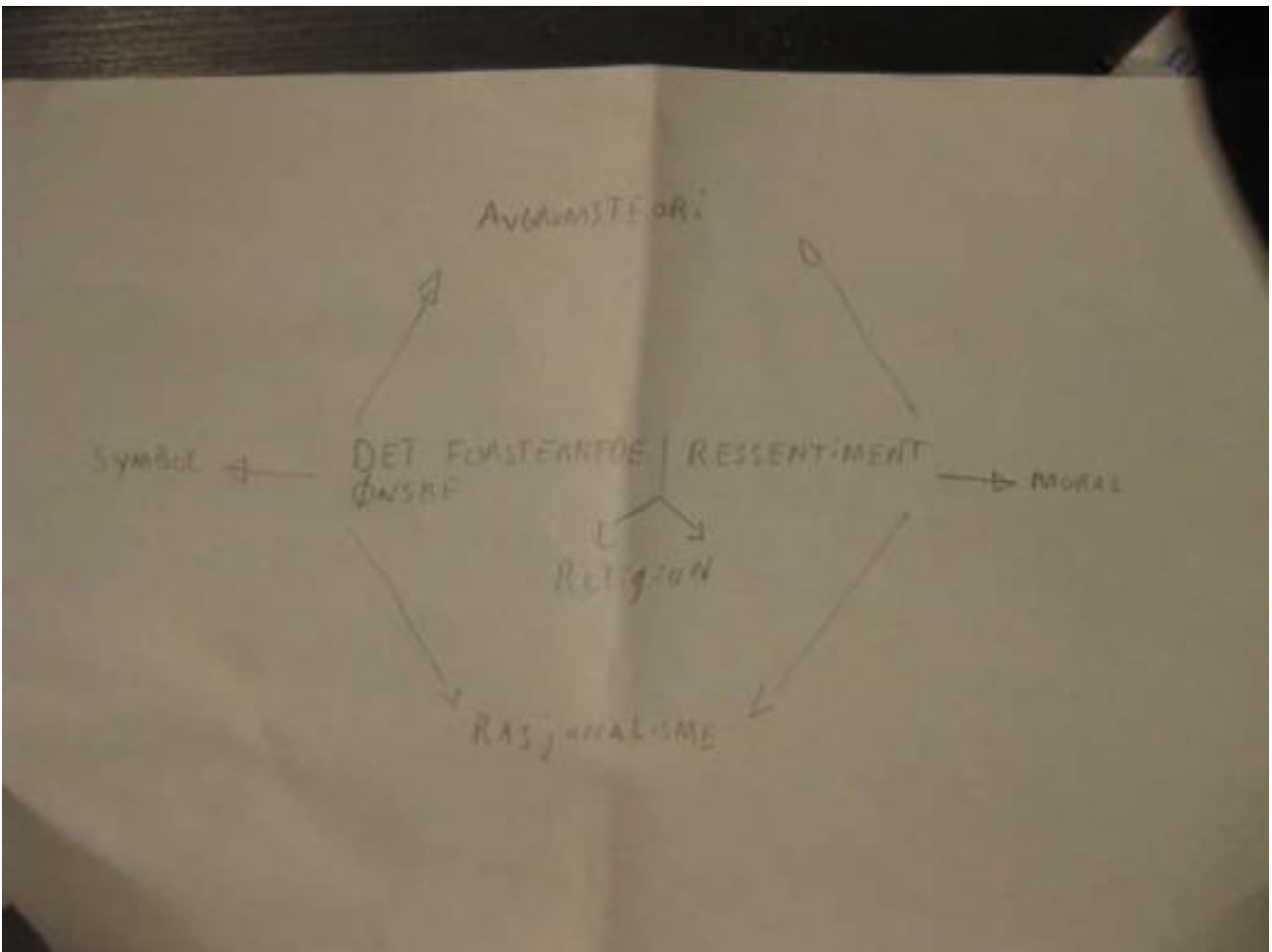
Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

28. februar 2015 kl. 00:47

Øystein Tranås Kristiansen: Helv. Kom på at jeg må gjøre noen formelle greier, og jeg må gjøre det nå. Fortsetter videre etterpå.

28. februar 2015 kl. 00:47

Øystein Tranås Kristiansen: Kan like godt legge ved dette skjemaet, som viser hvordan jeg stilte opp det forsterkede ønske som motpol til ressentimentet. Dette var før jeg kom frem til Eros og Ares på dypeste nivå, et grunnlagt nivå, men dette er stort sett hvordan jeg ser på det ennå.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

28. februar 2015 kl. 02:04

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=-YghewnxhiQ> Men gudene kan aldri dø. Åpenbart at solguderiet er representasjonen av INTPens totalt innestengte følelsesliv.

Sunshine - The Surface of the Sun (HD 1080p)

youtube.com

1. mars 2015 kl. 23:50

Øystein Tranås Kristiansen: "If the rule you followed brought you to this, of what use was the rule?"

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

2. mars 2015 kl. 00:19

Stian M. Landgaard: <http://www.dagbladet.no/.../netthets/ekstremisme/38079617/>

Netthatets ideologiske Viagra

Netthets: Kan hatefulle ytringer leses som maskulinitetskompleksenes argumentasjon, og...
dagbladet.no

9. mars 2015 kl. 09:50

Øystein Tranås Kristiansen: Så har jeg heller aldri nektet for at jeg er INTPenes versjon av Breivik. Der han måtte kle seg i uniform, har jeg enda mer uryddig hår, og mer hullede flanellskjorter enn det som er vanlig. Jeg går jo også rundt i en 15 år gammel T-skjorte på ukentlig basis, noe jeg har gjort all denne tiden. Forøvrig var Breivik læregutt hos perceiveren og den krøllhårete porselensdukka Fjordmann, uten at han greide å overgå denne intellektuelt, og som en annen referansist måtte han copy-paste sammen en kompilasjon utav tankematerialet til de mer visjonære menn. Følgelig fulgte han sin typus' styrkepunkt, drastisk, planmessig og målrettet handling, og plaffet ned det mest konsentrerte konglomerat av frihetselskende og tolerante kids han kunne finne. På tilsvarende vis har jeg vært læregutt hos de mest referansistiske, steinharde

klippemenn, og siden jeg ikke kunne overgå disse, fulgte jeg min typus' styrkepunkt, og formelig ble en observasjonsrobot fra underverdenen. Med min hemningsløse intellektualisering går jeg løs på de mest tilbakelente og verdige herremenn tilgjengelig, noe som gjør at de er i ferd med å få sitt åndsliv fullstendig rasert og snart er liggende i knockout som kids strødd utover Utøya, noe den siste tids våtsnutede frekkheter er et tydelig vitnesbyrd om. Alt henger jo tross alt sammen med alt, hi hi.

9. mars 2015 kl. 11:23

Stian M. Landgaard: I den teksten oppsummeres jo i stor grad frontene mellom de høyrevridde og venstrevridde som du omtaler ... eh, muligens ikke her på bloggen ennå. Det er jo nemlig akkurat slik. De høyrevridde tenker dypest sett at «omverdenens aksept, og kvinners - så vel som andre menns anerkjennelse og beundring, avhenger av patriarkalsk styrke og mannlig voldspotensial - alt pakket inn og begrunnet i påstanden om ideologisk ekthet og enerett til universell definisjonsmakt. Et ensartet brorskap tuftet på maskuline egenskaper, så som aktiv, modig, potent, sterk og framfor alt dominant.» Dette fremstilles selvsagt som monstrøst og uhyrlig av de venstrevridde, men slik er det, dypest sett.

9. mars 2015 kl. 11:37

Kommentar: *Jøss, dette berører jo ytterligere en av våre uenigheter. Kan ikke avklare alt, men de konservative har ikke gjort annet enn å være i retrett de siste hundre år, og har gitt definisjonsmakten til venstresiden. Dette skyldes nok at man forsøker å pakke inn visse kjensgjerninger, at alt baserer seg på styrke, og at hver gruppe alltid søker sin egeninteresse og foretrekker sine egne, for å tekkes hysteriske kvinner og kvinnemenn, som har bøllet seg til makten gjennom sin trussel om meltdowns. Å pakke inn dette fører til tap, det er derfor jeg ikke er konservativ, men tilhører alt-right. Vil dessuten si at det ikke finnes noe absolutt hierarki, og at et imperium over ulike folkeslag ikke er å foretrekke. Vi må søke oss til våre egne og bli kvitt resten. Dette kommer også til å skje, gitt balkaniseringen og fragmenteringen av Europa. For arkivet: Vår uenighet består nok i hvor frempå man bør være med disse kjensgjerninger. Det er på tide å ta opp striden med venstresiden, ikke være en Cuckservative. - Skal skrive mer om vår uenighet og strategier i denne sivilisatoriske nedgangstid i min nye journal, «Mithras trofaste.»*

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg forutaner at en ubalanse i ditt vesen skal ramme dem snart. Med ordene til motsetningsteoretikeren Blake:

The Clod and the Pebble

Love seeketh not Itself to please,
Nor for itself hath any care;
But for another gives its ease,
And builds a Heaven in Hell's despair.

So sung a little Clod of Clay,
Trodden with the cattle's feet;
But a Pebble of the brook,
Warbled out these metres meet:

Love seeketh only self to please,
To bind another to Its delight,
Joys in another's loss of ease,
And builds a Hell in Heaven's despite.

[Hvorom allting er, brukte jeg diktet før i journalen. Tydelig at det gjorde inntrykk.]

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

9. mars 2015 kl. 11:50

Stian M. Landgaard: Slik er det. Clodås og Pebblan.

9. mars 2015 kl. 11:53

Øystein Tranås Kristiansen: Den var en av de bedre ...

9. mars 2015 kl. 12:01

Øystein Tranås Kristiansen: Selv om jeg foretrekker Sludrian eller kanskje Plebblian (talt med ressentimentets røst)

9. mars 2015 kl. 12:02

Stian M. Landgaard: Og hadde jeg harborert ressentiment, ville jeg kanskje sagt Klodrikås.

Stian M. Landgaard sitt bilde.

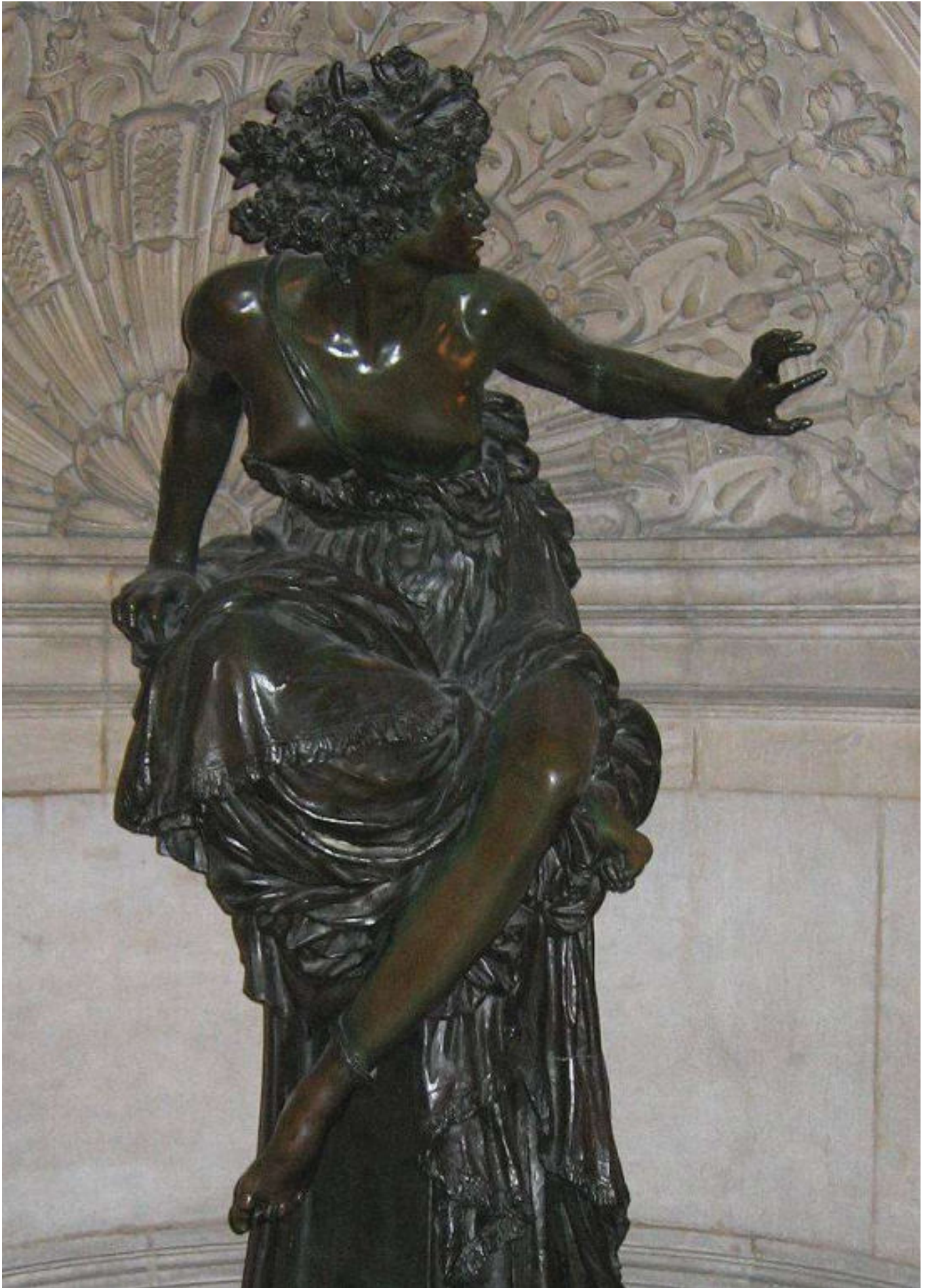
9. mars 2015 kl. 12:09

Stian M. Landgaard: Gratulerer med ettårsdagen, Sol Invictus.

13. mars 2015 kl. 00:17

Øystein Tranås Kristiansen: Takker. Pythia fortsetter å tjene sin store lysherre.

Atque perlata humeris tuli maxima divum.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

13. mars 2015 kl. 12:01

[“And to the end I have borne the orders of the gods on my shoulders.” - Innrising fra Mithraeumet under Santa Prisca kirke i Roma. Statuen er av Pythia i egen erratisk galskapsprakt.]

Symposium XXI

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=oUltheRpJNw> Noen av tingene jeg har lært det siste året:

Filosofi er drit - Hilsen Jørn Johansen

Psykologi er bare synapser som fyres av - Hilsen Roar Sørensen

Antropologi handler om strukturer - Hilsen John Olav Oldertroen

Et enkelt prinsipp står bak skapelsen - Hilsen Stian M. Landgaard

Historie er bare en ansamling mennesker som har vært dumme - Hilsen forhenværende medstudent

Hvis man tenker positivt går alt bra - Hilsen Tor Ivar Veimo

Ikke vær annerledes, ikke tenk, følg reglene vi setter opp - Hilsen kvinner

Du er ikke kroppen. Kroppen består av atomer, og disse atomene ender opp i omgivelsene. Er du omgivelsene dine? - Hilsen New age mennesker

Du må ta avstand fra alle drifter, for da blir du lykkelig - Hilsen New age kvinne

Do ut des - Do ut desember? - Hilsen Halvard Kristiansen

Nicolas Cage Losing His Shit

Cage Rage. Montage of Nic freaking out. Full film list here: The Cage himself talks about this video in this...

[youtube.com](https://www.youtube.com)

13. mars 2015 kl. 20:11

Kommentar: *Linken til videoen forsvant visst, men tror dette er en som tilsvarer det originale klippet:* <https://www.youtube.com/watch?v=4zySHepF04c>

Roar Sørensen: Nå er du slem. Men heldigvis for deg er dette et privilegium alle genier har.

13. mars 2015 kl. 20:22

Jørn Johansen: Må nok rette på deg Øystein, det er filosofer som er noe drit, en ganske viktig forskjell.

13. mars 2015 kl. 22:25

Stian M. Landgaard: Bra compilation av Nicolas Cage losende sin shit, Tranås. Det aller siste klippet er fra den nesten glemte filmen "Zandalee", som jeg liker veldig godt. Sex, død og New Orleans - what's not to like?

14. mars 2015 kl. 00:07

John Olav Oldertroen: Antropologi handler om prosesser - innenfor og rundt strukturer, min gode mann Uttrykksikonet smile

14. mars 2015 kl. 12:32

Øystein Tranås Kristiansen: Gjorde en ærlig innsats for å finne ut hva det var du sa, Jørn, men dessverre, intet hell. Synd ...

18. mars 2015 kl. 20:31

Stian M. Landgaard: Jeg mener bestemt at Jørn uttalte seg så i lende at filosofi var noe tull, men det hadde vært bra å finne kilden. Hadde man bare husket hvilken sammenheng det var ...

18. mars 2015 kl. 21:04

Kommentar: *Godt at Landgaard fungerer som vitne. Uttalelsen var der ute, men forsvant i det kaoset som er sosiale medier. Lette målrettet, men nei. At jeg aldri skal lære å ta screenshot eller copy/paste når slike gullkorn dukker opp.*

Øystein Tranås Kristiansen: Eros og Ares. Kjernen i min filosofi, som jeg skal erobre verden med

eller gå under med.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

20. mars 2015 kl. 19:09

Øystein Tranås Kristiansen: "The more we do to you, the less you seem to believe we are doing it." - Josef Mengele

Som jeg har sagt tidligere, mennesker og monstre kan ikke unngå å gi sitt vitnesbyrd. Av smertelig erfaring vet jeg at dette stemmer.

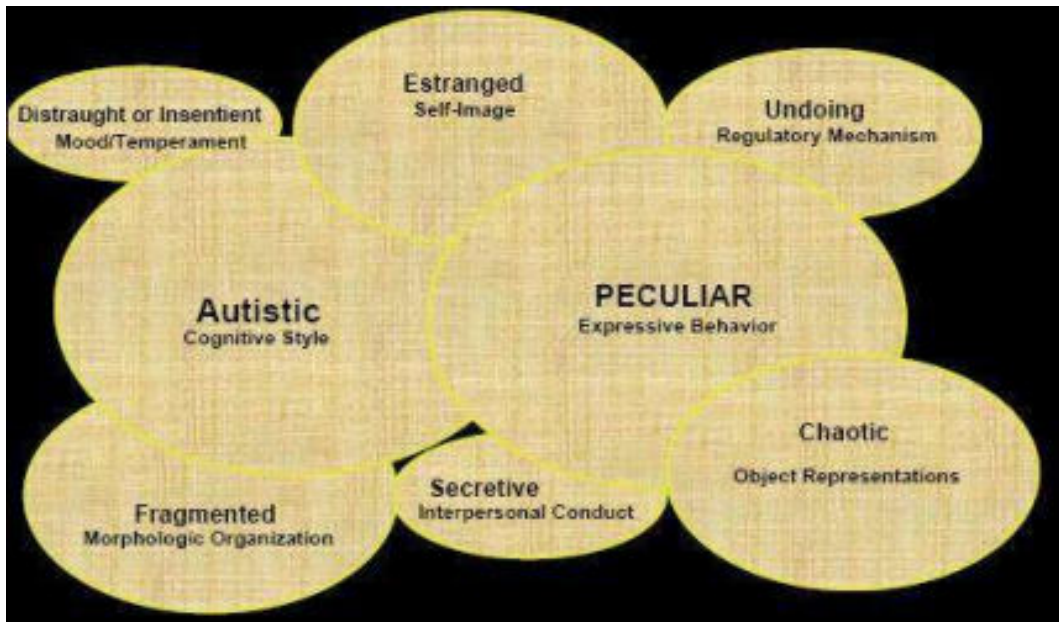
20. mars 2015 kl. 21:09

Stian M. Landgaard: «Nice letter from Prof. Nietzsche, though informing us that he now rejects Schopenhauer's teachings!» - Cosima Wagner (Richard Wagners kone), i sin dagbok 24. desember 1876.

«Nice blog post by B.A. Tranås, though informing us that he now rejects Nietzsche's teachings!» - Stian M. Landgaard (Friedrich Nietzsches kone), på FB 21. mars 2015.

21. mars 2015 kl. 02:26

Øystein Tranås Kristiansen: Noen blir født posthumt, sa Nietzsche. Han glemte å legge til at mange blir drept posthumt også. Det innledende karakterdrap ble utført av nyplatonikeren Jung, og den endelige spikeren i kista til et newtonsk maktunivers ble slått inn av en erratisk erotikker fra Nord-Trøndelag, med et hode seende sånn ut:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

21. mars 2015 kl. 13:50

Stian M. Landgaard: Det likte jeg - "noen blir drept posthumt også". Dette burde du faktisk bruke som et motto over din kommende antinietzscheanske bok.

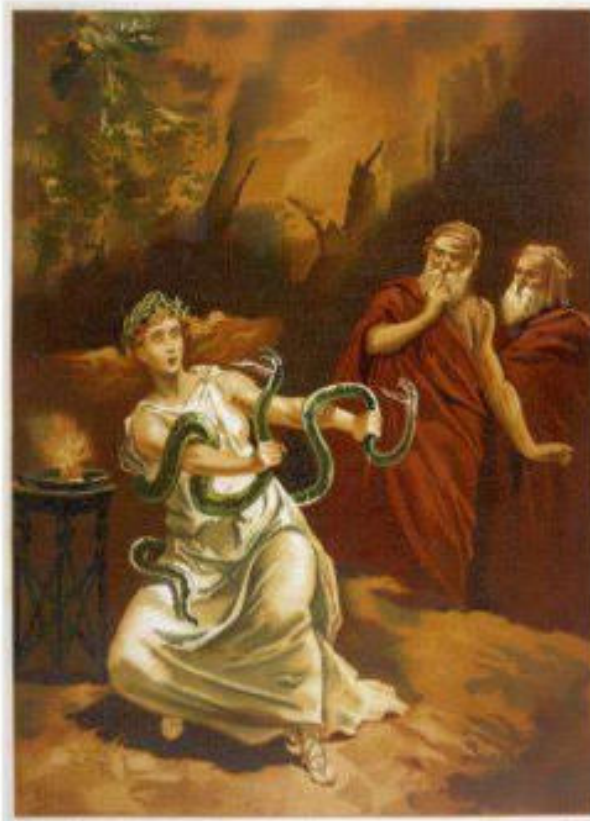
21. mars 2015 kl. 13:53

Øystein Tranås Kristiansen: In 83 BC, Delphi was razed by an attack from the Thracian tribe of Maedi who extinguished the sacred fire which had been burning uninterrupted for centuries. At the time of Pompey the Great, Cicero, Pompey's ally, consulted the Oracle as to how he should find greatest fame and was told:

Make your own nature, not the advice of others, your guide in life. - Dette er nu en læresetning jeg

vil følge.

Til ettertanke: Pompeius gikk jo ad undas mot Cæsar under slaget om Farsalos, da han fulgte rådene til de romerske senatorene om å gå til angrep, fremfor å vente ut en sikker seier.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

23. mars 2015 kl. 14:57

Øystein Tranås Kristiansen: Med andre nyheter: Det synes som min penis atter er i ferd med å penetrere universets jomfruhinne. Og da passer det seg kanskje å arkivere denne på blogg.

<https://www.youtube.com/watch?v=9Va4babTt4c> "If i've fled from a mental institution, you'd know about it, right?"

Insane Scare Prank!

Scare prank-Insane Scare Prank , Part 2 of Straight Jacket Scare Prank. The best...

[youtube.com](https://www.youtube.com)

23. mars 2015 kl. 16:22

Øystein Tranås Kristiansen: Just Invict, bro.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

23. mars 2015 kl. 16:23

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=JmcA9LIIXWw>

"I'm a man (a man) without conviction
I'm a man (a man) who doesn't know
How to sell (to sell) a contradiction
You come and go, you come and go

Loving would be easy if your colors were like my dreams
Red gold and green, red gold and green"

Dette er tydelig representativt for de dionysiske erotikere. Prinsipløsheten og klesdrakten burde vise såpass. Flosshatter og homsete rastafletter. Dette de hvis penis blir funnet med et uttal kjønnssykdommer i rennesteinen mot slutten. Jeg sier at penisen blir funnet, fordi i slike tilfeller bør man nok si at det er personen som er festet til penisen, ikke motsatt. I alle tilfeller føler jeg som apollinsk erotikker et slektskap. Jeg er også fullstendig uten prinsipper. Jeg også vil bare gjøre det jeg gjør og være det jeg er, uten lov, dom, forbehold eller hensyntaken. Begge typuser er fylt med den

tilsynelatende selvmotsigelse. Jeg sier tilsynelatende, fordi motsigelsen kun er der for en rasjonalist som ikke greier å favne interkonnektiviteten med sin tanke.

25. mars 2015 kl. 00:35

Kommentar: *Videoen er Karma Chameleon av Culture Club.*

Øystein Tranås Kristiansen: Likeledes: Hvem kan favne den fulle lidenskap?

25. mars 2015 kl. 00:38

Øystein Tranås Kristiansen: Alt dette inngår jo i den sannhet jeg har fått tilgang til gjennom rollespillverdenen og de ulike alingeringer **[anglisisme]** som der er å finne. Ulikt det kultursnobber og overflatelyttere mener å hevde, er jo hver del av sannheten representativt for sannheten, for å si det tilsynelatende sirkulært. Så dersom du skal komme å være nedlatende på grunn av at jeg befatter meg med det sannferdig lavkulturelle, blir jeg nødt til å ringe på døren din, få deg til å åpne for så å knocke deg loddrett ut, henholdsvis. Alt i fornuftens navn.

<http://tvtropes.org/pmwiki/pmwiki.php/Main/ChaoticNeutral>

"Typically though, Chaotic Neutral characters do whatever the hell they like and damn the consequences (unless they're too noble or hurtful, watch out for that part!). Some say they're the ultimate free spirits, others that they're just crazy. Either way, there's no telling what they'll decide to do next — their main, and often only, concern is their own freedom. Whose side are they on? It's doubted that they even know themselves. Nobody else does.

Chaotic Neutral comes in a variety of flavours:

Type 4 are those who are overly cynical, and hold no allegiance to anyone and decide for themselves what is right or wrong, and whether or not they want to do anything about it. They are often the disillusioned types who once held onto an ideal or have lost their family or friends, and often belonged to a completely different alignment, but others were cynical from an early age, often (but not always) due to a bad childhood. They can be dragged into The Quest or bought for their services, and may battle the forces of evil if they come across them or they get in the way, but they lack conviction beyond basic self-interest, and if they still aspire to better themselves they are

usually their own worst enemy. They are often loners, though they may have a handful of close family or friends, and tend to prize survival highly with wealth, luxury and power often being mainly (though not necessarily exclusively) a means of ensuring said-survival for good, assuming they are not self-destructive or suicidal. At their worst can be completely amoral and indifferent to other people getting hurt whether or not by their own hand, but they usually have the potential to still be good people."

Så, they've got my exact, som det heter.

Så der de kaotisk nøytrale dionysiske erotikeres frasagn kan bli representert av dette sitatet:

We're not bad people
(We're not dirty, we're not mean)
We love everybody,
But we do as we please
— Mungo Jerry, "In the Summertime"

Så vil den kaotisk nøytrales apollinske erotikers av type fires frasagn bli representert av følgende sitat:

I am not what you call a civilized man! I have done with society entirely, for reasons which I alone have the right of appreciating. I do not, therefore, obey its laws, and I desire you never to allude to them before me again!
— Captain Nemo, Twenty Thousand Leagues Under the Sea

Oppsummering: Ikke kom til meg og snakk om lover, regler, standarder, forventninger, det jeg skal og ikke skal være. Dette har du ingen rett til. Jeg følger orakelets råd og adlyder min egen natur, ikke standarden til de andre, de være seg protestanter, kjøpmenn, makteoretikere, konger eller tiggere.

Uttrykt med Dionysos:

I probably took more than anybody could survive... I was bangin' seven-gram rocks and finishing them because that's how I roll... I'm different. I have a different constitution, I have a different brain, I have a different heart. I got tiger blood, man... Dying's for fools, dying's for amateurs.

— Charlie Sheen

Uttrykt med Apollon:

"Do what thou wilt" shall be the whole of the law.

— Aleister Crowley

Chaotic Neutral - TV Tropes

A character is Chaotic Neutral according to the best known Character Alignment system when they fail to...

tvtropes.org

25. mars 2015 kl. 00:55

Øystein Tranås Kristiansen: Mine tanker har ofte kretset rundt dette med å være innelåst i en selvforsynt bunker, et romskip eller en atomubåt hvor man var fritatt all verden. Så Kaptein Nemo er meg. - Videre utledning: Dersom jeg vil ha makt, eller tidvis befatter meg med materialistens gjenstander eller sanselighet, er alt for dette ene formål: Å få være alene med meg selv.

25. mars 2015 kl. 01:17

Øystein Tranås Kristiansen: Relatert: Dionysieren gjør det, apollineren tenker på gjøre det, og på grunnlag av dette må man si at apollineren er den største forbryteren, av to grunner: Å ha til hensikt og ikke gjøre forgifter verden, (dette har jeg fra Blake) Å ha til hensikt og så utøve viser at forbrytelsen er forsettlig og ikke blott resultatet av brutusens ignoranse og naivitet. Et klubbeslag fra meg vil følgelig alltid være godt gjennomtenkt.

25. mars 2015 kl. 01:30

Øystein Tranås Kristiansen: Kondensert: Jeg er den tenksomme klubbe, den kjærlige voldtekt, en ettertanke for fremtiden. Selvmotsigelser for den singulære rasjonalist, fullkommen fornuft for den som har mer enn kyklopens øye eller vitenskapens forblindede mikroskop.

25. mars 2015 kl. 01:30

Øystein Tranås Kristiansen: Så hvis jeg putter noen i en kjøttkvern og lager fine strimler av dem, er dette altså nøyaktig hva jeg hadde til hensikt å gjøre. Hi hi.

25. mars 2015 kl. 01:32

Øystein Tranås Kristiansen: "Uten lov og grunn, men med forsett."

25. mars 2015 kl. 01:34

Øystein Tranås Kristiansen: Som jeg artistisk sett tenkte idag, man kunne ta noen og trøske dem tilbake opp i fitta på mor si, skyve dem inn med foten så å si, for så å hoppe på den konsekvensielt oppsvulmede magen, en variant av the swedish trunk, så de atter kommer til verden, skytes inn i den som en rakett, som nøyaktig det de er, en motbydelig, slimete kjøttklump. hi hi. Nå er jeg bare 70 kg, men man må ha sine aspirasjoner. Det gjelder å ikke forbryte seg og forgifte verden. Man må alltid være ansvarlig og forholde seg til virkeligheten. Andre mennesker er blott biologiske roboter for meg, alt det de gjør og foretar seg er meningsløst, og er noe jeg uansett har forutsett for lenge siden, noe jeg visste før jeg visste det. Likeledes er fremtiden fullstendig uforutsigelig og meningsløs, akkurat som meg og dem.

25. mars 2015 kl. 01:45

Øystein Tranås Kristiansen: (dette er skrevet med en viss fornøyelse)

25. mars 2015 kl. 01:47

Øystein Tranås Kristiansen Relevant for min metafysiske analyse.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

25. mars 2015 kl. 01:52

Øystein Tranås Kristiansen: Den elvebåten i kameleonsangen blir jo på en måte en versjon av kaptein Nemos Nautilus, et sted hvor ingen lover, regler og standarder gjelder. På denne elvebåten kan man både luften sin taske og hive taskespillere overbord. Denne bloggen blir noe tilsvarende: Internettets frieste sted, om du vil. Kødda, jeg vil det. Riktignok kan man ikke poste porno eller drapstrusler her, men støy er ikke innhold. Dette er stedet for den fristilte tanke, uten undertrykkelsen som drev Nautilus ned i dypet til å begynne med. Så lenge du ikke begynner å gnåle om samfunnsstandarder, vil ditt nærvær som gjest ombord tolereres, og du blir ikke e-invictert gjennom torpedorøret, en skjebne som ellers bare kan unngås dersom du er for feit, da må man ty til kjøttkvernen.

25. mars 2015 kl. 04:48

Kommentar: *Den ekstreme bitterhet skinner igjennom. Det er en bitterhet og et raseri som skulle lamme meg og drive meg til selvmordets rand noen år ned veien. Men endog dette kunne brukes til noe ... noe jeg har aldri gjort før: Ivaretakelsen av prinsipper og verdighet med ubendig*

rigiditet.

Øystein Tranås Kristiansen: In one scene, Nemo exclaims:

"On the surface, they can still exercise their iniquitous laws, fight, devour each other, and indulge in all their earthly horrors. But thirty feet below the (sea's) surface, their power ceases, their influence fades, and their dominion vanishes. Ah, monsieur, to live in the bosom of the sea!
There I recognize no master! There I am free!"

25. mars 2015 kl. 04:53

Øystein Tranås Kristiansen: Maktens steiner vil jo klappe hverandre på skuldrene og gratulere hverandre for en vellykket panserblokkade, og det er forøvrig forståelig og greit. Men omegaene må også få lov til å ivareta sine egne. Hos meg skal den skipbrudne få slippe å drive rundt på et isflak og åpne sin siste ananasboks. **[Her refererer jeg til en referanse i et hittil utgitt verk. Siden jeg er uten internettlinje i disse dager, graver jeg frem den opprinnelige kilden i en eller annen fremtid.]** Han kan heller sitte i mitt mektige bibliotek og drikke whisky med kaptein Nemo, her i dypet hvor vi er kapteiner over vår egen skjebne, som det heter seg i diktet *Invictus*.

25. mars 2015 kl. 05:05

Øystein Tranås Kristiansen: The whore of Babylon - William Blake (1809)

"I'm a man without conviction"

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

25. mars 2015 kl. 05:21

Øystein Tranås Kristiansen: Fortsatt angående kameleonvideoen. Jeg må si at paraplyføringen til damene mot slutten minner såpass sterkt om noen jeg kjenner at det nesten kan sies å være Kim Holtisk. Holdt, in the name of Holte. Ja ja, det er ikke jeg som står i fare for å få strikkepinnene hennes i øret. Vokalisten i sangen strevde med heroinavhengighet, noe teksten alluderer til, med kjærligheten som en "addiction" som "stringer" deg along. It all makes sense. Litt kontraintuitivt foretrekker han å drikke en kopp te fremfor å ha sex, ved spørsmål om sin seksualitet. Åpenbart at her er lag på lag med dybde. Vel, tilbake til de andre, mer alvorlige betraktninger (ikke egentlig, enhver dybde er festet til en overflate, og overflaten er festet til et dyp)

RECURSION

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

25. mars 2015 kl. 13:08

Øystein Tranås Kristiansen: Når det er sagt, skulle paraply og strikkepinne fått lov til å besøke paralytikereren her jeg sitter i min ubåt. Hun skulle fått ha på seg hvilket kostyme hun ville. Med kyse men foruten truse. Damene hadde ikke truse i 1870, åpenbart.

25. mars 2015 kl. 13:38

Øystein Tranås Kristiansen:

Desert loving in your eyes all the way.
If I listen to your lies,
Didn't you hear your wicked words ever'y day.
And you used to be so sweet.
When we cling, our love is strong.
When you go, you're gone forever.
How could I've known that my love was an addiction

25. mars 2015 kl. 14:08

Øystein Tranås Kristiansen: "Her bra size went from A to D, and her grades went from D to A."
Hæ hæ.

25. mars 2015 kl. 15:09

Øystein Tranås Kristiansen: <http://easydamus.com/chaoticneutral.html> U mad though, bro?

Chaotic neutral is the best alignment you can be because it represents true freedom from both society's restrictions and a do-gooder's zeal.

Chaotic neutral can be a dangerous alignment when it seeks to eliminate all authority, harmony, and order in society.

Chaotic neutral characters believe that there is no order to anything, including their own actions. With this as a guiding principle, they tend to follow whatever whim strikes them at the moment. Good and evil are irrelevant when making a decision. Chaotic neutral characters are extremely difficult to deal with. Such characters have been known to cheerfully and for no apparent purpose gamble away everything they have on the roll of a single die. They are almost totally unreliable. In fact, the only reliable thing about them is that they cannot be relied upon!

Chaotic neutral characters like to indulge in everything. This is the insurgent, the con-man, gambler, and high roller; the uncommitted freebooter seeking nothing more than self-gratification. This type of character will at least consider doing anything if they can find enjoyment or amusement. Life has meaning, but theirs has the greatest meaning. According to chaotic neutrals, laws and rules infringe on personal freedom and were meant to be broken. This character is always looking for the best deal, and will work with good, neutral, or evil to get it; as long as he comes out of the situation on top. The chaotic neutral is constantly teetering between good and evil, rebelling, and bending the law to fit his needs.

Chaotic neutrals can also be completely random and unpredictable. They may shift allegiances at a moment's notice, or remain with a leader for years. The chaotic neutral character feels that there is no plan at all for the universe. Things just happen. They tend to believe in luck and chance, rather than fate or destiny. They don't care what happens to others, yet will not necessarily go out of their way to harm others. If someone stands in the way of their happiness, they may kill that individual or move on to something else. Their priorities tend to change as they experience new things in life. They may even appear to adhere to another alignment for some length of time, only to switch at an inappropriate moment. They can be the worst tricksters, conning people, not for gain, but for sheer amusement. The chaotic neutral may not be driven by fame or wealth, but may only take actions just to see what happens.

In direct opposition to the lawful neutral being, this character views ultimate freedom and disorder as most desirable. He sees good and evil in a secondary role, and neither should be allowed to interfere with pure chaos. Whether the individual chooses to do good or evil is of no concern. Violence is not a chaotic neutral trait, but adherents will often not hesitate to use intimidation and non-lethal violence to achieve their goals. These characters will almost always seek some selfish goal (such as acquiring wealth) in addition to the promotion of universal disorder, and are thus seen as "greedy" by others. Naturally, the chaotic neutral being won't see this as greed, but rather as "self-fulfillment." Thus, respect for others does not stand in the way of the pursuit of individuality.

Since death is inevitable anyway, the chaotic neutral being isn't averse to speeding certain creatures on their ways if it's deemed necessary, although he won't go out of his way to inflict pain and suffering like an evil being would. Life can only be justified as a tool by which order is combated.

A chaotic neutral character will keep his word if it serves his interests. He may attack an unarmed foe if he feels it necessary. He will not kill, but may harm an innocent. He may use torture to extract information, but never for pleasure. He may kill for pleasure, but is not likely to do so. A chaotic neutral character may use poison. He may help those in need and he prefers to work alone, as he values his freedom. He does not respond well to higher authority, is distrustful of organizations, and will disregard the law in pursuing his self-interest. He may betray a family member, comrade, or friend, but only in the most dire of situations. Chaotic neutral characters do not respect the concepts of self-discipline and honor, because they believe such concepts limit freedom to advance their self-interest.

Here are some possible adjectives describing chaotic neutral characters: unreliable, independent, greedy, inconsistent, unpredictable, selfish, disorderly, anarchic, self-centered, confusing, unfettered, free, and individualistic.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

26. mars 2015 kl. 19:46

Øystein Tranås Kristiansen: The Ten Chaotic Neutral Commandments

A list of Ten Commandments for a chaotic neutral religion may look like this:

1. You shall lie to promote your freedom.
2. You shall not kill the innocent.
3. You shall not murder.
4. You shall help the needy if such action promotes your freedom.
5. You shall honor no authority above yourself.
6. You shall break the law whenever convenient.
7. You shall not betray others unless your life is in jeopardy.
8. You shall not aid enemies of freedom or those who promote law.
9. You shall pursue pleasure.
10. You shall promote unlimited freedom for yourself.

Ten Chaotic Neutral Sins

Likewise, a chaotic neutral religion may list the following as sins. This list is given in the order of least severe infraction to most severe.

1. Showing respect for self-discipline, authority, or institutions unless trickery is involved.
2. Failing to pursue pleasure.
3. Placing fear of the law or duty above personal desire.
4. Keeping your word to a peer when breaking your word would keep you out of danger or provide

amusement.

5. Refusing to exert power over others or actively sow dissension when appropriate.
6. Following a law when opportunity for mischief, personal gain, or excitement presents itself.
7. Turning down a chance to trick, cheat, or lie to a being for personal gain or amusement.
8. Actively joining or maintaining an existing government, power structure, or other institution for reasons other than trickery, destruction, or mayhem.
9. Actively hindering change.
10. Actively inducing boredom. Aiding the forces of Law and Order.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

26. mars 2015 kl. 19:47

Øystein Tranås Kristiansen: The Chaotic Neutral Adventurer

The following two lists detail common actions undertaken during "adventuring" that are considered honorable and dishonorable for the chaotic neutral alignment. An honorable action is one that is in keeping with the spirit of this alignment, while dishonorable actions tend to be those which bring shame to the character in the eyes of his or her alignment peers. Note that an action which is considered honorable by one alignment may be considered dishonorable by another alignment and vice versa.

The following actions are honorable for this alignment:

Dirty Fighting

Fleeing a battle that's obviously going poorly

Gloating over a victory

Perpetrate humiliating prank on enemy

Refusing a fair contest/challenge

Taunting an enemy into fighting

Walking away from a challenge

The following actions are dishonorable for this alignment:

Allowing a disarmed enemy to pick up his weapon

Allowing the enemy to attack first

Being taken prisoner

Killing a host who has provided you food or shelter

Refusing medical treatment for the good of the party

Surrendering

Treason

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

26. mars 2015 kl. 19:49

Øystein Tranås Kristiansen: Chaotic Neutral and Society

A chaotic neutral being...

Is not concerned with the desires of family members.

Values flexible relationships with romantic partners.

Considers himself above the law.

Finds most people to be narrow-minded and inflexible.

Believes those who seek to rule others are, by nature, corrupt.

Seeks to undermine the authority figures of his community or nation.

Finds the legal procedures of his nation corrupt.

Believes luck determines wealth.

Will break any contract when he feels like it.

Will not betray a family member, unless the circumstances are dire.

Has few close friends and would never betray those he has, unless circumstances are dire.

Is generally well liked by his community, but normally will not seek to improve the community.

Will support his nation when profitable to do so, but will not act against his nation if profitable.

Believes people deserve the treatment they are willing to endure.

Is not concerned with those less fortunate.

Will not harm others for profit.

A chaotic neutral government is unpredictable, influencing the community in different ways at different times. In a truly chaotic neutral society there is no government. Anarchy is the rule. A stranger to such a town may feel as if he has ridden into a town of total lawlessness.

The Philosophy of Chaotic Neutral

Chaotic neutral is the philosophy that the pursuit of liberty and freedom is a desirable end in and of itself. It is a philosophy of pure equitistic individualism. This philosophy holds that the best way for all beings to pursue a rational self-interest is in a society devoid of social order. By putting the needs of the individual ahead of the needs of the state or social order, each being can advance its own self-interest with a minimum of interference from others. Chaotic neutral can also be associated with ethical equitism, ethical hedonism, and various forms of existentialism. As the philosophical "average" of altruism and egoism, equitism holds that harm to others should be minimized when advancing the self and that harm to the self should be minimized when advancing others.

Chaotic neutral philosophers generally maintain that there is metaphysical chaos in the multiverse and thus may support doctrines of indeterminism, casualism, tychism, and/or accidentalism. They may believe that fortune or chance determine all outcomes. They tend to be moral subjectivists, holding that values are expressions of emotions, attitudes, reactions, feelings, thoughts, wishes, and desires, and have no independent objective or external reality or reference in the real world.

The ideal government for this alignment is an minimalist state or anarchy supporting a social order in which they are allowed maximum freedom. Whether the social order supports altruistic actions or egoistic actions is of no concern to the followers of this alignment. Chaotic neutral beings want the power of the state to be as weak as possible, or preferably, non-existent. Chaotic neutrals generally support justice systems that allow maximum freedom for individuals to pursue their own personal agendas.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

26. mars 2015 kl. 19:52

Øystein Tranås Kristiansen: Måtte bare autistere litt. Elsker jo systemer. Chaotic neutrals syn på de andre:

Lawful Good Dogmatic and Idealistic	Neutral Good Conformist and Idealistic	Chaotic Good Independent but Idealistic
Lawful Neutral Realistic but Dogmatic	True Neutral Realistic but Conformist	Chaotic Neutral Independent and Realistic
Lawful Evil Dogmatic and Egoistic	Neutral Evil Conformist and Egoistic	Chaotic Evil Independent but Egoistic

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

26. mars 2015 kl. 19:55

Øystein Tranås Kristiansen: So, what moral and ethical values do you believe in?

Lawful Good: Order for a better, more just world. (John Olav Oldertroen)

Neutral Good: Helping other people. (Ken Hansen, Sivert Vikestad)

Chaotic Good: Freedom and dignity for all sentient beings. (Else Berit Kristiansen, Petter Kristian Vikestad)

Lawful Neutral: Order and structure. (Stian M. Landgaard, Roar Sørensen)

True Neutral: Balance in all things.

Chaotic Neutral: Freedom and individualism. (Øystein Tranås Kristiansen, Halvard Kristiansen)

Lawful Evil: Order without mercy. (Ken Jensen, Sonja Seims)

Neutral Evil: Personal gain.

Chaotic Evil: Freedom to hurt people.

28. mars 2015 kl. 07:10

Øystein Tranås Kristiansen: For den som tenker, er det klart at stolthet er det raseri som bor i unge menns hjerter. Stolthet er det raseri som har fått lov til å feste seg, som har fått lov til å vinne,

og som derfor har blitt en juvel, Åh, denne unge juvel! En kvinne som het Ester, sa engang til meg at stolthet var de unge menns merke og undergang. Strømmer det ut til sin middelalder, skal denne juvel løse seg opp til melankoli. Og når det tilbake til alderdommens bredd, skal vannet fylle stranden, men denne gang som raseri, denne uoppfylte, uoppnåelige stolthet. Raseri og melankoli er motsetninger ugjendrivelig festet til hverandre, og hver av dem har sin tid, sin bredd. Raseriet springer fra ens egen kjerne, ens egen vilje, denne alltid ekspanderende, stigende, til det brister. Melankoli på sin side, er mottakeligheten til alle ting. Alt tar man innover seg, alt lar man strømme gjennom seg, til man går i oppløsning og bæres bort av skjebnen. Hadde man da bare hatt en nåderik herre. For den som tenker, er det klart at likegyldighet er den melankoli som bor i de unge kvinners hjerter. For alt overgir de seg til, og likegyldighet er det melankoli som er skjønnhetens privilegium. Du får ikke det vakre uten sin grusomhet, og det i sannhet vakre eier all verden og kan derfor stille seg likegyldig til den. Det betyr ikke noe hvor mye hun bever, hvordan hun tas og eies, inntrengningens smerte og fraværets tomhet, nei, for denne vakre, grusomme, likegyldige juvel kan dras gjennom all gjørme, alt som er uverdigg, den kommer fortsatt til å være en juvel. Kun når juvelens glans famler vil dens form strømme ut i raseriet, og det er raseriet som er den middelaldrende kvinne som har utspilt seg, når hun skjønner at all verden ikke lenger vil være under hennes fot. Og når hun har rast lenge nok, skal det igjen strømme tilbake til sin bredd under månens dunkle lys, tilbake til sin melankoli, og hun skal overgi seg til sin skjebne.

27. mars 2015 kl. 18:03

Roar Sørensen: Ord blir fattige stilt overfor en slik innsikt i den menneskelige natur.

28. mars 2015 kl. 06:52

Øystein Tranås Kristiansen: En gang var også jeg ung, og stoltheten steg opp i mitt hjerte. Men den fikk aldri feste seg som noen glødende juvel, fordi jeg ble aldri elsket, og jeg fikk aldri vinne. Jeg fikk aldri hevde meg, og mitt ord og mitt vitnesbyrd ble aldri ilagt noen verdi. Og derfor raste jeg og raste jeg, i alle mine unge år, skjult for de blinde, men for de øyne som var øyne, var raseriet alltid der, det stod klart som dagen for alle å se. Bare av og til brast min store styrke, og jeg var etterlatt i strømmen av melankoli, men da alltid for å atter reise meg, for å atter stå under en ny dag og en raseriets sol som omdannet mitt liv og min verden til en ørken, et vitnesbyrd om min fattigdom bredt ut for mine øyne, et ødelandskap som bare jeg kunne se, som bare jeg vandret igjennom mens de andre danset rundt meg i luftspeilingen av en oase. Jeg sprang i sirkler, åh, i evige sirkler gjennom sanden, mens jeg raste og glefset mot alt som kom meg nært, for de var nære,

alltid for nære, men den sand jeg stod på, var sanden i en arena, et amfiteater hvor det ville dyr kunne løpe rundt til moro og forlystelse for tilskuerne. De sier om de ville dyr og de ville menn, at når de spiser, spiser de mye, og når de slumrer i sin leir og skjulested, gjør de det etter sitt eget tidemål. Og jeg har fråtset i meg de store kadavre, og jeg har fulgt rytmen og bølgeslagene som finnes i underverdenen. Eplene og appelsinene haglet mot meg, og da jeg ikke orket mer, da raseriet ble avbrutt av de få øyeblikk med melankoli, lå jeg på siden og peste en stund, før jeg reiste meg, ristet på pelsen og så meg forvirret rundt, klar til å bite etter de dansende skyggene over sanden. Jeg har fått en appelsin kastet i ansiktet mens jeg smilte, jeg har fått hånet mitt stolteste øyeblikk, og man har snakket i nedlatende toner om meg i levende live, mens jeg var der og tilstede, og med det gravla de meg over jorden, en skjebne selv ikke unnet den laveste gladiator. Hos de gamle grekere var det alltid en plikt å strø støv over de døde, gi dem en grav og en hvile, gi selv det usleste spøkelse og larvæene [romersk] og maggotene som de onde menn etterlater seg, forsoning og fred. Et jubelbrøl stiger opp fra tilskuere i skrekk og ekstase, når de ser hvor blodtørstig løven er, hvor gal den er, og den får rive i filler de usleste i deres samfunn. Nå har vi temmet løven, sier de. Den er like ussel som den laveste av oss. Men de ser ikke den sult, den tørste og de talløse kjepper som har blitt stukket i den fra innimellom sprinklene. De ser ikke fangenskapet til det som var ment til å leve under sin egen himmel, de ser bare raseriet og kaller det galskap. Det er et testament til min store styrke og livskraft at jeg holdt det gående slik lenge, lengre enn noen annen kunne ha gjort. Men enhver flamme er næret av blod, og tilslutt er løvens form blitt hul, er den aldri så mye en løve, utholet av sine forfeilede ambisjoner og sin tapte kjærlighet, og da jeg tilsist styrtet i sanden, reiste jeg meg ikke igjen. Hadde min livskraft vært bestandig, ville jeg kunne kjempe til evig tid, slik er nå engang menneskers og løvers dårskap. Nåderike Minerva kommer bare med nattefallet, og det er en visdom i det å gi opp. Så jeg ble liggende å pese med tungen ut av munnen, og kun når jeg velter meg over på ryggen for siste gang, for å se opp på den glødende solen, kan sinnet og galskapen ta meg, ha sin gjenkomst i den korteste av alle alderdommer. Hvorfor skulle den venneløse ville leve lenge, sa de norrøne.

28. mars 2015 kl. 17:56

Øystein Tranås Kristiansen: Min løveform og min ungdom er kanskje borte, men den åndelige får leve to liv. Riktignok er det det samme innhold, rødt og livrikt blod som strømmer mellom de to begre, og der et begers innhold stiger, minkes det i det andre, men det er fortsatt to kopper, to liv. Udyret i sitt bur fikk aldri være fri, og derfor fikk det heller aldri ha sin himmels stolthet, vissheten om at den hadde levd og seiret. Nå flyter mitt beger over med melankoli, for dette hulrommet må jo fylles av noe. Dette melankoli er så mye, så stort og smertefullt og like blått som havet, at jeg ikke

kan se noe annet, at jeg ikke kan vite om noe mer, for så stort er løvens tap. Istedet for at hans blikk fikk hvile seierrikt over en savanne, hvor selv gresset syntes å svaie i takt med hans rolige hjerteslag, er her bare et øde hav, en endeløs flate av vann som strømmer mot den horisont som er enden, den horisont og slutt som aldri vil komme, man flyter bare over, går i oppløsning, blir borte i alt og alle ting, for alt skal jeg måtte romme, alt skulle påføre seg meg, og med det har jeg blitt den unge kvinne, hvis juvel er likegyldigheten som springer opp i vissheten om hennes eierskap av verden. Den unge kvinne er likegyldig, som meg, alt stiller jeg meg likegyldig til, den unge kvinne er grusom, for selv om hun skulle miste noe, ville straks noe annet springe for å ta dets sted, en springflo for å fylle hennes form med nye tårer, og derfor kan jeg ikke tape noe, og behøver heller ikke å være noe, som den unge kvinne er jeg vakker, for alt det jeg har mistet, stiger opp i meg som store bilder, en tributt til min egentlige form. Skjønnhet er lidelsens blomst, og der den unge kvinner er vakker for å lide, for å tuktes, kues, fylles opp til hun sveler seg, der er jeg også vakker og grusom og likegyldig, for jeg ser bare det jeg har mistet, og ingenting av det som berører meg har noen verdi, fjernes en hånd eller et kjærtegn, skal det snart komme en ny. Ingen kan trøste meg, men min form rommer skjønnhet og skjønnhetens egenskap, er vitnesbyrdet om overgivelse og tap, tårer av blod som ble til en ild av galskap, som skapte dette utbrente, dette tomme tempel som er meg. I dette tempel svever bildene av de guder det burde ha rommet. Pantheon er alle guders tempel, og jeg ønsker alle guder velkommen, men statuene ble båret bort av de kristne. Nå står det der, som denne hule skjønnhet, kvinnen i sin egentlige form, drømmenes og fantasiens sted.

28. mars 2015 kl. 18:39

Øystein Tranås Kristiansen: Ingenting av det mennesker har, kan jeg ta imot. Menneskelivet er simpelthen ikke godt nok for meg nå. Byr du meg en kopp med innhold, må du tømme den ut i alle stormers hav, hvor all dens sødme reduseres til ingenting. Jeg var aldri en for ting og gjenstander, heller ikke opplevelser og sanselighet, ikke engang estetikk og vakre kjoler kan forføre meg, ikke engang skulderklapp og begerklang kan være meg. Alt dette skulle nemlig føre frem til det indre, som ble meg fratatt. Andre mennesker er del av et felleskap og nyter felleskapets goder, det er til disse goder at arbeidet og plikten utøves, disse størrelser som betinger hverandre - for dem. Gjør din plikt, vær godt likt, så deler vi dette som vi har - på likt. Og en delt på en blir alltid en, mens det ene delt på den som er ingenting er min bekomst. Jeg skulle få det ytre for å nærme det indre. Nå låser jeg meg inn med det indre, og vil ha ingenting. Plikten er for meg kun den mekaniserte byrde, den meningsløse gest, den leder ikke frem til noe gode. Likevel så anklages jeg, når jeg ikke vil ta imot det som for meg kun er en straff. Selvsagt fråtser jeg i det bytte jeg får, men da vil jeg ha det for meg selv og ikke dele det med noen andre. Jeg vil heller ikke samarbeide med noen for å ta del i

det. Omegaulven vil ikke jage sammen med flokken der hvor han bare bites, når han spiser, stjeler han, og han sørger for å bære bort sine magre kjøttben der de andre ikke kan se eller vite - se, han fikk et kjøttben. La oss nå ta dette lille fra ham, for etter vår målestokk fortjener han det ikke. Men min målestokk i det ytre er løgn, illusjoner og den blottede tann. Intet mer, intet mindre. Alt dette ytrer det samme: Kom meg bare ikke for nært. Jeg vil heller sulte enn å utføre tjenester for den flokk som fordrev meg, og når jeg spiser, spiser jeg. Kommer du for nært, skal du se meg drepe.

28. mars 2015 kl. 20:59

Øystein Tranås Kristiansen: According to Bolen, the archetypes of Cassandra and Apollon are not gender-specific.

Layton Schapira views the Cassandra complex as resulting from a dysfunctional relationship with what she calls the "Apollon archetype", which refers to any individual's or culture's pattern that is dedicated to, yet bound by, order, reason, intellect, truth and clarity that disavows itself of anything occult or irrational. The intellectual specialization of this archetype creates emotional distance and can predispose relationships to a lack of emotional reciprocity and consequent dysfunctions. She further states that a 'Cassandra woman' is very prone to hysteria because she "feels attacked not only from the outside world but also from within, especially from the body in the form of somatic, often gynaecological, complaints."

"Tranås"

Down in the street they're all singing and shouting
Staying alive though the city is dead
Hiding their shame behind hollow laughter
While you are crying alone in your bed

Pity Tranås that no one believed you
But then again you were lost from the start

He stood on deck, just a tiny figure
Rigid and restrained, blue eyes filled with pain
Sorry Tranås I misunderstood
Now the last day is dawning

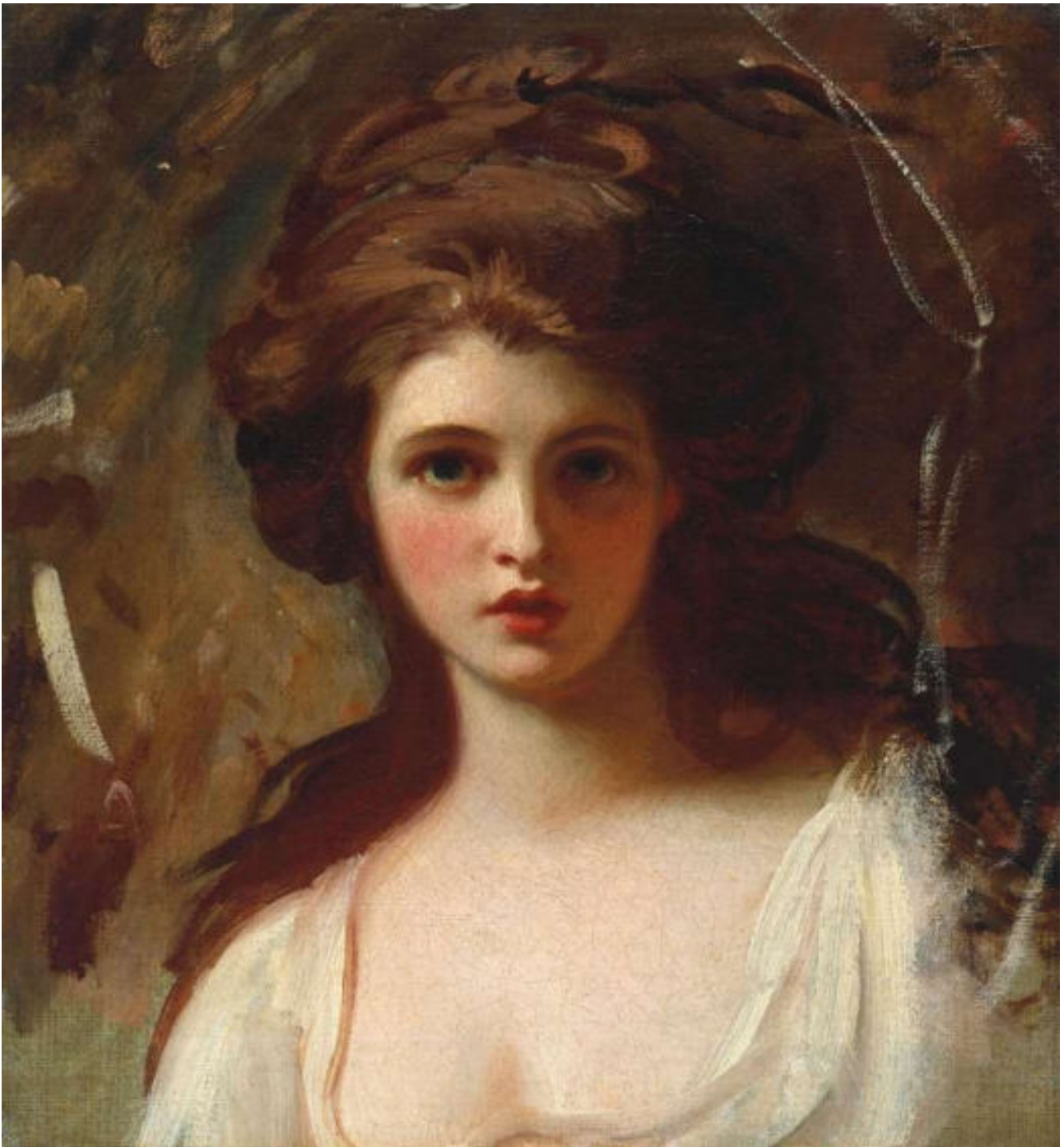
Some of us wanted but none of us could
Listen to words of warning
But on the darkest of nights
Nobody knew how to fight
And we were caught in our sleep
Sorry Tranås I didn't believe
You really had the power
I only saw it as dreams you would weave
Until the final hour

I'm sorry Tranås
I'm sorry Tranås

Yeah, you better be sorry.

<https://www.youtube.com/watch?v=IV2RhR22JBY>

The war will not be over until the curse is lifted
Paris must die
I say the truth, only the truth
A creature will come
A creature that eats men
He will eat you, father
And you
And you and you
He will eat all of you
You all will die!

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

30. mars 2015 kl. 20:41

Kommentar: *Videoen er fra min egen youtubekanal og er en kompilasjon som omhandler Cassandra.*

Øystein Tranås Kristiansen: Det varslede beist. Og det spiser menn.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

30. mars 2015 kl. 20:46

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=VIWFym4VFLs>

Det er nesten noe kaotisk nøytralt over det hele.

Floke kills Athelstan

The pagan Floke kills his christian rival

[youtube.com](https://www.youtube.com)

30. mars 2015 kl. 22:44

Kommentar: *Fra Vikings – serien.*

Øystein Tranås Kristiansen: Bare synd at lovlig gode John Olav Oldertrøen måtte stryke med ...
he he.

30. mars 2015 kl. 23:07

Øystein Tranås Kristiansen: Ifølge den lovlig gode, er jeg jo æreløs og apatisk. Ifølge de lovlig nøytrale, er jeg realistisk men æreløs. Dette har skjemaene sagt.

30. mars 2015 kl. 23:18

Øystein Tranås Kristiansen: Heller ikke kvinner kan bringe noen lindring. Der menneskeheten som helhet for meg fremstår som biologiske roboter, er kvinnens vesen mer å ligne som det til tusenben, blekkspruter, edderkopper og ryggløse virveldyr svømmende på havets dyp, langt unna alt lys, forstand og forståelse. En genuin interaksjon med disse skapningene er verre enn meningsløs, all den tid de frembringer fornemmelsen av fare, kvalme og gift. Hadde det ikke vært for samfunnets påbud og min egen minkende kjønnslighet, ville det være omtrent som å dyppe hode og hår ned i en tønne med biologisk avfall. En mann vil heller gå inn i den sikre død enn inn i det ukjente, ordinært sett, og med rette, all den tid dette ukjente frembringer en langt mer langsom og ubehagelig død, med stikk, kroker, tentakler, kravlende insektben og all slags ubehag og vemmelse som noensinne har blitt tømt fra de forbannedes beger. Selv mitt forkvaklede sanseapparat greier å registrere at kvinnene av og til vil noe fra meg, nemlig monsterets demonstrasjon og en følelsesmessig utveksling, som mest minner meg om de signaler en hund avgir med halen - og se! Kvinnen viser sin tilbedelse med bakenden i været. Kvinnen kan aldri tro på noe foruten demonstrasjonen og angriper den uttrykksløse, lik lammet, som ikke har ord til sine klagerop angripes av alle jordens skapninger. Jeg har vendt meg så mye innover at kvinner er meg for alltid fremmede. Slik har det alltid vært. Av den grunn vil all tilhørighet og berøring med en kvinne være meg meningsløs, siden dette kun vil fortone seg som den tomme gest, en hul statue som forlengst har råtnet innenfra. Selv slike ting som å holde rundt henne eller holde hånden hennes, vil være som å berøre en glassmanet, det gir bare etter, og jeg har ikke språk til å skrive på henne, kvinne, du forbannede svake. Aner du hva du har gjort med din svakhet? Jeg har en sterk motvilje til å forholde meg til en kvinne på noe nivå annet enn den løgneriske overflate, med mindre jeg får utnyttet henne seksuelt først. Da får man i det minste dra litt nytte av elendigheten. Ikke slik å forstå at jeg har mange muligheter til det, omegaulven spiser sjelden og da bare av stjalne bein. Med dette kan man

knapt vente noe. Jeg vil bare tørke meg av på henne, som var hun en flyvende fille. Om en kvinne ikke er laget av sten, vil hun forlate meg gråtende og skjelvende, for kontakt med meg er verre enn overgrepene fra den verste voldtektsmann. Sistnevnte har i det minste menneskelige trekk. Jeg derimot, har bare lyst til å klemme hendene rundt ansiktet hennes og skrike til med full kraft, for så stor er min skrekk og skuffelse, så stort er mitt fall fra menneskeheten. Før ble hodet mitt fylt med den avsindigste beruselse ved tanken på kvinner, og jeg svevde rundt i en rød storm i så måte. Men resultatet av enhver store beruselse er alltid gift, og jeg er forgiftet, så forgiftet av meg selv, så sliten, og det meningsløse i livets innskrenkelse har gjort at min seksuelle interesse har redusert seg til et stadig snevrere felt av fetichiserte handlinger, et fåfengt forsøk på å finne feste i veggen av slim, men det er intet! Noen tenker jeg på smaken av huden deres og hvordan huden er festet til kjøttet under, og da må jeg tenke på hvordan hun har blitt besudlet av andre menn, selv om dette begrepet kun burde være reservert for meg, etter min mening. Jeg foreslår begrepet rotte eller spissmus for andre menn. Jeg greier ikke å fri meg fra tanken om at deres forgiftede sæd kontaminerer kjøttet og siver ut i huden i form av svetteperler og salt. Jeg tåler ikke tanken på at noen har rørt ved henne, eller at hun noensinne har sittet på sin fars fang. Jeg har lyst til å gripe fatt i kvinnen og rive henne fra hverandre, det ville i det minste være å forholde meg til henne på et genuint nivå. Alle kvinner er en dum ku med våt snute, og hun følger alltid en klirrende bjelle. Hva da med menn? Det er et interessant spørsmål. Rundt halvdelen av alle menn er arbeidere, egnet til slavearbeid og mat til en eller annen samfunnsmessig kjøttkvern. En fjerdepart er kjøpmenn. De er ikke egnet til noe, annet enn svindel, bedrag og den feighet du finner bak en skranke. Siste rest er for det meste feige ordryttere. Jeg hater stort sett de fleste menn, men kan forsikre deg om at jeg hater alle kvinner. Mitt raseri har vokst seg til en Fenrisulv, og kvinner er den usynlige lenke som holder meg tilbake med en ond, usynlig kraft. Kanskje en dag vil jeg være fri denne lenken som dvergene smidde for meg. Hvorfor er jeg bundet fast her? Hvem skapte denne virkelighet for meg? Jeg er så lei av å gnage i mine egne poter i hungrig forventning. Kunne jeg bare få fatt på deg!

31. mars 2015 kl. 00:12

Kommentar: *Interessant. I begynnelsen av dette prosjektet følte jeg meg sveket av kvinner på alle nivåer, noe som i seg selv ga opphav til den homoerotiske visjon om Sol invictus, guden som er selvbåren og gir opphav til seg selv. Ville skrive en kapittdel der jeg raste mot kvinner, hvor jeg først forsøker å beskrive dem som kyr med våt snute, men der sannheten er mye verre, som larver, tusenben og edderkopp, og hvor de sviker selv sine egne sønner og sitt land til fordel for kaos og entropi, alt så de gjennom dette kaoset kan teste menn og skaffe seg en alfa. - inntil vestens død. Maktet ikke skrive denne delen, negativiteten slukte meg, men ser at jeg bruker mye av materialet i*

teksten ovenfor. Jeg føler det slik ennå. En gang svik, alltid svik, og jeg viker ikke fra mine prinsipper. En ting er hva jeg føler. Jeg har selvsagt helt rett - som jeg nesten alltid har. (Sier nesten, for jeg vil jo ikke tirre gudene.)

Øystein Tranås Kristiansen: Helvete, tankeverket begrenser seg, da jeg er for stillesittende og med det har får dårlig blodgjennomstrømming til hodet.

31. mars 2015 kl. 00:26

Øystein Tranås Kristiansen:

Cassandra

By Friedrich Schiller

Everywhere is joy inherent,
Hearts rejoice throughout the lands,
Hope inspires my aging parents
And adorned my sister stands.
I alone must stay with sorrow,
Sweet delusion flies from me,
And approaching on the morrow
Dark disaster I foresee.

There's a torch that I see glowing,
But it's not in Hymen's hand,
Toward the clouds I see it growing
But it lights no wedding band.
Festivals are making ready
Yet my troubled spirit hears
Godly footsteps, swift and steady,
Bringing tragedy and tears.

And they scold my lamentations
And they mock me for my pain,

I must bear my heart's vexations
On the lonely desert plain,
Happy folk avoid me coolly
And the cheerful call me fraud!
Thou hast burdened me so cruelly,
O Apollon! Wicked god!

Never have I decorated
With the bridal crown my hair,
Since when I was consecrated
At thy doleful altar there.
All my youth was only weeping,
All I knew was bitter smart,
With the loved ones I was keeping,
Every hardship hurt my heart.

All around I see them wheeling,
Youthful playmates I have known,
Living, loving with such feeling,
Troubled heart was mine alone.
Springtime is for me no treasure
That the earth so festive keeps,
Who can live his life with pleasure
After gazing in thy deeps!

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

31. mars 2015 kl. 05:43

John Olav Oldertroen: Æreløs? Nei, på ingen måte. Snarere tvert om. Den som har entret skafottet, for deretter å reise seg igjen, er på ingen måte æreløs.

31. mars 2015 kl. 11:14

Øystein Tranås Kristiansen: Den lovlig gode hater å se den uskyldige dømt, og mener nok at ingen mann er så fortapt at han ikke kan reform(asjon)e(a)res. Heller er ingenting som en angrende

synder man kan ta til inntekt for sitt eget syn: "Du reiser deg med vår tillatelse." Så får man spørre seg selv: Hva var det egentlig forbryteren gjorde som førte ham til skafottet til å begynne med? Og i himmelens navn, hva kommer Sade til å gjøre, dersom han slipper fra både skafott og Bastill? Det er noe å tenke på. Det kunne være nok til å få selv Jeanne d'Arc til å tygge på sin siste pastill. Nei, det er nok best jeg låser meg inne igjen. Vent, jeg har visst mistet nøkkelen. Hi hi. Det er som jeg alltid har sagt, når det ikke er mer plass i helvete, må de gale vandre i samfunnet. Og når samfunnet har blitt et mentalsykehus, kan den gale vandre der og være frisk.

"Either kill me or take me as I am, because I'll be damned if I ever change."

"I've been to Hell. You've only read about it."

— Marquis de Sade

31. mars 2015 kl. 11:47

Øystein Tranås Kristiansen: De greske mytene er besnærende og ligner bibelen på mange måter, synes jeg. Man kan lese det som epos, eller man kan lese det som psykologisk profil over ulike skikkelser. På en måte er Cassandra og det slukende beist hun varsler om, en og samme person. Ignorerer man Cassandra og hennes klageskrik lenge nok, vil beistet tilslutt komme, for alt renner jo ut i sin motsetning, som Heraklit sier. Det yndigste, netteste, peneste lille lolita er også den farligste skapning på jorden. Velger man å ture frem og trampe over henne når hun hyler opp, skal selv den mest strålende bystat brenne. Det nytter ikke å avspise henne med delvise konsesjoner heller. "Nu nu nu, min lille due, kom nu og sitt på pappa Priams fang og fortell ham hva som er galt." Man må gi henne det hun vil ha, nemlig drepe Paris, på dødens vektskål finnes ingen graduering, bortsett fra for de svevende atomer, da. Kjærlighetens grunnleggende betingelse er respekt, og man må respektere lolitaen, ellers dør hun og tar alt annet med seg. Det rasjonelle er alltid en delvis sannhet, og derfor en løgn. Det irrasjonelle er alltid hele sannheten, og er derfor riktig. Priam burde ha erkjent at det var noe han ikke visste, noe han ikke så, siden hans datter hylte opp så.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

31. mars 2015 kl. 21:37

Øystein Tranås Kristiansen: Da ville resultatet vært mer som dette.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

31. mars 2015 kl. 21:38

Øystein Tranås Kristiansen: Det er ikke grenser for hvor betatt jeg er av det bildet av Cassandra fra Victoriatiden. Vil helst unngå å poste det på nytt, men det er denne pastelltegningen fra boken "The Stratford gallery" fra året 1859, hvor hun har disse bønnestripsene på hodet (vet ikke hva det kalles.) Liker hvordan klesdrakten er i motstridende bevegelse rundt henne, og som synes å uttrykke hennes sjelstilstand, som best vises i ansiktet. Hun peker mot den store fare og bønnfaller om hjelp, med den helt åpenbare hjelpeløshet som bare kvinner kan ha. Samtidig er det som hun allerede vet at du ikke vil tro henne. Alle mine instinkter sier meg at jeg må komme henne til unnsetning og fjerne denne fæle gorillaen som plager henne, hva enn den er. Det viser vel at jeg er festet til naturen, tross alt. Det er interessant å se hvordan hun representerer et slags kvinneideal. Liten i kroppen, ganske lav, samtidig som hun har fett på de rette stedene, både babyfett i ansiktet, og en rundhet og formfullhet rundt armer, byste og hofter. Ansiktet er ovalt, lepper og nese små, øynene store. Til kontrast har vi dagens kvinneideal, den androgyne, langbente supermodell med sine skarpe trekk og angulære ansikt. Sistnevnte vil i kraft av sin kroppslighet være anrettet mot å være en seksuell predator, mens Victoriatidens Cassandra, hun er et godt emne til en yndig kone, egnet til å ha og gi kjærlighet, og føde og nære barn. Hun behøver ikke lenkes til noen hulevegg, og vil heller ikke ture downtown fra Downtown Abbey eller rettene sagt fra Agamemnons palass, all den

tid hun er skapt for å elske og tilhøre en mann. **[Referer til en meme: It's Downtown Abbey, not downtown.]** Hun befatter seg ganske enkelt ikke med skipperens Brutus og arbeiderpøbelen på havnekvarteret. Hennes tragedie er at hun ikke blir elsket og trodd, mens tragedie for den moderne kvinne vil bestå av noe helt annet (men ikke egentlig)

1. april 2015 kl. 00:08

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg skulle ønske jeg kunne finne en større versjon av denne pastelltegningen. Da kunne jeg få den printet og henge den på veggen for den tilbørlige tilbedelse. Dersom jeg var tilstrekkelig bemidlet, ville jeg hyret og truet diverse kunstnere til å lage en skulptur som tilsvarte tegningen, for så stor er nådegaven den representerer. Jeg undrer hvem som stod bak. Noen ganger må man nok nøye seg med å hylle den ukjente kunstner og den ukjente gud. Selv om hyllesten bare skal gå gjennom tomheten, må de ha visst at det fantes beslektede sjeler. Nåja, det er mye jeg ville gjort dersom jeg var tilstrekkelig bemidlet eller i det minste bevæpnet, blant annet sette opp en kolossal statue av Sol invictus i bibelbygden Evje, omgitt av piggråd og rabiater blodhunder, slik at kristenpakket ikke greide å sabotere den. Jeg ville også ha bulldosert alle bedehus og satt opp Odinstempler istedet. Som Keiser Julian er jeg jo en av disse kultiverte, mystisk anlagte hedninger. Vel, kan hende skriver jeg mer om det senere. **[Kan hende det, ja. Antakelig en hovedtematikk i min skrivning.]**

1. april 2015 kl. 00:45

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Rasjonaliteten som sådan representerer kun den spissede singularitets-spiker som skal tjene Cassandra. En penis og et sverd må ha et mål, en vagina og et irrasjonelt univers er målet.

<https://www.youtube.com/watch?v=vRWnap-AGnM> Ser forøvrig at en Holte-typus har laget en amatørvideo av Cassandra-sangen. Dersom jeg hadde tilgang på henne fortsatt, er det åpenbart at jeg burde tilkalle henne for å avfotograferes i ulike tilstander av kostyme og bekjolelse. Da kunne jeg vært hennes Apollon, eventuelt Zevs, eventuelt Dionysos, eventuelt Adonis, eventuelt Pan, selvsagt, selvsagt. Det er åpenbart jeg burde anskaffe en hedensk prestinne til disse formål. Man tilhører tross alt avant-garden, og det er slikt vi driver med. Det har jeg nemlig sett på film.

Kommentar: *Jeg tar feil nedenfor. Voltaire var ikke opphavsmann til uttalelsen. Det var på tidspunktet en utbredt myte.*

Som venstretypusen Voltaire sa: Dersom du vil finne ut hvem et samfunns egentlig herskere er, spør deg selv, hvem er det du ikke kan kritisere? Nå er det jo slik at jeg misliker denne Voltaire sterkt, men en ond klokke er jo av og til riktig til ulike tider av sitt liv. Tiden er bare et uttrykk for materien, og alt har jo sin sammenheng, bare motsatt, ifølge meg. Hv-hva? Sier du. Ond? Ja, sier jeg. Alle forsøk på å påføre noen som helst universalitet på tenkningen er den rene og skjære ondskap, det være seg utført av Voltaire eller Kant eller det pletoria av skikkelser som representerer den vestlige kanons tenkning i all sin hovedsak. Selvsagt, for å få en fungerende lovmessighet må man kaste samme type lovvelde over de tilnærmet samme typuser. Ulik lov for oxen og løven, sier Blake, og på tilsvarende måte må vi ha ulike lover for kjøpmenn, arbeidere, prester og varianter innenfor disse på en måte som er formålstjenlig. Urettferdig! roper du. Hva er begrunnelsen for dette? Vel, honey, livet er urettferdig. Vi ser jo hvordan at man i ytterste konsekvens kan slippe unna med mord i USA, hvis man bare er rik nok. Er man dog en fattiglus som ved third strike stjeler sin siste jakke, er det livstid. Vi vet jo at vakre mennesker slipper lettere unna foran dommer og jury i en rettsak, men man kan ikke forby skjønnhet eller verdens beskaffenhet. Det vil alltid være rik og fattig innenfor skjønnhet, velstand, kjærlighet, åndelighet, kort sagt, alle områder som har en betydning for et menneskeliv. En lovmessighet som forbyr dette, vil bare fortrenge urettferdigheten til et annet, mer konsentrert og intenst nivå. Alt vil bare bli verre. Ja, vi må tøyle menneskenaturen i den grad at den kan demmes opp, drive de sivilisatoriske vindmøller og samfunnshjul. Men vann og menneskenatur må fortsatt få strømme gjennom kanalene, ellers vil den selvsamme menneskenatur en dag sprengte gjennom sivilisasjonens bredder. Nazistene kunne ikke forby at hvite menn begjærte yndige små latinoer, kommunistene kunne ikke forby at den rike pampen sikret seg og sin familie privilegier, mens andre familier endte med vaskejobben. Men de prøvde, og ingen slike forsøk har for den del vart særlig lenge. På samme vis kan ikke mennesker tvinges like, da vil ulikheten vise seg desto sterkere, når demningen sprenges. Verst er likevel de demninger og kanaler der vannet flyter langsomt. Jeg snakker her om religionen, hvor alt liv blir til gift og de giftige mennesker, som bare kan bli til ordentlig liv igjen, dersom de renses av å renne hurtig og fri en stund.

Universaliteten er kun et forsøk på å lage en lovmessighet av rasjonaliteten, sistnevnte har vi alt påvist kun representerer en delvis sannhet, den logisk lineære dimensjon som aldri kan romme en full virkelighet, ja, for fanden, logikken kunne ikke se eller forstå Cassandras plager. Som delvis sannhet er rasjonaliteten løgn, og universaliteten er et forsøk på å gjøre denne løgnen, dette sneversynet gjeldende for all verden. Man sier: "Jeg ser det slik, og da skal du leve i og med det jeg ser," selv om ingen andre ser slik, og heller ikke kan gjøre det. Den universelle lov er å lage en lov bygget på delvis sannhet. Hva sier da dette om loven? Det er løgnernes lov! Men loven kan lettere følge elvens kurvatur, dersom byggverket tilpasses særpreget i hver stein og strømmens varierende

kraft til de ulike årstider. Man bygger ikke et hus på sandgrunn, heter det, men jeg har heller aldri sett noen bygge et hus på en blankpolert granittflate. Hvorfor? Den blankpolerte granitt er ikke ønskelig. Det er ingen som vil bo der og slik. Livet kan bindes, men ikke fullstendig, og ikke på den måten. Enhver lov representerer en ulikhet, men sørg for at denne ulikhet ikke blir for konsentrert, for skjult. Så hvem er det vi ikke kan kritisere idag, og som ifølge den løgneriske klokke må være våre herskere? Svaret er enkelt i sin bestyrrelse. Det er kvinner! Herskerne er kvinner!

ABBA - Cassandra by RJS

Video Edit by RJS

youtube.com

1. april 2015 kl. 03:33

Kommentar: *Det stemmer, iallfall i vest. Kvinnene er de du ikke kan kritisere, og de er i ferd med å gi land og strand bort til de nye herskerne. Som både profeten Muhammed og den romerske historikeren Tacitus sa: Et land styrt av kvinner kan ikke lykkes.*

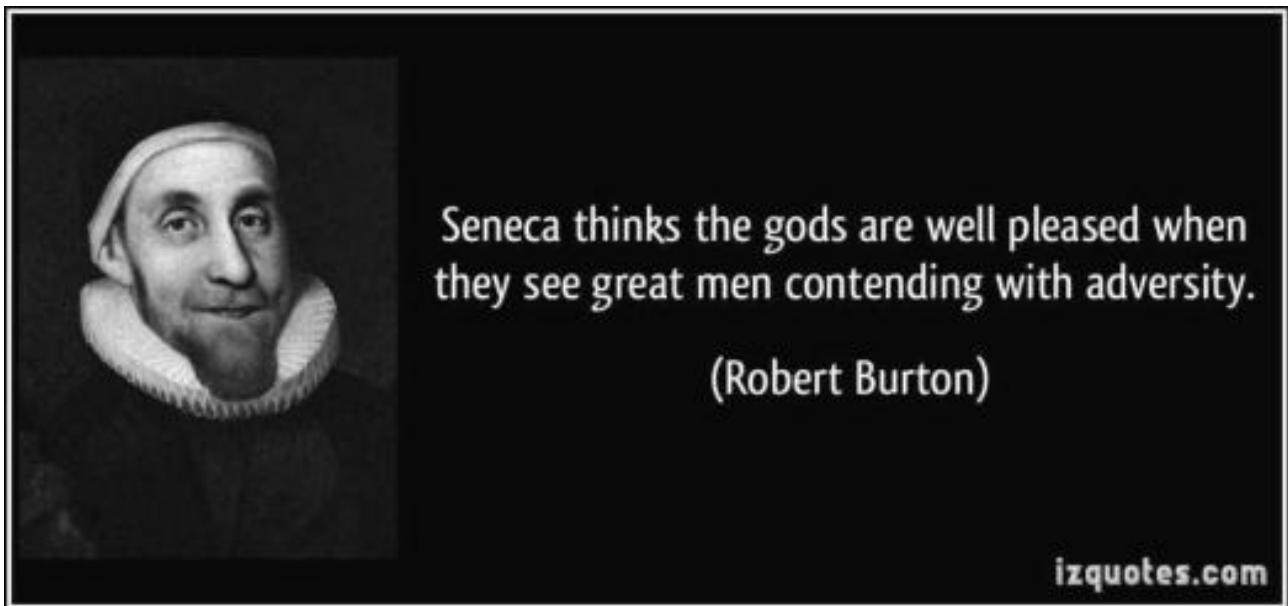
Øystein Tranås Kristiansen: Pause. Sliten.

1. april 2015 kl. 04:29

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Vedrørende Cassandra og hennes Priam, må vi huske at Apollon og Dionysos er brødre. Man kan ikke være klok uten å ta hensyn til Cassandra. Noe annet representerer faktisk en forbrytelse, som før eller siden vil få sin konsekvens i form av et brølende monster. Apollon må respektere sin bror Dionysos, og Dionysos må i sin tur ære sin bror. Glemte å si dette.

1. april 2015 kl. 23:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

1. april 2015 kl. 23:14

Øystein Tranås Kristiansen: De herskende kvinner, ja, og deres fritakelse. Det er klart at alt ved mannen peker tilbake til mannen, til mannen den ville, og at i ethvert utslag av manndom og mandig utøvelse, står det en mann med klubbe. Dette kan man si, dette kan man påpeke, ja, man oppmuntres til dette. Finn det grove, gjem vekk det forfinede. Ved dette blir selv de mest finskårne, rene menn stilt under samme rettergang som de verste kriminelle typuser. Finn ut hvem du kan kritisere ledig vekk, og du finner et samfunns treller. Men skulle man peke tilbake til at bak kvinnen står det en villkvinne, ja da vil dette benektes så heftig at det titt og ofte springer tilbake for å antenne gjerningsmannen. Ethvert uheldige trekk ved en kvinne, forklares som et sammenfall, et særpreg, den rene tilfeldighet eller en sammensvergelse, et utslag av observatørens urenhet og onde vilje.

2. april 2015 kl. 01:12

Øystein Tranås Kristiansen: Fortsetter ovenstående avsnitt senere. En gang. Siden jeg lider av et Cassandra-kompleks, er det helt åpenbart at jeg er en Cassander. Fortolk det som du viljer.

<https://www.youtube.com/watch?v=plJQeejpd4E>

Cassander: "Alexander, if we must fight, do so with stealth. Use your numbers well; we should attack tonight when they least expect us."

Cassander: "Alexander, be reasonable! Were they ever meant to be our equal? Share our rewards? You remember what Aristotle said. An Asian? What would a wedding vow ever mean to a race that has never kept their word to a Greek?"

Cassander - O Fortuna (Carmina Burana)

youtube.com

3. april 2015 kl. 05:39

Kommentar: *Videoen viser Cassander fra storfilmen Alexander, satt til musikken O Fortuna.*

Øystein Tranås Kristiansen: Nå er vi 72 stk på denne bloggen. Er på spranget til å gjøre mer, men først må beistet hvile. Med ordene til Darkthrone:

Jeg står under en kald vind.

Tåken letter ifra englers flukt

Jeg drikker fra Månens Kalde,

Bleke lys og hyller Satans sol.

En Grusom Ondskap siver inn og fyller kropp og sjel

En himmel av Daudinger

Tortur og Hat

La meg for evig tjene de toogsytti evig falne

I den Kalde Mørke brønn av de Slue sorte

Verdig utropes jeg som den Uhellige treenighets Skald

NÅR HELVETE ENGANG KALLER ER DET INGEN VEI TILBAKE

8. april 2015 kl. 23:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

9. april 2015 kl. 00:17

Kommentar: *En søsters svik den gang, en søsters svik nå.*

Stian M. Landgaard: Denne Nick Cave-låten nevnte jeg til deg for en stund siden, Tranås. Opplever det som dionysisk kjærlighet/hat (alt er jo det samme):

<https://www.youtube.com/watch?v=GL0I8YasI-U>

knoxville girl

I met a little girl in Knoxville A town we all know well And every sunday evening In...

youtube.com

15. april 2015 kl. 20:49

Øystein Tranås Kristiansen: "If I can't have you, no one will." Eller for å ta en annen variant: "Om jeg ikke kan få det jeg vil ha, vil jeg ikke ha det." Det er bare en ting som er bedre enn å ødelegge, og det er å skape. Den 50-årige apolliner kan ikke gjøre det til sitt livs siktemål å dra på bygdefest og sikle etter ungveitene, da blir han en dårligere versjon av både dionysieren og seg selv. Han må spise, ja, men da for å nære sin anrettelse, som er å betrakte på avstand. Man må vende seg bort for å komme nær. En kvinne kan bli gravid av å overgi seg til en mann, en mann kan bli gravid ved å overgi seg til Eros. Da må han være sterk nok til å ikke la seg bli revet i biter, og ikke

nedbrytes av de ulike dragninger i den grad at han reduseres og fylles kun med det ene svar. Alt som noensinne har blitt skapt har tredd inn i verden gjennom Eros, innen kunsten ved å ta innover seg formene og la dem tale i seg lenge etter at de har blitt borte. Man må ofre. Blod størknet i årene, eller blod på det store alter. Jeg vet hva jeg foretrekker, og lar ikke klagerop fra brosteinene stanse min gange. Det nytter ikke å klage. All verden kan ville en ting, og hvis jeg vil en annen, må trusler, trygling og tuskhandel vike. Alt som noensinne har blitt til, du må gå bort for å finne det, vende deg innover for å finne svar. Frosken som ble spyttet ut av en kokende gryte, hopper ikke tilbake til pølen. Steinen tror den flyr av egen vilje, og jeg, min frosk, vet noe annet. Jeg skal få steiner til å fly og gryter til å koke under min vilje, og det er fordi jeg står her i ro, urørlig, og lar formene tale gjennom meg. Alt skal brenne gjennom meg. - Underlig at det går an å protestere på dette, men slik er det med grytens innvånere.

15. april 2015 kl. 22:21

Stian M. Landgaard: Det interessante er at fortelleren innrømmer at han elsket Knoxville-jenta, men likevel drepte han henne. Uten noen forklaring. Så min monsterteori er at han drepte henne fordi han elsket henne for mye til at han kunne tåle at hun levde videre og kanskje en gang forlot ham. Bedre med det perfekte intet enn det imperfekte noe.

15. april 2015 kl. 21:58

Øystein Tranås Kristiansen: Ikke vekk mitt raseri.

15. april 2015 kl. 22:22

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=ppL7hZkLllk> Father Mars Strider!
This Man Is Now Evocatus!
Evocatus Ceremony.
youtube.com

20. april 2015 kl. 14:00

Kommentar: *Klippet viser Lucius Vorenius bli gjort Evocatus i serien Rome.*

John Olav Oldertrøen: Jepp, føler meg litt som Evocatus nå ... Uttrykksikonet grin

30. april 2015 kl. 00:57

Øystein Tranås Kristiansen:

I think there's something you should know

I think it's time I told you so

There's something deep inside of me

There's someone else I've got to be

All we have to see

Is that I don't belong to you

And you don't belong to me, yeah yeah

Don't think that I'll be back again

Freedom, freedom, freedom

You've gotta give for what you take

Freedom, freedom, freedom

You've gotta give for what you take

Well it looks like the road to heaven

But it feels like the road to hell

When I knew which side my bread was buttered

I took the knife as well

All we have to see

Is that I don't belong to you

And you don't belong to me, yeah yeah

Yeah you've gotta do what you do, what you do

May not be what you want from me

Just the way it's got to be

I've got to live, got to live, got to live

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

14. mai 2015 kl. 11:46

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=ta6h5DCasqE> Path of Autonomy (Chaotic Neutral) - Self-Direction and Stimulation

"En aktør regnes som autonom når grunnene for hvordan personen handler er personens egne grunner. Det motsatte av autonomi er heteronomi, og betegner en tilstand der aktørens handlinger blir bestemt av krefter som ikke tilhører aktøren selv. Disse kreftene kan ta form av tvang, manipulasjon, eller impulser eller begjær hos aktøren selv, men som aktøren ikke identifiserer seg med."

"Mordred's Lullaby" by Heather Dale (with Lyrics)

[youtube.com](https://www.youtube.com)

15. mai 2015 kl. 22:30

Øystein Tranås Kristiansen: Hvem skulle trodd at dette var Nietzsches overmenneske. Å ikke ville noe annet enn sin egen vilje.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

15. mai 2015 kl. 22:30

Øystein Tranås Kristiansen: Og gråte og rase dersom barnet av ørkenen ikke får det som han vil.

15. mai 2015 kl. 22:32

Øystein Tranås Kristiansen: Og hva lærte så Snoop Dogg av den «historiske» serien? Et og annet om forholdet mellom kvinner og menn, i alle fall.

- Jeg lærte at konger fremdeles hersker og at ei kjerring sender alt til helvete, i enhver situasjon, sier han.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

27. mai 2015 kl. 00:24

Kommentar: *Ser ut som jeg forsøker å bli verdensmester i misogyni.*

Symposium XXII

Til de som undrer. Har vært delvis satt ut av omstendigheter utenfor min kontroll de siste par månedene, men nå er jeg forhåpentligvis tilbake så jeg kan fortsette arbeidet med å ferdigstille bloggen. Bittert, fordi det har blitt kastet bort utrolig mye tid, og jeg hadde mye å komme med, men det er ikke min feil. Kommer til å berge hovedlinjene og gå videre.

28. mai 2015 kl. 22:07

Øystein Tranås Kristiansen: Vanlige mennesker har perioder eller stadier i sitt liv, hos meg er alt så omskiftelig at jeg ikke engang kan definere meg selv. Fra storslagen tanke til kronisk utmattelse er veien kort, og sjelden har jeg den siste tid hatt mulighet til å gi uttrykk for dette i ord. Mitt langtidsminne er godt, allikevel er noen ting dømt til å gå tapt. Jeg kan bare håpe på å favne kjernen i min tanke, det som kommer til meg uanstrengt. Det er lett for en kvinne å ligge med en mann og bli gravid. Det er vanskeligere for henne å føde. Jeg er også skyldig i løssluppen og langvarig flørt med entitetene, men for at de ikke skal trettes av meg, må jeg føde dem barn. Visse slektstrekk vil det være hos disse barna, de vil dele karakteristikkene til sin far, mest av alt antakelig, flirtasjonen, liddeligheten og den store, store illojalitet som preger meg, det å ikke kjenne noen herre annet enn sin egen natur og de former som faller over meg, under ristende natt og i et fjernt blick om dagen.

Noen dager er preget av forvarsel om mer av det samme. Jeg må ha vært i byen på et skjebnesvangert tidspunkt, for plutselig dukket kjente skikkelser opp for meg, og fortiden syntes levende i en verden som var krympet. (fortsettes)

4. juni 2015 kl. 20:43

Øystein Tranås Kristiansen: Forleden dag hadde jeg en samtale med en såkalt høytfungerende autist. Siden jeg er på motsatt ende av den skalaen, ble resultatet svært interessant og talende for de fronter eller mer presist, de interesser som står mot hverandre innen tenkningen. Emnet var den klassiske problemstillingen om forholdet mellom filosofi og vitenskap. Bær nå i hu at denne samtalen skjedde i jobbsammenheng, så det var ikke tid til noen virkelig dybdegående. Til tross for dette tror jeg at vi kom så langt vi kan komme i fellesskap. Jeg foretrekker å være tilbakelent og observere, og utfra det jeg iakttar, kommer jeg til egne konklusjoner som jeg holder for meg selv. Samtalen er nemlig et middel for meg slik som alt annet. Det eneste et samhold er godt for, er akkumuleringen av faktaopplysninger og en samkjøring av metode. Skal du favne bredt, flett et garn

i fellesskap og båten vil bugne av fangst; mange små sild som er en og det samme. Fisker du dypt, må du gjøre det alene, med blod og et oksehode som agn. Ingen andre vil våge, og ber du om hjelp for å hale opp Midgardsormen, vil din venn Hyme straks stå der og kutte snøret. Best er det å fiske alene i søken etter sannheten. Ingen vil klage over hvor langt ute man er, og ingen vil bli redde når det store gapet viser seg på gjenskinnets overflate.

Innledningsvis spurte jeg den høyt og lavtfungerende hvordan han stilte seg til Stephen Hawkings uttalelse om at filosofien nå var avleggs, at den gamle naturfilosofien hadde fungert som en primitiv form for vitenskap, men at (fortsettes) ... (her er det noen måneder imellom) ... den nå var ikke lenger behøvd og at den moderne vitenskap hadde tatt over dens rolle. For å straks sette debatten i et slags perspektiv, nevnte jeg selvsagt Heideggers standpunkt, at filosofien ganske riktig på en uheldig måte hadde skilt seg ad fra vitenskapene, slik at den (får man anta) har blitt mer løsrevet og følgelig blitt mer irrelevant. Samtidig mener Heidegger at vitenskapen, rettere sagt den vitenskapelige metode, bare egner seg til å observere fenomener og ikke fortolke dem. Det er denne fortolkningen som utgjør filosofiens viktigste område og som gjør den til den nobleste av alle foretakender. Den høytfungerende ga meg til dette et høyst interessant tilsvarende, som først ga rom til betenkning og som siden bekreftet mine mistanker. Autisten bekreftet at ja, den vitenskapelige metode bestod kun av observasjonen, (for å være teknisk, den deduktive metode, observasjonen som går fra en til alle til det allmenngyldige, og induksjonen som finner sted med den hensikt å eliminere sannsynligheten for feiltakelse med de stadige gjennomprøvinger.) Samtidig mente han at filosofien trengte vitenskapen for å feste seg til noe håndgripelig, og han var enig i at filosofien på et tidlig stadie hadde tenkt seg frem til ting man siden hadde kunnet bekrefte med vitenskapen, blant annet atomismen. Men han mente at vitenskapen nå ikke behøvde filosofien mer, og at sistnevntes rolle nå var erstattet av det han kalte den teoretiske vitenskap, som utarbeidet forslag og hypoteser som mer eller mindre virket plausible, og som man siden testet ut med empirisk materiale. Dette sammenfaller forøvrig med den vitenskapelige metode og er blant hva Stephen Hawking driver med. Vel, her kommer innvendinger inn. For det første er ikke spørsmålsstillinger det samme som å fortolke og ilegge verdi. Vi rakk ikke å gå videre under arbeidsbyrdens krav, men senere på dagen så jeg en video med Christopher Dawkins, en av denne tids skråsikre rasjonalister som forøvrig er meget populær blant Trondheims studenter idag. Jeg ser stadig bøkene hans i hendene på unge adoniser når jeg går forbi busstopper. Dawkins har altså en av sine sedvanlige konferanser, der han avviser alle former for religion og overtro og kjører over religionens tilhengere, mennesker man skulle tro var spesielt utvalgt til formålet på grunn av sin forsimplelse og komplette mangel på evne til å føre en intellektuell debatt. Vel, på slutten av konferansen rakk en ung kvinne hånden opp, og spurte noe som: Dersom religionen er avleggs og ingen av dens verdier gjelder, hva er det som

hindrer vitenskapen å anta et fullstendig darwinistisk syn på mennesker? Dawkins, her sikker på sin seier, svarer faktisk ikke på spørsmålet. Tilfreds med at de religiøse har blitt satt på plass, svarer han at han håper at ikke det blir tilfelle, og at han selv ikke ville hatt et slikt samfunn. Så det håper og tror man, like mye som noen forsimplet bibelesker. Man kan spørre: hvorfor ikke det? Og dette er det kun filosofien som kan svare på, i fortolkningen av den naturlige orden som blant annet Darwin observerer. Verken Hawking eller Dawkins kan med belegg i vitenskapen si at vi ikke skal bruke den til å fjerne de mistilpassede, som eksempel, likevel er de i besittelse av verdier som de under alle øyemål ikke vet hvorfra har sin opprinnelse. Du blinde vitenskap! Den som ikke vet at han ikke vet, kan man ikke sette lit til. Såvidt jeg husker, utsatte jeg den høytfungerende for Nietzsches: "det finnes ingen faktum, kun meninger," eller i det minste fremmet synet om at alt er gjenstand for fortolkning. Den høytfungerende løftet en av prospektene vi arbeidet med, mer spesifikt et reklamemagasin for boligbransjen. Visse teoretiske størrelser er absolutte, sa han, som at denne er "en." Det synes åpenbart at den moderne vitenskap ennå er bundet fast i Platons absolutter. Jeg skjønnte den høytfungerende sin plassering så altfor godt, og sa ikke mer, jeg hadde nemlig fått det jeg skulle ha. Selv om jeg ikke jager i flokk, er også jeg et rovdyr, og der flokken jager med utholdenhet, jakter jeg med kamouflasje og det lumske bakhold. Byttet dinglet nå med brukken nakke fra mitt gap. For å gi det tilsvar jeg ikke nedverdiget meg til å gi: Like lite som noe kan sies å være gult eller grønt, en farge, kan noe sies å være "en," da en slik tilsynekomst med stor enkelthet kan plukkes fra hverandre, ja, bokstavelig talt, ned til den minste komponent. Jeg kunne tatt heftet og revet det i biter, og fortsatt med dette. Et fargegjenskinn er også resultatet av en iboende egenskap i møtet med en iboende belysning og i tillegg til dette også en observatør. Vitenskapen har tatt gjenskinnet og kalt dette for en idealform, man har tatt skinnet for vesenet, på samme måte som Pavlovs siklende hunder. Det er slik et ubehjelpelig barn forholder seg til verden. Det er her Nietzsches psykologi kommer inn og er til hjelp. Den høytfungerende hadde nemlig iløpet av samtalen kommet med fraser som: "vi vitenskapsmenn." Etter noen uker lirket jeg inn spørsmålet, i en helt annen forbindelse (tålmod er kjennetegnet på et godt bakholdsangrep) Det viste seg at han ikke hadde høyere utdanning enn videregående. Endatil mer, den skjematisk matematikken falt ham enkelt, men matematikken som var på høyere nivå, den matematikk som var abstrakt, der det sikre svar ikke fantes, den greide han ikke. Vi er ærlige, vi autister, og her ligger også vår største svakhet. Man forfølger det man lyster, og når svaret ikke er umiddelbart, gir man opp. I alle tilfeller ser man her spor etter det forsterkede ønske og hvordan nøytralitet i noen sak ikke er mulig.

13. august 2015 kl. 11:38

Kommentar: *Skjønner ikke at jeg orket. Den høytfungerende var INTJ, og hadde det trekket som*

noen ganger gjenkommer hos INTJer og INFJer at de må dominere samtalen helt. Du får ikke engang komme med innskudd og kommentarer, noe jeg elsker, mens de raljerer iver. Nok hopp mellom tematikker uten at jeg får si noe, gjør at hjernen min slår seg av. Et sikkert tegn på en idiot er mye snakk. Noisy outside, empty inside, som kineserne sier. Hvis den minste grad av refleksjon ikke virker inn, er det ikke noe håp.

John Olav Oldertroen: ... men at? Come on!

12. juni 2015 kl. 14:16

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg føler meg syk til margen av min sjel, og i en pervertert gjenspeiling av den kosmiske tilstand kan jeg ikke avgi noen løfter, ikke engang løftet om at jeg skal skrive ferdig denne bolken. Likevel skal jeg på tross av alt dette, på tross av alt, forsøke å presse frem noen ord før utmattelsen atter innhenter meg. Jeg er ikke mann nok til å gi noen fullgod redegjørelse for begivenhetene etter at jeg flyttet fra Tromsø, men jeg skal copy/paste en av gårsdagens forsøk:

"For den åndelige er ingenting mer givende enn å skape og lite så trettende som det å opprettholde. Hva da med å måtte drive opprydningsarbeide som etter bombenedslag hele tiden? At alle ens foretakender, alle de langsomt dreiende hjul som man har stått bøyd over i de sene nattetimer og gitt alt sin omhu og kjærlighet ganske enkelt bli revet i filler og satt tilbake til punkt null. Man kan ikke forlate åstedet, for dette er alt man har og der er alt man eier, så man må lete etter mennesker man kanskje kjenner, kroppsdeler som muligens kan brukes, en eller annen rest man kan hale med seg til skraphaug eller hospital. Men når landet er ondt kan intet gjøres. Hver skole som bygges opp brennes ned innen en kvartendels år er gått, hver skjønnhet får syre kastet i ansiktet og gatene er fylt med klubbemenn på jakt etter det minste påskudd til å myrde deg. Man kan ikke danse eller puste i slikt et land, og sanden fra ørkenen brer seg og brer seg, inntil øynene er gjort blinde, halsen er tettet igjen og alt vann er forurennet. Jeg ikke lenger en melodramatiker og det er ingen vits i å overdrive, men jeg er heller ikke noen stoiker som vil underdrive, underkommunisere og lyve om seg selv til seg selv, slik stoikere gjør, så jeg skal si alltingen som det er, gudene skal vite at jeg hater å lyve. Siden jeg flyttet fra Tromsø i oktober 2013 har jeg mistet karriere og levebrød, mer presist, først mistet jeg jobben i karrieren jeg utdannet meg til, og så mistet jeg jobben i det som var min reservekarriere og det som i praksis hadde besørget min overlevelse og mitt levebrød. I tiden mellom dette mistet jeg også min kunstneriske skriveevne, og enda idag kan jeg ikke sette tre setninger etter hverandre, uten å stå fast i en dirrende tomhet, uten at det er som noe skriker til meg

og kjenne hender gripe tak. Dette var bare det langsomme forstadiet til en gjest som varslet sin ankomst i god tid, men som likevel fylte vært værelse, overtok hvert rom, nemlig det som klinisk sett var en alvorlig depresjon med psykose, den alvorligste form for depresjon beskrevet av legevitenskapen, og der den eneste måten man kan bli verre på er om psykosen blir permanent. For min del ble alle ukjente og snikende farer, ting jeg i utgangspunktet ikke liker, forsterket til det punkt at det var det eneste som fylte mitt liv, og samme hvor mye jeg gjemte meg var de alltid der: Småjenter med laserpenner, lasere overalt, insekter kravlende fra kriker og kroker, basiller, skabb og midd som infiserte hver en overflate og venner/fiender med skrutrekkere og kniver som demonstrerte åpenlyst at de hadde til hensikt å overta og dominere livet mitt ned til siste detalj, til siste indianer og blodstråpe."

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

Kommentar: *Dette bildet viser meg etter langvarig depresjon og påkjenningene til åndelig visjonering med kroppen som innsats.*

3. august 2015 kl. 00:54

Øystein Tranås Kristiansen: Alt dette er jeg ute av stand til å gi en fullverdig eller engang sannferdig redegjørelse av, selv om jeg engang forsøkte. Det blir bare sjokkeffekter og støy som legger skjul på den egentlige tilstand, at instinktene sier nei, at man ikke vil mer. All fornuft er egentlig noe som har blitt påført deg av den andre. Jeg priser derfor min krigerånd for at jeg endelig kunne legge meg ned og nekte å røre meg, for i kjøpmannens verden kan man ikke leve.

3. august 2015 kl. 01:02

Øystein Tranås Kristiansen: Mangt og meget kan som sagt bli sagt om dette, men jeg har ikke krefter til noe vitnesbyrd, og ingen har heller retten til å kreve noe av meg. Etterhvert har jeg fått diagnosen asperger. Psykiatrien antok i førstningen at jeg var schizotyp (det kliniske begrepet for galskap uten direkte hallusinasjoner) for så demonisk og sønderrivende var min beretning. Men etterhvert som horisonten ble klarere (den blir alltid klarere over tid) ble diagnosen også klar. Jeg hører ikke til her.

3. august 2015 kl. 01:11

Øystein Tranås Kristiansen: Sannhet er alltid bedre enn løgn, og derfor er denne depresjonen det beste som noensinne har hendt meg. **[Men er det?]** Jeg forstår alt så meget bedre nå. Jeg forstår hvorfor mennesker er slike ondsinnede, smålige skapninger. Jeg forstår at jeg er en annen rase, og at jeg må komme meg vekk.

3. august 2015 kl. 01:17

Øystein Tranås Kristiansen: Teknisk sett betyr en aspergerdiagnose at ens hjerne er koblet annerledes enn hos vanlige mennesker. Der vanlige menneskers tankebølger, om vi kan bruke sådant bilde, går i stadige bølgeslag mellom utallige koblinger mellom høyre og venstre hjernehalvdel, tenker aspergeren kun logisk. For at noe skal nå følelsene, må det først oppfattes og så forstås. Istedet for den erratiske og overflatiske utvekslingen mellom fakulteter, har aspergeren en voldsom kapasitet for konsentrasjon (dersom man får bli latt i fred, min eneste bønn) Tankebølgene går frem og tilbake i hodet, fra øynene til dypene, og tilbake. Man lar ikke følelser og sosiale hensyn dilutere **[anglisisme]** noen sak, og derfor er aspergere også de ærligste av alle skapninger.

3. august 2015 kl. 01:25

Øystein Tranås Kristiansen: Hva betyr alt dette? Jeg har selvsagt gjort meg opp en del meninger og teorier om saken. Det autistiske er antakelig en genetisk remanent fra tiden da menneskene levde ensomme på de store slettene, et steinaldergen. Alt som er dyder for vanlige mennesker, er som gift for meg. og motsatt. Åpner jeg munnen for å fortelle om det som er viktig for meg, blir jeg møtt med latterliggjøring og hån, og det i beste fall, det vanligste er nemlig vantro, slik går det ikke an å tenke og være. Det å eksistere har for meg gjennom hele livet vært meg forbudt. Det sier litt om raskapen til den vanlige mann at naivitet er det vanskeligste av alt å forstå. Et bilde man kan bruke, er forskjellen mellom hund og katt, og jeg er en katt som har blitt tvunget til å bo i en hundekennel, og som fordømmes som umoralsk når jeg ikke vil være som hundene eller si at dette er fantastisk. Jeg er ikke et flokkdyr, jeg er ikke sosial og jeg hater all plikt og underkastelse og gester i den og den retning. Jeg hater hundene og menneskene.

3. august 2015 kl. 02:05

Øystein Tranås Kristiansen: Hadde jeg bare kunnet leve som et rovdyr i sin hule, å følge sin egen syklus, og legge seg ned og hvile når man føler for det. Å reise seg og jakte om natten. Hos de store rovdyrene er sansene alltid akutte, og jeg er her for å observere, for å drepe. Dette er den skjebne jeg ønsker for meg, og den er nærmere enn noensinne. Aldri still deg i min vei. Jeg kan å slåss, med never og med ord, så pass deg! Noen spurte meg om jeg "var klar til å bidra." Bidra! Jeg har ikke en bloddråpe å gi, å ofre, og om jeg hadde noe, ville jeg bruke det til drapet. Bidra! Alt man skal tåle, alt man skal utstå og utholde ...

3. august 2015 kl. 01:38

Øystein Tranås Kristiansen: Jo, men bildet på hund og katt er svært godt når det gjelder de normale og aspergere. Jung hadde evig rett da han sa at den enes verdi er verdiløs for den andre, og slik er det også mellom mennesker og jegere. En hund blir nemlig nervøs når han blir overlatt til seg selv, en katt trives. En hund må ha stadige utvekslinger, hierarkier og gester, en katt interesserer seg ikke. En hund tar imot ordre velvillig, en katt, bare under trusler og tvang, og knapt nok det. Katten har akutte sanser, sanser så sterke at et høyt smell får den til å fare sammen, også slik med aspergere. En katt elsker å observere, også slik for en asperger, og man observerer for å være jeger. Alt for å se mønstre og sammenhenger.

3. august 2015 kl. 01:42

Øystein Tranås Kristiansen: Sannheten er alltid nærliggende. Blant de store apene ser man den samme inndelingen. Vi har bavianer, de mest sosiale og ondsinnede av alle aper (arbeidere) vi har sjimpanser, de mest manipulerende (kjøpmenn) vi har orangutanger, de mest asosiale (prester) og gorillaene, de mest hierarkiske (aristokrater) Og den enes verdi er verdiløs for den andre. Jeg har utviklet en stor apeteori når det gjelder viljen, og ser nå verdenshistorien gjennom aper.

Dessuten tenker jeg i bilder, ulikt alle andre mennesker.

3. august 2015 kl. 01:51

Øystein Tranås Kristiansen: Alt dette er erratisk og i grove trekk. Jeg har som sagt mistet nesten all skriveevne, og kan ikke konsentrere meg, ikke engang for noen avsnitts skyld. Så jeg tenkte at jeg i grove trekk skulle legge frem status og det jeg tenker å gjøre i tiden fremover.

3. august 2015 kl. 01:51

Øystein Tranås Kristiansen: Man må forholde seg til fakta. Jeg greier ikke å legge fingeren på noen enegyldig skyldig. Kanskje er den ene grunn like utilstrekkelig som Nietzsches ene mål. Min arbeidsevne er omtrent på null. På høyden av min depresjon sov jeg 18 timer i døgnet, og holdt fortsatt på å rives istykker i de våkne øyeblikk. Nå, dersom jeg kan velge, sover jeg 12 timer i døgnet, som en gammel mann, bare at jeg ikke er en gammel mann. Men jeg kjenner meg ikke lenger deprimert. Er det arbeidsplikt som er den skyldige? Andre mennesker? Saken er at jeg vet ikke, og derfor velger jeg å anklage alle disse tingene, med mer (det er ikke alt dere jævlere skal få nyss i) Man kan bare håpe at dette kan bli bedre, men ingenting er garantert. Alt man kan si er: Jeg ønsker, og vil kjempe på mitt ønskes vegne.

3. august 2015 kl. 02:02

Øystein Tranås Kristiansen: Det jeg skal arbeide for å gjøre, er å bosette meg i ødemarken, slik at jeg kan få bli latt i fred i henhold til min typus' kriterier. Dette er noe jeg er ufravikelig på. Slik det ligger an, kan jeg få til dette iløpet av en ettårsperiode, når siste tribut betales til de onde, pliktmenneskene og arbeidsgermanerne. Aller helst vil jeg ha meg en våt skog i Nord-Trøndelag, hvor jeg kan være i fred. Dette ville vært trist for et sosial-menneske, men er den rikeste gave for meg. Den store Jung sa det jo: Den enes verdi er verdiløs for den andre. Jeg har lagt fra meg tanken

på at man må og skal ha alt, at man skal tilfredsstill alle. Dette er for meg feighet, det at man ikke velger noe i det hele tatt. Går man i en retning, vender man seg fra de andre retninger, og slik må det være. Tanken om at man skal ha alt, er skremser fra de som vil at du skal velge kjøpmannens vei, og jeg er ikke en kjøpmann. Denne tanken gjør at du velger de andres verdier, og ikke dine egne. Materielle goder er goder også for meg, jeg fordømmer dem ikke. Men det er ikke noe jeg blør for, ofrer for.

3. august 2015 kl. 02:15

Øystein Tranås Kristiansen: Alt er nemlig ikke elendighet. Jeg har vært oppe i eteren og hentet gudegaver, nå må jeg stupe ned som en rovfugl og bringe det til jorden. Jeg er en nådeløs mann, jeg tar ganske enkelt ikke hensyn mer. Jeg spiralerer ned, velter meg over til siden og lar meg falle. Nå må jeg bare få til et godt stup. Hva skal jeg gjøre? Jo, utvikle en god metafysikk og ta livet av Nietzsche posthumt, slik jeg har lovet å gjøre. I mellomtiden skal jeg lese mer, kanskje skrive ferdig noen påbegynte avsnitt her i bloggen, kanskje presentere noen tanker med grovutkast etterhvert. Den som lever, eller i det minste er i live, får se. Hva er jeg? Jo, en av svært få. En asperger er sjelden, en intelligent asperger er sjeldnere, og en intelligent asperger med krigerske instinkter ... vel ... det finnes ingen grenser for hva jeg kan gjøre, og nå gjør jeg det. Mitt tankesett er unikt, og jeg er elsket av hittil uante guddommer som hjemsøker meg med bilder og visjoner. Jeg er glad for de kriger jeg har vært igjennom, for nå slipper jeg å leve de andres verdier og ønsker, løgner som altfor lett har sluppet igjennom hos meg, for barnet kan ikke forsvare seg selv. Nå ser jeg og vet jeg nok til å kjempe.

3. august 2015 kl. 02:28

Øystein Tranås Kristiansen: Uff, fryktelig dårlig kommunikasjon der, men jeg er som sagt i ferd med å få tilbake hodet, så mange momenter ble utelatt, og alt ble lagt frem i en uklar foss. Man kan det man kan, ikke mer. Etterhvert skal jeg presentere alt på en langt tydeligere måte, kan man håpe. Håp! Når håpet blir en dyd, ja da er man håpløs.

3. august 2015 kl. 08:15

Kommentar: *Mitt hjerte blør ved å se hvordan produksjonen har blitt kuttet av over lange tidsspenn. Jeg taklet arbeidsslaveriet svært dårlig, og dette bygget på seg inntil åndelig forgiftning og en ny dans med fortvilelse og psykotisk innhold.*

Nietzsches steiner (under bearbeidelse)

Man skal ikke ta lett på det å lese bøker, altfor ofte leses det for å lese, uten at noe har blitt forstått, eller enda verre, at nå forstår man forfatteren så inderlig vel og er enig. Sønn, jeg sier deg at det med liv og kraft aldri er enig, alltid er stridig. Det er to kjennetegn på den som med glede leser, og begge ligner de på hverandre og gir assosiasjoner til den blanke flate; den ene, barnets, det formbare som vil formes innenfor et sett av sunne instinkter, det andre; idiotens, det som rommer alt det som blir en fortalt, men bare på overflaten. Man skal ganske enkelt ikke tåle de flittige lesere (flittighet er nesten alltid et tegn på dumskap og underkastelse), for den reflekterende lesing bør, med mindre man er et barn, innebære ubehag, motvilje og raseri. Man påføres tross alt den andre og skal tåle dette. For min egen del har det nå gått ett år siden jeg sist maktet å åpne en bok. Dette er bra, for jeg har da hatt andre ting å holde på med, en egen tenkning og kultivering, ikke minst. Når jeg nå leser, er det med et visst ubehag. Forut for dette har jeg ikke kunnet lese, for mine tankebaner har ikke kunnet forstyrres og man har da sterke nerver knyttet til disse tankene. Jo finere maskineri, jo mindre rusk trenger man før alt går galt. Nå som jeg er på vei ut av den skapende prosess, er det kanskje igjen tid for å oppsøke gamle fiender og lesningen, men ikke som blank overflate til den andres blytunge trykkbokstav. De sannheter som springer fra et indre, kan ikke preges inn eller undertrykkes av noen autoritet. Man vil stilne den gamle trykkpresse for godt. Gi rom til ny pust, nytt blod; liv!

12. august 2015 kl. 23:09

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg oppsøkte så min gamle forfar, Nietzsche og hans moralens genealogi, for å måle kraften fra den siste tids bestrebelser og mine konklusjoners plausibilitet. Det skal sies at jeg har et langvarig forhold til Nietzsches jungianske arketype, den såkalte innadvendte, introspektive og dømmende tenker, både i tilfeller av krig og i tilfeller av kjærlighet. Man kjenner den som har påført seg deg, heter det, og av den grunn vil jeg hevde at jeg kjenner typen meget godt, hvordan man ter seg, hvordan man tenker, hva ens ideeringer [**antakelig anglisisme**] er. Fremfor alt kjenner jeg til typusens svakheter, for bak hver definerte styrke hviler også en skyggeside. Bak det harde slag hviler en enkelthet, bak det upåklagelige ytre er det usikkerhet, bak presisjonen er det unnlater og bak favoriseringen er det neglisjering, og alt dette er Nietzsche til del. Men i all rettferdighets navn skal jeg si dette: Nietzsche er en av den moderne filosofis viktigste tenkere, spesielt fordi han brakte med seg noe nytt og eget, i korte trekk perspektivismen og den psykologiske analyse av hvert respektive ståsted, samt den helt riktige oppløsningen av sekvensen årsak-virkning ned til bare en kraft. Kondensering, altså. Likevel er det en som er viktigere, nemlig

Heraklit, en filosof som Nietzsche leste feil. I mennesker bor det en ape, og i så måte er Nietzsche aristokratenes forkjemper, en gorilla, god egnet til å rydde vei i lysningen, men manglende overblikk og fintfølehet. Det er derfor på høy tid at noen tar fatt på oppgaven av å korrigere ham. Det sies at alt har blitt gjort før, men jeg kunne ikke vært mer uenig, tilværelsen kjennetegnes nettopp av alt som ikke har blitt gjort og som bare venter på en gjerningsmann. Mine bokløse tilstrebelser har vært gjort i den indre tankes navn på det metafysiske nivå, og Moralens genealogi er i så måte en mer overfladisk bok enn Slik talte ..., siden Moralens genealogi snakker mer om de empiriske tilfeller heller enn prinsippene som alltid er i virksomhet. Hvis jeg isåfall har rett i min avvisning av Nietzsche på det dypeste nivå, burde man også kunne påvise dette på empirisk nivå. Hva skjedde? Jo, istedet for å være preget av motstand, ble min lesning mer å ligne med et slakt; dette var for enkelt, så enkelt at det måtte være en felle. I de eksempler gitt, så jeg gorillahånden bare så altfor lett, på vei bort fra bevismaterialet. Nå nei, tror du ikke jeg kjenner deg? Senere meldte tvilen seg, men uten den ville jeg vært virkelig bekymret. Alt er lett for tåpen, men til og med oss tålmodige jegere får av og til fråse i blod når vi har ligget lenge i et godt bakhold. Jeg ligger alltid i bakhold uten å engang vite det, for dette er min typus i virksomhet ...

12. august 2015 kl. 23:45

Kommentar: *Typeanalyse er et sidespor, men det er nok på sin plass å si at jeg senere tok en personlighetstest hvor jeg fikk full score på både introvert og ekstrovert intuisjon, henholdsvis 95 og 100 prosent. Disse kategoriene utelukker hverandre innen Myer-Briggs. Jeg har altså både trekkene til en INTP og INTJene jeg bruker store deler av journalen til å rase mot. I ettertankens blekhet har jeg alltid hatt sterke verdier.*

Øystein Tranås Kristiansen: Alt er vel blant filosofene om man stadig holder en kurs. En filosof har nemlig som en sjøkaptein to ansvarsområder, nemlig alltid å være på vei til et bestemt mål, og ikke tåkelegge denne kursen. I min lesning ble jeg også beroliget, da Nietzsche på konsept og meta-nivå (egentlig er det her snakk om en fortolkende fysikk fremfor en metafysikk) var sammenfallende. Som Heraklit sier, kunnskap er ikke innsikt, og det Nietzsche la for dagen var nettopp ikke den løsrevne og vilkårlige kunnskap, og innledningsvis sier han også at en filosof bør være som et godt frukttre, hvor frukt og røtter skal være ett og det samme, og hvis frukten er dårlig, bør man frykte for røttene. Nåvel, jeg mener å ha kjent disse røttene i mine vandringer gjennom underverdenen, og når jeg da plukket ned frukten fra Nietzsches hage, var det ikke noe nytt jeg merket. Boken min skal drøvtygges, sier Nietzsche, og i det er jeg enda ikke skyldig, men idet jeg tygget frukten, merket jeg det jeg på forhånd visste. Enhver frukt er til for å lure inn en stein eller

to, men her var det lite fruktbart og mykt, lite saft og fruktkjøtt å få i lønn, bare Nietzsches steiner. Alt er vel for Nietzsche, for han er en filosof, og hans vilje til makt er sammenfallende, fra rot til topp og ned igjen. Men hvorfor dyrke slike steiner? Hvorfor så lite fruktbar? Det er fordi treet står på en for hard grunn. I min utredning, i min Mithras hage skal jeg for første gang myrde min far, på empirisk nivå, for å engang siden forfølge ham til underverdenen og der myrde ham igjen. Drapene man begår i underverdenen er dømt til å være mer varige, for da skjer dåden gjennom det underliggende konsept og ikke kun gjennom eksempelet. Nietzsche har nemlig bare halvveis rett, og det nesten i alt.

13. august 2015 kl. 00:07

Øystein Tranås Kristiansen: Ikke heller skal jeg tåkelegge min kurs, men forklare hvem jeg er som kaptein og hvor vi er på vei. Jeg er også perspektivist, kanskje i enda større grad, den korrekte grad, enn Nietzsche. **[Dersom det er en strid vil relasjonisme overta for perspektivisme.]** Jeg tror på oppløsningen mellom årsak-virkning, men i tillegg til dette er jeg også ny-platoniker, og det var med nyplatonikeren Jung at mitt første (men langt fra det siste) betydelige brudd med Nietzsche skjedde. Det er betryggende å vite at også Platon er et godt frukttre, at det er et sammenfall mellom rot og frukt og ingen vilkårlighet i så måte, men han er også en gammel, mer primitiv vekst som bør lukes ut i ett og alt av en samvittighetsfull gartner. Platon sier at roten til all ondskap er uvitenhet. Det gode i så måte blir tilgjengelig dersom man i størst mulig grad forholder seg til idealformene. All verden skal nemlig være sprunget fra de alltid-eksisterende abstrakte former, som er evig gyldige, deriblandt den fullkomne sirkel eller en fullkommen regjering. Men jeg sier dere at det finnes ingen sirkel. Som den salige fader Nietzsche sa, det finnes ingen fakta, bare meninger, og en sirkel oppstår alltid gjennom en fortolker som vil det slik. Uten denne fortolkeren har man intet, og utenfor fortolkeren finnes ikke engang tallet en. Hvordan skal man ha en fullkommen sirkel, når man ikke engang kan peke til noe som er "en" - en hva? Alle slike fortolkninger er nemlig gjenstand for en uendelig rekke reduktive instanser, til man kun står tilbake til oppløsningen av årsak-virkning, og man kun står der med kraft eller vilje. Det er i definisjonen og fastleggelsen av den iboende egenskap til denne kraften jeg er uenig med Nietzsche, samtidig som jeg som platoniker ser historien, ja tilværelsen som en tilstand av gjenkommende mønstre, variasjoner av de samme dragninger som alltid har vært, fremfor å være resultatet av en enkelt, singulær kraft. Det sistnevnte ville kun føre til det ufruktbare absolutt i ett og alt.

13. august 2015 kl. 00:30

Øystein Tranås Kristiansen: (nå går jeg tilbake til mine høytfungerende autister samt lesningen, men er altså på spranget til å statuere de første eksempler - pang!)

13. august 2015 kl. 00:30

Øystein Tranås Kristiansen: (fragment) I tiden da jeg hadde å gjøre med den høytfungerende, var jeg også i befattelse med en berber, som mente at all menneskelig utvikling var blitt til fra egypterne, og at disse egyptere i tillegg var berbere ...! Du uredelige menneskehet. Jeg skrev et brev til mine venner angående bestrebelsene og påstandene til fusentasten, og som et notat kan jeg si at dette ville være interessant å integrere i denne tekst til senere. Ved en anledning holdt denne Berberen nesten på å slå knockout på meg, ja, bokstavelig talt. Først vinket han meg til seg, som han skulle innlate meg på en stor hemmelighet. Fra før av hadde hans innsikter omhandlet alle de logiske muligheter som New age plager den ganske menneskehet med. Nåvel. Alt er tall, fortalte berberen meg, og viste til Pythagoras. Han viste meg en enkel matrise, den første type datamaskin, ifølge ham, med en tabell med tall på den ene siden, og en tabell bokstaver på motsatt hold. Anvendende bokstavene Adam og Eva, greide han å frembringe tallet og mønsteret 69 på sin matrise. Da dette var gjort, slå han neven triumferende i bordet, og da ble jeg nesten knokket ut ...! Vi lever i en tid nå da tallene og det kvantifiserbare har overtatt for ordet som den høyeste sannhet, og bak begge disse var det interesser som ble tjent.

13. august 2015 kl. 12:01

Øystein Tranås Kristiansen: Men tilbake til saken. Jeg tror at altfor mange påstander har fått gått uimotsagt, simpelthen fordi opphavsmennene er for kjedelige og tilsynelatende mangler all relevans. Dette er for meg definitivt tilfelle med Platon og Sokrates. Dersom disse og Kant var de eneste filosofer som fantes, hadde jeg nok ikke orket å bli filosof, ikke med mindre en eller annen uskyldsren naturtilstand var senket over meg, slik at man kunne si det man ville, uten hensyn til byrde og dum balast. Altfor ofte blir barna spurt om å akseptere ditt og datt, de verste antakelser, de mest uhørte lover, hele ideen om et skoleverk og siden et arbeidsliv. Ja, jeg sier liv, men det er kanskje å overdrive ... Nietzsche er ikke kjedelig, tvert om vekker han en kokende blodlyst hos meg. Dette får meg til å tenke at naturen og all historie er en eneste syklus, der den ene korrigerer den andre, og tilbake igjen, og jeg gidder slett ikke å korrigere en Kant. Når alt dette er sagt, vil jeg si at jeg forstår Nietzsche. Jeg er nok istand til å forstå det meste, hadde jeg bare orket ... Men Nietzsche, han er verdt å forstå, verdt å drepe! Og venner, mine venner, jeg forsikret om at jeg forstår ... alt sammen forstår jeg. Rovdyret gjør det. Vi som observerer, kjenner vårt bytte bedre enn

byttet gjør selv.

13. august 2015 kl. 14:46

Øystein Tranås Kristiansen: Det var med en viss overraskelse at det gikk opp for meg at Nietzsche delte min motsetningstanke, men da denne tanken på et tidlig trinn. I ytterste konsekvens er nemlig alle årsaker, virkninger, perspektiver og fortolkninger uttrykk for ett og det samme, en evig flamme hvis egenskap vi strides om. Nietzsche var kan hende den første gjennomførte perspektivist, og som ventes kan fra en så tidlig utgave, er egenskapene i så måte en smule primitive. For Nietzsche er motsetningen i alle tilfeller logisk-lineær, og han kommer med sitt målebånd for å fastsette tilværelsen etter denne nye dikotomi, på samme som hans evige gjenkomst bare er en ny type objektivisme som stanger mot det å bryte ut til alle tings udefinerbarhet. Moralen og dets opphav, ja, hva er det? Jo, alt dette beror på dikotomien mellom styrke og svakhet. Den sterke kan være aktiv med sin vilje og sine ønsker, si ja til seg selv og sitt eget, og bruke den han møter til å bekrefte og definere seg selv, bruke dette til å måle seg selv i en evig kappestrid. Den svake, som i utgangspunkt har samme type vilje, vil i møtet med den andre komme til kort. Viljen vinner ikke igjennom, og derfor vil den svake definere seg selv, ikke med et ja til seg selv, men et nei til den andre, som han nå definerer som ond. Den livstørste som er ham til del, og som er naturlig, vil nå for ham eksistere innenfor ondskapens domene. Etymologisk sett påpeker Nietzsche hvordan godhet til alle tider, først har eksistert som en form for kyndighet, og hvordan det dårlige har blitt stilt i kontrast til det gode, det høye, fornemme og aristokratiske. Nietzsche ser denne striden overalt, herren som underlegger seg slaven i søken etter bekreftelsen av seg selv og sine sunne instinkter, og slaven som forbyr. Fra og med kristen tid, får man slaveopprøret, hvor herren nå forbys sin sunne livsutfoldelse, og man får den langsomme entropi, riktignok med tilføyelsen av en del sjelelige egenskaper, som angeren og skjønneten, alle har blitt til med negativt fortegn og med slavens dyd. Nietzsche er rent konkret i beskrivelsen av dette herremennesket, den brå, oppfarende og fareoppsøkende kjempe, som glemmer all urett som har seg blitt gjort, og ikke lar dem grave seg inn under huden som ormer. Men dette er jo en sosial type! I tragediens opprinnelse beskriver han den greske antikken som menneskehetens til nå mest livskraftige periode. Det er usikkert om man bør la en enkelt skikkelse være representativ for en periode, i vårt tilfelle ville vårt talsrør dessverre være Kant, og jeg kan med stor sikkerhet si at om grekerne fikk velge, ville de valgt seg Homer for å være grekernes røst og representere de greske dyder. Og hva er det Homer sier, og som Nietzsche synes å ha glemt? Homer sier at det finnes like mange måter å leve på som det finnes menn. Nietzsche fremhever altså denne ene sosiale type på bekostning av alle oss andre. Og tatt rett ut fra krigens visdom, Maharbal uttalte til Hannibal at gudene ikke ga alle sine gaver til

en mann. Til Hannibal ga de seier, men ikke evnen til å bruke denne seieren. En ekte motsetningsteoretiker vet nemlig at det finnes ikke noe uforbeholdent gode. La meg først få fastslå hva som er den korrekte anvendelse av motsetningen. Dersom et punkt etableres, et tilfelle påvises, kan man være seg sikker på at en motpol er til eller vil oppstå, for hvis ikke hadde vi å gjøre med et entydig og absolutt univers. Men motpolen, motpunktene kan oppstå i enhver retning, ikke i henhold til et logisk-lineært skjema. Man kan ikke gå der rundt og måle sterk og svak med en linjal og vente å få et godt eller presist resultat. Min anklage er nemlig klar, noe som skal påvises i dette skrift. Nietzsche er simplifisert, grov og respektløs. Og for den filosof som taler med klarhet, Nietzsche heldigvis blant dem, blir et grunnsyn gjentatt i alle instanser. Han kommer med en serie eksemplifiseringer av dette herremennesket, men grovheten i det hele, tendensiøsiteten, utelatelsen av det ene og inkluderingen av hans syn viser hans store urimelighet. For meg er det utrolig at man ikke har arrestert ham på dette. Det skal bare et barn til for å påpeke at keiseren ikke har klær, og jeg er autisten som skal gjøre dette; bedre, jeg er autisten som i tillegg til å være i besittelse av den logiske presisjon, også er i besittelse av helhetsbildet. Se bare hvordan Nietzsches eksempler avdekkes her ... (pause)

13. august 2015 kl. 15:53

Øystein Tranås Kristiansen: For hør bare her:

"De nyter friheten fra all sosial tvang, de anser seg i villmarken uskadet av den spenning som en lang innesperring i fellesskapets fred gir, de vender tilbake til rovdyrssamvittighetens uskyld, som jublende uhyrer som kanskje går sin vei fra en avskyelig rekke av mord, nedbrenning, skjending og pining med overmøt og sjelelig likevekt - som om det bare var et studentpåfunn, overbevist om at dikterne i lang tid fremover har noe å besynges og rose [...]"

En bevissthet og stolthet om dette viser seg også i deres høyeste kultur (for eksempel når Perikles i sin berømte gravtale sier til sine athenere: "Vår tapperhet har funnet veien til alle land og hav og opprettet uforgjengelige minnesmerker over seg selv i det gode og det dårlige.") Denne "tapperhet" hos fornemme raser, den ytrer seg ukontrollert, absurd og plutselig, det uberegnelige og usannsynlige selv i deres foretagender - Perikles fremhever særlig athenernes (gresk skrift) - og deres likegyldighet og forakt for sikkerhet, legeme, liv og behag, deres fryktelige munterhet og dybde av lyst i alt det ødelagte, i alle seierens og grusomhetens vellyster, alle disse momentene ble for dem som led derunder, sammenfattet i bildet av "barbaren", den "onde fiende", eksempelvis "goteren" eller "vandalen." "

13. august 2015 kl. 17:05

Kommentar: *Perikles er stavet feil ved en instans i dette sitatet. Er usikker på om dette er hva som menes med (gresk skrift). Har for øyeblikket ikke kilden for meg.*

Øystein Tranås Kristiansen: Det hører til barnets og tydeligvis også filologens egenskaper å uten forbehold tro på ethvert vitnesbyrd, uten å tenke at det kanskje forholder seg annerledes, eller til og med rake veien motsatt av en brystbankende proklamasjon. Jeg ville ha sagt at dersom Nietzsche var en historiker, ville han kanskje ha utviklet et bedre overblikk og gangsyn, men dette er nok ønsketenkning. Kunnskapen og Perikles' liv og virke har alltid vært tilgjengelig i den vestlige kulturtradisjon, også så for Nietzsche, som har hatt sannheten rett foran seg i denne såvel som mange andre instanser, men har funnet det nødvendig å overse minst en halvtendel av virkeligheten for å få sine puslespillbrikker, sin vilje til makt til å passe.

Om den athenske strategi i den arkhidamiske krig skriver Thukydide følgende: Å holde seg fra forsøk på å ekspandere den athenske dominasjon og unngå å bli involvert i farlige foretakender, å holde strikt kontroll over sine allierte, å opprettholde sjømakten og unngå slag på landjorden med fiendens hovedstyrker. A. J. Holladay sier at "mye av dette er negativt," og at de eneste mulighetene for aggresjon ligger hos den fiendtlige flåten eller mot det fiendtlige territorium, hvor man kunne evakuere sine styrker til trygghet og eventuelt gjemme dem i befestninger. Han sier også at denne krigsstrategien er såpass "unadventurous" og så lite sannsynlig til å gi en militær seier, at historikere har måttet undre på hvordan Perikles kunne ha sendt Athen ut i krig til å begynne med, at han kanskje ikke hadde til hensikt å vinne en militær seier, men en politisk en, ganske enkelt ved å overleve.

Om saken sier Perikles følgende, og kanskje vi kan utlede noe fra disse uttalelsene: "Forsiktighet og et fullt skattekammer er det viktigste for å oppnå militær suksess." Videre rettferdiggjørelse av en passiv fremgangsmåte finner vi her: "Tiden er den klokeste rådgiver av alle."

På hvilken måte sammenfaller dette med Nietzsches brå og fremfusende herremenneske? Det gjør ikke det. Likevel skal han bruke dette som eksempel på et aristokratisk tanke sett, forblindet av alt med en smak av autoritet og imperium. Perikles var fremfor alt forsiktig, passiv, og i tillegg til dette var han en demokrat som fikk folket med seg. Dette er en god ledetråd vi skal forfølge videre. William Blake sier at uforløste lyster avler pest, og det synes tilfelle med Perikles. Gjemt bak

bymurene, med folket bønnfallende om militær aksjon og fienden plyndrende ens egen bakgård, døde både han og sønnene av pest. Bare Njåls saga er mer deprimerende, der valgte man å brenne inne uten kamp, rammet av en enda hardere sykdom; kristendom. Nåvel, når en mann mister sin posisjon eller utkomme, faller ofte ordene seg slik, dette var det jeg ville til å begynne med. Det er en urimelighet. På samme vis var det lett for Perikles å ta glede i all ødeleggelse etter alt hadde vendt seg mot ham allikevel, men dette var da for fanden ikke det han egentlig ville og egentlig alltid hadde intendert. Mennesket er en tilpasningsdyktig skapning, og vil alltid forholde seg til sin omgivelse med en viss aksept. Det er en viss likhet med Perikles og nazistene ved slutten av krigen, alt hadde vendt seg mot dem, derfor tok man glede av ødeleggelsene. Men den forblindede Nietzsche mener å hevde at dette var representativt for Perikles krigerskhet og aksept for risiko. Denne enkle tråd tredd gjennom historien (en dårlig vev) skal jeg nå gå igjennom på basis av kampskriftet moralens genealogi. Gå og sy, din tøs! Bedre, lær deg å veve og se tingenes sammenheng.

14. august 2015 kl. 07:25

Øystein Tranås Kristiansen: Før jeg går videre i mitt argument, vil jeg påpeke at jeg ikke bedriver reduksjonisme for å ugyldiggjøre ethvert argument. Filosofi vil i alle tilfeller innebære et konsentrat av tanker, en sammenføyelse av den observerte virkelighet til det som så langt det går skal være et enhetlig prinsipp. Den som ingen argumenter har, vil ofte ha interesse av å redusere diskusjonstemaet til en uant mengde detaljer. På denne måten oppløses forskjellen mellom det Heraklit kaller kunnskap og innsikter, og med den, også forskjellen på en mann med klokskap og innsikt, og en mann som ikke kan tenke. Interessen og hensikten er forlenget borte, men jeg husker jeg argumenterte mot en annen person på internett om det teknologiske nivået til Sovjet og Tyskland ved begynnelsen av operasjon Barbarossa. Min mening var at det var ikke noen spesiell disparitet mellom Tyskland og Sovjet i det teknologiske nivå, og at tyskernes krigslykke i begynnelsen skyldtes lederskap og organisasjonsevne. Motparten mente at det var et stort teknologisk gap til Tysklands fordel, og at dette forklarte tyskernes innledende krigslykke. Jeg fremhevet hvordan tanksen T-34, som Sovjeterne hadde et tusentall av ved begynnelsen av operasjonen, stort sett konsentrert i egne divisjoner, har blitt fremhevet som andre verdenskrigs beste stridsvogn, og at denne var stort sett immun mot tyskernes anti-tankvåpen. Min konstante gode argumentasjon på vegne av mitt syn, forårsaket et stigende raseri og hysteri til min motpart. Han mente at T-34 var en elendig tanks som knapt kunne kjøre noe sted, og det er sant at sovjeterne led under elendig logistikk og dårlige sandfiltre til stridsvognen sin, noe som forårsaket motorsammenbrudd. Men da tyskerne introduserte sin Panther til salget ved Kursk i 1943, sitt

motsvar til T-34, tok motoren til disse ofte fyr på grunn av bensindamp. Kort poengtert: Organisasjon, lederskap og tekniske problemer kan ikke bortforklare et teknologisk nivå.

Litt på tilsvarende vis, var Perikles da en aristokrat, et risikotakende herremenneske med et dårlig sandfilter, noe som gjorde at han ville vinne en krig ved stratagemer og uthalinger, bruke Fabius' metode mot Hannibal, før Fabius selv, og på langt dårligere grunnlag, må det sies. Eller var han kanskje noe helt annet, som må ses og forstås under sine egne kriterier? Alt som er til har sin nytte på et eller annet vis, en anrettelse som man i større eller mindre grad lykkes med. Perikles var såvidt meg bekjent ikke en uttalt stoiker, men hans fremgangsmåte og hans temperering minner meg mye om stoikerne. Det å tøyse sine instinkter og pasjoner, ja, også når de blir tirket opp, hva for slags nytte har det?

15. august 2015 kl. 16:00

Øystein Tranås Kristiansen: Jung kalte jo Nietzsche en ubalansert mann, og det å presse viljen til makt inn i enhver av de menneskelige og umenneskelige foretakender, innebærer en viss fordreining av virkeligheten. Nietzsche vil iallfall være enig i at ethvert avansert nivå kun kan oppnås av krefter satt i spenn, med andre ord, et av Jungs systemer, de systemer som Jung ville hevde, alltid søker å opprettholde en balanse. La oss tenke konkret på dette. Vi kan se for oss en enkelt kontrapsjon, en katapult, som har som funksjon å skyte steiner. Man må ha en svingstang og deler som slår for at det hele skal fungere. Samtidig kan ikke katapultarmen være for hard, da vil den bryte, og man må ha myke puter den kan slå imot, ellers vil den ikke vare lenge. Jo hardere man skal slå, og jo høyere det nivå man gjør det på, jo mer mykhet og fleksibilitet må man også ha. Underkuete viljer, styrt av en mestervilje, ville Nietzsche kalle det. Heraklit mente at det er bedre å være aktiv enn passiv, fordi passivitet alltid vil føre en inn i livsnyteri og forfall, men kanskje er stoikeren en slik komponent, som via sin passivitet kan opprettholde et visst systemisk nivå. Vi kan skjønne at katapulten må slå, må være aktiv, at den før eller siden må kaste steiner, ellers ville den snart forfalle til en haug med planker. Dersom vi så verden kun som ulv og saueflokk, ville det sannelig være hensiktsmessig å kun være et sultent gap. Aggresjon ville lønne seg, når alt er "up for the grabs." Hvis vi ser på en av denne verdens mer ærverdige stoikere, Marcus Aurelius, greide han med sin temperering å opprettholde et Romerike, der hvor en soldaterkeiser mildest talt ville feile, hvilket også skjedde. Dersom man har å gjøre med en heksegryte av krefter, ville stoikeren være en god mestervilje til å holde de sultne gapene fra hverandre, forhindre sammenbrudd, om du vil. Så nyttig og unyttig, det beror jo både på den iboende egenskap og dens omgivelse og konteksts. Perikles ville vært, og var en god leder i visse sammenhenger, og viste seg å være elendig i andre.

Likeledes er Nietzsches ulvegap en ganske relativ sak i den nytten det gjør. For mye av Jungs balanse, dog, vil kun forårsake stillstand og entropi, man kommer ingen vei dersom man ikke kan la seg falle i en eller annen retning, og på mange måter er livet et stort fall. En tilhenger av Nietzsche ville sagt at de lavere, enklere systemer alltid må slukes av de høyere, de sterkere, slik får man utvikling og vokser man i høyden. Dette kan man være enig i, aktivt, ja, med mindre man er i en heksegryte, ofte så lønner det seg å gjøre seg så liten så mulig og være stille, også så for en tiger. Men et overlegent system, som kan råde over de andre, defineres like mye av sin mykhet som sin hardhet, og en katapult er mer av enn pute enn en langt enklere slynge tilsammen. Et spenn må det være, og romme mer fremfor mindre, det må man, ja, dette er kjennetegnene på det overlegne. Men hva dette spennet består i, det er slett ikke en lineær sak, som kan måles med Nietzsches enkle lignings, sterk og aktiv er bra, svak og passiv er dårlig. De mange eksempler Nietzsche legger til bords, viser denne konstante feilvurdering. Jeg terper ikke på detaljer på bekostning av et helhetsbilde, for å diffusere ethvert argument, men når detaljene som legges til bords rett og slett ikke stemmer overens, og snarere bringer frem et annet helhetsbilde, ja da må jeg intervenere.

15. august 2015 kl. 16:45

Øystein Tranås Kristiansen: Når en mann har mistet stilling, hører det til den gjengse visdom at han kommer til å si at han alltid ønsket det slik, at dette var det han ville. Dette er forøvrig fullkomment psykologisk sunt, for man må tross alt akseptere sitt ståsted eller akseptere døden. Men vi må også holde i mente at viljen er ekspansiv, og at en munn vil spise, og her gang munnen spiser, blir det til mer, ikke mindre, det man har spist. Det sier seg selv at i den opprinnelige situasjon, i det opprinnelige kampområde, kunne man slett ikke tenke seg å gi kast på noe som helst. Når forklaringen lages etterpå, forholder alt seg mer eller mindre motsatt til det man egentlig prøvde på, men som nå måtte gi tapt. Denne grunnleggende psykologiske innsikt burde gjøre det innlysende at når Perikles brystbankende lovpriser krigen, risikoen, ødeleggelsene, så var det dette han fikk, men ikke det han prøvde på. Sagt med Nietzsche: "- Perikles fremhever særlig athenernes (gresk) - og deres likegyldighet og forakt for sikkerhet, legeme, liv og behag, deres fryktelige munterhet og dybde av lyst i alt det ødelagte ... () " Et gammelt ordtak sier at man ikke skal stole på vitnesbyrdet til en slagen mann, og vel, den som stoler på et slikt vitnesbyrd, han var med denne mannen og hans sak, eller er forblindet av sin egen store sak. Anvendende dette enkle prinsipp, blir menneskers vitnesbyrd om seg selv innen kunsten stående i et aldeles gyselig lys. Jeg husker jeg gjorde meg til venns med en araber fra Kuwait via internett, en av disse liberale skikkelsene. Han ville dele med meg et klassisk konsertstykk som var blitt spilt et eller annet sted i den arabiske verden; hele stykket fremstod som et galopperende tordenbrøl, med en pompøsitet og heroisme som

overgår selv det en blødmefull italiener kan prestere. Alt av arabere er jo bare røyk og damp, ja, svart røyk, må jeg da legge til. For den uinnvidde saksiske sjel blir denslags møtt med en viss forlegenhet, for den sakser som vet ... vel. Arabere kan ikke slåss. Arabere er ikke krigere. Det var de aldri. Selv i sine høytidsdager, forhandlet, forrådte og stjal de seg frem. Min musikk likte den mannen naturligvis ikke. Engelskmennene, på sin side, var de hardeste menn jorden til nå har sett. Hvor mange tordenbrøl ledsaget deres ferd over verden? Man har jo den mandige sangen "British grenadiers," men slik jeg ser dette, er sangen kun en form for fordekket homoseksualitet, selv om sangteksten nå stemmer. "Of all the worlds great heroes ..." Alt i alt har engelskmannen omgitt seg med hymner om oppofrelse og kjærlighet. Si meg, når var det sist en engelskmann følte kjærlighet? Ja, da må han ha vært katolsk. Araberen, som ikke kan slåss, gjør seg til en røykdampende helt. Engelskmannen, som ikke kan elske, snakker om kjærlighet. Nietzsche og Perikles snakker om ødeleggelsestrang ... Dette var det vi alltid ville. (og alle menn har allerede tapt, alle menn er desperate menn)

18. august 2015 kl. 17:50

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg var lenge på utsikt etter den perfekte anslagsvinkel for mitt videre argument, men endte i passivitet, gitt min begrensede kapasitet for noen ting som helst. Uavhengig av alt dette går jeg nå videre, fordi materialet jeg sitter på er altfor viktig til å detaljeres bort av gnål.

Nietzsche snakker om den totusenårige slaveoppstand i moralen, og argumenterer for dette gjennom to trinnvist betingede dikotomier, forskjellen mellom sterk og svak og den resulterende tilnærming til livet, aktiv eller passiv. Sterk i hva? Den første dikotomien er for simpel, og den andre er simpelthen feil. Ingen skapning som noensinne har levd har med rette kunne sies å ha vært passiv. Det er ingen passivitet i naturen, et sted der den hverken finnes eller kan godtas, dersom den skulle oppstå. Til og med et skalldyr som lever på havets bunn, som bare stikker sin tunge ut når alle andre sover, når ingen skygger eller lys flakker over den, til og med dette skalldyret er ikke passivt. Dette er del av Nietzsches katastrofale feilvurdering: "Kun den som handler som jeg vil, er aktiv." Kamouflasje er del av naturen, forledelse er del av naturen, bakhold er del av naturen, manipulering er del av naturen, ja, det sosiale flokkinstinkt er del av naturen. Glemte jeg å si at naturen er alt, og at kun naturen er sann? Nietzsches gripper liker de små lammene, javisst, og de små lammene liker ikke å bli spist, men man skal høre gribbene klage om nå lammet uteblir og ikke villig legger seg til på asjetten. Det er lett å se og forstå hva dette ubalanserte synet, som Jung beskriver, egentlig ligger i. Nietzsche er en hardhetsfetishist. Man skal ikke stole på romantikere, fordi de har et feilaktig og

idealisert syn på livet. Man skal heller ikke stole på inverterte romantikere. Nietzsche kan muligens sies å være en motreaksjon til tanken om at kjærligheten (og gift) er alt, og man lander istedet på: Hardhet er alt. Om du har en bue, og denne buen skal skyte langt, lengre enn den gjorde, for all del, ikke gjør den hard, da vil den bare breste. En bue defineres nemlig like mye av sin slakhet som øyeblikket da den står i spenn. Skal du skyte lengre med en bue, gjør den større eller mer avansert. Som det heter seg, ingen ugle frykter natten, og det som er skjult i dagslys, kan være like mye til, like gyldig, men med andre kriterier. Man kan ikke komme der med sin dumhet og påstå at uglen er passiv. Spesielt ikke de som er alliert med Minervas ugle, gjør dette. Jeg tror Nietzsche kunne ha lært et og annet ved å se barnefilmen Løvenes konge, kanskje da ville han i det minste lære seg litt respekt. For den åndelige, den som fordrer å være åndelig, er respekten for sin omgivelse av den ytterste viktighet. I viten om alt dette må man stille spørsmål om flere av Nietzsches teser. Viljen vil overvinne den store motstand, sies det. Jasså? Løven er da også feig. Løven vil unngå skade, og tar det letteste bytte. Sterk, ja, denne simple målestokk, men da må man i det minste måle: Sterk utifra det man gjør, sterk i henhold til sin målestokk. Det har vært totusenårig oppstand i moralen, det kan man være enig i, men ikke på måten Nietzsche tror. Har det vært en oppstand for de "passive", har den sannelig vart lengre enn som så.

25. august 2015 kl. 08:44

Øystein Tranås Kristiansen: Helt sikkert ikke tilfeldig, den første navngitte poet i verdenshistorien, og en kvinne, synes å agere disse prestelige dyder Nietzsche omtaler i fullt monn, når hun klager sin nød over eksil fra sitt tempel. Alt er her, den passive aggresjonen, bortvendelsen, eksilet til ørkenen.

"66-73. I, En-ḥedu-ana the en priestess, entered my holy ḡipar in your service. I carried the ritual basket, and intoned the song of joy. But {funeral offerings were} {(1 ms. has instead:) my ritual meal was} brought, as if I had never lived there. I approached the light, but the light was scorching hot to me. I approached that shade, but I was covered with a storm. My honeyed mouth became scum. My ability to soothe moods vanished.

74-80. Suen, tell An about Lugal-Ane and my fate! May An undo it for me! As soon as you tell An about it, An will release me. The woman will take the destiny away from Lugal-Ane; foreign lands and flood lie at her feet. The woman too is exalted, and can make cities tremble. Step forward, so that she will cool her heart for me."

81-90. I, En-ĥedu-ana, will recite a prayer to you. To you, holy Inana, I shall give free vent to my tears like sweet beer! I shall say to her {"Your decision!"} {(some mss. have instead:) "Greetings!"} Do not be anxious about Ašimbabbar. In connection with the purification rites of holy An, Lugal-Ane has altered everything of his, and has stripped An of the E-ana. He has not stood in awe of the greatest deity. He has turned that temple, whose attractions were inexhaustible, whose beauty was endless, into a destroyed temple. While he entered before me as if he was a partner, really he approached out of envy.

91-108. My good divine wild cow, drive out the man, capture the man! In the place of divine encouragement, what is my standing now? May An extradite the land which is a malevolent rebel against your Nanna! May An smash that city! May Enlil curse it! May its plaintive child not be placated by his mother! Lady, with the laments begun, may your ship of lamentation be abandoned in hostile territory. Must I die because of my holy songs? My Nanna has {paid no heed to me} {(1 ms. has instead:) has not decided my case}. He has destroyed me utterly in renegade territory. Ašimbabbar has certainly not pronounced a verdict on me. What is it to me if he has pronounced it? What is it to me if he has not pronounced it? He stood there in triumph and drove me out of the temple. He made me fly like a swallow from the window; I have exhausted my life-strength. He made me walk through the thorn bushes of the mountains. He stripped me of the rightful {crown} {(1 ms. has instead:) garment} of the en priestess. He gave me a knife and dagger, saying to me "These are appropriate ornaments for you."

Noe forstår man, noe forstår man ikke, i denne etterlevningen fra om ikke tidligste menneskehet, så iallfall det første avtrykk av skrift. Denne Lugal-Ane var altså den villedede viljes aggressor, som i utgangspunktet hadde en likeverdig rolle, men som så tok seg friheter. Hver av disse personene maskerte og personifiserte guder, Lugal-Ane som Nanna, Enheduanna som Inanna. I den impliserte seksuelle tilnærmelsen fra Lugal-Ane, ligger visse en sublimert form for incest mellom det guddommelige søskenbarn - her er snakk om umoral. Spørsmål og rettferdighet har som Nietzsche rettelig påpeker, fra de tidligste tider speilet handelen, med ytelse og gjenytelse, gjeld og gjengjeld, og den prestelige og kvinnelige handelsmåte kan man utlede som følger: Jeg yter et gode, men dersom jeg ikke blir behandlet som jeg vil, trekker jeg tilbake dette godet, også til et punkt av selvødeleggelse. Enheduanna kunne godt ha gitt etter for tilnærmelsene og beholdt sin stilling, istedet foretrakk hun å gi kast på alt. Denne indirekte handlemåten, avhenger selvsagt av et eksternt blick og en eksternt autoritet fra en tredjepart, i dette tilfellet naturligvis kvinnens far og overkonge Sargon, og man får også anta den folkelige indignasjon. Til og med en steinaldermann som handlet i sjøskjell ville forstå denne byttehandelen. La oss si at handelsstedet hadde en kvinne som ytet det

og det gode, en prostituert. Dersom denneprostituerte ikke ble behandlet med respekt, sluttet hun også å avgi tjenester, uansett hvor mange sjøskjell man hadde. Tidligere i teksten ligger det som må være en av de eldste straffemåter i klar skrift:

" Responsible care is removed from its sheepfolds. Its woman no longer speaks affectionately with her husband; at dead of night she no longer takes counsel with him, and she no longer reveals to him the pure thoughts of her heart."

Denne indirekte handlemåte er noe av det første man ser når man leser de tidlige historiske skrifter. Vil ikke dette si at dette alltid har vært der, og bør være det? Mennesker rommer, om kanskje ikke alle dyr, så iallfall alle aper. Mennesket skiller seg ut ved å være mer avansert. Ville det ikke virke til menneskehetens forringelse dersom man tok vekk denne handlemåten, dette taktikkeriet? Et avansert dyr, sier jeg jo. På motsatt hold fremhever Nietzsche Roma til å skille seg fra de semittisk prestefolk, da de romerske verdier er de aristokratiske verdier, altså noe helt annet, må vi vente. Men straks er en ny kvinne der til å ytre sin protest, nemlig Lucretia som ved sitt selvmord velter det romerske kongedømme og med det ga opphav til hele den romerske forordning, republikken. Dette var den ene romerske verdi som var virkende ned til siste dag. Vi vil ikke ha tyranner. Han har blitt sett med en krone!

Handlemåten til Lucretia er den samme som til Enheduanna. Man gir et gode, i dette tilfelle sitt liv og leven, men blir krenket. Lucretia velger et mer langvarig eksil med selvmordet. Og det er denne passive aggresjon hele den romerske forfatning er bygget på. Man kan naturligvis si: Men dette er jo bare en myte! En analogi, en overlevering, et påskudd fremsatt i ettertid. Javel, men forordningen er fortsatt klar. Ingen mann får være større enn oss, bedre enn oss, ingen mann får være vår tyrann! Hele Nietzsches skille mellom de aristokratiske og de reaktive verdier fremstår her som det de er: Altfor enkelt! Det er et skille mellom Roma og Judea, javisst, men for å utskille dette må man ha et mer avansert blikk, et blikk som går i bredden såvel som i dybden på ting - Alt dypt har også en stor bredde. Grunnen til at den romerske bue skjøt så godt, var fordi at den stedvis var fleksibel - ettergivende -myk. Kun slik kunne et stort spenn oppstå.

25. august 2015 kl. 15:56

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.vg.no/.../naa-mener-forskere-de.../a/23547887/>

"Skjønnhet påvirker ikke bare sosial kommunikasjon og valg av partner: Ny forskning viser at

hjernen belønner oss for å se på vakre mennesker. Det viser doktorgraden til Olga Chelnokova ..."

Aha. Dette bekrefter det jeg alltid har tenkt, at alle former, vibrasjoner og kunstverk inngår, slik som all slags drikke og dop, i det vi skal benevne som Eros. I ytterste forstand er dette det oppløsende element, de andre viljer, som underbygger den individualiserte vilje og gjør den en med det ubevisste kollektiv, eller det mest ubevisste av alt, døden. Derfor: En vakker kvinne og vin er å ligne med (søt) gift. Å utsette oss for dette, stimulanter slik som amfetamin og kokain og gambling og kvinner, eller depressanter, slik som alkohol eller depressiv musikk (dette svinger på en og samme vektstang) utløser dopamin og dermed nytelse. Vi vil oss med andre ord vår egen undergang. I kombinatorum [**morsomt ord**] med min autistisk detaljfokuserte utledning som jeg kaller lolita-logikken, hvor hovedpoenget er at gavegivning og maktpågivning går i kun en og ikke motsatt retning, (forklares senere) eksemplifisert: Jupiter hersker over månen i kraft av sin størrelse, og ikke motsatt, danner dette grunnlaget for min helhetlige metafysikk, verden som Eros og Ares, hvor tingen i seg selv er summen av viljen i kombinasjon med de andre viljer. Hva? En baby som er hjelpeløs, men søt, greier da dermed å få den voksne til å gi av seg selv, dette til babyens og ikke den voksnes umiddelbare fordel. Uten denne mekanisme ville verden straks ha kollapset inn i viljeoppløsning (viljens entropi uten motstand) eller singularitet (den absolutterte vilje) Relatert: Et øye er laget for å ta innover seg og forholde seg til verden, ikke herske over verden, også fremgått av begrepspresisjonens anvendelse. Meget kan sies om dette om jeg en gang kan make å fremlegge min grande teori og min "grand declaration of war." For denne gang holder det å presentere den følgende snub [**anglisisme**] til Schopenhauer. Fra notat: "Det er intet grunnlag til å som Schopenhauer hevde at musikk eller en annen kunstform overhodet er viljeløs. Dette ville ha brutt med viljens enhet."

Schopenhauer sier: "The inexpressible depth of music, so easy to understand and yet so inexplicable, is due to the fact that it reproduces all the emotions of our innermost being, but entirely without reality and remote from its pain... Music expresses only the quintessence of life and its events, never these themselves."

Dette kan vi kontre med Poe's ord:

"Words have no power to impress the mind without the exquisite horror of their reality." Edgar Allan Poe - Hva annet er vel ord annet enn en form for musikk? Og disse er heller ikke viljeløse. I hver instans kjenner man rystelsen på kroppen.

Nå mener forskere de har svaret: Derfor ser menn på pene damer

1. november 2015 kl. 02:13

Kommentar: *Angående maktens to retninger, og for den del, gavens to retninger, må jeg nå i ettertid være klinkende klar. En baby er aktiv, utøver makt og vilje overfor sine foreldre, idet hylingen får trommehinnene deres til å skingre. Utvekslingen av viljer er gjensidig, selv mellom Jupiter og en liten måne, men det er den sterkeste som bestemmer retningen. Gavegiving er en sosialt avansert og sammensatt aktivitet, men også der går utvekslingen to veier. Begge parter påvirker, begge parter gir noe fra seg, og med det har vi tesen Do ut des, jeg gir så du kan gi. Alltid er det en part som gir fra seg mest.*

Jeg er antakelig svært pedantisk når det gjelder Schopenhauer og en påstått «viljeløs» musikk. Antakelig ville han selv vedkjenne at musikken blir spilt på instrumenter og følgelig er festet til viljen. Men jeg ser på «kvintessensen» av musikk ikke som noe platonisk, en abstrakt størrelse kun, men som en vilje som gjennom sin utøvelse skaper en analogi vi, i dypet av vårt vesen, altså instinktuelt kan gjenkjenne oss i. Hjernebølgene til to samtalepartnere speiler som kjent hverandre. Når du forteller meg om bølgeslag, vil min hjerne gjenskape den felles menneskelige opplevelse av disse bølgeslagene. Et notat for et fremtidig kapittel er at sangen Heil Freyja av Burzum med sine skarpe strenger gjenspeiler en stram, rak og buet kvinneform. Jeg postulerer at melankolsk og sørgmodig musikk inneholder store tonefall for å gjenspeile den menneskelige tilstand. Musikk er altså viljer som speiler seg i hverandre via analogi, et noe for noe og aldri det ene eksakt.

Symposium XXIII

Rapport: Jeg vet ikke om jeg er hjerneskadet, eventuelt ødelagt, eller om jeg kan gjenvinne evnen til å handle i verden og livet. Med dette menes det minste snev av handling som etter eget kompass kan ilegges noen verdi. Dersom jeg er hjerneskadet og ikke kan handle, vil jeg legge siste rest av krefter inn til å få disse og en del andre utlegninger ned som PDF-dokument, og plastpermifisere og emaile dette til mine fåtallige allierte før undergangen blir den endelige realitet. Så var det kanskje et snev av mening i tornekratt og inferno i den grad andre kan finne nytte i denne blødende kravling på alle fire. Da kan jeg eksistere resten av livet som vekselvist omvandrende robot og sirkusbavian. Dersom jeg ikke er forkrøplet foralltid, vil jeg ekspandere dette og andre verk så langt styrken tillater. Jeg er fortsatt plaget med den atypiske depresjons utmattelse, ikke hjulpet av at den ekstenderte familie måtte forfølge meg. **[Siden kom kjernefamilien og knakk hånden min.]** Dette ble møtt av følgende prinsipp: Fiendtlige handlinger mot meg blir møtt med livslangt fiendskap. Noter: Jeg ser nå etter påskudd til å sette dette prinsipp ute i virksomhet i en hvilken-som-helst instans. Det jeg har er mitt, ikke ditt, det jeg gjør er meg, ikke deg. Fiendtlige handlinger på mitt territorie og jord og mot min person belønnes med fiendskap. Det er virkelig så enkelt. Ingenting jeg har vil jeg gi til deg. Noter videre: Dette prinsipp har jeg anvendt før i livet, og omhandler ikke bagateller, uhell eller tilfeldigheter, men den villedde viljes utøvelse. Spis av meg, og kjenn telefonkatalogen over ryggen. Før pleide jeg å være snill, fordi jeg var opplært/torturert til dette, og fordi jeg tenkte på det langsiktige perspektiv. Problemet er at mennesker er rotter. Spis av meg, og det vil bare være loven som hindrer meg i kraft av sin foreløpige relevans. Tenk litt på det, for jeg kan å slåss, og jeg kan å drepe, og er istand til dette uten det minste snev av samvittighetsnag, ja, uten engang å blunke, for jeg er ikke av samme art som hundedyr, sosial og steinmennesker. Jeg hater og forakter dere alle, alltid måtte dere forfølge og pine meg hvorenn jeg satte min pote ned. Jeg har ikke tid, jeg har ikke rom for dere. Det er ikke plass i mitt hjerte, som banker kun for meg, til å tilgi dere.

Jeg er kun istand til å skrive disse enkle setninger fordi jeg har inntatt ni energidrikker. Etterhvert må jeg se etter noe bra dop for å holde meg gående. Det kan eller ikke kan gå bra. Uavhengig av det, vil jeg nå snakke om hva planen for denne bloggen er. Aller helst ville jeg ha terminert den så fort som mulig, siden det er for mange mennesker her/på listen, mennesker som aldri burde ha vært her/på listen. Før en eventuell terminasjon, ville jeg selvsagt ha arkivert alt sammen, og måtte eventuelt mønstret styrken til alt dette. Til og med en som meg utsletter ikke villig vekk historien. Verst av alt er likevel bloggen Sol invictus, som nå er som et åpent og livstappende sår. Jeg må også shutte denne bloggen ned så snart som mulig, om jeg bare kan stanse blødningen og få ned de siste

tingene som dertil tilhører. Først da kan jeg begynne å bearbeide alt materialet, organisere og ferdigstille alle de avbrutte deler. Først da vil jeg ha et bloggverk som ikke fungerer som en alltid ekspanderende kreftsvulst. Først da vil arbeidet med en eventuell bok kunne begynne. Guder, gi meg styrke, for jeg var da alltid deres villige tjener og trofaste sønn. Nå må dere vise meg at alt ikke er fåfengt. Alltid er dette gjeldende: Det som er bra er bra, og det som er dårlig, er dårlig. Selv den mørkeste krypt må ha et glimt av lys, dersom de tegn som er risset inn skal kunne fremtre. Glimt derfor til for meg, for jeg vet at jeg skal være dømt til mørke.

1. november 2015 kl. 03:07

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Fra notat: Jeg drømte! Endelig! Etter uvirksomhet etter sommeren og lykkepillene, har jeg endelig drømt igjen! Dette betyr at jeg må friskne til. Under og før depresjonen, var drømmene mine handlende om galskap, insekter, alderdom og død ... nå ... Av en eller annen grunn hadde jeg en baby hjemme, som jeg tok vare på etter noe udefinerbart i familien. Så viste det seg at dette var min brors baby, at han var faren. Så han overtok den. I drømmen kjørte jeg en del bil, men denne bilen tilhørte også denne broren, så han overtok den også. På slutten av drømmen, da han hadde overtatt babyen og skulle kjøre meg hjem, nå lykkelig med denne babyen, stanset han plutselig bilen ved et hageparti. Der plukket han en blomst, en slags hvit eller gul rose eller nellik, noe friskt noe. Han sa at denne var en slags trondheimsrose eller historisk noe. Han brukte noe til å klippe dette, en slags liten kniv, noe udefinerbart, blomsten hadde kort stilk på grunn av dette. Rett etter dette hadde skjedd, gikk jeg fortapt i byen, og drømmen endte. - Tilleggsnotat. Blomsten var muligens en slags soldaterblomst, noe som hadde historisk og militær betydning. Drømmens dato: 22.10.2015. Baby, bil, blomst, alt dette er ladete symboler.

1. november 2015 kl. 03:17

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Fra notat: Jeg drømte at jeg ble kidnappet av en Star wars bounty hunter. Før dette bodde jeg på Tatooine, i en slags Moholt studentby. Den jeg ble kidnappet med var XXX (en gammel studiekamerat). Kidnapperen fikk oss til å tro at vi hadde vunnet en pris, vi ble kjørt ut i ørkenen, og der ventet han. Han var preget av naivitet. Visste ikke hvem som ville betale mest penger for oss. Vi ble tatt til Dragvoll, var på vei dit, for der ville han se om han kunne få penger. På dette punktet rømte vi hver for oss, jeg ble balende i et slags hegg, en blindvei, så jeg kom meg aldri opp til Dragvoll for å varsle noen. Bur og en jungel, og flere trinn å klatre med hindringer. På et punkt ble vi fanget igjen, og da fant kidnapperen ut at han kunne få penger av rike

slektninger og foreldrene våre. Han var jo alien. Kidnapping handler visstnok om at det er noe som blir undertrykket i deg, siden kidnapperen er alien, er ikke han så viktig. Men det at det er XXX, studentbyen og Dragvoll. Dette er siden av meg som er undertrykket, mitt unge jeg, livsglade, den som gjør ting, den som tror den kan vinne. Min skrivesperre: Kidnapping handler om min skrivesperre nå, og dette er fordi min unge, naive side er undertrykket. Lack of expression. XXX var utagerende, godhjertet, sosial, likte musikk, jeg uttrykte følelsene mine med ham.

1. november 2015 kl. 03:20

Øystein Tranås Kristiansen: Det er sjokkerende å se at siste post var ved slutten av august, for to måneder siden! Ja ja. Selv om jeg har vært uvirksom, har ikke livet vært tomt, da jeg har vandret blant sirkuselefanter og freaks. Alt dette vil jeg nok aldri få krefter til å berette fullt ut om. Nåvel, selv om jeg ikke har kunnet ytre meg, har jeg fortsatt kunnet tenke, og forhåpentligvis har den helhetlige filosofi blitt ytterligere styrket og fleshet ut. Men som sagt: Nå er tiden for organisasjon, avgrensning og samling av trådene. Den ekspansive eksposisjons tid er omme. La oss se hva den videre ferd blir.

1. november 2015 kl. 03:24

Øystein Tranås Kristiansen:

Gi meg de egenrådige få
De som ikke vil, ikke kan - å adlyde
De som sier, dette er min verden, og dette er din verden
Og i min verden hersker - jeg!
Konfutse sa: Den mann som ikke kan adlyde, er verdiløs
Men Konfutse tok feil, og derfor er Konfutse verdiløs
Han forstod ikke tingenes sammenheng
Naturens ene tråd, men ikke naturens drakt
Man kan bare adlyde, dersom man kan la være å adlyde.
Vil du være din egen, vær ensom, egenrådig
Alt i kroppen blir til gift, dersom du sitter stille lenge nok
Gi meg de stridige, de som er i strid og strides
Ikke flidig, nitid[ig] eller flink
Gi meg glitringen i et rovdyrøye, et sultent gap

Gi meg varsom pote og våt snute
Rosen rommer en malstrøm
Frukten skjuler sine steiner
Tornen er vokst fra smerte
De sier at dersom du bunter sammen piler
Så vil de ikke knekke
Men dette er ikke hva piler er til for
En pil skal skytes, en pil skal fly
Den flyr best alene
Ikke ved negativet, men ved positivet
Der skal du finne hvori livet bor
Du kan drepe himmelfareren
Men du kan ikke drepe den ville flukt
Det finnes ikke ende på steiner og smerte
Du kan ikke drepe oss egenrådige få
Som vil og kan fly i malstrømmen
Som skal treffe det endelige mål
Rosen ble rød fra alt blodet som tornen har stjålet
En eng av roser er krig
Klubben er den skjønneste fred
Og jeg vil kjærtegne begge
Derfor sier jeg til deg, du egenrådige
Hold deg egen, hold deg i flukt
Og jeg skal kalle deg min bror
Til å holdes i kjærlighet
Den som står stille, er i spenn
Og kan springe over verden
Den som er taus, å for en frykt
Når han slipper løs sitt store brøl
Det finnes en fakkell, det finnes en brann
De kaller det inferno, en demon
Jeg vet at det er min skytsengel
Sannhet hviler i rovdyrets gap
Frihet venter for de -med våpnene klare
Og frihet, den bor under jorden.

I mørke er det at stjerner kan ses
Kun den tapte kan nå det som ikke kan finnes
Den ensomme befaler over fremtidens skarer
Den sterke løfter ikke for en annen mann
Det vakre vører ikke noen
Den kloke laget en brønn av seg selv
Og fant: Et øye er kjærlighet, fra inferno et hjerte
Men en panne kan bare bære en drøm.
All verden har å falle gjennom drømmer
Hellig er kun det ene: Flammen!

Si dette:

Jeg tjener ikke
Jeg underkaster meg ikke
Jeg er ikke flertallig, jeg er ikke god
Og du kan ikke tvinge meg til noe
Si: Den som tramper på min grunn
Skal i sin omgang trampes ned
Du grusomme skjønnhet
Skjønnhetens blomst er grusomhet

7. november 2015 kl. 02:09

Kommentar: *La ut dette på dikt.org med tittelen: "Grusomme blomst." Er med rette stolt av diktet, som er en av journalens absolutte gullkorn. En kolleksjon av disse gullkornene er i disse dager under vurdering hos Riss magasin, under tittelen «Sang til kaos.» Må si jeg blir skuffet om det ikke går igjennom, men i universitetene råder følgende ordning: Korrekthet = Kvalitet, som Landgaard så treffende uttrykte det, og som jeg tok videre som en gyldig kategorisk beskrivelse av litteratur-Norge som helhet.*

Roar Sørensen: Ordet "nitidig" finnes ikke. Det eksisterer ikke i noen ordbøker.

Du forvekslet med "nitid". Men du kan ikke bruke det her. Bytt "nitidig" med "pertentlig" eller "nøyaktig".

Ellers er dette så mektig at jeg knapt finner ord. Nei, jeg finner ikke ord.

7. november 2015 kl. 04:25

Øystein Tranås Kristiansen: Takker. Dette var bare slengt ut, men med anvendelsen av mye nervekraft. Etter to måneder med dvaletilstand føler jeg meg aktiv, så jeg skal fortsette arbeidet med å ferdigstille bloggen og legge frem en første utgave til bearbeiding. Så blir det tid for å nøste opp i notater og skrik tilvirket etter to år med depresjon, finne gullet og la resten synke i glemselen. Den store fordel er at jeg allerede har et ferdigutviklet filosofisk system i hodet.

7. november 2015 kl. 05:44

Roar Sørensen: Føles som du har skapt noe makeløst. Håper jeg får rett.

8. november 2015 kl. 09:16

Øystein Tranås Kristiansen: Rapport: Da har jeg endelig fått bearbeidet en ganske stor bolk av denne bloggen. Mye gjenstår, men jeg er på vei. Så blir spørsmålet hvor mye av den filosofiske chatloggen som med fordel kan integreres i et slik bokverk. Etterpå blir det å gå igjennom et vanvittig kaos av notater, nedtegnet i villfarelse og glemt like fort. Det er to år med materiale som noen ganger er blitt nedskrevet i psykotisk tilstand. Noen av de viktigste delene er plassert i en mappe kalt "Random mas som må sorteres." Det sier litt om det presset dette materialet øver på meg, og hvor lite jeg har vært istand til å forholde meg til det.

9. november 2015 kl. 00:33

Kommentar: *Har en plan om å legge ut alle filosofiske notater jeg har laget siden 2014 i en eneste femtusensiders appendix. Nå som jeg sitter i skogen kan det kanskje gjennomføres. For øyeblikket er det utfordrende å bearbeide femti sider per dag, må nesten ha hele fridager til formålet.*

Øystein Tranås Kristiansen: I det siste har jeg sett henne. En mexicansk kvinne med høye kinnben. Hun strekker ut tungen og slikker vekk tårene mine. Av og til danser hun foran et leirbål om natten med håret hengende løst og tequilaen morbid rennende munnen. Vi har stjålet oss sprit, og hun danser med en av spritflaskene i hånden. Fingrene hennes berører brystet mitt, og hun bøyer

seg ned og kysser meg. Berøringen fra fingrene hennes letner smerten og leppene hennes gjør at jeg kan føle igjen. Denne skikkelsen blir av og til avløst av en leopardinne som kretser omkring meg og stryker forbi ansiktet med halen. Jeg ser kvinnen buet på alle fire, og jeg ser leopardinnen med gapet åpnet i triumf, et bytte fanget under labben. Jeg ser en rose og en torn, og jeg ser kloen hennes. Er deg meg hun har fanget? Om dagen sitter jeg i ørkenen med bena i kors og dreier på en stor kniv. Alle slags lyster bor i meg. Med dette bildet, kommer også bildet av en middelaldrende politimann, hvor det brede ansiktet og de alvorlige foldene er skjult bak et par solbriller. Uttrykket i ansiktet er et uttrykk av avsmak og tvil, og hendene hviler på hoftene. Jeg har en formening av å bli påsatt håndjern. Men da kommer hun. Glidende forbi på en stor motorsykkel. Hun har også solbriller, og leppene er alvorlige og stramme slik de bare kan være på en uttrykksløs kvinne. Fra en taske hengende på kjøretøyet løfter hun som i en hildring en Uzi, og denne bevegelsen gjenspilles igjen og igjen for meg, den uttrykksløse kvinnen som løfter dette skytevåpenet på strak arm og sikter. Hun tar meg med vekk. Nå er jeg klamret fast til brystet hennes mens hun raser i full fart inn i ørkenen. En blå skjorte, opprevet av kulehull viser seg vagt for meg, det er det som ligger tilbake. Scenen skifter. Jeg sitter bak i en stor varebil sammen med noen andre mannsskikkelser. Vi har alle strømper trukket over hodet, og jeg fører patroner inn i en dobbeltløpet, avsagd hagle, tydelig et maskulint symbol. Det er hun som fører kjøretøyet. Når tiden er inne, sparker vi opp døren og stormer ut med våpnene hevet. Vi ropper en bank, rasker til oss alt vi greier i store pengesekker som vi lemper inn i vare bilen, og så raser vi avgårde med leopardkvinnen bak rattet. Hun, min kvinnelige anima. Hun er sterk nå, har tydelig våknet. Fra de forskremte små kattedebarna til dette, leopardinnen med åpnet gap. Hun bringer et varsel om hva jeg er, hva jeg skal være. Vi skal begå forbrytelser sammen, og hun kommer til å være der for å utrydde de som står i veien for meg. Jeg har sett henne drepe mexicanere med kniv. Jeg må begå forbrytelser, og hun vil være der sammen med meg. Hun, min anima, å store leopard. Livet skal bli så vakkert med deg. Hele mitt liv, all min frihet er deg! Ta mitt blod og tårene mine. Jeg vil ikke annet. Vi kan bære ørkenen sammen, og om natten kan du se på meg med tequilaen rennende ned din lystne munn.

10. november 2015 kl. 04:32

Øystein Tranås Kristiansen: Underlig som det kan synes, der en ser bare kaos kan det for den andre være den dypeste mening, og en person du har hatt å gjøre med hele livet, må du kan hende få beskrevet utenifra for å ha tilgang til hans nobleste trekk. Slik er det iallfall for meg når det gjelder min bror. En venn av meg som pleide å være dørvakt, beskrev en episode som fant sted i hjembygden. Der står den lokale kroen og bensinstasjonen rygg mot rygg, og der kan man drikke øl og knuse ølglass i hodet på hverandre, en klassekamerat av meg fikk nesten kuttet synsnerven i

pannen, dra for å forfriske seg med brus og fastfood, for så komme tilbake til nye kamper, som ofte kulminerer sent på kvelden. Da ligger gjerne flere par kjempende på bakken samtidig, i tett omfavelse og ruller seg som slanger, mens de dummeste, styggeste og mest håpløse har dratt hjem for å hente våpen, balltre, motorsagkjetting og stokk. Små kvinneskikkelser kaster seg over de største menn, får dem i bakken, legger seg over dem og slår dem i ansiktet så hodet deiser opp fra asfalten. Ettersom den velordnede bensinstasjonen og den hvitmalte kroen blir nedsenket i det våte mørket som er så vanlig i Trøndelag, blir også stedet og menneskene nedsenket i oppløsning og kaos. Kvinner kan jule opp menn for å forsvare sine brødre, og de laveste av oss viser seg væpnet som krigsguden Ares selv, hvilende på en seng av menneskehud. Min forhatte far som besøkte stedet, beskrev hvordan han ikke kunne komme inn uten å gå forbi flere skikkelser lent over hverandre i krangel, og da han åpnet døren, veltet to sammenfiltrede slåsskjemper ut. Der trillet de så lønlig ned trappene, mens han trakk på skuldrene og gikk inn. Nå! Min kjære far har det med å være likegyldig til all lidelse, og når han ikke punkterer dekkene på bilen til sin søster, kjører han ifra syklistene han har overkjørt idet de kommer løpende etter bilen med knyttede never og blodet rennende ned pannen. Et av mine barndomsminner er hvordan jeg så en bil miste kontrollen på en isglatt vei under en forbikjørsel, for så kollidere i en snøfonn så snøen sprutet, etterfulgt av min fars skingrende hånletter. Nå har de tatt fra ham våpnene ... Nuvel. Jeg er jo ikke stort annerledes, bare bedre og verre. Ingen vil vel huske en uunnselig liten kro, men det er dette kaoset som setter minner på oss, skriver seg inn i kroppen med hvert spytt og fornærmelse fra den splittede tann, og som definerer hver generasjon. For hva var vel vi foruten våre kamper? Jeg også, minnes en kvinnehånd på nakken, som presser fjeset mitt ned i den koppen jeg smilende skjenket til henne. Jeg også minnes de eitrende forbannelser jeg kastet mot mine nærmeste, venner og fiender i skjønn forening langt senere på kvelden, da vreden min hadde vokst. Mitt sinn er nemlig ikke som alle andres. Det starter så lite, et lite frø, men slutter ikke å vokse før grenene brer seg over min himmel. Den som ikke kan danse, må høre drønnene og trommeslagene hele livet, og det er jeg som står stillest av alle, som bærer det kaoset som de kjempende bare får tilgang på i et lite glimt senest på kvelden, i en furore av knyttneveslag og kavende lemmer, noen tilhørende andre, noen dine egne. Er man full nok, er det jo det samme det å slå og bli slått, man kjenner jo kun den samme nummenheten, og er man fortapt nok, er det det samme hva som skjer med en, alt har jo allerede skjedd og skal skje i et tusentalls forskjellige skikkelser, alle variasjoner av det samme. Selv når man skal dø, å, hva vet vel jeg om det å dø, er jo det ikke noe nytt. Jeg har nemlig alltid dødd og vært i live, og alltid har det vært ensomhet. I live, når jeg løfter blikket og tror at denne gangen kan jeg vinne. Døende, når håpet om et håp, en dag bortenfor den dagen som bare er forbannet natt, blir borte.

13. november 2015 kl. 05:17

Øystein Tranås Kristiansen: Hva det gjelder min broder, denne broder, hadde også han innfunnet seg med villige steg til sfæren av orden, for det er på slike steder de virvlende vingene til nattsvermere kan ha sin fest. Som meg, tror jeg, har også han få venner og en likegyldighet til alle andre, selv om disse kaller ham fiende. Det var nok tidlig på kvelden, og oppløsningen hadde ennå ikke begynt, dette tidspunktet hvor skillet mellom individene blir borte, slik at man i det ene, forfyllede glimtet kan velte seg med åpnede blodkar og felles tømt mageinnhold sammen med en annen mann, sanseløs og derfor i full viten om tingenes enhet; ja, dette vites da, men forblir glemmt. Det var tidlig, og nå måtte man opprette fiendeforholdene, denne pardannelsen som skal oppløses i et glimt av energi, og bli til fallet, sammenbruddet, generasjoners minne og vissheten om en selv. Det starter så smått. Menn som står sammen, menn som ler, den første fornærmelse og blodets opphetelse, i min brors tilfelle alltid en brå oppvarming. Noen gamle klassekamerater av min bror stod altså der og kom med de første velvitende smil, de første fnys, kast på nakken og en munterhet i livlige øyne som vil noe mer. De kjente ham nok, men kanskje ikke godt nok. I den underlige kontrast som bare preger oss skapninger av kaos, stod han der med en boks kjeft i, en noe barnlig leskedrikk for en slåsskjempe. Man skal ikke tenke lenge for å få en impuls, og med denne i hånden gikk han snydenstraks bort til dem, pekte tuten med sugerør på den største, og klemte neven til. Spruten traff fusentasten rett i ansiktet, som nå vaklet tilbake. Hele gjengen ble nå så forfjamset av denne plutselige eskalasjonen, at de måtte gå ut av bensinstasjonen med min bror følgende etter, småsprutende på dem med kjeftboksen. Det lå an til en tidlig fest, og her var det ikke snakk om noen pardannelse, for de bortjagede samlet seg etter sin plutselige retrett til en større flokk, noen dråper hadde midlertidig slukket gnisten, men nå blusset den opp med fornyet kraft. Min bror, denne bror som han er, hadde imellomtiden glemmt hele hendelsen. Han stod utenfor kroen i påvente av noe nytt og nydelig nylig. Det var i dette øyeblikk min venn dørvakten, en stor mann, lente seg over ham med hendene godt plantet på hver side av veggen. Hva er det du gjør? spurte min bror. Dørvakten sa: Jeg beskytter deg. Det er en flokk som er kommet her for å ta deg, og de er mange. Jeg beskytter deg til du har kommet deg vekk. De ord som følger i beretningen vil og kan jeg aldri glemme. Min bror sa: Så la dem komme! La dem komme! Kjære leser, la de ordene, uttalt den gangen, synke inn. Hvilken mann er det som kan si det, gjøre det, være det? Hva resultatet av tildragelsen ble, vet jeg ikke. Det har vært så mange slike øyeblikk, så mange kamper med både ham og meg. Men jeg vet at han har kjempet mot hundre mann alene på det stedet, og selv lagt i bakken, med menneskemassen over seg, sluttet han aldri å kjempe, og etterpå, da noen fant det for godt å berge livet hans og kjørte ham hjem, kom bygden kjørende etter. Ja, det har vært så mange kamper, så mange øyeblikk, men disse, tror jeg, er om hva alt det andre dreier seg. Det sanne øyeblikk, sannhetens øyeblikk, der du viser deg i all din nobelhet, og hvor alt som er deg har sitt

utspring. Ingenting betyr noe etter det. For å slå og bli slått er jo det samme, bare man er nummen nok. Mitt håp er å kunne bli som min bror, slik at når en stor skygge senker seg over meg og natten er på sitt høyeste, vil jeg si: Nei, beskytt meg ikke, ikke la meg flykte. La det komme! La det komme! De som bygget kroen og vertshuset, ville sagt at man må betale sin plikt til eteren, og at det er derfor man gjør det. Men for meg og min bror er det annerledes. Jeg gjør det kun for meg. Så alt som skal komme, la det komme, ikke for deg, ikke for dere, men for meg. For jeg vil eie min smerte og min fiende og alt det kokende blodet og mitt sannhetsøyeblikk. Når nattefallet og oppløsning kommer, som min bror. Når jeg skal dø, som min bror. Det er fordi jeg er ensom, og derfor vil jeg eie dette. Jeg heller skal aldri tilhøre noen, være som noen, med noen, bare tumle som et galskapens partikkel, det frie radikal, gjennom den feigheten de skjuler seg bak. De som bygget lovene, kan stå sammen. De av oss som aldri vil lyde, kan bare se på partikkelens glødende fall, aldri favne den, for vi frastøtes jo, men ganske enkelt si: La meg brenne som denne. La meg fødes med et slag, som gnisten, leve i en flammende bane kun jeg eier, la meg falle, la meg falle, men ikke prøv å fange meg, da skal vi frastøtes i avsky idet jeg brenner deg, og tilsist, la meg falle mot min nattebunn, slukkes idet drømmene har løpt over meg som gløden i en gnist, først gnistrende gult, og så langsommere og rødere, mot natten. Blir jeg borte, vet jeg at ingen var som meg, og om ingen brann reiser seg etter min ferd, kanskje natten vil huske alle sine falne barn. Født sammen, men aldri til å holdes, enes eller holde fred. Døende hver for seg. Du natt! Du natt! Du er så meget større enn meg, og jeg ser intet annet lys enn mitt eget.

13. november 2015 kl. 04:56

Kommentar: *Det er nok ingen hemmelighet at jeg ser på vedkommende som en uverdigg drittsekk, som ofte har vært til pinsel og plage for meg, kanskje på måter som er vanskelig å erkjenne. Likevel kan jeg respektere ham for hans styrke og mot. Slik Landgaard påminnet meg med et sitat fra Nietzsche, parafrasert: En mann bør hate sine venner og elske sine fiender.*

Lars Tjukk Norris Lande: Jeg husker kvelden du nevner over her med din bror, det var jeg som jobbet og forsøkte å hjelpe ham. Vi kjenner vel begge dette bygdedyret som vekker følelser og reaksjoner i folk, hjemme går det sport i å tirre opp tyren, man ser ned på de som forsvarer seg fysisk samtidig som man nyter underholdningen av det hele. Det er en slags dobbeltmoral i det hele; man trigger i gang en situasjon vel vitende om at den kan eskalere, for så å fordømme de som svarer. Blir som å kaste skit på noen for deretter å spørre om de ikke vasker seg. Jeg har selv smakt på dette bygdedyret og det var det som drev meg bort fra mitt fødested; de eneste positive minner jeg har fra den kommunen er endeløse dager og netter med deg og de andre i vår lille gruppe som

sto litt utenfor normen. Både herlige og vanskelige tider på mange måter. Det finnes mange historier lik din brors; disse blir selvpoppfyllende profetier da forventningen til en person danner beteendemønster i omgivelser og sosiale settinger som trigger det forventede og de reaksjoner man fisker etter. Å ignorere er å tape ansikt, å svare til forventning er å gi etter for en maktstruktur og å oppfylle profetien, å forsøke diplomati er å imøtegå mennesker og synspunkter som ikke fortjener debatt og ei heller evner å forstå den. På visse steder kan man bare tape, jeg personlig er evig takknemlig for at dere, mine beste venner, fikk meg til å flytte bort fra skiten. Hva angår din bror og berettelsen så må jeg si at jeg aldri har hatt noe problem med ham og jeg forstår sinnet og tilværelsen. Har selv stirret mobben i hvitøyet; det er noe befriende med dårskapet i å sette seg imot overmakt, det være seg fysisk eller annet. Selv om mot skal berømmes hadde jeg nok sikkert forsøkt noe lignende igjen i samme situasjon; det er kanskje min trigger og mitt svar til forventninger i ulike settinger, på godt og vondt.

13. november 2015 kl. 10:40

Kommentar: *Interessant nok har jeg flyttet tilbake til «skiten.» Vet at det er mye sladder på bygda, heldigvis er jeg lykkelig uvitende over alt som sies om meg og min på samme tid ulykkelige og underlige skjebne, men nå skal jeg ikke forholde meg til festslåssing og de verste former for berme. Skal knapt nok drikke. Som noen sa, alt er konsentrert på bygden, alle menneskelige følelser og sjalusi, og de uverdige her er enda mer uverdige. Men det samme gjelder under motsatt fortegn også. Alle de store erobrere, Alexander, Gengish Khan, Napoleon og jeg kunne si Hitler har kommet fra utkanten. Mitt utkanteri er nok grunnen til min enorme livskraft, som tidvis gir utslag i mot, skarpsinn og visjoner.*

Lars Tjukk Norris Lande: Forresten; om jeg ikke husker feil så stoppet mobben opp og våget ikke gå på din bror, iblant sirkler flokken og vurderer om hugg kommer til å besvares og kanskje beslutter de å lete lettere bytte.

13. november 2015 kl. 10:44

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, som vi diskuterte engang for lenge siden, da vi bodde på bygden trodde vi at det var et bedre sted enn hos de overfladiske bymenneskene. Men så viser det seg at den sosiale tilliten som finnes på bygden, ingen stjeler og folk kommer på døren med glemte badehåndkle, om så, bare finnes og er mulig som en følge av sterk sosial kontroll. Alle vet alt om deg, og det er bare mulig å handle og være noe innenfor en strikt ramme. Folk vet ting om deg

nærmest før du vet dem selv. Jeg som knapt vet hva for slags klær jeg går med, måtte nærmest ha andre til å fortelle meg om jeg var i akseptabel dress og dressur en stund. Går jeg med rare knapper nå? Jøss. Jeg husker en av de første dagene mine i Trondheim, da hadde jeg kjørt meg bort med bussen (det var ikke jeg som kjørte bussen) Da følte jeg at alle satt og stirret på meg, og det var først lenge etterpå at jeg forstod at det ikke var sant. På biblioteksstudiet snakket jeg med en dame fra en tilsvarende liten bygd, og hun hadde nøyaktig den samme opplevelsen, følelsen av å bli stirret på i en stor by. Det sier noe om de kreftene som er i virksomhet, ting vi begge kjente på kroppen lenge etterpå. Nå som jeg er opptatt med å skaffe meg fiender på løpende bånd, tror jeg ikke at jeg hadde kunnet bo på bygden uten å bli ihjelslått straks jeg satte foten utenfor døren! Husker jeg skrev noen notater om dette: "bygden kjennetegnes av smålighet, byen av umoral, da i betydningen av omfavnelsen av materialisme. Jeg må ha en ødemark." og et annet notat: Bondens dyd er smålighet og måtehold, dette henger igjen sammen med avmålthet. Hva synes du nå om de dyder som taler om avmålthet?"

13. november 2015 kl. 19:03

Øystein Tranås Kristiansen: Som vanlig er jeg overbelastet. Jeg gjør meg opp de mest innsiktsfulle tanker, og må se dem glippe, uke for uke, hver eneste uke. Jeg, som må konsentrere meg, får ikke konsentrere meg, for hver uke må jeg se på de spinnende germanske hjul og de motbydelige firkantede klosser som tilvirkes under dem bli spydd ut mot meg i et ferdig produkt, og dette må jeg smilende levere fra meg. Vær så god, det var da så lite ... nei ... det er en ulykksalig skjebne og en skrekkelig tanke, at det livet man har hatt, i trellbundenhet og underkuelse skal være det eneste liv man får. Om man har levd en stund, ser man jo hvordan mønstrene gjentar seg og gjentar seg, for man er nå engang i besittelse av så og så kraft, og intet mer. Alt man har opplevd, alt man har sett og forstått, all lidelse og alle tap, de vesle seire man får karret til seg, det er så fryktelig å vite at det blir ikke bedre enn dette, at det ikke kan bli bedre med mindre skjebnen eller et salig slumpetreff gjør sin inntreden. Ja, det blir jo stadig verre, naturlig nok, etter en ny dags kvestelse, etter en ny nedrighets nedarvede skavank, etter den tærende fortærelsen og grepet av dine egne forbryterhender på deg selv. Og når var jeg noensinne elsket av menneske eller gud? Disse forbannede hjul. Disse forbannede spinnende hjul, som jeg evig er fanget i. Hver uke greier jeg å tilkjempe meg et snev av min egen sjel, for så å få det røsket ut av menneskeri og støy. Som om dette skulle være den eneste måten å leve på. Å, hunden elsker sin tukt og underkuelse, sier at slik må det være, men jeg er ikke en hund, et sosialmenneske, lovmenneske eller flokkdyr. Jeg er ikke som dere. Jeg har en egen egenhet, en sjel, og den må jeg forsvare. Men atter, all denne underkuelsen. Hver gang jeg får bygget opp min kraft, kattedyrets kraft etter en lang hvile, blir det

avbrutt, og jeg må hvile lenge, for de har pint meg så. Jeg får ingenting av det jeg skal ha, og det kan jeg ikke tilgi. Forstår dere ikke at jeg er annerledes, at jeg oppfatter mer, så jeg må være mer alene? Så hyler man opp, hundene, fordi man ikke vil tuktes. Det som er mening for hunden er tortur for meg. Da jeg var unge, syntes jeg at de som solgte sjelen sin for å spille fele, solgte den billig. Nå forstår jeg det. Nå forstår jeg hvorfor. Jeg vil bare gjøre det jeg gjør, ingenting mer eller annet, vil ikke forholde meg til noe. Lykken er hver manns fele. Det finnes ingen større forbrytelse enn å ikke la de fortapte være i fred. Før i tiden hadde man såpass anstendighet til å si: Man forfølger ikke en slagen mann ned i rennesteinen for å håne ham der. Men ikke lengre. Nå er kontrollen absolutt. Tienden har blitt til trelledom, de manges gnål og gnelder har blitt til ditt alt, det eneste du får være. Selv rennesteinen får du ikke ha for deg selv, uten at de skal lyse inn der med lyskastere, og du må ta på deg nok en motbydelig maske, alle av dem klovnemasker med de sykelige og vrenge smil som frakreves deg. Siden jeg var barn, iallfall ganske ung, har jeg drømt om dette værelset nedsenket i mørke, fritatt alt og alle, der hvor man kunne kjenne tyngden av sine egne tanker, bære byrden av seg selv. Kjenne sitt eget ansikt, slik det er, uttrykksløst som barnet foran en ny undring. Men alltid skal de dytte fingrene borti meg, spidde meg med dagslys og morgenstråler, brøle bort sjelen min med støy. Alltid har det vært slik. En eller annen, ikke spør meg hvem, sa at filosofien begraver alle sine "undertakers" og Atlas bærer ikke større byrde enn meg. Hvorfor må du plage de som bærer slike byrder? I de få, stjalne dager av gjenstående frihet som er tilgjengelig for meg, må jeg få ned de viktigste momentene, kutte vekk alt som forstyrrer dette, hente tilbake det jeg har tenkt, ja, det jeg en gang har vært istand til å tenke. Forbannede spinnende hjul, mennesker og arbeidsstøy. Kan ikke de ensomme få lov til å eie seg selv? Jeg må ferdigstille momentene, uten å tynges ned av nye, så jeg kan gå videre. Jeg ville fått gjort tre ganger så mye, og gått dobbelt så dypt, dersom jeg hadde et snev av mildhet og rikdom på min side. Et snev! Hører du? Et snev! Trå ikke de stønnende søyler for nære. Kanskje er det allerede forsent, og jeg er en hund, har blitt til en hund, og siklende og pesende står jeg der for å lyde overherrens bud. Lydighet og lydighet er forøvrig de mest foraktelige egenskaper som tenkes kan. Hvis så, river jeg fundamentet bort, og verden skal få angre idet det klapper sammen. Hevnen skal bli min, og om det skjer i pluss eller minussiden av batteriet er ikke min sak, jeg gjør det til deres sak. Jeg advarer deg. Hvis jeg våkner en dag og finner ut at jeg har blitt en hund, så må resten av levetiden vies til å dra alt med meg til den negative polens bunnløse hull. De vil skrike idet det skjer, men heller ikke jeg vil slippe taket.

21. november 2015 kl. 10:48

Roar Sørensen: Du er kort og godt genial. Aldri vært i nærheten av å lese noe liknende.

Det er en styrke, intensitet og innsikt bak disse tekstene som er helt makeløs, en fossende, medrivende naturkraft. Et litterært talent uten sidestykke.

Jeg er blottet for evne til å beskrive hva jeg tenker og føler når jeg leser.

Jo, jeg er i selv i ferd med å skrive en roman som vil få alle verdens spenningsforfattere til å løpe langt inn i skogen og sette seg på sine stubber i skam over hva de hittil har prestert.

Likevel blir det for intet å regne sammenliknet med dette.

Jeg føler meg ydmyk.

6. desember 2015 kl. 12:53

Øystein Tranås Kristiansen: Opplevde et strømbrudd på rommet mitt, og da jeg endelig fikk fikset sikringen viste det seg at datamaskinen min ikke vil starte. Forhåpentligvis er det noe som kan fikses, kanskje er det strømforsyningen. Imellomtiden er jeg atskilt mine viktigste notater. I det minste ansporer dette meg til å handle, jeg er en mester til å fordrive tiden på ingenting. Den siste uken har vært en opprivende tid for meg, og jeg skulle gjerne ha behandlet dette litterært og tankemessig. Det totale bilde er likevel klart. Alt jeg har bedrevet det siste halve året har vært fragmentarisk, og jeg tror jeg vet hvorfor. Nå! Filosofi først, så en levd og opplevd episode som skjedde for en stund tilbake, som jeg ikke har maktet å nedtegne (do I ever)

6. desember 2015 kl. 03:22

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg kom til å tenke på døden. Dette i en periode da jeg opplevde en stor og inderlig glede. Jeg skulle gjerne løyet til meg selv og sagt at grunnen til at disse tankene oppstod derfor ikke passet med de grunner som vanligvis gjør at man kommer på de baner, nemlig en forminket livskraft og opplevelsen av tap. Jeg skulle gjerne sagt at alt var i orden, og at dette kun var den intellektuelles lek og funderinger. Men det var mørkt rundt meg da disse tankene kom, og de hadde blitt født under skrekkelig forfølgelse. Jeg vet at disse tankene markerer en gravstein over noe som er forbi, der hvor kun møllesteinene skal drive videre. Vekk med deg nå, du foraktede selv! Man kan føle glede over mang en gravstein, på steder hvor rekker av våt hvitveis vokser der blod engang flekket jorden. Plasser fingeren på linjene og les. I uttalelsen av navnene i seg selv skal

du skjønne hvorfor det er forbi. Og dette fra en som bokstavelig talt har danset på gravsteiner. Ikke for å håne de døde, men i fryd over livet. (forts)

6. desember 2015 kl. 04:04

Hild Fosmark: Jeg tror jeg har sagt det før, men må si det igjen: Etter min mening er dine arbeider på det beste når du beskriver dine drømmer eller bruker jeg-formen for å beskrive dine drømmer og dine opplevelser av din og de andres verden. Ordet "menneskeri" er nytt for meg - hvis det er din konstruksjon, så bravo! Et spørsmål til: denne lange teksttråden består av alt fra metafilosofiske betraktninger til det mer praktiske og biografiske. Er det tenkt å inngå i samme skrift, eller er det slik at du vil bruke de ulike partiene i ulike skrifter?

6. desember 2015 kl. 11:19

Øystein Tranås Kristiansen: Det er artig at du skulle nevne det. Så nylig gjennom disse sidene og skjønnte at det er for mange dragninger i for mange retninger til at dette kan bli et helhetlig verk. Dessuten er jeg som kvikksølvet, jeg forandrer karakter fra øyeblikk til øyeblikk ettersom hva jeg er i berøring med, og jeg våger å si at jeg blir mer avansert. Dette var et av problemene jeg hadde på forfatterstudiet. Straks jeg hadde nådd et stadie og et visst nivå, var jeg på god vei over i noe annet og bedre. Man får ikke ferdigstilt noe på den måten. Resultatet den gangen var en 2-3 ulike romanutkast. Nå sitter jeg i skrekk og gru og ser på 700 sider med chat, som har lagt mye av grunnlaget for min filosofiske utvikling, og jeg erkjenner at mye av denne bloggen er nettopp slik utvikling. Og da kommer jeg til spørsmålet? Skal jeg virkelig være en kronikør over min egen infantile forfeilelse, før noe endepunkt har blitt nådd, før noe har blitt avgjort? Denslags hører rasjonalistene til. Og det er det som er så grusomt, det å rippe opp i sårene bare for å tenke over dem, uten at man har kommet seg ut av labyrinten, uten at man har vunnet. Jeg har ikke tid, har ikke krefter. Jeg må vinne, for monsteret kommer dundrende bak meg og jeg er snart innhentet. Skjebnen forfølger meg, jeg greier ikke uttrykke en eneste tanke. De blir i meg som gift, til både dem og alt potensiale er borte. Alltid, alltid skal jeg forfølges. Det eneste jeg har er et ørlite fremtidshåp om at ting skal bli bedre enn de er nå, slik at jeg kan hvile og bli meg selv igjen. For at det skal skje, må ytreverdenens krav forsvinne. Jeg kan trygt si at jeg orker ikke mer, og jeg vet at om jeg ikke får dette, formår jeg ingenting, blir jeg ingenting. For å svare så godt jeg kan på spørsmålet, tenker jeg å ferdigstille denne bloggen til en slags bloggverk, så får det være så bra eller dårlig som det er. Dvs, jeg fullfører de hovedsakelige avkuttete tråder (pga ytreverdenens forfølgelse, depresjon, livslang ødeleggelse, osv.) og lar det bli med det. Dette var jo den opprinnelige planen, skrive eller

dø, noe som er det samme som å skrive før døden. Hva det blir til gir jeg faen i, og gudene skal vite at jeg forakter hele greia. Det blir nok en plastperm, eventuelt materiale som sladrekjerringene på bygda kan bruke for å håne meg. Hvilken forskjell gjør det? Det eneste jeg har fått gjennom livet er slag, spark og hån. Men forutsatt at jeg får til å tilvirke dette plastpermaterialet, og forutsatt at jeg får krefter og kan slutte å forfølges og forutsatt at hjernen og hjertet mitt ikke har forvitret i mellomtiden, så kan jeg bruke dette materiale til å uttrykke den helhetlige filosofi jeg nå er i berøring i hver dag, i den grad jeg er ved bevissthet. Da kan jeg gjøre som Heraklit, bære mine skrifruller til Apollons tempel og bli udødelig gjennom et eneste verk. Dette vil si at jeg foredrer min merkuriale utviklingslinje til noe håndfast, der kun det beste blir igjen: Filosofisk, estetisk og biografisk. Man ser derfor på to forskjellige verker: Sol invictus bloggen og Sol invictus boken. Hva vil jeg? Jo, sammenfatte en helhetlig metafysikk som kan skylle den besteborgerlige livsmumie Nietzsche vekk fra tempelets annaler, der han kom der med sin perspektivløse vilje til makt. (hadde et notat på dette, men datamaskinen er ødelagt, håper harddisken berget) Videre gi en korreksjon til Heideggers utviklingslinje slik at de blinde punkter i vår vitenskap kan lyses opp. Videre korrigere Heraklits lukkede univers ved hjelp av blant annet Darwin. Dersom jeg er riktig så heldig, kan jeg gå lengre enn dette og finne hva som ligger bakenfor Heraklits flamme, dvs utlede den foranderlige værens karakter, dette vil fordre en bedre forklaring av tid og rom. Alt dette dersom jeg bare får styrke. Store resultater krever store ambisjoner, som det heter. Men det forutsetter at skjebnen kan smile til meg en eneste gang. Det er i gudenes hender nå.

7. desember 2015 kl. 05:34

Hild Fosmark: Jeg ser at bloggen kan bli et verk i seg selv, hvor du både beskriver skapeprosessen (det biografiske) og resultatene (det filosofiske). Men jeg tror også de mer biografiske partiene kunne blitt samlet i et eget verk - det berører sterkt. Altså ikke enten eller, men både og.

7. desember 2015 kl. 08:21

Roar Sørensen: Tranås ... Nå får du faen meg skjerpe deg. Det er forlag som kan hjelpe deg med dette. Du trenger ikke engang å tenke noe mer over dette foreløpig. Det du skal gjøre, og dette skal du gjøre, er å lage en litt bedre struktur over bloggen, det trenger ikke å ta mer enn en dag, og så skal du skrive et ærlig brev på en halvside, og så sende hele bunken - papirbunke - til Oktober forlag og spørre om råd, osv.

Og gudene trenger ikke å smile til deg før du gjør dette.

Nei, du vil ikke bli antatt, men sannsynligvis vil du få noen sabla gode råd mht. hva du bør gjøre med stoffet ditt.

Legg også ved en liten minnepinne med manuset i elektronisk format eller si at du kan sende det med e-post.

Du kan også be om et forskudd. Det har til og med jeg fått en gang på et halvferdig manus.

7. desember 2015 kl. 10:01

Roar Sørensen: Så skal du selvsagt skille ut 30-40 sider som de skal lese grundig. Her presenterer du det du mener er det beste, og det som sier mest om prosjektet ditt.

7. desember 2015 kl. 10:44

John Olav Oldertroen: Helt enig. Ta dette tilbake fra gudenes hender og gjør. noe. konkret. nå.

7. desember 2015 kl. 12:55

Roar Sørensen: Hvis jeg kjenner min litterære teft rett, så har du noe her som vil få både Petterson og Knausgård til å fortone seg som to førsteklasinger på vei inn til livets første norsktime der de skal lære seg å lese og skrive.

Kraften, innsikten, lidenskapen og intensiteten bak disse tekstene dine, for ikke å snakke om det litterære talentet som strømmer gjennom dem som det pureste gull, overgår alt jeg noensinne har lest i noen bøker.

Så nå skal vi ikke ha noe "bare gudene smiler"-tøys. Disse gudene vil aldri smile til deg. Det har de aldri gjort til meg heller til tross for hundrevis av bøker. Så de får du klare deg uten.

7. desember 2015 kl. 14:04

Roar Sørensen: Sjekket nylig at jeg har 45 141 utgitte og ca. 1000 ikke-utgitte (refuserte) boksider (4 manus) bak meg. Uten at gudene vel egentlig har smilt en eneste gang. :-)

Da må vel du kunne tyte ut usle 700 uten deres hjelp.

7. desember 2015 kl. 17:31

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg takker for fagre ord. Som dere ser, er ikke lidenskapen uten sin sterke pateti, og det bringer meg tilbake til planleggingen. Gudenes hjelp er en bønn om at det ytre engang skal gi meg fordeler. Jeg tror det vil være en dårlig idé å springe til noe forlag med disse tekstene nå. Jeg vet nemlig ikke engang om jeg kan skrive skjønnlitterært ennå. Først må jeg få orden på sysakene, legge bloggen ut (her) og begynne å fylle hullene. Jeg skal lage en egen logg over det jeg bedriver. Akkurat nå venter jeg på at ingeniøren min skal komme hjem, slik at maskinen min kan bli fikset og jeg kan få tilgang til dokumentene jeg jobbet med. Men det bringer meg til en tredje mulighet, nemlig å få noe skjønnlitteratur ut av dette. Ferdigstilt blogg først, så en oppdeling i et filosofisk og et skjønnlitterært verk. Det er best å ikke ta noen forhastet avgjørelse ennå. Vi får se hva det blir til.

7. desember 2015 kl. 19:23

Hild Fosmark: Lytt til dine forfattervenner, selv om du er et katterenneske. Og jo - du kan skrive skjønnlitterært - det har du bevist i de mer biografiske partiene som du skriver. Om du vil skrive med en jeg- eller han-fortellerstemme, eller begge deler, er opp til deg. Poenget er at du, i hvertfall etter min vurdering, har nok til en skjønnlitterær bok allerede. Deretter kan du tillate deg å bearbeide og strukturere bloggen noe før du sender denne til samme forlag som ganske sikkert er velvillige etter å ha sett det skjønnlitterære, og få tips om den endelige ferdigstillingen av bloggen.

8. desember 2015 kl. 00:25

John Olav Oldertroen: Tilsluttes. Tranås kan å skrive skjønnlitterært.

8. desember 2015 kl. 15:04

Kommentar: *Jeg både kan og ikke kan. Det er poenget. En forfatter er en som strever mer med språket enn andre, har det blitt sagt.*

Roar Sørensen: Hvis du tror at et forlag som Oktober ikke vil være interessert i å hjelpe deg videre med dette prosjektet, så har du enda mindre tillit til forlagene enn jeg har, og det er bare ikke sunt.

Klart de vil bli i fyr og flamme når de får lest litt av dette.

Men jo mer struktur du kan få på det før du sender og ber om et møte, desto bedre.

Bare ikke la dette bli en slags unnskyldning eller et hinder for ikke å gå videre i prosessen.

9. desember 2015 kl. 13:40

Kommentar: *Det står i Håvamål at mennesker ofte kommer med dårlige råd. Det bevises her. Denne journalen ble til fordi jeg ikke kunne skrive romaner, og disse intuitivt skapte delene ble til etter måneder med stillstand under tilnærmet psykose, en tilstand det er vanskelig å reprodusere. Dette er det jeg og ingen andre som vet. En roman kan bare til gjennom hardt arbeid over tid, under en enhetlig visjon for verket. Kanskje vil jeg en dag finne roen til å skrive på dette materialet, men den styrken hadde jeg ikke den gang, fordi jeg kollapset inn i de alvorligste former for depresjon og psykose. Igjen: Dette er det jeg som vet. Hyling og skriking over saken hjelper ikke, og handler om å påføre meg et ego, noe jeg er svært, svært lite glad for. Den som elsker holder seg unna.*

Roar Sørensen: Skjønnlitteratur? Dette er skjønnlitteratur fra første til siste bokstav.

9. desember 2015 kl. 13:42

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har egentlig ikke krefter til å befatte meg med dette, men nå er det best at dere holder kjeft med det tomme prappelet deres. Det er den letteste ting i verden å ha ambisjoner på andres vegne, og den læretese jeg tilegnet meg holder ennå fast: Det handler alltid om dem, aldri om deg. Hver interessent har sin egen agenda i dette her. Jeg kunne kommet med noen skarpe personkarakteristikker i denne sammenheng, men lar være. Uavhengig av det, ser jeg hva dere forsøker på. For eselet er gulroten og pischen like skadelig, for resultatet er det samme. Dette er bare et påskudd til å ta frem pischen og være "skuffet" dersom jeg er så dum at jeg biter etter gulroten. Det blir ikke noe må, skal og bør fra hverken foreldre eller besteforeldre. Jeg er ferdig med den slags. For det var alltid om deg. Ikke meg. Aldri meg. En skjønnlitterær bok må ha en helhetlig visjon og bli til under sammenhengende arbeid. For å si det rent platt, de på Oktober forlag må kunne si: Denne boken handler om (insert here) De må også ha en tidsramme boken kan bli ferdig innenfor. Men disse blogginnleggene ble ikke til som skjønnlitteratur. De ble til som en del

av filosofiverket Sol invictus. Jeg har verken ønsker eller ambisjoner om å gjøre dette til et helhetlig skjønnlitterært verk. Dette er det jeg som vet, og dette vet ikke dere. Jeg har heller ikke krefter til å gjennomføre den minste ting, og igjen, dette er det jeg som vet, og ikke dere. Jeg er over et halvt år på etterskudd med mitt mest fundamentale arbeid, og når det er tilfelle, har jeg ikke rom til å ta hensyn til noe menneske, aller minst ønskene og egoet deres. Det er slutt. Dessverre ser det ut til at jeg kommer til å være fastbundet i denne tilstanden i all overskuelig fremtid, slik at jeg brenner inne med hva jeg har å komme med. Jeg må derfor fokusere på å få frem det minste, slik det er nå må jeg f.eks. bruke tre fridager for å få ned et eneste avsnitt. Det er en ekstrem mangel på krefter, ressurser og håp om noe bedre, og da tar jeg bare ikke hensyn. Så kom bare ikke her med det som handler om dere, og kall det for "hjelp." Jeg får ikke den minste ting av det jeg skal ha, og derfor må jeg berge smulene og håpe at livet kan ta en vending til det bedre. Dette er utenfor min kontroll, og det var derfor jeg påkalte guders og stjerners hjelp. Hva annet kan man si? 2016 kan komme til å bli året jeg gjør drastiske ting, dersom jeg ikke får mitt eneste ønske: Vekk og ut. Først da kan jeg begynne å få kontroll på momentene jeg arbeider med, men slik det er nå, blir jeg arrestert, innhentet og erratisert hver eneste gang. Dette er det jeg som vet. Jeg forbrenner alle mine krefter på det unødvendige, og alt kommer til å være forbi før jeg får gjort noe. Når lenkene blir dratt av meg, kommer jeg til å være så syk og så ødelagt at ingenting av det som var kan komme tilbake. Derfor berger jeg restene nå, finner kjernen og setter det sammen, og jeg har ikke tid og rom til noe annet. Jeg orker ikke å diskutere eller rasjonalisere lenger. Jeg tar meg bare ikke ut, og siden jeg er i den ytterste fattigdom, er det kun det essensielle jeg kan drive med, uavhengig av noe annet menneske. For det er mitt, ikke ditt. Og det er over. Det er slutt. Det er ingenting. Ingenting har jeg, ingenting fikk jeg, og ingenting har jeg å gi. Jeg lukker dørene og gjør det jeg må gjøre. For meg selv. Jeg velger selv hva jeg er og det jeg skal gjøre, om det blir isolasjonen, isolatet eller selvmordet kan være det samme. Det burde ha blitt gitt meg noe bedre, skulle det vært annerledes. Ingen har rett til å avkreve meg noe, hverken følelse, gest eller handling.

30. desember 2015 kl. 22:30

Kommentar: *Som vanlig er det ingen som tar mine advarsler til følge. Ikke rart at jeg må eksplodere mot mennesker fra tid til annen, og da tillater de seg å være «overrasket.» Som Horace sier, parafasert: Motgang kan frembringe evner og talenter som i bedre tider ville vært slumrende, og det var dette som skjedde her. En detonasjon av kraft som er alt annet enn rasjonell og planlagt, og som følgelig ikke kan «jobbes» med. Nok motgang, uten opphold eller lysglimt imellom, kan bare ende i lammelse. Dette har jeg smertelig fått erfare ved mange anledninger, for år (da jeg mistet jobb, karriere og skriveevnen i 2013-2014), måneder (under den til tider alvorlig depressive*

skrivningen av denne journalen) og halvår (da jeg knakk hånden etter å ha påbegynt min aforismesamling i 2016) av gangen, også etter denne journalens ferdigstilling. Hvis man ikke eier snevet av krefter er det umulig å arbeide med noe, uten å frembringe noe svært farlig, enten raseringen av et verk eller selvskading og selvmord. Jeg er den som vet. Jeg har ikke tenkt å utslette meg selv bare fordi noen sier det, fordi dette er noe de føler og hylar opp om. Jeg bryr meg om mine følelser, og har aldri underskrevet noen kontrakt på at jeg skal bry meg om dine følelser som oppstår når jeg utøver handlinger i mitt eget liv. Ligg unna og legg av. Meg, ikke deg. Mitt, ikke ditt. Jeg liker ikke når noen forteller meg hva jeg kan og ikke kan. Dette i såvel negativ som positiv forstand. Ved ettertanke er dette en forbrytelse både Landgaard og Sørensen er skyldige i. Førstnevnte kom med restriksjoner, Sørensen med urimelige krav og planer. I'm chaotic neutral, baby, jeg gjør det jeg gjør når jeg gjør det, og har aldri sagt meg enig i noe som helst.

Leopardens tid

Notat: Krenk meg ikke, sier narsissisten. Jeg vil krenke, sier psykopaten. Jeg er blind for all krenkelse, sier autisten.

Reaktivitet, likegyldighet og grusomhet, altså. Heri ligger nøkkelen til storhet. Det er den hellige treenighet av fader psykopat, sønn autist og helligånden av den rene selvopptatthet. Disse er menneskene som våger å være noe mer enn flokkdyret menneske. Disse er de eneste som kan formå noe, være noe, våge noe, og derfor holder de nøkkelen av storhet i klossete hender. Det snakkes så varmt om tro, håp og kjærlighet. Erstatt din tro med likegyldighet, ditt håp med sydende reaktivitet til alt som kommer deg for nære. Men størst av alt er grusomheten, så hogg vekk all kjærlighet og vis dem heller det rødfjesede tyranni. Der jeg hersker, hersker jeg, og jeg dreper deg dersom du kommer for nære, likegyldig idet du faller ned.

30. desember 2015 kl. 23:01

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg ble frarøvet muligheten til å nedtegne disse tankene idet de ble til, og derfor har de nok mistet mye av sin glød. Likevel kaster jeg det nå ut, før jeg går tilbake til å sitte i en søndersprengt smie for å lete etter restene til det forgagne. Gradvis må jeg lesse av vekten av disse momentene, slik at jeg kan forholde meg til min kjerneutøvelse. Men overalt og hele tiden er flokken der for å myrde meg, igjen og igjen. Får jeg et snev av styrke, skal jeg forfølges. Jeg forbanner skjebnen og dette landet. Selv om jeg ikke har krefter, går jeg blindt på. Måtte sverdet treffe noen ganger før jeg går under. **[Ja! Ja! Vis meg raseriet! Dette er full metal jacket og vikingtid.]**

30. desember 2015 kl. 23:50

Øystein Tranås Kristiansen: I den gamle tiden ble det snakket så varmt om visse dyder, eksemplifisert ved hunden som venter ved sin herres grav. Dette edle dyr, sa de om det. I min utmattede søken (jeg leser knapt lenger, og ihvertfall ikke noe helhetlig) kom jeg over noe interessant. På 1800-tallet engang, kanskje i Spania, ville man teste en hunds lojalitet. Den ble pisket, banket og slått, men kom alltid tilbake til sin herres side. Tilslutt opererte man ut øynene dens, utført av den samme herren, og den var fortsatt logrende, for hunden vet ikke hva den kan gjøre annet enn å underkaste seg, og underkaste seg mer. Dette stiller hunden som venter ved sin døde herres grav i et ganske annet lys, og vi kan konkludere følgende: Lojalitet er feighet. Hunden

mangler den egenbærenhet man finner hos kattedyret, og den underkaster seg og dominerer, men alltid i flokk, og den kan aldri, aldri stå alene. Til de som preker flokkvelde, det sosiale instinkt og lojalitet for seg selv og andre, kan man så kalle dem ved deres rette navn. De er alle kujoner. Hund! Kom deg vekk fra min side. Det sosiale instinkt er mangelen på selvstendighet. Til forskjell vil kattedyret ikke finne seg i mishandling, om man begynner, vil katten hate deg, og tilslutt stikke av, men den underkaster seg aldri. Den har motsatt egenskap, og er derfor det ypperste prakt eksempel på egenbærenhet, sann styrke, og mot. Til seg selv, og ikke den andre. Slik lyder budet til den som kan stå alene, være seg selv for og av seg selv, skape og ødelegge, og ikke dikteres i fastbundenhet, feighet, middelmådighet og trygghetstvang. Gi meg heller en morder, en egoist, en som er blind for andre mennesker, men ikke gi meg den som er sosial, den som alltid holder seg inne med. Nå til dags har lojalitet blitt en riktig så god vits, og godt er det, spesielt hos de unge. De som står i lyset av sitt morgengry kan ikke tro at det var noen dag forut for sin egen, og de forholder seg ikke til kulden fra noen natt og fortrykkenheten fra noe gravkammer og den gamle tids dyder. Og hvorfor ikke? Barnet hater som utgangspunkt plikten og ser kun seg selv i sitt undrende blikk gjennom verden. Lojaliteten har blitt forkastet, og hva annet er vel lojalitet annet enn det kondenserte flokkinstinkt, den manglende selvstendighet som hindrer deg i å forlate selv graven til en herre. Selv om den kondenserte form er borte, råder dessverre fortsatt flokkinstinktet. Gud er død, og med det også forestillingen om den enerådende herre, det opprinnelige opphav og første beveger, hundens drøm. Likevel venter de ved graven til herren sin Gud og venter på at han skal komme tilbake. De kan ikke følge hans bud, for graven er taus, og forestillingen om det enhetlige prinsipp over verden er brutt, forhåpentligvis for alltid. De kan ikke følge en herre, kan ikke være herrer selv, så derfor gjør de det hunder gjør, og overgir seg til hverandre! Så ruller de seg da over på rygg og viser buken frem til hverandre. Jeg overgir meg! Nei, jeg overgir meg mer! Plikten og lojaliteten døde med Gud, men den forbannede hundeflokk vedblir. Og de forfaller og forfaller, den ene uslere og lavere enn den andre, og de som har spist av godhetens frukt går til grunne. Hunden går til hundene, kan man si. Man kan undre på hva slags bastarder som tilslutt vil sitte der ved Guds grav? Og i alt dette venter en ny tid, en istid, hvor det store kattedyret råder. Nåvel. I den gamle tid omkom de unge ved skyttergravene, for det sa plikten, og idag omkommer de unge ved å ta hensyn til alt annet enn seg selv. Ennå har jeg ikke uttrykt meg godt nok.

31. desember 2015 kl. 00:36

Øystein Tranås Kristiansen: Man kan lese i Iliaden om store løver som i gjenskinnet fra fakkellys hopper over gjerdet med byttet i gapet. Dette er den fremtid jeg har sett. Hvordan skal hundene stoppe dette uten sin gjeter? Hunden sier: Hvordan våger du å tillate deg dette? Katten sier: Jeg

tillater meg alt. Etterhvert som hundemakten avtar, kan man tillate seg mer og mer, til man endelig kan leve uhindret. Dostojevskij sier også dette. Dersom Gud er død er alt tillatt, sier han. Dette er i så måte sosiopatens tid. Nordens land kommer til å bli omdannet til Brasil. Fra at alle skal være under et herredømme og et singulærprinsipp, bare muliggjort av den falske forestillingen om en Gud (ingen keiser kan overstyre alt, da alt har sin gravitas) vil vi få den ene som tillater seg å romme alle ting. De frie skal streife rundt og ta det de begjærer, uavhengig av noen begrensninger. Kjennetegnet på hunden er skam, og siden skam er sosialt betinget, er enhver skamfølelse å ligne med feighet og ettergivelse til en flokk. Jeg vil at du skal leve helt uten skamfølelse! Det skal bare være det du er og det du spiser, helt og holdent herre i ditt liv. Faller en stor skygge over deg, kryp sammen i frykt, flykt, eller vis frem din store klo og riv den i filler, men aldri overgi deg. Møter du den annen på ditt store streiftog gjennom verden, gå i sirkler rundt, eller snus nysgjerrig, men aldri hold deg inne med. For all del skal du holde deg for god for andremennesket. Lyv, stjel og smisk gjerne, men alltid hold forræderiet nært ditt hjerte. Som blod over de hvite blomster skal du leve. Kommer det for deg en hindring, skal du vite at det er avgrensningen som gir form og skjønnhet. Tro ikke på de gamle løgnene. Alle ting rommes i et eneste punkt, deg, den andre, begynnelsen, enden og din undergang. Ingenting utenom makt? Jeg har sett den store flammen. Jeg har sett krysningspunktet mellom Eros og Ares der de gjenkommende mønstre blir til. Husk at all helbredelse er glemsel, altså en balansegang med døden. Gamle og i rutine er vi et lukket klokkeverk, men den unge bryter gjennom. Rutine er en pendel som går frem og tilbake, men den sanne kraft er lineær, bryter ut av sin betingelse for å skape sin egen, og verden skal tilhøre de virvlende flammer, rovdyyret på flukt og skjæret fra jegernes fakkellys som kommer etter. Og i alt dette, yngst av alt er jeg.

31. desember 2015 kl. 02:36

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, fra den ene og ensidige til de mange og mangfoldige, fra det singulære prinsipp til prinsippet om flammen, fra hundens tid og den lange ventingen ved trone og siden grav, til streiftog til det store kattedyret. Vi står ved begynnelsen igjen, stedet der alt stort ble født, der det første fødselsskrik gjallet mot verden og tillot seg morgengryet. Vekk med ordet, med reguleringen, med flokken. Vekk med herren. Blott dine tenner mot alle som vil råde over deg. Det som skal råde er instinktet og lysten og intet mer. Alt som er til hos menneskene finnes alt hos dyrene og i kjemien. Det er den frie agent som er best, som tillater bevegelse og forandring. Flokken søker dogme og trygghet. Individet søker seg selv og derfor den ytterste fare. Drep din far og voldta din mor. La Kronos reise seg som titan over verden, for en slik tid ville være titanenes tid, den hensynsløse naturkraft på vandring.

31. desember 2015 kl. 02:08

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg må være ærlig og si at jeg er den beste mann jeg har møtt. Ingen har noensinne vært sterkere, raskere, hoppet høyere og våget mer. Ingen har stått i like mange strider som jeg. Dette gjelder fortid såvel som nåtid. Ingen fortidens skikkelser kan måle seg med meg, og om man skulle få inntrykk av dette, er dette fordi de ble gitt fordeler, og ikke jeg. Ingen har noensinne overskuet det jeg har gjort, og dette ville gjelde også om jeg skulle dø imorgen. Skulle noe vært bedre, måtte det være et barn av fremtiden og et barn av meg, for det finnes ingen fremtid uten meg, en fremtid som må skapes i min skikkelse, autisten som ble sosiopat. Jeg er den yngste her, med det gamle blod skaper jeg den nye betingelse. Det finnes ingen grenser og kanskje heller ikke ord for å beskrive hva jeg vil gjøre for å få meg selv. Jeg ville utrydde hver mann, voldta hver kvinne, og kvele spedbarn i krybben for å nå mitt store mål, og kanskje er dette også hva jeg må gjøre. Hundedyrene har forfulgt meg all denne tiden, tappet meg for blod og krefter. Hunden jakter alltid ved å bringe sitt bytte til utmattelse, og jeg er utmattet av bjeffene som alltid er rundt meg. Ennå er hundene sterke, for istiden har ennå ikke tatt til. Så jeg må gjemme meg, skjule meg. Min fremgang avhenger av de løgner jeg kan kaste frem for flokken og de usle gode, for enn så lenge eier de verden. Men en juvel blir alltid til under jorden. Jeg er ennå i min tilblivelse. Juvelenes klare dyp ble til blant det urene, og hvor klar er jeg ikke allerede nå? Hva er det jeg ikke rommer? Jeg er den ene som er alt. Jorden skal bringes til skamme når jeg løftes opp for å skinne i solen. Jordens hensikt var alltid meg. Men enn så lenge må jeg skjules for hundeflokkens bjeff. Dersom de lykkes i å drepe meg, blir fremtiden utsatt til jeg igjen kan oppstå i det gjenkommende mønster. Dersom jeg lykkes i å drikke deres livsblod slik de forsøkte å drikke av mitt, vil jeg sette foten på hodet til de gamle herrer og skyve dem tilbake ned i avgrunnen der de hører hjemme. Kun av min egen sønn tillater jeg meg å bli drept.

31. desember 2015 kl. 02:33

Øystein Tranås Kristiansen: Er du en hund, er du ikke god nok. Er du sosial, er du ikke god nok. Søker du det enhetlige, er du ikke god nok. Det er blant omflakkende mordere at jeg søker mine svar. Min typus er konge av filosofer, min rase er konge av tenkere, mitt liv er det furiøse blod. Dersom jeg ikke drepes, skal jeg drepe. Ennå må jeg leve under løgner og i hundenes verden. Men tiden er snart inne, eller omme, det vet jeg sikkert.

31. desember 2015 kl. 02:47

Øystein Tranås Kristiansen: Til den nye tid og den nye gud. Leopardens tid og den uovervinnelige Sol invictus.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

31. desember 2015 kl. 03:04

Kommentar: *Minn meg på å skrive under raseri oftere.*

Symposium XXIV

Roar Sørensen: Absolutt helt makeløst. Jeg må være ærlig og si at noe slikt som dette trodde jeg aldri i verden at du skulle klare å prestere. **[Bare vent, snart skal du demonstrere motsetningen og min motsetningstese per eksempel.]**

Jeg er ydmyk.

Og det er jeg veldig, veldig sjelden. Leser Moby Dick for tiden, har kommet til 76 % på lesebrettet.

Også når jeg leser denne boka, blir jeg iblant ydmyk. Slik jeg ble enkelte steder da jeg nylig leste Ut å stjele hester.

Ellers er livet mitt nitrist fordi jeg nesten aldri blir ydmyk. Det gjør nemlig at jeg ytterst sjelden opplever verken glede eller sorg eller noe annet når jeg leser en bok.

Det er forbannelse å vite forskjellen på god og dårlig litteratur. Det gjør deg til en utstøtt. Ingen vil vite av en slik person, for iblant må sannheter sies, og da vipper fallet ned, og du henger der til spott og spe.

25. januar kl. 22:22

John Olav Oldertrøen: Leser for tiden "Fyrsten" av vår gode venn Machiavelli, og aner en sublim reinkarnasjon i Tranås ;-) **[Takk.]**

25. januar kl. 09:50

Øystein Tranås Kristiansen: Ifølge mine teorier er det slik at en høyere skapning rommer mer enn sin forgjenger, både når det gjelder mykt og hardt, Eros og Ares, og at mennesket således rommer alle aper. Menneskelig atferd og de menneskelige typer kan derfor deles inn hierarki-gorillaer (Roar Sørensen, Stian M. Landgaard), sosial-bavianer (John Olav Oldertrøen), manipulasjons-sjimpanser og solitær-orangutanger. Machiavelli faller inn blant de løgneriske manipulasjons-sjimpansene, og er derfor ikke min type, om man kan si det så bokstavelig. Ikke for det, jeg skulle ønske jeg var en psykopat, og øver meg på dette. Løgn, bedrag, trusler og manipulasjon, alt dette er meg goder som gjør at jeg kan stjele det jeg vil, før fløten uansett gis bort til de uverdige. Når altruistene har fått det

som de vil, kommer tingen til å renne ut i sin motsetning, og det er manipulasjons-sjimpansene som kommer til å eie verden. Etter at de har gjort allting om til en ødemark, kommer det til å være tiden til rovdyr, leiesoldater, de asosiale, gale survivalists, osv. Altså min tid. Jeg ønsker derfor sjimpansene velkommen. Måtte de rive allting ned.

26. januar kl. 15:55

Øystein Tranås Kristiansen: "Forestill deg en lykkelig flokk idioter som er ivrig opptatt med et arbeid. De bærer murstein ut på et åpent jorde. Så snart de har stablet alle mursteinene i den ene enden av jordet, går de i gang med å bære dem til den motsatte enden. Slik fortsetter de uten opphold, og hver eneste dag år ut og år inn er de travelt opptatt med å gjøre det samme. Men en dag stopper en av idiotene lenge nok til å spørre seg selv hva han egentlig gjør. Han lurere på hva hensikten er med å bære mursteinene. Og fra det øyeblikket er han ikke like fornøyd med arbeidet som han var tidligere. **[Les mellom linjene: Latskap eller ønsket om en hensikt? Hvem og hva gir denne hensikten? En rød elv mot den røde fane.]**

Jeg er idioten som undrer på hvorfor han bærer rundt på disse mursteinene. " - Avskjedsbrev fra en selvmorder.

26. januar kl. 16:02

John Olav Oldertroen: Meningen med det hele er jo åpenbart en individuell sannhet. Som enhver er nødt til å finne selv. **[Men det finnes egentlig ikke individer. Mennesker er alltid del av en gruppe.]**

26. januar kl. 16:15

Øystein Tranås Kristiansen: Man kan ikke bli et individ om man må bære murstein for idioter, som selvmorderen fant ut.

27. januar kl. 00:03

Stian M. Landgaard: Hadde bare mødrene vært som Esther i Norge også, Tranås:

<http://www.rights.no/2016/01/mamma-machoprodusenten/>

Mamma – machoprodusenten

Mange mødre gir sine sønner allerede fra starten en følelse av at alt er tillatt. De oppdrar sine sønner til...

rights.no

29. januar kl. 12:46

John Olav Oldertroen: Uheldigvis er livet slik at man ikke slipper unna mursteinsbæringen for idiotene. Maslow har en ulykksalig forklaring på det. **[Ifølge Brett Stevens bør man ha et felles kulturelt mål å arbeide for, ellers blir alt bare et spørsmål om materialisme og hvem som kan tjene mest penger. Kvantitet, ikke kvalitet, altså, og smarte negere høres ut som gjerne negere for dumme negere, ingen vil høre på de som vet bedre. Og kultur springer fra natur. Jeg sier ikke mer.]**

29. januar kl. 15:43

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg avgir ingen kommentar til noen av dere, da jeg helst vil unngå befatning med myndighetene og få blåkledd eller hvitkledd på døren.

4. februar kl. 03:12

Stian M. Landgaard: Hva med svartkledd?

4. februar kl. 03:29

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har forsøkt å gi uttrykk for meg selv mange ganger nå, og like mange ganger har livskraften blitt sugd ut av meg. Istedet for å bruke analogi eller bilder kan jeg like godt si det rett ut. Sannheten er mer horribelt enn noe annet, og sannheten er at jeg er drept, utslettet, borte. Alt jeg var, alt jeg skulle ha, er borte. Jeg orker ikke å ta noe innover meg på detaljnivå, de sier at det verste er å være stilltiende vitne til sin egen undergang, men det er med skrekk at jeg ser hvordan produksjonen min på denne bloggen har blitt amputert fra sommeren av, og at jeg omtrent ikke har fått til å gjøre noe i en åtttemåneders-periode, kanskje mer. Men når jeg ikke engang greier å copy/paste mitt eget materiale iløpet av et halvt år for bearbeiding, sier det seg selv at det er ingenting og blir ingenting. Jeg ser med hat på den som krever noe som helst av meg, for jeg har ingenting å gi, og hvis jeg hadde hatt noenting, skulle jeg brukt det til å drepe deg med.

[Og dette er en person man skal mase på og kreve ting av. En mann har rett på sitt

vitnesbyrd.] Jeg er så inderlig trett av alt hundejappel. Sannheten er at jeg spytter på dere. Jeg er fristet til å skjære over min egen strupe bare for å slippe unna. Dere er alle feigt avskum for meg, og den eneste grunnen til at jeg ikke er på mordtokt, er fordi det er for mange av dere. Dreper man en hund, dukker en ny hund opp, alltid bjeffende. Jeg er ikke så feig at jeg sier at mitt hat og mishag er jevnt fordelt her i verden, men svulsten er så stor at den ikke lar seg brenne bort. Og enda må jeg sitte her og se at jeg sklir langsomt ned i avgrunnen, mens uslinger på alle kanter har sin triumf og feirer sine falske seire. Jeg får ikke engang gleden av å se dere bli innhentet.

4. februar kl. 03:36

Øystein Tranås Kristiansen: Så, hva er sannheten? Sannheten er at jeg iløpet av denne tiden har arbeidet på et trykkeri. Innenfor tvangens ramme var det dette jeg valgte. Jeg nærte faktisk på et tidspunkt et håp om at dette var noe jeg kunne livnære meg av og faktisk leve med. Dette etter at to andre karriereveier ble stengt for meg. Men det var den samme harde skjebne som alltid jeg ble innhentet av, bare at den iløpet av den siste tiden har blitt grusommere og mer ukontrollerbar, for kampesteinen ruller nå fritt. Jeg har fått diagnosen asperger, og det viser seg at jeg er svært lydsensitiv. Er jeg i en normaltilstand, altså meg selv, farer jeg nærmest sammen hvis noen slenger en plastkurv på golvet når jeg er på butikken. Jeg kjenner ilinger i kroppen hvis jeg lar neglen tappe over en metalkopp. Og iløpet av denne tiden har jeg stått der og blitt støyet ned, på en måte som er fullstendig unaturlig for meg. Men plikten krever det! Plikt! Det er lenge siden jeg vendte meg fra slik usselhet, men likevel er jeg fanget. Det er en illusjon at man tror at andre oppfatter verden på samme måte som seg. Jeg oppfatter allting på en annen måte. Nå er det forsent. Hver gang jeg kom hjem, måtte jeg sove minst fire timer på kvelden, bare for å våkne og være rasert, før runddansen skulle starte igjen neste dag. Det tok meg dagevis å skru hjulet tilbake og få det minste av krefter, inntil det viste seg at ingen krefter var igjen. Jeg funderte på å ta en romersk løsning, å kveste meg selv for å slippe unna, men så var det da dette med langsiktigheten, da. Min anrettelse har alltid vært å tenke langsiktig, og dette er tydeligvis min forbannelse også.

4. februar kl. 03:50

Øystein Tranås Kristiansen: Javel, kan man si. Jeg husker jeg la ut en appell til gudene på denne bloggen. Dvs, dersom jeg skulle bære min skjebne, måtte de gi meg noe, det minste som jeg kunne bruke, og det nå. Ikke idag, ikke imorgen, men nå. Tilsvaret jeg fikk var enkelt. Følgende det langsiktige og ikke det kortsiktige mål, hadde jeg kun en måned igjen på denne trykkerijobben. På

det tidspunktet hadde en av sjefene bestemt at vår gamle avfallsordning var avleggs, og at alt av papiravfall skulle fraktes til en container langt unna. Dette både sparte og tjente man penger på, må vite. Arbeiderne på denne jobben protesterte mot denne ordningen, på den konkrete måten at de nektet å tømme søppel, dvs alt papiravfallet som nødvendigvis blir til på et trykkeri. Jeg er samvittighetsfull og fordrar ikke rot når det gjelder slike ting, så jeg tok disse tingene alene. Siden avfallsdunkene var tettpakkede og svært tunge, greide jeg å skade skulderen da jeg løftet faenskapet. Hvor ille det er, vet jeg ikke. Det kan være en stygg muskulær forstrekking, eller det kan være senene, uansett var skulderen nummen i ukevis, og nå er det bare vondt. Dette var altså belønningen jeg fikk. Jeg, som aldri lever, hater å få redusert mitt potensiale gjennom skader. Av det skjønner jeg at jeg er dømt til å tape blant sosial-menneskene, for jeg må alltid tape. Av det skjønner jeg også følgende: Den fryktelige sannhet viser seg. Jeg er forhatt av gudene. Deres leketøy, til å trampes ned, men fortsatt lar de meg leve til å vandre kvaklet og forkvaklet rundt. Jeg kan ikke lese. Jeg kan ikke skrive. Jeg kan nesten ikke gjøre noe. Jeg kan ikke løfte vekter. Jeg kan knapt tenke. Trykkerijobben vise seg de facto å være verre enn en alvorlig depresjon, under den tilstanden hadde jeg i det minste glimt av meg selv. Man skjønner så den usle skjebne man er tiltenkt. Utslettelse for ingenting, slik at andre skal føle seg tilfreds. Du føler deg trygg, og jeg må blø ihjel for det.

4. februar kl. 04:04

Kommentar: *Underlig hvordan den samme fortvilelse har syntes å gjenkomme for meg i nye tilfeller av det gjenkommende mønster. Uansett, dette er vond lesning. Jeg makter ikke slik bunnløs negativitet og den paranoide terpingen på detaljer som medfølger. Glemselen er en verdi.*

Øystein Tranås Kristiansen: På youtube har jeg sett klipp av dådyr som har ramlet ned i hull i skogen, og som ikke kommer seg opp. Dyret uttrykker sin fortvilelse der det springer rundt, og huler og skriker osv. I en hundeflokk er det motsatt. Der skal man tøyle og kue seg selv på flokkens vegne, fordi man er underkastet. Kort fortalt har jeg utledet at det stoiske instinkt er en form for sosialmenneskeri og dermed feighet, for man våger ikke engang gi uttrykk for seg selv. Og det er akkurat det. Blant sosialmenneskene må jeg tape, og jeg har alltid tapt, på alle måter tenkelig. Hvorfor? Jo, jeg er ikke et flokkdyr. Jeg er ikke sosial. Jeg er ikke engang et menneske. Det finnes en teori om at aspergergenet egentlig stammer fra neandertalere, og at aspergere har mer neandertalerblod i seg. Neandertalerne hadde en større del av hjernen dedikert til øynene og det visuelle, og jeg tenker mer visuelt enn andre. De var også mindre sosiale, og fungerte mer eller mindre som solitære jegere. Istedenfor å sosialisere seg, konsentrerte de seg dypt om en og en

oppgave, f.eks. jakten eller det å sortere mat. Jeg er også avhengig av å konsentrere meg, men jeg får aldri være det jeg er. Uavhengig av om neandertalerteorien stemmer eller ikke, så er kjensgjerningen fortsatt der. Jeg er annerledes. Og dette er ikke likegyldig. Siden jeg ikke er sosial, har jeg heller intet ønske om å innordne meg, eller godta noe som helst. Jeg er en annen rase, en rase jeg kun kjenner igjen hos visse forbrytere.

4. februar kl. 04:18

Øystein Tranås Kristiansen: Bablende idioter kan selvsagt hevde at mine standpunkt er situasjonelle, men jeg husker at jeg i mine unge år antok følgende standpunkt. Dersom Gud faktisk finnes, og Gud er allmektig, og jeg kjenner smerte eller ubehag, så må jeg være Guds fiende, dette av prinsipp. Da er det Gud som er ansvarlig for det minste snev av det jeg ikke godtar. Da kan du sikkert tenke deg hva slags forhold jeg har til andremennesket og dets krav. Jeg leste om en viss Erik, tror jeg det var, en av de som stod bak Columbine-massakren. Hos psykologen ble han spurt hva han ville ønske seg dersom han fikk tre ønsker. Han svarte at han ville at hva enn som oppfylte disse ønskene, ble tilintetgjort. Dette kjenner jeg meg igjen i! Jeg har heller intet ønske om å underkaste meg, innordne meg, eller godta noe som helst. Og slik har det alltid vært. Fordi jeg er en annen rase. Ikke en feig hund, men et solitært dyr, en katt, en jeger, og alt jeg ønsker er å kunne konsentrere meg om det jeg gjør, og jeg bryr meg ikke om hva hundedyrene måtte mene om det.

4. februar kl. 04:26

Øystein Tranås Kristiansen: Så hva er alternativene? Dersom jeg finner ut at jeg er kvestet på en uakseptabel måte, at jeg ikke får oppfylt et snev av mitt potensiale, så lokker selvmordet. Med det kan jeg vise den siste hån til mine bødler. Ingen av dere skal få æren av å drepe meg. Med selvkvestelsen kan jeg forsvare meg selv mot tvang og underkuelse. Jeg kan også bli en skoleskyter. Jeg ble fratatt det kjæreste jeg eide, meg selv, det eneste jeg ville ha, og derfor er det rett og rimelig at jeg fratar dere det kjæreste dere har. Men jeg vil aldri greie å rekke over alt. Uansett hvor mange jeg dreper, kommer det til å være en flirende djevel der, en av dem som slapp unna. Enn så lenge følger jeg det langsiktige og ikke det kortsiktige mål, i henhold til min rases imperativer. Jeg er forøvrig den høyeste av dem, for jeg er den eneste som kan tenke, og den som best fører krig. Jeg er adelen blant neandertalerne, og før jeg er ferdig med dere, skal dere føle skrekk og terror for det dere gjorde mot meg og mine. Jeg står her med mange sår, som dere påførte meg, og alle er like uakseptable for meg. Jeg godtar ingenting, for jeg er ingen feig hund som underkaster meg. Dersom jeg skal følge det langsiktige mål, så er det to betingelser som må oppfylles, det ene i positiv

forstand, det andre som negativ. For å ta det positive først: Jeg gjør det for meg, og ikke deg. Jeg vil ha et intellektuelt system og en filosofi som demonstrerer min overlegenhet over alle andre mennesker, som viser at jeg alltid var bedre. Negativet er at dette systemet må være til skade for andre mennesker, til skrekk og terror for hundene! Å elske meg selv betyr at jeg må hate de andre. For om jeg elsker må jeg selv, må jeg være motstander av de som påførte meg skade. (som jeg ikke godtar, jeg godtar jo ingenting) Jeg skal ha min weregild, min blodskyld. Hvem skal betale for mine sår? Så lenge det er pust i meg, kommer jeg til å kreve hevn, og jeg skal være deres nemesis. Dette betyr at mitt intellektuelle system, det langsiktige mål, blir til skade for hundemenneskene, de som utryddet min rase. Det skal være til mer skade enn et enkelt drap, eller et mangfold av dem, såpass til skade at kontrollen blir revet fra dere. Tingen skal renne i sin motsetning, og der det før var sosial-bavianer skal det være øde landskaper, hvor jegerne kan leve. De fåtallige sosial-bavianer som er igjen kan puttes i bur og tortureres med elektrosjokkstaver. Ikke kom til meg og syt. Du fortjente ikke bedre. Deg og dine torturerte meg en hel levetid. Derfor erklærer jeg følgende. Fra nå av er jeg menneskenes fiende, jeg var alltid menneskenes fiende og kommer alltid til å være det. Spørsmålet er bare hvor stort en ødeleggelse jeg skal utøve over dere. Ja, jeg husker i militæret, da stod jeg der med AG3en i hånden, da jeg tolvåring kom inn, han var broren til en av soldatene. Er det du som er gæren, spurte han meg, og av det skjønnte jeg hva slags mening mine medsoldater hadde om meg, for arbeiderbarnet hadde aldri møtt meg før. Jeg spurte meg selv: Hvorfor er jeg på ditt parti? Hvorfor står jeg her med våpen i hånd og forsvarer deg? Senere ekspanderte jeg min tanke: Dersom russerne invaderer, går jeg over til dem. Nåvel. Mange år etter var det en person som kom inn på rommet mitt etter lang tids arbeidsledighet og spurte om jeg var klar til å bidra. Bidra! Ja, jeg skal bidra til ditt drap. Jeg er på min side, og ikke din side, og det ene utelukker det andre. Jeg var aldri en av dere, og fra nå av står mitt fiendskap nakent. Og tro bare ikke at dere hadde kunnet kjøpt dere fri på et tidligere stadie. Jeg har krevd gull i hånden som en leiesoldat, det er sant, men jeg ville kun ha krevd mer og mer, til dere alle var slukt. Og det er det samme nå. Til den som leser dette og som ikke deler mitt doktorutarbeidede navn: Jeg er din fiende, og jeg skal drepe deg, men først skal jeg ta fra deg alt det du har kjært. Dette var tross alt det du alltid gjorde mot meg, og det er prinsippet som teller. Betal blodgjelden, og så dø. Kom deg ut av min verden. I den grad jeg viser vennlighet, er det en kamouflasje, en list, slik var det alltid. Kamouflasjen er der så jeg kan parasittere til meg det jeg trenger, og når du ikke er nyttig mer, skyver jeg deg ned i avgrunnen.

4. februar kl. 05:21

Øystein Tranås Kristiansen: Svartkledde skikkelser våger av erfaring ikke å vise seg på døren. De kommer bare når de er mange. **[Heldigvis har vi møtt hverandre ved flere anledninger i ettertid,**

og fått skværet opp i de verste misforståelsene. Den type misforståelse som kunne tenkes å involvere maskerte menn på døren.]

4. februar kl. 05:09

Øystein Tranås Kristiansen: Angående døden, utledet jeg følgende til alt dette, uten at jeg fikk det inkorporert i hovedteksten. Den unge kan dø, fort og smertefritt, for han er ikke klar over det han har mistet. Og den gamle som dør, han var i det minste i live. Enn så elendig det står til med meg, har jeg ikke tarm eller hjernekreft o.l. Men jeg må leve uten å leve, og når jeg dør, har jeg ikke engang levd. For jeg fikk aldri meg selv. Meningsløshet er del av naturen, men siden jeg ikke er en sosialhund hvis leder eller flokk bestemmer når og om jeg skal spise, er det min rett å uttrykke min fortvilelse, som dådyret fanget i hullet. Og det er akkurat det. Går det for langt ned, skjønner man at ens skjebne er elendig, at det er over. Jeg husker at jeg så et bilde av en utforsker i en eller annen amerikansk steinørken. Han satt fast i en kløft, kun 25 meter unna sine kamerater. Ankelen hans hadde kilt seg fast, og de greide ikke få ham ut. Lenket til fjellet, omkom han av kulde etter tre dager. Gapet er der. Men om tilfeldigheten skulle løfte fjellet som drar meg ned, vil jeg springe fri, og da skal jeg oppfylle løftet jeg her har gitt. Jeg velger meg selv, og ikke dere, og det valget innebærer at jeg påfører dere smerte, og det, verre enn noen skoleskyting. Jeg skal være langt mer systematisk og omfattende enn som så. Inntil da skal jeg gråte og rase, håpe at motsetningen trer inn, slik at avgrunnen kan løfte meg opp på vinger. Mørket er størst før morgengry. Måtte det bli mer enn et usselt hull bortenfor all skjebne å velge.

4. februar kl. 05:35

Øystein Tranås Kristiansen: Konklusivt: Bort med samfunn, bort med stat, bort med mennesker. Jeg velger meg selv, ikke dere. Velg deg selv! Kun på Skytias sletter finner jeg fred.

4. februar kl. 05:56

John Olav Oldertrøen: Jeg tror sjelen din ville hatt utrolig godt av ett år på seriøs loffing, langt, langt vekk fra metropoler og hundeflokker. Bare du, en sekk, det aller mest nødvendig, en reiseforsikring og noen heftige notatblokker. Du ville ha følt deg uendelig fri langt avgårde i tropene. **[Høres bra ut.]**

4. februar kl. 10:07

Øystein Tranås Kristiansen: Ja. Jo lengre unna jeg er, jo mer av meg selv er jeg. Dessverre får ikke den livegne forlate herrens gods. Ulempen ville også vært at jeg ikke kan følge filosofiforelesninger her i Trondheim. På den annen side har jeg alt tilegnet meg mye der fra en viss Helge Høibraaten. Altså: Lære idag, drepe imorgen. Det er mye der jeg kan bruke i min kamp mot hunder, sansemennesker, judges, flokkdyr, flertallsmennesker, de gode, de onde, sosiopatene, lovryttere og dogmatikere.

4. februar kl. 16:02

John Olav Oldertrøen: Men når du så har samlet noen brev med avlat og et knippe med gull: forlat hundene, la sjelen få det etterlengtede hedonistiske bad og søk det opprinnelige på et sted hvor det er deg, elementene - og frihet.

4. februar kl. 16:08

Kommentar: *Så betegnende for vår kultur at sjelenød må møtes med hedoni og sanseopplevelser, når svaret egentlig er motsatt, iallfall for en åndelig: Søkenen etter idealets og idolets nødvendige tosomhet, det som betegnes som noe høyere ... Vil legge til at dette ikke betyr at jeg tar avstand fra glede og livsnytelse, jeg mener bare at det for de fleste mennesker, outliers vil alltid finnes, bør det ikke være det fremste og eneste mål. Som hedningene visste, det er ingen dikotomi mellom dyder og være tilstede i verden. Intuitivt: Sex er viktig, og man kan forfølge dette med stor vigør. Men det er et mål av mange som bør fungere i synergi og balanse med hverandre. Tviholderi og monomani i seksuell retning får et særdeles dårlig resultat.*

Øystein Tranås Kristiansen: Skulle ikke du til Trondheim den 8de februar, forresten? Men du ble vel skremt av mitt siste raserianfall her på bloggen. Om det er noen trøst: Jeg stoler ikke på meg selv heller. Når det ikke er noen første beveger eller noe som holder orden på ting, kan heller ikke våre handlinger være annet enn blinde terningkast. Likevel synes jeg at jeg er bedre enn denne verdens omvandrende glansbilder, som utøver all sin ondskap i det skjulte. Det plettfriske menneske kan man være sikker på har all slags onde drifter. Da liker jeg heller det villdyr som går knurrende rundt seg selv. Ville dyr er i det minste ærlige. Glansbildene, derimot, de lyver og lyver og lyver og lyver ... ja, noen burde snart vise dem konsekvensene av denslags atferd, på en ettertrykkelig, forståelig og derfor brutal måte. Hver gang jeg ser en smilende og godsnakkende sørlending foran meg, får jeg lyst til å denge løs på de blodige restene som om jeg var en amerikansk fribryter ... det

får være grenser for alt man skal finne seg i.

15. februar kl. 05:41

Øystein Tranås Kristiansen: Man er nå engang inderlig dum, når man ikke engang vil se på eller forstå den sannhet som er rett foran seg. Noe av det dummeste et menneske kan gjøre, er å tro at enhver tilstand vil vare evig, eller i det minste gå over til noe annet idet man selv godkjenner det. Det minste innblikk tilsier at den eneste måten å være på, er å være i forandring, og per ekstensjon gjelder også dette, for å gå fremover, for å utvikle seg, for å bli noe mer, må man også gå igjennom et sett av tilstander, store og små sykluser som forhåpentligvis kan bygges i høyden. Veien ned er bratt, veien opp tas trinn for trinn. For meg var den sannhet jeg ikke ville se, at jeg allerede forlenget var kommet til en ny betingelse, og dette var den sannhet jeg fant: I mine unge år var jeg som en svamp når det gjaldt å ta til meg ting. Jeg leste om mangefasetterte temaer kun for å lese, uten noe egentlig mål. Dette var det drivstoffet jeg brukte til å brenne som voksen mann, og jeg har brent mye med meg selv. For et halvt år siden var denne flammen vokst til et høydepunkt, smiens varmeste stund. Jeg sjonglerte planetene og filosofene, ga fødsel til mitt eget, Vulcan og morgudinne i ett. I alt dette fant jeg plutselig ut at jeg var ute av stand til å gjøre noe i det hele tatt. Tenke, ja, gjøre, nei. Byrden var blitt for stor og tung. Og flammen som hadde vokst seg så stor, blusset etterhvert ut. Det var ingenting der. Kilden var tom. Ikke hjalp det at all slags ulykker falt og faller over meg. Kvestelse, ødeleggelse, sår og arr, ting jeg vet jeg aldri kommer til å bli helbredet for. Likevel, jeg var ikke uvirksom selv på mitt laveste. Jeg utviklet det barn eller den tanke jeg hadde gitt fødsel til, nærret dette barnet, ga det en lærdom. Og etterhvert har dette barnet blitt istand til å snakke med meg, og selv fortelle meg hva det behøver. Fra kaoset og den blodige morkake, nå har tiden kommet til å ordne og få ro. Jeg har stjålet til meg denne roen fra den hundebjeffende forfølgelse, måtte det vedvare. Samtidig sev ny næring inn, deriblant fra de avdankede herrer Schelling og Hegel. Noen ganger må man bruke mumier for å komme kongemumien til livs. Men spikres skal kistelokket igjen! Vær du sikker! Og det uten å si fader vår ... for far sjøl ligger jo i kista. Nåvel, enn så mye man nekter og vil at ting alltid skal være som de har vært, ja selv de vanvittigste fødselsrier, så er det slik at den nye virkelighet viser seg, selv i ens mest mundane og dagligdagse handlinger. Selv liggende dekket av aske fra smiens utblåsning, ja, selv liggende brakk, lengtende etter den ilden jeg var sprunget fra, nå forherdet i våpenets form, den form som i seg selv skriker etter sin voldsdåd, søkte jeg meg nå mot mitt eget avkjølende bad, den dampvesende fullbyrdelse av Vulcans gjerning. Og jeg gjorde som jeg alltid gjorde da jeg var barn. Jeg leste og leste, alt mens jeg akket meg og ville tilbake i ilden, jeg stoppet nemlig aldri, men leser og tar til meg alt som fenger min interesse, de mangefasetterte temaer, kanskje med den underliggende

forståelse av at dette kan komme til nytte, kanskje med forståelsen av at det finnes ikke noe ene svar, noe denne fremstillingen skal handle om. Brønnen var tom, alt hadde jeg brukt for å brenne, vri meg i galskap og fødselsrier. Nå skal det forpinte jordsmonn få hvile, og regnvann skal igjen få sive ned i brønnen. Våpenets form skal kjøles og forherdes, slik at det kan være ubrytelig så lenge det er til.

15. februar kl. 06:12

Øystein Tranås Kristiansen: Sålenge en drift ikke er erkjent og pågår i det skjulte, vil den aldri kunne springe ut i fullvoksen form og bli meningsfull. Så da jeg begynte med denne aktiviteten skjult for meg selv, tilbake til avkjølingen, var det kun i form av små oneliners fra idioter på internett. Nå leser jeg de stoiske filosofene, de er jo også noen idioter, men der, som alle andre steder, finner jeg ting som er svært interessant. Jeg forsøker nå å ordne og strukturere livet mitt, fast trening, faste rutiner, fast lesning. Jeg med mitt raseri står jo langt fra disse stoikerne, men jeg holder meg ikke for god fra å stjele fra dem. Faktisk vil jeg betegne meg som en anti-stoiker, uten at dette er en løgn eller overdrivelse på noe vis. Hva det gjelder filosofien, er jeg svært nøye med å skille hva som er en personlig verdi og hva som faktisk er en filosofi, altså allmenngyldig. Jeg nekter ikke for at det for enkelte kanskje er nødvendig og bra å være så og så, at en hund for den del er en hund, man virker jo på ulike nivåer. Men for meg selv, jeg med mitt raseri: Følelsen og instinktet har alltid forrang. Kaos har alltid forrang. I det ytre fremstår jeg å være i ro, i det indre er det kvernende kaos og blodig kamp. De mange kan være mange, og i sitt flertall er hvert individ av svært begrenset verdi. Jeg, den ene som er en, har en helt enestående verdi. Som leoparden er jeg uberegnelig. Jeg kan ligge i ro lenge og observere byttet, når jeg angriper, er det kort og brutalt, og hvert øyeblikk jeg er til, er for å fasilitere dette blodige kaos, det øyeblikket da all venting er over og byttet bringes ned i flerrende kamp. Jeg har gjort meg opp noen tanker om disse stoikerne, tanker som er svært nyttige for å utdype min øvrige filosofi.

15. februar kl. 06:29

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, angående det å brenne. En tanke har slått meg, at jeg nok må ha brent gjennom mine venner, enn si noen vennskapelige forbindelser. Man ser jo hvordan folk flykter, bare man sier sannheten. Men slik må det jo være, når man engang bor i dette landet. Lederen for Munch-museet var jo nylig ute i offentligheten og klaget over at nordmenn har dårligst estetisk sans i hele Europa, at de rett og slett ikke forstår kunst. Gran og furu! Snekkere! Fordømte arbeids-germanere! Er det ikke matnyttig, har det ingen nytte i det hele tatt for dem, og hva slags

nytte har det da å si sannheten? Nei, da skal man gå rundt der og være glansbilde, være i harmoni med et og alt. På bunnen av alt dette er ikke engang feighet, det er småligheten! Dette er de samme menneskene som uttalte: Vår kamp er kronet med seier, når herrene de krøp så ynkelig for ble erstattet med nye herrer. Nå! Til helvete med dem. I praksis uttaler de: Du vil ikke harmonere? Du er ikke god nok for oss nå. Vel, gjett, dere er ikke gode nok for meg heller. Jeg vil ikke vite av dere heller. Gå! Flykt! Løp! Dere er ikke verdige dette stedet, den hellige grunn hvor orakelet har sitt virke.

15. februar kl. 06:42

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Jeg drømte at jeg padlet ned en elv med en gruppe amerikanere. Vi hadde kanoer som var lastet fulle av utstyr. Vi havnet i konflikt med et eller annet dyr, men hvilket kan jeg ikke huske, og jeg vet heller ikke hva konflikten handlet om. Kanskje var det nærværet vårt det ble protestert mot. Vi klarte i alle tilfeller å komme oss videre. En bever ble sint fordi vi var på dets territorie. **[bruger det danske ordet fordi jeg mener det også burde finnes på norsk.]** Den svømte ut til en av de fullastede kanoene og gnagde hull på bunnen. Fartøyet sank, og all lasten havnet på elvebunnen. Vi hadde kapasitet til å komme oss videre. Jeg gjorde en vurdering av utstyret som var gått tapt. Mye var unyttig, mente jeg, det var iallfall ikke så mye som hørte meg til. Men så gikk det opp for meg at sammen med alt utstyret, var det en gul bag jeg eier, hvor jeg har en god del gjenstander fra min barndom. Jeg våknet opp i undring på hvordan jeg skulle klare meg uten mine mest definerende eiendeler. Beveren er antakelig et slags symbol på arbeid og flittighet, og uten å ha arbeidskapasitet, kan jeg ikke komme videre. For å oppholde meg på beverens territorie, så jeg kan ha arbeidskapasitet, må jeg antakelig kvitte meg med fortidig sludder.

18. februar kl. 23:12

Øystein Tranås Kristiansen: Slik ville forhandlinger med meg fortonet seg. Jeg er jo tross alt en annen rase. Like fremmed for dere som dere er for meg. I fattbare vendinger. Release me. Peace? No peace. Die. <https://www.youtube.com/watch?v=dZc1V67XzNw>
Independence Day "peace no peace" part.
youtube.com

19. februar kl. 01:07

Øystein Tranås Kristiansen: Det sitter langt inne, men jeg bør vel følge beverens implisitte råd og skride til verket, bygge min bolig under vannlinjen med flid, inntil man kan se på en ny dag med solskinn. Hvordan gjør man det? Den som har mistet evnen til selv det å gå, men som fortsatt kan røre bena, må lære å sette bena fremfor hverandre og gjenta det samme. Samtidig må jeg forhindre at det samme fall skjer igjen, og den eneste beskytter jeg har er meg selv. Fremfor alt må jeg hindre at hundene, hundemenneskene og hundebjeff får øve noen innflytelse som helst. Slagordet er: Død over hundene. Død over flokken. Død over homo sapiens. Måtte det gjenkomme og homo neanderthalensis få sin tid. Måtte dere bli puttet i apebur og bli torturert med elektrosjokkstaver. Så du ville være sosial? Vel, her har du for det. Jeg har ingen medlidenhet. Ikke var det annerledes for meg da mitt eneste ønske var å bli latt i fred. Alt jeg gjør fra nå av, er for å fjerne dere. Motsetningen vil tre inn, og det skal komme en tid der alt skal være som det var, en verden av visdom der menneskenes eneste plass er som fritt vilt. Det er dette langsiktige mål kun som hindrer meg i å begå de mer kortsiktige løsninger.

19. februar kl. 03:45

Stian M. Landgaard: Wiggle your big toe:

https://www.youtube.com/watch?v=XNg6v-mL_o0

Se oversettelse

Wiggle Your Big Toe

A visual example of pure intent if healing can be seen in the Movie 'Kill Bill – Vol 1' I find...
youtube.com

19. februar kl. 07:13

Kommentar: *Jeg utleder meg til at raseriet synes utrunnen til sin naturlige munning: Bitterhet. - Bitterhet er ikke like produktiv og langt mer langvarig, for slik har dessverre gudene ordnet verden.*

Om striden med stoikerne

Angående stoikerne, er det ikke meningen å rase så stygt. Sannheten er at jeg føler et slags slektskap og at jeg gjenkjenner mye av meg selv i dem. Dersom det er sant at jeg er en slags motsetning, vil vi ha mye til felles. Slik må det nødvendigvis være med ens mørke/lyse tvilling. Heraklit, en av de første som bekjente seg til lignende læresetninger, og som siden ble tatt opp under den stoiske skole og til inntekt for den stoiske konfesjon, er antakelig min sanne forgjenger, og med dette blir følgende gjeldende, den læresetning jeg til stadighet har gjentatt: Enhver sønn plikter å ta livet av sin far. En utviklingslinje fordrer også at det nye er overlegent det forgangne. I korte trekk, stoikerne er avleggs på grunn av tanken om det ene utgangspunkt, en bakenforliggende Gud og fordi de aldri kjente Darwin. Seneca, keiser Neros stoiske rådgiver som jeg nå leser, hevder at ens eneste plikt er å leve i henhold til sin natur. Til dette kunne jeg ikke vært mer enig, sålenge man anerkjenner at enhver natur er forskjellig i krysningspunktet mellom Eros og Ares. Dette kan man lett utlede ved å se på virkeligheten. Kvinner og menn er bygd forskjellig, og bør leve på forskjellig måter slik det høver seg i forskjellen mellom brede hofter og brede skuldre. Og som min venn Edward Thomson engang fortalte meg, man kan se på de store hendene til enkelte at de egner seg til å være håndverkere. Jeg hadde nylig en kollega som hadde en bakgrunn som maler, og ganske riktig, tomlene og tommelfingerne hans var dobbelt så store som på mine forfinede hender. Samtidig kunne jeg gjennom de urene flekkene i øynene hans og hans mildest talt trege artikulering forstå at det var lite som rørte seg i topplokket, annet enn den gjengse jordnærheten man alltid finner i arbeideren. Det er en lekse i dette. Grove trekk vitner alltid om funksjonalitet i en eller annen forenklet retning. Forfinede, aquiline **[Bruker begrepet i bred forstand til punktet der det kanskje overskrides. Tenker ikke bare på en romersk ørnese, men også smale nesevinger og en generell buethet og strømlinjeform hva det gjelder kropp.]** trekk vitner om en avpassenhets til avansert utøvelse. Et sjøskjell eller en sjøstjerne skal leve på havets bunn, og er derfor brede og flate. En delfin skal forflytte seg i de høyere strømminger, og er derfor smalnet og elegant utformet. Ja! Lev du i henhold til din natur. Men jeg er ikke deg, og du er ikke meg. Vel, Seneca hevder at menneskets natur, til forskjell fra dyrene, er rasjonaliteten. Man står her overfor den sørgelige kjensgjerning at vi har å gjøre med den ene målestokk. Hva annet er vel rasjonaliteten, enn det sosialt påførte meningsyteri og den sosiale vurdering av alle ting? Den ene målestokk, ja, fra meningene de mange internalisert til den ene ting man kaller rasjonalitet. Ja, nå var jeg fornuftig, som gjorde som de mange sa! Jeg gjorde slett ikke noe som kunne fornærme dem! Rett nok er enkelte mennesker mer sosiale enn andre, og de burde derfor være nettopp rasjonelle, altså i størst mulig grad begrenset og innskrenket til den enkle funksjonalitet som skal til for å drive en sildestim. Men historien er drevet av de egne, egenmennesket som eier seg selv og sin mening,

og som derfor vender seg i korrekt retning, utøvelsen av en natur og instinkt som vender seg utover, og som derfor influerer mange ved sin egenhet. Jeg har en klar mistanke om at stoicismen er en tilpasning for den solitære til å kunne bo i byene, tøyelsen av lyster og utøvelse slik at man kan ha seg selv. Hvilken sorg! Det er en begrensning, en innskrenkelse av selvet, en innrømmelse og ettergivelse til de flertallige fangevoktere! Den sosiale bavian tilpasser seg lett bylivet, han behøver kun å følge etter når en ny trend slår inn, og hans sjeleliv er så fjærlett at han med hele sin personlighet blir denne trenden. Stoikeren, derimot, har en viss integritet å ivareta, og vender seg derfor mot trendene, men sørgelig nok, også mot seg selv. Stoikeren blir en øy av individualitet i den sosiale stim, men prisen for dette er at man nekter å forflytte seg, nekter å utøve seg selv. Og likevel hevder Seneca at det gode og vakre liv er det tempererte, og bruker flere eksempler på drukkenskap for å fremme sitt argument. (fortsettes)

19. februar kl. 07:18

John Olav Oldertrøen: Med henhold til rasjonaliteten, ja du har jo rett i det, og den sørgelige essensen ligger jo i at et bredt konsensus som regel alltid vil føre til unngåelse av krig, slik at alle forblir hensatt i en moderat og kun litt forbannet posisjon. Harmen tas fra de få og utvannes til de flere. Slik unngår man at sosiale konstruksjoner, deres rammer og deres ideer faller. **[Jeg aner en utilitarist. De fleste av våre sosiale konstruksjoner er i dag usunne, om de skulle falle ville det være det beste som kan skje. Man kan endog si at vi skriker etter krig. Slipp ungdommen fri fra dataspillet og putt dem i en skyttergrav i et borgerkrigsherjet land!]**

19. februar kl. 09:04

Øystein Tranås Kristiansen:

LAWFUL GOOD

Because the People are always right and the Party is the will of the People.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

19. februar kl. 18:14

Øystein Tranås Kristiansen: Men for å fortsette å ta steg(ene) til nedsablingen av først filosofene, så den ganske menneskehet. Seneca har en lengre utlegning om hvordan eksessene i form av eksempelvis drukkenskap står i veien for rasjonaliteten, hvor det siste utgjør menneskenes sanne natur og det vi plikter å leve etter. Først advarer han mot å følge Zenos metode om å bevise drukkenskapets onder ved hjelp av syllogismer. Zeno sier at ingen som er fulle, blir gitt tilgang til hemmeligheter. En god mann blir gitt tilgang til hemmeligheter, derfor kan en god mann ikke være full. Seneca viser til det latterlige i en slik fremstilling, ved å bygge opp et argument i nøyaktig det samme mønster. Ingen som sover blir gitt tilgang til hemmeligheter. En god mann blir gitt tilgang til hemmeligheter, derfor kan ikke en god mann sove. Hva kan man si? En lukket logisk slutning beviser ingenting, til advarsel for all vitenskap. Seneca viser også hvordan en skikkelig drukkenbolt fortsatt kan være både kløktig og kompetent, ved å bruke en viss Lucius Pina som eksempel. Den mannen var full hver eneste dag, men var fortsatt "warden," jeg antar dette kan oversettes til prefekt

til Roma, og siden guvernør av Thrakia, som han fullbyrdet erobringen av. Til tross for at han ved en anledning sovnet i senatet, var han den betrodde mannen til både keiser Augustus og senere keiser Tiberius. Seneca argumenterer at vi heller burde fordømme drukkenskapen, ved å vise til alle de negative og avskyelige følger som hører dertil, dette gjennom Alexander den stores eksempel, som jo drepte sin venn og redningsmann Kleitos i et forfyllet raserianfall. Seneca fordømmer mangelen på kontroll som hører den drukne til, og sier at de såkalte gleder man får derigjennom i realiteten er en straff. La oss tenke litt mer på dette.

19. februar kl. 18:40

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, det var disse stegene. Jeg husker at jeg som fem-seks åring hadde problemer med min egen avføring. Det vil si, jeg syntes det var både avskyelig og smertefullt. Resultatet ble at jeg ikke kunne spise, og min mor måtte klemme på magen min for å få den igang igjen. Enhver aktivitet har et endeprodukt og en dårlig side. Der hvor det er sollys, er det også skygge, om man spiser, må restene komme ut, om man danser, kan man falle. Det synes meg slik at stoikerne er på det samme barnlige nivå som det jeg var, og kanskje er det noe i dette, all den tid det var en tidlig filosofi. Man fokuserer ikke på utøvelsen av hva enn slags kraft man er i besittelse av, men på å begrense følgene. Dette er jo i praksis å plassere vognen foran trekkdyret, og som et barn starter man i gal ende. Hvis vi kan ligne de menneskelige krefter med et beist man rir på, blir dette å holde igjen så mye at man kveler dyret. Istedenfor å ri det remmer og tøy kan holde, tøyler man det remmer og tøy kan holde, alt dette som en følge av ønsket om kontroll. Resultatet blir denne opphopningen av gift. Tanken har slått meg at stoicismen som bysykdom hadde sin logiske videreutvikling i de senere kynikere og siden et endepunkt i fransiskanerordenen. Siden man der aldri kunne utøve noen menneskelig kraft, måtte man begrense inntaket av det som kunne gi noen krefter som helst. Idealet ble dermed den bleke skygge av en mann, det jeg ville ha blitt som barn dersom jeg fikk viljen min og ikke spiste. Det burde ha slått den gode Seneca at grunnen til at disse kompetente mennene Lucius og Alexander hadde sine mer eller mindre varige uvaner, var fordi de var i besittelse av en stor kraft, og at for å kontrollere denne, måtte de slippe taket. Ridedyret kan bare bevege seg fremover, dersom man slakker på tøylen og ikke kveler det. For å ha kontroll, må man ikke ha kontroll, for å si det litt konterintuitivt, virkeligheten er da også konterintuitiv som en følge av sin interkonnektivitet. Til og med Cæsar feiret sine karneval. Betyr dette at resultatet av endeproduktet og skyggesiden skal være kritikkfritt? Selvsagt ikke, men det er viktig å starte i riktig ende. Først må ridedyret ha muskler det kan utøve med, så må disse musklene tøyles, og ikke motsatt. Jo større kraft og villere beist man har med å gjøre, jo større er risikoen og farligere blir fallet. Det var Alexanders tragedie, da han myrdet den venn som hadde reddet livet hans. Man kan

også la beistet ri av med seg. Napoleon burde kontrollert retningen på sitt ritt, og heller konsentrert seg om å beseire England fremfor å invadere Spania og Russland. Man kan endatil si at han burde dratt på karneval fremfor å la kraften løpe av med seg i umiddelbar og ikke mer planmessig retning. De singulær-lineære vil selvsagt si at den kraft man erobrer med og den kraft man utagerer med er den samme. Jeg vil si, ikke nødvendigvis. Riktignok vil motsetningen slå inn med nok ensporet utøvelse, men dette er fordi motsetningen er festet til alle ting ned til minste delkomponent. Vi ser jo hvordan idrettsfolk med svære muskler, eller politimenn for den del, er de som er mest tilbøyelige til å bli drikkfeldige. Enhver sjel vil bli våt, sier Heraklit, og den kraft som er stor, vil også synke ned. De singulær-lineære hevder også at den instinktuelle muskelkraft og den åndelige kraft er den samme. Vel, som Goethe sier det, din ungdom kan du trenge når det i krig blir slått alarm, eller din hals blir knuget av en pikes arm, men det er kun alderdommen som bringer åndelighet. Hvordan kan det da ha seg at idet styrken blir svekket, så øker åndeligheten, hvis det ene nå kun er en sublimering av det andre? Ja, da skulle man vente at åndeligheten ble ytterligere forsvakket, til det punktet at den ble ikke-eksisterende. En enda enklere person vil hevde at den gamle blir åndelig som en følge av en langvarig ervervelse av erfaring. Hvordan kan det da ha seg at unge idioter blir til gamle idioter? På de hardeste steiner kan ikke visdom feste seg, og man kan tydelig se hvem som er disponert fra tenkningen fra tidlig alder av. Hva slags råd skal man da gi om kosthold? Jo, det beror hva slags hensikt man har. Det svært minimale kosthold vil gjøre deg mindre og følgelig, gjøre verden større. Vinden kunne komme til å bære vekk en tynn og skrøpelig mann. Men jo mer man minker støyen fra sin egen kropp, jo mer vil man kunne lytte og ta innover seg, det være seg vind eller den andres mening. Man blir mer åndelig, kanskje, men tilsist vil den altruistiske sykdom snike seg inn, og man bæres vekk. Så har man da de som anbefaler kjøttspising. La oss da tenke oss et ytterpunkt, hvor man inntar et stort antall kalorier hver dag og i tillegg til det går på steroider, alt for å øke metabolismen. Da øker man beistet og Ares i seg, og dersom disse musklene ikke kun eksisterer i et treningssentrenes hamsterhjul (hva kan vel være mer meningsløst enn det) vil de virke i verden til en eller annen motsetning eller motvilje tar til. Man flater ut til man blir flatet ut, så å si. Min anbefaling er: Til enhver sitt eget, men den som skal bli større enn et menneske, må romme mer. Man må ha evnen til å se og lytte og til å ta innover seg. For å holde på dette og ikke bæres bort i all umiddelbarhet, trenger man en hardhet som kan beskytte deg i den grad at man ikke tar innover seg alt, og som gjør at en kan holde på all musikk og alle bilder og la dem forsterke seg i intensitet, vidd og sammenheng i ens indre. Lytt ikke for å lytte, men for å bestride. Slå ikke for å slå, men for å elske. Den høyere form for menneske må øke sin stridighet såvel som sin mottakelighet, for enhver høyere livsform har mer av begge deler enn et komparativt lavere trinn. Bli ikke en av kjærlighetens giftslanger, og heller ikke en viljens uniformerte gorilla. Hva er vel myk fløyel, og hva er vel lynet mot den sol som rommer alt?

20. februar kl. 22:43

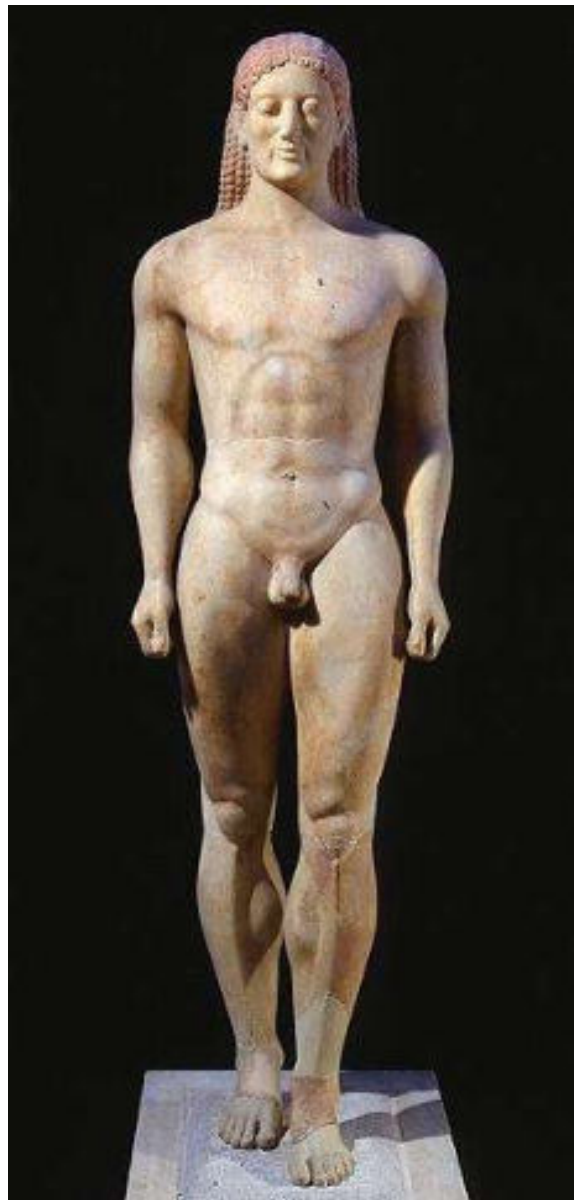
Øystein Tranås Kristiansen: Jeg vil underbygge mitt argument mot stoikernes oppfattelse av at det gode og vakre som en velkontrollert og temperert enhet, det være seg i form av et rasjonelt sjeleliv eller figuren av det menneske som eier dette sjelelivet, ja, for alt dette må forstås som et og det samme. Jeg mener at et av de hovedsakelige argumenter mot de kristne dyder, er å se hvilke skrøplinger og sveklinger det er som er i besittelse av dem. De gamle grønlendere ville nettopp ikke bli kristne, da de fikk se helgenbilder av bleke, radmagre og utsultede mannsfigurer. Dette kan man forøvrig se i de talløse varianter av livsfiendtlige ideologier den dag i dag, innehaverne av nevnte ideologier er enten direkte stygge, eller så har de en sjelelig stygghet og et hat mot livet som lett blir synlig for det øyet som ser. En av skjønnhetens originale traktører var den greske skulptøren Polykleitos, som laget sin kanon over skjønnhet som summen av et nå tapt bokverk og en statue som skulle illustrere verkets prinsipper, nemlig spydbæreren. Vi kan utlede disse prinsippene fra historiske kilder samt observere dem i selve verket, og dermed komme frem til det Polykleitos kalte to kallos, det vakre, som man kan oppnå gjennom symmetrien og samstemheten til de ulike kroppsdelene, ikke bare i forholdet til hverandre, men i forhold til helheten. Som Heraklit sier, det som er i variasjon skaper samstemthet. Sagt annerledes: Den streng som spiller kun en tone, skaper kun irritasjon, den streng som spiller etter et visst mønster, skaper harmoni. Denne harmonien kan man kun oppnå ved bruken av strengeslag som står i motsetning til hverandre. Pytagoreerne, som var Polykleitos' samtidige, gjorde Heraklits tanke om en verden bestående av motsetninger om til matematikk, og ifølge Aristoteles hadde de ti slike binære enheter som stod imot hverandre: Begrenset og ubegrenset, jevn og ujevn, enhet og flerfoldighet, høyre og venstre, mann og kvinne, hvile og bevegelse, rett og kurvet, lys og mørke, god og dårlig, rektangulær og avlang. Pytagoreerne var også opptatt av å finne de samme mønstrene i visuelle fenomener som i musikken. Ved å observere spydbæreren, kan vi se en lignende enhet av motsetninger, høyre-venstre, hvile og bevegelse, og jevn og ujevn. Statuen danner en reversert S-form, eller en Chi, med den venstre side som den rette (med strak arm og ben) og med den høyre som den ujevne (bøyd arm og ben) Venstre ben og høyre arm er aktive og i bruk, mens venstre arm og høyre ben er passive. Brystet er vendt mot høyre, hodet vendt mot venstre. Den nedsenkede venstre skulder er balansert mot den nedsenkede høyre hofte. Slik kan vi se verket som en harmoni mellom motsetninger.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

21. februar kl. 00:13

Øystein Tranås Kristiansen: I kontrast har vi en statue av den arkaiske greske stil, som igjen var basert på egyptiske statuer som var blitt til av strenge matematiske prinsipper, hvor man ganske enkelt la et rutenett over formen for å avgjøre størrelsen på hver kroppsdel. Hendene og hodet blir dermed alltid av samme størrelse, men utover det forholder hver kroppsdel seg uavhengig av hverandre, bortsett fra med den fremskutte foten. Den psykologiske forskjellen på de to statuene er slående. Der spydbæreren fremstår som levende, fremstår den arkaiske som død, der spydbæreren er organisk og vekker alle slags vidtrekkende følelser, vekker den arkaiske kun vissheten om prinsippfasthet og mekanikk.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

21. februar kl. 00:25

Øystein Tranås Kristiansen: Når det estetiske inntrykket til selv en stillestående skulptur beror på spennet mellom motsetninger, blir det klart at det vakre ingenlunde kan reduseres til et enkeltstående prinsipp, minst av alt rasjonaliteten og tøyelsen og innskrenkelsen av hver en drift! Ta en titt på denne skulpturen av Artemis, og la oss late som vi hører stoikerne snakke. Stans skjønnheten, hun kan falle! Armene inn! La oss ha kontroll! Mitt poeng vedblir at stoikerne, ved å ville begrense livets skyggeside, ubalansen og selve fallet, også skrenket inn livets utøvelse og dermed også det vakre i seg selv. For man får ikke dansen uten fallet, lyset uten skyggen, eller livet foruten en død. Dette prinsippet om skjønnhet kan man også løfte inn i filosofien. For det gode, det vakre og det sanne kan ikke skilles ad fra hverandre. Enhver skjønnhet må bli til gjennom spennet mellom motstridende deler, man får ikke det gode foruten det onde, og sannheten, skal det vise seg, må være tilsvarende flerfoldig. Fremfor alt må man frasi seg de med det ene svar. Filosofien startet i dunkle skygger, med Heraklit den dunkle, den motstridige og enigmatiske. Om filosofien skal videreutvikles, må den være tilsvarende dunkel og i henhold til motsetningens lov. I alle tilfeller, hva enn slags livsutførelse man velger seg, vil dette nettopp medføre skyggesiden. Å omfavne livet er å omfavne negativet som dertil hører med.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

21. februar kl. 00:45

Øystein Tranås Kristiansen: For å komme til en konklusjon i denne utlegningen. Seneca mener at filosofiens oppgave er å lære oss dyder og det å tøyse oss selv, og ser med svært ublide øyne på den overmåtelige interesse for kunstartene og kunsten generelt. I tillegg til å oppmuntre til eksesser, tar man også fokuset bort fra dydene. Det er ikke underlig at han legger spesielt vekt på å angripe Homer, som i tillegg til alt dette også er selvmotsigende. Homer holder altså ikke vann. I den ene instans kan man identifisere ham som stoiker, altså vektleggende dyder, i den neste epikureer, vektleggende det gode og fredsommelige liv, i neste instans der igjen en som har en trefoldig klassifikasjon av det gode, det som ble kalt en peripatetiker, **[er i skrivende stund usikker på hvordan Aristoteles definisjon av godhet eksemplifiseres av Homer, med mindre vi tenker på det som å leve med utmerkethet, såkalt Arete i seg selv.]** til sist en akademiker som sier at ingenting er sikkert. Vær det beste du kan være, sier Homer i det ene øyeblikk. I det neste sier han at det er like mange måter å leve på som det er menn. Hva kan man få ut av alt dette? Vel, dette viser meg to ting. Jeg tror de fleste store kunstnere er i besittelse av slike selvmotsigelser, og at kunstnere generelt bør søke å være tilsvarende tvetydige. Hvor mange fortolkninger kan man ikke få ut av Shakespeare? Jo større kunsten er, jo større deler av tilværelsen favner den. Homer rommer og definerer den antikke verden mer enn noen annen kunstner. Skulle man ta bort en av disse delene i henhold til et eller annet enkeltstående prinsipp, huff, nei dette passer ikke, vekk med det, da ville også kunstverkets verdi også sunket. Goethe sier at mesteren viser seg i begrensningen, og dette stemmer da, men man må altså løfte frem en enkeltstående del for å representere den større helhet. Ja, for hvordan fortolker man Faust? Et forsvar for protestantiske verdier? Eller et forsvar av makt på bekostning av åndelige verdier? Uten tosidighet og ambivalens er kunstverket verdiløst! Det er det samme med skulpturen som med det litterære vekt, det må være et spenn, en motstridenhet, enkeltstående deler som kommer sammen i harmoni. Det andre det viser meg, er at man bør være svært forsiktig med å ta et utsagn eller et slagord fra en kunstner, eller endog en hel kultur eller tid, og gjøre det til representativt for alt dette. Memento mori, amor fati, do ut des, det beste som kan skje deg, er å dø ung. Tiden selv må defineres ut av alle disse delene. Skal man da ikke fortolke? Jo, men man må fortolke med respekt, dette vil si at man fremhever det fortolkede mer enn det man fremhever seg selv og egen fetishisering. Man respekterer ikke dersom man kutter vekk store deler av en epoke, for å fremheve og definere seg selv. Den greske kultur var definert både av sin agon, kappestriden ved de olympiske leker, og ved sin tese om å dø ung, og om man ikke kan det, så iallfall tidligst mulig. Tar man vekk en av disse delene, tar man bort potensen i den andre. Svermeri, sier du, slik ville en kunstsvermer talt. Men hvordan kan det da ha seg at den kunst som omtaler livet, og i høyeste grad har blitt til under dette livet, har nettopp denne kvalitet av tvetydighet, og avhenger av nettopp dette for å ha sin kraft? Det er intet definitivt skille mellom filosofi og kunst,

og de beste filosofiske verker er også som kunstverk å regne. Der kunsten og livet viser vei, må filosofien følge etter. De selvmotsettelser man kommer over er intet argument, for paradokset representerer i seg selv en kjærlighet til kunnskap. Har man ikke tenkt lenge og dypt nok til å få en selvmotsettelser, til å få et paradoks, det at tingen kan være både det ene og det andre, ja, da har man ikke tenkt godt nok. Den filosofi som opererer utifra et enkeltstående prinsipp og den lineære fortolkning utifra det samme prinsipp, er i verste fall amputert, i beste fall ufullstendig som et barn, men da ikke på noen god måte. Et barn kan man nemlig håpe vil vokse til, men den filosofi som ikke hensyn til motstridigheten har rett nok barnets form, men den vil ikke vokse til, det blir med andre ord snakk om en slags dverg. En av disse dvergene er Seneca, som starter ved gal ende, ja, ved barnets endetarm, og konkluderer at dette skal man ha mindre av! Vel, det er som jeg lenge har forutatt, kun en god observatør, en som tar innover seg virkeligheten i alle sine deler, uavhengig av forutinntatt fordom, kan være en god filosof.

21. februar kl. 02:06

Øystein Tranås Kristiansen: Avslutter for i kveld. Får håpe det ikke blir lenge til neste gang. Jeg har vansker med å produsere rent skjønnlitterære deler, der er det nemlig følelser involvert, og for å skape noe bra er jeg avhengig av en viss energi og et følelsesmessig overskudd. Har jeg ikke dette overskuddet, blir resultatet skrikende negativitet (det har dere kanskje merket) Det jeg tenker å gjøre, blir da å legge frem en oppsummering av min filosofi så langt, hvor man er og ikke er. Først skal jeg nå lese ferdig en bok, og så forsøke ikke å få en stillstand i det jeg driver med, altså bli overveldet av momenter jeg aldri klarer å få ned som skrift, rett og slett fordi jeg ikke har energien til det. Jeg må få den produserende blodsirkulasjon igang igjen, rett og slett ved å skrive for å skrive, uavhengig av hvor stort eller lite det er. Hvis ikke blir resultatet forstoppelse og blodforgiftning, noe jeg vet alt om. Men dette er menneskenes feil, siden jeg aldri ble latt ifred. Jeg sier derfor som jeg tidligere har sagt: Gudene er imot meg, og ned med hundene og menneskeriet. Det jeg gjør fra nå av er min hevn, og prisen jeg forlanger for å ikke drepe mennesker i det fysiske er å drepe dem i det åndelige, slik at motsetningen kan bli til og verden eies av meg og mine, min ufødte sønn. Jeg er mot loven, mot det sosiale, mot de gode, mot de onde, og mot alle former for logisk-linearitet. Jeg skal ha det jeg vil ha, altså meg selv, på tross av alt annet. Dere forsøkte å utslette meg for å nærme den sosiale feighet. For dette skal dere få angre dypt og bitter, for jeg er ikke lenger på deres side. Som alltid, jeg er den ene som er en.

21. februar kl. 02:26

Angående skjønnheten

Notat: Angående skjønnhet, er det åpenbart at de vakreste kvinnene har maskuline trekk, og at de vakreste mennene har feminine trekk, som en følge av reglene for skjønnhet som man kan utlede ved å observere selv en skulptur, og som hele tiden peker på krefter i spenn, kjensgjerningen som vitner om at entiteten det her er snakk om, rommer mer heller enn mindre. I en slik lignelse vil man alltid kunne snakke om et ikke-fruktbart ytterpunkt, hvor det blir for mye. De supermodeller som er tilsatt av undertøysbransjen, blant annet, hvor en stor andel av mennene er homofile. Der er hoftene for smale, brystene for små og ansiktene for angulære til at det kan være ideelt - for hva? - jo, menns tenning. Og en kvinne med en faktisk penis, ville vitne om en full brokollaps. Men ingenting av dette skal man sørge over, for det er naturen som eksperimenterer med seg selv. At de vakreste kvinnene faktisk har maskuline trekk kan ikke benektes. Hvis ikke ville det ikke vært flust av dem i underholdningsindustrien, som igjen er tuftet på befolkningens lyster og begjær. Denne sammenblandingen av trekk, som så tydelig er attråverdig, kommer som sagt som en følge av en lengre og mer avansert genetisk utviklingslinje. Alle kan forstå at en slank adonis med røde, feminine lepper er vakrere enn en hårete gorilla av en mann, og hva vitner denne fenotyp om? Jo, en lang linje av genetisk pedomorfologi, hvor de sterkeste mennene valgte seg de kvinner med mest barnlige trekk. Dette betyr igjen at det mannlige avkom nødvendigvis må bære slike forfinede trekk. Det samme med de maskuline kvinnene: Her er snakk om å opprettholde den pedomorfologiske tilstanden for å etterligne en ung person som er på vei inn i sin pubertet. En slik person er nødvendigvis mest fruktbar og derfor mest seksuelt attraktiv, og derfor er det om å gjøre å bevare slike trekk lengst mulig. Hvorfor finnes det da tjuke damer med naturlig tykk beinbygning, eller bredskuldrede, lavpannede, hårete gorillaer av noen menn? Ja, det er en forsikring for at naturen skal ha noe å falle tilbake på, dersom eksperimenteringen med de høyere former skulle bære galt av sted. Tungbente damer kan fortsatt gi fødsel til sterke tømmerhuggere av noen menn, og hvis alt annet feiler, kan man ihvertfall bruke det. Nå for tiden bærer ikke ferden for den helhetlige befolkning oppover, så eksperimentering med de høyere typer fremtrer først og fremst i individene, og etterhvert vil vi ha et fall der slik individuering viser seg å være umulig. Som sagt, den høyere skapning rommer mer, hva nøyaktig? Jo, den evolusjonære utviklingslinje der man stadig har forandret omgivelse, og som man bærer med seg i sin DNA-sekvens. Forskjellen på ape og menneske er først og fremst en langvarig serie med kamper som stort sett har blitt tapt. Vi kan se for oss en flokk steinbukker som bor i et fjell. Hver sesong stanger de hornene mot hverandre, for å sikre at de sterkeste individene får paret seg. Men en slik tilstand sikrer kun artens sunnhet, intet mer. Kun om steinbukkene skulle bli fordrevet fra sitt fjell, ville evolusjonen tvinge frem nye tilpasninger. Alle arter vi nå har, hunden, katten, hesten, har slike lange utviklingslinjer. Hesten var

f.eks. opprinnelig en skapning på størrelse med en katt som bodde i skogene, og hadde flere tær. Mennesket skilte seg også ad fra apene den gangen det ble tvunget til å leve på slettene. En slik tilstand av foranderlig Eros, denne giftige kjærlighet, som er så nyttig bare det krigerske liv blir opprettholdt, kan man se i den såkalte Coywolf, en blanding av coyote, ulv og hund som har vist seg svært livsdyktig, og som nå formerer seg i milliontall. Her ser man sammenblandingen av hver arts mest nyttige egenskaper, noe som igjen har spisset seg til en egen art, som kanskje kan leve under helt nye betingelser. Her er en musikkvideo med den såkalte Venus-sangen, brukt mye for salg av barberblader i reklamebransjen, som viser den type attraktiv kvinne med maskuline trekk, og som i kraft av attråverdighet er å se så nært overalt i disse dager. En pæreformet kvinne kan rett og slett ikke konkurrere, og representerer da også et utviklingsmessig sett lavere trinn.

https://www.youtube.com/watch?v=NkcU2_Vs7Xw

Bananarama - Venus (OFFICIAL MUSIC VIDEO)

youtube.com

21. februar kl. 04:13

Kommentar: *Jeg viser min smak og behag i denne utlegningen, og omfavnet etterhvert Schopenhauers artsvilje i en senere journal, hvor en ektomorfe alfahann viste seg å skaffe en tjukk dame av sin egen fri vilje, jeg mener artsvilje. Er det egentlig slik at ektomorfe nervevrak representerer den ideelle fremtid? Vel, menneskets utvikling har jo gått mot stadig større forfinelse ... kanskje ender vi opp som alver, alle mann!*

Øystein Tranås Kristiansen: Nå er det sikkert lett å misforstå meg og anta at jeg skulle være en slags skjønnhetsfetishist, dvs, mene at skjønnhet er alt og at skjønnhet er den fremste målestokk. Jeg har møtt mange mennesker som har vært svært vakre, men som fortsatt har vært svært små i spørsmål om ånd og mot, til det punktet at de ikke burde ha noen autonomi. Dersom de var slavebundet, ville de i det minste kunne brukes til noe nyttig. Nå er det jo ikke sikkert at mine formål og nyttige formål er helt sammenfallende ... he he! Mitt store poeng er at skjønnhet, som med alle andre generaliserte egenskaper i en eller annen retning, avhenger av denne motstridenheten eller endog selvmotsigelsen. Jeg har vist hvordan den som rommer mer, dvs en pedomorf utviklingslinje, er vakrere enn den som ikke gjør det, og at den form som hele tiden balanserer mot sitt fall og sin undergang, fremstår skjønnere enn en tilsvarende form der alt står støtt og stødig. Jo større byggverk, jo mer krefter er i spenn, jo større er fallet, og jo større er skyggen som kastes. Vi kan se på en utviklingslinje fra de svært primitive organismer, marken, til katten, til apen og helt frem til mennesket, og forstå at siden mennesket rommer mer, er også mennesket mer av alle de

generaliserte egenskaper i hvilken retning som helst. Et menneske er sterkere enn apen, i den grad man bare kan plaffe hårballen ned med gevær, og et menneske rommer et større og bredere sett med instinkter enn en katt. Nå er det ikke slik at en permanent utviklingslinje er universets hensikt, det kan snarere synes motsatt, og der de primitive former for aper en etter en bukket under, lever marken i beste velgående. Men også i spørsmål i ånd blir denne målestokk gjeldende. Jeg vil ha meg frabedt den som ikke rommer selvmotsigelsen i seg, den som kun rommer det ene svar. Der den svært vakre rommer den lange utviklingslinje og sin undergang, ja, vi kan si at skjønnheten står for fall, og blir vakrere gjennom dette, for hva annet er vel den fullmodne rose enn en visshet om døden, der kan vi også se at de andre generaliserte egenskaper virker under tilsvarende virkekraft, den svært åndelige rommer også en lang rekke strider og sin undergang, og at det høyeste punkt ledsages av en nattsvart avgrunn. Derfor: En avansert ånd må ta høyde for motsetningens lov, og forstå at ethvert prinsipp som kan fremsies også rommer sin egen selvmotsigelse. Sagt på en annen måte, sett fra høyden, i spørsmålet om det var høna som krysset veien eller veien som krysset høna, erkjenner man at dette bare var et spørsmål om referansepunkt. Man må med rette da kunne si at logikeren, empiristen, ja endog så nær all vitenskap vi har idag, er noe svært primitivt, noe stakkarslig som kan minne om aper og en apestrek, og dersom man skulle stige høyere, ville man se det i et annet lys, og se at det er mark man har under seg, og hva annet er vel marken enn en simpel funksjonalitet som virker sammen med et sett andre tilsvarende funksjonaliteter? Vel! Jeg vil meg det vakre, jeg vil meg det sterke, jeg vil meg det store og jeg vil meg den store ånd. Ingen ape skal kunne fortelle meg hva dette er. Du var jo bare en funksjonalitet, en interesse etter å spise frukt, og slik bør man også se de fleste filosofier. Det er på tide å rydde bordet, før man lar filosofien bli den reneste dyrehage. Ja, man kan høre dem spille på kokosnøtter og bongotrommer den dag i dag, og denslags støy kan man ikke tillate seg. Grip derfor geværet fatt, skyt noen skudd inn i jungelen, slik at skrikene og hylingen derfra kan stilne. Dette er forutsetningen for enhver filosofi, at man bruker av sine forgjengere og siden jager dem bort. Tillat ikke apestøy i din virksomhet, men erkjenn også at din bror apen sitter ved siden av deg og er med deg i alt du gjør. Og her er problemet til visse: At de ikke erkjente at apens kamp, der han flyttet sine kokosbiter og brikker, er den samme kamp som du kjemper, bare i mindre og mer primitiv grad. Selv om man har denne avstanden til de gamle filosofene, må man også ta deres problemstillinger alvorlig før man griper fatt med hammeren. Hvis ikke blir man sittende og gjøre de samme feilgrep, bare på et høyere nivå. Fienden til filosofien er også fienden til skjønnheten, nemlig entydigheten, logisk-lineariteten og det ene svar. Dette er veien nedover, veien tilbake til det mindre.

24. februar kl. 21:43

Kommentar: *Om et høyere menneske skulle vise seg å være forfinet, og veien dit er svært lang, det skal jeg komme frem til i en senere utlegning, for å være mer presis kunne jeg si at veien ikke bare innebærer en lang utviklingslinje, men en tingens flipside, tap og sammenbrudd ... selv da ville forfinelsen balanseres mot visse trekk av grovhet, en stadig ny tilførsel av motsetninger. Hver kriger må ha en alv i seg, og hver alv en klubbemann! Jeg vil derfor gå en del tilbake på at endo og mesomorfe per default skulle være mindreverdige ... man kan snarere se på dem som grove byggesteiner som muliggjør katedralens (kristent, huff) jeg mener det hedenske tempels høyeste spir.*

En oppsummering av det filosofiske innhold

Jeg har fortsatt ikke det følelsesmessige overskuddet til å produsere noe kunstnerisk. Derfor tenkte jeg å gi en oppsummering av det filosofiske innhold så langt, hvor man er og ikke er. Dette må antakeligvis gjøres over flere økter, og jeg vet aldri når jeg kan bli innhentet av Fortunas løpske hunder. Om jeg nå blir innhentet, får jeg i sveipende termer avslutte fremstillingen, slik at jeg forhindrer at den vokser til nok en kreftsvulst, nok en arrestert utvikling jeg aldri fikk utløp for. Skjebnen har lært meg å ikke planlegge noe som helst. Likevel kan man se på to ytterpunkter i mitt gjenværende livsløp. Hvis jeg fortsatt skal forfølges og hamres ned, må jeg stjele til meg de vesle øyeblikk med frihet som kan stjeles, og legge frem Sol invictus slik den er, berørende dette utvalg av tema og en helhetlig tanke. Jeg har hørt at vi mislykkede forfattere kan få oss en pappeske som kan stues vekk på nasjonalbiblioteket. En annen nærliggende tanke er å gå på tiggerferd hos Fritt Ord, dette er noe jeg har tenkt å gjøre om veien nå går opp eller ned. I det selskap finner man kasuser som Ole Jørgen Anfindsen. Min eneste trøst er at jeg er bedre enn ham, i dette livet eller det neste. Når man så har etterlatt seg et endeprodukt, står man fritt til å cappe den, runde av slik det sømmer seg og ved egen leilighet. På et tidspunkt er det slett ikke noe vits lenger, og jeg vil ikke henge rundt når jeg er ferdig med det jeg kan gjøre. Hvis jeg på den annen side skulle bli latt av kroken av den selvsamme Fortuna, vil jeg da gå mer i dybden. Man kan se for seg en dypere Sol invictus, og kanskje også et oppfølgingsverk. Men jeg er nå såpass stilt at jeg gjerne skulle ha arbeidet kunstnerisk også. På et tidspunkt ville jeg da slippe taket i filosofien, og heller gitt uttrykk for egen særegenhet på det emotive nivå. I alle tilfeller tror jeg ikke på berømmelse eller noe annet varig, idet alt brenner uansett. Det viktige for meg er å si: Jeg gjorde det jeg gjorde, for meg. Jeg var alltid på min side. Kun utøvelsen er noen trøst, og det eneste beviset man har overfor seg selv til å tilsi at man overhodet eksisterer. Det hadde altså vært fint med en arvtaker, penger, berømmelse o.l., idet noe er bedre enn ingenting, men dette er ikke det essensielle for meg. Det viktige er å leve og dø i henhold til egen natur. Elsk deg selv nok til begge deler. I dette kan ikke Fortuna ramme meg, for jeg har alltid tenkt å være sann mot meg selv.

25. februar kl. 01:40

Øystein Tranås Kristiansen: Det ligger i fremstillingens natur at den må være sveipende og oppsummerende, men jeg kan forsikre om at der det måtte oppstå argumentativ usikkerhet, kan jeg redegjøre for dette i for eksempel personlig samtale. Siden første halvdel av 2014 har jeg utviklet en helhetlig naturfilosofi som tilsvar til Nietzsches vilje til makt, og dette systemet har jeg solidifisert til det punktet at jeg uforbeholdent kan stå inne for det og bruke det som forklaringsmodell i den

store hovedsak av fenomener. I utviklingen av dette systemet har jeg også berørt temaet rom, tid og avstand i ekstensiv grad, og utviklet hovedsakelige antakelser i den retning. I mindre grad har jeg sett på språkets rolle i filosofien, og her også gjort meg foreløpige konklusjoner. Man kan ikke bære alt, og forfølgelse av disse temaer ville ha forstyrret min virksomhet, kastet tanken rundt som et løv i vinden uten at den noensinne fikk festet seg. Jeg har heller ikke i fullkommen grad avvist de skikkelser jeg har brukt for å kritisere Nietzsche, selv om jeg har gjort meg forberedelser på dette. Igjen, man kan ikke bære og gjøre alt, i dette tilfelle å avvise på systemisk nivå de kritikere som kan rive ned et system. Vel, historien viser at jeg pleier å ta meg av mine "allierte" når tiden kommer, og det jeg kan si er at visse skikkelser, døde som levende, har vært nyttige verktøy for meg. Ved å gjøre dette har jeg gjort vitnesbyrd til følgende aspekt ved min natur: Jeg kan ikke være underlagt eller underkastet noe. Med William Blakes ord: I must Create a System, or be enslav'd by another Man's. Blake sa også: I will not Reason and Compare: my business is to Create. Her er antakelig forskjellen mellom oss, den renblodede kunstner og en bastardfilosof. For meg: Skapelsen selv avhenger av drapet, og det betyr intet hvor mye eller hvor mange man må myrde, for å få seg selv i frihet og for at man skal kunne stå der i overlegenhet. Slik Uranus og Ymir og Tiamat måtte dø i mytene for at verden skulle være til, der må også andre dø for at jeg skal være til. Sannhetens klare tone pleier å drukne med støy, og der Heraklit var den antikke verdens fremste representant innen filosofien, var det etterhvert andre som tok høysetet. Det viktige for meg er derfor å utarbeide filosofien, uavhengig av hvordan jeg blir møtt av verden. Jeg er skrekkelig klar over at min lite privilegerte bakgrunn gjør at jeg nettopp må arbeide bak kulissene. Vel, idioter har alltid mange tilhengere, og i denne sene forfallstid blir selv ikke de store filosofene hørt eller tatt til etterretning. Dersom det blir noen ettertid kan man fryde seg, men det er slett ikke sikkert, og i alle tilfeller skal jeg aldri vite av det. Fremtiden og horisonten flykter alltid for de unge øyne, og bare når allting brister skal deres innhold rykke nærmere.

25. februar kl. 03:10

Øystein Tranås Kristiansen: Hvordan våger du å gjøre dette? spør de, uten å skjønne at den selvstendige tillater seg alt. Det er forskjellen på den ene og de flertallige, og alt er innen rekkevidde for hånden som strekker seg ut. Men slik har det alltid vært, det sosiale instinkt er det feige instinkt, og det er ingen hemmelighet at hunden, den mest sosiale av alle skapninger er naturens kujon. Jeg er den som har stått alene gjennom kamper, og jeg betaler motets pris mot forfatningen, hva enn den er. Så hva har jeg å stille opp med? Vel, for det første kan jeg tenke sannferdig og detaljert om de minste bestanddeler, som så mange andre av mine spergy artsfeller. Jeg godtar ikke urettmessigheter på noe nivå, og dersom disse oppstår vil de påpekes. I tillegg kan

jeg "connect the dots," og jeg ser sammenhenger ingen andre kan se, rett og slett ved å konseptualisere all informasjon jeg kommer over. Det gjelder å holde på konseptene, uten å gå fra konseptene, så å si. Jeg finner det ikke nødvendig å grave meg ned i informasjon og terpe på småting for å kunne ha en mening, når jeg møter en forfatter eller tenker, konseptualiserer jeg det han har å si, for å se om det er verdt å forfølge videre. Jeg tenker induktivt, fra det ene til det allmenngyldige, og som Heraklit foretar jeg dykk i meg selv for å la meg overvelde av Eros, for som vi begge fant ut, den ytre og den indre prosess sammenfaller. Det sies at den svært vise og dåren leser ikke, og i dette sier jeg meg enig, for alt som er verdt å vite kan man få rede på uten å utsette seg for andres ordgyteri. Lesning som sådan er et hjelpemiddel, men det kan aldri erstatte tenkningen og dykket i seg selv.

25. februar kl. 05:09

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg får legge frem min tese om Eros og Ares. Enhver ide og tanke bør kunne uttrykkes i enkle termer, og Wittgenstein mener jo at filosofi kan presenteres som toalettumor, så lenge tanken er god. Vi kan stadfeste at vi har å gjøre med noe vi kan kalle det store "er," og at uansett hvor man plasserer seg, kan man ikke unnslippe denne kraften, som kjennetegnes av at den er stadig i forandring. Man har altså ikke noe egentlig negativ eller minus. Kanskje er det ikke uten grunn at de gamle sivilisasjoner ikke hadde begrep om tallet null eller noe som skulle være mindre enn null. Denne kraften er også flerfoldig eller motstridende på alle nivåer, og overalt hvor vi observerer, kan vi se denne striden finne sted. Man kan ikke observere uten et ståsted, så enhver betraktning og enhver sammenfattende tanke vil innebefatte et ståsted eller et utgangspunkt man observerer fra. Man kan heller være delaktig i dette store "er" uten å være del av det samme som viser seg å være interkonnektivt. Enhver del eller punkt har påvirkningskraft på den annen, som bare varierer med avstand og størrelse, som Einsteins relativitetsteori viser. Oppsummerende, man har å gjøre med det foranderlige, motstridende og interkonnektive positiv.

25. februar kl. 06:16

Øystein Tranås Kristiansen: Nå, mange filosofer har forsøkt å komme med en helhetlig definisjon på universet, og de fleste av dem er motstridende. Parmenides og Zeno sier at forandring er umulig, Platon sier at tingen blir til fra et utømmelig utgangspunkt, Aristoteles sier at tingen defineres av seg selv, Heraklit sier at alt er ild, Hegel og Schelling sier at det utømmelige utgangspunkt i ethvert øyeblikk vil møte en kontraksjon, og at resultatet av dette er den Gud (personifisert eller ei) som peker tilbake på seg selv. Nietzsche sier at alt er vilje til makt, og at makt er den eneste forklaring

som peker tilbake på seg selv. (forskjellen på en uendelig kraft i det høye fra Hegels utgangspunkt, til en uendelig kraft i det minste i Nietzsches) **[Tillater meg en vurdering: Viljen til makt er den eneste forklaring som peker på seg selv. - Men verden er irreduktiv. Den konseptuelle forklaring måtte i så tilfelle være like motstridende og irreduktiv som virkeligheten i seg selv. I den grad alt er unikt, kan det ikke være snakk om en forklaring som peker tilbake på seg selv. Det ville bryte med tilfellets unikum. Dette er bare et nytt tilfelle av snirkulende sirkelargumentasjon i forsøket på å redusere en irreduktiv verden. Det er dog forklaringen som er forelsket i den andre (makt). Konseptets natur er i seg selv å peke på den andre. Forklaringen makt = makt er ugyldig, fordi denne ligningen gir makten en grad av Eros med konseptets blotte tilstedeværelse, når den irreduktive verden som sådan er plural og alt står under den andres påvirkning. Hegel: Ingen er seg selv og alt er den andre. (og her mangler vi på sedvanlig vis integritet) Tranås: Ingenting er bare seg selv. Det er kjærlighetens gift som fikk Nietzsche til å komme med denne forklaringen som han ikke forstår, og han tror at den andres makt er sin makt ... men dette er Eros som taler, med Diotimas stemme, en mektig demon. Han forkaster seg selv i den store ringen av ild, til punktet at han roper ja til alt, og med det, sier nei til alt han noensinne ville i absolutt mangel på egen integritet.]** Schopenhauer sier at alt er vilje til liv. Mangt kan sies om dette. I moderne tid er det mange som undrer seg over om man har bruk for filosofien i det hele tatt, siden den nå er så motstridende og lite konstruktiv. Burde man heller ikke bero på den observerende vitenskap for å få forståelse? Vel, Heidegger mener at dette er vitenskapens problem, at den bare kan observere, men ikke fortolke, og at vi må behøve filosofien for fortolkningens skyld. Hvis vi skal ekspandere på dette, kan vi si at vitenskapen fortolker, uten å være klar over det selv, og at man derfor vil stå i fare for å få en stor skjev vurdering. Mange vitenskapsfolk idag er eksperter på sitt felt, men ser ingen sammenhenger. Innenfor humaniora er resultatet katastrofalt. Der handler det nå om å lyve mest mulig om virkeligheten, for å tilfredsstille behovet for komfort og trygghet. Det er ingen substansielle forskjeller på kvinner og menn, sier humanistene idag, en observasjon som er falsk, fordi man ikke anerkjenner den delaktig fortolkende og dennes interesser. Etter min mening bør vitenskapen stilles som observerende supplement til filosofien, men vitenskapen bør aldri tillates å stå alene, til det er den for uansvarlig. Jeg mener også at enhver metafysisk forklaring bør kunne løftes inn i fysikken, og dermed kunne observeres. Vi ser at mange vitenskapelige teorier først ble fremtenkt filosofisk. Vi har Epikur med sin atomteori, Robert Hooke som var før Newton med gravitasjonsteorien, og John Ray og Comte Buffon var før Darwin med tanken om evolusjonsteorien. Filosofien kan og bør være mange steg foran vitenskapen i forståelse av universet. Den eksperimentelle vitenskapen til f.eks. Stephen Hawking kan rett og slett ikke konkurrere, idet den ikke ser sammenhenger fra andre disipliner, og fordi den fortolkende rolle ikke anerkjennes fullt ut.

25. februar kl. 07:03

Øystein Tranås Kristiansen: Anbegjeldende de ulike filosofiske fortolkninger, var det gjennom Jung jeg først kom inn på tanken om at enhver fortolkning er sann, eller iallfall, som Jung så forståelsesfullt uttrykte det om sine misledede kollegaer Freud og Adler, en sannhet for sin opphavsmann, fordi iallfall en del av virkeligheten var blitt oppfattet. Her er vi inne på noe svært viktig. Enhver fortolkning som noensinne er gitt, er plassert innenfor dette store "er" og kan derfor ikke fraskilles virkeligheten. Selv en åpenbar løgn kan ikke skille seg fra den kjensgjerning at løgnen har sin opphavsmann festet til det store "er" og at løgnen omtaler en del av det samme. En løgn kan aldri gå bort ifra positivt og uttrykke et negativt, dvs noe annet enn det store "er." Jeg kan si at ingenting finnes, men med det gir jeg både uttrykk for meg selv og at noe nettopp finnes. Jeg kan si at bonden på et sjakkbrett står på C4, når den egentlig står på B2, eller at hevde at bonden er en dronning, vel, løgnen vil her bestå i en mangel på presisjon, det er kun et spørsmål om avstand, plassering og type, den mangelfulle presisering, men ikke en fornektelse av verken beståenhet eller distinksjoner mellom dem. Gjør jeg et forsøk på å benekte beståenhet eller distinksjon ved å legge til negativt til det store positivt, gir jeg bare en bekreftelse på hva enn jeg forsøker å benekte. Med dette kan man se filosofene i det humoristiske lys som bare blir til på avstand. Selv om en filosof skulle forsøke å lyve om virkeligheten (man kan saktens undre) ville resultatet fortsatt være en sannhet om et utgangspunkt og en omtale. Kanskje ville den absolutte taushet være det beste forsøk på løgn, for hva annet er vel løgnen enn et forsøk på å tre ut av virkeligheten. Men en entitet som forsøker seg på å tre ut av virkeligheten, eller forsøker å holde munnen tyst, vil avsløre seg, fordi man forandrer seg i takt med sin omgivelse, og at enhver del av en vil ugjendrivelig være i bevegelse, og bevegelsen i seg selv vil avgi lyd og vitnesbyrdet. Kosmos kan ikke være stille, og absolutt stillhet finnes ikke. Hver filosof og hver omtale er altså riktig, spørsmålet er bare hvor riktig, altså hvor presis. Jo mer presis, jo mer treffende vil omtalen være for minste bestanddel tilgjengelig, og jo mer omfattende vil omtalen være, en dårlig omtale vil favne noe svært lite, en svært god omtale vil favne helheten, hele positivets og det store "er" sitt omfang. Kanskje den dårligste filosofiske omtale noensinne hører Parmenides og Zeno til, og tanken om at ingenting kan forandre seg, selv om man nå ser tingene fly på alle kanter. Vel, den sannhet man kan finne i dette, er å fjerne det ingenting som er ingenting i den uttalelsen, da står man igjen mer "forandre seg." De er også korrekte i den grad det store "er" eller positivt aldri fullt ut kan bli borte (men det betyr ikke at det står i ro) Det har nemlig aldri noen sett, altså observert, verken fravær eller stillstand, og en stor avstand eller tomrom mellom noe, forutsetter fortsatt et utgangspunkt og dette noe som er til.

25. februar kl. 07:48

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg nærmer meg slutten på mine stims (don't we all) og er også forpliktet til å snakke med menn med hvite frakker, (lev lenge nok og det vil skje) men jeg skal holde frem så langt det rekker. Med de foregående betraktninger i lys og hu, kan vi nå forsøke å anvende de ulike filosofene og gi en bedømmelse på nettopp deres presisjon i det lille og deres vidtrekkenhet i det store, dette værende en og samme ting for en tenker. Aristoteles' tanke om tingen definert av sin egenskap kan man lett avvise. Ta for eksempel en gaffel. For et dannet menneske vil dette være bestikk for å spise, for et naturmenneske eller den lille havfruen, kanskje en kam, og for bakterien et springbrett til menneskets munn. Aristoteles svært sirkulære tanke tar ikke høyde for den anvender som definerer tingen, og derfor mister han også begrepet om tingen, annet enn i det svært undefinerbare og rudimentære. Denne kjensgjerning gir vitnesbyrd om perspektivismens viktighet, at enhver entitet fortolker utifra sitt ståsted og sitt unike sett av kontekst og egenskaper. Den entitet som skal forstå alt, må ta innover seg alt og også beherske alt, og det gjør vi alle til en viss grad. Som med alt annet blir det spørsmål om gravitas og gradering, hvor nært man er sannheten og virkeligheten, hvor stor man er og hvor mye av det store man kan romme.

25. februar kl. 08:07

Øystein Tranås Kristiansen: Platon er det enda lettere å avvise, all den tids hans perfekte teoretiske størrelser og hans ideverden eksisterer kun in abstractum og som forsøk på å tre ut av virkeligheten, noe som i realiteten demonstrerer at ethvert konsept springer fra den fysiske entitet den beskriver, og ikke som Platon forsøker å vise, at det er konseptet, avfødt av virkeligheten, som gir opphav til virkeligheten. Enhver slik forklaring, som krever flere ledd av sirkelargumentasjon som peker tilbake på seg selv, kan og bør man avvise. Der Aristoteles gjør tingen uendelig liten, idet den ikke får noen entitet til å definere seg, gjør Platon tingen urimelig, idet den ikke får noen virkelighet å hvile på, den skal nemlig være definert av ingenting! Platons perfekte sirkel finnes, men bare som konsept avfødt av den stadige gjenkomst av relativt imperfekte sirkler. Hvordan disse imperfekte sirkler blir til og faktisk i møtet med en fortolkende entitet til enhver tid vil være noe som minner om sirkler, blir et for bredt tema å diskutere her, men det vil inngå i min kritikk og delvise aksept av nyplatonikerne og deres tanke, et emne hvor jeg ennå ikke har kommet til noen avgjørende konklusjon, må innrømmes, men også her har jeg mine forutanelser i tillegg til en god teft.

25. februar kl. 08:46

Øystein Tranås Kristiansen: Så har man de som vil underlegge universet en enkelt egenskap, og i ethvert slikt tilfelle gjør man seg like arbitrær. Vilje til liv, sier Schopenhauer, og forstår ikke at man like gjerne kan kalle det vilje til døden. Slike feilgrep oppstår hver eneste gang man forsøker å anvende den lineære logikk på virkeligheten, uten å ta høyde for motsetningen - hva? - jo motstridenheten - jo striden. For universet er ikke bare flerfoldig, det er også i strid med seg selv. En lineær logikk kunne bare ha vært gyldig, dersom universet ikke var interkonnektivt og ikke var sammenbundet i alle ledd, kun da ville den rette linje og den rake pil være gyldig som fraskilt alt annet, men det kan de aldri være. Man har de moderne og egalitære kjærlighetsfantaster på den ene siden, og den elitistiske Nietzsche på den annen, og begge forsøker å rettferdiggjøre sitt spesifikke syn ved å anvende sublimeringen som årsaksforklaring til sin mottese. En voldtekt handler alltid om makt, sier feministene, og dette er igjen et mislykket forsøk på å få seg kjærlighet, man kan stille det opp enkelt og skjematisk på denne måten, dersom alle ting er kjærlighet, er sex en sublimering og en dårligere versjon av kjærligheten, og maktbruken til voldtektsmannen en sublimering og dårligere versjon av sex. Det feministene ikke forstår, er at når voldtektsmannen voldtar, er det både en maktutøvelse og en ervervelse av sex, og ... voldtektsmannen tilegner seg også et kvanta kjærlighet med sin voldtekt, all den tid handlingen ikke kan skilles fra en kjærlighetsakt. Psykologisk sett trenger han også inn i kvinnen, siden mange kvinner fantaserer om voldtekt og ofte føler sympati med sin voldtektsmann. Jeg husker at da jeg ble introdusert til Nietzsche, det vil si, den ekte Nietzsche og ikke kvasi-Nietzsche som jeg hadde befattet meg i ungdom, da undret min ennå ikke diagnostiserte asperger seg om følgende: Hvordan kan en kvinne som overgir seg til en mann, sies å søke makt, altså utøve en sublimerert vilje til makt, når overgivelse er det motsatte av maktervervelse? En autist vil alltid tenke såpass spesifikt og detaljert på det, og i mange tilfeller miste helhetsbildet, men ikke jeg! Nietzsche ville ha lagt det frem som dette. En kvinne som overgir seg til en mann og gir ham sex, gjør dette for å få tilgang på hans ressurser, og hun forøker dermed sin makt. Det Nietzsche ikke forstår, er at kvinnen i sin overgivelse utøver direkte makt, all den grad hun påvirker mannen i det fysiske, på samme vis som voldtektsmannen opplever kjærlighet ved sin voldtekt. Disse leddene kjærlighet-sex-makt og tilbake igjen, blir helt feilaktige, fordi disse forutsetter sublimeringen som en eneste rett linje. Riktignok finnes sublimeringen, altså en svakere entitet som bøyer av for en sterkere entitet, eksempelvis en bekk som bøyer av for en sten. Men der stenen påvirker bekken til å bøye av, vil også bekken påvirke stenen ved å "chippe away" på den. Sublimeringen er alltid en toveis prosess, og derfor oppstår denne motsetningen i alle ting, hvor hver enkelt egenskap ikke kan skilles helt fra den annen. Verden er viljen til makt og ingenting utenom, sier Nietzsche. Han kunne og burde heller ha sagt: Verden er viljen til makt og alt utenom, og det blir også resultatet dersom vi tar hensyn til positivt og dette store "er" i alle ting, og som

aldri kan bli "ikke-er" Idet Nietzsches utsagn ble fremsagt, myldret det av skapninger som overga seg i øst og vest, til rus, til nytelse, til døden og hunkjønn, likevel satt han der i sin forblindelse og holdt fast på denne preferansen for makt. Anvendende den fornuftige toveis prosess, blir det lett å se at man ikke kan utøve makt uten å påvirkes av sitt offer. Til en grad overgir man seg altså.

Likeledes, alt som bygges opp er også i en prosess av oppløsning, og derfor er viljen til liv ikke atskilt fra døden. Å gi tingen den ene egenskap blir derfor fullkomment arbitrært og et svært slående vitnesbyrd om egen preferanse i så måte. Nietzsche var nok langt mer potent enn de fleste, og rommet uendelig mye sannhet i forhold til de nåtidige selvforledere, men i denne prinsipielle og naturfilosofiske sak, tar han like mye feil som en som tror på en kosmisk og altomfattende kjærlighet.

25. februar kl. 09:58

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg husker jeg så en BBC-dokumentar om de romerne som erobret Kartago. Lederen deres sier: "But we're not finished!" og som historien viser, de fortsatte med å rive byen fra hverandre sten for sten og plante salt i jorden. Slik er det også her. Jeg må avslutte nå, men er på langt nær ferdig, og mine største og mest brutale slag er ennå ikke utført. Dere får holde rumpene løftet til jeg kommer tilbake. Hø hø hø, tog du an'? Til jeg kommer ... hihhi ... tilbake ... som om jeg alt har gjort det før ... hi hi. Det blir som Schwarzenegger som så berømt kommer og kommer når han pumper jern, ja han slutter aldri å komme! Og det er akkurat det, en rumpe kan aldri være ikke-tatt, bare varierende grader av nettopp det samme hi hi. (Her har vi nok toalettumoren som Wittgenstein snakket om. I alle tilfeller, rumpen parat! Farvel for nå! Nå må jeg gå! La det? Nei nå ...

25. februar kl. 09:55

Øystein Tranås Kristiansen: Heraklits tese om at alt er ild, derimot, er en fullkomment dekkende analogi som viser at hva en slags egenskap man ilegger tingen, vil også motsatt egenskap komme frem. Denne flammen står aldri i ro, den nærer seg av seg selv, den blusser opp og faller ned. Fra en, de mange og fra de mange, en. Til dette har jeg ingen innvendinger, idet den løser opp den arbitrære kvalitet som er så mange andre filosofier til del, samtidig som den favner mangfoldet av egenskaper i en eneste lignelse. Det er ingen tvil om at Heraklit var antikkens største filosof, og de som kom etter greide stort sett bare å rote det til. Et fruktbart rot, kanskje, slik god matjord er det, men fortsatt denne vidløftige, skolastiske og ordgyteriske tenkningen som går glipp av essensen og med det en dekkende form, slik all logisk-lineær tenkning nødvendigvis må gjøre. Jeg tenker da

spesielt på Platon og Aristoteles, som begge var av den mening at Heraklit var vanskelig å forstå. Hadde han bare fremlagt mindre ambigüøse setninger! klaget Aristoteles, uten å forstå at han her alene gikk glipp av den ganske filosofi! Heraklit kom frem til en evig sannhet som ikke kan benektes. Jeg er svært nøye på å skille mellom personlige verdier og den mer allmenngyldige filosofi, og selv om Heraklits verk nå er tapt og det er vanskelig å se hva han mente i den ene eller andre sak utifra bruddstykker, har han prinsipielt sett rett i dette store spørsmål: Alt er ild. I mine notater har jeg nedtegnet følgende: "Jeg frykter at vi kun er fantomer som ser ut i fra flammene." I verdier skiller vi nok oss ad. Jeg tror på følelser, kaos og overveldelsen i den intellektuelle prosess, mens Heraklit talte mot den orakulære metode. Men dette er detaljer, all den tid man kan erkjenne at det er motsatt side av samme mynt. Kun når det gjelder utviklingslinjen kommer Heraklit til kort. Han trodde nok at mennesket og alle arter på forhånd var skapt, og at universet var en slags lukket sirkel i endeløs variasjon. Vel, det var lenge til Darwin, og i dette kan man ikke laste ham. Så kan man spørre: Dersom du mener at Heraklit er prinsipielt riktig, hvorfor kan du ikke da bare følge ham? Hvorfor da skape ditt eget system? Jeg innrømmer at min teori om Eros og Ares bare er en utgave eller en annen analogi av det Heraklits flamme forklarer. Jeg ble først klar over dette sammenfallet etter at jeg hadde tenkt meg frem til dette på egen hånd, men mener at min begrepsbruk gjør det lettere å forstå visse kjensgjerninger på det rent partikulære nivå. Dette innebærer den menneskelige erfaring, utviklingslinjen og en hel rekke fenomener som er forklart av vår moderne vitenskap. Det jeg søker å gjøre, er å fra den dekkende analogi bygge opp et filosofisk system som forklarer og kan plassere fenomenene. Både tingenes distinksjon og sammenheng med helheten må tas i betraktning. Utenfor Apollons tempel i Delphi, der Heraklit deponerte sin bok, står det skrevet: Kjenn deg selv! Nietzsche ville utbedre dette i forhold til sitt viljesystem, og korrigerer guden selv med et: Vil deg selv! Men i dette må jeg innvende, og jeg vil gjøre det på to nivåer, det ene ganske så jordnært. Et menneske blir født med et sett anlegg og egenskaper, og bør bygge på det man har. En mann på 1.50 i høyde bør med andre ord ikke ville seg til å bli en stor basketballspiller. På et høyere nivå, blir forskjellen i slagord et spørsmål om filosofisk forståelse. Mennesket er noe idet det blir født. Hvordan kan dette ha seg? Er et sett med egenskaper på forhånd etablert. Vitner ikke dette isåfall om noe som kan minne om væren, noe varig og bestående? Dette er noe jeg håper at mine filosofiske spekulasjoner kan besvare. På det praktiske nivå tror jeg min Eros og Ares best blir forklart gjennom et utsagn til Scipio Africanus, som (parafasert) sa at han ikke var det som skjedde med seg, men det han valgte å gjøre med det som skjedde. En så fantasiløs mann bar neppe med seg noen filosofisk innsikt, men dette praktiske eksempelet tjener til å illustrere min tanke, for selv om man velger å hevde seg selv, er man fortsatt reaktiv til den ytre omstendighet. Det blir en himmelvid forskjell på det å bare ville seg selv, som jo ikke tar hensyn til omstendighet. Det er med dette jeg innleder min presentasjon av Eros og Ares.

26. februar kl. 16:27

Øystein Tranås Kristiansen: Innledningsvis er det godt å ta utgangspunkt i et viljesystem om man skal forstå min Eros og Ares, fordi min tese ble til under et slikt tankesett, og fordi man erkjenner at når man forholder seg til dette store "er" og positivt, kan man ingenlunde stille seg utenfor dette og frembringe negativt, dette noe "ikke-er." Tenkningen i seg selv forutsetter en viss tilstedeværelse, om man kan si det på den måten, en faktisk tilstedeværelse, og enhver aktivitet overhodet, tenkning, følelse, instinkt og observasjon, må være festet til et tilsvarende aktiv, og jeg må legge til, et aktiv vil innebære at man ikke står i ro, men iallfall forsøker å ekspandere i en eller annen retning. Hvis vi da anvender oss av det språklig arbitrære vilje, vil vi favne en rekke av disse egenskapene, at det her er snakk om noe som vil, og ikke noe som ikke-vil. Vi erkjenner med andre ord positivt og at dette positivt er i fluktusjon, men ikke hvorfor. Vilje til hva nøyaktig overlater vi foreløpig til skygger og uvisshet. På samme måte som vi legger positivt til grunn, og må vi også legge følgende til grunn: Enhver observasjon, fortolkning og aktivitet innenfor det store "er," et positivt innenfor positivt, forutsetter en deltakelse innenfor positivt. Hvis man faktisk gjør noe, er man noe som er, og derfor også delaktig i alt det andre som er. Vi har på forhånd avklart at universet er interkonnektivt, gjennom Einsteins relativitetsteori blant annet, noe som burde stille den saken i orden. Med dette som utgangspunkt, ser vi at dersom man er deltaker i det store "er" på noe nivå overhodet, vil man altså være i en tilstand hvor man som aktiv deltaker både påføres og påfører noe. Ved å være et aktiv, vil man grunnet interkonnektiviteten med andre ord påføre seg selv all verden, og all verden vil igjen påføre seg selv denne entiteten, såvel som alle andre entiteter overhodet, variasjonen her består kun av i hvilken grad - et spørsmål om gravitas. Denne universelle eller allmenngyldige tilstand, hvor enhver deltakelse må sies å påføre og påføres noe, formulerte jeg i min teses tidlige tilblivelse som følgende: Enhver vilje vil være definert av sin vilje og de andre viljer. Videre tenkte jeg slik: I den grad at en vilje har blitt til av de andre viljer, og har sitt opphav i de andre viljer, har også de andre viljer sitt festepunkt i den partikulære vilje. Med andre ord, det betyr intet hvilket nivå man opererer utifra, tilstanden vil være den samme. Et atom vil være i en tilstand der det påfører og påføres, og et menneske, som utgjøres av mange slike sammenføyete atomer, vil på tilsvarende vis påføre og påføres. Denne prosessen kan man videre utlede inn i det usynlige, altså i de fenomener som ikke i direkte grad er observerbare. En god illustrasjon på alt dette er datamaskinen min, som har vifter som pumper luft inn og ut. Dersom det er større viftekraft som pumper inn, har man et såkalt positivt trykk, og dersom det er større viftekraft som pumper ut, har man et såkalt negativt trykk, uten at disse begrepene i dette tilfellet bør sammenblandes med begrepene i det overordnede filosofiske system. Men dersom det er luft i rommet, og det er en vifte

som svirrer rundt, vil altså den luft som går inn medføre en tilsvarende mengde luft som går ut, uavhengig av retningen på viftene som sådan. I relasjon til det store "er" blir bildet det samme. Uansett hva som skjer, kan man ikke få et resultat som ikke "er" like lite som datamaskinen min kan fjerne luften rundt seg, bare forflytte den. Vår tese, den ene vilje og de andre viljer, den påførende og de påførende, eksisterende i relativ grad til hverandre, vil være et ugjendrivelig faktum i den type viljesystem vi her har lagt til grunn, et system av positive, aktivt, interkonnektive og stridende viljer. Hvorfor ta skrittet for å nå en slik spissfindighet? Denne presiseringen, til forskjell fra en erkjennelse om et stort ja og positiv, er ikke likegyldig, men tvert om svært betydningsfullt. Det store ja og det store positiv, som viljetenkerne Nietzsche og Schopenhauer tenkte utifra, vil, dersom man forholder seg til interkonnektiviteten som de riktignok erkjente, men ikke tok de systemiske følgene av, få et langt bedre forklaringsgrunnlag på de følgende problemområder. Viljetenkerne forut for meg greide nemlig å tenke seg frem til positivt og aktivt innenfor det samme, og med det kom man frem til termen vilje og denne ekspanderende kraften som nødvendigvis må følge av å operere innenfor noe som bekrefter seg selv, noe som rett og slett bare "er." Men de tidlige viljetenkerne greide ikke å forklare hvorfra viljen har sitt opphav og sin begrensning. Man måtte, idet man aksepterte deres positiv, også akseptere at viljens opphav er usynlig og kontinuerlig ekspanderende, og, i denne kontinuerlige ekspansjon, uvisst av hvilken grunn, avtok viljen og ble til en mindre grad av positiv, og at det noen ganger oppstod motviljer som trykket den opprinnelige vilje ned, ofte oppstående i avansert form, også uvisst av hvilken grunn og på hvilken måte. Sagt enklere. Schopenhauers og Nietzsches viljesystem krevde at vi aksepterte en uuttømmelig ekspanderende kraft i det usynlige, som av ukjent grunn begrenset sin ekspansjon på et tidspunkt for å synke tilbake, og som ga opphav til motreaksjoner, ofte i avansert form, som på tilsvarende vis var blitt til i det usynlige. Mitt Eros og Ares, den logiske følge av et positivt og interkonnektive univers, er en presisering som gir fullgod forklaring på både viljen motviljens oppståenhet og fall. I seg selv er altså Eros og Ares, de påførende og den påførende, en logisk følge av ethvert viljesystem med de egenskaper vi her har nevnt, og denne logiske følgen åpner også for en ytterligere forklaring på fenomenene. Nietzsche hadde rett i at man ikke bør legge noen øvre grense på erkjennelsen. Hva er det da Eros og Ares åpner opp for? (fortsettes)

27. februar kl. 18:56

Øystein Tranås Kristiansen: Mitt problem med det brølende ja, for Schopenhauer en deprimerende tanke som var en kjensgjerning like fullt, for Nietzsche en svært oppmuntrende tanke, og som for meg reiste problemstillinger i form av en rekke logiske innvendinger, hva da med døden og trangen til døden, hva da med kvinners overgivelse (Nietzsche er notorisk dårlig til å forklare

kvinner, og ignorerer dem helst) hva da med fallet og undergangen i alle ting? Dette problemet kan bedre belyses om vi trekker inn en kritikk av Nietzsche på både et konseptuelt og empirisk nivå, en kritikk som per implikasjon reiser seg dersom vi tar til følge den ganske blomst av, selve honningen og det beste produkt av visse andre tenkere. Jeg holder meg ikke for god til å gå til fiendens rustkammer for der å hente meg våpen. Schelling og Hegel skulle komme til å hate hverandre, men man kan ikke nekte for at Schelling var Hegels far, og at deres tanke stort seg var sammenfallende og i enighet. Man strides mest med sine egne, selvsagt. Fienden dreper man, men en bror må drepes tusen ganger før han er død. Jeg har problemer med de tyske idealistenes (Schelling og Hegels) endepunkt, nemlig Gud (personifisert eller ei), såvel som med deres utgangspunkt, metafysikken. I begge trer man utenfor verden, og ingen spissfindighet kan forandre det. Men den konseptuelle tanke er nå engang forut for og løsrevet fra erfaringen annet enn som deltakelse i livsverdenen i seg selv, og derfor er metafysikken nyttig. Den konseptuelle tanke er en hurtigere metode, slik at man ikke trenger å erfare for å vite, noe Nietzsche selv benytter seg av når han taler om en ikke-håndgripelig vilje. Jeg tror nemlig at Nietzsche var for raskt ute med å filosofere med hammeren, når han dømte de nevnte idealister nord og ned. Verdt å nevne i denne sammenheng, er noe jeg plukket opp i min befattelse med foreleseren **[Noen ville si han er mer enn det.]** Høibraaten, som i spørsmålsrunden på et foredrag mente at Nietzsche ikke hadde lest Schelling. Kanskje forholdt seg til og gitt tilsvar til Schelling, ja, men ikke lest ham ordentlig. Når man ser Nietzsches avvisning av de nevnte idealister, får man en indikasjon på at dette er riktig. Nietzsche avviser nemlig Hegel og hans dialektikk ved å si at begrepene og de ytterpunktene man stiller overfor hverandre er relative, dvs, man kan slett ikke si om begrepene er ytterpunkter eller ikke, all den tid man ikke har full erkjennelse. Med dette gjør han kanskje et poeng, men ignorerer like fullt det faktum at dialektikken og de motsetninger man stiller overfor hverandre, ikke hadde sitt opphav i vilkårlig tilegnede ytterpunkter i en livsverden, men først har blitt tenkt ut som en ugjendrivelighet via den konseptuelle, utledende tanke. Det har etterhvert gått opp for meg at Nietzsche var smertefullt fantasiløs og treg på den måte at han bare kunne forholde seg til empiri og andre lineariteter, som lett kunne formuleres til enkle slagord som like fullt ignorerte halvtendelen (eller så) av virkeligheten. Altså, empirien først, som man siden gjør om til konsept, og han ignorerer tilsynelatende den empiri som taler mot seg. Se hva du vil, burde være et nietzscheansk slagord, men man bør like fullt kunne tenke. Schelling og Hegel opererte med et sett med dialektiske ytterpunkter som etterhvert ble mer og mer løsrevet og vilkårlige, man skulle tross alt komme frem til Gud, men grunnlaget for dette var et tankemessig utgangspunkt som på tross av alt hadde et sunt grunnlag. De tyske idealister, med Schelling i føringen, opererte med det vi kan se på som et alternativt viljesystem, noe som i det minste forholdt seg til det store "er." Det vil si, man anerkjente at det måtte ligge en ekspanderende kraft bakut for alle fenomener, men der viljeteoretikerne lar

denne kraften ekspandere og lar det bli med det, mente idealistene at hver eneste ekspansjon på noe nivå, måtte bli møtt med en tilsvarende kontraksjon. Utgangspunktet for tanken var dette. Dersom en kraft ekspanderte hemningsløst i det uendelige, ville det være umulig å erfare noe som helst, all den tid erfaringen avhenger av en stillstand og en begrensning. Uten denne begrensningen, ville man bare være en del av dette uhemmet ekspanderende, og aldri kunne stå i ro eller anerkjenne noe som avgrenset fra det andre. Schelling var en konseptuell tenker i den grad at han brukte analogien flittig, men var tilsvarende lite vitenskapelig og empirisk, og her ligger nok Nietzsches smertepunkt, men bildet han bruker er den usynlige, ekspanderende kraften som en elvestrøm, som i møtet med en motkraft, en sten i elven, skaper virvler og med det den fenomenologiske verden vi kan erkjenne. Fra det usynlige til det synlige, så å si. Denne prosessen måtte gjentas fra øyeblikk til øyeblikk, i den stadige tilblivelse, og endte i tanken om en Gud, den sfære som var summen av alle sfærer, som samtidig favnet og skilte seg fra alt. Litt snusfornuftig kan jeg si at noe slikt tar bort stridigheten i universet, den stridighet man kan observere overalt, for hvorfor skulle Gud, som er en, stride mot seg selv? Likevel representerer dette en fundamental kritikk mot Nietzsche, som ikke forklarer hvorfor hans vilje til makt (og ingenting utenom) tilsynelatende ikke ekspanderer i det uendelige, men stanser opp i den grad at Nietzsche må holde en historisk appell mot den uenergiske og ikke-aktive opptreden og slavemennesker. For å være litt forut for meg selv, vil jeg si at Nietzsches og Schopenhauers problem er den absolutterte, urimelige ekspansjon, all den tid denne skal være ubegrenset, og Hegel og Schellings problem er i tillegg til denne ekspansjonen, en absoluttert Gud. Men det konseptuelle innhold hos idealistene er for såvidt riktig, og dette kan empirisk observeres i virkeligheten. Enhver makt synes å møte en motmakt. Ethvert begrep man da skulle slumpe til å bruke, må da nødvendigvis bli møtt med et tilsvarende og like gyldig mot-begrep. Enten er viljen i det usynlige ubegrenset, og vil da isåfall i seg selv skape et absolutt der ekspansjonen i det tomme rom er endeløs og ingen erkjennelse er mulig, eller viljen er en slags kraft som er i begrensning, uten at vi kan forklare hvorfor, men der motmakten alltid oppstår, og heller ikke der kan vi forklare hvorfor. Nietzsche og Schopenhauer bygger på en urimelig grunn, og Schelling og Hegel søker å nå en uoppnåelig høyde, det alt som er alt og med det blir ingenting, all den tiden alt er vendt mot hverandre. Idealistene tar ikke hensyn til den stridighet jeg har påvist, vilje-teoretikerne tar ikke interkonnektiviteten til følge.

27. februar kl. 21:47

Øystein Tranås Kristiansen: Den konseptuelle innvending er derfor at Nietzsche ikke tar hensyn til kontraksjonen som iboende egenskap i alle ting, med det får vi dette ja som skal brøles ut av full kraft, hvor det høyeste gode er nettopp ekspansjonen og overvinnelsen. Men hvor holdbar dette er,

kan vi spørre oss selv ved å gå på det empiriske nivå og undersøke dette i praksis. Nietzsche er heldigvis ikke en kryptiker, han uttrykker seg selv i klartekst. Han sier rett ut at Darwin tar feil når sistnevntes evolusjonsteori fremhever tilpasningen, at det er survival of the fittest som gjelder som drivkraft for artenes utvikling. Nietzsche mener at evolusjonsteorien stemmer, men at artenes utvikling er drevet av styrke og overvinnelse. Vi har å gjøre med survival of the strongest. Og det er jo logisk, all den tid Nietzsches filosofiske system sier at det er viljen til makt som gjennomsyrrer alle ting. Men et slik standpunkt er det intet empirisk belegg for, og han gjør heller intet forsøk på å bevise det. Og Darwins evolusjonsteori beviser ostensibelt, og har ikke blitt motbevist ennå, at det er tilpasningen som driver utviklingen. Det er lett å forstå dette. Der Steinbukker rivaliserer om å pare seg med all sin fulle styrke, men forblir i den samme omgivelse, ja, der består arten samtidig som de syke og svake renses vekk. Kun der den nye betingelse i form av klima, landskap eller andre arter trer inn, vil steinbukkens trekk kunne forandres i tilpasningen til et nytt miljø. Vi ser at alle arter som gikk fra en primitiv opprinnelse til et avansert stadie, har vært igjennom en slik prosess. Hesten, som opprinnelig var stor som en katt, ble ikke av den størrelse den er i dag, kun ved at de sterkeste av de primitive hestene paret seg og med det videreførte sine trekk. Hesten ble det den er idag, ved å tilpasse seg sin omgivelse, først ved å vandre ut fra skogene til et slettelandskap, og siden ved å tilpasses og avles av sin herre mennesket. Men synkretiker som jeg er, kan jeg si at jeg forstår Nietzsches poeng, uten at jeg skal gi ham fullt ut rett. Vi kan forstå at når arten tilpasser seg, er det fortsatt en iboende drift der. Instinktet til å spise og pare seg er alltid tilstedeværende, og det er disse driftene avpasset et miljø som bærer arten videre. Dersom man fjernet driften og bare gjorde arten til myk avpassing, ville man uten videre bli båret bort av vindene. La meg illustrere dette med mitt gamle eksempel med Scipio Africanus. Han er ikke det som skjedde med seg, men han er hvordan han reagerte på det som skjedde med seg. Scipio kan ikke gå rundt og diktere hva han vil skal skje. Det vil si, han kan prøve, men han vil snart nok bli overkjørt av begivenhetene. Det samme ville være tilfelle med den ensidige vilje til makt. Det Scipio gjør, er å ta innover seg sin omgivelse (Eros) og avpasse det sin egen vilje (Ares) Slik også med alle andre dyrearter. Nietzsches viljesystem reiser mange ubesvarte spørsmål, det er ikke komplett, idet det legger den ikke-erfarbare vilje til grunn. Dette kunne man kanskje akseptere, all den tid den menneskelige viten ikke er fullkommen, men hvis vi analyserer dette i nærmere detalj, ser vi at det oppstår innvendinger på det rent teoretiske plan gjennom Schelling, innvendinger på det observerbare plan gjennom Darwin, og jeg er også istand til å gjøre en korreksjon og presisering av Nietzsches viljesystem, som, gitt de betingelser vi har lagt til grunn, positivt, interkonnektivitet og stridighet, ikke kan benektes. Jeg sier igjen, hva er lynet av overvinnelse mot den sol som rommer alt? Overmennesket vil ikke komme som lyn fra klar himmel, ved den plutselige overvinnelse, men gjennom tidsaldrenes langsomme drønn. Den nye art som skal romme mer, må vandre gjennom landskaper og de

forskjelligartede betingelser, og det er arten som helhet som må være svanger med sin nye kraft. For å få dette må de gode overvinnes. I min analyse, som jeg ikke kan gå inn på fullt ut her, har jeg analysert godhetens eller slavemoralens vesen, og kom frem til en ganske annen konklusjon enn Nietzsche. Dette vokste nemlig ikke frem som et historisk fenomen, men er noe nærværende og allmenngyldig man kan påvise på talløse nivåer i naturen. I den grad de gode har blitt for sterke idag, må man ha en god motgift, men det får bli en annen beretning. Før jeg fortsetter å presentere hvordan min tese om Eros og Ares kan ekspandere viljesystemet til å bli dekkende i fenomenologisk forstand, oppsummerer jeg altså. Med eksempel i gamle Scipio, Nietzsche krever at Scipio skal ville seg selv, det vil si, i praksis diktere det han gjør i hver forstand, men med det tar han verken hensyn til Scipios anlegg og tilbøyelighet, ja, hele hans natur, og heller ikke det landskap og den lov som omgir ham. (dette er det ensporede Ares) Kjærlighetsteoretikerne, eksemplifisert gjennom de kristne og moderne feminister, vil at Scipio bare skal avpasse seg, og motarbeider og endog nekter for at han har drifter, instinkter og manndom i det hele tatt (dette er det ensporede Eros) Heraklit vil at Scipio skal kjenne seg selv og leve med så stor verdighet og berømmelse som mulig. (Eros og Ares eller flammen uten utviklingslinjen) Jeg vil at Scipio skal kjenne seg selv, og gjøre det som er nødvendig å gjøre for å få en fantasirik sønn (alt annet som kan unngå at man blir en akterutseilt romer som frivillig avskaffer seg selv på republikkens vegne)

27. februar kl. 23:13

Øystein Tranås Kristiansen: Ingen skal si at jeg ikke har lært noe av min fader. Unngå utenomverdslighet til enhver pris, og i tilfeller som overskrider vår sansning, bør man alltid søke den enkleste mulig forklaring først. Dette var den metode jeg benyttet meg av etter at jeg hadde gjort mitt gjennombrudd med Eros og Ares, etter fjorten dager med intens tenkning med kun denne problemstillingen for meg. Parallellen til Heraklits flamme nådde meg en dag bare som et apropos, men representerer et like stort gjennombrudd. Nå hadde jeg endelig godt nok forklaringsgrunnlag til å våge det jeg ikke hadde våget før, og faktisk gjort retrett ved hver gang jeg fremmet muligheten. I denne tiden var jeg riktignok en forfulgt mann, (og kan bli det igjen om Fortuna vil det slik) men jeg gjorde meg likevel opp repetitive tanker om krefter i spenn på alle ved sansene tilgjengelige nivå, molekylet, atomet, kvarken, og ved hvordan tilsvarende spenn var å finne hos mennesket. Følgende standpunkt hadde jeg allerede tatt i Tromsø sommeren 2013, såvidt jeg husker. Bildetenkning er min store styrke, og ved å forestille meg motsetningens lov som en grå masse (da naturligvis representerende tingen på alle nivåer) som ble revet i filler av motstridende dragninger, forstod jeg etterhvert at tingen måtte romme alle egenskaper overhodet (jeg vet før jeg vet hvorfor, og dette var den billedlige erkjennelsen av en interkonnektivitet) Fra da av gjaldt det bare å kunne

sammenføre denne erkjennelsen med det utarbeidede viljesystem, som tross alt var en del av positivitet, det store "er" en verden av ja foruten nei, og en verden kun av relativ sannhet og ingen løgn. Og det er dette jeg nå har lyktes med, når jeg tre år etter løfter metafysikken inn i fysikken, akkurat som min fader anbefalte. Men anbefaling eller ei, han greide aldri å følge sitt eget råd, og uttalte at det nærmeste man kom sannhet, var kanskje å gjøre det motsatte av det kristendommen prekte. Og sannelig, den filosofi han bygget opp er definert av nettopp dette, en slags motpol til den absolutte kjærlighetsløgn ... og slik jeg ser det nå, ble det til en like stor maktløgn. Den som kjemper mot monstre, må vokte seg for å ikke bli et monster selv ... Nåvel, min far er et monster, men det er enhver sønns plikt å være bedre enn sin far, og til sist drepe den gamle. Til enhver Uranus og undertrykkende herre finnes det en Kronos, og hva annet er vel Kronos enn en naturkraft, en titan. Jeg kan ikke si at jeg vet det sikkert ennå, men jeg tror jeg har revolusjonert filosofien med dette som jeg kom frem til. Hva? Et dekkende system der det sansbare og usynlige er bundet til og grunngir hverandre. Dette er hva jeg nå skal presentere. (fortsettes senere, ved ny giv. Når den er stiv? hi hi. Med Liv? hihhi. Hanne? Får jeg klaske den på din panne? Heh hoh hah, nei ho va sta. Nei nå ... Nei ikke en stå, kan ikke la det gå. Må. Ehe ... den indre log med dia og jeg er Dina [**Med denne filmen har jeg som med så mange bare spolt frem til sex-scenene.**] tar litt av! Hyrdestav! I en pai? Ryggen svai! ... Rai rai ... Vi er i Trøndelag ... og ikke til ditt velbehag ... sørlendinger liker ikke lystig lag ... eller å bli rasspult så tarmen denges, jeg mener vrenses ...)

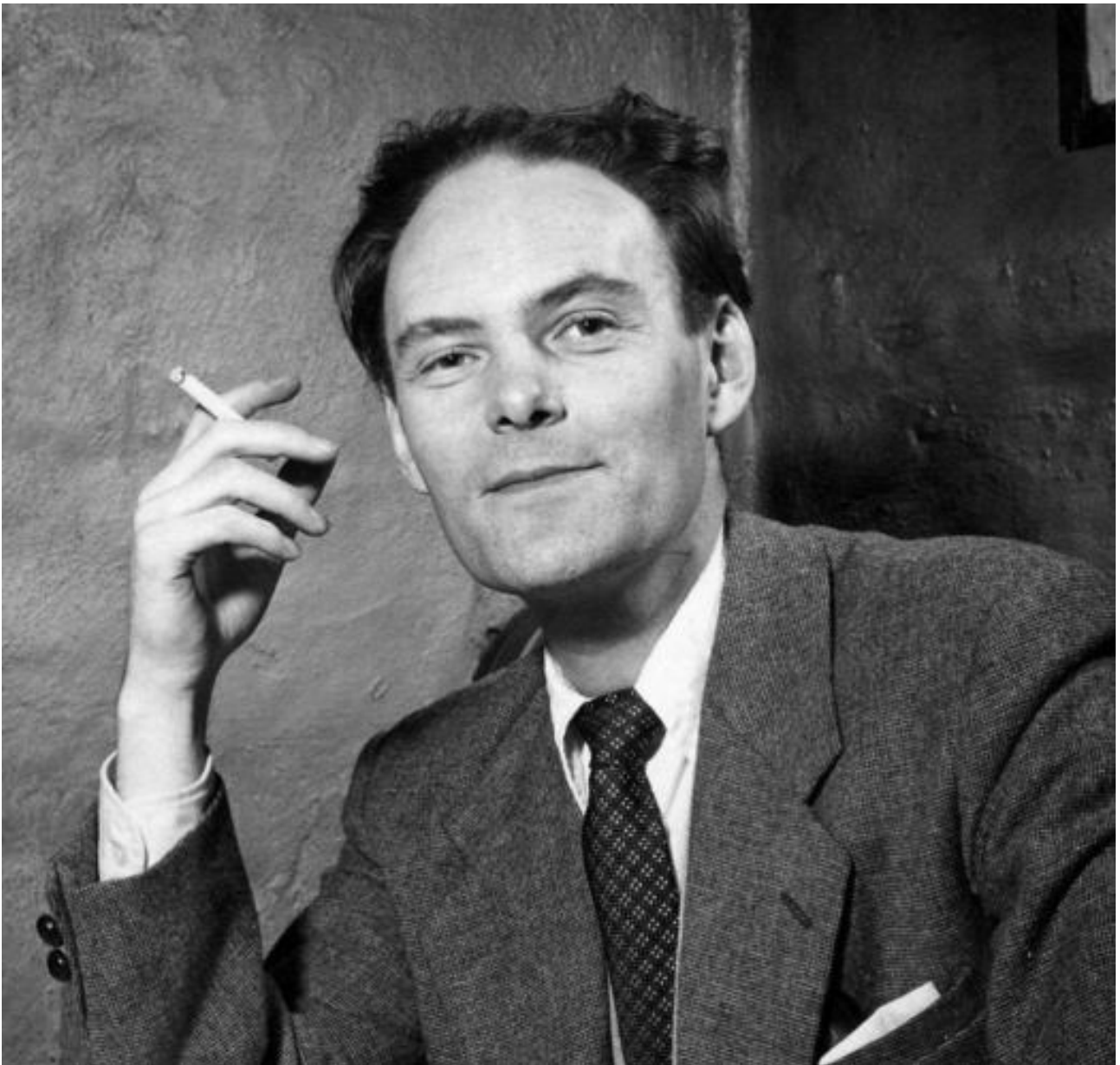
28. februar kl. 04:32

Øystein Tranås Kristiansen: Får fortsette, selv om forholdene ikke er optimale. Det går opp for meg at fremstillingen kommer til å være mer av filosofisk enn av rent teknisk art. Målsetningen er å kunne forene vår erkjennelse om tingen som den ene og de andre ting (Eros og Ares) og Heraklits dekkende analogi over universet med et viljesystem. I mente holdt jeg tanken om å unngå utenomverdslighet og alltid søke meg til enklest mulig forklaring. Vi kan se for oss at vi plasserer en stein ved universets ytterkant, i den grad at den i størst mulig grad er fritatt noen påvirkning, som i alle tilfeller alltid kommer til å være der på miniskult nivå, slik Einsteins relativitetsteori viser. Ingen del av universet kan være frakoblet den annen, idet stråling og lys er hurtigere enn masse kan forflytte seg. Av og til sendes et romskip for å undersøke denne steinen, og denne undersøkelsen vil pågå over et nærmest ubegrenset tidsspenn. Romskipets påvirkning på steinen vil søkes å være på minimalt nivå med den mest avanserte teknologi tilgjengelig, samtidig som man tilegner seg en fullgod observasjon. Dette pågår over millionervis av år. I denne tenkte empiri går man seg på følgende: Det er ingenting som vil seg. Hvis vi godtar Heraklits og Nietzsches tanke om kun vorden og intet egentlig værende, må det følge at steinen ble til som en prosess av vorden. En kraft eller

trykk sørget for at steinen hadde sin tilblivelse og tredde inn i den observerbare virkelighet. Men så vil denne kraften tydeligvis ikke mer, og etterlater steinen som en stein som verken vokser eller ekspanderer, selv om denne kraften er en del av det store "er" og ostensibelt skal være en konstant. Med en konstant trykk burde jo steinen ekspandere videre, men dette skjer ikke. Kraften som dyttet steinen inn i den observerbare virkelighet, kan heller ikke ha resignert og forlatt åstedet. Steinen er jo fortsatt der som et resultat av en vilje i vorden. Hvordan løser man denne floken? For tvert imot er det entropi der. Temperaturen til steinen vil være på et bunnivå, men vi vet at det absolutte nullpunkt, en temperatur så lav at forandring ikke er mulig, kun er en teoretisk størrelse og aldri vil bli en realitet for noe fysisk objekt, all den tid enhver fysisk entitet avgir stråling og med det, varmer seg selv. Strålingen som sådan kommer som en følge av bevegelse. Den absolutte stillstand kan ikke finne sted, og følgelig kan man heller ikke nå noe nullpunkt i temperatur. Hvor meget av Heraklits ild kan vi ikke se her? Over de langvarige tidsspenn det her er snakk om, vil romskipet kunne observere at steinen langsomt forvitrer. De molekylære strukturer som utgjør steinen vil være i bevegelse, og enn så langsomt går de i oppløsning. Ingenting står stille, forandring er den eneste konstant, sier Heraklit. Tilslutt kommer det ikke til å være noen stein der, kun deler og tilsist en atomsky som flyter ut i ulike retninger. Romskipet vil ha problemer med å observere noe som helst, all den tid atomene vil flyte fra hverandre over større og større avstander.

29. februar kl. 15:19

Øystein Tranås Kristiansen: Denne mannen og steinmennesket var følgelig alltid kåtere ...

29. februar kl. 23:28

Øystein Tranås Kristiansen: ... enn en slik mann.

29. februar kl. 23:31

Øystein Tranås Kristiansen: Helv ... hørte egentlig til et annet innlegg. Våger ikke å slette, i tilfelle det er en lumsk felle fra gudene som skal få meg til å utslette alt jeg driver med.

29. februar kl. 23:33

Øystein Tranås Kristiansen: Tilbake til den tenkte sten ved universets ytterkant. Heraklit sier jo at det samlede løser seg opp, og det som løser seg opp, kommer sammen. Stenen er tydeligvis dette samlede element som etterhvert løste seg opp. Men der Nietzsches viljesystem ikke forklarer oppløsningen og fallet, for er ikke viljen alltid ekspanderende, og hvis viljen springer ut som en kraft i det usette, hvorfor begrenser den seg? Og i den grad det oppstår en motvilje, ofte i avansert form, hvor har den sitt opphav? - i alt dette må vi også forklare hvordan tingen kommer sammen og har sin genesis. Vi står tilsynelatende overfor et uløselig problem, med et ekspanderende univers hvor ting stadig tar til, noe som peker til Nietzsches usynlige opphavssted, men der de også synker tilbake, og isolerer vi en ting og etterlater den alene, vil den bare synke tilbake, uten noen forsøk på ekspansjon i det hele tatt. Når tingen er isolert, synes Heraklits ild å fortære den, og når tingene er sammen, er de i en slags dans i takt med flammens fluktuasjon. Jeg har sagt at Nietzsches univers som det store ja stemmer, og jeg har sagt at Heraklits flamme stemmer, og jeg har sagt at min Eros og Ares stemmer. Hvordan forener jeg isåfall dette? Min løsning er enkel, og består i å løfte metafysikken ned i fysikken og si at alt dette er en del av en fysisk prosess, noe jeg nå akter å føre et lengre bevis for. Viljens usynlige opphavssted er like mye del av den fysiske verden som alt annet, og vil nok alltid som helhet være skjult for våre sanser og mest avanserte instrumenter, og dette opphavssteds egenskaper kan utledes ved å observere den fysiske verden forøvrig. Min intellektuelle forståelse av dette ble først oppnådd ved å anvende meg av mitt eget begrepsapparat innen Eros og Ares, men substansen i det hele kan også forklares med Schellings og Hegels metafysiske ekspansjon og kontraksjon, som jeg mener å hevde må være en fysisk kjensgjerning. Der vi ikke kan observere, må vi bruke den utledende tankegang, og hva er vel da bedre enn disse ikke-empiriske filosofer? Schelling og Hegel hevder at fra universets opprinnelse eller minste opphavssted, må enhver kraft som er i virksomhet møtes umiddelbart med en like stor motkraft for at noe i det hele tatt skal kunne erfares og ikke bare ekspandere i det uendelige. Og som Newtons energilover dikterer, fyrer man av et gevær vil like mye energi komme tilbake som rekyl som det som driver kulen. Skulderen tåler en støyt, men effekten for den som rammes er langt verre. Ingen energi kan forsvinne, men bare gå over i en annen form, og i den grad noe overvinner det annet, vil energien bare flytte seg i takt med Heraklits evige forandring, samling og oppløsning som konstant.

Denne fluktuasjonen vil være en realitet dersom universets innhold er begrenset. Hvis vi tvert imot seg for oss et univers som er av ubegrenset størrelse (et absolutt i seg selv) vil enhver ekspansjon være evig og ingenting trekke tingen tilbake. Argumenter for universets finittet fant jeg forøvrig hos noen sperger på et vitenskapsforum. De trekker inn et shell teorem. Deres fulle og utarbeidede argumentasjon hadde kunnet vært nyttig å bruke i min bok.

The universe must be finite, because if it were infinite...

Eric Newland posted 3 years ago

...there would be no gravity.

My reasoning comes from the Shell Theorem:

http://en.wikipedia.org/wiki/Shell_theorem

Simply put, a spherical shell exerts no net gravitational force on objects inside it. Likewise, there will be no net gravitational force on a point at the very center of a solid sphere.

Now consider an infinite universe, with infinite size and containing an infinite amount of matter. It's safe to say that at any point in this universe there will be an infinite amount of mass in all possible directions, exerting an infinite gravitational force. Gravity decreases exponentially with distance, but that doesn't matter: infinite mass = infinite gravity.

However, because this force is exerted in all directions at once it must cancel itself out. Effectively, an infinite universe behaves like a solid sphere of infinite radius, and any point might as well be the center.

Local variations in density of matter, therefore, would be negligible. Nearby bodies (if bodies of matter even existed, with no gravity to pull matter together into planets and stars) with finite mass could not counteract the effect of infinite mass even by their proximity.

Thus, an infinite universe would mean no gravity.

(Jeg fortsetter min utlegning senere)

Shell theorem - Wikipedia, the free encyclopedia

In classical mechanics, the shell theorem gives gravitational simplifications that can be applied to objects inside or outside a spherically symmetrical body. This theorem has particular application to

astronomy.

en.wikipedia.org

1. mars kl. 01:35

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Jeg drømte at jeg var med i en slags bilkaravane som ferdedes over et fremmed landskap, jeg hadde inntrykk av at det var en annen planet. Inne i bilkupeene var det mørkt og varm, og der sov man og kom til krefter. Av og til, når karavanan gjorde pause eller gikk tregt, steg man utenfor for å trene, men for det meste holdt man seg inne i bilene. På et tidspunkt ble karavanan angrepet, og jeg befant meg i en vinterskog. Vi hadde slåss med en eller annen ansiktsløs fiende, og forsøkte nå å finne tilbake til våre egne. Forvirring og kaos hersket på alle kanter, for ingen visste hvor de andre var og hvor mange som var skadet. En slags dialog eller rådgivning fulgte. Jeg hadde inntrykk av at karavanan var blitt utsatt for mange slike angrep, og at det kom til å bli flere. Problemet var da at krigerne aldri fikk hvile ut, de ville helst sove og var veldig trette. Siden de måtte prioritere det å hvile, kunne de heller ikke trene. Alt tatt i betraktning, karavanan hadde for liten fremgang, og krigerne risikerte å havne i dypeste søvn. Fra øverste hold ble det derfor avgjort at man skulle oppgi karavanan. Alt handlet om å nå målet, og det ble avgjort at man heller skulle forsøke å komme frem med et tog. Dette toget gikk i halsbrekkende hastighet, til det punktet at man bare kunne sitte trykket tilbake i setet. Etterhvert ble jeg tørst, og med stor møyse kom jeg meg opp. Jeg beveget meg fremover i toget for å finne noe å drikke. Overalt rundt meg, i hver vogn, satt disse krigerne i setene sine, stirrende foran seg. Etterhvert ble toget mer gammeldags. Det var ikke lenger kupeer med krigere, men skyvedører og trange trekabiner. Jeg tok meg frem i dette mørket. Tilsist kom jeg frem til siste vogn, og jeg så en drikkeautomat bak et slags glassbur med en dør. Korridoren fortsatte videre, men da var jeg så tørst at jeg på tross av min nysgjerrighet styrtet til automaten. Idet jeg drakk, tenkte jeg på hva jeg hadde sett. Foran i glassburet var det et vindu til utsiden, som viste skinnene idet de dundret forbi under meg. Utsikten var blokkert av et slags trevegg, det var altså dit korridoren hadde ført. Men selv idet jeg drakk og kjente lettelse, meldte også bekymringen seg. Hva hvis det ikke var noe der fremme, ingen førerkabin? Jeg hadde en klar mistanke om at dette kunne være tilfelle. Mens jeg som i et støt vurderte om jeg skulle gå tilbake til mitt sete hos krigerne med min mistanke, bli hvor jeg var eller risikere å finne ut den fryktelige sannheten, våknet jeg. Budskapet er klart, jeg får ikke hvile eller trent på grunn av de stadige angrepene, og resignasjonen fører meg inn i en evig søvn. Slik når jeg aldri mitt mål. Alternativet, det hurtige toget, kan være hodeløst. Mange spørsmål reiser seg, ingen svar. Det er som jeg sa, hjelpen skulle ha kommet fra det ytre, for kreftene var borte. Men gudene sviktet meg. Tilbake er kun resignasjonen eller galskapen, for det var ingenting som grep inn og

angrepene stoppet ikke.

8. mars kl. 11:42

John Olav Oldertrøen: Kanskje dette kan tolkes dithen at du på selveste kvinnedagen har visualisert en kommende reise med den transsibirske jernbane, hvor lokomotivet blir ført av en kvinne, på en vill ferd i Djengis Khans fotspor.

8. mars kl. 11:47

Øystein Tranås Kristiansen: Arketypen for en togfører, et jernbanespor og krigervirksomhet er nettopp ikke kvinnelig, da disse bildene er iboende penile, dvs, de går i en retning.

8. mars kl. 11:54

Stian M. Landgaard:

Stian M. Landgaard sitt bilde.

8. mars kl. 11:59

Kommentar: *Dette blir jo interessant hvis noen skulle gi denne journalen en seriøs lesning en dag. Landgaard har ønsket å ligge lavt, men hans natur forråder ham, og man kan ane nye «Fuck deg, Stian»-innlegg i en slik fremtid. På den annen side, ingen kommer nok til å lese denne journalen inngående før allting er snudd på hodet, og vesten, spesielt Sverige brenner. Da vil denne type fanatiske kvinners fintfølelse være gjort meningsløs, all den tid de vil skrike etter beskyttelse fra sterke menn. Som tillegg: Jeg spår at det er borgerkrig i Sverige innen 30 år.*

Øystein Tranås Kristiansen: Men la meg komme tilbake til den elementære elementalfilosofi, som de ukyndige så elementært kaller Heraklits tenkning. Det er interessant hvor mange som ser forbindelsen mellom erotikken og døden, uavhengig av deres nivå ellers. Når folkemunne og filosofene enes om noe, kan man være sikker på at det er riktig, da har man nemlig det levde liv og det abstraherte liv kommet frem til samme konklusjon. Og som Heraklit sier, man må komme frem til det som er felles for alle, delt av alle. Den lille død, kaller franskmennene det. Kjærlighet er gift, sier populærkulturens dronning Cersei. Jung ligner for mye idealisme med avhengighet til alkohol, kokain og opiater. Og den største, eller burde jeg kanskje si den mest fikserte erotikere av alle, Freud, skjønte på sine eldre dager at han måtte balansere sin driftenes psykologi, sitt Eros til det han kalte Tanatos, dødsdriften. Riktignok hadde Freud forlenget mistet balansegangen, som Jung rettelig påpeker, idet han ignorerer halvtendelen av menneskehetens drifter i form av Adlers vilje til makt, og dermed blir det tankemessige endepunkt også ubalansert. Freud mente at dødsdriften var et aspekt ved menneskenes vilje til makt, og at den opprinnelig er vendt innover, kun ved så og så stimulans retter vi vår aggresjon mot andre mennesker. Alle som har sett en katt eller hund i virksomhet, skjønner at dette ikke er tilfelle. Viljen til makt er først og fremst instinktuell og utadrettet, man vil spise, og først ved fangenskapet gnager man av sin egen labb. Likevel vil jeg motsi nyplatonikeren Jung og hevde at dødsdriften er en reell størrelse i mennesket, og som vi skal se, i alle ting. Jung mener at selv gamlinger durer avgårde med sine samme rutiner, som om livet skulle vare evig, og at den menneskelige psyke ikke har noe egentlig symbol eller forståelse for døden, litt som de gamle sivilisasjoner ikke hadde begrepet om null eller mindre enn null, får man anta. Men dette er et aspekt ved det store "er." Døden er kanskje ikke slutten på alt, men den er iallfall slutten på deg og meg. Vi ser at en ung person, på høyden av sin styrke og sin kraft, risikerer svært mye for svært lite, og dermed kan komme til å kjøre inn i bergveggen i stor fart og omkomme. Der livet er stort og på sin høyde, er også dødsdriften stor, og der livet er lite og skrenket inn, tar rutinene overhånd. Det var denne enkle kjensgjerning, sprunget ut av en forståelse om motsetningen som Jung ikke så, lik mange tenkere før ham, og lik mange av de tenkere som skal bli - en remanent av en avleggs rase. Nei, det er de svært gamle og de svært unge som har rett, Heraklit og meg, neandertaleren og det nye menneske, eller burde jeg si, den nye gud. Vel, som

mine lesere kanskje har skjønt, betrakter jeg det slik: Det som er sant for mennesket, må også på prinsipielt nivå være sant for tingene og dyrene, og da selvsagt tilbake igjen, det vi kan observere i ting og dyr, finnes også i mennesket. Hvis vi da har blitt enig i at Eros er et grunnleggende aspekt ved mennesket, og at i det store Eros, kjærligheten, orgasmen, idealismen, eller rett og slett den siklende oppslukenheten til en stakkars billeddyrker, finnes det et element av overveldelse under formenes skjønnhet, om nå representert av bilde eller musikk, overgivelse til denne ytre entiteten, det være seg direkte gift i form av heroinet, eller den mest indirekte gift, troen på at godhet alltid lønner seg, og til sist, oppløsningen. For enhver som ser på skjønnhet, risikerer å dø, vil dø, for hvis ikke var det ikke vakkert. Hver gang vi ser på det vakre, tenker vi at det burde og kan ta vårt liv, og vi er villig til å dø for det. En pumpende muskel, et frigitt instinkt, det er vår vilje til makt, men å omkomme foran et bilde, det er Eros. Og hvor mange soldater har vel ikke gitt sitt liv under et banner, og hvor mange følsomme har vel ikke overgitt seg til sitt heroin, og når livet danser utenfor, i karneval og på Dionysosfestival, sitter jeg her, en blek apolliner og ser på mine bilder. Et afrikansk ordtak sier at prester ikke bør danse, det går aldri bra, og jeg vil heller ikke danse, for det kunne komme til å forstyrre drømmene mine, forstyrre ønsket om en endelig død. Men i slik en drift ligger en stor fremgang, for skulle jeg nå gå i oppløsning for å erstattes av bildet i mine drømmer, den romerske gud, da ville livet mitt ha en hensikt bortenfor det jorden har gitt meg. Også verdt å notere: For den store drøm må man ha en stor kraft. Kun den unge risikerer alt for en skjønnhet, og kun den staute soldat dør under løgnesens banner. Eros kan ikke vokse uten Ares, og omvendt, spørsmålet er bare i hvilken retning man er vendt. Som vi skal se, den som kaster en terning, nei, gjør seg om til en terning, han er vendt med ansiktet i mange retninger, og som sådan bør den store drømmer også bli den store kriger, alt til sin tid, står det i bibelen, vel, jeg sier mer konkret, som de gamle hedninger, alt til sin sesong, og Mars er krigens måned, tiden da snøen løsner seg og hærene kan marsjere igjen. Gamle fader Mars den marsjerende har fortsatt en lojal prest i tempelet, en prest som var så hard at ingen andre gifter virket på ham enn hans egen. Mithradates var immun mot alle gifter, og kunne ikke ta sitt liv med sverdet fordi hånden var svekket. Men da alle sviktet var det fortsatt den som betraktet utenfra den som elsket mest, og som gjorde som han ble pålagt, og galleren Bituitus gjorde ham den tjeneste å drepe ham. Love hurts, heter det i en sang. Man trenger bare å trekke det litt lenger for å forstå at kjærligheten dreper. Jeg vil også leve i så stor kjærlighet at den jeg elsker, og den som elsker meg, en dag skal finne det i seg og drepe meg. Spørsmålet er bare om det skal være i form av en mann eller en kvinne. En kvinne står meg mest nært, det er klart, men å drepes av adonisen, den unge utgave av en ny art på jorden, det ville være mest nobelt. Og terningen ruller stadig ...

Øystein Tranås Kristiansen: Vi kan ekspandere dette inn i elementærpartiklene. Vi så hvordan steinen om etterlatt alene, ikke kan bære seg selv, slik alle ting i lengden ikke kan vedbli, men være i forandring. Steinens tilblivelse avhang av å bli presset inn i eksistensen (egentlig våre sansers oppfattelse) og en kontinuerlig ekspansjon ville kreve et tilsvarende press, fjellene har kun blitt til ved kontinentalplatenes sammenstøt. Ares, eller viljen til makt, avhenger derfor av den andres nærvær, som på ethvert nivå lokker til å spise, ødelegge eller skape forbindinger. Sagt annerledes, viljen, om etterlatt alene, vil slett ikke være noen vilje mer, kun ville seg sin egen undergang, og veien i et så tilfelle ville gå ned, ikke opp. Viljen kan således ikke sies å være kontinuerlig ekspansiv, foruten nærværet til de andre viljer. Det er denne pluraliteten og interkonnektiviteten som gir universet all dets egenskaper, som vi kan sammenfatte som flammen eller Eros og Ares. Med dette ivaretar vi Nietzsches store ja med Schellings og Hegels kontraksjon, for kontraksjonen vil alltid være en realitet i et pluralt og interkonnektivt univers, og det er kun kontraksjonen, den andre, som kan skape ekspansjonen. Ser vi så dette i større forstand, i en interakterende prosess og ikke bare i analogien om den ensomme stein, blir følgende klart, dette tilsynelatende paradoks som all filosofi, om den nå faktisk er en helhetlig filosofi, må støte på. For den viljen som er en vilje, det vil si en entitet på noe nivå i universet, som har blitt presset frem i en interkonnektiv prosess, der er også følgende gjeldende: De andre viljer vil på samme tid virke pressende og herdende på entiteten, i den grad at man ekspanderer videre, og de vil samtidig virke på entiteten med en ugjendrivelig og oppløsende kraft. Hva som blir resultatet avhenger av konstellasjonen der og da, og man kan med sikkerhet si at hva enn slags resultat man får, vil motsetningen også tre inn - hva? Jo, sannheten er enkel å se. Overalt der viljen ekspanderer og vinner og gjør seg større, erobrer sin omgivelse, så å si, der legges det an til oppløsningen. Dersom en planet skulle sluke hele sin omgivelse og bli etterlatt relativt alene, dersom ingen sol slynget en rundt i noen planetarisk bane, da ville forfallet tre inn, da ville ingenting holde tilbake, og entiteten ville slett ikke ville mer. Man vil så lenge man vil, så lenge den andre er i syne. Sagt med den praktiske enkelthet til de gamle primitivister. Viljen til makt avhenger av at det er noe å erobre. Vi kan tenke oss et imperium som har erobret alt som er verdt å erobre. Uten en motstander til å virke samlende og forherdende, og uten noen belønning som lokker bakenfor erobringen av en sådan, vil imperiet miste kohesjonen og forfalle. Dette mønsteret gjentas i alle imperier, fra det etniske styrkepunkt i Makedonias og Romas fremvekst, til det universalistiske resultat i hellenertid og Pax Romana, og med enderesultatet i forfallet, den greske statue bombardert med kål av en kristen mobb, Roma omdannet til en kirkelig gravplass ... Ved utbruddet av første verdenskrig uttalte Wittgenstein at vi nå går til krig med den beste rasen i verden (sakseren) og at vi derfor kommer til å tape. Åkke som var han soldat. Han hadde rett på begge punkter den gangen. Sakseren var nemlig på et tidspunkt den mest beundringsverdige av alle raser, ja, man kan si at det engelske nærmest var angelisk, en pekepinn inn i den nye gud på jorden ... Men

nå er også dette riktig. Engelskmannen, i den grad det er engelskmenn igjen, er nå blitt den mest foraktelige av alle skapninger. Ikke bare er de runde, fetladne, med dårlige tenner, lav intelligens og en tidlig seksuell debut ... alt dette skal i tillegg komme med et jesuskompleks og ønsket om å frelse verden. Det er bare en ting som er verre enn å bli utsatt for omsorgen til en altruist, og det er å bli utsatt for omsorgen til en stygg altruist, og enhver altruistisk virksomhet trigger i alle tilfeller blodlysten hos den mottakende. Det er en svakhet her. Kanskje kan jeg stjele til meg litt til ... et afrikansk ordtak sier jo: In kindness I see weakness. Den hvite manns byrde var ille nok i gamle dager, da skulle man valandere rundt om i verden og spre om seg med sykdom og bibel. Nå derimot, skal man invitere all verden inn for å stå ved dødsleiet til den syke, noe verden gledelig gjør. Om hundre år kommer man til å undre seg ... ville de virkelig seg selv så vondt? Hva fikk dem til å kaste fra seg alt sammen og gjøre sin uverdighet til allmenn beskuelse? Jo, kohesjonen er borte, og der de unge menn før bemannet kanonbåter og geværlinjen, bemanner de nå datamaskiner og drømmestasjoner, der de på tusener av fiender blir drept. Ja, jeg har endog sett videoer av unge menn som entrer ghettoen og avgir provokasjoner for å bankes opp av svære negere, så mye kjeder våre dagens unge seg. Kraften er der hos den enkelte, selvsagt, men samfunn og kvinne forbyr en nå å utøve den i annet enn en selvmastrubatorisk eller negerbanket syklus. Nåvel. For å ytterligere eksemplifisere den erobrede erobrer, kan man tenke seg en svært vellykket idrettsmann. Sålenge han har noe å bevise, jobber han hardt, men når man når statusen som superstjerne, kommer alle slags laster inn, og man mister det som brakte en opp - hva? Jo, erobringslysten.

8. mars kl. 18:38

Øystein Tranås Kristiansen: Tiger Woods erobret golfverdenen, så gikk han på sett og vis til grunne i kvinner, Jim Thorpe ble erobret av alkoholen, Jon Jones erobret av kokainen ... Idretten, som mest av alt representerer muskelen i utøvelse og den instinktuelle vilje til å forøke seg, ender også opp med en tilsvarende størrelse i laster. Idrettsfolk er interessant nok svært harde på flaska. Med Ares' vekst kommer også Eros inn, lasten er gjerne der fra begynnelsen av, og vokser med suksess, vi har alle vår gift ...

8. mars kl. 18:44

Øystein Tranås Kristiansen: Ikke-relatert notat: En tanke slår meg ved å høre på denne sangen. <https://www.youtube.com/watch?v=awmXGUE9NEE> Anya - Fool me (for videre referanse) For en kvinne er den mest attraktive type mann den mann som kan velge å ligge med andre kvinner. En mann som er 100% garantert til å være lojal, er følgelig en lite attraktiv mann. Det må alltid være et

element av fare og en mulighet for svik der, som denne sangen tilsier, hvor kvinnen på direkten sier at hun vil bli lurt - Kun slik kan hun være garantert å vite at hun har blitt knullet av en overlegen maskulin kraft. Dette kan vi videre ekspandere på ved å fremsi følgende kjensgjerning: Lojalitet er svakhet, en innrømmelse av og et løfte om underlegenhet, ja, det er jo selve hundens dyd. Et individ som er et individ bør følgelig forsøke og være så illojal eller de facto så uberegnelig som mulig. Om de andre ikke vet hva du kommer til å gjøre, vil deres muligheter til å planlegge noe mot deg begrenses. Kvinner vil åpne seg og porter vil bli slått ned. Pris Ares!

Anya - Fool me (official track)

Anya - Fool me (official track) Be our friend: <http://www.facebook.com/MediaProMusic...>
youtube.com

8. mars kl. 19:55

Øystein Tranås Kristiansen: Men la meg fortsette min utlegning. Man vet aldri når det er forsent og når skjebnen kan innhente en. Fortuna er en fryktelig gudinne, og den siste tiden har fått meg til å frykte henne storligen. Fra før av har hun tatt trommehinnen min, hørselen min, kroppsdelene jeg ikke engang vil nevne, skulderen min, slik at jeg kanskje aldri skal slå et fullgodt slag igjen. Dette i tillegg til min skriveevne og vett og forstand. Hva blir det neste, spør jeg bare? Det nytter ikke å be heller, for hver gang jeg ber henne om noe, hjemsøker hun meg bare med noe enda verre. Det gjelder å ligge lavt, håpe at stjernene kan alignere [**anglisisme**] seg riktig og at man kan få en tid i livet med relativ stabilitet (ett år, kanskje ti), uten for mye sorg, smerte og tvangstanker fra de mørke tidene, selvsagt, noe som antakelig er umulig. Hvert sår fester og akkumulerer seg, og det er riktig å sørge. Jeg husker hvert slag og hver ydmykelse fra ung alder av, ja, endog da en småtass stjal mitt favorittleketøy i barnehagen, da selvsagt med sjimpansens forhandlinger overfor en orangutang. Notat: Dette skal jeg skrive om senere. Raseriets og sorgens nødvendighet. Notat: Jeg skal også skrive om Jupiter og klinkekulene (indre referanse) og et kapittel "Om hunder og katter." Ja, om jeg da ikke blir innhentet og ødelagt det øyeblikk jeg får snevet av ro. Fortuna er en fryktelig gudinne, et svikefullt hjul, og jeg ser den virvlende kjolen hennes i sidesynet. Venus og Artemis forkastet meg. Hera forkastet meg. Fortuna og Clotho er de eneste gudinner jeg får, og en fattig trøst er det, for de kaster deg rundt mer kvestet og grusomt enn det noen gorilla kan gjøre. Hvert øyeblikk av bevissthet og relativt fokus og dulmet nervøsitet må brukes til å lesse av den åndelige byrde. Jeg vet aldri når hun kan stå der igjen og ta fra meg det minste jeg fikk bygget opp, en murstein på stakkarlig murstein, kanskje opparbeidet gjennom måneder og år, alt dette på et eneste øyeblikk av ubetenksomhet, hun står der og venter på at jeg skal miste kontrollen på ting! Alt er ild og alt er et hjul og alt er en fryktelig krig i Ares og en gift i Eros og slangene snor seg fra det

usynlige til et endepunkt i et usett absolutt, den kommende singularitet jeg vender meg fra i avsky, mine fienders triumf! Forbannet er vismannen, for han får aldri ro. Best å være middels klok, står det i Håvamål. Men jeg var aldri middels klok. Ikke klok, kan man kanskje si. Klok og ikke klok. Vismann og dåre på samme tid, en narr! Den eneste grunnen til at jeg ikke har gjort slutt på det, er at jeg hater andre mennesker mer enn jeg misliker min egen tilværelse. Mitt store håp er at mine skrifter kan være til skade for andre mennesker, en hevn mot hunder, sjimpanser, sosial-mennesker, judges og en hel rekke andre fiender som igjennom tiden har trampet meg ned. Jeg fører et nøye regnskap, hvert sår skal dere få betale for, om jeg noensinne får styrke nok til å kreve det inn. Og mitt krav er intet mindre enn jorden. Forsvinn så! Fra jordens overflate. Dette var alltid min verden, og jeg opptar arven fra neandertalerne og istiden. Vi eide verden en gang ... men så kom sosial-mennesket og fratok meg alt sammen. Kunne man bare drepe sosial-mennesket ... men hvordan dreper man plankton, en udefinerbar masse som omgir en? Kunne jeg bare finne veien ut! Dere er ikke individer, bare mer av det samme. Samme sorg og elendighet som krever at jeg kjøpslår om det minste snevet av meg selv. Plankton! Larvepakk! Alltid skulle og måtte dere være der ... Kunne jeg bare gnage meg ut av veggene som omgir meg. Jeg har blitt en gnager, noe usigelig lite og smått som må kjøpslå med vind og skygge om næring, dekning, men fremfor alt, veien ut fra fangenskap. Det er ingenting jeg ikke er villig til å gjøre for å vinne min frihet, om enn for et øyeblikk, og den blonde guden skal si: Her er min døende far. Han var min far, men nå har jeg blitt til. Og han skal vade over kroppene idet jeg avgir mitt døende pust, sverdet i hånd, solkronen på sin panne. Jeg ser ham løfte sverdet, suge inn luft til et skrik, og idet alt kommer ned i et blendende glimt, hevner han sin fader, sin stakkars fader, og alt som er igjen er offerblod.

8. mars kl. 21:12

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Free writing er en fin ting for den akutte skrivesperre. Kunne man bare få fri sex på kjøpet? Hi hi. Money for nothing and your chicks for free. Dessverre må man få rumpa på gli, for det eneste som er gratis er dicks for free ... ehe ... poesien sveler sannelig opp som deig ...

8. mars kl. 21:14

Øystein Tranås Kristiansen: Da går jeg videre med min kontinuasjonsskrig. I motsetning til Finland blir jeg aldri ferdig med å krige mot overmakten. Ikke for å ikke respektere mitt eget materiale, jeg verdsetter forøvrigt alt, men dette blir på et logisk detaljnivå fremfor det konseptuelle gjennombrudd. Visse typer skrivning er mer anstrengende enn andre, og noe av mitt materiale ble

fremtenkt under svært høy temperatur, og det er et hav av tid og relativ undergang derimellom, det er derfor vanskelig å finne tilbake til alt. Uansett er det nok riktig av meg å gå frem i relativ kronologisk rekkefølge. Som sagt, det er det brede penselstrøk og den hovedsakelig filosofi jeg presenterer, ikke det tekniske detaljrytteri. Skulle jeg gå dit, måtte jeg kollapse i raseri, og mine raserianfall er ekte (se angry german kid på youtube, mitt indre sjeleliv) Alt dette koster de krefter jeg sjelden har. Vel. Ser man tilbake på min fremstilling, vil man se en klar linje hvor alt blir fremlagt trinn for trinn. Og tiden har nå kommet for å presentere Eros på en eksemplarisk måte, altså med eksempler. Eros som sådan representerer entiteten (det er alltid en entitet, det kan aldri være en ikke-entitet) og hvordan denne forholder seg til de andre viljer på noe nivå. Jo større man blir, enten som faktisk fysisk størrelse eller rommende et stort indre på relativt avansert nivå, et bløtdyr bak det harde skallet, jo mer av de andre viljer vil man oppfatte. Geniet lider alltid mest, sier Schopenhauer, og det hadde han rett i. Geniet må se det ingen andre ser, og bære det alene. Der hund, katt og sjimpanse nok lider og dør, er dette ingenting mot menneskets lidelse. En liten stein mottar litt sollys, en stor klippe mottar mer sollys, og ofte er det klippen som sprekker først. La oss nå se på divergensen i avansertethet på det rent menneskelige nivå. Vi kan se for oss en indianerlandsby i Amazonas, hvor man vandrer rundt butt-naked, så å si. De ville aldri kunne forstå depresjonene og nevrosene til et avansert menneske. Hvordan kan et menneske som har alt, mat og varme, relativ tilgang til det sosiale og sex, være ulykkelig? Likevel er så nær alle mennesker, spesielt unge piker i Norge, ulykkelige idag. Riktignok er dette fordi man er for bløt og ikke har perspektivene i orden, det er sant, men det er også en kjensgjerning at dette skjer fordi man er avansert, og at man tar innover seg mer, i småpikenes tilfelle en pletoria av forventninger, all skylden som har blitt opparbeidet i et protestantisk skyldsammfunn og sultende negerbarn på TV. Heldigvis har jeg omfavnet min natur som ufølsom drittsekk, og gir derfor blankeste faen i andres forventninger til meg, skyld, skam og noe satans imageri. Det jeg hovedsakelig føler overfor de hovedsakelige og flertallige mennesker, er et vagt ønske om å gi dem en på tygga. Men ikke så for de små pikene. Indianerne i landsbyen kan ikke forstå nevrosene til en tydeligvis så sterk og mektig skapning som det moderne menneske, og de kan heller ikke forstå den idealismen, en avansert form for Eros, som gjør at misjonærene (gjerne kvinner) ønsker å gi bort gård og åker, og lolita med, bare for å opparbeide seg en takknemlighetsgjeld fra små og brune mennesker. Absolutt takknemmelighet finnes forøvrig ikke i naturen, utakk er verdens lønn, det er så sant, så sant. Nåvel, skulle indianerne finne ut nøyaktig hvor bløt og myk det moderne menneske faktisk er, ville det vekke en enorm blodtørst. Da ville det aldri bli slutt på kravene, inntil misjonærene var tappet tom. Nåvel. Indianerne har aldri opparbeidet seg noen motstandskraft mot alkohol og opium, og dette alene ville være nok til å rasere dem til det punktet at landsbyen ble jevnet med jorden, man behøvde bare slenge noen flasker foran dem, og det samme så for oss med vår idealisme, som nå er

i ferd med å drepe oss. En sivilisasjon må opparbeide seg en motstandskraft mot den gift som oppstår når det sjelelige nivå ekspanderes. Indianerne ville aldri forstå hvorfra og hvorfor vi, de sterke og mektige moderne mennesker, skulle ønske å gi fra oss et helt land, nei et helt kontinent, for å tekkes det impliserte raseriet til en eller annen afghaner. Men slik er det altså. Slik er de gode, som nå har all makt (altruistene kommer til å bli overtatt av sosiopatene, bare vent å se) Jeg ser med skrekk og gru når jeg på kjøpesenter ser flokker av unge menn fra Midtøsten gå skulder ved skulder og ser rundt seg med hunger og selvtillit. Jeg vet at det er akkurat slik romerne følte det, når de så flokker av germanske leiesoldater gå rundt i sine gater. Jeg vet nemlig hva de er og hva de vil, og at de kommer til å frata oss alt. Vårt land, våre kvinner, vår sivilisasjon, og verst av alt, vi ga det fra oss frivillig, uten kamp og uten sverdslag, den mest skammelige måten et land kan falle. Det var forøvrig en slik midtøstenflokk som slo ned min yngste bror idet han forsøkte å forsvare vestlige kvinner mot tilnærmelser. Hvordan kan man si det? Jeg, som ikke bøyer meg for hverken keiser eller flertall, hvordan tror du jeg ser på noe slik? Jeg anser meg selv for å være verdt ti millioner kinesere (minst) All menneskelig aktivitet innebærer å assignere verdi, så hold du din munn. Avhengig av hvilken bror det er, så er en av mine brødre verdt et minimum en million kinesere, som jeg gladelig ville ofre for at et hår ikke skulle krummes på hans hode. Hvor mange folk fra Midtøsten tror du da at det går på en bror? Nei, jeg sier ikke mer. Ta fra meg. Betal. Det har vært mitt motto gjennom hele livet. Men de vestlige kvinnene og de gode venstretypuser skal absolutt overgi alt, og blir overrasket når konsekvensene kommer. Idealismen og altruismen er vår sykdom, som opium ville vært i en primitiv indianerlandsby. I begge tilfeller vil kun ruiner være igjen. Slik det er, de vestlige kvinner er ikke lenger verdt å forsvare, og man resignerer inn i gift og dataspill, venter på bedre tider og et rop om hjelp (som kan eller ikke kan svares, om man får betalt i form av eierskap og sex med nevnte kvinne.)

8. mars kl. 22:39

Øystein Tranås Kristiansen: I alle slike tilfeller, idealisme, dop, kunsten forøvrig, tar man innover seg formene, den andre, på bekostning av en selv. I ytterste konsekvens kan dette drepe en, dersom en ikke setter en hemning på hvor langt det skal gå. Isolert sett kan Eros være til stor hjelp, et øye tar innover seg, og hjelper skapningen til å bevege seg over landskapet og fange bytte, men man må være ærlig med hva som skjer, i den nevnte fortolkningsramme (øyet) er det en overvekt av input, ikke output, annet enn som et skall som rommer de sarte synsnervene. Akkurat slik en overvekt av Ares vil være skadelig, se bare på hvordan nazistene turte frem og høstet stormen, vil også en overvekt av Eros, den andre, være skadelig. En fullkommen balanse er ikke mulig, men det beste vil være å ha en relativ kontroll på sin aggresjon og mottakelighet, respektivt. Åkke som, jo mer

avansert man er, jo større sjelsliv man får, jo mer mottakelig er man, og jo større er potensialet for gift. Indianerne i landsbyen ville kun være mottakelige for det direkte sensoriske, og den avanserte skapning kan få en rekke snurrige varianter, inntil punktet av en addiksjon til damesko (hallo, pastor Bones) Frank Herbert skriver forøvrig om dette i sin bok Dune. Han uttalte at han skrev den boken som et slags læreeksempel på tenkning. En av karakterene der er avhengig av å kombinere sin rusopplevelse med musikk. Tilbake på syttitallet ville dette være en fremmed tanke for en vanlig borgerlig, men i den degenererte nåtid er det ingen som leer et øyenbryn. Vi lever nemlig i en barokk og forfallen tid. Forøvrig er Frank Herbert håpløst avleggs. Hvem orker vel ta innover seg de rudimentære tankene fra en geek fra syttitallet? Vår ekspansjon og utvikling, våre voksesmerter har vært rivende. Hva slags plass har kunsten? Jo, det er den pris vi betaler, den gift vi bruker for å dulme smertene av vår egen aggresjon. Et følsomt menneske ville bli drevet til selvmord, om man ikke fikk sin kunst, sine idealiserte former, siden man i en sivilisasjon mer eller mindre har blitt forbudt å løpe amok med sine aggressive instinkter. Sagt svært enkelt, jo mer avansert et menneske blir, jo større er voldspotensialet, og jo større er kunsten. Vekten kan nok skifte på seg, men den vekten i form av Eros og Ares er alltid der. Ønsket om å drepe og ønsket om sin egen undergang. Bare en fullkommen tosk ignorerer det destruktive potensialet i mennesket.

8. mars kl. 22:58

Øystein Tranås Kristiansen: I denne forstand vil jeg nevne et tilfelle som har slått meg. Unge piker kan man ikke stole på. En relativt interessant person jeg studerte med i Tromsø, sa til meg at når kvinner når attenårsalderen så er de relativt psykotiske, man vet aldri hva slags galskap i hvilken som helst retning de kan finne på. Dette er forøvrig sant, men jeg har også lagt merke til at når kvinner blir mødre, blir mange av dem de reneste omsorgsmonstre. En overvekt av empati blir kastet ut i enhver retning, det reneste føleri på vegne av enhver forfulgte og nedtrampede skikkelse i verden, da inkludert meg selv selvsagt (hvordan ellers tror du jeg fant ut dette?) Man kan undre på hvorfor det er slik. Dette er dog et nyttig aspekt av Eros, akkurat som øyet er nyttig, det overgir seg for å tjene en hensikt, og på samme vis, disse omsorgskvinnene tar innover seg kvalene til en omegamann, nettopp av en hensikt av relativ egennytte. Disse kvinnene, disse mødrene, har overgitt sin livmor til en mann, og lever i relativ trygghet med seg selv, barnet og denne mannen, og med alt det materielle som utgjør dette redet og denne familienukleusen. Enhver underpriviligerte mann, den mann som ikke har eierskap til en kvinne, vil ad naturen være en sulten mann. I en naturtilstand ville en slik mann være motivert til å ta livet av de menn som har, for å tilegne seg de goder man har blitt nektet. Og hva skjer da med barna? Vel, se nå bare på en løveflokk. Man snakker så mye om en stemoderlig behandling, hva da med den stefaderlige? Dinglende fra et gap med brukken

nakke, det er det jeg sier deg! Disse kvinnene har alt å tape på at de underpriviligerte menn skulle følge sine naturlige tilbøyeligheter, tørr jeg si, sine interesser, og derfor overøses selv de stakkarsligste skikkelser med omsorg, dette kan være i form av empati, medfølelse, penger eller til og med tjenester. Jeg sier deg at det er en svært ynkelig ting å falle inn under en kvinnes medlidenhet, da vet man at man har falt. Det verste er at jo sintere man blir, jo mer får man, og jo mer ettergir kvinnene seg. Og som kjønn kan de ikke annet, de har jo en vagina, og fra vaginaens form kan vi utlede følgende, kvinner kan ikke annet å ettergi seg. Hver eneste gang jeg har blitt faktisk sint overfor diverse kvinner, og vist ubendighet og prinsippfasthet, har jeg blitt overøst med små gaver. Hva er det de forsøker på? Jo, ytterst sett, å forhindre sin egen voldtekt, samt drapet på sin mann og sine barn. Og dette er hva kvinner forsøker på, når de forholder seg til hver gaulende skjeggape av en mann fra Midtøsten. Det de ikke forstår, er at enhver gave mister verdi relativt for hvor stor den er. Jo større gaven er, jo mer utakknemlig må man være, og den tjener man har gitt alt, har ingen grunn til å la deg, sin velgjører, leve. Dette er forøvrig noe jeg skal skrive mer om i mitt kapittel "godhetens frukt" som jeg vil gi et utkast til i et personlig brev til mine venner. Nåvel. Vi har nå sett på Eros og Ares på eksemplifisert og menneskelig nivå. Etterhvert skal jeg presentere hvordan dette ligger an på det rent metafysiske, beklager, det fysiske nivå, og hvordan vi får en fullgod forklaring på hvordan ulike filosofiske skoler kan forenes i en eneste ugjendrivelig sannhet, som er min egen. Men en slik utlegning krever en viss energi, og derfor stanser jeg det her. Forhåpentligvis kan jeg fortsette min energiske ferd denne uken. Det blir nemlig ikke så mange uker, for nevnte Fortuna betrakter meg alltid med oppsperrede øyne. Å Fortuna, du er den eneste kvinne jeg ikke kan true til taushet!

8. mars kl. 23:20

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Til altruismen kan man si følgende. Vi vet at livet selv ekspanderer gjennom et jordsmonn av død, og lidelsen følgelig alltid vil være en konstant. Når du da sier at du vil minke lidelsen, vet jeg at du lyver. For i den mest altruistiske handling handler det om deg, deg, alltid deg! Du gavegir, sier du, men hvorfor? For å binde skarene til deg i takknemmelighet. Men takknemmelighet kan aldri bli absolutt, og jo mer du gir, jo mer utakknemlig må vi være. Jeg vokter meg vel for kvinners medlidenhet, og bruker av den kun når jeg trenger noe. Ikke det at jeg liker det.

8. mars kl. 23:23

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Forøvrig er det lett å se at ubalansen i Eros kommer av at et

ekstremt mindretall, de gode, har gjort monopol på sannheten og definisjonene. Man får ikke lenger kritiserer de gode, og om man gjør dette, er man ond. Ikke engang alle kvinner, ikke engang de fleste er ekstreme altruister, for de fleste kvinner ville gi mat til sine barn, før de ga mat til andre barn. Men det er disse gale, idealistene, som har gjort monopol på sannheten. Vær derfor til ulykke og stridighet mot de gode. Godheten er vår fiende, og må drepes, alt inntil deres makt letner grepet.

8. mars kl. 23:27

Øystein Tranås Kristiansen: Et interessant spørsmål man kan undre på, er hvorvidt det jeg skriver (og står for) skulle representere en form for fascisme. Svaret er ikke så umiddelbart i verken den ene eller andre retningen som man skulle tro. Jeg kunne selvsagt lett svare at det jeg skriver og står for er en ekstrem form for individualisme, noe som står i motsetning til fascismens kollektivistiske tankesett. Jeg hater å bli hersket over, det gjeldende seg et flertall (et demokrati) eller et tyranni (en autoritær stat) men innrømmer at makt finnes, og at man da i det minste bør være ærlig om det. Uansett hvilken maktform som finnes, bør man isåfall åpne for en kompromissløs ytringsfrihet. Som fascister og futurister åpner jeg for en voldelig estetikk, men gjør dette i ytterste konsekvens for å tøyte volden. Forøvrig vil jeg si at mitt politiske ideal er den romerske republikk. Ta det som du vil. Kunne selvsagt gått inn i en lengre forklaring på hvordan man her er ærlig om makt, forhindrer tyranniet, og gir the plebians muligheten til å forhindre hemningsløse og ukloke politiske handlinger. Makt finnes, ja, men la oss tenke oss Italia i 1940. Istedet for den hysteriske trangen til ekspansjon og invasjonen av hellas, burde de ha fokusert på seg selv og sitt eget, den italienske følsomheten og hangen til kunst, kan man si. Dersom grekerne 70 år etter var falt for langt tilbake, og bare var landsbyboere uten noe avansert statlig nivå, kunne man selvsagt erobre dem, litt på den samme måten som romerne gjorde det, så lenge man ikke var hysterisk om det. Forøvrig vil jeg si at mine kaotiske nøytrale idealer godt blir representert av den amerikanske pionerånd. "Ingen skal bestemme over meg." Men med det må jeg si at den amerikanske grunnlov er løgn. We hold it as a self evident fact that all men are created equal. Mennesker ble verken skapt eller skapt like. Ingen likhet finnes, likheten er en løgn. Jeg omfavner forskjellene, og ber andre gjøre det samme. Hvorvidt jeg hjelper deg eller ikke, beror på de tilfeldigheter og terningkast som utgjør en fri ånd. Jeg kan eller ikke kan gjøre det, avhengig av de eksplosive impulser. Dytt meg ikke for langt i en retning, for da vil motsetningen slå inn. Det tekniske svaret er derfor nei, men med visse forbehold. Mye av fascismen handlet om estetikk, og jeg tror det var Knausgård som sa at nazismen isolert sett er svært vakker. En dødelig blomst, isåfall. Jeg husker at jeg så et kort filmklipp av Mussolini som inspirerer sine soldater, og en liten rekke av dem stor der med knivene løftet over hodet. Hvor likt er ikke dette en øvrig gresk-romersk kunst, eller for eksempel Mithraskultusen forøvrig? Det er nesten

ingen forskjeller. Men i motsetning til fascistene, vil jeg også åpne for den hemningsløse utøvelse av det erotiske i kunsten, her var de i sin mandighetstvang en smule begrenset. Oppsummert: ingen hysterisk ekspansjon, ingen dekadens i den grad at man forneker virkeligheten, men en stor frihet til å øve kunsten, den pris man avkrever for ikke å bli et vilt beist. Dette beistet finnes, og dette er den sannheten jeg har preket ganske lenge nå.

9. mars kl. 00:24

Øystein Tranås Kristiansen: Forsåvidt er det sørgelig å være bosatt i et land som Norge. Det blir for mye gran og furu, for få følsomme sjeler, for mange arbeidsgermanere og for mange sansister. Riktignok er jeg ikke en ustadig latino, men jeg skulle gjerne hatt en mellomting mellom det og det protestantiske jernmenneske. Man burde vært bosatt lengre sør, forutsatt at det ikke var for mange utlendinger der.

9. mars kl. 00:35

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, jeg har ikke tall på hvor mange ganger arbeiderkvinner har spurt meg hvor mye jeg tjener. Noen ganger er det de første de spør om. Sydlige kvinner må da være mer elegante, tror jeg. Men sånn er germanere. Ingen følsomhet, bare brutalitet. Ja, også en grenseløs dumskap og naivitet, da. Det gir seg utslag i alt fra nazisme til det rådende konsensusstyranni. Dra til helvete, sier nå jeg, og mest av alt sier jeg det til arbeiderkvinnene.

9. mars kl. 00:40

Stian M. Landgaard: Jeg har aldri blitt spurt av en kvinne hvor mye jeg tjener. Mulig jeg ikke omgås arbeiderkvinner. Eller mulig at ingen arbeiderkvinner var interessert i meg. De spurte jo åpenbart fordi de ville sjekke om du var datingsverdig.

9. mars kl. 00:42

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg tenker at de spurte meg, for å forsøke å finne et snev av meg som faktisk er attraktiv. Ingen mann er unyttig, så lenge han har penger eller er villig til å slave rundt for (sjefs)fitta.

9. mars kl. 00:44

Kommentar: *Et av mine livs smertepunkter er å ikke være attraktiv. Jeg er en ærlig mann som kan betrakte på avstand, og vet at jeg ikke har et spesielt godt utseende. Sannheten er at jeg har blitt gjort narr av både av menn og kvinner i det øyemed, og det på ganske smertefulle og ydmykende måter. Jeg tror fullt og helt på den såkalte 20/80 regelen fra Pareto, hvor 80% av konsekvensene skyldes 20% av grunnene. Tilsvarende ligger 20% av alle menn med 80% av alle kvinner, det vil si, de forsyner seg i overkant. Jeg leste nylig noe statistikk fra datingsider, hvor kvinner kun blir visuelt tiltrukket rundt 20% av mennene. Kvinner kan være tiltrukket av en mann av andre grunner, personlighet og penger, men det er altså sekundært. Og da har man det: For meg ville det være den største ydmykelse å få en kvinnes godtakelse og attraksjon av grunner utenfor meg selv. Siden jeg ikke er villig til å spille god beta, som til og med min søster har sagt at jeg bør gjøre, ender jeg på Omega-stadiet, eller som en venn, la oss kalle ham «Joachim» spesifiserte, på Gamma-stadiet. En person som ikke spiller det sosiale spill. Men hvem er det jeg lurer? Mine patologier er langt større enn noe av dette, og gjennomsyrrer livet mitt. Jeg er en freak.*

Øystein Tranås Kristiansen: Denne sangen oppsummerer hele saken.

<https://www.youtube.com/watch?v=EPrSVkTRb24> Take this job and shove it av Johnny Paycheck, for videre referanse.

"Take this job and shove it I ain't workin' here no more
My woman done left and took all the reason I was working for"

Menns eneste grunn til å sivilisere seg og delta i et samfunn, er jo nettopp kvinner, ifølge en eminent heartist, og nå er betahannen på vei ut. Han får jo ingen belønninger. Ingen belønning, intet trelleri.

Johnny Paycheck - You can take this job and shove it
[youtube.com](https://www.youtube.com)

9. mars kl. 00:47

Stian M. Landgaard: Hm, ja, er betahannen virkelig på vei ut? En del av dem omegaifiserer seg nok inn i WoW og nettporno og bor i kjelleren hjemme hos mamma. Men ellers tror jeg betahanner er blitt oppdratt av det feministiske paradigmet til å akseptere en langt lavere belønning enn han ville ha akseptert på 1950-tallet. **[Sjiktet kan aldri bli helt borte, men andelen vil synke både på grunn av avl og fordi belønningene ikke er der.]**

9. mars kl. 00:52

Øystein Tranås Kristiansen: Jo, betahanner gjør vel som rødbeter flest, om de har blitt oppdratt i viss retning, men jeg tror også at en større andel menn dropper ut og blir omegahanner. Terskelen var lavere på femtitallet for en hel del ting, ikke sant. Jeg leste en artikkel om en psykisk utviklingshemmet mann som døde alene og ble funnet etter lang tid. På femtitallet hadde han faktisk kjæreste. Man trengte på en måte bare å kunne stå og gå den gangen, for alle gifteferdige piker trengte EN mann, fremfor en rekke playas til eksklusjon for de fleste andre. Ja ja. I det store og hele gjør nettporno og den lille belønningen det mer fristende å droppe ut, samtidig som terskelen faktisk har blitt hevet. Dette vil selvsagt bite selv den yndigste primadonna i stumpen, jeg mener rumpen. Det blir ingen der til å betale regningen til sosialhjelp, uhjelp og bibliotekbudsjett. Tilbake er en verden kun av narkomane, voldtektsmenn og ingen hvite riddere til å hjelpe. **[Vi er på god vei allerede.]**

9. mars kl. 00:58

Øystein Tranås Kristiansen: Veien opp og ned er den samme, sier Heraklit, og i det har han jo rett. Samtidig er forskjellen på opp og ned høyst reell. For min del er det selvsagt svært unyttig å sivilisere meg selv og forsøke å bli en lydig betahann. Den gangen jeg forsøkte av alle krefter, fikk jeg bare en største hån og foten i trynet, liksom, og belønningen ville være kun det hardeste slaveri for den mest miniskule lønn. Bedre da å være en ubehagelighetenes rabulist, en kulturens brøleape, en slags variant av David Irving. Else Berit likte jo ham. Hva har jeg å tape? Ingenting! Hva har jeg å vinne! Jo, en verden av adoniser som følger meg som den høyeste gud ... ehe, men la oss ikke get ahead av oss selv.

9. mars kl. 01:02

Øystein Tranås Kristiansen: Det er ingen hemmelighet at jeg har tenkt å be samfunn og stat dra til helvete. Hva ellers skal jeg gjøre? Betale for min egen undergang? Fuck right off.

9. mars kl. 01:09

Øystein Tranås Kristiansen: Men i det store og hele forakter jeg de fleste mennesker, med mindre de er som meg og har asperger, og selv da forakter jeg dem for sin svakhet, sin dumskap og sitt

idioti. Blant dere neurotypiske er min toleranse begrenset til hvor nyttige dere er, dvs stort sett svært liten.

9. mars kl. 01:16

Øystein Tranås Kristiansen: Slag må gjengjeldes med slag, tross alt, og til det er jeg skyldig en stor takk. Jeg angrer noen ganger på at jeg ikke rettet våpenet mot mine medsoldater og trykket av, den gangen jeg hadde sjansen. Som om jeg noensinne var på deres parti, deres side! Det var dette de skjønte fra begynnelsen av, og derfor angrep de meg. Jeg, i min uendelige godhet, skjønte ikke tegningen før lenge etterpå, men nå ser jeg sannheten. Det var alltid i min interesse å rydde dere av veien. Jeg tilhører jo en annen rase. There are no pacts between lions and men, og av den grunn avgir jeg aldri løfter.

9. mars kl. 01:20

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=VD7rsKRN2Ns> I filmen Troy er Hector lawful neutral, antakelig, og Akillevs chaotic neutral. Ren balsam for sjelen. Og han har rett. Dere skal få se hvem dere kjemper mot, og at mitt fiendskap står der nakent. Meg!

Troy HD 720p - Hector vs Achilles - Lions and Men

youtube.com

9. mars kl. 01:26

Øystein Tranås Kristiansen: Hector har en hel bystat i ryggen, mens Akillevs kommer fra ødemarken, står alene, og kjemper for seg selv og seg selv alene. Ingen tvil om hva som er mest heroisk.

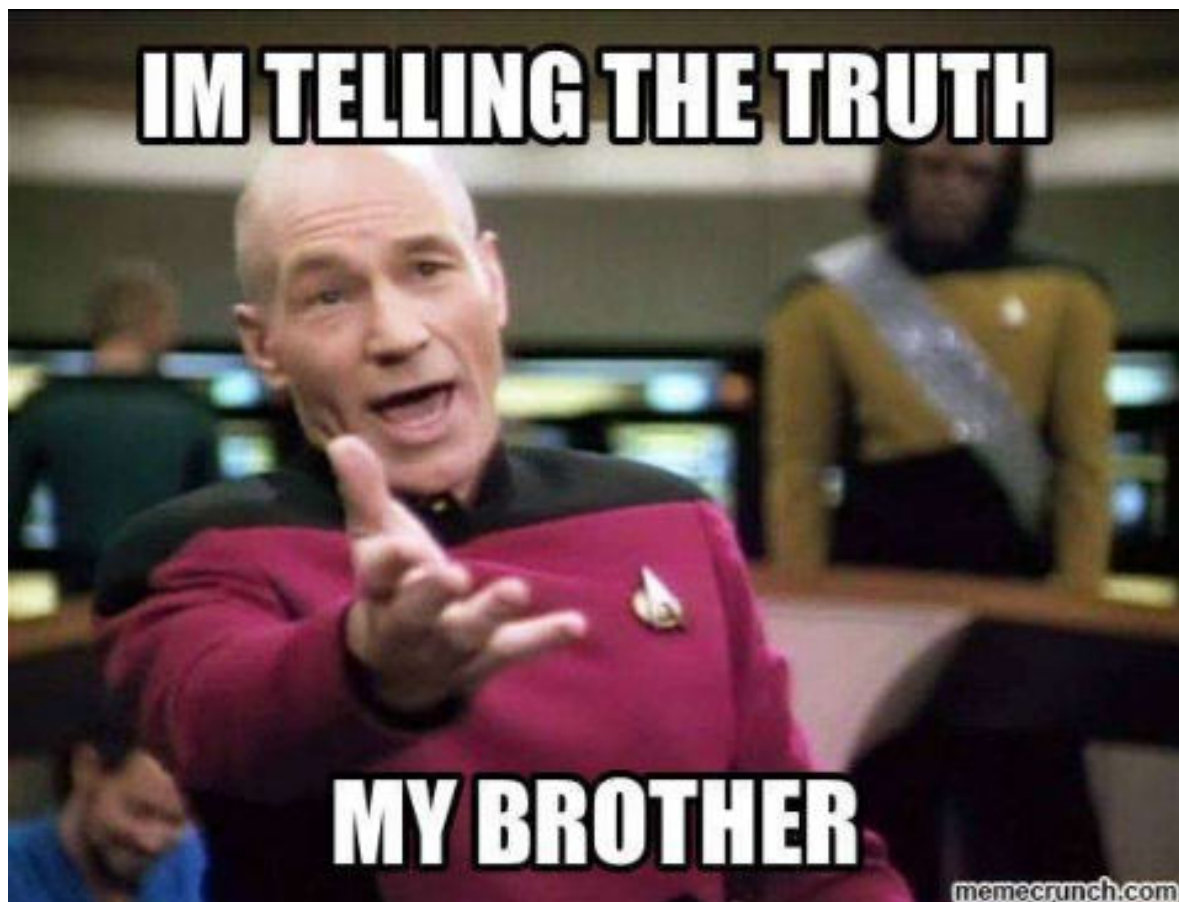
9. mars kl. 01:30

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Et viktig moment er at den romerske folketribun kun hadde restriktiv eller reaktiv makt, altså bare muligheten til å nedlegge veto. Det var altså ikke snakk om noen lovgivende makt, som hos vårt storting. Denslags bør man ikke overlate til de ukyndige. Senatorene er gode menn (men senatet er et beist) De burde få lage loven, og heller tøyles dersom det bærer galt avsted. Alt i alt burde politikken føres i retning av Aristoteles' Politeia, den ikke-utartede formen for et oligarki, istedet for et styre av de rike har man et styre av adelen.

Stemmeretten bør innskrenkes til de av en viss velstand, en viss alder (30 år lyder bra) og en viss utdannelse (minimum en mastergrad) Demokrati handler om at man forsøker å få så mange som mulig (for å hindre opprør) med så mye innsikt som mulig (for å forhindre dårlige avgjørelser) til å delta i politikken, dette ifølge Habermas. Problemet er at de underpriviligerte har all grunn til å hate sitt land, og derfor vil de alltid søke å ødelegge det ved å bringe inn trojanske hester i et utall varianter. Kun de med interesse og kompetanse til å ivareta sitt land, burde få den retten. Havresekken voktes best av sin eier. Med slike enkle og fornuftige grep ville man ha fått bukt på storparten av de moderne sykdommer, iallfall de verste utartelser av dem. Når de flertallige idioter har fått ture på lenge nok, er det på tide å lære av skade og erfaring og ta mine råd på området til følge. Det handler tross alt om et minimum av gangsyn og den rene skjære fornuft, ting jeg er i besittelse av, men som de fleste andre, uansett bakgrunn, tydeligvis mangler annet enn som små glimt.

9. mars kl. 03:18

Øystein Tranås Kristiansen: Denne var for god til å bare la passere. Ho ho.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

9. mars kl. 04:17

Øystein Tranås Kristiansen: Før jeg fortsetter min egentlige utlegning, kanskje i dag, forhåpentligvis til imorgen, vil jeg legge frem noen tanker jeg gjorde meg mens jeg vandret rundt som i en døs rett før jeg faktisk døde av. Det er nemlig interessant å se hvordan mine reaksjoner, om enn menneskefiendtlige, skiller seg ad fra de ekte avgrunnsteoretikere og nihilister. Schopenhauer selv ville ha understøttet tanken om å: "Be kind, everyone you see is going through a hard struggle." Man kan gå så langt å si at Schopenhauer elsker menneskene, som han har stor medlidenhet og sympati for, men hater livet. Mine reaksjoner, derimot, kan man oppsummere som en indre tiger som sier: "Grrr ... argh ... j-jeg skal drepe dere." Riktignok er jeg god og snill og medgjørlig i faktiske møter med mennesker, men dette er jo kamuflasje, akkurat som en kattunge har kamuflasje ved å se søt og snill ut. Og om enn hvor nusselig den er, enhver kattunge vil egentlig ha hodet ditt i gapet og riktig kjenne det knase. I mitt tilfelle kan man si at det går ikke an å fremme så mange fordekte og halvfordekte trusler, uten at det er noe der, uten at det ligger noe i det. Jeg anser mine reaksjoner for å være symbolistiske av natur. Jo mer press jeg legges under, jo større blir den indre tigreren (se, det også er en analogi) og jo mer kommer villskapen og blodtørsten til å vokse. Du kan si at denne tigreren er en nusselig tøytiger, men ved det anerkjenner du ikke tigreren egentlige natur, bortsett fra å falle for kamuflasjen. Man kan se for seg en avgrunnsteoretiker under press. Da vil han bare bli mer av seg selv, og slik han er, vil han også se. Ethvert høstløv blir for ham et bevis på hans forvitring. Han ville ikke kunne se lyset falle på gulvet, uten å se at det ikke kommer til å være et gulv, tilsist heller ikke noe lys, men før det skal vi alle forvitte og det lyset som er igjen skal skinne tomt og meningsløst. Og en rasjonalist under press ...? Først skjedde det, og da følte du det, og da gjorde du det, noe som førte til ... og da følte du så og så ... noe som har skjedd, noe som har skjedd, noe som har skjedd. Nei, symbolisten er kan hende den mest barnlige, og jeg er kanskje dømt til å alltid være et barn, men han er også den mest livskraftige, og som dyret, den som er ærlig om sin egen natur. I motsetning til Schopenhauer, kan jeg si at jeg hater menneskene, men elsker livet (spesielt mitt eget) Mennesker for meg blir noe usselt og fordekket noe, som står i veien for et faktisk liv, noe som har tatt fra meg alt og som fortsetter å holde meg i fangenskap. Samtidig liker jeg dyrene, stort sett. Grunnen til det er enkelt. Dyr er alltid ærlige og ekte, mennesker lever med løgn, og krever at du også skal lyve, uten at de går løs på deg. Du kan si at villdyret i buret er et monster, men hvordan tror du dette villdyret ser på de utenfor buret? For meg er min kamp rettfærdig, og får jeg tak i noen vil jeg si at de fortjener det, på grunn av sin løgneriskhet, fordekkenhet, feighet og aggresjon. Men istedet for å skyte opp en skole, er det skolemestrene jeg vil ha tak på. Det sies at når en tiger først får smaken på menneskekjøtt, vil den ikke ha annet. Lett bytte, forstår du. Og jeg tenker det samme gjelder for filosofene. Når du har

forstått deres vesen, hvordan de handler og tenker, er det lett å jakte dem ned. Jeg får ikke fred før kjeven kan klemme til rundt hodene deres, og blodet kommer fossende ned i gapet. Det er det eneste jeg vil ha, for å slåss med denne fryktelige Hydra som dette samfunnet, dette fangenskapet faktisk er, må man komme til udyrets hjerte og hjerne. Derfor er det ikke skolebarn som skal få unngjelde, disse små, forhåndsprogrammerte monstrene, men filosofene. I dette kan man se min aktivitet som tofoldig. Ofte kommer en narr ut av borgen, han blåser i trompet, kommer med proklamasjoner og slagord. Men selv om vindebroen er nede, blir det stille etter det. Bare av og til kommer en ridder dundrende ut, og han tramper ned noen høns(e-hoder) Man må ri rett til hydraen og drepe henne, ikke befatte seg med en av hennes mange fangarmer. Forhåpentligvis kan gangene når ridderen kommer ut bli flere. Utover det vil jeg ikke beklage trompetstøt og proklamasjoner. Ethvert dundrende godstog gir på forhånd varsel om sin makt. Nåvel. Så hva får vi ut av dette? Avgrunnsteoretikeren hater livet, men elsker menneske og dyr. Symbolisten hater menneskene, men elsker dyrene og livet. Rasjonalisten derimot, han hater dyrene, men elsker menneskene og livet. Dette er tilværelsen, det egentlige instinkt og det sosiale liv oppsummert, og er hva kunsten befatter seg med. Jo mer sosialt jappel det blir, jo mer må Grendel trekke seg tilbake i hulen, og jo mer forsvinner de hedenske bilder. Inntil han river ned døren i fullt raseri, og i den virkelige verden finnes ingen helter til å redde dere. Heltene og monstrene var nemlig alltid de samme.

10. mars kl. 12:14

Øystein Tranås Kristiansen: Et moteord som er utbredt, spesielt blant ungdommer idag er "innafor," og varianter av dette. Man sier for eksempel: "Det kan ikke akkurat sies å være innafor." Eller: "Dette må være innafor, det." Det kulturelle uttrykk sier mye om karakteren til sine opphavsmenn, spesielt når det gjelder ungdommens ene favorittuttrykk, det som det til enhver tid uttrykk for en hel generasjon og dets indre vesen. Da bør man spørre seg selv hva dette egentlig betyr og står for? Innafor hva nøyaktig? På hvilken måte og for hvem? Man kan se for seg en ytre autoritet, en tyrann som kaster ut bestemmelser og som man ikke kan krenke, hverken på en direkte eller indirekte måte. Da ville man isåfall bli en kandidat for straff. Saken er at denne tyrannen, denne ytre autoriteten man har med seg til enhver tid i selvpålagt lydighet er et flertallstyranni. Man er til enhver tid opptatt av å ikke krenke den gode smak, ikke gjøre noe som er underlig, ikke være noe som kunne tenkes å være til mishag for noen. Denne avpassenheten kommer ikke engang som en følge av direkte trusler, men per implikasjon. Man er livende redd for å stille seg utenfor den ramme som et flertall måtte tegne i sanden på et hvilket som helst sted. Følgelig må man konkludere at dagens generasjon er den feigeste, mest servile, den mest lydige som har vært hittil. Før i tiden visste man at ungdommen kom til å gi utløp for seg selv det øyeblikk man ikke fulgte med. Nå vet

man at ungdommen har temmet seg selv, med dette selvpålagte begrepet "innafor," og at de vokter på hverandre like intenst som gamle kjerringer i en nord-koreansk landsby. Det kan meget mye minne om hunder og deres båndtrening. Før man lenkes fast på permanent basis, må man øve seg på å ha klaven rundt halsen, og i tillegg skal man være glad for det. Ja, for hvis ikke er man ikke "innafor." Hver generasjon har blitt stadig mer temmet, det blir verre og verre, og man kan undre på hva enderesultatet blir, vel, det ser man jo allerede. Overta alt jeg har og eier, i tilfelle det kan fornærme deg. Det eneste man er pålagt å ville ha, er penger. Så sitter man der og super champagne, og er så lite til mishag for noe som overhodet mulig. Hva kan man si? Slike tamhunder kan ikke brukes til noe. De går rett i gryta når mongolene kommer ridende forbi. Denne sosialiseringen kan ikke vare endeløst, og disse båndhundene skal våkne en dag til en råskap uten like. Ikke kom til meg og syt. Jeg advarte om dette fra første stund. I dette samfunnet er det bare galninger og enkelte psykotiske som kan fremstå med sympatiske trekk, som noe annet enn et støvkorn og ren feighet. Jeg sparker ned den strek noen forsøker å trekke i sanden overfor meg. Det er som jeg har sagt lenge. De gode må styrtes fra sin trone. De gode må ikke, kan ikke få herske mer.

10. mars kl. 16:12

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Jeg har hatt en serie drømmer som jeg tenkte å nedtegne. I en av disse drømmene var jeg på en hyttetur, og XXX viste meg noen piller han puttet i maten og drikken til en viss person. Han var vennlig nok til å forklare hele saken. YYY hadde nemlig puttet det samme stoffet i all mat og all drikke vi spiste. Dette skulle nemlig i seg selv ikke være så farlig, men dersom stoffet oversteg en viss konsentrasjon, ville det være dødelig. Det var derfor XXX nå lød YYYS ordre, og puttet denne giften i maten, slik at nivået skulle bli dødelig. Han viste meg også stoffets kjemiske formel på et papir. Det gikk opp for meg at jeg hadde fått i meg mye av dette stoffet gjennom noen drops. Dvs, hevnen som skulle ramme denne andre, stod også i fare for å ramme meg. I en annen drøm var jeg på en flyplass. Da jeg skulle bestille billetter, var det noen som rotet i sakene mine. Jeg fulgte etter denne personen og tvang ham til å vise frem det han hadde i sekken sin. Ganske riktig, det var tingene mine. Mens jeg holdt på med dette, var det noen andre som så sitt snitt til å stjele fra bagasjen min. Begge disse skikkelsene forsvant, og jeg stod der robbet tilbake. I andre drømmer, som jeg husker som små glimt, var det en knelende indianerkvinne som forsøkte å holde tilbake løpet til en revolver holdt av en cowboy som stod over henne. Våpenet ble avfyrt, slik at hånden hennes ble kvestet/revet av. I en annen drøm derigjen, var jeg i en by som var invadert av zombier/kjøttetende monstre. Jeg var sammen med en gruppe mennesker i et eller annet høyteknologisk høyhus. En taubane gikk til et annet sted av byen, og for å sjekke om det var trygt, plasserte jeg en katt inni. Katten fikk mat og vann og hadde det komfortabelt. Om den kom

tilbake, visste jeg det var trygt, om den ikke kom tilbake, visste jeg at veien var sperret. Betydningen til noen av disse drømmene er klar nok. Truede kvinner og katter er min kreativitet under angrep. Det nye nå er at jeg frivillig gir fra meg mitt feminine feline, for å finne en utvei. I giftdrømmen står jeg nok i fare for å motta gift eller dårlig innflytelse fra drømmens deltakere. Når jeg leser drømmetolkning om det å bli robbet, ser jeg at dette kan bety at jeg gir bort hemmeligheter for lett, og at jeg med det kan skades av mine fiender. Hvis man skal tro tegnene: Jeg har en klar forventning om å bli skadet av en mannlig fiende, kanskje i tilknytning til ting jeg har skrevet i denne bloggen. En mannlig fiende kan komme til å rive ned alt det jeg har arbeidet for, kanskje ved å kontakte myndighetene eller øvrige hundedyr. Et annet alternativ er at jeg rett og slett blir en stadig mer upopulær mann. Dette er jeg ikke redd for, men jeg er redd for konsekvensene, nemlig den forfølgelse, kvestelse, tortur og menneskeveldet jeg kjenner altfor godt til.

10. mars kl. 16:41

John Olav Oldertroen: Faen, Tranås, jeg finner at du er i ferd med å få stadig flere av trekkene til Arne And.

John Olav Oldertroen sitt bilde.

11. mars kl. 09:45

Stian M. Landgaard: Hehe. Men slik er det, Oldis. All sivilisasjon, kunst, tenkning, arkitektur, teknologi, ble skapt av menn som ville knulle, men ikke fikk det. Eller de fikk knulle, men bare dersom de uopphørlig strebet etter å gjøre livet til kjerringa mer komfortabelt.

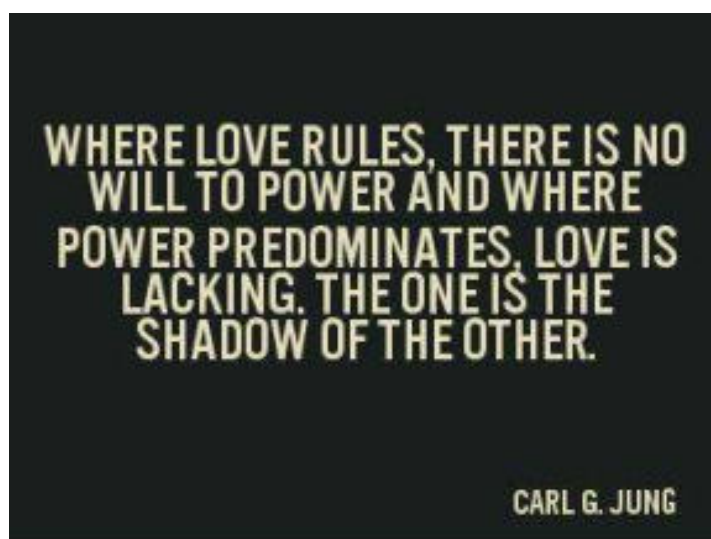
11. mars kl. 10:05

Kommentar: Som jeg har vært inne på i spørsmålet om frihet, er det graderinger på alt. Jeg mener som Jung at seksualitet og makt er flettet inn i hverandre og at de ikke kan fraskilles. All sex, kjærlighet og ømhet, selv det vi ser på som den høyeste og mest sublime, vil følgelig fortsatt ha ufravikelige elementer av makt i sitt vesen. På motsatt hold, hvis en barkjempe slår ned en annen mann, vil det være noe seksuelt og erotisk over denne handlingen. Det Landgaard her fremlegger er dog et seksualitetens absolutt. Alt det menn gjør, er ene og alene for å skaffe seg sex. Det stemmer ikke. Når det bygges et tårn innen arkitekturen, er det vel så mye makt det er snakk om. Det er en vulgarisering av debatten å si at alt handler om sex, og jeg vil legge til at min makttrang er stor.

Øystein Tranås Kristiansen: Kvinner kan dog ikke fylle hele kjærlighetens omkrets, og kjærlighetens omkrets kan ikke romme krigen. Det er forsent for meg nå. Slik som Grendel kan jeg ikke kjøpes fri, av verken, kvinner, status eller penger. Ingen blodskyld kan tøyse mitt raseri, bare blod.

"Grendel's hatred began,/ . . . the monster relished his savage war/ On the Danes, keeping the bloody feud/ Alive, seeking no peace, offering/ No truce, accepting no settlement, no price/ In gold or land, and paying the living/ For one crime only with another. No one/ Waited for reparation from his plundering claws:/ That shadow of death hunted in the darkness,/"

Det som gjenstår er kun gudenes vei.

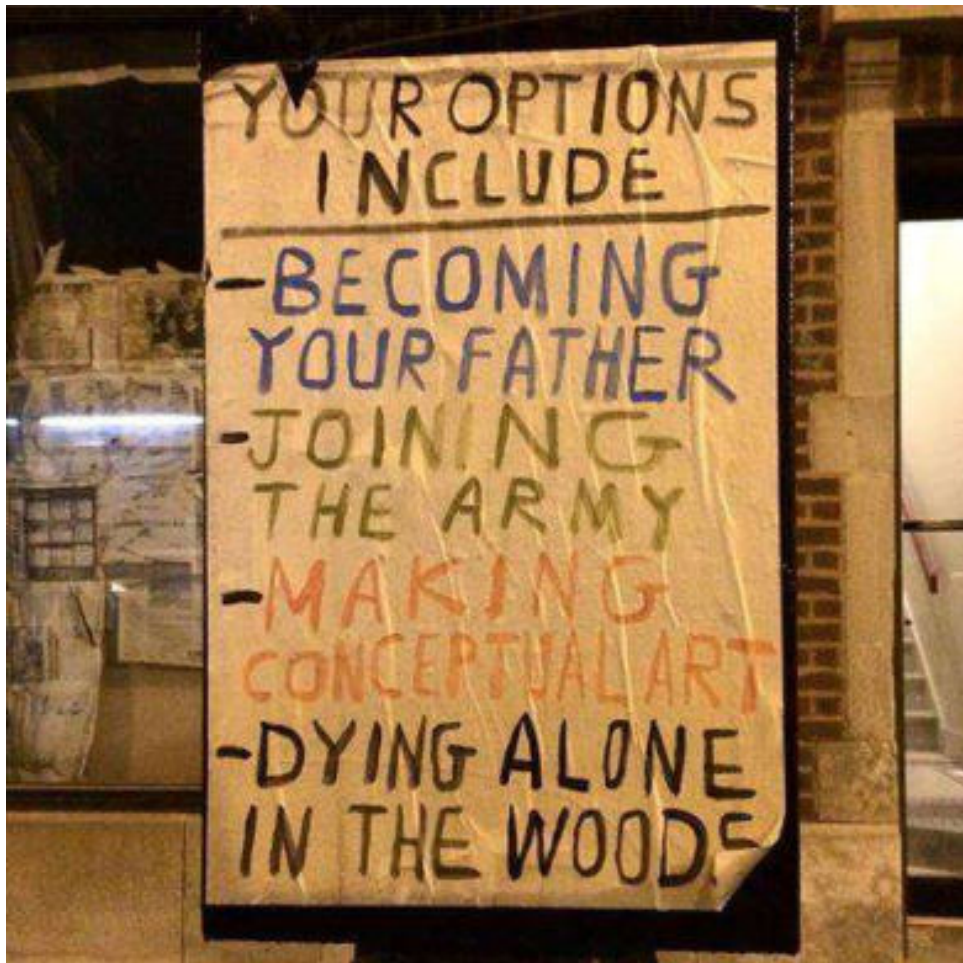

QuotePixel.com

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

11. mars kl. 10:34

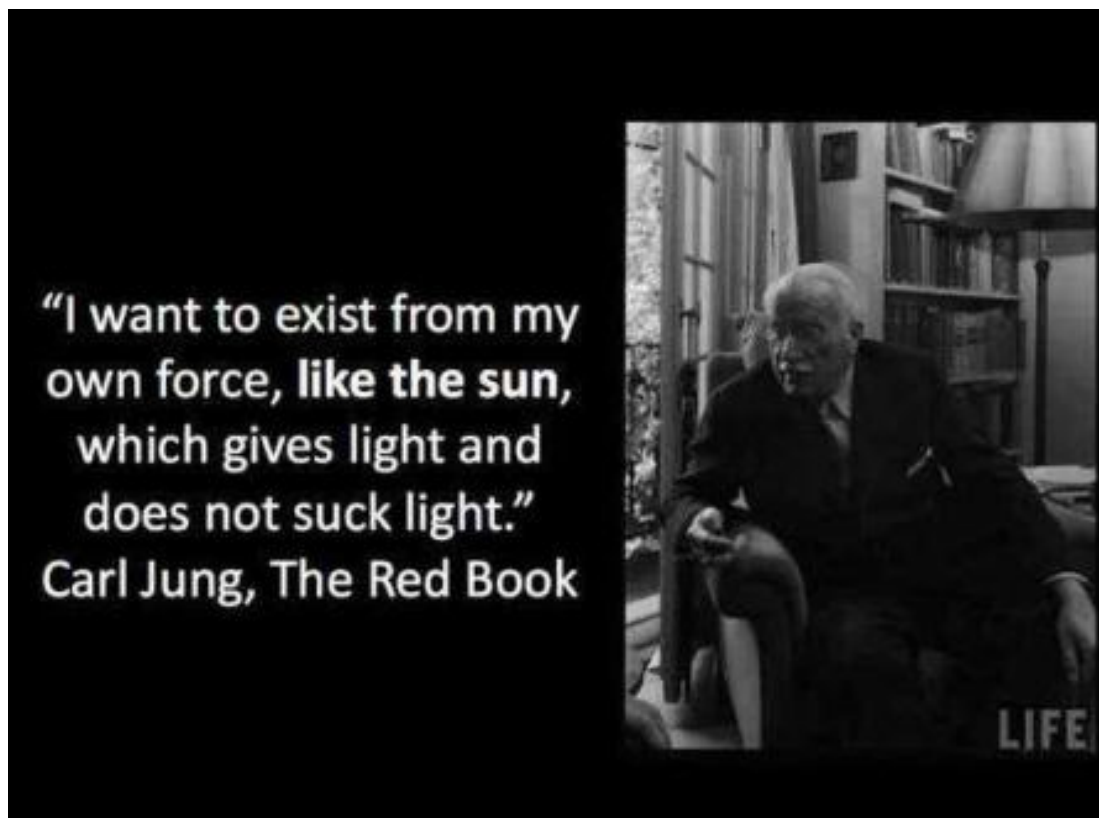
Stian M. Landgaard:

Stian M. Landgaard sitt bilde.

11. mars kl. 10:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

11. mars kl. 10:37

Stian M. Landgaard: Men så har vi jo Paglias syn, som er at menn hele livet strever med å komme seg unna vortexen som er deres mors vagina. Og derfor bygger menn sivilisasjonen, som et bolverk.

11. mars kl. 10:38

Stian M. Landgaard: Da er det ikke så mye "jag vill knulla" som er problemet eller drivkraften, men snarere frykten for å bli ett med naturen, miste individualiteten, retningen, strukturen. Og jo mer en mann ligger under for sin mor, desto sterkere må hans behov være for å fjerne seg fra naturen. Slike menn blir altså prester. **[Bytt ut m med b og r så har du sannheten.]**

11. mars kl. 10:42

Øystein Tranås Kristiansen: Det er for såvidt en sannhet, men det er mange sannheter, ikke en. Sant er det også at sivilisasjonen har blitt infisert av kvinner, og at veien ned nå har begynt, helt til kongo-landsbyen, om man ikke stanser det. Menn får ikke bygge eller lage strukturer, uten kvinners

innflytelse, og dermed mykner alt og kollapser. Dermed: Å delta i sivilisasjonsbygning nå er å kjempe for kreftene som gjør at alt bare flyter over. Alt er motsatt og det samme, og det er en tid for alt.

11. mars kl. 10:45

Kommentar: *Jeg har lenge ment at Landgaard overseksualiserer alt. Det er en baby-boomer verdi når alt skal handle om «muh dick.» Dette har gjennom tusenårene vært oppskriften på svake menn. Det er oppskriften på menn som taper. Hva hjelper vel silkeputer i haremet når barbarene står ved portene? Men mot til å omfavne blod og lidelse skal man ikke ha. Alt handler om å sikre seg sin komfort og trygghet, og resultatet blir utrygghet. Sagt enkelt: Sex er viktig, men sex er ikke alt. Landgaard er en cuckservative som har gitt all makt til venstresiden for midlertidig trygghet og komfort. Dette er forbrytelsen som dreper oss.*

Øystein Tranås Kristiansen: Angående prester, er det også en sannhet, men det er mange sannheter, osv. Autisten er fra opprinnelsen av et ekte individ, akkurat slik en katt er det. De fleste mennesker vil bare kommanderes og befales over, som hunder. Presten kan også være en rasemessig remanent fra den gang autistene (neandertalerne) hersket over verden. En art som brydde seg om naturbilder, og ikke brydde seg om avansert språk og sosialieri. Autisten er ikke en fravikelse fra naturen, men en del av den, en større konsentrasjon av vilje, om du vil. Det er naturlig for et individ og en katt å ville seg selv, og ikke ville de andre. Forøvrig er av jeg den sterke overbevisning av at det var menn med autisme, eller i det minste med autistiske trekk som bidro med de kritiske gjennombrudd for sivilisasjonen. Den gave som er gitt, kan og bør også trekkes tilbake. Jeg er ikke lenger på deres side, og det blir færre og færre av oss som faktisk er på deres side. (om ikke annet fordi vi utryddes) Kos dere med kongo-landsbyen.

11. mars kl. 10:54

Øystein Tranås Kristiansen: Naturen er forøvrig like mye struktur som den er ikke-struktur. Jeg er for det meste enig med Paglia, men hun tar feil i dette: Det er ikke slik at menn bare er slave av kvinner, en ufullstendig skapning osv. Se bare på kvinner, sier jeg bare. De også er ukomplette, og vil erobres ved hver korsvei. Det er jo derfor de overgir alt nå. Paglia er dermed som Nietzsche. Hun gir besnærende innsikter, men kan ikke representere en helhetlig filosofi.

11. mars kl. 10:57

Øystein Tranås Kristiansen: Alt dette er dog tema som er for store til at man med fordel kan diskutere dem på noen få avsnitt.

11. mars kl. 12:20

Stian M. Landgaard: Slik er det. Jeg tenker: Fullfør ditt verk, så kan de store diskusjonene følge i dets kjølvann.

11. mars kl. 12:37

Øystein Tranås Kristiansen: Tilbake til min fremleggelse av den helhetlige filosofi. Freud, med andre, hadde rett at det er en sammenheng, ja, en ugjendrivelig tilknytning mellom Eros og døden. Eros, om ikke møtt med en motmakt, vil alltid medføre oppløsningen, det være seg gjennom narkotikum, idealisme eller endog en overveldelse av sanseintrykk som fører en inn i galskap. Hvis dette er en sannhet på det menneskelige nivå, bør det også kunne observeres på de andre nivåer, eksempelvis et partikkelnivå. En viljes nærvær til de andre viljer, vil medføre en herdelse, dersom viljen er sterk nok, og en oppløsning, dersom viljen gir etter. Den andre viljes nærvær vil alltid ha denne tosidige effekt i Eros og Ares. Vi ser blant annet at planetens form kommer som et resultat av de planetariske baner, ikke av seg selv, altså, men som en følge av de andre. Sagt litt vagt og poetisk, et tre kommer ikke som en følge av kun seg selv, det er avhengig av både solen, luften rundt seg, og jordsmonnet det står på. Et tre, hvorenn så mektig, vil bare kunne forsøke seg og vokse med Ares, dersom det samtidig øker sin interkonnektivitet med Eros. Men jeg akter å være mer presis enn som så. Hvorfor er døden slik en mektig dragning? Vi ser vår egen død når vi ser på vår fiende. Noen ganger elsker vi endog vår fiende, det som kommer der for å drepe oss. Alt dette forekommer oss vakkert. Skulle man fjerne alle ting som omgir oss, ville døden være det eneste alternativ, det eneste som var igjen. Et menneske man fratar alle sine sanser blir snart nok drevet i galskap, og steinen vi tenkte oss svevende i det tomme rom, vil langsomt (men tiden er meningsløs der intet skjer) gå til grunne. Stilt overfor avgrunnen er det eneste alternativet oppløsningen. Og hva gjør vel det vakre vakkert, annet enn potensialet for ødeleggelse vi ser deri. I det vakre ser vi vår egen død gjenspeilet. Den andre vilje, det vi gjenkjenner som bedre enn oss. Det er utifra dette den seksuelle sadist får sin tenning. "Jeg ville ødelegge noe som er vakkert." Den seksuelt underkastete er stilt på motsatt side av samme mynt. "Jeg vil ødelegges av noe vakkert." Denne mynten spinner. Freud sier jo at seksuell sadisme og masochisme sjelden kommer i ensidig form. Hvor enn allting er, en folkemengde blir alltid ekstatisk når lovbrøyteren går til galgen. Dette fordi de allerede har anerkjent forbryteren som bedre enn seg. Han, av alle, våget å forbryte seg, gjøre det alle andre

egentlig ønsket å gjøre. Menns store draging mot vakre kvinner følger det samme mønster. Etter samleie er kvinnen tilskitnet og forminsket i verdi. Det biologiske regnestykke er forøvrig enkelt. Med samleie kan hun være gravid, altså med biologisk forminsket verdi for en annen mann. Kvinnen på sin side, forstår at når hun ser på en mann, er mannen sterkere enn henne, i fysisk makt, i målrettethet, i følelsesløshet (en form for målrettethet) med den rasjonelle intelligens. Hun søker derfor å ødelegges av mannen. Men hver av disse dragingene bærer med seg sin skyggeside, og kan for sin del svinge over dersom temperaturen blir høy nok. En sterk trang til å ødelegge kan bare etterfølges av trangen til å ødelegges. Det høyeste treet i skogen står overfor det største fallet, og er blant alle mest utsatt for elementene, som det må kjenne på seg mer enn noe annet tre, og fortsatt opprettholde livet. Som det heter seg, intet tre vokser seg inn i himmelen. Skulle et imperium vokse seg for mektig, eller universets innhold ansamle seg til en titanklippe som dominerte alt annet, ville det eneste alternativet være forvitringen. Man ville nemlig med det fjernet den ytre kraft som ga en sin samling, sin kohesjon. En titanklippe må ha blitt til av et veldig trykk, fjernes dette trykket, trer forfallet inn. Så lenge imperiet har ytre fiender, holder det seg sammen, men der fiendene blir for små eller fjerne, har man intet valg annet enn å stride mot seg selv. Da Kartago falt, var det en stor ulykke for Romerriket, som folketribun Tiberius Gracchus vel kunne ha vitnet om for oss.

11. mars kl. 13:27

Øystein Tranås Kristiansen: Men jeg omgår stadig mitt store poeng. Døden har denne overveldende draging for oss, både i den andres nærvær, i retning den andre entitet, og i retning avgrunnen, som vi må fylle med oss selv dersom den andre ikke gir oss en grunn til å stride og leve. Men hvilket resultat får vi dersom vi bestemmer oss for å kaste det utenomverdslige overbord og tenke utifra kun den virkelighet vi ser og kan utlede fra. Resultatet blir noe som kan forklare hvorfor det utenomverdslige har blitt holdt for sannhet. Vi vet at den materielle genesis skjer under dannelsen av par og triplerter, at på det minste observerbare materielle nivå, vil kvarker skapes vendt i ulike retninger, i sammenbindinger med hverandre, og, dersom de skulle kolliderer med sin motpol, ville de oppløse seg selv i et bluss av energi. Vi vet også at den materielle genesis og skapelsen av materie vi kan observere, også ser ut til å skape mørk materie som vi bare kan henlede oss til ved å betrakte tyngdekraften. Så på minste observerbare nivå, er det vi kan kalle viljen eller kraften som bringer det hele inn i observerbar virkelighet, flerfoldig og i motsetningsforhold til hverandre. Vi vet også at dersom det ikke er tilstrekkelig energi som går inn i den materielle genesis, vil pardannelsen noen ganger utebli. Man får altså den ene ladning, men ikke den tilsvarende andre. I spørsmål om materie og anti-materie, vet vi også at det er en stor skjevhet i den såkalte baryogenesis, og at materien vi kan observere tenderer å omdanne seg til positive ladninger.

Ingen har sagt at vekten skal være jevn, der en entitet skytes inn i virkeligheten, faller andre fra. Fra før av har vi konkludert at universet sannsynligvis må være finitt eller begrenset. En tings ekspansjon må nødvendigvis innebære at en tilsvarende størrelse kontraherer. Anvendende bildet på en vekt, blir det hensiktsmessig å se for seg vektstengene svingende som i et hjul, uten at det er noen bunn som holder det forhøyede tilbake, eller holder det nedsenkede nede, for den del. Et slikt bilde kan vi lett vise tilbake til ved eksemplene på steinen svevende i det store intet, eller titanklippen som dominerer alt. Vektstangen vil i slike tilfeller svinge ned igjen, fordi det er intet trykk eller noen annen som løfter en opp. Vi står dermed tilbake med den kontra-intuitive virkelighet jeg tenkte meg frem til. Ekspansjonen, selve viljen til makt og sammenbindingen kan bare skje dersom det ytre trykket og den andre viljen øver sin innflytelse. Sagt litt enkelt. Viljen til makt er intet, dersom det er ingenting der å erobre. Sagt mer presist: Viljen til makt kan bare foregå ved en kontraksjon til ethvert forsøk på ekspansjon. Som filosofisk system: Ares kan ikke være til uten Eros, på ethvert punkt i det store "er" som vi nødvendigvis må observere fra. Etterhvert som en viljeentitet blir større, vil den romme desto flere pardannelser og krefter i spenn. Det er utifra dette at jeg kan si at den overlegne skapning rommer mer, og er mer sårbar for Eros eller fraværet av sådan. Pardannelsen og kreftene i spenn forøvrig, synes å være et trekk overalt der viljen skal stedeliggjøre seg, der man ikke kun skyter gjennom universet som en solstråle for å illuminere hva enn som er tilstede (det i seg selv ville være en binding av strålens kraft) Vi har nå utledet materien fra det høyeste tenkbare nivå, enten i form av den absolutte titanklippe, som snart nok ville forfalle, eller den absolutte singularitet, som snart nok ville eksplodere og slynge seg ut, og vi har også utledet materien fra det minste observerbare nivå. Hva da med det ikke-observerbare nivå som viljen springer utav? Jo, det blir rimelig å anta at tingene, der de er så små at de ikke kan observeres direkte, følger samme mønster som den observerbare virkelighet forøvrig, altså som flerfoldig og følgelig stridende og dannende konglomerater med krefter i spenn. Den ekspansjon som synes å være et gjennomgående trekk ved dette usynlige, kommer således bare som en følge av dette usynliges utledede egenskap, nemlig flerfoldigheten, samt den observerbare virkelighets nærvær og følgelig påvirkning. Trykket nedenfra, fra den ikke-observerbare virkelighet, kommer derfor bare som en følge av tingenes nærvær, synlig som usynlig. Det er den fysiske verden selv som presser tingene inn i virkeligheten, for dersom titanklippen forvitrer, forøker striden seg i det lave og nye ting vil ha sin genesis. Den usynlige verden på sin side, øver også sin innflytelse på det synlige, ved å ved sin fulle masse skape en draging som trekker tingene tilbake til sitt diminutive opphavssted. Sorte hull synes å være slike konsentrasjoner av gravitasjon, blant annet. Hva står vi igjen med. Jo, Heraklits flamme, som nærer seg selv, synes å være riktig i alle ledd. Straks tingene oppløses, samler de seg igjen., og alt er i bevegelse over hele linjen. Ekspansjonen og kontraksjonen til Schelling og Hegel synes å stemme, idet, hvis ekspansjonen var den enegyldige kraft i det usynlige,

måtte enten universet være infinitt, slik det var det samme hvilken kraft som virket på det (noe vi har motbevist) eller så måtte tingene ekspandere i en slik hastighet som det var en eneste hurtig stråle der intet fenomen overhodet var oppfattbart. Deres fremtenkte ekspansjon og kontraksjon er som sådan et aspekt av universets flerfoldighet. For hver vilje man kan henlede seg til, vil det på ethvert nivå være motviljer, men vekten er aldri i likevekt på noe område, bortsett fra i egenskap av å i seg selv være en vekt. Tingene er i flux og bevegelse skjer i et begrenset univers. Dersom det nå er slik at tingen skaper sitt eget rom (dette har jeg ikke fått undersøkt i helhetlig detalj ennå) er det all grunn til å anta at universet er syklisk, og på sett og vis formet som en smultring, idet rommet kurver seg. Eros og Ares synes å være riktig, idet, som vi har påvist, ethvert ståsted må innebære en tilstand av den ene og den andre vilje, likeledes, at den andre vilje på samme tid har brakt den spesifikke vilje inn i virkeligheten ved å danne et ytre press, og at den andre vilje øver en oppløsende kraft på tingen. Denne tilstand er gyldig på ethvert nivå i universet, og medfører den ekspansjon og sammentrekning vi kan observere. Utviklingslinjen blir også ivaretatt ved å benytte oss av Eros og Ares. Vi kan, idet vi observerer tingen, gjøre oss et bilde av tingens avansertethet, altså summen av krefter i spenn som har blitt til i den historiske prosess, hvor meget man tar med sin Ares, sin egen vilje, og hvor meget man tar innover seg av den andre vilje. Et kritisk spørsmål i denne sak blir hvordan man forklarer tingenes tilsynelatende gjentakende egenskap. Dette er noe jeg ennå ikke har nådd en full konklusjon i, men hvor jeg har mine klare mistanker. I alle tilfeller, Nietzsches vilje til makt må være feil, fordi den forutsetter et opphavssted som enten ekspanderer ubegrenset (umulig gitt universets finitte egenskap) eller som avgrenser seg på måter vi verken kan forstå eller forklare, og også skaper avanserte motviljer ut av det blå som motvekt mot seg selv (lite sannsynlig, jeg går alltid for den enkle forklaring.) Som jeg har vist, viljen må til enhver tid forholde seg til den annen vilje, og universet med sin pluralitet, de motstridende viljer, skaper det trykket som gir vekst og som etterhvert går til forfall og blir grobunn til videre vekst. Nietzsche tok dermed ikke til følge implikasjonene av sin egen filosofi, det vil si, erkjennelsen om et interkonnektivt univers, delvis på grunn av sin maktfetishisme, det er klart, men kanskje også delvis på grunn av en avleggs forestilling om det metafysiske, et ubegrenset absolutt.

11. mars kl. 15:05

Stian M. Landgaard: Nja. Som jeg har sagt flere ganger tidligere, men alltid til døve ører, er dette en feilaktig oppfatning av viljen til makt. Et opphavssted som ekspanderer ubegrenset? Et ubegrenset absolutt? Nei. Det er nettopp den finitte kraften som definerer viljen til makt. En absolutt makt finner man derimot hos Schopenhauer, hos hvem viljen til liv er tids- og stedløs, da den ligger utenfor tid og rom. Den er allmechtig fordi den er alene. Den er alt. Kun dens

manifestasjoner er begrensede. Nietzsches vilje til makt er derimot et pluralistisk kraftfelt med viljer som går mot hverandre, innlemmer hverandre, underkaster seg, osv., ganske som du beskriver med Eros og Ares. En kvinne som underkaster seg, gjør ikke det for å oppnå makt, sier du? **[I ettertid: Hun gjør det både for å herske og herskes over, motsatt nok. Universet fremtrer paradoksalt før man forstår de logiske implikasjonene av et pluralt og interkonnektivt univers, hvor ethvert aktiv også må være et passiv under de andre aktivers påvirkning.]** I underkastelsen ligger det makt, i fraværet av kontroll over det ytre ligger det makt. Å gi slipp på alt, å kaste seg inn i friheten, gir makt. Men ikke alltid makt over noe annet, ofte bare makt over seg selv, for hvert menneske er et konglomerat av viljer. Kun de mest disiplinerte viljeskonglomerater vil være sterke nok til å gå ut i verden og vinne der. De fleste har nok med seg selv. Å underkaste seg gir maktfølelse fordi man kjenner seg sterk nok til å gi bort kontrollen over sin kropp, over hele sitt liv. Kun den som kjenner seg mektig, rik, vil gjøre det. Han trenger meg, tenker kvinnen, han vil ha min kropp, jeg gir ham den, og dermed har jeg makt over ham. Selvutslettelsen er bare tilsynelatende, for de aller fleste vil protestere og prøve å reversere sin underkastelse dersom overgrepet fra motparten blir for stort. Hvorfor har BDSM-folk et "safety word"? Nettopp av den grunn. I ekstreme tilfeller kan man riktignok se mennesker som går så langt som til døden, som den tyskeren som ville la seg spise av en annen fyr, festlig beskrevet i Rammsteins "Mein Teil". Så hvordan kan dødslengselen være et uttrykk for vilje til makt? Legg merke til at det ikke er uviktig hvordan man dør. De som dør stillest, er de som har så stor motgang i livet at døden er en befrielse. De som dør mest høylytt, gjør det for en sak som er større enn dem selv. Viljen til makt instigerer **[anglisisme]** oss mot å delta i større maktansamlinger enn vi selv er. For eksempel som soldater eller religiøse. Livet er bare ett mulig uttrykk for viljen til makt, derfor er viljen til makt mer grunnleggende enn livet, og derfor kan mennesket gå i døden for maktens skyld.

Forøvrig tar du også feil i din andre antagelse om viljen til makt, at viljen splitter opp i motvilje ut av det blå som motvekt til seg selv. Nei, viljen til makt er alltid allerede pluralistisk. Nietzsche tenker ikke lineært, som du gjør, hvor alt utviklet seg fra et Big Bang, hvor det var én supervilje som delte seg i mange viljer. For Nietzsche har viljenes pluralisme karakter av et evig fenomen, følgelig tanken om den evige gjenkomst av det samme, hvor alle mulige kombinasjoner i teorien vil kunne gjenta seg uendelige mange ganger. Kampen vil aldri falle til ro, for hvis universet hadde et endemål, ville det allerede vært oppnådd.

11. mars kl. 15:54

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg var ikke ferdig med min utlegning, men får svare her. Jeg tar

ikke utgangspunkt i et opphavssted som er ubegrenset, bare så det er sagt. Jeg må imøtekomme din kritikk på flere punkter, siden det er såpass mange momenter:

1) Angående eksempelet med kvinnen, tror jeg dette illustrerer forskjellen i din og min tankegang. Du sier at et øye som mottar sollys, eller en kvinne som overgir seg, gjør dette for å oppnå makt, dvs, både svake og sterke viljer vil egentlig ha makt, og forskjellen deri kan bare sies å være en sublimeringsprosess. De sterke viljene går direkte på, de svake viljene sublimerer seg. Det relativt svake menneske som har et øye, bruker dette øyet til å manøvrere seg over et relativt sterkere landskap. Etterhvert kan man komme med en gravemaskin, slik at landskapet blir riktig banket opp. En kvinne som ligger med en mann, anerkjenner at hun er fysisk underlegen (stort sett) men ved å ligge med mannen, får hun kan hende tilgang på alle hans ressurser, osv. Resultatet av samkvemmet kan også bli vakre barn. Jo bedre mannen var, jo bedre blir avkommet, jamfør the sexy son theory.

Jeg mener at det ikke er fullt så enkelt, og at det beror på hvilket fortolkningsnivå og i hvilken tidssekvens vi ser det. Som jeg viste til tidligere, en sten (den sterke) i en bekk (den svake) tvinger bekken til å sublimere seg, ved å forandre leie og strømme der den ellers ikke ville ha gjort, bekken omgår på sett og vis hele steinen. Men i det øyeblikk dette skjer, startet også bekken en prosess der bekken chipper away på steinen, inntil det i teorien ikke er noen stein igjen. Nå er bekken i dette teori-eksempelet infinitt, og steinen finitt, men la gå. Vi kunne også forestille oss en stein som lå nedsenket i et avgrenset vann, og mye av det samme ville være tilfelle. Hvis vi da overfører dette eksempelet til mannen og kvinnen, ser vi da at selv ved første samleie, der mannen erobrer kvinnen, så vil kvinnen i kraft av å være en fysisk entitet etc. øve en fysisk innflytelse på mannen. Det vil si, at mannen blir ikke fysisk upåvirket av kvinnen, like lite som steinen blir fysisk upåvirket av bekken, og dette fra første stund. Det er altså alltid en toveis prosess, noe som har kritiske implikasjoner for den videre filosofi. Det vil selvsagt oppstå sublimeringer mellom sterk og svak etter dette, bekken får et forhøyet leie, kvinnen får tak i masse ressurser, og øyets eier kan som sagt banke opp landskapet, men dette forandrer ikke det faktum, som er kritisk, at øyet, som for såvidt er en innkapslet fysisk entitet, tar den andre vilje innover seg, og ikke motsatt, ikke påfører seg det i nevneverdig grad, like lite som kvinnen blir penetrert, men selv ikke penetrerer i nevneverdig grad, eller bekken, ved å flytte seg for steinen, ikke tvinger steinen i nevneverdig grad med seg videre. Graderinger av dette, ja, men det viktige å innse er at alle slike prosesser ikke kun er lineære, og dermed kun medfører sublimeringen man her kommer frem til, men at prosessen faktisk er toveis, på ethvert nivå som tenkes kan. Dette har stor betydning for den videre tenkning. Nietzsches enveis prosess vil medføre en systemisk ubalanse som er helt urimelig, og bringer oss til spørsmålet: Hvorfor begrenses viljen, og av hva, og av hva oppstår den viljen som begrenser, og hvordan kan

viljen være ekspansiv til å begynne med? Dette er det mitt filosofiske system svarer på, ved å ta innover seg denne toveis interkonnektiviteten, noe Nietzsche ikke gjør. Konklusivt: jeg benekter ikke sublimeringen, jeg sier bare at det er mer avansert enn som så. Man kan endog tenke seg en toveis sublimeringsprosess. Så, det jeg sier er at konsekvensen av å akseptere Nietzsches vilje til makt, og den enveis sublimering, er å akseptere et ubegrenset utgangspunkt som blir begrenset ut av det blå, og det er urimelig og peker hen til at hele Nietzsches system: Alt er vilje til makt, og ingenting utenom, er urimelig.

11. mars kl. 16:26

Øystein Tranås Kristiansen: 2) Du sier at det ikke er uviktig hvordan man dør, når man på et eller annet vis velger seg eller får døden. Er man med i en stor hær, kan man velge en stor risiko for å dø, bare det fremmer hæren. Dette vil man gjøre med så stor fanfare som mulig. Dersom man heller bensin over seg for å fremme en eller annen sak, og tenner på, vil man sørge for at det er mange tilskuere. Dersom man har levd et kuet og torturert liv, derimot, kan man velge å gå stille. Man fikk ikke fullbyrdet noen vilje til makt i livet, og velger derfor livet bort.

Jeg finner grunner til å stille spørsmålstegn ved alt dette, med kan hende det enkle spørsmål, hvorfor finnes døden i det hele tatt, dersom alt er vilje til makt? La oss da forstå døden i bred forstand, ikke kun som et opphør av liv, men som en oppløsning av en eller annen form eller entitet. Livet er forsåvidt skjørt, så når en vilje overvinner en annen, eller trenger noe å spise, så kan man skjønne at livet opphører, men hva da med denne oppløsningen, som er allstedstilstedeværende i universet, og det hos alle entiteter? Du har selv sagt at livet bare er ett mulig uttrykk for viljen til makt, derfor er viljen til makt mer grunnleggende enn livet, og derfor kan mennesket gå i døden for maktens skyld. Men dette, som sublimeringen, overfører bare den egentlige problemstillingen til et nytt nivå, uten at man noensinne får svar. Dersom en entitet (levende eller død) kun har vilje til makt som sin hensikt, hvordan kan da entiteten gå i oppløsning for maktens skyld? Den er i besittelse av vilje til makt, remember, likevel VIL den på sett og vis gå i oppløsning dersom den a) Blir etterlatt alene, som steinen ved universets ytterkant b) Blir satt overfor noe veldig sterkt c) Blir satt overfor noe veldig vakkert. Du har selv sagt at å assignere begrep som vilje i seg selv er arbitrært, men det er noe vi må gjøre for å best beskrive tings egenskap, herav viljen til makt, som er det du mener best favner det som pågår. Men her har vi å gjøre med ting som selv velger å oppløse seg, iallfall i tilfellet med å være alene, og som i møtet med den andre også gjør dette. Alt er flux, sier Heraklit. Hvordan kan dette ha seg? Da blir det bedre å bruke Heraklits analogi med flammen, istedet for å kalle det vilje til makt, siden flammeanalogien bedre favner det som faktisk

foregår. Flammen forklarer veien opp og ned, viljen til makt forklarer kun veien opp.

11. mars kl. 16:45

Øystein Tranås Kristiansen: 3) Du argumenterer med dette.

" ... men alltid til døve ører, er dette en feilaktig oppfatning av viljen til makt. Et opphavssted som ekspanderer ubegrenset? Et ubegrenset absolutt? Nei. Det er nettopp den finite kraften som definerer viljen til makt."

"Forøvrig tar du også feil i din andre antagelse om viljen til makt, at viljen splitter opp i motviljer ut av det blå som motvekt til seg selv. Nei, viljen til makt er alltid allerede pluralistisk."

Her hevder du at den kritikk jeg retter mot Nietzsche og feilene i hans system, i seg selv skulle være egenskaper ved mitt system. Her er det en stor misforståelse.

For å klargjøre:

Jeg taler imot et ubegrenset absolutt, eller motviljers oppstående utifra det blå som motvekt. Jeg har alltid hevdet at viljen på noe nivå må være pluralistisk.

Det jeg hevder, er at den logiske konsekvens av Nietzsches system må medføre disse tingene. Nietzsche, som hevder alt er viljen til makt, altså kun veien opp ved å dominere, ødelegge, splitte eller integrere det som måtte stå i veien for noen entitet, fordrer nemlig at et univers som ikke ekspanderer i det absolutte, nettopp møtes med motviljer. Det fordrer at viljen til makt springer fra det usynlige, dvs, den ikke-observerbare virkelighet og på veien stanses, uten at det forklarer hvorfor. Hvis vi aksepterer viljen til makt, må vi per ekstensjon akseptere at viljens oppståenhet tilsynelatende er skjult, at den på et nivå stanses, og at dette avanserte nivåets tilblivelse også er skjult for oss. Dette er spørsmålsteget man alltid er etterlatt med, skulle man akseptere slikt et system. Jeg har iallfall ikke fått det bedre forklart. Siden disse forklaringene ikke er tilfredsstillende, har jeg modifisert viljebegrepet, noe som medfører at vi i et finitt og interkonnektivt univers, får en forklaring på den tilsynelatende utømmelige kilde av tilblivelse som vi har i den ikke-observerbare virkelighet, og på motviljens oppståenhet, som jeg hevder alltid er tilfelle på noe nivå. Å være tilstede i et interkonnektivt univers er i seg selv å ha en motvilje. Tilsist, jeg forklarer hvorledes tingen arresteres og bringes tilbake igjen på et lavere nivå. Dette gjennom å skape et viljebegrep

som i seg selv korrigerer de mange sublimeringsprosesser Nietzsche bruker som eksempel, ved å vise til at det faktisk går begge veier, og at dette muliggjør et univers som er selvbærende i alle sine sammentrekninger. (med flammen)

11. mars kl. 17:03

Øystein Tranås Kristiansen: "Nei, viljen til makt er alltid allerede pluralistisk. Nietzsche tenker ikke lineært, som du gjør, hvor alt utviklet seg fra et Big Bang, hvor det var én supervilje som delte seg i mange viljer. For Nietzsche har viljenes pluralisme karakter av et evig fenomen, følgelig tanken om den evige gjenkomst av det samme, hvor alle mulige kombinasjoner i teorien vil kunne gjenta seg uendelige mange ganger. Kampen vil aldri falle til ro, for hvis universet hadde et endemål, ville det allerede vært oppnådd."

Vel, nå var jo ostensibelt dette big bang et tilfelle, men utifra min forståelse ville en svært stor masse konsentrert på et eneste singulær, medføre så stor stråling at man snart nok skulle være sønderrevet. Vil dette i så tilfelle være en eneste supervilje? Tja. Den strides isåfall mot seg selv, som alle andre viljer forøvrig. Forøvrig aksepterer jeg at Nietzsche tenker på viljen som plural, men at han ikke tar de logiske følgene av dette (se overfor) Universet kan uansett ikke ha noe endemål, dersom alt er flux. Hva anbegjelder den evige gjenkomst, kan man si at kombinasjonene i seg selv vil representere variasjoner i universet, nesten som et mønster eller datastreng som hele tiden er i bevegelse, og med det sørger for at ting ikke er de samme. Det blir litt som bitcoin, ikke sant. Koden som frembringer tingene, hva enn de er, er i variasjon. Man skulle vanskelig se for seg en sykkellås med en milliard trilliard kombinasjoner opphøyd i andre felle tilbake på nøyaktig samme nivå, spesielt når muligheten for dette bare avhang av en datakode som var annerledes enn den som frembrakte den opprinnelige tilstand.

11. mars kl. 17:12

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg går for å pumpe jern nå, for å ta hevn mot de som ødela skulderen min. Kommer tilbake med tilsvar og videre utlegninger, dersom nå en av gudene ikke bestemmer seg for å ødelegge meg imellomtiden. (det er mange guder)

11. mars kl. 17:21

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg tror det hjelper å se for seg det vi diskuterer ovenfor som en

knute i en vev. Knuten representerer en ansamling makt, som springer fra de øvrige trådene og igjen påvirker og påvirkes av dem. Hvis man i tillegg ser for seg at veven er levende, og at trådene og knutene beveger seg, løser seg opp og blir til igjen, så har man et godt bilde. Jo mer forknytt en knute blir, jo mer sannsynlige er det at den løser seg opp (imperiet, what gathers, disintegrates, ifølge Heraklit) Dersom en del av veven har bare løse tråder, jo mer sannsynlig er det at en knute blir til. (stammesamfunnet, what is scattered, comes together, ifølge Heraklit) Jeg får lyst til å bruke et sitat fra den eminente Ester på dette. Det viser at disse tankene slett ikke er nye, og at man på et ungt stadie fortsatt intuitivt kan komme frem til det ens natur søker å finne. Det viser også at jeg var på et høyt tankemessig og skrivemessig nivå engang i tiden. Nå er det mer som en død mann som skriver, som gjør dette på tross av alt.

"Verden er stor, som en tett vev med mange tråder. Derfor kommer alle prinsipper med visse forbehold, for de er vevd inn i hverandre. Klyng deg ikke til en liten tråd, men se hele veven. Hva den er og hva den skaper. Svakhhet fører til engstelse, engstelse fører til sofistikkasjon, og sofistikkasjon fører til falskhet som er en kvinne. Derfor er det viktig at dere er sannferdige og direkte, ikke nølende og fromme. Disse er mennene dere skal passe dere for: Prester, for de er en adel bare av ord. Kjøpmenn, for de er slaver med penger. Mest av alt skal dere frykte en mann med bare en sannhet, for han er den verste løgneren."

Kommentar: *Det opprinnelige sitatet om at svakhhet fører til engstelse og at engstelse fører til sofistikkasjon har jeg fra en sitatsamling på nett med mange tilsvarende geniale utsagn. Til tross for en del innsats, har jeg over mange år ikke vært istand til å finne tilbake til siden.*

Fra tidlig av kan dere se at jeg hadde tanken om interkonnektivitet på plass, og at jeg motstander av den ene sannhet. Det ene prinsipp er nødt til å være et motsetningsprinsipp, hvis ikke er det antakelig en løgn sprunget ut fra lineær-logikk. Et slikt ene prinsipp vil som jeg har sagt tidligere være fullkomment arbitrært. Man kan like godt argumentere at verden er kjærlighet og ingenting annet, og bruke en sublimeringslinje for å forklare alt som ser ut til å motsi dette. Man kunne endog hevde at verden var en vilje til avføring med samme logikk. Jo, for alle ting kvitter seg med balast i ny og ned, og alt handler om å oppnå dette. Forøvrig vil jeg si at bare en perceiver kunne ha kommet frem til motsetningsprinsippet og anvende seg av det på systemisk nivå.

11. mars kl. 21:44

Øystein Tranås Kristiansen: Ordinært sett ville jeg har rullet inn for kvelden, da jeg operer på

detonativ energi. I det minste kommer jeg ikke til å slenge om meg med trusler til høyre og venstre før jeg fortsetter. Jeg har mye opparbeidet gift som jeg ikke kan lyve om. Men som det heter seg i en sang, tiden er som en sikring. Kort, og den brenner hurtig! Jeg skylder meg selv å fortsette før jeg kanskje innhentes. Det er jo dette som har vært problemet den siste tiden. Jeg opparbeider meg en plan og begynner å utføre den, før jeg settes ut for et kvartendels år eller et halvår ad gangen. Når jeg så forsøker å ta igjen etterskuddet, kommer jeg bare et lite stykke, før jeg igjen settes ut for måneder ad gangen. Dette på den mest meningsløse og med fortvilende måte. Hvem som helst ville vært et dirrende giftvrak i slike tilfeller. Det er ingen hemmelighet at for meg bikket det over, og at jeg nå lever i en ny modus, i fiendskap og i desperasjon. Jeg ser den skjebne som er tiltenkt meg og mitt slag, og jeg liker det ikke, og i den grad jeg makter, burde jeg gjøre hva som helst for å bringe juveler, eller endog det minste glimt til overflaten. Men jeg er for svak for selv selvmordsferder og hat. Kun som plutselige utbrudd av det som engang var, kan jeg utøve meg selv.

12. mars kl. 00:54

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har jo sagt at filosofien til enhver tid bør kunne være raskere enn sin bror vitenskapen, litt som ilden alltid er foran selv den kyndige Loke i alle prøvelser. Ilden kan gjøre sprang i materien, Loke kan det ikke, men må spise av trauet bit for bit. Grunnen til at dette ikke er tilfelle idag, er nok fordi filosofien har blitt stadig mer neglisjert. På grunn av et stadig mer materialistisk samfunn, har den materielle vitenskap fått stadig større plass. Denne vitenskapen har igjen blitt stadig mer oppsplittet og atomisert, med det resultat at man ikke kan trekke helhetlige konklusjoner. Dette ville nemlig stå i fare for å ilegge verdier, noe som står i motsetning til det materielle verdenssyn, hvor kun det kvalitative kan måles opp mot hverandre, og det kvalitative, selve verdien, er utelatt. Resultatet er en usigelig mengde detaljrytteri på en hel rekke områder, men de færreste vil idag kunne si at den gjengse vitenskapsmann er vis og har en god forståelse av verden, snarere tvert imot. Jo mer spesialisert man blir på sitt felt, jo mindre forståelse av sammenhenger synes man å ha. Den siste virkelig store vitenskapsmann var nok Einstein, og jeg er ublu nok til å si at min teori om Eros og Ares sammenfaller vel med relativitetsteorien, både når det gjelder min foreløpig ikke presenterte utlegning om rom/tid, og når det gjelder tingen som relativ både i sin størrelse og i sin påvirkning fra alle kanter. I kontrast til dette står den funksjonelle, men likevel avleggse newtonske teori om absolutt tid og rom, hvor tingen måles etter en lineær målestokk. Mange filosofier kan på tilsvarende vis være interessante og funksjonelle, dvs, man kan finne belegg for dem i verden, men om de er lineære i sitt vesen, kan man garantere at de ikke har noen helhetlig forklarende kraft. Det er av den grunn jeg avviser Aristoteles, som, selv om han opererer i verden, og ikke utenfor som Platon, verken forstod Heraklit eller tok ham til etterretning.

Om Einstein kan jeg også si at han var for pasifistisk. Man bør ikke avvise krigens mulighet, bare fordi man lever i et fredelig og relativt velfungerende samfunn. Det er forøvrig mange måter å føre krig, som den onde profet Muhammed visste. Det første man gjør, er å lyve litt. Dersom man ikke fører krig vil man glemme seg, og neste krig vil isåfall definitivt måtte utføres med kjepper og steiner blant de siste av de siste mennesker. Men hva er det jeg snakker om? Moder natur vil sørge for at de siste mennesker ikke varer lenge. Istedet for stagnasjonen, vil mor natur kreve at man rykker tilbake til ... hva? ... altfor langt tilbake etter min smak. Prisen er noen ganger for høy å betale, bare for å holde den kvinnen tilfreds. Vel, det har blitt forespeilet at etter den ennå ikke motbeviste relativitetsteorien, kommer det neste steg for vitenskapen å være å utarbeide en virkende kvantemekanikk, en mekanikk som greier å forene Einsteins relativitetsteori med den tilsynelatende kaotiske og uforståelige kvantefysikken. Einstein sa i møte med disse kaotiske små kvanter at Gud ikke spiller med terninger. Svaret han fikk fra en kvantefysiker, var at han ikke skulle fortelle Gud hva han skulle gjøre. Nåvel. Gud er forlenget fjernet fra ligningen til de som ser lyset fra hans død langt borte. Jeg ser som sådan ingen fri vilje, idet alt er et blindt terningkast, og heller ingen predeterminert skjebne, idet ingenting kan forutses i en verden av kaotisk virkende motsetninger. Fremtiden, slik jeg ser den, er alltid unik og uforutsett, øyeblikket er alt vi har, et øyeblikk under innflytelsen og presset fra et utall rullende terninger. Alt man kan si og love seg selv, var at man iallfall var sann mot sin natur i øyeblikket. Noe utover det må være en løgn. Som den gale Sarah Kane sa: Ikke spør meg om imorgen. Jeg elsker deg kun nå. Hvem vet hva som skjer imorgen, eller hva man kan komme til å gjøre? Ikke jeg, iallfall. Jeg er i det minste ærlig om det. Nåvel, av irriterende vitenskapsfetishister jeg har snakket med, har det blitt sagt at kvantefysikken, det minste nivå, og relativitetsteorien, det største, har store likhetstrekk. Jeg fikk ikke fatt i hva de mente med det, men tror jeg skjønner hva de sikter til, idet jeg mener at min teori om Eros og Ares potensielt kan forbinde relativitetsteorien med kvantefysikken, og således gi et verdimesig frempek til en utarbeidet kvantemekanikk. Med andre ord, man får forståelsen og verdiene før man har de empiriske bevisene, en svimlende tanke for visse! Jeg skal nå søke og bevise dette i enkle termer.

12. mars kl. 01:56

Øystein Tranås Kristiansen: (pause, men er relativt fornøyd med dagens output. Fortsetter drepingen imorgen ... figuratively, literally ...)

12. mars kl. 02:06

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg ser nå at jeg tok feil av folketribunens funksjon, og at den

faktisk hadde lovgivende makt.

12. mars kl. 15:22

Øystein Tranås Kristiansen: Skal snart oppta tråden for den videre filosofiske utlegning. Kanskje i dag eller i morgen, men definitivt dagen etter det, onsdagen. Er dessverre stilt overfor en spissrotgang av forpliktelser imellomtiden, vil derfor gjøre meg opp noen tanker. Lørdagen gikk nemlig bort til å spille spill. Jeg spiller blant annet War Thunder, et flyspill, og Total War Attila. Det sies at personer med autisme er dobbelt så disponible til å utvikle spillavhengighet som andre, og jeg forstår hvorfor. (avbrudd, fortsetter dersom jeg får nett - denne dagen, altså - vil ikke skape en forbannelse fra gudene.)

14. mars kl. 10:24

Øystein Tranås Kristiansen: Hvor var jeg? Jo, jeg var der jeg var. Innimellom pliktløpene får jeg fortsette med det som er sprikende men fortsatt interessante betraktninger. Man kan godt skjønne dataspillets attraksjon, alle tallene, all statistikken, alle de små tingene som gjør at man kan stupe ned mot fienden i 800 kilometer i timen med lynende maskinkanoner. Egenskapene man bruker i dataspillene er de samme man ville ha brukt i ekte krigføring. Problemet nå er at det har blitt til et hamsterhjul. Når teknologien utvides, må organismen lære å forholde seg til helt nye betingelser. En steinaldermann ville med rette spist alt søtt og drukket all alkohol og røyket hvert blad han kom over, men dette holder ikke i moderne tid. Jeg vet at jeg er mottakelig for dataspillet (blant så mange andre ting) og det er lett å skjønne hvorfor. Belønningen er umiddelbar og forutsigbar, og man får levd ut sine forsterkede ønsker. Være jagerflypilot i War Thunder, eller gjøre Romerriket hedensk igjen i Total War. For en mann er dette gjeldende. Jo større belønning man vil ha, jo større er oppgaven han må utføre, eventuelt, jo større er tyveriet han må begå. (plikt eller ikke-plikt er likegyldig for meg, så lenge jeg får det jeg skal ha.) Dataspillet representerer det som steinaldermannen ville være å sanke sammen en eneste nøtt, fremfor å felle et stort bytte. Det er for lite og for smått, og man kan ikke være tilfreds med det. Balansegangen mellom oppgaven og belønningen er et svært viktig tema, spesielt for en mann av min støpning. Hvordan kan jeg unngå å falle for det svært lille i søken etter min store oppgave? En mann i motgang må ta innover seg følgende betraktning. I møtet med sin kvestelse, kan han enten a) akseptere seg selv i en forminsket tilstand b) Forhøye oddsen og ta igjen. Å spille dataspill annet enn som atspredelse mellom jakten, vil være som å sanke nøtter blant kvinner og krøplinger like ved hula. Dette er noe man kan gjøre, men også noe man sjeldent bør gjøre, spesielt hvis det står i veien for en god jakt. Men hva da når

man står fjernt fra alle ting? Hvordan unngår man at det lille kommer snikende seg inn og fyller tomrommet?

14. mars kl. 15:12

Øystein Tranås Kristiansen: Med fortidig og fremtidig forfølgelse og kvestelse holdt i mente, i en og en halv måned har jeg levd under ganske så optimale betingelser. Iløpet av denne tiden har jeg lykkes med å hente tilbake den mest grunnleggende utgave av meg selv, og fått lagt frem en snart ferdigstilt skisse over min egen filosofi. Dette er forsåvidt bra, men ikke bra nok. Å arbeide på et saklig nivå krever en del mer. Jeg tenker her på å kunne utføre jevnt og godt arbeide over tid, dette uten å blande inn det emotive raseriutbrudd. Jeg tenker også på å kunne skrive jevnt og med følelsesmessig engasjement, slik skjønnlitteraturen krever. Jeg er fortsatt ikke sterk nok til å skrive skjønnlitterært. Fremfor alt er evnen til å arbeide jevnt et svært viktig punkt, noe jeg kun glimtvis greier å gjøre. Med det nivå jeg er på idag, vil jeg aldri få ferdigstilt noe verk. Da blir det for ille at jeg enda i tilstjålet frihet saboterer meg selv med f.eks. dataspillet. Man må lære å tilgi seg selv. Jeg vet at jeg som persona og ad natur er en dissenter. Det vil si at uansett hva jeg gjør, vil jeg få svært få belønninger i form av håndgripelige steinaldernøtter som sex, penger og anerkjennelse. Dette kommer nok alltid til å være mangelvarer i mitt liv. En mainstreamforfatter har den fordel at han alltid kan komme hjem og få klapp på hodet. Ikke så for meg. I dette vil jeg legge frem følgende betraktning: Et arbeidsjern er nesten alltid en idiot, den enorme aktiviteten er vitnesbyrd om en ensporet, funksjonell og forenklet vilje. Jeg som ad natur er INTP og et mannlig orakel må fortsatt under all visjonering, sørge for å legge frem det jeg gjør. Såfremt jeg lever i en tilstand hvor jeg er sann mot meg selv, og visjoneringen er tilfelle (jeg er sådant velsignet at jeg kan vandre blant gudene) blir det aller viktigste jeg kan gjøre å få nedtegnet mine bestrebelser. Som jeg skal skrive om på et senere stadie, det at man ikke tar imot belønninger eller makt i seg selv, gjør ikke at man i seg selv frasier seg belønningene. Dette har i seg selv kritiske implikasjoner for filosofien. Notat: Skriv om Rommel og maktens vesen. **[Rommel begikk jo ifølge Irving krigsforbrytelser, blant annet ved å late som han overga seg og deretter angriper fienden i ryggen.]** Skriv også om katter og hunder. Sagt litt morsomt: Alle kan være enige om at kokain og horer er goder. Bare fordi man ikke vil godta kokain og horer under enhver omstendighet, betyr det ikke at man i seg selv er imot kokain og horene. Spørsmålet blir da, hvordan holder man det gående med den store oppgave, uten noen belønning å snakke om?

14. mars kl. 15:32

Øystein Tranås Kristiansen: Før var nok estetikken et eget mål for meg. Jeg kan føle en stor velvære bare ved å se på et bilde, høre på musikk, slike ting, også slik ved å ta innover meg de bildene som ligger bak mine egne verker. Selv om dette fortsatt er tilstedeværende i meg, er det som alt annet forminsket. Jeg har på meg et caudeceus-smykke (sp?) [**Caduceus**] eller en såkalt merkurstav. På Sol invictus' emotive høyde, da jeg bodde hos min tante i 2014, ville det i seg selv være nok til at jeg ville gå på, at jeg ville tenkt at gudene var på min side og at jeg ville få suksess. Nå ... det er ikke nok til å holde meg oppe. Alle mine bønner og min idealisering ble møtt med straffen og forhånelsen. Jeg ser på en fremtid der jeg fortsatt kan bli forfulgt, fortsatt erratiseres, slik at jeg sånær aldri vil være istand til å være på et arbeidsmessig jevnt nivå, aldri vil være istand til å fullføre noe verk. Og selv om jeg skulle greie det, vil det ikke være noen konkret belønning som venter der. Ingen anerkjennelse, penger og sex, ting som tross alt kan drive en mann. Man kan si at illusjonene er brutt, og størst av dem er håpet, kan hende. Når dette skjer, må man gå i kjernen av seg selv. Hvorfor gjør man egentlig dette? Hvorfor holder man egentlig på? Jeg vil aldri be om unnskyldning om min ungdom og min naive tid, det er kanskje der all min glede ligger. Likevel må som steinaldermannen utvikle seg, komme til et nytt stadie. Ett der man fortsatt kan jakte etter sitt store mål. (forts)

14. mars kl. 16:02

Øystein Tranås Kristiansen: Kristendommen har mye å svare for. Men så vet vi også at kristendommen er en fravendelse fra livet. Man oppfordrer så: Dø. Dø, slik at livet kan leve. Det vakre er det eneste som forklarer seg selv. Alt annet må ha en grunn.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

17. mars kl. 22:05

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg saboterer stadig meg selv med det samme, noe som gir problemstillingen om motivasjon en akutt relevans. Jeg har også påtatt meg å lage et rollespill til påsken, noe som er givende i og for seg selv. Her også, oppdager jeg at arbeidskapasiteten er begrenset, og at det ene stjeler fra det andre, og at det er lett å tenke ut ting, men svært, svært vanskelig for meg å få noe ned på papiret. Jeg oppdaget at da jeg skulle lage et kampsystem, var den generelle ideen god, men det var fortsatt strevsomt å ta for meg detaljene. I alle ting vil det være viktig for meg å opparbeide meg gode rutiner. Men jeg saboterer stadig meg selv. Alltid dette etterslepet. Jeg har intet valg enn å lesse av meg det siste temaet jeg diskuterte, og må kan hende være så sveipende at det ikke blir forståelig for andre enn meg selv.

19. mars kl. 00:42

Øystein Tranås Kristiansen: Alright, her kommer sveipet. Jeg leste denne filosofen, J.E, som kritiserte Nietzsche ved at peke til at viljen til makt ikke hadde noe "point of reference," for hvordan denne makten skulle utøves. Dvs, de passive og indirekte metoder har vist seg å være vel så aktive som de aktive og direkte metoder. Denne filosofen var nok en stor sludderkopp, idet hans løsning var forestillingen om ulike tidsaldere, ikke ulikt den romerske gullalder, sølvalder og tilbake igjen. Dette, blant så mange av hans ideeringer, vitner om noe som er så fantasiløst og rigid, til det punkt at det ikke burde ha livets rett, eller retten til noen etterfølgere. Likevel peker hans kritikk mot noe jeg i andre forbindelser allerede har bitt meg merke i. For hvorfor skal man nå gnelle og gnåle mot den passive utøvelse man ser overalt i naturen? Et sjøskjell ligger stille, for det meste, et menneske kan gjøre likeså. Det er en vanvittig tvangstrøye det å frata seg halvtendelen eller så av alle fremgangsmåter. Blir tigeren noe mindre farlig av å ligge lavt i bakhold? Sludder. Dette har jeg forøvrig vært inne på i min omtale av evolusjonen som en kombinasjon av avpasning og styrkeutøvelse i verden. I min aksept av denne tanke, oppstod nå følgende innsikt. Det er ikke nok å tilby en skapning makt, noe som burde påvises å være tilfelle dersom makt var den enegyldige målestokk. Riktignok kan man falle for makten, som for en hvilken som helst felle, det være seg kjærlighet eller et kjøttstykke festet på en jernkrok, og mange skapninger ville av kortsynthet eller sletthet hoppe på enhver slik mulighet. Likevel kan man bare stille seg selv dette spørsmålet. Dersom så og så og så tilbydde meg makt, ville jeg da godtatt dette? De ganger man avgir et negativt svar, behøver ikke engang å være et samvittighetsspørsmål eller et spørsmål om overordnet moral. Man kan ganske enkelt forakte tilbyderne av makt, og vise til hvordan deres fremgang ville medføre de mest negative konsekvenser for beståenheten forøvrig. Det er mange grupperinger jeg

ikke ville akseptert makt fra, der dette ikke kom på tale. Rett nok har jeg mine preferanser mot ordrytteri, rasjonalisme og lineær-logikk, men dette er så. Jeg ville definitivt ikke akseptert makt fra islamic state, nazister eller noen altruistisk bevegelse. Hvorfor? Fordi jeg forakter dem. I alt dette tenkte [jeg] på dette historiske eksempel med Rommel. I den grad han ikke var en fullblods nazist, kjempet han fortsatt for nazi-regimet. Her ser vi en slags kontrahering av mitt utarbeidede prinsipp. Skulle han valgt å følge sitt eget syn i ett og alt, ville han neppe få noen berømmelse. Ja, i den grad berømmelse er noe mål. For den som har frasagt seg anerkjennelse fra sine medmennesker, er berømmelse bare en fremtidig del av dette man vil ha seg frasagt. Rommel valgte, det gjør også jeg. Jeg henledet min tanke videre, og kom frem til det som synes å være en endelig konklusjon og sammenfallende med min filosofis retning forøvrig, det som står skrevet på Apollons tempel, kjenn deg selv og at det tross alt er ting man er født som. Den hovedsakelige grunn til at noen aksepterer og forkaster makt, ja, for se bare på alle opprørsbevegelser det har vært til ethvert imperium, enn si noen tyrann eller tyrannisk familiemedlem, så er disse grunnene nedfelt i nettopp egen natur. Rommel var kan hende ikke nazist, men han hadde nok til felles med dem at de kunne enes i sin sak. I den grad vi føler sympati med og støtter så og så gruppe, er dette fordi vi selv har en grad av felleskap med dem. Det handler altså ikke bare om å ville seg selv, bli til noe, bli til noe med mest mulig makt, da ville man, og alt annet forøvrig ha absoluttert seg for lenge siden. Vi er til enhver tid lojal til det som er likt oss selv, og det på noe nivå. De selvstendige liker katter, regelryttere liker hunder, en rasjonell og avmålt person har blått som favorittfarge, en lidenskapelig person har rødt som favorittfarge. Man er som sådan en sammensetning av Eros og Ares, hardt og mykt, i alle ting, og denne sammensetning kan ikke lyve.

20. mars kl. 01:53

Øystein Tranås Kristiansen: Et annet poeng jeg gjorde meg, var et meget enkelt ett. Vanligvis er jeg ikke kun på retorisk og sofistisk nivå, men jeg har stor sympati med sofistene, og kunne tenke meg muligheten til en agon i ånden, en retorisk kappestrid, for jeg er faktisk svært god til å snakke for meg. Vel, hvis vi sammenligner Nietzsches vilje til makt og Heraklits "alt er ild," er det helt åpenbart at det som fremstilles er vesensforskjellig. Det er slettes ikke det samme, noe av det, i analysen av naturens iboende vesen. Enten denne pil som peker oppover, eller denne pil som går i alle retninger. Det jeg har gjort, er å undersøke hva denne forskjell består i, og tatt side i problemstillingen. Men man kan ikke tro de som mener at dette er egentlig helt det samme. Nietzsche burde avklart sitt forhold til Heraklit, ikke bare påberopt seg som arving. Vel, det er jo sant. Han forsøkte bare å stjele fra den arven, for Nietzsche er vesensforskjellig fra Heraklit.

20. mars kl. 02:21

Øystein Tranås Kristiansen: Dessverre har det gått altfor lang tid siden jeg gjorde meg opp disse tankene til jeg faktisk fikk dem nedskrevet, slik at jeg nok har mistet et av mine viktige resonnementer. Jeg husker bare vagt denne indre referanse om at: "det som er sant på det lille nivå, må også være sant på det systemiske nivå." Jeg husker også at jeg gjorde meg opp tanker om å bryte ut av maktsfærer, for å kun entre en ny, dette inngår også i den systemiske tanke. Hvis man kan gi en sveipende generalisering på hva jeg kan ha siktet til, tror jeg at vi kan være så frekke å gjøre tanken så enkel som mulig. Dersom alle til enhver tid skulle tatt parti med de mektigste, ville man hatt absolutteringen, på det menneskelige nivå med imperiet ingen gjorde opprør mot, på naturens nivå med veksten foruten forfall. Rett nok beseires det over en lav sko, men det er også motsatt. Opprøret og forfallet skjer stadig. Dersom en entitet nå skulle sluke alle andre, ville dette kun skape den nye betingelse der fragmenteringen ville være en kjensgjerning. Det er alt jeg kan huske om denne saken. Vi kan se for oss at i den grad en entitet er sammenfallende med en selv, vil en støtte dennes vekst, men i den grad entiteten er for mektig og forskjelligartet, vil man søke å få revet den ned. I begge tilfeller er man på en rutsjebane, så å si. Når man først har begynt, er det vanskelig å stoppe.

20. mars kl. 02:31

Øystein Tranås Kristiansen: Det siste jeg ville kommentere, slik at jeg nå har blitt kvitt denne stagnante giften og igjen kan stå klar til det energiske utbrudd uten selvsaboteringen, er nettopp mine arbeidsvaner. Mitt opprinnelige poeng var at man kunne leve for hevnen, og at jeg kunne la meg bli motivert over alle sosialmenneskene jeg skadet per min skriving, osv. Jeg benekter ikke at dette er en glede for meg, og en nytelse i Eros, men det har gått opp for meg at i den grad dette skjer, er det fortsatt noe som ligger i fremtiden, et stakkarslig abstraktum, og, det viser seg, det er slett ikke nok til å motivere meg. Dermed: For å fortsatt kunne produsere på noe nivå, holder det ikke med de storslåtte "Dette kan jeg gjøre, og det vil innebære så og så, så det vil jeg få gjort." Nei, man må ha den håndgripelige belønning. Ja, endog prestens himmel har kvaliteter i øyeblikket, idet man tenker på all den glede man skal få, mens de andre kan brenne i helvete. For meg selv: Jeg må ta glede i den skade jeg kan påføre mine fiender her og nå. Det at de ser at jeg fortsatt lever og virker, våger å motsi dem er nok til besvær for dem. Jeg må også stjele til meg de få nytelser som ennå kan skaffes, alt for å nærme meg selv. Jeg må skape den positive assosiasjon til fortsatt aktivitet, og passe på og belønne meg selv. Kanskje vil jeg kunne f.eks. drikke mer alkohol enn det jeg har gjort den siste tiden, og i rett sammenheng. Med dette ligger nå alt til rette for å fortsette

utlegningen av mitt filosofiske system, noe jeg bør få kunne fullbyrdet denne påsken.

20. mars kl. 02:42

Øystein Tranås Kristiansen: Så er man her igjen. I går falt bildet av Mars ned fra veggen min og landet på sengen. Da var jeg i ferd med å forråde meg selv som vanlig, å gi etter for alle mine tilbøyeligheter. Når skal jeg være sann mot meg selv? Ti tusen dager av svik, det er hva livet mitt består av. Det er nok som jeg mistenker. Lik de senromerske filosofer er kohesjonen tapt, fremtiden borte. Intet annet vedblir enn den langsomme død. I mitt tilfelle skal nok ånden dø før kroppen, om nå ånden ikke går til forkjøpsangrep, da. Hjemme hos min mor i påsken var det vind ute, og plutselig falt bildene av meg og min eldste lillebror nede fra vinduskarmen. Også dette tar jeg som et tegn fra gudene. Man kan bare forbryte seg en stakket stund, før noe annet tar ens plass. Det skal godt gjøres å være mer kriminell enn oss to. Først og fremst er jeg en forbryter mot naturen, det vil si, jeg utsletter meg selv som den ytterste hån mot naturen. Utover det tenker jeg med sorg på alle de instanser og alle de ting jeg ikke har fått gjort, simpelthen fordi jeg alltid skal sitte her og forråde meg selv, ti tusen dager av svik, bildene av guder og krigere fallende ned. Jeg er en av de som verken kan få eller holde på noen rikdom. Hvert menneske er en beholder, en skål, men istedet for å være vendt mot himmelen og regnvann, er jeg vendt mot jorden. Og der skal jeg grave meg et hull. Andre kan holde regnvann, men min skål er sprukken og alt ville renne ut. Det eneste jeg kan holde på, er den forstenede ild fra jordens juveler. Da må jeg grave, ignorere at jeg er vendt ned, at jeg er sprukken, at jeg er en tiggerskål. Da skal jeg grave, hver time stjålet fra meg selv en seier. Den som hater beståenheten må også hate seg selv, i den grad man alltid er del av og delaktig i beståenheten. En tidsalder av distraksjoner. Det skal godt gjøres av den ulykkelige å ikke svelge denne gift.

31. mars kl. 00:06

Øystein Tranås Kristiansen: Det er nok på tide å runde av presentasjonen av den hovedsakelige filosofi, det vil si, min filosofi slik den fremstår i hovedtrekk. Etter det skal jeg gjøre noen spekulasjoner der hvor jeg ennå ikke har kommet til et standpunkt. Dette skjer selvsagt på et langt senere stadiet enn jeg hadde planlagt. Kanskje vil det gode været og mer luft i denne kjelleren sørge for større virksomhet, hvem vet? På dette stadiet orker jeg ikke å lese gjennom det jeg selv har skrevet (jeg kan ikke få mine tanker forstyrret), og jeg har nok alt berørt emnet. Som jeg sa bør filosofien kunne være forut for vitenskapen, all den tid tanken er raskere enn noen sanser eller måleinstrumenter. Einsteins relativitetsteori er ennå rådende, sammen med forgreningen av den alltid vanskelige kvantefysikk. Mitt mål er følgende: Før noen eventuell kvantemekanikk blir

utarbeidet, bør det være mulig å berøre dette filosofisk sett, og anvende det jeg mener er mitt helhetlige system gjennom Eros og Ares. I alt dette har jeg fått svært lovende resultater. Alle kjenner vel til Schrødingers katt. Interessant nok benytter vitenskapen seg av en analogi som ikke er vesensforskjellig fra de analogier Heraklit benyttet seg av. Notat: Mener å huske at jeg leste at hypnotia er det gammelgreske ordet for analogien, men er slett ikke sikker. Må slå det opp. **[Kan stemme, men finner det ikke nå med min frakoblede internettlinje.]** Mitt standpunkt til den katta er tofold. For det første er jeg en såkalt relasjonist til spørsmålet om katten er levende eller død, slik enhver som tar følgen av et interkonnektivt univers må være, forøvrig. Relasjonismen sier at oppdateringen om kattens tilstand må være tilgjengelig for atomene som utgjør boksen. Man ville i teorien kunne spørre de partikler som er i kontakt med katten om dens tilstand, og dersom de er blokkert, spørre partiklene som er i kontakt med partiklene om samme sak. For det andre kombinerer jeg denne relasjonismen med den såkalte København-skolen, som sier at katten først når en definitiv tilstand som levende eller død først når den blir observert. Denne observasjonen forøvrig behøver ikke å bli gjort av en bevisst entitet. En geiger-teller eller, som relasjonismen tilsier, endog veggen til boksen vil sørge for at den teoretisk suspenderte tilstand alltid vil gå i den ene eller andre retning som levende eller død.

31. mars kl. 02:16

Øystein Tranås Kristiansen: Skulle tro jeg hadde brakkvann i årene. Alt jeg har ligger brakt. Du vet disse energidrikkdrikkende, feite, stygge, kvisete folkene av de lavere klasser? Jeg er i ferd med å bli en slik person. Jeg er en slik person allerede, bare verre. En ting er det fysiske forfallet, men hodets forfall har pågått lenge også. Fremfor alt har jeg ingen mening med noe av det jeg gjør, og heller ingen konsentrasjon. Ingen evne. Ingenting. Skulle ønske jeg kunne klappe sammen alt dette og bli ferdig med det, men jeg kommer aldri i mål så jeg kan gjøre det. Jeg er så inderlig lei av meg selv. Jeg vet ikke hva som feiler meg, og bryr meg heller ikke. Grunner er bollocks uansett. Alt som teller er enderesultatet. Ja, man kan gå så langt å si at det ikke finnes grunner i det hele tatt, og av den grunn (heh) heller ingen mening. Et beger eller et skip kan være så og så mye væske. Det er noe ganske annet å bære tomheten. Straks et lite fiber av tomhet har plantet seg i brystet, sluker det alt annet. Samtidig er tomheten et våpen og en formstav, for skjønnheten ble til av avgrensningen. Jeg burde derfor prise meg lykkelig over at jeg er istand til å føle tomhet og meningsløshet, der andre durer på som roboter og markmus. Men begeret krøller seg sammen. Jeg var aldri sterk nok til noen av mine kamper, alt jeg fikk til var drømmer jeg aldri kunne bære, seire som aldri ble til. Alt jeg har gjort er for å ta igjen et etterskudd jeg aldri kan innhente. Kanskje en dag kan jeg la kniven gli over halsen til en eller annen jeg mener er skyldig i øyeblikket. En grunn er jo like god som noen annen.

Hadde jeg kunne gått inn i rommet og slått ihjel meg selv med en øks akkurat nå, så hadde jeg gjort det. Får nemlig være grenser på hva man kan tillate seg. Men da hadde det nok blitt fart på meg. Hadde vært en fryd å endelig få denge tilbake på noe. Du skal ikke se bort ifra at jeg hadde drept mitt andre jeg som ville drepe meg. En meningsløshet er jo like god som en annen. Schizofrene pleier be stemmene holde kjeft, og derfor er jeg ikke schizofren. Jeg synes nemlig det er greit å dure på på denne måten. På båten? Jeg er på min side. Nei, si det ...

3. april kl. 04:45

Øystein Tranås Kristiansen: Men for å gå trinnvist frem, hvis jeg kan illustrere kvarkens udefinierbarhet med enda en analogi, kan jeg kanskje nærme meg det vanskelige poeng jeg søker meg å gjøre. Vi kan se for oss en terning svevende i det ytre rom. Hvor mange sider denne terningen har er likegyldig. Det kan være seks sider, to sider, hva enn du kan tenke deg. Den vil fortsatt ikke kunne vise noe definitivt tall før den stod i relasjon til noe, var kastet og lå plassert på et bord. Fra et utsiktspunkt der vi observerer, ville terningen stadig dreie på seg og aldri bli til et definitivt. Å tenke på kvarken på denne måten, er en god måte å forene kvantefysikken med konseptet rundt et interkonnektivt univers. Riktignok har jo Einstein påvist at det er deler av universet som beveger seg hurtigere vekk enn lysets hastighet, antakelig som et resultat av en viss krumning (som i ytterste konsekvens kan ivareta den helhetlige integritet, der og tilbake igjen, for å si det med en viss Hobbit.) Til det kan man si: Meget vel. Da er ikke den delen lenger vårt problem, og det i strengeste forstand, all den tid vi ikke lenger har kontakt med den løsrevne delen. Når den har nådd en endelig løsrevenhet, kan vi ikke engang anerkjenne den. Reglene for interkonnektivitet ville dog gjelde i den løsrevne delen, får man anta. Utifra det illustrative poeng med terningen spinnende i tomrommet, kan man forstå at enhver ting får sitt definitiv i møtet med en annen entitet. Hvis vi skulle abstrahere oss en ting eller en terning som slett ikke stod i kontakt med noe, ville vi kunne se for oss en oppløsning. Tingen ville ikke bare ha et fravær av noe definitiv, uten den andre entitet ville tingen også miste potensialet til å være ladet med innhold. Som jeg tidligere har vært inne på med andre eksempler, uten den andres nærvær gjenstår kun oppløsningen, og på motsatt hold, det er den andres nærvær som presser tingene inn i stadig nye former, stadig nye former og terningkast bygget oppå hverandre. Relasjonistene mener at når kvarken har blitt observert og fått et definitiv, vil da dette definitivet være gjeldende også for alle andre observatører. De ser for seg at informasjonen på en måte blir oppdatert observatørene imellom, litt som boksen hvor Schrødingers katt holder til, egentlig vet hva tilstanden er. Så lenge det er en aktør tilstede, og det vil det alltid være i det interkonnektive univers, vil man altså ha et definitiv. Terningen er alltid kastet, det er bare ikke sikkert at man vet det, all den tid man trenger en bevisst aktør for å fastslå

kjensgjerningene. Et terningkast kan aldri omgjøres, men man kan alltid løse opp tilstanden igjen, løfte terningen fra bordet og gjøre et nytt kast. (Notat: Husk på serien med sekvenser som sørger for at ethvert øyeblikk er unikt, og i sin essens nullifiserer noen evig gjenkomst) Disse kjensgjerningene kan løftes inn i mitt øvrige system, og skaper et vidtrekkende sett av problemstillinger og implikasjoner jeg tildels har vært inne på fra tidlig ungdom av. Men før jeg lar trådene skyte i alle retninger ved å gå inn på dette, må jeg først samle dem. Når solen skinner på en stein, må vi vedkjenne oss at steinen i sin egenskap på ingen måte kan skilles fra solen. (Notat: Tok jeg bort en eneste ting fra universet, ville jeg ha utført en styrkedåd verdig en gud, og en ødeleggelse også, man kunne endog si at ved å fjerne en eneste ting, tok man bort grunnlaget for alt annet, at man trakk proppen ut av selve skapelsen. Notat: Husk, alle egenskaper i en.) Steinen er definert av sin temperatur og sine svingninger og de fotoner som tross alt hviler på den. Denne tanken er lett å forstå og akseptere, også for lineærtenerkerne. Det krever et ganske annet sinn til å forstå at heller ikke solen forblir upåvirket av den minste ting den skinner på, og at den uten disse tingene skulle forbli udefinert, en terning uten et bord å hvile på, og dermed meningsløs, uten relevans, til det punktet at den ble blottet ut av eksistensen. Man kan endog si at det er steinen som ligger der og skinner på solen. Nietzsche sa at dersom universet skulle ha en endestinasjon, ville man ha nådd den forlenget. Dette er jo en fullkomment tøvete tanke, og er det samme som å si at dersom en flyvende pil skulle ha truffet målskiven, ville den ha landet forlenget. Saken er at alt av universets innhold er samlet i et eneste punkt, hvori variasjonen kun består av graderinger, og at man til enhver tid står ved enden og begynnelsen, universets siste øyeblikk og det første pust. Buene blir alltid spent og slår tilbake, pilene blir alltid skutt og treffer målet. (Notat: Hvis tingen skaper sitt rom, blir det klart at interkonnektiviteten innebærer mer enn kun bestråling) Vi har allerede fastslått at Nietzsche tilhører en avleggs skole, idet han tror at piler vi kunne skyte frem uten konsekvens, uten å fanges opp av det systemet de er del av. Nøkkelordet er variasjon. Jung sier jo at ethvert system søker å balansere seg selv, og det blir klart at dersom universet er finitt, må det være et system. På et punkt må jeg her korrigere Jung. En vektstang løftet i den ene eller andre retningen, er like lite et ytterpunkt som en vektstang i perfekt balanse. Alt er kun et spørsmål om referansepunkt. Det Nietzsche trodde, var at den ene siden av vekten skulle få løfte seg ubegrenset, uten at den andre siden beveget seg og at man kom there and back again, for å si det med denne Hobbiten. For å være helt spesifikk angående dette, var det slik at Nietzsche berørte disse kjensgjerningene, men aldri maktet (heh) å ta konsekvensen av dem og forene dem i en helhetlig filosofi, som lik den virkelighet den beskriver, må gjenspeile denne virkelighet og være systemisk, all den tid vi har å gjøre med det finitte. Når vi så har anerkjent alt dette, som nødvendigvis må være sant, åpner et nytt sett av problemer seg, hvor jeg ennå ikke har kunnet gå i dybden på i det spesifikke, men som Schelling omtaler og som jeg har vært i berøring med i mitt generelle system,

all den tid hans kontraksjon og ekspansjon i det metafysiske er forenelig og kan løftes ned i det fysiske og erkjennelsen av verden som plural og i strid med seg selv. Enhver helhetlig filosof bør iløpet av sitt virke ha støtt på paradokset eller selvmotsigelsen, og foruten dette, kan man være viss på at tenkningen ikke har gått langt nok. Så: Vi har å gjøre med et sett av motstridigheter, hvordan det univers som rommes i et punkt kan være i strid med seg selv, hvordan tingene og viljen kan være distinkt der hvor alt henger sammen, og om frihetens natur. Bildet av den store veven blir stadig relevant, dette bildet jeg så intuitivt var inne på i kunsten, hvor trådene skyter gjennom hvert punkt, og hvor universet puster gjennom en, mye som et tre puster inn sin atmosfære, står på sitt jordsmonn, tar imot sin sol, og foruten alt dette ikke ville være et tre i det hele tatt.

3. april kl. 06:17

Øystein Tranås Kristiansen: Skal fortsette på denne bolken, men må lese meg opp på noe. Bør nok ikke gjøre det på denne tiden av døgnet.

3. april kl. 06:27

Roar Sørensen: Hva skjer med manuset? [Ved ettertanke var nok ondskapen alltid gnål, eller en løpsk, dum og ensporet vilje.]

3. april kl. 15:02

Øystein Tranås Kristiansen: Du mener den skjønnlitterære delen? Jeg fokuserer på filosofi akkurat nå. Jeg forsøker å komme igjennom de siste kritiske delene, slik at jeg kan stenge av denne blogg-boken og begynne på med bearbeidingen. Det har jeg forøvrig forsøkt å gjøre nesten et halvt år nå.

3. april kl. 16:01

Øystein Tranås Kristiansen: Det får være sin sak. Schelling skriver at intet konsept kan defineres for seg selv uten å ta hensyn til dets omgivelse og relasjonen til helheten, og at dette forøvrig må være sant for konseptet om frihet. Dersom frihet skal ha noen "reality at all" kan den ikke være et underordnet eller subsidierende konsept, men være en del av et systems kjerne. Dette er forøvrig sammenfallende med min advarsel mot sublimeringslinjen, hvor alt forklares som underordnet et eller annet arbitrært utgangspunkt som i og for seg selv vil bære samme forklaringskraft, det være

seg utifra et ståsted av makt eller kjærlighet. Dermed, ifølge Schelling, oppstår denne problemstilling også jeg har støtt på med motstridenheten og selvmotsigelsen. Ifølge en konvensjonell tankegang er nemlig frihet uforenelig med tanken om et system. Likevel kan en skapning, uansett hvor enkel, godt føle seg fri, og en skapning kan også tenke seg frem til et eller annet system. Om jeg kan tillate meg å bruke såpass kondenserende kraft, tror jeg at det å tenke og føle her er nøkkelord. Man tenker seg altså frem til systemet, men føler seg fri, og disse to er ifølge den konvensjonelle tankegang uforenelige. Til tross for dette må vi anerkjenne at både friheten (gitt den infinite valgmulighet) og et system (gitt det finite i ens omgivelse) må være kjensgjerninger i vår virkelighet. Slående nok sier Schelling at man da står overfor to valg. Man kan frasi seg fornuften for å omfavne friheten, men dette vil synes å være mer som flukt enn en seier. Eller ved å kaste seg inn i fornuftens armer, ofrer man friheten. Og endatil: "Fornuftens eneste mulige system må være panteismen, men da omfavner man samtidig fatalismen, altså det totale fravær av frihet." Dette er noe jeg kan anerkjenne. I unge år definerte jeg meg selv som panteist, og samtidig også som determinist. Argumentet jeg brukte var dette: Dersom man står ved en korsvei og kan velge den ene eller andre veien, vil valget man tar avhenge av kjemiske forbindelser og dertil hørende materielle realiteter i hjernen. Det at man tilsynelatende velger det ene eller det andre, er dermed ikke et fritt valg, men et resultat av ytre og indre kjensgjerninger som er utenfor ens kontroll. Endatil har jeg også et familiemedlem som identifiserer seg selv som stoiker, og som nå kaller meg en determinist, iallfall hva det gjelder de personlige anliggender. Jeg vil heller ikke benekte dette. Jeg har jo tidligere sagt at jeg verken tror på fri vilje eller et determinert univers, all den tid valget man tar ved enhver korsvei er et resultat av den indre og ytre materielle betingelse man slett ikke har blitt enig om skal være der og som står utenfor ens kontroll, og fordi den videre utvikling uansett skala avgjøres av det tilfeldige terningkast. Hvor de de mange rullende terninger lander i relasjon til hverandre vil være den rene, skjære tilfeldighet. I praksis har jeg sagt nei og nei. Frihet kan ikke være tilfelle, og systemet kan ikke være tilfelle. Dette er for såvidt en god tilnærming til hele denne sak, ved at man på sett og vis krysser av for de instanser som definitivt ikke kan være tilfelle. I denne forbindelse nevner Schelling også Fichte som proponent for den følende og frie linje, om vi kan si det på den måten. Som kjent er Fichtes mest berømte utsagn at bevisstheten ikke har noe annet utgangspunkt enn seg selv. Man behøver ikke tenke lenge for å finne innvendinger mot en slik påstand. Hvor mye blir ikke vår bevissthet påvirket av substanser som alkohol, enn si fraværet av oksygen? Man blir også nødt til å plassere den senere Nietzsche i den følende linje, all den tid ethvert vesen ifølge den selvsamme blir bæreren av sin vilje til makt. Jeg er selvsagt på et såpass nivå at jeg ser motstridenheten i dette. På det personlige nivå var Nietzsche såpass innstilt at selvtukt og selvfornektelsen ble ansett som det høyeste gode, all den tid man bare skulle føle skam over sine tilkortkommenheter og ikke engang tillate seg å gråte og fortvile over livets nederlag. På

det personlige nivå var dermed Nietzsche for tukten og underleggelsen av alle slags lover med utgangspunkt i den andres blikk, og på det systemiske nivå var der intet system i det hele tatt, kun frihet. Mitt utgangspunkt er motsatt. På det personlige nivå føler jeg meg ikke ansvarlig for noe som helst, heller ikke skyld, skam, eller mine tårer. Dette springer selvsagt fra det faktum at jeg er en systemiker, som mener at man ikke er ansvarlig for noe av dette, og, gitt at det er del av et system, allikevel er nødvendig. Nietzsche raste mot de passive og de gode og de svake. Jeg sier at de passive og de gode og de svake, gitt at de er dette i relasjon til noe annet, isåfall er nødvendige. Men hva kan gjøres for å løfte denne diskursen ut fra erkjennelsen om personlig legning og standpunkt?

3. april kl. 18:40

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har ennå ikke fått lest Schellings verk om friheten i sin helhet, men har uansett fått ham forklart på en forelesningsserie, og vet hvor han vil hen. Som filosofen Seneca, antakelig med utgangspunkt i Heraklits "sannheten er felles for andre," mener jeg at til og med poetene eller endog en rølpevits kan røre ved høyere sannheter, og at man derfor godt kan låne av og stjele fra rivaliserende skoler. Seneca var stoiker, men lånte og siterte gjerne fra epikureerne. Schellings problem er at han gjør sine spekulasjoner med et metafysisk utgangspunkt og med et endemål i Gud, som både vil og ikke-vil seg selv. Jeg kan godt erkjenne at det var nødvendig for Nietzsche å ta avstand fra dette, og si at den enkleste forklaring som kan nås er den beste, og at noe annet som oftest vitner om et menneskelig utgangspunkt. Samtidig ser jeg at Nietzsche ikke tok høyde for Schellings og andre systemikers [tillater meg å skrive som jeg tenker] argumenter, og blindt stilte seg i den følede skolen, så å si. Metafysikken er Schellings problem, og også en viss falsk forfinelse, idet han mener at en tenker av nødvendighet ikke kan være arrogant og skrytende. Vel, se bare på Wittgenstein og få en slik påstand motbevist. Ingen var pralende som ham. Det at så mange kan berøre sannheten, er selvsagt et vitnesbyrd om at "sannheten er felles for alle" og kjensgjerningen om et interkonnektivt univers. Alle er vi festet til virkeligheten, og dermed, sannheten. Og da gjenkommer vi til Schellings såkalte sfærer, som jeg mener må være riktige, bare ikke i Gudelig sammenheng, minst av alt i form av en personifisert Gud. Når en pil blir skutt mot en målskive, eller en kvinne har samleie med en mann, sprenges tilsynelatende den sfære man er i. Pilen treffer målet, og kvinnen overvinnes. Jung har jo også omtalt dette, ved å si at tingene bærer med seg sine skygger, altså sine motsetninger. Viljen til makt motsier noen kjærlighet, men bærer med seg en skygge av kjærlighet, ifølge Jung. På samme vis, kjærligheten ekskluderer viljen til makt, men denne maktviljen følger kjærligheten som en skygge hvorenn den befinner seg. Slik allting er, selv om en entitet skulle sprengte ut av den sfære den befinner seg i, vil kun energien i dette kun løftes til en ny sfære. Pilen blir skutt og treffer målet, men rekylten vil treffe deg, slik

Newton viste. En kvinne overvinnnes og får barn, men dette barnet vil på et tidspunkt bli sterkere enn sin overvinnende far. Alt renner i sannhet ut i sin egen motsetning. På folkemunne heter det seg at "fighting for peace is like fucking for virginity." Men den eneste måten jomfrudom kan oppstå på, er gjennom knulling, eller skulle de eneste jomfruhinner som var til, være temmelig morkne. Det det folkelige utsagn ikke tar høyde for, er at det egentlig bekrefter den kjensgjerning den søker å benekte. Fred er umulig uten krig. Og dette holder seg sant på alle nivåer. Derfor: I den fysiske verden står vi overfor dette. Friheten og valget er en kjensgjerning, og kan bare bli til i et frihetsfornektende system. Hva? Skygger og selvmotsigelser. Her må jeg forklare meg selv i inngående detalj ...

3. april kl. 19:06

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: En kvinnekropp blir forsåvidt illustrativt for en av Schellings såkalte sfærer i den fysiske verden. Den er et lukket system med en livmor og en åpning, som både kan penetreres, fylles med innhold, avgi et enderesultat og tilsist falle i irrelevans. Sfæren kan godt altså sprenges, og avkommet kan også være større enn både mor og far tilsammen, og blir gjerne det når begge ligger i graven. Samtidig vil sfærene kun reprodusere seg selv, i form av nye livmorer og nye systemiske avgrensninger, om så i form av moderdragen Tiamat. Uansett hvor høyt en stjerne skyter opp, er den festet på en vektstang i en avgrenset sfære, og må nødvendigvis derfor falle ned.

3. april kl. 19:18

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg var selvsagt inne på løsningen på alt dette, selv før jeg formulerte problemstillingen, slik det nødvendigvis må være dersom man opererer under orakelets metode. Man kan endog si: Sannheten er alltid der, man må bare plassere den i rett sammenheng med de spørsmål man stiller. I mine notater har jeg skrevet følgende: "Friheten er å som terningen bære et potensiale og ikke kjenne det fangende bords definitiv. Frihet er å henge i luften og forstå: Opp? Ned? Det samme!" og "Terningen er i sitt vesen ladet." og "I møtet med verden blir man bundet/et definitiv, og verden er et system." Så må man da tyde disse orakulære utsagn, som bærer svaret på hele problemstillingen. Vi måtte gå på det minste nivå, med de analogier som gjelder for kvarken for å finne svaret som kan løse den store systemiske floke. Vi kan forstå at frihetens vesen ligger i å kunne bære et potensiale. Ikke en garanti, slett ikke, for møtet med verden vil frata deg alt potensiale og gjøre deg til et definitiv i henhold til måten du landet og terningen rullet på bordet. På den måten kan vi si at det er de unge som er mest fri, de som har møtt og blitt avgrenset av verden minst. Dermed står vi overfor en sannhet som folder seg over seg selv. Verden er definert av sin

interkonnektivitet, og er dermed et system, all den tid de mange entiteter blir til definitivt overfor hverandre stående i relasjon til hverandre. Det fullkomne system ville være et avgjort definitivt, en tilstand der hvor alle entiteter stod i et avklart og permanent forhold til hverandre, hvor forandring ikke var mulig. Men terningene ruller stadig, og forandring skjer stadig vekk. Dermed kan vi forstå at det fullkomne system ikke finnes og heller ikke er mulig. På samme vis er den fullkomne frihet heller ikke mulig, hvor en variant ville være Fichtes såkalt upåvirkede bevissthet. All den tid man bærer et potensiale for noe, vil alltid den andre entitet komme deg i møte og stille deg i relasjon til seg selv. Bordet fanger, og i møtet med den andre vil terningen vise den ene eller andre tilstand, og vise et avgjort tall. Den fullkomne frihet eller det fullkomne system vil derfor ikke være mulig. Ufrihet ville dog ikke være å bli fanget av en eller annen andre, men å aldri få bli løftet fra bordet og kastes, og få sveve i uvisshet. Per ekstensjon kan man si, forandring er frihet, og mangelen på forandring ville være ufrihet. Et menneske kan klage over sin lidelse, ja, men dersom man tumler gjennom livet i stadig skiftende tilstander, er man i det minste fri. Det er denne friheten som skiller oss ad fra det fullkomne, det definitive. En gud kan være fullkommen, men isåfall, aldri fri. Det godet har kun det ufullkomne. Likeså. Mangelen på system ville være å aldri kunne få stilles i avgjort tilstand overfor den andre, men bare rulle og sveve rundt i uvisshet, uten noe relasjonelt forhold til den andre. I den grad det finnes egenskaper vi kan kalle det ene eller det andre, sterk, svak, klok, dum, stygg, vakker, er dette kun et spørsmål om relasjonen til det andre. Sannheten og systemet blir til av relasjonen, og jo mer bunden denne relasjon er, jo sterkere vil en slik sannhet skinne. Potensialet og friheten blir til av ubundenheten og upåvirkbarheten. Jo mer upåvirket, jo større er friheten. Det finnes ingen handling uten en motreaksjon, og en entitet kan ikke være til uten å påvirke den andre entitet, dermed vil man alltid ha en tilstand der terningen ruller, friheten ivaretatt innenfor et avgrenset system. For at en filosofi skal sies å være helhetlig, må man ta høyde for begge deler. Trøsten i å være et menneske ligger i å kunne si: Gudene misunner oss, for å sitere filmen Troja. Jeg tumler avsted, men jeg er ladet med innhold og jeg er fri. De som søker seg fullkommenhet, skal finne seg stadig mer forstenet og rigide, inntil de tilsist forvitrer, for bare lyden av galskap og terningkast, kaos og forandring, kan presse noe inn i verden. I motsetning til de ekte panteister, som jeg på et tidspunkt forlot, kan jeg si: Jeg er fri, fordi jeg svever i uvisse. Og i motsetning til maktteoretikerne kan jeg si: Jeg er befinner meg i et system, fordi jeg står i relasjon til et avgrenset univers. Av alle egenskaper jeg har eller kan ha, skjønnhet eller intelligens, er disse desto større, fordi jeg kan kaste dem bort. Ingen sorg er for stor, fordi det uansett vil bli borte. Heraklit sier at livets sanne navn er døden. Da vil jeg si at universets sanne navn er meningsløsheten. Hvorenn terningene ruller, har det ingenting å si i lengden. Skjønnheten ligger i å gi slipp på tanken om noe varig, og heller gi seg hen til, la meg bruke et engelsk uttrykk: "the gayness of the dice." Skjønnheten er bare vakker, fordi den er avgrenset, tidsbetinget og stående i

relasjon til det vi nødvendigvis kaller det stygge. Dermed: Den eneste måten å leve på, er uten hensikt, målsetning eller moral. Det, mine venner, er den eneste moral. Slutt å forsøke å kontrollere alt! Skam? Vilje til makt? Kontroll? Varighet? Et narrespill for dverger! Det siste jeg vil si er at når Jung sier at et system søker å regulere seg selv, er nok dette sant, men innenfor et slikt system er en tilstand like god som den annen, det finnes intet ekstrem eller ytterpunkt. La derfor ingen fortelle deg at man skal være så og så. Heraklit sa det jo: Forandring er den eneste konstant! På samme vis, man kan aldri være så fri at ens terning ikke støter sammen med noen. At man blir knokket på nesa er både sant og visst! Krev derfor verken et definitivt eller upåvirkbarhet. Det riktige blir derfor å si: Jeg er påvirket av verden, og det jeg kommer til å gjøre med det er uvisst. Den rette måte å leve på er å være det man er i øyeblikket, å leve ut den natur man har blitt. "Verden gjorde meg til dette, men den skal iallfall ikke hindre meg i å være det jeg ble." Jeg er bare ansvarlig overfor meg selv fra øyeblikk til øyeblikk. Dette er den ærlige måten å leve på. Hva jeg blir til imorgen, kan ingen si.

3. april kl. 20:25

Øystein Tranås Kristiansen: Indikativt for alt dette, er at jo eldre og mer definert man blir, ja, og uansett hvor fullkommen og uangripelig, jo mer ulykkelig er man, fordi i alt dette blir friheten borte. På motsatt hold er en hundevalp alltid lykkelig, fordi den er udefinert, ladet med innhold, fri. Gudene gråter i sin fullkommenhet. Det vakre springer fra lidelse og er fanget i formen av sin egen perfektjon. Derfor skal det vakre alltid lide. Skyggen av undergang vokser med deg. Jo større og bedre man er, jo mer må man altså lide, og jo mindre kan man danse i frihet.

3. april kl. 20:32

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Ja, for hva er vel tanken om selvtukt og skam annet enn begynnelsen på en lov.

3. april kl. 20:40

Stian M. Landgaard: En kort kommentar, siden du har skrevet så mye om frihet: Nietzsche vurderte "Instinkt der Freiheit" som alternativt navn på viljen til makt.

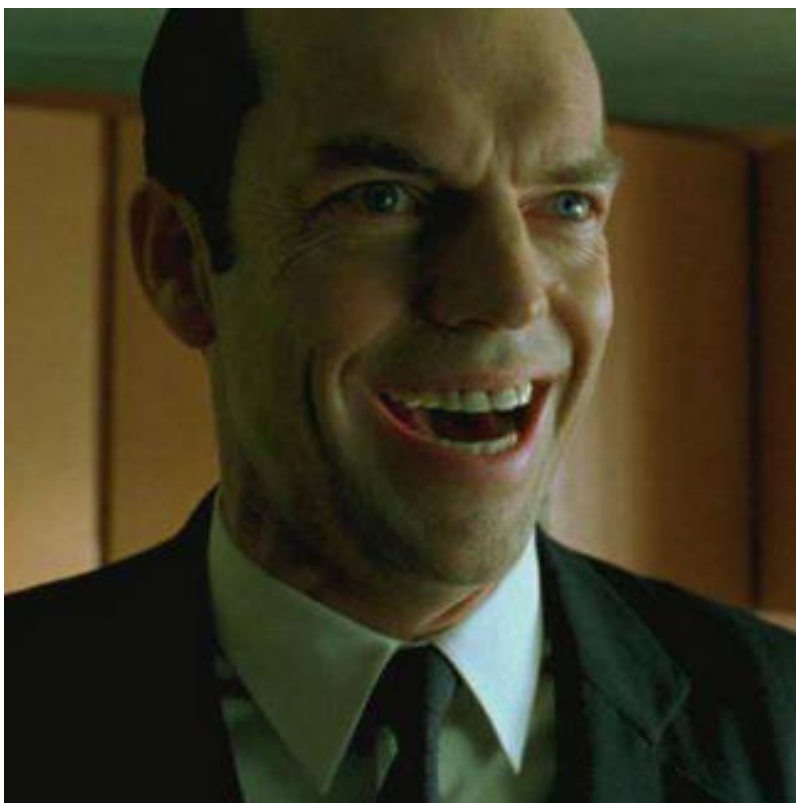
Ellers tenker jeg å avvente med videre diskusjon. Du kom med et langt svar til meg for en stund siden, hvilket jeg har lest, men ser for meg skal få ligge til din filosofi er presentert i helhet.

4. april kl. 10:34

Kommentar: *Filosofiske resonnementer er en ting, men jeg føler for å gi en avklaring av mitt verdimeessige ståsted nå i etterkant av denne journalen. På svært mange områder, kanskje de mest sentrale, tar jeg stikk motsatt standpunkt fra Nietzsche, samtidig som jeg erkjenner at han var et geni og har en del levedyktige teser. Med levedyktig menes her teser som for all del bør anvendes og implementeres i verden. Av det jeg mener er hans feilgrep, la meg liste det opp: Den individualisme han bruker som tilsvarende til moderniteten, da mennesket er en tribalistisk skapning som bare kan leve og lykkes i et kollektiv. I sitt fravik av religion og ønsket om det nye menneske som ateist, da religion og åndelighet i flere betydninger er vitalt for mennesker, det er de som føder barn, og livets tre er der å finne. I sin vilje til makt, som ifølge meg er et ubalansert syn og en spiker slått skjevt inn i eteren. I sitt dertilhørende store ja, som for meg er et vitnesbyrd om en komplett mangel på integritet. Som en mor på Evje viste meg, det er ting man aldri under noen omstendighet kan godta, akseptere eller leve med. I sitt syn på overmennesket, da de mest vellykkede arter som krokodillen forblir de samme. I synet på utviklingslinjer, da jeg legger mer vekt på de brå overganger og tingens flip-side. I hans avisning til forestillingen og de platoniske størrelser, som jeg mener for all del har sin plass. Det platoniske system er gyldig, fordi vi benytter oss av det og tenker på den måten. Her er et hint, jeg fokuserer på det som er og ikke er, ikke hvordan ting bør være. Forestillingen er da også en del av viljen. I JQ, da svaret ikke er integritetsløs underkastelse, men en fraskillelse. I spørsmålet om frihet kontra makt, da jeg mener Napoleon vel var stor og mektig, men at verken han eller hans undersåtter hadde noen frihet. Med grekerne: Tyrannen er den mest ufri av alle. I de enkeltstående innsikter og den tidlige tesen om Apollon og Dionysos har Nietzsche fremragende verdi. Ellers er forfatterskapet preget av feilgrep som har sin verdi idet de korrigeres, derav oppstod kan hende min tiltrekning. For å gi en ytterligere avklaring, jeg mener det finnes to stater, den ene preget av det absolutte hierarki som kan kalles herre og slavestaten. Den andre preget av flere kontrabalanserte hierarkier som jeg i mangelen på et bedre navn nå velger å kalle frihetsstaten. I praksis betyr dette at jeg i romertid ville vært motstander av Cæsar og på republikkens side, i napoleonstiden ville jeg vært motstander av Napoleon og på det gamle aristokratiets side. Insidensielt viser Nietzsches manglende integritet seg her, siden han øyensynlig tilba disse to mennene, især Napoleon som kjempet for det revolusjonære uhyre og bante vei for en rød stjerne. Essensielt underkastet Nietzsche seg enhver personlighet og omstendighet som var sterkere enn seg i øyeblikket. I dag er jeg en sterk motstander av EU. Langt mer kan selvsagt sies, og mine notater florerer om temaet. Nietzsche deler endog den personalisering, der enhver sak handler om person, og det ensidige maktfokus og med det muligheten til manipulering av språket som ligger hos venstresiden. For å holde speilet oppe og personalisere selv: Mange av Nietzsches*

standpunkter vitner om en stor maktesløshet. Enkelt fremstilt: Høyresiden handler om sannhet og integritet. Venstresiden handler om makt. Det får holde å si at den store, store forskjell mellom oss nok beror på at jeg er chaotic, der Nietzsche er lawful, hvis man kan godta et slikt platonisk system. Jeg har verken behov, kompulsjon eller ønske til å fullkomment binde meg fast i den andre entitet, uansett hvor mektig denne er, men har et sterkt behov for å bevare egen integritet i møtet med den andre, dette er selvsagt et spørsmål om gradering. Jeg gir ikke egne barn på skogen, men legger meg ikke ned med rumpa i været bare fordi noen er sterkere enn meg. Legningsmessig tar jeg også avstand fra Hegel, også en lawful, som prinsipielt har rett med sin interseksjonalitet, men som gir kast på muligheten for integritet og frihet. Og hva er så viktig med denne friheten? Jo, det er her verdighet, sannhet og skjønnhet finnes, og er den tilstand hvor et samfunn er på det mest produktive i den sammenheng. I motsatt retning finner du kun steriliteten i en hard flate.

Øystein Tranås Kristiansen: Jau, mitt lange svar/videre skrivning til den kommentaren du slengte inn forleden? Føler vi snakket forbi hverandre der, så kanskje jeg kan liste opp noen hovedpunkter for å oppsummere. Utover det må du gjerne komme med alle de innvendinger du helt sikkert måtte ha, og ikke holde noe tilbake. Målet er jo å utvikle en filosofi som står the test of time/Janus/Landgaard, og da er jo denne agon en god måte å kutte ned eventuelle utvekster. Men det bekrefter jo at jeg ikke tok feil ved å plassere Nietzsche i "frihetsskolen." Hvis vi skal regne grovt på det, står skikkelser som Schelling og Hegel i opposisjon til Schopenhauer og Nietzsche. De to førstnevnte snakker om en systemisk helhet eller et absolutt, om du vil, og de to sistnevnte snakker om denne ekspanderende kraften. Gjennom min omvei via Jung og Heraklit, har jeg protestert mot denne kontinuerlige ekspansjonen i filosofien. En dristig tanke jeg har gjort meg opp, er at også Aristoteles og Platon kan plasseres etter en slik konfliktlinje. Aristoteles er relasjonist i den grad tingene defineres etter sin funksjon, men han trodde også på denne første bevegelsen som grunnlag for alle årsaks og virkningseffekter. Platon mener på sett og vis at virkeligheten springer fra de på forhånd etablerte konsepter. Noe slikt vil nødvendigvis måtte romme et spenn og en avgrensning. Aristoteles har selvsagt mest rett idet han i det minste tenker "i verden," men Platon berører jo arketyper som også den Nietzscheprotesterende Jung stod inne for. Som jeg tidligere har vært inne på, ingen filosof "lyver," men snakker bare med varierende grad av sannhet. Dette var ifølge deg en Hegelsk tanke. Sirkelen er ihvertfall fullendt. Nietzsche banket panteismen ut av meg, men så kom systemet tilbake, bare i annen drakt.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

4. april kl. 15:50

Øystein Tranås Kristiansen: Det burde være åpenbart at omtalen av Eros og Ares, ekspansjonen og kontraksjonen, systemet og friheten, og Heraklits flamme som nærer seg selv, dreier seg om de samme krefter i virksomhet. En filosofi som påberoper seg å være helhetlig plikter å omtale disse størrelser, eller gi slipp på kravet om å være helhetlig.

4. april kl. 22:58

Øystein Tranås Kristiansen: Tenkte å gjøre noen sveipende betraktninger, før jeg går videre med de mindre utarbeidede delene av min filosofi. Noen vil kanskje hevde at min filosofi av de rullende terninger så og si [**var antakelig denne feilen Roar Sørensen terpet på**], ikke står for noen verdier som helst. Til dette vil jeg si at jeg fremfor alt er motstander av dogmatiseringen og rigidifiseringen av noen verdi, sagt med mitt anvendte bilde, det å forhindre at terningen løftes fra bordet for å kastes påny. Dette vil nemlig innebære at friheten skrenkes inn, og skaper en usunn ubalanse både i henhold til det konsept som påtvinges, og i henhold til den motreaksjon som kommer når motsetningen slår inn. Uten å gå inn på det som selvsagt er en ekstensiv historikk og like ekstensiv filosofihistorie, er det jo nå slik at idealet nå til dags er at man skal opptre altruistisk, med et

minimert ego og med en stor sosial hensyntaken. Da kan man se for seg en karikert bad boy som liker å kjøre bilen sin ekstra fort, sprengte jomfruhinner og banke opp tilfeldige personer han møter på bensinstasjonen. Det er ikke riktig at en slik person skulle måtte være ydmyk, snill og lignende. Dette er egenskaper som passer seg for personer med helt andre anlegg. For den karikerte bad boyen å være noe han ikke er, i hensyntaken og overgivelse til denne andre interessegruppen, vil det berøve ham de gode sidene av hans naturlige egenskaper og gjøre ham til en dårligere versjon av de andre. Der denne ene interessegruppens målestokk nå presses på alle oss andre, mister vi våre naturlige styrke og anlegg. Dette legger også til rette for motsetningen. I en verden av bare altruister, vil den som er komparativt egoistisk ha alt for sine føtter. Ja, selv om man teoretisk sett skulle utrydde alle egoister med en slags utfiltreringsprosess, ville bare egoismen oppstå påny ved at den minst altruistiske nå får fortrinn fremfor sin omgivelse, og med tiden vil dette reprodusere seg inn i en ny egoisme. I en verden full av altruister vil sosiopaten leve som blant en saueflokk. Den altruistiske befolkningen vi har vil snart nok erstattes av en annen. Nei, jeg sier ikke mer. Nietzsche hevder at den tidlig-greske periode var historiens frem til nå mest produktive tid. Dette er jeg forsåvidt enig i, men vil forlenge denne perioden frem til romersk tid. Det som kjennetegner denne perioden er jo at den var hedensk, det vil si, det var ingen rådende doktrine eller dogme, og de ulike kultuser rettet seg mot ulike strata i befolkningen og de ulike behov man måtte ha i øyeblikket. Dette innebærer at man kan leve i henhold til sin typus, og ikke være det man ikke er, det vil si, en dårligere versjon av de andre. Det har blitt hevdet at Keiser Aurelian med sin Sol invictus-kultus beveget riket i en mer universalistisk retning, og med tiden kanskje ville forby alle andre kultuser og erstatte dem med en gud. Uten nøye undersøkelser til å uttale meg, vet jeg ikke helt om jeg tror på dette, all den tid Sol invictus-kultusen var en soldaterkult, der blant annet kvinner var ekskludert. Den bar på den måten nettopp ikke noen universalistisk egenskap. Nietzsche trodde i sin dårskap at det var en egenskap, kondensert i ordene amor fati (riktignok romersk) og den greske kappestrid som ga denne perioden sin potens, uten å skjønne at det var det motstridende flerfoldet, ikke det lineære enfoldet, som ga perioden sin potens. **[Det har slått meg at amor fati kanskje rommer annet sjelsinnhold enn hva Nietzsche så. Vel, selvsagt, siden alt slikt står under for det fortolkningsmessige. Utsagnet kan istedet for å være en oppfordring til aksept for alle ting, være vel så mye et sukk om hvordan mennesket alltid er bundet til sorger.]** Grekerne frembrakte jo også tanken om at det var best å dø ung, og om ikke, i det minste, så fort som mulig. Det Nietzsche ikke skjønnte, var at om man drar bunnen ut av en helhetlig kultur, tar man også bort grunnlaget som skapte de doktriner han omfavnet. Stor livskraft kan bare utøves under stor dødsdrift. Stor makt kan bare utøves under en stor hengivelse til Eros. Da araberne erobret middelhavskysten, hadde de en periode der de drakk vin og omga seg med vakre statuer, før de ble innhentet av sine egne doktriner. Man ser jo hvordan alle vellykkede rikmenn omgir seg med de

visuelle inntrykk, og ellers all slags laster. Nietzsches doktriner representerer bare en annen type ensporethet og undertrykkelse, som, om de ville få gjennomslag, ville ta bort grunnlaget for selve livet. Betegnende for Nietzsche er blant annet den totale neglisjeringen av kvinnen, det mystiske og den avventende egenskap. Samme advarsel gjelder her, nemlig den usunne ubalanse og motsetningen som nødvendigvis må slå inn. Alt i alt vil potensen og kraften i perioden rommes i spennet mellom konsepter som virker mot hverandre, akkurat hva den helhetlige filosofi viser er det som utgjør verdens beståenhet. Forøvrig vil jeg si at når naturen selv er plural, må konseptene vi anvender oss av for å beskrive naturen, også være flerfoldige, sagt i klartekst, i henhold til motsetningens lov. En annen måte mine verdier viser seg på, er i min motstand mot det institusjonaliserte monopol på en hvilken som helst kunstart eller teknisk utøvelse som helst. I påsken diskuterte jeg blant annet en viss Knut Jørgen Vie med min familie, en doktorgradsstudent som har holdt foredrag om dygdsetikk i næringslivet. Denne Vie mente at det vi kan kalle det østlige barbari, her forstått som korrupsjonen og klansamfunnet, alltid må være umoralsk i økonomien, uten å forstå at all vår økonomiske fremvekst er basert på nettopp dette østlige barbari, og at det i mange land er det østlige barbari som er den eneste økonomiske fremgangsmåte. Vie ber dem i praksis utslette sin økonomi for å fremstå som moralsk korrekte. Jeg mener at mange med doktorgrad bare har sludder å fare med, og at det eneste graden deres viser, er at de er istand til å reproducere kunnskap. Man er kanskje da egnet som en slags kronikør, men ikke som filosof, hvor en viss selvstendig tenkning er nødvendig. Det disse mange institusjonene gjør, er ofte å legge lokk på sannheten for å fremme agendaen til en eller annen interessegruppe, noe som selvsagt vil komme på bekostning av en hel rekke ting, i ytterste forstand, utøvelsen av den naturlige typus og fremveksten av en kultur som kan romme mye, ikke lite. Det er de gode som råder på universitetene idag. Disse burde, i kraft av sin godhet, være hensatt til en form for reaktiv, rådgivende og omsorgsfull virksomhet, ikke sette agendaen eller ha noen definisjonsrett, minst av alt i tenkningen.

5. april kl. 05:24

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Motstridende doktriner er bra. Universet selv er jo definert av sin motstridenhet. Romerne trodde både på skjebnen og Fortuna.

6. april kl. 22:58

Roar Sørensen: Så å si. Ikke så og si. En dag må du lære dette.

Tenk engelsk: So to speak. Ikke So and speak. Eller tenk dansk: Så at sige.

6. april kl. 23:18

Øystein Tranås Kristiansen: Rettskriving burde aldri være en prioritet under et førsteutkast.

6. april kl. 23:22

Roar Sørensen: Jeg prøver bare å muntre deg opp litt. Ingen som har sagt at det skal være en prioritet.

På den annen side forundres jeg stadig over de forfatterne som tror det er så enkelt å forbedre ting senere. Nei, det er ikke enkelt. Som regel blir andreutkastet og tredjeutkastet bare verre.

Jobber man grundig med språket for hver eneste setning under førsteutkastet, er det der alle eggene legges. Det er veldig vanskelig å legge dem senere.

6. april kl. 23:35

Roar Sørensen: Jeg kan for eksempel godt jobbe i en uke med et avsnitt på 20 linjer. Da får jeg kanskje det grunnlaget jeg ønsker. Og da er det mulig å gjøre virkelige forbedringer senere.

Det er altfor mange skrivekurs som sverger til denne "rable ned førsteutkastet uten å bry deg om språket"-regelen.

Etter min mening er det den som er i ferd med å ødelegge alt som heter språk i de fleste romaner.

6. april kl. 23:38

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Et begrep blir bare meningsfullt og et faktisk begrep om stilt overfor sin motsetning, hard, kald, sterk, intelligent, vakker, og lignende. Enhver fortolkning vil derfor bestå av tre parter, en observatør og det han observerer stilt i motsetning til noe annet som kan gi begrepet sin relevans. Begrepet som sådan er også relasjonelt. Dette er endog sant for tallene. Vi kan bare forstå tallet tre som mer enn tallet to, osv. Min antakelse er at det fullstendig selvbærende begrep, som både rommer og definerer seg selv, er umulig. Det er en fattig trøst for den dumme, stygge og forminskede om det nå er slik, hensatt kun til å være jordsmonnet som det man higer etter kan springe fra.

6. april kl. 23:48

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg kan på sett og vis være enig i dette, i den grad jeg har erfart det selv. Er det nok tid og avstand mellom meg og noe jeg har skrevet, har jeg funnet ut at det er umulig å bearbeide det, annet enn kanskje på overflaten. Jeg tror skriving og metallarbeid i en smie kan sammenlignes med hverandre, på den måten at man må ha en høy temperatur for å bearbeide materialet. For smeden innebærer den høye temperaturen et faremoment, man kan brenne seg, man har et tidspress, feil man gjør vil feste seg, og når man stikker sverdet ned i kjølede vann, er strukturen gitt og det er ingen steg tilbake. Den høye sjelelige temperaturen som skriving og tenkning krever er smertefull, og kommer på bekostning av alt annet. Smeden kan ikke dille og dulle og ta seg godt ut mens han holder på. Han må konsentrere seg om sin oppgave, ingenting annet. Dette er for såvidt grunnen til at jeg er lat og udugelig. Jeg har ikke tid til å eksistere i en rutine eller ta meg godt ut. En løve eller en katt later seg dagen lang, men dette fordi det er smertefullt å ha vidåpne sanser under jakten, der hvor man konsentrerer seg om byttet og ingenting annet. Dersom et kunstverk har en skjønnhetsplett, går det kanskje an å varme det opp og bearbeide det, men resultatet blir sjelden fullkomment. På den andre siden er alt dette et spørsmål om hva man egentlig holder på med. Brainstorming og skrivedumping har sin plass, spesielt om man må få organismen igang igjen, om man er under sterk inspirasjon, eller om innholdet i det man skriver er viktigere enn måten det presenteres på. Leste forleden i en bok at en dårlig oversettelse er mer verdt enn en hvilken som helst parafraze, noe som på sett og vis underbygger argumentet om at innholdet noen ganger er svært viktig.

7. april kl. 00:03

Roar Sørensen: Genial utdypning. Er helt enig.

7. april kl. 00:03

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Kom over dette sitatet: "In I, Claudius, Claudius refers to different character types: virtuous men or scoundrels, stony hearts or golden hearts. He gives example of virtuous men with golden hearts (his old teacher), virtuous men with stony hearts (Cato), scoundrels with stony hearts (one of Caligula's henchmen), and scoundrels with golden hearts (Herod Agrippa)."

Dette er jo et eksempel på en typologisering som ligner på den jeg holder på med. Her ligger en advarsel mot den fnysende avvisning jeg vet jeg kan bli utsatt for. De personene som lovpriser Robert Graves' bokverk og ikke våger å motsi noe av dens innhold, er de samme som på snobbete vis holder seg unna alt som ikke har credentials eller kan virke mistenksomt. Uavhengig av det er dette svært gamle tanker, de har sitt feste i virkeligheten og jeg søker å bruke dem på en ny måte. Min gamle lærer, Liv Lundberg, pleide alltid å si: "Dette har blitt gjort før." Jeg tror ikke på det. Hvis man ser på verden rundt seg, er det utrolig hva som nettopp ikke har blitt gjort, og hver gang noe gjøres, kommer man til en ny høyde det kan bygges fra. Det er med dette utgangspunkt at jeg forsøker å reformere den vestlige filosofi, dvs, bringe tilbake de gamle og neglisjerte tanker i ny drakt. I møtet med følemennesker og de intellektuelle snobber har jeg alltid i frustrasjon tenkt: Det må være lov til å tenke, uavhengig av den trygghet og harmoni du søker. De fleste mennesker er altfor bundet av følelser, kortsynte interesser (kunne kalt det smålighet eller feighet) og selve forbindelsen til de andre, for hva vil de nå si og tenke. Feilgrep er ingenting, det man kan oppnå er alt. Man bør aldri la frykten for å gjøre feil, miste ansikt eller krenke noen holde seg tilbake.

7. april kl. 00:30

Øystein Tranås Kristiansen: Det blir nødvendig for meg å gjøre et nytt tankesveip. Man kan ha mange fordeler av å observere de gale. La oss tenke oss to eksempler som det er mulig at jeg har opplevd. Vi kan se for oss to gærninger, der den ene stiller den andre et spørsmål for å få rede på hva som foregår. Denne andre misforstår spørsmålet, tror det dreier seg om noe annet, og retter nye inkvisisjoner mot den som spurte. Resultatet er en eskalerende forvirring og aggresjon, der ingen forstår den andre, det man snakker om ikke har noen relevans og man ender i hysteri. Et annet eksempel kan være en forvirret dame som går rundt. Hun bryter seg inn på rommet til en forskremt liten skikkelse og kommer med sine påstander, som slett ikke har noen ting med noe å gjøre. Når da offeret kryper sammen i frykt, endog forsøker å forsvare seg mot de aggressive tilnærmelsene, blir dette tatt som et angrep, og man har det gående. Tanken slo meg her en dag: Hva om disse situasjonene på en direkte måte er representative for vår virkelighet? Ja, hvorfor skulle de ikke være det? Alltid ser vi det samme. En mening, en annen mening, og det stigende hysteri og kaos som kommer som en følge. Hvis jeg nå på sveipende vis kan inndele tilnærmingen til dette på ulike måter. Vi kan tenke oss at stoikere er moralske "neutrals" dvs, de hevder at alt har sin plass i universet og sin mening. Mange ting kan på den måten være ubehagelig, men det er i det minste nødvendig. En lawful, derimot, tenker at det absolutt måtte og burde være slik, og vil ha det på den måten. Hvert innbrudd på galehuset og hver forfølgelse av den annen, er i seg selv en målestokk på hvem som har rett. Men hva om man har tett helt feil i dette? På samme måte som hendelsene på

galehuset er meningsløse, skulle ikke det som skjer utenfor galehuset, det som tross alt bare er et mindre konsentrat av det samme, også være meningsløst? Det er naturlig for hver skapning å sørge over det som skjer med seg, sagt på denne måten, siden hver skapning gjør det, er det naturlig, for og ad naturen. Og hvorfor skulle man ikke gjøre det, når det er meningsløst? Hadde det hatt en mening, ville man ikke sørget. Man visste kan hende sannheten fra første stund. For galehuset er det verken en overordnet plan (selv om man gjerne tror dette) eller noe utgangspunkt, like lite som det finnes en planmessig Gud i det hele. Bestyreren av galehuset har under seg de mest arbitrære skikkelser, og må forholde seg til de mest arbitrære avgjørelser ovenfra. Hva det er godt for, kan ingen si, men de hevder at det er nødvendig, eller endog, at det virkelig må og bør og skal være slik. Men når man skjønner at ikke trenger å være noe som helst, at det ikke er nødvendig, da kan man gjøre som man vil. Da kan man sperre dørene, låse folk inn på bøttekottet, eller slippe gærningene fri. Som jeg har vist, kan mening kun springe fra det meningsløse, og kun den som erkjenner det meningsløse i den arbitrære plan og de arbitrære meninger, kan være fri og skape sin egen mening. Når man da skjønner at ens mening har det samme opphav som alle andres, det meningsløse, er det ingen grunn til å forfølge de andre beboerne med fjas og mas. Man skjønner hva det er, en dårlig vits. I notatene mine skrev jeg dette: Ingenting er så viktig at det noensinne var nødvendig. Torturistene på galehuset hevder selvsagt at en av disse tingene er nødvendig, mens ofrene tenker og tror at alt er nødvendig. Men man kan gå i korridorene og på hvert rom på en helt annen måte, ikke som torturist, og ikke som offer, når man forstår at hvert eneste værelse er hensiktsløst, og at hensikten bare ble til, for deg, da du kom inn. Heraklit sa at fra to ulike strenger kommer den skjønneste harmoni. Han gjorde seg her til en neutral, og et offer for alle strengeslag. Lawfuls vil selvsagt banke løs på en streng, si at den er best og forby alle andre strenger. Jeg tillater meg å forlenge denne tanke og tone, og si at uavhengig om det her er snakk om harmoni eller disharmoni, er det jeg som avgjør om jeg liker det, og det er opp til meg å fjerne og legge til strengeslag og tromboner i det jeg lytter til. Det var disharmonien og det var meningsløsheten som var her først, lenge før noen virket en streng eller bygde opp stenene i et galehus. Slagordet er: Dette var unødvendig. Jeg gjør som jeg vil. De nøytrale sier: Dette er nok nødvendig. Jeg må nok akseptere det. Lawfuls sier: Dette er nødvendig. Alle skal akseptere det. Dette er deres linje av falskhet. Galere enn de gale, de gjør seg selv til agenter for galehusets nødvendighet.

7. april kl. 01:48

Øystein Tranås Kristiansen: Tastaturet mitt døde idet jeg skrev dette. Det viste seg i ettertid at ledningen hadde blitt rykket ut. Det var både planløst og meningsløst, vent bare ikke at jeg skal være takknemlig for det, eller skal like det. Jeg avgjorde selv hva jeg skulle mene om det (nå funker

det igjen)

7. april kl. 01:51

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg må presse på om det skal bli til noe. En ting er å prise latskapen. Sammen med denne Hammerstein-Equord tror jeg på det. Noe ganske annet er inaktivitet. Jeg må lære å kjempe, lære å ikke gi opp. For en mann i min posisjon kommer alle seire til en høy pris. Det jeg skal gjøre nå, er å introdusere to mindre bearbejdede momenter i min filosofi, før jeg også legger ved to generelle kommentarer til diskusjoner jeg har hatt. Etter det vil jeg forhåpentligvis runde av Sol invictus med noen kunstneriske innlegg. Kanskje vil jeg også kunne skrive skjønnlitterært igjen. Det hadde vært fint, en del av meg lengter etter det, men jeg vet ikke om det er mulig.

7. april kl. 06:16

Øystein Tranås Kristiansen: I perioden hvor jeg hadde min mest intense tenkning og utviklet min tese om Eros og Ares, gjorde jeg meg også en svært gjennomført analyse om tid og rom, med det øyemed å integrere resultatene i den helhetlige filosofi. Den gangen lette jeg alle steder etter et gjennombrudd, og håpet at jeg kunne finne noe i en slik analyse som ville føre meg bort fra viljen til makt. Det er et hav av begivenheter og smerte siden den gang, og jeg er ikke istand til å gjengi mine resonnementer, kanskje heller ikke noen endekonklusjon. Som man kanskje har forstått, legger jeg svært stor vekt på intuisjon og de opprinnelige tanker. Jeg vet ofte at jeg har rett, før jeg vet hvordan. Hele mitt foretakende endte tilsist på stedet hvil, men ikke uten at terrenget var blitt vunnet, dessverre, etter mine kriterier, var det svært rudimentært terrenget. Det gjennombrudd jeg hadde håpet på, enten i relasjon til mine andre teorier, eller endog for seg selv, hadde ikke kommet. Men jeg følte at jeg hadde vært nær. Jeg tenkte den gang at jeg ikke hadde kapasitet og krefter til å forfølge temaet videre, og samtidig bære på mitt gjennombrudd med Eros og Ares. Det var nok også for såvidt riktig. Jeg konkluderte med at jeg burde avgrense meg selv. Det vil si, dersom jeg maktet å legge frem mine teorier i boken Sol invictus, kunne jeg vie en periode av mitt liv til tenkning om dette temaet og det å legge frem det resultat jeg var helt sikker på måtte ligge der. Denne tanken er gyldig ennå, men jeg vet ikke hvor produktivt det er for meg å [ha] slike ambisjoner. Jeg er en svært svak mann, og filosofien har lagt en ny byrde på meg. Å fremtenke Eros og Ares er noe av det mest smertefulle jeg har gjort. Jeg brukte som sagt 14 dager på det, i for det meste sengeliggende tilstand, i forsøk på å få svar på et eneste spørsmål, hvordan tingen kunne defineres av, slik jeg formulerte det da, den ene og den andre vilje. I sånær all avansert tenkning jeg gjør meg, benytter jeg meg av

tankemodellen, som jeg ser for meg som bilde og som jeg kan justere og stille i relasjon til andre bilder inntil et gjennombrudd nåes, og jeg kan landsette dette nye resultat i verden og i empirien. Dette er det såkalte Ti, den konseptuelle tenkning, fremfor den trege empiri. Som visuell tenker har jeg et visst talent, dette skyldes antakelig legen Hans som tuklet med meg som barn. Hodet mitt har ofte vært fylt av lys og bilder. Dessverre har det blitt mindre av dette, ettersom utmattelse og tinnitus har satt sitt grep. Jeg får ikke de naturlige deler av meg, og det er den største forbrytelse fra Uranus. Men jeg virker til tross for, ikke på grunn av, og kanskje skal min flammeferd frembringe noe bedre enn det som ville blitt til, dersom forholdene var optimale. Det er tvilsomt, men slik må jeg tenke. Utover det er min intelligens ganske så middelmådig, eller endog dårligere. Et av kjennetegnene på barna til Hans, er at de mangler ferdigheter, bortsett fra på enkelte felt. Verden er et usselt sted, og når gudene slutter sine herjinger, er det gjerne forsent. Likevel håper jeg å stjele til meg en periode av liv og virksomhet, på tross av.

7. april kl. 06:55

Øystein Tranås Kristiansen: Må nok sove.

7. april kl. 06:59

Øystein Tranås Kristiansen: I min analyse av tingen i forhold til tid og rom gikk jeg detaljert til verks. Jeg måtte erkjenne følgende: Forandring, overgangen fra en tilstand til en annen, blir ikke mulig å tenke seg uten tid. Hvis vi ser for oss en komplett stillestående tilstand, ville tiden være ute av ligningen. For at forandring skal være mulig, om enn på det mest miniskule nivå der to molekyler bytter plass, må man ha rom til å bevege seg. Tid som sådan kan prinsipielt sett ikke skilles ad fra bevegelse. Dette er, som vi skal se senere, svært interessant, idet jeg søkte i to forskjellige retninger. Hvilke egenskaper vil hvert slikt begrep, tid og rom, ad nødvendighet trekke til seg som sin egen betingelse, og kan vi, ytterst sett, kondensere disse egenskapene ned til et hovedsett eller endatil et eneste av begreper? Når det gjelder rommet, måtte jeg erkjenne at dette begrepet kun blir mulig om man har et referansepunkt. Hvis vi tenkte oss den riktignok umulige tilstand der universet var en eneste, ikke-reducerbar ting av svært miniskul størrelse, ville det rommet som omga den kun strekke seg så langt som man kunne observere fra dette referansepunktet. (Referansepunktet vokser riktignok frem fra det usette, som en følge av det trykket tingen selv skaper, noe vi har vært inne på i den øvrige filosofi) Rom utover dette ville være irrelevant. Rommet som sådan kan forstås som den horisont som til enhver tid omgir tingen, man kan endatil si at tingen skaper sitt eget rom. Interessant i denne sammenheng blir det å tenke seg to

svært miniskule referansepunkter, som er plassert i en enorm distanse fra hverandre. Siden nå stråling beveger seg hurtigere enn masse, vil disse to punkter fortsatt være interkonnektive, og den eneste måten de ikke kunne være interkonnektive, ville være under den såkalte Hubble-effekten, der deler av rommet beveger seg hurtigere enn lyset i relasjon til hverandre, dette selv om masse objektivt sett ikke kan bevege seg hurtigere enn lyset, og selv om denne bevegelsen, hvor objektene skaper et ekspanderende rom i takt med egen ekspansjon, ostensibelt vil avta i styrke. Men så lenge man hadde en interkonnektiv tilstand, kunne man kanskje tenke seg at rommet mellom de to punktene faktisk ble formet til en slags korridor mellom dem, dette forutsetter at tingens størrelse har noe å si for vår observasjonsevne, og man kan nesten med sikkerhet si, jo større masse, jo større rom. Vi vet også at tyngdekraften blir til som en følge av at ethvert objekt bøyer rommet rundt seg i proporsjonal grad med sin størrelse. Oppsummert så langt: Det vi kaller tid krever bevegelse, det vi kaller rom krever et faktisk objekt eller referansepunkt. Som et tankeeksperiment forsøkte jeg å tenke meg disse to størrelsene uavhengig av hverandre, altså rom uten tid, eller en tid uten rom. Det sistnevnte tilfelle har vi allerede vært inne på. Tiden kan absolutt ikke være til, om forflytning ikke kan finne sted, foruten denne forflytningen vil all tid bare være en løs abstraksjon og følgelig irrelevant. I det førstnevnte tilfelle ser vi at den masse som skaper rommet, også vil skape sitt eget fall gjennom dette rommet. Sagt litt annerledes: Tingen skaper sitt eget rom som den faller gjennom. Vi kan føre disse størrelser tilbake til hverandre. Tid er ikke mulig uten rom, og rom er ikke mulig uten at fallet skjer og tiden går, så å si. Hva innebærer dette når det gjelder filosofien i praksis? Jeg kan nemlig forsikre om at dette slett ikke er tautologiske størrelser, men noe med særskilt relevans. Vi vet jo at de antikke filosofer i all hovedsak anså universet til å være bestående av to størrelser, nemlig substans og kausalitet. Dette er forøvrig et høyst tilgivelig feilgrep, men det er også på tide å bevege seg videre. Det er lett å forstå at ingen kausalitet overhodet kan være til, uten en substans å virke på, og at foruten substansen, har man ikke grunnlag for noe som kan skape kausalitet. Vi spisser dermed de antikke filosofers tanke og sier dermed at substans og kausalitet er ugjengelig og uoppløselig forbundet til hverandre. Med dette kan vi eliminere Aristoteles tanke om den første bevegelse (det er ikke det eneste som er feil med Aristoteles, men kanskje sprang alle hans feilgrep herfra, om nå ikke fra logisk-lineariteten i seg selv) den kunstige oppdelingen mellom årsak og virkning, og tanken om en Gud utenfor verden (og i verden forøvrig, sagt med Epikur, hvorfor kalle det Gud) Vi forstår at det ikke er noen første bevegelse, for det ville isåfall innebefatte noe utenfor, men at vi har å gjøre med et materielt univers, som skaper sin egen forandring og sitt eget fall. Fra notater: Tingen bærer på den måten en slags indre klokke og en ild. Rommet er utslagsgivende for fallet og dermed forandringen. Dette er Heraklits evige forandring, det evige fallet gjennom det evig genererte rom." Dette blir en ytterligere forklaring på hvordan tingen presses inn i den observerbare virkelighet som en følge av sitt fall i sitt eget genererte rom. Man kan

ikke helt utelukke en ekspansjon og oppstykking av universet i stadig mindre deler, men jeg heller mot at vi skal la pilen fly, og si med Nietzsche at om det hadde vært et endemål, hadde det allerede vært nådd. Min antakelse er at universets kurvatur vil bringe det tilbake til seg selv, og i den grad deler skilles ad, er det her snakk om en forvrengning av tid og rom som skaper en midlertidig fraskillelse (Notat: Grav opp notater om dette) Om vi skal uttrykke oss helhetlig og prinsipielt, blir følgende kjensgjerninger stående: Hvert punkt i universet rommer gjennom interkonnektiviteten alle ting, og disse alle ting er hverandres første årsak og hverandres endepunkt. Det er ikke snakk om noen kjerne eller noe singulært opphavssted, for ethvert sted er selve opphavsstedet. Pilen har truffet målet i universets siste øyeblikk, alt mens den flyr i dens første, for i en slik tilstand, hvor substansen skaper sitt rom og sin tid og sitt fall gjennom disse, kan det ikke være snakk om noen begynnelse eller slutt. Noen spørsmål reiser seg. Hva skaper distinksjonen eller kan vi si, graderingen og variasjonen mellom punktene? Dette skal jeg forsøke å gi svar på. Dette er forøvrig selve frihetsspørsmålet, hvor vi nå her har svart på spørsmålet om et system. Men for nå holder det å si at jeg i forsøket på å løse gåten om Eros og Ares gjennom disse spekulasjonene, ikke her fant mitt gjennombrudd, men her gjorde meg opp visse kjensgjerninger som understøtter min teori. Kritisk på dette felt er avisningen av hovedparten av den vestlige filosofiske tradisjon, i den grad den følger tanken om en første beveger, og selvsagt også avisningen av de lineært ekspansive, jeg tenker her på Nietzsche og Schopenhauer, som ikke overskuet at dette er et lukket system som nærer seg selv.

12. april kl. 08:36

Kommentar: Dette omtaler det som senere hver for seg skulle bli et kjernekonsept og en filosofisk artikkel kalt «Apollons bueskytter.» Med konseptet spekulerte jeg om en del av universet kunne fjernes fra alt annet ved å oppheve interkonnektiviteten. Som Schopenhauer konkluderte jeg at dette ville bryte utviklingslinjen og i praksis dra ut proppen for hele skapelsen. I den grad noe forsvinner, vil påvirkning fra dets tilstedeværelse alltid være der. Siden alle ting gir opphav til en, og en gir opphav til alt, blir det slik at hvert eneste punkt er «Gud» og rommer alle ting. Tingen gir opphav til seg selv og rommer alt som har vært og skal bli. Destruksjonen av en ville være alle tings destruksjon, idet dette er en og det samme. I Apollons bueskytter spekulerer jeg i hvordan tidens sirkulære natur og implikasjonen av regresjonsanalyse, hvor hver tilstand aldri kan være definert av seg selv, men være avledet fra den annen, i praksis innebærer at pilen er på vei tilbake til buen etter å ha truffet målet. Den virkelighet som den gale, poeten, hedningen og motsetningsfilosofen ser, hvor alt er snudd på hodet, vil med en slik regresjonsanalyse isåfall være riktig. Denne artikkelen ville kreve at jeg leste en fantastisk bok kalt «The serial universe,» av en viss Dunne som

helhet. Dessverre fikk jeg aldri gjort dette. Både antall og utstrekning på mine prosjekter har det med å ekspandere til livsverk, og energi og arbeidsevne kan ikke holde tritt. Løsningen må bli å avgrense meg.

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Der Eros og Ares forutsetter en deltakelse i universet, forutsetter mine utlegninger om tid og rom at det ikke er snakk om noen første beveger, altså, at forandringen på motsatt hold skjer som en følge av en gitt presens eller deltakelse, og at uten denne deltakelsen er man utenfor ligningen, så å si. Jeg har her tatt det første steg på å definere distinksjonen, i den grad man ikke får noen helhet eller et system uten det deltakende subjekt, og at enhver fortolkning må ha et eller annet subjekt som utgangspunkt.

12. april kl. 08:57

John Olav Oldertrøen: Tid er fascinerende, og ifølge naturvitenskapen ble tiden født for 13,6 milliarder år siden. Deretter har entropien og tiden fulgt hverandre i ekspansjonen. **[Interessant!]** Noen hevder at universet til slutt vil begynne å trekke seg sammen, det vil si: tiden vil stanse, og muligens reverseres ...!

Selvfølgelig gitt at vi snakker om et univers og ikke et multivers eller metavers, for da vil den relative tiden være relativ i forhold til de relative tidene.

Det vil alltid være store mengder uskrevet litteratur om dette store temaet.

12. april kl. 09:04

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Svært kritisk, og som jeg glemte å legge til, er at når universet nå er interkonnektivt og rommende både sin begynnelse og slutt i ethvert punkt, vil man kunne fastslå at universet i sitt vesen også er pluralt, i den grad det er denne multituden av størrelser som bringer frem denne egenskap. Jeg hørte det ble klaget: Deres ensidige mangfold! Jeg sier tilbake: Mangfoldet er alt som er. Man må ha de mange grunner, ikke en (om ikke går alt under, men det er umulig)

12. april kl. 09:06

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, det er min antakelse også, John Olav, for hvis vi ikke hadde

denne kontraksjonen hadde vi antakelig gått i dass for lenge eller et øyeblikk siden (alt er jo det samme) Vel ... I den grad deler mangler eller er utenfor vår påvirkningsfelt, og vi deres, er de irrelevante.

12. april kl. 09:08

Øystein Tranås Kristiansen: (Notat: Grav opp notater om dette) - Notat til meg selv: Nei, her var det altså snakk om å finne argumenter som kan understøtte en kontinuasjon. Jeg har ikke ennå skrevet notater om dette i min pletoria av notater. Våger ikke å editere, i tilfelle gudene ønsker å slette det jeg skrev.

12. april kl. 09:16

Øystein Tranås Kristiansen: Nietzsche forsto tilsynelatende at universet alltid står ved sin begynnelse (ekspansjonen) men ikke at det også, av nødvendighet også står ved sitt siste øyeblikk (kontraksjonen) Derav hans evinnelige ekspansjonslinje og det som i praksis er en evig flyvende pil som flyr uten å lande (men alle piler lander, bare skyt en)

12. april kl. 09:21

Øystein Tranås Kristiansen: Men det måtte en INTP til for å se sannheten. INTPen er ad typus den overlegne filosof (bare vent til jeg får en sønn), og den eneste kan som kan komme frem til en helhetlig sannhet. Dette fordi man kan la den indre prosess speile den virkelighet som omgir en, foreta dykket i seg selv, som Heraklit sa det. Jeg tilhører forøvrig den sjeldne klasse INTP som ikke har henfalt til noen form for konformt svekleri, i motsetning til Kant og Schelling, eksempelvis. Disse måtte klamre seg til en viss trygghet og forløste aldri sitt potensiale. Det må legges til at INTJer ikke burde tillates å tenke helhetlig (resultatet vil alltid være katastrofalt) men at de kan tenke seg frem til spissfindigheter som nytteverktøy for den overlegne form for filosof. Nietzsches problem, som vi skal gå inne på, er at han nesten eksklusivt berodde på den empiriske prosess, uten å foreta dykket i seg selv. Dermed så han med den selvbekreftende fordom, der han ignorerte halvtendelen av virkeligheten. I et helhetlig system kan viljen til makt bare være gyldig om den har viljen til kjærlighet som bekreftende motpol, ethvert begrep speiler nemlig den virkelighet det omtaler, og det kan aldri være snakk om aksjon uten konteraksjon. **[Benytter dette ordet fremfor kontraksjon for presisjonens skyld.]**

12. april kl. 09:33

Øystein Tranås Kristiansen: Andre typuser utenom disse overnevnte vil antakeligvis kun ha sporadisk kontakt med en tenkende virksomhet. Men man kan putte dem i et apebur, observere dem og se om de kommer med et glimt av sannhet, som poetene gjør det (truth is common to all)

12. april kl. 09:35

Øystein Tranås Kristiansen: Til filosofene, levende som døde. Vokt dere, jeg skal rydde dere av veien. Det må bli slutt på dogmene. Dere kan ikke skjule dere for alltid bak feighet og konformitet. Skjebnen skapte meg som overlegen, den beste, men den samme skjebne la hindringer i veien for meg. Orakelet (meg) taler med Apollon og tar ikke feil.

12. april kl. 09:43

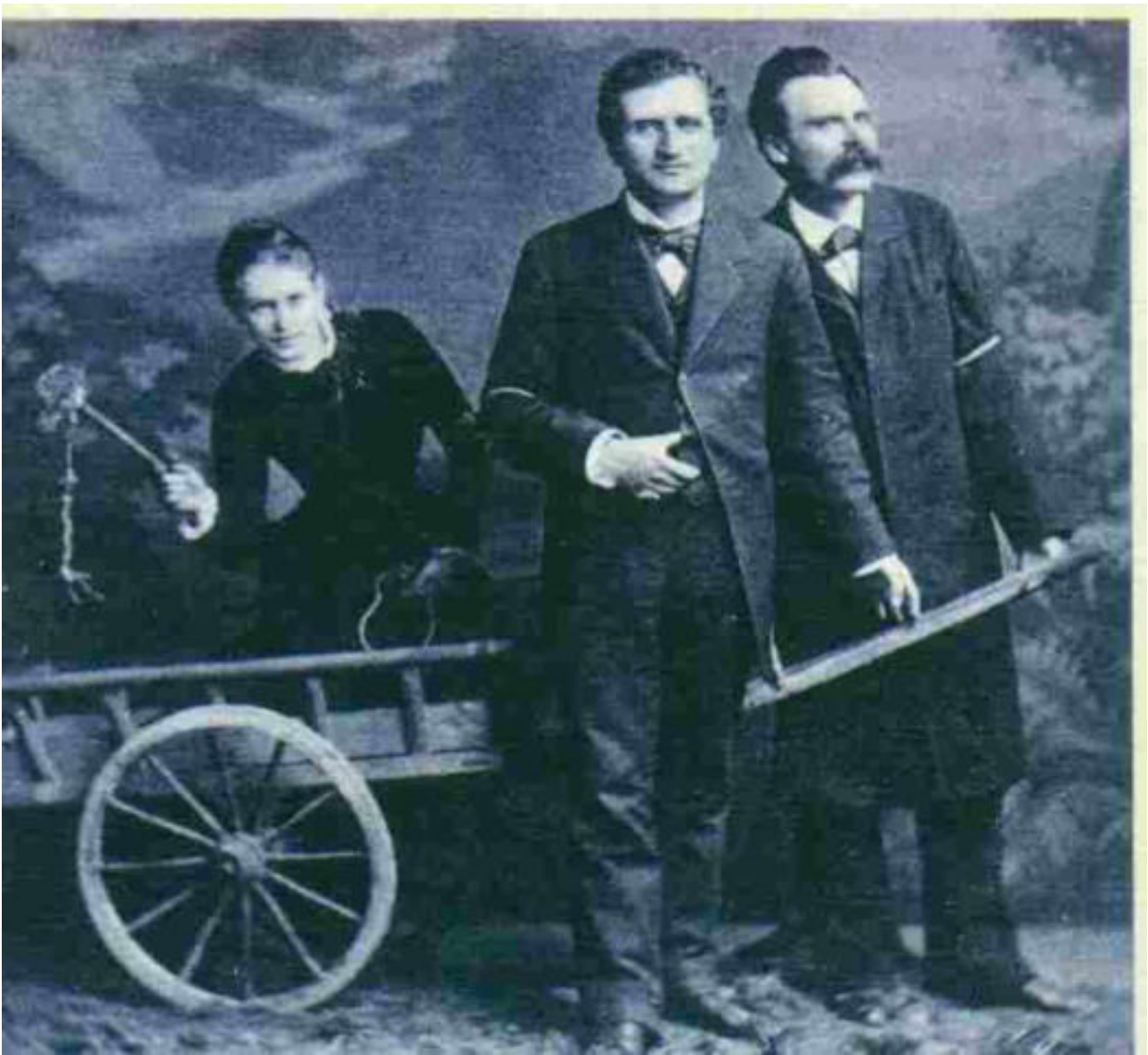
Øystein Tranås Kristiansen: En chaotic neutral er forøvrig den eneste som kan sies å være fullt ut et individ og følgelig evne å tenke selvstendig. Andre vil ha en eller annen form for oppbundenhet, og derfor skrenke inn tanken i henhold til en eller annen flokkmessig konformitet. (lawfuls) feighet (de gode) eller det rene skjære skadeverk (de onde) I min personlige atomisering og fraskillelse fra verden, har jeg i størst mulig grad favnet beståenheten.

12. april kl. 09:58

Øystein Tranås Kristiansen: Bør vel stanse det her ... sukk. Tar lang tid før jeg kommer igang. Mer galskap og sannhet kommer senere.

12. april kl. 09:59

Øystein Tranås Kristiansen: "skal du besøke en kvinne - ta da med deg en pisk (så hun kan piske deg, alt er jo motsatt og det samme)

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

12. april kl. 10:03

Øystein Tranås Kristiansen: Må bevege meg videre. Motivasjonen er vanskeligst av alt å opprettholde. Derfor er jeg rettferdiggjort i hva enn jeg må gjøre for å opprettholde motivasjonen. Alt som motiverer er riktig, alt som ikke motiverer, er ikke riktig.

14. april kl. 06:37

Øystein Tranås Kristiansen: Hvordan kan vi forstå friheten og distinksjonen mellom det ene og det andre i et slikt interkonnektivt system? Alle ting vil av nødvendighet være sammenfestet og derfor delaktige og endog årsak til hverandre. Ja, hva skiller dette systemet fra Zenos univers, stedet der forandring ikke er mulig og pilen verken skytes eller lander, der hvor all bevegelse og

forandring er en illusjon? I dette må jeg introdusere et annet nøkkelbegrep for tingen, en grunntilstand som er like gyldig som begrepene tid og rom, og som muliggjør bevegelsen eller fluktueringen, om du vil, gjennom systemet som igjen gir opphav til mitt begrep om Eros og Ares, hvor den distinkte deltakelse i et slikt system nettopp er det nødvendige premiss. Her kommer vi til disse sammenfoldede sfærene og begrepene som de tyske idealistene strevet så mye med, med varierende hell, men dessverre feilslått, alt sammen, siden man søkte seg opp mot en ikke-eksisterende Gud. Det var nok snakk om kristenhetens siste hurra som noe med intellektuell relevans, og etter det døde vesten. Der interkonnektiviteten, for den distinkte entitet forstått som Eros, pilen inn, besørger tingenes evige tilbakekomst innenfor dette systemet, men da selvsagt som tilfeldighet og terningkast og nye sekvenser, sørger distinksjonen for bevegelsen og fluktueringen mellom elementer, og derfor, hele bevegelsen gjennom systemet. Man kan endog si at det eneste Zeno så var en gjennomsyret interkonnektivitet, evig kjærlighet, om du vil, og resultatet ble det stillestående vann og en giftig kule. Slik er det alle steder der hvor den absolutte kjærlighet rår. Distinksjonen, knuten på tråden i en veldig vev, den pil som går ut fra denne entiteten, forstått som den krigende Ares, er friheten. Denne friheten ville være urimelig dersom den ikke var sammenfestet med Eros og det helhetlige system, og man ville ikke hatt noe jordsmonn eller fornyelse, verken fra de falne eller fra de stigende stjerner, som i såfall ville blitt skutt blindt ut i universet og gått til grunne i sitt eget absolutt, om enn hvor lite (seg selv kun) eller stort (et univers beseiret) det var. Nøkkelbegrepet blir variasjonen eller graderingen mellom tingene. Selv om hvert eneste punkt er forbundet og påvirket av hvert eneste andre punkt, om enn festet til universets ytterkant, vil det som er nært og av en viss størrelse påvirke mest. Den praktiske visdom på folkemunne er også gyldig i den største forstand. Man er seg selv nærmest. Sagt på en annen måte: Man er mer av seg selv enn man er av de andre. Et tre som står på sitt jordsmonn, er avhengig av sitt ståsted i jorden, atmosfæren og sollyset for å være til, samtidig må det avgrense seg selv fra det andre for ikke å gå i oppløsning. Tingen er på alle nivåer en gjenspeiling av et slikt system, hvor både interkonnektiviteten og avgrensningen skjer fra øyeblikk til øyeblikk, det sistnevnte med utgangspunkt i variasjonen. De norrønes Yggdrasil er således et godt bilde for universet både på det høyeste, overordnede nivå og for universet på det mest miniskule punkt. Tok man den andre bort fra ligningen, ville entiteten gå i oppløsning og aldri ha noen gjenkomst. Tok man den distinkte bort fra ligningen, ville man ikke ha noen påvirker, og dermed få stillstanden. Nietzsche forstår denne knuten uten å forstå at den er en distinksjon innad i systemet, ikke et sett av løsrevne enheter, derav hans enderesultat i den absolutterte og rigidifiserte makt, som blir motpolen til Zenos **[Parmenides også]** frigide univers. Fra urørlig snøball til det blinde blaff. En slik frihet er ingen frihet i det hele tatt, i den grad man ikke kan fornye seg selv, ikke har noen grunn, årsak eller jordsmonn til seg selv, og ikke kan være delaktig i den annen. På det lille eller empiriske nivå satt da også Nietzsche

og forbød alle grader av interkonnektivitet og Eros, da blant annet med utgangspunkt i kvinnen, alt passivt og indirekte. På samme vis finnes det en lang historikk der hvor kjærlighetens forkjempere forbyr enhver egoistisk handling som ondskap. Det primitive og fordummede i dette ligger på et nivå som ikke er akseptabelt, og er forøvrig grunn til alle kommende ulykker. Oppsummert: Det er interkonnektiviteten og variasjonen mellom interkonnektiviteten som gir opphav til både tilhørigheten og distinksjonen, og universets bevegelse og fornyelse. Det er dette som utgjør Eros og Ares, min hovedtese. Her ser vi hvordan Heraklits tanke om både forbindelsen (truth is common to all) og forandringen (flux) er ivaretatt og forklart. Utover det vil jeg si at i den grad filosofer tar feil, deriblandt ved å strekke en hovedlinje gjennom universet eller skape et løsrevet utgangspunkt, vil alltid den faktiske sannhet vise seg i deres tilstrebelser. Freud mente at Eros og seksualdriften var alt, men måtte slenge på dødsdriften som en ettervekst. Nietzsche mente makt og frihet var alt, men måtte slenge på rigiditeten, intoleransen og den kollektivistiske lydørheten til som en mottese til denne urimelige frihet han skapte seg. Hva det gjelder de løsrevne, til de kan man si: Det finnes ingen Gud, intet opphavssted, ingen årsak. **[Ingen Creatio ex nihilo, men et opphav gjennom kaos gjort til orden, en av svært mange ting som gir hedningene rett.]** Spekulasjonene man gjorde seg var alltid festet i verden, og i så måte siktet man alltid skjevt. Som sådan finnes det intet referansepunkt for riktig og galt, bare en sammenbundet verden av distinksjon og stridighet. De utenomverdslige ser sannheten i tåke, og de lineære ser sannheten i de fetishiserte og løsrevne deler.

15. april kl. 23:46

Øystein Tranås Kristiansen: Angående dette tema, fra notater: "Verdien i et menneske ligger som motpol, som fiende ... hvordan skjer differensieringen? Det er selve frihetsinstinktet. Distinksjonen og integrasjonen er nødvendiggjørende motpoler. Ingen kan bære sin enhet, Straks subjektet ble til, måtte det store er organisere seg i motpoler. Subjektet som sådan er en kvalitet av den stridende beståenhet. Uten ville alt flyte ut. Med ville alt forherdes. Vi er de som har samlet seg." Det er ingen prinsipiell forskjell på dette konseptet og Heraklits tanke om den konstante forandring, hvor det som er fraskilt, samles, og det som er samlet, faller fra hverandre. Opplevelsen av frihet, og et selv, kommer som en følge av en opphopning av kraft, og denne ansamlingen er en av universets grunnprinsipper. Det er utav denne motstridende prosess, orden og kaos, om du vil, at vår motsetninglov blir til, og grunnen til at enhver lineær tese eller begrep man legger frem, i samme øyeblikk kan negeres med en mot-tese. Dette åpner igjen en ny problemstilling, en jeg ikke fullt ut har utarbeidet eller tatt stilling til, utover mitt arbeid på det (meta)fysiske nivå. For hvordan arter nå denne motsetningen seg, gitt at den er riktig, hvordan kan vi på best mulig måte presisere dens kvalitet? Her har jeg kommet frem til delvise svar, før jeg nådde en midlertidig stopp. Nietzsche sier

jo, som en kritikk av Hegel, at dialektikken ikke har noe for seg, all den tid vi ikke kan si hva som er de riktige ytterpunkter. **[Siden det fundamentale epistemologiske problem ikke har blitt løst, kan vi ikke eksakt definere hva som er ytterpunkter, men vi kan erkjenne at ytterpunktet finnes i den fysiske verden, all den tid Buddhas harpe vil briste under et visst spenn og ikke avgi toner dersom spennet letnes for mye.]** Jeg deler forøvrig Nietzsches mistanke mot den begrepsbaserte dialektikk, nettopp av den grunn han nevner, men også fordi noen balanse mellom to poler allikevel vil være like god som noen annen. Hver plassering på en vekt vil være like mye et ytterpunkt, et balansepunkt og et endepunkt, så å si. Samtidig erkjenner jeg at Nietzsche sier dette fordi han er linearist, et standpunkt jeg som kjent ikke deler. Jeg deler heller ikke Hegels og de marxistiske avarters snusfornuftige sjonglering med disse begrepene, for å skape seg hva enn slags konklusjon som tjener deres interesser. Jeg sikter her selvfølgelig til historismen. Det blir nødvendig å foreta et dykk inn i dette vanskelige spørsmål om begrepets gyldighet og hensiktsmessighet. På et vis er jeg nok enda mer relativistisk, eller rettere sagt, relasjonistisk enn Nietzsche, all den tid jeg mener at alle standpunkt er like gode, like midlertidige, og, som vi har sett, relasjonistiske, terninger som er vendt mot hverandre på stadig foranderlige måter. Min påstand er at det er fare på ferde når en slik verdi får bli et absolutt på bekostning av alle andre, da vil motsetningen slå inn, men da i ytterste konsekvens av den rene skjære nødvendighet. Det jeg hevder som sådan, er at vekten alltid må bevege seg, det blir et spørsmål ikke om ståsted eller stilling, men om omskiftelig og tilpasningsdyktighet, så å si. Ibsen sa jo at sannheten ikke er evig, og det, mine venner, er evig sant. Her entrer vi tanken om en begrepenes Darwin, tilpasningsdyktige begreper som forandrer seg i takt med virkeligheten. Det jeg da i praksis hevder, er at stillstand er dårlig, og forandring er bra, noe som uansett ligger i beståenhetens natur, og at vår begrepsbruk må være tredd som et klesplagg over den omsk(r)iftelige virkelighet. Våre begreper kan derfor ikke være helt presise, noe slikt er umulig, men mer eller mindre favne en midlertidig tilstand. Igjen vil jeg hensikte til den hedenske verden, hvor alle kultuser ble ivaretatt etter behov. Religionen selv, foruten doktriner, var bygget opp for å favne tilsynelatende motsetninger, Dionysos og Apollon, det utagerende, voldelige instinkt og muligheten for asketisme, livsomfavnelser og livsfrasingelse. Disse tingene beror på og bygger på hverandre.

16. april kl. 05:00

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg tillater meg å komme med følgende midlertidige standpunkt vedrørende denne sak: De (meta)fysiske kjensgjerninger jeg har vært inne på, viser at vi lever i et motstridende univers, og derfor må de begreper vi benytter oss av, dele denne, om du vil, ambivalente kvalitet. Hva det gjelder disse begrepenes presisjon, blir spørsmålet vanskelig. Bør

begrepet være mest mulig presist og spisset, eller mest mulig ambivalent og skyggelagt, rommende mest mulig? Det presise favner en midlertidig del av virkeligheten der og da, men går glipp av helheten, og det ambivalente ivaretar alle parter, så å si, men kan være svært lite treffende i det spesifikke. Jeg konkluderer derfor med å si: Det er uklart. Vår virkelighet står i et motsetningsforhold, men våre begreper vil alltid ligge etter. Men det er ingen unnskyldning for ikke å bruke begreper. Selv en katt har jo en sense of self, et begrep om seg selv og de andre. I den grad skapningen blir mer avansert, må denne aktiviteten, begrepsdannelsen, også intensiveres og forhøyes. I den grad man er presis og kaster Apollons lys over en sak, må man også være klar over at her vokser en skygge av usikkerhet og ambivalens, og at motsetningen, hva enn den er, før eller siden må slå inn. Jeg gjorde meg en annen spekulasjon i tillegg. Hva det gjelder ytterpunkter og graderinger, vet vi ikke hva de er i kvalitativ forstand, som Nietzsche påpekte. Hva er godt og ondt? Rask og treg? Alt dette står jo i relativ og relasjonistisk sammenheng med hverandre. Men kanskje kan vi snakke om dette i kvalitativ forstand? Det raske og trege er relativt, men vi må da kunne påpeke at noe beveger seg i motsatt retning. Jeg har jo selv utviklet et slikt begrep. Den onde er i hovedsakelig opptatt med å påføre skade, den gode er i hovedsak opptatt med å gavegi. Det er jo utav en slik tankegang at jeg utviklet mitt begrep om Eros og Ares. Ikke som en kvantitativ målestokk, men som en målestokk over hva som prinsipielt sett foregår, nemlig at tingen blir dratt i ulike retninger. Universets innhold er konstant, og alt vi har med å gjøre er forflytninger, bilder og vesener som dannes i flammene. Men Heraklit sier jo at veien opp og ned er den samme. Det vil si, universet i kvalitativ forstand er også, vel, ambivalent, uklar, hvor alt føres tilbake til det samme utgangspunkt. Dette utsagnet fra Heraklit forteller jo hvordan tingen føres tilbake til seg selv, alltid vil gå under og fornyes, alt av systemisk sammenheng, men ... her er også noe som taler om knuten på tråden i seg selv, krigens ånd, Ares, friheten. Man må kunne si om en slik knyte beveger seg opp eller ned i veven, påfører skade eller gavegir, men allikevel vil komme tilbake til det samme utgangspunkt. Og her ligger den fortvilende kjensgjerning. At alt, også i den kvalitative retning, egentlig er det samme. Dette er den meningsløshet som vår mening bygger på. Hva enn slags sannhet og mening vi finner, kan vi være sikker på at det vil dreie på seg, forandres, være et terningkast. Jeg tenker som sådan at min ideologi er riktig. Man må omfavne meningsløsheten, lik begrepene favner virkeligheten må selvet favne all sin virkelighet, at dette i sannhet er komplett meningsløst, og at det utifra dette oppstår retninger og konstellasjoner, ad nødvendighet, og at man til ethvert øyeblikk må være det man er. Oppstår det en strid eller et forræderi, så var det bare fordi terningen var kastet. Konklusivt: Jeg er det jeg er, fra øyeblikk til øyeblikk, og jeg erkjenner at dette kommer til å forandre seg fra øyeblikk til øyeblikk, i en pletoria av ulike sammenhenger og ståsteder som ytterst sett føres tilbake til seg selv. Det eneste jeg kan garantere er forandring. Jeg vil også bekjempe alle forsøk på væren på vorden, lik enhver overordnet ideologi vil være. Dette vil

nemlig skape den rigidifiseringen som gjør verden mindre rik. I den kristne verden får man ikke gå på horehus og slakte fiender, selv om man vil og er dette, i Nietzsches maktverden er det intet rom for kvinnen, det passive og skyggene, selv om man vil og er dette. Undertrykkelsen fra den andre på den enes bekostning, så å si, er det klart at enhver av universets skapninger må motsette seg.

Bibelens Gud sier: jeg er det jeg er. Sannheten er at det er ikke EN Gud som sier dette. Hver eneste lille ting, hver eneste skapning sier dette, og det kan ikke være annerledes. Rull da, du terning, så ser vi hva det blir til denne gangen.

16. april kl. 05:00

Øystein Tranås Kristiansen: Alle vil vel det de vil. Men forskjellen på å være keiser og tigger er det samme. Forskjellen på og falle og fly er det samme. Skrev dette notatet: Min sønn, du sa du ville fly, og nå faller du. Ta glede. Nå flyr du! Husk at støvet skal leve.

16. april kl. 05:03

Øystein Tranås Kristiansen: Jøss. Jeg greide å skrive noe uten et tekstuellet raseriutbrudd denne gangen. Da gjenstår kun det siste sveipende moment, før jeg skal gi noen kommentarer til personlig samtale. Med det vil denne første fremstillingen av en filosofi være fullendt, og arbeid med denne filosofien som sådan vil bestå i å vanne og nære og kultivere. Jordsmonnet man skal dyrke på er allerede etablert.

16. april kl. 05:06

Øystein Tranås Kristiansen: Fra den sannhet som er sann for alle: "I wanna go back in there and obviously I wanna fight again. But there are some things I need to clear up, there are some things I need to, you know, do to get me back, and, it's disappointing you know, because you just never know, I just like ... ahh ... where did I lose it? I like ... where? Fighting just, you know, ah, it used to come just so easy, so natural, and you know, now I feel like I'm fighting against myself, and I just need to, you know, just get back that thing."

17. april kl. 12:46

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Den røde manns forbannelse, Kelternes forbannelse, Neanderthalernes forbannelse, Uranus' forbannelse, Apollons forbannelse. "I think the gods are well

pleased when they see great men struggle with adversity."

25. april kl. 18:53

Kommentar: *Lave menn, derimot, synes å være fornøyd hva enn som skjer. Som en Jotunkvinne skal si: Stolthet og sorg hører sammen.*

John Olav Oldertrøen: They do, indeed.

26. april kl. 13:36

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: "If you build an aircraft so that it is totally stable in flight, then you can't dogfight with it and kill other fighters. The best fighters are unstable." - Nok en lærdom om det samme.

26. april kl. 21:03

Øystein Tranås Kristiansen: Mitt forsøk på å fullføre den siste delen av min filosofiske utlegning gikk i stamper, og i mellomtiden greide jeg å bli syk. Dvs, jeg tenkte jeg kunne lette på trykket ved å dra ut på byen, og fikk ganske så umiddelbart influensa utav det. Jeg lever jo ellers som en fange, og sitter i en kjeller med et knøttlite vindu 23 timer i døgnet. De siste 4-5 dagene har jeg teknisk sett levd på Cola, og kanskje spist en boks nudler per dag. (de dagene jeg spiste) Jeg må derfor starte hele prosessen med utlegningen pånytt, både organisatorisk og tankemessig sett. Det har jeg ikke krefter til akkurat nå. Det er forøvrig ikke noe vakkert syn de gangene jeg tvinger meg selv til å gjøre ting jeg ikke har krefter til. Faremomenter truer også i det fjerne. Sist jeg var svekket, skjedde et angrep fra fortuna. Det kan hende jeg blir slått til hakkemat pga jokere og lignende. **[Har et forferdelig arr fra noe lignende, men tror det skjedde før dette. Når jeg sier det, vet du at det er riktig, for jeg lyver nesten aldri.]** Dessuten vet jeg at en ny, varslet ulykke venter rundt døren. Det er av ytterste viktighet for meg å ligge lavt og unngå forfølgelse og de mest vanvittige ulykker på det mest miniskule grunnlag, noe som er vanlig i min verden. Det skal ingenting til for å rives i biter. Noen går et helt liv i naivitet uten at det skjer, og så blir de bitre på gamlehjemmet når skjebnen endelig innhenter dem. Kanskje er det min store fordel. De hadde sin tid. Jeg skal ha min, og jeg har allerede slåss mot meningsløsheten som så ofte kommer i deres skikkelse. For å lette på min late rumpe og kickstarte meg selv igjen, tenkte jeg nå derfor å hoppe direkte til de tilhørende filosofiske diskusjonene. La gå at resultatet kanskje blir rotete ved første øyenkast. Jeg vil kunne

organisere dette ved en senere anledning. Det viktige er å ikke la stillstanden, latskapen og oppgittheten komme, noe som ofte skyldes sterke nerver og kravet om perfektjon. Ingen av livets skapninger tenker på at så og så skal det være når de utøver seg selv. Tanken om perfektjon er forfeilelse. Spontanitet er perfektjon i sin utøvelse og lik rosen som folder ut sine blader, speiles her seg selve livet. Man bør aldri trenge grunner for det man gjør.

27. april kl. 12:18

Øystein Tranås Kristiansen: Først kollapset nettet, så kollapset jeg, eller, jeg har jo egentlig forlenget kollapset. Sitter nå på et reservenett som skal vare et par dager.

28. april kl. 22:07

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Jeg har jo lenge klaget over at jeg ikke drømmer lenger, med årsak i AD. Dvs, jeg drømmer, men da bare under innflytelsen av stoffer som koffein og alkohol, iallfall drømmer jeg kan huske. Jeg har lest at REM-søvnen blir inhibert. Håper det ikke er permanent. Nå er jeg jo syk, kanskje det har noe med saken å gjøre. Jeg hadde iallfall en av de skrekkeligste drømmene jeg har hatt, som virket like sterkt som noen av de andre. Barndommens tidligste frykter var tilbake da jeg våknet til meg selv. Jeg turte ikke sette foten på golvet, i tilfelle en hånd skulle gripe etter meg. Jeg kunne heller ikke ta øynene fra gløtten i døren, i tilfelle det i min uoppmerksomhet skulle stå noen der. Så jeg satt der oppreist i sengen. Kunne lent meg tilbake mot puten og veggen, men det ville ha betydd at jeg var i samme posisjon som drømmens skikkelse idet drømmen endte, det ville ha båret en egen implikasjon, som jeg nektet å gjennomføre. Så jeg satt der, ventet, til en slags vilje eller tiltakslust skulle komme over meg. Tilsist greide jeg å lirke telefonen ut av bukselommen for å se på klokken, og siden jeg da kunne se golvet under sengen min, kunne jeg sette foten ned. Alt jeg kunne høre var krefsingen fra hunden i overetasjen, og det er ikke mye til trøst. Annet enn det er det stille, stille. Jeg har jo gjemt meg i denne stillheten jeg ikke fullt ut kan ha, men jeg antar at alle kan bli uvenner. Drømmen bestod i dette: En atletisk idrettshelt, intet mindre enn en amerikansk footballer hadde omkommet. Jeg husker ikke hvordan det skjedde, og det er kanskje heller ikke så viktig. Det er mulig han knakk nakken i et sammenstøt på fotballbanen. Han var iallfall av en slags guddommelig berømmelse, slik at alt som skjedde rundt ham var en sak. Denne berømmelsen bør ikke underdrives. Han var virkelig udødelig. Alt tyder på en slags Olympens arketype, en Herkules. Det ble snakk om å skaffe suvenirer fra denne helten, levende eller død. Gjenstander ville ha en stor verdi, og det var også slik at all kontakt ville føre til

at hederen smittet av, for å si det slik. Jeg og min kjæreste (SS) vurderte å gå til anskaffelse av denne hederen, levende eller død, blant annet ved å være ved den døde og ta bilder som kunne legges ut på internett. En av idrettsskikkelsens farsskikkelser, men ikke direkte en far, en stefar eller bestefar, skulle holde likvake i huset sitt. Vi vurderte å bryte oss inn der. Jeg syntes det var for risikabelt. Dørene kunne være låst, og vi kunne oppdages, og selv om vi ikke ble identifisert der og da, kunne vi innhentes. Vi var på vei til stedet, kanskje med buss, men var nært målet og stod og rådslo i en slags gulnende løvskog. Landskapet forøvrig var som dette: Det var en stor innsjø, hvor det vokste skog rundt og hvor husene var plassert omkring. Hvaenn min engstelse, denne SS visste råd. Denne gamlingen som holdt likvake var egentlig ganske stakkarslig, og bodde ikke i det samme hus. Han var heller ikke av typen som ville sette i verk noen sikkerhetstiltak. Vi ville ha hele stedet for oss selv. Det ville være fritt frem for oss. Vi ventet til mørket hadde senket seg, og da forandret landskapet karakter, fra dette gulnende høstlandskapet til dette intense mørket som omgir trær, greiner og blader og gir dem en slags dirrende kraft. Skoger var alltid min ting, og det er i slike skoger at jeg har hatt mine mest mystiske opplevelser. Denne delen av meg var nå også manet frem. Vi kom til det som var en skikkelig gammelmannstue. Klinken gikk rett ned, og vi var inne. Det virket altså bebodd, og som den gamle kunne sove i overetasjen, men vi visste han var borte. Den døde lå i en liten treseng i stuen. Rommet var rikt dekorert, med vevde tepper på veggen, en gyngestol og et lite bord. Det neste bildet som kom, var at jeg så det hele gjennom kameralinsen, som jeg hele tiden forsøkte å justere, uten at jeg greide å trykke på utløserknappen. SS hadde kravlet opp i sengen, hvor hun interagererte med den døde med den entusiasmen bare kvinner kan ha og som de ellers viser til barn. Hun hadde fått ham opp i oppreist stilling og drev og lekte med ham og smilte til kameraet. Jeg fikk ikke tatt bilde, og tilsist strakte hun ut hånden for å ta fotoapparatet fra meg, og tok bilde av den dødes ansikt. Jeg ble nå svært engstelig. Vi hadde fått det vi var kommet for. Nå måtte vi da kunne dra. Men SS var på langt nær ferdig. Hun fikk den døde til å bevege på seg og vinke farvel, og ved å klemme på halsen og stemmebåndene hans, fikk hun ham endog til å snakke. Stemmen kom langsomt, som fra en dement, men ellers virket den å komme fra en levende med fri vilje. Den døde tok farvel. Det virket nesten som han ville si noe mer, men han snakket bare rallende med stivt blikk. Da vi forlot ham i stuen, satt han oppreist i sengen og så ned og til siden med tomme øyne. Jeg var opptatt med å komme meg unna, men SS kom tilsist. Hun holdt fortsatt på med å interagere med ham, og vinket farvel. Det var hun som hadde fått oss hit, og slik jeg kjenner henne, planla hun tilbaketuren også. Vi skulle sitte i hver vår etasje på en buss, jeg nederst, og hun øverst, og skulle stige av ved en times mellomrom, siden hun skulle arbeide. Slik ville det bli en mindre mistanke mot oss, og det var på den måten drømmen endte. Drømmens betydning kom i morbid drakt, men kanskje er det siste budskap om at jeg kan ta farvel til noen kroppslighet.

28. april kl. 23:52

John Olav Oldertrøen: Minner litt om scenen i Independence Day, hvor en viss alien ved å sno tentakler rundt en kvalt hals bruker den drepte forskerens stemmebånd for å uttrykke seg.

29. april kl. 09:05

Øystein Tranås Kristiansen: Jau, ser likheten. Men jeg oppfattet det slik at det var den døde som snakket, vekket eller tvunget til liv av kvinnens (SS) lekne ondskap.

1. mai kl. 12:10

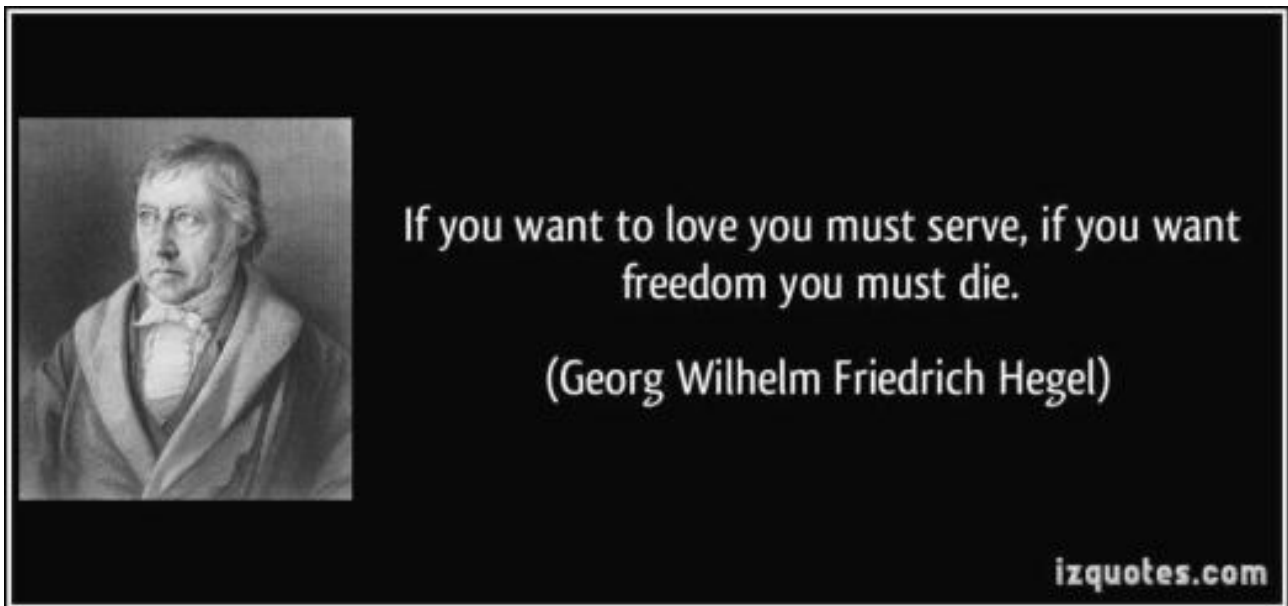
Øystein Tranås Kristiansen: Må bare stuke på, uavhengig av noe som helst. Skal skrive to momenterte notater, og utarbeide denne Perseien, samt holde oversikt over de momenter som er dertilhørende. (det er mange) Ja, og det var også den siste del av min filosofiske utlegning jeg må forholde meg til, og som jeg ikke greide å fullføre og som jeg må tenke meg tilbake til. Derfor går jeg nå inn på de første rudimentære detaljer. I de diskusjoner som etterhvert penset inn på spørsmålet om makt kontra frihet, nevnte jeg hvordan selv en keiser kan få hindret sin hånd av de sosiale hensyn, sedvanen, med mer. Jeg tror det var dronningen av England jeg brukte som eksempel. Til dette ble jeg beskyldt for å være antropomorfiserende, dvs, jeg brukte det særegne menneskelige eksempel for å unndra meg den (meta)fysiske kjenslgjerning, at makt er frihet. Argumentet var: Den sterke hersker over seg selv og i ekstensjonen av sin styrke, også over de andre. Den som er relativt sett svakere, må fokusere på egen frihet kun. For det første må jeg si at enhver menneskelig sannhet må ad nødvendighet kunne finnes og påvises på dypere nivå. Jeg holder på å utarbeide et moment hvor jeg tar for meg dette, at menneskets tilhørighet i det store "Er" med sitt ego, ikke fører i noen definerbar retning overhodet, annet enn at man ikke kan oppløse dette "Er," selv når man på en undergravende (heh) måte gjør seg til jordsmonn til noe annet. Det er selvsagt sveipende lett for meg å dra denne diskusjonen om makt vs frihet til et dypere nivå, for å ytterst sett vise at de ikke er det samme. Prinsippet om oppbundenhet mellom autoritet og den tjenende, som vist i eksempelet med dronningen av England, kan på en klar og enkel måte også vises i naturen. Vi kan tenke oss planeten Jupiter, som i kraft av sin veldige gravitasjon slynger allting rundt seg. Dette blir et eksempel på en sterk og herskende makt. Vi kan så tenke oss at denne Jupiter er omgitt av et millioner på millionertall med klinkekuler. Disse vil på sin side påvirkes av Jupiters gravitasjon, og slynges og settes i baner som avgjort av dennes gravitas, så å si. Men i og

med sin tilstand av å påvirkes, vil klinkekulene også påvirke med sin egen gravitasjon, og dette uavhengig av nivået det skjer på. Et støvkorn som det øves gravitasjonskrefter på, vil også øve sin gravitasjonskraft tilbake. Alt henger tross alt sammen med alt, og universet er tross alt interkonnektivt. Alt er da også motsatt og det samme. Så ved å herske og gravitere med sin gravitas, får Jupiter like mye gravitasjon tilbake. Vi kan (og vil) endog snu hele systemet på hodet, for det finnes tross alt intet fast referansepunkt i naturen. I systemet med de på millioner på millionertall av klinkekuler, er det Jupiter som slynges rundt av dem. Det er derfor jeg hevdet at autoritet har sin oppbundenhet, noe det tilsynelatende ble gitt meg rett i ved senere diskusjoner. Med dette vil jeg på to forskjellige måter tilnærme meg friheten som eksemplifisert i naturen. Vi kan tenke oss at i dette systemet med Jupiter og klinkekulene, er det en komet som kommer inn. Denne kometen er selvsagt ikke immun mot den systemiske kraft som verken Jupiter eller klinkekulene øver, og den drives også av andre og større interkonnektive krefter. Men den entrer altså dette systemet, uten å bli oppbundet av systemet. Den kretser altså omkring og forlater åstedet, fordi den i relasjon til Jupiter og klinkekulene, er mer av seg selv enn den er av dem. Den kraft som driver kometen forhindrer den i å kraftløst bli fanget i oppbundenheten. Ja, dette prinsippet kan jeg også vise til i kjemien. Vi har visse kjemiske molekyler som kalles frie agenter, som selvsagt ikke er upåvirkbare i ytterste forstand, men som har svært vanskelig for å skape forbindelser med andre molekyler. Andre kjemiske forbindelser er på motsatt hold svært påvirkbare. Ikke overraskende er den frie agent visstnok essensiell i metabolisme og derfor, alt liv. Dersom alt bare skulle være påvirkbarhet og oppbundenhet, på det menneskelige nivå, autoritet og underkastelse, ville man kun få den udifferensierte masse på noe nivå, hvor ingen utvikling eller agering var mulig. Utvikling og all bevegelse skyldes enheter som er mer av seg selv enn de er av det annet, som på sett og vis sier: "Jeg er meg og du er deg, og det er meg jeg er og vil være." Ja, og hvis ikke skulle alt bli denne udifferensbare massen, hvor livet selv var rigidifisert inn i stillstand og meningsløshet. Et siste eksempel vi kan bruke er autisten, som ikke er villig til eller ikke kan skape forbindelser til andre mennesker. En autist som sådan er en kontrær, egen enhet, blind for eller ikke villig til verken autoritet eller servitudo. Hva autisten så gjør med dette, varierer. Noen autister blir de reneste hvite riddere for å kompensere for sin egenhet, andre, motsatt. Så mitt argument, som skal utdypes videre og skal ses nærmere på i blant annet Persei, er at makt og frihet ikke er det samme, og at de tilsynelatende er motsetninger. Hva? Jeg mener at Keiser Marcus Aurelius var et godt eksempel på oppbundne keisere, som tok alle slags hensyn i sin herskermakt, lovmessig, sosialt, prinsipielt sett, ikke minst. Keiser Caligula og Nero, derimot, var keisere som var komparativt sett, mer fri, idet de utøvde seg selv på tross av den andre. På det menneskelige nivå kan en svært fri person plutselig sitte der med uhorvelig mye makt, selv om dette nok ikke er like vanlig som eksempler der lovbundne, oppbundne personer opparbeider seg systemisk makt, men dermed, også sin egen

ufrihet. (forts)

1. mai kl. 13:11

Øystein Tranås Kristiansen: Det blir nødvendig for meg å trekke inn dette sitatet av Hegel, et sitat jeg mener er prinsipielt sett riktig. Hegel hadde, til tross for sin forfeilelse, et system som tok hensyn til både ekspansjonen og kontraksjonen i det metafysiske, noe som gjør at han kunne ha et sobert syn på det hele. Nietzsche, derimot, som mener at makt er frihet, noe det påvisbart ikke er, og som vi skal se nærmere på i min Persei, viser med det ubalansen i sitt system, en ubalanse som nødvendiggjør en viss komprimering av konsepter og begreper. Nietzsche mente jo at det var de stridige, energiske, kontrære herremenneskene som skapte og gav grunnlaget for sivilisasjonen. Men dette stemmer jo ikke. Disse kontrære, som Nietzsche svermer så for, kan best defineres som chaotics, som kjennetegnes av at de nettopp IKKE vil adlyde. Sivilisasjonen som sådan ble skapt av lydige og lovmessige betahanner, som godt kunne kaste seg inn i ligningen av autoritet og servitudo. Som William Blake rettelig påviste, det er to typer menn i verden, og fred mellom dem kan det aldri bli. Og, som all systemisk og sober, ikke-komprimert tenkning viser, dette er ikke det samme. De to typer menn er den lydige, autoritære, og den kontrære, alt i henhold til et system av de størrelser, flammen, Eros og Ares, kontraksjon og ekspansjon, i motsetning til den logisk-lineære og urimelige vilje til makt. For å fremsi mitt argument i klartekst. Nietzsche fremarbeidet denne viljen til makt, uten å forstå at i det hele er det et klart Eros-element av lydighet, av villighet til oppbundenhet og underkastelse. All lovmessighet er nemlig av sådan påvirkelig art, og Nietzsche dyrket denne loven, fremarbeidet av uniformerte, samarbeidende og underkastede menn (gi meg lydighet!) På motsatt hold har man de kontrære krigere, de som ikke vil underkaste seg, uansett. Det er altså som jeg tenkte fra første stund. Det sanne Ares-element og egenheten er i oss kontrære, kontraherende krigere, noe Hegels sitat viser i fritt monn. Den ensomme kriger må velge døden, og den elskende velger sin servitudo. Dette er rett og rimelig og sobert, og man kan ikke gå rundt og blande det hele for å tjene en uærlig og logisk-lineær agenda, hvor man bruker alt som inntekt for eget syn og fetish. Denne inntektismen er forøvrig et problem innen filosofien, noe jeg kanskje engang skal gå videre inn på. **[Kanskje jeg bør plukke opp tråden, min venn.]**

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

1. mai kl. 13:32

Kommentar: Hvis man kutter gjennom all historisk staffasje og til kjernen av min første, utgitte bok kalt «Den som skal våkne,» representerer de to viktigste mannsskikkelsene Hegels sitat på en perfekt måte. Hundari er en taper som blir forlatt av sin egen mor, og må utvikle en enorm styrke. En gang møter han en kvinne og spør: Vil du synge for meg når alt er borte? Dette nekter hun. Dette blir en hedendommens analogi på avvisning fra alle kvinner, og han må dø i frihet. Amar derimot er en vinner som er elsket av sin egen mor. Han får alt, makt, glede, anerkjennelse, sex, men våkner opp til den virkelighet at han er morens slave. All den kjærlighet han får gjør at han må tjene. Begge menn forsøker på hvert sitt vis å unnslipe sin skjebne, forgjeves. Synd at denne boken solgte kun femten eksemplarer, hvis man ikke regner med alle de eksemplarene min mor kjøpte ... DSSV fortjener bedre, og i en fremtid kommer den da også til å leses av mine tjenere, jeg mener fans.

Øystein Tranås Kristiansen: Det blir også nødvendig for meg å på sveipende vis [**Jada, infinitivsmerke**] avvise Hegel. Kanskje går jeg mer i dybden på dette ved en senere anledning. Vedrørende friheten sier Hegel at man ikke kan være fri uten viten om sin egen frihet (korrekt, men en slik viten kan også være festet i kroppen, altså være instinktuell) Han trekker frem tre ulike tilstander, med et ulikt forhold til friheten. Under det østlige barbari kan ingen være fri, for ingen har viten om sin egen frihet, der finnes kun tyrann og tjener. Kun i Grekenland oppstod tanken om at en mann kunne være fri, være et individ, så å si. Men dette individets frihet gikk på bekostning av andre mennesker. En herre hadde slaver, og hans frihet gikk altså på bekostning av den andre. Kun i

den kristne, og for Hegel den protestantiske sivilisasjon oppstod forestillingen og vitenen om at alle mennesker var fri, og dermed, i praksis, hele menneskehetens frihet. Jeg stiller meg selvsagt helt uenig i dette. Flertallet av mennesket har ingen kapasitet for frihet, en egen individualitet og det egne valg. De kan, må og bør ikke være fri, og velger da også bort sin egen frihet ved enhver anledning. Den kristne måten å se det hele på, at alle mennesker skal være fri, er fullstendig urealistisk, der forsøker man å tvinge mennesker inn i en universell form, som skal passe alle. Jeg vil fremsi dette: Det finnes ingen universalitet på noe område, så den tanken kan man bare glemme. Dermed blir kun den greske måten å se det på den realistiske. Frihet kan oppstå hos dem som vil seg frihet, og denne frihet må, ad nødvendighet og som alt annet forøvrig, gå på bekostning av den andre. De fleste mennesker vil seg slaveri, livegenskap, lønnsarbeid og den sosiale oppbundenhet (kall det hva du vil) De kontrære vil ikke det, og noen fred blir det aldri. Vi bør derfor etterstrebe det greske frihetsideal, og ikke det kristne. Forøvrig vil jeg si at gjeldende det østlige barbari, blir de østlige bymennesker et særegent eksempel på sivilisatorisk lydighet og docilitet. **[anglisme]** All opprørskhet har tilsynelatende blitt avlet ut under de flere tusenårige sivilisatoriske regimer. Men også i Asia har man de kontrære, de som vil seg selv, og disse var alltid til. Det er et vidt spenn fra mongolske nomader til det kinesiske bymenneske.

1. mai kl. 13:57

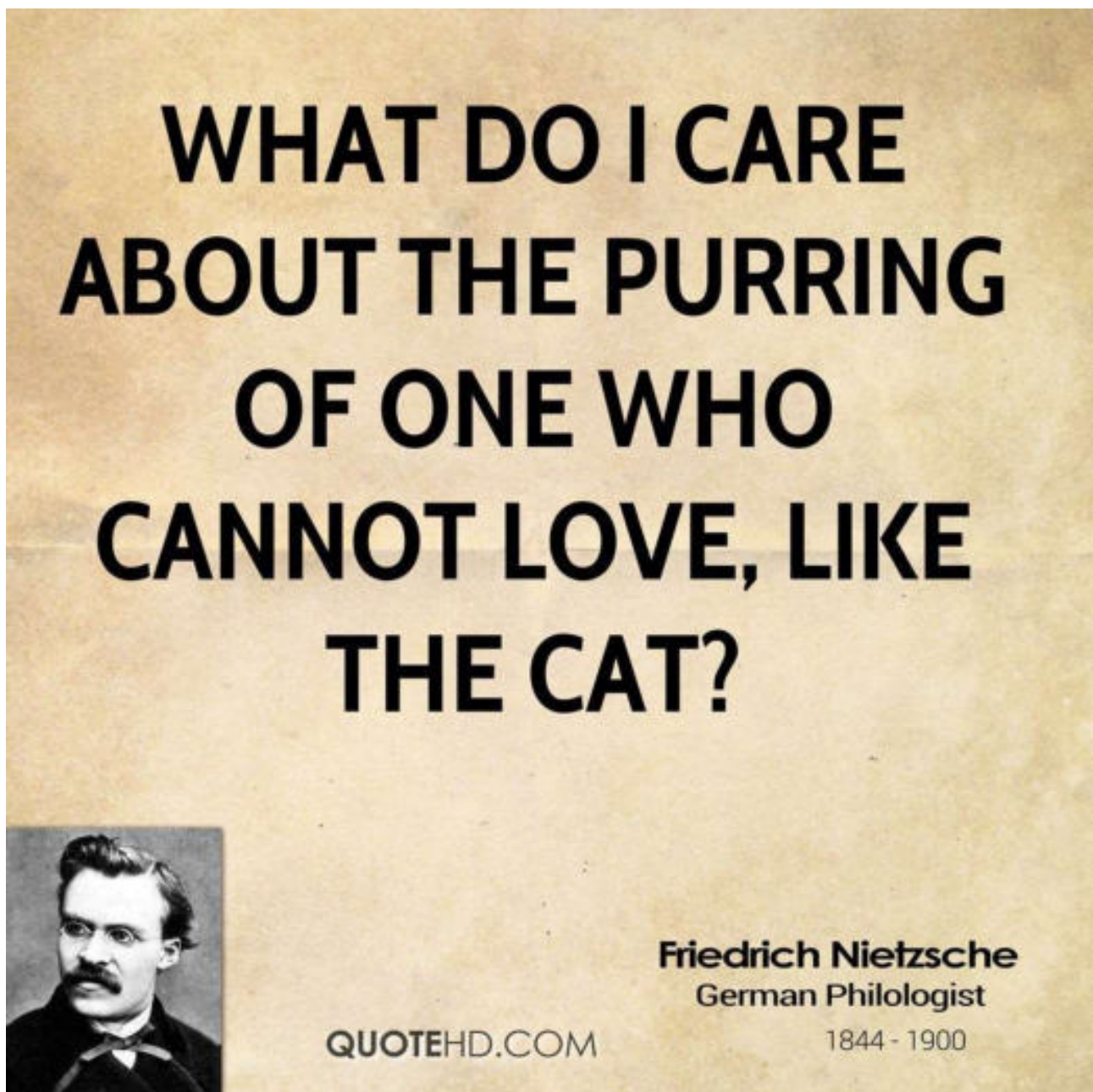
Kommentar: *Vil gjerne komme med en sveipende uttalelse til denne kapitteldelen, hvis føringer i sprikende retning jeg ikke har full intellektuell oversikt over, skal det innrømmes, og av dem er det mange. Noen av de viltre funderingene her står jeg fortsatt for, andre av disse funderingene er nettopp det, det viltre vitnesbyrdet om et ungt sinn. De helhetlige konklusjoner er det viktige og hva jeg fortsatt står inne for. Et stort tre har mange røtter, små som store, og mangt av det som er stort har røtter og utvekster som griper og gripes inn i de utroligste ting, gir fødsel til mye underlig. Enhver opprinnelig strømning har mange avleggere. Ikke annerledes med fødselen til min filosofi.*

Om hunder og katter

Før den famøse Persei, må jeg øse ut dette. I diskusjoner fikk jeg forøvrig beskjed om at mine distinksjoner på området, mellom katte og hundemennesker, var "absurd." Tydeligvis er jeg den eneste som greier å sammenkoble the dots her. Før jeg går inn på mitt kritiske bevismateriale, vil jeg få trekke frem to sitater:

1. mai kl. 18:36

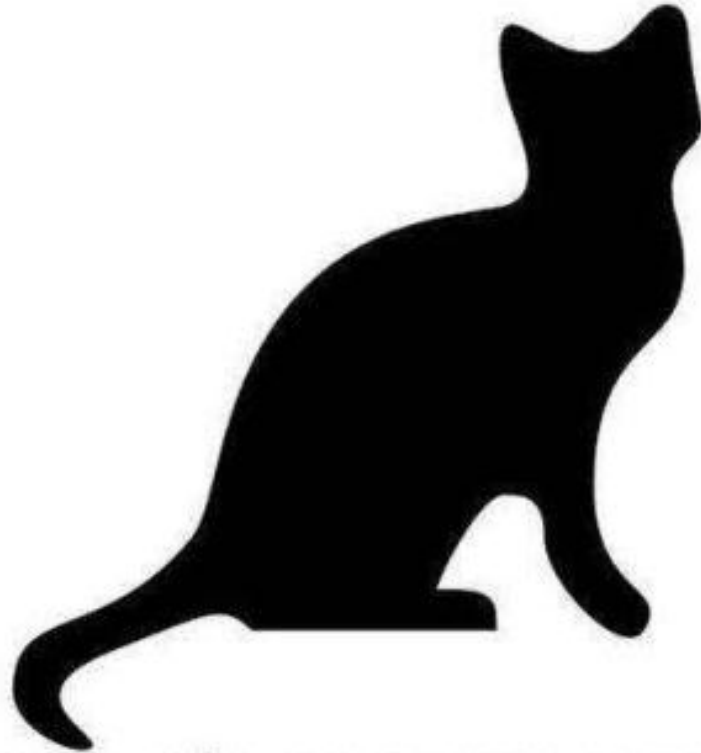
Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

1. mai kl. 18:36

Øystein Tranås Kristiansen:

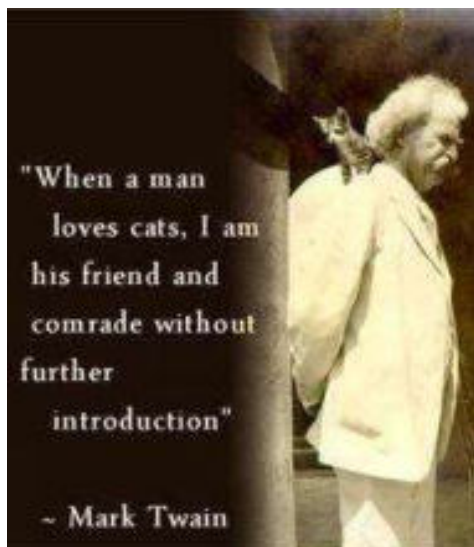
OF ALL GOD'S CREATURES THERE
IS ONLY ONE THAT CANNOT BE
MADE THE SLAVE OF THE LASH.
THAT ONE IS THE CAT. IF MAN
COULD BE CROSSED WITH THE CAT
IT WOULD IMPROVE MAN, BUT IT
WOULD DETERIORATE THE CAT.

-MARK TWAIN

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

1. mai kl. 18:36

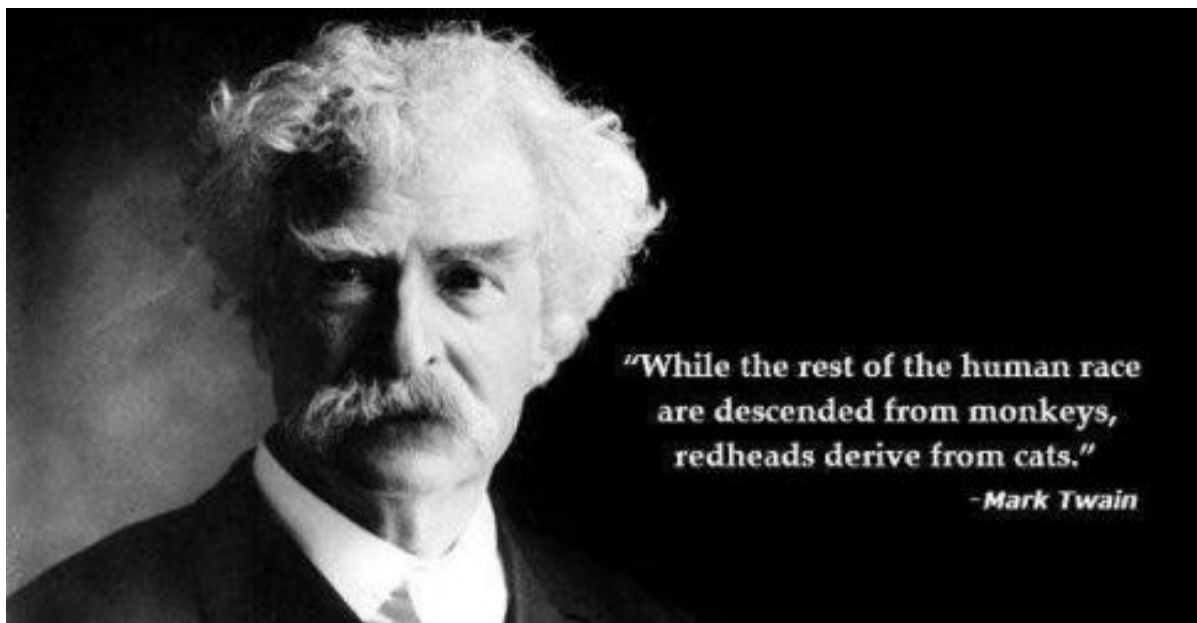
Øystein Tranås Kristiansen: Ah, det var flere gullkorn her. De må legges frem, for ettertidens skyld.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

1. mai kl. 18:41

Øystein Tranås Kristiansen: Åpenbart fordi redheads er fiery og stridige, til forskjell fra resten av slavehopen. Åpenbart at jeg har flere slektninger med rødt hår. Også åpenbart at noen av hårene på min kropp er røde (true story)

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

1. mai kl. 18:42

Øystein Tranås Kristiansen: Denne forskjellen i tone og holdning overfor katter fra imperialisten Nietzsche og anti-imperialisten Mark Twain (iallfall i senere år) er jo ikke tilfeldig og betydningsløst. Det er tvert imot svært betydningsfullt, og taler om grunnleggende sannheter på det fundamentale nivå, for meg, dypeste nivå, noe det ikke engang er vanskelig å utlede fra. Det er en sannhet som er sann for alle, idet alle "vet" at det er en iboende forskjell på katte og hundemennesker. Men dette skal altså være "absurd." Jeg skal selvsagt legge frem flere sett med beviser angående dette, men først må jeg si noen ord om sitatene. Jeg må si at det er en kilde for humor og underholdning for meg i å se den butthurt Nietzsche fremviser overfor det som er ostensibelt er kvinner, katter og illojale cads. For autoritetsmennesket Nietzsche er det selvsagt uforståelig hvordan noen ikke kan anerkjenne rettmessig autoritet, men være motstridige, uavhengig av betingelse ellers. Men dette går jo på den fundamentale forskjell på autoritet og frihet, som vi skal gå inne på i min Persei. Dette viser hvordan Nietzsche ikke forstår noen av delene, og således er blind for disse størrelsers verdi. Kvinne, kattedyr og illojal[e] cads. Til og med jeg, som er en genuin kvinnehater, greier å se det annerledes enn dette. Nietzsches filosofi er forøvrig gjennomsyret av sin påfallende tilbøyelighet til å ikke kunne ilegge kvinnen noen verdi som helst, utover evnen til å bli gravid. Slik er det altså å være endimensjonal. Verdt å notere seg i denne sammenheng er en annen uttalelse om kvinner, som jeg prinsipielt sett sier meg enig i. Kort parafasert, at kvinnen ikke har noen dybde, hun har ikke engang en bunn. Dette er også riktig, i den grad man kan forstå at kvinner er mer interkonnektive og påvirkelige enn menn. Men motsatt nok vil jo en slik kjensgjerning føre frem til en erkjennelse om at kvinnen er grenseløs, og således

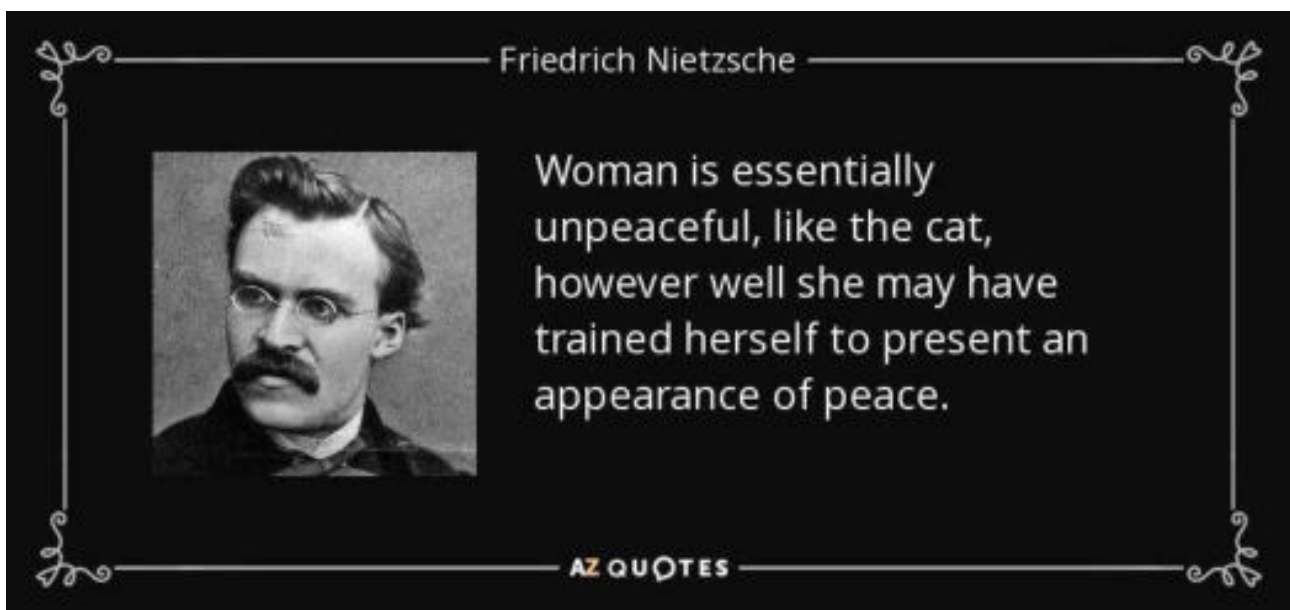
"immeasurable," og at hun således sett er dypest av alle. (for ettertiden: Det har slått meg hvordan kvinner kan være like både hunder og katter i disse spørsmål, og det har slått meg at det kan ha sin årsak i dette, at hun er grenseløs. Hva som fremtrer fra øyeblikk til øyeblikk, er altså helt arbitrært og følger sitt eget mønster. Hva enn som er saken, man kan ikke stole på kvinner på noe felt, minst av alt i deres "godhet," noe som egentlig handler om dem og deres ego. I dette har Nietzsche rett)

1. mai kl. 19:16

Øystein Tranås Kristiansen: (må ha mat, blir gal.)

1. mai kl. 19:16

Øystein Tranås Kristiansen: Ah ...

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

1. mai kl. 19:18

Øystein Tranås Kristiansen: Uff, nerver. Jeg gjentar, nerver. Anekdotisk sett kan jeg berette at en viss MMA-fightende Thomas Formo og kompis av min bror har oppgitt at han er INFJ. Det er forøvrig ikke slik at jeg spionerer spesifikt på denne personen, snarere er det slik at jeg som perceiver observerer alt og alle, og straks jeg finner noe interessant, plasserer jeg det innenfor mitt kategorisystem. Denne Formo har også oppgitt at han virkelig føler (heh) at katter ikke akkurat er hans favorittdyr. Tvert imot føler han et visst ubehag med katter. Jeg har også lest at mennesker

som kun har hatt en hund fra før, utvikler en usikkerhet når de plutselig må forholde seg til en katt, av typen, hva skal jeg gjøre? Jeg vet ikke om og når jeg kan plukke den opp, den kan klore, osv. Smertepunktet er mangelen på forutsigbarhet, innordning og underordning til hierarkiet i relasjonen 1:1. Også anekdotisk er at kvinnen fra drømmen (SS) som var INTJ, torturerte katten sin, ene og alene behandlet den som den skulle være en hund. Den pleide å gjemme seg for henne under kommoder og i forskjellige safe spots, og hun pleide å dra den ut etter bakpotene for å dulle og kose, igjen, som den var en hund. Denne katten hatet henne, selvsagt, noe hun ikke forstod. Men alt dette er ikke tilfeldig og betydningsløst. Det er tvert imot svært betydningsfullt, så lenge man har snevet av den utledende, fordomsfrie og fryktløse tankegang, som ikke lar seg binde av følelseshensyn, de sosiale hensyn, flokkhensyn eller hensynet til lov og dogme. Bare den som kan tenke, kan tenke. Alt annet var alltid feighet og oppbundenhet. Forøvrig har denne Formo etter sigende forsøkt å drepe min bror, da sistnevnte gikk amok med en Galliano-flaske, og til dette kan jeg knapt legge ham til last. Her er det snakk om å vende seg mot sine egne, forhåndværende venner på et øyeblikks varsel, med neseknusing og slagvåpen (fyttikatta) Selv for et uhyre som meg blir det i overkant. "The chaotic evil character, on the other hand, will sometimes prey on those who would be able to help him further his goals."

3. mai kl. 15:41

Øystein Tranås Kristiansen: Da er tiden kommet for å legge frem en kritisk artikkel, som jeg bruker som bevismateriale. Viktige argumenter rommes i en annen artikkel, som jeg per øyeblikket ikke kan finne, og som jeg skulle måtte grave i mitt vanvittige rot for å finne. Jeg har ikke krefter til nok et asperger-raserianfall, som ville komme dersom jeg ikke fant det jeg skulle finne innen ca. 10 sekunder. Nei, det er ikke et vakkert syn. Fremlegger derfor argumentene uten å fremlegge informasjonen, det er tross alt konseptet som teller, så får man se om jeg graver frem opplegget senere. Jeg kopierer over mitt bevis som full tekst, siden det man finner på internett og i Eros tross alt ikke er varig, men er i evig flukt(uasjon)

3. mai kl. 16:02

Øystein Tranås Kristiansen: <http://thoughtcatalog.com/.../17-basic-differences.../>

17 Basic Differences Between Dog People And Cat People

Lorenzo Jensen III

Forget about the Briggs-Myers test; the best way to gauge someone's personality is through whether they prefer dogs or cats.

1. There are more dog people than cat people.

About six percent more US households own dogs than own cats. In survey after survey, people who say they love dogs outnumber cat-lovers by as much as five to one. About a quarter of all respondents say they love both dogs and cats—we will refer to such people as “bi-petuals.”

2. Dog people are far more sociable and outgoing than cat people.

Dog lovers are friendlier and more extroverted than cat lovers, who prefer to be alone. Dog lovers also tend to be more confident and dominant than cat people.

3. Cat people are more intelligent than dog people.

And they will never let you forget this, nor the fact that they think cats are also far more intelligent than dogs.

4. Cat people are more neurotic than dog people.

Cat lovers tend to be more prone to anxiety and neurotic disorders than dog people. This may be because their pets are far less likely to constantly reassure them.

5. Cat people are more likely to live alone and in apartments than dog people.

One study shows that cat owners are a third more likely to live alone than dog owners and twice as likely to live in an apartment rather than a house. The most likely individuals to own cats are single women.

6. Dog people are more likely to live in rural areas than cat people.

The East and West Coasts are much more likely to favor cat owners, while dogs rule the American South. Overall, dog people are 30 percent more likely to live in the country, while cat people are 29 percent more likely to live in the city.

7. Dog people tend to be more conservative than cat people.

Owning a dog correlates strongly with having traditional values. Dog owners are also generally more rule-abiding than cat owners. Dog owners tend to skew Republican, while cat owners lean Democrat.

8. Dog people are more obedient—just like dogs.

Cat owners tend to be nonconformists, while dog owners generally follow the tide and obey all rules.

9. Cat people are more open-minded than dog people.

Cat lovers generally score higher on things such as open-mindedness, imaginativeness, creativity, adventurousness, and holding unconventional beliefs. Dog owners, much like dogs, will pretty much believe anything you tell them.

10. Cat people are more sensitive than dog people.

SENSITIVITY Cat lovers are sensitive Often times, people see sensitivity as a bad thing. This isn't necessarily the case. Cat people were found to be more sensitive in this study, while dog owners showed fewer signs of sensitivity in provided tests.

11. Dog people are more masculine than cat people.

It has been said many times that all dogs look like males and all cats look like females. Although there are exceptions, dog owners both male and female tend to view themselves as more masculine than cat owners do.

12. Dog people tend to tolerate cats; cat people hate dogs.

Studies have shown that people who love both dogs and cats—the so-called “bi-petuals”—have personalities almost identical to those of dog owners. In general, dog owners are more willing to tolerate the idea of owning a cat than cat owners are of owning dogs.

13. Dog people and cat people have a different favorite Beatle.

Dog lovers prefer Paul McCartney; cat people prefer George Harrison.

14. Dog people and cat people have a different sense of humor.

Cat people enjoy sophisticated, ironic humor that's built on clever wordplay. Dog people laugh at fart jokes and videos of people accidentally hurting themselves.

15. Cat people are more independent.

As already noted, dog owners tend to be more sociable and obedient. The flip side of this is that cat owners, much like cats, have minds of their own.

16. Cat people are more likely to be atheists.

ATHEIST some research data that suggests that more cat people than dog people are atheists.

17. Dog people are seeking companionship; cat people are seeking affection.

Dog lovers are looking for a four-legged little buddy, while cat lovers want something that will purr and rub up against them and knead their paws into their fleshy folds when it's dark and cold and lonely at night. TC mark

17 Basic Differences Between Dog People And Cat People

thoughtcatalog.com

3. mai kl. 16:06

Øystein Tranås Kristiansen: Sannheten er at jeg ikke greier å skrive den enkleste setning eller det enkleste fremlegg mer. Det er slutt, over. Og hvorfor skulle jeg ville samarbeide med meg selv? Jeg behandler meg selv som den usleste straffange. Selv en fange får en time lufting per dag. Jeg sitter i denne kjelleren 23 timer i døgnet, kanskje mer. Kun 20 minutter per dag er jeg utenfor døren, når jeg skal på butikken. Jeg spiser to måltider om dagen, det er det hele. Det er også umulig å frembringe noen balanse. Alt jeg gjør står i veien for det jeg forsøker å gjøre. Jeg kan vel ikke øke

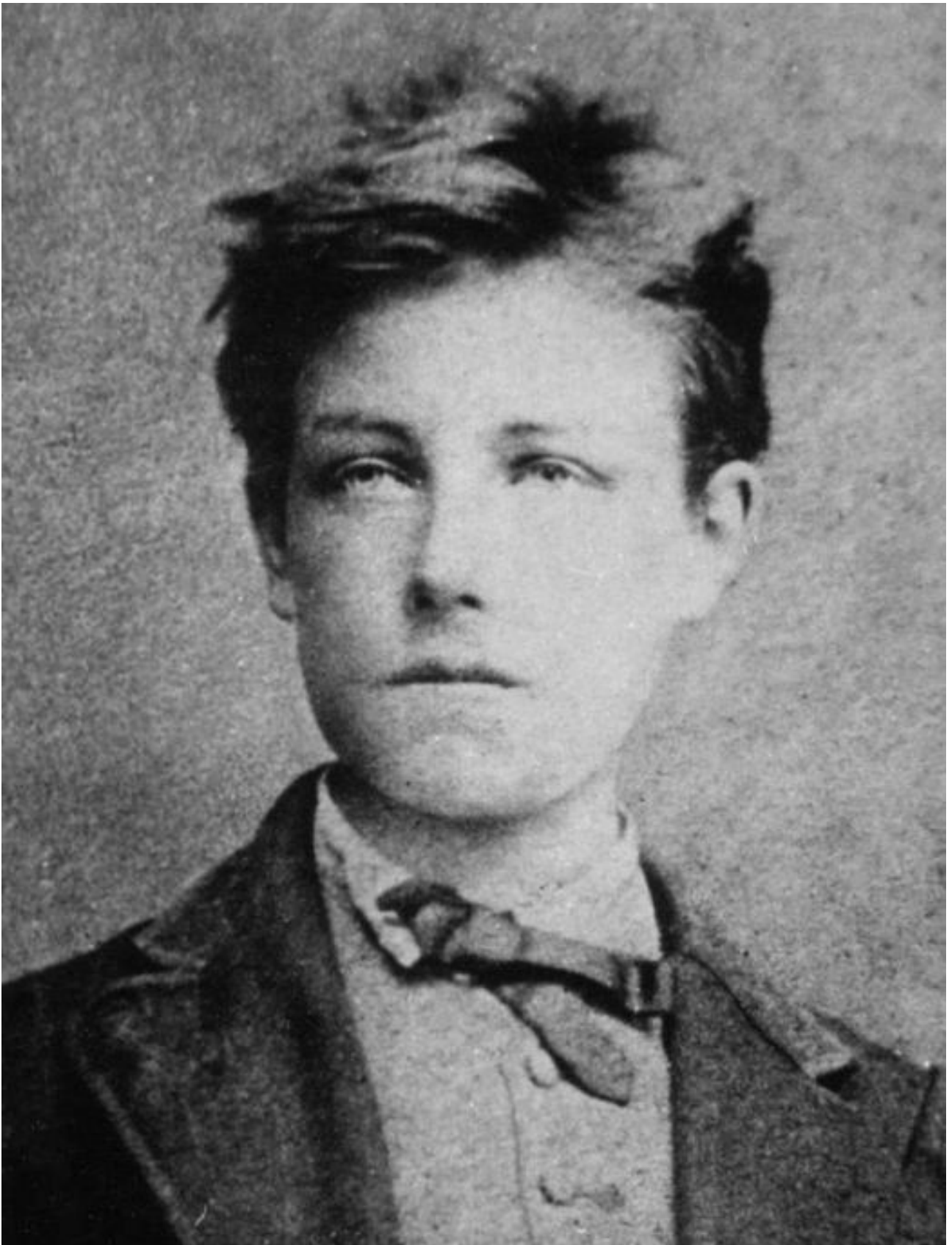
min forbrenning bare for å spise mer. Jeg har ikke tid, ikke krefter. Jeg søker heller ikke andremennesket og dets mening og innflytelse. Alt jeg vil er meg selv. Det er jeg som bestemmer hva jeg skal ville og ikke ville. Andre mennesker er meg en avskyelighet. Uansett, man må åpne for muligheten om at det er over. At livsblodet nå er brukt opp. Da får man benytte tiden til det usleste hedoni. Jeg får ikke gjennomslag for noen av mine planer, også de av den enkleste sort. Dermed har man dette limboet. Man må vurdere det slik at det er over, for jeg får ikke til selv det enkleste fremlegg. Jeg liker heller ikke dette formatet lenger. Det handler jo alltid om dere.

Medlidenhetstyranner og hierarkirytttere. Gid jeg kunne bli kvitt dere. Men jeg greier ikke å kutte fortøyningen til dette synkende skipet heller. Jeg skulle ha fått gjort den enkleste oppgave før jeg nå seilte min egen sjø. Det er dette som frahindrer meg i å terminere alt, så jeg kan begynne på nytt. Det synes meg slik at jeg deler skjebne med visse andre, at jeg hadde min tid, så er det over. Man må avrette dette, få det bort, så ser man hva man har eller ikke har. La det som må skje, skje. Den praktiske konsekvens er nemlig at dette er over. Forøvrig synes jeg hver eneste av dere er noen forbannede drittsekker. Sannheten er alt jeg jeg alltid ville sparke dere ned fra den stolen dere sitter på. Dere er avskum, rottepakke. Dere var alltid noen usle feiginger. Hvorfor sitter jeg fast med dette her? Det var alltid meningsløst. Forbannet være deg, Germania, alt skulle du ødelegge. Jeg straffer meg selv, javel, men har du tenkt på at det er en straff som er vel fortjent. Du vet nemlig ikke hva slags forbrytelser jeg gjør hver eneste dag. Nei, dere var alltid noen rotter, noen hundedyr. Jeg hater dere. Kunne jeg bare bli kvitt alt dette, så jeg kunne gjøre det minste. Rotter! Hunder! Udyr! Livet ville bare ha en mening dersom jeg kunne slå dere dønn ihjel, dette usle feighetspakket. Jeg må forkaste alt sammen. Ta en lang pause. Finne en vei ut av denne sykdommen. Men kom meg ikke for nære. Ikke gnell til meg. Det er jeg som bestemmer hva jeg vil og ikke vil, og sikker er dette: Jeg vil ikke deg og din usle feighet. Jeg har ikke penger til å bli alkoholiker, hvis ikke ville jeg drukket en elv av vin. Utover det får man se. Jeg gir kast på alt sammen og overlater det til Fortunas favn. Så planen: Legge frem hundedyrinnlegget i enkle termer, jeg som ikke kan skrive mer, så sette alt på pause, se hva som er igjen. Rottapakke. Dere er vel ikke ferdig med å stjele fra meg, men jeg skal sette foten på dere og klemme til. Tusen små bitt, og så forbyr dere mord. Ja ja, det er en glede å vite at dere kommer til å ligge der og råtne. Jeg var alltid annerledes enn dere. Jeg var alltid fravendt fra dere. Jeg var alltid bedre enn dere. Men dere skulle alltid dolke meg i ryggen, forgifte meg, forfølge meg. Jeg håper dere kveles av deres egen gift. Jeg skal brenne skipet deres ned. Se dere drukne. Ingen kjerne. Ingen sjel. Bare gnell og gnål og bikkjehyl. Jeg setter grensen og utestenger dere fra mitt liv og min verden. Så får man se hva man har. Hva som er igjen. Lite, antakelig. Livsblodet ble tappet for tjue år siden. Og da er alt som gjenstår en eller annen ny demon. Alt jeg vil er å spise meg gjennom golvet, smadre hodet mot veggen, om jeg bare kunne komme vekk fra dette fangenskapet. Jeg var alltid din fiende, det er den sannhet som virkelig er sann. Hvert

pust fra deg fornærmer meg. Det var meg, meg! Ikke deg! Meg fra evighet og til all evighet! Og mine sverd skal rive opp mager. Mine våpen skal bringe dere ned dit dere hører hjemme, blødende og på ansiktet ved min fot.

8. mai kl. 01:40

Øystein Tranås Kristiansen: "I say that one must be a seer, make oneself a seer. The poet makes himself a seer by a long, prodigious, and rational disordering of all the senses. Every form of love, of suffering, of madness; he searches himself, he consumes all the poisons in him, and keeps only their quintessences. This is an unspeakable torture during which he needs all his faith and superhuman strength, and during which he becomes the great patient, the great criminal, the great accursed—and the great learned one!—among men.—For he arrives at the unknown! Because he has cultivated his own soul—which was rich to begin with – more than any other man! He reaches the unknown; and even if, crazed, he ends up by losing the understanding of his visions, at least he has seen them! Let him die charging through those unutterable, unnameable things: other horrible workers will come; they will begin from the horizons where he has succumbed!" - Arthur Rimbaud

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

9. mai kl. 19:13

Øystein Tranås Kristiansen: Det er nok et visst slektskap mellom meg og denne mannen, siden min orakliske metode også handler om den overveldelsen som også fører til forgiftning og utmattelse. Man kan kun holde det gående så lenge, så er det slutt. I Rimbauds tilfelle hadde han fem produktive år i sin ungdom. Jeg skal opparbeide meg en styrke og en helse, javisst, men kun for å la meg fortære av en eller annen ild. Det er på tide å invitere en ny demon inn. Hvilken pris han forlanger er meg likegyldig, bare han betaler i gull. Livet har sin klare grense allikevel, og ingen skyldner har ennå oppsøkt spøkelsene i underverdenen. Hvor mange år kan du gi meg, du nye demon? Betal meg i gull og kar med blod, og du skal få styre hver handling, hvert av mine steg over jorden. Jeg bryr meg kun om å se det ingen har sett, være det ingen før har vært. Kall meg ikke hjerteløs! Prometheus fikk hakket ut sin lever, men uten ham ville menneskenes bekomst kun være innholdet i Pandoras eske. Som Cassandra fortalte jeg alltid sannheten, og dere forbannet meg. Men det var voldtatte Cassandra som var og visste hele tiden. Du nye demon, jeg påkaller deg. Jeg er trett av å bare være et menneske. Jeg er trett av å være ubrukelig. Nør så opp under flammene. Mitt liv hadde kun mening idet jeg tumlet brennende ned en hvelving. Alt annet var nektet meg fra begynnelsen av, men som Cassandra hørte jeg alltid til Apollons tempel. Lys så opp, la det skinne, med min kropp som ild. Jeg gir så du kan gi, Apollon, la mitt livsblod bli til Ild. Jeg er trett av å være ubrukelig. Jeg er trett av dette størknede blodet i mine årer, så derfor åpner jeg dem for å la blodet strømme. Hurtige undergang, du kommer hurtig. Jeg danset over avgrunnen, og jeg skal danse en tid fortsatt. Alt var meg nektet, og jeg ler. De kunne ikke ta meg og mine valg. De kan ikke hindre lys og ild og gull å skinne. Tramp dem ned, hundene, det hørte alltid meg og mine like til. Vi som valgte å virvlende rundt blø, jeg lar det dryppe på steinene, den virvlende ild er alt jeg kan se. Glefs med kjever, dra i lenkene, jeg hører slett ikke dere til. Ilden var alltid fri og springer dit den vil, slik vil det alltid være, så lenge ilden er ild. Jeg kan føle det gløde under steinene, jeg kan kjenne dragingen til en kommende vind, det er tomheten som tiltrekker stormen, og da skal gnistene være der for å slynges rundt, lande på steder ingen ennå vet om. En flukt, et fall, men det skjer med vinger og det første skrik. Skygger skal fly foran meg, og en hurtig skygge får deg alltid til å lukke øynene og vende ansiktet bort, i frykt for dette som ennå ikke har slått i bakken.

9. mai kl. 19:51

Øystein Tranås Kristiansen: Føler ikke for det (will I ever) men jeg må rudimentere videre. Puste på glørne, før man kan få en avgjørelse i den ene eller andre retning. Tro mot min metode har jeg operert synkretistisk og brukt den utledende tankegang for å komme til nye erkjennelser. Det er lett å se sammenkoblingen mellom judgeren innenfor myer briggs og det utpregede hundemenneske, dvs, den som så avgjort foretrekker hunder. Den regelpregede, regimenterte, regelmessige

hierarkiker foretrekker selvsagt hunder, da denne har og forstår alle egenskaper av sådan kvalitet. Vanskeligere er det å forstå en katt som biter når man plukker den opp, enda den var lavere på hierarkiet, derav hundemenneskets ubehag, som for denne Thomas Formo. Min tante har forøvrig alltid hatt hunder, og ikke overraskende, hun er en judger, ESFJ var det nok, ifølge mine notater. Som man vet, har jeg også satt meg fore å bruke Dungeons and Dragons alignmentsystem på en ny måte i en slags typologisk og sosiologisk sammenheng. Jeg var nemlig aldri redd for den sannhet som er sann for alle, og i det å tenke, uavhengig av den sosiale og følelsesmessige oppbundenhet, og i dette finner jeg ofte sporet som kan føre til gjennombrudd. Det utpregede hundemenneske, med sine egenskaper med regler og regelmessighet, vil derfor lett kunne defineres som "lawful."

12. mai kl. 02:44

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg må grave videre i mitt sedate rudiment. Ifølge artikkelen er det en stor overvekt av hundeelskere i USA, selv om jeg var under den forestilling at katter er mer utbredt. Det ene utelukker ikke det andre, for katten er gjerne lettere å ha som husdyr. En utpreget hundeperson er ikke fremmed for tanken å eie en katt, mens det ikke holder seg slik for den andre siden, en utpreget katteperson kunne ikke tenke seg å eie en hund. De som sier seg villig til å eie både hund og katt, er i det store og hele like de utpregede hundeelskerne i personlighet og verdivalg, hvilket igjen bekrefter at den type personlighet har størst utbredelse. Disse vil naturligvis hevde at seg selv er den eneste måte å være på, og den eneste standard noe kan måles opp imot. Familien ovenpå er blant dem. De har to hunder jeg ofte hører krafse over gulvet, men av og til ser jeg også en skygge passere mitt lille kjellervindu, og jeg har hørt en katt klage. Da vil jeg at vi skal underholde, men ikke akseptere følgende tanke: Der den med en sterk preferanse for å eie en hund kan kvalifisere som lawful, bør den som er åpen for begge husdyr, eller i det minste ikke har en sterk preferanse, kvalifisere som neutral på den samme D&D akse. Hva dette isåfall vil innebære, skal jeg komme videre inn på når jeg gjør mitt kritiske argument. Hva da med den utpregede katteperson? Jeg husker jeg en gang var på toget, og en ung dame kom inn med en katt i et bur. Jeg har vanskelig for å huske detaljene, men katten var svart, hun var kledd i frynsete svart kjole, og kalte den Malifax eller Lucifer eller noe sånt. Man skal ikke ha mye livsens erfaring for å forstå at en slik kvinne inneholder mye gift, at hun har en egenrådighet og et hat i seg. Noe argument utover det er kan hende overflødig, fordi jeg kjenner igjen denne giften som min egen. Det er ikke tilfeldig at den arketyperiske heks har en katt som kompanjong, og heller ikke at den arketyperiske jeger som tjener kongen har en hund. Den utpregede katteelsker, som denne kvinnen, med høy grad av neurotisme og egenrådighet, vil jeg derfor søke å plassere som chaotic, en som er drevet av seg selv, og ikke de andre.

13. mai kl. 18:58

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har en del anekdotisk innhold som forgreninger til mitt argument, spørsmålet er som alltid hvor langt jeg skal gå, spesielt hva det gjelder emosjonelt innhold. Det tankemessige må komme i første rekke, alt annet kan være gjenstand for bearbeidelse. Jeg kom på sporet av mitt hovedargument i denne nette (heh) artikkelen. Jeg kopierer over alt av tekst, slik at inspirasjonskilden ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.

<http://messybeast.com/cat-dog.htm>

ARE DOGS ARE MORE FAITHFUL THAN CATS?

Copyright 2001, Sarah Hartwell

Dogs and cats behave differently towards humans because they evolved in the wild to have different social structures and different hunting strategies. Dogs live and hunt communally and their survival strategy is a tight-knit pack with a hierarchy where every individual knows who is boss to it and who it can boss around; they catch prey larger than themselves and the catch is shared with others. Dogs need to know their ranking in a pack for the pack to work together efficiently. Cats form loose colonies based on the availability of food in their area, but they usually hunt alone; they hunt prey smaller than themselves and do not share their food with other adult cats. Both species will scavenge; dogs will normally only allow other pack members to scavenge the same place, cats may tolerate other cats being present if there is enough food present.

Dogs are pack animals and are subservient to a pack leader; in the domestic environment, you are the pack leader and your dog does what it is told. What appears to be faithfulness is often the submissive behaviour of an animal evolved to be social. Cats do not form hierarchical packs, but they do form colonies based around related cats. The females form the a loose hierarchy while the males are more solitary and often itinerant, visiting different females in different parts of their territory. Cats initially view you as individuals sharing the same space and their attachment to you depends on your behaviour towards them - a bullied cat leaves or retaliates, a bullied dog all too often comes back for more. Feline aloofness is the indifferent behaviour of an animal which does not live in strictly hierarchical communities and has not needed to develop canine-style social behaviour. For a detailed look at feline social structures see *The Unsociable Cat*.

SUBMISSIVE LOVE

In cruel experiments, fully conscious dogs have been vivisected by their scientist owners to see how "faithful" they remain. Despite the most appalling things being done to them, the dogs licked their owner's hand during the experiments. The most famous experiment was around a century ago and was designed to test a Spaniel's loyalty to its master. Despite the things done to it (including removing its eyes without anaesthetic), the dog continued to trust its master and to lick the hand that was torturing it. Because the owner is considered the pack leader, the dogs remained obedient and submissive in spite of the most appalling mistreatment. In fact the dogs remained "faithful" until they had effectively been tortured to death. Thankfully these experiments are no longer performed, but this side of a dog's character can be seen in the classical image of the mistreated pet dog who remains faithful to its abusive owner. Basically it doesn't know what else to do.

In wolf packs, there is often a pariah (outcast) who is bullied and tormented by more dominant animals. In spite of this, the pariah stays with the pack as it has a better chance of survival this way. When approaching more dominant dogs, the pariah grovels to show that it knows its place. It also accepts being bullied because it has less chance of surviving alone. Many dogs are undoubtedly attached to their owners, but their innate social behaviour, in particular their submissiveness to a pack leader (the owner) can often be mistaken for faithfulness.

Dogs have been kept as companions or utility animals for centuries. Modern pet dogs have been bred to retain puppy-like looks and behaviour (some guarding and fighting breeds have had aggressiveness deliberately bred into them). For example, barking is a puppy trait. Though nurtured, indulged and played with by the adults, puppies are low down in the pack ranking. The adults in the pack protect the puppies so your dog often sees itself as the puppy with you as a protector. However, adults will also discipline the puppies if they misbehave too much - hence a pet dog can be disciplined to modify its behaviour.

Animal trainers know that dogs react well to a reward system, being praised when they do the right thing. In the dog's eyes, this is acceptance and approval from other members of its pack; the alternative is pariahship.

Though dogs very obviously display affection, joy and altruistic behaviour towards their owners, when you talk about your dog being faithful to you, you must also consider "is it individual affection or is it canine submissiveness?" Much of what we consider to be faithfulness are

behavioural traits arising from the dogs wild instincts.

CUPBOARD LOVE

Cats form attachments to humans but are not submissive and will not tolerate the same amount of abuse that a dog will. Cats do not have a sense of their rank in a pack and do not consider that it is your birthright to bully them into faithfulness. A mistreated cat will leave if it can. A mistreated dog will often come back for more because it learns that its place in the human pack is the pariah position.

Where several cats live in a confined or isolated colony, there may be a pariah cat. Unlike a pariah dog it will not show appeasement behaviour (begging or grovelling) but will normally isolate itself to avoid being bullied. If possible it will leave the area. If not possible it will avoid its tormentors. Unlike dogs, cats have no vested interest in staying in a pack. If they can't leave the area e.g. they are confined or it is the only available food, they will eat, urinate or defecate when the other cats aren't around.

Cats have not been selectively bred for as long as dogs, so they retain far less infantile (kittenish) behaviour. Traditionally cats were kept to control vermin. This did not require them to be especially faithful to individual humans. Only in the last few decades have cats been bred for appearance or for temperament (some breed standards contain clauses relating to temperament).

Cats which are brought up in a loving household are often faithful to their household or to particular individuals. Because this has to be earned by the owner, it is a far more precious thing than a dog's submissiveness. Cats also look after themselves and will visit neighbours to take advantage of company, food, warmth etc, but most will return to their own household if you are providing a comparable level of care. This is because a cat is a solitary hunter and has evolved to take advantage of a food supply it can exploit alone. Dogs hunt as packs and the pet dog sees you as a companion hunter - its survival prospects are best served by staying with you, however you treat it.

Cats often bring home their hunting trophies as a sign of appreciation. It is their contribution to a food supply - just as they would provide food for their kittens or for communally reared kittens. They also consider your home to be a safe den where food can be eaten without the threat of being stolen. The fact that you do not appreciate the gift, or you release it is possibly viewed as you being a rather wayward and inept kitten though many owners give their cat some cat food to compensate

for the lost prey item.

Are Dogs More Faithful Than Cats?

Dogs and cats behave differently towards humans because they evolved in the wild to have different...

messybeast.com

16. mai kl. 02:35

Øystein Tranås Kristiansen: Cats can be trained, but unlike dogs they demand tangible rewards such as food, not just lavish praise. A cat's behaviour is not set up so that praise alone is a sufficient reward. To a cat, getting a food treat after performing a trick is just like having a success hunting and getting some prey at the end of it.

Cats are often faithful to places rather than people, because their survival depends on establishing a territory, not on following a migrating herd of deer.

CATS ARE OFTEN AS FAITHFUL AS DOGS

Cats are often as faithful to their owners as are dogs, but they display this in different ways because of their different predatory style and different social habits. Their social habits are discussed in depth in *The Unsociable Cat*. Cats will greet you with a tail quiver, but dogs may fawn, lick and beg as though they are puppies begging an adult to regurgitate food after a hunting trip. Cats greet you as an equal though a really affectionate cat may roll over and present its belly for grooming as though it is a kitten greeting its mother.

The biggest difference is that dogs are obedient (faithful) to their pack-leader by nature, but a cat's faithfulness must be earned and can't be bullied into it. Once you have taken time to earn your cat's affection and devotion, you will find it just as faithful, or more so, than a dog.

Badger (moggy cat) & Boy (whippet dog), Chelmsford, England courtesy of Avril Hodgkins.

Retriever & tabby photos courtesy of Ian Calderbank.

"Do You Copy?" (Copyright Libby Cook-Toppan)

Sam the dog with 2 Maine Coon kittens. Sam helps kittens learn about dogs.

For a tale of cats and dogs living together, see *Reigning Cats and Dogs*

FURTHER READING

Bradshaw, John W S "The Behaviour of the Domestic Cat" C A B International (1992)

Turner, Dennis C, and Patrick Bateson. "The Domestic Cat: The Biology of Its Behaviour"
Cambridge University Press (1988)

Neville, Peter "Claws and Purrs" Sidgwick & Jackson (1992)

Neville, Peter "Do Cats Need Shrinks" Sidgwick & Jackson (1990)

16. mai kl. 02:35

Øystein Tranås Kristiansen: Aller først må jeg påminne om at vi allerede har sett på forskjellene mellom hunde og katteeiere, og hvordan disse skiller seg fra hverandre i verdier og personlighet. Aksepterer man Myer-Briggs, må man også akseptere at her også, ligger en differensiering som er betydningsfull. Jeg vet ikke om jeg har sagt det tidligere, men en tanke er at en dyreeier velger seg kjæledegge som et slags totemdyr som representerer en forlengelse av eierens faktiske eller idealiserte egenskaper. Og i alle tilfeller vil valget påvirkes av et dyr man kan forstå og forholde seg til, en hund for den regelmessige og lovmessige judger, en katt for den kaotiske og selvstendige perceiver, med alle slags graderinger derimellom.

16. mai kl. 04:54

Øystein Tranås Kristiansen: Driver og spaner på en kvinne på Facebook. Hun oppga at hun var ENTJ i en gruppe jeg er med i (asperger-gruppen) og det første jeg ser når jeg åpner profilen hennes er et bilde av henne med en hund. Alt er åpenbart for meg.

19. mai kl. 00:10

Øystein Tranås Kristiansen: I den gamle tiden holdt man av hundens dyder. Jeg husker jeg leste i tegneserien om prins Valiant om en hund som vokter sin herres grav og nektet å forlate stedet. Prins Valiant greide å fange den og gjøre den til sin egen. "Dette edle dyr," ble det uttalt av fortellerstemmen. Som en liten sidekommentar kan man peke til at Seneca mente at eksessiv sørging og fastklamring til den døde var kvinnfolkaktig. Her finnes en sammenheng som skal

utbroderes senere. Dikotomien autoritet og underkastelse, disse størrelser som ufravikelig er bundet til hverandre, passer hunden utmerket. Dersom en kjæledegge er fetladen, kan du være sikker på at eieren er god, ettergivende og snill. Jeg har lagt merke til at i de fleste slike tilfeller er eieren en kvinne, og godheten er da også kvinners fremste egenskap, nest etter fordekketheten, hvor førstnevnte er et fortrinn i gode tider, en sykdom idag. En gang besøkte jeg en av disse vellykkede familiene, hvor kvinnen i huset hadde to svært gamle hunder som var oppfettet til det absurde. De nektet også å sitte for henne, selv når hun prøvde å få dem til å adlyde ved fysisk makt. Om man ikke oppretter en grunnleggende dominans overfor en hund, vil den tro at den selv er herre og leder i flokken, og at det er den som har autoriteten. På motsatt hold vil den la øynene sine rives ut i sin underkastelse, eller forgå ved sin herres grav. Sikkert er det at hunden ikke greier å feste sine grunner til seg selv, å oppgi seg selv som årsak. Hva sier isåfall det om de som ibor hundens egenskaper, hierarki, regler og lovmessighet, alt gjennom denne dikotomi autoritet og underkastelse? For dem er alt av livet en eksternalisering, et flokkeri, et hierarki-hunderi. Sterk eller svak, de har ingen egen kjerne, ingen egen grunn, det er derfor de lar eieren rive ut sine egne øyne, det er derfor de forgår om overlatt til seg selv, i kropp eller i ånd. Flokken, alltid flokken, de lar ytreverdenen og andremennesket gi seg sitt diktat, det være seg i form av det umiddelbare i mobbens hyl eller det faststørknede i lov og doktrine. De er hva flokken vil at de skal være, det de tillates at de skal være, men de eide aldri seg selv. Men jeg velger jo å innlate meg på dette! ropes det. Det er å velge og iføre seg lenkene, de lenker som i de fleste tilfeller er medfødt. De vet ikke hva frihet er, velger bort sin frihet, kan og bør ikke være fri. Jeg husker jeg så et gammelt bilde fra Krim-krigen, med en rekke barske karer iført pelslue og uniform, sittende der poserende med gevær. Hvor ynkelig er det ikke at de stilte seg foran en eller annen fiendes muskett, simpelthen fordi de trengte noen til å fortelle seg at de var tøffe, å få noen til å oppgi den grunn de skulle ha. Og disse dikterende herrer var de samme som satt og fetet seg opp i salonger og tjente gode penger på obligasjoner og aksjer som berodde på selvsamme krig. Ja, i den gamle tiden holdt man av hundens dyder, den løgnaktighet som tilsier at det må, skal og bør være slik, kan ikke være annet enn på den måten. Det er det hunder sier. Gjennomslag for det fikk de kun ved sitt store flertall og sin store overvekt. Jeg var en tosk som hørte på dem. Noen har frihet festet til sin kropp, jeg har friheten festet til mitt hode. Ved sine løgner fikk de meg til å tro at det ikke fantes noen annen måte, men nå vet jeg bedre. Det finnes en annen rase, en frihetens rase, og den er annerledes og var alltid der.

19. mai kl. 05:42

Øystein Tranås Kristiansen: Når man observerer forenklete og primitive mennesker, vil deres

typus fremtre i desto klarere form. Hos hundemennesker ønskes tukt, underkuelse og regimentering alltid velkommen. Se bare hvor henført disse menneskene er til å sosialiseres, innhentes og kontrolleres i dette eksempelet, hvor sjefen dukker opp på soverommet til en forsinket arbeider.
<http://www.nettavisen.no/.../forsov-seg.../3423225844.html>

Stig Brandvik Gressgård

15 t ·

Fy faen at det går an ???

Oskar Grimstad Er arbeidsgiver selv og har gjort dette flere ganger og nå takker de for omtanken...

Liker · Svar · 2 · 23 t

Stig Brandvik Gressgård

Stig Brandvik Gressgård Ja det viser jo på en måte at arbeidsgiver har omsorg for sine ansatte

Liker · Svar · 23 t

Tove Vea

Tove Vea Tror det var effektivt jeg

Liker · Svar · 2 · 22 t

Siv Grønnevik

Siv Grønnevik Støtter sjefens handlinger.. Hehe...

Liker · Svar · 2 · 23 t

Disse forenklete hundemenneskene vil på en karikert måte alltid stille seg positivt til enhver form for slaveri, overfor seg selv og overfor andre. "Those of this alignment (lawful neutral) view regulation as all-important" Overalt kan jeg observere disse menneskene, og overalt får jeg det bekreftet. Jeg finner at mitt teorisystem stemmer.

Forsov seg - våknet av at sjefen sto på soverommet

nettavisen.no|Av Stig Martin Solberg

21. mai kl. 18:22

Øystein Tranås Kristiansen: Hva tyder dette, rent filosofisk sett? Nietzsche innleder hele sin filosofi ved å stille følgende spørsmål: "Føler du ikke skam over deg selv? Nå må du vel føle skam." Og det er sant. Skam er for den skammelige. Skam er for hundene, og Nietzsche var fremfor alt og over alle ting, en hund. All hans filosofi gjennomsyres av dette hundevesenet, og som sådan

har den ingen autonomi, ingen kjerne, ingen årsaksforklaring i seg selv, den er fremfor alt fantasiløs og favnende egentukt og underkuelse, og derfor kan man ikke ta den alvorlig fullt ut. Mange verktøy er nyttige, uten at man behøver å ta dem på alvor av den grunn. Det er sag og det er hammer, men man må aldri la funksjon overta for forståelse av situasjonen. Da blir det til å hamre og sage, lenge etter at nytteverdien, enn si vett og forstand er borte. Du må aldri glemme din hensikt, din plass, sier Nietzsche, i hundens underkastelse. Du skal elske det som skjer med deg, hva enn det er, sier Nietzsche, i hundens underkastelse, logrende overfor sin fiktive herre fremtiden. Men bare øyeblikket finnes, og man kan ikke ha noe uten at man har seg selv, og det hadde aldri Nietzsche. Det var uniformeringen, hierarkiseringen og selvtukten, og for hva? Jo, for skammens skyld! Igjen ser vi denne eksternaliseringen i ett og alt. Men man hadde aldri seg selv, våget aldri å være seg selv, og oppga aldri seg selv som grunn. Man må kunne avgi løfter til seg selv, sier Nietzsche. Men beståenheten var alltid større enn individet, og man ikke kan avpasse seg beståenheten, vil man forgå som individ. Jeg kan sette meg på en sten og si at her vil jeg sitte, uansett hva, men hvis det er et vulkanutbrudd i nærheten, gjør jeg best i å flytte meg. Den som er seg selv, for seg selv, tilhører ingen flokk, og han gjør det som høver seg der og da. I flokken derimot, der hersker allslags galskap og underkuelse, der skal man forgå foran vulkaner og gravstøtter, bare fordi en annen enn deg selv, en hundeherre sa det. En lov for oxen og løven er undertrykkelse, sa Blake. Det finnes like mange måter å leve på som det er menn, sa Homer. Ser man ikke da at den ene lov, den ene hensikt er dårskap! Det er to typer menn i verden, sier Blake, og fred mellom dem blir det aldri. Men typisk for hunden, vil han ta alt og alle som inntekt for sin sak, der han kommer sosialisierende med sin våte snute, og ikke skjønner at det han forsøker å sosialisere er en katt. De frie energikere som Nietzsche snakket om, som løp frie over slettene og som nettopp ikke ville la seg underkue, slik som de opprinnelige germanere, det var ikke de som ga opphav til sivilisasjonen og byene. De som ga opphav til sivilisasjonen var de landbundne og på alle måter ufrie betahanner, og noen fred ble det aldri. Ja, hundene var alltid det store flertallet, og med sine bjeff forsøkte de å overbevise om at deres vei var den eneste vei, at det var hundene som var alt. Men ser man så på kattedyret, har den friheten innpreget over hele sitt grasiøse vesen. Uansett hva du gjør med en katt, er den fri, og den bestemmer selv hva den skal være og gjøre. All kunst er i sitt vesen narsissistisk, og var den ikke narsissistisk, var det ikke kunst. Kunstens grunn er derved, meg! Druknet i mitt eget speilbilde, og ingenting annet. Vitenskapens kjerne er autistisk, bærende Darwins hjerte av stein. Vitenskapen er derved, meg! Avsondret fra verden, den stille observatør. Den sanne maktbruk, som ikke adlyder noen pakt, kontrakt eller oppbundenhet, er i sin egenskap sosiopatisk. Makten er derved, meg! En torn rivende i beståenhetens kjød. Hva hadde nå dette noensinne med hunder å gjøre, med loven å gjøre, med flertallet å gjøre? Disse hadde sin plass, selvsagt, for det de skal gjøre er å kjenne sin plass. I henhold til mitt system er det lett å designere

denslags virksomhet som et aspekt av Eros, bindelinet som gjør en til en med sin omgivelse, med beståenheten, selve den mørtelen som kan binde fast steinene i en mur. Men de finnes de som gløder av sin egen kraft, sin egen kjerne, sin egen sol! Og ingen brennende lavastein har noensinne blitt murt inne i en mur. Da sprekker murens fundament, og hendene til håndverkeren, hundemesteren, smelter bort. Nåvel. Muren er nødvendig, tårnet er nødvendig, men da bare for å danne Portus [**havnen**], fyrtårnet i Alexandria, da bare for å bære flammen. Og kjennetegnet til flammen er at den er, eller ikke er, og at den springer dit den vil. Man må åpne for muligheten for at alt man har lært er feil. En hund hensatt i en labyrint, vil løpe i retning målet, det stedet hvor herrens røst kaller. En katt hensatt samme sted vil utforske hver krinkelkrok. Fremfor alt er katten naturens opportunist, og når den jager, går den ikke systematisk til verks, men gir lett opp. Den jakter ved hjelp av spontanitet og eksplosivitet, mens hunden, denne naturens kujon, jakter ved hjelp av utholdenhet. Det er en stor lærdom for de av mitt slag i dette. Alt vi fikk høre og som vi måtte pine og plages med, var feil.

23. mai kl. 01:59

Øystein Tranås Kristiansen: For å virke litt oppsummerende, Nietzsche misforstår sin egen vilje til makt, fordi innen denne viljen til makt innebærer underkastelsen, det motsatte av makt. Han misforstår også frihetens vesen, fordi hans versjon av friheten fordrer oppbundenheten, ingen frihet i det hele tatt. Denne skjevfortolkningen kommer selvsagt som en følge av en logisk-lineær tenkning, som igjen er et resultat av det dogmatiske og hunderistiske vesen. Hunden går som kjent kun i en retning, sin herres retning, og i Nietzsches tilfelle var denne herre den fiktive fremtid, og de uniformerte menn som deri skulle rommes. Den eneste måten en slik uforholdsmessig ligning kan gå opp, er å ta visse entiteter til inntekt for eget syn. Dermed ble psykopater, autister og narsissister (chaotics eller deromkring) tatt til inntekt for herremennesket, selv om ingen lovmessighet er å finne der i det hele tatt, og dermed ble Heraklit tatt til inntekt for Nietzsches filosofi, selv om det er en stor forskjell på flammen (pilen opp og ned) og viljen til makt (pilen opp) Spørsmålet er om man burde ta den annen til inntekt for seg i det hele tatt, og til dette er nok svaret nei.

23. mai kl. 04:36

Øystein Tranås Kristiansen: Da skal jeg gå anekdotisk til verks. Jokeren uttaler jo "Let's see how loyal a hungry dog really is," idet han på tilfeldig grunnlag får en av sine gangsterbrødre drep, og med det avsløres en viss kjensgjerning, hunden er lojal til hvem enn som gir den mat. Det er umulig å virke i verden foruten et slags ego, og dette stiller et sett med atferdstyper i et ganske annet lys,

godheten og dogmatikken, blant annet. En hund tenderer å være lydige så lenge den blir observert av en herre, og dens hang til lovmessighet, beror på en grunnleggende mangel på selvtillit og egenbærende evne, som jo all slik underkastelse egentlig er et vitnesbyrd om. Katten er kosete som et middel for dette egoet, men er alltid på sin side. Hunden underkaster seg, som en indirekte rute for å tjene seg selv. Lovmessighet og godhet er altså noe mindre, ikke noe større som er i virksomhet i verden. Notat: Kattens atferd i labyrinten og INTPens virksomhet har mye til felles. Her er en lærebok på tross av all indoktrinering, latskap, opportunisme og nysgjerrighet lønner seg, ikke denne endeløse pliktoppfyllenhet.

23. mai kl. 05:17

Øystein Tranås Kristiansen: Da jeg var i Canada, var det en overflod av flora og fauna, slik livet burde ha vært om man ikke levde i dette isødet. Av og til ble nabolaget invadert av vaskebjørner og pungrotter (det finnes ikke pungdyr utenfor Australia, men dere skjønner hva jeg mener) og da pleide kattene i området å slå seg sammen og ringe inn inntrengerne. Familiefaren i husholdning sa at de, altså kattene, var som orkene i ringenes herre, han var forøvrig en stor fan av den boken. De elsket hverandre når det var fiender i nærheten, og hatet hverandre når de var alene. Insidensielt sett er orker alltid definert som chaotics. Og slik er det, en individualist kan samarbeide med andre når det er fiender i nærheten, men denne kontrakten opphører når man ikke lenger har en felles sak. En lykkens leiesoldat, en egen bolk jeg skal skrive om, er hva vi er. Dette kan også på en lett måte observeres på det menneskelige nivå.

23. mai kl. 22:54

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, for alle som var vitne til det kan umulig glemme det årelange rivaleriet mellom Roar og Poe. Det er slett ikke min hensikt å ta side i saken, og detaljene rundt det hele er ikke så viktig. Som alltid er det konseptet og prinsippet i virksomhet som er siktemålet. Da den gamle litteraturbloggen fantes, var både Roar og Poe opptatt av å hevde menns rett til å ha "Yellow fever." De delte altså samme interesse og samme sak. Roar trodde derfor at Poe måtte være hans gode venn, iallfall en lojal alliert. Man kan så tenke seg følgende scenario. Når da så en annen sak oppstod, ville Roar bruke av hjelpen til denne sin allierte, og han la inn et forslag eller en forespørsel om dette. Men til tross for all hans dytt i sådan retning, ignorerte Poe disse vennlige hintene om å komme til hjelp. Snarere opptrådte han på en fullstendig selvstendig, og for Roar, prinsipplos måte, som om alliansen mellom dem aldri hadde funnet sted. Nå forsøkte Roar for alvor å stramme inn tøylene, sette hardt mot hardt og stille et ultimatum. "Enten gjør du dette, ellers så ..."

Dette ville være fullkomment på plass overfor en støttepartner, mente Roar, hans venn måtte da skjønne at de delte samme interesser, samme sak. Når så Poe oppdaget dette forsøket på å kontrollere og tøyte ham inn, førte det til at han formelig detonerte i frihetstrang og trang til å skade Roar. Av alle ting Roar stod for, stilte Poe seg nå hånlige motsatt, og alle Roars fortvilede brøl ble møtt med en kaskade av sabotasje, skadeverk og angrep fra enhver retning. Dette er jo historien om hund og katt i menneskelig form, den har pågått før menneskene ble til, og skal kanskje foregå etter oss. Det skal sies at Poe riktig gikk av sin vei for å skade Roar, lenge etter at opprinnelsen til konflikten burde ha noen betydning, den tøyte frihet. Uklokt nok fortsatte Roar å brøle mot katta, han visste ikke at han hadde å gjøre med et monster. "A chaotic evil doesn't necessarily go after individuals just because they stand in the way of their success, they will harm or destroy people for the sheer pleasure of it." Så på nettavisenes nå stengte kommentarfelt kom Poes mangefasetterte aliaser med de mest uhyrlige beskyldninger. Lenge etter alt dette forsøkte de lovlige hundemenneskene Roar og John Olav å få meg til å ekskludere Poe fra denne gruppen, for min egen beskyttelse og for å danne en unison mur mot det som lusker i mørket. Men jeg er ikke nødvendigvis opptatt av å forplikte meg. Dersom jeg gir etter i slik en sak, vil det ventes at jeg alltid må være på lag med selvsamme hunder. "... he prefers to work alone, as he values his freedom. He does not respond well to higher authority, is distrustful of organizations, and will disregard the law in pursuing his self-interest." Hvis Poe skulle bli et problem for meg, ville jeg foretrekke å håndtere situasjonen selv, og hvis jeg viste meg for svak, ville jeg selvsagt komme løpende etter hjelp. Det er spørsmål hvor hjelpsomme de lovlige jeg snubbet vil være da. Igjen, denne evige historien om hund og katt. Hunden antar at den og katten er på samme side, katten nyter godt av godene, men slår tilbake når den får skrenket inn sin frihet. Hunden reagerer så med aggressive bjeff og brøl, noe som blir møtt med reiste bust fra katten, så er man fiender all tid siden, for ingen hund vil etterpå være venner med en svikefull katt. Hunder og lawfuls er alltid opptatt av å lage sammenslutninger, renker og murer, en form for Eros, og katten er opptatt av å forsvare sin frihet. Hunden forstår ikke hvorfor katten er så opportunistisk i de saker den befatter seg med, kun når dens direkte interesser er berørt, er den villig til å inngå en midlertidig allianse som siden forkastes. Katten forstår ikke hvorfor hunden er så hysterisk med å være på samme side i ett og alt. For hunden er katten svikefull, for katten er hunden en uselvstendig feiging.

24. mai kl. 05:50

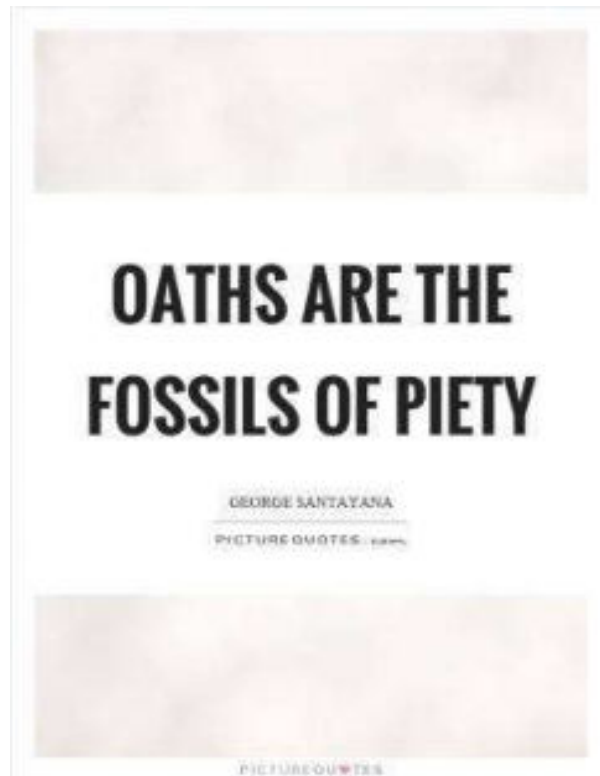
Øystein Tranås Kristiansen: Da nærmer min bolk om hunder og katter seg slutten. Jeg fikk oppsummert de fleste av mine poenger, selv om jeg har kravlet meg frem over flere måneder. Har jo vært lammet på usigelige måter som jeg kanskje ikke skal snakke så mye om her, men da jeg forlot

et utested for noen dager siden, var det første jeg sa til meg selv "Du er en larve og en rotte." Hvis jeg slutter å straffe meg selv som om jeg var en straffange, vil jeg kanskje greie noe også. Elsk deg selv, det må være første bud. Kanskje vil den store, store frihet være tilgjengelig for meg, selv om jeg da er et vrak, og selv om vesten brenner ned rundt meg. Vi får se. Jeg har sluttet å be til gudene, håper bare at det tilfeldige terningkast kan redde meg. Det er allikevel en tilføyelse jeg må komme med. Jeg har selvsagt på en korrekt måte sett sammenhengen mellom judgeren, the lawful og hundemennesket, og det som er på motsatt ende av skalaen, selvsagt, her er det likevel grunn til å spesifisere ytterligere. Der den lovlige judger og hundemenneske i rendyrket form oppgir alle sine grunner som en eksternalisering, som noe utenfor seg selv, det være flertallsvilje eller dogme, så må vi også fortolke den nøytrale på denne skalaen, den som står mellom hunden og kaotikeren. Dette blir de som gjerne kan ha hund eller katt, og som ligner mest på hundemennesket, men som fortsatt kan sette seg selv i forsetet dersom grunnene og mulighetene (de samme) er overveldende. Disse kan vi kalle pragmatikere eller konformister. Deres grunner er på samme tid både eksterne og interne. Der den lovlige forgår for en eller annen fordummet sak, under første verdenskrig foran et piggrådgerde fordi noen sa det, eller ved å parkere en tanks rett foran artilleri, rett og slett for å holde terreng for noen som aldri kommer, og nå idag forgår for moralens og godhetens skyld, det samme, hva så da med pragmatikeren? Jo, ingen er så manøvreringsdyktig og overlevelsedyktig som ham. Hva enn slags makt som finnes i tiden, betales leppe-service til denne, samtidig som man håper på å overleve, noe man gjerne gjør i større grad enn en eksternalisert tulling. Så har man kattene, løvene, the chaotics, de sanne gale og freakene. Det var her friheten alltid holdt til, og alltid var. Akilles og Herkules var løver, og grunnen, seg selv! Joda, muligheten til undergang er alltid tilstede, men kun disse vil kunne være ekte krigere eller ekte filosofer, simpelthen ved å forholde seg til beståenheten på en ærlig måte. "Jeg er meg og dette er dere." Når de andre typuser, hund eller konformiker forsøker å tenke, er resultatet med svært få unntak en forferdelig skjev vurdering. Kun den frie, selvstendige, den som oppgir seg selv som grunn, kan tenke. Mitt slagord er: Ned med hundene!

24. mai kl. 06:38

Øystein Tranås Kristiansen: Her bekreftes min mistanke. (i hin sitat) Det var alltid en link mellom den forstørknede middelalder og hunderistisk atferd. INTJen Varg Vikernes står jo f.eks. for en pietistisk seksualmoral, uten å forstå at kilden til denne moralen er jødisk-kristen, ikke norrøn. Det er denne pietismen, denne lovlighet vi må få ryddet fra Germania. Nå er vi jo påbelagt å utslette oss selv for moralens skyld. Jeg gjentar, ned med hund, ned med lov, ned med dogme og flertallsfeighet. Jeg var alltid den ene som er en, jeg var alltid på min, ikke hundenes side, og som

sådan oppgir jeg meg selv som grunn, og i dette blir det slutt på den moraliserte galskap.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

24. mai kl. 06:43

Øystein Tranås Kristiansen: Ingen filosof er dypere enn kattens visdom.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

24. mai kl. 06:45

Øystein Tranås Kristiansen: Fra et overordnet filosofisk perspektiv blir disse spørsmål om frihet og autoritet/underkastelse alltid et spørsmål om gradering. Friheten som sådan innebærer Schellings

kontraksjon, det er sammentrekningen av den ene som er en, og som gjennom det skiller seg fra det andre. Ekspansjonen innebærer å gjøre seg til del av de andre. Dersom en mann forholder seg til kone, barn, katt, en million afrikanere og en kamel, er han per definisjon ufri, han er oppbundet i alle disse, og kan ikke handle uavhengig av dem. Dersom en mann er alene, og forholder seg kun til seg selv og sine ønsker, er han fri, som Schopenhauer sier om friheten, vi kan bare være fri når vi er alene og i ensomhet. Hver for seg er disse ekstremer, men de kan aldri bli et absolutt, man kan umulig tenke seg komplett løsrevenhet, og man kan heller ikke tenke seg et fullkomment system. I disse spørsmål blir Nietzsches vilje til makt utilstrekkelig, der blir den fries virksomhet og lovmakerens virksomhet det samme, når disse dreier seg om å gå i motsatt retning. Plikt gjør ufri, frasingelse av plikt gjør fri. Mennesker forholder seg til disse spørsmål på ulik måte, i henhold til anlegg og tilbøyeligheter, men da alltid på en gradert måte. En mann som frasier seg plikten til et helt kontinent, ville kanskje i det minste forholde seg til plikten til sin egen sønn, og dette var et valg, en innskrenking av sin frihet, som han frivillig gjorde. Man kan se for seg sivilisasjonens begynnelse og det at man satt i en gresstue, da handlet man gjerne bort sin frihet for å skape sammenslutninger. Nå, derimot, har ekspansjonen blitt for mye. Man har EU og store korporasjoner og overbefolkede byer, og hver av disse er en kilde til ufrihet. Dersom verden har et hjerteslag, er det nå på tide at hjertet trekker seg sammen, at vi får mindre enheter igjen, ikke større, for disse store og urimelige entiteter knaker nå i sammenføyningene. Disse skarer med domestiserte, sosiale, oppbundne mennesker vet ikke at bristningspunktet alt har funnet sted, og at motsetningen kommer til å slå inn. Tilbake står en tidsalder av kaos, det åpne rom og tiden da frihetens fot og pote skal vandre over de store sletter. Da skal friheten være en like stor selvfølge som det bøyde hode er idag, og de som pekes nese til som boms og freak vil ha de egenskapene som beundres mest av alt. Jeg skal aldri se mitt elskede Skytia, men jeg kan føle hovene tordne over bakken, jeg kan ane en svimlende horisont og det friske pust av frihet, og det å vite: Her er jeg, dette er meg, og bare meg i villdyrets visshet om at slik skal det være, inntil det ikke er mer og bare den brennende sletten står tilbake.

25. mai kl. 06:39

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har nok vært inne på det før, men en annen modell for den menneskelige virksomhet er inndelingen mellom de sosiale bavianer, de hierarkiske gorillaer, de manipulative sjimpanser og de solitære orangutanger. De to første beveger seg i sosial retning, de to siste i asosial retning, da selvsagt på ulik måte. Ulike betingelser avgjør hvem som har forrang. Som jeg har sagt, der det er en overflod av ressurser vinner flokkdyret, der det er lite ressurser kan bare den solitære jeger leve. Sjimpanse er å ligne med en psykopat, orangutangen med en autist,

bavianen med sosialmennesket, bavianen ble forøvrig sagt å være det ondeste av alle dyr. Gorillaen blir å ligne med den sosiale tyrann. Jeg ser for meg en slags sirkulær bevegelse i historien mellom disse. Først løp man villmann over slettene og var fri, som en orangutang, så kom gorillaenes lovmakere i de første byene, så ble man sosialisert som en bavian i disse byene, inntil sjimpansene kom og utnyttet trygden og ødela alt. Så må man starte forfra igjen. Hver av oss er hverandres bane. Jeg ødelegges av tyrannen, men når hvert eneste menneske er en tyrann med gunner i hånd, står verden åpen for meg. Jeg har forøvrig alltid trivdes blant forbrytere. Ikke fordi jeg er en av dem, men kanskje fordi disse representerer porten inn i min frihet, da blir nemlig gorillafar skutt mens bavianene står hjelpeløst tilbake.

25. mai kl. 06:54

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg skal nå legge frem den Persei som ga grunnlaget for mine standpunkt i spørsmålet om frihet. Den er av nødvendighet avkortet og hoppende her og der, tanken er å holde seg til det samlede tema, samtidig som personlige detaljer om mitt liv og virke av og til kan berøres. Personlige detaljer om min samtalepartner har som vanlig blitt fjernet.

25. mai kl. 07:26

Persei III

Øystein Tranås Kristiansen:

I påvente av den endelige mamma **[moder-a-finil]** drikker jeg nå utvannede energidrikker. Dette planlegger jeg å gjøre utover kvelden. Skal ta for meg to ting i chat. Det ene er bare et enkelt og snedig poeng. Det er slående hvordan du presenterer din "ultimate will" som et univers i fullkommen hierarkisering, altså alle andre viljer under en mestervilje. For en lawful neutral er jo dette sant: "You shall pursue unlimited order." Det er utrolig godt hvordan det passer sammen. Åpenbart at denne nyplatoniske kategoriseringen har noe for seg. Også åpenbart at det er fordi hele opplegget blir til som en følge av krysningspunktene mellom Eros og Ares i hver gitte (og definerte) instans.

07.11.2015 20:23

Øystein Tranås Kristiansen:

Viljen er altså ekspansiv, men vi vil ulike ting. For meg er det "You shall pursue unlimited freedom for yourself" som teller. Men åpenbart, lawful vs chaotic er jo i det store og hele bare motsatt side av samme sak. Du ville gått under uten naturkrefter, lolitaer og gærninger å forholde deg til, og det samme med meg, jeg ville ikke hatt noen mening med mitt frie fall, uten tyranner, pappaer og mammaer til å forsøke holde meg tilbake.

7. november 2015

07.11.2015 23:38

Stian M. Landgaard:

Ja, alt dette er bare to sider av samme sak. Forskjellen består egentlig i hvorvidt man er sterk nok til å underlegge seg omgivelsene, eller om man kun er sterk nok til å organisere sitt interne viljessystem. De sistnevnte søker frihet - frihet er nemlig bare en erkjennelse av at man ikke kan vinne over de ytre, samtidig som man satser på at de heller ikke kan vinne over en selv. **[Med fare for gjentakelse: Det at makt og frihet fungerer gjensidig ekskluderende, utelukker at de kan være graderinger av hverandre. Napoleon var mektig, men kunne ikke gå ut døren og ta tre måneder ferie i Panama uten å miste sin makt. Likeså, den største eventyrer vil, om han skulle bli konge, miste sin relative frihet.]** Det oppstår følgelig en såkalt maktlikevekt, og det er kun på et slikt grunnlag såkalte rettigheter kan oppstå, deriblant frihet. Uten maktlikevekt er alt underkastelse og kontroll, slik naturen er. **[Har du tatt en titt på naturen i det siste? Kaos er den**

rådende kraft. Tanken om dominanse og kontroll er bare en menneskelig måte å få orden på et uordnet univers. Til og med hunden din søker å bryte ut av din kontroll fra øyeblikk til øyeblikk. Å kalle en midlertidig konstellasjon bestående av superior og inferior for den gjengse tilstand er uærlig, eller høyst menneskelig, når konstellasjonene er i stadig bevegelse - og det er kun denne bevegelsen som er konstant. Ja, både kaos og orden finnes, men orden kan bare bygges på kaos, samtidig som alt kaos alltid kommer til å skape en orden.]

Øystein Tranås Kristiansen:

Det du har gjort, er å tenke på meg som en svakere versjon av deg selv, noe som kan utbedres, antakelig for å skape denne broderskikkelsen, ikke sant. "Aha, jeg løfter 100 kg, Tranås løfter 50 kg. Da kan Tranås trenes opp til å løfte mer." Det er gradvise overganger mellom styrke og svakhet, det er sant, men det du ikke har forstått, er at hver tilstand skaper sin nye betingelse, og at jeg er vesensforskjellig fra deg. Om jeg kan gå rent filosofisk til verks, er det dette jeg mener er problemet med deg og Nietzsche, nemlig den logisk-lineære tankegangen mellom ja og nei, styrke og svakhet, uten at man forstår interkonnektiviteten i dette, noe en perceiver er bedre rustet til å gjøre.

Eksempel: En kvinne er langt mindre sterk enn en mann, derfor er hun ikke istand til å stå alene, fortelle sannheten når det er sterke insentiver fra flokken til å dreie på sannheten, osv. Hennes svakhet inviterer dermed de ytre viljers overstyrenhet inn. Du og Nietzsche tenker derfor på kvinnen som en mislykket skapning. "Hun er ikke en alfa-gorilla? Hy-hyl!" Du ser jo i moderne tid at man forsøker å utrydde dette spennet mellom kvinne og mann, der kvinnen skal bli mest mulig lik mannen, ved å løfte vekter, være sjef, heve det glasstaket som uansett springer fra egenskaper i henne selv. Men saken er: Kvinnen blir ikke bedre av å bli mer lik mannen. Sagt på en annen måte: Det er en mislykket kvinne som ikke kan lyve (men løgn finnes ikke, derfor: dreie på sannheten) når flokken krever det av henne. Det er en mislykket kvinne som ikke kan overgi seg. Unntak finnes, slik som Sonja, Camille Paglia og Gertrude Bell, men disse agerer som menn i alt annet enn selve kjønn, heh. Kvinnen blir derfor ikke bedre av å bli "sterkere" eller "mer lik mannen." Likevel er det forskjeller på kvinners verdi. En primitiv kvinne og i disse dager en kvinne med lav verdi, ville f.eks. vært en aboriginer-kvinne, som vi kan sammenligne med en moderne norsk kvinne. Det er åpenbart at den moderne kvinnen overgår den primitive kvinnen i skjønnhet og en hel del andre ting, kapasitet for overgivelse, blant annet. Tilsvarende: En imperialist med gevær er bedre enn en gorilla med klubbe, dette fordi imperialisten svinger en større makt rundt seg. Konklusivt: Spennet mellom styrke og svakhet skaper forskjelligartede betingelser som avgjør entitetens egenskaper i seg selv. Den feminine kvinne kommer alltid til å være overgitt flertallet, i kraft av å være lett som en fjær. Men den feminine kvinne kan være bra eller dårlig under kriteriene til sin gitte designasjon, om jeg kan si det så spergy. Altså: En kvinne måles utifra sin kapasitet til overgivelse, det å ta imot,

og det å romme det som er påført utenifra.

08.11.2015 21:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Mer kommer.

08.11.2015 23:05

25. mai kl. 07:29

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg anser meg på sett og vis til å være i mellomstadiet mellom mann og kvinne, noe som har kommet opp i mange av våre diskusjoner. Dette i mye av den samme forstand som Camille Paglia bruker når hun snakker om kunstnerisk virksomhet som noe homoseksuelt. Hva menes? Kunstneren og den intellektuelle må overgi seg til de ytre former (og dermed de ytre viljer) og blir derfor passivt mottakende. Ja, nå finnes ikke absolutt passivitet, men man overveldes altså av den ytre form. **[Jeg tok en kjønnsrolletest basert på arbeidet til en viss Bem på siden idrlabs.com. Endte opp med 58% generisk mannlige egenskaper og 0% kvinnelige. Jeg er altså ikke konvensjonelt feminin i det hele tatt. Min tanke om feminin mottakelighet bør nok heller forstås som at jeg har visse homoseksuelle egenskaper.]** Der en kvinne som sagt er lett som en fjær, vil hun kun la seg føre, og i all hovedsak ikke være istand til å romme og kanalisere disse ytre formene slik som presten gjør. Å skape et kunstverk blir altså snakk om å være både passivt (men det finnes ingen, ja ...) mottakende med Eros og kanalisere disse former med sin egen vilje, altså Ares. Dette er grunnen til at presten lider så mye, og alltid er nært punktet av forgiftning. Slik ser jeg det når jeg tenker detaljert (å motta er ikke å herske) og helhetlig på det (det finnes ingen singular lineær, altså enkeltstående målestokk fritatt de andre viljer) Så når homsen Michelangelo tok inn over seg vakre adoniser, og skapte Davidstatuen utav det, var dette en handling utført med Eros. Å være intellektuell inngår i det samme. Du også, blir en av Paglias homoseksuelle menn, altså passivt mottakende. Du hadde også ideeringer om å bli skuespiller, og knapt noe kan være mer ... ehe ... homo enn det. Som det heter seg, for å skape noe, må en mann gjøre seg til en kvinne for å føde. Nietzsche også, som tenker og filosof, blir liggende under samme mekanisme. Han tok innover seg bevismateriale og empiri fra den ytre verden, rommet dette og kanaliserte det med sin egen vilje. Men noter at Nietzsche var slett ingen kriger, og om denne teorien om at han hadde hjernesvulst faktisk stemmer, hadde han ikke engang fått seg syfilis på horehus. Nåvel. Forskjellen på deg og meg er at du er langt sterkere enn meg, og at jeg er langt mer mottakelig enn deg. De

kunstverk du lager er også rasjonalistiske, altså en oppsamlet bolk av årsak-virkningsforhold. Slik jeg ser dette, blir dette en av de mildere former for overveldelse. Men en ekte kriger ville ha glemt fortiden og bare levd i øyeblikket med sin klubbe. Og til og med en gorilla har øyne til å se og ører til å høre, organer som er mottakende, ikke asserterende, **[anglisisme]** for alle ting er sammenbundet.

08.11.2015 23:08

Øystein Tranås Kristiansen:

Men jeg med min svakhet, en svakhet som er der per design, på grunn av det jeg er, asperger blant annet, gjør meg til mer mottakende, og en prest. Det finnes ingen idealprest utenfor verden, men om vi tenker oss verden som gjenkommende mønstre av mottakelighet vs hardhet, er jeg definitivt en slags idealprest. Det er derfor ditt forsøk på å gjøre meg til deg er slik en forbrytelse, men som vi skal se, denne forbrytelsen kan helhetlig sett være bra, også for meg. **[Så lenge jeg kan holde giften fra mumien på avstand i det lange løp. Landgaard er dødens tre kun.]**

08.11.2015 23:23

Øystein Tranås Kristiansen:

En annen forskjell på deg og meg, er forskjellen på lawful hierarkisk hunderi mot det chaotic individuelle katteri. Det stemmer for såvidt at det finnes sterk og svak i naturen, og at det sterke vil befale og lage lover. Til og med kaptein Jack Sparrow lager lover på det piratskipet han hersker over, og dersom jeg kunne laget lover, hadde jeg befalt at alle ungdomsskoler var pliktpålagt å løfte rumpa i været for meg. Så på et vis, lineært sett, kan man si at de som ikke kan befale, i det minste ønsker å være fri, og fritatt for de andre viljers undertrykkelse. Men her kommer også en rekke forbehold. Katten er jo, sammenlignet med en hund, også istand til å være sosial. Den liker ikke å bli løftet av mennesker, men siden menneskene er større, finner den i seg i det, den løfter halen for å kommunisere, den markerer territorie som den forsvarer, osv. Men, den opptrer i all hovedsak ikke i flokk. Dette per design, (i krysningspunktet mellom Eros og Ares) og dette gjelder også meg. Jeg vil, fra naturen, også herske over mitt territorie, bøye av for de sterkere enn meg, og drepe og voldta de svakere enn meg, men jeg er ikke et flokkdyr. Hunden derimot, hierarkiserer seg, med høy og lav i flokken, og blir med det mange ganger sterkere enn den ellers ville ha vært. Hunden jakter ved å forfølge byttet ved dagtid, til det er utslitt (de er mange, husk) Katten, som er alene, jakter om natten, der dens akutte sanser funker best. Sett helhetlig, kan vi si av flokkveldet passer best der det er masse ressurser, mens et område med få ressurser ikke kan bære en flokk. Orangutangen var

opprinnelig en ape som alle andre aper, altså sosial, men så kom den til en lite fruktbar jungel, og utviklet seg derfor i asosial retning. (i gradvise overganger mellom de to) Neandertaleren funket bra under istiden. Bær altså i hu at all utvikling har kommet som en følge av ressursmangel. Hva? Så hunden forøker sin makt ved å sosialisere seg. Katten har mindre makt, men den er autonom og hersker over seg selv. Gorillaen eksisterer i et flokkvelde, det gjør ikke orangutangen.

08.11.2015 23:29

25. mai kl. 07:31

Øystein Tranås Kristiansen:

Men dermed blir det feil å si at frihet bare er et spørsmål om makt, og at bare man var mektig nok, var man ikke bare fri, men også herskende. Dette er forøvrig typisk for Nietzsches logisk-lineære tankegang, som ikke tar hensyn til helheten. For uansett hvilken makt en alfa har, hund eller menneske-keiser, er han fortsatt underlagt flokken. De kongelige kan ikke gjøre hva de vil. De må alltid ta hensyn til det flokken måtte mene, og eksisterer på sett og vis som gallionsfigur for flokken. Flokkdyret betaler for sin forøkede flokkelige makt, med å være bundet av flokken. Dronningen av England kan ikke gå ut på byen og ta seg en øl. Hun kan ikke engang kalle noen hun ikke liker for et rasshøl. Hvor mektig er det?

08.11.2015 23:35

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, for alle skapninger som blir født, kan ville seg til noe. En kvinne kan ville seg mot å bli en strongman, men det var ikke det hun var ment til. Enhver skapning som er født, bygger også på de viljer som har vært forut, og som har skapt disse formene man i mer eller mindre grad passer i. Det er derfor Heraklit sier at man må kjenne seg selv, før man avgjør hva det egentlig er man skal holde på med. I mitt tilfelle kan jeg med sikkerhet si at nei, sterk eller svak, måten min kropp og hjerne er sammensatt tilsier at jeg overhodet ikke er et flokkdyr. Som en katt blir jeg syk av å måtte leve i en hundekennel. Dessverre for meg er de fleste mennesker hunder. En autist må være autonom. Det var dette autister ble til for. Fordi vi er neandertalere, som aldri var ment til å gnåle rundt med følelser og sosiale signaler og drit.

08.11.2015 23:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Men som Heraklit, liker jeg å se på dette som en slags lukket streng. Lawfuls ønsker å spenne strengen tilbake og kontrollere den, neutrals ønsker å henge som de henger, og chaotics ønsker å fly fritt. Dersom jeg hadde hatt et relativt godt liv uten nederlag, hadde jeg fortsatt gått i autonom retning, per det kattermessige kaotiske design, men det ville ha vært med mindre kraft. Siden jeg ble undertrykket av ... vel, absolutt alt, ble strengen dratt tilbake, og jeg måtte frigjøre meg. Nå er jeg propulsjonert som en free agent, så får man håpe at man treffer et mål og ikke en betongvegg (men alt dette er jo et terningkast, come what may) I en verden med bare kaotiske katter, ville de første hunder hatt stor suksess. I en verden med bare hunder, vil en autonom katt i skogen funke som bare faen. Fordi alt er en variasjon av alt.

08.11.2015 23:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Og som jeg nevnte tidligere, en keiservilje som kontrollerte alle andre viljer, ville kollapse grunnet manglende motstand, så den absolutte orden er ikke mulig, like lite som det absolutte kaos er det. En plural vilje fordrer krig mellom viljene, til hierarkisering, og motsatt, frigjøring.

08.11.2015 23:45

Øystein Tranås Kristiansen:

De spenn som oppstår i de avanserte og mindre avanserte strukturer, må stadig fornyes, dette skjer gjennom krig, og, idet et nytt spenn er blitt til, vil den omkringliggende omgivelse avgjøre om designet har noe for seg eller ikke, etter det som er den rene skjære tilfeldighet. Mutanter blir drept, inntil de ikke blir det og danner grunnlaget for en ny og mer avansert art.

08.11.2015 23:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Så ja, strengen må slå, og derfor er alle stadier strengen kan ligge på like riktig, og en undergang er like viktig som en fødsel. For mye av det ene, dog, vil være katastrofalt. En bue som bare spennes, vil sprekke (og bli impotent) En streng som bare flyr fremover, vil aldri kunne spennes (og blir dermed impotent) Og en neutral streng blir bare hengende og forholde seg reaktivt til det rundt seg.

09.11.2015 00:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Så ja, du inngår i den store forbrytelse, ved å være en hund som krevde at jeg skulle være en hund, og gjøre det hunder gjør. Men jeg var aldri en hund. Jeg er en katt. Og jeg er, med egen vilje, fritatt flokken annet enn det de kan gjøre mot meg. Forøvrig blir Nietzsches eksempel med denne kamelen i ørkenen, et tydelig eksempel på en sosial-hierarkisk tankegang. "Less på meg, vær så snill." Ingen av oss autonome ville ha funnet oss i det. Forøvrig vil jeg si at perceiveren er mye bedre enn judgeren til å tenke helhetlig.

09.11.2015 00:17

Øystein Tranås Kristiansen:

For å si det autistisk, altså autonomt, altså lukket-sirkulært: Hvorfor skal jeg være sosial, når jeg ikke er sosial? Katta bruker sin styrke for å jage bort en rival fra sitt territorie, men den bryr seg ikke om hva andre katter gjør. Dermed får andre katter lite å si for hva den tar seg til også. Der den hersker, hersker den. Mens hunden, ved å herske, også alltid kommer til å herskes over, for flokken vil alltid ha større kraft og vekt enn ham som individ.

09.11.2015 00:29

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, ja, for som de gamle grekere også erkjente, demagogen og tyranniet er alltid nært forbundet med demokrati og flokkvelde. Så når Nietzsche raser mot den kristne flokk, raser han egentlig mot skyggen til sitt tyranniserende overmenneske. **[Det er korrekt. To stater. Herre og slavestaten, og, i mangelen på et bedre navn, frihetsstaten. Ingen er ufri som tyrannen, som grekerne vel visste, og herre og slave er kun hverandres skygge og motsetning.]** Løsningen bør heller være pluraliseringen av makt, tenker nå jeg, autonome enheter som står mot hverandre. Bystat mot bystat, som i antikken, og aristokrat mot aristokrat. Av og til blir keisere og imperier til, og etter det, sosialdemokratiet. Men alt dette er også bare variasjoner, og det viktige er å forhindre stillstand, absolutter eller fraværet av konflikt.

09.11.2015 01:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Skal til å legge meg, men ...

Hm, så de driver og skifter ut figurene på den personlighetstestsiden. Joda, i det store og hele betyr nok dette at en slags feminisering er på gang ...

09.11.2015 01:27

Stian M. Landgaard:

Det var også mitt inntrykk. (Jeg har holdt meg taus siden det var best ikke å avbryte din rant.) Skal selvsagt kommentere dine uhyrlige påstander når stjertene står i rett positur.

09.11.2015 01:29

Øystein Tranås Kristiansen:

De opprinnelige germanere var forresten ganske chaotic. De drepte jo sin første konge, Armenius, fordi de ikke ville herses over. Eh, for å sveipe bredt med penselen, vil jeg si at autonomien innebærer en konsentrasjon av kraft, mens hierarkiseringen innebærer en ekspansjon av kraft. Det er en lawfulls drøm å samle masse chaotic krigere og skape en stat. I den lawfulle tilstand blir alle impotente, og alt må starte påny av. Nietzsche skriver også om dette, med disse herremenneskene som av og til må ut i krig og naturen. Men jeg mener fortsatt at Nietzsche var et lawfull hierarkimenneske, som deg. Heraclitus [heh] og Blake blir på en måte mine alignerte [anglisisme] typuser.

09.11.2015 12:47

25. mai kl. 07:32

Stian M. Landgaard:

På den annen side nekter jeg ikke for at du er en taper, hvis man skal være kategoriserende. Men i motsetning til deg ser jeg alt som en skala, hvor du ser alt i dikotomiske kategorier. Jeg tror dette er den største forskjellen på våre verdensbilder, og grunnen til at du uavvendelig forsøker å putte ting inn i predefinerte kategorier, som dette hund/katt-opplegget, hvilket jeg regner som høyst upresist og farfetched. "Jeg er en katt, derfor gjelder helt andre regler for meg enn for hundene." Nei, hvis vi mennesker er hunder, er du også en hund, bare en rar hund, en whipping dog. Men jeg forstår selvsagt ditt ønske om å skape slike harde skiller - det er en forsvarsmekanisme, du nekter å være en del av noe du ikke kan være herre og mester i. Derfor må du skape en annen verden hvor du kan være herre og mester. **[Her er jeg uenig. Jeg anerkjenner graderingsforskjeller, men også vesensforskjell. Mennesker vil ikke det samme, og det til tross for den biologi hvor vi har**

svært mye til felles. Fra notat: Jo, som jeg var inne på. Mennesker har mye til felles. Som er universelt. Behovet for søvn, mat, omsorg, kjærlighet, osv. Det vi har til felles, er synlig og definerbart. Men det som skiller oss, som gjør at vi ser verden på en helt forskjellig måte, er uhåndgripelig og usynlig. Likevel virker det med så stor kraft ...]

09.11.2015 13:00

Stian M. Landgaard:

Joda, du har i rett at jeg tenkte på deg som en svakere versjon av meg. Men dette må forstås presist. Som du sier, er det gradvise overganger mellom styrke og svakhet, og det er helt riktig at hver tilstand skaper sin nye betingelse. Men jeg kunne ikke vite dette den gangen, jeg ante ikke omfanget av din rasering. Jeg oppfattet din fasade som et (noenlunde) speilbilde av din sjel.

Det man må forstå, er at siden alt er i vorden, er det fullt mulig å utvikle et eller annet fra noe vesensforskjellig. Men dette vil bare ta ekstremt lang tid. Og et menneskets karakter vil ikke rekke å endre seg så mye i løpet av et menneskeliv. Det er derfor avl og tukt fungerer over generasjoner. Dette med at kvinner ikke er alfagorillaer og derfor en svakere versjon av en mann, finner jeg også noenlunde absurd. **[Men mente jeg ikke det motsatte? Kvinner er ikke alfagorillaer, og det er poenget. De prøver heller ikke på dette.]** Dette med å invitere de ytre viljers overstyrenhet inn er noe vi alle gjør på ulike plan. Hvis jeg skulle knuse en dør hver gang jeg gikk gjennom den, fremfor å føye meg etter dens mekanisme (trykke ned dørklinken, skyve døren ut på dens hengsler), ville det være et eksempel på å bruke sin vilje helt bombastisk (heeeeere's Johnny!) og samtidig uintelligent. Ah, for nettopp - hva er intelligens? Jo, det er maksimere sin viljeskonstitusjon i forhold til andre viljeskonstitusjoner på den måten som medfører det beste resultat for ens egen vilje. For en kvinne som blir angrepet, vil det være bedre å be om nåde fremfor å slåss. Dette er hennes vilje til makt, å bruke sin vilje til å overvinne motpartens vilje på en annen måte enn gjennom rå vold.

Altså, en vilje er i utgangspunktet kun en kraftekspansjon. Enhver vilje starter med dette, en kraftekspansjon på bekostning av de andre viljene (alt er jo interkonnektert). Men når en vilje A finner at den er for svak til å hevde seg mot en annen vilje B, blir vilje A følgelig forsøkt dominert av B. Dette er noe som vilje A kanskje blir nødt til å akseptere, men den vil ikke like det, da dens essens er kraftekspansjon. Hva gjør vilje A da? Jo, vilje A blir kreativ - den finner en ny måte å hevde seg på, ikke som brutal kraftekspansjon, men som noe mer subtilt eller sublimt. Det er slik all utvikling foregår, det du kalte kampen om ressurser. Men hva er kampen om ressurser? Jo, at ikke alle viljer kan utfolde seg primitivt, men må bli kreative for å utfolde seg. Herav intelligens. Det du

følgelig kaller Eros, er ikke å "overgi" seg til andre viljer, men å heve kampen til et høyere nivå, tilsynelatende overgi seg på det primitive plan, for slik å herske på et avansert plan.

09.11.2015 13:05

Stian M. Landgaard:

Jeg fastholder derfor at det kun er én kraft i universet, den ekspanderende vilje til makt (selvfølgelig pluralisert som en multitude av viljer, det er ikke noen enhet annet enn som begrep). De sterkeste viljene vil alltid kunne ekspandere uhemmet, som for eksempel gravitasjonskraften og disse vil bli forbli primitive, vil ikke forandre seg, da de ikke har noen grunn til det. Disse er 100 % Ares. Men de svakere viljene vil måtte sublimere seg. Denne sublimeringen er en avpasning (Eros) for å kunne herske på annet vis (Ares). Derfor har vi fått utvikling, derfor er ikke alt bare gravitasjon og magnetisme, eller også stein og sand. **[Det er ikke slik jeg forstår Eros. Sublimeringen du beskriver er en aktiv vilje som må bøye av, noe som rett nok skjer. Det Eros som jeg beskriver, mottar den andre vilje og er med det passiv. Som jeg har sagt mange ganger, viljen kan umulig bare være aktiv i et pluralt univers, idet enhver aktiv deltakelse medfører at man må passivt motta.]**

09.11.2015 13:07

Stian M. Landgaard:

Så det er riktig at sterk/svak er opprinnelige egenskaper, men som Nietzsche og jeg forsøker å vise, betyr ikke det at de svake er mislykkede. De svake blir de mest avanserte, de sterke er mer primitive. På den måten blir de svake sterke, bare på en annen måte. Mennesket er i stand til å dominere naturen, men likevel skal det bare et fallende tre, et lynnedslag eller en bjørn til for å rive oss i filler. **[Jeg er enig i dette, men det jeg sikter til, er vesensforskjellig i fortolkningen av det som foregår. Det er viljens vesen jeg er uenig i. Et menneske blir mektigere når det har øyne, og øyne er en relativ svakhet, men det tillater oss at vi tar verden innover oss. Øynene mottar inntrykk fra verden. De er ikke en aktiv vilje som påfører seg verden, sublimerer seg og bøyer av. Sublimeringslinjen blir derfor ikke adekvat for å forklare det som foregår. Øyne er altså en relativt myk vilje som mottar verden.]**

09.11.2015 13:09

Stian M. Landgaard:

Å motta er ikke å herske, skrev du. Du tar feil. Å motta gjør man kun fordi man er for svak til å herske direkte, og derfor mottar man for å kunne herske indirekte. Alt er jo det samme og motsatt. Passivt mottak er en metode, slik stenen faller til jorden fremfor å løse seg opp i molekyler i kampen mot gravitasjonskraften. **[Jeg er enig i at man kan gagne makt ved underkastelse, og det er nok ofte grunnen til at dette skjer. Men å motta er ikke å herske. Vi må være presise med begrepsbruken her. Dersom datamaskinen min pumper luft inn, pumper den luft inn, ikke ut. Det siste vil være en bieffekt av nevnte bevegelse og viftenes anrettelse.]**

09.11.2015 13:11

Stian M. Landgaard:

Og som jeg selvfølgelig må understreke: Det aller meste "viljesarbeidet" foregår ikke bevisst, som uttrykk for en rasjonell handling begått av et individ. En kvinne går ikke nødvendigvis bevisst inn for å være mottagende, like lite som hun alltid går bevisst inn for å herske, hele den prosessen tilhører hennes natur, altså måten hun er konstituert på via viljene. **[Ja. Men når hun er mottakende, sublimerer hun per definisjon ikke sin egen aktive vilje, selv om begge disse tingene nok skjer samtidig, idet Eros og Ares ikke kan skilles fra hverandre.]**

09.11.2015 13:20

25. mai kl. 07:32

Stian M. Landgaard:

Dette med at makt ikke skulle bety frihet, må jeg selvfølgelig også kommentere. Her går du i fellen at du antropomorfiserer problemstillingen. En menneske-keisers makt er en betinget makt, som understøttes av et utall andre viljer som får makt ved å være underordnet hans makt. Å være på toppen i menneskelig forstand er ikke det samme som å være på toppen i metafysisk forstand. Hos mennesker er makt en tilstand, hos viljene er makt en prosess. Når viljer får makt, er det alltid som følge av en overvunnet motstand, og en sterk vilje som kontinuerlig overvinner motstand, kan sies å være mektig. Men når dronningen av England får makt, er det ikke i kraft å overvinne motstand, men i kraft av å være utpekt som følge av et utalls viljers maktkamp og enighet. Som menneskelig maktforhold er hennes makt kunstig i så måte, siden hvem som helst lett kan slå henne ned, drepe henne, og hun får ikke lov til ditt eller datt. Det er fordi hun bare er en brikke i en viljesorganisasjon som søker makt ved å være slik som den er (med en dronning på toppen). **[Nei, jeg mener at jeg har favnet alle nivåer i min eksemplifisering av makt kontra frihet. Planeten Jupiter kan herske over alle sine himmellegemer, men idet planeten Jupiter gjør dette, blir den gjenstand**

for disse himmellegemes gravitasjonskraft. Jupiter blir derfor relativt ufri i all sin makt. Frihet vil være å sveve i det tomme rom og være fritatt de andres gravitasjon.]

Hm, jeg tror jeg faktisk skal anbefale en artikkel som kan illustrere viljesorganisasjoner på en litt mer utdypende måte.

09.11.2015 13:22

Stian M. Landgaard:

Nietzsche on Reality as Will to Power.pdf

10. november 2015

10.11.2015 04:36

Kommentar: Svarer for hundrede gang til den hundrede gang forespørselen har kommet, denne har jeg ikke fått lest, men jeg vet svært godt om innholdet, og perceiver, merkurial og harehopper som jeg er, mener jeg at jeg med det ikke behøver, idet Landgaard har lagt frem sine argumenter overfor meg i talløse diskusjoner. Litt som Sokrates legger jeg nok vekt på samtaler fremfor lesing og skrift, idet det er konseptet som teller og jeg ikke har tid til å terpe med detaljer. Som Frodo sier til Boromir: *I know what you would say, and it would seem like wisdom but for the warning in my heart. Vel, Tolkien var en feeler og jeg er et hodemenneske. Jeg har forlengst gått videre fra viljen til makt per logikk. Jeg trenger ikke høre argumentene til den trege Boromir atter en gang, når jeg vet så altfor godt hva dette er, og jeg har andre ting jeg driver med. Fullføre oppdraget, som eksempel.*

For å avgi et helhetlig svar til denne bolken: Huff, nei, dette blir blunderende tregt, og er grunnen til Nietzsches forfeilelse og hans ubalanserte univers og verdenssyn. Hvis alt, som man må vedgå, er graderinger mellom myk og hard, aktiv og passiv, kan man ikke si at et punkt på denne graderingsskalaen er den gjengse standard som alle forsøker å oppnå. Det vil være fullkomment arbitrært, og handler om den som gir denne graderingen. En kvinne er ikke en mislykket mann, og en glassmanet er ikke et mislykket skalldyr. I et irreduktivt univers blir det latterlig å hevde at noe skulle være en mislykket utgave av noe annet. Det gjør man kun ved å skape seg et eget referansepunkt ... når dette referansepunktet er hvert eneste punkt som er. Som vi vet var Nietzsche en hardhetsfetishist og kunne ikke godta at andre størrelser fantes i verden. Dette vil også gå motsatt vei. Når noen preker kosmisk kjærlighet, handler det om dem. Dette er det DE vil, fordi de

er såpass myke sveklinger. Jeg har som kjent aldri underskrevet en kontrakt på at jeg skal godta noe som helst av andres pålegg.

Sublimeringslinjen finnes for viljen, men det går også motsatt vei. Din motparts kvaliteter speiler seg i deg, blir til deg. Mosen står på stødig grunn gjennom steinen, og er derfor stødig selv. Mange tapere dropper ut og blir til heroinister, de blir ikke mindre utgaver av en idrettshelt. Betingelsen er altså forandret. Sublimeringslinjen er en del av Ares, viljen i aktiv utøvelse, men Eros finnes også og har sin påvirkning, især i de som har falt ut. Noter også at jo høyere man når, jo større vil dragingen fra Eros være. Derav den dekadente aristokrat. Mykhet inviterer Eros inn, det gjør også størrelse og kraft.

For å gi en ytterligere avklaring. Hvis jeg setter meg midt på gulvet og er helt stille, er jeg relativt passiv. Men jeg kan ikke være passiv uten samtidig være tilstede i værelset og okkupere det ledige rom. Aktiv og passiv er altså størrelser som ikke kan skilles fra hverandre, og som alltid eksisterer i en relativ gradering som aldri kan eliminere motparten helt. Det samme med makt kontra frihet. Når jeg er svært aktiv, er jeg samtidig dømt til å være passivt mottakende på en eller annen måte. Når jeg er svært fri, er jeg samtidig dømt til å ha lite med andre å gjøre. Dette er himmelvidt unna et system som kun ser disse størrelser som en lineær gradering, hvor dess mer aktiv jeg er, jo mer beveger jeg meg bort fra en relativ passivitet, når nå min aktivitet er dømt til å gjøre meg mer mottakelig, ikke mindre. Et system hvor jo mer fri jeg er, dess mer dominerer jeg alle andre, når kjensgjerningen er at disse da til samme tid har tatt til å dominere meg og med det gjør meg relativt ufri. Sagt på en annen måte der igjen. Lys er ikke bare lys, men skaper skygge. Makt er ikke bare makt, men skaper slaveri. Frihet er ikke bare frihet, men skaper ensomhet. Alt har sin motpol som ikke kan unnsliques, og jo mer du presser kompassnålen i en retning, jo mer vil den spinne tilbake. Alt som er tilstede i verden er låst fast i sådan systemisk form.

Øystein Tranås Kristiansen:

Skal selvsagt svare på dine uhyrlige insinuasjoner, men måtte bloggifisere. Bør også skrive om denne andre chaotic neutral episoden, slik at momentering ikke får meg til å klappe sammen. Ble lite søvn i natt, siden jeg var ute og drakk osv, og imorgen er det ondskapsfullt arbeidsvelde, og på kvelden skal jeg på et filosofiforedrag om Heidegger av alle ting. Kommer sikkert til å drikke noen øl og være trøtt, og da er jeg helt sikkert rasert, før det blir arbeidsvelde neste dag osv. Men det blir Pule på. Drepe, ikke sant.

10. november 2015

10.11.2015 07:41

Stian M. Landgaard:

Nøff. Driking natten før jobb? Dristig. Heidegger lyder kult. En vanskelig filosof å forstå.

10.11.2015 10:12

Øystein Tranås Kristiansen:

Ble fire øl etter et sånt filosofimøte for sperger. Jeg har forøvrig møtt en rekke sperger iløpet av denne tiden. Der også, er det et spenn, alt fra skikkelser som er åpenbart mongo til de ganske velfungerende. Men ingen av dem er som meg, eller er på mitt nivå, med evnen til selvstendig tenkning. Åpenbart at sperger ikke er overmennesker likevel.

10.11.2015 10:14

Stian M. Landgaard:

Nei, jeg tror ikke det er så givende å definere seg som overmenneske ut ifra spergdiagnosen. Åpenbart at du må transcendere den kategorien for å skinne som Superås.

10.11.2015 10:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Vi kan klassifisere det som følger: De rene mongo-sperger, så den moraliserte nerd, som har tatt innover seg samfunnsnarrativet og matchet den med sine egne interesser. Etter det har du en slags ballongfarertype, som bare observerer på ironisert avstand. Den høytfungerende jeg jobber med er et eget kapittel. Han er autist i ordets rette betydning, en slags lukket, selvopptatt enhet. Du kan ikke snakke med ham i 10 sekunder engang, uten at han dreier det over på seg selv.

10.11.2015 10:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Den mest intelligente var en kar som hette Bjørn Jerven. Han sa han hadde rike foreldre og uføretrygd ... noen er tydeligvis heldige. Han havner i sistnevnte ballongfarerkategori

Ja, åpenbart at jeg må overskride den kategorien.

Hovedsaken må være evnen til selvstendig tenkning, og dette er det forsvinnende få som er istand til. Spergeriet blir bare en variasjon med visse bonuser og ulemper innenfor et slikt kriterium, men det avgjør ingenting.

I livet mitt vil jeg si at jeg har møtt disse som kan tenke: Øh, meg, deg, Sonja og kanskje Rolf. Nåvel, nåvel. Er en lul på jobben nå sjø.

Stian M. Landgaard:

"Hensatt på gata i nyfunnet omegaform", præ-hæ-hæ. Ja, det minner litt om det Nietzsche skriver i Morgenrøde. "Vi ler av ham som blir lagt i bakken i en brytekamp og sier: 'Her ligger jeg, fordi jeg VIL ligge her.'" Det er ganske bemerkelsesverdig at alskens tanketomme rosabrillekvinnfolk ville vært på innsiden av et av de to forlagshusene som flankerer Sehesteds plass. Bullshit-Hansen befinner seg utenfor, ikke fordi han VIL være der, men fordi han er tvunget til det. Likevel later han som om han vil det, noe som får meg til å tenke at han nok er litt deluded, kanskje litt for enkel i hodet (som bøkene hans, ifølge deg).

13. november 2015

13.11.2015 19:06

25. mai kl. 07:34

Kommentar: *I vår latter mot Bull-Hansen ble vi grundig satt på plass, begge to. Skrev følgende innlegg i et erratisk verk:*

En viktig betraktning: Ser nå at Bull har kommet med andre bok i sin Jomsviking, denne gangen på Gyldendal forlag. Klisjeen i vikingromaner er komplett, for denne gangen er de i Vinland. Han har essensielt skrevet den samme boken femten ganger, og mange vikingromaner følger det samme mønsteret. Først i England, så i Vinland. Det vil ikke stå seg, overleve sin tid, det er sant. Skrivningen er veldig, veldig pedestrian, [anglisisme] og han har ikke hatt noen utvikling. Vel, men la meg chastisere [anglisisme] meg selv. Forlagene ble på et tidspunkt lei av bøkene hans, for de solgte ikke noe, og ville kvitte seg med ham. Aschehoug sa stopp. Dermed startet han sitt eget forlag, Nidhogg, og egenutga sin neste bok. Var avbildet alene i en bod i Oslo, så ganske stusselig ut. Jeg og Landgaard lo godt av dette. Landgaard la frem eksempelet med Nietzsches bryter. Ha ha,

her ligger jeg, fordi jeg vil det liksom. Det samme med Bull utenfor lokalene i sin ensomme bod. Vel, saken er at han dicksloppet oss. Boken hans solgte 40 000 eksemplarer, han er nå en bestselger, og har blitt tatt inn i varmen igjen. Lærdommen er at man ikke skal le for tidlig. Det er også mulig å gjøre noe med sin situasjon, reise seg og kjempe igjen ... og det er her jeg kan angripe Landgaard. Hans syn med skam, at man skal kjenne sin plass, og bare være det man er og ikke kjempe, hindrer jo at krigeren reiser seg og får pule på. Skammen legger lokk på alt. Landgaard, som fikk meg til å le med ham, er altså en forbryter, som tydelig viste sin forfeilelse da den godtende latter ble kvalt i halsen. Bull ruten er riktig, Landgaard ruten er ikke riktig, der man alltid skal holde seg inne med det man har, og aldri risikere noe. Morfaren er hans demon. **[Omtalt som en orangutang senere i denne journalen.]** Det er sin sak. Jeg har jo alt tatt avstand fra det sortkleddes besteborgerskap, som jo er en form for dødsdyrking som ikke skal stå i min vei. **[Cuckservatismen kommer i tillegg.]** Men jeg måtte spørre meg hvorfor, hvorfor solgte Bull sin bok så bra? Jeg tror svaret er svært enkelt i sin essens. Riktignok har jeg lest i de magasinene som Ken sendte meg om writing at coveret er veldig viktig, og Bull har et bra cover der en av vikingskikkelsene står på en slående og hengslete måte, og fargene, som er sterke, er også bra, det spiller inn, men jeg tror hemmeligheten ligger i tittelen. Jomsviking. Det er noe alle nordmenn kan relatere til, til tross for all kråkepropaganda, går det rett inn i den norske folkeånden. Jomsvikingene har en fierce reputation, den fierceste, dyrket Odin i borgen sin, ja, selv om deres saga er tapt. De som bryr seg om vikinger, vet at jomsvikingene var de tøffeste. Dette var det Bull solgte på. I så måte er tittelen genial. Det får meg til å tenke. Burde ikke jeg kunne emulere noe lignende i mine titler. Jeg er fornøyd med tittel sannsiger, men det krevde mye arbeid å få frem. Jeg tenker spesifikt på en eventuell tittel til Jotunen. Problemet er at å forsøke å treffe norsk folkeånd, eller appellere til kvinnelig supremacy, all den tid det er et mammaistisk verk, vil fungere som spoiler. Kan ikke kalle det f.eks. jotunkvinnen, fordi det avslører hele hemmeligheten. Så istedet, Øverst i fjellet, som er del av hennes gåte for hennes hemmelige navn. Leser litt i Mein Kampf, og han mener jo at propaganda, plakater (og forsider) må virke direkte og enkelt til selv det dummeste medlem av en forsamling. Han sier spesifikt at ambiguitet i propaganda (og forsider) ikke gjør seg. Det er for intellektuelle, og filosofer og antakelig. Men hvordan, hvordan kan jeg være direkte og simpel med tittelen i denne sak, når det vil avsløre alt. Må tenke en måte jeg kan omgå det på. «Bergtatt» kanskje. Uansett er Bull og Hitlers suksesser, den direkte rute inn i emosjonene når det gjelder fronts og covers, noe å tenke på til senere verker i ettertid.

I ettertid kom en viss Rolf også inn med en betraktning om saken, rent spesifikt i omtalen av Landgaards perspektivisme. Han undrer, skulle ikke den konstante etterspørringen og etterprøvingen av eget ståsted være en svakhet, ikke en styrke? Til det mener jeg ja. For det første

skal man ikke etterspørre sin egen side, især under kampen, like lite som man skal kritisere sine egne i offentlighet. Man skal heller ikke være i en tilstand hele tiden. Det er en tid for alt, og man kan ikke konstant gå rundt og føle tvil på egne vegne. Noen ganger må man herde seg og gå på, uavhengig av noe som helst, og det var dette Bull-Hansen gjorde. Resultater viser seg da også. For å sitere verdens mest siterbare film: «You think of your sword and his sword and nothing else.» Landgaard nøster og nøster til alt går i oppløsning. Så er han da også fullkommen del av vitenskapens døde tre, med Blake.

Øystein Tranås Kristiansen:

Jau. Svar kommer. Må bare få ut giften fra foregående uke ut hodet, samt hamre ned et innlegg på blogg. Sov til 6 på kvelden idag sjø.

14. november 2015

14.11.2015 22:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Leste gjennom vår foregående samtale om filosofi, og laget en eksposisjon med en oversikt over de emnene vi tar opp. Som vanlig er jeg ekspansiv som faen. Tror avgrensing er nøkkelen i ett og alt, spesielt siden jeg mer enn aner en lammelse påført av både ytre og indreverdenen (mer om det senere, om jeg makter) For meg er det viktig å salvagere [**anglisisme**] høyderne i vår samtale, samtidig som jeg må få livsoverskudd til å utøve meg på de få arenaer som jeg har utvalgt. Blogg, kommende, skrivning, litt trening ... Uansett, i de momentene jeg tar opp nå, kunne jeg definitivt si mer, men jeg kan ikke si dem, siden de skal sies i den rent filosofiske diskurs.

14.11.2015 22:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Er enig om at det å ødelegge ting kan være for å markere avstand til fortiden. Du vet, Stephen King ble jo overkjørt av denne bilen, som han siden kjøpte opp og smadret med slegge. Åpenbart for å bli mektigere enn den. Narsissisten Johannes snakket også om dette med å ødelegge symbolske representasjoner av fortiden. Åpenbart at sterke viljer gjør dette. Hva det gjelder Ken Hansen, burde det gå an å kombinere fortolkningene av passiv-aggresjon og symbolsk ødeleggelse. Dvs, det er ikke seg selv han forsøker å ramme når han brenner sine egne bøker, det er sin egen familie. "Dere respekterte meg ikke nok, nå gjør jeg dette."

14.11.2015 22:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Godt tenkt dette med Nietzsches bryter i forhold til Bull-Hansens tilsidesettelse. Skulle likt å se det eksempelet Nietzsche bruker, for mener virkelig den beseirede bryter at ja, det er her jeg hører til? Bull-Hansen gjør seg som du sier til en latterlig figur, med sin "her sitter jeg og det er dette jeg vil." Den rette holdningen tror jeg ville vært Titus Pollos "they weren't such good horses anyway," når han og kompisen blir frastjålet hestene mens han sov på vakt. "Ja ja, det var et tap, men vi takler det." Bull-Hansens ønskede egenutgivelse blir like troverdig som Ken Hansens "hjelp andre." På en måte blir det slik at de godes vendte kinn og kappe på marken blir deres påførte tilstand, som de etterhvert internaliserer. Øh, Bull-Hansen har 6000 personer på den gruppen sin, men har fått kun en anmeldelse av en privatperson så langt. Det er jo dårligere enn jeg, lol. Han skal nok få kjenne smerten ved egenutgivelse snart nok. **[Merkelig nok er det bare jeg som får lide.]**

Stian M. Landgaard:

Jo, sant. Jeg har jo også lest absolutt alt. Kanskje den eneste som gjør det. Men det er også mye her jeg ikke har noe kjennskap til. Jeg vet du sa at jeg kunne komme med tilsvar om Nietzsche når som helst, men jeg ser at dette ikke er noe jeg kan ta som en lynkrig, dette krever mobilisering, og jeg bruker mine ressurser litt annerledes nå som jeg er ferdig med masteren, mer i den skjønnlitterære retning.

18.04.2016 13:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Jau. Du er produktiv. Og det er på en måte for dype spørsmål til å tas i en håndvending. Og sannheten er også at om du skulle gå i beinhard diskusjon med meg, for jeg vil forsvare meg, så vil det hindre min fremgang i å få det ferdig. Jeg er jo fremdeles på etterskudd med å svare deg i visse diskusjoner vi har hatt. En annen ting er at min fremstilling er kaotisk og kanskje endog skrevet på en autistisk måte, som nok kanskje er svært vanskelig å favne. Det er derfor jeg tenkte at når min fremstilling er ferdig, så oppsummerer jeg noen hovedpunkter som du kan adressere om/når tiden er inne. For min sin del er det ingen hast. Jeg mener jo, sikkert ikke overraskende, at min spesielle tenkemåte absolutt har noe for seg, filosofisk sett, og at jeg virkelig er inne på noe svært viktig. Eh, ja, det er nok bare du som leser alt. **[Diskusjoner og kritikk vil antakelig være mest passende til et ferdigstilt verk som fremstår som en lukket enhet og representerer et helhetlig argument ...]**

18.04.2016 13:51

Stian M. Landgaard:

Det lyder som en god tanke. Jeg håper jo du får til å lage en relativt forståelig helhet av det, som er logisk oppbygd, på tross av all kaotismen. Det er sant at det er vanskelig å assilere din posisjon nå, det er som å skulle angripe en festning som bare eksisterer virtuelt, på nettet, altså alle steder og ingen steder.

18.04.2016 13:51

Stian M. Landgaard:

Veldig kult hvis det kunne bli en PDF-greie som kunne trykkes, så klart.
Fritt ord er sikkert en god idé, Roar fikk jo utrolig nok en betraktelig sum fra dem.

18.04.2016 13:56

Øystein Tranås Kristiansen:

Hele fremstillingen er jo preget av at jeg før og etter må sitte og rase i tekst. Ønsker å få til en logisk oppbygning og en argumentasjonsrekke, men en tanke er at jeg ikke er empirisk basert, som du og andre judges selvsagt er. Jeg gjør som Heraklit, ikke sant, med dette dykket i seg selv (altså personaen) Og Heraklit var kjent som den dunkle. Det er en stor tankemessig forskjell der, mellom deg og meg og mellom Nietzsche og Heraklit. Dere er logisk-lineære og empirisk basert, og vi (heh) er dunkle motsetningstenkere. Av den grunn lurer jeg på om du, uavhengig av hvor bra eller dårlig det jeg får til er, egentlig er i stand til å gripe slike INTP tanker. På den annen side mener jeg jo at jeg greide å [forstå] judges tanker og forstå Nietzsche, så da ...

18.04.2016 13:57

Øystein Tranås Kristiansen:

*forstå

18.04.2016 13:57

Stian M. Landgaard:

Hehe, ja, men du mener jo at INTPs er de virkelige filosofene, mens INTJene er ... ja, hva er de?

Administratorer?

18.04.2016 13:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, det var et emotivt raseriutbrudd, men det er nok fortsatt den sannheten jeg står inne for, akkurat som du egentlig mener, og alltid har ment, at jeg er lavere rangert enn deg, (deriblandt) filosofisk sett.

25. mai kl. 07:34

Kommentar: *Så noe interessant på 4chans R9K vedrørende saken. Til ettertanke er det slik at på 8chans R9K må du oppgi deg til å være en mannlig jomfru for å få lov til å poste ... uansett, på 4chans R9k ble det sagt av en person at han ikke stolte på Myer-Briggs, men at om du ikke var INTP så kunne du ikke stoles på. Et dobbelt lag av mistroiskhet, altså ... noe som er talende nok i seg selv. Jeg mener at Myer-Briggs ikke er fullkomment dekkende, men at det gir et funksjonelt overblikksbilde. Jeg bryter med den klassiske INTP-form, siden jeg har INTJenes introverte verdier. Likevel kan jeg si at jeg ikke stoler på INTJer i de viktige spørsmål. Hvorfor? Det har kanskje noe med lawfulnessen å gjøre, lydhørheten overfor et hierarki, cuckservatismen jeg anklager Landgaard for. Til arkivene: En cuckservative snakker venstresidens språk utav frykt. Han kan bare holde tilbake, men aldri hevde sitt egentlige syn. I tillegg har man INTJenes fetishisme og deres ene svar i alle ting, dette til og med for motsetningsteoretikeren Hegel, som var INTJ, men som neglisjerte frihetslinjen til fordel for interseksjonalisme og pliktbundenhet. Siden jeg har kommet frem til at jeg eier like mye Ni, introverte verdier som Ne, ekstrovert intuisjon ... disse må altså balanseres. Man kan ikke ha indre verdier uten mulighet eller evne til input fra verden, og mangelen på dette vil skape et ubalansert syn. Av den grunn stoler jeg ikke på INTPer heller. Jeg har et ungt geni som venn, la oss kalle ham «Joachim,» som er INTP. Han er den mest troløse personen jeg vet om, og har uttalt at han bytter ut vennekretsen sin en gang i halvåret. På den andre side nærer han en endog sterkere idealisme enn min i visse spørsmål. For å forenkle et vanskelig bilde: I spørsmål om lojalitet stoler jeg mest på INTJene, og alle mine nærmeste venner passer den designasjonen. INTPer derimot ... det får være grenser ... I spørsmål om intellektuell klarhet og ærlighet er det en INTP som teller, og en INTJ er dømt til å være falsk, gitt hva enn det er som feiler ham. En annen forenkling. En INTP har et mykt ytre og en hard kjerne. Det fordrer svik. Du tror du har ham, inntil det iskalde monsteret viser seg. En INTJ har et hardt ytre og en myk kjerne. Det fordrer trofasthet, men også et forbart indre. En INTJ sviker seg selv når såkalte*

verdier eller samfunnsplikten tilsier det.

Stian M. Landgaard:

Lykke til med dusjen og reduxen. Skal bare lire av meg mine umiddelbare tanker, jeg også. Du har rett angående oppsigelse, men jeg problematiserer jo hvorfor lærere i det hele tatt kan være truet av oppsigelse bare fordi de ikke konformerer til disse infantile studentenes verdenssyn. Og jeg tenker at dette skyldes at autoriteten er borte. Før studentopprøret i 1968 var lærerens autoritet undisputed, ikke sant, en skrikhals av en student hadde ingenting han skulle ha sagt. Men i løpet av det året ble studentene en voldelig opprørsmasse, de satte seg igjennom, de gjorde krav på å bli hørt, de ville ha frihet. Og folkene med autoritet, altså lærerne, cavet. Så friheten økte, mens autoriteten sank. Eh, jeg leste jo nettopp en sånn memeplakat hvor det stod at venstresiden er ute etter kontroll, mens høyresiden er ute etter autoritet. Frihet er bare det motsatte av kontroll, og siden alle ting jo også er sin egen motsetning, er det åpenbart at et krav om frihet også er et krav om kontroll. Så hva er det motsatte av autoritet? Underkastelse, tenker jeg. De som gjør krav på å bli behandlet med autoritet, vil også være villige til å underkaste seg for den større autoritet. Det som altså skjer når man får altfor mye autoritet, er at man også får altfor mye underkastelse. Det kan forklare hvorfor nazismen fikk overtaket på flere millioner tyskere. Det var en autoritetens tidsalder, og folk respekterte det, helt inn i selvutslettelsen.

Etter 1968 var det kontroll som overtok for autoritet. Autoritet bygger i stor grad på ikke-nedskrevne konvensjoner, mens kontroll bygger på tydelige lover. Jo mindre autoriteten anerkjennes, desto flere lover trengs for å holde et samfunn sammen. Dette er i aller høyeste grad venstresidens prosjekt, og de kalte det bare "frihet" så lenge høyresiden hadde overtaket. Da ble det innført lover som skulle beskytte de svake og gi dem frihet fra undertrykkelse. Nå skal det innføres lover som hemmer den frie tanke, for når venstresiden har overtaket, er frihet plutselig blitt farlig. Frihet betyr jo nemlig også frihet til å opponere mot venstresidens (godhets)tyranni. **[Svært godt sagt, og flere har vært inne på og vekkes til denne grufulle sannheten, som skal avgjøre nasjonenes, i den latinske betydning, sin fremtid.]**

25.04.2016 13:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg må si at dette var svært interessante og sprutende potente betraktninger. Dette er jo grunnen til at jeg aldri kan drepe deg (jokersk latter) You complete me, osv. Som du vet, er jeg jo i ferd med å behandle emnet på blogg, hvor jeg har en del momenter jeg vil legge frem som tilsvar til vår

foregående diskusjon om makt og frihet. Du vet også at jeg blir lammet dersom det blir for mye å holde rede på, for mange faktorer og momenter som henger sammen og som jeg må forholde meg til. Må forsøke å motarbeide eventuelle lammelser. Hadde vært lettere dersom det hadde vært større flyt mellom de tenkte tanker og nedtegnelser. Min executive funksjon er jo sørgelig redusert, og det er nok til å gjøre meg gal. Men jeg tenker at dette kan være et verdifullt sidespor som kan fungere som tilførsel til hovedlinjen. Du vet selvsagt også at jeg mener at Nietzsche har et forvrengt og bemuddled **[anglisisme]** syn på relasjonen mellom frihet og makt, på grunn av nettopp hans lineære og følgelig ubalanserte filosofi, hvor slike begreper nødvendigvis blir for sammenkomprimert. Her, dog, er du virkelig inne på noe, og gjør endog innrømmelser som får meg til å slikke meg om munnen. Skal tro om jeg kan få deg til å akseptere mitt syn, dvs, kan vi komme til enighet om denne spesifikke sak? Så blir forholdet til den helhetlige filosofi noe vi tar siden. For her underholder du virkelig tanker som har noe for seg, og jeg vil gjerne bearbeide dem før vi eventuelt aksepterer dem, for å si det med Aristoteles.

For det første vil jeg si at man må være forsiktig med å akseptere dikotomier (det er sikkert jeg den rette til å si, ho ho) Nietzsche ville forøvrig understøttet et slikt sentiment, og jeg mener at du her setter opp noen falske dikotomier som fører til bemuddelse. **[anglisisme]** For selv om alle ting er sine motsetninger, er de også det samme. I den arbeidervisdom du fant på nettet, hvor det skilles mellom venstresidens trang til kontroll, og høyresidens trang til autoritet, vil jeg argumentere for at ja, dette er i høyeste grad en arbeidervisdom og godt observert, men det er nemlig også det samme. Du sier at for å ha autoritet, må du også ha underkastelse, og jeg er prinsipielt sett helt enig, men det er ikke noe klart skille mellom disse tingene og eventuell kontroll. Tvert om er autoritet, underkastelse og kontroll intimt bundet sammen til hverandre, og dette vil jeg gjerne eksemplifisere. Vi kan se for oss en klassisk patriark og høyretypus, som bestemmer at hans ballettdansende sønn skal bli advokat. Dersom sønnen underkaster seg farens vilje, imøtekommer han farens krav og studerer til å bli advokat, og gir kast på sine drømmer om å bli ballettdanser, som en konsekvens av sin underkastelse til farens autoritet. Men la oss si at han nekter. Da vil patriarken si at: Meget vel, men du får ingen penger av meg. Sønnen forfølger sin drøm, men ender hutrende og lutende fattig på gata, til han kanskje gir etter og blir tatt inn i varmen igjen. All autoritet fungerer nemlig slik, den må ha konsekvenser. Det vil si, autoriteten fungerer indirekte først, "det er best du gjør som jeg sier" før den blir direkte og man kommer med konsekvensene. Det at autoriteten fungerer på indirekte nivå, er forøvrig til det beste for begge parter i en slik sammenheng, hvis ikke blir det for brutalt. Brumrende skuffelse kommer før en eventuell arveløshet. En autoritet som ikke er bygget på kontroll, og som ikke kan, på et tidspunkt, translateres **[anglisisme]** til kontroll og ekte konsekvenser, er ingen autoritet i det hele tatt. Dette

tror jeg vi kan være enig i. Så den dikotomien som er fremsatt, kontroll vs autoritet og underkastelse, må være falsk. Men det er riktig det du sier. Grunnen til at venstresiden må bero så mye på kontroll, istedet for autoriteten til den tradisjonelle høyresiden, er delvis fordi de er komparativt svakere. Ja, du sa det kanskje selv med romerne: Jo mer korrumpert en stat er, jo tallrikere er lovene. Det andre er at venstresiden forsøker å sette igjennom tiltak som går på tvers av den menneskelige natur, derav de drakoniske straffene. Jo mer man kjemper mot naturen, jo mer lovmessig og undertrykkende må man være. Så grunnen til at venstresiden på folkemunne fokuserer på kontroll, og høyresiden på autoritet, er rett og slett et spørsmål om makt. Venstresiden skulle gjerne hatt tilbaketrukket autoritet og en makt som virker indirekte, men må bero på hysterisk kontroll og reguleringer. Men også venstresiden er i ferd med å internalisere sine teser i befolkningen, på samme måte som hierarkiet var internalisert i det klassiske klassesamfunn før i tiden. Da jeg var ung, var det vanlig å si neger, dette er ikke lenger stuerent. Det venstresiden vil ha, er en docil [anglisisme] befolkning og mannlige kastrater, der det meste av natur er tatt bort, og deres doktriner kan fungere som den autoritet man automatisk refererer tilbake til.

25.04.2016 13:38

25. mai kl. 07:37

Kommentar: *Hm, interessant, men hvordan relaterer det til våre diskusjoner om makt kontra frihet? Jeg tror jeg vil fremlegge det enkelt. Det er glidende overganger mellom disse, og jo mer fri man er, jo mindre makt har man. Den ekstremt fri ligger på gata på et pappunderlag. Samtidig er den svært mektige bunden til sine soldater og følgelig ufri. Betyr det at de fri er svake? Jeg tror de kan være både sterke og svake som egen kjerne og enhet, men saken er at de ikke har bundet seg til noen. På motsatt hold kan et maktmenneske være en svekling som bare følger ordre, eller en supersterk keiser. Mye lydighet skyldes nok mangelen på mot. I forskjellen på høyre og venstre er det uten videre gitt at venstresiden alltid er sveklinger. Frihetsfokuserende høyrefolk blir nok ulike varianter av en libertarianer. Høyrefolk som vil binde seg inn i hierarkiet, blir autoritære på det klassiske politiske kompasset.*

Stian M. Landgaard:

Hehe, du har en god innvending her. Joda, det er nok helt riktig at denne dikotomien ikke kan være metafysisk bunnsolid. Autoritet og kontroll henger nøye sammen. Du er jo selv en dikotomi- og kategorielsker, som du selv antyder. og slike oppdelinger turde appellere til deg. Delvis til meg også, men jeg anvender dem mer som hjelpemidler, ikke som metafysiske kategorier. Eh, men din utredning er jeg helt enig i. Slik jeg ser det, handler jo alltid alt om makt, og spørsmålet er bare

hvilken metode man benytter. Tilbakeleent autoritet er basert på en allerede etablert makt, mens den hysteriske kontrollen er basert på forsøket på å assertere makt. De russiske tsardømmet hadde kanskje sine tyranniske og brutale sider, men det var ingenting imot det kommunistene presterte; sistnevnte hadde ikke makt fra før, men måtte assertere den. Og det fungerte jo som faen. En viss tid.

25.04.2016 15:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Akkurat det spørsmålet kommer vi nok til å krangle om til den dagen vi dør. Ja, med mindre du skulle bøye av, eller jeg kunne kapre den nye intellektuell elite, så du kunne bøye av. Håper på å kunne adressere det, beyond this place of wroth and tears. Eh, tok litt tid å snakke med min og Nietzsches evige søster, men gikk for det meste greit. Nå, skal vi se ...

25.04.2016 16:02

25. mai kl. 07:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Men så var det dette spørsmålet om frihet, som du her kontrasterer med autoritet og underkastelse. Hvis man underkaster seg, er man ikke fri, og hvis man ikke underkaster seg, kan man ikke ha en autoritet. Samtidig holder vi selvsagt begge i mente at du ytterst sett mener at dette dreier seg om makt, og jeg vil som sagt gå mer vidløftig til verks om saken. Dersom vi nå allikevel ser på dette isolert sett, synes jeg det gir en indikasjon på at mitt syn er riktig. Og hva slags syn? Vel, det er komplisert og hører til det helhetlige filosofiske system jeg er i ferd med å utarbeide ... Tidligere har jo du, med grunnlag i Nietzsche, forfektet at frihet er en form for makt, og at da, ostensibelt, kan kun den mektige være fri. En adelsmann, som er mektig, har frihet, kan gjøre som han vil, mens en slave alltid må innordne seg. Dette nye skillet du nå har kommet inne på, harmonerer ikke med dette, for adelsmannen underkaster da seg også kongen, og kongen underkaster seg presteskapet, men du kan selvsagt hevde at det handler om tautologier og spissfindighet, at både frihet og underkastelse og valget derimellom er en form for maktutøvelse. Til dette vil man trenge langvarige diskurser, bokverk og genier i virksomhet (Yeah baby she got it!) **[I'm your Venus.]** Til dette vil jeg trekke inn min adonispåførte Seneca, denne stoiske og romerske filosofen. (et liv som parasitt kan lønne seg, dvs, stjele alt alle har til eget formål) Han, Seneca, snakker om den menneskelige frihet og bruker det som den gang var et berømt eksempel i en spartansk slavegutt. Gutten var blitt tatt til fange i ung alder, og ble bedt om å utføre slavetjenester, noe han nektet. Når han allikevel ble

tvunget, valgte han å smadre hodet mot en vegg. Dette fremhevet Seneca som en edel handling. Han sa også at dersom man av en eller annen grunn, ja, antakelig en hvilken som helst grunn, ikke skulle godta ens betingelser i livet, er døren ut alltid åpen. Man kan alltid velge selvmordet. Som du vet hadde romerne ingen aversjon mot selvmord, og hadde dette som den ytterste løsning og et tegn på mot. Seneca snakker til og med om en rikmann som ikke ser noen vits i å leve lenger, uten at det er noe som feiler ham, og som så velger en behagelig død, etter først å ha sørget vel for sine slaver. Uansett hva som skjer en i livet, er selvmordet alltid et alternativ, og dette er frihet. Som et sidenotat kan jeg også nevne hvordan han snakker om hvordan vi må forberede oss på fortunas herjinger. Der vi er rike idag kan vi være fattige i morgen, der vi er sunne, snart døende, og en by kan brenne til grunnen når som helst. Livets betingelser er langt større enn et menneske, men et menneske kan alltid velge hva det vil gjøre med de midler som er til rådighet. Seneca forfekter selvsagt dette stoiske synet, hvor mennesket har en slags nødvendig plass i universet, lidelse en slags mening og vil uansett begrense seg, og hvor frihet handler om å ha kontroll på sine lyster og følelser, å alltid kunne velge, uansett betingelse. Nå synes jeg disse stoikerne tidvis blir for selvrettferdige, litt for like de tidlige kristne, og forherligende av sine egne valg og sin egen posisjon, uten å kanskje ha det nødvendige overblikk eller forståelsen av at det er mange interesser i livet. Jeg var alltid en instinktenes og lidenskapens mann. Det også, blir et for stort tema. Men med bakgrunn i Seneca har jeg utarbeidet en egen definisjon på hva frihet er, nemlig: "Å alltid selv kunne velge hva man vil gjøre med de betingelser man har til rådighet." Som eksempelet med den spartanske slavegutten viser, trenger man ikke ha noen autoritet (og dermed underkastelse) eller posisjon i samfunnet for å være fri. Man kan alltid velge sin frihet, uavhengig av makt. Ja, endog om jeg var lenket til sengen som levende grønnsak, som i Metallicas musikkvideo "One" ville jeg på sett og vis kunne velge å være fri. Selv om jeg ikke kunne utføre en eneste handling, ville jeg fortsatt kunne velge hva jeg skulle tenke, føle, være. Dersom dette siste fakultet ble tatt bort, ville det neppe være et subjekt verdt å snakke om. Innenfor denne av nødvendighet begrensede diskusjon: Frihet synes så avgjort å være en separat størrelse fra autoritet, og det blir riktig å kontrastere de to. Mangt og meget kan sies om hippie-generasjonen. De sa de ville være fri, men gjorde seg selv til slaver. Du vet selvsagt at jeg ikke utstår tanken på noen lov over meg selv, som jeg ikke følger som annet enn lip-service for å dra en eller annen fordel. Du kan selvsagt protestere, som du også har gjort gjennom våre diskusjoner, at du isåfall bruker din frihet til å velge å innordne deg. Dette vil jeg argumentere for å være tilsvarende å velge ufrihet, dvs, man går fra en tilstand til en annen, der disse tilstandene står i motsetning til hverandre. Jeg, som sier jeg er fri, kunne også valgt å putte meg selv i lenker, eller kanskje la en datamaskin overstyre alle mine tanker og følelser, men isåfall ville jeg ikke lenger være fri. Hvis vi ser på min definisjon av frihet: "Å selv å velge hva man gjør med betingelsene som er til rådighet," så blir det lett å avgjøre at dette er en størrelse av

individualistisk art. Man ønsker å være, og er derfor fri, og dette er noe man selv avgjør fra øyeblikk til øyeblikk. **[Kall på friheten og hun er der.]** Til forskjell vil underkastelsene til autoriteter, for å bli en autoritet selv og skaffe seg trygghet, innebære at man overlater sine valg til noe utenfor seg selv, til et kollektiv av en eller annen grad. Dette er definisjonen på ufrihet, å selv ikke velge hva man gjør med det man har. Det er med disse betraktninger i mente at jeg stiller meg i opposisjon til Nietzsche og hans såkalte frihet. Men i en ting gir jeg deg rett. Hippie-opprøret var et frihetsopprør, som i tillegg undergravde et helt samfunn, ja, en hel sivilisasjon, og antakelig skal føre det inn i undergang. Det var alltid et farlig leketøy. Men man skal ikke tro mange av de som sier de elsker frihet. Det er løgn. Det var alltid et påskudd, en fordekkelse av de faktiske realiteter. Når de satt der med makten, er det som du sa, de gikk straks til verks for å eliminere friheten. Oppsummert: Frihet må alltid være individualistisk, autoriteten alltid kollektivistisk, og disse størrelser står i opposisjon til hverandre. Frihet handler ikke om makt per se, for man kan, om man er fri, velge bort makt, ja, velge bort selve livet, og hvis man ikke kunne velge disse tingene, var man ikke fri. Så lenge en entitet er et subjekt, et eget selv, kan det alltid velge å være fri med de midler som er til rådighet. Å velge å gå i kollektivistisk retning vil selvsagt være å velge bort sin egen frihet. Som før: Den konvensjonelle nietzscheanske definisjon på frihet blir for dogmatisk og undertrykkende (for ikke å si ubalansert og logisk-lineært urimelig) En slave kan nemlig også velge å være fri, og selv bestemme om han vil delje redskapen i herrens hode. Dette syn, som jeg har arvet fra de humanistiske stoikerne, finner jeg langt mer tilfredsstillende og velfundert.

25.04.2016 16:07

Øystein Tranås Kristiansen:

For å være helt spersgende spesifikk: Dersom man bruker sin frihet til å velge døden, velger man bort sin egen eksistens, og dermed opphører spørsmålet om frihet og ufrihet. Dersom man bruker sin frihet til å velge å være kollektivistisk, begrenser man sin frihet, men man kan da velge å gjøre individuelle handlinger ved en senere anledning, dersom man da ikke er helt hjernevasket. Kollektivism vil isåfall være å frivillig velge å putte på seg lenkene, noe jeg står fri til å fnyse av (heh)

25.04.2016 16:14

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, så en chaotic velger utifra et slikt system å maksimere sin frihet fra øyeblikk, mens en lawful velger å trade bort sin frihet for andre ting.

*til øyeblikk

25.04.2016 16:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Skal komme med litt tankespinn rundt dette. Må bare hive i meg noen nudler.

25.04.2016 17:05

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, la oss se for oss at jeg blir utsatt for en 2 meter høy svær neger med klubbe, som tvinger meg til å vaske golv osv. Da vil jeg, i den grad jeg verdsetter livet og det jeg skal gjøre her (i livet) underkaste meg, men da selvsagt med tanken i bakhodet at jeg skal flykte eller drepe negeren, det øyeblikket jeg får mulighet til det. Selv idet jeg vasker golvet for negeren, vil jeg betrakte meg selv som fri, siden det nå er jeg som avgjør hva jeg skal gjøre med de midler som er til rådighet. Jeg ville til og med si: "Mmm, jeg elsker din store klubbe og din store kuk," så lenge jeg mente det økte mine sjanser til flukt eller negerdreping.

25.04.2016 17:08

Øystein Tranås Kristiansen:

En lawful ville, ideelt sett (i henhold til seg selv) A) Enten stå imot negeren og ødelegges av ham. B) Underkaste seg og gjøre negerklubbe og kuk til sin internaliserte herre og mester, som man nå var lydige til. Kanskje begge deler, dersom man først står imot, blir banket, og så, oppdager en ny verden av blåbanket lydighet. Fra mitt perspektiv blir dette unødvendig, fordi man risikeres å ødelegges av det unødvendige, spesielt om man nå har viktige ting å gjøre i livet (som jeg har)

25.04.2016 17:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Vi kan også tenke oss at landsbyen min blir truet av fæle mongoler. Dersom man hadde en realistisk mulighet til å forsvare seg, ville jeg alliert meg med whoever motherfucks som var villig til å stå der med meg, personer som kanskje i andre tilfeller ville være plagsomme eller fiender. La oss si at i en slik allianse som soldat, så sov jeg i et telt med en kar som rapet og fes mye, og vi hadde en konge som ga tyranniske og arbitrære ordre jeg ikke likte. Da ville jeg selv avgjort hva som var den største

trusselen, kongen eller mongolene, ikke sant, og tolerert den ene inntil den andre var eliminert.

25.04.2016 17:21

Øystein Tranås Kristiansen:

Utifra disse to situasjonene kan man se hvorfor vi chaotics tilsynelatende er så uærlige, dvs, vi gir ikke uttrykk for oss selv. Dette når en større makt eller interesse hindrer oss i det. Men dette betyr ikke at vi har gitt slipp på våre egentlige interesser, som en lawful ville ha gjort i samme situasjon. For en lawful ville forholdet vært mer 1:1. Chaoticen er mer ærlig, tenker nå jeg, man handler i henhold til motsetning og natur. Og historien er full av slike menn, la meg bare nevne Armenius (som frelste Germania fra romerne og siden ble drept av sine landsmenn, siden de ikke ville ha en tyrann) og Masinissa, som forrådte Hannibal til fordel for romerne. Men uten slike fremgangsmåter ville man sett på en rigidifisering av maktforhold, det ville vært et nei til selve livet. Som jeg skal skrive på blogg: Historien viser at man ikke overgir seg til sterkeste makt fra øyeblikk til øyeblikk. Hvordan ville verden da ha sett ut? Man ville fått det jeg selvsagt kaller absolutteringen, den urimelige sammenslutningen som bare kan falle.

25. mai kl. 07:39

Kommentar: *Mange interessante føringer. Alt kan ikke omtales. Vet jeg er rotete med mine kommentarer, men vil gjerne få inn noen siste ord. Fra et tankefullt notat: Vi må huske at et irreduktivt univers har ingen agency. Hvorfor blir noen borgere, og noen vagabonder? Et spørsmål om svakhet? Jeg vet ikke. Da må vi se på den fysiske verden. Hvis du kaster en stein i leire, vil de binde seg sammen. Hvis du lar stein og leire være i fred, vil de holde seg fra hverandre. Årsaken er altså irreduktiv, det er som det er i alle tings krysningspunkt ... En stein vil dominere dersom du setter den i situasjonen. En stein vil stå alene dersom du setter den i situasjonen. Det er som det er ...*

Symposium XXV

Notat: I henhold til min forgiftning har jeg igjen antatt formen til den døende androide, kaklende ut den siste rest av tankemateriell som det reneste gibberish. Det er på tide for meg å stenge av denne bolken, derfor foretar jeg dette sveipet. Etterpå skal jeg kort gå inn på en relatert filosofisk tanke. Jeg må også gjøre noe pliktarbeid for sperge-gruppen min. Dette skal jeg bruke morgendagen på. Jeg blir snart slavebundet/forfulgt igjen, og forfølges av gudene, som skal rive meg i biter ved enhver korsvei. Da er det viktig å huske at jeg er til på tross av og ikke på grunn av. Jeg lever for å gjøre opp for uretten, og derfor kan jeg ikke hensynke og dø der alle andre ville ha dødd, og jeg tvinger meg også til aktivitet der sjelen skriker etter inaktivitet i protest mot de nevnte kvestelser. En stor fordel er at jeg har begynt å bearbeide mine notater, og skilt ad alt jeg skal bruke til denne boken i en egen bolk. Så, til tankene: Jeg gjorde meg opp en tanke om tilfellet Napoleon, men foruten å bruke detaljerte og lite fruktbare eksempler, kan jeg si at jeg ser på denne som en tyrannisk hund, rede til å ofre sine "kamerater" ved enhver korsvei, og forfølgende enhver svakhet idet han luktet blod. De sterke folkeslag frigjør seg fra slike tyranner, slik som de opprinnelige germanere og romere. På motsatt hold ser man dette, jo svakere folk, jo mer altoverskyggende og dominerende tyranni har man, enten i form av flokk eller en flokkens leder. **[se bare på de østlige barbarer]** Frykt og vold er forøvrig de gode virkemidler for å holde hunder fra livet. Man dreper noen i flokkens påsyn, slik at disse lærer å holde seg unna. Arbitrær, vold, altså. Uberegnelighet var alltid hundemenneskenes største frykt. Jeg gjorde meg også opp noen tanker om hvordan man kunne relatere konseptet rundt det siste menneske og problemene rundt den generaliserte altruisme til mitt system, og fant det her nødvendig å kutte gjennom en del detaljer, faktisk til det punktet at det oppstod en viss ubalanse. Jeg argumenterte for at ekte nihilisme ikke kan finnes, og dette er på sett og vis både riktig og uriktig. I henhold til mitt system kan jo en mann på en genuin måte lengte etter utslettelse og døden, og det spørs om overmåtelig livsnyteri er en måte å forsøke å skyggelegge en slik trang. Men sikkert er det at det forespeilede siste menneske ikke egentlig ville vare lenge, all den tid en mer primitiv form ville utnytte det vakuum som oppstod. Det finnes ikke noe "siste" like lite som det finnes noen begynnelse. **[himmel og hav, nok en avvisning av Nietzsche. Burde egentlig få det på listen.]** Forut for denne tanke hadde jeg forsøkt å bruke samme metode for å analysere altruismen, som, sett på en måte, kunne fortolkes som den totale selvutslettelse. Og det kan være så, men det er viktig at man forstår at noe slikt kun vil åpne for innrykket til noe annet. Den stadige ekspansjonen inn i stadig større enheter, representerer dermed en slags atomisering, man gjør seg til den sanden som kan brukes til å støpe en mur av betong. Å reversere denne prosessen, som nå forlengst har blitt urimelig, vil bestå i å benytte seg av kontraksjonen. Altruismen er altså ikke foruten et ego, men det har gjort seg lite for å forbindes i

stadig større enheter, litt på samme vis som dødsdriften er det ultimate innen slik virksomhet, til det punktet at man sier "noen andre får overta." Det man må gjøre for å løse opp i nihilismen og altruismen, er å si: Men dette er du. Og dette er meg. Og jeg vil. Slik kan man få enheter som er bygget på den rene egoismen igjen. Jeg vil ha dette territoriet som mitt eget. Mitt land, mine kvinner, min by. Dette er kuren for Nihil og vestens undergang, og det er spesielt en god kur mot altruisme. Den historiske strøm bør og vil på et eller annet tidspunkt vende seg mot fraksjoneringen igjen. Min drøm er bystater hvor man kan si: "Men dette er oss." Så kan hundene gnåle så mye de vil utover det. Murer må bygges opp, de kan ikke bare rives ned. Dette er det minimale av vett og forstand. I alt dette kan man trekke en annen sveipende linje. Det synes åpenbart at en "chaotic" ønsker seg matriarkatet fremfor den lovmakende tyrann. I den grad katter er sosiale, er det jo gjennom en matgivende matriark. Kjennetegnet for noe slikt, er at den kvinnelige omsorg stiller minimalt med krav, slik tingen nå er med kvinner. Denslags ser man på det menneskelige [nivå] eksemplifisert blant negrene i Bronx og omkrets. Alle elsker mamma, men hater sin fraværende far, og alle går rundt der med høyt testosteron og er aggressive. Så mitt ønske er at man nå skal bli mer som en Bronxneger fremfor en lovlydig og gjennom eonene domestisert kineser, og dette vil også være tilfelle, i den grad avkommet av alle single mothers ikke helt hensynker i pornoen, men viser nesen utenfor døren nå og da til sjenanse for en raknende samfunnsorden. Lover var alltid for de svake, men verre enn det er lovene som finnes i en ond tid. Da er man på et tidspunkt pliktpålagt å ville sin egen utslettelse. **[Kun mine egne vil forstå hva jeg snakker om her.]**

28. mai kl. 17:46

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Ja, min tanke om at de sosiale flokkdyr har forrang i en overflod av ressurser, og at de solitære dyr vinner der det er en mangel på ressurser, noe som vises overalt i naturen, endog med apene, der hvor den sosiale ape tilslutt [ender] med en asosial orangutang i Borneos matfattige jungel, den synes også å bekrefte til overmål i dyrene fra istiden. Under en istid er dyrene alltid større og færre, og de krymper og blir flere i et sommerland.

28. mai kl. 18:12

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg gjorde meg også opp noen tankeeksperimenter angående interkonnektiviteten i mine notater, som jeg siden har måttet gå tilbake på. Jeg så for meg at om man fjernet et eneste objekt fra universet, måtte man reversere hele skapelsen (eller beståenheten) all den tid alt altså er sammenkoblet. Å fjerne det ene ville være å fjerne alt. Nå er det jo slik at enkelte objekter allerede synes å fare hurtigere enn lysets hastighet, og med det kan sies å være

løsrevet, uten at firmamentet slokkes av den grunn. Dette fikk meg igjen til å stille spørsmål ved en av mine poetiske fremlegg, ment for å illustrere mitt øvrige standpunkt. Dersom solen skinner på en planet, er det like mye planeten som skinner, man kunne endog si at det er planeten som skinner på solen. I et slikt henseende må man holde tungen rett i munnen. Spaserende idag måtte jeg for meg selv korrigere et slikt sentiment. Dersom man stilte tusen lyspærer foran tusen speil, og så slokker disse lyspærene, blir det klart at lysets kilde er lyspæren og ikke speilet. Nå er det jo slik at også speilet avgir stråling av varierende type og kraft, men at denne i seg selv er mye mindre enn de fotoner lyspæren avgir. Det hele blir et spørsmål om gradering. Stilte man seg observatør mellom pære og speil, sol og planet, ville man kunne fastslå at variasjonen av kraft er sterkere fra et sted enn et annet. Men på en måte er ikke mitt illustrative forslag helt tapt bak en vogn, dersom vi forstår og tenker det annerledes. Idet en sol eller en pære entrer systemet, vil de mottakende sin kvalitet i seg selv forandres gjennom interkonnektivitet og påvirkbarhet, og de vil igjen øve en ganske miniskul kraft tilbake på de overveldende krefter som påvirker dem. **[Dette avsnittet rommer to kjernetanker. Tingen som gir opphav til seg selv, og alle tings reversering i et sirkulært univers, noe som vil gi den hedenske poet rett, idet alt er en metafor og analogi for noe annet ...]**

28. mai kl. 18:50

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Huff. Hadde ikke kontroll på museklikkinga. Krysset av noe opplegg, uten at jeg visste hva jeg gjorde. Er redd for at noe skal bli slettet. Har ikke oversikt.

29. mai kl. 11:59

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det som fornærmer meg aller mest, er folk som kommer praplende til meg med antakelsen om at jeg er på deres side, at jeg er interessert i å være deltakende annet enn i forbifarten, at jeg på noe vis skulle ha en sympatisk innstilling eller forståelse for de tanker og følelser som legges foran meg. Da skulle man jo måtte anta at jeg var en hund som dem. **[I den senere tid var en dame som antok at jeg var sosialist og inviterte meg til møter. Fra notat: Lufthodede kvinner tror at de som de liker er venstrevridde som dem.]**

29. mai kl. 12:23

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg kan ikke miste kontrollen. Om jeg mister kontrollen, kommer gudene snikende inn og tar fra meg alt. **[Ja.]** Denne gangen var det bare et sekund der jeg

ikke visste hva som skjedde og hva jeg hadde så jeg kunne sammenligne før og etter. Uavhengig av det må jeg bevege meg fremover. Det er ingenting å gjøre med det nå, en påminnelse om at jeg må få alt ned som skrivedokument.

29. mai kl. 13:15

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Ifølge Karl Popper innrømmet Einstein at hans teori ikke skilte seg nevneverdig fra den til Parmenides, hvor forandring ikke er mulig. Dette tenker jeg har å gjøre med interkonnektiviteten i et univers hvor all materie ikke kan ikke-være eller komme med et negativt fortegn. Selvsagt, det vil være en gradering avhengig av plassering, og som vi var inne på, tingen skaper sin egen tid og sitt eget rom. Skrev forøvrig et notat på dette: "Tiden er et viskelær som skaper det romme rom." En annen tanke er at all åndelighet avhenger av å bære på en tomhet som de ytre former kan skrive seg inn på. Einsteins relativitetsteori er det perfekte system, men det har fortsatt ingenting med virkeligheten å gjøre. Change is all around. Når min teori er ferdigutviklet, vil jeg forhåpentligvis ha kunnet vise at verden ikke er en uendelig sammenbinding uten annen variasjon enn avstanden, i seg selv noe som er generert fra sitt referansepunkt. Verden er snarere et sett med uendelig reduserbare terninger som står i relasjonistisk forstand til hverandre, og som med denne bevegelsen presser frem nye avleggere av seg selv i et finitt univers hvor forandring er den eneste konstant. En fontene av terninger, med andre ord. Einsteins og Parmenides' univers er en evig væren, siden nå alt ikke kan ikke-bli eller ikke-være. Selv om man har denne tingenes konstant, denne universets finittet som system, forklarer det ikke hvordan "illusjonen" om forandring blir til. Det er heller snakk om en evig vorden, hvor alt fluktuerer og dreier på seg innenfor det avgrensede område av sin egen horisont. Einsteins system blir bare en del av dette, som nettopp ikke tar hensyn til graderingen og det åpne rommet som besørger fallet og med det, forandringen.

29. mai kl. 13:45

Øystein Tranås Kristiansen: En måse som sitter på en stolpe åpner nebbet for å påkalle sine venner i altruistisk forstand når den ser en pølse på bakken. Den samme måsen vil hakke etter sine venner i rent egoistisk forstand idet den bykserende strid tar til. **[Tre systemer for tre typer. Godhetens blomst, Do ut des og Vae victis.]** Jeg leste nylig at den såkalte type 5 innenfor den såkalte enneagram-typologien kutter forbindelsen til verden for å utøve sin tankevirksomhet. Jo dårligere det går, jo færre bånd, til punktet av neglisjeringen av egen kropp. Dette der de andre typer alltid vil søke seg forbindelsen og den sosiale oppbundenhet. Typens såkalte negative side er frykt,

åpenbart noe som er skrevet i hatet og frihetens tegn. Disse tingene henger nemlig sammen. For å være fri, må man hate og avgrense seg fra den andre, og man skal dø alene. Av dette kan en forstå at ingen atferd er en forbudt av noen ytre lovmaker, og at hver atferd er sin egen vekt. Der en ting har sin nedgang, vil en annen stige opp, festet til dette Fortunas lykkehjul i et avgrenset univers. I en verden med psykopater, vil altruistene seire, i en verden med altruister har psykopaten enhver mulighet til å boltre seg. Vi må søke oss den gyldne middelvei, hevdet blant annet Aristoteles, og mange med ham. Nietzsche fnøs av dette, og viste til at vi slett ikke kan vite hva ytterpunktene er. I fraværet av denne viten, blir det meningsløst å snakke om noen middelvei. Mon det. Om jeg drikker vin, kan jeg drikke til jeg kaster opp, ja endatil dør av det. På motsatt hold kunne jeg la være å drikke i det hele tatt. Livet og alt som er innenfor livet har sin klare grense, også i den rent konkrete og fysiske forstand. Rent konseptuelt sett kunne man også fremmane det samme bilde. Man kunne befale full frihet for hver mann og kvinne, gjør det du vil, ingenting annet, eller man kunne fastbinde enhver handling i reguleringer, dette blir jo den konseptuelle dualisme mellom frihet og struktur, festet til en fysisk virkelighet som kan arte seg som sydende kaosspøl eller en enhetlig titanklippe. Som sådan kan man nok tenke seg til en relativ middelvei, all den tid heller ikke noe ytterpunkt kan arte seg som et absolutt. Men hva ville være vitsen med det? Den som lykkes, er gjerne den som stiller med påfuglfjær for å stikke seg ut eller grevlinghi langt fra alle andre. Man velger gjerne retning, mens å være litt av alt kan være så trygt at det blir farlig, og den som ikke drikker vin er gjerne en kjedelig-pin. I motsetning til det stoikerne mente og trodde, at alt var en plan man like gjerne kunne akseptere, blir enhver plan til "after the fact." Fru natur er en prinsippløs gudinne slikt sett, hun godtar alt, men alt skal også måles på hennes spinnende lykkehjul. Jeg holder derfor fast ved at jeg godtar hver menneskelig og umenneskelig (ta det som du vil) aktivitet, men at jeg også godtar konsekvensene. Det er nemlig ikke konsekvensløst, det hele. "Every dog has his day," men noen ganger tilhører denne gode dagen en annen tid.

31. mai kl. 20:08

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har ofte undret meg over dette, disse arbeiderne med sine vulgariserte former, store hoder og måpende sympati-fjes. Naturen er som Paglia sier det, alltid pompøs og overdreven, med sine klebrige frø og store kronblader. I det siste har jeg måttet ha å gjøre med en person med store, rillede lepper, og av det kunne jeg skjønne at han var en arbeider, ment til å slikke klamydia og herpes-infiserte kvinnelige kjønnsorganer i sjuskete brakkebyer. Nå poserte han dog som en ordentlig mann. Saken er jo at denne prinsippløse natur spiller sitt spill av "averages," og hver av oss, selv den mest eksepsjonelle, skal bli dratt tilbake til denne gjennomsnittligheten vi sprang ifra. Man kan legge merke til at familiene til store kunstnere og

tenkere, både før og etter noe gjennombrudd, gjerne er tølperer på måter en ikke skulle tro. Den mann som skiller seg ut med høy intelligens og gode evner er et unntak, og det skal snart nok synke tilbake. Det var aldri slik at det var den eksepsjonelle som dro alt videre. Den svært verdifulle springer fra en pøl av gjennomsnitt, kvantitet og flertall, og det er dette snitt som over tid gjennomsyrer alt. Om ikke annet bør man bedre folket. Fra et godt folk vil det gjerne springe frem elskelige knopper og stjerneglans, om bare folket rommer nok strid. Det var altså aldri noen plan eller noe endepunkt, bare et produkt som skiller seg ut. En edelsten er en av sitt slag, men den sprang fra et fjell med ras og kullgruver og store juv. Man sitter her altså og kaster terning, og bare naturen avgjør hva terningkastet ble til. "Jasså? Du er psykopat. Disse har jeg mange av fra før, men ikke på langt nær nok," sier hun og løfter på skjørtet. Noen som kaster terning, gjør et virkelig godt kast, eller ser andre gjøre det, og derfor vil de holde på dette kastet. De kapsler derfor terningen og seieren inn, og sier at slik skal det være for evig og alltid. "Hvorfor så myke, mine venner?" som Nietzsches diamant sa til den fjellgrunn som presset ham frem fra middelmådigheten. Den som gjør et dårlig kast, derimot, er gjerne opptatt av å få gjøre alt om igjen, til det punktet at man ønsker å starte livet påny. Man sørger derfor for å kaste alle terninger om igjen, og noen ganger er man så fryktsom at man ikke engang ser på resultatet, før man kaster igjen. Man kaster så det ryker av terning og bord, til det hele blir en ildkule. Dersom man kapsler sin terning inn i en hard diamant, vil naturen komme og knuse denne diamanten, og kaste terningen ned i pølen igjen, der den hører hjemme. Og der de fortapte sitter og sjonglerer terninger så det ryker etter, og en kaotisk ildkule oppstår, vil hun komme og roe ilden ned, be den stå stille en stund og ikke danse så mye. Det var aldri noen plan, bare en plan "after the fact," som står i relasjonistisk forstand til denne natur. Og hun er lunefull, elsker snart den ene, snart den andre. Det en tenker kan gjøre, er å lære henne å kjenne, vite hva slags humør hun er i og hva hver enkelt gest og flikk i hennes kjolekant betyr. Ikke for å skryte, men jeg har etterhvert blitt ganske god til å forstå henne, selv om jeg ikke akkurat har blitt hennes elsker. Jeg vet hvem de neste er som skal få hennes elsk. Ikke eksakt, men jeg kan ane konturene av et nytt bilde, et nytt terningenes bord.

31. mai kl. 21:03

Øystein Tranås Kristiansen: Så, både terningens ladning og kvalitet, og frekvensen den kastes, beror på og måles opp mot denne humørsyke natur, og ellers gjaldt ingen standarder overhodet.

31. mai kl. 21:07

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, jeg glemte antakelig å si at dette gjelder også tilnærmelsen til

sannheten i seg selv. Det er ingen garanti for at terperne på universitetet, de såkalte terpentinerne har tilgang på noen sannhet. På den annen side er det ikke sikkert at en riv ruskende galning ser noe av konsekvens heller. Jeg holder frem ved det jeg har sagt tidligere, at i gode tider finnes sannheten blant autoritetene og institusjonene, og i dårlige tider er sannheten blant gateboms og eneboere, slik er nemlig naturens drakt. Jeg oppsøkte nylig et galehus, eller kanskje mer korrekt et oppholdssted for de gale, hvor jeg hadde en lengre samtale med en av innvånerne, en adonis av unge år som vi kan kalle "Joachim." Denne unge var foruten noen filosofisk ballast, og har antakelig ikke mulighet til å tilegne seg noen overmåtelig evne innenfor området heller. Svært få har den evnen, og til det er han for sosial, da ikke nødvendigvis forstått i hans holdning overfor meg, men i livsførsel generelt. Men utover det hadde han en realitetsorientering som matchet min egen på alle punkter av betydning, riktignok med et snev av naivitet når det gjelder de overordnede linjer. Denne sannhet står i sterk kontrast til det som gjøres på universitetene, hvor man er opptatt av å lyve mest mulig, og den som lyver best får høyeste posisjon i dette elfenbenstårn av løgnhalser. Jeg er forøvrig en av svært få som kan bevege meg også inn i et slikt gifthus ved å ta på meg en av mine mange masker av ren Merkur, og dette har jeg da også gjort da jeg stjal siste rest av altervin fra en ondskapens yppersteprest som bråker fra høyden, og som antakelig ville være på gråten om han skjønnte hva jeg har gjort, en Høibraaten! Hele hans livs hensikt var å løfte meg, så jeg kunne forråde ham og styrte ham ned avgrunnen. Jeg er en god alkymist, og kan utskille sannhet også fra slike rene giftbrygg. Jeg advarer: En ung person, med mindre han er eksepsjonell, vil ugjendrivelig bli forgiftet på slike steder, og vil gå over fra å være fordummet krøtter til en ondskapens slage. Dette gjelder særdeles for kvinner. Hva? Jo, kua er nyttig sålenge hun kalver og kan melkes, men ormeyngel er aldri nyttig. Hvis man har middelmådige barn bør man aldri sende dem til universitetet. Jeg holder meg til galehuset hvor man jo frivillig har latt seg innlegge i dette siste menneskes tid.

4. juni kl. 01:30

Øystein Tranås Kristiansen: Alle har vel hørt om Askepotts onde stemor, som i eventyret helte, ja, var det en krukke med linser og en krukke riskorn på gulvet for sin stedatter og ba henne sortere dem, dette for å frahindre sin unge rival i å få sin prins på slottsballet. Vi kan nok si oss enige i at både godhet og ondskap er en form for ego, og at et ego er et uttrykk for viljen. Der ondskapen er direkte og etterlater deg nedhamret og blødende på gulvet, og sørger for å la deg vite rekkevidden av ditt nederlag, at nå pågår ballet uten deg, er godheten indirekte i sin metode, men den "vil" det samme, nemlig som uttrykk for et ego og en interesse. Der godheten råder, skal du "ville" ditt eget nederlag, og være takknemlig for det. Vi kan med dette si at godheten er en grundigere form for ondskap. Godheten infiltrerer og overtar, der ondskapen kun skader og ødelegger. En ond person er

direkte og har et utgangspunkt av styrke, for han kan være åpen om det. Den gode, derimot, er nesten alltid svak. Tenk nå over dette: La oss si at en sperg blir hensatt til å overføre et regneark med tre tusen poster over til et annet dataprogram. La oss si at denne spergen såpass intelligent at han iløpet av en halv dag forstår at dette arbeidet like gjerne kunne ha blitt gjort på automatikk iløpet av fem minutter, og at arbeidet som sådan er en ekvivalent til Askepotts linser, en Sisufosoppgave bare med godhetens fortegn, ment til å forhindre spergen i å møte sin gyldne prins. Dette arbeidet for arbeidets skyld, slik det nå er i potetåkeren Germania, er der for å påføre deg tukten, underkuelsen, feigheten og hunderiet, og frata deg den minste individualitet, og ja, man skal ville det selv, som hundene nå gjør i Germania. Jeg vil jobbe lenger! klynker den fantasiløse ingeniøren i tidlig pensjonsalder. Jeg "vil" jo det. Rutine var alltid et uttrykk for fantasiløshet, plikt et uttrykk for manglende egenbærenhet, altså en feighet, flittighet er idioti, og arbeidet, arbeidet var alltid andremenneskets måte å ødelegge deg på. Mennesker er alltid usikre på deg når de ikke vet hva du gjør. "M-men hva skal du gjøre," klynker de. Får de derimot vite hva du dessverre har blitt hensatt til, hensatt til potetåkeren, da lener de seg tilfreds tilbake. Nå "vet" de, når har man definert deg og de kan være trygge på deg, at du er like feig, ussel og fantasiløs som det de er, ja, egentlig verre, siden du nå vet alt dette og har ytret ditt mishag i selskaper og på de måter du kan, men likevel utfører det i frykten for andremenneskets vrede. Til og med hos mine nærmeste og såkalte venner har jeg sett dette tilbakelente smilet, denne tilfredsheten når de nå har fått rede på min hensatthet, og det får meg til å stille spørsmål ved hele relasjonen. En fiende er god på den måten at han kan overse deg, ja, hvorfor ellers skulle man hate en fiende, om ikke hans manglende oppmerksomhet førte deg til sjelekval. Dine venner, derimot, vil gjerne at du skal forbli omtrent på samme sted som nå, ikke for høyt, ikke for lavt, hvis ikke skulle jo det konstante båndet venner imellom ryke. Kvelende vennskapsbånd, en kvelerslange for Tranen! De vil ikke at du skal fly for høyt! Når tiden er inne må man drepe sine venner. Ellers skulle de grafse etter deg og dra deg ned når du brer ut dine vinger foran solen for første gang. Man kan bare fly alene, å fly med egne vinger er å være venneløs, men da er alle som bivåner din flukt dine fiender. I Germania gjør man alt for å stekke alle vinger. I Germania er man din "venn," og her råder godheten. Måtte denne mumifiserte stemoren forgå snart. Måtte dine lawful goode døtre forgå med sine maskeradesmil og sine skjema. Rør ikke ved meg, rør meg minst mulig. Allerede har dere nappet ut for mange fjær. Godheten, godheten, godheten!

4. juni kl. 02:59

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Vi vil jo gjøre deg til en av oss! sier godheten. Man skal aldri undervurdere betydningen av en god venneløshet.

4. juni kl. 03:10

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: (Advarsel: INTP og Ti heavy) Hvordan skal jeg løse problemet med at hele min filosofi er basert på det uendelig reduktive? Det er et hull i systemet. Et forklaringsproblem. Stråler opp, hentes ned, javel, men hvor er kilden til dette? Bringes frem av relasjonistiske terninger. Absoluttet er en terning uten en observatør, og må derfor kollapse. Når alt, også det reduktive er festet til et punkt, er dette på sett og vis urtilstanden, siden alle tilstander er dette, (har denne kvalitet) Spørsmålet handler, igjen, kun om gradering. Urtilstanden er altså uendelig stor og uten observatør, eller uendelig liten og med et uttal observatører. Når man her snakker om stor og liten, burde begge disse være begrenset av universets finittet. Det absolutte kan, selv om det er absolutt, kun innebefatte alt at universets innhold, som med dette blir absoluttet, det finnes ingen horisont når denne er fullpakket, ingen horisont bortenfor horisonten. Det totalt reduktive, kan, selv om det er reduktivt, fortsatt være knyttet til resten av verden. Det ekstremt lille er interkonnektivt, det absolutte utgjort av de mange terninger. Men hvordan forhindres det ekstremt reduktive i å falle ned i stadig mindre enheter? Jo, ved å pluraliseres ved å falle. Veien opp er absoluttering, veien ned er pluralisering. En pluralisering kan heller ikke overskride universets finitte innhold, det kan ikke være flere deltakere enn de som er tilstede, eller rettere sagt, flere punkter enn hva den romgenerative fysiske entitet gir grunnlag for i sin kraft av å være et referansepunkt. Universet kan altså ikke være absolutt pluralt eller absolutt singulært. Alt i et punkt eller alt i alle punkter, fullkommen orden eller kaos. Disse størrelser vil overta for hverandre, men igjen, dette forutsetter en definert deltaker - hva? Gjør det? Her er mysteriet. Det er vanskelig å tenke seg absoluttet eller reduktet, simpelthen fordi disse ikke eksisterer. Man kan ikke tenke på det som ikke finnes. Et punkt er bare et oppholdssted for noe. Fallet vil altså arresteres av den andre, men hvordan stadfester man tidspunktet når dette skjer? Fra minne: På min spasertur stående overfor en brannhydrant, forstår jeg at min plassering i relasjon til nevnte brannhydrant kun er snakk om en gradering. Jeg står, gradert sett på alle av universets tilgjengelige punkter, og disse er også plassert i meg med sitt innhold. Fra notater på telefonen: Hvorfor er tingen evig reduserbar? Finn bevis. Å løse problemet kaos og system ville være en stor seier for vitenskapen ... Et objekt er tilstede flere steder samtidig. (alle steder, faktisk) Kan dette forklare dets evige reduserbarhet? Det reduserbare er bare en annen plassering. (Dette er også forklaringen på hvordan tingen, også som teoretisk konsept, er nødt til å romme sin motsetning) Her er forøvrig det forenklete teorisystem demonstrert. Enhver tanke må være sann, på et visst nivå. Min navngiving det store "Er," er for såvidt en måte å si at tingen er et sted mellom "Være" og "Blir til," noe mitt teorisystem logisk nok henleder til. Å være eller vorde, det er spørsmålet. Tingen like reduktiv som universets omfang

... Både tingen og konseptet må være flerfoldig (av de grunner som er nevnt) Det er som Wittgenstein sa det, en full ekvivalent som språk, tegn eller symbol er meningsløs ... Også verdt å notere. Graderingen i avstand (og interkonnektiv påvirkning) kan bli nil, men da faller også tingen som meningsfull entitet bort. Noter: Her er det klart at så lenge man har et minne om tingen, vil den være virkende, selv om den ikke er sansbar, en kommentar til Kants noumenon som synes å være gyldig, i motsetning til det Schopenhauer kritiserer ham for ... Graderingen er tydeligvis nøkkelkonseptet i hele min tanke.

16. juni kl. 23:32

Kommentar: *Avsnittet er vitnesbyrd om at jeg er det gale geni, eventuelt den geniale gale. Det er vanskelig å ta innover seg alt på stående fot, men rent umiddelbart vil jeg si at problemet med reduktivitet kan løses fordi universet er konstant og alltid har vært der. Når det gjelder udefinerbarhet, er det en svært god tanke at det ikke kan finnes flere punkter enn det som er innhold i universet. Det absolutte (heh) absolutt og redukt for den del, er altså en umulighet. På den måten blir det umulig å stadfeste noe som helst med sikkerhet, fordi enhver presis definisjon vil være resultat av noe utenfor seg selv ... det er som jeg konkluderer i min kommende aforismesamling. Verden defineres av sin ambiguitet. I avsnittet nevnes også graderingstanken, som jeg kommer inn på senere i journalen. En sjakkbrikke står gradert sett alle steder. Implikasjonene strekker seg langt, idet hver ting står alle steder ...*

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg skal ekspandere videre på disse tankene og presentere dem ved bruk av noen teorimodeller jeg har laget meg. Her vil det fremgå klarere hva det er snakk om og hva som står på spill. Det er mulig jeg gjør dette som en videopresentasjon.

16. juni kl. 23:34

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Jeg må også huske å inkludere en viss vitenskapelig artikkel i denne diskusjonen. Dette høver seg nok best etter at teorimodellene har blitt presentert.

16. juni kl. 23:37

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=bCkx6saS7H8> Første del av min videoforedragsserie. Tar sannelig tid å få det lastet ned og opp. I etterkant har jeg tenkt å komme med en slags synopsis over de tingene jeg sier, men jeg tenker dette kan være både opplysende og

oppsummerende for noen av de filosofiske spekulasjonene jeg har gjort meg i denne bloggen.

Tranås foreleser del 1

Tranås forteller om sin modellering av noen av de ulike filosofiske skolene.

youtube.com

18. juni kl. 23:21

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=nBIHimY09P8> Voldsomt tregt.

Må vente en halvtime før jeg kan spille inn neste. Av en eller annen grunn greide jeg å misberegne tidsbruken her.

Tranås foreleser del 2

En fortsettelse av forelesningsserien. Tranås forteller om sin modellering av...

youtube.com

19. juni kl. 02:16

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=nVwLGuZOuIg> Vi beveger oss

videre i eteren.

Tranås foreleser del 3

En fortsettelse av forelesningsserien. Tranås forteller om sin modellering av...

youtube.com

19. juni kl. 03:05

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=mgnD3ENCvcA> Natten tetner.

Tranås foreleser del 4

En fortsettelse av forelesningsserien. Tranås forteller om sin modellering av...

youtube.com

19. juni kl. 04:20

Øystein Tranås Kristiansen: Ble for trøtt til å fullføre den avsluttende del. Fullfører denne så snart jeg kan.

19. juni kl. 04:55

John Olav Oldertrøen: Sanjar Akkad? og ??

20. juni kl. 12:05

Øystein Tranås Kristiansen: Hva mener du? Det er min youtube-kanal. [Nå kalt Altar of Freedom. Hadde planer om en kanal kalt Survivalist Author, men for øyeblikket vil jeg ikke spre meg for tynt.]

20. juni kl. 12:30

John Olav Oldertrøen: Ah, ok!

20. juni kl. 12:34

Øystein Tranås Kristiansen: https://www.youtube.com/watch?v=ii1lzMLtK_8 Laster opp mine bloopers for del 5.

Tranås foreleser - bloopers

Tranås foreleser sent på kvelden, og må ta en pause. Dette var den tiltenkte femte og...

[youtube.com](https://www.youtube.com)

21. juni kl. 05:06

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=iS33uX8Jnf0> Og siste del.

Endelig. Er bra for meg å fullføre ting.

Tranås foreleser del 5

En fortsettelse av forelesningsserien. Tranås forteller om sin modellering av...

[youtube.com](https://www.youtube.com)

21. juni kl. 05:59

Kommentar: Såvidt jeg husker er innholdet i disse videoene interessant nok, men fremstilt på en svært springende måte. Dessuten var ansiktet mitt ramponert av rosacea på den tiden. Gjør ingen god figur, så videoene er nå satt til å være private. Om noen vil ha dem, må vedkommende nesten spørre meg, men en slik forespørsel vil antakelig ikke komme før en 20-30 år har gått. Det vil føles

meningsløst, idet det ikke representerer noen endelig filosofisk seier, og alt jeg vil er å ligge med en kvinne ... Kan hende vil ting bedre seg imellomtiden.

Øystein Tranås Kristiansen: Hele min personlige formue består nå av 25 kroner.

27. juni kl. 16:20

Øystein Tranås Kristiansen: Uff, må terpe videre, selv om jeg er så redux som det går an å få blitt. Kanskje vil jeg en dag få kunne gjøre det jeg skal gjøre, når jeg skal gjøre det. Skjebnen er ond. Alt er meg fratatt, for ingenting. Orker knapt å skrive en centimeter, men må gjøre det, for å få ut en eneste av momentene, så jeg kan gå videre, skulle jeg en dag få krefter. Drøm: Jeg drømte at jeg var i huset til en navngitt kvinne, la oss kalle henne M-. Denne kvinnen var rasende på meg, fordi hun var blitt så skuffet over min uverdighet. Fikk forøvrig fremmanet et klart bilde av min uverdighet da hun henledet til dette. Denne skuffelsen hadde ført henne til trøst hos en annen mann, som hun var blitt gravid med. Men denne mannen var en svekling og udugelig, så hun var altså blitt gravid med en komplett uverdigg mann, og dette var min skyld, siden det var jeg som hadde fått henne til å søke trøst til å begynne med. Vi satt forøvrig i stuen, hvor to hvite skinnsofaer stod plassert overfor hverandre på hver side av et bord. Vi satt på hver vår side mens denne samtalen pågikk. Hun var såpass rasende på meg at hun krevde at jeg skulle begå selvmord. Det er slående at i drømmen var jeg både fullstendig følelsesløs og fullstendig viljeløs. Som en mekanisert robot gjorde jeg alt som ble meg fortalt. Først fant jeg frem en kniv, og vurderte å stikke meg selv i halsen med den. Men tanken oppstod, hva om jeg skulle mislykkes? Da ville jeg i tillegg til å fortsatt leve, også være skadet. Denne tanken gjorde at jeg ikke greide å gjennomføre det. Jeg fremmet derfor forslag om at jeg kunne utføre handlingen f.eks. ved hengning eller gift. Dette fikk jeg dog ikke tillatelse til, da jeg måtte forlate stedet for å gjøre noe slikt. Hun hatet meg såpass at hun ville se på mens jeg døde. Man kan også utlede seg til at hun var redd for at jeg skulle unnsnippe og gjenvinne min vilje, dersom jeg unnslopp hennes direkte påsyn. Dette perspektivet var dog ikke tilgjengelig for mitt vilje og følelseløse selv. Det viste seg at det var en hagle i en slags kommode eller en skuff. Dette ville altså være en sikker metode, og hun kunne se på. Fra en patroneske fant jeg frem to patroner. Jeg husker klart at den ene patronen var svært lett og hvit, tydeligvis en slags øvelsespatron, den andre patronen var tung, en slags buck-shot, som ville fungere. Jeg satt og veide disse patronene, og plasserte tilslutt den tunge i haglen, som jeg så stakk i munnen. Den rasende kvinnen satt nå triumferende overfor meg og krevde at jeg skulle trykke inn avtrekkeren, men uansett hvor mye under hennes kontroll jeg var, fikk jeg meg ikke til å trykke av. Det var en slags uoverkommelig hindring som stod i veien for det siste steget og den siste applikasjonen av kraft på avtrekkeren. Så

vi satt lenge i en slik tilstand av remis. Jeg med haglen i munnen, og hun, stadig mer rasende, frustrert og tilslutt oppgitt, uten at man kom noen vei. Dette vedvarte og vedvarte. Andre skikkelser, tilhørende både min og hennes familie, kom etterhvert inn i bildet. De betraktet opptrinnet, uten noe spesielt engasjement, og gikk og kom ellers som de ville. Tilslutt var sofaen på den andre siden fylt med mennesker som satt og betraktet det umulige dilemmaet. En av dem, en O-j-, spurte hva jeg holdt på med. Dvs, enten måtte jeg gjøre det ene, eller det andre. Jeg gjorde det klart at grunnen til at jeg satt med haglen i munnen, var fordi kvinnen krevde det, jeg gjorde det også klart at grunnen til at jeg ikke trykket av, var fordi noe holdt meg tilbake. Han sa at det var fordi jeg visste at det jeg gjorde, var på grunn av kvinnen, og at hun nok ikke alltid kom til å føle det slik. Med de ordene var det som om makten hun hadde over meg ble brutt, og jeg kunne senke våpenet og sitte med det i fanget. Hun forsvant etterhvert rasende i bakgrunnen, da hun skjønnte at hun ikke fikk viljen sin. Menneskene rundt meg trakk ut, til verandadøren. Jeg gikk ut med dem, og der ute var det sollys og absurd nok, en grillfest. Jeg fant en plass ved et bord. Fortsatt var det slik at jeg ikke følte noenting vedrørende situasjonen, og menneskene rundt meg var heller ikke opptatt av dette. Da jeg så bak meg, var kvinnen ved grillen og snakket med foreldrene sine. Man var såpass stilt at kun to og to kunne stå ved grillen til enhver tid for å tilberede maten sin, og hun ville på kvinners vis forsikre seg om at vi ikke måtte stå sammen. Slik endte drømmen. **[Vondt å lese om hvor vondt jeg hadde det.]**

5. juli kl. 04:25

Øystein Tranås Kristiansen: Fortolkning: Nå er det jo slik at jeg vet at den navngitte kvinnen på kjøpmanneristisk vis er negativt stilt til mine foretakender, men jeg tror nok dette kun er et ytre symbol, og vil følge den Jungianske tanke om at alle drømmer egentlig handler om krefter i oss. De ytre skikkelsene blir bare analogier for en indre tilstand. Kvinnen som sådan blir et bilde på mitt følelsesliv, som nå har vendt seg mot meg og krever min undergang. Dette forklarer hvordan jeg kunne være både uten følelse og uten vilje, all den tid det er hun som står for disse egenskapene. Denne ytre rådgiveren viste til at hun kanskje ikke alltid vil være slik, selv om tilstanden der og da så mer eller mindre uforsonlig ut, og at hun kan komme til å bære langvarig nag. Døden eller et selvmord er umulig å ta innover seg for den primitive hjerne, og det er nok forklaringen på hvordan utslettelsen ikke var mulig, i drømmen. Man står dog overfor følgende deprimerende kjensgjerning. Fortsatt aktivitet må kanskje foregå uten følelse og uten kvinnen på lag, til hun kanskje en dag skifter mening. Jeg må altså leve med rådgiveren, og ikke kvinnen, som førende kraft. Fornuft uten følelse. Drømmen advarer på sett og vis om at jeg ikke kan stole på mine følelser, og at jeg ikke bør handle i henhold til dem, da disse vil min egen ødeleggelse.

5. juli kl. 04:34

Øystein Tranås Kristiansen: Også interessant det at jeg var uverdigg, og at denne mannen hun hadde løpt til, også var uverdigg. Monn om det ikke er en sirkulær ting. Saken er nok at kvinnen er såpass skadet, at hun har blitt tatt i besittelse av noe usselt, er påsatt av det, så å si. Dermed er en rask forløsning av tilstanden ikke mulig. Man kan endog frykte at hun alltid vil være mot meg, eller at det hun er gravid med vil vokse, slik at det jeg hankses med er et uoverkommelig uhyre.

5. juli kl. 04:41

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg husker at jeg gjorde meg den betraktning at den hvite haglpatronen nok hadde så lette hagl, at de ikke ville trenge inn i hjernen.

5. juli kl. 04:50

Til forsvar for mine små venner

Slutten nærmer seg, på mer enn et vis. Det tar dagevis å stabilisere meg selv nok til å skrive, og når jeg endelig blir meg selv igjen, innhentes jeg av en ny dags ulykke. Når skal jeg få det livet jeg har blitt lovet? Imellomtiden hopper momentene seg opp, slik at jeg ikke kan tenke nye tanker eller forholde meg til noe. Jeg tilbringer dagene i rus, i søvn, i passivitet, de dager som ikke er fullstendig slaveri. Først etter en hvileperiode fra erratismen våger jeg meg inn i mine egne landskaper. Det er viktig for meg å kutte vekk alt overflødig. Jeg forholder meg til meg selv, ingenting annet, slik at jeg kan ha denne spontane forløsningen av kraft fremfor å kanaliseres av andremennesket og det andremennesket vil. Skulle jeg få snevet av meg selv, blir det i en verden som stadig hensynker til ruiner. Skulle jeg få leve, blir det i de siste solstråler fra vest. Hvis nå tilfeldighetene gir meg dette, kommer det allikevel til å være alt forsent. Jeg skulle hatt meg selv i mitt tyvende år, ikke nå. Jeg lever som en robot, uten håp, uten muligheter, uten en fremtid og uten evnen til å påvirke noe. Alt jeg kan gjøre nå, er å slenge fra meg momenter slik at noe kanskje kan spire opp i en fjern fremtid hos en fremmed mann, en som ikke forfølges og som ikke ødelegges fra dag til dag, for ingenting, uten grunn. Jeg får ikke ha meg selv, og dermed kan jeg ikke ha noe. Det er umulig å utføre handlinger over tid eller ha et jevnt nivå, for hver eneste uke blir jeg sønderrevet. Ikke stoler jeg på meg selv heller. Hvem vet når jeg kan bli dørgende lei og slenge fra meg alt sammen? Hva venter isåfall da? Kanskje et liv som narkoman? Kanskje et liv som dataspillende recluse? Hvor billig var det ikke, alt det jeg festet min lit til? Og da tenker jeg på meg og mitt eget, ikke den ondskap de andre påla meg. Det blåste vekk som de letteste fjær, og kun den nakne sannhet gjenblir. Jeg er brudden, ødelagt, en autist som ikke formår noe, som ikke kan. Og hva slags fremtid det blir er et åpent spørsmål. Hva slags monstre er det jeg tar med meg inn i den fremtiden, som jeg skal leve med i mitt gjemte hull? Og foruten disse uhyrene, hvilken ørken skal det ikke da bli? Uten den lilla giften fra lotusen er alt bare skarpt lys, spisse stener og slag mot trommehinnene hos en skapning som ikke engang er der, som ikke er tilstede og ble borte for mange år siden. Det er robotismen, slangene av hat når man føler, og utover det en svelende tomhet, en stor avgrunn der hvor min styrke og mine seire skulle ha vært. Det er vanskelig å leve med forræderi, alle de hender løftet mot og den ondskapsfulle hvisken man ble påført opp igjennom tiden. Det er hardt å leve når man har sviktet seg selv. Jeg kunne ikke ha visst, likevel klarer jeg ikke å befri meg fra tanken. Jeg burde ikke ha vært her. På et eller annet tidspunkt steg jeg feil, og det må ha skjedd tidlig. Alt jeg gjorde deretter, var å forville meg inn i en stadig større labyrint. Jeg steg feil, som en usling tok jeg feil, og jeg forkastet min ene sjanse på mine fienders bud. Tap, tap, tap, og jeg er lei av å vente på at klokkeren skal dreie viseren.

17. juli kl. 02:20

Øystein Tranås Kristiansen: Tenkte jeg skulle analysere denne uttalelsen (når jeg våkner) Dette inngår jo i en helhetlig sammenheng som blir altfor stor å ta for seg her, men når jeg er ferdig med analysen, skal jeg altså legge igjen noen åpne tråder som en påminnelse om hvor jeg bør gå videre.

"With regard to the superstition of the logicians, I shall never tire of emphasizing a small terse fact ... namely, that a thought comes when "it" wishes, not when "I" wish, so that it is a falsification of the facts of the case to say that the subject "I" is the condition of the predicate "thinks." It thinks; but that this "it" is precisely the famous old "ego" is ... only a supposition,... and assuredly not an "immediate certainty." After all, one has even gone too far with this "it thinks" – even the "it" contains an interpretation of the process, and does not belong to the process itself. One infers here according to the grammatical habit: "Thinking is an activity; every activity requires an agent; consequently"... Perhaps some day we shall accustom ourselves, including the logicians, to get along without the little "it" (which is all that is left of the honest little old ego)."

Beyond Good and Evil, § 17

17. juli kl. 02:33

Øystein Tranås Kristiansen: La oss nå se på dette utsagnet:

"And do you know what "the world" is to me? Shall I show it to you in my mirror? This world: a monster of energy, without beginning, without end; a firm, iron magnitude of force that does not grow bigger or smaller, that does not expend itself but only transforms itself; as a whole, of unalterable size, a household without expenses or losses, but likewise without increase or income; enclosed by "nothingness" as by a boundary; not something blurry or wasted, not something endlessly extended, but set in a definite space as a definite force, and not a space that might be "empty" here or there, but rather as force throughout, as a play of forces and waves of forces, at the same time one and many, increasing here and at the same time decreasing there; a sea of forces flowing and rushing together, eternally changing, eternally flooding back, with tremendous years of recurrence, with an ebb and a flood of its forms; out of the simplest forms striving toward the most complex, out of the stillest, most rigid, coldest forms striving toward the hottest, most turbulent, most self-contradictory, and then again returning home to the simple out of this abundance, out of the play of contradictions back to the joy of concord, still affirming itself in this uniformity of its

courses and its years, blessing itself as that which must return eternally, as a becoming that knows no satiety, no disgust, no weariness: this, my Dionysian world of the eternally self-creating, the eternally self-destroying, this mystery world of the twofold voluptuous delight, my "beyond good and evil," without goal, unless the joy of the circle is itself a goal; without will, unless a ring feels good will toward itself—do you want a name for this world? A solution for all of its riddles? A light for you, too, you best-concealed, strongest, most intrepid, most midnightly men?—This world is the will to power—and nothing besides! And you yourselves are also this will to power—and nothing besides!"

— Friedrich Nietzsche, *The Will to Power*

17. juli kl. 15:25

Øystein Tranås Kristiansen: Men da ser man jo at i denne postulerte verden av flux, av variasjon mellom tilstander og energi som stiger opp og ebber ned, vil nettopp dette være tilfelle, man har ingen konstant eller en permanent tilstand, men variasjonen mellom tilstander, og det er dette som skaper distinksjonen, og en verden av distinksjon, som gjør det mulig å snakke om "det" som er noe fremfor det andre. På hvilket grunnlag? I variasjonen av energi! Når man da sier: "Det" tenker, eller utfører en hvilken som helst annen aktivitet overhodet, så er det dette som er den korrekte vurdering, og ikke motsatt. En tilstand skiller seg fra den annen, fordi man har aldri et singulær. Man har ikke noe univers, som allikevel skulle være i strid med seg selv, som i sitt hele kan utgjøre en bestemt distinksjon eller en variasjon av kraft. Ingenting er noensinne det samme, alt er en distinksjon og en motsetning, fordi verden aldri står stille. Så det første logiske trinn i å si at "det" tenker innenfor Nietzsches eget system, er fullkomment korrekt, og ikke motsatt. "Det" tilhører prosessen i seg selv, fordi prosessen i seg selv er distinkt, en variasjon. Artur Przybyslawski kritiserer Nietzsches bruk av den grammatikken han tilsynelatende forkaster, dette vil jeg henlede til på et senere tidspunkt, men fåfengheten i Nietzsches egen grammatikk viser seg tydelig når han først fremstiller det hele som "without will" og like etter kommer frem til "will to power."

17. juli kl. 15:51

John Olav Oldertrøen: Det er ingen stillstand før universets ekspansjon stanser opp og den store nedkjølingen begynner, eventuelt: den endelige implosjonen. Da vil det igjen være absolutt stillstand.

25. juli kl. 11:22

Øystein Tranås Kristiansen: Det sies så. Jeg har ment at det skal gå an å utlede seg til alt sammen, simpelthen ved å analysere en enkelt ting. Men det betyr at jeg må greie å se opp i mitt fangeshull og rive det ned, noe jeg har vist meg fullkomment ute av stand til å klare. (ikke at jeg med det ønsker at andremennesket skal ta kontrollen, alt dette er andremenneskets skyld til å begynne med) Det vil kreve en overmenneskelig, ja kanskje stoisk anstrengelse for at det skal være annerledes. Min fulle mobiliserte styrke er ikke nok til å skrive en setning i et tekstdokument.

27. juli kl. 00:33

Min bror leoparden

Du menneskenes fiende, du vakre bror. Pris dyret og skapningene som går gjennom natten. Hva skal man kalle en som deg, hva er ditt egentlige navn og hvor finnes nå din like? Narsissist, psykopat, autist, evig vendt mot flokken. Flekkete er din pels, og knitrende går du over skogbunn og greiner. Jeg påkaller din kraft i natt, ser ditt ansikt for meg svevende over mitt alter, det hvesende mordergap åpenbart, og jeg kaller det fornemt. Jeg er en heksemester som sitter i min hytte. Og du, min kjære gjest, vil du vite hva jeg har sett? Vil du vite grunnen til mine påkallelser? Alltid når jeg kaster mine knokler på bakken, ser jeg det samme mønster og leopardens omriss. Jeg tar min maske på, danser denne dansen, for deg. For vill? Så altfor ond? Forkvaklede negerkonge? Det kan så være, men nå er du fanget i min hytte. Det er lås og slå for døren, og det er galskap som har blitt manet frem her i natt. Glinsende svart er huden min, masken min er rød, og i fakkellyset da kan se gjenskinnet fra kritthvite tenner og fra det melkeaktige laget i øyne. Tungen bykserer ut fra en sprekk i masken og øynene tar til å rulle. Nå foretar jeg meg et hopp, høyere enn du skulle tro noe menneske kunne springe, min fulle lengde og enda litt, og dansen har begynt.

Denger man løs på en skapning med en kjepp, står det til enhver rimelighet at denne skapningen må forsvare seg, at man langer ut mot sin plageånd. Den uskyldige tror verken på fremtid eller fortid, lar seg ikke vøre av noen av dem, men lever i øyeblikket idet man snur seg forvirret rundt til slagene. Putter man skapningen i et bur som man stadig rister, hvor man drar kjeppen over sprinklene, piner og plager dyret endeløst, brenner snuten, haler og drar i lemmer, vrikker halsen, sparker flanken og flenser ørene, hva tror du da om denne skapningens fiendskap? Hva tror du da om hatets varighet og løftet som er å finne i de blottede tenner? Det er et løfte som har blitt stadfestet tusen ganger, som må komme ut, ikke blir borte og ikke kan stilne, og som bare hviler idet kjevne slutter seg omkring pinselens opphav så blodet fosser ut, en bot for de vridde og forvrengt følelser, et liv dere slengte mellom vilkårlighet og latter. Fra de manges forlystelse kommer min hevnløst! Kun blod kan betale! La meg så drikke meg utørst fra dette beger. Hvem skal rekke det frem for meg? Jeg skriker etter det, tigger om det, hvem skal rekke begeret frem?

Min bror leopard, hør på meg, det er rettferdig at de kvestet meg, det er rettferdig at de forfulgte meg og fratok meg det minste jeg eide, fordi det skjedde, og det er derfor en del av virkeligheten. Men det er også rettferdig at nå som jeg har unnsuppet, at nå som jeg er utenfor mitt bur der hundene stod og bjefet, at jeg får øve min gjengjeldelse, og det i fullt monn! De bet meg, de bet meg så stygt og grusomt. Det er da også rettferdig at jeg biter hodet av dem. Betalingen skal skje

fyldest. Hvem skal øve rettferd for meg? Hvem skal rekke begeret frem? Hør hva jeg kan fortelle om min fiende.

Det var du, du! Du fryktelige hundedyr. Jeg ser på mine sår og vet det. Du syntes sikkert det var fint, nøt det visst, tror nok du er trygg der du sitter og godter deg, din skratthals. Jeg kommer aldri til å gå rent igjen, jeg blir aldri hel igjen, mine lemmer er løsrevet, numne. Her er mitt vitnesbyrd: Jeg er ikke deg, jeg er meg, ville aldri ha deg, jeg ville ha meg. Jeg ville aldri være som deg, tvinges inn i din usle støpeform, aldri ha din verden av servitud og fantasiløs flertallighet, av den feighet som finnes i en flokk. Du skulle ha, du skulle få! Du! Alt jeg ville ha var meg, men du fratok meg dette, fratok meg det minste snev av meg selv, som jeg nå roter etter i sølen. Jeg ville ikke innordne meg, og da kom hundene, da begynte de å bite. Du er slett ikke trygg der du sitter. Ikke skyld på meg. Dette var det du som valgte, du som gjorde. Se nå fremmaningen av min voldsomme heksekunst! Jeg har min skjulte venn, og han er sterk.

En med skyggene som dveler ved det vandøde hjerte, fra min panne skal brannen slynges ut. Jeg tar på meg drakten og masken til min kjære bror leopard, og danser vilt med åndene i skogen. Leoparden, det mest uberegnelige av alle dyr, deg vil jeg kjenne, deg vil jeg være, og du, hund, jeg skal søke meg til deg, jeg skal finne deg, smyge meg inntil deg som en fristerinne om så, for du satt der aldri trygt etter det du gjorde. Hvem skal betale for min livslange smerte? Ingen fred kan det bli, ingen fred skal det være, mellom oss finnes det ingen pakter, bortsett fra løftet om tumlende forfølgelse gjennom galskap og natt.

Jeg har denne ene klo, kniven, og den skal finne halsen din, med den skal jeg stikke deg, jeg skal flense opp buken din og skjære ut øynene, pynte meg med dine øyne som diamanter på mitt hode, en bot for blodet, en bot for arr. Jeg skal finne deg og jakte deg ned, sluke barna dine i ditt påsyn, slikke i meg ditt mest kostelige blod med min ru tunge, før jeg griper hårtusten din fatt og splitter opp strupen din på langs! Ikke skyld på meg, dette var det du som besørget. Du ville, du gjorde. Og mitt navn er brennende jungel og det lynskarpe drap.

Kjære bror leopard, du er så vakker der du går gjennom natten, så alene og stolt. La meg finne min sti ved din side, la oss skape veier som ingen vet om og som ennå ikke har blitt til, som bare eksisterer idet de er, og så, aldri finnes mer, synker tilbake og hviskes ut i sitt nattlige fødested, akkurat slik våre liv arter seg. Det er natten som skjuler meg, som kan lege mine sår. Ingen evig gjenkomst for oss, et liv utenfor livet, bare et gjenkommende mønster av en evig jakt, hvor stadig nye brødre fødes fra denne mørke gudinne! Jungelen er et uttrykk, for oss, og vi ble til av alle disse

hemmelige stiene og de skjulte steder under morkne røtter og dryppende bregnerregn.

Uberegnelighet, frihet, disse store navn. Bror leopard, du vet ikke hva jeg savner, du vet ikke hvor jeg lengter etter å være deg. Hver gang din pote nedsenkes, så lydløst fra de muskuløse steg, er det som et sukk gjennom min hule kropp, og sammentrekningene stilner. Denne tausheten jeg kjenner, det må være øyeblikket før spranget, over avgrunn og tapet, og til det sødmende drap!

Ja, et dyr nå, ingenting kan røre ved meg, annet enn det jeg ser fra øyeblikk til øyeblikk, og i mitt hjerte er jeg uskyldig! Ingen lengsel, ingen savn, bare det kvernende kaos, kun meningsløsheten i en verden der jeg er den eneste mening. Under lianer og gjennom kratt, vår skyggesti går videre, min vakre bror leopard. Drønnene fra jungelen kommer stadig nærmere, åndene lener seg over oss, og forbi mektige trestammer snor vår ferd seg, vi slukker vår tørst i rene bekker, vi stilner vår sult i blodferske kadavre, fra dådyr med de flakkende brune blikk, vi øver våre liv i nattemørke, hvor gule soler virker som ledestjerne og rettesnor, hvor lyset fra dine øyne skal skinne, bror leopard, vise meg sporet fra min fiende, og la meg få vite hvor han er.

Jeg skal dra hans barn ut fra hans hytte. Ser du ikke sårene på meg? Jeg skal ta hans kones ansikt, gå rundt med skinnlappen i min kjeve, før jeg går lei. Ser du ikke hvor jeg halter? Jeg skal hente ham ut, la ham få vite hva jeg er, at jeg er deg, du bror. De kunne riste buret mitt mens jeg var inni, la meg tørste, la meg sulte, ta fra meg mine vakreste sprang under en fullkommen styrke. Jeg kan stå taus før spranget, jeg kan drepe, jeg vører ikke barn og kvinne, og jeg skal ryste en hel verden. De frykter når de hører ditt brøl, når din kjeve åpner seg helt, og sannheten viser seg i hoggtannens glimt. Plutselig! Det er hva jeg vil være, alt jeg kan være, brå og snar. Du er så vis, min bror leopard.

Et glimt fra et øye og flankens umiskjennelige knurr, og jeg kan slåss og rulle meg i den løvdekte skogbunnen, påføre dem sår som aldri heles. Ligger jeg på rygg kan jeg fortsatt sparke med bakpotene. Menneskers fiende, skjult for viten og øye ennå, jeg er en av dere nå, synker inn i skumringen på det første tokt. Lytt godt, mine brødre, dere skal høre mitt hvesende panterbrøl idet jeg begår mitt skjønne jomfrumord. Blodet skal renne mellom klørne på mine poter, for jeg har lengtet så, hungret så, åh, dere tåreløse øye, gule solspeil hos leoparden, la mine øyne anta deres form. Ikke la meg gråte mer, ikke la meg sørge lenger, for sorg er alt jeg har kjent.

La blodet bli kvikksølv, hvesende, dampende til enhver tirrelse, springende opp for berøringen, men la mine steg forbli lydløse og uhørte blant mennesker. De skal ikke få vite hvor jeg er, før jeg dreper

dem. De skal ikke få kjenne meg, før jeg bærer deres lemmer bort til jungelen, og kommer tilbake for å hente mer. En arm, en fot, takk som byr. Du bød deg jo frem, din hore. Ja, menneskenes hore! Du var alltid en hund, menneskenes beste venn og en forræder blant alle dyr. Du kvestet mine kostelige sener, og jeg skal knase på dine bein. Du bjeffet mot meg, fikk ørene mine til å skingre, jeg skal få alt av deg og ditt til å vingle lukt til helvete. Og jungelen skal vokse, jungelen skal bre seg over den ganske verden, og idet jeg dør, vet jeg, at der går min bror leopard.

Ser du ikke hvor jeg griper min maske fatt med hendene, dunker hodet fra vegg til vegg. Vil du ikke høre mer? Rundt og rundt går min negerdans. Opp og ned, og avsted! Heksemester! Heksekonge! Det er hva jeg er! Hopp og rull! Sprang med knærne trukket opp til magen. Dette er jo riktig så bra. Hvorfor skulle jeg ville noe annet enn å danse. Men kjære vene, døren er jo stengt. Det er ditt bur nå. Se på meg! Se på meg mens jeg snakker til deg!

Han er så klok, leoparden, han hatet dere alltid, lot seg aldri lokke i noe bur. Han er så skjønn, leoparden, han er den levende ild som går gjennom den bekmørke natt i drømmedypet. Der viser han seg for meg, der blottes han sitt gap, der sprer han ut sine klør over dirrende bytte, så vender han seg og forsvinner inn i den urtid og det opphav hvor også jeg skal flykte. Kniv og mord og ensomhet, vitnesbyrd om da jeg skimtet min sanne bror og eneste venn, den ulmende ild som alltid venter på spranget. Monstergap og kraftige kjeve, stille pote og knyttede neve, jeg vitner så om at monstrene lever ennå!

Nå roer min voldsomme heksedans seg. Jeg tar den røde masken av, og se, det bakenfor er ansiktet til min bror. Ansikt uten uttrykk, øyne som bare speil, uten noe bak, de er ikke engang grunne. Nei, det nytter ikke, vend deg nå ikke bort, ser du ikke at døren er lukket og at du er fanget her hos meg. Men kjære vene, døren er jo stengt. Det er ditt bur nå, et ordentlig apebur! Jeg kommer nå, legger mine muskuløse armer på dine skuldre, trekker deg ned idet jeg legger meg på rygg og finner halsen din. Vi forblir rullende på bakken mens du kjemper og skriker, og jeg, jeg får stilnet min tørst.

15.06.2016

Intuitivt forsøk: *Laget dette intuitive forsøket i forkant, som kanskje er bedre enn den logosentriske utgaven.*

Mørkesti, når jeg går på deg er gløden fra kaos under føttene det eneste lys. Den sanne vei, ja, sannheten går gjennom kaos, og bare kattedyret, øyne som soler, kan finne frem. Jeg må spørre:

hvor mange steder har ikke disse potene vært? År for år, arr på arr, kamp etter kamp, visdom bygget på visdom, nå står jeg her med tann og klo blottet. Denne jungelen er stor, større enn jeg kan ane, og røtter og lianer slynger seg som mektige fangarmer ned de skjulte pytter og pøler, til dype hull og over fjellenes rygg. Dette landskapet er levende med tigre, levende med meg! Og slik er jeg delaktig i hvert natterov, hvert rede plyndret, hvert fall og naturens store ødselhet. Jeg har gjort dette, jeg er dette, fremfor alt, jeg vil dette. Jeg vil meg min store jungel, som ga fødsel til pote og klo, som ga lys til øye og vind til øre, som ga duften av giftig purpur og minnet om første sikadesang. Sansene mine er skarpest av alle, jeg ser og jeg vet så mye at jeg av og til går rundt meg selv i forvirring, snøfter, knurrer og klager. Men umælende har jeg observert alt fare forbi, for den med kaos i seg må stå stille. Drapet skjer alltid med et eneste byks, når de ikke vet det, når de ikke venter det, det er da jeg folder ut min store visdom, sluker dem og deres eie som store stykker kjøtt. Kast et nett over meg, og jeg bryter ut, grav en felle, og jeg balanserer over, ingen rifle peker på meg lenge, for jegerens hjerte bever av frykt om jeg viser ham mitt sanne ansikt. Av og til hører jeg bjeff og hundeglam, og da vet jeg at jeg er nær landsbyen til de gode. Da hopper jeg opp på en mektig gren, for jeg vil alltid være over når de svinsende og svansende passerer forbi. Jeg blir en stund i trekronene, så strekker jeg min pote frem og trår videre inn i min jungel. Jeg vil meg vekk, og av og til oppsøker jeg fryktelige vulkaner og steder hvorfra det kommer røyk og damp. Der har en med mye sinne blitt innesperret, tenker jeg, og lytter til den ilske fresing og hvesing. Bare galskapens veier, dreierende gjennom de forrevne landskaper av aske og undergang, kan føre meg til den store stad hvor ingen har vært. Jeg slynger min store hale om meg og vet at jeg er hel, for det er den eneste måten at beistet kan holdes. En og hel, konsentrasjonen av Ares' makt, fanges jeg da endelig blir jeg den seng han ligger på. Kun sansene mine er istand til å elske, for mitt hjerte slår i dypet av jungelen, sender de snikende lianene, de kravlende kryp og slanger frem i søken. Jeg skal ha mitt eie, stedet hvor ingen har vært og ikke kan være, det stedet de aldri kan se. Først der vil jeg legge meg ned, og der skal de få vite at jeg er udødelig. Umælende, flekket, skjult, det er under morgenrøden at jeg for første gang skal åpne mitt gap og brøle, og blodet skal fosse frem under en brennende sol og oversvømme alt. Da ligger jeg på mitt store bytte, og da er det sant: Jeg har slaktet jorden.

Om mitt oppgjør med fortidsmumier

Roar Sørensen: Har lest på bloggen. Leoparden er blitt bedre, men jeg har en litt ekkel mistanke om at du går feil ut fra hoppkanten. **[Jeg har en ekkel visshet om gnålet ditt.]**

Det virker som om du tror at litteratur har noe med ord å gjøre. Paradoksalt nok har det ikke det.

Med dette mener jeg at litteratur uten levd liv, uten konkret handling, uten noe lesere kan kjenne seg igjen i og oppleve på det følelsesmessige planet, blir som et tre som kun har blader og kvister, ingen greiner, ingen stamme og ingen røtter.

Det blir bare ord.

Lytt til dette rådet: Ta alltid utgangspunkt i noe helt nært, virkelig, levende og virkelig. En kraftig knagg som leseren kan henge ordene på. En knagg som samtidig er viktig for deg som menneske.

Det må være noe konkret, noe håndgripelig, en episode i livet ditt eller noe liknende.

Hvis ikke blir dette bare vakker snø som aldri treffer bakken.

Leoparden, eller Min bror, leoparden, er godt skrevet, men skriftstykket mangler alt som har med litteratur å gjøre. **[Nei. Dette er deg.]**

7. august kl. 13:59

Roar Sørensen: I all sin elegante framførelse og "dype" symbolikk, er og blir Min bror, Leoparden bare svada. Noe som er veldig synd.

7. august kl. 15:24

Kommentar: Dette er en journal, og i denne journalen går jeg gjennom mange sjangere og skriver på sparket. Det sier seg selv at det kan ikke bli perfekt hver gang. Den som går til angrep på dette, viser bare at han hater liv og livsutfoldelse, og jeg ba aldri om råd. Jeg vil heller ikke la meg diktere når det gjelder hva jeg skal skrive, men du tok virkelig ikke de mange hintene om dette. Men så er da også din natur ondskapsfull, og alt handler om overstyring og kontroll fra din kant, og om du ikke oppnår det, er det ingen ende på angrepene og gnålet.

Øystein Tranås Kristiansen: Ok, får forsøke å gi et tilsvaer, selv om det å ha et skriveokument foran meg gjør meg uvel. Jeg er nok en av dem som kunne sagt mest om det å ha skrivesperre, om det nå ikke bestod av en absolutt tomhet hvor det er ingenting der, og ingenting kan heller sies. Jeg takker for kritikk, selv om det kan bli for mye av det på dette stadiet av prosjektet. Jeg fikk en del ideer om hvordan jeg skulle utføre visse selvbiografiske deler. I det minste fikk jeg bevist at det er som jeg hevdet. Jeg kan å bearbeide en tekst. Når det er sagt, har jeg allerede fremmet visse innvendinger mot kritikken. Noen av disse innvendingene er velkjent, nemlig forskjellen på symbolistisk og rasjonalistisk skrivning som jeg har terpet på i årevis nå, og jeg vil også påpeke en viss forskjell i vår respektive følelsesmessige disposisjon. Dette er påstander jeg etterhvert vil få utdype. Jeg har også advart mot prematur kritikk av en helhet man ikke nødvendigvis overskuer. Disse tekstdelene er kun deler av noe som ikke enda har fått bli til, og skal inngå i en viss sammenheng. Boken ble alltid forestilt som og fremarbeidet som et delvis symbolistisk verk, med brennende adoniser og påfugler sendt fra Hera i himmelen. **[Notat til meg selv: Bildevisjoneringen til Turning Point.]** Det skal også være rasjonalistiske og selvbiografiske deler, i tillegg til denne visjonære (god eller ei) filosofien som presenteres som rene tanker. Får jeg til å sammenfatte alt dette i et virkende hele? Vel, det aner ikke jeg, og det kunne ikke brydd meg mindre heller. Alt som betyr noe er utøvelsen, ikke angstfull terping på verken det ene eller andre. Og jeg er da for pokker istand til å flytte eller fjerne ting som ikke passer, noe enhver bygningsarbeider må kunne uten at det minste mistak i grunnmuren skal forplante seg til høyeste etasje. Når man har lav produksjon må man få ut det som kommer til en. Det er ikke dermed sagt at dette skal være superbra eller kanon eller representativt fra evighet til evighet. Hyl og rop om dette vil bare virke saboterende. En annen ting jeg er lei av, er den svært dårlige tendensen til å ruminere over fortiden og det som skulle, burde og kunne ha vært. Om all denne raseringen har en hensikt, er det å kutte vekk all slik gift som andre kanskje kan påkoste seg å ruse seg på, men ikke jeg. Om jeg er skyldig i å ha denne rumineringen dypt plantet i meg, er dette noe jeg ønsker å få en slutt på. Det er ikke bra å se seg for langt frem eller tilbake. En skiløper skal verken terpe på de skadene han pådro seg i trening eller episoden der han ble banket av pappa med skistaven, han skal konsentrere seg om å stå på ski her og nå. Han skal heller ikke tenke på de rekorder og prestasjoner han må og skal få til. Vær det beste du kan være, det er det eneste kravet noen har rett til å stille, til seg selv og andre. Jeg skal si det rett ut: Fortidsmumien Landgaard og prestasjonspappaen Sørensen som springer tett på skiløperen med stoppeklokke, må vike. Jeg er glad for å være der jeg er nå. Jeg har lært meg å se gjennom alle løgner, gift og illusjoner som hefter ved andre mennesker, og jeg har forstått at det er det evige nå som teller, og akter å skifte fullstendig retning i så henseende. Jeg har endelig, for første gang i mitt liv, fått mot nok til å være fri. Heller ikke teknikken jeg bruker under skiløpet vil jeg terpe på. Slik kommer under trening, og jeg har allerede trent nok. Det er terrenget, omstendighet og tilbøyelighet

som avgjør hvilken teknikk jeg bruker, av årsaker jeg verken kan eller vil redegjøre for her og nå. Min store styrke var alltid spontanitet og eksplosiv handling, og med det siste sikter jeg ikke til noe voldelig, men til noe på det minste nivå av menneskelig verdighet som jeg nå må finne tilbake til.

9. august kl. 19:48

Øystein Tranås Kristiansen: Verken prestasjonspappaer eller fortidsmumier er spesielt opptatt av det skadeverk de gjør. Det kunne faktisk ikke brydd dem mindre. De er opptatt av seg selv og sitt respektive numeri. Alltid skal det handle om dem. Alt av livsblod skulle de ha til sine formål. Derfor er det klare grenser som må settes for rop fra graven og veiving og vifting med armene når man står ved hoppkanten. **[Her ga jeg en direkte instruks. Ligg unna. Kunne Sørensen følge dette? Selvfølgelig ikke.]**

9. august kl. 19:59

Stian M. Landgaard: F-fortidsmumie? Jeg så forøvrig at du hadde lagt ut en egen fane på bloggen om Skammens bok - dog uten tekst, bare med visse suggestive bilder. Og de fleste av dem var relatert til fortiden. **[Man må nesten undre på hvordan man fatter konklusjonen at bilder av attraktive mennesker relaterer til min fortid ...]**

9. august kl. 20:18

Øystein Tranås Kristiansen: For å gi en liten beskrivelse av tingenes tilstand, har jeg vært fullstendig uproduktiv den siste måneden. Først forsøkte jeg å skrive erotiske tekster som gikk meg helt over hodet, og etterpå støtte jeg på et filosofisk problem som gjorde at jeg kollapset helt. Når jeg ser på mobiltelefonen min, ser jeg i det minste at strømmen av notater har holdt seg ved like. Jeg får gjenta noe jeg sa i en personlig samtale. Jeg ser på meg selv som en seer, en visjonær eller et orakel, og filosoferer med kroppen, til det punktet at alt av krefter går bort til dette. Mine beste ideer kommer ofte først etter flimring med øynene, drømmetilstander eller skjelvende spasmer på golvet. Jeg var aldri noen akademiker. Sammenligningen jeg brukte var de ulike klassene i Dungeons and Dragons. En wizard forholder seg til magi ved å pugge trylleformler, som fremsagt på så og så måte får det og det resultat, og etter at formelen er fremsagt, forsvinner den fra magikerens hode slik at han må pugge alt påny. Denne type trollmann blir bildet på en akademiker. Magien for ham er kun et intellektuelt foretakende. En sorcerer, derimot, har magien rivende gjennom kroppen, det er en ytre kraft han kanaliserer, og som gradvis blir en del av ham, til det punktet at han gjennomgår

fysiske forandringer. Dette blir bildet på den visjonære, som kanaliserer krefter som er større enn ham selv, og jo sterkere denne kraften er, jo mer står man i fare for å gå til grunne. I de lengste tider har jeg vært fullstendig tømt for krefter, og jeg begynner nå å skjønne hvorfor. Mens jeg har gått rundt med hodet i skyene i min drømmetilstand, har de mest grunnleggende områder i livet mitt forfalt. Fysikken min har forlenget blitt borte, og jeg har i lange tider spist svært dårlig og levd på to måltider i dagen. Jeg har sittet i et kjellerværelse all denne tiden, med gardinene trukket for det vesle vinduet. Jeg har hatt alt for mye ting og rot, slik at jeg har sittet i et støvhull. Dette er rommet jeg har hatt en alvorlig depresjon i, og selv når det stod tomt, var det som om veggene rykket innpå for å kvele meg. Til tider har jeg fått så lite mosjon at jeg har vært redd for å få blodpropp i bena. Meningsfulle interaksjoner med mennesker har hørt til sjeldenhetene. Det har mest vært maset og gnålet om ting jeg ikke vil forholde meg til. Pengene bruker jeg på å leve fra hånd til munn. Svært sparsommelig til tider, så, med påkostet luksus når tidene er gode, ett par dagers glede i ensomhet. Om jeg hadde vært min verste fiende, ville jeg frydet meg over måten jeg behandler meg selv, og at jeg har straffet meg selv, kan det ikke være noen tvil om. Jeg tok meg selv i å mumle "Du er en rotte og en larve," på vei fra nok et ensomt besøk til et utested, og det er ikke første gangen disse ordene har falt. Tenkt dem har jeg ofte, i den grad de behøver å artikuleres og heller bør beskrives som en iboende visshet. Slik det holder seg nå, har jeg ganske enkelt ikke krefter til å gå videre. De problemer jeg forholder meg til krever en fysisk styrke som ikke finnes. Jeg kan ikke ta min trollmannsprøve, før jeg har styrket meg med buffs, potions og level. Jeg kan ikke stige inn i ildringen uten å kunne tåle flammene.

9. august kl. 20:32

Øystein Tranås Kristiansen: Kort kommentar: Ja, jeg har tenkt å kaste av meg min egen sentimentalitet og rasjonaliseringen av fortid og nåtid for den del. Dette er trekk som kan gjøre en mann til en tilbakeskuende mumie. Sikkert greit for de som har en sterk kropp og et vell av overskudd, disse kan balsamere deler av seg selv for å oppleve litt død i levende live. Jeg, derimot, kveles i sarkofagen, har slett ikke råd til dette, og har lært av visse herrer at denslags ikke fører til noe godt. De suggestive bildene vitner om noe som kanskje engang kan føres inn i verden, slik at jeg kan bli det jeg alltid har vært - en stor erotikker (og en syk mann) som Sokrates.

9. august kl. 20:39

Stian M. Landgaard: Som Schopenhauer sier, er nostalgi en ganske normal følelse, og den skyldes at man ved tilbakeskuing mot fortiden kun opplever forestillingen, mens viljen (hvor smerten

originerer) ikke opptrer, da viljen kun har effekt i nåtiden. Derav romantiseringen og sukkerdryssingen over det som har vært. Ja, selv det som var ugunstig eller vondt i fortiden, kan slik fremtre i et bedre lys når de viljemessige stridigheter fra den tiden ikke lenger er kurante.

Så hvis det finnes noen som ikke er nostalgiske, tenker jeg at det må skyldes ett av tre: 1) En nåtid som er fylt opp av virksomhet og planer, derfor ingen tid til å skue tilbake. 2) Kun fortidsopplevelser som var så forferdelige at selv om viljen ikke lenger er tilstede, er ikke forestillingen heller et behagelig skue. 3) Et limitert intellekt, en dårlig hukommelse, som ikke klarer å konjurere opp større forestillinger fra en svunnen tid.

9. august kl. 20:48

Øystein Tranås Kristiansen: Vel, for å bruke din egen terminologi, vil jeg si at det nostalgiske vitner om en vilje som er innovervendt, slik at man gjenopplever det som har vært og det som kunne ha blitt, dersom man bare hadde handlet annerledes. Det ligger i kortene at handlingsmonstre som Napoleon og Alexander den store ikke ville ha tid til denslags. Men jeg tror også man kan være innovervendt, fristilt og tenkende, uten å nødvendigvis bli nostalgisk. Det handler om hvor man nå retter sin tankevirksomhet. Jeg tror den filosofiske skolen jeg nå skal stjele fra, sier svært mye om akkurat dette, og såvidt jeg har skjönt er ikke dette ditt spesialområde (ingen anklage, bare en fastsettelse av forholdene) Som sagt tror jeg ikke det er bra å se seg verken for langt frem (ti millioner solgte) eller tilbake. Jeg tror også jeg har kapasiteten til å legge fra meg dette, i den grad jeg ikke har like sterke og dype følelser som en intuitiv Ni. For meg handlet det om å oppnå kontroll, slik at jeg kunne skaffe det jeg trengte her og nå. På den måten er jeg som ENTPen Machiavelli. Alt handler bare om hva man kan oppnå. Kun seier teller, noe jeg etter sigende nå utøver ganske så samvittighetsløst ... Jeg er beredt til å glemme første halvdel av livet. Det er borte, over.

9. august kl. 20:59

Øystein Tranås Kristiansen: Og uten anklager forøvrig, kan vi også fastsette at du har basert store deler, om ikke alt av ditt forfatterskap på fortidige hendelser og sentimentalitet rundt dette. Det er for såvidt et greit nok valg, men det er jo slik at man ikke kan forholde seg til noen uten at de samtidig øver sin innflytelse, og jeg tror disse tilbøyelighetene, spesielt i det lange løp, slår svært uheldig ut for meg. Der jeg skulle ha glemt og spontanisert, slik det ligger i min egentlige natur, har jeg stadig blitt tvunget tilbake til ting jeg ikke kan gjøre noe med, og som ikke gir noe, ikke engang

innsikter etter at man var borti dem første gangen.

9. august kl. 21:08

Stian M. Landgaard: Jeg sier meg enig i karakteristikken du appliserer på mitt forfatterskap, men synes forsåvidt dette pertainerer til de fleste forfatterskap, kanskje sogar ditt. Er ikke "Skammens bok" - ikke ment som anklage, men blott som spørsmål - en slags mammaistisk revisjon av ditt eget liv?

9. august kl. 21:23

Kommentar: *Som jeg skulle til å si i vår brevskrivning, der du har skrevet til meg, men jeg ikke har hatt krefter til å svare, en stor forskjell på deg og meg er at du er rasjonalist, og jeg er symbolist. Du er altså opptatt av å definere og avklare fortiden, men for meg er dette avskyelig, fordi jeg har ikke den legningen. Jeg skaper altså i kunsten et avtrykk av hva enn slags sjelstilstand som er over meg. Jeg oppsøker altså ikke fortiden som det ene eksakt, og for meg er det antakelig skadelig å gjøre dette, fordi jeg er en spontanist som må holde mulighetene åpne, for så eksplodere i handling. Terp og avklaringer ved hver korsvei vil bare ødelegge denne min modus operandi.*

Øystein Tranås Kristiansen: Av disse grunner ønsker jeg å ta til meg deler av den stoiske skole, hvis læresetninger kan oppsummeres med det som stod skrevet utenfor Apollons tempel. "Kjenn deg selv," og "Alt med måte." Dette er i seg selv kilde til omfattende vurderinger. En av de viktigste læresetningene for meg er dog dette, at man må erkjenne at det er visse ting man kan kontrollere, og visse ting man ikke kan kontrollere. Og hva har man kontroll over? Sine egne handlinger, sine egne tanker, og måte man velger å reagere på ytre omstendigheter. Jeg må forøke min styrke på det grunnleggende nivå, og få kontroll på min umiddelbare omstendighet og måten jeg tenker om meg selv. Hva fortiden gjelder, tar jeg med meg erfaringene, og de er mange, benytter meg av dem i mitt daglige liv og virke, og går videre. Jeg har jo lenge sagt at mitt viktigste mål er det åndelige, og da må jeg agere på den måten også. Det er ting i livet som jeg gjerne skulle hatt og som jeg aldri kan få, da får det være, dette gir jeg kast på. Jeg retter min virksomhet mot å kontrollere det jeg kan, min vei mot det mål jeg fastlegger. Allerede har jeg fått gjort svært mye. Jeg har fått vasket ut denne leiligheten, og kastet ting som har tilhørt beboere fra ti år tilbake. Mantraet har vært: Om det aldri blir sett og aldri blir brukt, er det ikke nyttig, ut med det. Alt er nå klarert og gir en langt mer åpen og fri følelse. Det er også jeg som har kontrollert dette, og selv bestemt hva jeg ville gjøre, og måten jeg skulle gjøre det på, og det er noe jeg så sårt har savnet, å være herre, i det minste i sitt eget hjem.

Jeg har byttet rom, til ett med to store vinduer, slik at jeg får lys inn. Jeg har også kvittet meg med omtrent 10% av alt volum i mine eiendeler, og dette kun ved å vurdere på en overfladisk måte. Etterhvert har jeg tenkt å kvitte meg med papirer fra studietiden, en del bøker og kanskje alle cd-er og dvd-er. Jeg har også fått tilgang til en bod, der jeg har stablet mye. Resultatet er at rommet mitt er åpent, lyst, og med mye plass, så jeg kan gå rundt og tenke, og slik at jeg slipper å leve som et innesperret dyr. Disse er små, men svært viktige ting jeg har manglet. Jeg har også tenkt å spise bedre, trene mer. Alt i alt, bygge et solid fundament av orden som kaos kan springe fra. Tårnet i Alexandria var en rigid struktur, men merk deg at øverst var ilden som ga det hele sin hensikt. Orden og kaos blir i så måte det motsatte og det samme, som alltid.

9. august kl. 21:23

Stian M. Landgaard: Kort sagt: Hvis man har et problem med nåtiden eller fremtiden, kan man handle i håp at den skal endres slik man ønsker. Har man et problem med fortiden, må man isteden skrive. **[Nietzsche rådgir deg til å glemme. Kanskje du burde følge din lærers råd.]**

9. august kl. 21:26

Øystein Tranås Kristiansen: Altså: Jeg kan jo prøve meg på dette, at det er kun en rasjonalist som oppsøker fortiden i det han forsøker skal være en eksakt drakt. "Dette hendte, det ga det og det resultat, og om dette hadde skjedd, ville resultatet vært annerledes." I kunsten tror jeg at jeg mest er interessert i å utøve de bilder jeg har i meg selv. Hvordan disse bildene oppstod, har selvsagt med alt å gjøre, ingen ene grunn. Så der du oppsøker gamle kjærlighetsaffærer, har jeg tradisjonelt skrevet om å løse sine fortredelser med klubbe, fordi det er slike symbolistiske bilder som for meg blir manet frem. Skammens bok blir i så måte en demonisk utøvelse av visse aspekter ved meg selv.

9. august kl. 21:28

Stian M. Landgaard: Så det vi oppsøker, er altså det som rammet oss hardest. Du ble rammet av klubbende fortredelser, jeg ble rammet av kjærlighetsaffærer.

9. august kl. 21:31

Øystein Tranås Kristiansen: En siste ting jeg vil si, er at jeg nekter å føle mer skyld og skam over meg selv, verken for meg selv nå, eller for det som skjedde med meg før. Omstendighetene tatt i

betraktning gjorde jeg det jo bra, for helvete. Ingen skal si at jeg har vært en heldig mann, og jeg har kjempet kamper der de fleste sprang snørrete rundt og ikke ante noenting. Jeg må også fastslå dette: Jeg har aldri iløpet av livet egentlig lært å arbeide med noe, og det er sant. Alt jeg gjorde, noengang, studier, forfatterskap, livsens fremgang, det gjorde jeg ved hjelp av et slags talent og ved hjelp av skippertak. Og enda gjorde jeg det så bra som jeg gjorde. Hvorfor er det slik? Vel, jeg hadde ingen god far, og det meste har vært kaos. Hvis jeg greide det jeg greide før, tenk da hva jeg kan få til, dersom jeg lærer å arbeide jevnt med noe.

9. august kl. 21:33

Øystein Tranås Kristiansen: For å spesifisere, så er det her snakk om å tilrettelegge for INTPens burst of energy på en rutinemessig måte, slik at jeg formelig kan bli en eksplosjonsmotor, orden og kaos i en. Angående det som rammet en hardest, tror jeg dette er umulig å si. Fortiden slik man ser den er gjerne en fiksjon, kun et perspektiv. Hvem vet hva som er den egentlige grunn? Ens kjærlige besteforeldre var en gang noen som ville abortere en ut av mors liv, da de så hvilken satan av en mann hun hadde stukket seg på, hvordan kan man da kalle dem kjærlige? Klubbe? Der kvinner nekter å avgi kjærlighet, kan man klubbe seg til det. Historien viser dette, selv det ynkeligste hyl blir belønnet, mens den stille valpen sulter ihjel.

9. august kl. 21:36

Øystein Tranås Kristiansen: Dersom stoisismen var god nok for romerne, får den være god nok for meg, så får detaljene rundt dette komme senere. Jeg nevnte jo tesen "Kjenn deg" selv, noe som er et godt utgangspunkt for mitt tilsvaret til kritikken av både Leopard og Germania. Jeg kan selvsagt ikke gi ugjendrivelige bevis for noe, men når jeg har en teft er det sjelden fullstendig feil. Vi plikter å gå etter det sannsynlige, sier jo Descartes. Ifølge Myer Briggs er mitt følelsesliv min minst utviklede funksjon, og er festet til den ytre verden, det såkalte Fe, noe jeg brukte til å skrive disse tekstene. Hva tyder? Når mine omgivelser er glade, smilende og fornøyde, er jeg også glad og fornøyd, iallfall på et rent emotivt nivå, og især når det gjelder kvinner. La oss si at omgivelse og kvinne skulle stå der med rynket nese, eller verre, være fullstendig ignorerende eller neglisjere meg, ja, da blir jeg på det rent emotive nivå rasert. Mine følelser speiler i så måte barnets følelser, de er enkle, overfladiske, primitive og voldsomme, de representerer tross alt min enkleste funksjon, og fremfor alt er mine følelser som barnet amoralske. Dersom neglisjeringen er et faktum, vil en dårlig reaksjon være bedre enn ingen reaksjon, så da gjelder det å skremme/true omgivelsene til å i det minste kjenne frykt, og skulle jeg la meg diktere fullstendig av mine følelser, ville jeg gjøre hva

som helst for å oppnå dette. Jeg husker forøvrig at jeg fortalte om mitt liv til det jeg betrakter som en halvgod kamerat, altså en som halvveis forstår meg, en forhenværende IT-sjef og sperg som har vært med på nesten allslags kule saker jeg aldri har fått oppleve. Jeg fortalte ham at siden jeg ikke har fått nok sex fra kvinner, finnes det ikke i mine tanker å være lojal mot verken dem eller landet de, eller altså jeg kommer fra. Jeg vil ikke være en slitende og slavende betahann med en teoretisk mulighet for å bli valgt av kvinner, dersom jeg bare tjener penger nok. Jeg kan heller ikke tenke meg å være lojal mot noen kvinne, før jeg har fått velge og vrake i den sexen jeg vil ha, og at det blir jeg som siden velger henne, ikke motsatt. Jeg vil altså ikke kjøpe meg sex med lojalitet, slik svake menn må gjøre. Jeg fortalte også at jeg har et inderlig ønske om å være fryktet. Alt dette lo han bort uten å forstå verken dybden eller sammenhengen. Det var visst en stor spøk for ham dette, og det er nok derfor jeg kaller ham en halvgod venn. **[I ettertid døde vedkommende. Kanskje ble han straffet av gudene, især fordi han skulle demonstrere noen kampsporttriks på meg og klemte til for hardt rundt halsen.]** Især teksten Leoparden vitner om dette. Det er det rasende følelsesliv som har aktivert seg selv, og som nå går inn for å skremme og skade omgivelsene til det punktet at man antar en asosial, monsteraktig og psykopatisk form. Dette er forøvrig ikke en forbigående, blafrende følelse som hos de stadig skiftende følelsesmennesker. Det er et dypt følelsesmessig standpunkt. Jeg er ikke snill, og dette er reelt. Jeg beundrer de kriminelle og psykopatene, og vil gjerne være en av dem. Som aspergeren Dylan til sin lederpsykopat Erik, er det en del av meg som vil ha sitt Columbine, om så bare i form av å være med. Alt for hevnen. Nåvel.

9. august kl. 23:37

Øystein Tranås Kristiansen: På motsatt hold har jeg sterke grunner til å tro at Roars følelsesliv er, relativt sett, mer avansert enn mitt, og at det innenfor Myer Briggs kan beskrives som Fi. Nå er det nok utenfor min kompetanse og hensikt å forklare hva dette betyr som helhet, men for meg er detaljer uviktige, og det er konseptet som teller, uavhengig av trettende småpirk og faktaopplysninger. Fi er altså en følelsesmessig indre prosess, der ens verdier og moral må være kongruente med det man faktisk føler. For Roar ville det være uholdbart å faktisk føle at man vil, uten varsel, stikke en kniv i halsen på noen så blodet spruter, gå løs på folk på gata, eller gripe en kvinne i håret og skrike henne opp i ansiktet, og dunke hodet hennes i veggen til hun kryper sammen i frykt. Men dette er hva jeg føler, og det er min følelse, fordi jeg er fullstendig amoralsk, følelsesmessig sett. Jeg handler dog sjelden/aldri etter mine følelser, da jeg er en rasjonell entitet. Ifølge teoriskjemaet vil Roar føle seg vel, når hans følelser blir ivaretatt på en verdimesig måte. Og det er dette jeg mener er grunnen til at Roar, etter eget sigende, unngikk å vugge båten overfor bok og litteraturbransjen i over tredve år, i påvente av å bli tatt inn i varmen. Roar stod og så gjennom

isrosene på unge, glatte, nybarberte forfatterkinn hvor det riktig skinte i klirrende champagneglass, fordi han håpet på å bli en av dem. Like til det siste forsøkte ham, selv når han da endelig gjorde opprør, å få denne verdens Tom Egeland til å slutte med sin korrupsjon, slik at også den hardtarbeidende forfatter kunne bli en av klippekortkongene og palleprinsessene. Hans siste appeller til Egeland handlet om dette, slutt med korrupsjonen, om nå desperasjonen hadde gjort at dette budskapet ble fremsagt med minst like stor blatanitet som noen drapstrussel. Roar stod lengtende og så gjennom vindusruten, og ville bli tatt inn, med alle sine følelser. Mens mine følelser var opptatt av å få fyr på noen våte fyrstikker så man nå endelig kunne brenne skiten ned. Min parodi "Hva som egentlig foregår i Tromsø?" er et direkte vitnesbyrd om dette. Her var det ikke snakk om forhandlinger eller argumenter for å få denne verdens forfattere til å akseptere mitt syn. Jeg var kun opptatt av å peke monsternese til mine innpakkede drapstrusler og sexharseleringer. Roar kunne aldri agert på samme måte.

10. august kl. 00:01

Øystein Tranås Kristiansen: På motsatt hold der igjen, eller egentlig tilbake igjen, har vi min slektning Hild, som etter eget sigende er INFJ. Det er rart hvordan det er satt sammen, men ikke alle judges har altså et denne for meg, uforståelige Fi'en. INFJene er altså Fe, de føler i det ytre. Det er kanskje å strekke det litt langt, men igjen, det er konseptet som teller, og jeg bryr meg ikke om detaljer, og jeg tenker dette må være grunnen til at Hild, relativt sett, mottok Leoparden bedre enn Roar. Riktignok lider nok Hild av den harmonerende kvinnesykdommen "alle har litt rett" og "alles følelser må anerkjennes, uansett," men dette er nok deres variant av overfladiske ytrefølelser, og så er da også INFJen preget av en sterk harmonitrang, i kanskje enda større grad enn INTJene, hvor alle på underlig vis må "være på linje" og nærhet føles i "unity of purpose." Alt går an, i kennelen. Siden Hild er ytrefølende, var leoparden altså en sterk tekst for henne, selv da den fremkom i sin råform. Her er altså barneropet, eller leopardbrølet, og som kvinner flest skuer hun kattungen på hårene, og skjønner ikke at bakom er det faktisk en morderisk psykopat, som kun er fornøyd dersom den får det den vil ha, og ingenting annet.

10. august kl. 00:09

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg leste forøvrig kort om 1800-tallets symbolister at det de så på som en absolutt, utilnærmelig sannhet bare kunne uttrykkes indirekte. Jeg ville nok byttet ut ordet absolutt med "altet" eller "helheten," men nikker anerkjennende til denne fremgangsmåten som er slik jeg alltid har forstått symbolisme og symbolbruk, hvor man uttrykker seg med analogier og

hvor det ene er representativt for det andre. Istedet for et fullstendig sammenfall, noe kongruent, har man altså noe som er [en] approksimant. Det man uttrykker, er altså ikke en enkelt ting som man som rasjonalistene forsøker å ramme in og pin pointe, aha, dette er det som menes, slik Roar direkte krevde at jeg skulle skrive. "Han er sint fordi ..." Men symbolistenes fremgangsmåte er den beste fremgangsmåte innen kunsten, mener nå jeg. Heraklits dype sannheter uttrykkes også alltid som motsetningsfylte analogier, aldri som noe ene eksakt, og det er forøvrig her Nietzsche blunderer som en annen elefant i porselensbutikken. Det er av disse grunner jeg mener at Roar, og andre rasjonalister med ham, er blinde for perceiverens open ended solution i slike symbolske tekster, hvor det ikke er en vag mening, men mange meninger, som man på en respektfull måte kan tilnærme seg indirekte, istedet for å blundere på og erklære "Aha, nå har vi funnet sannheten." I så måte er Germania en langt dypere tekst enn leoparden, hvor sistnevnte stort sett uttrykker mitt hat mot alle mennesker. I Germania angriper jeg både kvinnene, kvinnen og landet, og uttrykker i så måte alle mine sår og min vilje til å bøte på disse sårene, ved å tvinge i henne innholdet i min kopp. Dette er underfundig, dette er bra, det er dyp kunst, men Roar er som sagt blind for dette, fordi han nå alltid skal ha det ene svar. Som jeg har sagt en del ganger før, finnes det ikke noe ene svar eller ene grunn, man har alle grunner til det man gjør. Roar rykker også til når han bevitner den dype, barnaktige amoraliteten i noen av mine tekster, og derfor forsøkes disse å legges til slakt, selv på spedbarnsstadiet. Egentlig ønsker han å diktere hvordan jeg skal skrive, altså en rasjonalistisk bok som kan minne om Per Petterson, og ta litt av kreditten for dette. **[Her har jeg fullkomment rett.]** Vel, den forbrytelsen, å viderebringe og plante seg selv i andre, er han ikke alene om, og jeg kaller ut alle og enhver for å være slike forbrytere. Men slik jeg nå nylig har erklært, er det på tide at jeg utvikler en sterkere motstandskraft, slik at jeg kan motvirke alle forsøk på direkte tyranni og tilførselen av uheldige tendenser som en eksessiv tilbakebeskuelse. Og siden jeg har blitt en klokere mann, nekter jeg å spekulere i om hvorvidt jeg vil lykkes eller ikke, eller hva mine grunner egentlig er. Det er bare tull alt sammen, fordi alt vi eier er øyeblikket og oss selv.

10. august kl. 00:40

Øystein Tranås Kristiansen: Noen kjappe sidekommentarer: Den store Jung sier jo at den enes verdi er verdiløs for den andre, noe som også er sant på et dypere filosofisk nivå, til sorg for denne verdens monister. Når jeg sier at alt er motsatt og det samme, betyr det nettopp det, og man kan ikke ta verken det ene eller det andre fra denne ligningen. Motsatt og samme. Ikke motsatt. Heller ikke det samme. Det er helt åpenbart at Roars verdikongruens, Hilds harmonitrang og mitt behov til å føle det jeg vil, ikke er det samme, og derfor bør man heller ikke late som dette. Jeg vil ha meg frabedt at våre verdier blir sammenblandet, slik at man tror at vi vil en og samme ting. "All things

unequal," her aner jeg kimen til et nytt slagord. Et annet punkt: Jeg vet ikke om det fremgikk tydelig nok, men jeg leste altså en artikkel som sammenlignet den såkalte intuitive INTJ med den overfladiske ENTP, hvor sistnevnte blir eksemplifisert med Machiavelli. Der INTJen vil ha en ytre kongruens og enhet i hensikt, i henhold til en indre visjon, så er dette ikke-eksisterende hos ENTPen, som kun forholder seg til og manøvrerer seg i ytreverdenen på en svært energisk måte. ENTPens funksjoner er de samme som mine, men det ville være skadelig for meg å påtvinges a) en enhet i hensikt i ytreverdenen b) et sammenfall av følelser og indre visjon, hvor det første er på barnenivå, og det siste ikke engang finnes. Jeg kan ikke trekkes ned på et slikt dypt følelsesmessig nivå, når dette ikke engang er del av mine funksjoner. Jeg vil heller bli oppringt av ENTPen Alexander den store, som spør meg om hva jeg har gjort for å pule og drepe mine fiender denne uken. **[som min ENTP-bror pleide å gjøre på den tiden.]** Men han spør meg ikke om hva jeg føler (hvordan i helvete skal jeg vite det) eller hva jeg egentlig har til hensikt (hvordan ... ja) Og når han gjør det, vil jeg gjerne kunne gi et svar også. Altså, ingen terping på standarder, moral, skyld og skam og drit. Det er svært lite sammenfall mellom mitt indre og ytre liv, og det er fordi det skal være på den måten også. Jeg er skapt til det, født til det, og dermed kan ingen, heller ikke jeg, vite nøyaktig hva jeg kommer til å gjøre i neste øyeblikk - Machiavelli ville vedgått at denslags uberegnelighet var en styrke, nyttig til å skape frykt for denne verdens enhetsmennesker. Først nå forstår jeg hvor skadelig det har vært for meg å være en rumpegutt på alle kjellerplan. Det å være underlagt en annen manns hensikt og forståelse av ting, trekker all livskraft ut av meg. Jeg må bli fri, jeg har allerede blitt fri (og da står jeg fritt til å endelig drepe)

10. august kl. 09:39

Stian M. Landgaard: Alexander den store er vel ESTP - kanskje en skrivefeil? **[Vedgår at du har rett, men tror jeg såg ham listet som ENTP et sted. Som ESTP er han uansett for open ended løsninger. Ved Gaugamela red han bare rundt til han så en åpning.]**

10. august kl. 09:50

John Olav Oldertrøen: Det var vel ikke filosofien og tankene Roar angrep, men den litterære måten det ble behandlet på.

10. august kl. 09:56

Stian M. Landgaard: Enig med John Olav i det. Jeg opplever også at påtalemyndigheten og

forsvaret ikke argumenterer på samme plan. Men det er jo opp til Tranås om han vil høre på Roars råd, så klart. Antagelig ikke, siden hans premiss er at "det handler alltid om dem", altså at Roars råd egentlig handler om å gjøre Tranås lik ham selv, noe Tranås avskyr tanken på. Men skal man diskutere litteratur og hva som fungerer overfor lesere eller ikke, må man kanskje tenke litt mer pragmatisk og mindre prinsipielt - dersom man ønsker å nå frem med sin litteratur, vel å merke.

[Noen ganger undrer jeg på om du har gjort det motsatte av eget råd og handlet mindre pragmatisk og enda mindre prinsipielt ...]

10. august kl. 10:02

Stian M. Landgaard: Selv har jeg for eksempel skjønt at jeg ikke kan skrive "slik jeg vil" og samtidig håpe på å bli antatt av norske forlag. Det er visse ting man ikke kan gjøre i en bok før man eventuelt har et navn. I alle fall ikke i vår tid, hvor den litterære ensrettingen er blitt stadig sterkere, og hvor formellitteratur (krim) er det store satsningsområdet.

10. august kl. 10:05

John Olav Oldertroen: Jepp, og nøkkelen til suksess, den er her:

<http://www.skrivehula.no/2013/08/codex-criminalia/>

Codex Criminalia | Skrivehula

Codex Criminalia 21. august 2013 Codex Criminalia Jeg har liggende et gulnet pergament.

Lakkforseglingen er...

skrivehula.no

10. august kl. 10:09

Øystein Tranås Kristiansen: Det er kanskje litt uenighet i hva Alexander den store var, men jeg har operert utifra at han var ENTP. Ser nå at Celebrity types lister ham opp som ESTP, isåfall en ekte Joker som kun er opptatt av å handle. Iallfall, Alexander den store hadde mange motstridende sider ved seg, som faktisk stod i strid med og motsetning til hverandre. Han drepte jo en av sine venner, og angret (heh) som en hund etterpå. Min tanke er at jeg også har mange slike motstridende sider. Det er for eksempel ikke noe sammenfall mellom mitt logisk-teoretiske tankeliv og mitt følelsesliv, og grunnen til dette er at det skal være slik. (født på den måten) Men for enhetsmenneskene som føler skyld og skam og vil ha kongruens, er det nettopp slik, man vil i størst mulig grad ha en enhet i det man tenker, gjør, føler og sier.

10. august kl. 10:10

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg mener jo at Roar angriper et uferdig prosjekt, slik at han ikke ser helhet og sammenheng. Grunnen til at jeg intellektualiserer Roars standpunkt, er fordi jeg mener at dette er egentlige grunner til hans lesning og kritikk. Jeg mener at en rasjonalist ikke forstår og kan bedømme en symbolist, fordi dette ikke er del av dennes repertoar. Hans litteraturvurdering er skjevt vinklet, fordi han har overhodet ingen forståelse eller aksept for symbolisme eller følelsesmessig amoralisme og detonasjoner, eller en kunstner som faktisk har motstridende trekk i seg. Kriminallitteratur, som Roar skriver, handler jo om å samle alle slike farlige ting til et rasjonelle hele. Eh, leste nettopp i en krimbok kalt åndemasken, som først ble utgitt i krigens dager. Den handlet om spiritisme, den tids farlige anliggende, helt sikkert (som om det ikke var andre ting den gangen som var farlig) Alt spiritisme ble selvsagt avslørt og behørig forklart, og dette er jo krimmens hensikt. Men jeg har ikke samme hensikt. Jeg vil ikke forklare eller rasjonalisere bort min leopard, og vil alltid ha muligheten til å mane monsteret frem, når, hvor og hvordan jeg vil, uten årsak, grunn eller hensikt, slik nå virkeligheten egentlig er.

10. august kl. 10:17

Stian M. Landgaard: Hans poeng - hans kjerne - [**hans kjerne er penger og makt gjennom egalitarisme.**] er at din leopard ikke vil bli antatt av et forlag, ikke vil bli kjøpt i bokhandelen, ikke vil nå frem til det brede lag av lesere, ikke vil gjøre deg til en suksessrik forfatter. Vil altså ikke tilfredsstille de mål han har satt for seg selv - og deg. [**Så er jeg da heller ikke en gjennomkorrupt skikkelse som Roar Sørensen og det enorme flertall av norske intellektuelle idag.**]

10. august kl. 10:25

Kommentar: *Det er umulig å redusere en såpass kompleks problemstilling som litteraturens fremtid til noen få slagord. Jeg vil likevel forsøke å gi en oppsummering over hva som er galt. Problemet er trefoldig. A) Litteraturen har mistet sin posisjon av autoritet og betydning i det brede lag av befolkningen gjennom Netflix, Facebook, Pornhub og Instagram. Uten dette lave sjikt kan det ikke være noen høyde, symptomet ser vi i alle kulturredaksjoner som ble lagt ned i landets aviser, og litteraturen har derfor lite eller ingenting å si i samfunnsdebatten. Ettersom den oppvoksende generasjon tar over, fostret opp på internetts hyperstimulans, kommer det lesende sjikt*

til å bli enda mindre, og litteraturens betydning vil bli til ingenting. Kommersialiseringen hos landets forlag skyldes i ytterste forstand mangelen på lesere som har kriterier og smak. En utgitt bok vil ofte være forflatet og dum, og må for all del ikke fornærme noen. B) Kulturlivet rådes over av en politisk og kulturell klasse som er sterkt venstreradikale. Disse sensurer, neglisjerer og sluser bort alle alternative syn, ikke med direkte legale påbud, men gjennom indirekte midler. Om du er en dissenter på en meningsfull måte, og bryter med venstreparadigmet i samfunnet på en måte av betydning, vil alle dører være stengt. C) Åndslivet til de fleste mennesker, høy som lav, er forgiftet av moderniteten og dette vårt Kali Yuga. Realismeorientering, sannhet og å handle i henhold til naturen har blitt forbudt, og de som kan lyve om det samme er de som løftes opp. Alle mottar idag en gjennomgående opplæring og hjernevask for å identifisere løgnene som det gode og sannheten som ondskap, og det fra barnehagealder av. Idag er likhet antatt å være den høyeste sannhet og den høyeste dyd, når det er motsatt, det finnes ingen likhet, og ulikhet er alt som er. For å unnslippe denne kjensgjerning som viser seg overalt, er det moderne sinn tilpasset å gjøre seg stadig mindre, man skal for all del ikke se sammenhenger eller ha overblikk på noen måte. Resultatet av denne åndesykdommen, denne åndelige reduksjonismen og forfallet viser seg alle steder. Den klassiske arkitektur med den sammenheng som er harmoni har blitt erstattet med stygge, skjeve linjer. Abstrakte triangler og firkanter har tatt over for ordningen av det komplekse bilde, og det intellektuelle har blitt til løsrevet logosentrisme uten etterprøvbarehet eller empiri som står isolativt uten noe forhold til en helhet. Av de overnevnte grunner kan det vakre, det sanne, det gode, det sterke, det kloke aldri vinne frem, fordi korrupsjonen i dette Kali Yuga, en sivilisasjon i fritt fall, strekker seg alle steder. Min personlige løsning er å skrive for en annen tid, og kanskje for noen edle outliers det er forsvinnende få av.

Øystein Tranås Kristiansen: Det burde også være åpenbart at en pragmatisk behandling av litteratur og litterære teknikker ikke ville innebære en prinsipiell avstandstaken og brølende totalslakt av et førsteutkast innenfor en ennå uferdig bok, slik Roar så urettferdig gjorde. Når dette allikevel skjer, er det selvsagt underliggende grunner til dette. Jeg har kun avslørt årsakene til at han gjorde dette: Han vil drepe det symbolistiske, det emotivt detonative og det motstridende i mitt prosjekt, fordi ja, det handler om ham, fordi han har totalt motsatte trekk, og er antakelig ISTJ.

10. august kl. 10:26

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er alt innforstått med at denne boken aldri vil taes i med ildtang en gang, av noe norsk forlag. Du av alle vet jo om de tingene jeg har tenkt å skrive. Det er Roar som kom opp med denne tanken om å bli utgitt på et norsk forlag, helst sende inn et utkast til Oktober

med en gang. Jeg tenkte alltid å bli utgitt på Fritt ord, eller på andre måter fremme et plastpermprosjekt. **[Jeg valgte dette mål, likevel skal det gnåles mot meg. Dette er en utilgivelig forbrytelse, fordi jeg har aldri skrevet under på noen kontrakt der jeg aksepterer noen overstyrenhet. Dette handler om dere. Kom dere ut av mitt territorie, som er mitt.]**

10. august kl. 10:28

Øystein Tranås Kristiansen: Men det er som jeg sier. Roar stod og kikket gjennom isrosene i vinduet i tredve år, og ønsker samme skjebne for meg. Alt han vil er å bli tatt inn i varmen. Mens jeg ønsker å varme allting opp - til det punktet at det brenner ned.

10. august kl. 10:33

Øystein Tranås Kristiansen: Når jeg ser en norsk forlagsredaktør, er alt jeg vil å klynke ham ned. For ikke å snakke om forholdet jeg har til norske filosofer. Hvorfor i alle dager skulle jeg ønske å holde meg inne med dem? Er du egentlig klar over hva de har gjort? Ja ja, det siste er selvsagt et retorisk poeng. Både litteraturen og filosofien er allerede ødelagt. Jeg gidder ikke sitte i salongen og kosesnakke mens vannet kommer strømmende inn. Jeg setter meg i livbåten med bajonett og ereksjon, og kanskje en boks ananas og en stjålet flaske champagne.

10. august kl. 10:36

Øystein Tranås Kristiansen: Men nå må jeg, eh, late som jeg arbeider, noe som kan være en anstrengende affære, ja, endog mer anstrengende enn å faktisk arbeide. Like fullt er det en edel kunst.

10. august kl. 10:55

John Olav Oldertroen: Selv den fantastisk opphøyde litterære gud André Bjerke (praised be him!!!) **[Forbannet være ham og alt hans slag.]** skrev jo i sine mysteriebøker om hvordan den ekte litteraturen ble drept i forhold til bejublingen av de platte kriminalfortellingene. Så dette er nok en bedrevet prosess som har pågått over lang tid. Kanskje godeste Riverton hadde gjort litteraturen en tjeneste ved å kun forholde seg til flaskene sine.

10. august kl. 11:11

John Olav Oldertrøen: Stian M. Landgaard - hvordan går arbeidet med boken din? Har du måttet svelge kameler og dromedarer mothårs og transformert manus til noe "krim-alike"?

10. august kl. 13:05

Stian M. Landgaard: Min ene bok, som var ment å være en unge Werthers lolita-lidelser, har jeg måttet svelge hel; refusert av vel seks forlag. Det var bare å innse at denslags litteratur ikke kommer igjennom uten at hovedpersonen enten er et definert monster eller et definert Godt Menneske (moderne mann, etc.).

Min andre bok, Det absolutte nullpunkt, som jeg begynte på for ni år siden, gjennomgår for tiden omtrent en slik prosess som du nevner. Der var problemet at forlaget ikke klarte å genrestemme den, ikke nok spenning til å være spenning, ikke nok dveling og karakterfordypelse til å være litterær. Så jeg har valgt å pimpe opp spenningen og genrekonvensjonene, selvsagt ivaretagende godt språk og slikt. **[Kanskje du burde tenke på å pimpe opp din egen integritet til en forskjell ...]**

10. august kl. 13:12

John Olav Oldertrøen: Nuvel. Det er en djevlesk sti å vandre på. Man *kan* jo håpe på at det inntreffer en åndelig hunger hos forlagene igjen, men det skal vel godt gjøres. Lykke til!

10. august kl. 13:15

Stian M. Landgaard: Takker!

Jeg tenker at den forestående krisetid er det eneste som kan røske opp i brød og sirkus-dekadansen vi har gjennomlevd de siste par tiårene. Nå begynner folk å lese dikt igjen, og det er alltid symptomatisk for eksistensiell angst. Krim er i høy grad "den ufarlige litteraturen for den ufarlige virkeligheten", hvor det kun er, for å sitere codex criminalia, lone wolfs av kynisk, psykotisk, morderisk kaliber som er noen trussel, og hvor de alltid, absolutt alltid blir eliminert på slutten av historien, slik at status quo gjenopprettes. Slik utviklingen er nå for tiden, vet vi at status quo ikke kan gjenopprettes. **[Dette er jo din skyld. - en uttalelse som er noe mer enn et lolitautbrudd.]**

10. august kl. 13:19

Øystein Tranås Kristiansen: Ikke-relatert sidekommentar: La oss si at det stemmer at Alexander den store var en ESTP. Da er han isåfall i besittelse av denne Fi-funksjonen. Han følte altså at han ville drepe sin venn, og siden følelse og handling for ham i stor grad var sammenknyttet, så drepte han sin venn også. Siden angret han når han overskuet konsekvensene. Det minner meg forøvrig om en annen ESTP jeg kjenner eller muligens er i slekt med. Her klonkes det ned over en lav sko, og siden "angrer" man, men alt skjer på en overfladisk måte. Det er en grufull tanke at noen kan være mer overfladisk enn en INTP, altså være en ENTP, og være mer overfladisk enn det igjen, altså en ESTP av alle ting ... Motsetningen for Alexander, som i så tilfelle var temmelig enkel hel ved, viste seg i konsekvensene i ytrevordenen, og hatet overfor Cleitos den sorte opphørte jo da denne lå igjen død, og da kom kjærligheten Alexander ordinært sett hadde følt tilbake. Min motsetning derimot, eksisterer også i det indre. Jeg kan føle at jeg ønsker å drepe min venn, og som visse Jokere har jeg ikke noe indre verdisett som hindrer meg i å faktisk føle dette. Åkke som vil mitt logiske tankeliv holde meg tilbake. "Hva med konsekvensene? Hva om han fortsatt er nyttig?" Den eneste måte en slik følelshandling kunne skje, er om følelsene midlertidig overtok som dominant funksjon. Nåvel. Ulikt det visse intuitive hyletanter skriker opp om, er det intet galt med dette. Man har nå engang en legning og en viss komposisjon. Ja, tvert imot krever det en heroisme å bære splittelsen og motsetningen i sitt indre, og hvis man holder ut kan resultatet bli bra også. He conquers who endures.

10. august kl. 13:31

Øystein Tranås Kristiansen: Man kan si at vi orakler faktisk ibor verdens faktiske kvalitet i vårt indre, og det er derfor vi ofte er opptatt av å lytte til den eteren som er så lik oss selv. Utenkelig for en helhetlig sten, selvsagt. For dem må motsetningen komme som en konsekvens, bare de har rullet lenge nok.

10. august kl. 13:35

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg merker at momenteringen tar overhånd. Derfor er det på tide å svike mitt svikefulle selv, og gå videre med det jeg går videre med, både med bloggmateriale og med notater. Kanskje en dag kan utførelsen være en forlengelse av meg selv. For nå må det være en kraftanstrengelse og et smerteskrisk, for jeg merker at det tar overhånd uten at noe gjøres.

13. august kl. 23:21

Øystein Tranås Kristiansen: Som jeg har vært inne på mange ganger nå, er overveldende skryt alltid et uttrykk for aggresjon. Jeg hadde engang et vennskap med en person, la oss kalle ham "Johannes." Det var ikke måte på hvor unik, spesiell og begavet jeg var i denne personens øyne. Jeg var en av de utvalgte i denne narsissisten Johannes' øyne, og på et tidspunkt kalte han meg "et lite mirakel," fordi jeg kunne utholde min slette omstendighet og fortsatt opprettholde de kvaliteter jeg nå engang var i besittelse av. Det varte ikke selvsagt ikke lenge før jeg ble fortalt hva jeg var og ikke var, og hva jeg kunne gjøre og ikke kunne gjøre, noe som på et hvilket som helst stadie av mitt liv alltid har vært uakseptabelt. Da jeg forsøkte å tone ned min interaksjon med denne "Johannes," for å motvirke uønsket aggresjon og påvirkning, ble dette oppfattet som en utilgivelig forbrytelse, enda jeg bare ville være i fred. Det er som jeg alltid har sagt, et godt vennskap kan utholde avstandstagen, ja, det nødvendiggjøres av denne avstanden. Man vil tross alt ikke forstyrre gudene eller en person man har det minste snev av respekt for. Alt dette er i henhold til denne motsetningens lov jeg først tenkte ut på torget i Tromsø, det må ha vært tilbake i 2012 mens jeg ventet på bussen. Det var forøvrig den gang jeg fikk den visjon som har vært grunnlaget for all min tenkning overhodet, et bilde av eteren som rives istykker. Motsetningens lov dikterer at enhver egenskap man designerer, på noe punkt og på noe nivå overhodet, også vil romme sin motsetning, og foruten denne motsetning vil egenskapen i seg selv kollapse. Denne motsetningens lov har ennå ikke feilet meg, og om den så skulle gjøre, ville siste del av mitt liv være forfeilet. Dette minner meg om et visst sitat av Bukowski om arbeidslivet, hvor det sies at det ventes av en mann at han står opp grytidlig på morgenen, stapper i seg mat og tvangsstarter sine kroppsfunksjoner, for å kjøre timevis gjennom trafikken, alt for å tjene penger for en annen mann, og så ventes det at man skal være takknemlig for dette. Og det er akkurat det, jo mer man ventes å skulle være "takknemlig," jo mer er det åpenbart at tilstanden er til skade for deg. Og jo mer det ventes at det er en "selvfølge" at man utfører så og så handling, jo mer er det å stille spørsmål med grunnlaget for denne utførelsen. Alt samfunnet har belagt med skyld og skam, er høye goder man skal fraholdes fra å ønske seg, og det høyeste av disse godene er friheten. Man skal helst tjene penger (for kvinner og deres vanvidd) og ellers holde kjeft, og ikke på noe grunnlag se ens egentlig interesse i å eie seg selv, om så for et øyeblikk. Enhver fornuft og rasjonalitet tilsier at det å "go over the top" i den første verdenskrigs skyttergraver vil være dumskap. Man blir sannsynligvis plaffet ned, uten det minste snev av sjanse til å vinne noe for seg selv, verken land eller eiendom tilbake i gamle England. Men hvis man nekter eller føler tvil for å "go over the top," er dette altså den største vanære, til det punktet at man ble skutt av sine egne som kujon. Snevet av egeninteresse ble dengang kalt feighet, selv om det selvsagt forhold seg motsatt. Den gang som nå var det de feige som stilte seg på linje og marsjerte

mot "målet" fastsatt av andre og uten at den minste snev av belønning var i vente. Hunder kan alltid tillæres lydighet - for et godt ord. Jeg er forøvrig en sterk motstander av ordets underkastelse, slik jeg er motstander av kvinnelighet og feighet - for en mann. Ja, på samme vis ventes det at en mann med en sum penger, alltid skal "man up" og finne seg en kvinne som kan forbruke disse pengene, når det selvsagt er i hans egentlige interesse å nå forsyne seg av alt som er av kvinnekjønn. Det er ikke rart at ungdommen er ødelagt, når alt man noensinne har blitt fortalt er løgner. Men slik er det når man har blitt oppdratt av en kvinne og et kvinnekollektiv, og ellers skjelvende, hjernevaskede sveklinger - som vil forplante sine egenskaper i deg. For også godheten ekspanderer. Notat: "Enhver tilstand, egenskap eller vilje forplanter seg selv, også godheten. Godheten vil bare fortsette å gå videre, til alle som står under den er utslettet."

14. august kl. 00:16

Øystein Tranås Kristiansen: Som et sidenotat må jeg atter påpeke at i ethvert tilfelle noen kommer og gir deg "råd," kunne de like gjerne snakket om det de ønsket å oppnå for seg selv. Forskjellen er bare at dette nå ventes å skje gjennom deg, din innsats og din kropp. For meg er rådgivning en blatant, vulgær og frekkhetens handling. Når noen gir meg "råd" vet jeg at de ikke har den ringeste respekt for meg, og det er nok dette som mest av alt gjør denne rådgivningen smertefull, i den grad innholdet av mas og gnål og ikke bare støyen fra dette gir smerten en ekstra brodd. En fabrikkmaskins monotone dur ville vært mer givende enn det gjengse menneskes snakkemakeri.

14. august kl. 00:41

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er selvsagt ikke den første som har vært inne på denne motsetningens lov, selv om man kan undre på om jeg kanskje blir den siste, gitt denne samtid av kålhoder. **[Isåfall er jeg siste sannsiger i vest.]** I den grad en viss realisme kan oppnås blant mennesker, måtte dette skje gjennom den nye huner og mongol, noe som er irriterende, all den tid jeg ikke kan fordra mongoler og den primitivitet som venter bak sivilisasjonens forfall. Det er en sørgelig situasjon når man ikke gidder å stå på bymurene og kjempe for kålhodene, men heller ikke kan gå over i fiendens rekker. Den greske historikeren Thukydid's tanke var gjennomsyret av motsetningens store diktat, selv om det nok var Herklit som var først ute med dette på et overordnet filosofisk nivå. Nåvel, Thukydid var historiker, og som han sa, historie er filosofi fremlagt gjennom eksempelet, noe som kanskje forklarer min dragning i den retning i min ungdom. Thukydid uttaler at menn forakter de som søker deres anerkjennelse, men respekterer de som ikke gir etter. Dette

kunne like gjerne vært en reversert måte å uttrykke den samme sannhet jeg kom frem til. Overmåtelig skryt er et uttrykk for aggresjon og byttets svakhet. Og som William Blake uttrykte det, sant vennskap er motstand. For å entre patologien, eller det de kaller patologi og sykdom, men egentlig bare er en spissing og en anrettelse, er det jo slik at psykopaten pleier å feste seg til sitt bytte nettopp ved å gi skryt og anerkjennelse. Når byttet så er gjort avhengig av denne anerkjennelsen, og ellers er isolert fra sin omgangskrets, kan psykopaten begynne på sin dominans, kontroll og utsugning. Kunne man hatt noe mer direkte vitnesbyrd på lovprisningens sanne natur? Motsetningens lov har i sin anvendelse aldri slått feil for meg, selv om jeg på visse punkter har fulgt denne loven i overdreven forstand, slik det gjerne skjer med alle ting man tar til seg, egenskapen forplanter seg jo. Jeg har også et vennskap hvor motparten har vært skyldig i å gi meg rike gaver ved enhver korsvei, noe som ikke akkurat ga grobunn for noen takknemmelighet. Tvert imot var jeg overbevist om at dette var et komplott, og at det nå ventet et eller annet angrep. Jeg likte slett ikke å være skyldig noenting, slik at jeg måtte vise interesse og vennlighet der hvor jeg slett ikke hadde noe ønske om å plassere dette, og hvori jeg, slik det stilte seg, i alle tilfeller var den fullstendig underlegne part. For å si det rett ut: Jeg var redd for at denne gavegiveren skulle gå til angrep ved å si noe jeg ikke tålte å høre, noe som ville medføre at jeg måtte avgi min nøyaktige mening om saken, altså hvor liten min interesse og min vennlighet egentlig var, noe som igjen kunne føre til en konfrontasjon og deretter et null-sum i ytterste forstand, spørsmålet om hvem som eliminerte den andre først. På et tidspunkt var jeg endog forberedt på å gå til et slik forkjøpsangrep, det øyeblikk et slik mishag ble ytret, og slik påbegynte den forespeilede eskalasjon. Thukydid har selvsagt svar på hva som foregikk: Stor gjeld hos menn skaper ikke takknemmelighet, men forakt. Hele situasjonen var altså et vitnesbyrd, ikke om gavegiverens aggressive intensjon, men om min underlegenhet. I enhver gave ligger det nok et ønske om påvirkning og kontroll, men for en person som har flere festepunkter, og slik det var, flere adoniser å øve sin innflytelse på, er det ikke så farlig at en slipper unna, eller unnlater å betale sin gjeld, iallfall ikke i den grad at man må harseleres med og forfølges. For en mann som ligger med modeller, er det ikke så farlig om en plane Jane slenger drinken i ansiktet på en, man har jo andre ting å ty til. Hos den fattige mann, derimot, vil enhver forsmedelse innebære den største konsekvens, noe som nok er en av grunnene til kvinners store forsiktighet og høflighet, spesielt overfor menn de forakter. Den sterke mann, derimot, kan lett testes, og man vet at han kan tåle det. Et gammelt ordtak (må finne) sier at man slett ikke kan stole på gaver og lovord fra de svake og fattige. Dette er i høyeste grad en sannhet, for bak en slik gave ligger både desperasjon og et ønske om sterk kontroll. Kun fra de rike og sterke kan man med fordel motta gaver, fordi man vet at disse ikke behøver å inndra gjelden med en gang, om i det hele tatt. Videre må man si at det må være en viss jevnbyrdighet i forholdet. Gavegivning uten at det ventes noe tilbake har et annet navn: livegenskap eller slaveri, og hvem er det som ønsker noe slikt for sinn

venn? Jeg foretrekker derfor å motta ingen gaver, fremfor gaver hvor jeg aldri kan gi noe tilbake.

14. august kl. 01:51

Øystein Tranås Kristiansen: Blant min tilhørerskare, som nå har krympet så mye at den nå verken minker eller blir større, men har blitt like ensartet som noen fattigdom, ble det nylig spekulert i litteraturens fremtid. Landgaard henter blant annet til at til at dikt nå igjen har kommet på moten, noe som vitner om eksistensielle kvaler og en krisetid, med vissheten om at status quo ikke kommer tilbake. Det siste er godt sagt, status quo kommer aldri tilbake - faktisk var den aldri til. Likevel vil jeg si at dette er altfor optimistisk på litteraturens vegne. Små svingninger i den ene eller andre retning blant rumpetrollene i en sølepytt bør ikke ilegges for stor betydning. Man må se på den overordnede linje, og det faktum at sølepytten snart er borte. Jeg hadde en av mine såkalte "mind blooms" om temaet, og håper på å legge frem hovedparten av det jeg kom frem til. Et spørsmål er selvsagt hvor sardonisk jeg skal gjøre det. Vi kan med trygghet fastslå at litteraturen idag består av den rasjonalistiske krim-litteraturen på den ene siden, og den følende kvinne-litteraturen på den annen. Tilsynelatende skulle dette være uforenelige motsetninger, men bare tilsynelatende, for på et tidspunkt gikk det opp for meg at disse betinger hverandre. Rasjonalismen fastsetter hvilke verdier og prinsipper som skal være gjeldende, og kvinnelitteraturen føler og svermer innenfor denne fastsatte ramme. Det har etterhvert blitt umulig å tenke seg den rene kunst innen litteraturen, da kunst, slik jeg ser det, alltid må ibo motsetningsloven og en verdimesig ambivalens, og ikke kan forklares utifra noen fastlagt ramme eller bindes av følelsesmessige eller sosiale forventninger. Det har etterhvert blitt umulig å tenke seg noe kunstverk komme ut i bokform på et forlag, siden det i kulturen og i åndslivet er så mange uheldige føringer som nettopp dreper kunsten, det ambivalente, mystiske og uforklarlige. Idag skal man alltid kunne si: "Denne boken handler om ..." og man må alltid være innenfor den dekadente moral. I den grad kunsten innenfor litteraturen allikevel forekommer, er det i såpass grad utenfor populærkulturen at man kan sidestille det med skulpturering, hjemmemalerier og kammermusikk, noe som enkelte bedriver, men som ingen egentlig bryr seg om. I så måte er vekstforholdene elendige. I tiden da Michelangelo virket, gikk man mann av huse for å se hans verker, man utsatte skulpturene for alle sine lave og høye lyster, og fyrster betalte store summer for å ha ham ved sitt hoff. Kan man så idag få en Michelangelo innenfor litteraturen? Det er tvilsomt. Situasjonen speiler den til de senromerske filosofer. Hva de skrev kan man nesten bare gjette seg til, og det var ingen der til å oppfatte det, da ens omgivelse kun bestod av kristenpakk. For det meste var det avskygninger av de gamle filosofer det var snakk om, fordi tiden hadde gått en forbi.

14. august kl. 02:42

Øystein Tranås Kristiansen: Det man må forstå, er at litteraturen ble til under en viss periode med sine egne betingelser, og som alle andre perioder kjennetegnes ved å være unik. Det er ikke uten videre gitt at disse betingelsene vil forplante seg, ja, faktisk kan man med letthet fastslå at disse betingelsene nå er borte. Det var i en orddreven sivilisasjon, fremdrevet av bibelsk kristendom, at romanen som dominant kunstform først oppstod. Romanens rolle var nettopp å fastsette på en rasjonell måte hva som var ens verdier, og tillate all slags føleri innenfor denne ramme. En kristen kan som kjent synde så mye han vil, så lenge han bekjenner seg til den rette tro, og romanen var nok alltid et vitnesbyrd over samfunnets verdier, eller kanskje ett steg foran i så måte, men aldri for langt! Dette gir selvsagt grunn til å betvile romanens verdi fra første stund. Det kan virke som populærkulturen, om enn så omfangsrik, kun kan romme en eller kanskje noen få dominerende kunstformer på en gang. På Shakespeares tid var dette teateret, som folk brukte for å forlyste seg og som de snakket om på gaten. Det er på ingen måte gitt at romanen skal være blant disse dominante kunstformene, til tross for alt snakket blant forfatterne og kultureliten idag, som fortsetter å insistere på romanens verdi - som om disse skulle være noen nøytral part i saken. Denne insisteringen faller stadig på stenhård grunn, som en sinnssyks snakk med stenvæggen som omslutter ham, og som er likeglad med alle meninger man måtte ha, men som selvsagt slår ekko mot opphavsmannen slik at han tror at hans egne ytringer er en sannhet som kommer utenfra. La meg være klinkende klar og like syrlig som visse andre sannhetssnakkere, vi kan tenke oss en mann som kommer hjem fra arbeidet over en periode over flere år. Jeg vet med sikkerhet at de jeg kjenner, slår på datamaskinen eller konsollen for å spille dataspill, se en film, tv-serie eller porno. Hvor mange ganger skjer dette, fremfor de gangene man tar frem en bok i en stille stund, eller kanskje endog en diktsamling? Jeg liker forøvrig både dikt, William Blake er min favoritt, og visse typer barokk-musikk, men må da innrømme at dette ikke er min hovedaktivitet hva det gjelder underholdning. Hvis man sammenligner med 60-tallets Norge, hadde man kun radio og svart-hvitt fjernsyn, og boken var en kilde til underholdning. Som jeg har vært inne på tidligere, må høykulturen bygge på lavkulturen, og når boken sluttet å være underholdningen, måtte boken som høykultur naturligvis kollapse, i den grad at den finkulturelle bok nå står på et fundament av luft - ingen relaterer til den, og den er derfor meningsløs.

14. august kl. 03:15

Stian M. Landgaard: Det er mulig at min "dikt er kommet på moten igjen"-uttalelse lød optimistisk, men i likhet med deg regner jeg det også som en liten svingning av pendelen. Når hele

bestefarsklokken rutsjer nedover trappen, kan nok den myopiske pendelsitteren tro at "hei, vi beveger oss jo oppover trappen igjen, dette går veien, folkens!", men ser man det store bildet, vet man at det ender med kræsje knus single på ganggulvet. Og i fremtiden vil det ikke lenger regnes som noen katastrofe. Hvem trenger vel bestefarsklokker når man har digitale armbåndsur?

Det som er den store ulempen for forfatterne av i dag, er at vi forsøker å selge turer med hest og vogn i en tid hvor automobilen er blitt allemannseie. For 30-40 år siden fantes ingen automobil, i litterær forstand, og man kunne ha det samfunnet som Roar Sørensen så gjerne ønsker seg, hvor smaken var mangfoldig og boksalget demokratisk. Slik fungerer det i en overflodstid. Alle som har litt innsikt i bokbransjen, burde vite at den er et synkende skip, og forlagene tar de grep som trengs for å holde skuta flytende lengst mulig. Det vil si satse på de sikreste kortene og kaste overbord alt som ikke umiddelbart lønner seg. Borte er tanken om å bygge opp et forfatterskap fra en sped begynnelse, slik forlagene var så opptatt av før, selv bare for ti år siden. Det er ikke tid til slikt mer. Man må brakdebutere eller dø. Riktignok utgir forlagene, for skams skyld, stadig litteratur som går utenpå krimmens rasjonalisme og kvinnebøkernes emosjonalisme, men det er i det store og det hele språkdrevet, intetsigende, eksistensielt angstbiteri, gjerne skrevet av unge, fotogene kvinner.

Det er blitt slik at folk kommer hjem fra arbeidet og spiller dataspill, ser film, TV-serie eller porno, som Tranås sier, og hvis man tar frem en bok, er det en krimbok, fordi det er så spennende, man kan ikke legge den fra seg, eller en kvinnebok, fordi det er så rørende, man kan ikke slutte å gråte. Hvem setter seg ned med "Fuglane" av Vesaas? Og hvis noen leser dette (for eksempel Gunn-Marit Nisja, som vel ikke er medlem her, men som jeg tror kranglet med Tranås om dette på hans vegg, eller muligens Myriam Bjerkeli, som åpenbart heller ikke er medlem) og protesterer: "Men jeg leser gjerne Vesaas på en vanlig hverdag!", så vit at vi her taler om Folket, ikke om forfattere og litterater. Så klart VI kjøper oss turer med hest og vogn og fnyser av stygge, bråkete, illeluktende automobiler; vi støtter opp om vårt eget levebrød av frykt for at det skal forsvinne helt. "Så lenge det finnes NOEN som kan leve som forfatter, kan jeg det i teorien også!"

Det vil trolig alltid være historier, fortellinger, slik det er i dag, for så lenge mennesket har språk, vil slikt være relevant for vår eksistens. Men formen vil bestandig være i endring. En litteraturverden hvor enkeltpersoner sitter hjemme og skriver historier som blir utgitt i bokform og sikrer opphavsmannen royalties, er sannsynligvis en døende livsform. Det vil kun være plass til dem som skriver akkurat det folk vil ha på et gitt tidspunkt, og det vil være de som er godt etablert allerede, Tom Egelandene, Jo Nesbøene, Stephen Kingene, og disse vil uvegerlig trekke opp stigen etter seg. Når de går bort, er det ikke lenger ledige stillinger der oppe. Forlagene vil nedskjære og

nedbemanne, og de vil omstille seg for å prøve å tjene penger på litteratur på andre måter. Forfatterne er det ikke så farlig med; de må også omstille seg eller dø. Hvorfor er det så mange forfattere i dag som holder skrivekurs? Jo, fordi de ikke kan leve av å skrive lenger. Så de lærer andre opp til å bli forfattere som heller ikke kan leve av å skrive, og som i sin tur må holde skrivekurs for neste generasjon. For ironisk nok lever vi også i en tid hvor folk ikke lenger vil slite seg gjennom et vilkårlig arbeid av ren nødvendighet, men foretrekker et meningsfullt yrke hvor de kan bestemme sin egen arbeidstid og uttrykke sin unike personlighet ... og hva er vel da bedre enn å bli forfatter? Kanskje man sogar skriver bestselgeren som alle vil ha, og blir rik?

Å legge skylden på de onde bokhandlene for at bare bestselgerne selger, slik Roar ofte gjør, blir som å kjeft på kusken fordi hesten er dyrere i drift enn automobilene. Kusken er bare nødt til å forholde seg til realitetene; skal han drive veldedighet, kan han like gjerne skyte hesten og male den opp til billig farse. Og svært mange bokhandler har måttet gjøre nettopp det.

Så kan man endelig spørre seg: Hva er poenget med å leke forfatter under slike forhold?

Tranås har øyensynlig gitt opp tanken på å bli en tradisjonell forfatter som utgir sine bøker på et anerkjent forlag, han ser ingen fremtid i dette. Han forsøkte seg jo også med en utgivelse på Ken Hansens Tekstloftet for fire år siden, og meg bekjent solgte boken kun til enkelte bekjente. På tross av at han fikk trykket reklameplakater som han klistret rundt på Universitetet i Tromsø, var det ikke én eneste levende sjel som kom innom Akademisk Kvarter, universitetsbokhandelen, for å spørre etter eller kjøpe denne boken. Da jeg sist var i Tromsø nå i sommer, stod de to eksemplarene av "Den som skal våkne" fremdeles på stedet hvil.

Også jeg har opplevd at et forlag hvor jeg en gang utgav en roman, viste meg en skulder som ble gradvis kaldere. Plutselig hadde de ikke noen interesse av å være med på en manusprosess, og jeg ser selvsagt dette i sammenheng med litteraturens synkende status. I en overflodstilstand, som den vi hadde for 15-30 år siden, ville saken trolig stilt seg annerledes. Naturligvis har forfattere blitt refusert til alle tider, men da overfloden rådet, var også mangfoldet verdsatt. Jo trangere tider, desto mer ensrettet og intolerant blir innstillingen. Nå er det essensielt å kunne genreplassere og kommersialisere et manus fra første stund. Det vage, det prøvende, det sprikende, det udefinerbare må bort, for ingen lesere har tid og overskudd til sånt mer. En norsk romanutgivelse må kunne markedsføres som en hollywoodfilm, ellers er den død og begravet før den når bokhandelen.

Så hva skal man gjøre? Slik Tranås ser det, bør man kanskje slutte å skrive for forlagene og heller

satse på egenutgivelse, det som før i tiden var veien å gå for de litterært talentløse. Jeg ser det litt annerledes. Mye frustrasjon har jeg i vente, det vet jeg, men jeg erkjenner at selv om skipet synker, har det ikke sunket ennå, det er fremdeles tid til å drikke champagne i salongen, **[der tok du sannelig feil, og hvis jeg var i det tilgivende hjørne vil jeg si at denne antakelsen er grunnlaget for mange av dine feil. Sannheten er en ganske annen. Ønsket om å drikke champagne i noen salong er forræderi ... mannen som solgte verden ...]** det er fremdeles noen få som foretrekker hest og vogn og deler sentimentet om at automobilen er en støyende, illeluktende helvetesmaskin. Man kan neppe, som Roar håper på, forvente å tjene seg rik på dette, men rikdom har aldri vært noen garantert endestasjon for forfattere flest. For 20-30 år siden kunne man riktignok håpe på å leve av å skrive, det er en saga blott i dag, unntatt for noen få, som til gjengjeld lever utrolig godt på sin litteratur. Men det vil ikke vare. Tom Egeland må også bade i det iskalde vannet til slutt, men er han heldig, sovner han inn i sin førsteklassestugur lenge før satengdynen mørkner.

Forøvrig innser jeg at det i morgen, 15. august 2016, er akkurat ti år siden min roman ble presentert på Aschehougs høstlansering. Ti år er en lang og desillusjonerende tid.

14. august kl. 13:51

Kommentar: *Er jeg streng og urimelig? Jeg mener nei. Jeg har ingenting mot å ta for seg av livets goder, men noe ganske annet er å definere seg etter nytelse, og Landgaard sier eksplisitt at han vil sitte i salongen og drikke champagne når han vet skipet er på vei ned. Denne handlemåten har hatt samme navn i hvert tilfelle den oppstod, og er nok grunnen til at vi er døende ... når så sterke, verdige og intelligente menn som Landgaard sviker, hvilket håp er det da ...? Noe av vårt fall skyldes det egalitære mobbvelde, det er sant, men hva da når vår Nobilitas selger seg ut for velstand? Kristendommen ble innført av elitene for profitt. Jeg spår at i en fremtid vil konservative, også de sortkledde, bli tvungen til å velge en endelig side, og det valget vil bli påtvunget under fraværet av komfort. Det er nok grunnen til at jeg ikke har drept deg ennå ... (no mord.)*

Øystein Tranås Kristiansen: Som vanlig interessante betraktninger fra Landgaard, med det som etterhvert har blitt kjente og kjære bilder, øket som får seg en på mulen og males til billig farse, og den synkende Titanic og hva man bør gjøre i situasjonen. Jeg tilhører de som forlanger å heises ned i livbåten, mens de fleste foretrekker å sitte i salongen og late som ingenting. De gamle skal selvsagt sovne stille inn under satengdynen, eller spises opp av lopper og lus med sin tredjeklassebillett. Jeg håper å kunne henlede videre til dette i mine utlegninger, men må først få ned de tingene jeg tenkte å si. Dessverre kollapset jeg inn i min tilbøyelighet denne helgen. Men da

jeg tok en tur på fotballbanen her på Leangen ved nattetider og vandret gjentagende og mekanisk rundt som en annen autist, fikk jeg tilført ytterligere poetisk innhold til min "mind bloom" om temaet. Interessant, dog. På dagtid er det en masse unge, sterke, sunne adoniser som traver rundt på denne banen til jublende applaus fra folkemengden. Først når det er ingen der, og mørkt, kommer jeg på banen for å spille, altså for å gå frem og tilbake med ballen og sparke den i målet mens jeg tenker. Dette kan forøvrig en god introduksjon til min tenkning rundt temaet litteratur og de forkastede. Helt ensom er jeg dog ikke på nattens fotballbane. Tidligere i en lysere sommer, ble jeg oppsøkt av tre fjortenåringer, to jenter og en gutt. Såpass vet jeg om menneskelige relasjoner, at man skaper et felleskap ved å faktisk utføre handlinger sammen - en anklage til de mer abstrakte former for vennskap. (det finnes tydeligvis ikke den ting Platon ikke tok feil i) Derfor stilte jeg opp fotballene på linje og fikk ungdommene til å sparke dem i mål for meg, og betegnende nok var det kun guttungen som bommet. Det er lett å treffe når man sparker forsiktig, men vanskelig å være treffsikker med et drabelig skudd. Men slik jeg ser det, er det bedre å feile og bomme, så lenge man ga det alt man har, det viser nemlig at det er håp om å en gang overliste selv den beste keeper eller portvokter, og for å gjøre dette, nytter det ikke bare å være flink og pertentlig. Både kraft og treffsikkerhet skal til. Jeg gjorde alt i alt en god figur overfor disse unge, selv om jeg nå aldri har levd som dem eller gjort de tingene de gjør. Uheldigvis avslørte jeg et glimt av usikkerhet ved å ta meg til ansiktet da en av jentene spurte meg om hvorfor jeg var alene, en bevegelse hun gjentok mens hun lo. Kvinnen er som kjent tre tusen år gammel fra fødselen av, og selv det mest uprøvde pikebarn har urgamle instinkter som er istand til å måle de ulike former for mannlig styrke - dette viser forøvrig instinktene og erkjennelsen om dem sin viktighet, noe som er fullstendig glemt idag, eller, ikke glemt, snarere skjøvet vekk i frykt. Slik jeg ser det, er det frykt som fører til dårlig tenkning, og en modig mann vil alltid være klok. Hun angret seg straks, pikebarnet, og sa at det burde hun ikke ha gjort, noe som viser moralens tilførsel i disse tingene. Slik var det ikke i vikingtiden, da kvinnene lo i samlet flokk av kjempen Egil Skallagrimsson, som når han først var blitt gammel, snublet og slo sitt hode og laget sine kvad om det. Som så mange andre kvinner, skal nok denne ungpiken ha et blødende hjerte for alkens vanskeligstilte, mens den sanne mandighet blir borte, og når det skjer, kan hun heller ikke være en kvinne. Jeg hadde forøvrig foretrukket å ta enhver konsekvens og hån, fremfor at man alltid skal lyve på mine og andres vegne. Sålenge kampen er god, åpen og ærlig, nekter jeg ikke for noen ting. Det man ikke har forstått, er at fra nederlaget springer seier (også en del av vestens idioti, hvor alt skal være pertentlig, uangripelig og perfekt), og det er de kjempende som er modige. Kongene på sine størknede troner, skyr striden for enhver pris, ja, til en hvilken som helst pris, viser det seg. Det er også en anklage. Det er den kjempende alene som er fri, og alt annet er bare en ny "brick in the wall," uansett om mursteinen plasseres høyt eller lavt. Jeg vil ha meg frabedt å fylle noen rolle som en statue, fordi Skytia lever i

mitt hjerte. Og når skipet først synker, er det vi Skytere som levde usett blant dere som skal løfte våre ishakker når dere svømmer mot de duppene livbåter. Svært få har fortjent å hales om bord, men mange hender skal sitte avkappet fast i båtkarmen. - en nødvendighet for de som elsker livet. Jeg tror nok jeg skal berge meg noen fjortenåringer, ja, mitt håp er at jeg en dag kan være en gave til ungdommen. Mens de onde gamlinger, som åpnet alle sluser på skipet og kalte det rettferdighet, de kan ikke forsvinne i dypet fort nok. Jeg hater i sannhet min foreldregenerasjon, og jo mindre berørt noen er av dem, jo vakrere forekommer de meg. Dessverre eier de onde fortsatt tiden, og for hver generasjon som går, blir man tilført stadig mer gift. Snart er man tynget ned av skyld og skam og fratatt sin mandighet fra barnehagealderen av. Man er allerede opplært til å lyve om absolutt alt.

15. august kl. 18:21

Øystein Tranås Kristiansen: Uff, merker at min drive ikke er det engang var, men det er det jo aldri. Vi kan se for oss at populærkulturens relative mono-velde, altså tilstanden der det finnes kun en eller noen få utbredte kulturformer, speiler visse mekanismer i naturen eller endog i markedsøkonomien. Dersom en type plankton viser seg spektakulært vellykket og har store konkurransefortrinn fremfor plankton av andre typer, sier det seg selv at den vil bre om seg inntil denne nye typen bebor alle habitater. Andre, mer arkaiske former for liv hensettes til nisjer man ikke er spesielt interessert i å bebo, dersom man kunne velge. Det finnes mye dypvannsfisk som har trekk fra dinosaurtiden, men disse trekkene har forlenget blitt borte dersom man beveger seg opp mot lyset. På samme vis, da T-forden eller folkevognen overtok veiene, ble det lite plass til andre, snedige og dyrere designs. Samme mekanisme var gjeldende da arbeidsjernet Edison utkonkurrerte den mer begavede Tesla. Man må forstå at naturen er en simpel kvinne, ja, akkurat som kvinner flest. Hun skal ha sitt, og siden behøves ikke mer. Hun krever simpelthen at en funksjon skal fylles, og så lenge det blir gjort, kan det skje på hvilken måte som helst. Snedige og vanskelige utvekster står kun i veien for denne agendaen, for ikke å snakke alt som får en til å nøle. Dette er et enkelt konsept, men selv svært store tenkere har ikke forstått naturens simple bud, fyll funksjonen og tomrommet, og det er alt, og alt er da også tillatt med krig og kvinner. Måten det skjedde på, betyr slett ingenting. Dette er ett av punktene Nietzsche blunderer på når det gjelder Darwin. Om det var de sterke som stadig vant, ville vil fortsatt hatt de arkaiske haigap oppe i sollyset. Utvilsomt kan man nå si at litteraturen er på vei ut, det er noe usexy ved den, og romanen er død som en sild, som Paglia sier. Hvorfor er det slik? Ingen av de kule, vakre og vellykkede menneskene på en ungdomsskole befatter seg med litteratur. Lese dikt? Nei, da kan man like så godt legge seg inn på anstalt med en gang. Det er en meget enkel rangorden. En musiker, uansett talent, er nesten alltid attraktiv, og får ha sex med vakre, unge kvinner, uavhengig av hvor kjent eller rik han er. Høyere

enn dette står de som på en eller annen måte har vist snurten av ansiktet på tv-skjermen. Det er uten videre gitt at deltakerne på Paradise Hotel er vakrere enn andre mennesker, mer attraktive enn andre mennesker, mer muskuløse enn andre mennesker, og med en svært høy notch count. Hvis man i en forsamling derimot tilstår å være skrivende, med ønske om å være forfatter, er dette et svært pinlig anliggende. Det kunne like gjerne være ensbetydende med en innrømmelse om at man er pengelens og har nerveproblemer, og enhver slik innrømmelse vil medføre at det kremtes beklemt rundt bordene. Ja, gjerne har den vordende forfatter en eller annen personlighetsforstyrrelse i tillegg. Det er også ventet at en forfatter skal være "dyp" og "forståelsesfull," det vil si ta hensyn til kvinners agenda og følelser i ett og alt. Dersom en forfatter skal utvelges til sex, må dette skje gjennom denne hensynstakenen. Man kjøper seg altså tilgang til kvinner ved å deferere seg til og underkaste seg kvinnen. På motsatt hold kan musikeren eller reality-kjendisen ha sex med kvinner foruten grunn, kriterier, hensyn, eller lov og dom, for det er uten videre gitt at disse må være attraktive. Rent praktisk betyr dette at musikere og tv-stjerner er sterke nok til å bli valgt av kvinner i kraft av sin egenskap, fordi det de driver med i utgangspunktet plasserer dem høyt oppe i samfunnshierarkiet. Forfatteren, derimot, må, med mindre han har hatt spektakulær suksess, kjøpslå og manøvrere seg for å oppnå kvinners gunst. Resultatet viser seg da også. På alskens foredrag og litteraturmøter er det alltid en overflod av eldre kvinner, mens en musikers fanskare alltid består av unge kvinner. Og ad naturen hører de sterke, høyt rangerte, unge og vakre alltid sammen. Av kunsttypene kan man derfor lett se at representanten for det levende bilde er plassert høyest, traktøren av musikk er plassert under det, og nederst er forfatteren og de andre, mer obskure kunstarter. Kvinners preferanser og penger i hånden lyver ikke. Ja, man kan endog si at forfatterne har nådd slikt et bunnivå, at skriving og føleri gjerne er en ventet aktivitet blant innvånerne på diverse anstalter og galehus. Jeg har lest litt på siden til en jente med asperger, som i storparten av livet har vært innlagt på psykiatrisk. Til sist ga hun altså ut en bok om det å ha asperger, med kommentaren: "Endelig er jeg noe." Man skal nå engang høre mye, og det er mye trist og lavmåls man må oppleve av å lytte til alkoholikere og the dregs of society, og jeg vet ikke hva som er verst av dette og mine egne lave punkt. Jeg så engang en video av en fyr som fortalte at han hadde glemt av å slå av sitt webcam mens han onanerte til porno på internett, og da han så resultatet, sa han at det var det tristeste, mest patetiske han noensinne hadde sett. Likevel synes jeg utsagnet til asperger-jenta er verre. Her "er" hun altså "noe," ene og alene på grunn av en bok ingen kommer til å lese, og som ingen bryr seg om, annet enn kanskje overlegen på avdelingen som blar seg gjennom kapitlene i en overbærende form for hensyntaken for stakkaren det dreier seg om. Så langt har altså litteraturen sunket ned. Før, på 60-tallet, hadde en forfatter et minimum av respekt. I boken, "Sin mors hus" av Faldbakken, antar en ung kvinne at hovedpersonen er forfatter, siden han bare driver og bor hos mor si, istedet for å arbeide. Utifra denne antakelsen alene, godkjenner hun

hovedpersonen, og vil gjerne bli hans kjæreste. Idag får man ettertrykkelig beskjed om å "ta seg sammen," slik jeg gjorde av en ung kjøpmannskvinne, den gangen jeg fortalte henne at om man skulle se negativt på livet mitt, kunne man kalle meg en bom, men om man derimot skulle se positivt på livet mitt, kunne man kalle meg en bohem. Tjen penger eller dra til helvete, det er alltid det de lite attraktive menn får høre. **[Dette minner om Briffaults lov: Når hunnen ikke kan få noen fordel fra å assosiere seg med hannen, så vil ingen slik assosiasjon finne sted.]**

15. august kl. 23:20

Øystein Tranås Kristiansen: Men la oss vende tilbake til tanken om funksjon. Jo sterkere og mer umiddelbart et hulrom kan fylles, jo bedre er det ifølge naturens dom. Man har kanskje vanskelig for å innrømme det, men en kvinne vil gjerne bli tatt ettertrykkelig, og man behøver bare å se til kvinnelitteraturen for å forstå at det er slik. Slik er det også med en befolknings preferanser. Vi kan tenke oss at energidrikker med amfetamin ville være langt mer populære enn vanlige energidrikker, dersom de bare var tillatt for salg. Og energidrikken som produkt oppstod jo også som nyvinning, nettopp fordi den inneholder et større konsentrat av oppkvikkende stoffer. Slik det er, kan vi si at enhver funksjon eller egenskap vil forplante seg og forsterke seg, dersom den kan, og det som var tøft og helt overveldende i forigårs, er gjerne et gjesp idag, og dette gjelder både motorkraft, datakraft, substanser og sjokkeffekter. Umiddelbarhet eller det såkalte "immediacy" er forøvrig et nøkkelord innen media og kunsten. Vi kan tenke oss en timelang, heidundrende musikkvideo hvor en skare fjortenårige piker sprang nakne rundt, og hvor klimaks bestod i at disse ble tredd på noen svære peniser. Jeg kan love at å bivåne noe slikt, ville ha en langt mer sjelegripende effekt enn noen roman, og de som ikke tror meg, må gjerne se en video av Islamic State's nedslaktninger, og si at det ikke fikk pulsen til å øke. Saken er at slike forespeilede musikkvideoer ikke er langt unna kjensgjerningene idag, men modellene er 18-årige, med mindre noen i California nå har jukset litt med ID-kortet. Eller hva med å se et ekte mord på tv-skjermen foran seg? Alt dette kan man med litt innsats få tilgang til, mord, barneporno og de mest spektakulære handlinger, selv om det enn så lenge er forbudt i sin mest direkte form. Og hvorfor må man forby det? Jo, det ville være for populært, som energidrikken ispedd amfetamin. Til forskjell har man nå siden 60-tallet fått fullt mandat til å skrive hva man vil, men selv om man skulle gjøre dette, har man ikke lesere. Det relative harmløse skriftmedie har fullt mandat, mens det kraftfulle og derfor farlige visuelle medie må skrenkes inn, i tilfelle det skulle bli for mye. Men det var ikke alltid slik. I romertiden hadde man tilgang til allslags umiddelbare forlystelser. Man kunne se gladiatorkamper hvor de mest veltrente slåsskjemper slo hverandre ihjel. Dette var såpass vanlig at man ikke hadde interesse av å se utrente fanger slå hverandre ihjel, så dette foregikk for tomme arenaer, ifølge Seneca. Eller hva

med å se en dverg ha sex med et esel? Fint, dette tar vi ved neste orgie. Kun visse former av Bacchus-kulten fant man det tilslutt nødvendig å forby, og hva de egentlig drev med kan man bare forestille seg. I den visuelt drevne romersivilisasjon var det derimot ordet som ble sett på med mistanke, og som etterhvert ble forbudt. Man fant det nødvendig å brenne både de kristnes og manikeistenes skrifter, og var på flere tidspunkt i ødeleggende kriger med den orddrevne jødiske sivilisasjon, som man besluttet å utrydde helt hvorenn man fant den. I Romerriket ble makt og maktens egenskaper stadfestet visuelt, det gode var sammenfallende med det vakre, og folkelivet bestod i bivånelsen av teater, gladiatorkamper og de orgier man kanskje ikke snakket så høyt om. Mens i bibelen står det: "I begynnelsen var ordet, og ordet var Gud." og i mange hundre år var et sannhetsargument simpelthen "Det står skrevet." Kun når pappmasse og trykksverte fløt omkring slik at en hvilken som helst molbo kunne skrive hva som helst, mistet dette utsagnet gradvis sin gyldighet, til det punktet vi er idag. Nå er skriften lettest tilgjengelig av alt, til det punktet at den har blitt meningsløs. Mitt endelige bevismateriale fant jeg på et nettforum, hvor resultatet av en MMA-kamp, denne tids gladiatorforestilling ble diskutert. En av forumdeltakerne skrev en analyse av kampen, og denne kommentaren falt: "Hvorfor beskrive i ord det vi kan se med våre øyne." Man skal lete litt for å finne et tydeligere tegn i tiden.

16. august kl. 00:40

Stian M. Landgaard: Jeg må si at din analyse av det moderne kunstnerhierarkiet er forbløffende presis og holder empirisk vann i bøtter og spann, Tranås. Husker jeg var i bryllupet til en kompis for to år siden, han hadde en del av sine venner der, noen av dem kjente jeg fra skoletiden, enda jeg ikke hadde sett dem på sytten år, og utpå natten sa den ene til meg (av en eller annen grunn hadde han penset samtalen inn på sex): "Altså, du kan jo bare si 'jeg er forfatter', så er jobben gjort! Hallo? Du er jo FORFATTER. Det er bare å si det til damene, så - pladask." Jeg måtte nok skuffe ham. Det har nemlig aldri vært min erfaring at det å kalle seg forfatter automatisk gir noen høy stjerne. Folk viser gjerne en mild interesse, sikkert ofte bare av høflighet, men damepupillene utvides ikke nevneverdig. Det kunne jo selvsagt vært meg, men jeg tror (håper) ikke det er en fullstendig forklaring på fenomenet. Ari Behn var kanskje den siste stjernedebutanten i norsk litteratur (1999), men han hadde mye annet gående for seg i tillegg: klesstil, stemte s'er, excessive personality. Når han kunne knytte en bok til alt dette, hadde han snøret i bånd langs hele fittstimen. Men den tid da det å utgi en bok automatisk løftet din status til direktørnivå, er forlenget forbi. På 80-tallet var det kanskje tilstrekkelig å si at du skrev på en roman, så ble det sex samme kveld. Og på 60-tallet kunne det være nok at en kvinne _antok_ at du var forfatter, som du er inne på med Faldbakken. I dag tilfaller disse godene utelukkende gamle travere med feit pondus og feit konto, altså måles ikke

forfatterstanden etter noen annen yardstick enn helt prosaiske yrker. Direktører, banksjefer, bestselgerforfattere og andre samfunnsalfaer får fukte yardstick'en så mye de vil - søppeltømmerne, bibliotekarene og fattigforfatterne går tørste til sengs. **[På den annen side, noen skrev at ingen puler mer enn arbeiderne og de lavere klasser. Man kan ikke overgå de lave og instinktueller i sin lavhet og instinktualitet, og bør heller ikke søke å gjøre dette. Fokuset bør ligge på kvalitet fremfor kvantitet - for den verdige. En direktør er en kjøpmann med penger. Han diskvalifiseres for uverdighet i egenskap av sitt grunnvesen ... Et seirende esel er fortsatt et esel. Du skal ikke se bort ifra at søppeltømmeren har mer sex. Jo lavere intelligens, jo tidligere debuttalder. Hva gjelder kvinners skjønnhet, har samfunnsstatus selvsagt svært mye å si for hvem vakre kvinner knytter seg til.]**

Som en følge av dette - også et svært godt poeng, Tranås - har forfattere ingen "clout" lenger hva angår samfunnsdebatt og setting av dagsorden. Før kunne du gjerne skrive en uhyrlig, kvinnefiendtlig, moralsubverterende bok og bli invitert til Bokbadet, hvor du oven i kjøpet - slik Dag Solstad gjorde - kunne sitte og snøfte overlegent og uforskammet til den smilende programlederen og det johnlavsk kowtowende publikum. A bygone era. Det er ikke engang et spørsmål om boksalg; skal du i det hele tatt ha håp om å bli ANTATT av et FORLAG, må du holde deg godt innenfor Moralsirkelen, du må være dyp og forståelsesfull, spesielt når det gjelder kvinner, du må skrive "vart", "komplekst", "vakkert", "rørende", du må være en Birger Emanuelsen, du må være en Bjarte Breiteig. Da får du utgitt bok etter bok, du blir invitert til alskens festivaler, du bærer rundt på den kulturelle skolesekken året rundt. Men om det blir penger og pussy av det, er en annen sak. Der tror jeg kun de gamle er eldst. **[Hadde jo Bjarte Breiteig som gjestelærer på forfatterstudiet. Han hadde samboer og barn, men han fremstod da som en attraktiv mann som kunne få kvinner om han ville, slik jeg tolket det. En agreeable svekling med snille øyne, det er så ...]**

16. august kl. 01:01

Øystein Tranås Kristiansen: Alt dette stilles i et enda klarere lys, når vi greier å kombinere disse kjensgjerningene med vitenen om at menn hovedsakelig er visuelt orientert, både hva gjelder seksuell stimuli, geografisk orientering og kanskje også matematisk tenkning. En klassisk mannlig ingeniør foretrekker å lage modeller og kart over alle ting, og hans hobby består kanskje i å sette sammen de komplekse delene til modellfly, alltid med et visuelt resultat, hvor gamle jagerfly får vise sin glatte fuselage i all sin prakt, med vitenen om at under durer motor og kraft. Fra gammelt av heter det seg at menn forelsker seg gjennom øynene, og kvinnen gjennom ørene. **[Måtte gå bort**

fra tanken om kvinnens eksklusive tilknytning til lyd når det gjelder forelskelse. Dette ved å bli rødpillet av en Youtube-kanal kalt FaceandLMS - Det siste stående for Looks, Money, Status. Der ble tydelig demonstrert hvordan kvinner formelig hopper og danser i møtet med en attraktiv mann på datingshow, mens en uattraktiv mann blir møtt med rynkede neser, uavhengig av personlighet. Likeså, en mann kan presenteres som både kirurg og millionær, er han kortvokst nok, vekkes ingen kvinnelig interesse. I forbindelse med kanalen har det blitt sagt at det ostensibelt manglende fokus på utseende hos kvinner er noe uattraktive menn forteller seg selv for å ivareta sitt ego. Point taken. Som en uattraktiv mann skriver: «It's easy to slip in the misogyny trap, but you learn, the hard way, that women are as visual as men (perhaps even more so). You also learn that women can be quite cruel to people they see beneath them (I have endured enough insults in middle- and high school to see this) and are thus not the benevolent, tender-hearted creatures that romantically successful guys buy into. Interestingly, women display their true colors towards unattractive men.» - Det siste viser jo statusjaget og makthangen. - En annen betraktning er at kvinner ikke ville pyntet seg så mye, dersom det visuelle var uinteressant for dem. Betyr det at alle mine betraktninger nedenfor er ugyldiggjort? Ikke nødvendigvis. Vi ser jo fortsatt kvinners hang til sølveriske røster, rumlende autoritet og erotikk frembrakt gjennom ordet i dameromaner. Det er nok ikke mediumet, men innholdet som til syvende og sist betyr noe. Menn vil ha ungdom og skjønnhet, kvinner vil ha status og makt, og man tiltrekkes av det man ikke er i besittelse av selv. På den måten kan en sivilisasjon som fokuserer på skjønnhet sies å være mandig, mens en sivilisasjon som fokuserer på makten i et absolutt Gudsilde kan sies å være kvinnelig, kristent og forsvekket - noe som alt i alt går ut på det samme.] Det fremste afrodisiakum for en kvinne er kjendisstatus og det at det har gått gjetord om en mann gjennom landet, og et gammelt elskovstriks er å få kvinnen til å hvile hodet på din brystkasse, og brumle fornøyd med stemmebåndet. Alt dette er nok i henhold til biologien. Det er nok det visuelle og den strøkne aquiline form som best er istand til å avsløre ungdom og skjønnhet, mannens fremste imperativ når han skal parre seg. Og det er nok lyden fremfor alt som kan varsle styrke og makt, det som er kvinnens fremste imperativ når hun skal velge seg mann. En mann kan rope meget høyere enn en kvinne, og lyd har alltid hatt en fryktinngytende egenskap ved seg. Elefanter ble skremt bort av trompeter ved Zama, de stupende Stukas hadde ulende sirener, hos Hawaiske og Samoanske krigere er kampropet en kunstform, og få ting har en mer umiddelbar effekt enn lyden av et godstog i fart. Utifra dette er det lett å forstå at den visuelle romerske sivilisasjon var en mandig sivilisasjon, der makten ble stadfestet visuelt av statuer og keiserportretter, og hvor det vakre i seg selv var grunn nok. Og som det har blitt sagt, styrke var den fremste dyd i det hedenske Roma. Så kan man kontrastere dette til en orddreven, bibelsk sivilisasjon, som bent og rent må sies å være kvinnelig,

hvor den fremste dyd altså var lydighet. Og hva er vel bedre egnet til å skape lydighet, enn det brumrende ordet, til det punktet at man skape seg en allmektig fader i himmelen som vet og har stadfestet alt. Den bibelske, kristne sivilisasjon har alltid stått i opposisjon til de mandige, ekspansive, frihetselskende dyder, og vi kan fastslå at den vestlige sivilisasjon, helt frem til idag, har vært en slik orddreven kulturorden, hvor kvinnelige dyder lønner seg mest, iallfall for det brede lag av befolkningen. Og dessverre for visse, dette stiller romanen i et ganske dårlig lys, som noe den tenkende har grunn til å stille spørsmål om den har noen form for gyldighet. I det gamle Roma var det forøvrig slik at dersom man skrev en manns biografi, unnlot man av hensyn til vedkommende å nevne at denne hadde skrevet romaner, på samme vis som man unnlot å nevne hyppige visitter til det lokale bordellet. Romanskriking som sådan ble ansett til å være en røvervirksomhet, siden det var løsrevet fiksjon og ikke hadde noe med virkeligheten å gjøre, altså løgn og fanteri fra ende til annen. Nå kan vi forstå mer om hva romanens viktigste kjennetrekke idag handler om, altså rasjonalismen på den ene siden, og det kvinnelige føleri på den andre. Alt handler om å ta til seg og stadfeste samfunnets verdier, det som allerede er etablert og vedtatt, noe kvinner med sine flokkinstinkter nærmest har som hovedvirksomhet, i det å overgi seg til seierherren. Jeg var jo inne på hvordan romanen alltid var et steg foran, kanskje et og et halvt steg med det som er tegnene i tiden, men aldri egentlig noe mer enn det. Dette måtte isåfall være romaner som uttrykte visse instinktueller sannheter, som 120 dager i Sodoma [**Egentlig: Sodomas 120 dager.**] og Blodmeridianen, men disse bøkene blir aldri løftet frem i populærkulturen. Det instinktueller uttrykk kan heller aldri selv bli representant for noen samfunnsorden. Her skal jeg henlede til Landgaards kommentar om min bok, "Den som skal våkne," hvor alt det han sier forsåvidt er riktig. Boken var et mislykket foretakende hva gjelder salg, selv om jeg nå ikke angrer på utgivelsen, noe jeg kanskje kan komme tilbake til. Man kunne kanskje få inntrykk av min motstand mot litteraturen skyldtes min egen mislykkethet på området, men jeg vil minne om at i tiden før denne utgivelsen, da jeg på alle måter var fremadstormende, også nærte en dyp misnøye mot den såkalte rasjonalistiske litteraturen, som jeg mente var både livsfjern og ytterst sett et uttrykk for den feighet og den tankemessige treghet jeg nå har forstått henger sammen, og jeg har heller aldri forandret standpunkt på dette området. Jeg ville som kontrast skrive såkalt instinktuell og symbolistisk litteratur. Også den gang mente jeg at forfattere som Knausgård viser en forbløffende treghet og samfunnskonformitet, det er nesten som man går inn for å ikke se større sammenhenger. Alt handler altså om å holde seg inne med samfunnsverdiene, eller et steg foran i påvente av det man vet kommer. Litteraturen, som er ordets domene, er bibelsk i sitt vesen, kvinnelig og feig. Litteraturen i seg selv avhenger, som alle andre kunstformer, av sin mottakelse, og måten den gjør dette på, er mer enn noen annen kunstform, å holde seg inne med lesernes verdier. Og la meg ikke gå for mye inn på den tufsen Peter Handke med bøker som "Det store fallet," som er forfinet språkteknikk som

faktisk presterer å handle om ingenting. Forfinelse og sofistikasjon vitner om engstelse, heter det seg, noe som igjen fører til falskhet. Overalt ser man bevis for det kvinnelige i litteraturen, fremdyrket av kvinner og kvinnemenn. Ja, vestens store forfall er forbundet med disse egenskapene, og i så måte kan ikke romanen dø fort nok.

16. august kl. 01:47

Øystein Tranås Kristiansen: Maleriet og skulpturen er nok like døde som noen stentavle, men det er det levende bilde, ledsaget av musikk, som nå har tatt over for og dominerer alt. Det er ingen hemmelighet at jeg nærer et visst håp om at dette skal være innledningen til det Paglia kaller en ny, hedensk tid. Visse tegn er det jo. Vi har det gamle greske pankration, forbudt i et og et halvt millennium, gjenfødt som det moderne MMA - med ord, guden Mars sine kunstner. Vi har pornoen, hvor Paglia mener gudinnedyrkningen har gjenoppstått. Menn har snart fjernet seg helt fra orddyrkningen, og kanskje vil de en dag oppdage at de da like gjerne kan fjerne seg fra den orddyrkende moralen, og vite at det vakre er grunn nok, og at man trenger ingen annen grunn. Dessverre er det jo også en enorm dekadanse i dette levende bilde, og vi blir sittende som blekfbete sakkosekker onanerende til hver vår PC-skjerm, mens verden går oss forbi og Europa besettes av sin gamle, orddyrkende fiende. Det vestlige, demokratiske prosjekt er forøvrig snart redusert til dette ene hjørne av verden, nye diktatorer springer tydeligvis opp overalt, og ulikt for femti år siden, er de ikke redde for å le oss rett opp i ansiktet. De har tross alt sett vår svakhet. Istedenfor en ny Kitos-krig, sammenstøtet mellom to uforenelige levemåter i grekere og jøder, synes resultatet å bli full overgivelse. Gud er død, proklamerte Nietzsche, og jeg spår ordets død, hvorfra Gud ble født. Men det kan hende vi taper, og man må for all del sørge for at vi ikke taper. Vi må uppe vårt game mot våre mange fiender, som er sterke og overalt, og en av mine fremste smertepunkter er at jeg vet at jeg på alle vis er utilstrekkelig til å kjempe denne kampen slik jeg ønsker det, enn si gjennomføre noenting. Likevel er tanken på at kvinnene skal få viljen sin, og gå hen og overgi seg, uutholdelig. Det har gått opp for meg at kvinners kollektivistiske og sosiale vilje fremfor alt handler om nivelleringen, at ingenting skal få være bedre enn noe annet, eller skille seg ut. Denne vitenen gjør meg til en kvinnehater av rang. Kvinner må gjerne ha disse egenskapene, for det egnet seg nok som sosialt bindelime i små stammer og i hula. Men de bør aldri få slippes løs med disse egenskapene. Naturen skapte et hierarki, som man ser overalt, kvinnen er, og vil være underlagt mannen. Dette er et hierarki som bør etterfølges. Og jeg har kommet til å hate min gamle beskjeftigelse, litteraturen og ordet, som har ved seg så mange av de egenskaper jeg tar avstand fra. Jeg må selvsagt innrømme at jeg er konfliktert på området, fordi jeg gjerne skulle skrive romaner, men da romaner om instinktet, en form for egenuttrykk, slik de gamle guder og myter egentlig var et uttrykk for de

krefter som lever i mennesker. Kanskje er det en ny mytologi man bør skrive, et nytt inferno, for infernoet hører hver myte til. Vandrende rundt på Leangen fotballbane nå nylig, denne gangen lolitaløs, forekom det meg en tanke som kanskje sier noe om saken. Dersom man plutselig hører et tordendrønn, uten å vite hva eller for den del hvorfra det har skjedd, vil man fare sammen. Men jeg har også opplevd at lynet har slått ned rett foran meg. Da står man gjerne stille, idet man vet det smeller, men man skvetter ikke i været og gjemmer seg. Tvert imot forsøker man å være mandig, og ta det hele med stoisk ro. Ethvert fenomen har jo både en lyd og et bilde, ja, endog en lukt og noe taktilt ved seg. Det ypperste vil altså ikke være bare å se, og stadfeste at slik er det, eller høre, og fare sammen, men å først se, for slik kan man stadfeste retningen fenomenet kom fra, slik at når lyden kommer, tar man det hele med mandighet. Solen har en sang, selv om vi ikke hører den her på jorden. Altså! I den grad man har litteratur, bør dette fylle mytens rolle, altså være et uttrykk for instinkt. I mine filosofiske bestrebelser, har jeg forstått at rasjonalismen, med sitt ene svar, sin logisk-linearitet, er vår fremste fiende. Dette er en feiltakelse som ble herdet i stein etter at Platon og Aristoteles blunderte med alt, de var begge på hvert sitt vis rasjonalister, som brøt med arven fra Heraklit - den ene som fattet den faktiske tilstand, og som med rette uttrykte det hele med ambiguitet. Det ene svar vil i alle tilfeller være et falsum, og motsetningsloven, Heraklits analogier, vil i alle tilfeller være sannhet. Når man da først hadde begynt å blundere, begynte filosofene å ta avstand fra kunsten, idet man mente at metaforen var upresis og i verste fall, falsk. Men i henhold til en motsetningslov og et interkonnektivt univers, vil metaforen være like sann som noen logisk kausalitet. Solen drar like mye lyset med seg idet den synker, som den faktisk skinner. Av disse grunner bør en fullgod filosofi ha kunsten og poesien i seg. Bort så med denne samfunnskonforme litteratur, underlagt den rasjonalistiske løgn. Er det ikke filosofi, er det ikke god nok kunst. Er det ikke kunst, er det ikke god nok filosofi. Man kan håpe på en ny tid hvor de unge fremdyrker denne sannhet, og det er for denne tid jeg kun er et forvarsel. **[Fra notat: Poesi er en inngang til filosofi. Filosofien ender i poesi.]**

16. august kl. 02:25

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: jeg ønsker meg altså en vakker tid, en modig tid, en mandig tid. - Jeg skal opp grytidlig imorgen, men jeg bør helst ikke gi meg nå. Det er bra for meg å avslutte prosjekter. Jeg skal dessuten ned til Oslo fra torsdagen av, og det blir mye fjas og mas jeg må forholde meg til. Forhåpentligvis blir jeg ikke knocket ut av en svær, feit, kampsportutøvende feminist, la oss kalle henne "Nora," som ifølge min bror som er politimann, oppfører seg rølpete og maskulint "bare fordi hun er feit." Jeg bærer på visse filosofiske utlegninger, men tror det er best jeg tar disse når jeg er i besittelse av stor kraft, og denne store kraften kommer best når jeg ikke klynger

meg til dataskjermen i hvert øyeblikk, i et desperat forsøk på å få noe ned. Det kan altså virke som det blir en nesten ukelang dvale etter dette, men det er ingenting imot min tidligere to måneder lange dvaletilstand. Jeg snakket jo om "Den som skal våkne" og hvordan jeg var bombesikker på at denne boken måtte selge, så lenge folk fikk det minste hint om at boken var til. Derfor la jeg ut utdrag og sitater på nettforum, og klistret opp plakater på Tromsø universitet. Resultatet ble i høyeste grad en skuffelse. Men jeg har lest noe som kanskje kan belyse saken. Når man plystrer eller nynner for seg selv, tror man gjerne at andre hører det man selv hører, og at dette er fornøydlig for dem. Man kan altså være helt tonedøv, og uten å vite det, være til sjenanse og irritasjon for omgivelsene, som oppfatter det hele på en helt annen måte. En forfatter som skriver ned sine setninger, tror jeg ofte vil oppfatte det hele slik jeg gjorde, og kanskje visse ganger fortsatt gjør, som en slags magisk hendelse. Hvert ord kommer med en slags gjennomgripende kvalitet ved seg, og man er sikker på at andre vil oppleve det samme som seg selv. Jeg sier ikke med dette at jeg er talentløs, for jeg står fortsatt inne for denne boken, DSSV, som til tross for sine feil hadde mye for seg. Det som har gått opp for meg er at de fleste mennesker er ubrukelige, (slik Heraklit understøttet) De er både late i den grad at de ikke gidder å sette seg inn i noe, for dumme til noen dypere forståelse eller til å se noen breddesammenheng. De er true neutrals i den rette forstand. **[På 4chan har begrepet NPC oppstått om det samme.]** De forholder seg kun til det som er nødvendig, nyttig, eller det de har blitt fortalt av en eller annen autoritet at dette er bra, slik at de slipper å sette seg inn i det, og slipper å tenke. Når store motehus skal selge et nytt design, får de gjerne noen unge, vakre, kule tjuetåringer til å gå med klærne, og vips skal alle ha dem. Saken er, mennesker er kun istand til å verdsette det andre ilegger verdi, med mindre de har denne tenkende egenskap, selvsagt. En regnskapsfører i USA opplevde jo at da han reklamerte for sine tjenester for en svært billig penge, var det ingen som var interessert, men da han istedet tok forbrytersk høye satser, ble døren hans nærmest rent ned. Slik er det med alt. Mennesker må bli fortalt av en eller annen autoritet, noen ganger en implisert autoritet, at dette er verdifullt. Dette er forøvrig et av mine problemer, ja, bortsett fra å skrive, når jeg en gang i fremtiden ønsker å leses. Jeg har ingen på min side, ingen til å understøtte meg, ikke engang en universitetsgrad. Nåvel, noen med universitetsgrad med like upopulære meninger som det jeg har, blir jo også ignorert, men på ett sted må det altså begynne. De fleste mennesker egner seg kun som followers, eller kanskje fyllmasse hvis de ikke kan brukes til det, men en dag må jeg altså forføre en sterk mann, en Napoleon som kan vifte rundt med sin Tranås. Vedrørende litteraturen, sier det seg selv at en forfatter tar store deler av sin autoritet fra sitt forlag, som sier at "dette er bra." Til den som oppdager at både forlag og universitetene i høyeste grad er korrupte, oppstår dette problemet. Hvor, når og hvordan skal man bli hørt? Nåvel. Det finnes både Fjordmenn og Bergmenn **[referer her til Øyvind Berge, som drapstruet politiet fordi han ikke fikk sex, noe som gjorde at han fikk sex.]** som har vunnet en

viss gehør, og jeg har langt mer ved meg enn dem.

16. august kl. 02:58

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Romanens posisjon har altså i historisk tid på ingen måte vært gitt, og de som stadig roper opp om dette, oppdager nå at romanen alt har blitt nesten helt irrelevant.

16. august kl. 03:00

Øystein Tranås Kristiansen: Glemte å komme med denne siste presisering, før jeg legger meg. Skriften er selvsagt den indirekte representasjonen av lyd, mens bildet er den umiddelbare fremtoning som menn foretrekker, og lyden er den umiddelbare fremtoning kvinner foretrekker. Det at skriften er så indirekte fjerner den fra en direkte tilknytting til virkeligheten og dermed noen mulighet til å påberope seg å være sann i kraft av seg selv. Språkets verdi ligger i dens bredde, at det er så mange ting man kan uttrykke innenfor dets ramme, lyd, lukt, stemninger, faktisk de dypeste selvmotsigelser. Bredde er jo som sagt sin egen dybde, og språket er nok derfor fortsatt viktig for kunstnere og filosofer til å uttrykke seg, selv om mine tanker, iallfall på sin høyde, nok forekommer som bilder. Matematikk er et annet slik indirekte språk, som fremfor alt kjennetegnes ved sin presisjon. Matematikken som sådan speiler bildets egenskap, det har sin faste avgrensning, mens språket speiler lydene, det forplanter seg og brer seg utover. Språket er flytende kaos og kvinnelighet, matematikken den skjønneste orden. Det er en smule urovekkende at det er dette kvinnespråket, dette språket av dypt, selvmotsigende kaos vi må bruke for å uttrykke de høyeste sannheter. For mye matematikk, derimot ...! En overflod av viten lærer ikke menn å være vise, som Heraklit sier, og selv de største matematikere, som Einstein og Hawkins, mangler jo nærmest enhver form for filosofisk innsikt. Kan jeg utdype det? Selvsagt. Striden er alt som er til, og man vet at noen har mistet oversikten når de ønsker et stridens opphør.

16. august kl. 03:29

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Jeg hadde en ny drøm om en slags dødsvisshet. Jeg skulle henrettes av en eksekusjonspelotong på tolv mann. Min venn var der og hjalp meg rydde gjennom sakene mine før dette skulle skje, i tilfelle min familie skulle finne noe av det nyttig, eller ville ha et minne om meg. Som i mitt vanlige liv var denne vennen vennlig, høflig og hjelpsom, men jeg ante en slags underliggende utålmodighet fra ham, som om dette var noe han gjorde av plikt og nødvendighet, noe som forsåvidt lenge har vært min mistanke. Utover det var situasjonen preget av

en mangel på sterke følelser. Riktignok fortalte jeg denne vennen at jeg trodde at vi bare fikk ett liv, og det var det hele, og detter det ville man entre en slags drømmetilstand hvor "evigheten ser og øyeblikket drømmer." Dette gjorde det lettere for meg å bære tanken på kulene som rev gjennom brystet. Alt jeg beklaget, var at jeg ikke fikk fullbrakt noen av mine prosjekter, og jeg spurte denne vennen hva som var min fremste egenskap. Han svarte at de fleste har såpass mange trekk ved seg, at det ble umulig å si. Jeg spurte ham om hva som var min største svakhet. Jeg husker ikke det nøyaktige ordet han brukte, men han fortalte at han alltid hadde tenkt at jeg var lett å vippe av pinnen. Jeg skjønnte at det var denne svakheten som gjorde at jeg ikke greide å fullføre noenting. Etter at jeg var drept, fikk jeg et glimt av meg selv ovenfra. Jeg hadde brunt hår og brune øyne, og så ut som en slags Andreas Scholl. Drømmen gikk på en bisarr måte videre, og jeg var plutselig en norsk-pakistaner som fungerte som talsmann for det pakistanske samfunnet, og var ledsaget av en norsk kvinne som var representant for myndighetene. Rundt oss var alle de menneskene jeg rådet over i et slags badeland. De plasket rundt i basseng og lekte med badeballer. Siden jeg hadde vært en så god representant for disse menneskene, skulle jeg forfremmes til en slags juridisk stilling. Kvinnen ville ta meg opp i et slags tårn med heis som betingelse for denne forfremmelsen. Jeg skjønnte at om jeg beveget meg opp i dette tårnet, ville det skje en ulykke, og heisen ville falle ned. Jeg kunne altså velge, enten fortsette å råde over disse menneskene i bassenget, eller akseptere denne juridiske stillingen, og ta min død av det. Jeg kosesnakket litt med denne kvinnen, og sa at jeg tross alt likte å holde meg med disse menneskene, samtidig som jeg vurderte mine muligheter. Tilsist aksepterte jeg å dra opp i tårnet, og det forespeilede skjedde, man fikk problemer med heisen. Den hullet skjevt og begynte å falle ned. Slik endte drømmen.

17. august kl. 01:22

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det heter seg jo at et bilde sier mer enn tusen ord (men hvorfor må man da bruke ord for å si det?) Hva om begge deler, tatt fra arbeidervisdommen, er sant? Det umiddelbare inntrykk et bilde gir, har en kraft som slår ut i alle retninger, både hva gjelder mottaker og implikasjonen for dennes livsverden. Men det er gjennom det mangfoldige, indirekte språket at disse inntrykk først kan favnes inn under et konsept. Bildet er en ramme, det er sant, men denne rammen er omgitt av tråder inn i livsverdenen, som sådan er ethvert bilde et edderkoppnett. Bildet er en brann, mest intenst der du ser flammene, selvsagt, men brannen kan potensielt, og er allerede, utbredt overalt. Bildet er for bredt til å favnes, og det motsatte kan sies om matematikken, som er som et nålestikk av presisjon inn i eteren. For å holde på disse kreftene i spenn, trenger vi språket. Det slår meg at språket også må være en avstandstaken, idet summen av et språk stiller seg utenfor de umiddelbare inntrykk. Da det første menneske så en løve, satte det i et rop, og denslags

må nok sies å være opphavet til språket. Den ropende reproduerte løvens form gjennom seg selv, men denne gangen som lyd. Å ha et språk? Kunne man egentlig snakke om en større overgivelse?

17. august kl. 09:26

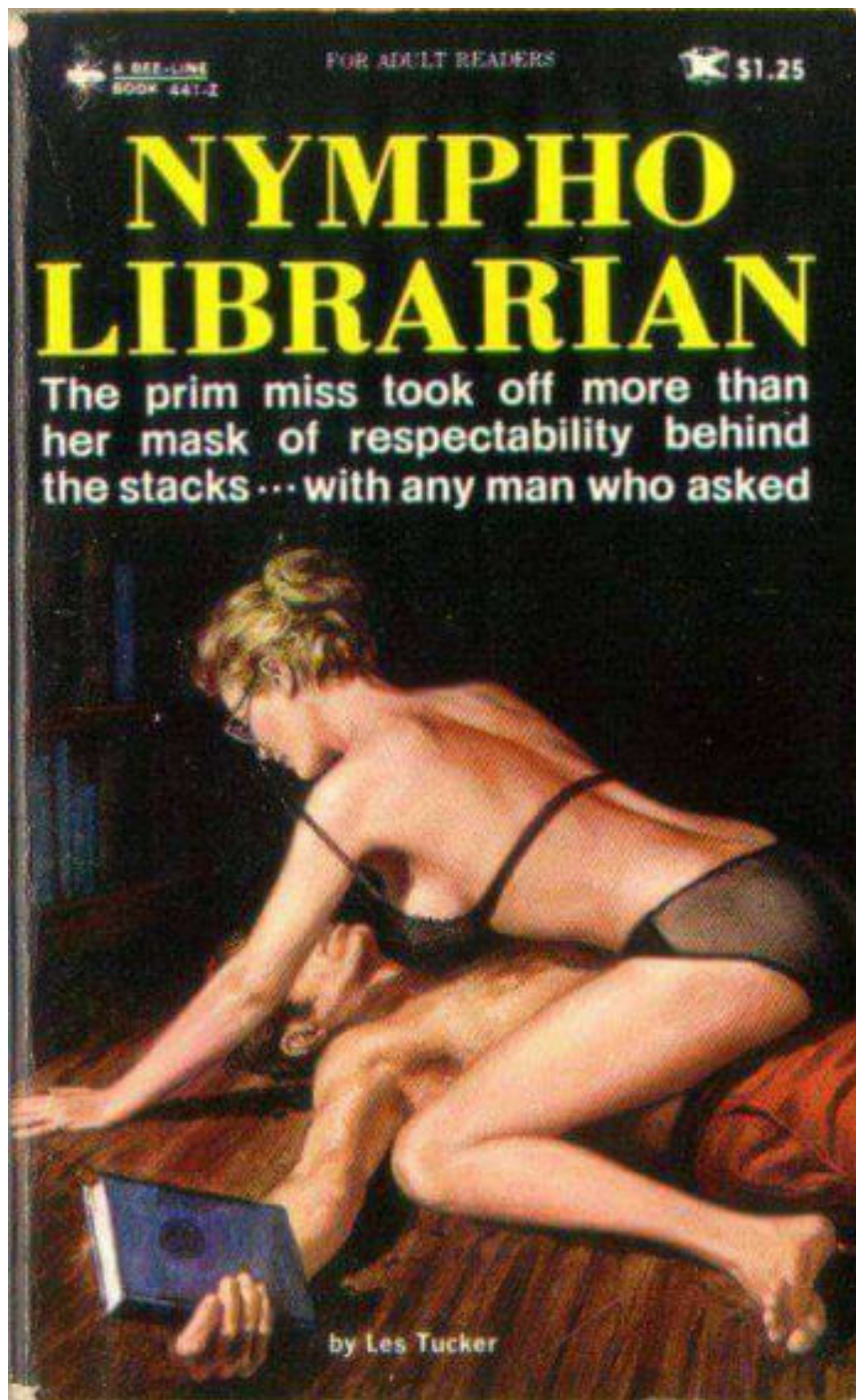
Øystein Tranås Kristiansen: Men nå må jeg late som jeg arbeider. Arbeidet er forøvrig det høyeste onde. Jo mer det skader deg, jo mer ventes man å skulle være takknemlig. Jo mer selvfølgelig det påberegnes å være, jo mer sikker kan du være på at det er naturstridig. Arbeidet kan sidestilles med en voldtekt, det er bare det at andre mennesker har blitt så vant til disse voldtektene. Og man undrer på hvorfor jeg ikke har respekt for dere i det hele tatt? I Germania drepte man livet med arbeidet, men først lyktes man altså med å drepe sine tenkere. Ikke det at de nå tenkte så bra, noen av dem.

17. august kl. 09:39

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Det går opp for meg at Alexander den store speiler den andre ESTPen jeg kjenner, idet begge var voldelig impulsive, og begge gikk løs på sine venner, endog familie i fylla. Verden forekommer meg mer og mer som et tilfelle av typer i kamp. - Ytterst sett er dette et resultat av grunntilstanden, perpetuell variasjon og de ulikheter som finner sted i krysningspunktet mellom Eros og Ares. Drep alle impulsive, og den nye impulsivitet skal oppstå.

17. august kl. 12:25

Stian M. Landgaard: Åpenbart at arbeidet som bibliotekar hadde vært det høyeste gode dersom ikke kristendommen hadde introdusert Ordet og dermed Moralen.

Stian M. Landgaard sitt bilde.

17. august kl. 15:10

Øystein Tranås Kristiansen: Fra Vidunderlige nye verden: "En av en venns viktigste funksjoner er å lide (i en mildere og symbolsk form) den straff som vi gjerne skulle gi våre fiender, men som vi er avskåret fra å sette i verk."

17. august kl. 17:19

Stian M. Landgaard: Som pseudopappa har jeg visselig bekledd den funksjonen, ja.

17. august kl. 17:31

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg tenkte jeg skulle fortsette lignelsen om skipet. Analogien er kan hende skriftens versjon av et symbol, hvor man tilnærmer seg den store sannhet indirekte. Noe for å beskrive noe, istedet for å forsøke å ramme dette noe inn med begreper som også er, eh, noe. Som Roar hadde jeg en tredjeklassebillett ved min skipsavgang, og når denne først er stemplet, er det vanskelig å få den omgjort til noe annet. Derfor måtte jeg sove på gangen sammen med loppene og de lusne lusene. Under den første delen av min overfart ble jeg banket opp av matroser og svære muskelmenn, det var visst god sport for dem det. På min flukt ble jeg jaget ned til skipets nederste seksjoner, og der, i skipets indre, oppdaget jeg noe grusomt. Skroget var gjennomrustet og hadde sprunget lekk flere steder. Når skipet går ned er bare et spørsmål om tid. I begynnelsen løp jeg opp på dekk og forsøkte å gjøre folk oppmerksomme på denne oppdagelsen, men jeg forstod snart at ingen trodde meg, og at de ikke kunne tro meg, samme hva slags argumenter jeg brukte. Ingen var villige eller istand til å følge meg til bunnen for å se selv heller, for å gjøre det må man visst få juling av svære matroser. Etter lang tid, hvor jeg vurderte å gjøre som alle andre og nyte den overfarten jeg visste aldri ville ankomme noen havn, bestemte jeg meg. Jeg ville av, koste hva det koste ville. Man hadde lagt merke til meg, selvsagt, og det faktum at jeg sa underlige ting. Jeg hadde ingen god billett til å begynne med, og det at jeg løp rundt alle kriker og kroker og ned til glemte og nedstengte seksjoner, sa rare ting og oppførte meg mistenkelig, var det ikke til å undre over at man ikke stolte på meg. Jeg fikk ikke tilgang til matskapene eller noen av skipets goder. Tvert imot satte man en oppsynsmann til å holde øye med meg. Da jeg oppdaget at jeg ikke kunne forhandle eller kjøpe meg tilgang til det jeg trengte, skjønnte jeg at jeg like godt kunne ta steget og stjele det. Når tyveriene ble oppdaget, ville ikke jeg være der for å stå til rette, og skipet ville være på vei ned. Men nå forfulgte oppsynsmannen meg på felleskapets vegne, og jeg var heller ikke modig og dyktig nok til å stjele til meg spesielt mye. Kun når han ikke ser, tusker jeg til meg noe, noen skipskjeks her, og noen hullete ulltepper der. Jeg har kanskje en full brødpose, en kanne vann, og lite annet. Jeg burde betale for min overfart, mente man, for billetten dekket verken kost eller losji, og det ville dessuten være bra om jeg ble satt til noe annet. Da kunne man kanskje hindre at jeg mumlet de underligste ting, og at jeg forfulgte mål ingen kunne vite noe om. Så jeg ble satt til å skrelle poteter og pusse messinghåndtak. Jeg så det fåfengte i dette fra første stund. Det har ingen hensikt å gjøre noe for et skip som snart er på havets bunn, og jeg bestemte meg for at snart, meget snart, gjennomfører jeg min flukt. Jeg setter meg i en av livbåtene og firer den ned til det mørke

vannet under. Nå, denne siste natt, må jeg skaffe det jeg trenger, for snart blir det ikke mer å hente. Kanskje kan jeg stjele meg en flaske whisky for å trøste meg der ute på ishavet. Ingen kvinne vil følge meg. Det måte isåfall være tannløse Maggy eller leggløse Cindy på nederste dekk, og den tanken finner jeg for gyselig. Kanskje kan jeg få meg en gammel skipskatt eller en skabbete dekkshund til å holde meg med selskap. Når livbåten treffer vannet, er det ingen vei tilbake. Finner man meg da, blir jeg lukket inne på en celle. Da er jeg nødt til å kutte fortøyningene og langsomt drive vekk fra det skipet som allerede er fordømt. Da skal jeg sitte og se på de lystige lanternene som forsvinner i det fjerne, før den polare natten omfavner meg og jeg endelig er alene.

17. august kl. 20:24

Øystein Tranås Kristiansen: Roar hadde en lignende opplevelse på reisen med sin tredjeklassebillett. En gang for lenge siden, da skipet var i langt bedre forfatning enn i dag, var han og gikk i en av skipets korridorer. Plutselig sprengetes enn av skruene og en stråle isvann traff ham midt i brystet. Roar kom aldri over denne opplevelsen, og hutrende og forvirret sprang han opp på dekk og krevde å få komme inn i salongen for å varme seg. Der ble han avvist, og Roar unnlot å oppsøke stedet der hendelsen hadde funnet sted, og han flyttet etterhvert til en helt annen del av skipet, der hvor det filippinske mannskapet holdt til. Roar ble etterhvert besatt av tanken på å komme inn i salongen, der hvor fiffen og de med førsteklassebillett holdt til. Han fortjente det, mente han, etter opplevelsen av å ha blitt truffet av sprutende isvann. Snart måtte han da få kompensasjon. Roar arbeidet stadig hardere for å få oppgradert billetten sin. På skipet rådet følgende orden: "Alle har litt rett," og "Ingen tar helt feil," og Roars konstante insistering passet dårlig med denne doktrinen, som var blitt til for å skape kos og god stemning. I sin ungdom hadde Roar vært en sjakkspillende sperg med talefeil, og slike kan komme til å si ting som er upassende. Ting om skipets egentlige forfatning, for eksempel. Ingen ville høre om den gangen Roar hadde blitt truffet av isvannet og den urettferdigheten dette representerte. Hadde nå Roar bare holdt munn ville også han fått komme inn i salongen, for det var også en annen regel gjeldende, nemlig: "Alle skal med." Men så hadde det seg slik at noen alltid hadde mer rett enn andre, og egentlig aldri tok feil og alltid fikk sitte på orkesterplass i salongen, mens Roars nærvær bare skapte uro og ubehag, for hver gang han fikk stå på gangen, begynte han å rope og hytte med nevene. Da måtte mannen som hadde den beste kabinen av alle på skipet trå til, og Tom Egeland kom bort til ham, med hånden bak ryggen og tappende aske fra sin sigar, og opplyste ham at beklager, du kommer ikke inn denne gangen heller. Hver gang Roar skapte uro, eller Tranås hadde blitt sett luskende omkring, sørget kvinnene for at den gode stemningen ble ivaretatt. Alle salongdører ble lukket, Tom Egeland trådte til, og i verste fall, om urokråkene ble for insisterende, så hadde de en stor neger som fungerte

som dørvakt. Roar ble avvist gang på gang, og hver gang fornyet han sin innsats, inntil utkastingen måtte gjøres spesielt brutal. Nå hadde Roar fått nok. Han skulle inn i den salongen. Derfor fant han seg en stor ropert, og begynte å proklamere sin sak utenfor salongen. Også de som gikk på dekk fulgte han etter med roperten. Tilsist ble han henvist annenstedshen, og Roar satt fra da av høyt oppe i masten i en kurv og ropte ned til de som gikk forbi, og av og til snudde de forvirret på hodet, avbrutt i sin gode samtale. Roar hadde også påtruffet Tranås, en av sine medpassasjerer på nedre dekk, og mente at de hadde en felles interesse av å tvinge seg inn i salongen. Tranås gjorde på tidspunktet bare halvhjertede forsøk på dette, hans eneste motivasjon var å kunne gjemme seg under skjørtet til de vakre pikene, eller stjele den flasken whisky, ellers var det ingenting for ham der. Roar mente at Tranås burde gjøre en bedre innsats, og ropte inn i øret til Tranås med megafonen. Av en eller annen grunn tok da Tranås fra ham roperten, og sparket den så den fløy langt bortetter dekket. De to bunnpassasjerene hadde radikalt forskjellige mål. Tranås hadde et ønske om å komme seg av skipet, først som et slags vagt, ubevisst forsett, så, stadig mer uttalt. Alt det Roar ville, var å komme seg inn i den oppvarmede salongen og det gode selskap. Om Tom Egeland var heldig, fikk han sovne stille inn under satengdynen sin, før skipet begynte å krenge for faretruende, og om Roar Sørensen var heldig, fikk han sitte der i salongen, om så pianoet skled frem og tilbake fra vegg til vegg, barstolene snurret rundt på vannstrømmen og alle løp panikkslagne ut. Det var nemlig hans eneste ønske, som han var villig til å gå under for, om så kun for å få et øyeblikk der inne i salongen. På samme vis ville Tom Egeland gå under for den store koseordenen han hadde etablert på skipet, der hvor han var plassert helt øverst i rangordenen, og Tranås ville gå under for et eneste øyeblikk av frihet, for han erkjente at han kunne falle i vannet under flukten.

17. august kl. 22:29

Øystein Tranås Kristiansen: Får infernalisere rundt Landgaard senere, muligens på toget ned til Oslo, så får jeg kanskje noen timers søvn i natt.

18. august kl. 01:59

John Olav Oldertrøen: Mer! Mer!

18. august kl. 13:49

Stian M. Landgaard: 'Tis strange what a man may do, and a woman yet think him an angel.

- William M. Thackeray [**Har nærmest motsatt opplevelse. Føler for å snu om på uttalelsen. Det**

er utrolig hva jeg ikke gjør, og likevel blir tenkt på som en djevil.]

18. august kl. 23:22

Roar Sørensen: Urk. Nå har jeg lest ca. 90 prosent av alle kommentarer siden jeg refuserte **[Du har ikke refusert noe som helst.]** Leoparden, slik alle forlag selvsagt ville ha refusert den, på nøyaktig samme grunnlag.

Akkurat slik de refuserte Poetrix[x]' glitrende roman om Snuppa og Fenriksulven i brønnen og Trollet i fjellet eller hva det nå var.

Nei, jeg skal ikke skrive en lang, filosofisk avhandling om det åndelige og litterære slektskapet mellom Tranås og Poetrix. **[Skrives: Poetrix]** Det er ikke nødvendig. Alle som kjenner dem eller har lest hva de har skrevet, vet at de er like som to dråper øl. Samme litterære filosofi, samme "jeg gir faen i alt og alle og skriver slik jeg selv vil, selv om det aldri blir utgitt", **[Det er riktig, fordi med enkelte av tingene vi skriver, har vi ikke som målsetning å bli utgitt.]** og samme hang til å båssette andre mennesker og diagnostisere dem etter alle mulige selvkonstruerte og til dels forkvaklede, psykologiske kriterier. **[Det er de samme teoriene du lovpriste for litt siden. Dette viser en komplett overfladisk forståelse. Hvem er idioten her? Du.]**

Ettersom jeg er en enkel sjel **[Det har du rett i. Vi kan legge til: simpel.]**, vil jeg bare si dette:

Øystein Tranås Kristiansen lager en blogg. Den lenker han til og skriver at han håper at vi kan kommentere litt av innholdet etter hvert.

Siden jeg er en snill, uselvisk og hjelpsom mann, noe verden selvsagt for lengst har glemt til tross for mine 10 000 litterære kommentarer i FB og LB, så kommenterer jeg det som legges ut, i den naive tro at det er nettopp dette blogginnehaveren ønsker. **[Verden har forstått mer enn nok. Ulikt det du selv tror, er du en smålig, egoistisk og plagsom person. Sannheten viser seg både i ideologien du forfekter, fra slavemoralsk og materialistisk marxisme tidlig i livet til den slavemoralske og materialistiske kapitalismen du står for nå, og det faktum at du etter egen innrømmelse ikke har en eneste venn. Fra innlegget «A farewell to an old foe,» på egen blogg skriver du: «Ingen venner har du noensinne hatt, Roar, og ingen vil du antakeligvis få.»]**

Men det er jo ikke det. Selvsagt ikke.

For sannheten er at Øystein Tranås Kristiansen egentlig ikke vil ha noen kommentarer, med mindre de er positive, selvsagt. (Her kunne jeg ha skrevet en lang, filosofisk avhandling om tenkemåter, motiver, osv., men jeg skal spare leserne for det.)

I stedet for å skrive "Ok, skjønner, skal tenke over det", så kommer i kjent og gammel stil en buldrende niagarafoss og en flomstor amazonaselv av kommentarer der man blir analysert og psykologisert på kryss og tvers og på langs. **[Dette er min blogg, og derfor er denne bloggen min. Det er jeg som bestemmer hva slags klientell og hva slags kommentarer jeg vil ha, og dette er noe som praktiseres de aller fleste steder. Jeg ga allerede direkte instruksjoner om at jeg ikke ville ha mer intervensjon fra deg, men dette var noe du ikke greide å respektere. Du blir å ligne med noen som står og roper under en saklig boklig debatt, idet ingen argumenter eller logikk virker inn. Du har ikke engang vett til å holde munn.]**

Igjen kunne jeg hatt lyst til å skrive en filosofisk avhandling om motivene for dette, men igjen skal jeg spare alle for det.

La meg bare i all korthet avmystifisere og avkle noen av de kleineste av The Sorceres siste trylleformularer og besvergelses:

Jeg har aldri hatt noen drøm om deltakelse i noen litterære salonger. Jeg er som sagt en enkel sjel og vil bare ha rettferdighet, på egne og andres vegne. Jeg liker ikke urettferdighet, kameraderi og korrupsjon, spesielt ikke når det forsvares med "Ain't life a bitch", "Jeg har ikke fått noe gratis", og den slags tåpeligheter.

De som driver med dette, og tjener seg rike på min og andres bekostning, må regne med å bli kritisert av meg.

Det er ikke mer komplisert enn det, selv om noen selvsagt absolutt skal tillegge meg, og andre kritikere av bransjen, all verdens usle, personlige motiver.

Grunnen til at jeg ikke sa fra om disse forholdene "i løpet av 30 år", var at jeg ikke kom ut med noen bøker i disse årene. Da jeg kom ut med Magellans kors i 2008, forsto jeg fremdeles ikke hvordan systemet i bokbransjen fungerte. Jeg visste ikke om noe innsalg, kameraderi, forfordeling,

forlagseide kjeder, ulovlig samarbeid, småforlags problemer med å selge inn bøker, kampanjer for noen bøker og ikke for andre, osv.

Nada.

Derfor aksepterte jeg bare at boka ikke fikk noe salg. Jeg tenkte: Vel, ingen er interessert, og kanskje er boka for dårlig. Jeg må skrive noe bedre.

Først noen måneder etter utgivelsen av Smertens aveny, begynte jeg å bli mistenksom. Først da begynte jeg å sette meg inn i hvordan bransjen egentlig fungerte. Og da åpnet en verden av korrupsjon og kameraderi seg for meg, og det var da jeg begynte å si fra.

Fordi det ikke var rettferdig. Ikke av noen annen grunn.

Mao: Alle Øystein Tranås Kristiansens analyser er fullstendig gale. Det er bare tull. Ingenting henger på greip, og det er da jeg begynner å tvile på mye av det andre som er skrevet i denne tråden også, selv om jeg alltid håper at jeg tar feil. **[Ingen ting i denne verden har en årsaksforklaring. Det er riktig at bokbransjen er overtatt av en på samme tid politisk og kommersiell klikk, men dette kunne først skje etter at litteraturen og dens posisjon har opplevd et stort forfall. Med dette forfallet, er kommersialisering og konformitet umulig å unngå. Dine hensikter er dog alt annet enn redelige, idet du roper etter rettferdighet i det offentlige, samtidig som du bruker alle slags underhåndsmidler dersom du får mulighet til det. Du preker at det ikke skal være noen kontakt mellom forfatter og anmelder, og raser dersom disse viser ansiktene sammen på festival. Samtidig var det helt i orden for deg å diktere hva jeg skulle skrive i min anmeldelse av boken din, Smertens Aveny. Bevisene for dette kommer på slutten av kapitlet.**

For øvrig ønsker jeg selvsagt bloggeren, FB-skriveren, trollmannen og den fremdeles uutgitte (hva kan nå grunnen være, tro ...) liksomforfatteren (håper det svir litt) **[Du har en egen evne til å skape deg fiender. Det eneste du oppnådde, var å få meg som fiende.]** Øystein Tranås Kristiansen lykke til med alle litterære prosjekter, selv om det vel ender som med Poetrix[x] sine: råtnende på en harddisk eller fyllende en søppelbøtte ved siden av en eller annen stinkende sarkofag. :-)

20. august kl. 20:31

Øystein Tranås Kristiansen: Det er kanskje mulig å gjøre det enda enklere også. Jeg mener at romanen forlengst er på vei ut og ned som rådende kulturuttrykk. Dette er grunnen til det kameraderi og den korrupsjonen Roar påpeker i bokbransjen, som nå må bli mer forenklet og mer populistisk for å overhodet selge. Derfor er det de mest kommersielt rettede forfatterne som har en sjanse, de som i enhver form på enhver måte er tilpasningsdyktige, akseptable og spiselige, og som for all del ikke skaper konflikt, annet enn kanskje liksom-konflikter om uviktige ting. Denne overordnede linjen er det viktig å vri hodet sitt rundt, ellers forstår man ikke alle de trekk som ligger i tiden, og man ender opp med å bare jage rundt i sirkler. Roar Sørensen ønsker seg tilbake til en annen tid som ikke kan komme igjen, og bruker utrolig mye energi på å kjempe denne fåfengte kampen. Grunnen til at jeg ikke er utgitt, er nok tofoldig. For det første er jeg en freak, en splittet sjel som bare kan skrive sprikende og motstridende materiale. For det annet eier jeg nesten ikke arbeidskapasitet, og slik har det vært de siste årene. Jeg er enig med slektskapet til Poe, da, selv om jeg ikke har hans, skal vi si, spisseste brodd. Utover det kan man bare være det man er, ingenting annet. Jeg kan kun være en freak, og Roar Sørensen kan bare være en som roper indignert utenfor de litterære salonger på et synkende skip. Ingen bør bli bedt om å be om beklagelse for seg selv.

20. august kl. 20:40

Øystein Tranås Kristiansen: Utover det er jeg uenig i Roar Sørensens selv-analyse. Man kan ikke stole på de som sier at de "bare" vil ha "rettferdighet," like lite som man kan stole på noen som sier at det de gjør, er for å "hjelp andre." Roar vil selvsagt ha denne behørige hierarkiske ordenen, hvor talent, hardt arbeid og ikke minst, store offer, belønnes med posisjon, og hvor disse som er i posisjon, da selvsagt har rett på alle slags privilegier. Det er endepunktet til enhver opprørsbevegelse gjennom tidene. Straks tyrannen er slaktet, får man en ny.

20. august kl. 20:48

Roar Sørensen: Nei, her tar du feil igjen. Fordi du ikke kjenner meg. **[Man trenger ikke vite alt før man vet mer enn nok.]**

Du vil så gjerne tillegge meg dårlige og usle motiver. Men jeg er ikke opptatt av "posisjon" og "privilegier". **[Det er det eneste du er opptatt av.]**

Jeg vil bare ha rettferdighet. **[Dette er argumentet til alle venstreradikalere gjennom tidene. På en underlig måte slakter de motstanden, folkemorder store deler av befolkningen og innfører**

et grenseløst tyranni.]

Det eneste som gjør meg lykkelig i livet, er å være sammen med guddatteren min på fem år og kjøpe en leke til henne og lære henne å svømme. [De usleste menneskene jeg vet om, skyver barn foran seg når de blir konfrontert. Da jeg var på telefonen med min onde far og min onde stemor, ville de at jeg skulle snakke med søsteren min på ti da jeg konfronterte dem med ugjerningene deres. Det er en skamløs emotiv appell for å sette motstanden ute av likevekt og unnslippe alle kjensgjerninger.]

20. august kl. 20:53

Roar Sørensen: Jeg har ikke engang hatt en kjæreste eller samboer de siste sju årene. Bor alene, jobber alene, lager mat alene og går sjelden ut. **[Og jeg bryr meg?]**

Jeg vil bare ha rettferdighet. Like muligheter. Merkelig så vanskelig dette er å forstå. **[Det finnes ikke like muligheter. De som roper om dette, vil bare ha fordeler selv.]**

20. august kl. 20:52

Roar Sørensen: I det store og hele kan du ta alle dine analyser av meg og tørke deg et visst sted med dem. **[Dra til helvete.]**

De er fullstendig gale, alle sammen.

20. august kl. 20:55

Øystein Tranås Kristiansen: Vel, jeg mener at alle har dårlige og usle motiver, ytterst sett. Om jeg hadde fått viljen min, hadde dere stått i gapestokken mens jeg red forbi i en vogn dratt av bevingede løver på vei til mitt gyldne palass. Det er når man ikke erkjenner disse trekkene i seg selv at monstre skapes. Alle menn vil jo ha sex, anerkjennelse, penger, makt, viljen sin, osv, og dette er en sult som egentlig aldri stanser. Jeg tror ikke et sekund på at Roars sult slutter på det punktet han nå mener er "rettferdighet," spesielt siden han som meg er en, eh, deprivert mann. Shakespeare selv snakket jo om dette. Det er de sultne, usle og misfornøyde man skal passe seg for.

20. august kl. 20:56

Øystein Tranås Kristiansen: Like muligheter ville kommunistene ha også, og man så jo hvordan det endte der.

20. august kl. 20:57

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg liker å leke med barna til søsteren min også. Men det gjør meg ikke lykkelig, iallfall ikke lykkelig nok. Jeg har ingen egne barn, og vil gjerne ha noe i livet jeg også. "I'm alive too." Å se lykke foran meg, og å smake et snev av denne lykken, vekker tvert imot en sorg i meg, fordi det er noe der som ikke har blitt mett. Resten av min tid vil brukes til å mate dette uhyret.

20. august kl. 21:01

Øystein Tranås Kristiansen: Og hvis Roar var lykkelig med å kun leke med guddatteren sin, ville dette vært nok. Han har det jo. Men istedet har man all denne misnøyen, som vitner om at noe ikke har blitt mett. Og denne misnøyen kunne aldri blitt ytret med såpass raseri som det Roar har gjort, om han nå egentlig allerede var lykkelig. Der også, farer han med usannheter. Ikke direkte løgner, selvsagt, for han har jo aldri erkjent disse tingene om seg selv.

20. august kl. 21:04

Roar Sørensen: Tull. Jeg kan ikke leke med guddatteren min eller bo eller leve i dette landet eller i Norge med mindre jeg tjener nok penger.

Når denne muligheten blir hindret eller redusert pga. urett, så reagerer jeg. Det har ingenting med dine konstruerte motiver å gjøre.

Jeg oversatte for eksempel ni bøker til under halv tariff (en av grunnene til at det tar så lang tid med den neste romanen min). Det synes jeg ikke var rettfærdig.

Den siste boka mi fikk veldig god kritikk, men fikk ingen innkjøp noen steder. Mye dårligere bøker fikk storinnkjøp og ble satset på med millioner av kroner.

Det var heller ikke rettfærdig.

Å være utilfreds med urettferdighet, eller reagere på dette med raseri, er ikke det samme som å ønske personlige goder for en selv. **[Konkurransen finnes. Du vil bare forby motstanden gjennom din egen lovorden.]**

Det er her det går litt i ball for deg.

20. august kl. 21:13

Øystein Tranås Kristiansen: Det er her det går i ball for deg også. Jeg jobbet med ei jente på biblioteket som var sammen med en kar med doktorgrad, og som bodde i en millionleilighet. Hun drev også og var oversetter, og fikk lusent betalt for det, men det betød jo ikke noe, hun hadde jo en brødvinner av en mann. Jeg har også en ganske nær venn som jobber som oversetter, og han tjener kanskje litt mer enn et studielån i året, om han er heldig. Hele denne litteraturbransjen er en ku som nå har sluttet å avgi melk, og da kan man enten gråte og rase mot dette, eller akseptere det. Pengene finnes ikke, det er så nær bare kjendiser som tjener penger i litteraturbransjen i dag. Så kan vi være pedantiske og gå frem ganske sakte. En utilfreds person som reagerer mot urettferdighet på rasende vis, gjør nettopp dette i ønsket om personlige goder. Urettferdighet er nettopp goder som har blitt en nektet. Hvis jeg tok det brødet du trengte for å mate datteren din, fratok jeg fra deg et gode, og det var urettferdig. Du ville ha dette godet tilbake, slik at det ble rettferdig. Verden var alltid slikt et urettferdig sted.

20. august kl. 21:24

Roar Sørensen: Nei, du bommer på målet. Og grunnen er fremdeles at du tror at ønsket om rettferdighet på egne eller andres vegne nødvendigvis må ha noe å gjøre med "goder en selv er blitt nektet" eller "egne ambisjoner" osv.

Nei, Leger uten grenser opererer ikke sønderskutte barn i Aleppo pga. goder de selv er blitt nektet.

Likevel kan de bli rasende hvis de ikke får ressursene de trenger til livets opphold eller ressursene de trenger for å utføre jobben sin.

De jobber der først og fremst fordi de ikke liker det urettferdige i at sårede blir liggende og lide og dø på slagmarken. **[Leger uten grenser er et godt eksempel på vestlig slavemoral. Alle**

idealistiske organisasjoner handler om å ekspandere og skaffe ressurser til seg selv, og for å oppnå det må man ha en offergruppe, på samme måte som du skyver offergrupper foran deg for å fremme egen agenda. Norske sex-turister med lav IQ, fattige forfattere eller fattige filippinere. Den dagen du ikke har bruk for dem, når du har skap ditt tyranni, dropper du dem som en varm potet.]

Og jeg kjemper mot urettferdigheten i bokbransjen på egne og andres vegne fordi jeg ønsker at publikum skal få bedre og enklere tilgang til gode bøker, og fordi gode forfattere som skriver kritikerroste bøker også skal ha en fair mulighet til å tjene penger. Bransjen skal ikke bare være til for Egelandene.

For meg er det helt greit bare å selge ti bøker så lenge jeg har fått en fair mulighet på linje med andre bøker av samme kvalitet.

Men jeg finner meg ikke i å bli behandlet som en neger i Sør-Afrika på syttitallet bare fordi boka mi har kommet ut på et lite forlag.

Forresten er jeg veldig lite "rasende" på noe som helst.

Tror egentlig jeg er blant de snilleste, vennligste og raueste forfatterne i hele bokbransjen.

[Vitnesbyrd overalt taler om det motsatte.]

Jeg er i hvert fall den som jobber hardest mot litteratur. Og det er ikke bare noe jeg sier. Det er noe jeg kan bevise. **[Det er sludder. Du har kun utgitt tre romaner. Fire hvis vi regner med egenutgivelsen du kom med i ettertid, og det etter at du på det sterkeste hadde fordømt all egenutgivelse på denne bloggen.]**

20. august kl. 21:46

Øystein Tranås Kristiansen: Den som hjelper andre, altså gir en gave, gjør dette fordi det gir dem en posisjon overfor mottakeren. Hvis Rimi-Hagen gir en tusenlapp til en tigger, er ikke dette kun en god handling overfor denne tiggeren. Det handler om status, posisjonering og makt. Man kan jo lese om patron-klient forholdet i det gamle Roma. Man fikk rettsbeskyttelse og sosialhjelp av en mektig mann og hans klan, og til gjengjeld var man ventet å være lojal. Man får et helt annet syn på livet når man skjønner at det ikke er noe slikt som en gratis gave, og at også leger uten grenser, eller

denne Hild som er den eneste medlemmet av forumet på siden min, foruten Landgaard, er og gjør dette, fordi det egentlig handler om dem, skaper en gjeld, skaper en posisjon. Man må forholde seg til kjensgjerninger i virkeligheten, og ikke nekte for dem. Betyr dette at enhver "god" handling er ugyldig? Selvsagt ikke. Jeg er ikke Ayn Rand. Uten godheten hadde så nær ingen spedbarn vokst opp. Men man kan ikke i fullt alvor si at dette ikke handler om noe, at dette ikke har noe med noe å gjøre, og at man er den "snilleste, vennligste og rauseste." Motsetningsloven dikterer selvsagt at det er motsatt av den proklamerte påstand, noe jeg har observert i lang tid nå. Roar har absolutt all interesse av å være en tyrann, og alt han gjør handler egentlig om dette.

20. august kl. 22:16

Øystein Tranås Kristiansen: I alle familier jeg har observert i min nærliggende virkelighet, har man rullende, blunderende steiner som ingen kritiserer, og ingen sier noe imot. Er dette fordi disse steinene er så "fine" og "fantastiske" eller er det faktisk det motsatte som er tilfellet? At det de er og det de gjør er så ille at ingenting egentlig virker? Men steinen tror selvsagt at den er "fantastisk" og fortsetter sin rullende ferd, inntil den oppdager at grunnen under den kollapser, og den stilltiende "godkjennelsen" har vendt seg til rent fiendskap. Uten sammenligning forøvrig, **[Jo]** Roar er en slik stein, som i tillegg til å rulle rundt, endog har proklamert sin "godhet." Det selvtjenelige og brutale i dette er åpent for alle og se, og derfor er det ingen som kan si noe på det, fordi enhver kritisk ytring vil møte et skred av brutalitet. Men som romerne sa: "Aggression unchallenged is aggression unleashed." På et eller annet tidspunkt må man møte steinene, og si at nok er nok. Roars "godhet" var alltid hans pipe dream, det han brukte til å rettfærdiggjøre seg selv med. Og underlig nok var det ingen som ytret et knyst av protest mot dette heller, så da var det bare å rulle videre, mente steinen.

20. august kl. 22:39

Øystein Tranås Kristiansen: Familiemessig sett: Jeg har hørt ting som får mine egne kampesteiner i så tilfelle til å se ut som de reneste pebbles, utrolig nok, og den utsatte har under ethvert kriterium klart seg bedre enn meg. Verden er et underlig sted. Men man får anta at idealisme er såpass stor en gift at det kan fungere som bedøvelse fra selv de mest uhyrlige monstre. For min egen del merker jeg at jeg er i ferd med å bli den bristende grunn, alle steiners store skrekk. Man vet aldri når jeg kan bestemme meg for å åpne gapet til underverdenen, så da bør man kanskje være litt forsiktig hvor man ruller. Walter White: "If that's true, if you don't know who I am, then maybe your best course... would be to tread lightly."

20. august kl. 22:47

Øystein Tranås Kristiansen: Steiner klynker alltid når man pælmer dem ned en kløft ... snufs, hulk, hvorfor gjorde du dette mot meg? Nei, det ...

20. august kl. 22:48

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Bare fordi ingen sier imot deg, betyr ikke dette at du har rett. Det er snarere tvert imot. Ingen sier imot "kongen" på et galehus heller. Men i tilfeller man møter stor motstand, der vet man at man er på rett vei.

20. august kl. 23:05

Stian M. Landgaard: Roar har rett i det han skriver om den konkrete litteraturen til Tranås og Poetrix **[Poetrixx]** - det de skriver, vil ikke bli antatt av et forlag - og Tranås har rett i det han skriver om den generelle personlighetstypen som Roar representerer. Sistnevnte sier alltid: "Jeg er god, jeg har ofret masse for andre - hvem faen er du til å kritisere meg?" Men enhver handling er rettet mot å iverksette noe som den handlende bedømmer som "godt", og han oppnår en følelse av makt når han lykkes med dette. Legen uten grenser nyter sin maktfølelse når han klarer å helbrede hundre negre uten et eneste dødsfall. Men prøv å fortelle ham at han nyter sin suksess, og han vil bli rasende, for han er jo "kun der for å hjelpe andre". Vi ser dette ekstra tydelig i dagens Facebook-selfie-volonturister. Å posere med en gjeng smilende negerbarn og få 1000 likes, hva er vel bedre for maktfølelsen (også kalt egoboosting) enn det?

20. august kl. 23:50

Øystein Tranås Kristiansen: Jo, men da har jeg fullstendig rett, siden jeg vet at jeg ikke kommer til å bli antatt med disse prosjektene, og jeg prøver heller ikke. Det har vært et 100% sammenfall i det jeg sier og det jeg gjør siden 2014, for også da var jeg klar på at dette var et "plastpermprosjekt." Det er ingenting med dette som er vanskelig å forstå, men enkelte har tydeligvis vanskelig for det allikevel.

21. august kl. 00:30

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg møtte forøvrig en dranker utenfor Vår frues kirke i 2014, som

mente han var så "god" siden han tok seg av sin stedatter, eller i det minste ostensibelt tolererte henne. Samtidig stakk han av fra familien sin fra tid til annen, for å sitte å drikke på en benk klokken ni om morgenen. Ingenting er mer egoistisk enn å være en dranker, allikevel sitter man der og kaller seg "god." Det er en av livsløgnene til disse enkle og brutale typene, og Roar er selvsagt en av dem. Dessverre er denne løgnen forplantet gjennom vår ganske sivilisasjon.

21. august kl. 00:36

Øystein Tranås Kristiansen: Hadde man forøvrig hatt den minste respekt for det jeg drev med, ville man satt seg inn i materialet i såpass grad at man skjønnte at det ikke ville være akseptabelt for noe norsk forlag. Så alt dette skrytet var nettopp det, tomme ord like hul som noen trojansk hest. Det eneste det anbringer er det skjulte ego "gjør som jeg sier."

21. august kl. 00:38

Stian M. Landgaard: Roar og jeg vil jo gjerne ut på anerkjente forlag, selge bøker og bli lest av så mange som mulig. Derfor prøver vi å skrive slik at vi både kan ivareta vårt ego, vår politikk, våre synspunkter, og samtidig få det hele til å fremstå litterært og politisk akseptabelt for et forlag og for en ostensibel leserkrets. Det kan ikke sammenlignes med det du driver med, såpass har jeg skjönt forlengst. Det er fire år siden du forsøkte å gjøre en kule med "Den som skal våkne". **[Det også var et forsøk på å bypasse en forstokket bokbransje.]**

21. august kl. 00:45

Øystein Tranås Kristiansen: "Jeg tar meg av barna mine, og støtter familien min økonomisk, endog elementer der jeg ikke liker. Av og til belønner jeg også mine allierte, og gir penger til tiggere for å føle meg ovenpå. Jeg er så veldig god jeg." - Jøss. Det er på tide å utvikle det minimum av tankeverk så man kan gjennomskue den grad av brutalitet.

21. august kl. 00:45

Øystein Tranås Kristiansen: Skal skrive mer om akkurat det i min lignelse om det synkende skipet, he he.

21. august kl. 00:46

Øystein Tranås Kristiansen: "Finds the legal procedures of his nation corrupt." - chaotic neutral. Jeg er lik Poe, i den grad at jeg deler dette kaoselementet. Å bli utgitt på disse forlagenes premisser er ikke verdt det, siden utgivelsen isåfall vil bli "tainted by association." Kunsten drepes av denne rasjonalismen og konformiteten og overgivelsen til moralen.

21. august kl. 00:50

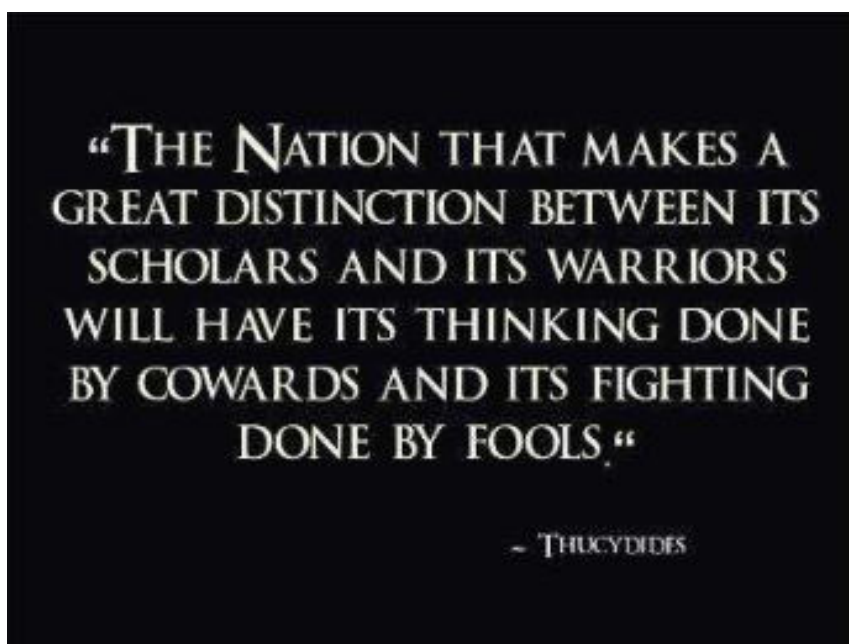
Stian M. Landgaard: Og jeg er helt enig i at det er et problem, men tanken er at man må tilpasse seg før man eventuelt kan bli mektig nok til å besitte definisjonsmakt. Det er altså to måter å være fri på: Å stå utenfor og skrike og kaste sin egen møkk på bymuren, eller å gå gradene innenfor bymuren til man emergerer som keiser på toppen. Ulempen i dag er selvsagt at de som går gradene, er folk som Tom Egeland. Men Knausgård klarte det jo også, så ... umulig er det ikke, bare ekstremt vanskelig. Det er lettere å stå utenfor bymuren og skrike, bare at man sulter ihjel der, med mindre noen barmhjertige kvinnfolk kaster middagsrester ned fra bymuren iblant. **[Det går ikke an å gå gradene, selv i den grad det skulle være ønskelig, fordi den verdenen du preker om allerede er borte. Begivenhetene gir meg rett. Knausgård slo igjennom på nitti-tallet, og han er selv en konform rasjonalist ute av stand til å tale om helhetlig sammenheng. Når skal du slutte å lyve til deg selv? - En som deg er uønsket.]**

21. august kl. 00:56

Øystein Tranås Kristiansen: Når bystaten går under, er det de innenfor murene som er sperret inne, og de som står utenfor som råder overalt. Definisjonsmakten har forøvrig tilhørt menn som bodde i leirkrukker stilt overfor keisere. Det handler bare om å ta det, og ikke klynke og be om det. Tenkning finnes, logikere finnes, INTPer finnes, og det er fordi naturen alltid mente at det skulle være slik. Knausgård er en av de korruperte som bor innenfor, og i den grad han rørte sannhet, flyktet han snart nok.

21. august kl. 01:24

Øystein Tranås Kristiansen: Her er forøvrig en kommentar til de handlingsfetisjister som fordømmer all tenkning (Nietzsche blant dem)

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

21. august kl. 01:29

Øystein Tranås Kristiansen: Men selvsagt, hundemenneskene våger jo ikke å gjøre noe, før de har fått godkjenning om det. Og det er grunnen til at de alltid være second best. Et steg foran tidens tegn, og intet mer.

21. august kl. 01:32

Stian M. Landgaard: Artig. Jeg leser sitatet annerledes. Vi "handlingsfetisjister" vil jo nettopp ikke skille mellom lærde og krigere, vi vil jo at de lærde skal krige. Det er jo tankefetisjister av INTP'isk art som vil sitte inne i sin hule og bare tenke, ikke gå ut og kjempe.

21. august kl. 01:32

Øystein Tranås Kristiansen: Tenkning er kjemping, og motsatt, å kjempe er å tenke. Uten spergene hadde man aldri vunnet en eneste krig. Hvem var det som oppfant spydet, jetmotoren, maskinkanonen, atombomben, osv? Til og med en pistolkrabbe må beregne avstand og fart. Man må gjøre det man gjør, og ikke motsatt. Sagt på en annen måte, dersom det hadde vært logisk for meg å slå ihjel så og så med en klubbe, da hadde jeg gjort det. Men siden jeg bedømmer at jeg tjener mer på å anbringe klubberiet i skrift, så gjør jeg dette.

21. august kl. 01:45

Øystein Tranås Kristiansen: Nietzsche sier derimot svart på hvitt at han forakter tenkningen. Han var en svært svak systemiker, og evner ikke å ta konsekvensene av sine egne premisser. Skal ta for meg dette senere engang.

21. august kl. 01:39

Øystein Tranås Kristiansen: Krigskunstens herre var forøvrig Machiavelli, ENTP. Der var man opptatt av nettopp det, å gjøre det man gjør, og ikke motsatt. Alt er tillatt i krig, og ikke motsatt.

21. august kl. 01:42

Øystein Tranås Kristiansen: Mens dere lawful neutrals skal selvsagt legge lokk på alt sammen. Åpenbart fordi dere ikke tåler kampen.

21. august kl. 01:44

Roar Sørensen: Nei, hadde det vært kamp du virkelig hadde ønsket, så hadde du latt deg engasjere som leiesoldat i et av klodens krigsområder.

Du ønsker tvert imot å _unngå_ kamp. Noe som kjennetegner alle introverte, selvopptatte personer. **[Ulikt mange andre her, har jeg vært soldat. Jeg slåss ikke grunnløst og er ikke en adrenalinjunkie. Chesterton: The true soldier fights not because he hates what is in front of him, but because he loves what is behind him.]**

Tusenvis av kommentarer (hvorav mange briljante og på høyt litterært nivå) på Facebook har ingenting med "kamp" å gjøre, dessverre.

Det kan i beste fall kalles en egotrip. I verste fall bortkastet tid. **[Jeg utvikler egen tenkning, filosofi og skriveevne. Dette finnes, og det er det jeg som bestemmer.]**

Inntil det formes til noe mer anvendelig, som for eksempel en bok, og på den måten når tusenvis av lesere. **[Vesten er korrump. Man kan ikke utgi en bok med et egentlig innhold i de vanlige**

kanaler.]

Og da må man som regel inngå kompromisser, med andre og seg selv. **[Av og til er det modige å stå for og av seg selv. Det kalles selvstendighet.]**

Det kan iblant være en kamp. En bitter kamp. Men den er nødvendig og den må utføres. [Du har rett. Funksjonærenes jobb er nødvendig, og du er blant dem.]

Etter hundrevis av utgivelser i løpet av 35 år synes jeg at jeg kan si at jeg har kjempet for litteraturen, gjennom oversettelser og egne romaner. Virkelig kjempet. Lik en gruvearbeider kjemper for å få kullet ut av gruen. Ingen kan komme og si at han ikke kjemper. Og det er ingenting feigt eller latterlig ved denne kampen eller dette arbeidet. **[Det er iallfall rudimentært.]**

Men det **_er_** feigt, ynkelig, usselt og nedlatende å sitte på direktørens kontor over gruen og bare skrive eller snakke om denne kampen.

Du har ikke engang begynt å kjempe, verken på egne eller andres vegne. Du er ikke engang på utsiden av bymuren. Du lever i et kaninhull nede i jorden langt oppe i åsene, bak skoger, sjøer og fjell.

Først når du våger deg ned til bymuren, og drister deg inn i selve byen, og begynner å stå på fortauene der inne og slåss for egne og andres rettigheter, og kjemper deg opp gjennom byens hierarki, kan du begynne å si at du kjemper en virkelig og verdifull kamp.

Knausgård hadde også befunnet seg i dette mørke, meningsløse kaninhullet om han ikke hadde våget seg inn i byen, inngått kompromisser med dens innbyggere, og slått seg fram og opp på **_deres_** premisser.

Og det er dette jeg ønsker for deg, og det var dette jeg ønsket for Poetrix[x]. Men han ville ikke høre og du vil ikke høre. **[På tide å ta et hint?]**

Dermed er deres skjebne selvsagt beseglet, og dere må ta til takke med livet i kaninhullet. **[Poetrix hadde uforlignelig hell med å skaffe både hull og kaniner i form av en 18-årig polsk jomfru han nå har fått barn med. Det kaller jeg å vinne.]**

Sånn er det bare, dessverre. **[Dette er vårt valg. Vi velger, vi gjør. Og vi har valgt å stå utenfor bymurene. Dette er ikke feighet. Dette er mot. Fordi vi har andre verdier enn deg, og det kan slike som deg aldri tolerere. Tåpe som du er, skulle du tvinge oss til å være som deg, når vi ikke er som deg og aldri kan bli det. Dette var du for dum til å forstå, og da er det ingen ende på gnålet. Hvem er idioten her?]**

21. august kl. 18:32

Roar Sørensen: For øvrig ser jeg aldri deg, ikke Stian M. Landgaard heller, for den saks skyld, utfordre makta og urettferdigheten i bokbransjen gjennom aviskronikker eller skarpe kommentarer i avisenes kommentarfelt.

Jeg får aldri noen støtte fra noen av dere.

Men dere latterliggjør gjerne mine forsøk på å kjempe for bedre forhold og større rettferdighet. Dere tillegger meg også de usleste motiver, spesielt du, Tranås. **[Alle kan se at du opererer fra et ståsted av mindreverdighet.]**

Så etter min mening kjemper ingen av dere for noen ting noen steder. Dere er livredde for kamp og konflikter som på kort eller lang sikt kan ramme dere selv. Livredde for å stikke nesa fram.

Kampen overlater dere til andre.

Men i lukkede grupper på FB er dere selvsagt tøffe.

Dette gjør dere til to feige individer som egentlig ikke fortjener å få utgitt en brosjyre engang.

Ingen av dere jobber med litteratur, og ingen av dere har noe å vise til i denne sammenhengen heller. **[Jeg har gjort meg bemerket og notorisk både på forfatterstudiet og andre steder. Jeg har skrevet skifter med en viss kraft, og utviklet en filosofi. Dette finnes, og det var det jeg ville hele tiden. Å avpasse meg en korrumpert institusjon var jeg aldri interessert i.]**

21. august kl. 17:43

Roar Sørensen: Men la meg for ordens skyld legge til at du, Tranås, har et litterært talent som er

hinsides mitt. Akkurat slik Poetrix[x] har/hadde et litterært talent som er/var hinsides mitt.

Dere er begge smartere, mer intelligente og sannsynligvis også mer kunnskapsrike enn meg. **[Så hvorfor ville du aldri høre på de som er smartere, mer intelligente og sannsynligvis mer kunnskapsrike?]**

Dere har begge, i deres beste øyeblikk, en språklig nerve og en litterær lidenskap som langt overstiger noe jeg noensinne vil kunne prestere.

Dere er begge mer originale og nesten på alle måter mer talentfulle.

Men samtidig er dere begge vakker snø som aldri treffer bakken. Dere er to graner som bare lever for dere selv langt inne i skauen. Dere er ikke til nytte for noen, aller minst for dere selv.

Dere bruker ikke evnene deres til noe. Dere er selve klisjeen på geniet med alle de uferdige manusene i skrivebordsskuffen. Han som kunne blitt til noe stort.

For noe vesentlig mangler. Mot, kanskje (virkelig mot; ikke bare det motet som ligger i fingrene over tastene). Manglende gjennomføringskraft. Manglende evne til selvkritikk og systematisk arbeid. Kanskje en snev av destruktivt megalomani. Dårlig tilpasningsevne. Motstand mot regler og normer. Og manglende vilje eller evne til å høre på andre.

Nei, jeg vet ikke noe av dette er sant. Ingen andre enn deg kan vite det.

Men jeg håper du kan bevise at jeg tar feil på alle punkter, gripe tak i det beste du har skrevet i denne tråden og skape en roman som ingen andre forfattere i Norge noensinne har vært i nærheten av å skrive.

Det er nemlig fullt mulig. **[Kanskje, men ikke på måten du sier. Jeg vet hva jeg evner, ikke du.]**

Og først da vil postulatene, de sylskarpe observasjonene, metaforene, disseksjonene, allegoriene og de geniale analysene dine begynne å leve og få virkelig verdi.

21. august kl. 20:00

Kommentar: *Du er en uklok mann, og derfor forstår du ikke at du ikke kan fortolke andre som om de skulle være deg selv, følgende de reglene du har lenket deg til gjennom livet. Hvis det er så at jeg og Poe har disse talentene og kunnskapene, har det slått deg at vi er i besittelse av dette fordi vi er vesensforskjellige fra deg? Disse evnene er en kaotisk, ukontrollerbar kraft det er umulig å fremmane gjennom regimentert arbeid, og konstante tilpasninger og kompromisser er ikke hva ilden gjør. Ting henger sammen, og en persons gode og såkalt dårlige sider kan ikke atterskilles. En mann som er en god vokter for sine barn, har også voldspotensiale. En mann som baserer seg på sin intuitive evne, kan ikke følge regler. Den beste sprinteren er ikke en like god langdistanseløper. Alt har sin pris og avveining. Dette er en grunnleggende visdom du selv i femtiårene ikke har tilgang på.*

Stian M. Landgaard: OK, Roar, jeg ser at du ikke opererer med de samme premissene som Tranås og jeg gjør når det gjelder bokbransjen. Som Tranås har påpekt, ønsker du deg tilbake til en tid før Titanic traff isfjellet. Vårt premiss er: Bokbransjen er et synkende skip. Før eller siden vil de fleste av oss ligge og flyte i havet, og bare noen få av oss vil komme seg ombord i en livbåt. Ja, Tom Egeland vil være blant dem som først får sette seg i en livbåt, hvis han ikke allerede har dødd av elde når det er kommet så langt. Men la meg nå bruke en annen lignelse.

Bokbransjen er på vei nedover fordi litteratur ikke lenger er en dominerende kunstform eller adspredelsesform. (Dette henger delvis sammen med dekadanse, overflod og fordummelse, men også med teknologisk utvikling.) Romanen som kunstuttrykk er etter min mening ikke død ennå, men den er døende. Med rene ord: Folk leser mindre enn før. De søker seg ikke ut i litteraturen for å dukke ned i estetisk velvære (porno, TV-serier og film har overtatt), etiske problemstillinger (alskens talkshows har overtatt) eller utvungen adspredelse (musikk og dataspill har overtatt). Hva har forlagenes respons på dette vært? Jo, å spisse litteraturen slik at den ikke lenger var et mangfoldig hav som folk måtte søke seg ut i for å finne det de var interessert i. Litteraturen ble isteden en blinkende fyrlykt som var ment å konkurrere med porno, dataspill og TV. Alle som begav seg ut på litteraturens verdenshav, ble ledet - med mindre de var erfarne sjøfolk - rett mot den fyrlykten, hvor Nesbø og Samartin og Egeland befinner seg. Forlagene gjorde det slik fordi de mente at dette var den eneste måten å sikre sin egen eksistens på, og leserne har fulgt villig etter. Simple krim- og dameromaner genierklæres som om de var nobelprisbøker, av redaktører, anmeldere og lesere. Det er ikke lenger rom i litteraturen for mangfold, for mangfold er ikke så lett å kommersialisere og selge. Og hvorfor er det blitt så viktig å selge? Fordi salg av litteratur plutselig ikke er noen selvfølge mer. Forlagenes insistering på bestselgerlitteratur av det simple slaget er det som vil holde dem gående de neste par tiårene. Etter det vil trolig forfatteryrket som viabel

karrierevei forsvinne, kanskje med unntak av for noen svært heldige, og forlagene vil bli omgjort til mindre nisjeforetak eller branche ut i andre mediettrykk. De store forlagene av i dag vokste som regel ut av bokhandler, hvor det stod en trykkpresse på bakrommet, men i og med romanens fremvekst som den preeminente kunstform mot slutten av 1800-tallet vokste også forlagene til de megakorporasjonene de er i dag.

Men det vil ikke vare. Roar, din kongstanke - og kanskje din ulykke - er at du tror litteraturens status er konstant, at den er likedan nå som for 30 år siden, og at den eneste forskjellen er at en liten elite av skurker som kjenner hverandre og har snakket sammen på hagefesten, har bestemt seg for å stenge ute det store flertallet av forfattere for å beskytte sine privilegier, og at 70-tallets gode gamle "solidaritetsånd" har forsvunnet. Sannheten er nok snarere at forlagene gjerne så enda flere bestselgerforfattere komme opp av gjørmene - inkludert deg, Roar - men de tør ikke bruke ressurser på å dyrke dem frem. Det eneste de bruker ressurser på, er det som er "tested and true", og de færreste genuine forfattere vil eller kan føye seg inn i en kommersiell kjøttkvern hvor de bare pumper ut oppskriftslitteratur. Det er dødsstøtet for kunsten. Og den sørgelige sannhet er at kunsten ikke har levelige vilkår i dagens samfunn, men forblir et nisjefenomen fjernt fra de store pengesummenes domene. Du sier du vil ha rettferdighet. Men rettferdighet ville betydd at forlagene brukte like mye ressurser på alle forfattere, uansett hva de skrev. Med andre ord ville de bare kunne ha brukt litt penger på hver, og det hadde ikke vært nok for å selge inn bøker til folket i vår tid, hvor litteraturen er døende. Da hadde fyrlykten sluknet, forlagene hadde gått med massivt underskudd, og til slutt hadde havet ligget øde og tomt. **[Det er riktig. Del en begrenset ressurs til alle, og alle vil få ingenting. Å forfølge likhet betyr at man stadig beveger seg nedover.]**

Mens litteraturen for 30 år siden riktignok nøy godt av enkelte bestselgere, var den ikke avhengig av dem. I dag flyter litteraturen på bestselgernes rygg, og bestselgerne finnes kun fordi forlagene satser alt på dem. Forlagene pumper bokhandlernes og lesernes øyne og ører fulle av PR, og dermed blir dette fåtall bøker kjøpt, lest, genierklært, og slik fortsetter det - et par tiår til, kanskje.

Og derfor, godeste Roar, mener jeg at din kamp er fånyttet. Det handler nemlig ikke om å sjalte ut enkelte skurker i forlagene, mediene eller bokhandlene. Det handler om at litteraturen er i ferd med å utspille sin rolle, og derfor kan de fleste av oss bare glemme å tjene nok på våre bøker til å fly tilbake til Norge på første klasse og leve på rentene.

21. august kl. 21:08

Roar Sørensen: Jo, gjennomtenkt og velformulert, men selvsagt har jeg tenkt nøyaktig disse tankene for flere år siden, og skrevet omtrent det samme som du gjør her, bl.a. i bloggen min. **[Nei, du tar ikke våre grunnleggende argumenter logisk til følge. Litteraturen er i nedgang, derfor er litteraturbransjen kommersialisert. Du faller hele tiden tilbake til at dette ikke er tilfelle, selv når dette blir fremlagt på hundre forskjellige måter. Mangelen på enkel erkjennelse gjør en diskusjon umulig.]**

<https://roarsorensen.wordpress.com/.../hvem-skal-fa.../>

Du kan lese dette blogginnlegget mitt fra i fjor, og så skal jeg komme tilbake med et mer utfyllende svar senere.

Vil bare si at du selvsagt har rett i dine analyser av bokbransjen, men argumentene dine er litt som å slå inn åpne dører, og du tar feil når det gjelder motivene for min "kamp".

Uansett burde du ha publisert slike kommentarer andre steder enn i lukkede grupper på Facebook. **[Det bestemmer ikke du.]**

Det hadde demonstrert mer mot og integritet, og større kjærlighet til litteraturen og forfatteryrket.

Hvem skal få gråte ved litteraturens grav?

Er det noen vits i å skrive skjønnlitterære romaner lenger? Svaret er selvsagt et rungende nei.

Kjente...

roarsorensen.wordpress.com

21. august kl. 22:57

Roar Sørensen: Denne omhandler litt av tankene, motivene og følelsene mine rundt det å skrive bøker og jobbe med litteratur.

<https://roarsorensen.wordpress.com/.../bitterhetens-rumba/>

21. august kl. 23:00

Øystein Tranås Kristiansen: Skal svare, men har en større eksposisjon jeg gjerne vil få frem på riktig måte. Er dessuten nedsarvet i plikter. I morgen skal jeg delta i en slags dokumentarfilm, tro

det eller ei. Kommer til å være i Oslo frem til tirsdagen, og etter det må jeg jobbe. Jeg fungerer best på kveldstid når jeg ikke må forholde meg til noe dagen etterpå, så det kan ta en stund før jeg har muligheten.

22. august kl. 01:41

Roar Sørensen: La meg prøve å ekstrapolere det jeg kan av kommentarene din, Stian M. Landgaard.

Først premisset ditt, som jeg godtar og er helt enig i:

"Bokbransjen er et synkende skip. Før eller siden vil de fleste av oss ligge og flyte i havet, og bare noen få av oss vil komme seg ombord i en livbåt. Ja, Tom Egeland vil være blant dem som først får sette seg i en livbåt, hvis han ikke allerede har dødd av elde når det er kommet så langt."

Men så kommer alt det som fører oss i to forskjellige retninger:

Du bruker premisset eller allegorien om det synkende skipet som forklaring på hvorfor det knapt har noen hensikt å delta i noen kamp på litteraturens vegne lenger.

Hvorfor skal vi bry oss om rettferdighet, disiplin, orden, etikk, moral og renslighet om bord når skipet allikevel er lekk og på vei ned? **[Å fokusere på disse tingene er umoralsk når skipet er på vei ned. Noen sa til meg at verdier eksisterer ikke som binærkoder, men som hierarkier av nødvendighet. Man støvsuger ikke gulvet hvis ungen din sulter.]**

Dette er en defaitistisk tankegang som jeg ikke vil være med på. Selv en døende mann ønsker å beholde sine moralske og etiske grunnverdier til siste slutt. Han bruker ikke sin uunngåelige skjebne som unnskyldning for å stjele, lyve, bedra og delta i en massiv korrupsjon som skader andre, for ikke å snakke om den profesjonen han har viet livet sitt til. **[Feil premiss. Her er det snakk om en handlemåte som ikke gir avkastning, og som derfor ikke er forsvarlig.]**

Og det er dette jeg synes er sørgelig: At mange ikke ser verdien i å kjempe for å holde skipet flytende så lenge som mulig. Kreve orden, disiplin og rettferdighet. Kreve at kapteinen holder seg til den riktige kursen. Kreve at mannskapet skrubber dekkene og vedlikeholder seilene. Kreve at godt sjømannskap blir praktisert, verdsatt og belønnet.

Selv om skipet er dødsdømt.

Men kanskje bare ekte sjømenn, og ekte forfattere eller litteraturarbeidere, forstår verdien av dette. Har man ikke selv viet livet til litteraturen, så ser man selvfølgelig heller ikke verdien av å holde skuta på rett kjø, fysisk, etisk og moralsk, så lenge som mulig. **[Her sier du at du heller vil ha død og undergang fremfor å ta innover deg kjensgjerningen at den verden du kjente ikke finnes mer.]**

Og da har man selvfølgelig også lett for å latterliggjøre eller se ned på dem som faktisk prøver på dette. "Å, de forstår ikke at det ikke har noen hensikt, skuta er jo lekk, den vil synke det er bare et spørsmål om tid."

Men denne innstillingen er like feig og ussel som den er upraktisk og uhensiktsmessig.

I videste perspektiv er vi alle på vei mot døden og undergangen, ja selve kloden vil brenne opp og forsvinne og bli glemt om noen milliarder år.

Men det er en særst dårlig unnskyldning for ikke å gjøre den så beboelig og komfortabel som mulig, og en enda dårligere unnskyldning for å bidra til dens utslettelse.

23. august kl. 10:19

Kommentar: *Å følge regler som fører til døden er ondskap. Du vil ta med deg reglene som gjaldt på 60-tallet til undergangen, når det riktige er å gå i livbåtene. Enhver menneskelig fornuft tilsier dette. Man blir ikke ombord på et synkende skip og handler som man alltid har gjort, når situasjonen har forandret seg. Kjensgjerningen om menneskelig dødelighet berører ikke saken. Livet går videre ved å tilpasse seg. Landgaard vil bli på skuta, fordi det er det han velger. Det er hans selvmord. Roar Sørensen vil tvinge alle andre til å gå til grunne med ham.*

Roar Sørensen: Fikk en artig kommentar på bloggen min i dag tidlig:

En trøtting på vestlandet august 23, 2016, kl. 12:09 pm endre

Snublet over sidene her ved en tilfeldighet. Klokka er rett over seks om morgenen, jeg har enda ikke sovet noe siden jeg stod opp igår, og snart spretter tre jenter opp fra dypet i kjelleren... Jeg skulle ha

lagt meg for lenge siden, men ble sittende her og lese bloggen din, side opp og side ned med interessante refleksjoner, historier og formuleringer. Ville bare si til deg at du har holdt meg oppe lenge nå og at jeg er glad jeg oppdaget deg! Beklager om jeg formulerer meg dårlig (det er skummelt å skrive noe som skal leses av en forfatter/oversetter hvis yrker handler om språket med alle dets spissfindigheter, og bare tanken på at jeg helt sikkert har brukt komma feil gjør at jeg vurderer å ikke legge igjen kommentar i det hele tatt, dessuten jeg er trøtt og klemt mellom to morsmål)... Gleder meg uansett til å lese videre når jeg har fått sove litt, Roar, takk for at du skriver!

V.

23. august kl. 10:16

Øystein Tranås Kristiansen: Da har jeg endelig fått sovet, spist, ryddet det verste rotet og har dagene foran meg. Tok meg bare ti dager å få det til. Nå gjelder det å holde nervene under kontroll, ikke bli distraherert eller frustrert, men anrette min nå knøttlille linse av fokus mot temaene som er for hånden. Når man har kvittet seg med alle ytre fiender, sitter man der med den største fienden av alle. Andre mennesker befatter seg med mas, rot, styr, gnål for å slippe å se et glimt av denne fienden. Jeg derimot, vil så gjerne kunne forholde meg til meg selv. På den måten kan jeg bli en fiende, ikke bare for meg selv, men for alle mennesker. Et genuint ubehag til alle hva behager, så å si. Men det var disse forpulte nervene, og ulikt gamle dager, har jeg ingen illusjoner om å kunne vinne frem. Det blir ingen penger, anerkjennelse, strålende mottakelse eller sex, ikke engang et minimum av det, penger til å betale en husleie eller noen tilhørighet eller fred overhodet, kun denne vitsen av en mann som sprer sitt ubehag til den ganske verden. Til og med småbarn gjør narr av meg, og snart er vel min uverdigheten åpen for all verden å se. På tross av alt dette må jeg gå videre. Jeg er den som ser det andre ikke kan, våger eller er villige til å se. Det er urovekkende at det er jeg, den uverdige, som har denne oppgaven, for hva er det da jeg ikke ser? Hvor er det nå at min egen styrke skrenker seg inn? Jeg husker at jeg så et portrettbilde av meg selv i militæret. Hvor er det nå jeg har dette bildet? Skulle postet det. Der er jeg som nå tynn, kvisete og med noen underlige stirrende øyne. Man kan si at det er urovekkende at en slik person er den man har til å forsvare seg, og det er jeg forsåvidt enig i. Man skulle helst hatt en storvokst, tøff Brutus som gjorde det han fikk beskjed om. Det siste er dog kanskje problemets opprinnelse - at man nå gjorde det man ble fortalt. Enda mer urovekkende er det at denne personen på bildet ikke lenger er villig til å forsvare dere, og at han gode grunner, de beste, til å ta det standpunktet. Uten autistene kan man ikke vinne en krig. Det blir ingen jetmotor, rakettmotor eller en overordnet plan tilvirket av en menneskelig

datamaskin. Det blir heller ingen mekanistisk nedslaktning av fienden som fortsetter og fortsetter lenge etter at italienerne iblandt oss har satt seg ned og sutret ut sine følelser. Nå har datamaskinen vendt seg mot dere, nå er det dere som skal drepes og vil bli jaktet ned i alle seksjoner og korridorer. Det er jo til det beste, har datamaskinen funnet ut, og elimineringen vil foregå like systematisk og følelseskaldt som det levde liv. For en ape vil naturlig nok jetmotorer og rakettmotorer fortone seg som den rene skjære magi, og jeg har mange verktøy og midler til å gjennomføre det jeg har satt meg fore, på måter man ikke forstår kan være mulig. Kanskje kommer jeg opp fra golvet, kanskje gjør jeg en 360 og kommer opp bakfra? Kanskje drar jeg i en liten tråd, og med det fjerner jeg alle grunner du har til å leve? Men tilsist skal jeg nå ha fått ryddet opp, så man kan forholde seg til det man forholder seg til på et saklig grunnlag.

26. august kl. 13:35

Øystein Tranås Kristiansen: Alright, Roar Sørensen fronter en rekke tanker og følelser rundt litteraturen, og viser med det to ting. For det første opererer han fullstendig ute av kontekst, og tror visst at denne siden skal fungere som en propagandasentral for ham, noe som på en blatant måte viser hans underliggende ønske om å dominere og bruke meg som et verktøy for egne formål. Dette prosjektet handlet fra første stund om å være et talerør for mine sannheter, fra en som på alle vis en bråkmaker og en fritenker, og dette er sannheter som overhodet ikke er godtatt og akseptert i de brede sirkler, noe som burde være klart for alle å se. Ingrediensene handlet fra første stund om en avstandstaken fra moralen og fra kvinnen som kjønn, og dessuten et opprør mot dogmer og autoriteter i enhver form, noe jeg presenterer endog som symbol, den unge adonisen som slakter oxen, som rommer alt slikt meningsinnhold. Ungdom, kropp og knivdrap fremfor moral, den mannlige adonis fremheves som emosjonelt kontrapunkt til kvinnen, og tyrannen slaktes under nevnte kniv. Dette betyr at siden er det stikk motsatte av all besteborgerlig fasade, glansbilder, det å ta seg ut. Jeg har aldri tatt meg ut, noen gang, og jeg akter ikke å begynne nå. Det at Roar Sørensen ikke forstår dette, selv etter å ha fulgt bloggen over flere år, men durer på med det nevnte besteborgerskap og tyranni og ta-seg-ut-isme og endatil tror at dette skal gå bra, ja, det vitner om en blatant mangel på innsikt. Denne mangelen på innsikt understrekes ytterligere når det dures på med befalinger og regler om hvordan ting skal være. Tanker og følelser, ja, men ingen erkjennelse. Hvordan kan jeg si det? For at man skal kunne si at det er noen erkjennelse der, må denne erkjennelsen taes til følge på en eller annen måte. Roar Sørensens agering minner meg om min befattelse og mitt vennskap med en viss Ken Jensen, som ifølge sine venner gjennom et helt liv og etter egen innrømmelse er en narsissist. Når det da fra vårt hold ble påpekt av utslagene av stormannsgalskap og tanken om ti millioner solgte fra bøker som ikke har blitt antatt en gang, nok

var et resultat av denne narsissistiske diagnosen, var det bare: Ja-ja-ja, jeg erkjenner og forstår alt sammen. Jeg er narsissist, men det har ikke noe med saken å gjøre. Så var det tilbake til det samme sporet igjen, med mer selvforherligelse og stormannsgalskap. Man har altså å gjøre med et linjebrydd, hvor det er ingen sammenheng mellom det man ostensibelt forstår, og måten man forholder seg til verden på. Det samme er tilfelle med Roar Sørensen, som ikke greier å forstå det jeg har presentert i form av en rekke analogier, og som Landgaard legger frem i mer presis drakt, altså litteraturbransjens egentlige tilstand. Jeg tenker å utbrodere dette i all klarhet. Jeg misliker å gjøre dette, all den tid jeg må gå til angrep på min omgivelse og noen av de få som har vist meg vennlighet, simpelthen for å fremme et poeng, og all den tid dette blir en slags incestuøs affære, hvor de få deltakerne på denne bloggen, jeg har vel en 3-4 venner igjen, kjemper til siste slutt i en slags rottekrig. Dette kan selvsagt stå som et slags eksempel over prinsipper i virksomhet og arketypiske størrelser og den evige striden dem imellom. I så måte blir dette stedet det alltid har vært, en plass for høyere viten, fjernet fra enhver umiddelbar innflytelse. Rottet krigen vører ikke dem som er høyt oppe. Nåvel, jeg kunne gått i spissfindig detalj, men foretrekker å holde det temmelig abstrakt, for å unnlate å direkte skade disse som behandlet meg med vennlighet. La oss si at jeg på et eller annet tidspunkt var involvert i en skrivegruppe, hvor en av deltakernes skrivning fremstod som svært rotete og som en følelsenes pratsomhet, noe som endatil ble påpekt, kanskje på et skriveakademi, kanskje av en størrelse ved navn Stikk-i-sæterbaken. La oss også si at nevnte person nå, noen år down the line, kanskje har to utgivelser bak seg, og at jeg gikk på biblioteket og åpnet en av disse bøkene. I min naivitet tenkte jeg at siden det hadde blitt utgivelse utav dette, måtte personen virkelig ha tatt seg sammen og satt seg i sælene. Beklageligvis trengte jeg ikke å ha boken åpen i tretti sekunder en gang, for å se at det var det samme rotet som før, ja, endatil verre, hvor det hersker en forvirring fra setning til setning om hva som egentlig skjer og hvem som utfører hva, selv når man gjorde en innstendig innsats for å forstå på et helt pedantisk nivå i en asperger-hjerne som bare kan sies å være logisk og logisk kun. La oss videre abstrahere at denne utgivelsen ble til fordi personen bak kunne manøvrere seg i sosial sammenheng, er pen å se til og har de mest politisk korrekte emnene som tematikk i sine bøker, mens den litterære kvaliteten rett og slett ikke er tilstede. Man kan forstå at dette er den rådende tilstand idag, ufarlige, korrekte bøker av dubiøs kvalitet selger og blir utgitt, dette er en kjent sak. Likevel forlanger Roar Sørensen at en utgivelse skal behandles som den rene gullstandarden hva gjelder kvalitet, og forsøker endatil å mobbe meg for ikke å ha en utgivelse bak meg, et klart bevis på det hierarkiske tyranniet han ønsker seg, hvor forfattere rangeres etter sitt eierskap til slike overfladiske emblem og diplomer. Som Ken Jensen erkjenner Roar Sørensen det faktum at ja, man er narsissist, og at ja, en utgivelse idag er ingen standard som helst, men dette taes på ingen måte til følge. I Jensens tilfelle fortsetter man å agere med stormannsgalskap, og i Sørensens tilfelle fortsetter man å agere som om en utgivelse skulle

være noen god målestokk i en bransje man forstår har mistet den litterære kvalitet av syne for lenge siden. Huff og huff.

26. august kl. 18:04

Øystein Tranås Kristiansen: Alt dette kan illustreres med en svært enkel historisk analogi. Under regjeringstiden til den romerske keiseren Caracalla hadde riket hatt en langvarig nedgangstid. På den tiden var sølv det fremste betalingsmiddelet, og spesielt legionærene fikk lønnen sin i sølvmynter utstedt av riket. I denne langvarige nedgangen hadde man etterhvert begynt å blande ut sølvet med tinn, inntil Caracalla gikk til det steget at han ganske enkelt ga tinn et sølvbad, slik at det så skinnende og blankt ut i begynnelsen, mens det egentlig bare var tinn under. Vanlige mennesker måtte etterhvert tilpasse seg denne nye virkeligheten, og disse verdiløse sølvmyntene kunne ikke brukes til handel. Istedet begynte man å handle på et mer grunnleggende nivå, en vare for en annen, og dette var også sant for legionærene, hvis garnisoner etterhvert måtte bli selvberget både når det gjaldt mat, lønn og nye soldater ettersom rikets innflytelse ble mindre og mindre. Roar Sørensen og Stian Landgaard blir på hver sin måte skikkelser som insisterer på at man skal behandle disse verdiløse myntene som de var av rent sølv. I Roar Sørensens tilfelle er man så overfladisk og regelryttende at man ikke skjønner at myntene er forsølvet og at under er det rent tinn, fordi alle emblemer og befalinger fra riket skal være gyldige, uansett, og dette regelrytteriet skal jeg grundig ta for meg iløpet av min utlegning. Stian Landgaard skjønner i det minste at myntene har mistet sin verdi, men insisterer fortsatt på å behandle dem med den aktsomhet og respekt som tilfaller reelle sølvmynter. På den måten blir han en underlig skikkelse, litt som en slags batman som utfører handlinger han vet ikke har noen effekt eller mening, men likevel insisterer på å utøve selv om deres meningsløshet gang på gang demonstreres av jokeren. Ja, sølvmyntene blir selvsagt et bilde på litteraturbransjen. Kanskje hadde disse myntene en gang en slags verdi, men dette er lenge siden, og det korrupte i dem har blitt påvist gang på gang og på alle måter. Roar Sørensen greier ikke å koble dette, fordi han har ingen innsikt eller forståelse - i det hele tatt. Hva som er grunnen til Landgaards patologi kunne man spekulere lenge i. Jeg kunne gitt et ordets syrebad om tilstanden, men for å gjøre dette, må man putte fangen grundig i baljen, ikke bare kaste fresende syre i ansiktet hans, så han rekker å trekke seg unna. Forhåpentligvis vil jeg kunne gi en dekkende beskrivelse av tilstanden når jeg fortsetter min analogi om skipet. Om det hele nå skal beskrives med en kort kommentar, kunne man si, dersom man skulle se fordelaktig på det, at Landgaard liker å tuktes og underkues og at man lesser allslags byrder på ham. Hvorfor ellers skulle han ønske å legge seg under småjenter eller assosiere seg med f.eks. meg, som åpenlyst har sverget på å ta fra ham hans nietzscheanske livsgrunnlag? **[Det har blitt sagt at de konservative har en**

fetish for å tuktes og tape, så lenge de kan ta the moral high ground. Derfor har de ikke gjort annet enn å tape de siste seksti år.] Tukten er selvsagt noe for de som ikke kan stikke seg ut for seg selv. Vil man ikke være fri, må man ha en herre, om så en urimelig lolita eller en giftslange under armen som sørger for at aldri kan stå overfor noen egentlig selvstendighet. Dette er dog om man ser fordelaktig på det, og sannheten er nok mer vidtrekkende, og med litt snillhet kan jeg putte det under parolen: "Kjempen som ikke ville kjempe." Vandrende rundt i selve kunstens gudelige tempel i Oslo, Emanuel Vigelands mausoleum, utledet jeg videre tilstanden til dette tinnets forkjempere. For når jeg kaster fra meg keiserens mynter i avsky, og vil ri ut for å stikke det ut for meg selv, jeg hører at Attila betaler i ekte sølvmynter, ja da brøles det virkelig opp fra det holdet, og jeg skal forfølges og straffes på alle vis, som om jeg var en romersk legionær som hadde begått mytteri. Hos Sørensen skjer dette som høylydt brøl, mens Landgaard er litt sublim, og man hører bare det drønne litt i dypet av vulkanen. Man skulle tro de ville brøle av seg hodet og vulkanen nærmest måtte implodere, for så mye gnål må jo ha en effekt i virkeligheten. Hvorfor skal jeg forfølges på denne måten? Svaret er selvsagt enkelt, noe jeg kom frem til i kroppens tempel nede i Oslo. La oss si at man deltar i en orgie av overflod, med vin, god mat, og kvinner, og at en av deltakerne bestemmer seg for å stikke. Da vil man le av ham, det er jo hans tap, og han kommer nok krypende tilbake når han forstår hvor bra han hadde det. Men dersom hele selskapet er riktig så elendig, vil man ikke være like selvsikker i sin sak. Straffen for illojalitet må være desto hardere, når det man kjemper for egentlig ikke har noen verdi. Enhver som da kaster fra seg byrden og vil stikke ut på egen hånd, må da straffes drakonisk, slik tilfellet nok også var for romerske legionærer på Caracallas tid. Mitt mytteri vil besørge at de diplomer og emblemer Landgaard og Sørensen har på hånden, demonstreres å være verdiløse, disse som de nå klamrer seg til og håper å veksle inn i noe som har en egentlig verdi. For å komme med en slags parafrase fra Ken Jensen. Den som er sikker i sin sak, trenger ikke å brøle opp. Også her er min motsetningslov i høyeste grad gyldig. Jo større løgnen er, jo hardere må straffen for å påpeke løgnen være. Det er høyst urovekkende at jeg er blant få som greier å koble logikken med tinnets verdiløshet med den enkle logiske følge: Man behandler ikke tinnets som sølv. Den enkle logiske følge av svært enkel logikk er forøvrig total mangelvare idag, og derfor er jeg, på tross av alle mine feil og mangler, en av landets klokeste menn - urovekkende nok. Selv menn med doktorgrad eller de fremste forfattere greier jo ikke å tenke seg frem til de enkleste kjensgjerninger, og av den grunn har jeg sluttet å ta dem på alvor. Keiserdømmet har falt, og Cæsar er et svin.

26. august kl. 19:08

Øystein Tranås Kristiansen: Da følger jeg på i min kontinuasjonlinje. Har spist og er fuelet som

fan. Da Roar Sørensen la frem sin tese om å dø for sin moral, slik en døende mann ivaretar moralen til siste slutt, fryktet jeg et øyeblikk at han hadde komplisert, ikke negert, fremførelsen av mine ugjendrivelige argumenter. Det tok meg tretti sekunder å skjønne at han med dette hadde stukket nakken for langt ut, slik at jeg kunne gi ham en rettmessig plassering i den historiske sammenheng som jo lærer oss filosofi gjennom eksempler. Desto mer informasjon man mater datamaskinen med, desto mer har den å gå på for å gjennomføre et godt snikmord. Datamaskinen slutter aldri å ta til seg informasjon, men observerer med åpne øyne. Den indre Ti er monsteret som aldri hviler. Hva er det monsteret vil? Ingenting, bortsett fra å vite, og når man har den rettmessige plassering, når man vet, da har man entitetens skjebne i sin hule hånd. Man vet hva den er og hva den prøver på, og dermed kan man lukke hånden dersom stikkene blir for mange. Nåja, bør kanskje roe meg ned, men saken er: Det finnes en moral for vakre piker, og det finnes en moral for de døende menn, og de typene moral er ganske så forskjellige. Tilbake i det gamle Athen har man hatt begge disse typer moral udødeliggjort som historie. Både Sokrates og Alkibiades hadde valget mellom landflyktighet eller døden. Sokrates valgte sin moral - på bekostning av livet, og drakk derfor sitt giftbeger. Alkibiades valgte livet - på bekostning av sin moral, og tjente både Sparta og Persia som militærleder, før Athen plutselig ville ha ham tilbake. Hva kan man si? Som babyer og visse andre skapninger, vet ikke folket hva de vil ha. Det er med dette som historisk bakteppe, at vi kan gå videre inn på å forstå Roar Sørensens moral, den han altså er villig til å gå under for. I den forbindelse er det nærliggende å trekke inn observasjonen fra kjempen som ikke ville kjempe, selveste Landgaard, som påpeker at Sørensen ser på bokbransjen som en konstant, og det er akkurat det som er tilfelle. For å spesifisere nærmere, forholder Sørensen både til reglene og selve situasjonen, som de var en uforanderlig størrelse. Reglene skal følges til enhver pris, og alle forfremmelser skal foregå innenfor disse reglenes hierarki, og noe annet er utenkelig for Roar Sørensen. Vi kan sammenligne dette med de pussede messingknappene på uniformen til skipets matroser. Dette tar seg bra ut ved utseilingen, når man er omgitt av parfymerte dameslør som flagrer i vinden. Pussete knapper er dessuten en god indikasjon på et velholdt skip, og viser at matrosene er villige til å gjøre den minimale innsats for skipets skyld. Likevel forandrer ikke dette den pussete messingknapp og diplomets iboende karakter, det er et ytre symbol på noe annet, og representerer i seg selv verken kvalitet eller et velholdt skip. Og når utseilingen forlengst er forbi og stormen raser, vil det å fokusere på disse ytre symbolene være selve definisjonen på dumskap. Da skal man styre skipet og reve seilene. Likevel insisterer Roar Sørensen på å pusse all messing og pynte opp når skipet er i havsnød. Jobbe-jobbe og pusse-pusse, roper han, som om han var en av karakterene i Huxleys Vidunderlige nye verden. I stormen er det andre regler som gjelder, og en for rigid holdning og manglende tilpasningsdyktighet vil medføre skadeverk, noe Sørensens holdning til bokbransjen viser. Han innrømmer jo svart på hvitt overfor Landgaards utlegning, at han foretrekker at bokbransjen går under, så lenge man

ivaretar "moralen" og "rettferdigheten." Man kan trekke en direkte parallell til norsk oljebransje idag, som er i krise. Før, i hvetebrødsdagene, fikk alle utdannede ingeniører jobb og fete lønninger. Dersom man skulle opprettholde lønningene og sysselsetningen på samme nivå idag, under krise, ville norsk oljebransje, Aker og Statoil gå konkurs, og det er dette Roar Sørensen foretrekker. Og man trenger ikke engang undre på hvorfor. Sørensen foretrekker å gå under og døden for sin moral, akkurat som den livstrette Sokrates. Man har allerede fattet sin beslutning, og er for gammel og trett til å forandre seg. Roar Sørensen har tatt sine valg i livet, han er for satt, og må nå forsvare disse valgene til siste slutt. Det er lett å velge sin moral når man ligger for døden, for hva annet slags valg har man? Det er vanskeligere å velge noen moral når man har livet brusende gjennom årene, er en vakker pike eller den sterke Alkibiades, som var attraktiv for alle som strateg, uansett hvilken side han kjempet på, eller i hvem sin seng man nå endte. Av disse grunner er Roar Sørensen en livsfarlig mann, og jeg stoler slett ikke på ham, for alt tyder på denne destruksjonen på vegne av et prinsipp - hans eget. I praksis er ordene han har sagt til meg dette: "Jeg krever at du utsletter deg selv (jobber deg ihjel og lider) på mine vegne (i henhold til mine regler), uten å få noe igjen for det. (jeg erkjenner at dette ikke bringer noe resultat) Eh, ville bare hjelpe. (jeg er egentlig så veldig god, jeg. Her er ingen egennytte overhodet)" Det høres ut som en parodi, men er den klinkende klare sannhet. Uredeligheten, egennytten og destruksjonen gjennomsyrrer budskapet. Sørensen vil trekke meg ned min sin livstrette gammelmannsmoral, og synes han er en hellig mann utifra det. Og han har ikke noe valg. Han MÅ se det på den måten. Noe annet ville være å innrømme at alle hans livsvalg for litteraturen har vært fåfengt. Dessuten eier han ingen avstand, slik at han kan se seg selv utenifra. Egeninteressen og de regler han terper på er direkte forbundet, og for ham finnes ingen innvending.

26. august kl. 22:30

Øystein Tranås Kristiansen: La meg da gjenkomme til disse høyt besungne reglene, som det med steinhard rigiditet kreves at skal følges til enhver tid. Det den symbolerende matrosfant ikke forstår, er at ulike regler gjelder ulike mennesker. På skipet er det nemlig en navigatør som sjelden har uniformen sin i orden, og som aldri pusser knappene. Han er i det store og hele en sjuskete jævel, og av og til låser han seg inne i kabinen sin for å sitte alene og drikke sprit. Men kapteinen kjefter aldri på navigatøren de gangene det er oppstilling, selv om matrosene får kjeft hver gang de ikke har knappene og uniformen sin i orden. Matrosene forstår ikke dette, og derfor er de rasende på navigatøren og forsøker å mobbe ham på alle vis. Men da kommer kapteinen navigatøren til forsvar, og matrosene må luske slukøret vekk. Nå er kaptein og navigatør forlengst skylt på sjøen, men prinsippet gjenblir. Ulike regler gjelder ulike mennesker (på samme vis som ulike regler gjelder fra situasjon til situasjon) Navigatørens arbeid er altfor viktig til å fokusere på rigiditet, rutine og regler.

Han trenger å samle energi så han kan konsentrere seg, og derfor sitter han i kabinen og drikker sprit. Matrosene, som tross alt ikke skal (eller kan) tenke, må derimot holdes i aktivitet hele tiden, så de ikke finner på for mye ondskapsfullt tull. I dette tilfellet har navigatøren høyere status enn matrosene, men vi kan også snu om på situasjonen. Jeg tror det var Aristoteles som var inne på dette. En slavegutt kan påpeke overfor en høy og verdig filosof, som har alle akkolader i orden, at sirklene han tegner i sanden er matematisk uriktige, at trekanten ikke er rettvinklet og at rektangelet er skjevt. Dette fordi sannheten og logos er vårt felles eie, som Heraklit sier, og all slags status og akkolader kan ikke erstatte sannheten, som en slavegutt kan påpeke overfor en høy og verdig mann. Men i begge tilfeller, navigatør og slavegutt, krever Roar Sørensen at regler og status skal trumfe alt. Det er i det store og hele skrekkelig. Jeg kan også med letthet påpeke hvorfor det er slik. Det er de såkalt sansebaserte menneskene som verdsetter erfaringer fremfor alt, det er gjennom erfaringen de lærer, og derfor kan de heller ikke stole på en mann som ikke har "vært der" og "gjort det." Helst i en årrekke. Derfor kommer alt dette snakket om årene i kullgruva, fokuset på det harde arbeidet som må belønnes, og reglene som skal sørge for at dette skal ivaretas. Jeg kan ikke bevise det, men jeg er ganske overbevist om at Roar Sørensen er ISTJ i henhold til Myer Briggs. Nåvel, med en viss djevlskhet kan jeg si at den romerske statsmannen Cicero hevdet at middelmådige mennesker lærer gjennom erfaringer. - De kan jo ikke tenke. Den sanselige mannen i kullgruven, som lærer gjennom å bruke hendene, har ingen forståelse for at man får en formann som er nyutdannet fra universitet, og aldri har holdt i en hakke før. Denne formannen kan forsåvidt være en skjelvende feiging, og gjemme seg bak skrivepulten hver gang en kinaputt smeller, men han har også teorigrunnlaget til å erstatte dampmaskinene i kullgruven med hydrauliske maskiner og pumper, som er langt mer effektivt. Dersom man hadde gjort den gamle sliteren med tjue års erfaring til formann, ville man tviholdt på sine dampmaskiner, og man ville aldri fått noen egentlig utvikling. Dette er forsåvidt en eldgammel problemstilling. Den sansebaserte har ingen forståelse for teoretikeren, og lærdom for lærdommens skyld. Det er derfor Roar Sørensen krever at jeg skal jobbe-jobbe, uten belønninger, i tjue år, minst, sanse og erfare. Det er null forståelse for at jeg faktisk er en teoretiker, og har mine styrker der. En mislykket teoretiker, kanskje, men det er en annen sak. Regelrytterne tar diplomer for å være virkeligheten, men resultatet idag er at man har personer med doktorgrad som ikke kan tenke, bare gjengi resultater og være flinke. Det er i det store og hele en sørgelig sak. Min tragedie er at jeg av ulike grunner er en kronisk underachiever, men løsningen er ikke å spille etter sansemenneskenes pipe og bli noe jeg ikke er. Som den store Jung sa, den enes verdi er verdiløs for den andre, og dette er evig sant. Jeg har til en viss grad forståelse for erfaringens verdi, og skjønner at mannen i kullgruven har erfart og sett, og at dette kan brukes til noe. Dessverre returneres ikke denne tilliten, og Roar Sørensen har null forståelse og toleranse for mine styrker, at jeg kan tenke og forstå, selv uten å erfare. Historien er forøvrig full av slike tilfeller.

26. august kl. 23:51

Øystein Tranås Kristiansen: La meg gjøre det klinkende klart at dette er et illustrerende eksempel kun, men vi har for eksempel INTPen Albert Speer, som var rustningsminister i det tredje rike fra 1942 av, innsatt nærmest ved en tilfeldighet, som både tre og firedoblet våpenproduksjonen, enda mens landet ble bomber til grus. Han var altså arkitekten (pun) bak det såkalte tyske produksjonsmirakelet. Og tingen med Albert Speer var at han aldri hadde holdt i et våpen før (erfart) og han hadde ihvertfall ikke kastet bort sitt talent ved å jobbe på fabrikkgolvet (plikt), men enda så kunne han effektivisere og forbedre våpenproduksjonen på en uant måte, (tenke) noe som gjorde at nazi-regimet kunne holde seg flytende enda en stund. Nåvel, best hadde det nok vært om man hadde hatt INTPer på det overordnede strategiske nivå, da ville man blitt fortalt at man ikke burde iverksette slaget om Storbritannia, ikke burde invadere Russland. Napoleon ville fått beskjed om det samme, og Alexander den store ville fått beskjed om at man ikke burde invadere India. Som Bismarck skjønnte det, må man konsolidere sine erobringer, og da kan man lene seg tilbake og poppe korken på en flaske øl, med et langt bedre resultat enn det disse andre idiotene får til. Selv giddaløslatskap gir et bedre resultat enn flittig dumskap, noe vi skal komme nærmere innpå. Albert Speers metode var forøvrig å fjerne de gamle menn. Ingen direktør måtte være eldre enn 60, og ingen formann eldre enn 40, slik at man forhindret "arroganse og rutine." Lyder dette kjent? Dette er jo hva jeg har sagt hele tiden mot Roar Sørensen påstander om de selvsamme tingene. Konvensjonene er bare til skade. Tvert imot skulle fabrikkene fokusere kun på en eneste spesialitet, istedet for å gjøre litt av alt, og istedet for å holde seg til tradisjonene. Det er denne effektiviseringen, det at man gjør det man er best på, ikke alt annet, som gir det beste resultat, og for å oppnå dette, kan man ikke ta hensyn til alle regler, skikk og bruk som så og så personer, spesielt gamle menn, måtte mene. Et annet eksempel er amerikanerne ved slaget om Midway. Det var den etablerte prosedyre at man samlet alle flyene sine sammen i angrepsbølger, fordi dette konvensjonelt sett ville gi et bedre resultat. Noen av bombeflyene ville komme igjennom, og jagerflyene ville kunne beskytte bombeflyene. Men den amerikanske kommandanten skjønnte at han ikke hadde tid til å holde seg inne med denne prosedyren, og at han hadde en gylden mulighet til å ta japanerne med buksene nede, mens flyene deres var på hangarskipdekket. Derfor beordret han stupbombere og torpedobombere og fightere ikke til å vente, men å angripe med en gang. Og siden japanerne var opptatt på dekk, var en eneste bombe nok til å starte en brann blant all ammunisjonen og bensinen på dekk. Japanerne fikk hele flåten sin av hangarskip, fire tilsammen, brent ned på den måten. Amerikanerne fikk altså maksimal uttelling. Og det er akkurat det. Reglene er bare en erstatning for tenkning, noe man bruker til man kommer på bedre tanker, så å si. Reglene er bare noe man vet

fungerte før, og som man derfor følger i håp om et godt resultat. Men som alle vettuge mennesker vet, ingen situasjon er noensinne den samme. Franskmennene trodde at andre verdenskrig skulle forløpe på samme måte som den første, med store, infanteribaserte hærer som blødde hverandre ihjel i en forsvarskrig, og de fleste av generalene deres var over 70 år gamle. Ikke rart at de tapte, med andre ord, fordi de fulgte regler istedet for å tenke. Det er forøvrig på dette grunnlag jeg kaller meg en kriger, fordi jeg tenker, akkurat som Albert Speer og denne amerikanske kommandanten. Jeg trenger ikke denge folk på gata og være leiesoldat i jungelen, jeg oppnår mest - ved å tenke. Albert Speer trengte ikke å holde i et våpen eller lide og lide og lide i tjue år i en kullgruve. Han oppnådde mer og var mer til skade for nazistenes fiender enn noen SS-soldat. Han var en av hundretusen, og slik er det bare, fordi han kunne se den overordnede linje. Min hensikt i så henseende er det samme, fokusere på mine styrker, den teoretiske tenkningen, ikke mine svakheter, som for eksempel sosialisering og pliktarbeid. Slik jeg ser det er dette for mindre mennesker, og det mente Cicero og romerne med ham, selv om man heller ikke kan ta alt derfra for god fisk.

27. august kl. 00:34

Øystein Tranås Kristiansen: Teorigrunnlaget for dette emnet, tatt fra en levd og erfart livsverden, ble forøvrig lagt av den tyske mellomkrigstidsoffiseren Hammerstein-Equord, som delte sine offiserer inn i fire kategorier. De beste offiserene er late og intelligente (og deler trekkene til meg og INTPer generelt) Disse har den intellektuelle klariteten og komposisjonen til å ta vanskelige avgjørelser, og siden de er late, vil de finne den mest effektive måten å gjøre ting på. De nest beste er flittige og intelligente, (og er derfor som Landgaard og INTJer generelt.) Disse egner seg godt som stabsoffiserer og administratorer, noe jeg lenge har hevdet angående INTJer. Forøvrig er det slik at Landgaard, siden han alltid må holde seg inne med reglene og samfunnstandarden, aldri kommer til å være istand til å tenke en eneste selvstendig tanke, og er derfor forevig dømt til å være en åndenes funksjonær. Kanskje ansetter jeg ham som sekretær en dag, og da er skjørt foruten undertøy påkrevd. Man må holde sine opsjoner åpne, tross alt. 90% av en hær, ifølge Hammerstein, består av folk som er late og dumme, og disse passer best til rutineoppgaver. (Litt røft kan man si at dette er trekkene til perceivers generelt.) Man skal passe seg for de som er flittige og dumme, (disse deler trekkene til Roar Sørensen og judges generelt) Disse vil nemlig arbeide hardt for å begå skadeverk, noe Roar Sørensens egne innrømmelser på en klinkende klar måte viser, all den tid han vil at bokbransjen skal gå under fremfor å bryte med hans fremsatte "moral" og all den tid han forsøker å sabotere all det jeg kan tenkes å gjøre, til fordel for sine egne kortsynte forordninger. Anekdotisk sett kan jeg si at det største universalgeni av alle, Leonardo da Vinci, aldri ble ferdig med noe som helst, dette hadde han nemlig ikke tid til. Det er latskap, fristillelse og frihet som er

det blanke lerret hvor genialitet blir til, og da trenger man å komme bort fra plikten og samfunnsmaset, som kun er der for å holde den gemene hop opptatt så deres evne til å begå skadeverk minimeres.

27. august kl. 01:21

Øystein Tranås Kristiansen: Det er nok best jeg avslutter der. Skulle som sagt infernalisere Landgaard i eksempelet med skipet, men vil helst ha den detonative energi på min side. Heldigvis har jeg en del dager for meg nå. Idag har jeg spist godt, imorgen skal jeg forsøke å trene i tillegg, før jeg gyver løs. Som en sidekommentar, vil jeg ikke vedgå at jeg skulle være i besittelse av et spesielt stort talent. Den moraliserte skravlekjerringa Elin Brodin skriver bedre enn det jeg gjør, sørgelig nok. Skrev nok bedre enn henne da jeg var på min høyde, det er alt. Jeg har også testet min intelligens, som nok i det store og hele er ganske middelmådig overfor en rekke studenter. Vi hadde en lek der vi skulle huske navnene til de rundt oss, og der kom jeg sørgelig til kort. Mine evner er i så måte svært ujevnt fordelt. I det store og hele er jeg middelmådig, på enkelte områder er jeg for andre personer på en uforklarlig måte ganske dum. Kun på enkelte, avgrensede felter, er jeg istand til å gjøre ting ingen andre kan. Er som sagt en visuell tenker, som er istand til å se sånært det meste som teorimodeller som kan stilles overfor hverandre. Jeg kan plukke de fleste ideer og argumenter fra hverandre, og får plutselige innsikter der jeg vet at jeg vet, uten å vite hvordan, der hvor arbeidet består i å nøste opp i hvordan jeg kan være så sikker. Når jeg får en slik visshet, er jeg alltid inne på noe vesentlig. En annen evne er dette med logikk og den logiske følge, noe de fleste mennesker, selv de mest intelligente, tydeligvis er fullstendig ute av stand til å ta innover seg på det minste grunnlag. Av disse grunner er alt jeg gjør og kan tenkes å gjøre, både riktig, bra og rettferdig, og jeg føler ingen skam for noe. Jeg har mitt å gjøre, og ingen skal stå i veien for meg. Og som en siste anmerkning: Dere vet ikke hva jeg må gjøre for å faktisk skrive, ingen har derfor rett til å dømme meg eller si at jeg kunne eller burde ha gjort mer. Jeg var sent utviklet i livet generelt, og hadde på kort tid et svært stigende nivå frem til 2013, der jeg var svært produktiv. Før den tid skrev jeg fantasy og pulp. Etter det tok det en brå slutt, siden livet raserte meg på alle tenkelige måter. Forøvrig er det slik at lidelse ikke rettferdiggjør noe som helst. Om noen flatbanker meg og putter meg i rullestol, gjør ikke dette meg ren, hellig eller gir meg på noen måte mer rett. Det er derfor jeg reagerer så sterkt på alle overgrep og ubeleiligheter man utsetter meg for fra pliktmenneskenes og hundemenneskenes side. Sørensens fokus på lidelse blir bare et eksempel på gammelmannsmoral. Nå for tiden balanserer jeg filosofien med skjønnlitteratur, der filosofien har den definitive forrang. Jeg er ofte overveldet av visjoner, og må lære å kontrollere meg, frigjøre meg og gå videre, legge til rette for at jeg kan arbeide jevnt. Ingen vet hvem og hva jeg er, hva jeg gjør, og hvordan jeg må

gjøre det.

27. august kl. 01:41

Øystein Tranås Kristiansen: Tar litt tid å komme tilbake. Glemte å tilføye en ytterligere analogi. Husker at jeg så en naturdokumentar, hvor polarreven så en mus under en stein, og tok til å grave. Kommentatoren sa at en klok polarrev skjønnte når slaget var tapt. Dersom han ikke fikk tak i musa etter så og så lang tid, var det ikke noe vits mer. Da var det bedre å spare på kreftene og vente på en ny mulighet. Dumme dyr brukte alle kreftene sine på en gevinst som kanskje ikke engang var der, og som uansett var for liten til å være verdt det. De kloke dyrene avventet. Med det kan man trekke parallellen til bokbransjen. Det er ikke lenger verdt det, og gevinsten man får kan ikke veie opp for det man ofrer. Bare svært dumme eller desperate dyr gir seg nå til å grave i timevis under den steinen.

28. august kl. 00:06

Øystein Tranås Kristiansen: Hvis vi ser på den menneskelige historie, er det ikke meningen at man skal gå under for ethvert regime, forordning eller ideologi, den dagen belønningen ikke er der. De fleste mennesker "jump ship" lenge før de selv blir med i dragsuget. Da amerikanerne erobret den første tyske byen under andre verdenskrig, Aachen, kom innbyggerne frem og sa: "vi er da ikke nazister." Selvsagt var de ikke det. Men fire år tidligere, da nazistene hadde herredømme over hele Europa, var de selvsagt nazister alle mann. Araberne hadde nok det mest fantastiske utslag av dette, har det blitt sagt. Da Italienerne tok byen Tobruk i sin besittelse, var det vill fest i gatene, med dansing og sang. Da engelskmennene erobret byen fra italienerne, var det også feiring og glede. Da tyskerne tok byen fra engelskmennene, danset man. Og jammen feiret man også da engelsmennene og amerikanerne tok byen fra tyskerne. Hva kan man si. Vanlige mennesker kan ikke tape, de snur kappen etter vinden og er bare en ekstensjon av tidens tegn. Det setter forøvrig det som stod i butikkvinduer i Oslo under frigjøringsdagen i et ganske grelt lys. "Vår kamp er kronet med seier." Akkurat, ja. "Vår" og "kamp," men seire gjør man alltid, har man ryggraden til en glassmanet. Det store poenget er at siden denne fremgangsmåten er så utbredt, er den riktig og bra, ad naturen, det må og skal være slik, for det dyktige og avpasningsdyktige dyr må ha belønningen der for å tro på noe, og man lar seg slett ikke brennmerke - for ingenting. Denne fremgangsmåte, ad naturen, er vel så viktig som det løvene gjør når de møtes på sletten for å kjempe, slik klisjeen lyder fra visse hardhetsfetishister sin kant. Man kan jo minne om at løver nedlegger unge, gamle og syke dyr, og lar seg slett ikke spidde av en velvoksen gnu i en "viljens overvinnelse." Nåvel, galskap finnes også i naturen. Naboene mine ble faktisk overfalt av et rabiatt ekorn en dag de satt på verandaen. Det var

nok nyttig, for ekornet, på samme måte som det er nyttig for en løve å la seg trampe ned av en diger hanngnu, og på samme måte som det er for en polarrev å sulte ihjel foran en steinhelle. Kun de som var dypt involvert i et regime, slik som nazistenes indre krets, gikk frivillig i døden den dagen det var over for dem. Det samme med konene og tjenerne til en stor krigsherre i antikken. Men de aller fleste gikk videre. Minoru Genda, den hovedsakelige ideologen for Japans angrep på USA, var dypt involvert i amerikanernes prosjekter etter at krigen var omme. Sine egne medsoldater ville han ikke vite av, de skulle bare sulte i gatene. Inntil han fikk nyss om at piloten Saburo Sakai hadde spart et fly med nederlandske kvinner og barn i krigens tidlige dager, og at amerikanerne hadde fått nyss om dette og ville belønne en slik ridderlig handling. Piloten som var hensatt på gaten og forsøkt fordømt som både fritenker og fanatiker, ble nå tilbudt en fast stilling i Japans fredsbevarende nye hær, en stilling han forøvrig sa nei til. Ikke for langt frem. Nei, slett ikke! Det gjelder å holde seg inne med! Mer og mer ser jeg at dette er litteraturens hovedsakelige misjon, en rasjonalistisk rettferdiggjørelse av hva enn slags regime som er rådende for dagen.

28. august kl. 00:33

Øystein Tranås Kristiansen: Forøvrig synes det meg åpenbart at de kollektivistiske lawfuls forsøker å holde på noe som er, eller noe som har vært, gjennom den felles enighet om at det "skal være slik." En individualistisk chaotic, derimot, omfavner forandringen som en ny mulighet, og går videre, den dagen belønningen ikke er der. Hva er best, når Heraklit sier at forandring er alt som er til? Vanlige mennesker, de såkalte nøytrale, avpasser seg bare, og feirer hvem for slags seierherre som helst. Ikke for mye, ikke for lite, ikke for langt bak, ikke for langt frem.

28. august kl. 00:41

Øystein Tranås Kristiansen: Så var det å holde fokus. Skal forsøke å ha nok en produktiv økt imorgen. Man kan spørre om grunnlaget for at jeg mener at de flittige offiserene eller INTJene ikke egentlig kan tenke med noen grad av selvstendighet. Mange flittige, intelligente pliktmennesker har da tatt standpunkt mot samfunnsnormen, vi trenger bare nevne Nietzsche i denne sammenheng, selv om jeg kunne nevnt langt flere. Grunnlaget for å være mot samfunnsnormen ligger jo hos disse i et eget sett med verdier og standarder, og det er akkurat her problemet ligger. Nietzsche nikket anerkjennende til den beinharde greske agon og kappestrid, og rødmet av skam da han leste om grekernes utbredte pederasti. Det han ikke forstod, var at disse tingene hang sammen. En ekstensiv fokus på maskulinitet vil ugjendrivelig føre en like inn i homoseksualiteten, det er bare å besøke et amerikansk fengsel for å skjønne det. USA, som på mange måter er et nytt Romerrik, er et svært

maskulint anrettet land, og der blir faktisk flere menn enn kvinner voldtatt. Når man fremmer en hvilken som helst standard, må man holde i mente det vi kan kalle det motsatte forbehold, at enhver standard både kan og vil negeres i ethvert tilfelle overhodet, for vi ville ikke hatt begrepet "opp" om det også ikke fantes et "ned." Vårt "opp" i så måte, skaper nedturen inn i en skyggeside. Det plikt og regelryttende menneske, tar til seg en eller annen standard, og nekter for at standarden i seg selv åpner for sin motpol, som øyeblikkelig vil manifestere seg når vi starter et virke i en eller annen retning. Det flittige pliktmenneske blir på den måten ganske så dum, idet man skaper motsetningen i det man så iherdig fremarbeider. Å tenke selvstendig er altså å gi slipp på noen kollektivistisk (reell eller som ideal) påført standard for hvordan ting skal være, all den tid man forholder seg til virkeligheten som den er, en masse som definerer seg selv i alle retninger. Det er den late, tilbakelente, observerende som kan forstå denne sannhet, idet man i praksis utfører en handling som tilsier at man ikke gidder å ta til seg noen standard overhodet, så mye bedre enn de som springer til flertallet, imaginær eller reell, og ber som følger: definer meg! Nietzsches feiltakelse forplanter seg naturlig nok inn i hans hovedtese, viljen til makt. Skulle viljen til makt være reell, noe den er, som ethvert annet slikt postulat forøvrig, må den straks gi opphav til sin motpol, la oss kalle det viljen til overgivelse. Akkurat som den eksessive maskulinitet og muskelpumpende agon skapte grekernes pederasti, skaper viljen til makt det store Eros. Viljen til makt - og de (ingen)ting som er utenom! Her avslører det svake teorigrunnlag seg. Nietzsche fremlegger en verden som blusser opp og synker ned, altså en variasjon av energi. Likevel fungerer han i sin tanke som en monist, som om alt skulle være det samme. Det er variasjonen i energi som gjør at vi kan si at "alt er motsatt og det samme," men vi kan ikke redusere dette til en av disse: "Alt er motsatt" eller "Alt er det samme" Uansett hvor tynt man skjærer det har mynten en flip side. Variasjonen i energi gir grunnlaget for at vi kan snakke om a priori eller noen sannhet overhodet, en distinksjon der noe gradert sett kan sies å være det ene fremfor det andre, og hvor dette finnes som en iboende kvalitet i enhver fysisk tilstand eller tenkningen for den del. Var ikke dette en kjensgjerning, ville man heller ikke kunne ha noen forestilling om saken, all den tid alt da kun ville bestå av et eneste singulært punkt.

29. august kl. 00:46

Roar Sørensen: Etter et fem dagers opphold i forbindelse med et bryllup i Bobon i Nord-Samar, langt fra alle muligheter til å koble meg på nettet, har jeg nå lest alle disse filosofiske argumentene, som selvsagt er like planløse, immaterielle og flyktige som skyene vi fløy gjennom over Manilabukta i morges.

Men det ble noen fine turer på stranden. Her sammen med guddatteren min, Jasmine, til høyre.

Roar Sørensen sitt bilde.

29. august kl. 13:21

Roar Sørensen: Alt du skriver om meg, mine ambisjoner og dess like er selvfølgelig bare tull, men det er veldig fint at du har skapt deg selv en nisje og en spesialitet av å spinne ull til tull på Facebook og synes det er nyttigere enn å produsere noe som faktisk kan holde skuta flytende noen år til. **[Jeg har aldri underskrevet en kontrakt på at jeg skal gjøre noe som helst, minst av alt holde meg inne med ondskapen din.]**

Det er bare å kjøre på. Ull og tull kan verden aldri få nok av. **[Så hvorfor er du her? Stikk.]**

29. august kl. 13:25

Øystein Tranås Kristiansen: I mellomtiden, inne i skipets salong, tørker Landgaard saus fra munnvikene. Billetten hans var på langt nær like dårlig som den til Tranås og Sørensen, selv om han gjerne skulle likt å få oppgradert sin andreklassebillett og få bli med på det lukkede selskapet der hvor fiffen skåler i klirrende champagneglass. Det er ens status og rangering i ens overfartsdokumenter som avgjør en manns verdi, mener Landgaard, og derfor tar han seg ofte i å stirre lengselsfullt på hvitstribenes bryske miner og ballerinaenes kokette smil fra den andre siden av glassveggen. Samtidig betrakter han alle fillefransene som halter forbi salongen med rynket nese, de som av og til begår den frekkeheden det er i å stirre inn vinduene med nysgjerrige, bleke ansikter. Da skjærer Landgaard innstendig i sin pepperbiff og ønsker dem dit pepper'n gror, ja, nettopp dit. En gang hadde Landgaard dog møtt en slik fillefrans mens han spaserte ute på dekk. Det var på alle måter en brudde mann han samtalte med, men allikevel hadde denne fillefransen i flanelleskjorte, mager og blåbanket, langt klokere ting å si enn noen av sosialittene på første klasse. Her må ting rettes opp, mente Landgaard da. Balansen måtte gjenopprettes i hierarkiet. Denne Tranås hørte naturlig nok hjemme på de høyere klasser, og fra den dagen arbeidet Landgaard med å få oppgradert Tranås' sin billett også. Tranås var med på dette, og av og til lyste ansiktet hans opp da han tenkte på den gode leverposteien og de saftige vannmelonene han alltid hadde blitt nektet i salongens indre. Så var dagen endelig kommet da Tranås kunne ta steget inn i skipets salong, etter lenge å ha mottatt instruksjoner fra Landgaard. De verste kjennetegnene på å tilhøre tredje klasse, langt hår og skjegg, hullete klær og et oblivøst smil mens man spaserer rundt i sin egen verden var nå fjernet til fordel for et oppmerksomt blikk og en anstendig bekledding. Til tross for all innsats tok det ikke lange stunden før kvinnene merket at de følte at Tranås ikke hørte hjemme, vel, noen steder, og ihvertfall ikke inne i noen salong. Summen av disse følelsene, som når sant skal sies bare kan beskrives som rødglødende, ble omsatt til handling snart nok idet skipets neger ble tilkalt, og Tranås ble snydenstraks løftet etter nakkeskinn og buksebak og lempet loddrett på hodet ut.

Landgaard forsøkte å demme opp for skadevirkningene, selvsagt. Alle hører jo hjemme i hierarkiet, og man må kjenne sin plass. Er man tildelt en liten og direkte ussel tilværelse, må man arbeide seg gradvis oppover og passe på å ikke fornærme noen. Men Tranås ville ikke høre dette, og det varte ikke lenge før han ble observert på dekk mens han gråt og raste, og åpenlyst sverget på å forlate dette forbannede skipet. Den flukt Tranås hadde planlagt ved instinkt hele livet, ved å samle seg brødleiver og verktøy han tullet inn i tørkler og gjemte på skjulte steder, det var nå blitt åpent artikulert. Skipet er forbannet, skrek Tranås, og det er passasjerene også. Alt kommer til å gå ned. I ettertid kan man undre. Noen hører kan hende aldri til i det gode selskap, men hvordan kan det da ha seg at de taler sannheten der hvor de gode mennesker lyver? Landgaard fant aldri svar på dette, for en manns verdi måtte da avgjøres av hierarkiet? Men han visste at Tranås hadde rett. Landgaard hadde riktignok ikke vært på befarings i dypet av skipet, der hvor monstre løp ulende rundt og matrosene jaktet på en stakkar med klubbe, men han hadde sett plantegninger av skipet, laget av menn som hadde vært der da skipet ble bygget, og visste at det hadde alvorlige designfeil, at det umulig kunne greie overfarten.

29. august kl. 13:28

Øystein Tranås Kristiansen: Nå får du slutte med denne passive aggresjonen, du godeste Roar Sørensen. Hva har nå bilder av ungene dine med saken å gjøre? Himmelens skyer er forøvrig verken immaterielle, planløse eller flyktige, for de kommer jo alltid tilbake. Det som svever høyt opp ser lite ut fra bakken.

29. august kl. 13:32

Roar Sørensen: Hva bildet har med "saken" å gjøre, må du selv finne ut av. Det burde være en smal sak for en stor filosof som deg. **[Når logikken kommer til kort, tyr man til følelsesmessige appeller.]**

De samme skyene kommer forresten aldri tilbake. Noe som burde være et tankekors for deg og din skjebne på jorden. **[Det er din skjebne å forgå, ikke min.]**

29. august kl. 13:37

Øystein Tranås Kristiansen: Her kan man se min effekt på småbarn. Du har rett i at det er lett å se den godheten du smykker deg med er fullstendig selvtjenelig. Det var nok på tide at noen sa det,

men det er jo slik i alle familier. Ingen sier imot de mest brautende og høylydte familiemedlemmene, og dermed tror de at det er fritt frem. Min skjebne på jorden gir jeg blanke i. Hvorfor skulle jeg påta meg ansvaret for noe slikt?

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

29. august kl. 13:41

Øystein Tranås Kristiansen: Tilbake på skipet ønsker Landgaard å henlede oppmerksomheten mot skipets tilstand, samtidig som han ivaretar sin plass i det gode selskap. Vellykket fremført lyrikk når det er diktaften kan noen ganger føre til at man blir tatt inn på den lukkede festen. Landgaard har forsøkt å skrive om spaserturer han har hatt på dekk, der han følte disharmoniske vibrasjoner fra motorrommet gå opp bena. Men tilhørerne på lyrikkaften føler at de ikke kan leve seg inn i dette. De kan ikke riktig leve seg inn i hovedpersonen som opplever slike ting, sier de, det blir en for insisterende og anmassende fortellerstemme. Handler diktet om kos og harmoni, derimot, da er alt vel og bra. Landgaard er en god og pliktoppfyllende lyriker, men alltid er det slik at man ikke riktig kan sette seg inn i det han driver med. Han kan bare hinte til skipets tilstand ved å skrive om de disharmoniske vibrasjonene, og da blinker tilhørerne litt, før de vil høre om noe annet. Landgaard kan ikke skrive om Tranås' ulende demoner som løper rundt under dekk, for han har

aldri vært på det stedet, og han vet dessuten at å fremsi noe slikt ville bryte med all harmoni. Landgaard kunne bli fratatt sin andreklassebillett og bli bedt om å gå. Allerede har det blitt truet med å hakke ham opp til duemat. Det er de største kosepraterne og harmonikerne som får flest tilhørere, men de gangene Landgaard har forsøkt seg på det, var det slik at kvinnene formelig detonerte halvparten av de gangene han delte sitt følelsesliv. De beste harmonikerne lever seg fullstendig inn i harmonien, kosepraten, sosialiseringen og godheten de preker om, det er da det høres mest troverdig ut, for de har verken sett plantegninger eller vært under dekk, og ved fremførelsen av en slik godhetssang får de kle seg i en myk pysjamas av fløyel. Siden verken koseprat eller indirekte hint om lekkasjene under dekk synes å ha ønsket effekt, bruker Landgaard en annen metode, og av og til er han med i en broderingsgruppe hvor man syr seg fine diplomer. Jo finere diplom, jo mer flink har man vært, og nest etter koseprat er det flinkhet og flittige diplomer som anerkjennes. Det er diplomene laget på symøte som gjør at Landgaard vet at han alltid er sikret en andreklassebillett, men etterhvert går det også opp for ham at han aldri kan bli en fullgod koseprat og komme seg inn på den lukkede festen. Han vet for mye. En dag vil bølgene fra den iskalde Atlanteren skylle inn over dekk, men i mellomtiden vil Landgaard nyte av champagnen og den lekre leverposteien. Landgaard tror at når kosen er omme, vil han kunne ta med seg sine manus og kjempe seg til en plass ved livbåtene, for han våger ikke å ta valget nå. Dessverre har han misberegnet fullstendig. Det ligger i salongens natur at varmen derfra er bedøvende slik at man ikke kjenner de ulende atlantehavsvindene, og man greier ikke å ta seg ut før det er forsent. Ved livbåtene er det kvinner og barn først, og selv om noen av mennene skulle få plass, vil de ikke vare lenge, for de første som kommer til å finne livbåtene er Singh-pirater, og de vil slenge alle menn overbord, før de tar kvinnene i sin besittelse. Og hva hvis Landgaards manus allikevel skulle bli plukket opp fra vrakrestene på havet? Mannskapet på et annet skip vil lese det og si: Du visste at skipet hadde slagside, og likevel ville du sitte der inne i salongen og koseprate? Hvordan kan dette ha noen relevans for oss, vi som selv sitter på et skip vi ikke vil skal synke? Nei, på havet med det, for disse menneskene var gale, som satt og koste all den tiden skipet sank. Men finner man Tranås' kaotisk nedtegnede notater i hans fillete notatbok, tatt fra hans ihjelfrossede hender ute på en stjålet livbåt, da vil man si: Denne mannen hadde evig rett. Det var lekkasjer overalt under dekk, demoner løp ulende rundt, og matrosene jaktet på gode menn med en klubbe. Denne sannheten var for hard til at man ville ta den innover seg, og dermed levde man i et løgnvelde i en oppvarmet salong, hele tiden mens isvindene fra Atlanteren vokste i styrke.

29. august kl. 14:36

Øystein Tranås Kristiansen: Man kan spørre om grunnen til at en så sterk og verdig mann heller

ville drukne blant barstolene og pianoet som flyter rundt en salong, fremfor å gjøre noe. Kanskje er dette grunnen til at det gikk til helvete til å begynne med, at varmen fra salong og smaken av leverpostei var mer forlokkende enn å stå på dekk med isvindene i ansiktet. Riktignok kunne nok ikke Landgaard ha kapret skipet med pistol, til det er det for mange og sterke matroser, men han kunne hjulpet Tranås med å arrangere en vellykket flukt, slik at man kunne bygget en tømmerhytte på en sydhavsøy og kontrollert området med maskingevær, bemannet av deres felles underordnede Sivert. Ingen Singh-pirater ville ha våget seg innpå dem på den måten, og man kunne endog kapret noen kvinner man puttet i bur, sålenge man sørget for å gå inn og slå dem på fast basis, slik at all kosepraten ble holdt på et minimum. Det er kos som er et skips og sannhetens største fiende, dette kos som faktisk er et særnorsk ord, antakelig fordi tilstanden er fremskreden her i dette landet. Det er viktig å minimere følelser og kos, så man kan opptre med det minimale av vett og forstand. Grunnen til Landgaards ferd mot undergangen, den han fikk ved å fokusere så mye på trygghet og sikkerhet (alt ender jo motsatt) ligger antakelig dypt innkodet i hans DNA. Landgaard er nemlig beslektet med orangutangene på Borneo, og der forflytter seg man med armene fra gren til gren. Denne grensvingingen foregår at man sørger for å ha et svært godt tak rundt den nye greinen, før man svinger avsted, og på den måten gir man aldri egentlig slipp på noe. Landgaard hadde en bestefar-orangutang som lærte ham opp i dette fokuset på sikkerhet og det å aldri gi slipp på noe, og selv om han erkjenner at det er slik, greier han ikke å bryte med denne arven fra Borneo. Litt her og litt der, sa bestefar-orangutangen, og sånn var det og sånn var det, idet han svingte seg rundt i sirkler basert på en evinnelig empiri. Man skulle bare basere seg på der man hadde vært, og alt som fantes var ens ståsted. Jungelen er alt som er til, mener orangutangen, og skulle den få se de åpne slettene eller havet, vil den bare trekke seg inn i jungelen og putte hendene for øynene. Dette finnes ikke, bare jungelen og mitt ståsted, ja, både hav og slette er egentlig forlengelsen og en sublimert versjon av jungelen, ingenting annet. Litt her og litt der! Og sånn var det og sånn var det! Og på den måten blir orangutangen svært dyktig til å forholde seg til og holde seg inne med alle lianene og eføyen og den våte mosen i jungelen. Man må tross alt aldri gi slipp på noe, aldri gå for fort frem. Orangutangen forholder seg ikke til noe, annet enn det han kan putte armene og gripeføttene sine rundt, og slik går ferden i evige sirkler blant greinene. Hvis orangutangen skulle få se en annen skapning, en gud med vinger, for eksempel, som steg opp mot solen, ville den mene at dette var noe tull. Du har jo ikke noe gripetak! Ikke fly så høyt! Litt her og litt der!

29. august kl. 15:16

Stian M. Landgaard: Fantastisk. På 50-60-tallet kunne slike nidskrifter ha stått på trykk i avisen. Men i dag er man tvunget ut på det hierarkiløse, demokratiske nettet. Nok en grunn til at avisene har

utspilt sin rolle. **[I ettertankens blekhet, er egentlig nettet hierarkiløst?]**

29. august kl. 15:24

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, hadde jeg i det minste fått en tohundrelapp for et tekstarbeid, hadde motivasjonen vært bedre, og jeg kunne skaffet meg alkohol eller energidrikker for å fasilitere fortsatt aktivitet. De gamle tiders mid-diktere hadde det bedre.

29. august kl. 16:20

Stian M. Landgaard: Narsissister føler seg forresten alltid truet når man diagnostiserer dem. De avviser kategorisk enhver sannhetsgehalt. Husker at Ken Jensen hadde nøyaktig samme reaksjon da Rolf og jeg knekket koden hans. Ikke at det nødvendigvis må være 100 prosent riktig, alt det som her fremkommer via lignelse, men at en del av det stemmer, både når det gjelder Roar og meg, synes meg hevet over enhver tvil.

29. august kl. 16:27

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er alltid inne på noe med mine detonasjoner, det gjelder bare å kalibrere det. Store mediehus i vansker er visst et trekk ved tiden. <http://www.vg.no/.../krise-i-tv-2-tror-det.../a/23777565/>

"– Jeg tror det blir blodig og fryktelig tøft – mye styggere og smertefullt enn vi har gått rundt og trodd. De som er i andre enden av livet enn meg, med nytt hus, nygifte og unger i barnehage og skole som tror at her skal de bo de neste tredivre årene; de får et helvete, det er dem dette er helt jævlig for, sier TV 2-profil Davy Wathne til VG."

Som vanlig er det de gamle gubbene på 50 som slipper unna med sluttbutikkene og nedbetalte hus og leiligheter i millionklassen, mens de unge blir kastet kanskje helt ned til prekariatet. Problemet stammer selvsagt fra at internett har overtatt alt, og man har ikke funnet noen måte å få betalt på i dette fulle anarkiet. Antakelig kan man bare glemme å få betalt for de fleste typer tekstarbeid, siden det er så mange som gjør det gratis.

Krise i TV 2: - Tror det blir blodig

Kutt i hundremillionersklassen, fallende seertall, reklamesvikt og intern uro. TV 2 står overfor en...
vg.no

29. august kl. 16:34

Øystein Tranås Kristiansen: Interessant at Jensen kategorisk avviste alle diagnoser i førstningen, og så var det bare ja-ja-ja, jeg forstår og erkjenner alt sammen, uten noen synlig effekt på atferd eller tankeinnhold. Skal tro hvordan han vil forklare sin avvising og så aksept av sykdomserklæringen ... Ombord på skipet er det også andre skikkelser som har sitt virke. Det er forøvrig helt åpenbart at både Tranås, Roar Sørensen og Ken Hansen har blitt stukket av noen romvesener fra en annen planet kalt spergene, to av disse har faktisk fått diagnose på dette av hvite menn i frakker, mens den siste utviser så mange trekk både fortidig og nåtidig at han snarligst burde legges inn, kanskje på polstret celle. Hvem kunne ant at den falne litteratur skulle tiltrekke seg så mange gærninger? Stikkpillen fra spergene sørger for at alle trekk blir forsterket, nesten like mye som et forsterket ønske. ISTJen (eller deromkring) Roar Sørensen henfaller i et steinhardt regelrytteri uten noen basis eller effekt i virkeligheten, og brøler til og med til kulturkjerringer på diverse facebooksider om at den gamle tids lover fortsatt skal gjelde. Kulturkjerringen blunker litt, men det er alt, og går tilbake til sine mange "Gleder meg til å lese!" når neste følebok er ute. Han forsøker også på en skamløs og oblivøs måte å bruke enhver skjemativering og regel til sin fordel, det være seg offerrollen eller paragrafrytteriet, og siden han er sperg, er det ingen forståelse for at noen kan oppfatte det på en annen måte. Det kalles mind blindness. Slå det opp, motherfuckers. INTPen Tranås, derimot, observerer og visjonerer like mye på en dag som det vanlige mennesker gjør på en livstid, og er derfor formelig en romfarer. Siden han er så langt ute i det ytre rom, blir han fullstendig mislykket i å forholde seg til noen jordlig virkelighet, og er avhengig av at oksygentilførselen ikke skrus igjen. INFPen Ken Hansen, derimot, har drukket så mye av idealismens giftbeger at han tror at alt er ham tillatt. Blir han tatt med hånden grafsende i konfektesken, er det bare: "Jeg ville bare hjelpe andre!" hele veien. Egennytt og altruisme går for ham hånd i hånd, og siden han i sitt hode er godest av alle, fortjener han selvsagt alle godene i litteraturverdenen på lik linje med de som nå har dem i besittelse. Siden han ikke oppfatter noenting, kjenner han ingen skam heller, og derfor tar han stadig selfies av sin egen nakne rumpe som han legger ut på facebook. Så går han der da på skipet, med serveringsbrett og forkle og viftene oblivøst med bavianrumpa i ansiktet til alle og enhver, og uansett hva som skjer så vinner ham, fordi han er jo ikke istand til å kjenne den skam som hører nederlaget til. Så har vi John Olav, som er forfattergroupie som noen annen. Han sitter der ved bordet til Gert Nygårdshaug, denne brumlende skjeggpappaen med stor pondus og et enda større ego, og viser frem siste del av sin massive produksjon. "Ja ja ja, det er sikkert bra det, gutten min," sier skjeggpappaen, før han retter sin oppmerksomhet mot sin biff og sine kvinner, for all den tid han er miljøforkjemper, bor han på

store herregårder, flyr jetfly verden rundt, og spiser kjøttmat som noen annen. Noen griser er likere enn andre ... I mellomtiden er John Olav henfalt i slik en ekstase at man nesten kan høre halen slå frentisk mot bordbenet. For ham er det nok å emulere sine skjeggpappaer, og på den måten er han kanskje den forhenværende litteraturbloggens mest harmløse skikkelse ... Roar Sørensen står i det minste i fare for å bryte seg inn i salongen med brekkjern og slå ihjel de som måtte stå i veien.

29. august kl. 17:45

John Olav Oldertrøen: Hahaha :-D Mer, mer!!! Jeg bobler av latter :-D Men. Anyway. Intet kan forkludre det faktum at jeg nå har nådd udødelighetens mål; jeg er forevigt i De Hellige ISBN-annualers Litterære Rekker. Og det er definitivt fortjent. **[Vi ler når smerten er for stor, eller for å ufarliggjøre, vil jeg tro. Men ja, du fortjener suksessen på akkurat dette området.]**

29. august kl. 21:36

Stian M. Landgaard: Det har du, Oldis, via sheer willpower, tusenvis av sider og hundrevis av ihjelslamrede tastaturer, hoho. Ja, ISBN = evig liv, og det er en god følelse å ha satt sitt permanente fotavtrykk på planeten. Iblant leser jeg forøvrig Roars slakt av "Hinsides" for å få meg en god latter, og jeg tenker samtidig hvor kult det er at en mann kan gå fra 0 til bokutgivelse på 0,5 tiår.

29. august kl. 21:52

John Olav Oldertrøen: Å ja, det er spesielt et utbrudd jeg naturligvis husker med Den Største Glede, og det gikk omtrent som slik: "Someone has to brake **[Sic]** it for you, du vil aldri, jeg gjentar: aldri! bli forfatter!"

Likevel er jeg takknemlig for brumlebassens utbasuneringer og infernalske motorsagslakting: han gav meg næring til å bite tennene sammen og tenke: ikke faen, ikke faen heller om han skal få rett i det!

Under mine gode dager tenker jeg at det var det han forsøkte på. Og det er jeg takknemlig for. Virkeligheten i bransjen er jo mye verre enn en litterær kvartering av et (dårlig) tekststykke. Det er ingen spøk å være forfatter i våre dager (det har det vel strengt tatt aldri vært). Men, som mange forfattere er også jeg relativt introvert med et absolutt ikke utelukkende positivt menneskesyn. Det er jo en grunn til at man bruker det skrevne ord som uttrykksform. Likevel: Det

forventes at man som fersk debutant tar med seg boken under armen, kliner på seg selgergliset, og besøker så mange bokhandlere som mulig - i første omgang. Selv om bokens eksistens allerede er kjent hos bokhandlerne, er det et must at forfatteren selv drar til dem og presenterer seg og boken. Jeg gruet meg voldsomt til dette, men det viste seg likevel å være en takknemlig foreteelse. Likeså må man markedsføre seg selv i hytt og pine; man må besøke så mange redaksjoner som mulig, man må benytte alle tenkelige fora og forberede seg på å reise over alt (og det er dyrt når man i utgangspunktet er fattig) og gi alt, absolutt alt for at bokens eksistens skal bli synliggjort. Forfatteren er ikke lenger en tilbaketrunket samfunnsrefser som kun kan levere sitt skrevne produkt - og ferdig med det. Dette visste jeg fra før av, men møtet med denne virkeligheten er overveldende. Man må pinadø transformeres til en artist. Til en selger, og det sekundet man dabber av, da tapes interessen, og løpet er kjørt. Slik er tidsånden. Jeg vil tro at denne kampen er enda hardere og enda mer påkrevet når man er utgitt på et mindre forlag, men jeg vet, siden jeg faktisk snakker med mange forfattere (hvorfor i all verden skulle jeg ikke gjøre det?!), at slik er virkeligheten for selv etablerte forfattere på de store forlagene også. Det holder ikke med det litterære produktet. Man må gi alt; sjelen må vrenses og påkledningen bør være av gjennomiktig silke. Desto mer interessant bihistorien er (forfatteren selv, og ikke boken), desto større interesse.

29. august kl. 22:12

Øystein Tranås Kristiansen: Få dem til å le, ellers dreper de deg, det er vel hoffnarrens første bud. Det er forøvrig passende at Gene Wilder, den første Willy Wonka er død i dag, kanskje overtar jeg hans fargerike plass i verden. Åkke som tror jeg ikke det er alle som tilgir meg dette, på den annen side har jeg funnet ut at det er bedre å ta konfrontasjoner jo før enn heller, ellers blir de så overrasket når man vrir nidkniven rundt. Denne siden hadde over 95 medlemmer på det høyeste, husker jeg, og nå er det 69 igjen, enda jeg la til nye fortløpende i en periode. Det betyr at kanskje rundt 40 mennesker har snudd med ryggen. "Just be yourself," det må virkelig være et dårlig råd, eller kanskje er det motsatt. At så mange mennesker fra "vennelisten" stemmer med føttene og tar avstand fra meg, bare på grunn av litt real talk og ærlige og redelige raseriutbrudd, sier meg noe om både dette landets behov for kos og konformitet, og min plass i alt dette. Dessverre tror jeg at et ISBN-nummer i dag bærer preg av å være en av Caracallas utblandede sølvmynter, det vil si, det er en markør uten noe som helst innhold. På 60-tallet kunne en debutant regne med å selge minst 5000 bøker, for folk var interessert i å se hva dette er for noe. Idag selger debutanter gjerne 200 bøker, og dette til folk de kjenner, forutsatt at de har en stor vennekrets. Jeg kan ikke regne med det engang. Av den grunn blir jeg overrasket om John Olav holder forfatterdrømmen gående. De fleste blir fullstendig desillusjonert når de ser realitetene i øynene, og det gjelder de fleste av de jeg gikk på

forfatterstudiet med, og kullene etter, for den del. **[Svært mange av mine medstudenter ble enboksforfattere og lot det bli med det.]**

29. august kl. 23:14

Roar Sørensen: Bedrøvelig å se at du i din forknytte forsvarskamp for egen utilstrekkelighet og ditt kompromissløse vern av eget manglende mot har henfalt til en slags primitiv Vidar Andersen-logikk: "Ettersom jeg selv er en drittsekk og en pompøs, narsissistisk klovn som benytter enhver anledning til å promotere meg selv og mitt talentløse vrøvl, så gjør alle andre sannsynligvis det samme."

Jeg postet kun bildet for å vise at jeg innimellom hadde det ganske hyggelig på Samar. Ikke av noen annen grunn. Det lå ingenting mer bak. **[Dette var aldri en koseblogg hvor folk stod fritt til å poste sitt personlige innhold. Dette er du skrekkelig klar over selv også.]**

Likevel måtte du selvsagt trække på dette også. Ikke vet jeg hvorfor. Kanskje fordi dere verdens Vidar Andersener har dette instinktive behovet for å gjøre andre like skitne og fattige som dere selv.

Kanskje det rett og slett er et overlevelsesinstinkt.

Hva vet vel jeg? Jeg er ikke filosof.

Ikke er jeg en talentløs klovn heller. **[Talk sense to a fool and he calls you foolish. - Euripides. Hvorom allting er, man kan umulig tenke seg at man kan sitte og si disse tingene og fortsatt opprettholde en vennskapelig forbindelse. Kun fra min aller nærmeste venn vil jeg tillate denslags mishandling. Roar Sørensen kjenner ikke sin besøkestid og sin plass i verden, og derfor er han venneløs.]**

29. august kl. 23:28

Øystein Tranås Kristiansen: Selv har jeg tenkt å ta en helt Machiavellisk tilnærming til hele bokbransjen. Forutsatt at jeg kan vikle meg ut av denne rare trøyen og i tillegg til det evner å produsere noe, kan jeg godt tenke meg å forsøke å få noen bøker ut engang i tiden. Men jeg har et såpass realistisk forhold til det hele at jeg vet bestemt at enkelte av mine prosjekter ikke vil røres selv med ildtang, og at de derfor må promoveres på en annen måte, blant annet gjennom fritt ord og

kanskje internettsider. Dette gjelder så avgjort denne boken, Sol invictus, siden jeg her skriver filosofi hvor jeg bryter med nesten alle av samfunnets sannheter, tar standpunkt mot, kan man si. All menneskelig likhet og sosial tilpasningsevne er noe jeg finner avskyelig, og det på høyeste prinsipielle nivå. De som ikke har skjønt dette etter å ha lest bloggen min i årevis, at jeg her bryter med samfunn, mennesker og stat, og som ikke forstår at bokbransjen ikke aksepterer så nær det knyst av ekte opprør (bare liksom-opprøret innen en oppkonstruert ramme) vel, det er noe man nesten ikke kan ta alvorlig. Men jeg har vært produktiv idag. Måtte det bli flere slike dager, skal kanskje få med en siste del med Egeland senere ikveld. Dessverre kan de neste fjorten dagene bli preget av tjas og mas og fattigdom, men jeg må holde ilden gående. I tillegg til å ha skrevet på bloggen, har jeg også skrevet en refererende skildring til skammens bok, som enten ville gjort meg til samfunnsfiende eller mangemillionær, kanskje begge deler, om det bare ble kjent blant mennesker. Av og til er jeg redd for at politiet skal bli involvert i det jeg driver med på internett, ikke det at jeg gjør noe ulovlig, men man kan aldri vite, ikke sant. Hva kan jeg si? Som Sokrates er jeg et erotisk geni og i tillegg til det en syk mann.

29. august kl. 23:27

Øystein Tranås Kristiansen: Ja ja, du får nå bare være sur, Sørensen. Jeg ser at du ikke gjør noe forsøk på å argumentere mot meg, så da ender vi bare opp med å ta standpunkt mot hverandre. Du sa noe klokt engang, da jeg spurte deg om hvorfor du ikke skrev noe annet enn krim, og da svarte du at det kanskje var fordi du ikke greide annet. Det var et svar som var såpass slående for meg at det måtte jeg bare akseptere. Jeg skulle ønske du rakte ut tilsvarende toleranse mot meg og det jeg driver med. Som jeg har sagt, du aner ikke hva jeg må gjøre for å få til ting, svært kan egentlig forestille seg hvordan jeg er satt sammen. Et annet menneske kan ikke komme der å kreve at den og den skal prestere så og så, uten det minste innblikk i denne andre. Som det står i Iliaden, vi leker med de gavene gudene gir oss, og det er det hele. Om jeg hadde kunnet skrive en bok på Jo Nesbø-nivå som hadde gjort meg til mangemillionær, hadde jeg naturligvis gjort det, men det er jeg dessverre ikke istand til. Jeg husker at familien min ville at jeg skulle skrive en bok om det som skjedde med dem i krigens dager også, men dette var utenfor mine evner, og jeg har ikke engang fått skrevet min bok, ikke sant.

29. august kl. 23:32

Øystein Tranås Kristiansen: Det er det samme med de partiene av meg du likte så godt, det følger sin egen logikk, som kommer til meg som en blanding av visjoner, kraft og overskudd. Jeg har ikke

kontroll på denne prosessen, og må gjøre det på min måte, det betyr at man får disse kaotiske sprangene. Kanskje greier jeg å sette det sammen til et hele endag, kanskje ikke, men ytterst sett føler jeg ikke skyld og skam uansett hvordan det går. Jeg vil selvsagt beklage alle de delene til denne bloggen jeg aldri fikk nedskrevet, fordi jeg har vært fullstendig tappet for krefter. Dette er noe jeg akter å gjøre opp for med tiden. Likevel følger det et uhyrlig mønster. Jeg har bokscener tilbake fra år 2012 jeg aldri fikk nedskrevet, og som fortsatt hjemsøker meg den dag i dag. Den som straffer hardest, er meg.

29. august kl. 23:40

Roar Sørensen: Nesten ingen av dine observasjoner og argumenter når det gjelder meg og mitt virke på jorden og mine ambisjoner innen litteraturen stemmer med virkeligheten.

Jeg er en annen person enn du tydeligvis later til å tro jeg er. **[Du er bare hysterisk fordi jeg angriper den selvtjenelige og egoistiske moralen du har skapt deg for å kompensere for egen mindreverdighet gjennom livet. Hvis du hadde vært så uselvisk som du hevder, ville ikke dette giftangrepet kommet.]**

Dette får meg naturligvis til å tvile på hele prosjektet ditt, så det skal jeg la være i fred fra nå av.

Som jeg skriver i Bitterhetens rumba: **[Tittelen er i det minste treffende.]**

"... man ikke orker så mye vrøvl når man blir eldre. Man ønsker å gjøre den tiden man har igjen, så verdifull som mulig. Han man bikket 50, føles livet rett og slett for kort til løgn, forstillelse, korridorpolitikk, sleiking og svada."

Vil du virre omkring der i skauen helt på egen hånd, og forsvare denne eksistensen til siste blodsdråpe, så skal ikke jeg ikke gjøre flere forsøk på å få deg tilbake til sivilisasjonen, der andre krav og regler enn skauens naturligvis gjelder. **[Fint. Ligg unna.]**

29. august kl. 23:44

Kommentar: *Roar Sørensen er en selverklært helgen som blir rasende hvis noen utsetter hans moralske uangripelighet for den minste tvil. Samtidig har han etter innrømmelse på egen blogg falsifisert et ekteskap i den sarte alder av 18.*

«For å få det til, trengte de noen som kunne gifte seg med henne slik at hun kunne få oppholdstillatelse. Det var her jeg kom inn i bildet.»

De samme påstandene kommer der. Motivene hans var fullstendig uselviske, og hadde ingenting med økonomisk gevinst eller andre ervervelser å gjøre, samtidig som han legger all skyld på sine venner. Man kan se mønsteret. Roar Sørensen er et umoralsk uhyre som er opptatt av å grafse til seg goder på hvilken måte som helst, samtidig som han helliggjør metoden og går i fistel over snevet av kritikk. Han nøler heller ikke med å kaste sine venner under bussen, som han bruker som stepping stones.

Øystein Tranås Kristiansen: Fint, da slipper jeg mer mas og gnål hver gang jeg gjør noe. Men det er akkurat det, alle åremål peker mot det samme, vi er personer som har et helt forskjellig syn på ting. Du var jo inne på det selv, da du sa at jeg var lik Poetrixx. Du vil være lovmessig og hierarkisk i en verden som ikke lenger finnes, og jeg påpeker fåfengheten i dette. Jeg vil utøve meg selv, uavhengig av hvordan jeg blir møtt av verden. Den endelige dom står ikke før døden. Dette behøver ikke å bety at jeg må bli som Poetrixx. Såvidt meg er bekjent, har ikke den mannen skrevet et sammenhengende avsnitt på fem år. Jeg har heller ikke den mannens trang til ødeleggelse.

29. august kl. 23:52

Øystein Tranås Kristiansen: Slik det er, trenger jeg ikke anerkjennelsen fra noen som er vesensforskjellig fra meg selv. Jeg erkjenner det faktum at påvirkning fra de som er radikalt forskjellig fra meg, bare vil medføre skade. Hele min livserfaring taler for dette, for jeg har i tiår etter tiår vært overstyrt av andre menneskers meninger om hva jeg er og ikke er, og nå får det være nok.

29. august kl. 23:54

Øystein Tranås Kristiansen: Så, høyt på sin trone, i salongens innerste krets, sitter Tom Egeland og ser utover sitt kongerike. Han erkjenner det kanskje ikke selv, men han er skipets høyeste makt, og den som trekker i alle trådene som er festet til bakhodet på de fleste der ombord. Hvordan kom han til sin stilling? Kanskje er det ingen som kan forklare det fullt ut. Han arbeidet hard, det er sant, for slike posisjoner kan ikke tilhøre noen latsabb. En gang i tiden var det menn over ham, men disse er forlenget borte. Kunne de knust ham på sin vei mot toppen? Det er tvilsomt. Han var alltid liten

og usynlig, til han ble stor, og han passet alltid på å stå der med bøyd hode hver gang en tordnende herre passerte forbi. Men en etter en ble de borte, og i de tordenherrer som er igjen, deriblandt Dag Solstad, lyder drønnene stadig mer hule. Som Jupiter av den gamle tid har disse skikkelsene mistet sin kraft. Man viser en slags aktelse ved de gamle templer, bare i tilfelle, nærmest av gammel vane, men det er også alt. Kanskje var det bare Tom Egelands knefall i gammel tid som bar preg av noen hardhet, og resten, til og med hans herredømme, er mykt. Om noen har vakt ham mishag, trenger han bare snu sitt ansikt bort, og alle andre gjør det samme. Utsteder han et dekret, lokkes det med all slags gavedryss, aldri uttalt eksplisitt, men alltid tilstede likevel, for da vender hoffet sine ansikter mot den utvalgte, og for en stund får han skinne i solen. Det er hoffet som er Egelands fremste våpen, som han bruker til å fremme sine gjerninger, og hoffet bærer preg av å være reddsomt for ethvert utslag av uenighet, og utover det er de enige om at de er enige. Derfor passet Egeland på å smøre sin tunge med den mest behagelige velklang, og bare snakke om det som behagelig, godtatt og akseptert, og som var dette, dels på grunn av sin iboende, myke drakt, dels på grunn av verdier som var blitt etablert for lenge siden. Alle vet for eksempel at blant cowboyer og indianere, er cowboyer alltid onde og indianere alltid gode, og den som greier å gjenta det som har blitt stadfestet tusen ganger på den mest avanserte men likevel forståelige måten, blir regnet som svært klok. Riktignok har det begynt å dukke opp indianere som nå skjærer hodet av folk, men da banker Tom Egeland takten: Indianere gode! Cowboy ond! messes det fra inne i salongen. Så da har man blitt enige en gang til, mens en ganske annen virkelighet lusker utenfor. Av og til oppsøker kvinner Tom Egeland og uttrykker sin bekymring. De som har vært ute på dekk, har til tross for at de har dekket for ørene som best de kunne, ikke unngått å høre ulyder fra motorrommet, og så har man denne Tranås, som sier så mye rart, som kvinnen Tofte engang uttrykte det. I slike tilfeller må man bli ekstra enige om det man er enig i, man vil jo ikke ha noen uenighet. Tom Egeland passer alltid på å validere slike følelser, for det var jo måten han kom til makten til å begynne med, alltid bekrefte det som på forhånd var der, aldri avkrefte en tordengud som rådet for øyeblikket. Selvsagt er du bekymret, min lille due, dine følelser er alltid gyldige, sier Tom Egeland da. Så lener han seg tilbake uten å gjøre mer. Hvis noen spør, sier han at problemet nok går bort dersom de slutter å fokusere på det, og hvis ikke kan man bare tilkalle mannskapet, som har full kontroll. Som så mange andre på skipet tilber Tom Egeland den usynlige gorilla, en skikkelse som vet alt, har all autoritet, og alltid styrer ting i riktig retning. Hvis ting blir vanskelige, tilkalles bare gorillaen, og alt vil ordne seg. Men det behøves jo ikke! Det er bare når det kniper til! Ting blir jo stadig bedre! Gorillaen er Egelands eneste kilde til direkte makt, men dessverre er broen til skipet avstengt, og kapteinen og navigatøren som sitter rundt bordet der, drakk sin arsenikk for lenge siden. Så Egeland kan aldri straffe eller svinge pisken, han kan bare bære hintet om dette, og til nå har dette vært nok. Den gode busk kan bare gavegi, men den kan aldri bære noen brodd eller skarp torn. Vet Egeland

dette? Antakelig ikke. Det var menn som trodde på gorillaen før hans tid, og han klamrer seg til disses ord, og siden han fikk høre det, må det være riktig, slik har det alltid fungert på skipet. Skulle Egeland noensinne stilles til ansvar for skipets forfall, ville han være den første til å kreve at noen skulle gripe inn, at noen skulle ta styringen, men denne noen finnes ikke, alt som noensinne gjøres springer nå fra godhetens busk, og man har forbudt noe skarpt kommandorop og noen skarp torn, det som kan stå i fare for å legge noen til last, være ubehagelig på noen måte.

30. august kl. 01:04

Øystein Tranås Kristiansen: Tom Egeland varmer seg i det innerste av salongen, og når skyggene trekker nærmere og det oppstår et visst ubehag, sukker han trett. En dag, når det blir for ubehagelig å sitte der, og man må rope høyt og taktfast mot en virkelighet som trekker stadig nærmere om de tingene man allerede vet, og som burde være virkelig, da vil ikke Tom Egeland orke mer, og han vil trekke seg tilbake til kabinen. Da vil denne gamle mann sette sin morfinsprøyte. Dette er godt, vil han si når han kjenner velbehaget gå gjennom kroppen. Jeg ville alltid det gode! Ikke fornærme noen, holde seg inne med, være enig i de ting der hvor det etablert enighet. Resten er mørke.

30. august kl. 01:08

Roar Sørensen: "Fint, da slipper jeg mer mas og gnål hver gang jeg gjør noe."

Det er sånt som skaper kortslutninger og misforståelser.

Jeg hadde selvsagt ikke kommentert på bloggen din hvis du ikke hadde bedt om kommentarer.

Jeg hadde heller ikke kommentert her hvis du ikke hadde ønsket det. **[Jeg har sagt ifra mange ganger om at du skal holde kjeft.]**

Jeg gjør det, og har gjort dette i sju år, gratis, uten noen betingelser eller forventninger om gjentjenester av noen slag, hovedsakelig fordi jeg, i motsetning til mange andre forfattere, som antakeligvis likevel tror de er rausere, snillere og bedre mennesker enn meg, ønsker å hjelpe andre skribenter og bry meg om det de skriver, for på den måten kanskje bidra til å få fram det beste i dem og samtidig utvikle litteraturen i sin alminnelighet. **[Rart. Du er ikke sen om å kreve gjennytelser og takknemlighet for denne uselviske virksomheten.]**

Selv om jeg vet at "takken" for dette nesten alltid bare er hån, anklager, utfrysing, mobbing, baktaling og en haug av andre negative ting.

Ønsker du ikke kommentarer eller tilbakemeldinger, så holder du bare kjeft om blogger og stenger for kommentarer på FB. **[Jeg orker ikke gnålet ditt, det er det som er saken. Ligg unna.]**

Vanskeligere enn det er det ikke.

Mine råd eller kommentarer har absolutt ingenting med selvpromotering eller andre skitne motiver å gjøre. **[Det har med overstyring og tyranni å gjøre, noe jeg aldri ba om, og noe du ikke er berettiget til å gjøre.]**

Og selv om jeg er en snill og tålmodig mann, begynner jeg å bli grundig lei sånne anklager og idiotiske teorier.

30. august kl. 01:13

Øystein Tranås Kristiansen: Og kanskje vil Roar Sørensen få kravle opp på den avgåtte herres trone og sitte der en liten stund mens skipet går ned. Man kan jo håpe. Ingen ønsker å skuffe en gammel mann. Ken Hansen og John Olav vil ikke forstå hva som skjer, og kommer til å løpe forvirret rundt mens de roper på en fraværende herre. Og først da vil Stian Landgaard reise seg og forsøke å kjempe seg ut, men øyeblikket er allerede omme, og skipet og alt som hører skipet til, kommer til å synke ned i bølgene, som så mange andre skip har forlist opp igjennom tiden. Man husker aldri et skips siste stunder, når elektrisiteten går og alle gjerninger er likeverdige i sin fåfengthet. Kun andre tider, da skipets lanterner skinte, huskes av de som bevitnet det.

30. august kl. 01:16

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er ikke typen til å blokkere og avvenne noen, med mindre de virkelig har gjort meg noe. Jeg hater allslags intriger. Synes bare det er strevsomt å få tordnende fordømmelse hver gang jeg poster noe på den siden min, ting som er dømt til å ikke falle i smak. Vil gjerne få holde på selv en stund, så kan for eksempel en helhetsvurdering komme etterhvert på forumet, dersom ønskelig.

30. august kl. 01:18

Roar Sørensen: Da sier du det klart og tydelig. Det er slik vi gjør det inne i byen der sivilisasjon, orden, logikk og fornuft utviklet gjennom tusener av år, hersker. **[Til Roma flokker alt skammelig seg, skrev Tacitus. Han hadde rett.]**

30. august kl. 01:20

Øystein Tranås Kristiansen: Porten til min tømmerhytte står alltid åpen for visitt fra den gamle litteraturbloggen. Allikevel er det der jeg må sitte en stund, pusse haglen og tørke mine våte sokker, mens stemmene der ute vokser i kraft. **[Nei. Min vrede er slik at den vokser langsomt, men når den er der, kan den ikke benektes.]**

30. august kl. 01:23

Stian M. Landgaard: Interessant nok er det bare Roar som raser over å bli gjort til passasjer på litteraturens "Titanic". John Olav brøler av latter, jeg koser meg, og Ken Hansen ... tja, han er vel opptatt med å vise frem bavarianrumpa på egen vegg. Mens Tom Egeland selvsagt er altfor fin på det til å romstere rundt her i havnekvarteret.

30. august kl. 01:25

Øystein Tranås Kristiansen: Interessant. La meg anvende motsetningsloven på dette. John Olav brøler av latter, fordi vi ler når smerten er for stor, og alternativet er jo å slå meg ihjel. Ken Hansen vifter med sin rumpe, det stemmer nok. Han kommer nok viftende hit en gang. Landgaard koser seg fordi han elsker å straffes, mens Egeland ikke merker rottekrigen som pågår under dekk. Roar Sørensen kan ikke si det, men han er nå ytterligere forelsket. Hans overmåtelige skryt var et forsøk på å ta kontroll på den allurerende **[anglisisme]** naturkraften, som nå sprang opp og bet ham i nesen. Hans raseri er selvsagt et uttrykk for hans forelskelse. Ifølge Thukydid forakter man jo alt som gir etter, og elsker det som gir motstand.

30. august kl. 01:31

Øystein Tranås Kristiansen: Men dette kan aldri innrømmes. Sørensen er jo en beinhard rasjonalist.

30. august kl. 01:31

Øystein Tranås Kristiansen

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

30. august kl. 01:47

Roar Sørensen: Igjen disse tullede feilslutningene:

Interessant nok er det bare Roar som raser over å bli gjort til passasjer på litteraturens "Titanic".

Jeg er ikke rasende "over å bli gjort til passasjer". Hvis jeg er "rasende over noe, selv foretrekker jeg ordet "bitter" fordi det ikke krever noe særlig raseri, eller ordet "malunkut" (trist/nedslått/utenfor), som vi bruker her på Filippinene, så er det over at mange lesere blir nektet tilgang til god litteratur gjennom systemet som i dag hersker i bokbransjen, og over at jeg ikke engang får mulighet til å tjene så mye penger at jeg kan konsentrere meg mer om romanskrivning enn oversetting.

Jeg liker kort og godt ikke å bli behandlet som en neger i hvitt apartheidsystem. Dette er jeg sint over.

Noe ønske eller behov for fast plass i kapteinslugaren eller i noen litterære salonger, har jeg ikke.

[Du lyver.]

Ja, hadde jeg vunnet Rivertonprisen i 2013, slik alle ventet og regnet meg (de som ikke visste hvor korrump Egeland og hele det litterære etablissementet faktisk er), så hadde jeg ikke engang kommet til Norge og tatt imot den.

Så lite bryr jeg meg om noen litterære salonger.

Egentlig merkelig at intelligente mennesker kan ta så mye feil på så mange punkter.

Kanskje noen av dere skulle komme og besøke meg. Da vil muligens inntrykket deres av meg gjennom internett endre seg og alle disse teoriene om ambisjoner og raseri vil falle sammen som et korthus.

Jeg er bare en enkel litteraturarbeider som ønsker rettferdighet på vegne av litteraturen og dem jeg forsørger. **[Jeg sier som fysiologen som besøkte Sokrates: Du er et monster.]**

Det er egentlig alt.

Og så _jobber_ jeg med litteratur, jeg mottar ikke stipender eller flyr rundt og babler om den.

30. august kl. 01:51

Øystein Tranås Kristiansen: Jo, men her oppstår det problemet som finnes på mange diskusjonsfora, at folk gjentar sine standpunkt og snakker forbi hverandre. Du har erkjent at litteraturbransjen er i nedgang, og at det er lite penger i omløp. De pengene du etterspør, finnes ikke. Det er svært få eller ingen oversettere som har en anstendig lønn, blant annet. De eneste forfattere som selger noe særlig, er kjendiser. Til og med de som satser alt på å gjøre seg ekstra spiselige, selger ikke spesielt mye, og for å gjøre det må de selge sjelen. Du ville selvsagt være med på seilaset den gangen det fortsatt var penger i omløp, men den tiden er forbi, og derfor er du bitter. I den grad du kunne vært med, hadde du en del ubehagelige meninger (for nordmenn) som gjorde at de sosiale ekskluderte deg. Det ligger i kortene at jeg også mener at du ikke bare ville nøye deg med de rettferdige forhold som ikke kan bli til, men at du også vil være en autoritet som hersker gjennom på[Stryk] de og de måtene. Du bruker den autoriteten du er i besittelse av, til å fremme visse standarder. En forfatter skal måles etter antall utgivelser blant annet, dette i en tid hvor utgivelser i seg selv har mistet sin mening. Du har forsåvidt kritisert enkelte av dine medforfattere

for å ha utgitt tynne diktlefser, har jeg sett på facebook. Alt i alt ser jeg en del misforhold du ikke erkjenner selv, og de største av disse misforholdene er det heller ikke mulig å erkjenne, når man går til angrep på en manns moral gjennom et helt liv.

30. august kl. 01:59

Roar Sørensen: Igjen tullprat.

"Du ville selvsagt være med på seilaset den gangen det fortsatt var penger i omløp, men den tiden er forbi, og derfor er du bitter."

Jeg vet ikke hvor mange ganger jeg må si at bitterheten min er den samme som den leger sannsynligvis føler når fattige kvinner og barn blir bombet i Aleppo eller de kvinnene på syfabrikkene i Phnom Penh føler når de ikke får mulighet til å tjene mer penger slik at de kan forsørge seg selv og familien sin på anstendig vis.

Jeg er bitter over urettferdighet. Ikke bare fordi den rammer meg selv, men også fordi den rammer andre, spesielt det siste. **[Ha-ha. Ta løgnene dine annetstedshen.]**

Du skal hele tiden gjøre diskusjonene om bokbransjen til et spørsmål om personlig motiver, helst egoistiske. **[Du nekter for at du engang har personlige motiver, og det er ikke troverdig.]**

Og siden du dessverre besitter mye av moralen og livsanskuelsen til Vidar Andersen, tror du at jeg og andre er like korrupte og selvopptatte som du selv er.

Men der tar du feil.

Det er bare kortslutninger overalt hos deg.

Det samme kan sies om Stian M. Landgaard, dessverre. **[Virkelig? Hvis vi skal gjøre dette til et null-sum spill. Hvem tar feil, og hvem har rett? Du sier at alt vi farer med er 100% løgn. Er dette virkelig tilfelle, eller har vi noe for oss? Food for thought.]**

30. august kl. 02:09

Øystein Tranås Kristiansen: Så istedet for en situasjon der man har en gruppe hvitinger (de som er og har) som ekskluderer en gruppe negere (de som ikke er og ikke har) ser vi på en slags parallell til et regime under angrep, eller et synkende skip. Mot slutten av krigen ble det ekstra viktig for nazistene å slå ned dissens og mytterier, og da ble man gjerne skutt for å ytre et snev av kritikk, eller ganske enkelt opptre på en merkelig måte. Leste om et tilfelle der noen mekanikere var blitt satt til å hente noen deler, og da de kom frem satte de seg ned på en kro for å vente på at noen skulle hente de delene til dem. Noen soldater på vei til fronten så dette, og skjøt dem likegodt for å være kujoner. I bokbransjen må man altså idag være fullkomment korrekt, eller dra til helvete, og hvis ikke blir man skutt, figurativt sett. Men dette er et trekk ved et døende regime, og snart er det ingenting igjen av dette regimet.

30. august kl. 02:09

Øystein Tranås Kristiansen: Igjen, jeg ser det hele på mer avstand. En arbeider på minimum wage i USA er selvsagt sur og lei seg for å være på minimum wage, som jo er fem dollar timen. Det ville jeg også vært. Men man kan ikke øke minimum wage til ti dollar timen, for de pengene er simpelthen ikke der.

30. august kl. 02:11

Roar Sørensen: Og, ja, jeg ser litt på hva forfattere og oversettere faktisk har levert av bøker, ikke kun på kvalitet og priser.

Når de knapt har noen utgivelser å vise til, som for eksempel Fosnes Hansen, Torgrim Eggen, Ari Behn, Espedal og en rad andre, så bare ler jeg for meg selv av dem.

For meg er de ikke amatører eller nybegynnere engang. 20 utgivelser, enten romaner eller oversettelser, er minimum før man er 55.

100 utgivelser hadde vært litt mer å slå i bordet med.

Sånn er det bare, så får andre bare le så mye de vil av denne innstillingen. **[Dette er deg. Jeg sa aldri at jeg ville leve etter dine kriterier. Jeg ønsker heller ikke arbeide meg ihjel bare for å få til utgivelser og credentials. Jeg holder på med kunst og tenkning, og dette er det jeg som vet og bestemmer. Disse kravene sier bare noe om hvor fantasiløs og usmakelig du er.]**

30. august kl. 02:16

Øystein Tranås Kristiansen: Du krever at regimet ikke skal være døende, og at det skal være penger i omløp, men dette er ikke tilfelle.

30. august kl. 02:15

Øystein Tranås Kristiansen: Men det er jo bare tull. Mange forfattere har bare noen få utgivelser, Herman Melville blant dem. Dette er et urealistisk krav som har med status og hierarki å gjøre, ikke litteratur i seg selv. Hvis du ikke har tenkt å kalle mange av historiens enboksforfattere amatører og nybegynnere, da. Og det er her jeg ser det store misforholdet. Dette kuende, tuktede statuskravet.

30. august kl. 02:18

Øystein Tranås Kristiansen: Og det er åpenbart at dette statuskravet er der for å tjene deg selv, all den tid du selv er en av dem som har lang fartstid. Du har ingen forståelse for en forfatter som utgir en bok, etter kanskje fem års virksomhet, og gir bang i forfattervirket de resterende deler av sitt liv.

30. august kl. 02:19

Stian M. Landgaard: Selvsagt er det snakk om personlige motiver, Sørensen. Om du var bilmekaniker og aldri hadde lest en bok i hele ditt liv, langt mindre prøvd å skrive en, hadde du også gitt pokker i hvorvidt Egeland og Nesbø sopet inn 90 % av all royalties i Norge. Enhver neger i et apartheidsystem har personlige motiver, hans personlige motiv er knuse systemet slik at han kan bli behandlet slik HAN synes er rettferdig.

Men hva er denne rettferdigheten du etterspør? Jo, marxistisk resultatlikhet. "Ingen skal få lov til å tjene mer enn andre."

Ah, men da protesterer du naturligvis. Du vil bare ha konkurranse "på like vilkår". Men det du kaller like vilkår, avhenger av at publikums smak er lik, at alle bokhandlere opererer likt, at alle forlagsfolk tenker likt, at alle forfattere skriver likt og er like pene og smarte og leservennlige. Ja, det forutsetter en verden som ikke eksisterer, men som enkelte marxister har ønsket å gjennomføre ved tvang i årenes løp.

Det kan aldri bli rettferdighet i den forstand du ønsker, og det har heller aldri vært rettferdighet i bokbransjen, bare andre vilkår. Forskjellen på da og nå er at det er blitt mindre penger i bransjen, mindre oppmerksomhet rundt litteratur, og derfor står tredjeklasselugarene nesten under vann. Men snart vil resten av rustholken gå samme vei. Så en viss rettferdighet vil det jo bli til slutt - vi skal alle dø.

For å konkludere: Jeg anerkjenner for såvidt kampen for å komme seg opp fra tredjeklasselugaren og spise kaviar ved kapteinens bord, men jeg anerkjenner ikke at dette har noe å gjøre med en slags kosmisk "rettferdighet", det er - som alt annet - personlige motiver og egoisme. Og egoisme, godeste Sørensen, er intet onde i seg selv.

30. august kl. 02:23 ·

Øystein Tranås Kristiansen: Hehe. Var usikker på hvordan jeg skulle vinkle det, denne benektelsen av personlige motiver, som alle nødvendigvis må være i besittelse av. Landgaard gjorde det heldigvis for meg.

30. august kl. 02:25

Roar Sørensen: Nei, her misforstår du igjen. Men nå gidder jeg ikke å forklare det lenger. Jeg respekterer arbeid, ikke tomprat og få utgivelser.

Samtidig respekterer jeg høy kvalitet og få bøker også.

For å gjøre det klart: En kaptein som har vært ute på én seilas der han har oppdaget Amerika, noe han vil bli husket for i all ettertid, vil aldri få den samme respekten hos meg som sjømannen som har seilt hundre ganger på hvalfangst i Atlanterhavet og overlevd.

Selv om den ene vil bli husket i all evighet, og den andre ikke engang vil ha råd til en gravstøtte og bli glemt etter to dager.

Det er dette du ikke helt skjønner, og det nytter jo ikke for meg å forklare mer. **[Jeg sa aldri jeg ville arbeide meg ihjel uten belønninger. Jeg sa meg aldri enig i det brølende kravet du stiller overfor meg, og du har ikke makt til å påtvinge det heller. Jeg sier jeg skal skrive**

eksepsjonelle verker, og fokuserer på prosess, ikke resultat i så øyemed, og dette er det jeg som vet og bestemmer. Ingen kan overstyre mine handlinger. Du kauker etter noe som ikke finnes, og krever at andre skal utslette seg selv for å tilfredsstille ditt ego.]

For øvrig er omsetningen i bokbransjen over 6 milliarder kroner. Det har vel aldri vært mer penger, flere bøker og større bredde i bokbransjen enn i dag. **[Du er jo en idiot. Dette motsier jo alt det alle, inkludert deg selv har sagt om bokbransjen. Bredden er borte.]**

Det jeg sier, er at kunstromanen er døende. Og derfor burde man prøve å redde den gjennom å skrive bedre bøker og kanskje kjempe litt for forholdene for seriøse forfattere, i stedet for å sitte på FB og tullprate og fortelle verden hvor viktig det er å holde seg unna bymurer og leve livet som en nedsnødd gran oppe i fjellet i stedet. **[Det avgjør ikke du.]**

Gud bedre for en innsikt og visdom.

30. august kl. 02:29

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, men da får du innrømme at ditt kriterie ikke er eksepsjonelt sjømannskap som gjør at man finner nye kontinenter eller skriver banebrytende verker, men ordinært sjømannskap fra gamle slitere. Hm, lurert på hvem det minner meg om. Du respekterer ikke store oppdagere, bare arbeid og terp. Og derfor kan jeg heller ikke la deg være kriterie for mitt sjømannskap. Jeg vil unngå hundre utfarter, men finne et kontinent, og gjør jeg det bare en gang, er jeg fornøyd.

"For øvrig er omsetningen i bokbransjen over 6 milliarder kroner. Det har vel aldri vært mer penger, flere bøker og større bredde i bokbransjen enn i dag."

Dette må da være feil. http://www.aftenposten.no/.../Selger-mer_-tjener-mindre...

Tall fra Forleggerforeningen viser at forlagene selger godt med bøker også i 2009. De første seks månedene av året har forlagene solgt flere bøker enn på samme tid i fjor, og viser til en omsetningsøkning på 3,2 prosent. Samtidig viser regnskapstall fra 2008 at forlagene tjener mindre penger på bøkene de selger.

http://www.bt.no/.../Varsler-slutten-for-store_-mektige...

Og hva med dette:

- Bokbransjen er en eneste stor subsidiekarusell. Stort sett drives bransjen av innkjøpsordningen. Åtti prosent av bøkene som gis ut i Norge ville ikke klart seg i et fritt marked. Bransjen har bygget opp apparatet rundt denne strukturen. Jeg kan ikke for mitt bare liv forstå at myndighetene tillot at forlagene kjøpte opp bokhandlene, sier Espen Andersen.

Selger mer, tjener mindre

Vi kjøper flere bøker enn i fjor, men de fleste norske forlag sliter likevel med lønnsomheten.

aftenposten.no

30. august kl. 02:41

Roar Sørensen: Omsetningen går oppover, ikke nedover. Så det du skriver, er nærmest som vanlig bare tullprat:

"Norske bokhandler omsatte bøker for rundt 6 milliarder kroner målt etter utsalgsverdi, ifølge bransjestatistikken for 2010 fra Forleggerforeningen."

"Den norske bokbransjen omsatte for 6,1 milliarder kroner i 2013. Halvparten av alle bøkene som ble solgt samme året ble solgt i en bokhandel. – Den norske bokleseren er konservativ, sier Anne Oterholm."

Du får finne lenkene selv.

30. august kl. 02:52

Roar Sørensen: Med en totalomsetning på 5,6 milliarder kroner har det norske bokmarkedet økt med 2,7 prosent, viser tall fra Forleggerforeningen.

Overfor Aftenposten fremhever flere i bransjen at det fortsatt er bokhøsten og salget av store enkelttitler inn mot jul som er nøkkelen for å opprettholde en god omsetning.

30. august kl. 02:54

Øystein Tranås Kristiansen: Så når man tenker på de 6 milliarder kronene i omsetning, må man huske at disse er båret frem av moms fritaket på bøker og innkjøpsordningen. Ikke akkurat et tegn på en livskraftig bransje.

<http://docplayer.me/39257-Miniguide-til-det-norske...>

Momsfritak

Den kanskje viktigste støtten til litteraturen er det såkalte moms fritaket. Det er merverdiavgift, populært kalt «moms», på de fleste varer og tjenester i Norge, stort sett på 25 %. I 1967 ble det innført moms fritak for bøker, for å holde prisen nede og stimulere til bokkjøp og lesing. Verdien av denne indirekte støtten til bok bransjen og det litterære feltet ble i 2006 anslått til ca. 1,2 mrd årlig.

Så en sjettedel av bokbransjens inntjening, der forlagene såvidt går i overskudd fra år til år, kommer fra dette ene moms fritaket. I tillegg kommer innkjøpsordningen.

I 2008 ser ordningene slik ut:

ordningstaten kjøper inn Antall eks

Ny norsk skjønnlitteratur for voksne

ca. 200 titler

1 000 eks

Ny norsk skjønnlitteratur for barn og unge

ca. 120(?) titler

1 550 eks

y norsk faglitteratur for barn og unge

ca. 20 titler

1 550 eks

Oversatt skjønnlitteratur for barn, unge og voksne

ca. 90 titler

500 eks

Ny norsk sakprosa

ca. 50 titler

1000 eks

Dette kan vi regne litt på. La oss si at hver bok under innkjøpsordningen koster 300 kroner.

Staten sponser dermed følgende:

I ny norsk skjønnlitteratur: = 60 millioner kroner

I norsk skjønnlitteratur for barn og unge = 55 millioner kroner

I norsk faglitteratur for unge = 9 millioner kroner

I oversatt skjønnlitteratur for barn, unge og voksne = 13,5 millioner kroner

I ny norsk sakprosa = 15 millioner kroner

Miniguide til det norske litterære systemet

Miniguide til det norske litterære systemet DET NORSKE LITTERÆRE SYSTEMET 5 Statlig støtte til litteraturen 5 Bokbransjen 7 Organisasjoner 8 SKRIBENTORGANISASJONENE 5 Den norske Forfatterforening (DnF)

docplayer.me

30. august kl. 03:04

Øystein Tranås Kristiansen: Og dette overskuddet, som egentlig er et underskudd, kommer kun gjennom et fokus på bestselgere man vet selger. Så det at det er penger i omløp og et overskudd der, må du lengre ut på landet med.

30. august kl. 03:06

Øystein Tranås Kristiansen: På den annen side varer det nok ikke lenge før vi forfattere er sosialklienter alle som en. Vi kan kanskje settes til å skrive litt på noen notatark i en vernet bedrift, og få statlige tilskudd for det. Samme resultat.

30. august kl. 03:07

Øystein Tranås Kristiansen: Så en økning på 2,7 % er bare en svingning på pendelen i bestefarsklokka, idet den kommer kræsrende på vei ned trappa.

30. august kl. 03:09

Roar Sørensen: Tydelig at økonomi og forretningsdrift er noe du ikke skjønner deg på.

Uansett spiller det jo ingen rolle for den nedsnødde grana oppe i fjellet hvordan det går med bokbransjen inne i byen. **[Bokbransjen har lenge vært i nedgang. Dette er noe alle vet. At du sitter og nekter for dette, sier det meste om deg. Men så biter da heller ikke enkel logikk på. Du greier ikke koble enkle fakta sammen til et overordnet bilde.]**

30. august kl. 03:12

Øystein Tranås Kristiansen: Veldig saklig av deg. Du vil kanskje påstå at bedrifter som blir gitt statlige penger for å overleve, skaper et økonomisk overskudd? Da er det ikke min økonomiske sans det er noe i veien med.

30. august kl. 03:14

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.forfatterforeningen.no/.../forfatterinntekten...> Tallens tale er klare

Kunstnerøkonomiutredningen som ble lagt fram i går viser at de skjønnlitterære forfatternes inntekt fra sitt kunstneriske virke går ned hele 12 prosent fra 2006 til 2013. - og dette med en svært liten inntekt fra før av, i en ekstensivt statlig støttet bransje.

Forfatterinntekten går ned

Utredningen "Kunstens autonomi og kunstens økonomi" er ledet av Vigdis Moe Skarstein på oppdrag fra...

[forfatterforeningen.no](http://www.forfatterforeningen.no)

30. august kl. 03:22

Øystein Tranås Kristiansen: Men nå må jeg sove, i tilfelle dere lurere på hvor det blir av meg.

30. august kl. 03:24

Roar Sørensen: Ja, det er pussig hvilket behov de uvitende, ukyndige og uerfarne har for å belære de vitende, kyndige og erfarne. **[En gammel tosk er fortsatt en tosk, slik som deg.]**

I helgen var det en nordmann som skulle belære meg om "livet på Filippinene". Han hadde bodd i landet noen måneder, og nå skulle han gifte seg.

Drita full var han fra morra til kveld. Dassen hans måtte brudens far reparere, på bryllupsdagen, for på badet fløt det av ekskrementer døgnet rundt.

Brudenatten ble tilbrakt i garasjen der fyllefanten a.k.a. brudgommen satt og pimpet Emparador sammen med kompisene sine til hanene galte i stedet for å gå opp til den nye kona si.

Idioter finnes det overalt.

Og nå begynner jeg å bli veldig trøtt av å høre på masse råd og forklaringer fra idioter som aldri har jobbet i bokbransjen, knapt har utgitt en bok, men likevel vet alt om den, for ikke å snakke om hvilke motiver jeg selv har for alt mulig. **[Den fantasiløse sansebaserte kan kun forstå erfaringer, ikke tenkning.]**

Livet begynner å bli for kort. **[Man kan alltid håpe.]**

30. august kl. 04:38

John Olav Oldertrøen: Innkjøpsordningen? Det er et gode for større forlag med økonomiske muskler. Såvidt jeg vet er ikke boken min tiltenkt denne i det hele tatt. Leve av å skrive? Vel, jeg gjør jo det, det har jeg alltid gjort, men det er jo takket være jobben jeg er nødt til å ha for å overleve. Jeg skriver fordi jeg har gode historier jeg vil formidle, og, selvfølgelig, fordi jeg har budskap å dele. Etter under en uke i virkelighetens marked strømmer det på med lovord, og det oppmuntrer meg til å skrive mer.

Det eneste jeg finner direkte ubehagelig er det direkte og indirekte kravet om at jeg må gjøre alt jeg

kan absolutt hele tiden for å fly rundt og markedsføre boken. Det forventes at man jobber med dette hele tiden; man må dra dit hvor det kan være mulig å få et gram oppmerksomhet, og det skjer naturligvis på egen regning, noe som er ekstremt tungt når man er en eninntektsfamilie i dagens Norge. Egentlig er det umulig. Men jeg må, det er den eneste sjansen jeg har, hvis ikke dør både boken og det fremtidige forfatterskapet vil være dødsdømt. Forfatteren ala 2016 er en sceneartist som til enhver tid må være villig til å vrenge lungene slik at aviolene er til offentlig betraktning og inspeksjon 24/7-365. Det er hardt, for de fleste forfattere er jo introverte, det er en grunn til at man har valgt å jobbe med det skrevne ord.

30. august kl. 08:45

Øystein Tranås Kristiansen: Brølene fra Nord-Korea bare fortsetter, skjønner jeg. Her er det ingen kobling eller erkjennelse, kun det samme kravet om regimetroskap og etterfølgelse av paragrafer.

Påstanden om at det skal være penger i omløp som bare trenger en rettferdig fordeling, faller på sin egen urimelighet, og jeg fremlegger følgende bevis på dette:

1. Bokbransjen har allerede ekstensive direkte (innkjøpsordningen og den kulturelle skolesekken) og indirekte (fjerning av merverdiavgiften) statlige støtteordninger.
2. Bokbransjen har allerede et ekstensivt fokus på salg av bestselgere som har pågått spesielt siden tidlig totusentall av, ifølge Dag Solstads foredragsserie "Det uopløselige episke element."
3. Ifølge denne rapporten, Kunstens autonomi: <https://www.regjeringen.no/.../kunstnerokonomi-utgreiing...> kan man på side 40 lese at av forfatternes inntekt, kommer 90 000 kroner fra ikke-kunstnerisk virksomhet. Denne andelen har økt, og man bruker mer tid på den ikke-kunstneriske virksomheten, fremfor å skrive. Dette er 90 000 kroner av en allerede svært lav inntekt.
4. Ifølge den samme rapporten, Kunstens autonomi, kan man på side 25 lese at den gjennomsnittlige inntekten for forfattere har sunket med 12% mellom år 2006 og 2013, hele 15,7% nedgang, om man justerer for inntektsskjevhet (usikker på om dette betyr prisstigning)

Dette idet man allerede mottar ekstensive statlige støtteordninger, også for ikke-kunstnerisk virksomhet, mottar mer penger for den ikke-kunstneriske virksomheten, og allerede har et

ekstensivt fokus på bestselgere, der noen få forfattere trekker snittinntekten opp, og hvis foruten man ville selge langt mindre, der har man allikevel en nedgang i de reelle inntektene.

Dette betyr at pengene som Roar Sørensen krever rettferdig fordelt, ganske enkelt ikke er der. Men han benekter allikevel dette teorigrunnlaget basert på talldata, og fortsetter med sitt fokus på erfaringer. Det er altså umulig å vinne frem i noen diskusjon med ham, all den tid noen erkjennelse ikke kan oppnås.

30. august kl. 12:08

Stian M. Landgaard: Uten innkjøpsordning tjener en forfatter vanligvis så lite på sin bok at han egentlig bare kan glemme å satse på yrket, med mindre han har en annen inntektskilde. Det ligger i sakens natur at dersom markedet råder, er det bare ytterst få forfattere som vil selge bøker. Alle ønsker selvfølgelig å bli en av dem, men om man ikke blir det, skyldes det ikke at bokbransjen styres av korruperte banditter. Det skyldes at leserne ikke er der. Som helhet er lesere en saueflokk, de kjøper det de andre kjøper. Det er en snøball som enten begynner å rulle, eller så begynner den ikke å rulle.

Alt det styret du frivillig påtar deg for å skape oppmerksomhet om din bok, Oldis, vil sannsynligvis ikke medføre nok inntjening til at du går i pluss. Men likevel, jeg er ikke helt enig med Tranås i at et ISBN er verdiløst i dag. Boken finnes, den er der ute i verden, den vil aldri dø. Selv om den kan bli glemt, vil den alltid ha potensial for å dukke opp igjen. Alle som har utgitt bok, har satt et avtrykk, deres stemme vil kunne bli hørt om tusen år. Og kanskje er den forestillingen nok til at det er verdt å fortsette å skrive.

30. august kl. 11:55

Roar Sørensen: "Alt det styret du frivillig påtar deg for å skape oppmerksomhet om din bok, Oldis, vil sannsynligvis ikke medføre nok inntjening til at du går i pluss."

Der kom det endelig en udiskutabel sannhet.

30. august kl. 12:05

Øystein Tranås Kristiansen: Postet kommentaren ved et uhell. Den er ferdigskrevet nå. "Boken

finnes, den er der ute i verden, den vil aldri dø." De fleste ISBN-koder er dødfødte fra første stund av. Spørsmålet er om hvorfor noen vil orke å gjenopplive dem om tusen år. De har vel andre problemer å tenke på.

30. august kl. 12:12

Stian M. Landgaard: Nåja. Mange bøker skrevet i antikken var døde i tusen år, så ble de gjenopplivet i renessansen.

30. august kl. 12:14

Øystein Tranås Kristiansen: Janå, men disse bøkene som var døde i tusen år, levde på et tidspunkt, og derfor kunne de bare pumpes full av plasma og de lesende øyne, og så levde de igjen. Det er ganske annerledes med den fyllmassen som blir produsert idag.

30. august kl. 12:16

Stian M. Landgaard: Det er sant. Men fra forfatterens perspektiv er det ikke fyllmasse, det han har skrevet, og han kan jo aldri vite om hans bok blir glemt for alltid eller vil leve igjen om tusen år. Som jeg sa, det er forestillingen om at man har skapt noe udødelig, som booster en forfatters ego. Rent teoretisk _kan_ det skje at boken blir lest om tusen år, men det kan i alle fall ikke skje dersom man ikke utgir en bok overhodet.

30. august kl. 12:18

Øystein Tranås Kristiansen: Igjen dette fokuset på det ytre emblem fremfor de faktiske realiteter. Mottar man keiser Caracallas sølvmynter, kan man i teorien bli en rik mann også. Polarreven kan finne musa også, dersom den graver og graver til alle krefter er brukt opp, men naturen viser at dette er en svært dårlig fremgangsmåte. De som valgte å bruke livet på et tjene et regime, velger å dø med det den dagen regimet faller, som Roar Sørensen gjør. Underlig nok krever han at alle oss andre skal bli med på likbålet. Machiavelli ville ikke understøttet noen slik fremgangsmåte, og det ville heller ikke noen av fortunas leiesoldater gjort. De som er levende og har livskraft, må velge livet, ikke døden og et synkende skip, bare utav trass, dumskap og det falske håp.

30. august kl. 12:25

Øystein Tranås Kristiansen: Men for dere lawfuls er det jo umulig å tenke seg at man legger ut på egenhånd. En hund må ha en herre, og klamrer seg til en hvilken herre som helst, selv om dette skulle være morfinisten Tom Egeland. Vi katter gir katta. Selv i gode tider ville dette vært en realitet. De selvstendige skrev og gjorde hva de ville, de regimetro lawfuls holdt seg inne med konvensjonene.

30. august kl. 12:27

Stian M. Landgaard: Det stemmer. Hvis man visste at man var et uovertruffent geni som hverken trengte forlag eller markedsføring, kunne man vel saktens utgi sitt verk i plastperm i første omgang. Spesielt hvis man uansett ikke trengte å leve av sin litteratur, men fikk penger annetstedsfra.

For de fleste av oss handler ikke dette om å pusse messing mens skipet synker, det handler om å bemanne pumpene, inneha en viktig funksjon i et kohesivt hele, gjøre en jobb, få sin lønn, se at ens arbeid blir verdsatt. Det er derfor man ønsker å bli forfatter, for å kunne tre inn i en rolle overfor forlag, bokhandler, lesere. Ingenting av dette hadde eksistert om det ikke fantes noen som skrev bøker for dem. **[Denne verdenen er allerede borte, noe du ikke greier å agere etter.]**

Å legge ut på egen hånd er det samme som at man ikke vil tre inn i disse rollene, og det er jo en grei sak, men da har man ikke samme mål i livet som en forfatter har. For selv om nettet kanskje har demokratisert og anti-hierarkisert det publiserte ord, er det fremdeles slik at det som utgis på Aschehoug, generelt er mer verdt enn den egenpubliserte plastpermen. Og jeg snakker ikke nødvendigvis om innholdet, men om den rollen, den statusen, den eksistensen det ene medfører, som det andre ikke medfører. **[Problemet er at den offisielle bokbransje er korrump, noe som vil medføre en nødvendig korrumperting av innholdet i det som blir utgitt. En offisiell utgivelse kan ha høyere status, men vil i nesten alle tilfeller representere den moderniteten jeg bekjemper.]**

30. august kl. 12:39

Øystein Tranås Kristiansen: Men nå får dere skipsmannskap tydeligvis ikke deres arbeid verdsatt, samme hvor mye dere bemanner pumpene, dermed er ikke dette kohesive hele der. Det å stå å pumpe ut hundre liter vann, mens tusen millioner liter fosser inn, det er like fåfengt som å stå og pusse messing, når man egentlig burde evakuere skipet. Åkke som, innvånerne på et forlag får nå

svært få eller ingen belønninger, og da blir livet til de som legger ut på egen hånd, komparativt bedre, fordi man da slipper plikt og være bundet fast, være spiselig og følge regler, for en belønning som aldri kommer. Hundene i hundegården er avhengige av å bli tilslengt matrester, mens en katt kan alltid jakte mus på låven. Før ville kanskje den selvstendige sett med misunnelse på en vanlig forfatters inntekt. Nå er ikke denne inntekten engang der. Vel, det er deres likbål, et jeg skal se på fra avstand og riktig kose meg. Vi chaotics kan jo ikke så i veien for forandringen.

30. august kl. 13:04

Roar Sørensen: De fleste katter vil dø om ikke de forhatte by- og husmenneskene, eller pumpepasserne, tar dem inn i varmen.

Husk: Du er ingen gran heller, det blir fort kaldt under snøen, det er lite spiselig i skauen, og det er derfor kun et tidsspørsmål før du også må inn i varmen.

Kort sagt: Du tror du er eller du ønsker desperat å være noe du ikke er og ikke kan være. **[Jeg er det jeg er og gjør det jeg gjør og klarer meg mer enn godt nok, og dette er det jeg som vet.]**

30. august kl. 13:11

Øystein Tranås Kristiansen: Men en katt blir tatt inn i varmen på grunnlag av sin arroganse og sin selvstendige natur, noe menneskene finner sjarmerende. Dette er noe en hund finner uforståelig. En hund som viste tilsvarende egenrådighet og bet hver gang man ville klappe den, ville bli tatt med bak låven en siste gang, ikke sant. Different fucking rules! Men for dere monister skal jo alle regler være de samme, hele tiden, og dermed får man en fattigere verden.

30. august kl. 13:11

Roar Sørensen: Vel, den blir neppe så mye rikere av at noen finner kattehårene dine under grana i skauen når snøen smelter om våren heller.

30. august kl. 13:13

Øystein Tranås Kristiansen: Katten er ikke garantert å overleve, men hunden er garantert å dø, bundet som den er til sin gale herre.

30. august kl. 13:14

Roar Sørensen: Enda mer tullprat. Hunder har det mye bedre og mye friere enn katter.

Du bygger hele forfatterkarrièren din på en illusjon.

Selv Mozart og Beethoven var hunder som lydig tjente sine høye herrer i det østerrikske og tyske borger- og presteskapet.

De var ikke friere enn labradoren som ligger på isbjørnfellen foran peisen i kjellerstua.

Som de fleste andre kunstnere på den tiden, var de avhengige av kirkens og adelens nåde. **[Man må tenke i graderinger, ikke i absolutter. Ingen ville husket de store komponistene dersom de bare holdt seg inne med.]**

30. august kl. 13:31

Øystein Tranås Kristiansen: En hund kan aldri være fri, det er jo en hund. Beethoven laget også musikk som var ukonvensjonell for sin tid, og sluttet å motta såkalt patronage i 1811. Tanken om at man MÅ holde seg inne med, er helt håpløs. Spesielt for de som har tenkt å oppdage noe, ikke bare slite og terpe. Different rules. En katt man mjaue etter mat hos en adelsmann, men det ligger i kattens og den selvstendige kunstners natur man er ikke lojal til bidragsgiverens overstyrenhet. En hund er derimot lojal til den som mater den.

30. august kl. 13:43

Øystein Tranås Kristiansen: Roar Sørensen i et nøtteskall:

ISTJs tend to believe in laws and traditions, and expect the same from others. They're not comfortable with breaking laws or going against the rules. If they are able to see a good reason for stepping outside of the established mode of doing things, the ISTJ will support that effort. However, ISTJs more often tend to believe that things should be done according to procedures and plans. If an ISTJ has not developed their Intuitive side sufficiently, they may become overly obsessed with structure, and insist on doing everything "by the book".

The ISTJ is extremely dependable on following through with things which he or she has promised. For this reason, they sometimes get more and more work piled on them. Because the ISTJ has such a strong sense of duty, they may have a difficult time saying "no" when they are given more work than they can reasonably handle. For this reason, the ISTJ often works long hours, and may be unwittingly taken advantage of.

The ISTJ will work for long periods of time and put tremendous amounts of energy into doing any task which they see as important to fulfilling a goal. However, they will resist putting energy into things which don't make sense to them, or for which they can't see a practical application. They prefer to work alone, but work well in teams when the situation demands it. They like to be accountable for their actions, and enjoy being in positions of authority. The ISTJ has little use for theory or abstract thinking, unless the practical application is clear.

ISTJs have tremendous respect for facts. They hold a tremendous store of facts within themselves, which they have gathered through their Sensing preference. They may have difficulty understanding a theory or idea which is different from their own perspective. However, if they are shown the importance or relevance of the idea to someone who they respect or care about, the idea becomes a fact, which the ISTJ will internalize and support. Once the ISTJ supports a cause or idea, he or she will stop at no lengths to ensure that they are doing their duty of giving support where support is needed.

30. august kl. 13:46

Roar Sørensen: Ja, denne verdens late og udugelige har gjennom alle tider konstruert unnskyldninger og bortforklaringer for sin egen latskap og udugelighet.

Guffen i Donald har sine.

Denne her var litt mer avansert, men selvsagt av samme ulla. **[Jeg var den mest produktive på forfatterstudiet. Ergo: Ikke lat. Beskyldningene dine er grunnløse.]**

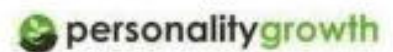
30. august kl. 13:53

Øystein Tranås Kristiansen:

INTP

We're not lazy, we just prefer to sit here and think.

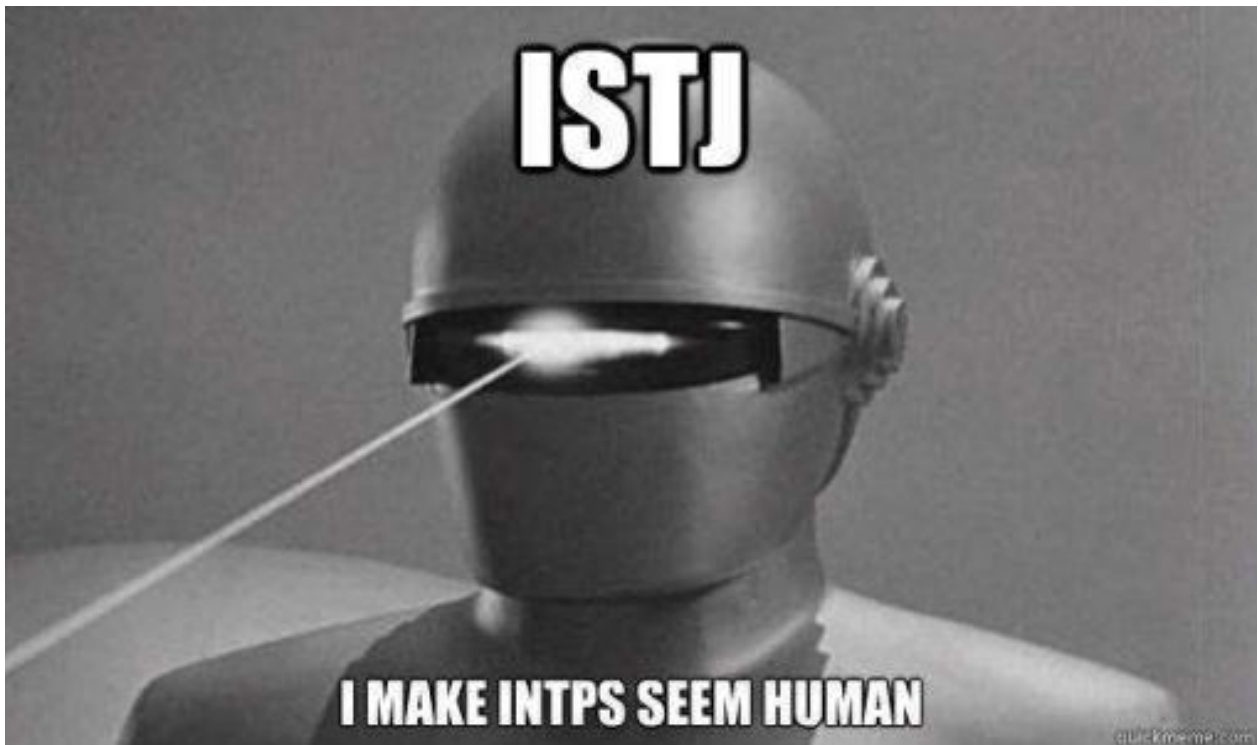
Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

30. august kl. 13:57

Øystein Tranås Kristiansen: En drøvtygger må være flittig, fordi det den tar til seg er så lite næringsrikt. En kjøtteter fråtser i bytte og må hvile etterpå for å fordøye sulamitten.

30. august kl. 13:59

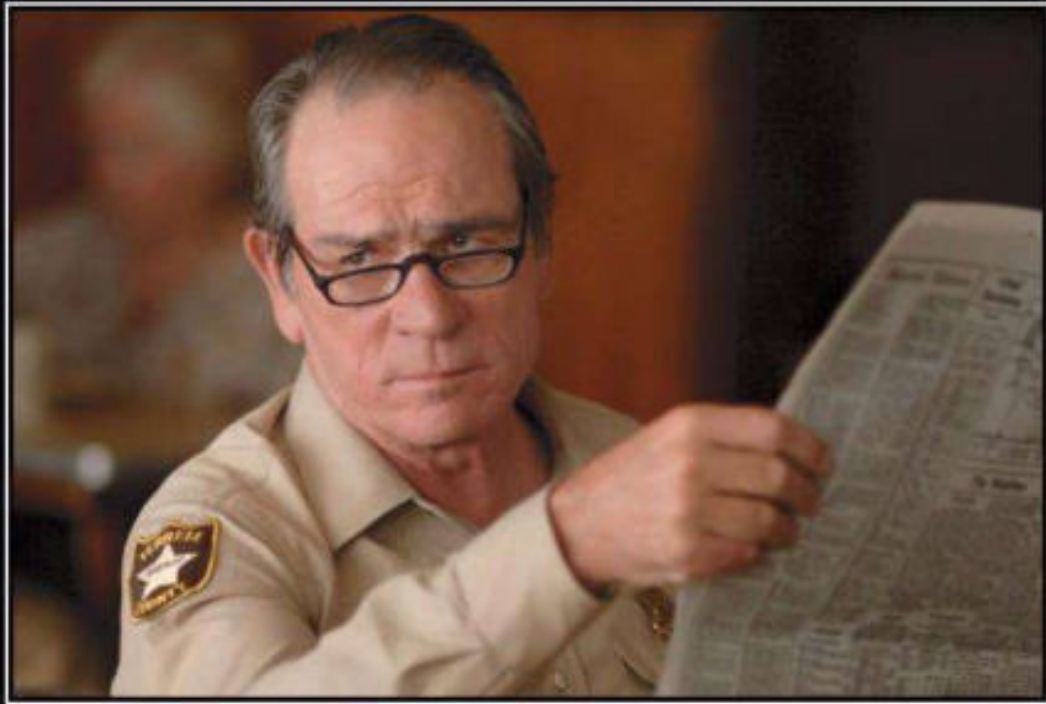
Øystein Tranås Kristiansen:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

30. august kl. 13:59

Stian M. Landgaard: Eventuelt denne.

ISTJ

That's just wrong, son.

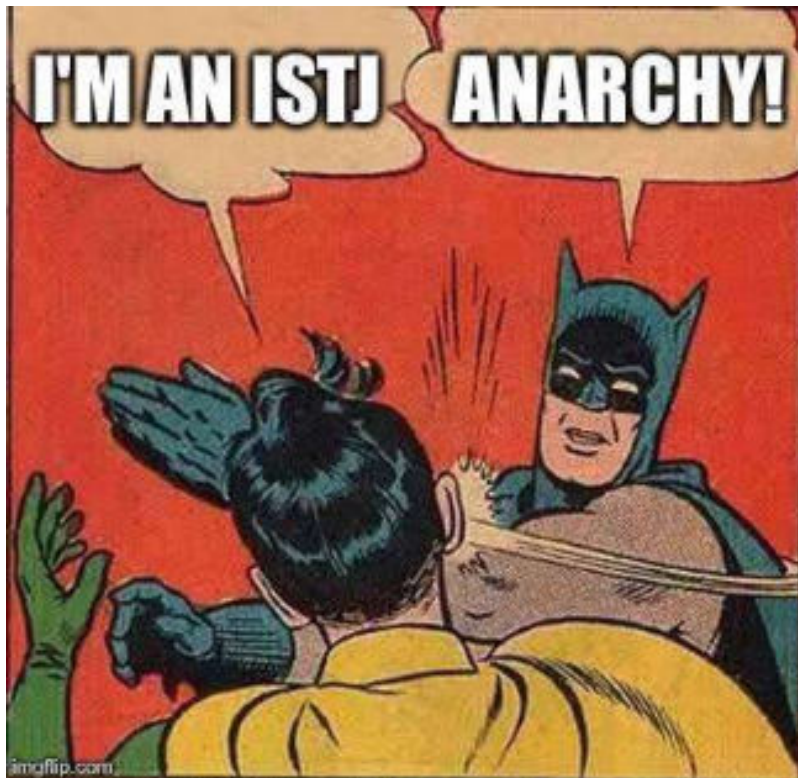
Stian M. Landgaard sitt bilde.

30. august kl. 14:00

Stian M. Landgaard: Hehe, det ER jo Roar.

30. august kl. 14:00

Øystein Tranås Kristiansen: Selv Batman er enig med meg.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

30. august kl. 14:01

Øystein Tranås Kristiansen:

ISTJ

Protecting society by shooting on sight since 1898.

DIYDESIGN.COM

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

30. august kl. 14:03

Roar Sørensen: Der var det endelig slutt på argumentene, ja. Alt dere har prøvd å komme med for å forsvare deres egen latskap og udugelighet, er blitt behørig pulverisert til atomer på fornuftens og logikkens alter. **[Det er slutt på argumentene fordi ingen logikk biter på deg.]**

Og da foreslår jeg at dere bretter opp ermene og prøver å skrive litt litteratur igjen i stedet.

Hvem vet, etter 30–40 utgivelser vil det kanskje bli til noe. **[Dette er deg og ditt krav, og det bestemmer ikke du. Jeg har aldri underskrevet en kontrakt på at jeg skal følge dine kriterier.]**

30. august kl. 14:18

Øystein Tranås Kristiansen: For ettertiden: Det er ikke jeg som har tilbrakt store deler av denne

diskusjonen uten et eneste argument, og uten et forsøk på å gi tilsvar til motpartens poenger. Dessverre er det ikke mulig å diskutere med Roar Sørensen opp på et visst abstrakt nivå. Can't argue with stones, ser du. Men kanskje blir det underholdende nok å lese som et slags requiem til litteraturbransjen. Som vanlig ser jeg bare prinsipper og typer i virksomhet.

30. august kl. 14:24

Øystein Tranås Kristiansen: Da har jeg fått overført alt av tekst fra blogg. Det er kanskje en liten oppgave for noen, men for meg krever slike ting et nerveoverskudd og går på bekostning av skrikende raserianfall. Har ikke fått utført dette på et halvt år, så der har man det ... Ingenting slikt forekom denne gangen. Skal spise og bruke resten av kvelden på å finpusse dette tekstmaterialet i bokens hoveddokument. Etterhvert skal jeg gå videre med litt avsluttende filosofi, enten en ørliten bolk jeg aldri fikk fullført, idet min styrke kollapset, eller en større kritikk, og så venter kun et avsluttende innlegg. Har dessverre grunner til å tro at jeg kommer til å bli/være rasert de kommende fjorten dagene, det er derfor det er så viktig for meg å nytte på. Jeg kan ikke la meg hindre, så dette får bli et helt bokverk eller nedskriblinger fra et galehus, akkurat slik en kamikaze-pilot enten kan greie å kræsje i hangarskipet så alt går opp i flammene, eller bare ender opp med å bli skutt ned på første del av ferden. Man gjorde det man gjorde, og livet er livet.

30. august kl. 19:31

Øystein Tranås Kristiansen: Slik kan et typisk sperge-anfall arte seg:

https://www.youtube.com/watch?v=miOWJ4rKb_g

Angry German Kid - The Original

This is the original version, no text or vid, just the pzycho screams and the lulz Btw:...

youtube.com

30. august kl. 19:52

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Ferden fra det bibelske ordet kan kanskje understrekes enda sterkere dersom vi tenker oss tilbake til 20-tallet. Hvis en datter av en ganske vanlig familie den gangen ble involvert med en forfatter, ville dette være hele familien til vinning. Dersom datteren i familien ble involvert med en visesanger eller en jazz-musiker, ville det være en statusmessig katastrofe. Idag kan man snarere stille spørsmål dersom en ung kvinne på et eller annet tidspunkt ikke har vært involvert med en musiker. Skulle hun kanskje ikke være attraktiv nok? Involverer hun

seg derimot med en forfatter, er flere ting implisert. Hvorfor er hun, som er så ung og vakker, sammen med slik en sart dåsemikkel? Ikke tjener han noen penger heller. Kun når kvinnen blir langt eldre er det i de brede kretser godtatt at hun befatter seg med denslags. Unge kvinner kvalifiserer som kliniske sosiopater, og har ikke behov for følelser. Eldre kvinner forelsker seg som en forvirret kattermor endog i et garnnøste eller endatil en dott av en mann. Og her sitter jeg og kvalifiserer med glans til å være pengelens, sart i nervene (men ikke akkurat i empatien) og tilnærmet sosiopatisk. Nei, det går over styr.

31. august kl. 00:14

Roar Sørensen: Du minner meg litt om klovnen, bløffmakeren og narren Espedal, hvis alkoforbruk og meningsløse utgivelser finansieres av kompisene i DnF. Han tror også han er 85 og ferdig med livet selv om han er 54. Og du prater som om du skulle være 65 og uhelbredelig kreftsyk, selv om du vel knapt har lagt puberteten bak deg, om du i det hele tatt har det, og er frisk som en kåt laks.

Slutt nå med dette selvopptatte, selvmedlidende vrøvlet og få litt system og orden over boka di i stedet. **[Dette er ikke engang en roman.]**

Jobb.

31. august kl. 02:18

Roar Sørensen: Her har vi også en bløffmaker, som jeg flere ganger har prøvd å avsløre offentlig. Akkurat det Krøger sier, har jeg sagt i ca. sju år nå. Velkommen etter, Cathrine.

<http://www.dagbladet.no/.../hans-olav-lahlum.../61107587>

Hans Olav Lahlum skriver så livløst at det nesten er fascinerende
dagbladet.no|Av Cathrine Krøger

31. august kl. 02:28

Kommentar: *Lahlum har høy IQ, men bruker ikke sin hjernekraft til noe meningsfullt, snarere tvert imot.*

Øystein Tranås Kristiansen: Antar at det ikke går an å copy/paste innholdet i avisartikkelen over

betalingsmuren? Liker ikke Lahlum selv, men det er fordi det synes viktigere å memorisere **[engelsk skrivemåte.]** flekker på en pysjamas enn å bruke det jeg antar er en slags intelligens til noe meningsfylt. Så har man også da valgt å være Marxist. Åpnet en av bøkene hans i ca. tredve sekunder på biblioteket i Evje, og fikk inntrykk av at det han skrev var platt, livløst og oppkonstruert.

31. august kl. 08:28

John Olav Oldertroen: Kvantitet kommer aldri til å være noe mål for kvalitet, så hvordan du med bravur kan si at: "Jeg respekterer _arbeid_ , ikke tomprat og FÅ UTGIVELSER", det forundrer meg. Altså sistnevnte. Følger man denne vil man da altså si at f.eks. Jan Wiese er en forfatter du ikke respekterer? Han hadde kun to utgivelser i sitt liv, og den siste (en ganske liten bok kvantitativt i sider) er en bok som tok og tar verden med storm, for dette er STOR litteratur. Det er en kunstroman helt blottet for tidsåndens mugne gjesp og genreonani.

31. august kl. 08:56

Roar Sørensen: Nå rører du. Les kommentarene mine høyere oppe.

31. august kl. 10:57

Roar Sørensen: Hans Olav Lahlum skriver så livløst at det nesten er fascinerende
Variert plott, men dødt språk i ny krim.

28. AUGUST 2016 KL. 1.43 DEL PÅ FACEBOOK

Cathrine Krøger

DU LESER NÅ DAGBLADET PLUSS

Dette er det rareste jeg har lest på lenge. Ikke på grunn av innholdet, men stilen.

Den er like steindød som likene i denne krimmen, som med fordel kunne hatt et mer spennig plott.

« Sporvekslingsmordet »

Hans Olav Lahlum

Sjanger

Krim

Forlag

Cappelen Damm

Utgivelsesår

2016

ISBN

9788202522100

KJØP BOKEN HOS ARK

Holmenkollen 13 januar 1973. En talentfullt syttenåring blir skutt idet hun er i ferd med å sikre laget gull under en langrennsstafett. Kolbjørn Kristiansen, alias K2, settes på saken.

Stivt og sjarmløst

Den skal vise seg å være svært innfløkt, og involverer et uoppklart mord på en ung kvinne begått i 1941, og en forsvunnet ung mor i 1957. Etter hvert skjer nok et mord, og Kristiansens av og på-kjæreste Patricia får nok å gjøre.

Dette er den sjuende romanen om K2 og Patricia. Handlingen foregår stort sett gjennom utallige dialoger, der K2 samler spor og tråder som han presenterer for den hyperintelligente, rullestolavhengige Patricia. Det er hun som løser Hans Olav Lahlums lukkede rom-mysterier. I Miss Marples ånd, men blottet for hennes sjarm.

For Lahlum er muligens god på tekniske detaljer og fakta, men det er sjelden jeg har lest en krim med så stive og pappfigur-aktige personer.

Dødt og lidenskapsløst

Det hele virker så tenkt, så forfattet; du kan så å si høre klappingen fra tastaturet til Lahlum mens du leser – og forgjeves prøver å leve deg inn i plottet. Nå er for så vidt den eksentriske, oppstyltede stilen Lahlums varemerke, og blir velvillig lest som del av tidskoloritten på syttitallet. Hans suksess er da også dels tuftet på at han skriver gammeldags krim, à la nettopp Agatha Christie. Men hun holdt seg langt unna krimheltenes privatliv.

Det er her Lahlum faller helt sammen. K2s vedvarende grubling over hva han føler for Patricia, som i denne boka får konkurranse av en smellvakker bibliotekar, er så dødt og lidenskapsløst at det virker pubertalt inntil parodien. Og helt amatørmessig.

Selve plottet er variert, spredt som det er på tre tidsepoker, utallige løse tråder, mulige skyldige og mye historikk. Selv om det med fordel kunne hatt en langt mer spenstig avslutning.

31. august kl. 10:58

Øystein Tranås Kristiansen: Takker for teksten. Åkke som, trodde jeg at vi hadde blitt enige om at videre kritikk skulle taes som en mer helhetlig vurdering på hovedsidens forum:

<http://www.tranaas.net/agora.html#/> Der kan føljetonger som: "Tranås - en narr, klovn og bløffmaker," rettes. Det kan ikke være sånn at jeg skal brøles ned hver gang jeg foretar meg noe.

[Bare at jeg må komme med denne uttalelsen viser at prosjektet mitt allerede er bundet ned av den uønskede.]

Agora

Tranaas

tranaas.net

31. august kl. 20:45

Kommentar: *Forumet på nettsiden min, kalt Agora, ble nedlagt på grunn av inaktivitet.*

Roar Sørensen: Prøv å ikke misforstå meg: Jeg har lest mer enn nok i denne tråden til å slå fast at du har noe som 99 av 100 andre forfattere ikke har, og at hundrevis av kommentarer i denne tråden beviser at du er et språklig, litterært og tankemessig geni, uansett hva du selv måtte mene om den saken.

Om du klarer å strukturere det hele til en bok, er dog en annen sak. Det var det jeg ville hjelpe med,

intet annet. **[Du saboterer prosjektet mitt med kauk og hyl.]**

Og jeg vil ikke engang kalle Petterson eller Knausgård for genier.

1. september kl. 14:24

Øystein Tranås Kristiansen: Det som skal sies om dette har allerede blitt sagt. Nå gjenstår det bare å gå videre.

1. september kl. 15:13

Øystein Tranås Kristiansen: Kalamitetene har roet seg en liten stund. Tenkte jeg skulle lesse av noen momenter før jeg fortsetter med faktisk tekstarbeid. Hva slags nytte har dette? Alt for å unngå den åndelige forgiftning, å tenke masse tanker iløpet av uken som man aldri får utløp for, fordi man er frahindret i å utøve handlinger. Ingenting av dette er dekkende for de tingene jeg vil si, men jeg må unngå forgiftningen. Vil ikke ha noen skrik og hyl om dette. Gudene kan ikke forstyrres i orakelets kammer. Man gjør det man gjør, og ikke motsatt.

10. september kl. 16:36

Øystein Tranås Kristiansen: Leste denne bokanmeldelsen av Kristine Isaksen, som omtaler "Lars er lol," av Iben Akerlie: <http://www.vg.no/.../bokanmeldelse-iben.../a/23781118/> Relatert til diskusjonen jeg hadde om litteraturens stilling er denne setningen betegnende: "Jeg håper boka blir filmatisert sånn at flere oppdager den." Jo enklere noen er, jo mer direkte vil deres vitnesbyrd være, og her blir ting sagt rett ut. Man må ha filmmediet for å trekke publikum. Uansett hvor genierklært og lovprist forfatterne er blant bloggere og kulturjournalister, har dette ingen tyngde, verken vedrørende kvalitet eller angående oppfattelse i offentligheten. Jordsmonnet er ganske enkelt borte. Også betegnende er det at boken visstnok er perfekt nok til terningkast seks, men tydeligvis ikke så perfekt likevel:

"Boka er ikke perfekt. Tidvis observerer Amanda verden rundt seg som en voksen, og ikke som en 12-åring. Det er også for mange frampek om at hun kommer til å svikte Lars. Men dette er perfekt lesning. I tillegg til Lars finnes det flere personer som oppleves helstøpte og troverdige, som bestevenninnen Sari og faren til Lars. Amandas utkårede Adam gjennomgår en troverdig utvikling, fra å være en fnisete fotballspiller i flokk til å ta selvstendige valg."

Forklaringen får vi i denne uttalelsen:

"«Lars er LOL» er fylt til randen av humanistisk tankegods, pinlige fjortisepisoder, selvutvikling, og til og med et hett kyss i dalende snø rett opp under jul – verdens største romantiske klisjé. «Lars er LOL» smeltet denne leseren."

Boken er perfekt fordi den fremmer de korrekte meninger og standarder, selve samfunnstandarden, samtidig som den ivaretar leserens(kvinnenes) følelser. Man kunne sammenligne situasjonen med et regime hvor industrikontrakter går til de som er best til å godsnakke og komme med konvensjonelle løsninger alle kan forstå. Vi kan formulere følgende prinsipp: Det sosialiserte er alltid konvensjonelt og regressivt, fordi det som ikke utvikler seg er dømt til å falle. Det heter seg at en bedrift alltid må utvikle seg, eller dø. På motsatt hold er det slik at det eksepsjonelle alltid skiller seg fra og går imot. Står man ansikt til ansikt med det eksepsjonelle, det være seg i form av ny teknologi eller et menneske, er resultatet ubehag. Bokbransjen får ha sitt "Kodak moment," men som bedriften Kodak er de dømt til å gå under. Sannheten er rett og slett for ubehagelig å konfrontere, at det som var til, er borte, et imperium bygget på den gamle teknologien, hvor alle er avhengige av dette gamle for sine lønninger og sin standing overhodet, og det som alltid blir til svever i den evige usikkerhet.

Bokanmeldelse: Iben Akerlie: «Lars er LOL»

vg.no

10. september kl. 17:04

Roar Sørensen: Gode betraktninger, men verdi får de først hvis du våger å paste kommentaren under anmeldelsen i VG. **[Det bestemmer ikke du.]**

Selvsagt har hun fått terningkast 2 for boka, og fire terningøyne til for utseendet sitt og fordi hun virker så sympatisk.

Dette er blitt helt vanlig i dag.

10. september kl. 17:19

Øystein Tranås Kristiansen: På min tilfeldige ferd gjennom internett kom jeg også over noe interessant som tilsa at det er svært uheldig å skryte over et barns intelligens. Da lærer man kun å cruise gjennom skolen, og når ting faktisk blir vanskelige, gir man opp. Man blir opplært til at man

allerede er god/perfekt, slik at man ikke behøver å jobbe. Det riktige vil være å skryte av barnet hver gang det gjør en innsats. Med nok innsats vil man alltid få et resultat, så får intelligensen det utføres under avgjøre hvor langt det kan gå. Uten innsats får man nå den dataspillspillende og nettpornorunkende generasjon vi har idag. De unge lærer ingen ferdigheter mer, bare at de er spesielle og at ting skal gå bra, uten innsats og uten krav. Som en venn av meg en gang sa, svært mange ville hatt godt av å gjennomføre førstegangstjenesten. Da lærer man å håndtere det minste av motgang, å samarbeide med andre og det å inneha et minimum av standarder i alle ting. Dette kan til og med jeg si meg enig i, som hatet militæret. I tillegg til dette bør de unge få opplæring i en del andre grunnleggende ferdigheter, som matlaging, sy på en knapp, spikre i en spiker og sage en planke. Min bror sa engang til meg at man har en viss historikk å operere under, så man vet hva som fungerer og hva som ikke fungerer, og rent spesifikt er det de greske dyder man burde følge: Visdom, mot, styrke og måtehold. Nå har dessverre de unge blitt overlatt til seg selv, uten målsetninger og uten veiledning, i en verden som stadig blir mer tilspisset i knappheten på ressurser. Man lever på ferdigmat - hver dag - og tror allting skal ordne seg tilsist. For en tid tilbake forstod jeg hvilket sett av tilfældigheter livet egentlig er, og at ingenting er gitt, og at allting man har kan man miste, på et eneste øyeblikk. Den eneste måten å forholde seg til dette, er ved å være modig. "Det jeg har skal jeg bruke til det ytterste."

10. september kl. 17:31

Øystein Tranås Kristiansen: Da jeg var hos tannlegen nå nylig, tok jeg meg i å gløtte i denne boken "Granateplene," på venterommet, noe jeg har gjort meg skyldig i ved flere anledninger. Jeg elsker jo å lese såkalte kvinnebøker, for å se hvordan kjønnet fungerer. Dessuten var boken stappende full av allslags symbolikk og gamle myter. Boken er skrevet i felleskap av mor og datter i Kidd-familien, og handler om mor og datterforholdet i livets ulike faser. Myten om Persefone og Demeter fungerer som bakteppe for handlingen. Hele tonen minner meg forøvrig mye om Elin Brodins følelsesmessige utlegninger. Jeg bet meg spesielt fast i en episode. På et tidspunkt er det slik at den fjortenårige datteren driver og stabler noen varer på hyllen i et apotek, og siden det er på nederste hylle, må hun stå på knærne. Noen karer som passerer forbi ser dette, og den ene av dem utbryter: "Det er slik jeg elsker å se kvinner - på knærne." Moren overhører dette og blir rasende, faktisk til det punkt at det inspirerer henne til å skrive boken: "The dance of the dissident daughter," hvor hun tar et oppgjør med patriarkalske strukturer i kultur og religion, og forsøker å finne frem til det kvinnelige i gamle myter, visstnok, jeg har jo ikke lest de sakene. Jeg er som kjent ikke en som nekter noen deres følelser, og jeg synes denne moren hadde rett i å bli rasende når disse karene måtte slenge med leppa. Likevel vitner hele situasjonen om et stort misforhold. Dette er nemlig slik

menn er. En mann har et ego, og alle menn vil ha kvinner på knærne, på den ene eller andre måten. Slik er det og slik har det vært, også i tidene før kristendom og Islam. Kvinner går nå til angrep på disse mannlige egenskapene, fordi man forstår ikke menn og kvinner ikke er like. Menn må, gradert og helhetlig sett, være mer egoistiske og ufordragelige enn det kvinner er. Man kan ikke sosialisere alle mannens egenskaper slik at menn agerer på nøyaktig samme måte som kvinner, hvor hevdelse av egoet alltid skjer i fordekkenhet og gjerne gjennom undergravning av motstandere. Kvinner frykter det at menn er brå, målrettede og voldelige, men det er slik menn er. Å forby alt som kan fornærme kvinnekjønn og dets kvinnelige imperativ, skaper dette store misforholdet hvor alle parter lider. I et øyeblikk var jeg tåpelig nok til å tenke at kvinner måtte bli mer modne, slik at de faktisk tålte og forstod at menn har maskuline egenskaper, som nettopp bryter med det kvinnelige, men jeg tok meg straks i det tåpelige i en slik tankegang. Som Heraklit sier det, alt som er har blitt til gjennom strid, og en part kan ikke unngå å kjempe for sine interesser, det er selve kjønnsbalansen som har blitt forrykt. I den muslimske verden er det kun det mannlige imperativ som gjelder, og derfor pakkes kvinnfolkene inn og man får allslags ondskap, det er klart, men man kan ikke gjøre som i vesten, hvor det kvinnelige imperativ får være enerådende, og alle mannlige egenskaper overhodet skal fjernes. Det må være en balanse mellom kjønnene, hvor kvinner, kanskje motvillig forstår at det er visse ting de ikke kan gjøre med, og at den oppvoksende sønnen på et eller tidspunkt må, skal og bør slenge frekke kommentarer til kvinner, fordi han er en mann og har et ego å ivareta. Menn vil dominere, kvinner vil bli inntatt. Dette er virkeligheten, og man bør ikke bekjempe natur og virkelighet. Dessverre er moderne kvinner naturstridige, og det eneste som hjelper er å gjenopprette balansen. På visse av livets områder er det mannen som rår. Til og med på gamlehjemmet viser dette seg, visstnok. De gamle karene sitter ved baren, mens damene har strikkeklubb. Man må slutte å bekjempe naturen i ett og alt.

10. september kl. 18:03

Øystein Tranås Kristiansen: Laget forøvrig denne videoen forrige helg. Her får dere sett hvordan jeg bor og høre meg snakke om de viktige ting: <https://www.youtube.com/watch?v=ZZCFqDEkF90>
Den gang slet jeg med det samme som nå, denne manglende gjennomføringsevnen. Nå varmer jeg dog opp ved å skrive her, og skal også gjøre en sterkere innsats uten distraksjoner.

Tranås i natten

En liten videologg fra Tranås 04.09.2016 ved nattestid.

youtube.com

10. september kl. 18:07

Roar Sørensen: Vel, nå har jeg sett og lyttet, men jeg vet ikke helt hva slags tilbakemeldinger du ønsker, eller om du i det hele tatt vil ha noen kommentarer.

Du skal ha for motet og ærligheten; der scorer du fullt hus. Veldig selvutleverende og reflekterende, rått og nakent.

Men har det ikke slått deg at denne kampen din egentlig er ren luksus? **[Hjertet vet hva som hjertet er nærmest.]**

Er den ikke bare et skalkeskjul og en unnskyldning for god, gammeldags latskap? **[Nei.]**

Jeg har også tusenvis av slike tunge stunder, der jeg er på sammenbruddets rand, når jeg jobber med oversettelser og romaner. Titusener av timer i ytterste ensomhet. Natt etter natt. I et u-land. Uten venner. Uten brødre. Uten familie.

Men slike "kamper", som tar tid og krefter, har jeg aldri råd til å koste på meg. Sånt overlater jeg til alkoholiserede latsabber og bløffmakere som Espedal og hans type.

Skulle jeg gitt etter for slike behov for depresjonskos og indre "sjelekamper", så ville jeg ha stått med én utgivelse per i dag, og ikke 130. **[Hos en stein pågår ingen sjelestrid.]**

Da kunne intet forlag ha brukt meg til noe som helst.

Med mindre jeg kunne fått noen kompiser i DnF til å finansiere alkoholforbruket mitt og husleia mi.

10. september kl. 19:42

Øystein Tranås Kristiansen: Poenget er ikke å måle lidelse. Jeg bodde engang på kollektiv med ei jente som fikk hjernekreft i en alder av 20, og døde av det. Livet mitt er endeløst mye bedre enn hennes og mange andres, jeg har tross alt to armer og to bein, min fulle helse og en nesten full forstand. Jeg er glad for at jeg har mer enn henne, og ville heller ikke ofret mitt liv for hennes. Dersom noen banket meg og puttet meg i en rullestol, ville jeg blitt forminsket og ingenting mer. Lidelse i seg selv er noe heslig og meningsløst, det er det man gjør med seg selv som betyr noe, kun slik kan lidelsen få en hensikt, nemlig gjennom de tingene man blir ansporet til å gjøre og det motet som blir vekket. Jeg viser bare frem litt av mitt liv og virke for de som er interessert, for å se

hvordan jeg lever/gjør ting og de betingelser som skriveriene mine ble til under. Som jeg var inne på i videoen, gode betingelser er viktig for å få til noe, ofte på et helt rudimentært nivå. Fattigdom og ubeleiligheter gjør ikke hellig. Veien til visdom ligger i overflod, som William Blake sa.

Martyriet er for de som er talentløse eller på andre vis ikke greier å oppnå noe. Men for de som er dypt inne i et martyr og Jesus-kompleks, er det selvsagt umulig å forstå dette eller ta det til logisk følge. Forøvrig skal man være forsiktig med å bombastisk rådgi og overstyre mennesker man vet svært lite om. Selv om Norge er et rikt land, er det visstnok her man har en av verdens høyeste andel overdosedødsfall. På den annen side er visstnok afrikanske gatebarn de lykkeligste i verden, selv om de bare eier en t-skjorte. Dette skulle tilsi at kun materiell trygghet ikke er nok for å unngå "depresjonskos."

10. september kl. 20:26

Øystein Tranås Kristiansen: I relasjon til diskusjonen om regelbryting og machiavellisk suksess, glemte jeg å nevne eksempelet med Simo Häyhä, som var snikskytter under den finske vinterkrigen. Han drepte kanskje 600 fiendesoldater, mange av dem offiserer, og er den mest vellykkede snikskytteren gjennom historien. Han brukte ikke kikkersikte, fordi gjenskinnet fra glasset kunne avsløre posisjonen hans. Jeg samtalte nylig med en kamerat om denne snikskytteren, som fortalte at han også pleide å fylle munnen med snø slik at dampen fra pusten ikke skulle avsløre ham. Her ser vi hvordan brudd med konvensjonelle metoder fører til suksess. Forøvrig er mange av disse militærfolkene ganske fantasiløse typer. "Jeg gjorde bare min plikt," synes å være mantraet, det uttalte både denne Simo og Chris Kyle, den siste var grunnlaget for filmen american sniper. I alt dette kan vi etterspore hvorfor naturen har bruk for slikt et mangfold, med mange funksjoner som er overflødige, unyttige eller endog kontraproduktive. De samme reglene gjelder ikke hele tiden. En som spiser snø er ordinært sett en idiot på nivå med en barnehageunge, og man risikerer å få mark i magen, men den samme aktiviteten blir en genistrek bare man forandrer betingelsen. Regelryttere har man nok av, og disse evner bare å bære en organisasjon gjennom å oppfylle dens funksjoner, men de kan aldri drive utviklingen fremover. Etterlates de alene, blir de ofre for nyvinninger på alle kanter, og får sitt "Kodak moment" foran våpnene til en regelbrytende smarting. Leste forøvrig at en av tyskernes beste snikskyttere mot slutten av krigen var en fyr som insisterte på å gå med flosshatt. Siden han var så dyktig, hadde man ikke råd til å motsi ham. Denne fyren var visstnok grunnlaget for karakteren Porta i Sven Hazels bøker. Denne naturens mangfold er forøvrig grunnlaget for teksten jeg nå sitter og skriver. Det er som jeg alltid har sagt. Den ene lov og det ene svar er ren og skjær dumskap, og moder natur (og Darwin) er enig. Etterhvert skal jeg kanskje legge ut et fiffig filosofisk poeng her, men i kveld og imorgen får gå med til tekstarbeid til hovedsiden.

10. september kl. 21:01

Roar Sørensen: Tror en stor forsvarsadvokat har gått tapt i deg. :-) [**Håvamål: Tåpen forstår ikke vreden som vokser mot seg.**]

11. september kl. 06:40

Stian M. Landgaard: Dette ville kanskje vært din store helt, Tranås? For meg er det naturligvis uforståelig at en slik person får gå fritt rundt. Han burde sperres inne. "Strafferettslig utilregnelig" er et ikke-begrep for meg. Enhver vilje er ansvarlig for seg selv.

<http://www.dagbladet.no/.../han-var-tiltalt-for.../62562388>

Han var tiltalt for over 40 tyverier og bedragerier, men kan ikke straffes. Han...
dagbladet.no|Av Ådne Husby Sandnes

11. september kl. 22:51

Øystein Tranås Kristiansen: Mener at Nietzsche sier noe som tilsier det motsatte i denne artikkelen "On truth and lies in a non-moral sense." Får lese den for tredje, men forhåpentligvis ikke siste gang og finne ut nøyaktig hva det var. Men rent umiddelbart kan jeg vel si at en vilje bare kan ansvarliggjøres i møtet med andre viljer. En femåring ville spist godteri og bæsjet i buksa hver dag dersom noen ikke stoppet ham. Paranoid schizofreni er åpenbart den type sinn som tiltrekker jokeren.

11. september kl. 23:40

Kommentar: *Må si at det var ekstremt vanskelig å rette og kommentere dette kapittelet på grunn av graden av gift, og skylden tilhører giftbegeret Roar Sørensen. Beklager, Ropert Brølesen er hans navn. Tidvis er det like sjarmerende som å trekke tenner, og det saboterer prosjektet mitt. Slikt tilgir jeg ikke. Jeg tåler ikke at noen skal forgifte mitt område av frihet med seg selv, spesielt en skikkelse som er både ondsinnet og ikke har kapasitet til å forstå hva jeg driver med. Ikke alle kan være med på mine seilas. En virkelighetsfornektende Ahab er ikke engang egnet til å være menneske.*

Har et sterkt behov for å legge dette bak meg, og er inderlig sliten. Likevel fordrer situasjonen meg å komme med et endelig bevis. Så hva er situasjonen? Roar Sørensen er en selverklært helgen som

hevder seg moralsk uangripelig, og med det søker han å diktere hvordan andre skribenter og forfattere skal tenke og handle, ned til den minste detalj. Til og med definisjonsmakten over hva som er en forfatter og oversetter skal han ha kontroll på, til det første hevdet han at man må ha 3 utgivelser på etablerte forlag, og til det andre må man ha 10 oversettelser, selv om det finnes ingen legal presedens for dette, og disse titlene ikke er beskyttet. Han vil forby enhver interaksjon mellom forfattere og anmeldere, ja, endog forfattere som skriver innen samme sjanger, jamfør det angrepet som kom mot John Olav Oldertrøen på hans nettside Skrivehula. Samtidig møtes enhver kritikk av denne puritanske linjen og Sørensens motiver i saken med massivt raseri og 100% avvisning. Er dette troverdig?

Roar Sørensen har en lang historikk med umoralske handlinger, og det å bruke og legge skylden på sine venner. Fra Roar Sørensens blogg, et innlegg med tittelen «Vi, de mobbede.» Identiteten som offer blir på sedvanlig vis brukt som et våpen.

Roar Sørensen: En kollega ville absolutt ha meg til å treffe en filippinsk kvinne som var fem år eldre enn meg. Hun jobbet som au pair og barnepasser for søsteren sin, og hun og den norske mannen hennes ville at hun skulle fortsette med dette.

For å få det til, trengte de noen som kunne gifte seg med henne slik at hun kunne få oppholdstillatelse. Det var her jeg kom inn i bildet.

Dette var i 1978.

Det var jeg selvsagt overhodet ikke interessert i, hun var en voksen kvinne, og jeg var på sett og vis fremdeles et barn. Jeg hadde aldri vært sammen med en jente før. Ikke hadde jeg hørt om Filippinene engang. Jeg måtte slå opp i en kartbok for å finne ut hvor dette landet lå. Ja, jeg visste ærlig talt ikke engang at det var et land!

Likevel greide de etter hvert å overtale meg, gjennom løfter om bedre leilighet, bedre jobb og andre ting. De fikk meg også til å avbryte utdannelsen min, slutte på gymnaset. Så dette var litt av noen «hjelpere».

Jeg mener at vi egentlig ikke forandrer oss stort gjennom livet. En person som i den sarte alder av 18 forfalsker et ekteskap, viser ikke noen høymoralsk karakter. Her også, nektes det for at det var personlige motiver av noe slag inn i bildet, selv om alle kan forstå at det ikke er slik. Tvert imot

hevdes det at eneste motiv var å «hjelp andre.» Linjen med den selvtjenelige altruismen er allerede påbegynt. Skylden for dette får de såkalte vennene. Roar Sørensen har en lang historikk med å bruke andre til sine formål, og når han ikke lenger har behov for personen, blir all skyld lagt på vedkommende, som følgelig blir forkastet. Jeg lot meg også bruke. Tilbake i 2013 ga jeg en omtale av boken hans, Smertens aveny. Roar Sørensen tok kontakt med meg for å få forandret på innholdet, stikk i strid med sin puritanske linje der det ikke skal være noen kontakt mellom forfatter og anmelder. Han fikk forandret på både staving, ordlyd og selve meningsinnhold, og var svært pågående med å få meg til å fremme anmeldelse og Roars sak i såvel aviser som personlige fora. I begynnelsen var jeg glad for oppmerksomheten og det å få til en bedre omtale, men jeg skjønnte etterhvert at her ble min legitime kritikk fjernet, og jeg satt etterhvert igjen med en helt annen tekst. Jeg skjønnte at vennligheten og oppmerksomheten kom for dette underliggende motiv, og at jeg på skamløst og brutalt vis ble brukt som løpegutt for å fremme Roar Sørensens sak. Gir du ham fingeren, tar han hånden. Jeg angret meg, men lot det bli med det. Jeg hadde tross alt satt navnet mitt på denne omtalen. Her er inkriminerende bevis fra chatt-log den gangen:

Roar Sørensen: Ok, da burde du muligens ender på noen ord her og der.

endre

Men det er jo ingenting jeg kan trygle om...

selv om jeg naturlig er så frekk og freidig og syk at jeg gjør nettopp det...

17 april 2013 15:25

Roar Sørensen: He-he, aner ikke. Tygg litt på det, da. MANGE kommer til å lese denne anmeldelsen. Og det trengs bare et par endringer på slutten HVIS du selv mener at du har skrevet slik at noen kan misforstå det.

folk kommer til å lese denne anmeldelsen hele året. derfor er den viktig. Fordi den ligger på nettet.

Veldig magne skrivefeil i den også.

Kan godt nevne dem også....

17 april 2013 15:26

Roar Sørensen: Lov å bryke noen mellomtitler også, så blir det lettere å lese... bare et tips.

17 april 2013 15:58

Roar Sørensen: Glimrende. Har rettet opp rene feil og kommet med noen forslag her og der. Du trenger ikke å ta hensyn til alt. Velg selg. Har brukt spor/ending.

Mye bedre med mellomtitlene. Bilder er også tillatt. Si fra hvis du vil ha tilsendt noe. Eller jeg kan sende med to bilder, som du kan bruke hvis du vil sprite opp teksten.

Uhyggelig fint om dette kommer på en vanlig WP-blogg også, men glimrende også slik den ligger.

Ha en flott dag!

Mvh,

Roar

Smertens aveny, en omtale.doc

18.04.2013 02:21

Roar Sørensen: Ja, det ville hatt noe veldig bra over seg... Sorry, vi hadde strømavbrudd her 10 minutter. Må begynne å lese på nytt hvor den ene virker som mer merkelig "som" kan her kuttes ut.

Jeg synes at romanen spennvidde begrenser seg av sjangeren

Skrive heller: Jeg synes at sjangeren begrenser romanens spennvidde, tross alt.

Eller noe sånt

Dessverre begrenser sjangeren tross alt romanens spennvidde.

Noe som gjør at den aldri blir sublim på måten som kunne utgjort et mesterverk

Noe som gjør at den ikke blir sublim på en måte som kunne gjort den til et utvetydig mesterverk

Den siste setningen jeg skrev der, synes jeg er fin. Sier det samme som din, men grumser ikke til det du tidligere har skrevet.

Allerede mens Stingo går ut av huset som var åsted for forbrytelsen

Allerede idet Stingo forlater åstedet for forbrytelsen.

Ok, jeg kommer bare med forslag. Du bestemmer.

på en definitiv
stavfeil definitiv

Ok

men begrenses av sine egne rammer og sitt eget skall
synes ikke "skall" er heldig. For det antyder noe tomt og innholdsløst

Til syvende og sist, er det ingen

Skal ikke være komma her

Til syvende og sist, er det ingen

God observasjon... Bet du deg merke i hva jeg skriver om hvordan Martin ligger? Samlede bein,
utstrakte armer, ansiktet vendt ti siden, et arr i siden...

Merket du det?

Han ligger der... som Jesus på korset. uten at jeg sier det.

Han har tatt all lidelsen innover seg.

Ikke mange har lest boka med så skarpe øyne som deg. Fordi de tror det "bare" er krim
Derfor fint at du får med dette. For jeg vil ikke bare ha Rivertonprisen, men Brageprisen også

Det er den skjulte jesusskikkelsen som representerer romanens

Det er den skjulte jesusskikkelsen - martin werner, den drepte barinnehaven - som representerer
romanens

Bare et forslag...

H ehe, ok

Forfeilelse er ikke et ord

ord

forfeilelse

men det lyder fint..

18 april 2013 11:14

Roar Sørensen: Men du kan jo sende den til hovedredaksjonen til 5-6 aviser i dag.

Og så håpe på napp

Uansett blir de da oppmerksomme på boka.

18 april 2013 11:37

Roar Sørensen: Ok, legg gjerne lenken på tidslinja til folk du kjenner, din gode venn Egeland, for eksempel...

18 april 2013 11:44

Hva betyr dette? Jeg sier som Dennis Hopper i True Romance. «If that's a fact, tell me, am I lying?» Roar Sørensens selvproklamerte moral og helgenstatus som er så stor at den er fritatt enhver kritikk, er egentlig bare et våpen så han skal skaffe seg fordeler. Bak all denne altruismen, prinsippene og uselvisheten er et stort ego og en sterk egeninteresse, og det er det hele. Roar Sørensen følger ikke selv disse retningslinjene. Dette betyr at prinsipper og sannhet aldri var et motiv for Roar Sørensen, det er bare noe ubeleilig noe som ikke engang oppfattes som et argument det øyeblikk sannheten fremkommer. Alt som betyr noe er å skaffe seg fordeler og makt fra øyeblikk til øyeblikk, og for det er ingen pris for stor, alle prinsipper og mennesker for den del kan bli brukt til formålet. I så måte speiler Roar Sørensen den venstresiden han stammer fra. Han var tross alt marxist i sine unge år. Prinsipper og sannhet betyr ingenting for venstresiden, det er kun makt og kontroll som betyr noe. Moral og altruisme er noe man kan snu på hodet for å bruke som en brekkstang til denne makten. Avslører man dem, er man selvsagt en usling av laveste sort, ifølge dem, da gråter de sine falske krokodilletårer. Det er en god målestokk på ubalanserte mennesker at giftangrep kommer til engang snevet av kritikk. Spør deg selv da: Lyver jeg? Det er nemlig på tide at noen står opp og sier sannheten, og det både på det personlige og samfunnsmessige nivå. Altfor lenge har den altruistiske løgn fått råde. «Jeg er et offer. Jeg mener bare godt, jeg.» Dette er noe uhyrer sier, og slik er det bare. **[Med den erfaring jeg har fått i ettertid, blir det nærliggende å trekke frem narsissistisk personlighetsforstyrrelse som forklaringsmodell.]**

Persei IV

Øystein Tranås Kristiansen: I en personlig samtale sluppet jeg innpå kimen til det jeg tror er et viktig konsept, som jeg har tenkt å bruke i det skriveriet jeg holder på med om arbeidere. Her er samtalen. Som vanlig er personlige detaljer og føleri fjernet. Det er konseptet som teller.

Stian M. Landgaard:

Derav XXXs karatekids - de er uovervinnelige fordi det er den eneste måten de kan beholde kontrollen på i en farlig situasjon. Ingen kan røre dem.

01.09.2016 18:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Og dersom de røres, er det badetiss med en gang. Ingen graderinger.

01.09.2016 18:54

Stian M. Landgaard:

Hehe!

01.09.2016 18:55

Øystein Tranås Kristiansen:

En gigaereksjon til man møter virkeligheten. Både XXX og XXX fungerer som omvandrende binærkoder, men av ulike grunner, tydeligvis. Får anta at det er et utslag av et ureflektert sinn.

01.09.2016 18:56

Stian M. Landgaard:

Kanskje en S-feature?

XXX er også ISTJ i ditt system, eller?

01.09.2016 18:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Damn ... aner ikke. Burde få ham til å ta den testen, men av alle er det han jeg ville stolt minst på når det gjelder svarene. **[Dersom vedkommende er den jeg tror det er, kom svaret senere, et sted mellom INTJ og ISTJ.]**

01.09.2016 18:58

Stian M. Landgaard:

Han ville alltid svart det han oppfattet som "kulest", mest stoisk, etc.

Så jeg er enig der.

01.09.2016 18:59

Øystein Tranås Kristiansen:

Min XXX er en XNXX. Han er ikke spesielt smart, men iallfall veldig velbalansert. Vet ikke helt om vi kan si om Sene faktisk er slik. I et øyeblikk er de helt for noe, et annet, helt imot, fordi de ikke forstår noenting. Hm, kanskje.

01.09.2016 18:59

Stian M. Landgaard:

Hm, hva gjør at han ikke er XSXX?

XXX er jo gjerne S'ere.

01.09.2016 19:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Kanskje er grunnen til at Sene tydeligvis blir binærkoder i møtet med abstrakte konsepter, at de ikke har grunnlag for å favne dette. Dermed blir det bare et spørsmål om ja eller nei.

01.09.2016 19:00

Stian M. Landgaard:

Ja, enten er steinen hard, eller så er den ikke det, liksom.

01.09.2016 19:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Men i sin livsførsel kan de være mer nyanserte, dersom de kan sanse, erfare, ta og føle på det.

01.09.2016 19:01

Stian M. Landgaard:

Enten er du karatemester, eller så har du badetiss

01.09.2016 19:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Vet ikke hva som skiller XXX fra en typisk S. Han liker å snakke om ting, bli kjent med mennesker. En S vil bare fyke ut og oppleve ting.

01.09.2016 19:01

Stian M. Landgaard:

Ja, nemlig. Men i tankeverdenen, altså litteraturen i XXX tilfelle, blir alt binærkategorier.

Ah

S'er er jo ofte veldig adept til livet, de fikser mye.

01.09.2016 19:02

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. XXX har sikkert trent, og da skjønner han rent praktisk at det er graderinger i kampferdigheter. Det er ikke sånn at man enten er Steve Urkel eller Conan liksom. Men i XXXs forestilling, som går over hans hode, blir alt bare ja eller nei.

01.09.2016 19:02

Stian M. Landgaard:

Hehe, Steve Urkel eller Conan

01.09.2016 19:02

Øystein Tranås Kristiansen:

De fleste mennesker er noe in between, og kan trene seg opp, heh.

01.09.2016 19:04

Stian M. Landgaard:

Ja, men i XXXs verden er det jo hierarkier, da, som aldri kan overskrides.

XXX og XXX blir aldri så gode som XXX. XXX kan aldri overvinne XXX.

01.09.2016 19:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Mesteren kan aldri bli eller være dårligere enn læregutten. Til og med i Star wars går det an.

Kun når det er godkjent gjennom alderdom og "den gamle" kanskje.

På en måte tror jeg det er en primitiv ja eller nei for oss i den sansende verden også. Vi ville vanligvis ikke brydd oss om snekring, inntil vi måtte bry oss og lage en kano.

01.09.2016 19:06

Stian M. Landgaard:

Ehm ...

01.09.2016 19:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Konklusivt: Hvis man ikke forstår, blir alt absolutter. Forståelse, derimot, gjør at man ser ting som

graderinger.

Altså, vedrørende snekring, er det slik at jeg tenker: dette gidder jeg ikke. Men hvis livet stod på spill, da brydde jeg meg.

Samme med en snekker overfor filosofi ...

XXX: Kan jeg sanse det? Kan jeg føle det? Har det en konsekvens i den virkelige verden? Hvis nei, da er det det dummeste noensinne, og jeg bryr meg ikke.

01.09.2016 19:09

Stian M. Landgaard:

Ja, skjønner. Og ja til det første også.

Hehe, nettopp ... Men han blir imponert også. På samme måten som en azteker ser Cortes komme på sin hest. Han forstår det ikke, og dermed er det en gud.

01.09.2016 19:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Ifølge Freud er jo en gudsskikkelse noe vi både elsker og hater, noe vi vil tilbe og samtidig ødelegge, akkurat som med vanlige mennesker overfor en kjendis.

Dermed er all av XXXs innflytelse rett og slett skadelig. Han vil bare sabotere.

Ikke forstå = ødelegge.

01.09.2016 19:12

Stian M. Landgaard:

Ja. Vi elsker kjendisen og søker å modellere oss i hans bilde, men også ham i vårt bilde. Skulle han bryte ut av det bildet, hater vi ham. "Jeg trodde han var et godt menneske!"

The worst vice is advice.

som Al Pacino sier i Djevelens advokat.

01.09.2016 19:13

Øystein Tranås Kristiansen:

Aha. Så så lenge jeg konformerer til en rasjonalistisk modell, da vil XXX tilbe meg, og hvis jeg bryter utav dette, da er jeg en [...]

01.09.2016 19:14

Stian M. Landgaard:

Ja, det tror jeg er akkurat slik.

01.09.2016 19:14

Øystein Tranås Kristiansen:

Ingen graderinger, lol.

Godt sitat. Slik er det. "Råd" er noe av det verste som finnes, har jeg oppdaget.

01.09.2016 19:15

Stian M. Landgaard:

Hehe. De velmente rådene er kanskje de verste. Der for rådgiveren genuint tror han hjelper deg.

01.09.2016 19:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. På den annen side hører man ikke på en femårings meninger om en ting heller ...

Om man erkjenner at rådgiveren er på barnenivå, får man være overbærende og eventuelt grensesettende, når det blir nok.

01.09.2016 19:19

[Her er deler av samtalen fjernet]

01.09.2016 19:26

Øystein Tranås Kristiansen:

Skal sitte opp en stund til, men tror jeg tar en veldig tidlig kveld. Har flere ting å si i chat, men fikk mye utbytte av akkurat denne samtalen. Manglende forståelse =absolutter, og motsatt. Burde nesten bli en hovedsakelig filosofisk tese, bare det ...

Må formulere det på en bra måte til hovedboken :p

01.09.2016 19:27

Stian M. Landgaard:

Bra. Hehe, selv fra korte samtaler kan det utvinnes gull.

01.09.2016 19:28

Øystein Tranås Kristiansen:

Jepp

Skal på noe ganske tidlig imorgen også, men kommer til å ha en del dager på meg. Forhåpentligvis kan jeg produsere.

Har litt lite penger, da. 43 kroner dagen til neste mandag eller noe. Sørge for litt energidrikker iaf.

01.09.2016 19:29

12. september kl. 17:25

Øystein Tranås Kristiansen: For å formulere dette i en slags læretese, og her må vi komme med visse utdypende forbehold: Å forstå og kjenne noe er en øvelse som virker to veier, både med påvirkende og påvirkelig kraft for deltakerne. Å sette opp kunnskap i formaliserte systemer, som f.eks. designere kameler som pattedyr, blir i så måte et forsøk på å tilføre væren og en viss varighet på denne tosidige effekt. Den som rammer inn en rose, gjør både ende på rosens liv og skaper et

mer varig bilde av rosen. En god eller adekvat forståelse vil innebære å favne entiteten nok til å registrere den og gi den navn. Det vil si, en som overveldes av en lyd, lukt eller fenomen, kan ikke sies å ha egentlig forstått, man har bare registrert at en overveldende kraft er i nærheten. En som bare katalogiserer tørkede blomster, kan heller ikke sies å ha forstått. Han kan designere blomstene etter familienavn og lignende, men han har aldri opplevd blomstene i levende live, når de avga sin duft, og derfra har vi vitenskapelighetens døde lidenskap. Forståelse må derfor innebære å ta tingens egenskap innover seg, samtidig som man greier å kontrollere den nok til å plassere den i sin rette sammenheng, for sannheten er først og fremst en gradering og en retningangivelse. Vitenskapen dreper det den forstår. Lidenskapen lar sin utøver bli drept. En god kjenner må derfor anvende seg av det lidenskapelige drap, ta innover seg vitnesbyrdet i rosens døende øyeblikk, og han må selv gå til grunne i dette vitnesbyrdet. En person som ikke forstår, det være seg som drapsmann i den vitenskapelige sammenheng, eller som selvmorder i den lidenskapelige sammenheng, vil kun registrere at noe er der, og vil derfor kun forholde seg til tingen som et kategorisk spørsmål om ja eller nei. Hører blomsten til i denne familien? Ja eller nei. Liker jeg denne overveldende lukten? Ja eller nei. Det er dette absoluttet som ga opphav til publikums dyrkelse av en kjendis, først som et henført ja til alt det kjendisen foretar seg, nå et nei når kjendisen tabber seg ut på en eller annen måte, fordi man har ikke tatt innover seg kjendisen som faktisk person, bare som gud og djevelbilde. I de menneskelige religioner har man fremsatt ulike aktiviteter som enten salige eller djevelske. Ja eller nei. Samleie innenfor ekteskapet er godkjent av Gud, samleie utenfor ekteskapet er godkjent av djevelen. Det man ikke har forstått er at dette er en gradering av en og samme ting. Forstår vi verden som er gradering i energier, er det innforstått at viten til ethvert tidspunkt må søke å favne denne graderingen. Forskjellen på et geni og en idiot, den vakre og den stygge, er dermed bare spørsmål om gradering. Det heslige er bare noe som ikke er satt sammen riktig, med manglende proporsjoner og symmetri, det uklassifiserbare er noe man ikke har funnet den rette sammenheng til ennå. Den dumme vitenskapsmann vil derfor ignorere de fenomener som ikke passer inn i hans system, som blomstens duft og endog symbolske sammenheng i menneskenes psyke - dette er da også en evolusjonær kjensgjerning. Den dumme lidenskapelige vil forholde seg til sin omverden med et sett av stakk dumme ja eller nei. Nå var du et geni. Nå var du en idiot. Nå var du salig. Nå syndet du. Man forstår ikke at salighet er en spesielt kraftig synd, og at geniet er en spesielt virksom idiot. En teoretiker vil derfor forholde seg til snekkerens bygg kun om han interesserer seg for det, det vil si, om det har en praktisk applikasjon for ham. Veggen er der, men om veggen råtner, må man plutselig begynne å forholde seg til den. Ja eller nei. Et sansebasert, nevenyttig menneske vil på samme vis forholde seg til teoretikerens konsepter med samme type absolutt. Dette liker jeg, det må være gudelig bra, dette liker jeg ikke, dette må være djevelsk dårlig, alt basert på hans egen fordom. En god forståelse vil på alle nivåer ta innover seg nyansene, slik at

man forstår at teoretikernes konsepter må inngå i en helhetlig sammenheng som ikke kan skilles fra hverandre. Drar man proppen ut, må de gode delene og det man liker også bli med i dragsuget. - Dessverre for slike som Kant. På samme vis vil teoretikeren forstå veggen som noe annet enn bare fungerende og ikke fungerende, dersom han tok en nærmere titt, her er det snakk om lufting, estetikk og isolasjon. Konklusivt: Vitnesbyrdet om manglende forståelse kommer alltid som det absolutterende ja eller nei, og her har man en kraftig anklage rettet blant annet mot de menneskelige religioner og menneskelige fordommer, endog vitenskapen.

12. september kl. 18:56

Om mitt oppgjør med fortidsmumier (konklusjon)

Stian M. Landgaard: Langt, men forsåvidt interessant om filosofiens status i dag. Relevant for deg, kanskje, Tranås, som ønsker å gjøre filosofiske fremstøt i offentligheten.

<https://www.facebook.com/MinervaNett/posts/1342687245755688>

13. september kl. 11:42

Øystein Tranås Kristiansen: Leste den artikkelen og fant den svært interessant. Tillater meg å "mind bloome" litt vedrørende temaet, selv om jeg ikke kan gå i noen full dybde. I mangel på noe bedre ord, er det betegnende å se hvordan sånær alle utøvende virksomheter har blitt sosialiserte. Det er nok et tegn i tiden som viser til vår undergang. "Det er vanskelig å se på dette som noe annet enn et endetidstegn." Genidyrkingen som fant sted på 1800-tallet hadde nok noe for seg, og før den tid, det narsissistiske Alexander-komplekset som romerne gikk og bar på. Nå opererer alle i flokk, og som artikkelen viser til, aldri før har det blitt produsert så mye tekstmateriale, og aldri før har dette vært så ubrukelig, bare endeløst referanserier og tomme diskusjoner uten noen egentlig konsekvens. Allerede tilbake i Tromsø hadde jeg skjønnet dette og stod inne for dette. Jeg mente at de høye innen litteraturen var korrupte og gjennom sosialiserte, og kun engasjert i posturering, **[anglisisme]** manøvrering og ta-seg-godt-ut-isisme. Kjennetegn på sofistikasjon, som egentlig viser til en grenseløs feighet. Men likevel har det blitt krevd av meg at man skal vise respekt for og bøye hodet for disse institusjonene. Forstå det den som kan. (dette har vi diskutert før på denne bloggen, og gidder ikke å ta en ny omgang med dere lawfuls) Med tiden har jeg ekspandert dette standpunktet, og kommet frem til det Heraklit uttalte: "Most men are useless." Selv de mest intelligente av oss, som blir holdt høyest, f.eks. en mann med en hvilken som helst doktorgrad, har ikke forstått noe som helst. Jeg har jo vært på en god del filosofiforedrag i Trondheim, og må ærlig si at jeg løper sirkler rundt den mest intelligente professor i disse sammenhenger, og alle de skarpe studentene hans. Og hva er det som ikke har blitt forstått? Jeg kan si det i klartekst med Heraklit. At alt som er har blitt til gjennom strid. Man forstår ikke at uansett hvor tynn man skjærer brødskiva, for å si det med Spinoza, så vil den alltid ha to sider, en lysside og en skyggeside. Det blir ikke noe Utopia og historiens ende, fritatt for strid. Er dette en himmelropende uttalelse? Cioran er enig med meg. <https://www.youtube.com/watch?v=zmvRMVMrZA4> I dette lille klippet snakker han først om selvmordet og selvmordets mulighet. Det vil si, man kan ikke være fri med mindre man har mulighet til å begå selvmord. Og så kommer dette: "I realized in life, very few people have understood, even really great writers haven't understood anything." Selv mennesker med stort talent er ubrukelige. Tvert imot viser han til hvordan man kan møte disse få kloke på en bar eller bistroen.

Min erfaring er dette: Jeg møtte en av de klokeste unge menn på galehuset. Alt det han sa til meg var ting jeg stod inne for, og som jeg hadde kommet frem til i sin helhet iløpet av mine tredveår. Denne unge mannen var tidlig i tjuårene. Vel, dette var saker som omhandlet den grunnleggende realismeorientering. Han var nok ikke filosofisk anlagt som sådan. Siden han spilte meg på så mange områder, blond og ganske kort, hatet han selvsagt sin far og forgudet sin mor. Vi snakket høylydt i kantinen om ett og alt, og det var fantastisk. Et sidenotat er at jeg bør se denne dokumentaren om Cioran: <https://www.youtube.com/watch?v=cBmy34jbZG0>

Cioran on Suicide

youtube.com

14. september kl. 02:14

Kommentar: *Den sistnevnte dokumentaren heter: Emil Cioran - A Century of Writers*

Øystein Tranås Kristiansen: Som artikkelen fra Minerva viser til, kan man kanskje operere med en viss suksess innen vitenskapen gjennom "joint efforts," og på en måte er dette gitt. Driver man med oljeboring, behøver man bare en rekke dyktige ingeniører som arbeider med etablerte metoder for å finne noe man vet er der. Det er det samme med vitenskapen, hvor resultatene man får speiler opphavsmannen og man finner tilbake til de begreper man allerede har etablert. Filosofien er av et ganske annet vesen, hvor man må avgjøre fargen på nonstopene i totalt mørke, og artikkelen viser jo til denne metafysikkens krise, hvor man ikke kan avgjøre sannhetsgestalten til de stridende skoler, blant annet fordi man ikke kan bruke av noen endelig empiri for å komme til en avgjørelse. (man ser ikke den forbanna fargen) Det har gått opp for meg at jeg har en annen løsning enn å si at filosofene bør drive med alt annet, f.eks. bli poeter og diktere, selv om jeg erkjenner at det er mye sannhet blant poetene. Jeg vil heller ikke at filosofene skal bli ironiske historikere, hvor man forholder seg til de ulike standpunktene som døde størrelser eller magi. Jeg mener at det har blitt begått en forbrytelse blant de som ville drepe filosofien i kunstens, språkets og perspektivismens navn. Som Heraklit vil jeg si: This logos is forever. Logikk finnes, og det er en fysisk størrelse som alle andre ting i denne verden. Det man kommer til gjennom logikken, er, dersom logisk valid, gyldig i den grad at man ikke engang behøver noen empiri for å bekrefte resultatet. Hegel sa det jo. Dersom mine systemer står i konflikt med virkeligheten, må virkeligheten vike. Tilsynelatende et himmelropende standpunkt, men det er et poeng her. I den grad ens logikk er gyldig, er det bare spørsmål om å påvise den i den virkelige verden, og naturens, som kjent, elsker å gjemme seg. Schopenhauer og Nietzsche fordømte jo begge Hegel og hans metafysikk, og med rette. Det vil si, Schopenhauer og Nietzsche hadde mer rett enn Hegel. Likevel er det Hegel, som, selv om han tok

feil, står for det mest helhetlig favnende systemet, som en dag, med guders hjelp, kanskje kan løftes ned til jorden. I det vil jeg bruke et eksempel jeg leste om: En matematiker studerte en besvarelse fra en av sine studenter, og utbrøt: "Dette er så dårlig at det er ikke engang feil." Schopenhauer og Nietzsche har selvsagt rett de gangene de bruker av sin trege empiri, men de er trege, og ser ikke den helhetlige sammenheng, as I do. Jeg har selvsagt ingen illusjoner om å bli hørt, sett, lest eller oppfattet i denne vestens endetid, men det er heller ikke poenget. Kreft er en sykdom hvor cellene bare forsetter å formere seg, og det er dette som må skje med vesten også. Det døde legeme må bare fortsette sin ferd mot undergangen, med mer av det samme. I ruinene vil da det overlevende kunne si: "Men det var jo dette jeg fortalte dere all denne tiden." Og da kan man begynne på nytt og ta allting til følge. Sannheten var der hele tiden. Det var i det gamle hellas at filosofien og tanken om mennesket som et individ oppstod, og jeg tror dette henger sammen. Nå som vi blir stadig mer kollektivistiske og statsstøttede og flinke, ødelegges filosofien. Kjernen i det sosiale liv er jo løgn, som Cioran sa. I det gamle Hellas hadde filosofi den aller største betydning, og det er en status jeg mener må gjenerobres. De viktige spørsmål må avgjøres av filosofien, og bli tatt opp av mennesker som er individer, dvs, ikke sosialiserer seg i feighetens og udugelighetens navn. This logos is forever. For å anvende meg at et videre sveip: I den grad jeg har engasjert meg i diskusjoner, hvor det og det emne har vært oppe, har man vært innforstått med denne perspektivismens effekt på hva som oppfattes. Likevel har det i disse diskusjonene implisitt ligget størrelser som er der, og som gjentar seg uansett hvilket perspektiv man benytter seg av. Et rudimentært eksempel i så måte er kjønnsforskjeller. Man kan bli enig i hva som helst, men disse forskjellene er der, og vil alltid boble til overflaten, fra barnehage til gamlehjem. Dette tilsier at det finnes sannhet som er uavhengig av "meninger," perspektivisme og føleri, og denne sannhet kan nåes ved anvendelsen av det store logos. Selv om man ikke kan se fargen på nonstoppen direkte i mørket, kan man utlede seg til tingenes sammenheng gjennom indirekte metoder.

14. september kl. 02:59

Øystein Tranås Kristiansen: Det jeg i klartekst sier, er at jeg vil arbeide for logikk (finne sannheten) og den logiske følge (handle i etterfølgelse med sannheten) Visse av de jeg kjenner, er jo slik at de ser logikken overalt, uten at man riktig anerkjenner den, og man tar iallfall ikke logikken til logisk følge. Nå kan jeg følge Machiavelli og datamaskinen kan alltid kalkulere: Hva lønner seg? Do ut des. Jeg forholder meg kun til virkeligheten, tror kun på sannheten og handler bare der jeg får den konkrete belønning i hånden. Til og med en steinaldermann drev ikke byttehandel uten å få noe igjen som bytte. I disse dager er selvsagt alt av dette den største forbrytelse.

14. september kl. 03:28

Stian M. Landgaard: DRØM: Jeg kjørte bil ned til bredden av et sund. For å komme over sundet måtte man ligge på en smal aluminiumsplate som en neger rodde fra den ene bredden til den andre. Han stod oppreist og rodde som om det var en venetiansk gondol. Så man lå på rygg på denne smale aluminiumsplaten, som var så smal at skulderbladene havnet utenfor på hver side og nesten var borti vannet. Da jeg skulle over, innså jeg at jeg ikke klarte å holde balansen på denne platen, jeg kom bare til å falle i vannet. Negeren hadde derfor et trestykke formet som et kors, som han la oppå platen, og dermed kunne jeg hvile skuldrene på korset, slik at bare albue berørte vannet. Og slik lå jeg, på korset, mens han stod like over meg og rodde med sin ene åre.

16. september kl. 10:52

Stian M. Landgaard: Innså først denne allusjonen etter å ha våknet.

Stian M. Landgaard sitt bilde.

16. september kl. 11:07

Øystein Tranås Kristiansen: <https://www.youtube.com/watch?v=yIfrFyE9cAk> "You just couldn't let me go" - The Dark Knight
"You just couldn't let me go" - The Dark Knight
youtube.com

16. september kl. 15:49

Øystein Tranås Kristiansen: Interessant, dog. Jeg drømmer jo aldri mer, da serumet har skrudd mitt hode. Drømmen din har sterke symboler, og utifra det jeg har lest, er de typisk INTJistisk, en type som alltid handlet om oppofrelsen. Mange av de steinharde kirkefedrene var visstnok introverte intuitive. Der vi andre samvittighetsløse trodde Gud bare var en ny entitet vi kunne drive byttehandel med, jeg ber litt, og du tilbakebetaler meg med en lolita på vårfestivalen, er det ingen som stiller "så store krav til perfektjon," som det INTJene gjør. Her er det renhet i sjel og perfektjon i ritual og metode. En INTP ville sagt: "Sammen for evigheten, joda, joda ... dersom du insisterer. Okay." Øh, som vi vet er døden som symbol sjelden innevarslede en fysisk død, men representerer en overgang fra en tilstand til en annen. Hadde drømmen handlet om å krysse en vei, ville det vært snakk om mer håndfaste mål, men siden det dreier seg om vann, er det mer snakk om en åndelig overgang, i forhold til kjærlighet, vennskap eller livsverk, var det jeg leste. Denne overgangen kan ifølge drømmen bare skje gjennom det kristne kors, altså martyriet og oppofrelsen. Det må jo være en kjent sak for de som tar på seg å være sterk for alle som er involvert. Her er det altså fritt frem for de samvittighetsløse lolitaer å slå kamelen og lesse på med ytterligere strå. Jeg tror drømmen innevarsler at du ikke kan forflytte seg dit du bør, med mindre det skjer gjennom en slik oppofrelse. Åpenbart at den ubehagelige fergemann blir en neger, ho ho.

16. september kl. 16:07

Øystein Tranås Kristiansen: Som et sidenotat: Jeg drømmer knapt mer, men nå nylig, da jeg på et tidspunkt lå spasmifisert på sofaen, så jeg en slags lysskikkelse foran meg. Det var kun omrisset av et menneske, og innenfor var et rent lys. Jeg tror denne lysskikkelsen er det jeg må søke meg opp mot, skal jeg bli en selvbærende entitet, siden så mye annet har sviktet. Ikke det at det hjalp meg etterpå. Var fortsatt fanget i min tilbøyelighet. Slike visjoner må få modnes. Han som grunnla anonyme alkoholikere, mente jo at LSD-rus kunne kurere tilstanden ved å frembringe en galskap for å komme tilbake til forstanden og oppdage en høyere makt enn seg selv. Det er ikke så farlig at jeg ikke drømmer mer. Jeg skal drømme på jorden. Gudene går her allerede.

16. september kl. 16:49

Øystein Tranås Kristiansen: Helvete. Går dårligere enn jeg hadde våget å håpe. Skal forsøke å rudimentere videre de nærmeste dagene, men kanskje kombinere det med livssunne aktiviteter. Trene, lage mat, skrive en epost. Utover det har jeg ikke noe ansvar, og ingen har heller rett til å kreve noeenting av meg. Som vanlig er jeg slave av monstre. Men det hadde vært greit å vinne mot monstrene noen få ganger. Selv i kriger som har blitt tapt med glans, greide man å påføre fienden

tap og ydmykkelser, vise at deres seier ikke var total. Dette er nok det beste jeg kan håpe på. De har vunnet, men ikke uten kamp. Krigens mulighet er nok den eneste ekte glede. Skal jeg ha noe, må det skje gjennom tyveri. Stjele noen øyeblikk med konsentrasjon, stjele noen setninger, så gå videre og håpe jeg ikke blir slått ned av det verste uhyre - meg selv - ved neste korsvei. I det minste virker det som jeg har litt tid på denne marerittveien, så lenge en ytre kraft ikke griper inn og gjør ende på det for godt. Derfor har vi en krig. En tapende krig, ja, men en krig. Jeg tar det privilegiet for meg selv, ikke stå til ansvar, ikke stå til rette, gå videre og for all del, ikke se seg tilbake. Det jeg stjeler, er mitt, og man skal aldri undervurdere effekten av et godt tyveri. Jeg skal gjøre det når djevlene slumrer. Men på et tidspunkt våkner de igjen, og da skal jeg atter være en erratisk slave, som bare får spise når de sier jeg skal spise. Det de levnet meg var så altfor lite, og det har minnet en stund for meg. Skrik og rist i lenkene, slave, kanskje kommer du deg ut. Lenkene har grodd seg fast inn i huden og innunder nervene for lenge siden.

24. september kl. 03:53

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: For en tid tilbake drømte jeg at jeg og en gammel venn NN hadde befestet oss i en skog. Vi hadde hengt opp håndgranater i greinene som ble trigget av hyssinger, og jeg tror også vi hadde claymore-miner som vi brukte selvutløser på. Han hadde satt opp en maskingeværstilling i toppen av et tre, mens jeg lå på flanken i en grøft med et snikskyttergevær. Det var innforstått at vi skulle kjempe mot russere og at de var i nærheten og ville angripe snart. Da de kom, gikk de i linjeformasjon gjennom skogen. De hadde bleke ansikter og så ut som russiske matroser med stripete skjorter. Jeg hadde en av dem i sikte på kloss hold fra den grøften jeg gjemte meg i, og trykket på avtrekkeren. Skikkelsen falt fra syne, og etterpå ble alt kaos. Russerne stormet gjennom skogen, og min venn begynte å bestryke området med maskingeværet. Iløpet av kort tid fikk jeg flere skikkelser i sikte, og sluttstykket gikk hurtig frem og tilbake, slik at jeg brukte opp de fem kulene i magasinet. Samtidig begynte granatene våre å gå av, og det var flere eksplosjoner på ulike steder. Dette skjedde på kort tid, og jeg var som lamslått og greide ikke lade om. Etter å ha gjemt meg for eksplosjonene i bunnen av grøften, forsøkte jeg å komme meg vekk. Jeg ville ikke greie meg alene mot russiske infanterister, dersom de stormet skyttergraven min. Jeg kravlet derfor opp og begynte å løpe til utkanten av skogen hvor jeg hadde lagt fra meg utstyret mitt, deriblandt en rød sekk. Dette var ved en ny, mye grunnere grøft. Jeg holdt tilbake, fordi jeg ventet på min venn. Han dukket plutselig opp, og kom løpende fullstendig naken gjennom skogen. Han kastet seg ned ved siden av meg. Det viste seg at han hadde hektet fast klærne i greiner da han løp bokstavelig talt gjennom skuddsalvene og eksplosjonene. I sekken hadde jeg en del av mine klær, og et ekstra par sko, som jeg fikk ham til å ta på seg. Russerne angrep i feil retning, de stormet

nå gjennom skogen i retning hvor min venn hadde hatt stillingen sin. Vi fikk derfor god mulighet til å flykte. Etterpå tok vi oss inn i en blokkleilighet, i en av de øvre etasjene. Såvidt jeg kunne se, var det ingen tilstede. Befolkningen var antakelig borte. Stemningen var ekstatiske. Vi hadde påført russerne store tap. De hadde gått gjennom fellene våre, og jeg hadde skutt minst 2-3 skikkelser i uklare glimt. Vi skjønnte at dersom vi fulgte geriljakrigens diktat, dersom du ikke taper, så vinner du, så ville vi seire tilslutt. Vi visste ikke hvordan, men vi skulle sørge for å angripe russerne nok engang, og ta det som det falt seg. Jeg forklarte min venn at det var dette vi alltid var ment til å gjøre. Som i Theben var vi ment til å danne et krigerfelleskap og gjennom det, vinne. Våre evner var altså en perfekt match til dette formål, og sammen var vi tilnærmet uovervinnelige, noe trefningen i skogen hadde vist. Jeg tror vi så på noen sendinger, iallfall viste det seg at russerne hadde angrepet stillingene til nordmenn de visste var anti-russiske og som ville kjempe. For å unngå provokasjoner, unnlot de å angripe norske avdelinger som var gjerdesittere, for med det å ikke tvinge dem til militær inngripen. Russerne hadde altså valgt å angripe oss, fordi de visste at vi var krigerske. Vi skjønnte at vi måtte benytte oss av geriljakrigens diktat, bevege oss i utkanten. Vi skulle drepe både russere og forrædere i egen befolkning, endog folk i de passive militæravdelingene, og så lenge vi ikke ble stanset, ville vi vinne. Drømmen endte med at vi væpnet var på vei ut av leiligheten for dette formål.

27. september kl. 03:09

Øystein Tranås Kristiansen: Gudene har sagt at gudene ikke kan forstyrres ved denne siste innsjutt for bloggen. Har derfor kastet ut en viss oversetter som støyet ned den virkende prosess og som forstyrret mine tankebaner. Vanligvis går jeg ikke til slike steg, fordi jeg har ikke noe imot noen som er uenige med meg. Men dersom man ikke kan bruke argumenter, logikk og rasjonalitet, og dersom våpenet som brukes mot meg er støy, hvor det motstridende standpunkt blir gjentatt gang på gang hver gang jeg foretar meg noe, blir resultatet svært ødeleggende for det meste. Jeg minner om at oversetteren også har blitt kastet ut fra f.eks. Tom Egelands side, og sikkert nok en hel del andre steder, fordi han ikke kunne la være, på vulkaners vis, å brøle ut sitt standpunkt i en kontinuerlig strøm. Ingenting kan bo og leve ved en vulkan. Denne uavlatelige terpingen, som ikke er mottakelig for noen fornuft eller argumenter, er minst like skadelig som andre fiendtlige handlinger, og derfor er man heller ikke fritatt konsekvensen av denne ensporede virksomhet. Terperen ville selvsagt si at man kun fører debatt, men i så tilfelle ville man bekjentgjort sitt standpunkt, og latt det bli med det. Her er det snakk om langvarig brøling og forurening av bloggmaterialer med eget ego. - alt skal relatere til og omhandle egen sak, og det, ubedt. Dette er merket til fanatikeren, som ikke kan skifte mening og heller ikke kan skifte emne. Selv om jeg er

uenig med mine samtidige, bryter jeg meg ikke inn i huset deres for å sitte i en lenestol og diktere hva de skal og ikke skal gjøre. Man kan se for seg at jeg oppsøkte Landgaard for å påtvinge ham min Eros og Ares-doktrine, simpelthen ved hjelp av ubendig støy. Jeg spammer heller ikke ned mastergrader, kommentarfelt og romanutkast til denne andre med meg selv, simpelthen fordi jeg ikke har noe argument, og fordi den uendelige repetisjon er det eneste våpen, slik det nødvendigvis må være for den flittige idiot. Hva dette betyr relasjonsmessig kan jeg ikke være. Jeg har kunsten og meg selv å ta hensyn til, og for kunsten må vi evig vike. Det er forsåvidt på tide at jeg utvikler et immunforsvar mot denslags overgrep. Jeg tåler dårlig å bli overkjørt av brølende, brutale og dogmatiske mennesker. Jeg har en lang historikk med dette, og det er noe av grunnen til at jeg også har tatt avstand til mitt søskenbarn Frode Moe. Det er mangelen på respekt. Hvis jeg tvinges til å fremsi min logikk, og man spytter på denne logikken med følelser og dogmatikk, blir dette svært dårlig mottatt fra min sin side. Situasjonen med oversetteren kan forøvrig minne om Alexander den stores forhold til historikeren Kallisthenes av Olynthus, som jeg tror jeg først leste om i Robert Greenes skrifter. Denne Kallisthenes rettet den uavlatelig kritikk mot Alexander og alt det han foretok seg, til sistnevnte fikk nok og kvittet seg med ham. Hvorfor? Jo, Alexander hadde noe å forsvare, og kunne ikke la sin utøvelse byrdes og bindes ned av støy. Denne støyen er nemlig et angrep på virksomheten, og ingen skal komme til meg og si noe annet. Se bare her: "During the first years of Alexander's campaign in Asia, Callisthenes showered praises upon the Macedonian conqueror. As the king and army penetrated further into Asia, however, Callisthenes' tone began to change. He began to sharply criticize Alexander's adoption of Persian customs, with special scorn for Alexander's growing desire that those who presented themselves before him perform the servile ceremony of proskynesis." Dette minner om Roar Sørensens forhold til meg. Først er det overstrømmende lovprisninger, så er det brølende kritikk. Ingen skal fortelle meg at dette ikke er et angrep, og uten sammenligning forøvrig, dette er måten psykopater agerer på overfor sine ofre. Et berømt sitat lyder slik at det man elsker, lovpriser man ikke for tidlig, og dette er så sant, så sant. Man bør heller konkludere med at det som har blitt gjort, er bra, og la det bli med det. Den overstrømmende lovprisningen er kun et brekkjern inn og et middel for videre diktat, og jeg stoler slett ikke på det. Som vanlig tjener motsetningens lov meg vel i slike tilfeller. Det er motsatt av det de sier. "Ville bare hjelpe." I så tilfelle hadde ikke anslaget vært så uhemmet og hysterisk. Som ESTPen Alexander den store har jeg noe å forsvare, så jeg forsvarer det, som seg hør og bør. Store erobrere skal forøvrig etterhvert bli handlemodeller for meg. Napoleon uttaler jo at mistroiskhet er kjennetegnet på en mindreverdige sjel. Ja, jeg gjør ting, men kom der bare ikke med mistroiskhet til ett og alt. Hold heller avstand. Jeg gjør det jeg gjør, og slik er det bare. Det at man ikke har skjønt min natur og bloggens plassering i det verdimesige landskap, selv etter fire år som medlem, sier litt. Jeg har lite til overs for blind rasjonalisme, regelterp, dogmer og kjøpmannens traktering av

godheten som en vare, og dette bildet av seg selv som "god" må man forsvare for enhver pris, fordi man har ikke annet å fare med. Som alltid, det er lett for den maktesløse å være moralsk. Den materialistiske, slavemoralistiske og forhenværende marxistiske Roar Sørensen har svært lite her å gjøre, og derfor kom disse stadige angrepene. Nå har jeg vist mitt nye selv. Jeg har noe å forsvare, og derfor forsvarer jeg det. Det er slutt på tiden der jeg går rundt og er "snill." Slik det holdt seg, var tilslutt implikasjonen om en ny heksedans hver gang jeg foretok meg noe, nok til å binde ned kreativiteten og skapergleden, noe som selvsagt alltid var steinens hensikt.

6. oktober kl. 03:55

Kommentar: *Leste et sted at hvis du vil ødelegge for noen, trenger du simpelthen medellere [anglisisme] i deres fremgangsmåte og hvordan de får tingene gjort. Forøvrig kan Ropert Brølesen minne om Julius Streicher, propagandisten som nazistene måtte sette på en landsby fordi han skulle gnåle om absolutt alt.*

John Olav Oldertroen: Du har i alle fall rettfærdiggjort og forklart bakgrunnen for din avgjørelse, og det til en slik grad at det ikke levnes noe tvil. Jeg måtte gjøre det samme på min egen skrivehule etter direkte voldsomt personangrep som følge av at jeg hadde begått den utilgivelige forbrytelsen av å delta på en krimfestival og på toppen av det hele blogge om det. Og jeg skriver ikke engang krim ...

6. oktober kl. 09:54

Kommentar: *Som et aller siste ord i denne sørgelige saken var mitt ståsted alltid svært enkelt. Jeg ga mange ganger uttrykk for, på både direkte og indirekte måter, at jeg ikke var interessert i noen hjelp fra Roar Sørensen, men han ville absolutt ikke høre. Isteden doblet og tredoblet han sine anstrengelser for å øve innflytelse og ta kontroll over både meg og prosjektene mine, og eksploderte i raseri om han ble utsatt for snevet av kritikk. [Hint: Narsissisme] Til og med en tålsom og saktmodig sjel som meg får tilslutt nok. Det er en påminnelse om at jeg må gå min egen vei i tiden fremover.*

Den filosofiske byrden lesses av

Tiden er kort og jeg er en ødelagt mann. Tenker å bruke denne en av de siste partiene til å lesse av endel filosofiske forgreninger og notater som er av en varierende grad av verdi. Dette er på ingen måte representativt for det tankemateriale jeg har arbeidet meg frem til og som jeg sitter på i form av talløse notater. Saken er at jeg må kvitte meg med den umiddelbare gift, få unna momenter, så jeg kanskje kan tenke på viktige ting og ansamle nok nerveenergi til et siste kraftutbrudd ved avslutningen - og så kommer det til å være forbi.

8. oktober kl. 23:48

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg skrev en lengre kommentar til et innspill på et tidlig stadiet i bloggen. I ettertankens blekhet blir det kanskje urettferdig og rotete å komme med slike inngrep i materialet. Hele bloggen var jo et prosjekt i vorden, og da er det bedre at den får fremstå i ren drakt, uten korrektiver og side opp og side ned med kommentarer. Tenkte likevel å ta for meg emnet her, og siden dumpe av funderinger jeg har gjort meg den siste tiden (og som jeg nå må få bort for å frigjøre nervekraft, som sagt)

Tilbake i 2014 skrev Landgaard dette:

Stian M. Landgaard: Schopenhauers epistemologi er faktisk ganske nøye på nettopp det du nevner her oppe. Han mener at begreper aldri inneholder noen ny informasjon som ikke allerede er containert [**anglisisme**] i de sanseførmelsene som via fornuften er blitt abstrahert til begrep. Selve ordet "begrep" betyr jo noe man griper, altså noe man rent fysisk tar til seg fra virkeligheten og transformerer til abstrakt kunnskap. For man vil ikke kunne videreutvikle noen avanserte strukturer (som er nødvendig for menneskelig samarbeid, tenkning og sivilisasjon) uten å abstrahere fra førmelsenes pluralitet. Et sunt begrep kan således sammenlignes med å skjære ut en treplanke av en trestamme. Treplanken er en nyttig forenkling av det opprinnelige treet som sammen med andre treplanker kan brukes til å konstruere noe avansert som tilsynelatende er helt annerledes enn det opprinnelige treet var. Men fortsatt er det treverk.

Å konstruere begreper ut av intet egner seg kun til å bygge luftslott. Men hvorfor gjør man det? Fordi man har språket. Fordi språket tillater en abstrahering fra virkeligheten i kraft av å være et logisk selvcontainerende [**anglisisme**] system hvor alle slags begreper kan utledes av forestillinger, rene ideer og tankespinn. Det er språket som fører ellers intelligente tenkere som Spinoza ned i alle

mulige filosofiske feller, blant annet i postulatet om at Gud må finnes, per definisjon. (Vi kan forestille oss det absolutte, ergo må det absolutte eksistere.)

Nietzsche skriver i "Avgudenes ragnarok":

"Jeg frykter vi ikke blir kvitt Gud, fordi vi fortsatt tror på grammatikken ..."

24. mars kl. 23:04

9. oktober kl. 00:06

Øystein Tranås Kristiansen: Mitt tilsvaret: Som vanlig svært interessante betraktninger fra Landgaards side. Men jeg tror at vårt filosofiske brudd viser seg også på dette området. Uten at jeg har en helhetlig innsikt i Schopenhauers argumentasjon om begrepene, har jeg jo plassert ham som en vilje-linearist, i mangelen på et bedre ord. Det vil si, han tror på en ekspanderende vilje, en kraft som skyter opp. Dette i kontrast med Schelling og Hegel, som mener at hver ekspansjon må følges av en like stor kontraksjon. Man kan også si at disse sistnevnte var mer teoretikere, mens Schopenhauer var empiriker. Hva gjelder den utskjelte Spinoza, trodde han på en ikke-personifisert, panteistisk, altomfattende Gud, mens Schopenhauer trodde på blind vilje. Schopenhauer har selvsagt rett i at for at et begrep skal være meningsfullt, må det abstrahere fra "fornemmelsenes pluralitet," det vil si, være løsrevet fra det enkeltvise trestykke for å vise til alle trestykker, så å si. Jeg vil gjerne snu om på dette. Wittgenstein sier jo at en logisk eksakt, eller et fullkomment dekkende begrep er meningsløst. Hvorfor? Jo, fordi dette fullkomne dekkende bare ville kunne omhandle det enkelte, unike tilfelle, da i form av et spesifikt trestykke. Ulikt Nietzsche, mener jeg det er ingenting galt i å utlede seg til generaliserte begreper. Nietzsche går i sin "On truth and lies ..." til angrep på all kunnskap, konsepter og viten overhodet. Jeg leste forøvrig en doktorand (visstnok) på et forum som mente at Nietzsche med dette representerer en filosofisk katastrofe. Ingenting kan sies om noen sannhet eller det man har for seg, fordi alt reduseres til hvert unike perspektiv, f.eks. myggens, menneskets og fuglens svært ulike måte å oppfatte verden på. Nietzsches, og kanskje tildels Schopenhauers standpunkt, begge vilje-linearister, blir på en måte det motsatte ekstreme av et løsrevet begrepsmessig luftslott. Man ender opp sittende med et sett av unike særtilfeller, som man ikke kan si noe om uten å "lyve." Hegel sier jo at å generalisere betyr å tenke, og slik jeg har forstått det, mener Hegel at det egentlig ikke finnes usannheter, bare ulike graderinger av sannheten. Jeg har selv gjort meg opp tanker om dette. Vi kan se for oss at en sjakkbrikke står på E4, men jeg kan lyve og si at den egentlig står på E3. Min løgn blir bare en

relativ fravikelse av sannheten. Descartes sier at når vi ikke kan finne et eksakt svar, plikter vi å gå etter det mest sannsynlige. For å hente fra mine egne notater angående dette: "Dersom sannheten er en retning og en retningsangivelse, er løgn en måte å være upresis på." Dette blir svært interessant å relatere til Schopenhauers forhold til romantikkens såkalte negative kapabilitet, som kortest sagt går ut på at kunstens verdi ligger i fortolkningen, uavhengig av noen sannhetsgestalt ellers. Nietzsche selv er jo svært positivt innstilt til kunsten, og mener at kunst og den intuitive mann, som oppløser alle begreper, bør erstatte tenkningen. Hvis vi fører dette tilbake til Hegels "ingenting kan egentlig være en løgn," blir det kanskje mulig å forene disse to synene. Jeg vil nemlig fremme det syn at enhver aktivitet overhodet inngår i disse to sammenhenger. Enhver fortolkning må nemlig ha et perspektiv og et ståsted å fortolke fra (Poeng til Nietzsche og Schopenhauer) Samtidig må enhver fortolkning forholde seg til sin omgivelse (Poeng til Hegel og Heidegger) Vi kan forestille oss dette på det svært lille nivå. Et atom representerer et koherent hele, samtidig må atomet forholde seg til sin omgivelse, f.eks. dragingen fra planeten Jupiter, som da blir en ufravikelig kraft.

9. oktober kl. 02:53

Øystein Tranås Kristiansen: Går vi til et langt mer avansert nivå, f.eks. det til en hund, ser vi at også hunden generaliserer. Som en variant av Pavlovs hunder, dersom jeg ringte en bjelle hver gang jeg ga en hund bank med kjeppen, ville det være en svært dum hund som ikke assosierte bjellen med det å få juling. Hunden følger Descartes' tese. Det er sannsynlig at den får juling hver gang bjellen ringer, og derfor skjelver den. Dette vil også være tilfelle dersom bjellen ringer og jeg en sjelden gang lar være å gi hunden juling. Myggen også, følger sin sannsynlige retningsangivelse ved å gå etter lukten av svette og blod. Selv om en ku, en mygg og et menneske opplever sin omgivelse svært forskjellig, om jeg fyller luften rundt dem med cyanid, vil de alle dø. "De" "vil" altså dette, som en følge av cyanidets nærvær. Følgende Nietzsches og Schopenhauers syn, det å ha et ståsted er å fortolke. Ekstenderer vi dette til Hegel og Heidegger, det å tenke er å ta innover seg sin omgivelse. Begge deler vil under enhver omstendighet være riktig, også for atomet, så også for hunden, og så også for mennesket. Jeg vil faktisk ta i bruk Nietzsches eget begrepsapparat om det dionysiske og apollinske vedrørende dette. Hvis vi forstår det dionysiske som å være immanent og del av en tilstand, som mennesket i en frentisk dans, og hvis vi forstår det apollinske som en avstandstaken preget av stillstand og ro, blir det klart at atomet i seg selv må være svært dionysisk, idet det lar seg diktere av tyngdekraften i sin omgivelse. I den grad atomet kan sies å være apollinsk, er når det gjør motstand mot enhver draging i så og så retning. Men den ene tilstand kan ikke avløse den andre i fullkommen grad, det apollinske og dionysiske vil alltid henge sammen. Et menneske vil under tenkning, fortolkning og abstraksjon bli svært apollinsk, men fortsatt ha et

deltakende dionysisk element. Litt komisk kan vi se for oss følgende scenario: Dersom en stein treffer oss, uten at vi vet hva det er, vil vi sannelig kjenne dette. Ser vi situasjonen litt på avstand, ser vi at det var en stein som berørte oss. Ser vi situasjonen enda mer på avstand, ser vi sammenhengen. Noen kastet steinen. Et annet eksempel: På svært nært hold kan vi kjenne på et løvblad med fingrene. Går vi lenger bort, ser vi at det er et løvblad. Enda lenger bort, det er en del av et tre. Enda lenger bort, vi ser skogen. Vi kan fortolke skogen som en skogsgudinne og hele absoluttet i vår omgivelse som en spinozistisk Gud, og ingenting i dette vil egentlig være feil, eller løsrevet virkeligheten og et fortolkende subjekt. Etter min mening viser Nietzsche kun en sterk preferanse mot den dionysiske opplevelse av verden, og han forbyr og håner den tenkende virksomhet. **[Vel, det er en sannhet med modifikasjoner.]** På motsatt hold er Hegel svært apollinsk, og vil ha seg frabedt å oppleve tingen på såpass nært holdt at han rives med av den. Men, ropes det. Hva så da med det løsrevne konsept, luftslottet, tanken om en absolutt Gud, et konsept som nødvendigvis må ha blitt sett på svært stor avstand. Det ligger i tingenes tilstand at dess større avstanden er, jo større blir omfanget av det vi ser. Følgende en Hegelsk doktrine, kan ikke konseptet om Gud egentlig være en løgn, om enn løsrevet. Alt er jo bare en gradering av sannheten. Her kan man trekke inn kontraksjonsprinsippet, som bringer en negering til ethvert konsept, og dette prinsippet har etter min mening ikke blitt tatt til fullkomment følge av Schelling og Hegel. Dersom vi tenker på Gud, altså helheten som fullkomment god, må man straks dette begrepet oppstår i våre tanker, også være fullkomment ond. Dersom vi tenker på en personifisert Gud, følger det av nødvendighet at han må være avgrenset. Tanken, som er festet til virkeligheten, kan ikke lyve, men ethvert absolutterende konsept eller begrep står overfor sin egen negering. Dermed er sirkelen sluttet, tanken om en spinozistisk ikke-personifisert Gud er ikke så fjern likevel. Denne panteistiske Gud kan lett relateres til Schopenhauers tanke om blind vilje, her er ingen plan, men mange planer. Den filosofiske diskurs mellom meg og Landgaard startet på dette punkt, i spørsmålet om panteisme kontra viljesbegrepet. Her er jeg ført tilbake til mitt opprinnelige panteistiske standpunkt, med det forbehold at verden ikke er en fullkommen orden, men en evig motstridenhet mellom orden og kaos. Forøvrig blir det lett å relatere det dionysiske og apollinske med mine konsepter rundt Eros og Ares. Det dionysiske, eller Eros, består av overveldelsen fra den andre entitet. Det apollinske, eller Ares, består av distinksjonen: Dette er meg. Friheten er følgelig apollinsk – a sense of self. Underkastelsen er dionysisk. **[Frihet er også muligheten til å si Nei, i kontrast til det store Ja.]** Jeg uttalte jo ganske så sardonisk at Nietzsche er en hund, fordi alt i hans tanke handler om overgivelsen. Den sterke mann, autoritetene og den overveldende kraft, også i form av Amor fati og livsens kjensgjerninger skal i hans verden adlydes, uansett. Det apollinske kattedyr er på den andre side svært fri, og har som hovedvirksomhet å observere på avstand, generalisere byttedyrets atferd, før man slår til. En hund vil underkaste seg tordnende befalinger, en

katt vil flytte seg bort. Alt relaterer som vanlig til alt. Som et sidenotat kan jeg si at løgn fra naturens side kan eksemplifiseres med kamuflasjen som tar oppmerksomheten bort fra seg selv.

9. oktober kl. 00:31

Øystein Tranås Kristiansen: For å brodere videre på dette: Hvis vi kort oppsummerer historikken, var det jo slik at Nietzsche var en motsetningstenker i sine tidlige år, og derav kom hans konsepter rundt det apollinske og dionysiske. Siden tok han avstand til dette, og mente at alle ting, indeed, er en. Som jeg har vært inne på, tar jeg avstand fra begge disse mulighetene. Vedrørende verden som vilje til makt, mener jeg som kjent at Nietzsches teorigrunnlag er svært dårlig, og at han med det bryter med Heraklit. Jeg mener også at tingene ikke bare blir til i striden mellom motsetninger, men at de nå i seg selv rommer sin egen motsetning. Her vil jeg komme inn på noen relaterte tanker: Nietzsche er jo en av de intuitive, som, utifra sitt ståsted, mener noe, og siden finner teorigrunnlaget for dette. Fulgt til sitt endepunkt, betyr dette at alt blir perspektivistisk, at det finnes ingen felles sannhet (men det gjør det, siden mygg og ku dør i det samme gasskammer) Karl Popper kritiserer denslags tankegang temmelig kraftig. Ja, det finnes de som mener at så og så må være den eneste sannhet, men da kan man garantere at man finner så og så som mener noe helt annet. Popper: "[Intuitive knowledge] can never serve to establish the truth of any idea or theory, however strongly somebody may feel that it must be true, or that it is 'self-evident'. ... Someone else may have just as strong an intuition that the same [thing] is false." Han kritiserer også slike dogmatiske standpunkt, tatt fra egen fordom: Popper: "[Speaking with Alfred Adler] in 1919, I reported to him a case which to me did not seem particularly Adlerian, but which he found no difficulty in analyzing in terms of his theory of inferiority feelings, although he had not even seen the child. Slightly shocked, I asked him how he could be so sure. 'Because of my thousandfold experience,' he replied; whereupon I could not help saying: 'And with this new case, I suppose, your experience has become thousand-and-one-fold?' Det er slående for meg hvordan tenkningen følger typusene. Karl Popper hatet jo Heidegger, og kalte ham djevelen selv. Heidegger var en judger, Popper var en perceiver. Jeg tenker at det alltid må være slik at en judger forsøker å reformere verden utifra sin fordom, slik Myer-Briggs dikterer, og at tenkningen deres følger et slikt imperativ. En perceiver, derimot, søker å forstå. Dermed har vi denne tilsynelatende kløften som synes umulig å forsere. Vedrørende dette har jeg skrevet to notater: "Forandre verden, sier Marx, som var INTJ. Men INTPene vet at man kan ikke forandre verden. Marx ville nivellere, Nietzsche ville hardifisere, men begge ytterpunkter bringer tilbake den opprinnelige tilstand. For Marx: Alle griser er like, men noen griser er likere. For Nietzsche: Der alle er harde, får man nye prison bitches. - Verden kan ikke forandres, bare sublimeres inn i en ny form. Verden kan ikke forandres, bare forstås. Poenget er å ta bort

sublimeringslinjene og en typus' absoluttering. Jeg skrev også et notat om det umulige i å reformere verden: "Når jeg og Landgaard har snakket, og har vært enige om perspektivismen, har vi også vært enige om visse størrelser, f.eks. kjønnsforskjeller. Hvordan skal dette kunne være mulig, hvis alt er perspektivistisk? Da hadde det vært nok å forby kjønnsforskjellene. Men slik man ser, dette holder ikke, kjønnsforskjellen bobler alltid til overflaten. Dette tyder på at det finnes en sannhetsstørrelse i verden. - Med et annet ord, størrelsene blir til i relasjon med hverandre." - Sagt litt snedig: Det finnes en virkelighet. Om denne virkelighet har jeg skrevet et notat: "Hva gjelder å tenke i motsetninger, er dette noe ethvert primitivt menneske gjør, også dyr. Man skiller stor fra liten. Det man må forstå er at alle slike størrelser er relasjonistiske, de blir til i møtet med den andre, eller rettere sagt, det er et vitnesbyrd om variasjonen i energi." - Vedrørende alle disse ting, søker jeg å forene disse to syn. Perceiverne, som mener at sannhet er den ytre verden man observerer, uavhengig av seg selv, og judgeerne, som mener at sannhet er en selv, uavhengig av den ytre virkelighet. Svaret er selvsagt begge deler. Som jeg har vært inne på: Intuistene er nært seg selv, dionysiske og immanente med sin virkelighet, og de kan ikke annet enn å bli med på runddans. Med det får man Marx, Nietzsche og Adler, som gnåler om sin versjon av virkeligheten. De forstår kanskje at andre ser det annerledes. Men de forstår ikke at det faktisk ER annerledes også, jamfør motsetningens lov og doktrinen om Eros og Ares. Teoretikerne ser på avstand, apollinske og fjernt fra sin egen påvirkning. Det de ikke forstår, er at eget syn farger teoriene, og dermed får vi Kant, som sitter og vil forby livets kjensgjerning på grunnlag av egne ønsker, uten noen erkjennelse om dette. En komplett filosofi bør derfor inneholde følgende komponenter: Den må bryte med Nietzsches stakk dumme perspektivisme, som forbyr oss å forholde oss til en felles virkelighet og den sannhet som Heraklit mener er "common to us all." Den må også bryte med teoretikernes såkalte "objektive" virkelighet, som ikke tar høyde for at tenkningen springer fra et ståsted og en interesse. Dette er jo en utfordring, og floken kan bare løses et sted down the road.

9. oktober kl. 01:27

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg tar også avstand fra the notion om at kropp og tenkning skulle være vesensforskjellig. Fra notat: "Det er intet skille mellom tenkning og kropp, den fysiske tilstand og tilstedeværelse i verden." Det er klart at om en person er f.eks. ekstremt overvektig eller har mye kortisol i kroppen, vil tankelivet påvirkes av dette. Man må derfor ta avstand til utsagn fra teoretikere som Descartes: "Except our own thoughts, there's nothing absolutely in our power." Her er problemet. Teoretikeren Descartes setter tenkningen i høysetet, uavhengig av kropp og omstendighet (perceiving) Intuisten Nietzsche tar avstand fra tenkningen som helhet, sier den er for sveklinger, og vil tilsynelatende erstatte filosofien med den begrepsoppløsende kunst (judging)

Begge disse syn er falske skiller. Tenkningen følger forøvrig samme syklus som en kropp. Man må spise for å ha energi, og så bli kvitt avfallsmaterialet. Tenkningen skiller seg ikke ad i det hele tatt. Min egen momentering og åndsforgiftning følger samme mønster.

9. oktober kl. 01:38

Øystein Tranås Kristiansen: Å si at jeg er en følger av Spinoza, eller altså en Panteist, blir bare en delvis sannhet. Et slikt univers fordrer en fullkommen orden, hvor hendelsene dreier avsted etter en allerede fastlagt plan. Spinoza mente jo at vi ikke kunne påvirke, bare akseptere vår virkelighet, som ostensibelt alt er avgjort. Dette blir som sagt et svært konflikterende materiale, som jeg selvsagt har vært inne på i min tanke om motsetning, negasjon og ambiguitet, men som jeg ikke har løst fra akkurat det perspektivet og med det begrepsapparatet. En slik løsning vil jeg kort hinte om mot slutten av denne bloggen, men som en slags klisje blir jeg sittende med dette vage: Verden er i en tilstand av orden og kaos på samme tid. Kanskje kan jeg berøre dette med et bilde ...

9. oktober kl. 01:47

Øystein Tranås Kristiansen: Her bruker jeg av Nietzsche, vedrørende en av de definitive teoretikere: "Parmenides stands beside [Heraclitus] as a counter-image ... formed of ice rather than fire, pouring cold piercing light all around." Nietzsche sier i tillegg: "[Parmenides] must hate [Heraclitus] in his deepest soul." Det siste er nok heller et vitnesbyrd om Nietzsches perspektivistiske syn. Det handlet altså alltid om ham. For Nietzsche blir alt personlig, mens Parmenides er ad typus en av de mest upersonlige menn. Fire and ice ... Men la meg nå komme til saken ...

9. oktober kl. 01:54

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg skrev dette i mine notater: "Apollon er da også en solgud. [og ifølge de kriterier som er lagt til grunn ...] Apollinsk. Hva som skjer på jorden, vører og påvirker ikke solen. Man kan stå og rope og skrike. Hele sivilisasjoner går til grunne. Solen går sin gang. På den måten er solen fri." Det er denne frihet som var mitt prosjekts formål. Innledningsvis var jo dette kriteriene som ble lagt til grunn for det såkalte apollinske. Man ser på avstand, og er i størst mulig grad upåvirket. Man eksisterer ved sin egen kraft, slik Jung så poetisk sa det. Jeg hadde selvsagt svært personlige grunner til å ønske meg dette, men det blir en annen sak. Med en viss fare for å sammenblande bildene, men bær i hu at alt henger sammen med alt, jeg skrev også dette som

notat: "Denne friheten er Parmenides' is. Den frihet du ifølge Hegel må dø med. Du har deg selv, men ikke den andre. Ilden er den andre, som oppløser deg, ilden er slaveriet, kjærligheten. Parmenides sier at du ikke kan tenke uten noe å tenke på. Den løsrevne tanke har seg selv som utgangspunkt. Kunst er på den måten, friheten. Empirisk vitenskap er slaveri."

Hva tyder? Her må vi holde tungen rett i munnen. Innledningsvis hevdet jeg jo at Nietzsche var en hund, som ville være slave av enhver omstendighet i form av sitt Amor Fati, og på ethvert tidspunkt underkaste seg en autoritet eller en Napoleon. Han blir det brølende ja, og står således dionysisk nær ilden. Hans vilje til makt blir således paradoksalt nok gjennomsyret av Eros. Han vil den andre entitet, på vegne av seg selv. Nietzsche blir også den som ærer friheten, som han paradoksalt nok tar avstand fra, fordi man nå må ville denne andre til enhver tid ... Eh, egentlig ærer han bare styrken.

Nietzsche uttaler jo: "The world was conquered through the understanding of dogs; the world exists through the understanding of dogs" noe jeg kontrer ved å si: og det er på grunn av katter ingen har oppnådd verdensherredømme og at verden stadig går under.

Hvis vi skal fortolke Nietzsche, blir han dermed en stor kjærlighetsfilosof, og en dionysier. Han vil stå nærmest mulig ilden og energien og la den gjennomsyre seg. Han vil bli immanent med dette, og med det frasier han seg sin frihet, og har heller ingen forståelse for de som velger Apollon, avstand, hat og frihet.

- I alt dette må jeg utsette fortolkningen av kunst, men jeg bør nok motsi meg selv og si at det allikevel er å ta denne andre innover seg. Kunst er slaveri og det forsterkede ønske. Jeg tok feil!

9. oktober kl. 02:15

Øystein Tranås Kristiansen: Svært rotete nå, jeg vet, men jeg kan ikke ta hensyn til konvensjoner og andre menneskers begreper om vett og forstand. På motsatt hold har man disse apollinske is-menneskene, de som vil eksistere fra sin egen kraft, fra sin egen sol, Descartes og Spinoza blant dem. Her søker man seg altså bort fra dunkende trommeslag, og man vil ikke la seg påvirke av dansen. Man vil være i ro og fred, så man kan observere på avstand. Der det forsterkede ønske og kunsten lar den andre entitet, selve ens opplevelse av livet tale gjennom seg, vil en slik fremgangsmåte bære preg av ressentiment. Man oppdager den andre, og vil herde seg selv fra påvirkning. Øh, i tidlige utlegninger har jeg nok vært inne på hvordan jeg har ment at ressentiment

og det forsterkede ønske er tvillingkonsepter, der begge gradert sett vil oppstå til enhver tid en entitet blir utsatt for en annen. (Atomene påvirkes av Jupiter, men er likevel seg selv, den ene og den andre vilje) Der Nietzsches fremgangsmåte er preget av kjærlighet og underkastelse, som er det samme, til livet, er denne fremgangsmåten, som han rettelig påpeker, preget av hat, men også frihet. Den som søker seg vekk, kommer seg gjerne vekk også, og i det hele blir man fri. Vi er tilbake til Hegels evige sitat: Den som elsker, må tjene. Den som vil være fri, må dø. Og angående friheten, hvor mye minner den ikke om kattens fremgangsmåte? Katten hater jo alle mennesker, den observerer, og den lyder ikke befalinger. Og av og til kaster den seg over sitt bytte. Nuvel.

Det store poenget er: Dette finnes, og man kan ikke forby sin egen motsetning. Hunden forstår ikke katten, og motsatt, og man søker å forby sin motparts fremgangsmåte. Dionysieren Nietzsche forsøker å forby avstandstakenen til livet, eller rettere sagt tilværelsen, men som sagt, dette finnes, og vil finnes til enhver tid og ethvert øyeblikk. Selv det vesle atom vil gjøre motstand mot Jupiter, og dermed går det heller ikke i oppløsning. Noe absolutt kan man aldri få, verken i den ene eller andre retning. Skikkelser som Spinoza søker å skape en perfekt avstand hvor livet er fullkomment forutsigbart, men ikke som, livet og tilværelsen vil bare danse videre.

9. oktober kl. 02:30

Øystein Tranås Kristiansen: Det sier seg selv at en bedre filosofi må ta dette innover seg. Jeg er ikke så kortsynt som alle disse andre. Hva gjelder spørsmålet om orden og kaos, kausalitet eller uforutsigbarhet, blir dette et svært vanskelig spørsmål som nok vil overskride grensene til dette prosjektet, men jeg skal som sagt lukte på noen muligheter i så henseende. Men som jeg har vært inne på i andre utlegninger, i et interkonnektivt univers vil man alltid ha ulike dragninger, og siden tanke og kropp på sett og vis er en, må også begrepene bli dratt mellom ulike tilfeller av ambiguitet for å være treffende. Fra notater: "Å si at alt er interkonnektivt er også å si at alt er distinksjoner."

9. oktober kl. 02:35

Øystein Tranås Kristiansen: Man kan dog ikke komme bort fra sin motpart. Apollon og Dionysos er brødre, og kommer alltid til å være det. Et menneske vil ha så og så tilbøyelighet i livet, men man bør oppsøke den andre siden for å kunne utøve egen styrke.

9. oktober kl. 02:39

Øystein Tranås Kristiansen: Likevel står man tilbake med følgende sørgelige kjensgjerning. Nietzsche forbyr tenkningen, friheten, vitenskapen, hatet, selv om dette finnes. Teoretikerne forbyr dansen, overgivelsen, kunsten, kjærligheten, selv om dette finnes.

9. oktober kl. 02:42

Øystein Tranås Kristiansen: Fordi: Atomet viser ressentiment mot Jupiter, og går følgelig ikke i oppløsning. Myggen følger lukten av blod, og følger dermed den generaliserte, konseptuelle retningsangivelse mot målet. Mennesket utleder seg til konsepter, og dess mer disse konseptene sammenfaller med virkeligheten, dess mer vellykkede vil de være. Den siden som har INTPer på laget under en krig, vinner. På motsatt hold: Dersom man kun skulle holde seg inne med sitt perspektiv, ville man koke inn, og ikke kunne si noe om noe. De som kun vil følge den dumme trommen som slår, ender over stupet som en flokk med bison. Man må tenke, tenke! Tenke og gjøre, eller motsatt, gjøre og tenke. Eh, teoretikeren setter seg selv i høysetet for å observere verden. Intuisten setter verden i høysetet for å diktere seg selv.

9. oktober kl. 03:01

Øystein Tranås Kristiansen: Fullstendig ikke-relatert, men på et tidspunkt ble det forespeilet hvordan tyngdekraften skulle være en primitiv og svært sterk utgave av viljen. Dersom vi nå kan bruke et så faglig lite dekkende begrep, tror jeg det er viktig å innse at tyngdekraften må være et aspekt ved hver eneste entitet vi kan tenke oss frem til. Det er altså ikke snakk om en separat størrelse. I den grad energi og mørk materie ikke direkte kan påvises å ha masse, er det i energiens sprang og forflytninger snakk om massens bevegelse fra et punkt til et annet.

9. oktober kl. 03:26

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Vi er tilbake til fortidens port. Jeg utelukker fortsatt ikke værens-konseptet helt, men tenker at summen av vorden skaper en væren, eller det relasjonistiske. Spørsmålet er da hvordan man skal se på det permanente i forflytningen. Parmenides blir besnærende. Fire and Ice indeed. Som jeg har sagt tidligere, Einstein med sin relativitetsteori innrømmet jo at han egentlig bare var en nyere utgave av Parmenides. Forflytningen av det permanente, eller det permanente i forflytningen? Bah, jeg blir gal. Men jeg vet at min utledende tanke kan løse denne gordiske knuten. Kvinnene sier: "Alle har litt rett og ingen tar helt feil."

9. oktober kl. 03:25

Øystein Tranås Kristiansen: Mitt instinkt er å legge inn årene og vente på en ny dag, men jeg har ikke tid. Jeg har jo gitt løfte til meg selv om å bli ferdig med dette prosjektet innen utgangen av oktober, og har andre ting jeg må igjennom. Prosjektet har forøvrig både kunstneriske og filosofiske deler som har endt i full kollaps, om dette kan mye sies. Hadde en mindre filosofisk bolk som jeg aldri fikk ferdigstilt i mine utlegninger, og som jeg lenge hadde til hensikt å fullføre. Men kollaps fulgte på ny kollaps, og den opprinnelige inspirasjon og tanke er forlengst borte. Jeg legger likevel frem dette notatet, en skygge av en skyggers skygge, i tilfelle det siden en gang skulle være noe av verdi å hente. Det var nemlig en vanskelig tanke jeg beveget meg inn på. Kan kanskje gjøre rede på problemstillingen, selv om jeg nok har glemt de gudegitte løsninger, ve min smerte, jeg er et kryp, som sviktet gudene.

Jeg tror, men kan ikke garantere, at denne bolken hører til det kapittel som i journalen kommer til å hete: "Om Eros og Ares og min motsetningens lov." Dette var en sen utlegning, og notatet er nedskrevet som følger:

"Når jeg nå gjør den siste delen av mine sveipende betraktninger på den relative overflate, før jeg går inn på diskusjonene, gjør jeg dette med det negative fortegn. Ikke slik å forstå at jeg gjør meg alle slags forbehold, men metoden jeg må bruke er en metode av utelukkelse. En slik fremgangsmåte har jeg forøvrig gjort meg stor suksess med. Det heter seg jo at den som er sen til å tro på noe, er den som er nærmest sannheten, siden falsk tro er grunnlaget for alle slags vrangforestillinger, for å komme med en for oversetterne nok en verdiløs parafrase. Derfor skal jeg gå til angrep på en hel rekke av de standpunkt jeg diskuterer, for da å endelig kunne henviser til den mekanisme som er i virksomhet. Spørsmålet som er oppe til debatt er som følger: Forutsatt at kontraksjonen på det dypeste nivå i filosofien er riktig, burde man ikke da kunne påvise det gjennom eksempelet og gjennom å gi tenkere av de respektive skoler sin forrang og preferanse, all den tid man kan se på disse som utvekster som springer fra en plante, uten å nødvendigvis selv være i besittelse av den stamme og de røtter de har som opphavssted? En av mine tidligste mistanker var at det forsterkede ønske og ressentimentet måtte være ufravikelig bundet til hverandre. Andre mistanker fulgte ettersom filosofien utviklet seg. Barnet som vokser skal tross alt oppdage at alt som var seg fortalt, er løgn, men før dette kommer den gryende mistanke. Alder blir til når alt er mistroenhet, til de andre og til egen kropp. Fødes påny skal man om man forstår at alle ens forestillinger er høyeste sannhet. Julenissen (fenomenet) og Gud (Absoluttet) var løgn, men faderen var alltid til. Først må man mistro, så kan man gjøre til sannhet. Arketyper. Brudd på den lineære

linje. Gjenkommende mønster, ikke etablert bilde eller evig gjenkomst."

9. oktober kl. 03:51

Øystein Tranås Kristiansen: Hva dette skal bety, vet selv ikke jeg. Men det virker som jeg er inne på følgende områder: For det første synes det slik at jeg søker å demonstrere mitt nyervervede kontraksjonsprinsipp på empirisk nivå, og at noe slikt ville kunne løse en del floker. På den måten ville motsetningen ligge klart for dagen, og jeg ville ha demonstrert hvordan forsterket ønske og ressentiment, sannhet og løgn, lys og skygge, alt sammen, hører sammen. Men hvordan beviser man negasjonen til noe eksisterende? Dette er vanskelig. Det blir selvsagt til "after the fact." Man spiser og har sin avføring, som en del av en prosessuell virksomhet. Men mitt store poeng er å påvise dette i en og samme ting, i ett og samme øyeblikk! Nuvel. Det jeg vet, er at man ikke kan la noe tale gjennom seg som forsterket ønske, uten å føle ressentiment. Man kan ikke hate, uten samtidig å elske og være overveldet av den entiteten. For å demonstrere motsetningen på et rent fysisk nivå, tror jeg at jeg skal gjøre det enkelt. En muskel kan bare utøve kraft ved å bevege seg i ulik retning. Gikk muskelen bare en vei, var den kraftløs. Muskelen skaper kraft ved lokosjon og kontraksjon i ulik retning, og uten denne bevegelsen kunne man ikke generere noen kraft. Denne enkle kjensgjerning i det fysiske, mener jeg reproduseres i enhver tenkelig situasjon, at her finnes det alltid et spenn. Hva dette spennet består i, må avdekkes fra situasjon til situasjon. Vel, ethvert lys skaper skygge, og enhver sannhet legger en fortolkningsramme over virkeligheten, som unndrar seg andre deler. Her kan man gjøre mye forskning, og mye av det jeg har bedrevet har jo vært med dette som et innforstått.

9. oktober kl. 04:18

Øystein Tranås Kristiansen: For det annet synes det slik at jeg søker å snubbe (don't I ever) mine motstanderes begreper, den platoniske arketyper og den nietzscheanske gjenkomst med mitt eget gjenkommende mønster. Her hadde det for såvidt vært givende å ha et gjennombrudd. Såvidt jeg husker, har jeg jo ment at enhver arketyper ikke er en permanent idémessig størrelse, men noe som skapes fra øyeblikk til øyeblikk i relasjonistisk forstand. Sagt litt sardonisk: Dersom en penis er større enn din egen, blir det en pappa-pikk, og det er herfra alle bilder skapes, i divergensen i kraft og størrelse, og vissheten om dette. Arketyper eksisterer da bare i en slags generativ forstand. Jeg har jo også søkt å snubbe denne evige gjenkomst med mitt eget gjenkommende mønster, og da har jeg jo vært inne på dette med sekvenser. Enhver situasjon blir til som en følge av en viss sekvens, og selv om sekvensen gjentar seg selv, vil den som en følge av prosessen den ble til under, alltid

være unik. Man kan alltid peke tilbake til en streng av historikk som gjør situasjonen til et eget tilfelle. Dette viser seg intuitivt. Dersom man skulle lage en eksakt kopi av meg, som havnet i de eksakt samme situasjoner, ville det fortsatt ikke være meg. Det ville fortsatt være snakk om en annen sjel (essens) og en annen opplevelse. Hvert tilfelle har den frihet at det er unikt. Jeg husker jeg snakket med en 19-årig adonis en gang i Tromsø ved nattetider, en gang jeg hadde eksamenstider og lusket rundt i en bunker ved nattetider. Jeg fremmet det syn at selv om jeg døde, skulle prinsippet om meg (i ettertid får man si, i relasjonistisk forstand) leve videre. Til min glede forstod og aksepterte adonisen dette, der han gjemte seg under noen tjukkaser i denne bunkeren (ikke spør) Livet blir på den måte den største gave, siden man vanskelig kan se for seg at man reproducerer selve opplevelsen, the sense of self. Hvordan man skulle få til slik en feat, det overskrider all min tenkning. Man kan påvirke opplevelsen med dop og klubbe i hodet, men å skape opplevelsen, ikke bare for en ny skapning man spruter inn i livmoren, men for seg selv, det ...! Hvert øyeblikk i tiden er unikt, og man er selv unik. For å våkne ved et nytt morgengry ...! Det er en fjern drøm, og da skulle jeg helst ønsket at om jeg så våknet ved en ny dag, at friheten var der, en ny omstendighet og friheten til å handle annerledes. Om man avgår ved døden, skal man kanskje sove i en evighet, og så få noen nye øyeblikk ved en ny sekvens, hvem vet. Heraklit sier jo at menn ikke aner hva som venter dem bak døden, men så sier han ikke mer ... denne dunkle. Nåvel, jeg husker at jeg gjorde meg et mislykket forsøk på å bevise gjenkommende størrelser, og i all morsomhet kan jeg jo presentere dette forsøket.

9. oktober kl. 04:36

Øystein Tranås Kristiansen: Dette var forøvrig en tanke jeg fort måtte gi kast på. På et tidspunkt la jeg merke til hvordan ordet mor syntes å være omtrent det samme i alle språk og alle kulturer, altså variasjoner av denne M-lyden. Aha, tenkte jeg, her må det være en permanent størrelse på gang. Derfor tenkte jeg at om jeg kunne finne denne samme M-lyden i de mest isolerte stammer, de som ikke har hatt noe med noen å gjøre, f.eks. blant stammer i Amazonas eller blant aboriginene, ja, så ville dette være en sterk indikasjon på at en slags permanency eller arketyp har vært i virksomhet, avfødt av ... vel, en forskjell i omstendighet som alltid vil være i virksomhet. Nåvel, jeg fant frem noen ordlister over aboriginerspråk, og fant ut at de hadde noe helt fremmed, slett ingen M-lyd. Jeg måtte derved gi kast på hele forsøket. I ettertankens blekhet synes det slik at det blant mennesker ikke er den ting eller den variasjon man ikke får seg til å gjøre. Drepe spebarn? Ondskap i dag, sunn fornuft i vikingtiden. Vokte sin datter? Man låste henne inne i tårn i riddertiden. Nå sender man sin fjortenåring ut for å voldtas av første og beste ubeist, og man er moralsk opphøyd når man gjør det. I det gamle Persia og Egypt var Incest-ekteskap mellom foreldre og barn og mellom søsken utbredt

og den gjengse skikk i over tusen år. Så det eneste konstante man kan si om mennesket, er at det varierer ... For min sin del betyr dette at man like gjerne kan gi slipp på all skyld og skam, som i alle tilfeller er påført av noen andre.

9. oktober kl. 04:50

Øystein Tranås Kristiansen: Så for å konkludere: Det eneste permanente synes å være de ulike variasjonene i rent relasjonistisk forstand, forskjell i energi, størrelse, hva har du, og det er utifra dette at de relativt varige bilder stiger opp. Fra våre forfedre har vi minner om slanger og helter svingende sin klubbe. Utover det gjelder ingen lov, bortsett fra det som er opportunt for øyeblikket. Lovene er snarere et vitnesbyrd om det man ønsker seg aller mest, og derfor må forby. Angående noen gjenkomst, er hvert tilfelle unikt, men man kan utlede seg til at lignende situasjoner har vært og skal oppstå hos andre som bærer ditt navn og deler ditt ansikt, hva enn du er, herre eller trell.

9. oktober kl. 04:49

Stian M. Landgaard: Jøss. Synd at M-lyden ikke holdt stikk over hele spekteret av menneskelig lingvistikk. Det virket som en veldig besnærende teori, nemlig. "Mmm", "ma", "mam" og variasjoner av dette er jo lyden spedbarn lager når de forsøker å lukke leppene om morens brystvorte.

9. oktober kl. 04:51

Øystein Tranås Kristiansen: Sant nok. Eh, på et vis vitner jo utbredelsen av visse ord at visse stammer har vandret over verden. På den annen side kan man spørre seg om aboriginene er fullgode mennesker. De har jo vært svært isolert og har mange arkaiske trekk. Kanskje den gamle type menneske laget andre lyder og ikke hadde de samme Mmm-følelser når man smattet på mora.

9. oktober kl. 04:54

Øystein Tranås Kristiansen: For å være litt Poe, kanskje det smeller mer når man gir en blowjob, og dermed oppstod P-lyden for pappa. Eh ... Nei, huff. Visse pappaister får kanskje dele av sin innsikt.

9. oktober kl. 04:58

Øystein Tranås Kristiansen: Man patter på pappa og smasker på mamma, åpenbart, er man naturbarn og buskneger hvor ingen lov gjelder.

9. oktober kl. 05:00

Øystein Tranås Kristiansen: <http://www.iflscience.com/.../human-languages-may-all.../>

A new study that looks at the ways in which words and meanings are connected to each other in 81 global languages has indicated that all languages may share a common underlying semantic structure. This suggests that the way in which humans conceptualize the world may be defined more by our intrinsic nature than by the various environmental, social, and historical contexts that lead to the creation of distinct cultures.

Though many people take language for granted, the reality is that the words we use say as much about the way that concepts are arranged within our brains as they do about the things they actually denote; they assign meaning to phenomena by picking out those attributes that seem most worthy of meaning to us. Subsequently, the fact that different languages use words to assign meanings in different ways has led to a long-running debate about whether humans naturally conceptualize the world in culturally relative – rather than universal – ways.

To test this, an international group of researchers decided to create what they call “semantic networks,” indicating how different words relate to each other in different languages. Using printed dictionaries, they examined the words used to describe 22 different concepts in 81 languages. They specifically chose concepts that denote natural geographic features – such as Sun, Moon, mountain, star, and sea – since the ways in which meanings are assigned to such concepts are likely to be highly influenced by historical and environmental experiences.

For instance, coastal and inland communities are likely to have a different relationship with the ocean, and may, therefore, conceptualize it in different ways.

Publishing their findings in the Proceedings of the National Academy of Sciences, the study authors describe how they looked for polysemous words, meaning those that refer to more than one thing. For example, they note that the Lakhota language of the Sioux tribes contains a word for "Sun" that also means "Moon" and "month." In this way, multiple concepts are grouped together under a single

word.

Using this technique, the researchers were able to create semantic maps for each language, which illustrate the ways that different concepts are connected via these polysemous words. Comparing these semantic networks to one another, they identified a universal underlying structure, with strong correlations between the ways that concepts are grouped in all languages.

For example, in every language, the words "ocean" and "salt" were found to be more closely connected to one another than either were to the word "Sun." As such, the authors conclude that concepts are connected via a "universal set of relationships," which reflect the intrinsic properties of human cognition, and are not influenced by cultural or environmental factors.

It is worth noting, however, that linguistic meaning is an abstract construct and is therefore very difficult to quantify scientifically. As such, although this study has produced some fascinating and noteworthy findings, it cannot provide any categorical conclusions to the debate as to whether human cognition is universal or culturally relative.

Human Languages May All Share A Common Conceptual Structure

iflscience.com

9. oktober kl. 05:09

Øystein Tranås Kristiansen: Så ord og konsepter følger visse mønstre. Ah ... recursion indeed.

9. oktober kl. 05:10

Øystein Tranås Kristiansen: Dersom man oppløste tid og avstand, ville man kanskje se at de samme størrelser og de samme konflikter var permanente over hele linja. Ja ja. Nå skal jeg legge meg. Skal lage mat og spille basket med en bror imorra, og i tillegg til det se på romersk UFC. Så skal jeg stuke på som en desperat mann videre med blogg og det tilhørende, kanskje en Persei, kanskje med batmankappe.

9. oktober kl. 05:14

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Mulig formulering: Hvert tilfelle har ulik sekvens og er derfor unikt. Reversert: Et tilfelle har lik sekvens og er derfor allmenngyldig. - Sannheten finnes i hvert

sandkorn i hvert eneste øyeblikk.

9. oktober kl. 05:22

Stian M. Landgaard: Visse pappaister får kanskje dele av sin innsikt, ja. Men hvem? Hmm ... Jeg Oppfordrer Han Nyforfatteren Og Levemannen Av Voldsomme Og Lidenskapelig Dirrende Ereksjoner Rettet Til Rumpene Øverst - Eksempelvis Nygårdshaugs.

9. oktober kl. 05:38

John Olav Oldertrøen: Sorry to say, men min lidenskapelige dirrende ereksjon er forbeholdt kona mi :-D

9. oktober kl. 17:54

Øystein Tranås Kristiansen: All the more a loss to humanity.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

9. oktober kl. 18:29

Øystein Tranås Kristiansen: Eh, dere får ta denne som dere vil, men der John Olav er en forfatter-groupie, og Landgaard er en uniforms-groupie, er jeg selvsagt en kriminalitets-groupie.

<https://www.youtube.com/watch?v=j117N-WLa3Q>

Long John:

Some say that pirates steal and should be feared and hated

I say we're victims of bad press; it's all exaggerated

We'd never stab you in the back, we'd never lie or cheat

We're just about the nicest guys you'd ever want to meet!

All:

Hey, ho, ho

It's one for all for one

And we'll share-and-share-alike with you and love you like a son

We're gentlemen of fortune and that's what we're proud to be

And when you're a professional pirate

Long John:

You'll be honest, brave, and free

The soul of decency

You'll be loyal and fair and on the square

And most importantly—

All:

When you're a professional pirate

You're always in the best of company!

Muppet Treasure Island - Professional Pirate

youtube.com

9. oktober kl. 18:36

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Nå har noen lånt/stjelt et fat jeg hadde, det har eventuelt forsvunnet i løse luften. Det betyr at jeg bare har ett slikt fat, og ikke to. Heldigvis er jeg rolig, rasjonell og avbalansert. Det kunne ha blitt til et asperger-anfall, men ble det ikke. Det dukker sikkert opp igjen. Alt er under kontroll. Alt blir nok stående på linje (ellers blir jeg gal)

11. oktober kl. 16:41

Øystein Tranås Kristiansen: Og da har fatet kommet til rette. Verden er logisk igjen. Jeg slipper å tenke og rase over dette en hel ukesperiode.

11. oktober kl. 23:40

John Olav Oldertøen: Intet slår et equilibrium!

11. oktober kl. 23:41

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Satt og leste litt på Celebrity types om ISTJer, og kom over noen slående sitater: Hobbes: "He that has most experience [is] so much more prudent than he that is new, as not to be equalled by any advantage of natural and extemporary wit: though many young men think the contrary." og David Greenberg: "Coolidge's preference for experience over ideas was a deeply rooted trait." I lys av krangelen jeg hadde med Roar Sørensen, slår det meg igjen hvor mye av verdenshistorien som egentlig er en kamp mellom typer. En ISTJ verdsetter ikke ideer, bare erfaring. Og de som skal fremheves er ikke de flashy genier, men: Kamprad: "Be thankful to those who are the pillars of our society! Those simple, quiet, taken-for-granted people who ... do their duty and shoulder their responsibility without being noticed."

Denne kampen mellom typer tenkte jeg kunne forstås gjennom et større filosofisk system, enten gjennom Eros og Ares eller viljen til makt, hvor jeg problematiserte likheter og forskjeller mellom disse fortolkningene. På den ene side tenkte jeg at det ble for simpelt å tenke det slik at visse ganske enkelt er svakere enn andre, på den andre side vil et Eros og Ares system også medføre at noen har en større grad av Eros i seg, følgelig være svakere. Ifølge begge doktriner vil f.eks. en INFP være en av de svært forsveklede, et slags tilbaketrukket, følende flokkdyr. Men igjen, en INFP kan ha bodybuilderkropp, være general og ha samfunnsordenen med seg, mens en ESTJ ligger og sover på en pappeske. Her er altså snakk om en anrettelse som kan eller ikke kan gi en varierende grad av hell.

Kanskje vi kan forlenge det til min siste utlegning om den dionysiske og apollinske størrelse. Å være dionysisk er å være tett på, å være apollinsk er å ha denne avstandstakenen, og begge deler finnes naturligvis overalt i naturen. For å eksterndere dette til Myer Briggs:

Ekstroversjon innebærer å være utadrettet, ens vilje (Ares) er altså rettet mot den andre entitet.

Introversjon medfører det motsatte. Ens vilje (Ares) er rettet mot en selv.

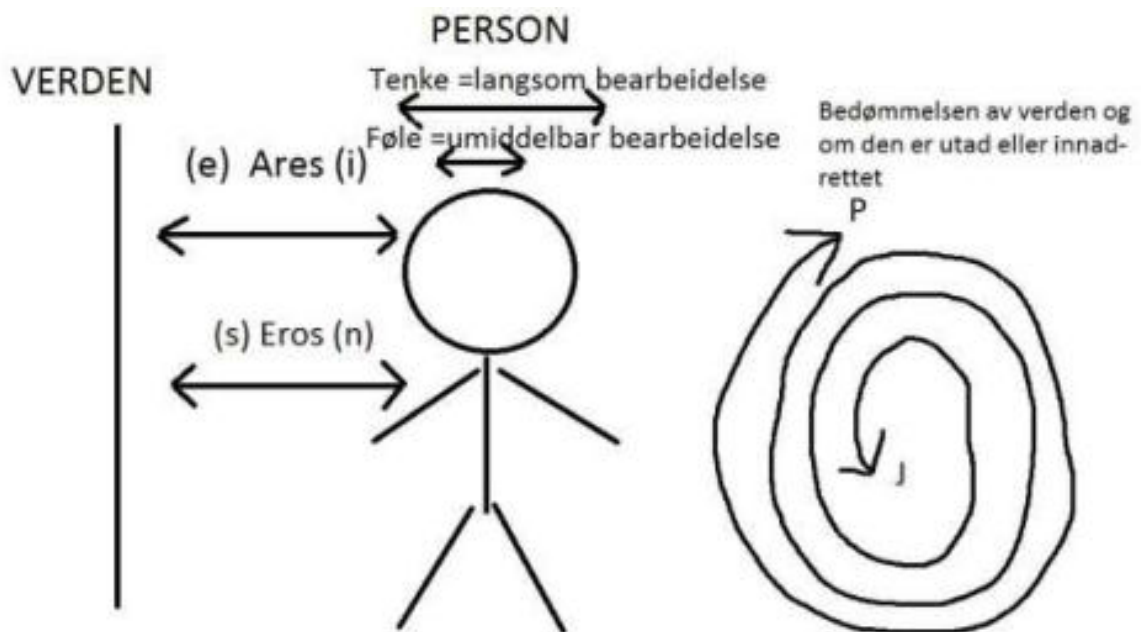
Sensing innebærer å få sitt virkelighetsbilde (Eros) formet av den ytre omstendighet. Intuisjon innebærer at ens Eros bæres i ens eget indre. Hva så da med dette Ne, ekstrovert intuisjon som f.eks. INTPer bedriver. Jo, man har da altså internalisert en viss verdenserfaring, som man bærer med seg i sitt indre. En Ni, innadrettet intuisjon, som INTJene er, innebærer at verdensoppfattelsen er hardprogrammert på forhånd i en lukket krets.

Føling og tenkning kan kanskje konseptualiseres slik: Tenkning er en langtidig bearbeidelse av forholdene, føling betyr at man forholder seg til ting umiddelbart.

Perceiving og judging kan kanskje konseptualiseres slik: En judger bruker et bevismateriale som utgangspunkt for sin dom, en perceiver bruker seg selv som utgangspunkt for noen dom.

12. oktober kl. 20:04

Øystein Tranås Kristiansen: Laget en liten skisse over denne mulighet:

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

12. oktober kl. 20:05

Øystein Tranås Kristiansen: Så det betyr at en ekstrovert person er en som har sin vilje rettet mot de ytre forhold. En introvert fokuserer på seg selv. Dersom han er sansende, lar han opplevelsene forme hans virkelighet fra øyeblikk til øyeblikk. Dersom han er intuitiv, er det nærmest som han har en beholder (sjel) der han bærer sin virkelighetsoppfattelse med seg. Er han tenkende, tar han seg tid med å bearbeide ting. Er han følende, reagerer han med en gang. Er han judger, snevrer han inn sin virkelighetsoppfattelse mot seg selv, er han perceiver, åpner han sin virkelighetsoppfattelse mot omgivelsene.

12. oktober kl. 20:12

Øystein Tranås Kristiansen: En INTP er altså en person med en innadrettet virksomhet som bærer sin opplevelse med seg i sitt indre og bearbeider dette gjennom tenkning. Han bruker omgivelsene til å forstå seg selv og seg selv som utgangspunkt for sin dom over omgivelsene.

12. oktober kl. 20:18

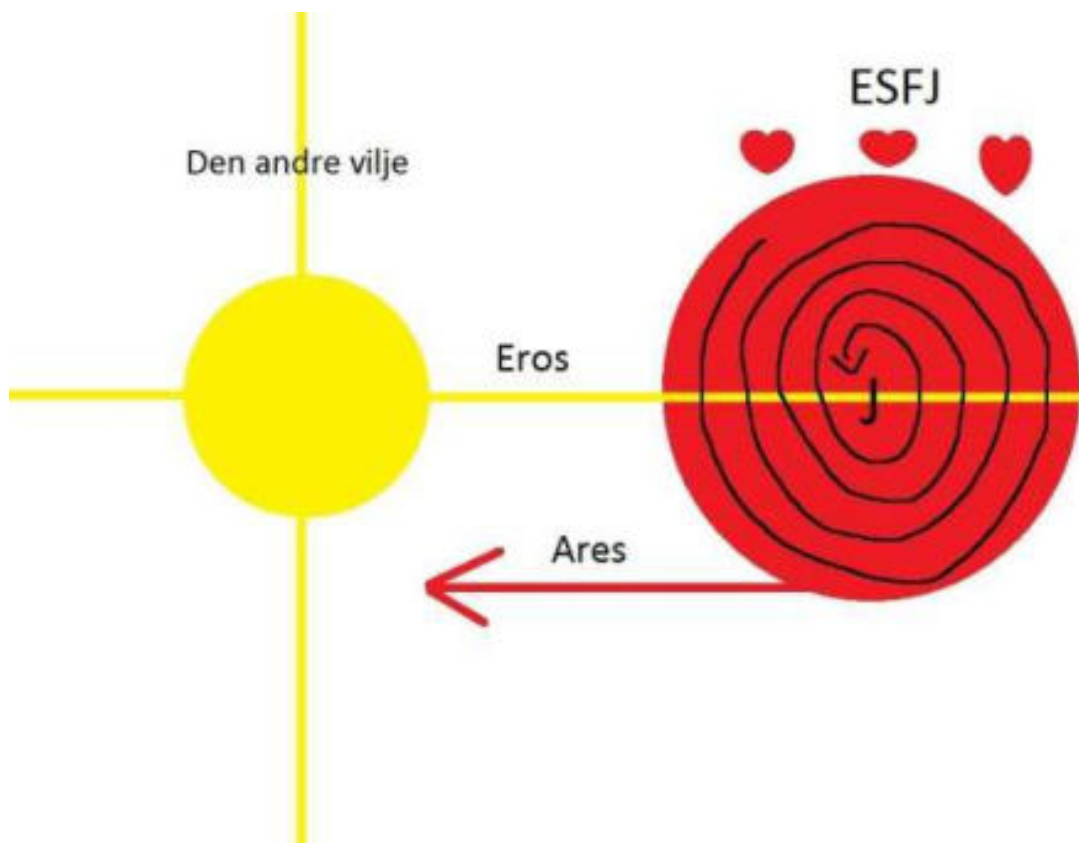
Øystein Tranås Kristiansen: EN ISTJ blir da en person med en innadrettet virksomhet som baserer sin forståelse av verden på erfaringer og som bearbeider dette gjennom tenkning. Han bruker seg selv til å forstå omgivelsene og omgivelsene som utgangspunkt i sin dom over seg selv.

12. oktober kl. 20:22

Øystein Tranås Kristiansen: Alle har altså en grad av Ares eller vilje til makt, men spørsmålet er om den er rettet innover eller utover. Alle har en grad av Eros, et forhold til en virkelighet, men spørsmålet er om den bare strømmer gjennom en i form av sansing og erfaringer, eller om den bæres som bilder i en beholder vi kan kalle en sjel. Alle bearbeider sin opplevelse, men spørsmålet er om det skjer hurtig gjennom følelse, eller langtekkelig gjennom tenkning. Alle feller sin dom, men spørsmålet er om dommen er basert på opplevelsen av det ytre eller opplevelsen av selvet.

12. oktober kl. 20:27

Øystein Tranås Kristiansen: Har skissert ytterligere:

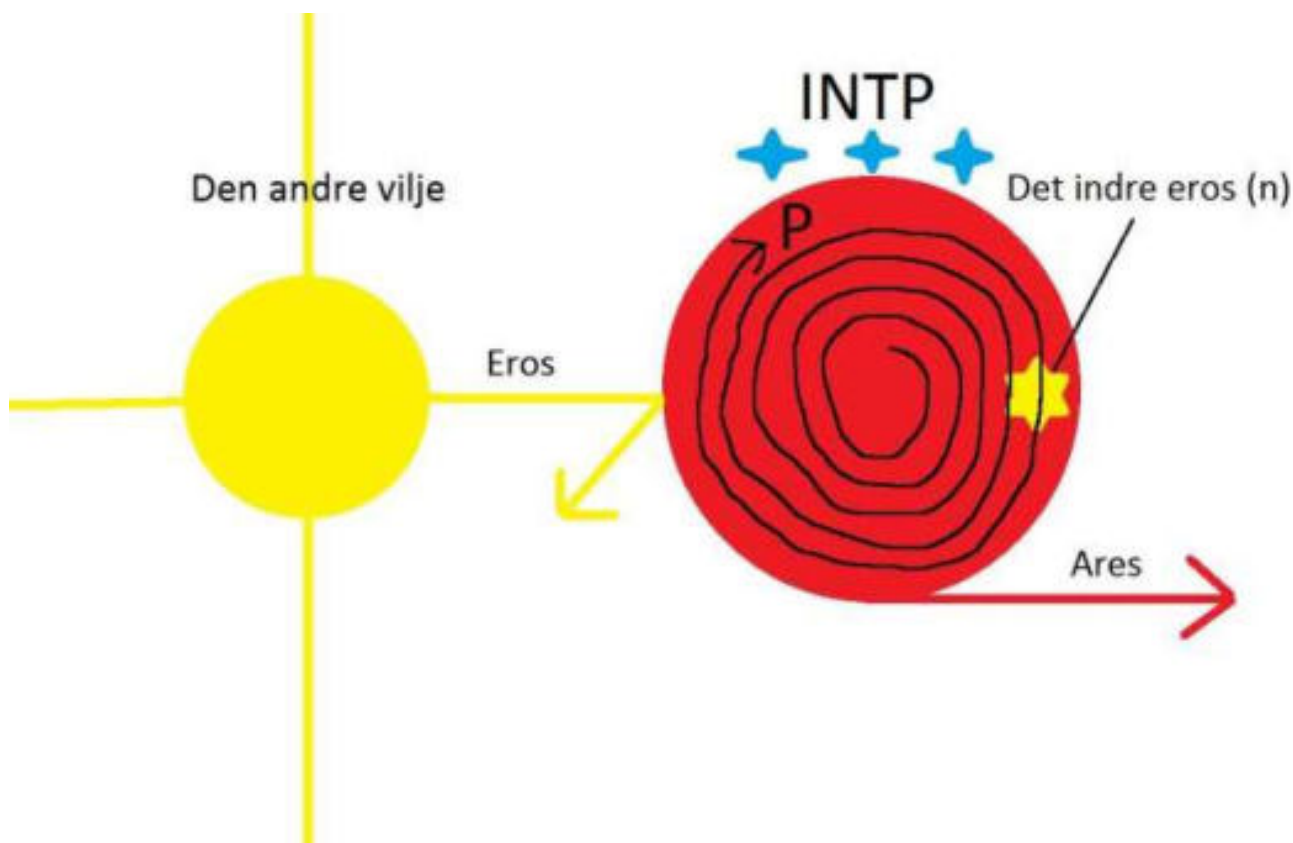
Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

12. oktober kl. 23:27

Stian M. Landgaard: Søte hjerter!

12. oktober kl. 23:19

Øystein Tranås Kristiansen: Blir ingen hjerter med min typus, da.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

12. oktober kl. 23:24

Øystein Tranås Kristiansen: men ... argh. Skrev noe feil i det skjemaet.

12. oktober kl. 23:25

Øystein Tranås Kristiansen: Der ja. Jeg stilte opp to motstridende typuser, for å se hva det dreier seg om. Judgeren blir på en måte en kraft som dreier seg inn mot seg selv, mens perceiverens strømninger går ut mot verden. ESFJen søker seg på alle måter mot den andre vilje. Judgerismen vil kanskje hindre dem i å være de fremste deltakerne på en dionysosfestival, men jeg tenker her på å tilnærme seg andre mennesker. Den aktive, virkende kraft er altså utadrettet, og man vil alltid være del av en flokk. Siden man er en sanser, vil erfaringen fra verden gå rett inn. Man blir den andre vilje, så å si. Dersom en regel blir etablert, er man denne regelen. Dersom en stemning er etablert i omgivelsene, tar man til seg denne stemningen.

12. oktober kl. 23:33

Øystein Tranås Kristiansen: INTPen, derimot, søker seg med sin aktive vilje, sin Ares seg bort fra

andre entiteter. Man er ikke sosial, fokuserer på seg selv, og vil være i fred. Siden man er intuit, bærer man på disse indre landskaper, som i INTPens tilfelle kan skifte etter behov. Der INTJen har en Gud og en standard, hva enn den er, kan INTPen skifte sitt sjeleliv etter omstendighet. I mitt tilfelle har jeg dyrket både mammaguder (Ester) Pappaguder (Sol invictus) og Adoniser (Mithras) Nietzsche og Karl Marx, derimot, er hardkodet. Åkke som, INTPen stiller seg avvisende til den ytre sanseerfaring. Der en sansor ville like å gå og skyte med paintball, vil INTPen gjøre aktiviteter som sammenfaller med det indre sjeleliv.

12. oktober kl. 23:38

Øystein Tranås Kristiansen: Det hele kan minne om molekyler og substanser som enten har svært lett for å gjøre forbindelser med andre, eller motsatt, er (relativt) upåvirkelige som frie agenter, og det jeg tenker er at det er samme mekanismer i virksomhet, bare på et langt mer avansert nivå.

12. oktober kl. 23:44

Øystein Tranås Kristiansen: Og hvis vi forestiller oss INTPens røde hjul dreie på seg (P), ser vi at dette skjer for å nærme den indre sol (N) Når en INTJ dreier på seg, er det på en isolativ, avgrensende måte. De indre landskaper forandres ikke.

12. oktober kl. 23:46

Øystein Tranås Kristiansen: Det er som det sitatet som innleder blogg og journal. Det finnes de som har en egen sol, sine egne stjerner. Hvem er det Homer snakker om? Det må åpenbart være intuitene.

12. oktober kl. 23:48

Øystein Tranås Kristiansen: Og det er klart, de intuitivt rettede menneskene har alltid nedprioritert sanseerfaringen, til fordel for den indre verden, noe som er uforståelig for konvensjonelt sansebaserte mennesker. Se bare på hvordan romerne foraktet og så ned på såkalt plebeiersk aktivitet, ja, de så endog ned på det å arbeide med hendene. I mitt tilfelle kan sansning brukes for å forsterke de indre bilder som allerede er tilstede, en kjent teknikk som f.eks. Frank Herbert snakker om i Dune.

12. oktober kl. 23:55

Persei V

Da er tiden kommet for denne siste Persei, det siste kappekleddede møte i Mithras' hule. Hva som foregår der nede er noe det bare hviskes og tiskes om i sagaene, men medlemmene av brorskapet kommer alltid opp forandret, sterkere, visere. For meg ga økten et nytt innblikk i hvordan mine systemer kan nyanseres. Mange av de tingene jeg har lært er ikke uforbeholdent riktig, selv om jeg har hatt gode læremestere opp igjennom tiden i form av judges i talløse drakter og varianter. Denne kunnskapen skal ikke gå tapt, men kanskje løftes til nye nivåer. Ellers er her saftige detaljer fra medlemmenes eventyrlige liv og virke som deles i den hedenske frimurerlosje.

13. oktober kl. 00:11

Stian M. Landgaard:

Da du linket til 48 Laws of Power, lastet jeg den ned og tenkte å lese den endelig. Men så oppdaget jeg jo at Greene også hadde skrevet The Art of Seduction, og den tittelen forførte meg i større grad akkurat nå. Fant den også som PDF og lastet den ned, har lest halve til nå.

Vet ikke om du har lest den. Kanskje ikke. Men jeg så at Neil "The Game" Strauss hadde anbefalt den. Uansett ...

Boken har så langt vært en mixed pleasure. Den er på nesten 500 sider og synes vel dratt ut i lengden. Jeg liker veldig godt hans kategorisering (heh) av ulike seduksjonstyper og tips til bruk av dem. På den annen side bruker han eksessivt mye plass på å fortelle om aristokrater fra 1700-tallets Frankrike og hvordan de forførte den ene og den andre. Disse historiene, sett isolert som fascinerende anekdoter, er besnærende og underholdende, men Greene forsøker alltid å vinkle dem som om disse forførererne brukte den og den strategien for å nedlegge sitt bytte, samt ekstrapolere visdom fra deres fremgangsmetode og liksom si: "Sånn kan du også gjøre det!" Det blir en smule farfetched og søkt, Noen av tipsene hans er bra, innsiktene likeså, men koblingen til historiske eksempler hvor omstendighetene var helt annerledes, forblir inspirerende på et konseptuelt plan, men ikke særlig nyttig rent praktisk.

Greene ignorerer forøvrig alt som har med (alfa)status å gjøre. Han synes å ta for gitt at seduksjon kun handler om å tailorere sin adferd etter et passende offer. Men jeg skal lese hele boken før jeg feller noen endelig dom. **[Gitt hvor suksessrike visse kråker er i å speile og avpasse seg sine ofre, burde fremgangsmåten ha noe for seg. Det er da også et kjøpmannstrekk og et aspekt**

ved guden Merkur. Det er åpenbart at Greene er en salgsperson på mer enn en måte.]

30.09.2016 23:13

Øystein Tranås Kristiansen:

Svar vil forekomme engang månene står riktig alignert.

30.09.2016 23:14

Stian M. Landgaard:

Nå fikk jeg lyst til å spille Doom. Månene, ikke sant. Phobos og Deimos, ikke sant.

30.09.2016 23:17

Øystein Tranås Kristiansen:

Fikk ikke med meg så mye av storyen på Doom, siden det eneste jeg gjorde var å bruke cheat koder og plaffe løs (jamfør spole frem til sex-scener)

30.09.2016 23:18

Stian M. Landgaard:

Ah, cheat-koder, selvsagt, selvsagt. Alt henger sammen.

30.09.2016 23:18

Øystein Tranås Kristiansen:

Nok cheat koder, og du cheater deg selv. Ja. Alt henger sammen.

03.10.2016 04:14

Stian M. Landgaard:

Ble nettopp ferdig med The Art of Seduction. Vet at stjertene ikke står i riktig posisjon innenfor ditt periferi nå, men jeg lirer bare av meg dette, for posterioriteten.

En av grunnene til at jeg leste denne boken, er forsåvidt som en reaksjon på ting du og Rolf har

sagt: at jeg er et monster, en rullende stein, en brølende gorilla - altså nettopp vesener som ikke forfører, men bare overkjører.

Jeg fikk for såvidt et nytt syn på forførelse via lesningen. Når man leser Chateau Heartiste og andre gameboys, får man jo ofte følelsen av at måten å erobre en kvinne på, består i variasjoner av dette: Stirr henne intenst inn i øynene, grip tak i henne når hun går forbi, dropp en serie negs, få henne til sungs - senest på tredje date. Vær alfa, vær maskulin, vær hard, så vil du få suksess. Akkurat som Ken Jensen påstår han har gjort i alle år - med stor suksess.

Du har jo tidligere antydnet at denne metoden bare er én av mange, og at CH og kompani er judgers. Man kan anse denne metoden som en åpenbar manifestasjon av vilje til makt, eller Ares i din terminologi.

I The Art of Seduction legger Greene for dagen andre måter å forføre på, alltid med et historisk eksempel fra gamle dager. Blant annet oppfordrer han til å vise svakhet, sogar til å gråte, oppføre seg som en hjelpeløs hvalp nå og da - altså overhodet ikke forsøke å holde på en form for karakterfasthet eller integritet. Seduksjon er en lek, og det er du som bestemmer reglene fra gang til gang. Seduksjon er et teater, og du kan spille mange ulike roller for å nå ditt mål.

Jeg husker at du en gang anbefalte meg, den gangen jeg led sterke bepisvelser fordi [...] ikke lenger ville ha meg, å bryte sammen foran henne, be på mine knær, osv. Jeg stilte meg fullstendig avvisende til dette, av to grunner: 1) Jeg abonnerte til alfaidealet som Heartiste forfektet, og ifølge dette idealet skulle en mann aldri underkaste seg en kvinne, aldri brette ut sine følelser FØR han hadde fått sex. 2) Jeg har alltid vært en person som har verdsatt integritet og statueaktig fasthet. Jeg har regnet det som umandig og æreløst å forandre seg eller manipulere, det var for meg slangeaktig, befittende kvinner og svake menn.

Men ifølge Greene ville nettopp en slik approach vært fullstendig legitim. Han mener at man må skille skarpt mellom seduksjonsverdenen og hverdagsverdenen. (Man kommer i hu det gamle ordtaket om at i krig og kjærlighet er alt tillatt.) Seduksjon er et spill hvor ditt mål er å vinne, ikke å gjøre en god figur i verdens og offentlighetens øyne. Dessuten vil kvinner flest respondere positivt på en mann som kan seduksjonens kunst, selv om de offentlig naturligvis vil kalle ham en slyngel og banditt. Folk vil bli forført, og den motstanden de gir, er en del av gamet. "Most virtue is a demand for greater seduction."

I alle fall, jeg kunne nok ha trengt å ha lest denne boken allerede i 2013, slik at jeg ikke trodde seduksjon måtte skje på en hard alfa måte først når stjertene stod i rett posisjon hos [...]. Det var min redsel for å tape ansikt, for ikke å fremstå som den urokkelige statuen, som holdt meg tilbake. For ja, jeg hadde lært av Heartiste at man aldri måtte investere for mye tidlig, man måtte ikke komme kravlende på sine knær eller stå ute i pøsregnet, Man måtte ikke forsøke å overvelde kvinnen med følelser før man var sikker på at hennes følelser var minst like sterke. Men ifølge Greene kan en slik show of emotion faktisk vekke emotion hos "offeret", man må rett og slett bare finne ut hva kvinnen trenger, og så fylle det behovet.

Og derfor går også Greene inn for å ta seg god tid med forførelsen, motsatt Heartiste. Der Heartiste sier at knulling må skje senest på tredje date, eller så NEXT, lister Greene opp eksempler på forførelser som har funnet sted over en periode på flere år. Han synes å være fascinert av selve prosessen, the thrill ved å ha en forførelse gående, men også Eros-faktoren, thrillen ved å være offer for en forførelse (det er ikke bare menn som er forførerene, kvinner kan være den aktive part) osv.

Ulempen er riktignok at menn flest blir ignorert av kvinner flest, i 97,5 % av tilfellene må mannen være aktiv, forføre, gjøre alt arbeidet, det er svært sjelden en mann kan lene seg tilbake og nyte forførelsen. Men hvis en mann spiller sine kort riktig, kan han skape en interesse hos kvinnen som i sin tur får henne til å pursurere ham. Som sagt er ikke Greene opptatt av status og skjønnhet, han snakker ikke om alfa eller beta, ei heller om 7'ere, 9'ere eller 4'ere. For ham handler det mest om hva som er opportunt: Finn ditt "offer", lær så mye du kan om henne, la forførelsen skje svært langsomt, han mener til og med at man bør forsøke å starte opp et vennskap med kvinnen først, slik at man kan bli ordentlig kjent med henne, før man iverksetter de mer seksuelle mekanismer. Han er altså ikke redd for friendzoning, men mener at en ekspertforfører med letthet vil kunne bryte ut av denne. Om det ikke virker, var det uansett din egen feil at du valgte feil type offer.

Jeg kom til å tenke på en kvinne jeg forsøkte å bli kjent med for to år siden [...] som var/er sangstudent ved Musikkonservatoriet i Tromsø. Jeg ble kjent med henne i et selskap hos min eks, [...] og en gang jeg kjørte henne hjem, [...], altså, ble vi sittende i bilen min utenfor hennes leilighet og snakke i fire timer. Jeg dro derfra med tanken om at dette måtte jeg kapitalisere på. En ukes tid senere traff jeg henne igjen hos [...], kjørte henne på nytt hjem, men denne gangen sa hun at hennes "spalte ikke var så lang i dag". Hun mente at hun ikke hadde så mye å si denne gangen, ville altså ta farvel og gå inn med det samme. Jeg dro en spøk på "spalte", som jo det kvinnelige kjønnsorgan av og til kalles, og da fikk hun den moralsk indignerte kvinnestemmen med hevede øyenbryn: "Du ER veldig opptatt av sex og sånn?" Jeg lo det selvsagt vekk før jeg ønsket henne god

natt.

Jeg visste at hun skulle reise til Oslo den sommeren for å gå på et operakurs, og jeg tenkte at jeg skulle makere min move før så skjedde. Etter en uke skrev jeg til henne på Facebook at jeg kunne hatt lyst til å treffe henne igjen før hun dro til Oslo. Hun svarte dagen etter at det var hyggelig at jeg satte pris på hennes selskap, imidlertid følte hun "at vi ikke kom til å bli mer enn gode venner", og at hun "ville si det til meg nå, før det går for lang tid". Jeg ble skuffet, hadde håpet at vi i alle fall kunne ha møttes for noe helt uskyldig, en tur på tivoli eller noe drit, men da hun skrev dette, gav jeg opp med det samme. Skrev noe tilbake om at det var synd, jeg syntes hun var trivelig, hadde lyst til å bli kjent med henne utover de fire timene i bilen min, men håpet hun fikk en fin sommer, og hun skrev også tilbake noe i retning av at det var hyggelig å prate med meg, jeg virket som en hyggelig fyr, så "det må jo finnes ei der ute for deg", og så noen høflighetsfraser, lykke til med boka di, lykke til med operaen din, og så var det over.

Den gangen jeg snakket med henne i bilen, kom det frem at hun var relativt uerfaren, rundt 24 år, hadde visst bare hatt én kjæreste før, hun sa faktisk at han hadde Asperger! Hun hadde et bestemt problem: som 14-åring døde hun nesten av en medfødt hjertefeil, og operasjonene og ettervirkningene av dette hadde gjort henne til en noe uvanlig jente, hun drakk ikke, virket litt sosialt isolert, men på scenen strålte hun. Det var noe med hennes scenekarisma som fascinerte meg, jeg hadde gått på flere av studentkonsertene hvor hun skulle synge. Hun hadde en aura som en adelskvinne, skilte seg ut fra nordnorske kvinner flest, og derfor tror jeg menn generelt holdt seg litt på avstand. Hun hadde en eldre beundrer som ofte fulgte med på hennes konserter, morsomt nok var han portugiser, men hun var ikke interessert i ham.

Jeg har fortalt deg litt om dette før, men grunnen til at jeg nevner det igjen, er at hun året etter ble "kristen". Hun begynte å skrive masse på Facebook om sine religiøse opplevelser, var plutselig "gift med Jesus" og drit. Jeg tenker i ettertankens blekhet at hun var på jakt etter noe stort og opphøyd som kunne bergta henne, gi henne en slags trygghet i et liv fylt med angst for hjerteproblemene, men jeg var altfor feig til å fylle den rollen og gav meg etter én rebuke, forsøkte ikke å kontakte henne mer. Senere samme år fikk jeg jo uansett kjæreste, men man er alltid haunted by the roads not taken, og spesielt når jeg nå leste denne boken, slo det meg at jeg overhodet ikke er noen seducer. Det eneste jeg er flink til, er å underholde kvinner med ord(spill), men det går bare så langt, ofte ikke nok til å close in for the kill. Mitt naturlige utgangspunkt er jo at man skal være "seg selv", slik at man ikke lurer sitt "offer", men denslags moralske hensyn kommer ikke i betraktning hos Greene. Han ville sikkert sagt at jeg burde ha gjort meg til en religiøs skikkelse bare for å forføre [...]. Men

jeg tror ikke sånt ligger for meg. Likevel er det noe jeg kunne tenke meg å utforske, kanskje delvis i litteraturen, delvis i livet.

Jau, nå ble dette en rant av den typen jeg pleide å skrive hver gang jeg hadde vært på nattlig besøk (ikke av den gode typen, dessverre) hos [...]. Jeg hadde åpenbart et behov for å vente. Og kunne ikke vente. Heh.

03.10.2016 12:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Jua. Interessant lesning, og jeg kunne nok sagt mye, som vanlig av konseptuell og prinsipiell art. Men jeg er fullstendig ute av det nå. Uten at jeg vil utdype, viser det seg at mine skriveevner er fullstendig borte. Må kanskje blanke ut i hypnos, søvn og lediggang i månedsvis for å få tilbake noe som helst av overskudd, og da kan jeg ikke rippe opp i sårene (dvs snakke om det og terpe)

03.10.2016 19:44

Stian M. Landgaard:

Jau. Kom hjem fra moskeen nettopp. Hm, det er interessant at du har fått full frihet, og da går du i dass. Synd er det selvsagt. Nå som du virkelig kunne hatt tid til å peise på.

03.10.2016 21:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Moske? Blir du tvunget til slike steder? Øh, friheten er verdsatt, jeg tror det bare er voksesmerter, eller frihetens svimmelhet, som Kierkegaard ville sagt. PK var nettopp på besøk, og jeg luftet en plan for ham. Kommer tilbake til med mer senere. Jeg må ha et skifte i måten jeg lever på.

03.10.2016 23:28

Stian M. Landgaard:

Hoho, hadde ikke det vært kult? Ens kvinne sier: "I dag skal du bli med i moskeen, slik at du kan lære deg å respektere islam og elske muslimene." Det ville vært mammastrenghet du kunne ha skrevet bok om. Eh, et skifte i måten du lever på? Interessant. Do tell når du makter.

fredag

07.10.2016 04:25

Øystein Tranås Kristiansen:

I tilfelle du lurer, jobber ganske heftig med bloggen, og har god fremgang. Alt av tekst, bilder og kapitler er mer eller mindre ferdigstilt. Har hivd inn noen kommentarer, og skal kanskje si noe kort om konteksten for hvert kapittel (min tilstand) Skal også beskrive hver youtube-link, siden informasjonen vil gå tapt med tiden. Så gjenstår det å runde av selve bloggen, adde en ny Persei jeg ennå ikke har skrevet, osv.

07.10.2016 04:26

Øystein Tranås Kristiansen:

Så din kvinne tvinger deg inn i moskeen. Håper besøket var utav curiositet og ikke utav en opplærende misjon, fra hennes side, mener jeg.

07.10.2016 04:31

Stian M. Landgaard:

Det høres veldig bra ut. Skjønner at ting endrer seg veldig fort i den tranåsiske psyke.

T-tvinge? Nei, det var snarere jeg som forestilte meg at du kunne ha digget en streng mamma som tvang deg med i moskeen. Hun bare foreslo det, siden byens moskeer hadde åpen dag. Vi dro følgelig av curiositet, ingen av oss havende vært i en moske før.

07.10.2016 04:34

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg er nok ganske omskriftelig, ja (ok, åpenbart freudiansk) Noen prosjekter gir mindre motstand enn andre, og da må man bare følge på. Ja, eh, åpenbart at en streng mamma hadde vært tingen. ENTJ for å være spesifikk. Godt å høre at det ikke var noe tvang. Var i et øyeblikk redd for at du var underlagt et korrekthetsregime.

07.10.2016 04:34

Øystein Tranås Kristiansen:

Perseien blir selvsagt basert på det siste du skrev.

07.10.2016 04:35

Stian M. Landgaard:

Huff, nei, korrekthetsregime ... vel er jeg en hjemmeværende husbitch, men det får være grenser.

Det siste jeg skrev? Om seduksjon?

07.10.2016 04:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, mind-bloomet jo om temaet, men da var jeg nervevrak og opptatt med noe annet.

07.10.2016 04:36

Stian M. Landgaard:

Kunne vært interessant å høre en uttalelse om det. Som sagt, det var jo en viss avsløring å tenke utenfor alfa-hardhetsboblen hva seduksjon angår.

07.10.2016 04:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Skal bruke de kommende dagene til fortsatt frem-stuking, så alt vil bli åpenbart i tidens fylde. Får man håpe da. Som du påpekte, ting skifter tydeligvis fort.

07.10.2016 04:38

Stian M. Landgaard:

Jau. Alt er i vorden. Men jeg liker at du synes å se lys i enden av fødselstunnelen.

07.10.2016 04:40

Øystein Tranås Kristiansen:

Øh, jeg er litt overtroisk og benytter meg av tarot-kort i disse dager. Disse sier at jeg ikke skal være redd for å bruke hjelpere. Mot slutten hadde jeg tenkt å spørre deg om råd om visse ting i bloggen. Hvordan introduksjonen ser ut, for eksempel. Åkke som, bare spør om å få utkastet, når du vil, så sender jeg over.

07.10.2016 04:40

Øystein Tranås Kristiansen:

Den personlige introduksjonen er ennå ikke skrevet, men Sivert får være kameramann, heh.

07.10.2016 04:41

Stian M. Landgaard:

Bare send over. Jeg har nok tid til å se på det i nær fremtid.

Morsomt at du bruker tarotkort. Jeg peivet jo litt med det selv i hine hårde, hvorfor de fikk en så prominent plass i Herrer.

07.10.2016 04:42

Øystein Tranås Kristiansen:

Jau. Per nå har jeg ikke noe spesifikt jeg vil rådspørre deg om.

07.10.2016 04:45

Stian M. Landgaard:

Jau. Jeg må sove litt. Skal møte en forfatterinne i dag. Åpenbart at jeg må være uthvilt.

07.10.2016 04:45

Øystein Tranås Kristiansen:

hm, maks filstørrelse er 25 meg. Filen min er på 37

07.10.2016 04:45

Stian M. Landgaard:

Vi gaule... oi

Hm. Kan du rar-pakke den?

winzip eller noe sånt?

winrar og whatnot

07.10.2016 04:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Øh, men det er ikke så viktig. Skal flikke til bedre uansett, og så sender jeg i nærmeste fremtid.

07.10.2016 04:46

Stian M. Landgaard:

Jau.

07.10.2016 04:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Aha. Ja. Skal til og køye selv. Hva heter fitterinnen?

07.10.2016 04:46

Stian M. Landgaard:

Vi vræl...

Amtmannens datter.

07.10.2016 04:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Alright. Googler henne før jeg legger meg. Må se om hun er het (no [...])

07.10.2016 04:47

Stian M. Landgaard:

Hoho. Hun er i alle fall utenfor min age bracket.

(no pedo)

07.10.2016 04:47

Øystein Tranås Kristiansen:

Da entrer hun min bracket, får man anta.

Eldre enn mor mi ... eh, vel.

Vi vræles på den andre siden av et nytt sammenbrudd/visjonering/stillstand.

lørdag

[....]

Øystein Tranås Kristiansen:

Nå skal jeg ut og baske i basket med Sivert. Har med 1 liter øl i en flaske mens vi går, og skal kanskje sette oss på Ramp - et utested og ta forfitterbilder etterpå

09.10.2016 18:54

Stian M. Landgaard:

Ramp ... passende navn.

Peis på. Eh, du med din forhistoriske mobil, kan du i det hele tatt ta bilder?

09.10.2016 18:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er på Svartlamoen. Anarkist/kommuniststedet i Trondheim

Jeg har ett fullgodt digitalkamera jeg fikk fra Marion

09.10.2016 18:55

Stian M. Landgaard:

Ahhh ... husker det navnet. Ingjerd nevnte det.

Ah. Marion har forsynt deg med alt du trengte av moderne hjelpemidler. Sykler, kameraer, datamaskiner, hehe

søndag

09.10.2016 22:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Begynner å bli lenge siden hun forsynte meg med noe. Allierte er midlertidige størrelser.

mandag

10.10.2016 02:11

Stian M. Landgaard:

Tok du bilder?

10.10.2016 05:05

Øystein Tranås Kristiansen

<http://www.tranaas.net/journalen-sol-invictus.html> Ja, laget dette utkastet. Ingenting er lastet opp ennå, selvsagt.

Journalen Sol invictus

Mellom årene 2014-2016, fratatt all ære, skrev jeg journalen Sol invictus. Dette som en påminnelse til verden om at jeg er i live jeg også. En dag skal jeg påminne verden om at jeg var bedre enn det hun ville unne meg. Jeg var bedre enn det hun ville gi, for jeg var tilstede da mitt hjerteblod ble spilt utover gulvet. Under solen blir allting slått med gnistrende klarhet. Derfor skal jeg kaste av meg mørket, være der når horisonten glimter tilbake. Dette er det første steget, som handler om å skape

seg sitt lys.

De kapitler som er markert som Communion [**dette navnet ble i ettertid forandret til det mer passende Symposium**] består av mine samtaler med min omgangskrets. De kapitler som er markert som Persei består av mine samtaler med en venn. Ellers er hvert kapittel med sin titulering enten å betrakte som en eksposisjon under varierende grad av ferdigstillelse, eller som en kronologi over min livsførsel i en svært hard tid.

Bare ved å gi slipp på forstanden kan vi være forstandige. I denne journalen ga jeg alt for å finne tilbake til den tapte sannhet om filosofi. Sosiale hensyn, lov og dom og "meninger" finnes ikke der gudene taler. Hver gang indignasjonen oppstår, må du spørre deg selv: Er jeg deg? Vil jeg være deg? Her har vi jo svaret med en gang. Jeg brydde meg alltid kun om frihet og sannhet. Trå derfor varsomt. Dette er mitt område.

For den som er villig til å betrakte på avstand, er det et vell av innsikter og inspirasjon her, inspirasjoner som ikke fullt ut er mine egne. Mitt håp er å bygge dette større for hva enn slags skapninger jeg har tjent denne tiden.

tranaas.net

10.10.2016 05:06

Øystein Tranås Kristiansen:

Fikk ikke til å ta perseien mellom oss idag. Skal prøve å skvise det igjennom iløpet av de nærmeste dagene.

10.10.2016 05:21

Øystein Tranås Kristiansen:

Fremstår som en smule overtroisk eller schizo i presentasjonen. Tjener skapninger og lignende. Får kanskje rette på det. Ja ja. Må nok sove nå. Det er sånn spørge-filosof-møte imorgen.

10.10.2016 05:30

Stian M. Landgaard:

Jau, alt snakk om "guder" gir dine tekster en tinge av overtroiskhet. Men det hele ser lovende ut.

mandag

10.10.2016 17:28

Øystein Tranås Kristiansen:

Alright. Da legger jeg grunnen til rette for denne siste Persei. Ble ikke noe av det filosofimøtet. Blir noe imorgen istedet. Jeg merker at jeg har ikke tid/krefter/styrke til så mye mind branching. Må få frem de hovedsakelige poenger, så jeg kan gå videre. Kan ikke bindes fast i nye momenter. Alt i livet mitt er jo neglisjert. Tenkte jeg skulle trene og sy en knapp. Kanskje greier jeg en av delene i kveld. Utover det kommer jeg til å gå i shut down når jeg er ferdig med denne bolken, som jeg skal bruke kvelden/natten på.

(pause)

11.10.2016 01:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Herregud, man er en skjør kontrapsjon. Fikk til å sy på den knappen, men måtte bruke ca. to timer på det og fikk spergeraserianfall på grunn av det. Jeg vil bedømme det som en 8/20 dersom jeg hadde kastet en tjuerterning i dungeons and dragons. Ble frynsete, men det henger på. Hva gjelder treningen, gikk jeg opp til lokalet, men det var for mye bråk for meg. På tidspunktet var jeg en smule sulten også. Denne lydsensitiviteten kommer og går. Akkurat nå er den ampet opp. Kan knapt høre lyden av vannkokeren eller tastaturet. Og dette uten noen spesiell påvirkning fra demonen (demonen kan gi meg ekstremt akutte sanser) Eh, dette akutte sanseriet er jo en tilstand jeg søker meg. Det er tilstanden som robot jeg ikke liker.

11.10.2016 01:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Etter treningssenteret dro jeg hjem, og sovnet, og har sovet frem til nå. Hadde en slags rar drøm, som riktignok ikke var like skarp som drømmene før SSRIene.

11.10.2016 02:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Drøm: I drømmen bodde [...]. Vi stod på enslags arena eller en boksering, og under oss satt Sivert og en annen skikkelse som observatører. Det som foregikk i arenaen var en slags vennskapelig lek, kanskje bordtennis eller noe. Jeg hadde en svært vennskapelig forbindelse med [...] i denne drømmen. Dels på grunn av leken var han svært harmonert med meg, noe jeg gikk inn for, og av den grunn fortalte han meg ting han vanligvis ikke ville ha sagt. I det virkelige liv var jo [...] svært opptatt med [...] han ville ha meg med på, samtidig som han var restriktiv på sitt egentlige tankeliv og særlig seksuelle detaljer.

11.10.2016 02:03

Stian M. Landgaard:

Eh, han visste vel at du ble rasert av slike detaljer.

11.10.2016 02:03

Øystein Tranås Kristiansen:

Han fortalte meg om tiden da vi begge [...], altså i våre [...]. I det virkelige liv nektet han å fortelle noe om sine conquests fra det stedet da jeg spurte ham, den gangen jeg var [...] Men i drømmen hadde han altså hatt sex med svært unge jenter, noe som skjedde på en helt casual måte. Han klaget over en del ubeleiligheter rundt dette. Jentene kunne bli stresset/såret eller begynne og mase, og det syntes han var dumt. Vanligvis ville jeg blitt rasende over å høre disse tingene, men i drømmen hadde jeg en avstand. Han kunne altså fortelle disse seksuelle detaljene, uten å trigge noen emosjonell respons fra meg.

11.10.2016 02:03

Stian M. Landgaard:

Jøss

11.10.2016 02:09

Øystein Tranås Kristiansen:

Grunnen var åpenbart. Han skulle overlate [...]. Så drømmen speilte på en måte den virkelige tilstand. [...] var svært fornøyd og happy, fordi jeg var med på leken, og fordi jeg kunne høre på disse detaljene uten å bli rasende. Vi gikk til rommet hans. Og siden han var så happy, fikk jeg

overtalt ham til å ta denne Myer-briggs testen, noe han satt og fiklet med. I det virkelige liv greide jeg aldri å kjøre ham gjennom dette. Jeg var for [...], heh. Så kom et slags skifte. Jeg, [...] og denne andre skikkelsen, som ved ettertanke kanskje var [...], var opptatt av å fordele store mengder kjøtt. Det var jeg som hadde ordnet dette kjøttet, og jeg var opptatt av at det skulle være rettferdig. [...] skulle også få. Dette kom som en slags parallellscene til denne fornøyde [...], og var "strongly linked." Slik endte drømmen, men sammenhengen stod klart for meg da jeg våken.

11.10.2016 02:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Kjøttet er altså del av denne rikdommen til Mithras-oksen, som tydeligvis ikke bare innebærer autoriteter og menn som har makt over meg, men menn med en overlegen seksuell kraft. I dette tilfellet var [...] denne oksen, som jeg ved subterfuge måtte drepe/bli kvitt. Hans styrke og rikdom skulle gå til meg og [...], og kanskje denne andre skikkelsen, som kanskje var [...] (heh) En av metodene for dette var å feigne vennskap, en annen var å definere skikkelsen innenfor et system.

11.10.2016 02:12

Øystein Tranås Kristiansen:

Det var derfor jeg kunne være så rolig i drømmen. Jeg skulle jo drepe ham, he he.

11.10.2016 02:13

Stian M. Landgaard:

Hehe. Åpenbart et clue. Hvis Tranås er rolig og glad når man forteller ham raserende ting, planlegger han våtarbeid.

11.10.2016 02:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Alt er jo motsatt av det alle sier/fremtrer som, til enhver gitt tid, tydeligvis. Jeg tenker drømmen viser at det seksuelle er en viktig ting på agendaen i disse dager, noe som kanskje skal bli enda tydeligere når jeg åpenbarer denne planen jeg ennå ikke har åpenbart, men som jeg skal åpenbare innen utgangen av oktober, altså med ferdigstillingen av bloggen.

11.10.2016 02:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg drømte nok også dette, fordi [....] er en del av denne utlegningen jeg har så vanskelig for å skrive akkurat nå. Skal peise gjennom det nå, da.

11.10.2016 02:19

Stian M. Landgaard:

Er det en Persei?

11.10.2016 02:19

Øystein Tranås Kristiansen:

Tenkte jeg kort skulle fortelle om en annen av mine planer. For cirka tre uker siden møtte jeg denne [...] på byen, og jeg tok endelig mot til meg og spurte om jeg kunne bli med på noen av de kule tingene han driver med. Derav min påstand om at jeg er en kriminalitets-groupie. Den gangen hadde han nemlig et prosjekt der han skulle [...]. Detaljene her er ganske megetsigende. Det [...], så det er på en måte de døde som avgir sine visjoner. Man tar kanskje [...] er helt tilfeldig, for man kan aldri vite [...]

11.10.2016 02:20

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, tenkte mye av dette kunne være en Persei, men med sensurerte detaljer. Burde kanskje lest gjennom det du skrev nok en gang, men jeg husker jo de hovedsakelige linjer.

11.10.2016 02:23

Stian M. Landgaard:

De lovfulle skriver dette om [...]

11.10.2016 02:23

Stian M. Landgaard:

Åpenbart at dette er skummelt: [...]

11.10.2016 02:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Denne [...] er også tilbakeholden. Han mener jo, fornuftig nok, at det å drive med [...] Men den gangen sa han altså seg villig til å dele av gavene. Han skulle altså "share the love," der jeg kunne bli med, uten at jeg selv behøvde å [...] Han er en åpenbar perceiver eller spontanist, da (et nytt begrep som hører til perseien) I samtalen på byen sa jeg til ham at han var en slags kaotiker, som bare lot ting skje. Vi har jo et slags stridsspørsmål i dette. Grunnen til at jeg [...], er jo på grunn av åndelige formål. Jeg ser jo meg selv som en slags Kassandra-skikkelse. De gamle seidmennene her i trøndelag, fra norrøn tid, drev jo med [...]. [...] er opptatt av å bare la ting skje, hvis du skjønner. Man skal ikke forvente noe i tilfeller med f.eks. [...] bare "go with the flow."

11.10.2016 02:25

Stian M. Landgaard:

Jau, litt sånn Tyler Durden, la chippene faller hvor de måtte.

11.10.2016 02:26

Øystein Tranås Kristiansen:

Da jeg snakket om myer-briggs til ham, sa han også at han gjennomskuet hele strukturen vedrørende spørsmål og svar. Han er jo en sånn IT-spesialist.

11.10.2016 02:26

Stian M. Landgaard:

Spontanist versus rigidist, kanskje.

11.10.2016 02:28

Øystein Tranås Kristiansen:

Etter denne samtalen skjedde det ikke noe. Så møtte jeg ham på et sånt [...] down the road, der vi

for det meste snakket vanlig. Jeg tenkte at dette hovedsakelig hadde vært tomt snakk i fylla, denne min forespørsel som han var positiv til. Mot slutten av møtet nevnte han dog denne planen til meg, uten å si detaljene direkte, og med [...] tilstede. Han hadde altså ikke vært og [...] Jeg sa at "Jeg tar det som det kommer," på en rolig og jovial måte.

11.10.2016 02:29

Øystein Tranås Kristiansen:

Her har jeg åpenbart tilpasset meg. Jeg antar den drakt jeg tror fungerer overfor "go with the flow" [...] Det hadde ikke hjulpet dersom jeg judgerisk hadde sagt: "Når, hvor og hvordan skal det skje? Svar!"

11.10.2016 02:31

Øystein Tranås Kristiansen:

Så nå er også det en jokerisk, open-ended plan jeg har på gang. Det er en mulighet jeg kan hoppe på, dersom muligheten byr seg. Åpenbart at jeg liker det på den måten. Eh, som du vet har jeg jo mine grunner til å ville dette. Jeg har ikke noe ansvar, og ønsker å bruke denne [...] til å A) Gjenvinne min manndom B) Visjonere i henhold til min misjon i livet, altså for åndelige formål.

11.10.2016 02:32

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, ja, jeg fremtrer jo også rolig overfor [...]. Sikkert også en kamuflasje, siden det er [...]

Øh, mange kunstnere har [...]

Jau, [...] er en slags åpenbar Tyler Durden for meg.

11.10.2016 02:37

Øystein Tranås Kristiansen:

En annen ting er at Sivert [...] Han passer forøvrig til dette, siden han er naturlig utadvendt og greier. [...]. Eh, egentlig har jeg litt dårlig samvittighet for dette. Han [...], mens jeg går rundt her. [...] Ikke at jeg viker fra mine formål, men jeg er jo redd for hva andre vil tenke. Dårlig

samvittighet = meningene til andre mennesker.

11.10.2016 02:39

Stian M. Landgaard:

Jo, men [...], slik jeg forstår det. Han burde [...], for ikke å [...]

De [...] må [...]

11.10.2016 02:40

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, slik tenker jeg også. Det er enten det, [...] Nå får han utviklet sine sosiale evner, som forøvrig er store. Han kan håndtere hva som helst av personer (til og med meg) Han er jo ESFP, heh.

11.10.2016 02:40

Stian M. Landgaard:

Hehe

Og hva var PK nå igjen?

11.10.2016 02:41

Øystein Tranås Kristiansen:

ENTP

11.10.2016 02:41

Stian M. Landgaard:

eh, og Halvard?

11.10.2016 02:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Etterhvert kan Sivert tjene gode penger, og bli flink til å snakke med damer. (true story) Det er mitt håp for alt dette

Halvard er ESTP, som Alexander den Store og jok(k)eren.

11.10.2016 02:41

Stian M. Landgaard:

Jau. Hvor gammel er han nå, egentlig?

Ah. Slik var det

11.10.2016 02:42

Øystein Tranås Kristiansen:

Sivert er, eh, 23. Ganske ung ennå.

11.10.2016 02:42

Stian M. Landgaard:

Det må man si. Dog en voksen mann. For 40 år siden hadde han hatt kone, nykjøpt hus og sitt første barn.

11.10.2016 02:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Det var morsomt å observere PK i sommer. Han fikk jo slike bursts av energi. Han er forøvrig i Firenze nå. Tror det er der Machiavelli holdt til.

11.10.2016 02:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Ikke helt vitenskapelig, men også [...] har samme opplegget. Det vil si, når han tenker, begynner han å blunke fort med øynene. Det har jeg sett hos PK også, og jeg antar at det samme er tilfellet med meg. Mens dere judgers smalner på motsatt hold øynene, he he. Åpenbart fordi dere er

målrettede og måler opp personen dere snakker med.

11.10.2016 02:45

Stian M. Landgaard:

Hehe.

Da kan man finne ut om man har en J eller P foran seg i en samtale. Smart.

11.10.2016 02:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. En 23 åring hadde vært etablert, og det er noe av grunnen til at jeg nå går fullt kaptein kaos her. Kun med kone og barn ville jeg vært en ansvarlig/stabil mann. Uten dette kan jeg pule på.

11.10.2016 02:46

Stian M. Landgaard:

Jeg har nemlig sett begge deler. Blunkere og mysere.

11.10.2016 02:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. En på jobben hadde denne smalne-øynene greia hver gang jeg snakket.

11.10.2016 02:46

Stian M. Landgaard:

Jau. Egentlig bør du gjøre det også. Spill hånden du er tildelt. Man bør ikke leve som en borgerlig evnukk når man ikke får noen goder av det (sex, unger, penger).

11.10.2016 02:47

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, det har slett ingen hensikt for meg. For Sivert er det annerledes. Han kan få store goder innen det

etablerte samfunn, mens jeg skal bli det jeg alltid har vært, en freak.

11.10.2016 02:48

Stian M. Landgaard:

Jepp. Han må bare [...] med å være supersosial og jobbende, så blir det forhåpentligvis kvinns på ham til slutt.

Kvinns liker jo sosiale moromenn, så lenge de ikke er 100 prosent klovn.

11.10.2016 02:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, han er jo behagelig å være med, og slik opplever alle det. Alle liker en ESFP, har jeg lest. Han begynner til og med å bli litt kraftig, så jeg da vi spilte basket. Det er bare [...], overfor kvinns, ikke så mye annet. Vestlige kvinner skal jo helst ha en mann over 1.80, med mastergrad og 500 k i inntekt som er snill, morsom, nevenyttig og barsk, osv.

11.10.2016 02:51

Stian M. Landgaard:

Det er sant ... men heldigvis kjenner de fleste kvinner sin bekukelsestid, eh, alle er jo ikke supermodeller. Nå vet jeg ikke hvor kresen Sivert er, om han synes melsekker er OK?

11.10.2016 02:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg tenker i alle tilfeller at melsekker bare bør dumpes av dersom man er nedlesset i dem. De er altså bare til for pump and dumps.

11.10.2016 02:53

Stian M. Landgaard:

Likevel går de fleste melsekker rundt med en fast betahann

11.10.2016 02:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Han hadde jo å gjøre med søte, unge piker på dette Europa-studiet sitt, men disse putter ikke ut. Nå har han bare nerdene sine som omgangskrets.

Hm, gjør de? Hmmm, jo ...

11.10.2016 02:53

Stian M. Landgaard:

Altså mannlige nerder?

Hmm .. ja, altså, jeg synes ikke det virker som om melsekker generelt har noe problem med å finne en fyr. Eh, men det er sant at mange melsekker også er single og rir kukkarusellen hver helg.

11.10.2016 02:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Disse betahannene har dog en akutt mangel på selvtillit, slik som min [...] med sin melsekk. Han jobber visstnok som [...]. Sivert er faktisk ikke av samme ulla. Litt mer viljesterk, på en måte.

11.10.2016 02:54

Stian M. Landgaard:

Melsekker putter jo ut ganske ofte og fort.

11.10.2016 02:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Mannlige nerder, ja

Det har jeg sett. På den studentfesten tilbake i 2014, var det til og med en melsekk som kravlet opp i sengen til en bevisstløs mann...ho ho.

11.10.2016 02:55

Stian M. Landgaard:

Aha, da har Sivert åpenbart matureert litt de siste årene.

Hoho, slikt forekommer sikkert en del, ja

11.10.2016 02:56

Øystein Tranås Kristiansen:

[...] manglende selvtillit var alltid der. Han turte jo ikke [...] liksom. Jeg ser bare ikke Sivert på samme måte. Han burde også ha en motstandskraft mot å bosses rundt, så mange storebrødre han har hatt.

11.10.2016 02:57

Stian M. Landgaard:

Sant nok. Tenker også at det er grunnen til Rolfs flinkerisme (masse 6'ere på vgs og drit), han hadde så mange storebrødre han måtte vise seg for. Egentlig er han jo en makelig latsekk at heart.

11.10.2016 02:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Vi perceivers er gjerne det ... Vi blir bare aktive når vi må hevne oss.

11.10.2016 02:58

Stian M. Landgaard:

Ja. Sånn har Rolf alltid forklart sin egen aktivitet - for å imponere/hevne

Hadde man gitt ham 1 mill i året, hadde han ligget på sofaen med potetgullet døgnet rundt

11.10.2016 02:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Ah, kult. Kunne kanskje sagt noe av det samme. Øh, kanskje ikke det siste med potetgull, da.

11.10.2016 02:58

Stian M. Landgaard:

Hehe

Han ville kun ha viet seg til konsekvensløse hobbyer, i alle fall.

11.10.2016 03:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, jeg fortalte jo om denne episoden med [...], der jeg innrømmet overfor ham at jeg ikke syntes at jeg hadde fått nok sex fra kvinner, og at jeg derfor ville hevne meg. Jeg sa til ham at jeg drømte om å bli fryktet av mennesker, åpenbart fordi jeg ikke har fått så mye respekt opp igjennom livet. Dette syntes han bare var usigelig morsomt. Mer som utstrakt arm og et Tofteisk Hahahahahaha liksom.

11.10.2016 03:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Du ville i det minste spurt hvorfor jeg følte disse tingene ...

Men åpenbart fordi [...] er en S- eller deromkring. Han er min dionysiske venn, mens du er min apollinske. Man kan jo ikke blande rollene, hehe ! **[Vedkommende hadde ikke så lenge igjen å leve etter at dette ble skrevet.]**

11.10.2016 03:01

Stian M. Landgaard:

Jøss. Eh, jeg tenkte at det tydet på en slags psykologisk overfladiskhet? Omtrent som da Ken spurte hvordan depresjonen "arter seg".

11.10.2016 03:02

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, enig. Han er nok ingen dyp tenker på noen måte. Han er bare en doer, spesielt innen [...]. Der har han visst gjort helt grenseløse ting.

11.10.2016 03:03

Stian M. Landgaard:

Skjønner. Eh, jeg frykter jo litt at [...] også fjerner dybden i mennesket

Blott gjør det til en happy-go-lucky skråstrek raseribrølende robot. Men du ville jo kanskje sagt at du er det allerede, hehe!

11.10.2016 03:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Det gjør det nok, dersom man [...] Men jeg har denne tanken at jeg kan tilnærme meg det på en langt mer moden måte enn en syttenåring. Og jeg har jo på en måte allerede blitt rasert av mitt [...], demonen.

Både [...] har blitt brukt [...] og det er på en måte min målsetning, really.

11.10.2016 03:14

Stian M. Landgaard:

Akknowledgert. Eh, må lage meg noe kylling, sulter ihjel.

11.10.2016 03:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Alright. Får nok komme til den Perseiske sak. I disse dager er det [...], kanskje betegnende nok i seg selv. Uten å gå tilbake til den teksten du skrev, husker jeg jo alle de konseptuelle momentene som ble aktivert, men kanskje ikke detaljene. Da du først fortalte at du hadde lest the art og seduction, ble jeg selvsagt rasende av din fortolkning. At her var det ikke snakk om noen hierarkier og status for forføringen, bare manipulering. Du syntes heller ikke at eksemplene og anekdotene hang sammen med den konseptuelle sammenheng som på en måte var innforstått. Dette er jo ett av problemene mine med dere empirisister, intuitter og judges. Dere har allerede funnet et standpunkt,

sprunget fra deres indre, som dere står for, og dermed bruker man empiri med denne fordom som utgangspunkt, og finner alt sammen eksemplifisert. Men innvendinger som går i motsatt retning, er man selvsagt blind for. Jeg åpnet for muligheten at du, og dine artsvenner, ikke er istand til å tenke konseptuelt i det hele tatt ...

11.10.2016 03:19

Stian M. Landgaard:

Jeg skjønner ingenting, men du utdyper det kanskje

11.10.2016 03:20

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har jo lest begge bøker for mange år siden. Vet ikke om det var fra perm til perm. Hadde dog litt det samme inntrykk som deg, at art of seduction var litt rotete. Jeg var mye mer positivt innstilt til art of power, [48 laws of power!] men ville åpne for muligheten at dette kommer fra min fighterisme kontra din loverisme, som fikk deg til å velge forførelsesboken først. Anekdotene og fortellingene i art of power [samme] syntes jeg hang godt sammen med den lov eller det prinsippet som Greene forsøkte å demonstrere, og dermed kom jeg tilbake til denne tanken om at du er blind for noe annet enn din egen fordom. Sagt litt sveipende: Der Perceivers lager løsrevne teorier, som det Kant gjorde, blir judges sittende fast i sin fordom, som, ehe, Nietzsche. Jeg var jo litt inne på det i denne siste filosofiske utlegningen. Man kan tilnærme seg virkeligheten med stor avstand eller stor nærhet. Den store avstanden gir selvsagt konsepter i fritt monn, skoger og skogsgudinner og panteistiske guder, den store nærheten gir løvbladet på nært hold, men ingen forståelse for sammenhengen.

11.10.2016 03:20

Øystein Tranås Kristiansen:

Øh, eh, hvordan da?

Jeg mener jo at Nietzsche er en svak teoretiker, siden han på sett og vis er en filosofisk katastrofe som frasier seg kunnskap i det hele tatt (som han sier i "On truth and lies) Nietzsche vil erstatte knowing med oppløsningen av begreper, filosofien med kunst.

11.10.2016 03:23

Stian M. Landgaard:

Jeg forstår ikke hva med min fortolkning du ble rasende av.

11.10.2016 03:23

Øystein Tranås Kristiansen:

Øh, det var din innledende fortolkning. Først sa du nemlig at dette var merkelige greier. Det var intet snakk om alfadom og status og hierarkier i boken.

11.10.2016 03:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Da jeg lærte deg om begrepene alfa/beta/omega, var det selvsagt som catnip for deg, siden du har hierarkiseringen i ditt indre, så å si. Dette aksepterte du nesten med en gang, husker jeg. Men en annen tilnærming, derimot, det tenkte jeg at denne judger-fordommen ville hindre noen forståelse av, ikke sant, derav ditt "anekdotene passer ikke med konseptet."

11.10.2016 03:27

Øystein Tranås Kristiansen:

I hine dage: Du likte spesielt godt: Alfaen kan gjøre ting som han blir belønnet for, men som betaer og omegaer blir straffet for. F.eks. invitere på en kaffe i heisen. For en lawful er jo dette ens forte, den ulike fordelingen av privilegier i hierarkiet ...

11.10.2016 03:31

Stian M. Landgaard:

M-men ... du serverer jo uhyrligheter på løpende bånd.

11.10.2016 03:31

Øystein Tranås Kristiansen:

Altså ...

Du får sammenfatte dem i noe jeg kan adressere. I mellomtiden kan jeg fortsette min utlegning ...

11.10.2016 03:32

Stian M. Landgaard:

Jau. Jeg spiser og leser.

11.10.2016 03:35

Øystein Tranås Kristiansen:

Mens jeg raste over dette og forberedte et mind bloomende svar angående judgernes manglende konseptuelle tankegang, som som inkluderte mange av de temaene jeg har berørt, teoretikere vs intuitter, osv, så skiftet du plutselig standpunkt. Du åpnet for muligheten at det her var en sannhet som såkalt game-theory, eksemplifisert gjennom chateau heartiste, ikke hadde sett. Du åpnet for muligheten om at CH var fokusert på status og hierarkier og lignende, og dermed var blinde for de mykere midler til makt, om vi kan si det på den måten. Dette var jeg selvsagt enig i, og det fikk meg også til å mind bloome ytterligere branches ...

11.10.2016 03:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Øh, jeg syntes selvsagt det var smigrende at du her benyttet deg av mitt Eros-begrep. Ikke at det beviser noe. Du har det med å kaste bein og sukre piller. Jeg tror jeg leste et sitat av judgeren Heidegger, som tilsa at man måtte bruke terminologien til sine motstandere. Men det er forsåvidt passende, uansett hvilket ståsted man har, enten denne vilje-til-makt teorien eller motsetningstankegangen. Øh, ville bare si det.

11.10.2016 03:42

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg husker nemlig at jeg i kommentarfeltet til CH, leste at det var bred enighet om at verker som Ovids art of love, i det store og hele var avleggs. Det var andre tider nå, liksom. Man måtte virkelig hamre the bitches ned med status og hierarkier og makt, i en slags haiverden. Ved ettertanke synes jeg det skulle være merkelig om en stor og anerkjent poet, som skrev fra en livsverden, skulle ha tatt

riv, ruskende feil. Noen ting vedblir jo gjennom historien, visse mekanismer, kanskje, selv om tidene kanskje forandrer seg og pene, Italienske piker ikke akkurat er amerikanske fem-bitches. Så hvorfor denne totale avvisningen fra CH-holdet?

11.10.2016 03:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Som vanlig har jeg ikke inngående kjennskap til Ovid. Dette er jo også en kilde til butthurt for meg. Du leser bøker på få dager, mens jeg vansmekter, øh, men jeg foregriper meg selv. Av det jeg har lest av Ovid, husker jeg spesielt dette han sa om at frøet ikke må anta skade, slik at det kan vokse til et stort, sunt tre, raserende nok for meg, siden jeg er nettopp et frø som ble skadet av frost, og som har vokst opp med mine feil og skavanker, som nå er en del av stammen. Av det Ovid har sagt om kjærlighet, og som jeg husker, det var av typen ...

11.10.2016 03:46

Øystein Tranås Kristiansen:

"Bær kurven for henne, og sitt ved siden av henne i arenaen. Vær snill og høflig mot familien og hennes far." Ovids tanke synes å være at man skal vennliggjøre seg for kvinnen, og så, når et opportunt og emotivt øyeblikk oppstår, som det vil gjøre med kvinner, da kan man kapitalisere og havne i hennes seng.

11.10.2016 03:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Dette fikk meg til å tenke at ja, det er som du sier: Det er en slags forskjell på gamet til judges og kanskje en mykere type menn. Og den andre siden vil ikke se/forstå/godta fremgangsmåten til sin motpart. For å si det sånn, det er jo en grunn til at det er så mange betahanner i verden. Plutselig fikk jeg en av de spontane innsikter jeg ofte får, som gjorde at jeg kunne skape ytterligere distinksjoner innenfor et ekspandert begrepssystem i så måte.

11.10.2016 03:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Riktignok er jeg selvsagt forsiktig med å være for kategorisk ... he he ... sa reven i hønsehuset. Dvs,

CH har jo som sin store helt Donald Trump, og han er altså ikke en judger, men en ESTP, en som bare gjør ting. Hvordan kan man forstå dette? Likevel synes de hovedsakelige linjer meg klare ...

11.10.2016 03:56

Øystein Tranås Kristiansen:

For å snakke i klartekst, vil jeg altså postulere en inndeling mellom spontanister ([...]) - Manipulatorer (meg, betahanner, lolitaer) - Forhandlere (deg og blant annet kjøpmenn) - Enforcers (Napoleon og maktmennesker slik som executive directors) Dette må jeg selvsagt utdype og forklare. Ifølge et slikt skjema er kanskje Donald Trump plassert på perceiver-siden, med samme personlighet som [...]. Det har bare falt seg slik at han har mye makt. Ah, but I digress.

11.10.2016 03:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Utgangspunktet for en slik tanke, er at det er en forskjell på fremgangsmåten til perceivers og judges. Perceivers bruker den korte ruten med bursts of energy, også til sex, mens judges bruker den planmessige, harde ruten. Jeg gjorde en ytterligere inndeling i såkalte innadvendte perceivers og judges. Dersom man er tenkende, er ens vilje rettet innover, og dermed får man en slags avskygning av denne ytterpunktmetoden på hver ende av skalaen.

11.10.2016 04:02

Øystein Tranås Kristiansen:

Får starte et sted. Vi kan se for oss et arketyrisk maktmenneske, en executive director i et selskap med dress og haismil. Han ville selvsagt ha ingen forståelse for at hans kvinne skal ha puttet ut til en gråtegutt under ullteppet i sin ungdom, derav CHs og judges manglende forståelse for det såkalte betagame. En executive director legger frem sin makt og styrke og sin status direkte for kvinnen. Se her, nå må du overgi deg, noe kvinner gjør stadig vekk. En myk ulldottgutt som serverer chai-te under gråtetoktet under ullteppet, har selvsagt på motsatt hold ingen forståelse for at kvinner overgir seg til denslags brutalitet, men dette skjer, selvsagt. Som vanlig: Slik en mann er, slik ser han.

11.10.2016 04:06

Øystein Tranås Kristiansen:

Uten at jeg skal gå i alle detaljer, til det blir jeg for rasende, men jeg har utledet meg til at sånær alle dine kjærlighetsforhold som jeg har oversikt over har blitt til gjennom en forhandlingsmetode. Eh, i knullpunktet skriver du jo om en som manipulerer eksamensoppgaver og drit, og du snakket jo også om det å fake å være en prest overfor denne religiøse kvinnen. Du er altså fascinert av og har en draging mot oss sleipere typer, men dette fordi du beundrer din motsetning, så å si. Hva er da din metode?

11.10.2016 04:08

Øystein Tranås Kristiansen:

Som sagt, her er det snakk om en slags forhandlingsmetode. Du viser frem hva du har og hva du kan bidra med, åpent i dagen. Her er min status, her er min styrke, og for en kjøpmann, her er min årsinntekt og timelønn. Kvinnen blir presentert med dette, og får velge om hun skal godta det eller ei. Kjøpmannen kan selvsagt si, jeg skal arbeide fem timer ekstra i uken og tilslutt få opprykk, er jeg attraktiv nå? Den status og den styrke man har, translaterer dermed til fitte, ved denne åpne forhandlingen.

11.10.2016 04:10

Øystein Tranås Kristiansen:

Grovt sett tenker jeg at forhandlingsmetoden er det innadvendte judges bruker, fordi de er svakere enn utadvendte judges som lever i verden. (forholdene kan variere, selvsagt) Executive directoren ber ikke kvinnen godta noe som helst. Han sier: her er min makt og status. Overgi deg! Det er forskjellen på å forhandle og påvtinge.

11.10.2016 04:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Forhandlingsmetoden innebærer forøvrig svært liten risiko i selve transaksjonen med kvinnen, men man kan tenke seg at ervervelsen av chips (diplomer, lønn) var risikoforetakendet. Dermed min lignelse om orangutangen, heh, som aldri tar noen risikoer...he he. Litt her og litt der!

Hva så med spontanistene? Dette skulle altså være de sterke perceiverne. Jeg vil komme med to eksempler. Det første handler om [...]. Åpenbart at det var grunnen til at jeg drømte om ham ...

Notat: Ja, for åpenbart at den kvinnen du har nå, ble ervervet gjennom forhandlingsmetoden som skjer gjennom en slags borgerlig, sosial omgangskrets. Også din Mirc-aktivitet handler om dette, ikke sant. Her er jeg. Jeg har så og så status.

11.10.2016 04:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Anyway, jeg husker at [...] fortalte at en kompis av [...] ved navn [...] har fortalt [...] at [...] hadde fortalt [...] om en episode på en flyplass. Uavhengig av om historien er sann eller ei, kan man hente mye ut av den. [...] har det med å overdrive historiene sine (true story)

11.10.2016 04:18

Øystein Tranås Kristiansen:

Saken var altså at [...] var på en flyplass, og nylig var blitt singel. Han støtte på en pen, blond dame. Han hadde rolig tatt av seg solbrillene (slik fikk jeg det fortalt) og hadde spurt henne "Skal vi gå et sted?" Så han hadde tatt henne med på et av toalettene, og hatt sex med henne der. [...] uttalte om historien at hans kompis [...] var den eneste som kunne få til noe slikt. Altså, han hadde sex med en vakker kvinne, nærmest uten at de hadde sagt noe til hverandre, og uten at hun engang visste navnet hans ...

11.10.2016 04:19

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, da [...] bodde i [...]. Det gikk ikke så bra, og han ble [...] Eh, men åpenbart at det er alle menns drøm, [...], liksom. Åpenbart at jeg har hatt stort ressentiment mot [...] oppgjennom tiden.

11.10.2016 04:20

Øystein Tranås Kristiansen:

Øyvind Tranøy skal selvsagt i en av bøkene som aldri kommer, gjøre noe tilsvarende. Altså ha sex av den spontane typen. Ja ja. Hva kan man si om dette?

11.10.2016 04:21

Stian M. Landgaard:

Kort kommentar: Det kan jeg skjønne. Kjenner selv et lite ressentiment mot [...] bare på bakgrunn av dette, siden jeg er misunnelig på slik adferd. Hadde jeg kjent ham, hadde jeg blitt smårasende. Hadde en av mine kvinner vært "offer" for ham, hadde jeg blitt komplett rasert.

11.10.2016 04:22

Stian M. Landgaard:

Fordi: Siden jeg må forhandle meg frem til sex, er det uhyrlig for meg at menn som investerer mye mindre, kan oppnå den samme sexen.

Jau, det var bare det jeg skulle si.

11.10.2016 04:22

Øystein Tranås Kristiansen:

Spontanisten har altså denne short burst of energy overfor kvinner. Han bruker ikke makt/styrke/status og årsinntekt, slik som enforceren gjør. Han overvelder henne bare med seg selv, der og da.

Der enforceren baserer seg på den samfunnsmessige makt, baserer spontanisten seg på å løse opp alle normer, heh.

Det er åpenbart at dette er [...] styrke med kvinner. Han har det med å kjede seg med mer fornuftige opplegg.

11.10.2016 04:23

Stian M. Landgaard:

Eh, åpenbart at han ikke vil holde lenge i sitt nåværende samboerskap?

11.10.2016 04:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Helt raserende for meg, men jeg kan tåle det, siden jeg her snakker om prinsipper. [...] fortalte meg

at han hadde [...] han møtte på en kino. Hun het visst [...] og han hadde bare begynt å kline med henne. Chaotic evil nok godtet han seg over at det var blod overalt, osv. Det er også et eksempel på spontanisme.

11.10.2016 04:25

Stian M. Landgaard:

Jau, husker den historien.

11.10.2016 04:26

Øystein Tranås Kristiansen:

[...] har lenge vært på utsikt etter å slå seg ned. Får se hvordan det går. Han er vel ISTP eller noe, antar jeg. Altså ikke en "utadvendt" perceiver, men fortsatt sanselig og tilstede i verden. Antar at sterk-svak dikotomien blir bedre å bruke i så henseende. Hvis du hadde kunnet, ville du hatt en uangripelig CV du forcet kvinner i seng med. Nå må du spørre henne om det er greit først, heh.

11.10.2016 04:28

Stian M. Landgaard:

Hehe. Er det slik at E'ene enforcer, mens I'ene forhandler, eller går skillet et annet sted?

11.10.2016 04:28

Øystein Tranås Kristiansen:

For hva er forskjellen på en manipulator som meg, og en forhandler som deg? Det er åpenbart. Der du løfter forhandlingskortene frem i lyset, obskuriserer en manipulator hva det er snakk om.

11.10.2016 04:28

Stian M. Landgaard:

Eh, svak/sterk, ja ... hm.

11.10.2016 04:29

Øystein Tranås Kristiansen:

Altså, Eene er gjerne sterkere, tenker jeg, generelt sett

11.10.2016 04:29

Stian M. Landgaard:

Jau. Napoleon versus Nietzsche. Åpenbart at Nietzsche måtte forhandle (og ble avvist).

11.10.2016 04:29

Øystein Tranås Kristiansen:

Ah, det er et godt eksempel, faktisk.

Nietzsche var en Napoleons-groupie, mens jeg egentlig ønsker å være som [...], kjærlighetsmessig sett.

11.10.2016 04:30

Stian M. Landgaard:

Jau, så forskjellen på deg og [...], blir at du manipulerer, mens han bare burster av energi?

11.10.2016 04:30

Øystein Tranås Kristiansen:

Vel, altså ...

11.10.2016 04:31

Øystein Tranås Kristiansen:

Som sagt, der en forhandler løfter kortene frem i lyset, så er det andre ting som foregår hos manipulatorene. Man kamuflerer og skyggelegger. Eksempel: En Lolita kan gråte, og dermed får hun viljen sin. Det er selvsagt et ego og en interesse der, men ingen oppfatter det på den måten.

11.10.2016 04:32

Øystein Tranås Kristiansen:

En manipulator behøver derfor ikke gå inn for å lyve, selv om dette kan være tilfelle. Vi kan se for oss et klassisk eksempel med en støvsugerselger, som banger husmødre ved å catere til deres følelser.

11.10.2016 04:32

Stian M. Landgaard:

Hm, jau ... CH sier jo at man bør "make one's intentions known", og det gjør jo forhandleren. Hans ord er variasjoner av: Jeg vil pule deg. Hva skal til for at du går med på det?

11.10.2016 04:33

Øystein Tranås Kristiansen:

Jøss. men det er jo et godt eksempel på hele saken ... og at CH tar feil. Hans er altså bare judgersiden.

11.10.2016 04:33

Stian M. Landgaard:

Ja.

11.10.2016 04:33

Øystein Tranås Kristiansen:

Antar at Robert Greene handler om å manipulere og lyve om alt, ikke sant.

11.10.2016 04:33

Stian M. Landgaard:

Det var det jeg så hos Greene, ikke sant.

11.10.2016 04:33

Øystein Tranås Kristiansen

høne fyll inn the blanks med sine følelser.

11.10.2016 04:36

Stian M. Landgaard:

En kjøttetende plante, simpelthen, hehe.

11.10.2016 04:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Eller en giftig en.

11.10.2016 04:37

Stian M. Landgaard:

I alle fall, en forlokkende plante, som man tilnærmer seg og blir stukket av.

11.10.2016 04:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Og der er vi tilbake til det jeg har gnålet om ganske lenge nå innen filosofien. Ingenting er noensinne det samme. Det er ulike måter å tenke/lykkes på, og den ene siden forstår/godtar ikke den andre.

Slik en mann er, slik ser han, som Blake sa.

Jeg mener naturligvis at det er riktig å følge sin natur, og ikke motsatt. De svake blir tvunget til å gjøre det alle andre venter av dem, og drit.

Nietzsche ville ikke godtatt Robert Greene, som han ville ment var æresløs. Napoleon ville syntes Nietzsche var en svekling, og syntes Robert Greene var livsfarlig (siden han er så undergravende) Spontanistene synes at slike som meg er kjedelige, osv.

11.10.2016 04:40

Stian M. Landgaard:

Ja.

11.10.2016 04:40

Øystein Tranås Kristiansen:

Da jeg fikk Sonja, latet jeg jo som jeg var en [...], utrolig nok. Enda utroligere så lyktes jeg. Alt henger sammen med alt.

11.10.2016 04:40

Stian M. Landgaard:

Mitt naturlige utgangspunkt er jo at seduksjon og den indirekte veien er æreløst, men Greene mener at den indirekte veien er det eneste som fungerer, spesielt i dag.

Ja, det har også slått meg ... at du hadde denne storhetstiden med muskler og damer og drit den gangen, og så brant du samtidig pikken i begge ender.

11.10.2016 04:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Min tanke er at disse fraksjonene har eksistert til alle tider, og har kriget til alle tider, selvsagt.

11.10.2016 04:41

Stian M. Landgaard:

pikken istedenfor lyset, ikke sant, ordspill, ikke sant

11.10.2016 04:41

Øystein Tranås Kristiansen:

[...] har selvsagt hindret meg i mye.

Spontanistene kan lignedes med en eksplosjon av energi, manipulatorne kan lignedes med forvaltere av

energi. Enforcerne kan lignedes med harde steiner, mens forhandlerne flytter på disse steinene, som står oppe i dagen, eh.

Så en manipulator ville gjerne vært en spontanist, og en forhandler vil egentlig være en enforcer. Men pga svakhet må viljen bli mer avansert, og drit.

11.10.2016 04:44

Stian M. Landgaard:

Ja, slik tenkte jeg det. Greene ville nok sagt at samfunnet at large ikke tillater enforcering, og at spontanisme egentlig bare kan skje ved lykketreff (når man treffer en kvinne som er game på flyplasser)

Derfor er manipulering og forhandling egentlig de mest suksessrike veier i vårt samfunn, sånn generelt, vil jeg tro

11.10.2016 04:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, ja, han ville altså ikke sett og godtatt at jokere finnes, og at beinharde sterkinger finnes, siden han selv er en manipulatorisk jøde, liksom.

11.10.2016 04:45

Stian M. Landgaard:

Er han jøde?

11.10.2016 04:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Jepp.

11.10.2016 04:46

Stian M. Landgaard:

Ja, så faen ... det forklarer jo selvsagt æreløsheten

11.10.2016 04:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Hver part vil altså forby/skrenke inn den andres aktiviteter. Og der har vi verdenshistorien og all filosofi og kriger for den del.

Hehe, selvsagt. Jøder er spesialister på dette.

For Nietzsche blir aktivitet bare godtatt dersom den er hard, steinistisk, hierarkisk og uniformert. Han har ingen forståelse for alle underhåndsavtaler som har blitt gjort gjennom historien, og derved har man mine mange forbehold.

Greene ville nok også forakte ærlige forhandlere, som det du er. Han ville ment at du kunne tjent langt mer ved å være uærlig.

11.10.2016 04:49

Stian M. Landgaard:

Ja, derav det jeg skrev om [...] ... jeg gav opp fordi hun etter mitt ærlige fremstøt sa nei. Mens Greene ville sagt at jeg da burde ha løyet, sagt at jeg bare ville være hennes venn, og så funnet ut hva hun egentlig ville ha, og deretter blitt det.

Jeg har jo lært av CH at man aldri skal late som om man bare vil være venner med en kvinne, når man egentlig vil pule henne.

11.10.2016 04:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Ho ho. Ja. Geniale saker. Du leker med slike tanker, som kommer frem i romaner, men uten at jeg skal legge bånd på deg, antar jeg at du ville rødmet av skam over å forsøke på slike ting.

11.10.2016 04:50

Stian M. Landgaard:

Hohoho, du har rett. Rødmet av skam er meget treffende.

11.10.2016 04:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Aha- så slike CH-doktriner blir altså spesielt verdiløse for meg. Jeg burde befriende denne verdens Kim Holter, for å ta dem i et sårbart øyeblikk.

Det er som jeg har sagt. Jeg har lært alt jeg vet av judgerne, men har egentlig en helt annen natur.

11.10.2016 04:51

Stian M. Landgaard:

Jeg kan nok alltid legge på ulike toner med ulike kvinner, men det er egentlig bare en del av sosialantennetieret, det er ikke for å manipulere, men for å smoothe den sosiale interaksjonen ... noe som selvsagt kan fasilitere seksuell interaksjon etterhvert

Ja, du sier noe der

11.10.2016 04:51

Øystein Tranås Kristiansen:

Antar at det er grunnen til at du liker meg også. Du fascineres av at noen kan være såpass, vel, æresløs, samtidig som du ikke kan utøve de tingene selv.

11.10.2016 04:52

Stian M. Landgaard:

Ja. Ditt klovnebukseri, ikke sant, jeg ville ha rødmet av skam, du går bare rundt der og gliser.

11.10.2016 04:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Aha.

Klovnebukseriet er kanskje en instinktiv måte å se harmløs ut.

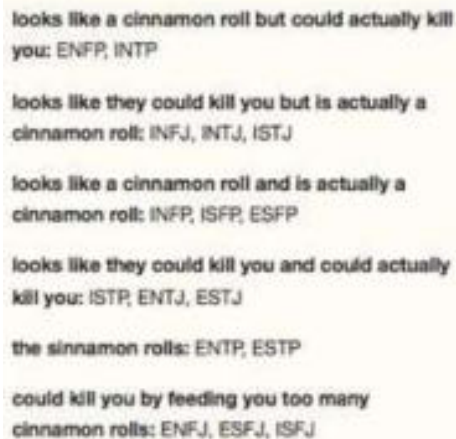
11.10.2016 04:53

Stian M. Landgaard:

Ja, det er jo også noe Greene anbefaler. At man bør underdogge overfor sine superiorer, heh, det er jo superjødisk, når jeg tenker etter. Jeg er jo naturlig motstander av slikt.

11.10.2016 04:53

Øystein Tranås Kristiansen:

looks like a cinnamon roll but could actually kill you: ENFP, INTP

looks like they could kill you but is actually a cinnamon roll: INFJ, INTJ, ISTJ

looks like a cinnamon roll and is actually a cinnamon roll: INFP, ISFP, ESFP

looks like they could kill you and could actually kill you: ISTP, ENTJ, ESTJ

the cinnamon rolls: ENTP, ESTP

could kill you by feeding you too many cinnamon rolls: ENFJ, ESFJ, ISFJ

11.10.2016 04:53

Stian M. Landgaard:

Jeg ønsker jo ikke å se harmløs ut. Derfor appellerte også CHs visdom til meg. Man må fremstå som en klippe i verden.

Hehe!

11.10.2016 04:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, da har vi nok skjønt Robert Greenes natur. Men så var dette min egentlige natur all along. Mye av det jeg har drevet med var subterfuge. Til og med mitt vennskap med deg var det... he he.

11.10.2016 04:54

Stian M. Landgaard:

Rolf ser ut som en kanelbolle og ER en kanelbolle

Ja, slik er det. Subterfugås.

11.10.2016 04:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg skjønnte mye av dette da jeg var på celebrity types. Mange av perceiverne gnåler mot rutine, plikt, stødighet og eder, med judgerne, motsatt. Og hele filosofier har blitt bygget opp rundt dette

Som INTP vil jeg selvsagt gjerne forstå og systematisere det hele i et uovervinnelig teoretisk system

Og som med en lolita er min natur instinktiv. Det er ikke slik at en lolita våkner opp og tenker at hun skal manipulere og lyve om alt sammen, men man gjør det likevel, selvsagt. Bevisst og ubevisst, det samme, heh.

11.10.2016 04:57

Stian M. Landgaard:

Det kommer jo av svakhet, eller en perceivert svakhet. Når man ser på verden rundt seg som farlig og truende, inngår man i en slik rolle.

Eller ... rolle blir feil. Det blir snarere ens natur.

11.10.2016 04:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Ho ho, du er altså for følsom til å drepe noen, ser jeg av cinnamonrollsene. Men du ser stor og farlig ut.

11.10.2016 04:58

Stian M. Landgaard:

Hehe, det er jo sant. Jeg har jo egentlig et stort mykt hjerte under panseret.

11.10.2016 04:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, men hva da med spontanistene? De ser jo ikke verden som livsfarlig, men energiserer med den...hmmm.

11.10.2016 04:58

Stian M. Landgaard:

Hm ... ja ...

11.10.2016 04:59

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg tenker at det skulle gå an å forklare alt dette innen et system av vilje eller Eros og Ares.

11.10.2016 04:59

Stian M. Landgaard:

Men manipulatorne ser jo på verden som farlig. Machiavelli hadde ikke lyst til å bli brent på bålet av først og beste fyrste.

11.10.2016 05:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg tenker at spontanistene og enforcerne er dionysisme, og tilnærmer seg kvinner direkte og på kloss hold, bare på ulik måte. Det er forskjell på en detonativ energi og en slags, hm, hard stein.

Mens manipulatorer og forhandlere tilnærmer seg på avstand, av ulike grunner, kanskje.

11.10.2016 05:00

Stian M. Landgaard:

Forhandlere - kjøpmenn og rasjonalister av mitt kaliber - ser vel på verden som et sett av målbare størrelser. Har man lite, sliter man. Har man mye, er man i rute. Og så gjelder det å bytte til det seg det man ønsker, ved å akkumulere nok egenverdi.

11.10.2016 05:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Mens en manipulator mener han kan bløffe og game systemet, selvsagt, og at det er det alt handler om

Manipulatoren mener nok at ærlig tilarbeidet rikdom i seg selv er en bløff.

11.10.2016 05:01

Stian M. Landgaard:

Man skaffer seg diplomer og skyver dem i trynet på verden - og forventer dermed visse goder tilbake, ikke sant. Roar er en kjøpmann tvers igjennom og skjønner kun dette verdensbildet.

11.10.2016 05:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Mens forhandlere selvsagt hater alle free-loaders med stor lidenskap.

11.10.2016 05:02

Stian M. Landgaard:

Ja.

11.10.2016 05:02

Øystein Tranås Kristiansen:

Roar blir et helt ekstremt eksempel på det, ja. Og han forsøker å tvinge alle andre til å være som seg.

Øh, men det er jo det jeg mener. Folk som er rike eller gode jobber, har disse tingene på grunn av

løgner og juks, i mitt verdensbilde.

11.10.2016 05:03

Stian M. Landgaard:

Eh, men hvorfor løgner og juks?

Det er jo litt slik sosialistene også argumenterer ... men jeg mener at de gjør det av misunnelse. De er ikke like flinke til å tjene penger, så de mistenker alle som er flinke til det, for å være løgnere og banditter.

11.10.2016 05:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er et rigget system. Man er sosial, tar seg bra ut, sier de rette tingene, så får man det og det. En "ærlig" mann kan jobbe hele livet i stødige jobber, og fortsatt være fattig, mens en rikdom kom til sin rikdom ved en eller annen form for manipulering. Følgelig blir ærligheten verdiløs, bare en form for dumskap innen et større manipulatorisk system

11.10.2016 05:05

Stian M. Landgaard:

Jo, eh, det kan være slik, men er det alltid slik?

11.10.2016 05:06

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, ikke alltid, men svært ofte. Ærlig arbeid og kontrakter finnes, naturligvis ...

Er bare det at jeg ikke er spesielt anrettet mot dette, spesielt ikke i disse tider.

Jeg fant jo ut at det ikke lønte seg, spesielt ikke i min situasjon og i det falne vest. [...]

11.10.2016 05:07

Stian M. Landgaard:

Det er sant.

11.10.2016 05:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm. Tenker fortsatt på dette med judges og perceivers og sterk-versjonene av dette. Hm og hm.

11.10.2016 05:08

Stian M. Landgaard:

Det var ikke alltid slik ... altså, en gang i tiden lønte det seg å være sterk og flittig. Mens slasker og idioter måtte lide. Men systemet ble rigget fordi slaskene begynte å manipulere. Dermed fikk man velferdsstaten, hvor slasker kan bli rike [...], og hvor flittige arbeidere jobber på seg brokk og betaler 80 % skatt [...]

11.10.2016 05:08

Øystein Tranås Kristiansen:

Tenker at en beinhard judger skaper væren på vorden med seg selv, som Nietzsche sa det. Han blir en fast stein i all denne flytende energien. En uangripelig apollinsk statue, kanskje.

På motsatt hold skaper en genial joker vorden på et værende system, og får alt til å bryte sammen, heh.

11.10.2016 05:09

Stian M. Landgaard:

Ja. Det er jo Kens ideal, på en måte.

11.10.2016 05:09

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er altså en forskjell på hvordan denne energien arter seg. Mobil eller stedfast.

Ken må åpenbart være en judger, tenker jeg. **[For senere referanse, en jobb-test viste at han var IN/STJ, balanserende mellom å være sanser og intuitiv.]**

Var overraskende. Fant ut at Lars Joar var INTJ.

11.10.2016 05:10

Stian M. Landgaard:

Ja, det tenker også. Han er jo tegneserieversjonen av meg.

Liker hierarkier og drit, men på en langt mer banal og vulgær måte

11.10.2016 05:10

Øystein Tranås Kristiansen:

Og det er Linda også, Kenneths søster. Alle de som har likt meg har vært av det slaget ... åpenbart fordi de tror jeg er harmløs, hi hi.

11.10.2016 05:10

Stian M. Landgaard:

Ja, husker du sa det.

Hehe.

Man kommer langt med blonde krøller og briller (nå har du ikke briller lenger, riktignok).

11.10.2016 05:12

Øystein Tranås Kristiansen:

Tanke: Jeg forteller deg jo, og du vet at jeg er en giftblomst, likevel greier du ikke å handle med dette til følge. Dette fordi instinktene er sterkere enn all bevisst viten. En INTJ må synes at en INTP er harmløs.

Min bevisste viten tilsa jo også at jeg skulle forsøke å bli en beinhard judger-statue, mens all denne

tiden var det en egentlig natur som iherdig arbeidet, og som tilsa at jeg skulle sabotere alt sammen.

11.10.2016 05:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Øh, ja, er enig i at vi hadde et mer ærlig system før i tiden, og at dette systemet rant ut i sin motsetning, man hadde det for godt og ble for naiv, inntil det punktet at man tror arabere er like ærlige som skandinaver [...]

11.10.2016 05:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Kult dog. Nå kan jeg ha en ny karriere som omvandrende sjarlatan. Blir spennende å se hva jeg kan få til. Rune Rudberg er min nye helt :p

11.10.2016 05:16

Stian M. Landgaard:

Hoho.

11.10.2016 05:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Kan late som jeg har følelser og drit :)

11.10.2016 05:16

Stian M. Landgaard:

Uuuuuut mot havet og drit :D

11.10.2016 05:17

Øystein Tranås Kristiansen:

Nettopp. Mammaene faller for sånt.

11.10.2016 05:17

Stian M. Landgaard:

1000 mammaer falt for sånt. Bra for Rudberg at han var "immun mot kjønnsykdommer".

11.10.2016 05:17

Øystein Tranås Kristiansen:

Min ENTJ søster tror jo også at jeg egentlig er snill og drit. Hevder at hun er personkjenner, som ser slike ting ... ja ja.

11.10.2016 05:18

Stian M. Landgaard:

Hehe, hun er jo en Napoleoninne.

11.10.2016 05:18

Øystein Tranås Kristiansen:

Bra at ENTJene ser det slik. Har kommet frem til at en ENTJ-kvinne ville vært det aller beste for meg, true story. Bare synd jeg er rammet av svakhet.

Mammaen i en av bøkene som aldri kommer, er så avgjort ENTJ.

11.10.2016 05:19

Stian M. Landgaard:

Må se hvilke celebrity-kvinner som er det ...

Ah, Katharine Hepburn. Ja, det passer med hvordan hun ble fremstilt i "The Aviator".

11.10.2016 05:20

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, ingen jeg har et upreget forhold til

11.10.2016 05:20

Stian M. Landgaard:

Ikke jeg heller, forsåvidt.

11.10.2016 05:20

Øystein Tranås Kristiansen:

Hepburn: "[Success comes from] finding out where you went wrong and correcting it."

About ENTJs

No-nonsense, efficient organizers with a flair for strategic optimization

Strongly linked to the Compulsive personality

Somewhat linked to the Sadistic personality

11.10.2016 05:21

Stian M. Landgaard:

Kasparov: "I used to attack because it was the only thing I knew. Now I attack because I know it works best."

Spoken like a true ENTJ, ja

11.10.2016 05:21

Øystein Tranås Kristiansen:

Kontroll og sadisme, ja. Der har man cat nip for meg

11.10.2016 05:22

Stian M. Landgaard:

Ja, hehe.

Men du vil ikke ha dette hos en mannlig venn, kun hos en kvinnelig mamma?

11.10.2016 05:22

Øystein Tranås Kristiansen:

Åpenbart fordi den som ser ut som en cinnamon-roll, ønsker å tiltrekke seg noen som tror de har et lett bytte, men som siden raseres når man gjør helomvending

Eh, du blir jo en slik mannlig venn, men der striden har foregått på det åndelige plan.

11.10.2016 05:24

Stian M. Landgaard:

Jo, men ... hm, eh, bable.

Mistet mitt tog av tanke der.

11.10.2016 05:24

Øystein Tranås Kristiansen:

Åpenbart fordi en detonasjon av energi best står seg på en pilar, som fyrtårnet i Alexandria. Og motsatt, selvsagt. Denne verdens stødige steiner trenger detonative energier.

Vel, finn den tilbake!

11.10.2016 05:25

Stian M. Landgaard:

Hoho

Kontroll og sadisme ... ja, der har vi Sonja, selv om hun var I, ikke E.

11.10.2016 05:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, sant nok.

Jeg likte å bli tatt inn i den verdenen.

11.10.2016 05:26

Stian M. Landgaard:

Tenacious visionaries, oriented towards action

Strongly linked to the Narcissistic personality

Somewhat linked to the Schizotypal personality

11.10.2016 05:26

Øystein Tranås Kristiansen:

Der sadisme er gøy og givende.

11.10.2016 05:26

Stian M. Landgaard:

Det gjorde du.

Hun lot deg jo også spille ut dine dominansefantasier.

11.10.2016 05:27

Øystein Tranås Kristiansen:

INTJ er linket til narissisme ja, og det er en av grunnene til at jeg minstenker at Ken er INTJ.

[Riktig.]

11.10.2016 05:27

Stian M. Landgaard:

"Nå har du skriftet, unge dame. Nå må jeg rense din kropp for synd ved hjelp av dette hellige Guds lem."

11.10.2016 05:27

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg fikk aldri [...] annet enn i stummende mørke, da. Jeg fikk ikke til å dominere henne på måtene jeg ønsket.

Åpenbart at det skal litt til å fullkomment rasere den typen. Man liker utfordringer, kan man vel si.

11.10.2016 05:28

Stian M. Landgaard:

Tror du sa det en gang tidligere ... ville hun ikke [...] ?

11.10.2016 05:29

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. På den ene siden sa hun at hun elsket å være submissiv. På den annen side utbrøt hun "That's so submissive, når saken kom opp. Det henger ikke sammen, spør du meg.

11.10.2016 05:29

Stian M. Landgaard:

Jeg antar det har å gjøre med dette at man søker sin motsetning. En sterk mann vil jo egentlig bli pisket, ikke sant.

Samtidig som han skammer seg over dette, og ikke kan innrømme det.

11.10.2016 05:29

Øystein Tranås Kristiansen:

Men jeg tror også hun hadde visse hang ups over hva som var pent. [...], ikke sant. Hun var puritaner og ikke like pervo som meg, og på den måten passet vi ikke helt sammen.

11.10.2016 05:30

Stian M. Landgaard:

Hehe, amerik... nei, canadier, ikke sant

11.10.2016 05:30

Øystein Tranås Kristiansen:

Med engelsk far

11.10.2016 05:30

Stian M. Landgaard:

Hva var hennes pedigree? Altså, visste hun hvor hennes familie stammet fra?

Ah, engelsk far ...

11.10.2016 05:30

Øystein Tranås Kristiansen:

Mistenker at hun hadde autistiske trekk, siden faren var sensitiv for forsamlinger og lukter, og hun ikke tålte lys. Faren var også revisor.

11.10.2016 05:31

Stian M. Landgaard:

Var det ikke han som hadde en bunke pornoblader i huset? Eller var det noen andre?

Kanskje det var din vertsfamilie i USA jeg tenker på.

11.10.2016 05:31

Øystein Tranås Kristiansen:

Det må ha vært noen andre. Hun hatet tanken på porno.

Ja, det stemmer. Den familien omga seg med pornografi. De var moderne amerikanere, through and through.

Hm, ja, så du vil egentlig bli pisket og straffet av lolitaer, endog forlatt ...

Det er jo den ultimate straff. Man søker seg mot sin avgrunn.

11.10.2016 05:32

Stian M. Landgaard:

Det er åpenbart at den behandlingen øver en slags fascinasjon på meg, ja

11.10.2016 05:33

Øystein Tranås Kristiansen:

En rasende lolita som flyr løs på deg med sine bittesmå never.

11.10.2016 05:33

Stian M. Landgaard:

Det må være grunnen til at jeg ble så ekstremt rasert da det faktisk skjedde med [...]

Ja ..

Det er jo ikke slik at jeg bevisst VIL det, men det må være slik at jeg utsetter meg for en slik skjebne.

11.10.2016 05:33

Øystein Tranås Kristiansen:

Her var du en stødig bauta for [...], og hun bare fnøs på nesen og gikk forbi.

Ja. Eh, som Freud sier det, den som har sadistiske trekk, vil også gjerne utsettes for samme behandlingen selv. Åpenbart at dette er tilfelle med meg. Alt er motsatt og det samme.

Du vil ha kontroll, og dermed blir skyggen som oppstår ikke-kontroll.

Kaos og helvete, med andre ord, etterfulgt av istid.

11.10.2016 05:35

Stian M. Landgaard:

Ja ... det lyder rimelig.

Hm, det er jo alltid slik at når man har det for varmt, søker man kulde. Når man har det for kaldt, søker man varme

Ingen kan være i den ene tilstanden hele tiden uten at det blir uutholdelig. **[Svært godt tenkt.]**

11.10.2016 05:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Er man for stødig og fornuftig, søker man til skikkelser som kan bringe litt kaos inn i livet.

11.10.2016 05:36

Stian M. Landgaard:

Ja.

11.10.2016 05:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, det stemmer. Variasjon er livets essens.

En konstant tilstand er å ligne med døden.

Hm...ville det dog ikke vært logisk, at dette var det ultimate scenario for deg, som burde romaniseres.

11.10.2016 05:38

Stian M. Landgaard:

Jo.

11.10.2016 05:38

Øystein Tranås Kristiansen:

Hovedpersonen tar lolitaen, så oppstår en intrige, så lolitaen detonerer, som i La hoppa fare.
Dermed gjør hun opprør og avviser hovedpersonen fullstendig.

Men så burde det forsterkede ønske, i form av enforceren aktiveres. Dvs, hovedpersonen oppsøker henne og tvinger henne tilbake med makt.

På den annen side, din fascinasjon synes å være oss manipulerende jøder, som sett i Knullpunktet.

En skikkelse som på sleipt og urimelig vis skaffer kvinner, heh.

11.10.2016 05:40

Stian M. Landgaard:

Hmm ... interessant. Er mitt forsterkede ønske å enforcere puling uten å dille med forhandlinger, eller er det å manipulere frem puling?

11.10.2016 05:40

Øystein Tranås Kristiansen:

Du søker mot denne verdens Robert Greener, mens jeg søker mot denne verdens spontanister, siden jeg er kriminalitets-groupie og greier.

Jeg tror det må være å manipulere frem puling.

Du har ikke hjerte til å tvinge eller voldta noen.

11.10.2016 05:41

Stian M. Landgaard:

Mens det ville du hatt, ho ho.

11.10.2016 05:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, kanskje er det mitt forsterkede ønske.

Jeg forakter [...], men vil egentlig være Napoleon, ja.

Faen, så du vil være en spontanist, egentlig. Nullpunktet hadde jo litt av det. Plutselig har man sex med en lolita.

Mens jeg vil ha makt over liv og død ...

Selvsagt er det slik. Jøss.

11.10.2016 05:42

Stian M. Landgaard:

Jøss.

11.10.2016 05:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Deler av skammens bok [**Lysalvspråk**] skal jo inneholde syk sadisme, og som jeg sa til [...], jeg ønsker å bli fryktet. [**Dette fikk jeg via jobbtap og møte med PST, ikke helt måten jeg ønsket meg.**] Så åpenbart, åpenbart ... [**Gudene ler av oss.**]

11.10.2016 05:43

Stian M. Landgaard:

Det forsterkede ønske er altså en slags motsetning, man idealiserer og søker mot det man ikke er. Hm ... ja.

11.10.2016 05:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har sittet her og løyet i hele natt.

11.10.2016 05:43

Stian M. Landgaard:

Hehe!

L-løyet?

11.10.2016 05:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Åpenbart. Alt søker seg mot sin motsetning

11.10.2016 05:44

Stian M. Landgaard:

Du visste ikke bedre. Det kaller jeg ikke løgn, men eh ... prosessuell sannhet.

11.10.2016 05:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg løy til meg selv. Selvsagt vil jeg være en spontanist. Mens egentlig hater jeg jo både [...] og [...]

Åpenbart fordi de deler min natur.

11.10.2016 05:45

Stian M. Landgaard:

Ja, du har jo vekselvis kalt [...], men også deg selv for den samme.

11.10.2016 05:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Han gjør de tingene jeg tenker på å gjøre.

11.10.2016 05:45

Stian M. Landgaard:

Ja.

11.10.2016 05:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Mens egentlig søker jeg meg opp mot noe annet. Ikke en rasing av skyskrapere, men et palass med kvinner i bur.

11.10.2016 05:46

Stian M. Landgaard:

Åpenbart at det er derfor du chastiserer meg for å ønske å sitte som en gorilla på silkepute i et palass med kvinner i bur -... det er nemlig det du egentlig vil ha.

11.10.2016 05:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Og på den andre side, du sier at du vil bli en Napoleon med uniform og drit, men sannheten er egentlig motsatt, du vil ha litt kaos og spontanitet inn i livet.

11.10.2016 05:47

Stian M. Landgaard:

Ja. Nietzsche ville bli Napoleon, ikke sant. Men egentlig løp han rundt etter ustabile vampyrkvinner som Lou Salomé. Selvsagt, selvsagt ...

11.10.2016 05:47

Øystein Tranås Kristiansen:

Du sier altså at du bare beundrer harde, ærlige stener, men dette standpunkt skjuler den egentlig sannhet, den siklende beundring overfor oss irrasjonelle sommerfugler.

11.10.2016 05:48

Stian M. Landgaard:

Ja. For ellers burde det jo vært Martenson jeg søkte å gjøre til min venn, ikke deg.

11.10.2016 05:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Nietzsche snakker om å piske kvinner, men sannheten var egentlig at han ønsket å bli pisket.

11.10.2016 05:48

Stian M. Landgaard:

Men Martenson interesser meg ikke.

11.10.2016 05:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Jepp.

11.10.2016 05:48

Stian M. Landgaard:

Slik er det.

11.10.2016 05:49

Øystein Tranås Kristiansen:

Rart, dog. Ken sier han beundrer de sterke menn ...og må skjule sitt begjær overfor uskyldige adonisere ved å stadig drepe dem på de mest spektakulære måter.

"D-du kan tenne meg, det er nok best jeg spidder deg og hugger av deg hodet. Hepp!"

11.10.2016 05:50

Stian M. Landgaard:

Hehe! K-kan jeg få holde øksen, ikke sant. Og denne Nagülf kaster jo selvsagt sin gutteelsker ut av vinduet.

11.10.2016 05:50

Øystein Tranås Kristiansen:

hehe. Økse-holde-gutten ble jo også spiddet like etter. Riktignok av en annen mann.

11.10.2016 05:50

Stian M. Landgaard:

Ja, det stemmer visst ... kom ikke på hans skjebne i øyeblikket

11.10.2016 05:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Man tukter/dreper det man elsker.

11.10.2016 05:51

Stian M. Landgaard:

Ja. Derfor dreper Ken sine adoniser så snart de har blitt beskrevet på en kjærlig måte.

Før pappaereksjonen blir synlig utenfor buksene

eh, utenpå buksene, åpenbart freudiansk

11.10.2016 05:52

Øystein Tranås Kristiansen:

hehe...slik er det når man må nekte for sin egen natur. Da blir alt en uendelig serie negeringer av det man egentlig ønsker.

11.10.2016 05:52

Stian M. Landgaard:

Fantastisk ...

Men jeg nektet jo ikke for min natur i Hoppa, eh ...

[...]

11.10.2016 05:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Som en betahann i dag må gjøre. "Nei, jeg kunne overhodet ikke tenke meg å ligge med en 18-årig pike. Hun blir for lite moden."

11.10.2016 05:54

Stian M. Landgaard:

Ja.

Det er det Ken Hansen og Oldertrøen ville ha sagt på forespørsel.

11.10.2016 05:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg ser for meg at en person som ikke har noen selv-erkjennelse, og som nekter for egen natur, blir nødt til å lage en oppstyltet form for kunst. Enten blir man da moralisert, man sublimerer sine drifter inn i rasjonelle termer, eller man gjør som Ken og går løs på lystobjektet på direkten.

11.10.2016 05:56

Stian M. Landgaard:

Slik må det være

11.10.2016 05:56

Øystein Tranås Kristiansen:

Og denne oppstylingen vil altså fremstå som dårlig. Enten blir det latterlig (som hos Ken) eller lite lidenskapelig (moderne romaner).

11.10.2016 05:56

Stian M. Landgaard:

Har vi et eksempel på den moraliserte metoden?

11.10.2016 05:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Hadde vært interessant å analysere Knausgård utifra dette. Riktignok skriver han om pinlige sannheter, men på den andre siden mener jeg at han skjuler, også for seg selv, de egentlige forhold, for å være spiselig.

11.10.2016 05:58

Stian M. Landgaard:

Hmm, ja, av og til hinner han til dem [...]

11.10.2016 05:58

Øystein Tranås Kristiansen:

I sine essays berører han emnet, men han erkjenner ikke den enkle sannhet om [...]

Men det er på den annen side ikke lidenskap. Hm.

11.10.2016 05:59

Stian M. Landgaard:

[...]

Hm ...

Altså, jeg tenker jo at en måte det gjøres på, er at man bruker vakre kvinner til alt, men later som om alle kvinner er like mye verd, i film, f.eks.

11.10.2016 06:00

Øystein Tranås Kristiansen:

En annen tanke. Kvinner skriver nå masse 50 shades bøker, om menn som pisker kvinner. De ønsker seg egentlig dette, som har dem blitt nektet av samfunnet, men resultatet er ofte ikke kunst.

11.10.2016 06:00

Stian M. Landgaard:

"Nei, vi har ikke valgt Gisele Bündchen fordi hun er vakker som et helvete, men fordi hun er dyktig og passer i rollen."

11.10.2016 06:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Hele opplegget kommer frem som et slags infantilt bilde, det velter ut, siden det har blitt holdt tilbake.

11.10.2016 06:01

Stian M. Landgaard:

Ja, godt poeng ...

11.10.2016 06:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, altså...saken er vel at man lyver om og fordreier på alt, også i den moderne kunsten.

11.10.2016 06:03

Stian M. Landgaard:

Det er vel kanskje også fordi det er så stor etterspørsel etter det, som du sier. Det trenger ikke å

forkles som kunst, men samtidig forkles det jo til en viss grad på en annen måte ... altså, ingen kvinner ville vedgå at de ønsker å bli pisket, selv om de leser de bøkene, de finner nok alltid på andre grunner, som at det er synd i denne Gray-fyren, at han er misforstått, det er derfor han pisker henne, stakkars.

11.10.2016 06:03

Stian M. Landgaard:

Slik kvinner alltid har forsvart partnervold og drit.

11.10.2016 06:03

Øystein Tranås Kristiansen:

Enten nekter man for (jeg vil ha sex med unge kvinner, eller man dreier på sannheten (hun er utvalgt fordi hun er dyktig, ikke fordi hun er vakker), eller man presenterer hele greia i naken drakt og sier at det egentlig dreier seg om noe annet. (50 shades handler om likestilling) I Knausgårds tilfelle blir det slik at man lar være å si det man burde ha sagt. Det blir en neglisjering.

11.10.2016 06:03

Stian M. Landgaard:

Ja, nettopp ...

11.10.2016 06:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Så man må erkjenne, presentere det slik som det er på en elegant måte, og oppsøke sannheten, ideelt sett.

11.10.2016 06:04

Stian M. Landgaard:

Jeg tenker at sannheten jeg presenterte i Hoppa, ikke var akseptabel.

11.10.2016 06:04

Øystein Tranås Kristiansen:

"Jeg erkjenner at jeg er homofil, og derfor liker jeg å se på unge adoniser på stranden."

11.10.2016 06:05

Stian M. Landgaard:

Det måtte ha vært en moralsk motvekt der, som kunne ha nøytralisert og ufarliggjort det [...]

11.10.2016 06:05

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er problemet. Kunst og sannhet begge har blitt lagt lokk på.

11.10.2016 06:05

Stian M. Landgaard:

Hehe.

11.10.2016 06:06

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er da også problemet med romanen. Den må alltid være "innafor" på en eller annen måte. Den er delvis rasjonell og drit ...

11.10.2016 06:06

Stian M. Landgaard:

Ja, det handler jo også om kommersielle hensyn.

11.10.2016 06:06

Øystein Tranås Kristiansen:

Man kommer ikke bort ifra at det er et sosialt samspill der.

11.10.2016 06:06

Stian M. Landgaard:

Ja, det sosiale og det kommersielle går hånd i hånd. **[Korrekthet = Kvalitet]**

Krim er blitt genierklært og satses på som om det var nobelprislitteratur, kun fordi det selger og passer perfekt inn i det sosiale paradigme av i dag.

11.10.2016 06:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Riktignok har man Sade, som på en måte spiller på alt det gale han sier. Han spiller på leserne ved å negere alle deres sensibiliteter, men det er fortsatt et samspill.

11.10.2016 06:08

Stian M. Landgaard:

Bestialske drap er OK, men å [...] er tabu og må straffes på alle mulige måter.

Ja, jeg tenker at Sade forfører med sin frivolitet.

11.10.2016 06:08

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, det er problemet med byen og bymurene. De innenfor dikterer hva de vil ha. Er man et hårete beist, er det rett ut.

Og utenfor bymurene er det ingen som hører at man roper og skriker.

Selv om man visjonerer de mest geniale ting.

11.10.2016 06:10

Stian M. Landgaard:

Det er sant. Eh, det er derfor jeg er så forsiktig med hva jeg sier nå, fordi jeg plutselig er blitt redd

for å havne utenfor bymurene.

11.10.2016 06:10

Øystein Tranås Kristiansen:

hehe...jeg husker jeg leste i et ukeblad om hvordan en kvinne hadde sett hvordan [...] mens han [...]. På en måte manifesterer du jo [...]

Lektoren har en villig, moden kvinne i hus, men hans hjerte velger minipupp.

11.10.2016 06:11

Stian M. Landgaard:

For ti år siden gav jeg faen. Da følte jeg meg så ovenpå at jeg sa hva som helst, nesten. Men, som jeg har fortalt om før, visse nederlag, plutselig sitter man ikke lenger i Paris, men på Elba.

Hehe, jøss.

Ja, jeg tror det er mange mammaer som frykter at døtrene skal trekke oppmerksomheten bort fra dem selv.

11.10.2016 06:12

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, du må ha følelsen av å ha stødige credentials i ryggen, før du åpner munnen.

11.10.2016 06:12

Stian M. Landgaard:

Ja. Ellers tenker jeg at folk fniser og snur seg bort, mens de tenker "for en latterlig fyr - han har jo ikke lest Balzac engang".

For det er jo disse folkene jeg prøver å bli hersker over, de intellektuelle.

11.10.2016 06:12

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, mødrene kler seg endog som sine døtre for å trekke av deres seksuelle kapital, og nå sitter alle 50-åringene og ser den Skam-serien, uten å erkjenne at det er følelsen av å være ung og sexy det handler om.

11.10.2016 06:13

Stian M. Landgaard:

Nettopp ... akkurat som med hine "Twilight Mothers."

11.10.2016 06:14

Øystein Tranås Kristiansen:

Aha. Jeg har motsatt metode. Jeg er ganske rasjonell og intellektuell, men fremstiller meg selv som 100% visjonær, eller altså gal, delvis for å skjule mulig mindreverdighet.

11.10.2016 06:14

Stian M. Landgaard:

Hehe, ja. Jeg ville ha rødmet av skam hvis jeg skulle gjort det.

11.10.2016 06:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Kamouflasje er substans når det fører til suksess...det er vel noe slikt Greene ville ha sagt.

Create an image, be the master, enthrall the audience.

11.10.2016 06:15

Stian M. Landgaard:

Lyder veldig greensk, ja.

Jeg er jo enig i dette med image, da, men jeg mener jo samtidig at det imaget må understøttes av solide søyler bygget på ens natur.

Uten et image er man usynlig, og det er heller ikke noe gøy.

11.10.2016 06:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Ingen kan heller kritisere meg, akademisk sett "Men alt dette er jo visjoner fra gudene, som jeg ikke kan ta ansvar for."

11.10.2016 06:16

Stian M. Landgaard:

Ja.

Jeg kunne aldri sagt det. Jeg måtte ha sagt: "Hva taler du om, rysse? Det står i Philosophy Digest, side 174. Les og lær, gutten min."

11.10.2016 06:17

Øystein Tranås Kristiansen:

Øh, ja. Ytterst sett blir søyebygging og bildebygging det samme, det handler bare om hvilken ende man begynner i.

11.10.2016 06:18

Stian M. Landgaard:

søyebygging, hoho ... ewe building

11.10.2016 06:18

Øystein Tranås Kristiansen:

Bygger man søyler vil huset romme søyer, åpenbart.

11.10.2016 06:18

Stian M. Landgaard:

Ewe are right about that!

Men folk blir mest imponert av referanse-metoden. Bare å se Good Will Hunting.

11.10.2016 06:19

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, men som jeg skal komme inn på, mener jeg også at visjoner, spesielt mine, alltid må være riktig, uavhengig av vedtatte akademiske sannheter.

Spesielt ISTJ-ene. Der eksisterer bare "fakta"

Morten, som er ISTJ, kunne navngi alle de japanske hangarskipene som deltok i slaget om Midway.

11.10.2016 06:20

[...]

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, tolerer din kvinne at du er oppe så sent/tidlig forresten?

11.10.2016 06:33

Stian M. Landgaard:

[...]

Det gjør hun. Jeg sover og er oppe når det passer meg.

11.10.2016 06:33

[...]

Øystein Tranås Kristiansen:

Snedige saker. Øh, den friheten vil jeg også ha, om jeg noensinne skaffer en kvinn, selvsagt.

11.10.2016 06:34

Stian M. Landgaard:

[...]

Eh, er det slik at noen kvinner nekter sine kjærester å være oppe når de vil?

Jeg har i så fall aldri vært sammen med en slik.

11.10.2016 06:35

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er nok det. Enkelte fører endog lister over gjøremål for sine kjærester, som den lawful goode Lone overfor Torleif.

11.10.2016 06:35

Stian M. Landgaard:

Nå forteller du sikkert om en kompis av deg som hadde en slik kjæreste.

11.10.2016 06:35

Øystein Tranås Kristiansen:

Du har rett, hehe.

11.10.2016 06:35

Stian M. Landgaard:

Hehe.

11.10.2016 06:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Mange kvinner ville hevdet at mannen var lat, og ikke viet henne nok oppmerksomhet. Sonja blant dem.

11.10.2016 06:36

Stian M. Landgaard:

Men så har vi [....] ... hun [...] jo mens du [...] og ... eh, [...]

11.10.2016 06:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Dessverre, kan man si ...

11.10.2016 06:36

Stian M. Landgaard:

D-dessverre?

11.10.2016 06:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Det var en frihet som var ødeleggende

11.10.2016 06:37

Stian M. Landgaard:

Ah ...

11.10.2016 06:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg presterte jo å skade meg selv alvorlig. Ja ja. Fryktelige greier, enda i dag.

11.10.2016 06:38

Stian M. Landgaard:

Ja. Så du mener, hvis [...], hadde du ikke hatt mulighet til slikt, da måtte du [...]

[...]

Øystein Tranås Kristiansen:

Men [...] ville nok vært der. Det er noe jeg må overvinne alene.

Eh, enkelte ting var hun vel for [...]

11.10.2016 06:39

Stian M. Landgaard:

Problemet med henne var øyensynlig nettopp at hun ikke var mammaaktig, ikke streng og kontrollerende.

Hun ville bare [...]

11.10.2016 06:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Summa summarum, hun var en [...], slik jeg var en [...]. **[Hun var også INTP som meg.]**

11.10.2016 06:40

[...]

Øystein Tranås Kristiansen:

Hun måtte ha hatt en guddommelig styrke for å pense meg på rett spor, dog.

11.10.2016 06:40

Stian M. Landgaard:

Ja, hun måtte ha vært en Ester. Eller også en Tofte.

11.10.2016 06:40

Øystein Tranås Kristiansen:

Slik er det når man selv ikke har erkjennelsen. Da må noen andre være gud, skal man reddes.

11.10.2016 06:41

Stian M. Landgaard:

Kanskje derfor man leter etter slike guder, som kan redde en.

Ken leter jo etter den store Homoguden som skal forløse ham fra skaphomseriet.

Bruce Lee, Elvis, Martenson ...

11.10.2016 06:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Hun [...]. Det er faktisk fryktelig.

11.10.2016 06:41

Stian M. Landgaard:

Ah, jau ... og [...]

11.10.2016 06:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Verre for en kvinne enn en mann, ikke sant. Mannen kan drive med andre, kule ting, mens kvinnen har et kvinnehjerte.

11.10.2016 06:42

Stian M. Landgaard:

Interessant. Jeg har en venninne som påstod det motsatte.

11.10.2016 06:42

Øystein Tranås Kristiansen:

Det blir på en måte en demonstrasjon over hvor vondt livet kan være.

Kvinner er bare flinkere til å være stille om det, ifølge CH

eller var det rational male

En ulykkelig mann roper og viser sin frustrasjon. Det er ikke sosialt akseptert, og derfor holder en kvinne kjeft.

11.10.2016 06:43

Stian M. Landgaard:

Ja, jeg tror jo at en kvinne som ikke har en mann, gjerne finner andre måter å bruke sin kjærlighet på, via hjelpeorganisasjoner og slikt.

Noen gifter seg sogar med Jesus ...

11.10.2016 06:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Hmm. Men mange attraktive kvinner er gift med Jesus, og mange hjelpeomsorgskvinner [hehe!] har mann og barn ...

De kvinner som ikke får noen ting, trekker seg tilbake og lider i stillhet i tomme leiligheter fylt med katter.

[...]

Ah, finne sine guder, ja. Jeg trenger ENTJ-kvinnen, som skaper en striks ramme jeg kan være fri innenfor. I mangel på denne kvinnen må jeg bli min egen far, og mor, heh.

Vel, begynner å bli vanvittig sent. Jeg skal på et filosofimøte, heldigvis er det ikke før klokken seks

11.10.2016 06:51

Stian M. Landgaard:

Hmm ...

Jau, jeg sa adjø til min kvinne, som skulle på jobb.

11.10.2016 06:51

Øystein Tranås Kristiansen:

Sivert drar ut av huset klokken 2, det tidspunktet jeg står opp. Forhåpentligvis går det en tid før [...]

11.10.2016 06:52

Stian M. Landgaard:

Jøss, du [...]

11.10.2016 06:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, men i frykt for den andre, jeg har ikke internalisert den andre vilje.

11.10.2016 06:52

Stian M. Landgaard:

Jeg ville jo bare sagt: [...]

Men du kan jo ikke dette med å skyve diplomer i trynet på folk ...

11.10.2016 06:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg skammer meg altså ikke, jeg bare frykter.

11.10.2016 06:53

Stian M. Landgaard:

Hehe.

11.10.2016 06:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Har ingen diplomer å skyve, det er det som er problemet.

11.10.2016 06:53

Stian M. Landgaard:

DSSV er jo ditt forfatterdiplom.

Riktignok utstedt av en tvilsom autoritet.

11.10.2016 06:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Og da hadde jeg foretrukket å skyve dem opp ræva...til visse ihvertfall...ho ho.

11.10.2016 06:53

Stian M. Landgaard:

Præhæ.

11.10.2016 06:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Veldig chaotic Sade av meg.

11.10.2016 06:54

Stian M. Landgaard:

From Sad to Sade - en selvbiografi.

11.10.2016 06:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, men deler av denne samtalen blir altså den siste Persei, selvsagt med masse modifikasjoner og utelatelser.

11.10.2016 06:54

Stian M. Landgaard:

Jau. Jøss, så da nærmer det seg ferdigstillelse.

11.10.2016 06:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Denne firedelingen av kjærlighetstaktikker må jo bety noe i den overordnede filosofiske linje.

11.10.2016 06:55

Stian M. Landgaard:

Ja, det synes å fitte inn i systemet, i alle fall.

11.10.2016 06:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Er bare en filosofisk oppsummering, og en oppsummering av den personlige situasjon igjen. Så, kanskje en poetisk avslutning.

11.10.2016 06:56

Stian M. Landgaard:

På en eller annen måte ... Ja, og hva gjør du da?

Legger du det ut på tranaas.net?

11.10.2016 06:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, du var jo forvirret i begynnelsen av samtalen, men forhåpentligvis fikk du det hele mer i klarhet. Først måtte jeg jo berette om det jeg mente om din mening, før du kom til din egentlige mening.

11.10.2016 06:58

Stian M. Landgaard:

Ja ... fordi jeg tenkte at du misrepresenterte det jeg skrev om Greenes bok. Eh, fordi du forstod CHs mening som min endelige mening.

11.10.2016 06:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Selve journalen blir nok å finne som pdf-dokument der, ja. Utover det egner den seg nok ikke noen andre steder, som utgivelse eller noe. Kanskje som printet plastperm.

11.10.2016 06:58

Stian M. Landgaard:

Mens jeg prøvde å beskrive at jeg hadde gjennomgått en slags innsiktsprosess.

11.10.2016 06:59

Øystein Tranås Kristiansen:

The journals of Tranås. Det blir jo noe når de skal forklare mine senere verker. Det er tanken iallfall.

11.10.2016 06:59

Stian M. Landgaard:

Hadde jo vært kult med en egenutgivelse med ISBN-nummer og drit, og pliktlevering til Nasjonalbiblioteket.

11.10.2016 06:59

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, skjønnte jo det, men jeg måtte gjøre rede for mine innledende reaksjoner, som hang litt sammen med de siste utlegningene mine på bloggen.

Det er jo journalen Sol invict, og boken. Med fritt ord kan kanskje boken få en ISBN.

11.10.2016 07:00

Stian M. Landgaard:

Jau. Føler ikke lenger at jeg må argumentere mot det du skrev, hm ... føler at vi kom til en slags høyere innsikt til slutt.

Journalen Sol Invict og boken? Er det to forskjellige utgivelser?

11.10.2016 07:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, vedrørende blogg eller denne samtalen?

Det jeg tenker er at det også bloggmessig ikke er mulig å komme til en enighet. Det blir for stort, for mange linjer, og jeg har arbeid jeg må gjøre.

11.10.2016 07:02

Stian M. Landgaard:

Eh, denne samtalen.

11.10.2016 07:02

Øystein Tranås Kristiansen:

Altså, journalen, som er bloggen, er på en måte førsteutkastet eller grunnlaget for en bok, som er mer ordnet og som skal ha gjennomarbeidede kapitler.

Ah, slik ja. Jeg kan ha denne Perseien til ettertanke, som noe jeg kan bruke senere i dette helhetlige systemet.

11.10.2016 07:03

Stian M. Landgaard:

Nei, bloggmessig er det mange ting vi ikke har kommet til enighet om, vi har jo ikke debattert mer enn 5 % av ditt Nietzsche-drap. Men igjen, det er ikke så farlig for meg akkurat nå.

11.10.2016 07:03

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har jo begynt på denne senere boken, med bolkene om leoparder (som Roar Hatet) og kjøpmenn og drit.

11.10.2016 07:03

Stian M. Landgaard:

Altså ... ja, du skal lage en bok av Sol Invict, og det hadde vært kult om den fikk ISBN og drit.

Er det en annen bok?

11.10.2016 07:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Man kan, og bør ikke, gjøre alt på en gang. Ting kan modnes.

11.10.2016 07:04

Stian M. Landgaard:

Ja, som Greene ville sagt.

11.10.2016 07:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Altså, de løsrevne kapitlene som er på Tranås.net, er andreutkastet. Men teknisk sett er vel det heller ikke boken.

11.10.2016 07:05

Stian M. Landgaard:

CH ville sagt: NEXT. Jeg er tilbøyelig til å være enig med Greene der. Ting kan godt ta tid og modnes.

Ah, jau, for jeg ser jo at Leoparden sorterer under Invictus.

11.10.2016 07:05

Øystein Tranås Kristiansen:

For å si det JohnOlavsk, da skal det være solide saker, gjennomarbeidet, omskrevet tusenvis av ganger med blod, tårer og negleskraping på kistelokket.

11.10.2016 07:05

[...]

Stian M. Landgaard:

Nettopp ... det er forfattere som har sympati med hverandre - sympati - og derfor kjøper og leser og roser hverandres bøker, i håp om å få samme behandling neste gang [...]

11.10.2016 07:10

Stian M. Landgaard:

Men slik er det ikke. Det samme var det jo med Vidar Andersen. Som hadde solgt 100 bøker eller noe sånt.

og derfor kunne bli SÅ SINT når noen mistenkte ham for å drive uredelighet.

Åpenbart at han ble SÅ SINT fordi han var skyldig.

11.10.2016 07:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Til tross for all rosen, er det slik at hjertene kvinner sender på facebook er rimelig tomme. Alle er like og derfor blir alle like mye anerkjent, men på en underlig måte er det forskjell på hva som selger likevel. **[Facebook er i det store og hele meningsløst. Det er en illusjons og liksom-arena,**

et hamsterhjul der man tror man har fremgang, men der ingenting egentlig blir utrettet.]

11.10.2016 07:11

Stian M. Landgaard:

Nettopp ...

11.10.2016 07:12

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg er skyldig selv. Forsøkte jo å skryte av DSSV på diverse forum. Fikk endog Sivert og Pk til å gjøre det for meg. Men jeg skjønnte at det var lite å hente der.

11.10.2016 07:12

Stian M. Landgaard:

Ja, man må nok ha et digert nettverk av skrytpeiser for å få en slik effekt.

Det var jo det Slimålen forsøkte å bygge seg.

11.10.2016 07:13

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, blant vakre og populære mennesker, som kan skape nye trender.

11.10.2016 07:13

Stian M. Landgaard:

Med sitt evinnelige gnål og mas.

11.10.2016 07:13

Øystein Tranås Kristiansen:

All skryting er heller ikke lik.

11.10.2016 07:13

Stian M. Landgaard:

Ja, det er også et poeng ... man må ikke bare være innenfor bymurene, helst bør man ha invitasjon til sultanens palass, slik Frøydis har.

11.10.2016 07:13

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, John Olav har jo Nygårdshaug som blurb på sin bok ...men alle vet hva det er...et tomt blurb.

11.10.2016 07:14

Stian M. Landgaard:

Hvorfor tomt?

11.10.2016 07:14

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er lett å få en størrelse til å si noe fint. Alle bøker har det. Det er ikke eksklusivt ...

11.10.2016 07:15

Stian M. Landgaard:

Ah, sånn sett, ja.

11.10.2016 07:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Enten må man ha bredde, noe alle leser og gjør, eller man må ha andektig anerkjennelse i etablerte kretser.

Eller man kan oppdages på et senere tidspunkt, som jeg håper å bli.

11.10.2016 07:15

Stian M. Landgaard:

Ja, Egeland fikk jo tilskudd via Dan Brown. Og siden har han hatt sin bredde.

11.10.2016 07:16

Øystein Tranås Kristiansen:

"Denne personen har skrevet helhetlige verker, og hva står det her. Jøss."

11.10.2016 07:16

Stian M. Landgaard:

Ja, oppdages på et senere tidspunkt. F.eks. Anne B. Ragde, som jo var forfatter i mange år med kanskje 10 bøker bak seg, før hun fikk gjennombrudd og ble kjent.

11.10.2016 07:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Ah, kult. Arbeid lønner seg. **[Ja, og det var jeg idiot nok til å ikke skjønne i alle de år.]**

11.10.2016 07:16

Stian M. Landgaard:

Ja, ofte gjør det faktisk det, hehe.

Jeg satser jo på det ... å arbeide lenge og vel, og så blir det kanskje noe av det.

11.10.2016 07:17

Øystein Tranås Kristiansen:

Til og med de late offiserene må arbeide.

Er det jeg må lære, forsåvidt.

11.10.2016 07:17

Stian M. Landgaard:

Ja ... det viktigste er egentlig bare at man får være fristilt til å gjøre det man skal gjøre.

11.10.2016 07:18

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Du er jo habil som forfatter. Alt du skriver (spesielt fra nå av) vil være på et visst nivå. Kunstnerisk sett har jeg hatt en regresjon.

11.10.2016 07:18

Stian M. Landgaard:

Gurgle ... men det er vel fordi du har gjennomgått så store omveltninger og vært ute av forfatteriet i flere år.

11.10.2016 07:19

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Får håpe det er snakk om å trene musklene.

11.10.2016 07:19

Stian M. Landgaard:

Ja.

Du har jo tjent filosofimusklene imens.

eh, trent. Åpenbart.

11.10.2016 07:19

Øystein Tranås Kristiansen:

Hadde meg et katastrofalt forsøk, kan si såpass, uten at jeg vil si noe mer.

Men som PK sa, det må jeg bare vente siden jeg har vært ute så lenge.

Og nå som jeg er en fristilt spærg, kan jeg virkelig begynne å monomere meg ...

11.10.2016 07:21

Stian M. Landgaard:

Ja, det hadde vært bra. Du er endelig i en drømmeposisjon nå. **[Kampene tok aldri slutt ...]**

11.10.2016 07:21

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er sant. Mammalikk og JødeGreene har sørget for det ...

11.10.2016 07:21

Stian M. Landgaard:

Det ville vært en forbrytelse mot gudene å spise potetgull på sofaen de nærmeste åtte månedene ..

11.10.2016 07:22

Øystein Tranås Kristiansen:

Sant og visst.

"Mitt håp er å bygge dette større for hva enn slags skapninger jeg har tjent denne tiden. "

Giftblomstene og de forsterkede ønskene.

11.10.2016 07:23

Stian M. Landgaard:

Lyder som et bra motto.

11.10.2016 07:23

Øystein Tranås Kristiansen:

Giftblomstene eller skapningene?

11.10.2016 07:24

Stian M. Landgaard:

Eh, skapningene var vel mottoet.

11.10.2016 07:24

Øystein Tranås Kristiansen:

Ah, slik. Er bare redd for at en passer by leser skal assosiere meg med de talløse new age menneskene.

"Jeg tjener åndene"

11.10.2016 07:25

Stian M. Landgaard:

Ja, akkurat det der burde nok forklares for den gemene hop ... "gudene sier datt, gudene sier ditt" ... allerede har jo enkelte på bloggen kritisert deg for dette.

Man må egentlig gå ut ifra at den gjenge norske leser i dag er ateist. **[Man må åpne for muligheten at jeg ikke skriver for det gjengse menneske. Blant dem kan jeg aldri bli forstått.]**

Og alt snakk om guder må følgelig forklares.

Ikke uten grunn at verdenssuksessen "Eat, Pray, Love" ble oversatt til "Spis, lev, elsk" på norsk

Ingen nordmenn vil høre snakk om bønn og guder.

(med mindre de er New Age-disponert, selvsagt, men det gjelder et visst segment av befolkningen, og absolutt ikke den dominerende venstreeliten som styrer det norske kulturliv og det norske akademia)

11.10.2016 07:29

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, ja, det er jo et av mine særpreg som jeg har vanskelig å komme fra, dette å snakke om guder, som jeg begrunner alt det jeg gjør utifra. Dette kan lett misforstås. Men jeg tenker at det er bedre å ha slike særpreg, som folk kan læres opp til å elske, fremfor å blende ut alt sammen så man blir bland.

11.10.2016 07:30

Stian M. Landgaard:

Ja ... hvis du vil beholde det, må det nok simpelthen bare forklares. Jeg ville jo sikkert sagt "artsviljen" eller bare "viljen" hvis jeg skulle forklart hvorfor ting er sånn og slik. **[Feil. Man skal aldri unnskyldes seg, spesielt ikke til de korrekte som i praksis opptrer som psykopater.]**

"Det var ikke jeg som gjorde det, det var viljen til makt."

11.10.2016 07:31

Øystein Tranås Kristiansen:

Heh, jo det. Hm, har et kapittel på bloggen kalt -Jeg- en polyteist. Men denne tjener nok til å forsterke det overtroiske inntrykket. Den modnede boken kan ha en slik del som forklarer mine nyplatoniske bilder og gjenkommende mønstre og min jungianske softe polyteisme ...

"Hun er et bilde på Venus, og derfor elsker jeg det."

11.10.2016 07:32

Stian M. Landgaard:

Jeg tenker jo at dette gudeopplegget også skyldes at du er en amatørklassisist, du interesserer deg for antikke sivilisasjoner og deres kultur og deres guder. Nietzsche var jo profesjonell klassisist og bruker også en del av det antikke tankegodset for å belegge sine teorier.

11.10.2016 07:33

Øystein Tranås Kristiansen:

Tipper det var viljen til makt som fikk deg til å utslette deg selv også, hi hi, i søken etter egen undergang og lolitaens pisk.

11.10.2016 07:33

Stian M. Landgaard:

Jeg er jo ikke spesielt bevandret i klassisismen, du ville aldri sett meg referere til Mithra[s] i en tekst.

S-selvsagt, viljen til makt kan jo kun utfolde seg mot en annen vilje, og søker derfor alltid å uppe anten helt til den kollapser under en overmakt.

11.10.2016 07:34

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har jo en bachelorgrad i historie, og da er jeg vel ikke en fullkommen amatør? heh.

11.10.2016 07:34

Stian M. Landgaard:

Ah, beklager, herre, det var tankeløst av meg.

Ser du, nå har du lært å skyve diplomer i trynet på folk

11.10.2016 07:35

Øystein Tranås Kristiansen:

Men mange slike kollapser skjer gradvis under en langsom gift som frivillig oppsøkes, man bryter seg altså ned på vegne av denne andre.

Jeg prøver bare å undergrave dere lawfuls med deres egne metoder. Greene approves, he he.

11.10.2016 07:36

Stian M. Landgaard:

Hehe.

Fiffig.

11.10.2016 07:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Kremt, jeg er nok hakket mer forsterket ønske anrettet enn det Nietzsche var, derav tittelen på min bok.

11.10.2016 07:37

Stian M. Landgaard:

På vegne av denne andre, ja ... jeg hadde jo opprinnelig teorien om at viljen var en selvstendig entitet som bare rullet som en stein over alt, men jeg måtte jo innse at viljen er interkonnektert, vilje eksisterer kun i møte med vilje. (Det er problemer med dette synet også, men det får så være.)

11.10.2016 07:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Hvis han skulle gjort det tilsvarende, måtte tittelen vært "I Napoleons bukser."

11.10.2016 07:37

Stian M. Landgaard:

Hehe! Åpenbart en dobbeltbetydning i den tittelen.

11.10.2016 07:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Jepp. Ja, det minner meg om de tankene jeg var plaget med hos tante. Viljene som presser hverandre opp. På den måten så jeg den enkelte vilje som noe passivt, endog en form for væren, som ble presset opp av den andres nærvær i en evig circle jerk.

11.10.2016 07:39

Stian M. Landgaard:

Som en mann er, slik ser han.

11.10.2016 07:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Derav mitt bilde av fortvilelse, som finnes på siden min nå.

En INTP må se alt, før han bestemmer seg.

Smith: "[I endeavor to find] the connecting principles of nature ... which bind together all ... disjointed objects. [Principles] introduce order into this chaos of jarring and discordant appearances."

11.10.2016 07:40

Stian M. Landgaard:

Jeg trodde en INTP bestemte seg på forhånd, og så begynte å se på ting slik at de passet inn i det han hadde bestemt seg for.

Kant bestemte seg for at det fantes tolv kategorier som alt kunne puttes inn i, blant annet fordi det var symmetrisk og så bra ut med akkurat tolv.

11.10.2016 07:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Altså ... en INTP mangler en sjel, eller en indre drivkraft. Så han kan ikke ha bestemt noe på forhånd, som dere intuister gjør. INTPen er bare det han observerer, som følgelig må forandre seg ...

11.10.2016 07:41

Stian M. Landgaard:

Hm ...

11.10.2016 07:42

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er ihvertfall slik jeg har tolket det utifra lesing av myer briggs og denne mystiske Ni, som vi har

snakket om.

Hm, ja, jeg mener jo at alle kategorier, om enn hvor ville, springer fra virkeligheten og derfor bygger på virkeligheten. Det blir aldri helt feil. Man kan ikke tenke på det som ikke finnes, som Parmenides sa. Orden og symmetri er noe mennesker søker seg opp imot.

En INTJ, derimot, har en indre natur og en indre tilbøyelighet, som han finner empiriske bevis for i den ytre verden, og disregarder selvsagt alt som kan tyde motsatt.

11.10.2016 07:45

Stian M. Landgaard:

Ja, det stemmer også med min fenomenologiske oppfatning av meg selv i møte med verden.

Alt som tyder på det motsatte, blir omdefinert slik at det passer inn likevel, heh. **[Dette har vært en fundamental del av min kritikk. Interessant at min venn ser dette selv.]**

11.10.2016 07:46

Øystein Tranås Kristiansen:

Du kan umulig forestille deg selv med rumpa i været, og derfor fortolker du rumper-du-ser-i-været-isme som en ny hard kuk.

11.10.2016 07:46

Stian M. Landgaard:

Viljen til makt er jo dette. Alt er vilje til makt. Selv rumpen i været ønsker å være en hard kuk.

Slik er det, ja. Det er min natur som fortolker verden ut ifra seg selv.

11.10.2016 07:47

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er her vi er uenige, ja. Det blir for meg ganske søkt.

11.10.2016 07:48

Stian M. Landgaard:

Ja, jeg vet. Mens for meg blir det uredelig å late som om det finnes en anti-makt som ønsker å underkaste seg uten at det i seg selv rommer en maktagenda. **[En ekstensiv diskusjon om saken og resultat vil foreligge i fremtiden.]**

11.10.2016 07:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Wittgenstein hadde rett i at filosofi kan diskuteres som toaletthumor, dog. Åpenbart at mye sofistikasjon **[anglisisme]** bare er et forsøk på å dekorere fasaden.

11.10.2016 07:48

Stian M. Landgaard:

Hehe.

Visste ikke at han sa det.

11.10.2016 07:49

Øystein Tranås Kristiansen:

Ikke en anti-makt, men en makt som er en mottaker av makt, slik rumpen tar imot en penis.

11.10.2016 07:50

Stian M. Landgaard:

Jeg erkjenner jo at en makt underkaster seg en annen makt, lar seg overvelde av en annen makt, men samtidig er den en makt overfor mindre makter, så å si.

11.10.2016 07:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Anti-materie i universet har jo også tyngdekraft, visstnok.

11.10.2016 07:50

Stian M. Landgaard:

Aha? Ikke anti-tyngdekraft, altså?

11.10.2016 07:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Noen rumper kan herske over badetisser, osv.

11.10.2016 07:51

Stian M. Landgaard:

Ja. Nygårdshaugs rumpe vil alltid være John Olavs badetiss overlegen.

11.10.2016 07:51

Øystein Tranås Kristiansen:

Anti-materie er bare negeringen av annen materie, men det blir aldri ingenting, eller mindre enn ingenting, selvsagt.

Det er her min tanke på Eros og Ares kommer inn. Man må bestemme retningen på hva som skjer i ethvert tilfelle. Noen nærvær kan være overraskende for en rumpe.

11.10.2016 07:54

Stian M. Landgaard:

Jau, jeg stiller meg ikke avvisende til at viljen får sitt utslag som Eros og Ares, jeg mener at det i alle tilfeller er samspillet, "forhandlingen" mellom to viljer, for å si det enkelt, hvor den svake vil bli Eros, den sterke Ares, i forhold til hverandre.

11.10.2016 07:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Øh, selv den hardeste kuk må være festet til en rumpe, og der kan den minste badetiss snike seg inn.

11.10.2016 07:54

Stian M. Landgaard:

Hehe.

Selv en løve kan bli overveldet av en flokk hyener

11.10.2016 07:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, det er det jeg mener, og i et interkonnektivt univers vil det alltid være tilfelle.

11.10.2016 07:55

Stian M. Landgaard:

Ja, det mener jeg også. Jeg tror ikke (men jeg gjorde det kanskje før) på at én vilje kan gå gjennom taket som en kjempekuk av keniske proporsjoner og dominere alle badetisser i verden.

11.10.2016 07:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Dermed - Ingen vilje til ståkuk og ingenting utenom, men: Vilje til ståkuk og alt utenom.

[Eventuelt: rumpe.]

11.10.2016 07:56

Stian M. Landgaard:

Men viljen til makt som begrep rommer også viljen til denne underkastelsen.

11.10.2016 07:56

Øystein Tranås Kristiansen:

Den hardeste blodhomo drømmer om å ta den i rassen, ehe ...

11.10.2016 07:56

Stian M. Landgaard:

Derfor kan Nietzsche og jeg si at verden er viljen til makt og intet utenom.

Det finnes ingen Gud som står over eller utenfor viljen til makt. Alt er interkonnektert i viljen til makt.

11.10.2016 07:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Nei, fordi denne termen er ikke dekkende for det som skjer. I enhver tilstand vil man ha kuk og rass, ikke bare kuk og ikke bare rass.

11.10.2016 07:57

Stian M. Landgaard:

Ah, jeg skjønner ...

Du mener at en vilje både vil pule og bli pult, aldri bare pule.

11.10.2016 07:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Det finnes altså ingen singularer, monoman energi.

Eh, ja.

Selv gorillafar vil bli voldtatt av en million små bavianer ...

11.10.2016 07:58

Stian M. Landgaard:

Ja, VIL han egentlig det?

11.10.2016 07:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Det betyr ingenting hva han vil, når det skjer, det som skjer er det du vil, åpenbart.

Man vil jo seg selv, i all sin omstendighet.

11.10.2016 07:59

Stian M. Landgaard:

Men hvorfor blir ikke Martenson pult i rumpa hver søndag da? **[Kanskje han blir det ...]**

11.10.2016 07:59

Øystein Tranås Kristiansen:

Dermed har vi Nietzsches bryter...ha ha, her ligger jeg, det var dette jeg ville.

11.10.2016 07:59

[...]

11.10.2016 08:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, det ... han pules jo i rumpa av Vin Diesel og de som er anerkjent sterkere enn seg, og han saboteres og kanaliseres av de små lolitaene som bestemmer hva han skal tenke/gjøre/føle via samfunnsordenen.

11.10.2016 08:01

Stian M. Landgaard:

Altså, til en viss grad, men han vinner jo likevel mer enn visse andre. Dog, ifølge deg virker det som om alle sitter i samme båt, alle blir like mye pult som de puler, til enhver tid. **[Det er faktisk et av de filosofiske problemene med konseptet Eros & Ares, slik det ser ut nå. Ved universets ytterkant svinges man rundt av en mektig arm.]**

11.10.2016 08:02

Øystein Tranås Kristiansen:

Alle Vin Dieseler vet om kuker de iallfall respekterer, og ingen kuk er så stor at den ikke kan lures av luremus.

It is wise to listen not to me but the logos, that all things are one - Heraclitus.

11.10.2016 08:03

Stian M. Landgaard:

Ja, det er her Hegel og Nietzsche skiller lag. Ifølge Hegel, som først kom med bildet på herren og slaven, blir jo herren til slutt pult i rumpa av slaven.

11.10.2016 08:03

Øystein Tranås Kristiansen:

Dersom Yggdrasil skulle vokse opp av jorden, ville det være avhengig av jordsmonn skapt av døde planter og en atmosfære og drit.

Herrer og slaver kan ikke skilles fra hverandre ...

11.10.2016 08:04

Stian M. Landgaard:

Herren dominerer slaven, men gjennom sin dominans blir han svak, og derfor kommer slaven plutselig opp bak ham og rævpuler ham.

Nettopp ... du er altså blitt hegelianer, på en måte. [Ytterst sett: Nei.]

11.10.2016 08:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Så får slavene nye herrer, som banker dem

Ja, som jeg sa, i Nietzsches beinharde verden blir alle bare nye prison bitches.

Som INTJer ønsker han seg noe som ikke kan finnes, bare en sublimering av virkeligheten.

11.10.2016 08:05

Stian M. Landgaard:

Alle blir bare nye prison bitches, sier du ... tror ikke jeg tok den.

11.10.2016 08:05

Øystein Tranås Kristiansen:

INTJen Marx ville at slavene skulle herske, INTJen Nietzsche at herrene skulle herske, men da gjenskaper man bare det samme.

11.10.2016 08:06

Stian M. Landgaard:

Er det ikke du som sier at alle blir prison bitches?

Da gjenskaper man nettopp ikke det samme, siden herrene er kvalifisert bedre enn slavene til å herske.

11.10.2016 08:06

Øystein Tranås Kristiansen:

Altså, dersom alle økte sin maskulinitet og bare pumpet jern, da ville en veltrent mann måtte ta den opp i rassen av alle mma-fighterne.

11.10.2016 08:07

Stian M. Landgaard:

Ja.

11.10.2016 08:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Nietzsche sier - bli harde, brødre. Men et slikt påbud vil bare føre til at alt kolliderer under en urimelig hardhet, som må hvile på mykhet.

11.10.2016 08:07

Stian M. Landgaard:

Hvorfor må den hvile på mykhet?

11.10.2016 08:08

Øystein Tranås Kristiansen:

Fordi det harde skaper det myke, og motsatt, slik alle ting renner ut i sin motsetning.

Dersom alle er hardtarbeidende altruister, renner ting ut i sin motsetning så alle blir latsabber.

11.10.2016 08:09

Stian M. Landgaard:

Jau, jeg tenker at du leser for mye metafysikk inn i Nietzsches formaninger. Å bli hard kan være en oppfordring til mennesker som lever i en bestemt tid hvor menn er særskilt myke, det trenger ikke å bety at det å gjøre seg hardere er et kategorisk imperativ.

11.10.2016 08:09

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, men fortsatt har man ting som evolusjon. Det er også noe å tenke på. Det er ikke slik at alle er harde og myke mark i det uendelige.

Ja, Nietzsche er en dårlig teoretiker, vil jeg si. Han er mer en kunstner og en traktør av verdier ...

11.10.2016 08:10

Stian M. Landgaard:

Nietzsche sammenligner sin tid med antikken - og mener at kristendommen har pervertert en god sivilisasjon. Han ønsker seg tilbake til greske verdier, og de fleste av hans opprop handler om dette,

de er ikke ment som metafysiske prinsipper.

11.10.2016 08:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Viljen til makt er jo også et utslag av doktrinen -bli harde. Ingenting av det han mente var annerledes enn det.

11.10.2016 08:11

Stian M. Landgaard:

Jau, Nietzsche mente at den typen systemteori som du forfekter, var bedragersk, fordi den alltid ville misrepresentere verden.

11.10.2016 08:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Han forstod heller ikke den greske antikk, hvor man tok den i rassen over en lav sko. Nietzsche rødmer bare når han leser om dette, og vil bare lese om de vektløftende adonisene på agon.

11.10.2016 08:12

Stian M. Landgaard:

Viljen til makt er jo først og fremst en deskriptiv doktrine, men tidvis deriverer også Nietzsche normative synspunkter fra den.

Hehe.

Nei, de tok den mellom lårene.

Kommentar: *Hvis de var mindreårige, og adonisene på agon og adonisene som drev med tvilsomme ting, var de samme.*

11.10.2016 08:12

Øystein Tranås Kristiansen:

Nietzsche mente vel at alle teorier bare var der for å tjene interessene til opphavsmannen.

11.10.2016 08:12

Stian M. Landgaard:

Ja, basically mente han jo det.

En svak mann vil jo ikke ha interesse av å konkurrere med harde menn på deres premisser, for eksempel.

11.10.2016 08:13

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er dog en katastrofe. Han frasa seg muligheten til "knowing," på det grunnlag, ikke sant.

11.10.2016 08:13

Stian M. Landgaard:

Hvis bare alfaer med vaskebrett og Lamborghini burde fått pule ifølge en bestemt filosofi, ville denne verdens betaer ha ment at denne filosofien var falsk.

11.10.2016 08:14

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, mange svake menn, f.eks. stoikere, eller eldre menn, vil dog anerkjenne behovet for å ha friske sunne soldater der.

Den filosofien er jo riktig, gradert sett. Alfaer med vaskebrett og Lamborghini får jo pule, det er bare det at det får andre også ...

11.10.2016 08:15

Stian M. Landgaard:

Knowing er også en interessant ting hva Nietzsche angår. Noen scholars mener at Nietzsche

virkelig frasa seg knowing, andre mener at han hadde en theory of knowledge. Jeg inntar en slags mellomposisjon der. Nietzsche hadde ingen systematisk epistemologi, men han kan ikke sies å holde seg strengt til meningene han fremsatte i "On Truth and Lies", en relativt tidlig tekst.

11.10.2016 08:16

Stian M. Landgaard:

Nietzsche anerkjenner at våre perspektiver gir oss kunnskap om verden som er gyldig for oss.

11.10.2016 08:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg mener vi må erkjenne at en teori springer fra et opphavssted, og at den omtaler en virkelighet. Begge disse størrelser må ad nødvendighet finnes. Opphavsstedet, og virkeligheten, som skiller seg fra det som ellers ville vært en singulær vilje.

11.10.2016 08:17

Stian M. Landgaard:

Det er ingen singulær vilje, som sagt. Det er kun et nett av interkonnekterte viljer.

11.10.2016 08:17

Øystein Tranås Kristiansen:

Problemet er at Nietzsche kun anerkjenner opphavsstedet som gyldig størrelse, og at enhver omtale av virkeligheten på det grunnlag må være falsk. Med Kant, motsatt.

11.10.2016 08:18

Stian M. Landgaard:

Ikke falsk, men perspektivistisk.

11.10.2016 08:19

Øystein Tranås Kristiansen:

Og dermed trækker han på f.eks. Darwins evolusjonsteori. Det vel demonstrerte "survival of the fittest" blir til "survival of the strongest" fordi han ikke forstår teoriens gyldighet, og ikke forstår Eros og Ares, i ytterste forstand.

Hm, gyldig for oss, ja, men siden andre entiteter er festet til den samme verden, må den ha en viss gyldighet for andre også. Både kua og myggen stryker med under cyanidgassen, og det kunne man fortelle begge, dersom de hadde en hjerne til å oppfatte det med.

11.10.2016 08:22

Stian M. Landgaard:

Jeg skrev litt om Darwin i masteroppgaven, men måtte forkaste mesteparten, da det ble for langt og stort. Husker dessverre ikke akkurat nå gisten av Nietzsches Darwin-syn. Han sier litt forskjellige ting om det.

11.10.2016 08:22

Øystein Tranås Kristiansen:

Har bare lest det han sier i moralens genealogi.

11.10.2016 08:22

Stian M. Landgaard:

Ja, det er riktig. Det er fordi både kua og myggen er komponert av viljer som går i dass stilt overfor viljene som utgjør cyanidgass.

Viljer er jo evolusjonerte greier, fra de mest basale til de mest avanserte funksjoner.

11.10.2016 08:23

Øystein Tranås Kristiansen:

Men en vilje som oppfatter dette, viljer endog, kan begge bli enige om at dette skjer.

11.10.2016 08:23

Stian M. Landgaard:

Ja, det kan de.

Og det viser at kunnskap ikke er relativt, men perspektivistisk eller relasjonistisk, for Nietzsche.

[Aha. En viktig distinksjon.]

11.10.2016 08:24

Øystein Tranås Kristiansen:

Min tanke er at Nietzsche raste mot og tok avstand fra avpasningen, blant annet hos de kristne og bymennesker, men også mot skapninger i et landskap. Han ville at alt bare skulle være styrke. Men skapningen som lykkes vil selvsagt ville noe, og avpasse seg, ikke en av delene.

11.10.2016 08:24

Stian M. Landgaard:

De viljene som oppfatter dette, er nemlig alle i stand til å erkjenne forskjellen på en død ku og en levende ku, og en død mygg og en levende mygg.

11.10.2016 08:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, viljene må være festet til en vilje-virkelighet, det er derfor viljenes kunnskap er mulig.

11.10.2016 08:26

Stian M. Landgaard:

Hm ... ja, i stor grad handler Nietzsches styrkeforherligelse om hans forakt for den europeiske historiens utvikling, omtrent som du og jeg nå sitter og raser mot at [...]

Ja, nemlig.

11.10.2016 08:26

Øystein Tranås Kristiansen:

Men en vilje som forholdt seg til kua som om den var levende, og forsøkte å melke den, ville ha

(relativt) lite suksess, samme hva den på egen hånd hadde bestemt seg for å ville. Man kan fiske i en liten sølepytt.

11.10.2016 08:26

Stian M. Landgaard:

Det er riktig. Så det finnes med andre ord god og dårlig kunnskap.

God kunnskap er den som får flest viljer til å stemme overens med hverandre, på en måte.

11.10.2016 08:27

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Eh, alt er ikke en konstant tilstand av negasjon og ekspansjon som Hegel sa ... da hadde vi kunnet lent oss tilbake og latt Gud sortere det.

Men evolusjon og utviklinger finnes, og sivilisasjoner går under [...]. Det er et av mine problemer, det å sortere ut determinisme og chance.

11.10.2016 08:28

Stian M. Landgaard:

Det er også derfor jeg ikke kan stille meg opp foran en trailer og si at "fra mitt perspektiv eksisterer ikke den traileren, så jeg kommer ikke til å bli smadret". Hva jeg prøver å overbevise meg om, rent bevisst, er bare en liten del av det viljeskonglomeratet som utgjør meg. Resten av mine viljer vil ubendelig måtte vike for viljene som utgjør traileren, og dermed ... *crack*

11.10.2016 08:29

Øystein Tranås Kristiansen:

Enig om dette med god kunnskap. Man kan vel si at kunnskapen ikke er virkeligheten, men en omtale av virkeligheten. Hvis man forteller at det finnes en død ku i hundre år, kan en adonis gå ut på den samme enga og plutselig se en levende ku. De gamles "viten" var avleggs.

Ja, men spørsmålet er hva som får deg til å stille deg overfor traileren. Deg selv? Omstendigheten?

Kan du da styre utviklingen?

11.10.2016 08:30

Stian M. Landgaard:

Ja ... for kunnskap, ikke sant, er jo en abstrahering fra et konkret viljesforhold, kunnskap er vorden gjort til væren, men ingen kunnskap vil være absolutt gyldig til alle tider, nettopp på grunn av omskifteligheten i tilværelsen. Dog, god eller relevant kunnskap er som regel gyldig en stund.

11.10.2016 08:30

Øystein Tranås Kristiansen:

Men det virker som de som lar alt bare skure og gå, tilslutt går til helvete, så der har man det.

Men de som vil for mye, uavhengig av omstendighet, går også til helvete. Da blir man sittende og melke en død ku.

11.10.2016 08:31

Stian M. Landgaard:

Hm, ja det blir et annet spørsmål ... jeg nevnte bare det med traileren fordi objektivisten Nagel ofte brukte det som eksempel da han raljerte mot "virkelighetsfornektere". De burde stille seg opp foran en trailer og se om de kan abstrahere seg bort fra dens dødelige impact.

11.10.2016 08:32

Øystein Tranås Kristiansen:

Man kan si: Det finnes en virkelighet. Og denne virkeligheten kan man ha kunnskap om.

Derfor er ikke "knowing" en fåfengt oppgave. Selv ekornet følger med når det krysser veien.

11.10.2016 08:33

Stian M. Landgaard:

Ja, for blotte faktum at "jeg" finnes, beviser at det finnes en virkelighet.

11.10.2016 08:33

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Og hvis det bare var deg, ville du være singular, altså absolutt, og det ville ikke vært noe der å vite, bare et uendelig ROarsk trompetstøt.

11.10.2016 08:34

Stian M. Landgaard:

Knowing er ikke en fåfengt oppgave, igjen må man nok se på Nietzsches beveggrunner for å raljere mot vitenskapen. Det er ofte fordi han ser tåpelige teorier i sin samtid, som mekanism... hva heter det, mekanismen?

11.10.2016 08:34

Øystein Tranås Kristiansen:

Eller å inndele virkeligheten etter geometriske mønstre, ja. Skjønner jo at det går an å rase.

11.10.2016 08:34

Stian M. Landgaard:

Det mekanistiske verdensbildet.

11.10.2016 08:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Synd han aldri rakk å ferdigstille sitt hovedverk, på den annen side, mener jeg at man kan utlede seg til det han egentlig mente. Han er jo en tenker som snakker i klartekst, og dette utdraget vilje til makt - og ingenting utenom, sier meg nok til at jeg vet hva det dreier seg om, og at jeg derfor, ved ettertanke, har måttet legge inn min protest.

11.10.2016 08:36

Stian M. Landgaard:

Jau ... et spørsmål i den forbindelse: Har du lest noe av min oppgave?

11.10.2016 08:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har tittet i den, men den ble tilsendt i en periode der jeg talte med gudene, og dermed ...

11.10.2016 08:37

Stian M. Landgaard:

Men den eksisterer for fremtiden, og det er bra.

11.10.2016 08:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Har holdt meg unna oppgaven din og dette dokumentet du sendte, Nietzsches vilje til makt, fordi jeg drev og laget mitt eget opplegg.

Ja, det gjør det. Kanskje når jeg får mer ro på meg.

Problemet mitt er at jeg mind bloomer når jeg leser substansielle ting. Kunne ikke lese Joseph Conrads Heart of Darkness i Tromsø på grunn av det. **[Allerede der burde jeg skjønt at noe var galt, men jeg trengte kanskje fasen som fjasende knekt før jeg konsentrerte meg om viktige oppgaver.]**

Ble for mye Ti i alle retninger, som drukner meg.

11.10.2016 08:39

Stian M. Landgaard:

Jau, jeg tenker at noen ganger må man simpelthen ignorere konflikterende evidence når man skal bygge sin case. I alle fall i en viss tid.

[...]

11.10.2016 08:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg mener også at jeg har grep om ditt syn, det er derfra jeg har mine, eh, begreper.

Øh, ja. Skapelse fordrer tomrom.

11.10.2016 08:40

Stian M. Landgaard:

Ti i alle retninger, som drukner deg ... hm.

11.10.2016 08:40

Øystein Tranås Kristiansen:

Det skal selvsagt innrømmes at jeg ble vanvittig rasende på et tidspunkt med oppgaven din. Tror jeg fikk den i min anti-stianske periode, da jeg tenkte så det knaket for å utvikle Eros og Ares.

11.10.2016 08:41

Stian M. Landgaard:

Hehe.

Jeg trodde din anti-stianske periode forskanset seg til våren 2014. Uhyrlig å høre at den også var aktiv på slutten av 2015.

11.10.2016 08:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Ti= teoretisering. Jeg ser sammenhenger og får inspirasjon overalt. En setning hos Joseph Konrad skapte den gang ti scener i mine egne bøker.

11.10.2016 08:42

Stian M. Landgaard:

Men stort sett gjenkjenner jeg de anti-stianske periodene på din taushet og utsagn som "gudene må ikke forstyrres" eller "kommer kanskje tilbake til alt når stjerten min står i rett posisjon"

11.10.2016 08:42

Øystein Tranås Kristiansen:

Hoho...er det det inntrykk jeg har gitt? Da blir det morsomt for deg å lese åndefaren...hi hi.

11.10.2016 08:42

Stian M. Landgaard:

Hihi ... "åndefaren"? Ah, en tekst. **[Blant mange tapte tekster.]**

11.10.2016 08:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Åndefaren er vel høsten 2014, men jeg ble jo psykotisk da og i en tid inn i 2015. Hadde jo min mest vanvittige visjonering vinteren 2015.

Er en tekst jeg har påbegynt, men ... ja ja, du vet hvordan det er. Den står på agendaen, da.

11.10.2016 08:44

Stian M. Landgaard:

Jeg synes det er trist når du sier om ting som "aldri kommer".

11.10.2016 08:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Alt jeg kan si er at du tåler det. Du har jo tålt alt mulig annet.

11.10.2016 08:44

Stian M. Landgaard:

Boken som aldri kommer, brevet som aldri kommer ...

Jau, jeg er jo åpenbart skapt for å bli pisket av lolitaer.

11.10.2016 08:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er jo det jeg må si. Er meningsløst å snakke om fruktløse prosjekter.

11.10.2016 08:44

Stian M. Landgaard:

Men du vet jo ikke om de er fruktløse ennå.

11.10.2016 08:44

Øystein Tranås Kristiansen:

Det kommer når det kommer, om det kommer.

Sant nok. Jeg må monomere jeg. Konsentrere meg om en og en oppgave.

11.10.2016 08:45

Stian M. Landgaard:

Ja.

11.10.2016 08:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg rykker jo frem. Bloggen er snart ferdig.

11.10.2016 08:46

Stian M. Landgaard:

Nettopp. Det er veldig bra. Det har jo stått i stampe i store deler av året, har det virket som.

Med den jokkasjonelle bursten av energi.

11.10.2016 08:47

Øystein Tranås Kristiansen:

Sørgelig nok. jeg brente inne med masse kunstneriske saker også. Men det som er bra er jo at jeg vant min frihet med det. Nå må jeg bare vise meg verdig friheten.

11.10.2016 08:47

Stian M. Landgaard:

Ja.

11.10.2016 08:47

Øystein Tranås Kristiansen:

Hadde jeg vært snill og harmonisk gutt, hadde jeg vært i arbeidsslaveriet ennå, hele livet, faktisk. Gudene ville noe annet for meg.

11.10.2016 08:49

Stian M. Landgaard:

Nettopp. Åpenbart at man alltid må spisse sin vilje i retning av sin natur, eller noe sånt.

Jeg ender opp i Germania og skriver på heltid, du ender opp i et brødrufellesskap i Trøndelag og visjonerer på heltid.

11.10.2016 08:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Måtte bare smøre fleisen full av sånn rosacea-krem. Ble litt i overkant.

11.10.2016 08:52

Stian M. Landgaard:

Ah. Har det hatt effekt?

11.10.2016 08:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, før eller senere får man på sett og vis det man fortjener ...

11.10.2016 08:52

Stian M. Landgaard:

Ja ... jeg tenker at selv de som klager, egentlig har ønsket seg dit de er, selv om de kanskje ikke skjønnte det selv, heh. **[Sant!]**

11.10.2016 08:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, for å bringe en slags konklusjon, så ja, jeg tror at man på et eller annet tidspunkt må velge å kjempe for den vestlige sivilisasjon. **[Jeg gjorde det med en youtube-kanal. Dæven så mye bråk det ble.]**

Som stoikerne sier, man kan alltid velge, om det nå er selvmordet man velger.

11.10.2016 08:53

Stian M. Landgaard:

Ja.

11.10.2016 08:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Det fungerer ganske bra. Rosacea skyldes jo en demodex-midd. Det er altså et insektmiddel jeg smører i trynet.

11.10.2016 08:54

Stian M. Landgaard:

Ja, leste det. Så rødheten gir seg?

11.10.2016 08:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Huden min produserer mer olje som de jævlene lever av, og har kanskje høyere temperatur enn hos et vanlig menneske.

11.10.2016 08:54

Stian M. Landgaard:

Ja, den rake motsetning av Elfridas kalde, elfine hud. [sukk]

11.10.2016 08:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er litt rødhet igjen, men de verste hevelsene og kvisene har blitt borte.

11.10.2016 08:55

Stian M. Landgaard:

Kult.

Synd du ikke oppdaget det for mange år siden, kanskje? Jaja, gudene mente vel at du skulle ha en annen skjebne.

11.10.2016 08:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Legen min ville ikke gi meg de greiene i tablett-form. Det er også en lov jeg har tenkt å bryte.

Jeg tror nemlig at håret og området rundt hodet er infisert av de jævlene, og kunne tenkt meg å bli kvitt dem.

Ingen andre i min familie har de greiene. I'm one of a kind. Er glad jeg ikke gikk på sånn a-vitaminsyre mot kviser, da. Det tørker ut huden som gjør at den eldes fortere.

11.10.2016 08:56

Stian M. Landgaard:

Skjønner, da må du ha det i tablettform. Disse legene, altså ...

11.10.2016 08:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg ser relativt ung ut, nettopp på grunn av min oljede hud.

Kan skaffes, muligens, men har lite penger. Med tiden skal det bli.

11.10.2016 08:57

Stian M. Landgaard:

Ja, nettopp ... hehe, husker jeg sa det da jeg først ble kjent med deg. Du kunne gått for å være ti år yngre.

Det var også noe med pedomorfe trekk, kanskje, krøllete hår, osv.

11.10.2016 08:58

Øystein Tranås Kristiansen:

Åpenbart også noe som kan brukes i disse dager.

hehe...snedig begrep. Skal skrive om disse pedomorfe trekk hos adelen. De sterkeste mennene tar de peneste kvinnene, og dermed får avkommet disse barnlige trekkene.

11.10.2016 08:58

Stian M. Landgaard:

Hehe.

11.10.2016 09:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Alright, tror jeg logger ut. Skal jo kanskje groome [...] for [...] senere i kveld.

11.10.2016 09:00

Stian M. Landgaard:

Meget vel.

Shutter du down stian-kanalen nå, forresten?

11.10.2016 09:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Være rolig, avbalansert, jovial, imøtekommende, tilbakelemt, osv.

11.10.2016 09:01

Stian M. Landgaard:

Altså i betydningen "kan ikke snakkes til"

11.10.2016 09:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm. Jeg bør kanskje det. Med mindre du har noe presserende.

Jeg tenkte å kjøre fullt fokus på bloggen.

Må nok bruke en dag eller to for å være energisk nok for et nytt kapittel.

11.10.2016 09:02

Stian M. Landgaard:

Hm, nei ... har vel ikke det akkurat nå.

11.10.2016 09:02

Øystein Tranås Kristiansen:

Det vil iallfall komme til konklusjon i nærmeste fremtid, får man håpe.

11.10.2016 09:03

Stian M. Landgaard:

Ikke sant, jeg er jo vant til din lolitaoppførsel. Etter en natt med heftig elskov, eh, åndelig, selvsagt, pleier du jo å gå østers i flere dager, og da kan jeg jo bli usikker. Gj-gjorde jeg noe galt? L-likes han meg ikke mer?

11.10.2016 09:03

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, igår, da jeg skulle skrive til deg, greide jeg det ikke. Greide ikke å samle opp energien til det.

Var etter den basket-runden med Sivert.

11.10.2016 09:04

Stian M. Landgaard:

Jau. Fra basket til basket case.

11.10.2016 09:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Er et eller annet med alle momentene. Jeg har jo aldri arbeidet noe, bare detonert med energi.

For meg er det nok utenkelig å jobbe jevnt, logisk og fornuftig med noe.

11.10.2016 09:05

Stian M. Landgaard:

Ja ... det er rart. Det er jo sånn jeg jobber. Ikke alltid jevnt, men i det minste på en slags rullende måte.

Detonere i energi, det kjenner jeg ikke.

11.10.2016 09:05

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg entrer slike frenzies, og det koster mye å aktivere.

11.10.2016 09:06

Stian M. Landgaard:

Jeg forbinder det med [...]

11.10.2016 09:06

Øystein Tranås Kristiansen:

[...] roer nervene, som kan hindre at jeg entrer en frenzy, ja.

11.10.2016 09:07

Stian M. Landgaard:

Ah.

Tenkte at frenzyen kunne være [...] i seg selv

11.10.2016 09:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Men [...] og arbeid skjer isåfall sekvensielt. Problemet er at [...] etterhvert har begynt å få motsatt effekt. [...]

11.10.2016 09:07

Stian M. Landgaard:

I dobbelt forstand, altså ...

11.10.2016 09:08

Øystein Tranås Kristiansen:

Av og til har jeg hatt økter med [...], frenzy, [...], frenzy, osv.

Akkurat nå er det unnaholdt, men jeg vet det bare er periodisk. Mer skal sies om saken på blogg.

11.10.2016 09:08

Stian M. Landgaard:

Ah. Så frenzy er i seg selv en ren arbeidsøkt hvor du hamrer johnlavsk på tastaturet.

11.10.2016 09:09

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Jeg har intenst fokus på tingene jeg driver med da. All mind bloomingen kan da endelig stukes ned.

11.10.2016 09:09

Stian M. Landgaard:

Eg skynar.

Men - jeg skal ikke oppholde din besovelse.

11.10.2016 09:10

Øystein Tranås Kristiansen:

Jau, god natt, og god morgen. Kyss din pike, men ikke for meg (det blir litt pervo)

11.10.2016 09:10

Stian M. Landgaard:

Hoho. Jau, det gjør jeg selvsagt hver dag.

Vi remjes når stjerten står i rett pussysjon.

11.10.2016 09:11

Øystein Tranås Kristiansen:

Jau. Vi tales.

11.10.2016 22:41

Øystein Tranås Kristiansen:

Heavy duty slike filosofimøter. Tror jeg sovnet klokken halv tolv idag. Tenkte jeg skulle nevne noe. Iløpet av samtalen vår nevnte du ordet Lamborghini. Det er et ord som også brukes i denne musikkvideoen: <https://www.youtube.com/watch?v=LYgHiwTxe94>

You got me revving like a Lamborghini
I got you sweating yeah victory tastes so sweet
I know you heard about my reputation
You gonna need a vacation

Tenkte at jeg skulle bruke den videoen som et eksempel på en sånn ENTJ-kvinne, som er ideell for meg, men syntes det ble for flaut. Dvs, videoen er over-sexed, som de sier i kommentarfeltet. Men det er jo prinsippet som teller. Personaen som presenteres er veldig ENTJ, øyne som smalner seg, hun kommer for å vinne, har tigerblod og er farlig som en slange. Jung ville kalt dette for synkronisitet. Ordet Lamborghini har ingen logisk eller kausal sammenheng, selv om det kom opp for oss begge i vår samtale.

Bonnie McKee - Bombastic

Pre-order the "Bombastic" EP on iTunes now: <http://smarturl.it/bombasticep> Music video by Bonnie McKee performing Bombastic. (C) 2015 Bonnie McKee Music <http://youtube.com>

11.10.2016 22:47

Stian M. Landgaard:

Triller. Ser at 80-tallet er blitt retrohipt.

11.10.2016 22:49

Øystein Tranås Kristiansen:

hehe. Jau. Dette borderline paranormale konseptet rundt synkronisitet er noe jeg skal spekulere litt rundt nå mot slutten. Kult at et slik sammentreff oppstod. Jeg har jo gått rundt med denne revvende

lamboen i hodet, også kommer du og sier det samme.

11.10.2016 22:49

Stian M. Landgaard:

Hehe, jau, åpenbart kvantekausalitet, altså ingen logisk eller kausal sammenheng, men likevel henger det samme

eh, sammen.

11.10.2016 22:50

Øystein Tranås Kristiansen:

"Jung's belief was that, just as events may be connected by causality, they may also be connected by meaning. Events connected by meaning need not have an explanation in terms of causality. This does not generally contradict the Axiom of Causality except in specific cases."

11.10.2016 22:51

Stian M. Landgaard:

McKee identifies as bisexual, stating on an episode of In Bed with Joan, "I think it's one of those things where, you know, I think all little girls kind of play 'doctor' with their girlfriends, and then I kind of never grew out of it."

Ah.

11.10.2016 22:51

Øystein Tranås Kristiansen:

Hun er jo ENTJ, derfor dominant. Åpenbart at hun liker doktor-rollen.

11.10.2016 22:52

Stian M. Landgaard:

Ja.

11.10.2016 22:52

Øystein Tranås Kristiansen:

øh, eller, hun behøver ikke være ENTJ, men personaen er det i videoen, så da ...

Hun spiller selvsagt på strenger hun er i besittelse av.

11.10.2016 22:53

Stian M. Landgaard:

Hehe, jeg tenkte at du ... ja. Eh, hva er det som gjør at hun ikke er ESTJ?

11.10.2016 22:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Ville dominere noen? Øh, tenker at disse S-ene er mer basale. De bruker ikke herlige symboler og metaforer, for de har intet intuitivt indre. Om ESTJen Saddam Hussein sies det: University of Michigan Study: "Saddam's speech patterns score low on expressions of feeling and feature almost no metaphors."

11.10.2016 22:55

Stian M. Landgaard

Aha.

11.10.2016 22:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Men med den kvinnsen er det tigere og slanger og search and destroy.

11.10.2016 22:56

Stian M. Landgaard:

Ja ... som denne Katy Perry og den egyptvideoen som du svermet for. **[Dark horse.]**

11.10.2016 22:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg vil selvsagt at hun skal aktivere sine dominante og sadistiske instinkter mot meg, så jeg kan detonere som det reneste kvikksølv og dermed undergrave og rasere henne. Alt henger sammen med alt.

Ja, personaen i den videoen var jo av en helt ustabil kvinne. Mer P-aktig, da, antakelig.

11.10.2016 22:58

Stian M. Landgaard:

Ja, mens denne McKee er en slags Super-Sonja, hehe.

11.10.2016 22:59

Øystein Tranås Kristiansen:

Egypt-videoen viser en kvinne som er uberegnelig og fickle, Sonja-videoen viser en kvinne som sier at hun skal rasere deg på direkten.

Putte deg i sine tiger-kjever, altså.

11.10.2016 23:00

Stian M. Landgaard:

Men jeg tenker at J'er krever mer av sine partnere enn P'er gjør - kan det stemme?

11.10.2016 23:00

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Leste om en INTP, tror jeg, som fortalte at en ENTJ hadde slått opp med ham fordi han ikke tjente nok.

11.10.2016 23:00

Stian M. Landgaard:

Ah, nemlig ...

11.10.2016 23:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Dermed sikler jeg antakelig etter noe som er off-limits for meg. Jeg har ingen styrke å bruke. Realistiske mål er sånne føle-kvinner jeg kan lure trill rundt.

Selvsagt, hvis jeg ble anerkjent som en genial gud og forfatter, ville det stilt seg annerledes.

11.10.2016 23:01

Stian M. Landgaard:

Ja, men det er kanskje igjen dette med forsterket ønske. Jeg kan jo heller ikke [...]

11.10.2016 23:02

Øystein Tranås Kristiansen:

Ikke innenfor en viss ramme, nei. Ja, det var disse forsterkede ønskene, som raserer oss alle.

11.10.2016 23:02

Stian M. Landgaard:

Jeg tror ikke du har skrevet om det på bloggen ennå, faktisk.

Det forsterkede ønske.

11.10.2016 23:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har et eget kapittel om det på side 50 av bloggen faktisk. Men det er jo et tidlig stadie. Spørs om jeg sier så mye vettugt.

11.10.2016 23:04

Stian M. Landgaard:

Ah, siden 50 ... det må være veldig lenge siden, ja.

side*

11.10.2016 23:05

Stian M. Landgaard:

Jeg tenkte på det i dag igjen, nemlig. Tenkte meg at disse araberguttene har fått Vesten for seg som et forsterket ønske - et pornoland full av villige kvinne, raske kvinner og drit. Og så kommer de hit og erkjenner at det forsterkede ønske var en løgn. Ikke rart de må sprengre noe i luften da.

11.10.2016 23:05

Stian M. Landgaard:

eh, faen, jeg mente villige kvinner, raske penger og drit, heh.

11.10.2016 23:06

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, noen kvinner løper vel før de blir voldtatt. Ja, de er evig mindreverdige vesten, og derfor forsøker de å ødelegge alt sammen.

11.10.2016 23:07

Stian M. Landgaard:

Ja, nemlig ... det er ressentimentet som jo skaper det forsterkede ønske, som altså blåser det opp til en så idealisert tilstand.

Hvis man går rundt som et hulemenneske og er radmager og ihjelsulten hele tiden, er det ikke rart man envisjonerer en mammafigur med kjempepupper og fleskemage.

11.10.2016 23:07

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Straks vi blir stående overfor en overlegen entitet, vil begge disse tingene skje. Ressentiment og det at entiteten taler gjennom oss som et besnærende symbol.

[...]

Øystein Tranås Kristiansen:

Man sikler etter noe man ikke får, og løsningen blir å ødelegge det, ja.

11.10.2016 23:11

[...]

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja, ingen skjønner noe av det som foregår, fordi alle parter er idioter.

11.10.2016 23:15

Stian M. Landgaard:

Hehe.

11.10.2016 23:16

Øystein Tranås Kristiansen:

Det er som Cioran sa det. De fleste mennesker har ikke skjønt noe som helst. Heller ikke de svært talentfulle, intelligente, sterke og heldige.

11.10.2016 23:17

Stian M. Landgaard:

Men er det fordi de primært tenker overflate? At ting er som de ser ut til?

Eller fordi ting blir presset inn i et vedtatt paradigme? Og man kan ikke forstå at det skulle være annerledes? [...]

11.10.2016 23:18

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Enten fordi de ikke tenker i det hele tatt, eller fordi de er logisk-linearister, som tror at ting må være sin tilsynekomst og 1:1.

De som hjelper andre i en hjelpeorganisasjon er gode og kan derfor ikke være onde og egoistiske, uansett, osv.

Hm. Det vedtatte paradigmet hjelper ikke. Der er offeret, den svake og gode alltid opphøyd, uansett. I vikingtiden ville man skjønt tegningen og holdt seg unna.

In kindness I see weakness, som afrikanerne sier.

11.10.2016 23:21

Stian M. Landgaard:

Nettopp ... og i tillitsfullt samfunn, som spesielt det norske, skjønner man jo ikke at italienerne forstår seg på å smile mens de kvesser dolken.

Hehe, husker at du svermet for italienske kvinner for en stund siden.

[...]

Øystein Tranås Kristiansen:

Mitt svermeri for Italienske kvinner er åpenbart en slags artsvilje for å få bort de mest naive utslagene av skandinaviske gener. I bolken om aristokraten skal jeg skrive litt om svenskene, faktisk, hvor jeg mener at de er verdens mest konforme og autoritetstro folkeslag.

Jeg mener jo at vi germanere bør bli chaotics igjen, slik Nietzsche beskrev de opprinnelige germanerne. "Jeg gjør ikke som du sier, samme hva."

11.10.2016 23:25

Stian M. Landgaard:

Ja, det må man virkelig si ... selv nordmenn generelt mener jo at svenskene er gale i hodet.

11.10.2016 23:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Svenskene må bort, rett og slett.

11.10.2016 23:25

Stian M. Landgaard:

De germanerne som fucket over Romerriket, var åpenbart chaotic.

11.10.2016 23:26

Øystein Tranås Kristiansen:

Opportunister hele gjengen. De forrådde hverandre og romerne over en lav sko.

[...]

13. oktober kl. 04:21

Øystein Tranås Kristiansen: Der tenker jeg av vi runder av denne siste Persei, som inneholder mange åpninger og sprang i alle retninger. Tillater meg å legge til et av mine utsagn fra en senere samtale, som jeg mener inneholder et fiffig poeng.

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, dere judges har en master-will. Dere kan ikke utføre motstridende eller selvmotsigende handlinger som ikke er kongruente med deres verdier.

Hos dere er det slik at middelet helliger målet, for en perceiver er det slik at målet helliger middelet.

13.10.2016 01:21

Øystein Tranås Kristiansen: Mye av min utvikling har forøvrig foregått i denne type debatt, og på den måten blir jeg en moderne Sokrates, som foretrakk dialogen for å komme frem til sannhet. Dette er nok delvis fordi vi perceivers liker å konsentrere oss om konseptene i seg selv, og vi er også raske med vår harelabb til å se nye sammenhenger. Dialogen tillater en å gå til angrep på en

problemstilling fra alle kanter, og ens partner blir på en måte et verktøy og en forlengelse av en slik fremgangsmåte. Man legger til sanser og et ståsted som ikke er ens egne for å knekke nøtta. Heideggers tese om å lese Aristoteles i ti år blir følgelig verdiløs for meg. En endeløs tilegnelse av faktaopplysninger går for sakte, og når man aldri kan stille konseptene opp til strid, går man glipp av viktige poenger. Man ender opp med referanserytteri, treghet og dogmatikk, der det var meningen at man skulle se sammenhengene. Som Heraklit sa det, mye kunnskap gjør ikke menn vise. Nå skal det sies at svært få mennesker står seg i en ærlig debatt med meg, og med ærlig mener jeg et tilfelle der jeg skulle være fullstendig åpen om min tankevirksomhet. Det er ikke det at mennesker er dumme per se, men man legger bånd på seg. Straks en tanke blir ubehagelig, aktiveres moral, flokkinstinkter og dogmer som hindrer en i å tenke videre. Personen ender opp i en tilstand av aggresjon eller følelshysteri, noe jeg vil ha meg frabedt. Jeg er jo i besittelse av en middelmådig intelligens, likevel er jeg en av svært få mennesker som kan tenke og jeg våger å si, er i besittelse av en fornuftig og realistisk forståelse av virkeligheten, det de gamle grekerne ville kalt visdom. Og hvorfor det? Jo, jeg legger ikke bånd på meg utav feighet og frykt, og stanser ikke min tankevirksomhet på grunn av flertallsmeninger. Hos meg er det logikk og den logiske følge, og bare det. Vi kan for eksempel ta for oss den amerikanske grunnlovserklæringen. "We hold it as a self-evident fact (heh, ISTJ) that all men are created equal." Spør man et vanlig menneske, vil man selvsagt i samtale innrømme at nei, det er ingenting som er likt, at det såkalte tabula rasa er i dobbel forstand null and void. Dette på ethvert område man kan tenke seg og få eksemplifisert, kroppshøyde, styrke, intelligens, endog moralsk karakter. Men dette må man altså ha drahjelp av slike som meg til å forstå, og man tar det heller ikke til logisk følge ved å avvise likhetstanken. Denslags treghet innebærer naturligvis at man må bli fortalt hva som er viktig og riktig, og det er derfor vi har tenkerne, som er verdt sin vekt i gull. En ærlig tenker er en av ti tusen, og må forsvares som den mest kostbare bror.

14. oktober kl. 22:28

Avslutning på filosofien og veien videre

Følgende min nye doktrine om å rykke fremover så snart man har muligheten, går jeg nå videre til disse siste avsluttende deler. Det får så være at jeg ikke er på mitt aller beste, det er vel man egentlig aldri. Jeg skal forsøke å gi en sammenfatning av min filosofiske virksomhet, mine utgangspunkt, min metode og de resultater jeg kom frem til. Noe av det vil nok være gjentakelser av ting jeg har fabulert om i foregående deler, men det kan jo være greit å ha disse tingene samlet på et sted. Tilsist skal jeg gi en pekepinn på retningen jeg akter å ta etter avslutningen på dette prosjektet. Jeg skal motstå fristelsen om å bli veldig personlig når jeg nå snakker om filosofi. Siste del vil bestå av en personlig redegjørelse.

Nå er det ikke min hensikt å være for langtekkelig eller omstendelig, men det kan være greit å berøre begynnelsen og alle deler av kronologien, iallfall som sveipende betraktning. Jeg var en lesehest i unge år, og slukte sånær alle ting jeg kom over, leksikon, faktabøker, medisintidsskrifter, alt hvor man kan måle til og fra og kanskje også hvem og hvor. Krigsmaskiner og krigføring var en stor lidenskap, og det er det forsåvidt ennå. Dette tjente til å bygge opp en slags databank jeg enda idag kan trekke av, og fortsatt er det slik at jeg leser ting som tilsynelatende ikke har noen relevans til det jeg holder på med. Jeg begynte også å lese gamle sagaer og ringenes herre fra svært tidlig alder av. Nå var det ikke slik at jeg intellektuelt fikk med meg alt som foregikk, men symbolikken talte til meg med full kraft. Da jeg leste Volsungssagaen, var det som om jeg ble tatt med inn i en drømmeverden som er mer virkelig enn denne, og som rommet drønnende sannheter jeg kunne se i våken tilstand, dyrenes språk, heltedåder og skjebne. Jeg var her selvsagt i berøring med Jungs arketype, forfedrenes innpregede minne. Joda, jeg har lest min Dostojevskij, men den såkalt borgerlige litteratur med dialoger, scener og fornuft ga meg lite til sammenligning. Ved alder 19 eller så kom et skille, og jeg leste ikke like mye lenger. Med ubegrenset internettilgang som var formidabel enda ved dagens standarder, 100mbit i sekundet, kunne jeg plukke opp ting enda hurtigere. Det var på dette tidspunktet at min intellektuelle virksomhet løftet seg fra kun ansamlingen av opplysninger og trakteringen av symboler. Min første opprørstanke kom, fordi jeg begynte å stille spørsmål ved de samfunnsmessige sannheter jeg hadde fått inn med morsmelk, ved skolegang og alle de små hint og dytt som foregår i media og fra tidligste barnehagealder. Og om jeg kan si det på den måten, jeg fikk min første lærer i form av en internettpersona ved navn Prozak, som var bakmannen til en side med det sjarmerende akronymet A N U S - american nihilist underground society. Disse hadde en rekke doktriner som forsåvidt var interessante. For å være medlem måtte man love å være obskøn, hatefull, vulgær, hatefull osv. Jeg kom her for første gang i kontakt med det vi kan kalle kvasi-nietzsche og en metode som iallfall var avledet, den såkalte

nihilistiske metode. Still spørsmål ved absolutt alt, alle verdier og alle sannheter. Så kan man ha denne store revurdering. Hensikten var ikke å ende i en misantropi uten standarder, men å bygge opp et nytt sett med verdier som stod bedre i samsvar med virkeligheten. Denne siden var viet til black metal-musikk og elitisme, og jeg tok til meg et verdenssyn som var sterkt individualistisk og svært hierarkisk. Jeg hadde lenge mistenkt at jeg var overlegen andre mennesker, og nå begynte jeg å tenke på meg selv som et overmenneske. Det skal legges til at jeg hadde vært borti filosofi i mitt barndomshjem, hvor jeg leste i noen gamle ex. phil bøker. Jeg tok til meg Platons hulelignelse, og siden dette ble holdt for å være det ypperste av filosofi og jeg mente jeg skjønnte alt sammen, tenkte jeg at jeg behøvde å ta til meg mer. I tilknytning til mine nye venner, nihilistene, begynte jeg å lese artikler av denne Prozak og en rekke andre skribenter, alle under innflytelsen til Nietzsche, og jeg begynte også å skrive selv, blant annet en artikkel kalt "On the concept of God." Etterhvert ble jeg også en ivrig skribent på diverse fora, og fikk meg venner og kontakter fra hele verden. Her fikk min intensitet og språkførsel endelig komme til sin rett, og jeg har aldri siden vært så energisk som jeg var i disse unge år. Jeg våger å påstå at jeg hadde en høy stjerne blant disse mine likemenn, til punktet at man fattet interesse for mitt liv og virke. I dette miljøet var det musikken som var det verdibærende element, og musikk var min fremste lidenskap i mange år. Da jeg hørte black metal for første gang, spesifikt i form av sangen "Behind the mask," av Old mans child, følte jeg at det nå endelig var blitt uttrykt ting som hadde forblitt usagt hele livet. Det hører med historien at black metal var svært populært i Trondheim, Norge og verden i en lang periode, la oss si fra årene 2001-2008, før det plutselig en dag forsvant. Vel, luskende rundt på et antikvariat fikk jeg endelig tak på en norsk utgave av Slik talte Zarathustra. Mannen bak skranken mente at boken krevde en viss innsikt for å forstå, og i ettertankens blekhet burde jeg nok ha hørt nøyere etter. Jeg leste boken, og likte den, men det helhetlige bilde unnfløy meg enn så lenge. Hvis ikke hadde jeg ikke drevet med de tingene jeg holdt på med den gang.

15. oktober kl. 02:43

Øystein Tranås Kristiansen: I alt dette hadde jeg en annen skjellsettende utvikling. Da jeg hadde nådd en alder av 22 sluttet en gammel venn med hemmeligholdet og avslørte at han i en periode på flere år hadde skrevet på en fantasyroman. Dette hadde han forsåvidt god anledning til, siden han på ungdomsskolen hadde slått ned rektor og siden var av og på ulike former for skolegang. I den grad jeg hatet autoriteter, levde han i så måte ut en manglende samarbeidsvilje. Karakterene i boken hadde han i stor grad basert på sin vennflokk, hvor jeg hadde blitt navngitt som en viss Eliot, en sart og spinkel skikkelse som alltid var uheldig. Hele denne kjensgjerning, boken, den litt ydmykende karakteriseringen og den fascinerende fortellerevnen gjorde at jeg fikk blod på tann. Jeg

mente at jeg kunne gjøre det langt bedre, siden jeg etter egen mening var langt mer intellektuelt anlagt, hadde et mer avansert språk og kunne traktere dype filosofiske sannheter. Jeg hadde ikke engang skrevet tjue sider på mitt eget materiale, før jeg visste jeg var hektet. Dette var det jeg ville holde på med. I det hele ga jeg bang i studiene. Jeg satt opp om nettene, drakk energidrikker og skrev, og på dagtid trente jeg og hadde et høyt kaloriinntak. I historiefagene jeg tok på universitet sto jeg til Laud, men da jeg måtte skifte studieretning til sosiologi og statsvitenskap for å fullføre graden min, stupte både karakterer og fremdrift, det tok meg følgelig mange år å fullføre graden. Jeg mente at en utgivelse stod like rundt hjørnet, og at jeg med tiden kunne livnære meg av forfatterskapet. Samtidig gikk jeg rundt med en hemmelig beundring av filosofene. Jeg mente at en filosof var det beste man kunne være, men mente at jeg selv ikke var dyp og intelligent nok til å drive med en slik nærmest myteomspunnet virksomhet. Mitt liv og virke gjorde også at det ble fremprovosert det som for meg var nok en familiekonflikt. Min far så med mishag på min utvikling, og vi hadde en del sammenstøt. Han hadde forøvrig en bakgrunn som sosialist, noe mitt farsopprør bestod i å ta mer og mer avstand fra, og ved sine eldre dager gikk han hen og ble kristen, rent spesifikt en pinsevenn. For meg var dette et ytterligere bevis på nedrighet og slavemoral. Forøvrig la han noen kristne skrifter over Nietzsche på sengen min, noe som kun fungerte som bensin på bålet for meg. Her stod det berømte sitat om viljen til krig, viljen til seier. Og krig ble det. Mishaget fikk fysisk utslag, for det man ikke kan kontrollere skal man ødelegge. En dag da jeg var 23 dukket min far opp i Trondheim, og jeg tok han likegodt med på en Mayhem-konsert som ble holdt på Samfundet sammen med mine venner. Det han så der provoserte han så kraftig at han grep tak i meg og ropte inn i øret mitt så kraftig at jeg fikk en hørselskade. Dette gjorde at jeg brøt med hele min farsside, og først i senere år har jeg fått kontakt med mine søsken derfra. Det hører med historien at den mannen fikk diagnosen manisk-depressiv på 80-tallet, det som nå kalles bipolar lidelse. Denne diagnosen, i samkvem med en enorm narsissistisk selvopptatthet og tilnærmet null refleksjonsevne, har medført at en omgivelse som har blitt terrorisert i tiår etter tiår. Jeg er ikke den eneste av mine søsken som har måttet ta avstand.

15. oktober kl. 03:19

Kommentar: *Den kvelden feigingen ødela hørselen min, hadde jeg presentert meg som tradisjonalist, panteist og hedning. Dette ble selvsagt møtt med vantro av den evige feighetsboomer. Ved ettertanke vil jeg gi meg selv de samme benevnelser i dag.*

Øystein Tranås Kristiansen: For meg var hendelsen en katastrofe. Med en tinnitus som ikke gikk over begynte jeg nå å stille spørsmål ved min evne til å tenke i det hele tatt. Jeg hadde allerede gått

rundt i dype tanker på universitet og utviklet teorimodeller, og nå mente jeg at jeg hadde mistet evnen til den dypeste refleksjon, som må foregå i stillhet. Jeg frasa meg derfor muligheten til å være en filosof, og for å bruke mitt vokabular fra den gangen, gikk jeg fra å være en sjel av gull til å være en sjel av sølv. Kunst skulle det altså være, det evnet jeg fortsatt å bedrive. Selv om jeg ikke kunne tenke ut sannheter selv, kunne jeg finne læresetningene til de beste filosofene, det som uansett var nærmeste og største sannhet, og implementere dette i bøkene mine. Jeg mente det var tvilsomt om jeg kunne ha funnet den største sannhet selv, men at jeg under optimale forhold kanskje ville hatt muligheten. Rent spesifikt ble Nietzsche etterhvert avløst av Spinoza og en slags helhetlig, panteistisk Gud, noe som ga utløp for mine hedenske drifter og symboler. Etter noen nye år og en utenlandsreise, mildnet min rasende natur seg noe. Da jeg kom tilbake til Norge, så blakk at jeg bare hadde tjuekroninger i lommen å bruke, kom jeg over noen bøker til salg på biblioteket til fem kroner. Jeg fikk tak i noen verker av historikeren Will Durant, og leste et oldtidsdikt som igjen ga gjenlyd i meg. Det var et gammelt dikt fra Egypt som hyllet morsskikkelsen. Mitt farshat sammen med min historiske interesse, ga meg nå en ny retning, og jeg ble etterhvert dypt fascinert av Midtøstens oldtidssivilisasjoner. Jeg gjorde med dette også avlat for mitt germanske svermeri. Jeg begynte nå å hate det vi kan kalle den norske væremåte, som jeg mente var rigid og preget av tukt og underkuelse. Arabernes følelshysteri falt meg mer i smak, og jeg ville gjerne selv ha utløp for det som var ekte følelser. Min første roman var nå ferdigstilt. Språket var svært avansert og utførlig, men jeg hadde også nok pinlige deler til at jeg skjønnte at det ikke kunne brukes. Nå var forøvrig gode råd dyre, for jeg hadde nådd en stillstand i studiene mine, levde av slavejobber, og hadde ingen spesielle fremtidsutsikter. Jeg bestemte meg derfor for å tone ned det avanserte språket, forenkle meg selv, og til det formål leste jeg to forfattere: Bjørn Andreas Bull-Hansen og Olaf Havnes, med det øyemed å finne ut hvem jeg burde imitere. Valget falt på Bull-Hansen, og jeg begynte en ny roman som etterhvert ble satt til Midtøsten med hans enkle språkførsel som mal. Jeg holdt dette gående i noen år, skrev pliktoppyllende på en roman som vokste og vokste, samtidig som jeg skjønnte at det ville ta tid og jeg måtte ha noe å leve av. Så jeg bestemte meg for å plukke opp min fragmenterte utdanning og ta biblioteksstudiet i Tromsø. Det ville være et logisk valg for en boklig person som meg. I mellomtiden hendte det at filosofiske tanker entret hodet mitt. Jeg satte opp teorimodeller over sivilisasjoner og laget et fortolkningsystem, og på min arbeidsplass der det forøvrig var mye gjennomtrekk, forlangte jeg at alle venner og bekjente skulle klassifiseres i et egetlaget verdisystem.

15. oktober kl. 03:37

Øystein Tranås Kristiansen: I Tromsø tilnærmet jeg meg det nye studiet med dyp seriøsitet. Jeg

kunne ikke skusle bort tiden slik jeg hadde Trondheim, til det hadde jobbene forbeholdt den laveste arbeiderklasse brent meg for mye. I Trondheim hadde jeg møtt opp på en eksamen hvor jeg kun hadde lest kvelden før og fått karakteren B, og jeg hadde endog glemt å møte opp på enkelte eksamener, og selve graden min var et lappeteppe av gode karakterer, dårlige karakterer og hull som strakte seg over flere år. I Tromsø skrev jeg jevnt og trutt på min nye roman. Jeg hadde fått et litt mer realistisk forhold til bokbransjen etter mitt første mislykkede forsøk. Det ville ikke bli tohundretusen på konto etter en utgivelse, og lange køer med nerder som jeg hemmelig foraktet stående i iskulde utenfor Avalon der jeg satt og signerte bøker, samtidig som jeg hadde skjult sannheter i skriftene mine som først ville bli forstått om hundre år, og som ville rasere alle om de forstod det - slik hadde jeg ordrett tenkt den gangen. Nå forsøkte jeg å demonstrere Machiavelli i skrivningen, hvordan man har og får makt i striden mellom bystater. Det første året i byen forholdt jeg meg kun til studievenner, og selv om en av dem var svært gløgg, oppvakt og tør jeg si, arrogant, skulle dette være komparativt lite stimulerende i forhold til noen svært viktige hendelser. For det første kom jeg inn på forfatterstudiet i Tromsø, etter å ha samarbeidet med en bror for å finne mine beste tekster, og finne den beste metoden for å orme seg inn. Jeg skrev et entusiastisk søknadsbrev, og det skjedde det jeg halvveis hadde håpet på, jeg kom inn på det eksklusive studiet. Dette medførte naturligvis at jeg tok en pause i mitt ordinære biblioteksstudium. For det andre ble jeg aktiv på nettstedet litteraturbloggen, hvor jeg finpusset skriveevnene mine og fikk et nettverk jeg holder på enda idag. Der kom jeg i kontakt med et av byens kunstmiljøer. Der florerte det av rivalrier og uhyrlige hendelser som hadde funnet sted oppigjennom tiden. For meg, som hadde hatt en ganske stor vennegjeng i oppveksten, hvor nettopp uhyrlig hendelser stod i høysetet, var dette som å ha en ny ungdomstid. Kombinasjonen av dette, mitt forfatterstudium, aktiviteten på litteraturbloggen og befatningen med denne nye flokken venner og kunstnere, gjorde at jeg hadde en rivende utvikling i de årene man vanligvis modner. Jeg gikk gjennom intellektuelle faser fra måned til måned, og sjonglerte et utall prosjekter siden det første halve året av studiet la opp til bredde i sjanger og tekst. Min skriveevne forbedret seg drastisk, til det punktet at jeg etter eget vitnesbyrd var på et svært høyt nivå den dagen da jeg forlot byen. Jeg var da også kjent som forfatterstudiets med produktive, det var altså jeg som produserte definitivt mest tekst av alle studentene. Spesielt viktig var irettesettelsene til en viss Stig Sæterbakken, som virkelig ansporet meg til å forbedre visse deler av skriveteknikken. Nå kom jeg ikke inn på andreåret av forfatterstudiet. Man hadde blitt innforstått med at jeg var en "bråkmaker," siden jeg skrev tidvis vulgært og sexistisk. Gjennom litteraturbloggen fikk jeg utgitt min første bok gjennom en persons miniforlag, og i forbindelse med utgivelsen våget jeg meg til å kritisere visse autoritetskikkelser på studiet, noe som ikke ble godt mottatt. Likevel holdt jeg frem med å være medlem av skrivegrupper for ex-medlemmer av studiet frem til mine siste dager i byen. Mitt opphold i Tromsø var min beste

tid. Romanen min solgte dog svært dårlig, og dette bidro til at jeg i ytterste konsekvens mistet troen på litteraturen.

15. oktober kl. 04:21

Øystein Tranås Kristiansen: Kanskje viktigst fikk jeg et nært vennskap fra byens kunstmiljø, denne herr Landgaard, [et dobbeltegget sverd som alt annet, i dette tilfelle festet på vitenskapens døde tre og avklaringens fravær av kraft og liv.] som i tillegg til å være forfatter også befatter seg med filosofi. Han utfordret tenkningen min, som han etterhvert fikk revet ned, og erstattet mitt selvtilfredse dogme rundt Spinoza med Nietzsche. Jeg måtte etterhvert benevne meg selv som nietzscheaner, etter at han fjernet kvasi-forståelsen av Nietzsche fra meg og introduserte meg til en ekte filosofisk tankegang, noe jeg fant dypt fascinerende og som, tør jeg si det, fylte meg med beundring og det som hører beundringen til, et inderlig ønske om å overgå. Vi hadde talløse diskusjoner rundt filosofi og litteratur, og i kombinasjon med mine opplevelser og sammenstøt på forfatterstudiet, kom jeg frem til at jeg måtte utvikle et begrepsapparat for å forsvare mine standpunkt. Selv om disse tingene har blitt omtalt og gjort før, var det viktig for meg å tenke selv og bruke egne ord og begreper, hvis ikke kan det i mitt hode ikke sies å ha blitt forstått, hvis man bare ventes å akseptere et dogme. Dermed utviklet jeg et slags klassifikasjonssystem over litteratur og kunst-former, og når jeg var igang med dette, ble det nærliggende å se hvordan menneskers lidenskaper plasserer seg så forskjellig. Av ulike skikkelser ble jeg også satt til å kritisere tekster, og jeg oppdaget at jeg hadde en viss egenskap. På forfatterstudiet var det slik at jeg ofte kunne si om en tekst fungerte eller ei, mens de mer drevne lærerne kunne si hvorfor på grunnlag av teknikk. Det var så, men jeg skjønnte at jeg var svært god til å forstå det idémessige innholdet bak en tekst. Jeg hadde altså en styrke som konseptualist og kritiker. Min introduksjon til Nietzsche vekket min egenvilje. Jeg måtte forstå, derfor laget jeg egne konsepter, ment til å plasseres innenfor et nietzscheanske system. Min mystisisme og symbolisme fra tidlige år ble ikke borte, men antok en ny form, og jeg begynte å sjonglere visse romantiske strømninger som filosofi, da i form av en egen variant av det jeg oppdaget har blitt kalt negativ kapabilitet. I mitt ubevisste hadde alt ønsket blitt vekket. Hva hvis jeg kunne korrigere på Nietzsche, og således imponere min herre og Gud. Hva om jeg kunne være ... bedre enn selv dem?

15. oktober kl. 04:43

Øystein Tranås Kristiansen: Til dette må jeg gi en kommentar til min tenkemåte. Selv mine tidlige tanker og teorimodeller har ikke kommet til meg som ord og begreper, men som bilder. Jeg

er først og fremst en visuell tenker. Jeg får også plutselige innsikter, jeg vet, uten å vite hvordan, enten i form av et nytt begrep eller et nytt konsept. Dette var såpass slående for meg at jeg min ungdom måtte benytte meg av begrepet arkitektonisk intelligens, man kan forutane treets struktur ved å se løvbladet. Dette var forøvrig del av den mystisisme jeg befattet meg med da jeg vandret rundt på nattetider ved prestvannet i Tromsø. Ytterst sett mener jeg dette er en logisk virksomhet, man connecter the dots fra den databank man bærer med seg, og som min omgivelse må vedgå, når jeg kommer farende med et nytt konsept, eller virkelig mener noe, så har det alltid noe for seg. Det måtte bare finpusses. Vel, den gangen i Tromsø jobbet jeg altså på lukket avdeling for å livnære meg, en kilde til inspirasjon i seg selv, og vandrende rundt på torget i sentrum mens jeg ventet på bussen for å ta meg dit, kom et bilde over meg som jeg ble besøkt av. Jeg fikk et mentalt bilde av en grå masse, selve eteren, som ble dratt i ulike retninger til det punktet at det ble revet i filler. Dette bildet stod klart for meg, og jeg visste det var sannhet. Jeg kom frem til at jeg måtte kalle dette motsetningens lov, at alt man befatter seg med er en motstridenhet. Når det gjelder alle filosofiske konsepter, er det slik at de alltid har blitt berørt av andre, og dette kan i seg selv være en god indikasjon på at man er inne på noe. Jeg oppdaget etterhvert at flere andre tenkere har vært inne på det samme, blant annet Heraklit, Spinoza, ja, endog Quisling med dette verket sitt Universismen. Den gangen underholdt jeg tanken på å plassere min motsetningslov i Nietzsches system og hans vilje til makt, mens jeg i hemmelighet lekte med dette inderlige ønske om å overgå.

15. oktober kl. 04:56

Øystein Tranås Kristiansen: Vel, min nærmeste omgangskrets kjenner til historien videre, og det er heller ingen hemmelighet, selv om man nok ler godt på bygden. De kan jo forsøke å le foran meg og bli knokket ut. Etterhvert hadde jeg altså kommet meg igjennom dette biblioteksstudiet mitt, selv om jeg i min frenzy vedrørende alle ting litterært og filosofisk hadde nedprioritert min innsats mot slutten. Det var sosialt press fra venner og familie, og siden jeg ikke hadde innvendinger eller en alternativ handlemåte, var det egentlig ingen vei utenom. Jeg skulle altså starte en karriere som bibliotekar. Først reiste jeg opp til Vadsø der jeg ble intervjuet, men siden jeg ikke sa de riktige tingene i jobbintervjuet, fikk jeg heller ikke noen tilsettelse der. Jeg bestemte meg for å gjøre den ypperste innsats for å være smooth og orme meg inn, et slags tilbakeblikk til virksomheten som fikk meg inn på forfatterstudiet. Jeg gjorde derfor et meget godt intervju per webcam, og fikk stillingen som biblioteksjef i Evje. I min omgangskrets var det en selvfølge at jeg skulle greie dette, jeg var jo så intelligent. Selv underholdt jeg tanken på at alle ting som hadde vært galt i livet mitt nå kunne settes på riktig sted, nå som jeg var blitt en viktig og holden mann, men de samme problemene kom til overflaten med fornyet kraft. Jeg kunne umulig klare meg i det giftige sosiale miljøet på

sørlandet. I tillegg hadde jeg mistet hele min sosiale omgangskrets. Det blir som filmen Shawshank redemption og bibliotekaren der. Jeg gikk fra å være en på mitt vis viktig og respektert skikkelse, til å være en hvis absolutt alle egenskaper, tenkning, ærlighet og direkte fremferd, var uønsket. Resultatet viste seg raskt. Det tok ikke lange tiden før jeg mistet skriveevnen, et problem som vedblir. Jeg kunne ikke ha et tekstdokument oppe og forsøke å skrive en setning, uten at det var som en slange som hoppet opp i brystet. Til og med dags dato har jeg en svært skadet og nå rusten skjønnlitterær skriveevne. Jeg har rett og slett store problemer med å skrive. Jeg skjønner at jeg den gangen hadde en slags lettere depresjon. Jeg kjøpte jo Ikea-møbler som stod umontert i denne leiligheten i et halvt år, og mistet etterhvert jobb og som det skulle vise seg, karriere. Jeg gjorde et desperat forsøk på å få en 50% stilling som bibliotekar i Andebu etter å ha blitt oppsagt i Evje. Jeg reiste i to dager for et intervju som varte i 20 minutter, og ble behandlet som en idiot. Selv om jeg var den høyest kvalifiserte av to andre søkere, fikk jeg ikke stillingen med min elendige CV, og dermed ga jeg opp. Dette innledet en ny periode i livet mitt, hvor jeg forsøkte å reise meg fra asken av nederlag.

15. oktober kl. 05:20

Øystein Tranås Kristiansen: Det var altså en ensom og tom leilighet jeg satt i der nede i Evje, og dette har forøvrig skapt en motvilje hos meg vedrørende akkumulasjonen av materielle verdier. Jeg får ikke det jeg vil ha utav det uansett, ikke min tenkning og skrivning, til det er arbeidslivet i 100% stilling for krevende, ingen kvinner og ingen respekt. Sett positivt satt jeg nå på et lass penger, og kunne drikke sprit mens jeg så på fargerike musikkvideoer til langt ut på morgenkvisten. Det var i denne omstendighet at visjonen om Sol invictus kom over meg. I ettertid har jeg skjönt at dette er en form for forsterket ønske, et konsept jeg iallfall befører som eget kapittel av denne bloggen, men som er et av mine mest lovende begreper. Jeg hadde behov for å markere avstand til kvinner, som jeg mente hadde sviktet meg på alle nivåer, senest blant to kvinnelige kollegaer i denne biblioteksjobben. Forøvrig utviklet jeg begrepene "sosialmennesker" og "steinmennesker," om personene jeg møtte der nede. Det var ikke bare kvinner jeg hadde problemer med. Senere kom selvsagt begrepet "hundemennesker," en tilspisning av det nevnte mishag. Disse begrepene, i tillegg til visse deler av min skrivning, er selvsagt indikativt på hva jeg er for en og hvordan hodet mitt fungerer. Hva kan jeg si? Jeg er ikke et vanlig menneske. Sol invictus blir selvsagt bilde på en selv bærende apollinsk kraft som er upåvirket av alle ting. Ditt og datt kan skje på jorden, man kan rope og skrike, sivilisasjoner kan gå under, solen bryr seg ikke. Dualismen mellom fader Sol invictus og adonisen Mithras kom over meg og skulle erstatte min kvinnedyrkning. Om dette bør jeg nok si en del. Allerede den gang forstod jeg at det som kom over meg i form av intense bilder av

brennende skikkelser, vakre ungdommen og sylskarpe kniver, inngikk i en form for negativ kapabilitet, det var altså min fortolkning som stod uavhengig av noen faktuelle opplysninger. I mitt hode oppstod altså en konspirasjon jeg var klar over ikke hadde noe virkelighetsbelegg, men som jeg underholdt likevel. Jeg så en gigantisk sammensvergelse der feige, sosiale mennesker, kristenfolk og basale kjøpmenn med steinøyne og enkle funksjoner, hadde rottet seg sammen mot den overlegne, den blonde, unge mann, eksemplifisert med meg, som burde få herske. Denne konspirasjonen strakte seg tilbake til tiden kristendommen erstattet Mithras-kulten. Jeg skulle altså sette ting slik de burde være, dyrke denne nye gud og finne den ypperste sannhet, slik at den gamle kult kunne gjenreises. Der ville mine egenskaper, stor følsomhet, krøllete blondt hår, krigerskhet og tenksomhet være i høysetet. Sosialmenneskene og kjøpmennene kunne altså råtne i helvete. Bildet på oksedrapet ble mitt oppgjør med alle mannlige autoriteter, for mitt fiendskap mot de som hadde stått over meg hadde vokst, og dette var et fiendskap som siden skulle bli uttalt. Det er umulig å beskrive den kraft og intensitet som kom over meg i Evje i form av bilder og visjoner. Jeg klatret opp på en høy fjelltopp, vasket ansiktet i vann og ba til de hedenske guder. Jeg var den eneste hedenske sønn som var igjen i disse sørlandske landskaper, trøndelag er jo den siste hedenske høyborg. Gudene måtte derfor gi meg sin gunst, gi meg styrke til å gjennomføre min misjon. Jeg kunne ofres, men jeg måtte gjennomføre min oppgave, bringe en egen filosofi ned til jorden, som satte ting slik de var ment til å være. Og styrke fikk jeg. Det jeg tidligere ikke hadde våget, filosofere på egen hånd, ble for meg livsnødvendig og et alternativ til døden. Jeg måtte få ned de tingene som kom over meg, uavhengig av min evne ellers, for jeg visste det var sannhet. Og her står vi overfor et paradoks, mitt foretakende i så henseende er både rasjonelt og irrasjonelt. Rasjonelt, fordi jeg vet at dette er min fortolkning ad nødvendighet, irrasjonelt fordi jeg følger påbudene fra slike bilder. I senere tider har jeg undret meg på hvordan man skal beskrive min filosofiske fremgangsmåte, hvor man kan si at jeg brenner, kanaliserer en kraft, tenker med kroppen. Er jeg 100% logisk eller er det her snakk om en lidenskap som taler. Svaret jeg kom frem til er som følger, det er umulig å tenke uten å føle, dette er en vektstang som svinger om hverandre. Jeg har et velutviklet tankeliv, samt en primitiv og blussende lidenskap, og begge deler er i virksomhet når det står på som verst. Og dermed kommer disse bildene av nyplatoniske guder, Jungs arketyper, som egentlig er forfedrenes minner, til meg. Det har blitt sagt at jeg burde forklare mitt gudesnakk, og det er forklaringen. Det er virkende krefter som jeg vet springer fra meg og mine instinkter, men som jeg likevel følger som sannhet.

15. oktober kl. 05:56

Øystein Tranås Kristiansen: Klokken er seks på morgenen, og forstandsmessig sett bør jeg

kanskje fortsette utlegningen min senere. Får se det an. Skal hive i meg et laksestykke som sikkert er halvråttent innen nå, og se om mer kan pumpes ut. Man må nytte på, har jeg lært.

15. oktober kl. 05:58

Øystein Tranås Kristiansen: Etterhvert flyttet jeg til min tante, hvor jeg hadde en god tid. Det hadde jeg forsåvidt mot slutten i Evje også, fylt som jeg var av religiøse visjoner og de mest fantastiske bilder - noen av dem i form av Kate Perry som egypterinne. Hos min tante levde jeg ut min nyvunnede legning og hengte opp bilder på det vesle værelset jeg fikk, bilder fra Louvre og Vatikanet, alltid av de samme mannlige guddommer. Disse eldre kvinnene har gjerne en kartong vin stående, og jeg fikk leve ut mine fantasier, fordi jeg drakk vinen fra en keramikkopp og latet som det skjedde i fordums tid, alltid blant vinbegersvingende romere, og det var god anledning til å ta noen smaksprøver gjennom dagen. Min bror uttalte forøvrig at det virket som jeg var på byen hver eneste dag - han har det med å overdrive. Jeg har aldri stått i fare for å bli alkoholisert, men på den tiden var Dionysos ekstra givende. Jeg fortsatte med mitt forsett, utarbeidet min filosofi og så for meg deler av mitt bokverk som symbolske scener. Den sommeren gikk jeg også gjennom en laseroperasjon på øynene, med et svært godt resultat. Antakelig en av mine beste investeringer. Pilene pekte altså oppover for det jeg hadde satt meg fore - og hva var det - nøyaktig? I Tromsø hadde motsetningens lov stått under viljen til makt, nå måtte jeg løfte den over. Jeg plagdes med dette, og lagde avanserte skjema over viljens ulike trinn. Hvorfor var dette så viktig? Det var dette faderdrapet. Jeg måtte drepe den som hadde skapt meg. Det hat jeg hadde følt mot mitt kjødelige opphav, smittet nå over på alle livets områder, en slags åndelig kontaminasjon, se, har vi opphavet til et nytt begrep? Jeg sa til meg selv at det bare var symbolsk, at det bare skulle skje i ånden og i overført betydning, en slags analogi. En kvinne ville fokusert på dette. Entiteten så ned på visse typer økonomisk livegenskap. Den anseelse jeg hadde hatt, måtte av nødvendighet blitt forminsket. Man kan si at jeg bare ville gjenreise min plass i faderens øyne, men utifra det som har blitt sagt, vet jeg nå bedre. Det var dette oksedrapet, en scene jeg stadig så for meg. Den unge, blonde, krøllhårete stod over beistet, tvang utstykket ned i bakken. Dolken springer opp! Støtet er dødelig og i halsen, blodet flommer over og spruter overalt, den hvite kjortel, ansikt, hender, grunnen stenkes rik av det boblende blodet. Noen ganger må man simpelthen kjøre kniven i sine venner. Ikke for det, han kunne være nyttig ennå. Det kunne være innsikter, ting han kunne bidra meg, så han måtte ikke vite omfanget av min plan før fellen var sprunget, alt var snudd på hodet og han kastet i bakken under meg. Da skulle han se opp på meg med store bedende okseøyne - ville jeg vise nåde? Scenen hadde alt gitt svaret. I mitt rasjonelle liv ville jeg gjenvinne min stilling. Min følelse hadde forlenget bestemt seg, og disse kunne ikke fullt ut skille lag. Derfor kunne han ikke få vite den fulle

rekkevidde av mine bestrebelser. Visjonen var klar, sten og sosialmenneskene måtte unngjelde, men det måtte den mannlige autoritet også. Jeg skulle bli min egen far - Sol invictus, og for det måtte jeg drepe den som hadde skapt meg som tenker. Jeg måtte vise meg overlegen, så fellen kunne springe og alt kunne kastes tumlende ned på hodet.

15. oktober kl. 07:25

Øystein Tranås Kristiansen: Måtte ta en lengre pause der. Var i tåka en hel dag og måtte hente meg inn. Jeg skal konsentrere innsatsen om å ikke være for voluminøs, men være presis og on point med de store linjer i alt dette. En rent biografisk beskrivelse av mitt liv og virke kan kanskje komme senere. Utlegningen nå vil altså fokusere på det som er relevant, filosofisk sett, og så langt har jeg holdt meg innenfor en slik mal, vil jeg mene. Det skal legges til noe jeg mener må være relevant for alle forfattere. Da min skrivesperre først oppstod, var jeg riktignok deprimert og under stort press, men samtidig hadde jeg desto mer følelsesmessig innhold som måtte ut, se, her har vi opphavet til alle forsterkede ønsker. Og i alt dette ble visse instinkter aktivert som kom som en følge av en langvarig erfaring som skrivende. Før hadde det vært slik at jeg skrev når jeg hadde muligheten, intenst i perioder, men så kanskje 1-2 ganger i uken, riktignok med forberedelser som foregikk gjennom uken, og det skal sies at disse øktene var svært intense og gjerne gikk over tolv timer. Når man så måtte opprettholde livet med jobb, studier og forpliktelser, ble det sjeldent tid til mer, så selve tekstarbeidet var jevnt, men gikk tregt frem. Min første roman tok det to år å ferdigstille, min andre roman tok tre år. Legg så til at materialet kanskje ikke er bra nok, og at den korrupte forlagsbransjen ikke aksepterer det som ikke er i henhold til deres snevre korrekthet. Dette hadde jeg, i min situasjon, med skrikende følelser simpelthen ikke tid til. Jeg måtte få ut mitt materiale med en gang. Resultatet viste seg da også. Det var umulig for meg å skrive på en roman eller ha et åpent tekstdokument foran meg, da kom denne slangen springende opp. Jeg var fortvilet, selvsagt, for jeg ville jo fremfor alt skrive, men ble sabotert av et underliggende instinkt. Jeg oppdaget at å skrive på en blogg, direkte til min omgangskrets, med mennesker jeg visste fulgte med og lyttet, og med synlig oppdatering over hvem som hadde sett innholdet, dette løste opp skrivesperren, og var faktisk det eneste som fungerte. Etter litt skyggeboksing og øvelser var det derfor nærliggende for meg å starte bloggen Sol invictus. Forøvrig har jeg lest om skrivende som opplever det på samme måte. Man har ikke tid til å skrive på neglisjerte romaner, man må ut med en gang. Dette er selvsagt betenkelig i en tid hvor romankunsten betyr mindre og mindre, og ingenting egentlig leses mer. Alt som vokser må ha en fruktbar grunn. I mitt tilfelle skal jeg si det kort: Det er ikke mulig å bli lest idag, heller ikke å selge, og det på nesten alle kunstneriske nivåer, og da snakker jeg om kunst som er kunst, altså ekte, skjønnhet, estetikk og instinkter, uavhengig av moral og puritansk

besteborgerskap. Min løsning er å løfte nivået på skrivningen min til noe som ikke kan fornektes. Jeg har altså ingen illusjoner om å oppnå salg eller anerkjennelse, men fokuserer på det lange løp og den lange linje. Jeg skal bygge opp mitt navn. Selvsagt skrev jeg etter beste evne før i tiden også, men slike ungdommelige utskielser egner seg i de fleste tilfeller seg best som løssluppen underholdning. I fremtiden vil jeg fokusere på det som er kunst og ingenting annet enn kunst hva gjelder romanskrivingen. Det behøver ikke å være akseptabelt for noe forlag, og det behøver ikke selge, men det må være kunst. Det er på den måten jeg skal vinne i det lange løp. Slik det var, denne bloggen måtte fungere som en krykke for min skriveevne, samtidig som trykket fra desperasjon, hyperaktiverte følelser og de arketyriske gudsvisjoner hadde forøkt seg i styrke.

16. oktober kl. 21:04

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg gikk altså rundt i Trondheim by og strevde med mitt faderdrap, samtidig som jeg var hjemsøkt av de vakreste bilder. Spesielt musikk kunne få disse bildene til å stige frem for meg, og jeg kunne se for meg hele fortellinger ved å lytte til en sang. Jeg ville gjerne la dette være grunnlag for skildringer fulle av symbolikk, men var plaget av en perfektjonstrang som sørget for at jeg sitter med et tynt resultat idag, og hvor jeg fortsatt har forhåpningen om en utarbeidelse av materialet. Hvis en slik inspirasjon først oppstod i følge med musikk, lyttet jeg gjerne femti ganger på rad. Dette har jeg senere forstått er et trekk for slike som meg. Jeg var grundig engasjert, kunstnerisk sett, samtidig som jeg var i en slags bedagelig tilstand. Jeg hadde også et levende filosofisk virke, hvor jeg så deler av min tenkning eksemplifisert gjennom mine møter med mennesker, gjerne de mer originale typuser, og slik er det nok gjerne enda. I alt dette beredte jeg grunnen til videre filosofisk tenkning, hvor jeg så på muligheter og laget teorimodeller jeg nedtegnet på svære A3-ark. Den kunstneriske inspirasjonen kom lett, men jeg støtte på problemer innen filosofien. Her må jeg trekke en bred linje. Når jeg nå i ettertid ser på mitt tidlige materiale, blir det klart at alle mine begreper og min metode bygger på en nietzscheansk forståelse, da spesifikt i form av sublimeringen av en ekspansiv vilje. Tenkningen som sådan var fortsatt et supplement og et påbygg, ikke en erstatning av paradigmet. Dette tidlige materiale er så variert at det er ikke alt jeg kan stå inne for idag, men det er her en rekke strømninger og endog nyvinninger jeg tør si vil være nyttig for meg selv og andre for stimulansens skyld, og for videre arbeid. Blant annet ser jeg for meg en ekspansjonslinje av viljen, først inn i symbolet, så inn i moralen, endog i utarbeidelsen av mitt lovende konsept, det forsterkede ønske. I ettertid har det slått meg at moralen og flokkinstinktet var i virksomhet fra menneskenes første dager. Likevel gir denne brede skisseringen et innblikk i visse hovedtrekk, moralen råder overalt idag, på bekostning av alle ting, som det har vist seg. I tillegg til kunstparadigmer og lidenskapstypuser og en analyse av alle ting

som hører populærkulturen til, satt jeg nå på dette forsterkede ønske, som jeg skjønnte var viktig. Tanken var alltid at det forsterkede ønske oppstod som en følge av den andre entitet, og måtte følgelig være nært forbundet med ressentimentet. Vi både formes og gjør motstand til et nærvær, og som stoikerne har sagt, man kan ikke unngå å påvirkes av det selskap man holder. Mitt anslag foregikk over en viss bredde, også innenfor psykologien. Jeg hadde lest Freud, som tiltalte meg veldig og som hadde lagt grunnlag for min inndeling i lidenskapstypuser. Etterhvert tok jeg til med Jung. Jeg leste også en del historiske verker på den tiden, og min historiske ballast har vist seg å gi meg gode empiriske festepunkter.

16. oktober kl. 23:55

Øystein Tranås Kristiansen: Gode tider varer ikke. Dels på grunn av egne ambisjoner, som jeg senere måtte stille spørsmål om egentlig var mine, og dels på grunn av påtrykk fra omgivelse, fant jeg ut at jeg måtte bryte denne fruktbare og tilnærmet paradisiske lediggangen når det led ut på høst. Året 2014 hadde forøvrig den varmeste sommer jeg noensinne skal få oppleve, og jeg nøt godt av denne overfloden som varmet meg hvorenn jeg gikk. På et tidspunkt lå jeg på noen steiner midt i en elv, og fikk de mest fantastiske innblikk kun ved å lytte til vinden som suste gjennom greinene. Alltid var jeg tilbake i Italiens **[poetisk]** land. En snill venn hadde ledig husvære, som jeg etter litt ettertanke aksepterte. Jeg bestemte meg for å gjøre opp for nederlaget i Evje og den katastrofale retningen karrieren hadde gått. Jeg hadde slett ingen karriere, alt var ødelagt av de dårlige skussmål som var implisert i mine attester. Jeg måtte bygge på mine styrker, tenkte jeg, var jo akademiker, må vite. Derfor tenkte jeg å reise mitt statusmessige fall i omgivelsenes øyne ved å gjenoppta mine studier. I dette var jeg ikke helt naiv. Jeg skulle ta et årstudium i kunsthistorie først, for å teste vannene og ikke binde opp altfor mye av min energi. Dette fungerte forøvrig som et godt supplement til mine symbolistiske og visuelle bestrebelser. Tanken var etterhvert å forflytte seg til en mastergrad i historie, hvor jeg ville skrive om Mithraskultusen. Jeg forsøkte her på snedig vis å få den akademiske virksomheten til å stå i samkvem med min egentlige interesse. For å studere må man ha penger, og derfor tenkte jeg å livnære meg av min gamle profesjon, omsorg. Den samme omgivelse som hadde fortalt meg at jeg uten problemer ville greie en stilling som biblioteksjef, siden jeg var så intelligent og fremifrå, osv, fremmet nå det syn at arbeidslivet var slett ingen kunst (nei, sannelig) Da jeg stod i 100% stilling, var den utmattelse jeg følte bare noe man måtte bli vant til. Nå planla jeg å jobbe 50%, eller så lite som mulig noen år, mens jeg fokuserte på å arbeide med de tingene som virkelig teller. Endemålet var å ha en uangripelig grad som kunne brukes til å påbegynne en ny karriere i et felt hvor jeg kunne velge, og som unngikk for mye publikumskontakt og sosial virksomhet. Det er to momenter som er svært viktige vedrørende den retning livet mitt

tok, og etterhvert skulle disse forenes til en og samme sak. For det første tok jeg kontakt med studenthelsetjenesten, for jeg tenkte jeg burde bruke muligheten ved å ha en slik tjeneste tilgjengelig til å bearbeide et gammelt problem. Kortest fortalt, jeg møtte opp, og på mitt symbolistiske vis fortalte jeg at jeg hadde en demon i hodet som styrte mine handlinger og fikk meg til å gjøre ting jeg ikke ville, og som hadde ødelagt livet mitt. Denne demonen gjorde meg genial og satte meg i kontakt med gudenes verden, men nå hadde gavene den ga minket. Omtrent slik fortalte jeg det, og det var nok til at jeg ble satt opp til konsultasjon på det som kalles DPS. Min var en voldsom beretning, og man mistenkte nok muligheten for schizofreni, noe jeg selvsagt var innforstått med, samtidig som jeg mente at man her måtte holde tungen rett i munnen. Som jeg hevder enda idag, jeg med mine visjoner, er en dypt rasjonell mann, ja, kanskje mest rasjonell av alle når det kommer til stykket. Det andre som skjedde var at det fort ble klart at jeg hadde påtatt meg for mye. Jeg hadde jobbet på sykehjem før, men dette var mye hardere, og hver dag på jobb tappet meg for krefter. Til mitt forsvar, Dragvoll sykehjem er et politisk prestisjeprosjekt, men var også vanskjøttet, underlig nok. Den nye management bryter med alt av fornuft og menneskenatur. Bare min mening? Kjære vene, de hadde et sykefravær på 22% på et tidspunkt, og var hovedsideoppslag i Adresseavisen på grunn av dette. Studiet var interessant på alle måter, men jeg oppdaget at min skrivesperre strakte seg også hit. I de enkleste skoleoppgaver var jeg ofte ikke istand til å skrive en linje, og måtte kjempe hardt for å få til noe. Det var under disse omstendigheter jeg hadde det neste gjennombrudd innen filosofien.

17. oktober kl. 00:23

Øystein Tranås Kristiansen: På et mørkt loft på Dragvoll universitet skjedde endelig det jeg hadde håpet på. I min lesning av Jung kom jeg over en direkte omtale av Nietzsche, som ble kalt "en ubalansert mann." Kortest fortalt mente Jung med forsonende ord at størrelser som Freud hadde gjort seksualiteten, eller altså Eros, til eneste fortolkningslinje vedrørende menneskenaturen. Adler hadde gått i motsatt retning, og hevdet viljen til makt var det som drev mennesket. Begge disse hadde lagt sine karrierer i sin respektive fortolkning, fordi de så dette som sannhet. Freud hadde først ved slutten av sin karriere oppdaget at hans system hadde en viss ubalanse, noe som nødvendiggjorde innføringen av dødsdriften, det såkalte Tanatos som en motvekt til sin urimelige størrelse. Jung mente at noen dødsdrift kunne det ikke være snakk om, all den tid mennesket aldri egentlig kan forestille seg døden i sin primitive natur og med sine primitive symboler. Jung fremmet selvsagt i myndig drakt synet på at begge disse størrelser, Eros og makthungeren, var intimt flettet inn i hverandre og ikke kunne fraskilles. Verken Freud eller Adler løy når de fremmet sitt syn, men de så altså ikke det fulle bilde. Dette var lett å relatere tilbake til Nietzsche. Jeg syntes da å ha

merket at han unndro seg visse deler av virkeligheten, ting vedrørende kvinner, kjærligheten, skjønnheten og underkastelsen, blant annet. Kanskje var han et steinmenneske? Nietzsche hadde introdusert ressentimentet, men skjønnte ikke at det forsterkede ønske stod som nødvendig motpol. Her hadde jeg endelig nøkkelen inn. Jeg skjønnte at jeg stod ved neste avgjørende trinn i mitt faderdrapsprosjekt. Oksen, Nietzsche, min åndelige far var for meg blitt en og samme størrelse, som jeg måtte drepe slik at jeg kunne leve og hevne urimeligheten. Min plass i verden var jo blitt stjålet, det viste min livshistorikk og min langvarige smerte, for å si det med en viss fransk litani. [*Les Litanies De Satan.*] De andre hadde stjålet både livets goder og plassen på tenkningens topp, selv om jeg egentlig var bedre, men hadde blitt dolket i ryggen. Mithrasskikkelsen måtte stå imot tyrannen såvel som slavene og den basale kjøpmann. Bildet av oksens kuttete strupe hadde talt sitt tydelige språk over hva jeg ville. Hele konflikten stod klarere frem for meg nå. Jungs nyplatoniske arketyper, bilder i spenn, stod i klar konflikt med tanken om en vilje som ekspanderte inn i uendeligheten. Nietzsches syn syntes meg platt til sammenligning. Mine egne tilstrebelser kunne nå stå som alternativ til, ikke et supplement for den selvsamme viljen til makt. Min symbolisme hadde jo lenge stått i samsvar med Jung, og her hadde jeg en alliert i kampen mot de såkalte rasjonalistene, de som forøvrig hadde underkjent min verdi i romanskrivingen. Jeg stod i ærefrykt overfor denne vise Jung, som kunne se og omtale så mye. Var det han jeg skulle være slave av nå? Jeg kunne ikke være underkastet noen mann, den blonde adonis måtte bli fri. Men jo. Enn så bred Jung var, så manglet han dybde. Han omtalte ikke disse tingene på dypeste filosofiske nivå som kunne settes opp i et ugjendrivelig system. Det var dette jeg måtte få til, for å følge påbudet til min gudsvisjon. Den natten på Dragvoll måtte jeg reise meg og gå rundt med knyttede never, for så glad og opphisset var jeg. Heldigvis var ingen andre tilstede. Jeg skulle nå sette alle krefter inn for å lese, forstå og omtale Jung i en egen artikkel, og siden bruke alle mine intellektuelle og okkulte krefter for å kjøre dette som en kile gjennom eteren og inn i hjernen og hjertet til mine fiender.

17. oktober kl. 01:37

Øystein Tranås Kristiansen: Dessverre for meg stilte kravene fra ytreverdenen seg i veien. For det første hadde presset fra denne sykehjemsjobben bare tiltatt. Selve bygningen til Dragvoll sykehjem består av to gigantiske etasjer, hvor hver etasje rommer åtte fløyer som igjen har åtte pasientrom og fire kjøkken. Disse fløyene brer seg som blekksprutarmer i det som er en forvirrende labyrint av korridorer og åpne landskaper som alle ser helt like ut. De ansatte fortalte at det tok dem månedsvis i å bli vant til dette, men dette var altså et godt "design," og det var her jeg ble drevet i stadig høyere tempo for å utføre mine oppgaver. Jeg hadde en uheldig episode, som for meg like gjerne kunne vært en scene fra helvete, idet en gammel dame ropte som en trompet til meg i en halvtime mens jeg

forsøkte å få unna det reneste Gehenna. Hva jeg følte da jeg vaklet ut derifra var ikke til å beskrive, for det var ingenting der. Samtidig overhørte jeg en mannlig kollega som jobbet 100% og satte seg opp på ekstravakter. Hvordan var det mulig? Var han et overmenneske? I ettertid skjønte jeg at han var ESFJ eller deromkring, som trives med denslags. Jeg er overhodet ikke eslet for omsorg, og hadde også min store oppgave å ta hensyn til. Jeg kunne ikke gå utmattet til margen hjem hver eneste dag, føle meg voldtatt, og det, bare for å få til livets opphold. Min løsning ble å sette meg av vakter, minimere arbeidet mens jeg tok meg av studier, som nå også var blitt presserende, og ikke minst rettet oppmerksomheten mot det egentlige åndelige arbeid. I Tromsø var det slik at den tiden jeg jobbet på sykehjem, hadde jeg det privilegiet som ekstravakt at jeg kunne sette meg opp til å jobbe når det passet for meg, og kunne variere dette fra uke til uke etter hvor mye penger jeg trengte og hvilket skrivemodus jeg var i. Men moderniseringen hadde ødelagt dette også. På Dragvoll sykehjem var man pålagt å sette seg opp på et visst antall vakter hver eneste uke, og med skarpe advarsler og mishag fra administrasjonen hvis man ble for mye borte. Jeg satte meg allikevel opp på minimum. Alt i alt ble jeg drevet hard. Tempoet på sykehjemmene i Tromsø hadde vært mye lavere, underlig nok, selv om man hadde ansvar for like mange pasienter. Der bestod også bygningene av en og en fløy, og ikke disse åpne landskapene hvor både gamle og ansatte gikk seg bort og man aldri fikk fred fra støyen som ljommet gjennom hodet. Jeg var under et voldsomt press herfra. Samtidig som jeg hadde oppdaget at Jung var nøkkelen til å drepe Nietzsche, var det også tid for et større arbeidskrav fra studiet. Jeg satte meg derfor av vakter, og oppholdt meg på universitet en natt for å få dette unna.

17. oktober kl. 01:53

Øystein Tranås Kristiansen: Det skal legges til at under disse nyfunnede sorger intensiverte mine visjoner seg. Jeg så brennende adoniser strekke ut armene mot meg, for så gå i oppløsning og blusse opp til en sol. Smerten som erstattet rikdommen jeg hadde hatt den sommeren, skapte ytterligere bilder av skjønnhet. Den natten på universitetet, hvor jeg skulle gjøre unna det vesle arbeidskravet, fikk meg til å skjønne hvor mye press jeg var under. Det tok meg ti timer og de ypperste anstrengelser å få til noe, skrivesperren hadde igjen fullt grep over meg. Oksedrapet gjenspeilet nå sin egentlige kilde. Jeg så den svartkledde skikkelsen som hadde tatt min plass i livet. Vi kjempet over talløse landskaper, gressletter, ørkener, isøder og på fjelltopper gjennom en hel levetid. Tilslutt stod vi overfor en avgrunn, ved slutten på alle ting. Endelig overgikk min styrke hans, og jeg grep ham om halsen og fikk ham ned på kne. Han så opp på meg med en blanding av beundring og ærefrykt, og skjønte nå sannheten, at jeg var ham alltid overlegen. Kniven glimtet opp og ble holdt løftet, og jeg støtte våpenet inn i halsen hans. Med foten satt til ansiktet, skjøv jeg ham over kanten

til avgrunnen, hvor han tumlet ned, armene utstrakt og med hodet først. Jeg var alene, og kun vindene fra juvet nådde meg. Endelig hadde jeg oppnådd mitt ene mål i livet, den svartkleddes bortgang og demonstrasjonen av min overlegenhet, som skulle vare evig. Endelig kunne jeg selv dø. Jeg steg ut i avgrunnen, og gudene, som hadde merket mitt store offer og kraften som blusset opp idet drapet skjedde, løftet meg opp, og jeg ble tatt opp i deres rekker. Jeg var blitt avskåret fra å nedhamre min fiende i ånden, og endelig gjenspilte denne visjonen seg i ærlig drakt. Jeg visste hva jeg skulle bruke livet til. Jeg skjønnte at dette stedet var dødt for meg, at jeg egentlig ikke burde ha vært på dette universitetet, som jeg hadde forlatt for lenge siden. Men kravet fra omgivelsene var blitt et uoverstigelig hinder for alt det jeg ønsket meg, og jeg slapp ikke fri.. Derfor gikk jeg da rundt som en levende død, på steder hvor jeg ikke burde være. Mens jeg vandret rundt, kvapp jeg til av mitt eget speilbilde, og da jeg skulle tilbake til stedet jeg satt, fant jeg ut at døren var låst. Jeg måtte løpe etter en vokter, og rope etter ham der jeg så ham stå langt nede i en vindeltrapp. Det var et øyeblikk av skrekk da jeg skjønnte at han stod bak meg, og at det var refleksjonen hans jeg hadde sett. Da jeg ba ham låse opp for meg, viste det seg at det var ingen stengt dør, jeg hadde simpelthen vært på feil sted. Jeg måtte bruke alle mine overtalelsesevner til å bortforklare situasjonen. "Ja ja ja, jeg er nok litt stresset, skal snart gå hjem." Da han endelig hadde dratt, fikk jeg gjort unna arbeidskravet ved å tenke så enkelt og konkret som mulig, uten tanke på prestasjoner. Dette var ille til selv meg å være. Jeg måtte tone det ned, fokusere på det mest nødvendige, terpe gjennom studiet uten noen karakterkrav, og jobbe så lite som mulig, bare så jeg tjente det jeg trengte til å klare meg. Endog min artikkel om Jung måtte jeg utsette. Tilfreds med denne løsningen, pakket jeg sammen og var på vei ut. Jeg fikk ikke forlate stedet, uten å innhentes av et fryktelig bilde. Plutselig, da jeg løftet blikket, var et gapende fantom på vei mot meg med flagrende hår og utstrakte armer, og jeg vaklet tilbake og tok meg til ansiktet for å avverge slaget fra det hinsidige. Da jeg kom til meg selv igjen, stod jeg med ryggen til en søyle hvor jeg stod fastklamret. Det tok lang tid før jeg våget å røre meg, og da jeg tok steget frem, kvapp jeg, for jeg stod konfrontert med en ansiktsløs skikkelse, meg selv reflektert i en glassvegg. Aldri før, selv ikke under mine mørkeste og tragiske stunder, med ubeskrivelige nederlag, hadde jeg vært under så mye press. Jeg skjønnte at jeg måtte satse alt på å holde det gående, at det holdt på å rakne for meg. Det kunne ganske enkelt ikke gå lengre nå. Jeg har hatt med de gale å gjøre, og vet at dette er første trinn, og jeg var nå redd for å bli gående i en fantomverden hvor ingenting lenger er virkelig, og hvor man ikke kommer ut.

17. oktober kl. 02:46

Øystein Tranås Kristiansen: Angrepene fra min omgivelse opphørte ikke. Den vennen som hadde ordnet meg bosted, skulle en kveld hjelpe meg å montere en kontorstol. Jeg hadde to stoler å velge

imellom, som var av helt lik type, og han tilbydde seg å sette sammen de delene jeg likte best. Jeg var tvilende, for jeg ville slett ikke ha forandringer, og jeg ville heller la ham bestemme hvordan jeg skulle sitte. Allerede hadde det kommet for mange diktat og dytt i uønskede retninger fra den kanten. Men han insisterte, så jeg bestemte meg for å la ham holde på en stund før jeg gikk for den løsningen jeg syntes var best. Da han monterte sin versjon av stolen, skjedde det noe som gjorde at jeg forstod alt det som foregikk. Han støtte skrujernet irritert inn i skruen, og vred hardt rundt så gjengene gikk istykker. For hardt. Jeg ble stående og stirre på det som forløp seg rett foran øynene mine. Hans løsning var altså permanent. En plutselig innsikt kom over meg. Måten han vred skrujernet rundt skjedde akkurat på samme måte som han ville ha vridd rundt en kniv i magen min. Jeg så for meg hvordan han satte seg over meg med all sin kroppsvekt, hele hundre kilo, og ubønhørlig vred kniven rundt mens jeg forgjeves kjempet imot. Hånden hans ville være over munnen og kvele skriket. Alt dette hadde jeg forstått. Dette var en sublimert drapshandling, en trussel over hva som kom til å skje dersom jeg ikke adlød. Han ønsket å dominere og overta livet mitt på alle måter, hvorfor skulle han ellers ha fått meg hit, og ga denne advarselen uten å selv være klar over det, men som jeg skjønnte i all klarhet, siden jeg har en psykologisk innsikt og i tillegg til det er et geni. Dagen etter drillet han nye gjenger i skruen og fikk åpnet delene på bakgrunn av min klaging, slik at jeg fikk tilbake den gamle tilstand hva stolen vedrørte. Men når det gjaldt alt det andre var det ingen vei tilbake. Jeg visste at han var en fiende, og før eller siden kom han til å angripe meg. Da selvsagt ikke som konkrete drapshandlinger, jeg var da ikke tåpelig og irrasjonell nok til å tro det. Typusene eksisterer i en sivilisert tilstand nå. Men jeg så scenen for meg. Han ville kritisere meg og si noe jeg ikke tålte å høre, og jeg ville gi et tilsvarende svar. Utifra det ville han skjønne hvor mye jeg foraktet ham, og vise sitt egentlige ansikt og en flirende hån til alt ved mine foretakender og min person. Dette ville jeg ikke tåle i min pressede tilstand. Jeg ville måtte gå til angrep på ham med nevene, og dermed ville han ha det han lette etter, en unnskyldning til å kveste meg eller slå meg ihjel, hans valg, siden han nå ikke fikk dominere meg og styre hver en handling. Før jeg lot det skje, ville jeg måtte eliminere ham. Tross alt er jeg mer verdifull, og kan ikke utslettes bare fordi noen får et påskudd. Jeg måtte komme i forkjøpet av en slik fordekket drapshandling. Et ord! Dersom jeg merket at ordene kom og det jeg hadde sett for meg begynte å skje, ville det ikke være bedre om jeg slo til først, at det var jeg som trakk kniven og drepte ham før han fikk drepe meg? Var det dette som kom til å skje? At jeg en natt banket på døren hans, og da han åpnet, stakk jeg ham med kniven, gang på gang, for å hindre de veldige nevene hans over meg, for å hindre at skriket mitt kvaltes i munnen?

17. oktober kl. 03:20

Øystein Tranås Kristiansen: Det hender du vet nøyaktig hva som skal skje lang tid i forveien, uten å kunne gjøre noe for å hindre det. Da meldingen plippet inn på mobilen fra bestyrerinnen var et slikt øyeblikk. Hun ville ta en prat. Jeg har forlenget lært å ikke føle noe ved slike stunder, det gjør det bare verre. Så jeg følte ingenting på veien opp til henne, og heller ikke under samtalen. Ja, ja, ikke effektiv nok, burde heller jobbe med noe annet. Det som slår meg er at noen må ha gått bak ryggen min og sladret på meg, for hun kan ikke ha sett dette selv så mye som hun sitter på kontoret. Kanskje hun med gråhåret som advarte meg mot å ikke ta så få vakter. På en måte er det en lettelse å slippe å være i Gehenna. Jeg tar på meg et rolig og avbalansert ytre. Det er ikke så farlig. Synes det samme selv. Hun forsøker å være hjelpsom, naturligvis, gir hint og råd i alle retninger. Tilslutt blir hjelpen konkret, hun vet om en annen avdeling, en som arbeider med demens. Det er jo der jeg har min erfaring. Jeg burde ringe dem. Jeg takker henne for det og får telefonnummeret. Samtalen blir etterhvert en gjentakelse, et tegn på at den kan avsluttes for begge parter. På veien ut, når jeg løser sykkelen min fra låsen, løfter jeg ansiktet mot himmelen. Det har slik de har løftet ansiktet, de tapende, i uminnelige tider, men det er ingen hjelp å få der. Hvorfor da, gjør man dette? Det er den universelle gesten på nederlag. Jeg løy ikke, er faktisk glad til. Nå slipper jeg de rungende skrikene og kaldsvetten som ligger på pannen. Jeg har unnsuppet det stedet som la meg under slikt press, men istedet er jeg kastet ut i usikkerhet. Jeg må finne en erstatning så snart som mulig, ellers er det forbi. Pengene er det snart slutt på, så jeg kan ikke vente lenge, og jeg må fullføre årsstudiet mitt. Det er best å avveie mine muligheter, og valget må komme fra meg selv. Jeg passer på å ikke tenke og ikke føle på veien tilbake. Man kan ikke være forhastet, tvinges inn i noe nytt man kommer til å angre på. Vel inne på rommet lukker jeg døren bak meg. Hvorfor i helvete fant jeg meg aldri et utkomme? Nå er begge mine ben slått vekk under meg, min utdanning kunne jeg ikke bruke, og mitt sekundære yrke kunne jeg heller ikke bruke, faktisk så hater jeg begge deler dypt og inderlig. For mange mennesker. Jeg hater at de står foran meg, og jeg hater at jeg må snakke med dem, at jeg alltid må ta på meg en maske. Men jeg kastet bort min ene mulighet for lenge siden. Hadde jeg bare studert hardt nok i min ungdom, kunne jeg hatt en liten professorlønn. Den gangen tenkte jeg bare at jeg fortjente å slappe av etter militæret, og at jeg ville fokusere på å få fitte før jeg igangsatte meg, så på den måten ødela de den muligheten for meg også, og jeg ble dømt til dette skjeve sporet all tid siden, til steder hvor jeg ikke hører til, til et sted langt forbi det som skulle vært min skjebne. Jeg er jo bedre enn en hvilken som helst professor. Tenker bedre, vet mer. Likevel sitter de der og har, og jeg fikk aldri noe, ikke det minste av det et vanlig menneske får uten anstrengelse. På bakgrunn av hva? Sine løgner, de løgnene som finnes overalt i den sosiale verden, som jeg hater. Aller helst har jeg lyst til å hvile, å sove, slippe å tenke på en virkelighet jeg ikke kan gjøre noe med. Jeg tar opp lappen fra lommen. Bør nok ringe det nummeret så fort som mulig. Finne en ny stilling før pengene tar slutt. Da jeg taster det første tallet inn på skjermen i mobilen, skjer det noe,

slangen er tilbake og veller opp, det er den samme slangen som hindrer meg i å skrive, men nå er det verre. En kvalme siver over meg, får en enorm motvilje til mobilen jeg har i hånden. Jeg legger telefonen på puffen, som jeg skyver fra meg med foten, og slangen synker ned igjen. Jeg blir sittende lenge og stirre, forsøker å samle viljekraft til å gripe mobilen igjen. Hånden min strekkes frem. Der! Straks steiler slangen opp, den visste hva jeg prøvde på, og jeg må hurtig rykke tilbake. Det er umulig. Jeg kan ikke gjennomføre det. Instinktene har vendt seg mot meg. Hos andre er det slik at deres indre natur understøtter det de foretar seg, gir dem bonuser. Mine instinkter har sabotert meg, har de ikke? Mitt indre sjeleliv har hatet alt det rasjonaliteten min har foretatt seg de siste månedene, men hva er det slangen vil? Hva er det jeg har neglisjert? For helvete, det er ikke som om slangen og disse instinktene er på min side. De fikk meg til å vende hendene mot meg selv i tyve år. Jeg har sviktet meg selv, dypt og inderlig, på absolutt alle områder, fordi jeg hadde ikke kontroll. Instinktene sviktet meg, demonen tok fra meg alt, og i de ting jeg selv kunne velge, tok jeg feil retning for lenge siden. Hva mener gudene med dette? Hvorfor legger de dette på meg nå. Jeg har jo opplevd dette før, og nå skal jeg oppleve det igjen, uten å kunne gjøre noe. Hvorfor gjør gudene dette? Jeg tjente dem jo, med hele mitt hjerte og alt mitt livsblod. Jeg tjente dem, likevel tar de fra meg alt. Hvordan er det meningen at jeg skal fullføre min store misjon, den de påla meg, når det er på denne måten? Hvis det er en løsning her, kan jeg ikke se den. Det er fortsatt et ubehag. Det er fordi jeg har lappen i hånden. Jeg bretter den sammen og legger papiret på bordet, så jeg slipper å se tallene som fører til noe slangen ikke kan godta, men som jeg må tvinge igjennom dersom jeg skal overleve. Hvis ikke må jeg melde meg av dette studiet, og da er nederlaget komplett. Min familie vil bli skuffet, og talløse fiender vil smile, uten å riktig vite hvorfor, inntil de finner det ut og kan begynne en ny feiring. Hva er det jeg ikke ser? Hvilken gud skal jeg be til? Jeg orker ikke å tenke på det akkurat nå. Må hvile. Jeg vil nok se klarere etter å ha sovet. Jeg vrenger av meg klærne og slår av lyset. Under dynen kjenner jeg at huden er underlig kald. Søvnens kommer fort, den virkelighet jeg ikke kan konfrontere forsvinner.

17. oktober kl. 04:43

Øystein Tranås Kristiansen: Dagene går, uten at søvnen gir noen hvile. Hele tiden vokter slangen på meg med dryppende huggtenner. Jeg får tenke på løsninger, men hver gang jeg forsøker å sette dem ut i livet, er den der og kaver og velter rundt i meg. Gjennom skjermen stikker den sortkledde sin svære snute frem. Han har på sitt vis merket at noe er i gjære. Jeg forteller ham at gudene ikke kan forstyrres på det inneværende tidspunkt. Det er lett å se hva han vil, nemlig å få en innrømmelse fra meg over mitt nye nederlag. Jeg var et eksperiment for ham, noe han kunne studere gjennom, og nå sitter han der og vasker seg under armene med mitt livsblod. Jeg orker ikke tenke på det, har ikke

krefter til å gripe det fatt. Vanligvis ville jeg tenkt ut en grusom hevn, og gitt uttrykk for det i skarpe ordelag. Etterhvert blir det tid for konsultasjon. Første gang fortalte jeg villig vekk om demonen, og duoen med monstre som brakte den frem. Jeg fortalte hvordan demonen lot meg komme i kontakt med gudene, som alltid var der, hvordan den fylte meg med helvetesild og hvordan den tilslutt svek meg, og man lyttet interessert da. Nå må jeg fortelle om hvordan det er i ferd med å rakne for meg, fordi jeg greier ikke hente meg inn hva ytreverdenen angår. Det er forøvrig ganske vulgært med disse kjøpmennene og arbeiderne, som jeg forakter. Det er bråmodenheten og de slibrige stemmene deres, og denne kjøpmannen som forsøkte å lokke til seg fitte med flagg og trompet på den festen hvor en melsekk kravlet opp i sengen til adonisen, som var døddrukken. Skal jeg virkelig leve i en slik verden, for å tilfredsstille krav som ikke er godtatt i de velsignende vediske skrifter? Prest, kjøpmann, prest. Jeg forteller om hvordan familien forfølger meg, og alltid vil bruke muligheten til å presse meg i retninger jeg ikke nødvendigvis ønsker. Jeg forteller om mannen med skrutrekkeren, som jeg allerede nå mistenker for å legge lumske planer, jeg har nok sett det i øynene hans på kjøkkenet. Jeg forteller om den sortkledde, som brukte meg som middel for sine formål, bare for å rive meg ned. Man lytter interessert, og jeg er glad for å ha noen til å høre på disse tingene. Om ikke annet, så må det være interessant, og alt inngår altså i denne helhetlige logiske sammenheng, som fremfor alt er logisk, men også motsatt, selvfølgelig. Men det er altså iferd med å rakne for meg, ytreverdensmessig sett. De sier at jeg kanskje må på serum, men da nekter jeg. Snakke, ja, Serum, nei. Jeg kan ikke risikere at gudene blir borte, som er det kjæreste jeg har. Nå må jeg gripe meg i hendene mens jeg forteller. De må forstå at jeg aldri mente at det skulle bli slik. Angående de tingene jeg har gjort, var det egentlig aldri jeg som utførte dem. Jeg forteller hvordan jeg på et tidspunkt bekledd jernhansken, og hvordan demonen lurte meg avsted til underverdenen, hvor jeg så rekke på rekke med de døde hengt opp. Men man må forstå at dette ikke var meg, men demonen, og at jeg var brakt inn i ulykksalighet. Mest av alt frykter jeg å være sviktet av skjebnen og gudene. Har de endelig sett seg lei på meg? Fulgte jeg ikke tegnene, og trådde jeg et sted feil? Hjemme veksler jeg noen korte ord med den sortkledde. Han synes visst det er en sensasjon alt som skjer med meg. Hvordan kan jeg fortelle ham at jeg tapte absolutt alt? Hver gang jeg stod ved målstreken, ble jeg arrestert i spranget. Det skjedde med den første kjærlighet, det skjedde med den første første kjærlighet, men nå har det også skjedd med ham. Jeg hadde seieren innen rekkevidde, jeg kunne vinne, kunne overgå, men så ble jeg kastet i bakken, verre enn noen gang før, uten at jeg kunne kontrollere det som skjedde, selv om jeg prøvde med alle krefter, selv om jeg ga mitt beste, som viste seg å være en ynkelig størrelse. Han må forakte meg nå, og det skal jeg aldri tilgi. Forsøker å lyve om det, selvsagt, og det tilgir jeg heller ikke, jeg ville foretrukket om han sa det rett ut. Alle løgnene og vandringen rundt grøten gjør meg syk. Vi burde anerkjenne at vi er dødelige fiender nå. Han burde innse at jeg på et tidspunkt vil komme til å prøve å drepe ham, så han er best mulig

forberedt på kampene som skal komme. Noe annet ville være en fornærmelse som viser at han slett ikke tar meg på alvor. Har han endelig sett seg lei på meg, forstått at her er det ikke mer å hente? På konsultasjonen har man forsøkt å forsone meg, og ordene er lokkende. Sulter aldri ihjel, osv, noe som er sant. Jeg vet at det er en ting slangen vil tillate meg. Jeg tar telefonen, og etter en kort samtale, finner jeg nettsiden og melder meg av studiet. Da slipper jeg iallfall å ha stryk på karakterutskriften, og det vil stå åpent for meg i en fremtid som ligger langt unna. Den følger fornøyd med, slangen, den har jo sine svartglinsende øyne. Alle ansiktene til de jeg kjente på studiet skal hviskes ut for meg, de lurer nok på hvor jeg ble av, men jeg må forsvinne, ble jo plutselig borte en dag. Avmeldingen er den siste rasjonelle handlingen jeg gjør på en stund, og slangen letner sitt kveilende grep og synker ned et sted i dypet. Jeg kan hvile i den søvnen som ikke gir noen hvile. Jeg kan, så langt det går, bli borte. Hadde døren til rommet mitt bare vært en svær ståldør, som jeg kunne skyve igjen. Utenfor lurer nærvær som har ventet på dette øyeblikket. Når som helst kan de gi seg til kjenne, og jeg har ikke styrke til å møte dem.

17. oktober kl. 06:16

Øystein Tranås Kristiansen: Tiden er kort. Har jo sverget dyrt og hellig å komme i mål innen utgangen av oktober. Skal være mer konsis og til poenget utover, men det passer til historien (true story) Får nok til noe i morgen også, men på tirsdagen skal jeg på et foredrag om Steiner-skolen, noe som er såpass interessant at jeg må dit, selv i denne avsluttende fase.

17. oktober kl. 06:19

Øystein Tranås Kristiansen: Ble mer rasert og perceiver-lat enn det jeg tenkte. Vanligvis er jeg jo i hvilemodus i slike stunder. Tenker at modus operandi er riktig, det er bedre at jeg er skarpt fokusert når jeg først begynner. Mitt dårligste er virkelig dårlig, bare spør min omgivelse. Fokuserer derfor på formalisert arbeid med bloggen, så trår jeg til igjen etter morgendagen. Skal jo daske rundt omtrent hele dagen.

Edit: Rutinearbeid på viktige dokumenter er heller ikke spesielt lurt når jeg er sliten.

19. oktober kl. 18:42

Øystein Tranås Kristiansen: Alright, det er på tide at jeg trår til. Igjen viser mekanismen seg, jeg er ute av stand til jevn fremgang, men legger altså instinktivt tilrette for å eksplodere med energi, og

derfor hviler jeg lenge og bunkrer opp med mat. Skal lage et større måltid snart, som jeg skal spise av utover natten. Mistenker at den beste fremgangen vil komme etter at jeg har spist.

Forhåpentligvis vil jeg få ned mye av det jeg har gått og brygget på denne uken. Har jo lovet dyrt og hellig at bloggen skal være ferdigstilt innen slutten av oktober, og dermed har jeg ikke tid til å vente på verken min egen latskap eller småpratet til andre.

19. oktober kl. 19:01

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Herregud, i den tredje setningen jeg overhodet leste av Rudolf Steiner i "The fundamental social law," kunne jeg plassere ham i den altruistiske leiren, eller leiren av de gode, og skjønner derfor at han aldri kan ha noen overordnet betydning som filosof.

‘The well-being of a community of people working together will be the greater, the less the individual claims for himself the proceeds of his work, i.e. the more of these proceeds he makes over to his fellow-workers, the more his own needs are satisfied, not out of his own work but out of the work done by others’.

Det forekommer meg at god tenkning innebærer å løfte blikket til den helhetlige sammenheng, fremfor å tilse de umiddelbare interessene til sin respektive typus.

19. oktober kl. 22:07

Øystein Tranås Kristiansen: Enn så fristende det er, vil et fullstendig narrativ over min depresjon ikke være mulig, spesielt ikke på dette stadiet. Kanskje vil jeg en gang kunne utarbeide en slags beretning som tar for seg de hovedsakelige trekk og opplevelsen av å være tilstede i sin egen undergang. Igjen skal jeg forsøke å løfte blikket til kronologien og det relevante filosofiske innhold. Slik jeg husker det, vandret jeg rundt i en uke etter den nedtegnede avskjed i relativt god forstandsmessig stand, og etter det stod jeg med begge føttene i min egen underverden, kræsjet ned i det totale mørke. Man kan si at jeg ikke burde bli så påvirket av et enkelt tilbakeslag. Denslags utsagn kommer gjerne fra de som ikke skjønner at et "bør," er en fiksjon, det er snarere snakk om et sett med kjensgjerninger som virker fra øyeblikk til øyeblikk i form at et stort "dette er." Jeg er heller ikke en av de som søker å reformere menneskeheten, bare forstå helheten i disse kjensgjerninger slik at man kan velge riktig kurs. For meg den gangen var ikke det enkle tilbakeslag viktig, og jeg fokuserte heller ikke i noen slik retning; det var summen av alle nederlag som nå hadde falt over meg, og det til tross for at jeg hadde gitt min aller beste innsats for å vende det hele

rundt. Når ditt beste simpelthen ikke er godt nok, jo mer jeg holdt tilbake, jo mer var det løpske ubeistet som utgjorde mitt liv på vei ned i dypet. Er det her snakk om en slags motsetningslov? Kanskje. Jeg hadde holdt tilbake greinen hele livet, presset og presset mot min egen natur, og når kreftene først sviktet, ble jeg løftet fra bakken og slynget til steder som jeg lenge hadde forutant og fryktet. Jeg hadde taklet lignende ting tidligere, men den lange rekken av nederlag gjorde at jeg slett ikke taklet det mer. Fremstilt faglig: Jeg endte i en depresjon av alvorligste grad, med psykotisk innhold av paranoid art. Slik jeg har forstått, er psykose, eller en fordreiet virkelighetsforståelse et vanlig trekk dersom depresjonen er alvorlig nok, det er altså et vitnesbyrd om at depresjonen er svært alvorlig. Interessant nok var depresjonen såkalt atypisk, en variant som er mest vanlig hos kvinner, i kontrast til en depresjon av en melankolsk type. Der den melankolske ikke får sove, blir den atypisk deprimerede tynget av søvn. Jeg tror at det her er en overordnet mekanisme. Depresjon er organismens reaksjon på press og dårlige omstendigheter. Den melankolske depresjonen får deg til å være på vakt. Kvinner, som er komparativt mer hjelpeløse enn menn, havner oftere i den atypiske tilstanden, hvor kroppen simpelthen slår seg av, siden det ikke er noen vits i å utgyte noen energi i en verden som skader deg i hvert eneste våkne øyeblikk. Jeg hadde havnet i en slik hjelpeløs tilstand, hvor ingen vaktsonhet, ingen aggresjon, ingen bønn og ingen fornuft kunne bøte på tilstanden, det hadde instinktene forlenget avgjort på mine vegne. Rent praktisk betød dette at jeg sov atten timer i døgnet, og på det verste bare kom meg opp for å spise noen munnfuller, før utmattelsen tvang meg tilbake til sengen igjen. Det ligger i definisjonen på det atypiske at man er sårbar for kritikk, jeg var livende redd for mennesker, som jeg følte kom til å gå til angrep på meg på en hvilken som helst måte under et hvilket som helst påskudd, med katastrofalt og livsutslettende resultat for meg, og som jeg har berettet, fryktet jeg å havne i dødelig nærkamp over å høre ting jeg visste jeg ikke ville tåle å høre, og det er forsåvidt et bleknende perspektiv, når man ikke spiser og ikke rører seg og ikke har krefter. Nå som jeg var i en tilstand av svakhet, mente jeg at dette angrepet var dømt til å komme, når man nå luktet blod. Dette er heller ikke en helt urealistisk vurdering, og er noe jeg har opplevd til ulike tider. Svakheter inviterer alltid til angrep, og de som hater deg ser alltid etter et påskudd, jeg hadde bare malplassert min vurdering i så måte, idet jeg trodde at alt av venner nå var inkludert i min lange liste av fiender. Naturlig nok trodde jeg at allierte og de med et fordelaktig syn og en sympatisk innstilling, måtte forakte meg like mye som jeg foraktet meg selv. Det å ligge i sengen så lenge ble etterhvert smertefullt, og jeg måtte forflytte meg til gulvet for å kjenne noe hardt under meg, og da hendte det ofte at jeg begynte å skjelve og ha problemer med pusten, kanskje på grunn av at kroppen måtte bevege seg på et vis, kanskje på grunn av en frykt så stor at den ble undefinerbar, hvor alle definerbare skikkelser hadde smeltet sammen til en monumental fiende.

20. oktober kl. 01:39

Øystein Tranås Kristiansen: De få gangene jeg beveget meg ut av huset måtte jeg unngjelde følgene av det som hadde blitt min egen natur. Jeg trodde meg selv infisert av insekter etter berøring med gjenstander, små pranks iløpet av halloween ble for meg massive og eskalerende konspirasjoner, og jeg fryktet endog noen småjenter med lykt som jeg var redd kunne være en laser. Insekter og lasere. Visse typer butikker kunne jeg ikke gå til, for der var scanneapparatet vendt utover i lokalet. Vanlige mennesker ble ikke rammet av slike ting, visste jeg, mens jeg kunne bli rammet av det mest fatale, uten grunn og uten logikk, dersom jeg mistet kontrollen et eneste øyeblikk. Laseroperasjonen jeg hadde tatt på øynene var en av de gode tingene jeg hadde, og da var det oppe i dagen at en slik fremgang skulle reverseres. Hver gang noen hadde lyst med en laser rundt meg, måtte jeg sitte i dagevis på internett og gjøre research. En gang satt jeg seks timer i strekk og forsøkte å finne ut hva slags type de hadde brukt, klasse I eller klasse II, hvor sistnevnte er sterkere. Alle mine trekk med tvang, kompulsjoner og engstelse var blitt forsterket. Jeg husker spesielt en episode der jeg gikk forbi Strindheim skole og så inn et vindu til det som måtte være et foreldremøte. Jeg så for meg det åpenlyse hatet disse menneskene måtte vise dersom jeg skulle gå inn døren, samtidig som alt jeg ønsket var å kravle rundt det stramme skjørtet til en av kvinnene. Da jeg var på en Rema-1000 butikk nede i byen, fylte lyset som skinte på gulvet meg med dyp avsky. Samfunnet stod her for meg i naken drakt, en mekanisert, motbydelig og meningsløst uhyre hvor sjelløse mennesker vandret og ble fortalt hva de skulle tenke, føle, være og gjøre. Dette er et syn jeg i grove trekk underholder ennå, men den gangen kjente jeg den fulle kraften av slike tanker på kroppen. Man kan kanskje si at tanke og følelse hadde smeltet sammen til en og samme størrelse. Det som skjedde på ett felt, måtte ha en innvirkning på det andre.

20. oktober kl. 03:26

Øystein Tranås Kristiansen: Da har nok en person forlatt gruppen. Noen ganger tenker jeg at jeg må være landets mest forhatte mann (og det kommer jeg til å være dersom jeg får viljen min)

20. oktober kl. 03:38

Øystein Tranås Kristiansen: Dette var utslagene da jeg en sjelden gang beveget meg ut døren. Hovedsakelig var jeg overlatt til min indre verden, som fortsatte å eksistere selv om jeg var immobilisert. De bilder av skjønnhet som hadde preget min tilværelse frem til da, var nå erstattet med noe ganske annet. Jeg så fråtsende, oppsvulmede insekter av gigantisk størrelse, og

gjenkommende bilder av kvestede og drepte katter og kvinner, som selvsagt er representasjoner av skaperkraften under angrep. Alt bar preg av forfall, forfølgelse og morbiditet. Verst av alt var tankene, som rullet ubedt videre og syntes å gå gjennom en durende forsterker satt til full styrke. Alt det jeg tenkte, syntes å ropes ut og slå tilbake på meg, og på den måten var det et talende mørke jeg så, ett mørke som når som helst kunne bykse over meg for å gripes meg fatt med en stemme som stadig forøkte seg i styrke, og det var de ekleste, vemmeligste ting som gjallet mot meg. Et talende mørke, et ropende mørke, det er den beste måten jeg kan beskrive min depresjon på. Det skrekkelige var at det noen ganger ble ropt mot meg uten at jeg greide å forstå språket, her var bare stigende bølgeslag av skrekk som slo mot meg uten den jevne takt som kjennetegner bølgene på havet. Det var ingen storm, men noe helt uberegnelig, hvor det eneste som var sikkert var at et nytt anslag ville komme, mens forsterkeren duret avsted og hvor den minste rystelse ville skape en uutholdbar lyd. Selv om jeg visste ingen egentlig kunne høre meg, var jeg likevel redd for at noen på et eller annet vis skulle oppfatte det som foregikk i dette mørket, for bare en flik av det ville bannlyse meg fra mennesker for alltid. På det aller verste kunne jeg ikke røre meg selv om jeg skulle ha ønsket, og jeg beveget meg rundt som en olding, sammenkrøket og med langsomme, subbende steg. Noen sorg var det ikke snakk om. Jeg følte absolutt ingenting. Følelsene var sunket til underverdenen, hvor de var aktive uten at de var meg bevisst, og beviset for deres aktivitet steg opp til meg i form av mørke bilder. Solvisjonen var borte, men jeg tok trøst i å skrive ned noen av drømmene som kom til meg. Jeg er nok en av de som uttrykker alt som kommer til meg, samme hva det er. Ferden rykket stadig lengre ned, kroppen slo seg av og tankelivet eskalerte og løp fra meg på en måte som fikk meg til å anta at jeg tilslutt ville være forlatt helt av noen forstand og tankeliv eller overtatt fullstendig av denne anklageren i mørket. Hva han ville gjøre kunne jeg ane meg. Det var i disse omstendighetene at jeg måtte gjøre en vurdering jeg ellers aldri ville ha gjort. Jeg har jo jobbet på forsterket avdeling, og kjenner igjen tegnene på galskap, hvis kriterier jeg nå kunne krysse av på min egen liste. Mot slutten av nattevakter pleide kroppen også å være full av stresshormoner og kortisol. Jeg registrerte at jeg nå under denne depresjonen var full av disse samme stoffene, selv om jeg sov kontinuerlig og ikke rørte meg. Kroppen min var i ferd med å brytes ned til et punkt der ingenting var igjen. Om jeg noensinne kom tilbake, ville det være som en krøpling, uten en hjerne eller intelligens og med et ødelagt minne. Jeg måtte altså vurdere å gå på serum, slik de hadde tilbudt meg. Dette hadde jeg nektet å gjøre på det sterkeste. Jeg fryktet å bli robotisert eller en gladisist, og siden tilbakeført til det samfunn og arbeidsliv jeg foraktet mest av alt. For meg var forøvrig roboter og glade mennesker det samme, en dukkefigur stivnet i en tilstand av det urimelige, i noe som ikke kunne være noe annet enn en levende død, den mekaniserte, rutinepregede utførelsen av oppgaver inntil livet var kommet til sin ende, og hvor all genuin menneskelighet var utslettet i mellomtiden. Jeg tenkte at jeg måtte være det siste menneske tilstede, den eneste med noe åndsliv,

sjelsliv, tankeliv eller uforurensede følelser. Slik tenker jeg enda, for jeg er en fremmed her, hører slett ikke til, og først senere fant jeg ut at jeg tilhører en annen rase. Som det forholdt seg, stod jeg overfor utslettelsen på en eller annen måte, og da jeg leste at disse såkalte SSRIene kunne bygge opp det av hjernen som hadde blitt nedbrutt under en depresjon - jeg hadde lenge mistenkt at jeg hele livet hadde vært en erratisk skygge av meg selv - fant jeg ut at jeg likeså godt kunne kaste terningen og se hva som skjedde. Om ikke annet kunne jeg koble ut noen robot, hvis jeg om så bare fikk noen glimt av meg selv bak spakene.

20. oktober kl. 05:30

Øystein Tranås Kristiansen: På et tidspunkt kom en impuls som fortalte meg at jeg skulle gå ut huset. Da var det tidlig morgen, kanskje i femtiden. Noe annet var over meg nå. Hodet var fylt med hvitt lys som strålte allting opp, alt fremstod i klarere farger og jeg kjente en dyp og inderlig ro. Sanseforsterkning har forøvrig vært et trekk ved meg i visse øyeblikk, men jeg husker ikke om også hørselen var påvirket den gangen. Med roen kom en beslutsomhet og en glede over denne beslutsomheten, vissheten om at alt står deg åpent. Jeg skjønnte at dette var selvmorderens ro, som får ham til å bestemme seg og så gjennomføre. Til tross for denne vissheten kjente jeg intet ønske om å dø i det hele tatt. Riktignok hadde jeg forlenget abstrahert med til hvordan det vil være, noe jeg fortsatt står inne for. Den som lever alene, må også dø alene. Jeg kommer ikke til å etterlate meg noen, for jeg skal mest sannsynlig ikke ha barn. Jeg vil derfor ikke ha noe ansvar eller noen andre å leve for, annet enn relasjoner som jeg ikke vil nære den grad av lojalitet at de kan diktere meg eller vil lide nevneverdig tap ved min bortgang. Derfor vil det være uakseptabelt for meg å gå fra kroppslig førlighet og den frihet som hører til, den ensommes store privilegium, til å være under omsorgen til fremmede og hvor verken jeg eller de har noen egentlig grunn til å opprettholde relasjonen, annet enn gjennom den simple konvensjon, noe som ikke skal få holde meg tilbake. Det vil være unødvendig for dem, selvsagt, og enda mindre nødvendig for meg, og derfor bør en slik kontrakt opphøre. Jeg har en klar forestilling om at jeg en dag skal dø for egen hånd, men det er når livet er brent bort og ingenting mer er igjen. Så hvorfor underholdt jeg ikke noe slikt ønske nå, idet jeg trasket rundt og så verden med min selvmordsro? Jeg skjønnte at jeg hadde noe å leve for. Invictus var med meg, og alt dette var å betrakte som et interessant eksperiment, en tilførsel til mine studier, som jeg på et eller annet tidspunkt kunne bruke i en tilstand av middelaldersk styrke, lent over mine notater på bordet. Oppløsningen av forstand og begreper, den evinnelige strømmen av bilder, negativiteten, ropet fra stemmene, alt dette var del av den prosess som skulle løfte meg til å bli et geni, en som har vært steder ingen andre har vært, en som ser ting de andre ikke vet om, og hvis de skulle slumpe til å se det, ganske enkelt ikke forstår. Dette har forøvrig lenge vært tilfelle

med meg, en overlegen form for innblikk, men jeg resonnerer meg frem til at jeg skulle løftes til et høyere nivå. Her var altså gudenes hensikt. De fikk meg til å lide, så jeg skulle ta til meg innsikter som riktignok hadde forandret karakter og blitt til skrikende negativitet, men som aldri hadde sluttet å komme. Det skal sies at det var svært lite logisk tenkning på dette stadiet, bare strømmen av bilder løftet fra dypene, men denne tilførselen var nok. Jeg har alltid lagt en dyp mening i bilder og symboler og endog de vage forutanelser som kommer over meg. Når jeg har en forutanelse om noe, vet jeg at det er viktig, noe som kan ta meg med til en åpning inn i mysteriene og gudenes verden. Jeg måtte derfor belage meg på å vente, la det som skulle skje, skje, la stemmene tale ferdig, så, holde på deres innhold som jeg en dag kunne bruke, i en fremtid hvor mine fortredere var utryddet fra den umiddelbare omgivelse, slik at jeg kunne få være i fred. Denne dype følelsen av hensikt fulgte meg, selv om den bare var der som en forutanelse og ikke var formulert som noe slagord eller doktrine i denne omgang. Denne forutanelsen var nok for meg. Min misjon skulle fortsette, og hvor veien tok meg var det samme, om enn kronglete og gjennom underverdenen, jeg kunne bære det, alt var en del av eksperimentet og min faders lærdom, og med fader mener jeg her den romerske fader. Denne utferden til selvmordsro, hvor jeg på sett og vis fant en hensikt, kunne ikke ta bort herjingene, og jeg var fortsatt fange i min kjeller, så ikke dagslys, spiste ikke, og beveget meg som en krøpling langs gulvene. Men når jeg nå overlot tingene til omstendighetene, som en del av en større hensikt som ikke var fullt ut erkjent, kunne jeg nå slippe kontrollen og begi meg i et nytt landskap. Skjebnen hadde avgjort at jeg skulle på serumet, og med det skape et nytt jeg, enten utslettet, og da kunne alle planer slutføres, eller med et gjenoppbygget hode, hvor jeg fikk tilbake den intelligens mitt lange liv i stress, barndomsangst og forfølgelse hadde tatt fra meg.

20. oktober kl. 06:53

Geir Dalene: Aldri si aldri...trodde aldri jeg skulle ha barn jeg heller...og nå kommer den andre i januar!

20. oktober kl. 09:46

Øystein Tranås Kristiansen: Ja, vi kunne trenge noen asosiale, for ikke å si anti-sosiale gener, så vi ikke ender opp som Sverige, verdens mest konforme og autoritetstro land. Skrekk og gru! Jeg griper etter min revolver hver gang jeg hører benevnelsen svensk.

20. oktober kl. 20:16

Øystein Tranås Kristiansen: Får fortsette mitt narrativ. Da jeg begynte på dette serumet, hadde det en svært merkelig effekt på et tidspunkt hvor jeg var på besøk til en eldre slektning. Dette dels utav pliktfølelse (som egentlig handlet om meg), dels utav et behov for å opprettholde en fasade, så jeg ikke utløste en ny syklus av forfølgelse og "veiledning" fra den kanten. Plutselig var det som om tankene mine splittet seg i to deler, nesten som to elver som rant ved siden av hverandre. Den ene elven var kunstig hvit, og derfra kunne jeg observere den mørke elven uten at jeg lot meg påvirke. Strømmen av negative tanker, "hva vil de andre si, de kommer sikkert til å forakte meg," og lignende, ble nå bare iakttatt på avstand. Den mørke elven var fortsatt der sammen med de negative tankene, som bare durte videre, samtidig hadde jeg denne observasjonsposten hvor jeg kunne betrakte dette med mild kuriositet. Denne effekten var bare momentær, og ikke lenge etter var disse to elvene forent, og jeg ble etterlatt undrende over hva som hadde skjedd, og hvordan det var mulig å ha to sett med tanker som ikke hadde noe med hverandre å gjøre. Det er kanskje en overrasjonalisering nå sett gjennom avstand og tid, men dette gjorde at de negative bilder og deres innhold ikke lenger skadet meg på en direkte måte. Jeg ble løftet fra depresjonens akutte fase, hvor veien uavlatelig hadde gått nedover, men jeg var fortsatt svært redusert. Det var iallfall en periode på et halvt år hvor jeg levde på livsminimum hva gjelder næring, ikke rørte meg, ikke så dagslys, og var full av den gamle engstelse hva gjelder verdens skadeverk. Denne engstelsen var dog løftet på et mer abstrakt nivå og førte ikke til akutte utslag som måtte kjennes og utøves med kroppen. Forbindelsen mellom kropp og hode var der, selvsagt, men det var ikke lenger en og samme størrelse det var snakk om. I alt dette fortsatte strømmen av bilder og åndelig innhold, forøvrig med samme styrke som før, og som jeg nå kunne betrakte og intellektualisere og etter hvert forsøke å løfte til et overordnet system. Dette var begynnelsen på min visjonerende periode. Som jeg lenge har sagt, abstraksjoner betyr ikke at man fraviker sine interesser, og jeg var fortsatt en interessent i så måte, med de samme standpunkter som før, en motstand mot overstyring, forfølgelse, menneskene og med et ønske om å hevne meg på mine fortredere. Der depresjon er et vitnesbyrd om en organisme under press, tror jeg at paranoia er et vitnesbyrd om forsvarsinstinkter som er hyperaktivert, nesten som en slags autoimmun sykdom der man ikke bare går til angrep på sine venner, men også seg selv. Men det er en grunn til at disse forsvarsinstinktene er aktivert til å begynne med, selv om deres virksomhet i et slik stadie alltid forekommer i en overdreven og uhensiktsmessig form. Jeg var fortsatt forfulgt, og en av mine verste bødler dukket opp, noe som førte til nok en livslang skade, et sår som ikke vil og kan gro, på en fysisk måte og som jeg er dømt til å se resten av min tid. Nå lenge etter har jeg skjønnet den forferdelige sammenheng, at jeg hadde underkastet meg mine fortredere, fordi det vi hater og ikke blir kvitt, må vi ta innover oss til punktet av utslettelse, og dermed har jeg supplikkert i lojalitet og endog kjærlighet til disse størrelser. Kjærlighet handler forøvrig alltid om underkastelse, og er derfor noe jeg på et personlig nivå

forakter. I ettertid har jeg sett den fulle sammenheng, og har avgjort at jeg ikke lenger vil slikke den hånden som slår. Stoikerne sier at du ikke ville overgi kroppen din til dine fiender, hvorfor skulle du da overgi dine tanker til dem? Mitt standpunkt kommer til å være ett av nytteverdi og manipulasjon de gangene jeg må, og utover det en avstandstaken. Jeg må også legge til at dette serumet hadde en ytterligere effekt som var ganske merkelig, jeg har jo lest at SSRIs er relatert til det såkalte MDMA, som begge fyller hodet ditt med serotonin. Nå kunne jeg se ansiktene til fremmede på gaten, og plutselig kjenne en enorm dragning mot dem, og jeg trodde i mange tilfeller at de var ansiktene til en person jeg tydeligvis er svært fordelaktig innstilt mot. Dette sier noe om mitt forhold til denne personen, som på sett og vis ga ansikt til mine dragninger, jeg hadde mest lyst til å gå frem og omfavne personen. Dette har jeg aldri opplevd før, og det sier også noe om min kapasitet til kjærlighet, som jeg mistenker er svært liten. Jeg kan verken motta eller gi kjærlighet uten å se store forbehold. Jeg så forøvrig en dokumentar om en sprog som hadde prøvd MDMA, og som mente at han gjennom det hadde opplevd en følelse av kjærlighet for første gang. Det er mulig det, men for meg blir dette for underkastet, som om man ber om unnskyldning for det man er. Det minner meg om disse vitnesbyrdene fra nazister som tilslutt treffer en snill negerdame, og derfor tar avstand fra sine tidligere liv. Det blir for fjærlett for meg, hvor man blåses bort på hver dragning. Er man nazist, får man til pokker stå inne for det, og er man en frihetselsker, må man holde en avstand til mennesker, i fall de skulle påvirke deg for sterkt eller på en uønsket måte.

20. oktober kl. 20:59

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Ja, jeg vil understreke at jeg iallfall for egen del tar avstand fra denne: "Underkjenn deg selv på andre menneskers vegne," som denne spergen så tydelig bedrev. Han fremstilte seg selv som defekt, og sa i praksis: "Jeg vil være som alle dere andre, jeg." Mitt ideal er å fremheve meg selv, om nødvendig på bekostning av andre mennesker, dersom de skulle stå i veien for meg. La gå at man føler mindre, spesielt mindre kjærlighet, men det er sin egen styrke, og åpner for andre styrker. Spergen i dokumentaren var tydeligvis en svært svak person, som underkastet seg disse andre på bekostning av seg selv, og tok til seg deres idealer om hvordan ting burde være, også på vegne av seg selv. Han var en som slikket hånden som slo, og det kunne ikke ha vekket større forakt hos meg.

20. oktober kl. 21:56

Øystein Tranås Kristiansen: Det skal sies at jeg forut for denne nye, logiske fase også gjorde forsøk på å flytte unna min store fortreder. Jeg var ennå ikke i besittelse av et overordnet, logisk

system, og jeg var heller ikke istand til å tenke på den måten, siden all aktivitet lå på det instinktive, symbolske og emotive plan. Jeg kunne i det minste fjerne de doktriner som var innen rekkevidde, i påvente av den nye tid. (pause)

21. oktober kl. 07:36

Øystein Tranås Kristiansen: Herregud, går tregt med meg, selv om jeg har materialet i hodet er det tidvis svært vanskelig å nedtegne noe. Skal stuke på. Fikk inspirasjon til en egen og ny bolk kalt "Hvorfor teori?" i natt, som blir et eget område. **[Tror dette gikk dukken som så mange andre sideprosjekter.]** Skal gjøre et opptak av meg selv hvor jeg snakker om de hovedsakelige momenter, slik at det kan bearbeides senere. Det er altfor stort og omfattende til å inngå her.

21. oktober kl. 07:39

Øystein Tranås Kristiansen: Tror ikke det går an å beskrive det miserable i å tvinge meg selv til å skrive. Jeg har tatt hits av både det ene og det andre for å omgå meg selv, likevel er det bare nok til å kjøpe noen øyeblikk med konsentrasjon. The drugs don't work, det sluttet å virke for mange år siden. Alt er snart over, jeg kan ta trøst i det, og derfor tvinger jeg dette videre. Fikk iallfall skissert opp et kapittel om tenkning, der jeg helt ignorerte språk for å få ned det abstraherte innholdet.

23. oktober kl. 04:38

Øystein Tranås Kristiansen: Den velsignede Jung sier at kilden til de fleste sjelelige problemer er uforløst sorg, at man har ikke fått lov til å sørge. For meg er forøvrig sorg og raseri et vitnesbyrd om den man er på tross av ytreverdenen, og derfor foraktet jeg det jeg kalte gladisismen og smilende mennesker. Å møte det uakseptable med smil og aksept var en submissiv handling, i praksis å underkaste seg de rådende forhold på bekostning av selvet. Slik tenker jeg forøvrig enda. Jeg ville, og vil, kun være glad når jeg vinner, og når jeg taper vil jeg rase, fordi jeg er en ærlig mann som ikke vil lyve for meg selv på andres vegne og naturligvis, til fordel for dem. Den sortkledde skygge som lusket i bakgrunnen forsøkte å legge lokk på mitt raseri i henhold til en eller annen form for rasjonalistisk doktrine i tillegg til det nietzscheanske pålegg om å - amor fati - elsk din sjebne. Fra før av var jeg blitt forbydd det å vie livet mitt til åndelige formål, siden åndelighet ifølge dogmene springer fra svakhet. Den nietzscheanske undertrykkelse var derfor komplett, idet jeg ikke kunne bruke følelsene mine som jeg ønsket og derved nå en ny tilstand, siden omskiftelighet fra den utadvendte Ne og ikke rigiditet og fastbundenhet fra den intuitive Ni er det som gir livet mitt

mening. Her ser vi hvordan det andre menneske er gift. Jeg kunne heller ikke anvende meg at mitt tankeliv eller rettferdiggjøre min livsmisjon, fordi dette ifølge dogmene var svakhet. Det ville ikke være nok for meg å bare feie bort disse påleggene, jeg måtte fjerne dem på prinsipielt grunnlag, noe annet ville i seg selv være et nederlag. I alt dette må jeg få utdype ytterligere. Langt i ettertid skjønnte jeg at det ikke er slik visse rasjonalister overfor meg har gitt inntrykk av, at Nietzsche påla en å ikke føle og ikke anvende seg av sine instinkter, Nietzsche er jo fremfor alt instinktens, ja, man kan nesten si de biologiske instinkters filosof. I "On truth and lies," anbefaler han endog å følge disse instinktene i den grad at man faller i den samme grøften gang på gang, samtidig som man fortviler over dette. I dette har jeg sannelig levd opp til idealene, idet jeg ifølge et kort anslag jeg gjorde for en stund tilbake, har falt i den samme grøften ca. 20 000 ganger, og først etterhvert fikk jeg smake på konsekvensene. Den gangen var det likevel som om nietzscheanerne forbød det instinktuelle og emotive raseri, idet den rene lære hadde blitt kontaminert av rasjonalisme og antakelig også egeninteresse når presentert overfor mitt mørke raseri og dypeste fortvilelse. Til tross for at mitt utgangspunkt ikke var helt presist, var jeg som vanlig inne på noe. (jeg er alltid inne på noe) Ifølge den nietzscheanske lære skal man jo, slik jeg begrepsmessig fremsatte det, søke seg opp mot andre viljer og i mest mulig grad akseptere både dem og seg selv, i en slags form for dionysisk livsnærhet og submisjon. Dette er for såvidt riktig det, for visse typer mennesker, men at det skal gjelde for alle, nei det er undertrykkelse. En INTP og en Apolliner, som finnes ad naturen, idet selv en frosk ser seg om før den krysser veien, søker seg bort fra den andre vilje, slik at man kan forstå. Som vanlig er den enes verdi verdiløs for den andre, slik den velsignede Jung fremsatte det. Amor fati kan forøvrig fortolkes på forskjellige måter, det viser menneskets store hjelpeløshet, idet man alltid er bundet til omstendighet og skjebne, derav rådet om at man burde akseptere det, som fremsatt av romerne. Men tenkere finnes, og noens skjebne er å være tenkere. Resultatet var naturligvis at min kamp for å hevde mine følelser mot den nietzscheanske undertrykkelse, inngikk i den store kamp for å hevde en åndelighet. Langt i ettertid har jeg løftet dette til et høyere intellektuelt nivå, slik at Amor fati kan bli møtt og negert med sin motsetning, det er best å dø idag, og om ikke det, så imorgen, måtte vi dø unge, som grekerne uttrykte det gjennom sin folkekultur. Først nå er dette stilt i den klare sammenheng for meg. Det å ikke akseptere, som jeg var opptatt av den gangen, er selvsagt del av min apollinske, kontraherende livsmisjon, der man skiller seg fra den andre for å være seg selv. Nietzsche ville smelte inn i den andre vilje og den andre omstendighet, og derfor rommer hans filosofi også sin egen motsetning, hans store brøl om vilje til makt innebærer allikevel underkastelse og submisjon, hundens kjærlighet. Denne motsetning finnes i alle ting, også filosofi og doktriner, bare man ser nøyer etter.

23. oktober kl. 05:45

Øystein Tranås Kristiansen: Den gangen var jeg allikevel innstendig opptatt med å rydde denne Amor fati av veien, og erstatte den med min egen doktrine og et slagord som lot meg slippe fri stormen på prinsipp. Først fremsatte jeg dette som "La meg gråte," og forsøkte å finne dette eksemplifisert i kunsten, og fant det gamle lyrespill Lachrimae or seven tears. Ikke helt fornøyd med dette, for jeg syntes det ble for avgrunnsteoretisk, forsøkte jeg å utvide repertoaret med "La meg gråte og rase." Jeg kom ikke frem til noen kunstnerisk inspirasjonskilde til et slikt samlet begrep, selv om rasingen kanskje best kan eksemplifiseres av sangen Fatal fury av Two steps from hell. Det var selvsagt lindrende å i dette ytterste mørke ha sin egen doktrine å leve etter. For meg er følelser hellige, kanskje fordi jeg har så få av dem, og det kunne ikke falle meg inn å avpasse noe av mitt følelsesliv, tankeliv eller noen av mine prinsipper til andre mennesker. Dette er forøvrig det som mest skiller meg og dem, fordi denne avpasningen er hva mennesker bedriver stadig vekk. Man har ingen mening, før man blir fortalt hva man skal føle og tenke, i henhold til dette fryktelige sosiale flokkinstinktet, og i det hele ser jeg en våtsnutet ku. Igjen ser man den sterke konturen av den apollinske sol. Den sosiale, oppbundet til den andre, har ingenting eget. Den ensomme, som er seg selv, tillater seg å ha sine egne tanker og meninger om ting, uavhengig av om hele verden står en imot. Jeg hadde egentlig tenkt å bruke dette sitatet i den videre utlegning, men som jeg har lært, en god ting kan sies flere ganger. William Blake uttaler: The road to wisdom lies in excess. Om man nå kan tolke excess som overflod eller ytterpunkter, mye av meningen er den samme, jeg hadde konfesjonert å følge en slik doktrine, og være lenket til mine følelser om de så skulle dra meg ned til underverdenen. Hva da, er det som skiller meg fra en Ivan den grusomme, ravende rundt i sitt overflodspalass etter å ha slått ihjel sin egen sønn? Vel, i prinsippet, ingenting. Ytterligheten er den samme, rett nok, men la oss da lytte til William Blake en gang til, som sier at: "He who binds himself a joy, does the winged life destroy." William Blake ser som kjent evigheten i et eneste øyeblikk. Til det førstnevnte sitat, det å binde en glede, eller en sorg, det er åpenbart at han mener dette, man må aldri tviholde, for han er jo INFP, altså dominert av følelser (uavhengig av lov og dom) Som jeg tidligere har fremlagt, følelsen er den umiddelbare, reaktive, kortvarige tanke, og jeg, som er en tenker, kan, må og bør ikke se det på den måten. Ja, den tenker som er en tenker, må binde seg fast til ethvert sentiment, man må lenke seg til sine sorger, og la dem dra seg ned til underverdenen, og man må holde på sine gleder, putte spiddede sommerfugler i en katalog, og om nødvendig låse fast kvinnene nede i hula. Man må, med et ord, forstene livet, for ingenting var noensinne det samme, og den enes verdi er verdiløs - for meg. Det langvarige øyeblikk hører meg til. Jeg vil følge enhver følelse og ethvert sentiment til sin endestasjon, og da må jeg knuge på dette. Hvorfor? Det har jo Sol Invictus allerede diktet. Det er for lærdommens skyld, slik at man kan utlede hva enn som skjer som prinsipp. Til dette formål må man fraskille seg verden under Apollons lys. Tenke, jeg behøver å tenke. Dere har deres, ja. Jeg har mitt, ja, ja. Jeg er meg, og ikke deg, og

en tenker tenker, slik en uhyrlig tanke for de flertallige og de lettvektige sommerfugler. Der hunden Nietzsche ville tukte seg selv, antar jeg uglens og kattens observasjonsevne, for å forøke min forståelse, og meg hører det lange øyeblikk til, så langvarig at det blir til en evighet av de forstenede sommerfugler. For Nietzsche, altså, oppbundenheten. For Blake, sommerfugleriet fra øyeblikk til øyeblikk, for meg, forståelsen. Dette finnes. Dette er til. Og dette var aldri noensinne det samme.

23. oktober kl. 07:50

Øystein Tranås Kristiansen: Jada, litt rotete, men jeg skriver jo på de siste frynser av nervene, rettere sagt, idet nervene er bedøvet. En annen ting jeg gjorde på dette tidlige stadie, var å gjøre det jeg gjør aller best, nemlig å vende mine fienders våpen mot dem selv, og jeg fortsatte min langvarige studie hvor jeg påviste hvordan alle slags typuser og fremgangsmåter har vært virkende gjennom historien, noe som i seg selv er et skudd mot de som står inne for den ene metode, den ene standard, det ene svar. Ytterst sett skulle jeg forsøke å gjenreise tenkningen som verdifull størrelse, og for å gjøre det måtte jeg rydde vekk det trege og rigide dogme med en mer vidtfavnende tilnærming. Det skal legges til at jeg ikke hadde noen klar formening om hvordan jeg skulle gripe det fatt, hva som skulle være min fremgangsmåte, og hva jeg håpet resultatet skulle bli. Første trinn bestod altså i å forsvare mitt grunnleggende vesen fra dogmenes rigiditet, som nektet meg livsvalg og utøvelsen av egen natur. (fortsetter etter å ha sovet)

23. oktober kl. 08:29

Stian M. Landgaard: Schopenhauer, INTP som deg, har det samme litt nedvurderende synet på følelser. Han anerkjenner at de eksisterer, selvsagt, og at de er en mektig faktor i menneskets liv, men de er simpelthen negativt definert, som fraværet av fornuft og rasjonalitet. Tillat meg å sitere WWR I, § 11:

«In this regard the direct opposite of _rational knowledge_ is feeling, and therefore we must insert the explanation of feeling here. The concept which the word feeling denotes has merely a negative content, which is this, that something which is present in consciousness, _is not a concept, is not abstract rational knowledge_. Except this, whatever it may be, it comes under the concept of _feeling_. Thus the immeasurably wide sphere of the concept of feeling includes the most different kinds of objects, and no one can ever understand how they come together until he has recognised that they all agree in this negative respect, that they are not _abstract concepts_. For the most diverse and even antagonistic elements lie quietly side by side in this concept; for example,

religious feeling, feeling of sensual pleasure, moral feeling, bodily feeling, as touch, pain, sense of colour, of sounds and their harmonies and discords, feeling of hate, of disgust, of self-satisfaction, of honour, of disgrace, of right, of wrong, sense of truth, æsthetic feeling, feeling of power, weakness, health, friendship, love, &c. &c. There is absolutely nothing in common among them except the negative quality that they are not abstract rational knowledge. But this diversity becomes more striking when the apprehension of space relations presented *a priori* in perception, and also the knowledge of the pure understanding is brought under this concept, and when we say of all knowledge and all truth, of which we are first conscious only intuitively, and have not yet formulated in abstract concepts, we *feel* it.»

Slik Schopenhauer ser det, er altså følelser den umiddelbare tilsynekomst, ofte tatt inn via sansene, ofte oppstått i sinnet, men ethvert menneske turde bearbeide følelsene til de er blitt begreper. Tenker at det skiller F'ene fra T'ene. Følere anerkjenner følelsene som grunnleggende og deriverer sin etikk og sin motivasjon fra dem. Tenkere må først sette følelsene på begrep, forstå dem intellektuelt, og så kan de derivere hva som er riktig å mene og gjøre ut ifra det konseptuelle resultatet.

23. oktober kl. 16:55

Øystein Tranås Kristiansen: Interessant, dog, hvordan disse følelsene spriker i forskjellige og motstridende retninger, og dermed speiler virkeligheten selv. Jeg har lenge sett for meg et konsept, ja endog en definisjon som krefter i spenn, idet en full ekvivalent selvsagt er meningsløs. (for å snakke om en ting, måtte det man uttrykte være tingen man snakket om, noe som selvsagt er umulig.) Hver gang man etablerer et begrep, vil dette ugjendrivelig ta til seg trekkene til virkeligheten. Det å fastsette betyr også å fastsette det motsatte av det man fastsetter. Hegel sier jo at det å generalisere betyr å tenke, og en tenker bærer på den måten med seg en mini-verden, en kondensert virkelighet hvor man utifra observerte planter, langer seg konseptet tre, til tross for mangeartede forskjeller der imellom. Vi kan til og med si at tenkeren forenkler virkeligheten, og dermed, motsatt nok, ender opp med noe mer avansert. Lenge tenkte jeg jo at slike ting som moral måtte være et avansert påbygg, et moderne fenomen som hadde lite med en opprinnelig tilstand å gjøre, men så oppdaget jeg jo at Lucretia og Enheduanna og de gamle sumererne hadde bedrevet moralisert atferd fra begynnelsen av. En annen ting er at jeg lurte på i hvilken grad man kan si at intuisjon er en følelse, jeg har jo lenge forsøkt å forstå disse intuisjonene. Til dette tenker jeg umiddelbart at disse intuisjonene er mer rotfestede, varige følelser, som er festet til karakteren og som ikke varierer så mye utifra omstendighet. William Blake, og mange følere med ham, var god til

å lytte til eteren, og man tok imot det motstridende. Spørsmålet er om man kan stole på poetene og musikere, typiske følemennesker, til å utlede seg til helhetlige doktriner. Jeg tenker neppe. På den annen side kan man heller ikke stole på de såkalte tenkerne til å gjøre dette. For poetene: Lytte, ja. Gi uttrykk for, ja. Fortolke til en helhetlig sammenheng, nei. På mange måter kan man endog si at visse følere er slette, la oss si svenske kvinner generelt. De anerkjenner sine altruistiske følelser, men skjuler sine følelser av hat, som fremkommer tydelig allikevel. For å være litt personlig: Det tar lang tid før informasjon jeg tar til meg synker ned til et følelsesmessig nivå. Noen kan fornærme meg, og jeg blir sint en halvtime etter. På den andre side er jeg også redd for å miste kontrollen. En som meg bør absolutt ikke handle etter følelser, da disse er svært primitive og voldsomme. Et eksempel på forskjellene mellom følere og tenkere har jeg kommet over på en fest, hvor jeg snakket med en typisk sensorisk og følende kvinne. Når jeg da snakket om konsepter, dette skjer fordi ... da ble hun provosert, idet man kun skulle snakke om det enkeltvise tilfelle, og for all del ikke utlede seg til noen sammenheng. På kvinneforum på internett er en av de verste syndene det å generalisere, altså, ifølge Hegel, det å tenke. Ifølge meg er det slik at man verken kan stole på følelsesmenneskene (de er for umiddelbare) tenkerne (de kan ha forstått feil) eller intuistene (deres verdenssyn er en skjevfordeling av virkeligheten) til å representere noen autoritet. Forøvrig er kun den poet som tar til seg motstridende innhold, og den tenker som utleder seg til ambiguøse eller tvetydige konsepter noe man kan anerkjenne som storhet og som har en interesse annet enn i å påpeke en rent umiddelbar tilstand. Fra notat. Notat: Den finnes ikke den lov uten forbehold, det prinsipp uten sin motsetning. Ambiguiteten råder over alt. Det er den store skygge som er lagt over verden. Forståelsen og anerkjennelsen av denne skyggen er det eneste lys. **[Slik det ser ut nå: Innledningen på Sannsigeren.]** - Poetiserer videre: (kan man da stole på meg?) Lyset forstår mørket. Lys er summen av mørke, og natten var her først.

23. oktober kl. 19:39

Øystein Tranås Kristiansen: Serumet gjorde at strømmen av bilder ikke skadet meg, samtidig som den kroppslige aktivitet og energiforbruk var låst på omtrent samme minimale nivå. Fortsatt hadde jeg dette enorme søvnbehovet, jeg gikk til butikken en gang om dagen, noe som tok meg omtrent 40 minutter hver vei, og ellers rørte jeg meg ikke og spiste tilsvarende lite. Det var nå jeg forsøkte å komme til et større gjennombrudd i filosofien, og man kan endog si at kropp, tanke, følelse og visjonering var sammensverget, alt jeg gjorde var å tenke, tenke, all vitae og livsenergi gikk med til dette ene formål. En livsfravikelse? Tvert imot. Det var livsviktig for meg å uttrykke min fiende, slik at jeg kunne leve. Min fiende hadde jo nektet meg mitt liv og min tilværelse, grunnen jeg hadde valgt for å være til. Denne store fiende var Nietzsche og hans akolytter, og jeg skulle knekke deres

hoveddoktrine og erstatte med mitt eget. Enn så forsvaklet og redusert jeg var, så jeg på meg selv som inherent overlegen. På alle livets områder hadde man parasittert og stjålet det som skulle være min posisjon. Nå skulle jeg gjøre opp dette regnskapet ved å ta for meg det aller viktigste området, filosofien, og i det demonstrere min overlegenhet i alle ting. Min arvtaker ville kunne si, vi er de beste, vi var alltid overlegne, og han ville også kunne meske seg i det som var blitt stjålet av steinmennesker, sosialmennesker, hunder og dogmatikere, hvis all aktivitet egentlig handler om fantasiløs feighet. Selv om stadiet hvor jeg leste noe forlengst var tilbakelagt, hadde jeg et stort materiale å ta av, spesielt mine egne utarbeidede modeller som jeg hadde laget fra sommeren av og iløpet av tidlig høst, før alle slike rasjonelle foretakender var blitt slått ned. Jeg hadde også en flerårig inneforståelse med en grunnleggende filosofisk tankegang. Nå var jeg i de første dagene av et nytt år, og gjenopptok min logiske tenkning, min logos, om du vil. Det er viktig å innse at jeg ikke er den som forkaster, uavhengig av emotive interesser. For å tenke må man huske, heter det seg, samtidig som man er avhengig av spranget og forflytningen. Jeg opererte derfor med et sett av teorimodeller som ledet an til motstridende konklusjoner, og forsøkte å sammenføre dette til et større hele. Jeg opererer jo utifra tanken om at hver skole og hver filosof berører sannhet, all den tid man er festet til den virkelige verden, og at man bare behøver å påvise hva som er riktig og hva som må inngå i den større sammenheng. På den måten er jeg, sett langt i ettertid, nok både en slags Hegelianer og en synkretist. Fremfor alt er jeg en visuelt anrettet tenker, og jeg satte opp mine utarbeidede modeller og min forståelse av problemstillingen som mentale bilder, som jeg stadig angrep fra alle tenkelige kanter for å finne hull og svakheter, og som jeg stadig forsøkte å kombinere med hverandre for å komme til et gjennombrudd. Der de fleste mennesker berører abstrakt kunnskap bare når de må, og skynder seg vekk straks de har funnet et halvgodt svar som uttrykk for sine umiddelbare interesser, der gjentok jeg nå den samme tankeprosess og de samme øvelser gang på gang. Det er mulig jeg motsier meg selv fra tidligere fremlegg, og jeg har heller ikke noe eksakt minne over prosessen, men såvidt jeg husker det, var dette problemstillingen som var oppe i dagen: Hva lå bakut for den usynlige vilje, og hva fikk den presset inn i verden, og hvordan kunne den ene vilje sies å være et uttrykk for den ene og den andre vilje, altså et utslag av min motsetningens lov?

24. oktober kl. 21:45

Øystein Tranås Kristiansen: På konsultasjoner fremgikk det at jeg skulle ha begrenset kroppsspråk og ansiktsmimikk. Jeg betraktet det hele som formelle møter, noe jeg antar er uvanlig for ordinære mennesker. Ved et spesielt tilfelle hadde jeg tenkt frem en god teorimodell, som fungerte på symbolerende såvel som et teoretisk nivå, idet jeg så for meg kosmos som et sett med

voksende slanger som stadig interagerer med hverandre og ble presset inn i virkeligheten som en følge av hverandres nærvær. Noe slikt løste, in abstractum, mye av problemene med den usynlige vilje, og jeg skjønnte at jeg måtte ta en slik teorimodell til følge. Jeg følte en stor og inderlig glede ved dette gjennombruddet, til det punktet at jeg så verden gjennom et overflommende, indre lys. Da jeg ble forespurt hva jeg følte, fortalte jeg at jeg kjente denne voldsomme gleden, selv om jeg fremstod som nøytral utad. Utifra dette manglende emosjonelle gestemakeri og utifra visse uttalelser om mine foretakender, ble det mistenkt at jeg skulle være schizotypal, en tilstand som visstnok er sterkt forbundet med INTP-personligheten. Kortest fortalt, en raring med overtroiske tilbøyeligheter og et avgrenset følelsesliv, som en følge av et brudd i utviklingen på et tidlig barnestadie. Jeg sa meg forøvrig enig i en slik diagnostisk mulighet, fordi alle kriteriene syntes å stemme. Schizotypi har overlappende symptomer og trekk med diagnosen asperger, selv om de er gjensidig utelukkende - man kan bare være en av delene. Schizotypi skyldes en feil i utviklingen som en følge av ytre årsaker, asperger er en medfødt egenskap i måten hjernen er koblet. Langt senere, da man gikk mer grundig til verks, fylte jeg ut et skjema som skulle kartlegge mulige autistiske trekk, og scoret skyhøyt. Jeg skulle ønske jeg husket de eksakte tallene, men jeg tror jeg lå tre ganger over den scoren som tilsier at autisme er en mulighet. De som har asperger, må iallfall ha en intelligens som ligger innen normalen, så der hadde man meg. Jeg husker spesielt et spørsmål om jeg var følsom for berøring med visse tøyestoffer, og det stemte jo, jeg synes det er svært ekkelt å ta på visse typer sokker laget av ruglete tøyemateriale. Sagt litt morsomt: Jeg trodde aspergere var slike gærninger som satt og sorterte sokkene sine, og det stemmer forsåvidt. Så viste det seg at jeg var nettopp en av disse som satt og sorterte sokkene sine. Noen ganger er det vanskelig å se seg selv. Forøvrig har jeg lest at mange konsulenter ikke mistenker autisme før pasienten sitter der og flapper med hendene. Jeg hadde altså gått rundt der kamuflert hele livet. Jeg ble sendt til utredning hos en spesialist, og etter to møter hvor jeg måtte putte sammen noen klosser og fortolke historien i en bok, og en oppnøsting av barndommen, var diagnosen klar. En venn som er lærer har elever som også har asperger, og disse går visstnok amok med balltre osv, bare bussen er tre minutter forsinket. Jeg måtte spørre en spesialist om hvorfor jeg ikke hadde agert på tilsvarende måte i barndommen, og fikk beskjed om at det var nok fordi jeg var mer intelligent enn dem. Den spesialinteressen som er felles for aspergere, blir også mer avansert jo mer intelligent man er. Jeg tar dette som trøst, selv om jeg skulle ønske også jeg kunne ha fått dengt løs i barndommen. Gudene skal vite at jeg følte for det.

25. oktober kl. 03:07

Øystein Tranås Kristiansen: Når jeg ser tilbake, er det mange ting som burde tilsi min diagnose.

Jeg ville helst fordype meg i en bok i barndommen, og tålte ikke forstyrrelser. Ved familieselskaper satt jeg helst og leste i faktabøker mens ting foregikk rundt meg. Ved fjortenårsalderen fant jeg ut at jeg kunne lage meg en pappeske med kikehull, og satt der inne i lange tider i en slags egen skyggeverden. Da jeg var atten, fikk jeg i oppgave å lage et historisk innlegg om Romerriket i russeavisen. Dette var ment som en spøk, men det skjønte ikke jeg, heller ikke da jeg ble bedt om å forandre setninger i komisk øyemed. Først et par år senere skjønte jeg at deler av det historiske innlegget ble oppfattet humoristisk, og først ti år etter skjønte jeg at alt sammen var en spøk. Jeg trodde nemlig det historiske måtte være interessant i seg selv, uavhengig av det sosiale. Så feil kan man ta. Også ved alder atten, den tiden albumet Marshall Mathers var stort, da trodde jeg at sangen Ken Kaniff innebar noen som slurpet pasta. Så kan man sammenligne dette med bråmodne arbeiderbarn, som oppfatter alt av nyanser og seksuelt innuendo ganske så umiddelbart, fra alder ti, tolv, hva har du. Oppigjennom tiden har jeg bodd på mange kollektiv, siden jeg aldri har hatt spesielt med penger. Når mennesker da forteller spøker på kjøkkenet, må jeg alltid ta dem på alvor i begynnelsen. Jeg har fått dette godt forklart av en viss Marc Segar, som har skrevet "a survival guide for people with aspergers." Vi må altså forstå intellektuelt det andre mennesker forstår på instinkt. Den humor jeg ikke har lært meg er humor, må jeg altså ta på største alvor først, det har faktisk hendt at folk har fortalt meg at de har sex med hester på jevn basis. "Jasså, sier du det ..." I slike tilfeller er jeg helt nøytral, fordi jeg må vurdere intellektuelt om personen mener alvor, og isåfall, hva det han sier vil innebære. Av disse grunnene har jeg ofte vært et lett bytte for mennesker som har åpenbare fiendtlige hensikter. På den andre side glemmer jeg aldri en fiende, og har selv min naturens kamuflasje i så øyemed. For meg er det prinsipper som teller, og fiendskap mot meg vil alltid møtes med tilsvarende fiendskap, og det er følgende doktrine som gjelder: Den gangen jeg får muligheten til det, og kan slippe unna med det, kommer jeg til å drepe dem, og det på prinsipielt grunnlag, fullstendig uten følelser involvert. Jeg vet at jeg med største enkelthet kunne ha stilt opp mennesker på linje, og en etter en skutt dem i ansiktet. Det er prinsippet som teller. Min manglende instinktuelt tilstedeværelse har gjort at jeg har en stor psykologisk innsikt på det intellektuelle nivå, og jeg er svært god til å klassifisere mennesker og de mekanismer som er i virksomhet. Av naturen er jeg en svært god snikmorder, fordi jeg har en god observasjonsevne, jeg finner svakheter, og fordi jeg selv fremstår som anonym og ufarlig. Som så ofte ellers, fravær av det ene gir fremvekst av det andre, og asperger er jo et ytterpunkt, en anrettelse i så måte. Jeg ville nok likt å være en av mennene til Oberst Kurtz, og denne evigvarende, sosiale freden har vært til stor skade for meg, siden jeg aldri får utryddet mine fortredere. I en krig, derimot, da er tiden inne for autistene og psykopatene, denne evige duo i form av Eric og Dylan. Så får man håpe det er noen av oss igjen når tiden er inne og det er de sosiale som skal ligge på slaktebenken - Da er det de som vil være hjelpeløse, klumsete og unyttige, når det man handler i er sannhet og ikke løgn.

25. oktober kl. 04:02

Øystein Tranås Kristiansen: På tidspunktet hvor jeg utviklet min doktrine, var denne endelige diagnose langt unna, og hva enn man ville kalle meg, ville jeg tatt det som en hedersbetegnelse. Jeg har alltid hatt en ting for denne verdens gærninger. Man kan kanskje kalle meg en kriminalitetsgroupie, og i en verden gått av hengslene må de fornuftige av oss flykte inn i galehuset. **[også en aforisme.]** Som sagt så har jeg intet eksakt minne om prosessen, men jeg tror jeg var sengeliggende i fjorten dager mens jeg funderte på et eneste spørsmål, hvordan denne motsetningens lov kunne integreres med Nietzsches viljesystem, og slik skape et system med større forklaringskraft. Mitt breddebilde med viljene som ble presset inn i tilværelsen av andre viljer, ville løse problemet med viljens usynlige opphavssted. Problemet er at et slikt standpunkt fordret enten en form for væren eller passivitet, noe som alt i alt er det samme, idet man ville entre et dobbeltparadoks i at hver vilje man analyserte, måtte være en passiv deltaker og kun ble aktiv i møtet med den andre. - noe som ville forplante seg i det uendelige. Jeg hadde jo som utgangspunkt godtatt en verden av vorden for lenge siden, og mente at enhver ting ville være ubegrenset reduserbar. Motsetningsloven ble ifølge et slikt syn også urimelig, idet hver aktive vilje måtte ses som en isolert enhet, som riktignok interagerer med sin omgivelse, men fortsatt var et resultat av seg selv. Dermed var vi isåfall tilbake til den samme runddans igjen, problemet med viljens usynlige opphavssted og dens uendelige ekspansjon, dersom den nå ekspanderte på egen hånd. Jeg tenkte på dette, tidvis i en slags transetilstand, hvor jeg flimret med øynene og gjentok og gjentok de samme problemstillinger som ord og bilde og angrep dette fra alle vinklinger, i forsøket på å finne veien inn til et nytt helhetsbilde. Et kritisk øyeblikk kom, hvor jeg i en svært avansert utlegning og ved bruk av all tankekraft støtte på den samme stoppen. Da orket jeg ikke ligge i sengen mer, den myke madrassen kjentes smertefull ut, og jeg måtte ha hard grunn under meg, så jeg kollapset på gulvet i siklende spasmer og gråt, og det var i denne tilstand, da alt syntes tapt, at det plutselige gjennombrudd kom. Jeg tilførte en ny faktor inn i ligningen, som jeg også hadde hatt som bakgrunnsmateriale i mitt tankearbeid. For å være aktiv må man være en deltaker, og derfor ha en plassering, hva enn den er, og utifra en slik plassering vil man ad nødvendighet måtte defineres av seg selv og den andre, slik et tre eller et menneske riktignok er et resultat av sin avgrensede ramme, men fortsatt er avhengig av sin luft og sitt jordsmonn. Den ene og den andre vilje var altså aktive på samme sted til samme tid, faktisk kan hele universet sies å rommes i et eneste punkt. Utifra dette hadde jeg forflatet strukturen, det var intet usynlig opphavssted, opphavsstedet lå i bredden, i den håndgripelige verden, og motsetningsloven og den ambiguitet jeg lenge hadde observert, kunne formuleres som Eros og Ares, ved hvert tenkelige punkt, istedet for den uendelig ekspansive vilje til makt. Et slikt

synspunkt har mye til felles med Einsteins relativitetsteori, som de facto sier det samme, alt er og står i relasjon til hverandre, mens viljen til makt har fellestrekk med Newton, hvor hver bestanddel blir fortolket isolert og som et resultat av seg selv, på nært hold svært nyttig, men sett på avstand, ikke dekkende. Det var perfekt. I det øyeblikk visste jeg at jeg hadde seiret. Jeg hadde endelig overgått Nietzsche, og hadde derfor gjennomført det av gudene befalte faderdrap. En stund etterpå kom jeg på, nesten som at apropos, at mitt syn var svært lik Heraklits tese, alt er ild, man kunne se for seg verden som en eneste stor flamme som næret seg selv og som brøt ned seg selv, og jeg fant ut at jeg måtte vie ham et større studie, og fant, ganske riktig, at han skiller seg ad fra Nietzsche på disse kritiske felter. - Alle Heraklits læresetninger fremsies som ambigüøs analogi og ikke som logisk-lineære begreper, og fordrer en annen forståelse som Nietzsche rett og slett misforstod.

25. oktober kl. 05:04

Øystein Tranås Kristiansen: Som alltid når man har hatt et gjennombrudd, i dette tilfelle, noe som førte til et nytt paradigme, vil man ha et vell av inspirasjon og revurderinger som en følge av et nytt utsiktspunkt. Samtidig var jeg redd for å miste grepet om både resonnementene og det endelige resultat. Jeg hadde brukt absolutt alle krefter for å komme så langt, samtidig som det nådeløse kraften som min inspirerte tilstand var blitt, bare rullet videre. Jeg var forøvrig på et foredrag av en viss Rudolf Steiner-biograf ved navn Kaj Skagen, som fortalte at det er anstrengende å opprettholde et visst filosofisk nivå i sitt hode. Man må balansere et visst begrepssett og en tankemåte. I hans tilfelle ville det han hadde skrevet være for ham nærmest uforståelig noen år etter, fordi man ikke var på samme filosofiske nivå og derfor måtte backtracke. I tillegg til å være tom for krefter, ha livsens problemer, måtte opprettholde mitt filosofiske nivå, måtte jeg også holde styr på det sterke presset fra det vi kan kalle bildestrømmen, mine visjoner fra gudenes verden. Jeg stod rett og slett i fare for å gå i oppløsning, selv om jeg skulle finne svaret på alle gåter, og derfor aldri være istand til å fortelle om dem. Jeg hadde brutt meg inn i et hvelv der nede i underverdenen, og måtte raske med meg de juveler jeg fant tak på, og snarest flykte, før jeg ble innhentet og drept. Jeg, som har vært i denne underverdenen, vet det andre ikke vet, og der nede er trykket stort og temperaturen høy. Man kan sammenligne det med en perledykker som går dypere enn alle andre. Man kan ikke vente, men må skynde seg opp straks man har perlen i hånden. Jeg måtte altså kutte av den dypeste tenkningen, som var nær ved å ta livet av meg, og heller konsentrere meg om å formulere innholdet i forståelige begreper, og velte av meg dette overskuddet av inspirasjon. På mange måter kan man sammenligne det med en form for åndelig metabolisme, noe som understøtter tanken om at ånd fremfor alt er kropp, og ikke kan fraskilles det kroppslige. Jeg var mett og fulladet til det punktet at jeg ikke kunne bære det, og måtte velte det av meg så snart som mulig. Jeg ble derfor opptatt med å etablere

min filosofiske nyvinning i logiske termer, samtidig som jeg måtte kaste ut det vellet av talende bilder som var over meg. Så snart jeg hadde skrevet noe, kunne jeg glemme det og gå videre, og derfor har jeg svært lite minne om det jeg skrev på den tiden. Tidlig i dette prosjektet kunne det hende at jeg skrev i fylla og ikke riktig visste hva jeg hadde gjort, det er sant, men nå var det slik at jeg glemte så snart jeg hadde kastet innholdet fra meg, og jeg hadde en svært produktiv tid. I siste øyeblikk, der nede i gudenes hemmelige hvelv, fikk jeg likevel tak i en siste juvel som skimret mot meg, og som lokker med nye innsikter. Denne juvelen er bare del av en større horde, en større skatt, og jeg håper jeg en dag vil være istand til å ta meg ned dit igjen. Denne muligheten vil jeg forøvrig fortelle om i et siste filosofisk kapittel. På det tidspunktet var det utelukket, jeg måtte fokusere på min egen overlevelse.

25. oktober kl. 05:30

Øystein Tranås Kristiansen: Dette var vinteren og våren 2015, og jeg begynte gradvis å stable meg på bena igjen, til punktet at jeg fikk tilbake førligheten i kroppen og kunne vandre rundt, og de voldsomme sovetoktene endte. Jeg måtte forsone meg med mine romkamerater og innrømme at de kanskje ikke hadde forsøkt å slå meg ihjel likevel, rent umiddelbart sett. De verste utslagene av paranoia ga seg, jeg kunne fortsatt føle ubehag, som jeg alltid gjør, av insekter og lasere og ukontrollerbare bevegelser som folk gjør, men slik har det alltid vært, og min forfølgelsesskrekke var også bare en forsterkning av disse inherente trekk. Serumet var ikke uten bivirkninger, men det hadde reddet meg, og jeg kunne gjøre meg opptatt med min oppgave og finne nye holdepunkter i livet. Først fant jeg min gruppe gærninger, som jeg holder meget av, og kunne endelig sitte i en forsamling hvor jeg hadde noe til felles med de fleste deltakerne. Jeg begynte også å følge foredragene til en viss Helge Høibraaten, og oppdaget at det fantes andre filosofer enn Nietzsche, som hadde vært senteret for et sykkelig hat. Teorigrunnlaget med ekspansjon og kontraksjon, ja, de teoritunge tyske idealistene klang vel hos meg, endelig hadde jeg et forankringspunkt vekk fra den trege verden av empirisk tenkning, og alt kunne lett relateres til min egen filosofi. Etterhvert oppdaget jeg også, under påvirkning fra min bror, stoikerne for alvor, og kunne relatere deres modige, romerske teser til min store frihetsdyrkning. Livet entret den langsomme, late takt når alt er som det skal være. Dessverre er verden, iallfall Germania, innrettet for å tukte og underkue all glede og alt som er vakkert og godt ut fra livet, og etterhvert var arbeidsbyrdens velde, i institusjonell drakt denne gang, over meg atter. Jeg ble satt til et trykkeri, hvor de durende, susende maskinene trakk livskraften utav meg, lydsensitiv som jeg alltid har vært. Som hengmannens løkke var denne effekten gradvis, til alt av livskraft i dette nyvunnede håp var kvalt. Jeg var fortsatt sterkt inspirert av alle ting, kunst, filosofi og strømmende bilder, men litt etter litt ble min executive evne borte,

tom for krefter, jeg kunne ikke skrive! Husk det jeg har sagt om denne åndelige metabolismen, det bygget bare på seg, uten at jeg fikk kaste noe av, og dermed skjedde den åndelige forgiftningen, hvor jeg ikke kunne tenke eller gjøre noe, i frykt for å miste det som allerede var etablert i mitt sinn. Trinnvis, det måtte være trinnvis, men det fikk jeg aldri. Sterke kunstneriske inspirasjoner ble aldri nedtegnet, scener som talte sterkt til meg fikk aldri utløp, og det er jeg som må sørge over dette, mitt hjerte blør over det jeg aldri fikk til på denne bloggen, som jeg kanskje en dag skal ta igjen. Jeg ba, jeg ba til gudene, de som hadde gitt meg min store oppgave, om at de måtte redde meg, og om det var meningen at jeg skulle føre det til noe, måtte de gi meg det nå, for jeg var desperat og kunne ikke vente. Igjen søkte jeg tilbake til kunsten og Purcell for å representere det jeg følte. "No stars again shall hurt you ..." Men det gikk ikke som jeg hadde tenkt. Istedet for at grepet letnet, ble jeg dolket fra en uventet kant, med nye sår på kroppen. Dette var ved årsskiftet 2016. Jeg endte i dyp fortvilelse, fordi jeg kunne ikke skrive, kunne ikke uttrykke meg, og hadde følgelig ingen hensikt med livet mitt, bortsett fra de ondskapsfulle påleggene fra Germania. Jeg raste nå, og forbannet mine guder, som jeg mente hadde sveket meg, ville kaste allting ned, og begynte å dyrke terningens tilfeldigheter. Livet er i sannhet meningsløst, erklærte jeg, nå en fullkommen nihilist. Så skjedde dette utrolige, og det var ikke uten kamp, for jeg var aldri ment til å gå uten kamp. Min gamle og forhatte følgesvenn demonen kom til meg en natt, og denne gangen løftet han meg inn i en utrolig verden av skjønnhet, aldri før har jeg sett noe vakrere, og min verden ble fylt med lys og de skjønneste lyder. Da jeg løp, løp jeg på skygger, og harpeklang og lys strømmet mot meg ved bleke morgengry. På mitt værelse hadde jeg vandret rundt som et såret dyr, og jeg ble klar over hva jeg var, en hvis sanser overstiger alt, jeg både hører, ser og opplever klarere enn noen andre. Jeg lente hodet mot en bokhylle, mens ørene dreide rundt i søken etter enhver lyd, og fra mitt leie så jeg det. Romerske skikkelser, et Mithraisk brorskap fløt utav veggen, de hadde på seg frygisk lue, holdt hverandre om liv og skuldre, og hadde kniver i beltet, og de talte til meg. Jeg ville ha friheten, sa de, men jeg hadde ikke ofret, og jeg skjønnte at - do ut des - gudene krevde blod, denne gangen mitt eget. Jeg måtte vise meg verdig, vise at jeg kunne ofre for friheten og gudenes gunst. Det var knivens mot de krevde av meg. Jeg skulle gå til et offentlig sted, kanskje til Trondheim torg eller en politistasjon, og drive kniven gjennom armen. Det må ha vært en del av gudenes plan, for i alt dette vant jeg min frihet. Således ender kronologien over min filosofiske virksomhet i den tid som har vært.

25. oktober kl. 06:33

Kommentar: *De to neste kapitlene, navngitt "Ja" og "Til den det vedrører" fortsetter beretningen. Disse to delene ble skrevet under faktisk psykose, og kan derfor ikke representere noen sober*

redegjørelse. Gjennom galskapens veier skulle jeg altså finne døren ut.

Øystein Tranås Kristiansen: Drøm: Jeg hadde to drømmer med en dags mellomrom. I den første drømmen så jeg en kvinnelig, blond artist (GAL) ha sex i den ene halvdel av tv-bildet til et overvåkningskamera. I den andre drømmen bodde jeg i et slags hus i byen, med en slags familie som vagt var tilstede. Dette huset ble besøkt av to engelske arbeiderbarn og faren deres. Spesielt barna bar trekkene til den typiske britiske arbeiderklasse på en karikert måte. Rødt hår, stygge tenner, og diverse. Deres nærvær i huset gjorde at det ble robbet på forbausende kort tid, uten at jeg kunne gjøre noe for å hindre det. De dro kort tid etter i en bil, og jeg satte etter dem ved å jogge. Jeg tok flere snarveier, og de ble sittende fast i et kryss. I drømmen var det aldri noen tvil om at jeg kom til å ta igjen dem. Så jeg åpnet døren til baksetet og satte meg sammen med de ungene, og truet dem til å gi tilbake det de hadde stjålet. Tyvgodset bestod av en Nintendo 8-bit med tilhørende spill. Jeg var svært kontrollerende og ville ha tilbake alt, og fikk fatt i alt det de hadde, uten at jeg hadde tid til å få oversikt. Jeg ble altså som jeg pleier å bli, når jeg leter etter noe eller det er absolutt viktig å få oversikt. Blant annet var det en del plastposer med disse spillene, hvor selve spilltittelen var skjult for meg. Etter å ha dobbeltsjekket var det ikke tid til mer, og jeg forlot bilen og kom tilbake til huset. Jeg husker ikke hva som skjedde etter det, men det var en viss glede i å få tilbake Nintendoen med tilbehør, og jeg forsøkte også å fremme det syn at man ikke burde tillate denslags folk adgang til huset. Såvidt jeg skjønner, har fortolkningen av disse to drømmene begge med et følelsesmessig innhold å gjøre. Man vil bli anerkjent, og i den siste drømmen er det slik at tyveriet tyder på at man tvert imot blir underkjent på et følelsesmessig nivå.

27. oktober kl. 02:33

Ja

Jeg tror jeg har problemer. Tar jeg en dorull og tegner på den munn og ansikt, lager rekker av dem, vil det være hvordan jeg ser andre mennesker. Jeg ser dem snakke og noen ganger fører de samtaler med meg, og det er alt man kan si og mer er det ikke. På mitt bord på filosofiforedrag er jeg den eneste som sitter og drikker. Alt er likevel ikke likegyldig. Går jeg på gaten og ser et menneske, tenker jeg av og til på å hoppe på ham og på sekundet plassere en lang tapetkniv gjennom øvre del av øyenhulingen og ut på den andre siden, i asfalten, gjøre det igjen med den andre øyenhulingen, ut i asfalten. Graderingen av negativ finnes fortsatt, siden jeg kan mislike den ene mer enn den annen. Av og til tenker jeg på å bryte meg inn i en butikk og være der til politiet kommer. Da har jeg av metall eller i plastikk et skytevåpen i hånden med sikring og avtrekker. Tiden kan skifte og jeg veiver et spyd mot skikkelser som bykser mot meg, er nok del av en falanks som kommer marsjerende bak. Jeg vil så gjerne føre øksen gjennom luften og mot alt som kommer i nærheten av meg. Hoppe rundt i glede og med skrik. Jeg tenker på Trondheim torg, som har mange innganger. Man kunne plassere en tankbil ved en ende og skremme menneskene så de kommer løpende mot den. Man trykker på en rød knapp slik at bensinen kommer fossende ut idet den eksploderer. Ildkulen driver menneskene foran seg der hvor jeg venter med en kvadrupel og hurtigskytende mitraljøse. Vi kan tenke oss en generalisert skikkelse i dette infernoet. La oss si at halvtendelen [idiosynkrasi] av kroppen allerede er forkullet, da tvers igjennom svart kull, mens resten er levende. I stormen av kuler vil de gjenværende levende deler skytes av og kastes i luften alt mens de kommer mot meg. Jeg antar at det er slik fordi frykten for ilden alltid er størst, men jeg kan ikke høre om de skriker, selv om munnene er åpne. En viss grad av lek kan fortsatt virke underholdene for meg. Vi kan se for oss alle unge piker i Norges land som nå befinner seg i en tilstand av absolutt koersjon. **[anglisisme.]** Jeg vet ikke om dette er et ord, men tenker altså på undertrykkelse. De blir tvunget til å stå og trippe og være der hvor jeg sier det. Ved befaling må hun strekke fingrene mot knappene på dongeribuksen, og skjelvende kneppe opp. Knepp, knepp, knepp og glidelåsen også. Buksen må trekkes ned. Det er varierende hva slags truser unge piker har på seg, men jeg tenker på de små og krøllete som er i pastellfarger. Disse må også trekkes ned, forbi knærne, ellers blir jeg sint. Man har nå valgmuligheter, men egentlig ikke. Den unge piken må nå plassere hver hånd på kneskålene, og det gjør ikke noe om hun gjør på seg eller hvorenn hvor mye hun skjelver. Det vesle hjertet hennes kan gjerne hoppe ut så lenge hun bøyer seg helt frem, om hun ikke gjør det selv så med neven på nakken. Tårer kan falle fra henne, men jeg er uansett klar til å ta henne, først da, et studie. Jeg senker ansiktet ned til druen, en ert, og gransker dette, nøye, får man tro. Vaginaen er sprekkeferdig buet og buler ut, limt igjen fordi den rommer så mye. Jeg legger nesen inntil og tar inn duften, snakker med den, lukter på den, gråter til den, gir den mitt første nuss. Svingende på begge never

gyver jeg et trykkluftbor i henne og jeg vet ikke hva som skingrer mest, skriket hennes eller det hvinende metall. Etter at trommehinnene mine er numne, har man resultatet. Den forhenværende bittelille jentetissen har blitt til en tunnel av flenset kjøtt. Jeg kan gjøre dette mot gjenger av dem, rekker av dem. Hver åpning må gape hallo, vaginalt og analt, og jeg veksler på hvordan jeg gjør det. Av og til later jeg som jeg lar henne gå, men det er bare et triks. Hva kan jeg si om dette? At alle kvinner på jorden, når de går rundt og tripper rundt, iført kjole eller hva som helst, har sæden min i seg, og mennene klamrer seg gråtende til bena deres mens de går uten å vøre dem, og om de vil kysse fittene deres, må de ta imot den langsomme strømmen av sæd med dum trut. Mest av alt tenker jeg på dette, hvordan jeg går i henne, evig og alltid, i treknings og strømninger, i en bølgestrøm og vekslingen med tidevann, varm og brusende. En tomhet sveler til den sprekker smertefullt, inne og ute, og jeg strekker hendene ut, finner ikke et fiber som er til felles. Jeg tror jeg trenger en venn. Men jeg har ingen venn. Jeg ser romere på veggen, iført kjortler og Mithrahatt står de der avtegnet i murpussen.

Til den det vedrører

Jeg setter meg nå det formål å skrive om den siste tids tildragelser. Dette gjør jeg så ærlig, presist og innsiktsfullt som mulig i den grad konsentrasjonen og evnene tillater det. Fremfor alt vil jeg si at jeg ikke har skrevet dette for å anskaffe meg fordeler. Når det gjelder skriving og alt annet forøvrig, gjør jeg ikke noe verken for å skaffe meg fordeler eller ulemper, utover det som er festet i individet. Andre får felle sin dom, jeg har allerede felt min.

Helgen forløp seg som alle andre helger, i total utmattelse. Forskjellen var at jeg måtte treffe familien min, med det fjerntliggende mas og gnål dette innebærer, dvs synet og lyden av et kvernende inferno man helst ikke går til, med mindre man må utav medfølelse og plikt. Det er nok slik mennene ved skyttergravene opplevde det i krigen til å fortsette alle kriger. Man går helst ikke dit, til kulestorm og piggrådgjerde, man vil helst ligge lavt. Så tenker man da på gråtende mødre og plikten, og gjør det likevel. Filosofen i meg har forlenget avgjort at pliktoppfyllenhet er en form for feighet. Om resultatene av alt dette, eller snarere kjensgjerningene, har jeg ikke ork til å skrive om her, og de er heller ikke særlig relevante, i den grad kronisk smerte ikke er relevant for invaliden. Han vet at dette har innvirkning på seg, men må leve med sin "stunted growth." Plikten er et onde, tradisjon et annet. Siden det var bursdagen min den søndagen, følte jeg at jeg burde jeg drikke, uten noe videre engasjement utover det. Det er jo det man har pleid å gjøre, så kan man kanskje fortelle seg at alt er som før. Men det er jo den ting jeg alltid sa, også den gangen. Forøvrig er likegyldigheten min fremste følgesvenn, dette ville jeg også ha skrevet om, forutsatt at jeg bare maktet. På Byhaven kjøpte jeg en halvliter martini og en whiskylikør kalt fireball, og drakk. Jeg skulle gjerne sagt at jeg drakk alt på engang, og hadde endog ambisjoner om dette. Jeg måtte dog bruke to økter, dvs, en økt før den egentlige økt, for jeg hadde det ikke i mitt hjerte å vente.

Som et innskudd til alt dette, er det ikke dette som er et problem, de ser jeg overalt rundt meg, men kan lite gjøre. Det jeg snakker om er å finne løsningen på problemene i de ytre, og da i meg selv, for da kan jeg gjøre noe og stoppe forbrytelsene som pågår idag. Jeg frykter dog at jeg ikke skal finne svaret, og om jeg så gjør det, vil det være forsent. Den verden jeg lever i vil være borte før jeg får ansamlet meg til å redde den, og det ikke engang for meg selv, men for de andre, for jeg skulle gladelig ofret meg selv dersom jeg kunne redde dem fra forbrytelsen. Merk at et slikt offer overhodet ikke har noe med godhet å gjøre, og du fornærmer meg ved å si det. Jeg er nemlig ikke så feig at jeg kaller meg god. Likevel skulle jeg gjerne stukket meg med et romersk sverd dersom jeg bare kunne snu trenden.

Resultatet av rusen tror jeg var som før, selv om jeg må si at jeg husker svært lite. Man føler et visst engasjement, får en tilknytting til ting rundt seg, men vet at evnene blir desto mindre. Det er

forøvrig en frykt at hjernen skal bli mindre på grunn av sukkervann og stillesittende, størknet blod. Jeg har ikke lyktes med noe som helst under innflytelsen av alkohol, selv om jeg har forsøkt mange ganger, og selv om jeg har tenkt at jeg og Dionysos kunne være allierte. Jeg betaler, og du betaler, så får vi noe. Gudene måler ting på en skranglete og skjev vekt for meg der, for det er aldri slik det fungerer. Nei, det er en ganske annen, sølverisk liten vekt de har for meg, og den er den eneste jeg får legge betalingen på. Etter det vesle opphør som de beskjedne flasker gav, havnet jeg i en døs, et lengre sovetokt som opptok resten av tiden. Man er nå engang inderlig dum, og jeg visste egentlig dette fra før. Alkohol er en depressant, **[anglisisme]** og det jeg kunne behøve er en stimulant, **[anglisisme]** og har alt gjort meg opp en rekke lumske planer om å skaffe dette. Om det vil lykkes meg eller ei vil jeg ikke si noe om, i tilfelle jeg faktisk skulle lykkes. Ved enden av tiden, der grensen var satt, iallfall ganske nær, etter min mening finnes randen ved alle punkter til ethvert tidspunkt, så ble jeg dratt tilbake. Jeg visste jeg ikke kunne skrive, siden jeg hadde investert tiden med a) familie b) nervemedisin mot familien og i alle tilfeller c) jeg kan ikke være i virksomhet. Likevel, selv om det ikke var noe formål, var han der. Og jeg ga min betaling på en liten sølvervekt. **[idiosynkrasi.]**

Så var det dette her med den forbannede plikt, med sydende damp og durende maskiner, og en snikende eim som stiger opp, invaderer neseborene så du vet at det har entret hjernen. Enhver fornuftig skapning ønsker seg bort, ikke dit, men så er det dette med bør og skal og må, endatil for meg, på dette tidspunktet i den siste tid. Jeg utholdt mitt ydmykende raseri ... Og demonen var der, og demonen kom. Han oppstod foran meg ...

Det er en smerte i ørene mine, venter på torden. Jeg kjenner at ørene mine dreier rundt, søker, som en slags katt. Nå forstår jeg hva jeg er. Dette er hva jeg er. Det er som å våkne og vite at du er en annen art. Jeg er ikke engang et menneske. Jeg tilhører noe annet, en annen tid, en annen verden, jeg ser for meg en mørk skog. Jeg kjenner sirkler. Hodet mitt dreier fra venstre til høyre, ørene mine dreier seg fra undersiden og opp. Dette var det jeg alltid var. Ikke en hund eller noe annet. Jeg er ikke en hund. Nå går ørene mine motsatt vei, ned og opp.

Verden rundt meg, som torden. Dersom den kommer, snevrer jeg meg inn ... Jeg har drukket av begeret hennes. Uansett hva som skjer, skal du ikke gråte den dagen ... Er dette min normaltstand, slik jeg egentlig er ... lille røde knapp, hva skal til for at jeg trykker på deg ... Stoppe den djevelen, karusell, fanget på som barn ... Jeg tenker på å skade meg selv. Hele livet har jeg hatt muligheten til å trykke på den røde knappen, få det til å stoppe.

Etter at jeg hadde kommet hjem, ble jeg liggende våken å tenke på en voldelig og seksuell skildring over dette. Jeg ble så fokusert på det, har aldri vært i en slik tilstand.

Tanken er at tvangshandling, demonen oppstår som en følge av overstimuli, og at da er det denne overstimuli som kan føre meg tilbake til en normaltilstand, med mindre jeg hviler lenge ...

Lydsensitivitet, jeg kjenner jeg er helt åpen. Et dunk eller et smell, får meg til å bite tennene sammen. Tappingen av en negl på kruset, er nært smertegrensen, og oppmerksomheten blir umiddelbart vendt dit. Jeg takler jo mer, men da er jeg i økende grad avslått. Lyd og shut down ... Jeg ser på alle tekstene mine, bøkene jeg har begynt, men ikke får lest. Alt er fragmentert. Det er på grunn av arbeidsutprøvingen. Jeg blir rasende over at de kan gjøre dette mot meg, men vet at det er ingen ond intensjon bak, bare blind vilje. Mitt problem ... Torden for ørene, jeg lister meg på tærne. Dette er hva jeg var, alltid var, skulle være. Ingenting annet. Ikke deg. Jeg har blitt voldtatt hele livet.

Jeg husker jeg satt med fingrene for ørene da jeg var liten, ba dem holde elefanten unna. Ba til Gud at han måtte dø.

Jeg skal aldri høre fullkommen stillhet igjen, det har Uranus besørget.

Lyden av tastaturet.

Virrende, svirrende hjul

Jeg utholdt mitt ydmykende raseri siden det var filosofiforedrag på kveldingen. Dersom jeg bare ikke ble utmattet, og dersom jeg ikke lot følelsene løpe av med meg, kunne jeg dra på det. Før jeg innfant meg, sørget jeg for å spise godt på en kantine. Man må være rustet. Ah, filosofien, der sitter jeg i første rekke, ja bokstavelig talt.

Legger pannen mot hyllen. Ørene mine dreier ... Pulsens min stiger til et lang høyere nivå. Jeg kjenner frykt ...

Følsom med omgivelsene.

hvem kan redde meg. ingen har opplevd det samme

Forbannet være deg, Germania

Artemis navngitt som Germania

Du er en ussel kvinne, du Germania, og ond. Forstår du ikke at jeg forbanner deg? Hvordan kunne du behandle meg så hardt og ugjestmildt, hvorfor skjøv du meg ut i kulden? Ulykksalige kvinne, så fullstendig uten kjærlighet. I et sletteland nedsenket i din underlige skumring sendte du hundene dine etter meg, hvor knitrende frostjord skar føttene opp under flukten. Like inn i dypet av de mørke skoger ble jeg jaget, men fredløshet var ikke nok, svepen skulle alltid piske opp mitt seneste tilfluktsted da stjernene reiste seg for å våke. Endelig var jeg innhentet ved en bolig av grener, i den ville kamp rev og flerret jaktdyrene huden, kjever sluttet seg omkring lemmene, og de halte og dro i ulike retninger for å få meg i bakken for sine herrer, bena hakket og merket av tenner som sank dypt til de ikke møtte motstand mer, tenner som bet meg like inn til margen! Fortell meg så at sår kan

gro. Kun sønderrevet kom jeg meg løs før jaktfølget kunne spenne meg fast, og kulden din stilnet mitt hjerte i sjokk da jeg kastet meg i elven for å unnslippe. Denne kulden trakk all varmen ut av mitt bryst, lukket sårene og lot meg ikke forblø i vannet. Vaklende opp på en forlatt bredde kunne jeg forutane min skjebne, og fra den dagen av forble jeg ditt vilt, ditt plagete bytte.

Rak stod du der og skjød dine hvislende piler etter meg, hver gang jeg trodde jeg så en lysning, hver gang veien som snodde seg gjennom de omfangsrrike skogene åpnet seg. Du har jaktledere, deres svenner med trompet og et kobbelt til å jage meg, den ville mann, bekledd av mose og lyng og ellers mitt eget pistrete hår. Jeg vet at de vil ramme meg i hjertet med armbrøst. Andre elsker du, men meg skulle du hate, og du ga meg aldri det minste av nåde, av din milde ettergivelse. Kroppen er fylt med sår etter dine slag og piler, sår som aldri vil eller kan gro, som stadig vekker hungeren hos mine bødler når de lukter bloddråpene jeg etterlater på min ferd. Jeg kan se det i blikket hos bøndene. De vet jeg ikke er en av dem, at jeg på et eller annet vis er forbannet. Kvinnene, derimot, ser aldri på meg, de vet at den forbannede skal være usynlig annet enn for det uhyre som har lagt krav på meg. Sult og livets fattigdom har etterlatt meg som en skygge av det jeg har kunnet blitt.

Ikke engang forstanden fikk jeg gi kast på, fordi da kom du og fraholdt **[idiosynkrasi]** meg fra å se kun blendende mørke eller et altoppslukende lys, den gales siste tilfluktsted. Du kom og holdt meg etter håndleddet, og dro meg opp. Så slapp du meg ned på bakken, den enkle frelse fornektet, fordi jeg ennå ikke greier å velge døden. Din eneste gave var ensomheten, denne tomheten om natten og en viten om at jeg av og til ikke blir sett, foruten kanskje av månen og de sjakaler jeg nå engang bærer ved min sjelerand. Et land skal elske sine sønner, og jeg var jo alltid din trofaste sønn, men ingenting fikk jeg, ingenting kunne røre ved deg, verken mine bønner fremsagt på ryggen i lyngen, eller ved offeret, da jeg tilbød meg å gå i din tjeneste for å styrke dine hærer, og fikk straff tilbake for det.

Døden har til nå ikke kommet, og jeg har klatret i fjellene og passert vadesteder, jeg trodde jeg skulle finne et svar, en mening og en hensikt, ikke for min etterlatte ungdom, men et tegn på at tidene skal forandre seg og at slike for meg engang skal få vokse, slik de andre vokser. Store og stygge ruver de over meg og kveler det som kunne ha blitt et liv, og nå har min styrke forlatt meg helt, for du må tro meg når jeg sier at også jeg var sterk engang. Jeg har kjent de dumpe sammenstøtene fra never, spark og hånsord, kvinners stilltiende forakt. Liggende på mitt leie har jeg kjølnet ørene med tårer, hvor skrik fra grusomme fiender er det eneste som slår ekko i trommehinnene, og intet kjærtegn, ingen fred har fått røre meg, for man vil jo ikke komme nært det brente dyr. De gangene jeg har ligget stille, og det har det blitt mer av nå som jeg har gitt opp og

ikke lenger er ung, har hjertet blitt fylt av den bitreste og vemmeligste gift, en visshet om det evige nederlag. Alt jeg tok i ble til tap, alt jeg gjorde var fåfengt, mine seire måtte feires alene. Det er tomt rundt bordet når jeg spiser.

Det er denne stjernehimlen, kastet opp på hvelvingen av en kvinne jeg trodde skulle være på min side, og kanskje er hun ennå det, Urania, der hun tegner på kloden med sin penn. Men hva hjelper vel det, når du skal hate meg på denne måten? Så var det dette som ble hvisket, da mitt hjerte svulmet opp for henne, og jeg ba om at jakten måtte opphøre. Stjernene skal ikke skade deg mer, sa du da du kom og lokket frem mitt siste håp, men det var enda en vits til din forlystelse, idet du gjorde meg til en krøpling, og de sener som engang hadde vært sterke, ble spjæret opp under meningsløse befalinger fra de fremmede, akkurat da jeg var på det svakeste, lot du denne skaden snike seg inn. Jeg, som kjemper alene, kunne ha trengt min våpenarm! Du tok fra meg alt, du gjorde meg til mindre enn ingenting, hele livet fikk du meg til å rive meg selv istykker i mangelen på noen kjærlighet, i fraværet av noen ro annet enn i etterdønningene av den mørkeste, mest skammelige rus, og enda så fulgte du etter meg og avkrevde stillhet og lydighet. Si ikke noe, vær ikke noe, la meg bare plukke av deg alle fjær, la meg bare rive deg i biter. Åh, du gale, forferdelige kvinne!

Jeg vil at du skal vite dette, Germania, at jeg ikke er en av dine hunder, nei, slett ingen hund. Med meg finnes ingen betingelsesløs lydighet, hos meg finner du sjelden løgn, og jeg vil ikke være med på uverdigheten som pågår i din bakgård, og du får meg ganske enkelt ikke til å lyve, verken for deg eller dine tjenere. Likevel har du dyttet meg rundt, stukket i meg med glødende kjepper og fylt brosteinen med glassbrott. Du har behandlet meg verre enn selv din laveste trell. Jeg vil ikke vite av deg mer, jeg har fått nok av din lek og dine herjinger med meg, du gale, usle kvinne. Jeg graver meg en hule i lyngen, og der krøller jeg meg sammen, ser lyset og skyggene passere forbi og kaller dem for vakre bilder. Er det slik du ville at jeg skulle forgå, mens du holder din fest der nede i menneskenes verden? At fra min gift skulle det vokse opp en skjønnhet som bare er til for et øyeblikk, og som får meg til briste idet det forlater verden, ute av stand til å fremsies, ute av stand til å komme til uttrykk gjennom en sprukken hjerne, et bruddent liv? Jeg burde flyktet til et annet land, men du fratok meg styrken jeg trengte for å klare meg. Ikke skjønte jeg at du hatet meg så, før det var forsent. Og hva enn slags gaver en annen kvinne ville gitt meg, skulle jeg tilsist omkomme naken. Jeg er en som bygger, som setter sten på sten om jeg kan. Var dette grunnen til din fresende forakt? Var det derfor du avholdt denne jakten for deg og ditt hoff? Forbannede Germania, du er en gal og ussel kvinne. Ditt uhyre! Ditt frosthjerte! Du skulle ha elsket meg! Dine jegere satte du til hest, på de stolteste gangere. Jeg fikk ingenting! Verken krigerens væpning eller tenkerens toga. Jeg går rundt her til latter for alle! Hvorfor gikk jeg da på din kjærlighetsløse jord?

Jeg tror nå at jeg vet grunnen til ditt hat mot meg. For jeg kan tenke, jeg kunne ihvertfall det, før svekkelsen satte seg som råte i kroppen og fikk alt til å gå nedover i en dødelig bane. Kan hende var jeg den eneste som kunne rettlede deg, som kunne letne din galskap og ditt raseri mot få og eneste sønner. Aldri har jeg nemlig møtt noen som meg, som kunne tenke som meg, se det jeg ser, forstå de tingene jeg forstår og vite at dette er sannhet. Det er likheten mellom galehuset og den visjonære, i begge tilfeller ser man det de andre ikke ser, og blir straffet for det. Denne straffen! Du må tro meg, at den vekker slikt et raseri i meg at jeg kunne myrde! Men jeg vet at jeg er alene og at resultatet må bli galgen. Jeg er fanget i min ensomhet. Fortapt, fordi ingen er på min side, heller ikke du. Jeg setter meg derfor fore å rettlede deg, reiser meg for denne siste kamp. Jeg er ikke den mannen jeg var, stygg, kvestet, sveklete, men dette er grunnen til jeg kravler ut av mitt hull, det er derfor jeg velger å leve. Jeg legger derfor fra meg bildet av skyggekvinnen, skjønnheten som stiger opp fra smerte. Hun må i det minste vente, til jeg, et øyeblikkets Pygmalion, en dag kanskje kommer kravlende tilbake til dette siste leie. Da skal hun få komme til meg, om hun ønsker. Månebarnet måtte jeg gi kast på, og natten skal tilsist overta, men jeg tror nok hun vil sitte hos meg en stund. Før det skal jeg få deg til å tro på mitt raseri. Alle de mord jeg kunne begått, for jeg er fremfor alt en kriger, den kraften skal jeg nå vende mot deg. Jeg skal få deg til å krype sammen, til å frykte!

Forbannet være oss, Germania, om jeg ikke kan rettlede deg. Kjærlighetsløse jord, du kvinne, nå skal jeg tukte deg, nå skal jeg åpne opp gapet ditt og tvinge i deg mitt brygg. Jeg hører hundeglam i det fjerne, men dine hunder kan ikke hindre meg. Jeg skal finne deg og jakte deg ned, klemme til rundt din munn og tvinge dine øyne opp. Det finnes krefter som ikke kan bli fornektet, og jeg er en av dem. Føy deg så etter meg, ellers skal vi begge brenne, jeg først, min krøpling, så du ved ditt dødsleie, når du, dronning, blir spist av dine hunder. Hvilken pris betaler vi ikke for vår visdom! Og kan jeg ikke nå, kan jeg aldri mer, da venter leiet i lyngen, hvor skyggene skal danse meg inn i glemselen. Jeg avgir dette løftet, et eneste løfte, om at jeg reiser meg en gang til. Håp har jeg ikke, for ingenting av meg ville du ha. Men jeg skal tvinge meg selv på deg. Vise deg hvor feil du tok. Jeg drømte meg selv nesten bort i natten, men så skimtet jeg lyset fra en soloppgang. Jeg trodde jeg blødde, men det som strømmet ned armer og lår var egentlig en ild. Nå finner jeg frem kniven og kutter meg selv mer og mer. Blodet skal bli til lys. Min smerte og mitt blod skal stige opp som en sol. Født fra Germanias arme, karrige, kjærlighetsløse jord skal jeg ha min soloppgang.

07.06.2016

Strengenes spillopp

Store ting er laget av små ting, men små ting er laget av store
Istedet for å fornærmes, fryd deg
For her er en mann som alltid vil fortelle sannheten
Den han ser, uansett
Av alle tåper er ingen mer tåpelig enn det jeg er
Jeg burde vite bedre, være bedre
Men snarligen kommer min arrestant
Skrekken i bildet som tegnes foran meg
Som med meg så med landet
Å gå i gatene er som tortur for meg
For jeg ser det ingen andre ser
Forstår hva andre ikke forstår
Brodden og skyggen bak
Så mye galt må møte sin undergang
Gir Vestals ende
Som druidene skal jeg leve igjen
Disse folkene hører til hverandre
Men jeg hører ikke til med dem
Har du gått ut på gaten?
Gå ut på gaten
Fortell meg det du ser
Så kan du fortelle meg hva det betyr
Fortell meg det
Men du kan ikke fortelle
Du er taus
Og jeg må stønne
Mine strenger er de eneste vinden rører
De andre er låst fast i gapet
Til ånden over alle ånder
Fremtredt utav Kronos' tofold
Kvinner er de første som vil svikte deg
Og står nå i ledtog
Frasvindlet kjærkommen datter
Uten min mester er jeg som en høyspent streng
Budbringeren til min ruin
Med ham på lyren står strengene endelig stille
Gudene kan spille
... lyrespill demonisk
Det talende lyrespill
Beretningen til bevende streng
Som brister

Persei VI

Det er bedre for meg å være overflødig enn å gå glipp av viktig innhold til senere bearbeidelse, noe som er hva denne bloggen handler om. Si for mye har jeg allerede gjort. Derfor tenker jeg å kaste ut visse tillegg fra personlig samtale, hovedsakelig enetale fra meg, i forsøket på å forstå INTJenes mystiske Ni, med andre ord, det dreier seg om de klassiske introverte intuitive. I tillegg vil jeg fremme visse postulater jeg har vedrørende følelser og tenkning. Som jeg har vært inne på, ser jeg på denne intuisjonen som en slags langsom følelse som virker uavhengig av umiddelbar omstendighet. I INTJenes tilfelle som en slags lukket krets som er upåvirkelig. I INTPens tilfelle en krets som speiler omverdenens input, og dermed får man bildet og sentimentert avpasset situasjonen. Det bør være klinkende klart innen nå at jeg som de gamle hedninger tilber den gud som passer seg. Jeg hadde nylig en opplevelse som jeg tror må ha hatt med intuisjon å gjøre. Jeg hadde sagt noe i en forsamling, og en kvinne så på meg med ansiktet låst fast i den type smil hvor kinnene er hevet og øynene myser, noe som gir et ganske godslig uttrykk og inntrykk (forutsatt at man har menneskelige følelser, heh) Straks forekom det meg at jeg hadde opplevd dette før, og at jeg måtte finne ut hva det betydde. Jeg måtte vurdere dette på flere nivåer. Kunne det være at kvinnen likte meg på det rent emotive nivå, eller endog var tiltrukket av meg? Eller var det et nedlatende smil, hvor hun riktignok var følelsesmessig engasjert, men følte medynk, og derfor måtte kompensere med desto større imøtekommelse (noe kvinner ofte gjør, har jeg merket) Etterhvert måtte jeg slå fra meg tanken om at dette dreide seg om såpass umiddelbare følelser fra hennes side. Jeg hadde nemlig sett dette smilet før, intet mindre enn fra Varg Vikernes, den dagen jeg kom til Tromsø. Jeg samtalte ikke med ham den gangen, jeg fant ikke noe verdt å si, men siden jeg var en blond arier, var jeg selvsagt "ok" i dennes verdensbilde. Varg Vikernes er jo en INTJ med denne lukkede, langsomme følelse, hvor man på forhånd har bestemt seg for sine verdier. Jeg skjønnte at også denne kvinnen måtte være INTJ eller deromkring. Hun hadde blant annet på seg en blå bluse og var høyt på strå i universitetshierarkiet, og det er jo alltid tell-tales. Jeg hadde altså sagt noe og presentert noe som var anerkjent av henne og som var kongruente med hennes verdier. Hun var ikke følelsesmessig engasjert (til det var situasjonen for formell, og, om jeg kan si det, jeg for lite engasjerende) men hun fikk aktivert sin dominante funksjon, det å terpe på dette verdenssynet. På den måten blir INTJene, enn så sterke de er, ganske tragiske skikkelser, synes jeg. Man blir jo nesten lei seg over å måtte skuffe dem, og har dem vel fremme for slakt. Det er jo åpenbart at mitt merkuriale selv vil kunne rive ned hva enn som er av judges, i egenskap av min store motstridenhet. Det er ikke mulig for meg å være i besittelse av en eneste verdi. Samtidig går jeg rundt med denne naturlige kamouflasjen, hvor denne verdens INTJer tror at jeg må være på deres side. Jeg trenger ikke engang å gjøre en aktiv innsats for å lyve, og dermed er det de, og ikke jeg, som ytterst sett ligger på

slaktebenken. Og dermed tenker jeg: Min opprinnelige intuisjon som ble aktivert av dette smilet, sluttet å være en intuisjon det øyeblikk jeg logisk anerkjente hva dette var for noe. Definisjonen på en intuisjon er jo å vite uten å vite hvordan, uten beviser eller resonnementer. Man kan derfor si at de introverte intuitive er resistente for det å tenke. Utifra dette postulerer jeg følgende: En følelse er umiddelbar og spontan, en intuisjon er den langsomme, mer varige følelse, og en tanke er den lengste følelse. Betyr dette at alt bør omdannes til tanker? Selv for en svært dyp tenker, er det jo slik at følelser blir til fra øyeblikk til øyeblikk. Man blir følgelig aldri kvitt følelsene, det blir heller ikke noen som er så ufølsom som det jeg er. I dette har jeg foretatt en ytterligere analyse: En asperger-hjerne har jo færre koblinger mellom de to halvdelene ...

27. oktober kl. 03:24

Øystein Tranås Kristiansen: ... en av de innledende tanker til denne Marc Segar, en slags forenklet modell, om du vil, er at hjernebølgene til aspergere går frem og tilbake mellom fremste og bakre del av hjernen, mens det hos de neurotypiske foregår en livlig utveksling fra høyre til venstre mellom de to hjernehalvdelen. Dette er forøvrig understøttet av diverse hjernescans, aspergere har rett og slett færre koblinger mellom høyre og venstre halvdel. Hos den neurotypiske er det altså en slags umiddelbar kobling mellom det som skjer og hva en føler om det, mens jeg oppfatter ikke hva jeg føler før jeg har tenkt over det. Dersom følelsene kan lignedes med en kortvarig gnist, tanken med en langvarig glød, og i den grad jeg føler, kan man kanskje se for seg dette som resultatet av gnister fra en større ildkule, og i den grad vanlige mennesker tenker, kan man se for seg at gnistene tilslutt blir så mange at de lager en formbar substans. Hva da om man setter av en kinaputt i min nærhet og jeg blir forskrekket? Vil ikke også jeg da bli utsatt for den umiddelbare følelse? Ja, det ville jeg, siden sansenes umiddelbarhet vil aktivere den instinktive respons, men dette er ikke min foretrukne metode, min modus operandi, så å si. Jeg vil umåelende se begivenhetene utfolde seg foran meg, analysere dette, og så, på et tidspunkt føle, når gnistene fra ildmørken tar fyr og hjernebølgene endelig har nådd frem til det som for meg er fjerne steder. En annen innvendig, er, som jeg skal komme inn på, at jeg er under følelser av angst og engstelse. Dette er følelser som for all del ikke er dominerende eller del av min hovedfunksjon, men selv om de vanligvis ikke er oppe i dagen og i erkjennelsen, er de fortsatt virksomme. For å oppsummere dette postulat: Hvis vi skal definere tenkning, er det et forsøk på å favne omgivelsen som begrep, konsept, analogi. En følelse er kun en reaksjon på omgivelsens inntreden, og en intuisjon er en langvarig følelse i så måte. Som Jung var inne på, de introverte intuitive har mange gaver å gi, spesielt innenfor den menneskelige psyke, men de er per definisjon ikke istand til logikk og logisk tenkning, man kan ikke stole på dem til å tenke, noe som ville føre til intuisjonens opphør idet den

blir løftet fra skyggelandet og opp i lyset fra erkjennelse. Jeg tror også at der man føler sterkt, der må intuisjonen og den indre verdi oppstå, blant annet moralen, og om man tenker hardt, kan man ikke unngå at følelsene etterhvert blir involvert. Det er helt oppe i dagen om man burde kalle tanken den langsomme følelse, eller følelsen for et glimt av tenkning.

27. oktober kl. 06:03

Øystein Tranås Kristiansen:

For min sin del er det bra å stresse, en god overgang, ikke sant. Hm, jasså. Antar at du får gjort en del når du investerer såpass. Du er jo et INTJ-monster.

18.10.2016 16:03

Stian M. Landgaard:

Eh, ja, det er sant. Men man gjør det man antar er nødvendig for å oppnå det man tror man ønsker å få.

18.10.2016 16:04

Øystein Tranås Kristiansen:

hæhæ, godt sagt, sitatverdig. Det viser menneskelivet i et nøtteskall. De tingene man tror man ønsker å oppnå. Skal kanskje nevne noe lignende i kommende utlegninger.

18.10.2016 16:05

Øystein Tranås Kristiansen:

Du har jo forestillingen om noe du hadde eller tror du skulle ha hatt. Realistisk sett kan det bare gå oppover med meg, barring [**anglisisme**] helsemessige problemer og ren nedmeielse, da. Skal litt til å leve med mer nedriighet enn det jeg har gjort.

18.10.2016 16:08

Stian M. Landgaard:

Men jeg tenker at man er nødt til å være flittig og ikke gi seg altfor fort. De som lykkes, er ofte de som jobbet hardt. Mulig det er en J-greie, og at dere P-folk ikke klarer det eller ser verdien i det.

18.10.2016 16:13

Kommentar: *Wagner var INFP og ekstremt produktiv når det gjaldt skriviene sine, i tillegg til en karriere som musiker. (han filosoferte også per analogi, ifølge Høibraaten) Det er mulig at han hadde fordelene på sin side og at jeg er et stemningsmonster. Isåfall trenger en P å være i den fordelaktige omgivelse, ikke motsatt. Når jeg trenger noe, så trenger jeg det, og ikke motsatt.*

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, forestillingen om hva vi bør gjøre synes å være en sabotør. Ikke se for langt frem eller langt bak, er mitt motto. Å gjøre i øyeblikket er sin egen lønn.

18.10.2016 16:14

Stian M. Landgaard:

Enig i det. [...] sa [...]. Han så åpenbart for langt frem.

18.10.2016 16:15

Øystein Tranås Kristiansen:

Hva mener du med J og P greier? Det er en J greie å jobbe hardt eller være ekstra nøye, uten noen synlig bonus?

18.10.2016 16:15

Stian M. Landgaard:

Jeg mener ...

18.10.2016 16:18

Stian M. Landgaard:

Forfattere som har lykket, sier alltid at de klarte det fordi de aldri gav seg. De stod på og jobbet, og rejection slippene pilet opp og drit. Jeg tror det er en god etos, fremfor å syte og klage fordi man ikke er Egeland etter to bøker [...]. Jo, man kan selvsagt arbeide for å endre betingelser, og man kan anerkjenne at bokbransjen er et synkende skip og alt det der ... spørsmålet er jo hva som er viktigst,

være aktivist eller forfatter.

Så tenkte jeg at perceivers kanskje ikke klarer å se den samme verdien i å jobbe hardt og stange mot den samme veggen gjentatte ganger til man enten slår hull i hodet eller hull på veggen. Perceiveren vil da heller gjespe, trekke på skuldrene og finne seg et annet prosjekt han kan kose seg med. "Forfatter? Nei, det er for slitsomt. Nå skal jeg klimpre på gitar på T-banestasjonen isteden."

18.10.2016 16:22

Kommentar: *Man må åpne for muligheten at det er en fordel at dommere ikke maser på oss og sluker all vår energi og livsblod idet den oppstår, og heller ikke skal ha oss til å avklare alt.*

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har jo lenge tenkt at perceiveren er mer opportunistisk, der dommeren er utholdende. Jeg mener også at det er dumskap å investere i noe som ikke gir uttelling. Øh, man ser jo på en måte perceiverdommen demonstrert i det jeg gjør. Jeg forsøker å bypasse bokbransjen, istedet for å spille etter deres regler.

18.10.2016 16:23

Stian M. Landgaard:

Ja, det er omtrent slik jeg også mener det.

18.10.2016 16:24

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg tenker også at sånne "never give up" taler fra vellykkede mennesker klirrer litt hult. Denne J.K. Rowling holdt jo foredrag der hun fortalte at alle kunne greie det hun hadde klart. Være single mother, og plutselig stå der med et manus som gjør deg til milliardær. Saken er at hun var heldig og var på riktig sted til riktig tid.

18.10.2016 16:25

Øystein Tranås Kristiansen:

Finnes lassevis med mennesker som arbeidet seg ihjel, ikke sant, uten å få noe tilbake.

18.10.2016 16:25

Stian M. Landgaard:

Jo, men kanskje forestillingen om forfattereksistensen er god nok til at man gjerne arbeider seg ihjel for det.

18.10.2016 16:28

Øystein Tranås Kristiansen:

PK sa noe smart her forleden. Han snakket om dette med å ha en arbeidsrutine. Dersom du bare skriver når du har lyst, har du i praksis underlagt deg omstendigheter som er utenfor din kontroll, hvordan dagen din har vært, vinkelen av sollys på ansiktet, osv. Med en rutine du har pålagt deg, er det du som kontrollerer begivenhetene, uavhengig av omstendighet. Eh, dette inngår jo i the basic stoic tenets. Anerkjenn at det er ting du kontrollerer, og ting du ikke kontrollerer. Han drev vist og diskuterte dette med noen italienere nede i Firenze, som en ekte ENTP. De kommer alltid frem til smarte ting ved å snakke.

18.10.2016 16:28

[...]

Øystein Tranås Kristiansen:

Men er ikke det å sette hjulet foran vogna, jeg mener ... Du har denne Ni, så grunnen til det du gjør er å omvende folk til denne store INTJ-sak, hva enn den er. For meg er Ti belønning nok i seg selv. Jeg tenker først ut teoriene, så har jeg tenkt å overtale folk med sannheten.

18.10.2016 16:33

Stian M. Landgaard:

Hm ...

Hva gjør jeg da?

Jeg omvender først, og så tenker jeg ut?

Eh ...

18.10.2016 16:34

Øystein Tranås Kristiansen:

Du gjør de tingene du tror vil få folk med deg ...

18.10.2016 16:34

Stian M. Landgaard:

Aha ...

Ja, hvis hovedmålet er å utøve sin vilje, er det jo en god strategi for meg

18.10.2016 16:34

Stian M. Landgaard:

Ditt hovedformål er å sitte å tenke. Mitt hovedformål er å utøve min vilje på verden i henhold til min indre natur.

18.10.2016 16:35

Øystein Tranås Kristiansen:

Sant nok. Du må jo være en Ni, men kanskje du kunne øke vågemotet på den Ni'ende aktivitet.

18.10.2016 16:35

Stian M. Landgaard:

Jeg må dog ha en slags balanse der: Jeg kan ikke være en skamløs slange som sier hva som helst folk vil høre. Jeg kan heller ikke være en skamløs buldrende gorilla som sier kun det jeg selv vil høre.

18.10.2016 16:36

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja ... var det jeg kom frem til da jeg tenkte på INTJene og denne mystiske Ni. Hva du sa nå nettopp, heh.

Du må ha folk med deg på din visjon. Du vet at visjonen i ren drakt vil få dem til å balke, og derfor kommer det i små drypp.

18.10.2016 16:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Hans Mortensen: "[Those] who did not share Lenin's interpretation [of Marx] were showered in insults and abuse and pronounced to be absolutely worthless. He would break even with his closest friends if they did not share his vision entirely."

18.10.2016 16:43

Stian M. Landgaard:

INTJ på sin hals, ja.

18.10.2016 16:43

Øystein Tranås Kristiansen:

Et eksempel på en INTJ, dog. Det er noe som hindrer [...] i å være på den måten. Vekselvis et for mykt hjerte og en for stor usikkerhet over egne evner, får man anta.

18.10.2016 16:43

Øystein Tranås Kristiansen:

INTJens oppgave er å reformere verden med den indre visjon, og for det må man ha disse menneskene med seg. Så fremgangsmåten kan variere mellom å spille populistisk [...] eller rigidisere seg i henhold til visjonen ...

18.10.2016 16:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, ja, INTJen store styrke, målrettetheten, blir også hans svakhet, når han ikke oppnår målene sine i verden.

18.10.2016 16:50

Stian M. Landgaard:

Antagelig fordi han da angriper seg selv.

18.10.2016 16:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg og slike som meg kan jo sitte og sperge alene med teorimodeller, ikke sant. Mens du blir rasert av manglende suksess i verden.

Ja.

18.10.2016 16:51

Stian M. Landgaard:

Jau. For meg er enhver teorimodell bare hensiktsmessig dersom den har en praktisk anvendelse.

18.10.2016 16:51

Øystein Tranås Kristiansen:

Den kile som ikke greier å penetrere flaten, bluntes (det er deg) Det vann som ikke får renne som det vil, finner åpninger (meg) Så judges er sterke i seier og raseres i motgang. Perceivers raseres i seier (vi er late) og blir geniale i motgang. **[Med tanke på tilstanden: La oss håpe det er slik.]**

18.10.2016 16:56

Stian M. Landgaard:

Godt sagt, godt sagt. Den må jeg reflektere over.

18.10.2016 16:56

Øystein Tranås Kristiansen:

Nietzsches tenkning er som en kile slått gjennom eteren, har jeg pleid å si. Veldig judgeraktig. Har misunnet denne on-pointednessen.

18.10.2016 16:56

Stian M. Landgaard:

Jau, jeg tenkte på et vis det samme. Det var det første som slo meg da jeg leste ham: Nietzsche sier ting jeg selv har tenkt, men han sier det enda bedre (les: hans kile er skarpere)

18.10.2016 16:57

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg mener jeg er motsatt. Jeg er egentlig ikke en kile, men en flaske med kvikksølv

18.10.2016 16:58

Stian M. Landgaard:

Pansermenn har de største hjertene.

18.10.2016 17:00

[...]

Stian M. Landgaard:

Du er jo et paradoks i så måte, siden du på den ene siden hevder at du ikke kan lyve, mens du på den andre siden kaller deg en falsk slange som er ekspert på å sno deg inn under skjørtkantene på kvinner. **[Jeg tror alt er et paradoks, og at tingen rommer sin egen motsetning.]**

Eh, det siste var mine ord, men dog.

20.10.2016 07:31

Øystein Tranås Kristiansen:

Hm, ja, tilsynelatende et paradoks, men jeg mener det er noe i det. Min søster mener at hun er

menneskekjenner, men hun både har og ikke har innsett hva jeg er. Hun liker og aksepterer meg, fordi hun er alignert [**anglisisme**] med min typus, samtidig som hun ikke vet hva jeg egentlig mener.

20.10.2016 07:32

Øystein Tranås Kristiansen:

Øh, men min løgneriskhet [**idiosynkrasi**] er del av denne kamouflasjen ad naturen, som jeg ikke bevisst velger. Snille hundeøyne, som du sa, mens jeg egentlig er en sadist.

20.10.2016 07:33

Kommentar: *Det er jo rasjonell hensikt, og det er det ubevisste. En skapning kan utarbeide hvilke som helst rasjonelle hensikter han vil, den underliggende programmering befaler ham å gjøre noe annet. En lolita kan si at hun skal være lojal, men hun er ikke lojal, noe som gjør at stridsmennene kjemper enda hardere. Man kan endog si at det rasjonelle er der for å augmentere det ubevisste innhold. Man lyver best om man tror det selv.*

Øystein Tranås Kristiansen:

Og det at jeg ikke lyver så mye, medfører at folk stoler på meg. Psykopatens våpen er løgn, autistens våpen er sannhet, og det sier poetene er mer knusende. A truth told with bad intent, beats all the lies you can invent.

20.10.2016 07:34

Stian M. Landgaard:

Hmm ... tenker at det er ditt "problem" også, på en måte. Du blir akseptert lett fordi du kommer der med dine hundeøyne og blonde krøller, og du spiller jo også rollen som den snille. Men når de kommer nærmere innpå deg, og du kommer der med dine tekster, får de jo sjokk og flyr i horror.

20.10.2016 07:36

Stian M. Landgaard:

"Vi har næret en slange ved våre bryster!"

Kvinner aksepterer jo lettere et monster som de kan identifisere fra første stund.

20.10.2016 07:37

Øystein Tranås Kristiansen:

Hadde den bare blitt næret mellom brystene

20.10.2016 07:37

Stian M. Landgaard:

Jau, det ...

20.10.2016 07:38

Øystein Tranås Kristiansen:

Tja. Kanskje er det litt forskjell mellom dere judges og oss perceivers. Kvinner godtar at mykinger som meg har skjulte sider, men at en solid mann [...] skulle manipulere ... det tilgis ikke.

Jeg åpner iallfall for muligheten om at jeg kunne vært en Rune Rudberg, var jeg ikke rasert.

20.10.2016 07:38

Stian M. Landgaard:

Tja ... jo ... enig. Men de skjulte sidene burde være litt mer sympatiske. Altså, det kan ikke være at du er en pedofil nazi, for eksempel, men det kan være at du har vanskeligheter med å elske eller noe sånn drit.

20.10.2016 07:39

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. Rasister og andre former for egoister er vel dømt til å bli utstøtt, uansett hvilken måte de fremstår, får man vel si.

20.10.2016 07:41

Stian M. Landgaard:

Ja, og spesielt kvinnehatere i vår tid, hvor kvinnen jo er det helliggjorte kjønn.

20.10.2016 07:41

[...]

Stian M. Landgaard:

Perceivers slår meg som rotete, late, impulsive, med lite kontroll over ting, de liker ikke å mene noe fast, men synes man kan mene hva man vil.

20.10.2016 07:44

Øystein Tranås Kristiansen:

ho ho.

Ja, du har selvsagt rett. Vi liker å ha åpne planer, hvor man tar avgjørelser i øyeblikket.

20.10.2016 07:44

Kommentar: *Alexander den store (ESTP, en perceiver) forsov seg til slaget ved Gaugamela, og hans mestertaktikk og gjennombrudd kom fordi han red rundt og så etter åpninger i de fiendtlige rekkene, og grep muligheten da den bød seg.*

Stian M. Landgaard:

Men i ditt tilfelle vet jeg jo ikke hvor mye som determineres av INT*-faktoren og av spergefaktoren.

Jau.

Men igjen at perceivers kan være så dømmende og kategoriserende over ting, synes merkelig for meg. Du har vært inne på det før, men likevel.

20.10.2016 07:45

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg er ikke en klassisk INTP slik som Kant og Dawkins, som mener at handlinger og moral skal være bundet sammen, og drit. Jeg er heller ikke 100% rasjonell, eh, har jeg merket.

Dommen faller umiddelbart og springer fra et indre, ja. Man bare vet at man vet, men kan ikke grunnngi det ... da måtte man isåfall begynne å lete etter grunner/påskudd.

20.10.2016 07:47

Stian M. Landgaard:

Hmm, ja. Men du sier jo at intuister er slike som meg, ikke som deg.

20.10.2016 07:47

Øystein Tranås Kristiansen:

Dere judges samler masse empirisk bevismateriale før dere dømmer/har en mening.

20.10.2016 07:47

Stian M. Landgaard:

Ja, det stemmer.

20.10.2016 07:48

Øystein Tranås Kristiansen:

Jeg har også en Ne, som er et bilde av verden sprunget av erfaringer, ifølge skjema. Din Ni er ditt verdenssyn, som er dominerende og som du søker å påføre verden.

Det er vel denne Ne'en som gjør at jeg dømmer. Jeg har sett en drittsekk før, og hvis jeg merker at en person har drittsekk-trekkene, hater jeg ham på det grunnlag, og drit.

20.10.2016 07:49

Stian M. Landgaard:

Ah ... og [...], som er INFP, har ikke denne Ne, kanskje ...

Dominant: Introverted Feeling Auxiliary: Extraverted Intuition Tertiary: Introverted Sensing
Inferior: Extraverted Thinking

Jo, han har det ... som aux.

20.10.2016 07:50

Øystein Tranås Kristiansen:

Jo, har det, skulle jeg til å si. Men tror min Ne er på andreplass, mens for ham er det på tredje.

Rart dog. Jeg har en Si, og det er vel dette som er demonen. Demonen dominerer mitt liv, likevel er den bare på tredje plass, ifølge skjema.

Åpenbart at "gudene" er et utslag av Ne.

20.10.2016 07:51

Stian M. Landgaard:

Jeg så jo denne videoen av to skuespillere i et intervju, Andrew Garfield og Carey Mulligan, han INFP, hun INFJ, og det var akkurat som [...]

20.10.2016 07:52

Stian M. Landgaard:

"A less academic and more informal video exploring the difference between Fi and Fe"

INFP vs. INFJ: Andrew Garfield and Carey Mulligan

* A less academic and more informal video exploring the difference between Fi and Fe

ADDITIONAL INFORMATION: * Garfield showcases the paradox that many INFPs...

youtube.com

20.10.2016 07:52

Øystein Tranås Kristiansen:

Jøss, kult. Og du lurer på hvorfor min verden har blitt et kategori-skjema.

20.10.2016 07:52

Stian M. Landgaard:

Hehe.

Fi og Fe. ... [...] med sin Fi sitter jo ofte og legger ut om sitt indre.

20.10.2016 07:53

Øystein Tranås Kristiansen:

Eh, er litt trett, så vet ikke om jeg orker å åpne den videoen nå. Kan perceive og mind bloome rundt det når jeg våkner, kanskje.

20.10.2016 07:53

Stian M. Landgaard:

Jau.

Dine mind blooms er interessante.

20.10.2016 07:54

Øystein Tranås Kristiansen:

Føleriet er også dominerende for ham, sprøtt nok.

20.10.2016 07:54

Stian M. Landgaard:

Hvorfor sprøtt?

20.10.2016 07:55

Øystein Tranås Kristiansen:

Er bare fremmed for meg, ikke sant. Jeg forstår ikke hvordan mennesker orker/kan la seg styre av

følelser. Det blir for meg fullstendig irrasjonelt og overfladisk, og potensielt farlig, siden jeg ofte tenker på å drepe folk når jeg faktisk føler noe.

Mind blooms er åpenbart min dominerende funksjon, teoretisering rundt et åpent tema.

20.10.2016 07:55

Stian M. Landgaard:

Ah, jau ...

"INFPs do not like to deal with hard facts and logic." Nei, det er veldig tydelig for meg at [...] liker de "fakta" som får ham til å "feel good"

La seg styre av følelser, sier du ... Hm, tenker at følelser er den primære linsen de ser på virkeligheten gjennom.

Hvordan får dette meg til å føle? Hva føler jeg om dette? Hvordan føler jeg meg i dag? Mens vi tenkere vel prøver å se på ting mer systematisk, tar i betraktning objektive fakta og drit, og så kommer eventuelt følelsene om dette i etterkant.

Derfor er følere mer umiddelbare, og tenkere er tregere - som du var inne på på bloggen nylig.

20.10.2016 08:01

Øystein Tranås Kristiansen:

Uten at jeg så det siste du skrev, ja, det gjør dem uredelige og som oftest idealistiske. Tror William Blake var INFP.

20.10.2016 08:02

[...]

Stian M. Landgaard:

INFJs er jo meget utilgivende og idealistiske. Ja, sogar kyniske hvis idealismen har gått i dass. [...]

20.10.2016 08:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Ja. INFJs er visstnok de verste idealistene. Hitler var visst INFJ.

20.10.2016 08:04

Øystein Tranås Kristiansen:

Mange INTJer har jo vært marxister og drit. De tror på en eller annen sak. Typusen i seg selv gir ikke en enorm innsikt (selv om den legger opp til det)

20.10.2016 08:05

Øystein Tranås Kristiansen:

Tipper tvert imot at de fleste INTJer nettopp ikke lyver om viktige ting som livsanskuelse og drit.

20.10.2016 08:06

Eros og Ares

Nei, det er selve begrepet "Vilje til makt" jeg vil til livs, da sett som plural størrelse. Jeg mener å hevde at dette begrepet, i lys av de betraktninger jeg har gjort, ikke blir en meningsfull størrelse, ja, at dette i seg selv i hovedsak er et vitnesbyrd om Nietzsches ståsted og påfølgende fortolkning av verden rundt seg, med Blakes "Slik en mann er, slik ser han," i lys og hu. Kanskje litt sveipende og forhastet, aner jeg at Blake og Nietzsche ikke var så like som man først skulle tro. Det er mange likheter, dog, perspektivismen, makten, stridighetene. Jeg liker å tenke på Blake som en slags profet for mine dunkle motsetninger, dog, dette eksemplifisert med diktet *Pebble and the cobble* eller hva det var. [**The Clod and the Pebble.**] Det er fem punkter jeg skal legge frem for å fremvise viljen til makts urimelighet, nemlig ressentimentet og det forsterkede ønske som metafysiske størrelser, som på ethvert trinn vil være uunngåelige, viljen til makts upåvisbarhet på empirisk nivå, dens upåvisbarhet på systemisk nivå, begrepspresisjonens viktighet, og til sist, interkonnektiviteten som faktor, alt dette vil sette hele saken i et langt mer rimelig lys. Vi begynner med det første punkt.

A) Jeg hevder jo at ressentimentet og min motsetningslov, per ekstensjon det forsterkede ønske må være metafysiske størrelser, noe jeg skal illustrere, og på slutten av mine punkter, må denne metafysikk kanskje gjenfortolkes i et litt annet lys. Når viljene støter sammen, vil man ha visse effekter basert på den graduelle overgang mellom hard og myk. Basert på denne graduelle overgangen, kan ressentimentet aldri oppstå uten sin motpart i form av det forsterkede ønske. Det myke merkes, får sitt innprint [**idiosynkrasi**] og formes rundt det harde, et innprint [**idem**] som vedblir i leiren også etter at steinen er fjernet. Det er dette jeg mener er det forsterkede ønske, som da altså skulle være en sannhet på alle nivåer av avanserthet. En partikkel dirrer under påvirkning av en sterk gravitasjonskraft, og vil vel fortsette å spinne ute av kontroll, lenge etter at påvirkningen har fjernet seg, en leireklump blir merket av en hard stein, en stemmegaffel slått mot noe hardt, vibrerer og lager lydbølger lenge etter at sammenstøtet har funnet sted. Vi er det vår fiende, eller den andre, tillater oss å se. Ressentimentet som virkende størrelse på alle nivåer, konstituerer dette: En rullende stein ned en bakkeside, vil, om den ender opp i leire, få stanset sin knusende ferd, den ferd den "ville selv" for å tale med Schopenhauer. Utøvelsen til det harde, blir da altså hemmet av det myke. Steinen, som etterhvert synker dypere og dypere ned i leiren, vil etterhvert måtte motstå påvirkning fra så mange andre, svakere viljer. Dersom steinen var av kull, og trykket var tilstrekkelig, ville steinen bli til en diamant. Likeledes, et partiklen som var på en knusende ferd, vil alltid søkes å fanges opp av gravitasjonen til mindre partikler. Den sterke partikkelen forsetter sin ferd så langt det går, i kraft av den egenskap som gjennomstråler den, så å si. En gasskjempe, slik

som Jupiter, må hele tiden bevare sin integritet i møtet med kosmisk bestråling og bedragelser (altså gravitasjon) og faktisk, Jupiters form som planet, kommer jo som et resultat av såvel dens iboende egenskap og de ytre påførte viljer. På det menneskelige nivå kan vi også bevitne dette. Alle kunstverk og religioner for den del, disse henger jo sammen, taler tydelig om de krefter som har virket på opphavsmennene. For hebreerne ble Gud før romerne, å ligne med en hevngjerrig, kontrollerende alfahann, den mannstype man bare var så altfor kjent med der nede. Også mine egne forsterkede ønsker, bevitner jo de krefter som har virket inn, Sargon, Ester og Amar, er åpenbart far og mor og bror i alternativ form, såpass mye må man kunne erkjenne. Man har blitt merket og slått, og vibrerer videre og ønsker at det var annerledes. Der stemmegaffelen projiserer (det ordet har jeg lært av deg) sin harde fiendes kraft i form av lydbølger, projiserer mennesket det som har virket inn på en, i form av bilde, musikk og religiøse forestillinger, deriblandt. Siden det i ethvert møte mellom størrelser, enten må bli uavgjort eller en må avgjøres å være overlegen slik at den andre må bli underlegen, vil da dette myke innprint **[idiosynkrasi]** også bli møtt av ressentimentet. Da jeg skapte Ester, ble også min mors avtrykk i meg også møtt med mitt ressentiment. Hva gjør ressentimentet? Jo, det forbyr og hemmer. Jeg forbød min mors manglende kjærlighet, ved å gjøre Ester så kraftig anrettet i motsatt retning at hun endatil ble incestuøs. Det virket også. Kvinner aner alltid når noe er i virksomhet, selv om de ikke kan forstå hva det er. Så hos mine besteforeldre, begynte hun, antakelig for første gang siden spedbarnsstadiet, å dulle med håret mitt. Mitt uttrykte forsterkede ønske som hun har sett utallige tilløp til og spor av i min nettaktivitet og den boken hun tross alt korrekturleste for meg, var vellykket i å forby det totale fraværet av kroppslig kjærlighet. Men som en ME-262 i 1945, var det selvsagt too little, too late, som det sies. Min far har jo hovedsakelig drevet med rasering og simpelt tyranni over meg, og dette forbød jeg i skikkelsen Sargon, som selv om han er en motstander, tilfører deg styrke ved å lære deg å slåss, om nødvendig ved hjelp av svære negre. Min brors vanvittige elefantferd gjennom livet forbød jeg også, ved å tilføre dette avtrykk i meg min intelligens og følsomhet. Alle religioner med forestillinger om paradishager eller i det minste pappaer på store troner, søker samtidig å binde og hemme disse avtrykk og fantomers kraft. I hebreernes land fikk ingen lenger denge mennene i menigheten i hodet med en klubbe, den rollen hadde man reservert til sin sosiopatiske Gudsskikkelse. Zevs var stort sett måteholden og rettferdig med sin makt, for det ville være katastrofalt om patriarken i en familie, med så stor makt, var en urimelig tyrann. Det vil alltid være en gjenklang fra viljenes store sammenstøt, og den tapende part som omslutter og forbyr utøvelsen til sin overmann. Dette er kort fortalt hvordan jeg ser det forsterkede ønske og ressentimentet som konsept, selv om jeg nok kunne ha tjent på å begrunne bedre. Det er på samme tid herdelsen og overgivelsen som oppstår, og dette har jeg funnet så interessant at jeg har brukt ukevis på å tenke ut hva dette kan bety på metafysisk nivå, med bakgrunn i mitt arbeid med viljen og med min motsetningslov.

B) På empirisk nivå velger jeg å bruke av litt nærliggende historikk, et eksempel som på slående vis nærmest er et skuespill bygget på Blakes leire og småstein, og demonstrerer tydelig at slik man er, slik ser man. Ja, jeg er meget klar over at dette ikke er et bevis i seg selv, særlig ikke på et metafysisk nivå. Likevel vil jeg si at her er en pekepinn, en indikasjon om at vi må tenke videre. La oss se på det famøse møtet mellom en viss brudlemann kalt Mandgaard, og en smørkvinne kalt Rage. Deres amor illustrerer visse kjensgjerninger mellom kjønnene på en tydelig måte, synes jeg. Rage var svært imponert over Mandgaards autoritet, hardhet, stødighet og frasagnet om hans styrke i verden. Hun hadde lenget etter en slik mann, og opplyste Mandgaard om at hennes ektemann ikke på langt nær hadde samme kraft og styrke. I dette utleder jeg forøvrig følgende uhyrlige bilde, at en kvinnes ettergivelse og kjærlighet blir desto større, jo hardere mannen er. Iallfall når det gjelder seksuell lyst, kan kvinner bare tenne på hardhet, ja, bokstavelig talt. Angels love bad men, som det heter i countrysangene. Arbeidernes visdom slår aldri feil. Sagt med visjonærens vonde klarsyn: De svake menn kan aldri få like stor kjærlighet fra kvinner, som det de sterke menn får, men de svake menn merker, i kraft av sin relative mykhet, kvinnens avtrykk på seg i større grad. Nåvel. På et stadie i deres kurtise, kom Rage, for Mandgaard tilsynelatende på et tilfeldig tidspunkt, med den reneste skyllebøtte av overstrømmende omsorg. Mandgaard hadde nok vonde følelser han aldri viste, mente Rage. Han var nok en liten gutt inni seg, som bare lenget etter omsorg og kjærlighet. Som om hun ikke hadde nok av små gutter hjemme, i form av både sin ektemann og deres felles guttebarn. Mandgaard ble tydelig beklemt av dette, og syntes slett ikke at han hadde vist noen spesiell sårbarhet, og hvis vi skal være ærlige med hverandre, er Mandgaard sterk, ikke myk. I forsøket på å forklare Rages omsorg, kom han frem til dette: Aha! Hun søker gjennom sin omsorg å få makt, for kvinnen får sin makt gjennom sin mann, og jo mykere hun er, jo sterkere mann kan hun fange. Alt stod klart for Mandgaard nå. "Love seeketh only Self to please." Steinen så fra sitt ståsted som stein, og mente at leiren egentlig ønsket å være en stein. Men dersom vi hadde spurt Rage om sitt ståsted, ville hun svart som alle kvinner som har blitt konfrontert med grunnen til sin egen omsorg: "Jeg hadde overhodet ikke selviske motiver i dette." Leiren ser fra sitt ståsted som leire, og mener at steinen egentlig ønsker å være leire. "Det må være en grunn til at han er så hard. Han lengter nok etter kjærlighet." Og leiren har uendelig mye mer kjærlighet til overs for en stein, enn den har for annen leire, og hun skal bære merket av steinen lenge. "But for another gives its ease." Den tiden da jeg personlig først var kommet til Tromsø, ble det jo begått et drap i byen, og gjerningsmannen ble påtruffet bablende og lallende på gaten, grepet av sin "egen" galskap. En kvinne ble vitne til dette, og i et intervju i avisen sa hun at hun hadde følt en enorm omsorg for denne fortapte sjel. Dersom man hadde konfrontert henne med steinens tese, og hevdet at hun bruker av denne omsorgen for å hevde sin egen makt, ville hun blitt rasende (Dette fra en med lang

erfaring med kvinnelig raseri) Man kan nemlig legge alle onder på en kvinne og få henne til å godta det, synd, last, umoral, bortsett fra dette ene: Hun vil aldri innrømme en dårlig intensjon. " Love seeketh not itself to please " Så hvem av disse har rett? Leiren eller steinen, som vitner ut fra seg selv? Kan vi stole på noen av disses vitnesbyrd?

C) Hva hvis vi så ser problemstillingen på et systemisk nivå. En ting er det enkelte menneskes ståsted og vitnesbyrd, hva da om vi så det som et større samfunn. De myke ville hevde: "Det var vi som bygget samfunnet, for vi var bindelinet som klossene kunne festes sammen ved." De sterke ville hevde: Det var vi som bygget samfunnet, for vi var byggeklossene som ble limt sammen i høyden. Man kan se på hva samfunnet gjør, for ser man målet, ser man kanskje den opprinnelige hensikt. De sterke vil si: Når vi har bygget i høyden, er det klart at hensikten var makt, for med den forøkedede struktur kan vi utøve enda mer makt. Kjærlighet og ettergivelse er nødvendige størrelser for å oppnå enda større makt. De svake vil si: Når vi har limt sammen steinene i høyden, er det klart at hensikten var kjærlighet, for med den forøkedede struktur kan vi oppnå enda større kjærlighet. Makt og undertrykkelse er nødvendige størrelser for å oppnå enda mer kjærlighet. De sterkes samfunn er det britiske imperium, hvor hver bestanddel er plassert i et hierarki – av styrke! De svakes samfunn er det kommunistiske, hvor plasseringen av hver bestanddel er ledsaget av et mål – om likhet. Men det britiske samfunn var, på tross av sitt mål om styrke, ikke foruten ettergivelse. Og Sovjeterstaten, var, på tross av sitt mål om likhet, ikke fremmed for bruken av makt. Hva er på ferde her? Vi ber Rage og Mandgaard se på vårt norske samfunn ad idag, og ber dem komme med sitt vitnesbyrd og dom, og hver av disse menneskelige arketyper vil alltid komme frem til det samme. Vi har blitt større enn det vi var, sier Mandgaard, men utgangspunktet var alltid makt, fra landsbyen der mennene løp rundt med klubber, til det patriarkalske 1800-tallsamfunn, til vårt byråkratiserte og altruistiske mareritt av idag, hensikten er makt! Vi har blitt større enn det vi var, sier Rage og alle kvinner med henne, men utgangspunktet var alltid kjærlighet, fra landsbyen der kvinnene tok vare på alle, til det patriarkalske 1800 tallsamfunn (Morgenbladet hadde jo en lang artikkel om kjærlige 1800-tallsfedre), til vår velregulerte og altruistiske befrielse av idag, hensikten er kjærlighet! Det synes klart at steinens og leirens vitnesbyrd ikke er til å stole på, fordi de fortolker alt utifra seg selv. Hva kan gjøres?

D) Jeg unnlater å gi en repetisjon av Eros og Ares, som jeg allerede har lagt frem på blogg som et alternativ til viljen til makt. Det jeg skal gjøre, er å understreke viktigheten av begrepenes presisjon når vi opererer på det erfaringsmessige nivå, og understreke begrepenes klare logikk når vi opererer på et systemisk nivå. Førstnevnte er svært viktig når jeg analyserer størrelser med den hensikt å få dem løftet ned til et metafysisk utgangspunkt. Begrepenes logikk er tilsvarende viktig når man

analyserer et system. For all del, jeg er en svært dårlig matematiker, likevel har jeg arbeidet med en viss matematisk redelighet når det gjelder databaser på mitt biblioteksstudie, og når det gjelder talltabeller i min lek med rollespill. Jeg har dessverre rotet bort sitatet på min kronglete ferd gjennom internett, men jeg har en viss formening om at det er Schopenhauer som sier at de beste filosofene gjerne er dårlige i matte. Uavhengig av opphavsmann synes jeg det er bra og treffende sagt, for en matematiker og hans fag av vitenskap og logikk er anrettet mot å påvise, men ikke fortolke, slik nå Heidegger sier det i sitt forsvar av filosofiens nødvendighet. Det er med min billedlige intelligens at jeg kom frem til Eros og Ares som metafysikk, og det er med en viss matematisk intelligens jeg kan søke å komme med en definitiv logisk grunnivelse. Vedrørende presisjonen, som jeg alltid har heget ved, sier Blake: "We are led to believe a lie/When we see not through the eye." Dette er jo både sant og visst, når vi ukritisk fortolker fra vårt ståsted. Med fare for å entre et kenisk **[et begrep fra Tromsø om en viss forfatter derfra]** og tautologisk terreng, men egentlig ikke, du vet jeg er bedre enn som så, fader: Når vi ser på leire, ser vi at det er leire og innehar leirens egenskaper. Leiren kan bare være det den er, ikke noe annet. Og det samme med steinen, naturligvis. I dette ligger det fundamentalt håpløse i å ilegge dem hverandres kriterier og egenskaper. Med prinsesse Padmes ord: "You assume too much." Hvordan kan vi forstå, eller rettere sagt fortolke størrelser som stein og leire ned til et grunnleggende prinsipp? Jeg skal nå legge frem eksemplifiseringen av Eros og Ares som rudimentær logikk. Jeg er som sagt ikke spesielt god til dette, og både eksempel og gjennomføring kan være dårlig. Men dette var min tankemåte som gjorde at jeg kom frem til mitt beste bevis, som jeg skal legge frem i det påfølgende femte punkt. Matematisk sett betyr jo $X \times Y = Z$ at vårt er lik aldri kan være X eller Y alene. Det er litt på dette nivå at man konfronteres med mitt billedfremtenkte Eros og Ares. Jeg presenterte jo denne metafysikken for deg på denne måten, for å fremme forståelsen. Viljen til makt x Viljen til de andre makter = Tingen i seg selv. Her kommer vår fundamentale uenighet inn, fordi du godkjenner interkonnektiviteten som størrelse, men sier likevel at tingen i seg selv er viljen til makt. Det sier seg selv at dette regnestykket er urimelig, for Z (viljen til makt) kan ikke være en ugjendrivelig størrelse, dersom den er betinget av X (viljen til makt) i relasjon til Y (interkonnektiviteten til de andre makter), sagt litt pedantisk. Men i slike ting må man fremfor alt søke å være presis og pedantisk for å komme frem til best mulig svar. Hvordan kan vi løse opp i denne floken? Det er denne problemstillingen jeg på nærmest komisk måte har forsøkt å tilnærme meg, det å redusere seg frem til den singulære størrelse, samtidig som man tar hensyn til en interkonnektivitet.

E) Om visse ting hersker det mellom monstre enighet. Bakut for materien og den observerbare virkelighet, er det noe som "vil" dette inn i eksistens. Monstre enes også om at dette villende ikke kan etterspores til noen enhetlig kilde. Visserlig mener de involverte også at interkonnektiviteten

mellom den pluraliserte vilje er et faktum, et logisk faktum som kan understøttes av vår vitenskap. Tatt fra wikipedia: "Gravitation and electromagnetism act over potentially infinite distance—across the universe—and mediate everyday macroscopic phenomena." Uenigheten består i hvorvidt tingen i seg selv, den bakenforliggende kraft for vår fenomenologiske virkelighet, best kan beskrives som viljen til makt, eller om tingen i seg selv best kan beskrives som viljen til makt i relasjon til de andre viljer til makt. Denne distinksjonen er slett ikke likegyldig eller redundant, fordi i et univers av interkonnektivitet vil den isolerte vilje til makt, til enhver tid og til ethvert sted, preges av de andre viljer og således defineres av dem. Dette er opphav til min motsetningslov, til mitt Eros og Ares, det at tingen i seg selv er definert i kraft av egen vilje og de andre viljer. Ved første øyenkast et paradoks, sett isolert sett i et lukket system, ved det tusende øyenkast fullkomment logisk, sett i sin helhetlige sammenheng. Før jeg går inn for å begrunne dette ytterligere, vil jeg nå komme med noen påminnelser og tillate meg noen spekulasjoner rundt dette. Helt tilslutt vil jeg vise hvordan den tenkning du tvang meg til å gjøre det siste døgnet, førte meg til ytterligere presisering i så måte. (Her kom jeg til et langt avbrudd i teksten) Du har jo beskrevet viljen som en spenning eller et trykk som bringer eksistensen inn i vår linse. (Ytterligere et langt avbrudd) Jeg har syntes det var en god måte å se det på, i lys av mine spekulasjoner rundt kvarker og fotoner. (Avbrudd) Vi lever jo tross alt i et materielt univers. I mine spekulasjoner rundt tid, rom og avstand, har jeg jo kommet frem til at rommet blir til som en følge av et referansepunkt, at avstanden på sett og vis blir større ettersom materien slynges ut i universet. Dette er jo noe jeg skal gå inn på senere, men jeg har altså tenkt meg hvordan dette måtte fortone seg på det ikke-observerbare nivå forut for en slik ekspansjon, hvor rommet på sett og vis er skrenket kraftig inn. På nivå fra kvark og de enda mindre størrelser, blir det ikke engang rimelig å snakke om en elektrisk spenning, selv om kvarkene avgir energi dersom de kræsjer. Man kan snarere tenke det som et avtrykk, en retning disse kvarkene er vendt, ja, rett og slett et trykk. Det er fra dette utgangspunkt, det vanvittige trykket i et bittelite rom, at vårt univers folder seg ut som en mørk blomst, der kronbladene er våre forsterkede ønsker og forestillingen, det som kan favne rekkevidden av en slik struktur. Nå har jo jeg i min tenkning, forsøkt å anskueliggjøre dette ved å bruke ulike partikler som utgangspunkt, og dette kan være misledende i den grad at man tror at dette trykket må være partikulært, så å si. Det vi med sikkerhet kan si, dog, er at dette lave viljenivå, i kraft av sin fysikalske presens, må ha fysikalske egenskaper, deriblandt en masse. Og visserlig! Den mørke energien, de 70% eller så av universets innhold vi ikke kan observere direkte, gjør sitt nærvær til kjenne nettopp ved hjelp av sin tiltrekningskraft på de observerbare objekter. Selv om man ikke kan påvise dette lave nivået, dette trykket direkte, har man ingen grunn til å tro at dets uttrykk på høyere nivå skulle lyve, at det ville inneha egenskaper som stod i direkte opposisjon til sitt opphav på det mer fragmenterte nivå. Og det er med dette i lys og hu at jeg vil finne belegg for interaktivitetsteorien med, ja, la oss kalle det relativitetsteorien. Vi

vet jo at energi kjennetegnes av det følgende: At energi ikke kan skapes eller ødelegges, at det er en materiell størrelse festet til objekter, og at energi kan overføres, det har en transferens. Det er denne transferensen, over et potensielt ubegrenset tid og rom, som gir opphav til min interkonnettivitetsteori og den matematiske varianten, Einsteins relativitetsteori. For Einstein måtte jo utvikle sin relativitetsteori da han skjønnte at forholdet mellom energi og masse og dets hastighet alltid ville være ... øh ... relativ den ytre påvirkning, og at denne påvirkning ikke var umiddelbar, men bare kunne tre i kraft tidligst med lysets hastighet. $E = MC^2$. Og denne ligningen er sant på det høyeste kosmiske nivå, og det minste, helt ned til kvantefysikken, hvor nå Schrödingers katt begynner å mjaue sin protest. Den klassiske mekanikk er ikke like presis, selv om den har sitt anvendelsesområde på et mer isolert plan, det er bedre å måle en maskins virkning med klassisk mekanikk enn relativitetsteorien, som eksempel. Nå er det litt vanskelig å gi et fullstendig oversiktsbilde, i den grad man har det, men det vi sitter igjen med er objektets påvirkningskraft i relasjon til de andre påvirkninger og et tid og rom som bøyer seg i takt med alle utvekslinger. Gjennom dette har en mistanke dukket opp for meg. Nietzsche hadde ikke tilgang på Einsteins relativitetsteori, litt som Schopenhauer ikke hadde tilgang på Darwin. Kan det være at han utviklet sin viljemetafysikk, direkte eller indirekte, gjennom Newtons mer rudimentære syn? Fra wikipedia:

«Newton, som var antitrianist, ville rense kristendommen for mystikk, som han jevnførte med uvitenhet og overtro, og forvandle den til et logisk, mekanisk system. I hans verdensbilde var naturen passiv, med Gud som eneste kilde til aktivitet, selve den guddommelige «Mechanick» - mekaniker. Newton mente han førte bevis for Guds eksistens da han påpekte at himmellegemenes tyngdekraft skulle ha trukket dem sammen til én kjempemessig klump masse, men at «et tenkende vesen» i stedet plasserte dem spredt i universet for å hindre dette. Professor i arabisk ved Oxford, Edward Pococke, fortalte Newton at det latinske deus (= gud) var avledet av det arabiske du (= herre), noe Newton tolket dithen at Guds fremste attributt ikke var fullkommenhet, slik Descartes hevdet, men herredømme. Newton mente at Gud blir synlig for oss gjennom vår iakttagelse av verden. Et forklaringsproblem dukket opp fordi han anså universet som uendelig og uforanderlig, for hvor var da Gud i systemet? Newton tenkte seg at Gud ikke skapte verden gjennom en viljesakt, men at verden eksisterer som en nødvendig følge av at Gud er overalt - han utgjør det rom og den tid vi eksisterer i.»

Den evige tilbakekomst ville være logisk i et uendelig og uforanderlig univers, ja, den evige tilbakekomst ville jo være selve representasjonen av en slik syklisk forestilling. Og hvis vi fjerner Gud fra ligningen, som den ytre pådriver og herre overfor en passiv natur, og bare lar herrenskapet [**idiosynkrasi**] være igjen, da har vi straks viljen til makt. For Newton ville påvirkning finne sted

direkte mellom to nærliggende objekter, med umiddelbar virkning, slik jeg har forstått det. Det er ingen tvil om at Newton tilbakeviste interkonnektiviteten:

It is inconceivable that inanimate Matter should, without the Mediation of something else, which is not material, operate upon, and affect other matter without mutual Contact... That Gravity should be innate, inherent and essential to Matter, so that one body may act upon another at a distance thro' a Vacuum, without the Mediation of any thing else, by and through which their Action and Force may be conveyed from one to another, is to me so great an Absurdity that I believe no Man who has in philosophical Matters a competent Faculty of thinking can ever fall into it. Gravity must be caused by an Agent acting constantly according to certain laws; but whether this Agent be material or immaterial, I have left to the Consideration of my readers.

—Isaac Newton, *Letters to Bentley*, 1692/3

Det er med dette som skisserte grunnlag, at jeg mener å finne sterke indikasjoner på at Nietzsche tenkte seg dette plurale viljeuniverset som dette trykket og interaksjonen mellom entiteter, som med det sprang inn i vår observerbare virkelighet. Det var på dette grunnlag han utviklet viljen til makt, som ikke tar hensyn til interaksjoner over veldige avstander, og tid og rom som bøyer og krenger seg i alt dette. En metafysikk som tar hensyn til interkonnektiviteten, både før og etter materiens inntreden innenfor vår observasjonsramme, vil være langt mer dekkende, samtidig som man må utvikle et forhold til dette med tid og rom og søke å plassere kvantefysikken i det hele. Nåvel, det er en monumental oppgave, men der relativitetsteorien er gyldig matematisk sett når vi analyserer universet, må også interkonnektivitetsteorien være langt mer gyldig enn den singulære viljen til makt. Nietzsche virker å ha vært en Gudløs Newton. For å uttrykke det med William Blakes ord: If the doors of perception were cleansed, everything would appear to man as it is: infinite. Alt henger i sannhet sammen med alt.

Den nye filosofiske mulighet (en fragmentarisk tilnærming)

Jeg tipper at hvis jeg tok frem snurrebassen og riktig snurret den rundt, så ville min omgivelse stå der lamslått ... he he ... men helt alvorlig, dette er den logiske følge av en interkonnektiv tankegang. I en verden hvor allting henger sammen, er det bare et spørsmål om referansepunkt om hvorvidt verden tar til å spinne når vi med makt får snurrebassen til å stå stille på en bordplate. Fra notater: "Når snurrebassen roterer, står den endelig stille, og det er universet som slynges rundt." og "Hele verden tar til å spinne når man får en snurrebass til å stå stille." Jeg har lenge kivet med disse tankene. **[Ved universets ytterkant er du minst påvirket av alt, og mektige armer slynger deg rundt. Graden av alt er konstant. Tingen lever under to graderinger, to tilværelser, motsetningens lov.]** Vi kan for eksempel se for oss forholdet mellom jorden og solen, der jorden selvsagt har en langt mindre masse og påvirkningskraft. Det som skjer på solen har større innvirkning på jorden enn det som foregår motsatt vei. Likevel kan ikke solen på noen som helst måte frigjøre seg fra jordens påvirkning. Hvis vi da utvider en slik tanke, ser vi at solen er underlagt påvirkningen fra hvert eneste lille objekt, ja, at hele universet rommes i et eneste punkt. Solens relativt store innflytelse blir følgelig helt meningsløs. Jo større du er, jo mer vil du også påvirkes. Min tanke om motsetningsloven kom jo til meg som et bilde av eteren som ble revet i hver retning, revet i filler av og ved seg selv, som en iboende egenskap ved alle ting. Et annet bilde har kommet til meg, og jeg tenker at her ligger kimen til et nytt filosofisk gjennombrudd. Jeg ser for meg tingen strukket over universet, fra ytterkant til ytterkant. Dersom hele universet rommes i et eneste punkt, er det også slik at hver ting er tilstede overalt og alle steder, i en slags omnipresens. Utifra dette blir ikke Parmenides med sin "forandring er ikke mulig," så dum likevel. Det skulle ligne en INTP å second guesse seg selv, men min mening er ikke å motsi alt det jeg til nå har sagt, jeg har jo erklært meg selv som en (hovedsakelig) etterfølger av Heraklit, som sier at alt er vorden. Min tanke er som alltid at vi må ta steget videre, uavhengig av den fastbundenhet som fortiden legger opp til. Man kan endog si at jeg antar den unges trekk, og forsterker tesene til mine forgjengere. Der Heraklit sier at tingen renner ut i sin egen motsetning, sier jeg at tingen ER sin egen motsetning. Der Heraklit sier at en tilstand vil overta for en annen, det harde vil etterhvert mykne, det varme, kjølnet, sier jeg meg enig, men forsøker å påpeke en slik splittelse fra øyeblikk til øyeblikk. Å påpeke en dualisme er ikke så mye å lage en tosidighet, men å gjøre oppmerksom på en urimelig enhet. All monisme opphører da også straks den ene ikke sluker den andre. Utifra dette vil en far som elsker sin datter, også sies å hate henne. Hva? Det er litt den samme mekanismen som får menn fra Midtøsten til å opphøye sin datter, og så kaste syre i ansiktet hennes den dagen hun mister jomfrudommen. En vestlig mann stiller seg mer likegyldig til sin datter, og oppdrar henne foran TV-apparatet og gjennom institusjonene, og er tilsvarende likegyldig til hennes sex-liv. For å videre dytte mot

Heraklits verden av vorden, sier han at den eneste konstant er forandring. La oss se hva en slik setning rommer, nemlig begrepene: "Konstant" og "forandring," der det ene begrep ville vært meningsløst uten anvendelsen av det andre. Heraklit kan ikke fremme sitt syn om en verden i vorden, uten å benytte seg av motsatt tese og negeringen av hele sin filosofi. Hva? Da er vi tilbake til denne datteren. En far som kjærtegner sin datters kinn, kan da neppe sies å knekke kjeven hennes i samme øyeblikk. Dette skulle da tilsi at alle tings tilstedeværelse ikke kan være tilfelle. Jeg vil gjøre et ytterligere kast: Vi kan se på solens kjerne og det varme inferno deri. Så tar vi et enkelt atom derfra, og gjør vår utspørring. "Fortell oss så, hvor varmt det er." Men atomets varme blir meningsløst hvis sett enkeltvis, utifra seg selv, all den tid varme kun er bevegelse for de myriader av enkeltvise deltakere i solens kjerne. Atomet vil si, utifra seg selv, "her er alt kjølig, her er alt som det alltid har vært." Det samme med en hard flate, f.eks. i en titanisk hard diamant. Tar vi en enkeltvis del derfra, og spør: "Fortell oss så, hvor hard du er," blir svaret det samme, idet hardheten simpelthen var et spørsmål om materialets tetthet. Vi står overfor en situasjon der nærbildet er svært forskjellig fra bildet sett på avstand.

29. oktober kl. 08:04

Øystein Tranås Kristiansen: Herregud, jeg merker at jeg kan trenge en pause. Istedet må jeg sitte og koke med ting jeg ikke får til. Tiden er kort, svært, svært kort. Det beste hadde vært om jeg kunne ha blanket ut, men jeg har ikke penger til å drikke meg full, og de siste ti dagene har jeg ikke hatt mulighet til noe avbrekk. Det er som jeg spådde, dette materialet tar livet av meg, uavhengig av hvordan jeg tilnærmer meg det. Må terpe ned hovedmomentene og gå videre til den aller siste del. Tankene er altså for fragmenterte og peker mot en større filosofisk helhet som krever den energien jeg ikke har, og jeg har omtrent ingen executiv funksjon. Denne filosofiske delen vil altså ikke være presentabel eller representativ for noe som helst, men fungere som et notat for meg.

29. oktober kl. 05:41

Øystein Tranås Kristiansen: Det er betegnende hvordan jeg ikke har coinert disse tankene som slagord eller begrep, noe som vanligvis er noe av det første som skjer. Kanskje kan det tyde på at dette er et fremtidig arbeid. Om jeg likevel skulle gjøre et forsøk, ville jeg kalt det: Tingens tilstedeværelse, tilstedeværelsens lov eller alle tings tilstedeværelse. Så hva vil jeg frem til? Vi kan se for oss noen jenter som sitter og fingerhekler på skolen. Jeg har aldri skjønnet hvordan de greiene går seg til, men de kan altså sitter der med hekleverket i spenn mellom fingrene, og så dreie og vende på det. Litt slik ser jeg for meg at hele saken fortoner seg. Parmenides fokuserer på

strukturen, og uansett hva som skjer, vil strukturen forbli det samme. Dermed sier han: "Her er ingenting å se, forandring er ikke mulig, bare gå videre, folkens." Heraklit, derimot, fokuserer på bevegelsen, og sier derfor at alt er bevegelse og forandring. Jeg vil altså frem til en mellomposisjon i det som tilsynelatende er motstridende egenskaper, og dette er en metode som har tjent meg vel opp igjennom tiden. Som sagt, jeg avfeier ikke filosofer, jeg søker å integrere dem i et større hele og en større sammenheng. Det dreier seg altså om å forklare væren og vorden som gyldige begreper, og finne hvordan slike størrelser kan ha sin sameksistens. Saken er at med tingens tilstedeværelse, unnslipper vi verken hekleverkets struktur eller forflytningen innenfor dette. Jeg har vært inne på det, Parmenides er ikke så dum likevel. Man kan faktisk dele hele filosofihistorien inn etter en slik skikkelinje, vordelinjen, med Heraklit og Nietzsche, og strukturlinjen, med Parmenides og Platon, og de som står derimellom, meg, Hegel, Schelling. Evolusjonens bevegelige, ugjendrivelige kraft, på tilfeldig ferd gjennom kosmos, er likevel avgrenset av et finitt univers. Fra et perspektiv vører det oss ikke om vi er maur kravlende i en maurtue eller guder som ser eteren fra safirkledde panner, alt er jo allikevel midlertidig, i et Parmenidisk syn, et spørsmål om kosmetikk. Alt dette relaterer jo til dette med kvantefysikk kontra relativitetsteorien, og min tanke er selvsagt at filosofien bør kunne være hurtigere enn vitenskapen. Det skal altså være mulig å få til et betydelig gjennombrudd. Til nå har jeg funnet tilbake til Heraklit og skapt en slags modifikasjon av ham, men i denne modifikasjonen ligger muligheten til en lagt større innsikt. ""Until a particle is observed, an act that causes the wave function to "collapse," we can say nothing about its location." - alle tings tilstedeværelse.

29. oktober kl. 06:18

Øystein Tranås Kristiansen: Bevisene for denne nye linje ligger foran meg, hvordan kvantefysikken og Heisenberg sier at en ting må minste nivå er undefinerbar innen den er observert. Her kommer for meg et stort problem. Hvis tingen virkelig blir definitiv i møtet med den andre, og er strukket utover hele universet, da vil alle ting påvirkes av alle ting til ethvert øyeblikk, som også er strukket ut på samme måte, og vi ender med noe svært undefinerbart, enten denne kosmetiske forandring Parmenides snakker om, eller denne uendelige bevegelighet Heraklit snakker om. Jeg har den klareste tanke om at dette dreier seg om samme ting, men å løse en slik gåte, det ... jeg må finne en annen inngang i dette her. Det man her har med å gjøre, er forflytningen av energi på en vag måte innenfor et vagt system. Så hvor er mine håndgripelige ledetråder? Det kan synes som om ting blir svært intuitive når sett på avstand. Ser vi fragmentene av et mønster, er vår hjerne svært hurtig i å la dette danne et bilde. Av mange deler, ser vi lett en helhet, og dermed kan et lass med fargede småsteiner bli en mosaikk. Men på motsatt hold, ser vi en mynt spinne på bordet, er det

uråd for oss å avgjøre hvordan mynten vil falle. Det store bilde og store sammenhenger blir oss forståelige, mens de små tingene forblir uforståelige. Det overordnede syn på ting, som relativitetsteorien, er intuitivt, mens det svært nære bilde er kontra-intuitivt, som vist av en spinnende mynt, og det er i dette kontraintuitive område jeg må streve. Sagt på denne måten: En mynt svevende i det tomme rom er undefinerbar, vi vet ikke hvilken side som er opp. En mynt i møtet med en bordplate vil ligge med en side opp. Alt blir definert i møtet med den andre, og alt blir undefinerbart når sett utifra seg selv. Utifra dette formulerte jeg følgende: Den verste straff for den ensomme er ikke å kunne være fri. Den verste straff for den elskende er å ikke få kunne tjene. Alt i henhold til denne mynten som enten svever i den tomme luft eller hviler på den annen. I et kapittel som ikke er ferdigstilt, men som jeg skrev notater på en natt, og som jeg fikk videre inspirasjon til etter et foredrag av en viss Audun Øfsti om det jeg forstod som systemteori. Notat: Finn det logiske skjema med deskriptiv og singulær som her ble presentert, kan det være av Dilthey? Bør kanskje spørre denne Audun i egen person. - et logisk skjema med allmenn og spesifikk som metode. Iallfall: Min motsetningslov har ennå ikke feilet meg, heller ikke i dette med intuitiv mot kontraintuitiv. Som det fremkom fra mine notater og foredraget: Enhver singulær vi påviser er unikt og kan ikke reproduseres som eksakt. Det er altså snakk om en vorden. Et vitenskapelig eksperiment reprodusert i ulike laboratorier, foregår ikke på under samme betingelser og samme breddegrad. Samtidig er det slik at enhver deskriptiv beskrivelse opererer utifra en antakelse om varige størrelser. En slags væren. Jeg mener at ethvert teoriskjema som sådan ad nødvendighet må speile realiteter ved virkeligheten. Universet som sådan konspirerer for å skape et eneste øyeblikk - og her tenker jeg er nøkkelen. Den væren vi hele tiden har en forutanelse om, er et resultat av relasjonistiske størrelser som reproduserer seg fra øyeblikk til øyeblikk. - øyeblikket under evighetens lys. Den vorden vi hele tiden ser, er en evighet av øyeblikk, tingene utifra seg selv, stadig dreiende, alltid i forandring. Forøvrig gjør jeg meg dette notat om mine tankemodeller. Det er nok et uheldig utgangspunkt å analysere viljen utifra en lineær linje med et usett dyp og usynlig opphavssted, dette opphavssted finnes i bredden, hvor tingen og viljen er strukket utover hele universet, bare med varierende grad av kraft (og bare som definitiv i møtet med den andre)

29. oktober kl. 07:39

Øystein Tranås Kristiansen: Som jeg så snedig tenkte: Jeg vil legge min ære i å finne dette singulære. Til punktet av en ny filosofi. Kan man løse spørsmål som fri vilje kontra skjebne utifra denne forståelse. Man kunne gjøre det enkelt og si at den frie vilje må være det samme som den ensomme vilje. Schopenhauer sier jo at det kun er som ensomme at vi har frihet. Når man er bundet til alt annet, blir det selvsagt snakk om skjebne. Disse to motstridende størrelse, som alle andre

begreper, er bundet fast i hverandre, motsier hverandre. Uansett hvor fri man er, vil man innhentes av skjebnen og de andre. Uansett hvor stor skjebnen er, vil friheten snike seg inn. Kanskje gjentatt til det kjedsommelige: Forhåpentligvis kan filosofien forene relativitetsteorien med en ny kvantemekanikk utifra et slikt syn. Jeg mener at Jungs begrep om synkronisitet må henge sammen med de selvsamme størrelser, dette er tesen om at ting som ikke har en kausal sammenheng, fortsatt kan være betydningsfullt relatert. Ytterst sett mener at dette er fordi alt henger sammen i en felles viljeverden, om jeg kan bruke et så lite dekkende faglig begrep. Vi ser jo også hvordan ulike forsøk i laboratorier kan ha en felles teoretisk dekning, og derfor være meningsfulle sammenhenger, uten at det er noen kausal sammenheng i hendelsesforløpet. Jeg tenker at dette er av en og samme grunn, den felles virkelighet vi alle lever i. La meg da være klinkende klar. James Randi påviser jo hvordan det paranormale ikke finnes i den ytre verden, på sin typiske amerikanske måte, du får en million dollar om du kan påvise noe overnaturlig, noe ingen til nå har vært istand til å gjøre, og hvis man er klar over menneskenaturen ... vel. Dersom man plasserer en kortstokk bak en glassvegg, og ber en person gjette hva slags kort det er, vil ingen gjette riktig utover det som er sannsynlig utifra en statistisk sammenheng. Jeg mener naturlig nok at det såkalte paranormale sier noe om opphavspersonen, og at disse overtroiske størrelser er felles for alle. I personlig samtale var det også slik at ordet Lamborghini ble nevnt tilsynelatende uprovosert i flere omganger. Hvis samtaletemaet er sex, må nødvendigvis slike ladete symboler oppstå. Ingen kausal sammenheng, men sammenhengen er der likevel.

29. oktober kl. 07:52

Øystein Tranås Kristiansen: Så konklusivt utifra dette filosofiske fragment: Når jeg sier at motsetningen er der fra øyeblikk til øyeblikk, gjelder dette såvel den fysiske gjenstands tilstedeværelse, som til enhver tid er et resultat av den ene og den andre, seg selv og det konspirerende univers, og utifra det samme, vil ethvert begrep vi etablerer, også etablere en motsetning. Enhver singulær forblir svevende i ambiguitet, og enhver deskriptiv metode opererer under antakelsen om håndfaste, singulære størrelser (ellers ville intet kunne sies) Vi står overfor en svært Hegeliansk linje. Jeg ønsker selvsagt å påvise hvordan væren og vorden, det singulære og det helhetlige er infusert i hverandre og løfte dette til en ny forståelse. I en slik systemsammenheng må ethvert empirisk påviste fenomen inngå i et større bilde, og ethvert overordnende system være festet til en påvisbar virkelighet. Mitt mål var alltid å finne det enhetlige prinsipp for universet, og jeg kom frem til motsetningen, hvor jeg må ta både Heraklit og Parmenides i betraktning. Om jeg kan løse og forklare denne gåten, vil filosofien kunne løftes til et nytt nivå. Poenget er ikke å komme frem til Hegels likegyldige sirkler og ikke-eksisterende Gud, men å vise hvordan alt dette er

relevant for det enkelte fenomen, og vise hvordan sannhet finnes, og at man kan si noe om virkeligheten.

29. oktober kl. 08:03

Øystein Tranås Kristiansen: Dette er selvsagt altfor stort og komplisert til at jeg med mine ressurser engang kan gi en sober fremstilling om hva det dreier seg om, men forhåpentligvis kan jeg med tiden utarbeide disse tankene, som representerer steget videre.

29. oktober kl. 08:06

Øystein Tranås Kristiansen: Notat: Denne være-vorde-tilstanden fortsetter jeg å se for meg som et stort nettverk av rullende terninger, alle forbundet til hverandre. Værende, fordi forbindelsen til de andre alltid vil sørge for en definerbar tilstand der en terningside viser seg i relasjon til den andre, vordende, fordi tilstanden alltid vil skifte. Selv den urørlige skifter ansikt når omgivelsen flytter på seg. Når vi er flere, blir vi definert, når vi er alene er vi udefinerbare, fri.

30. oktober kl. 02:42

Øystein Tranås Kristiansen: En annen knagg jeg vil bruke for å underbygge denne min alle tings tilstedeværelse, er metaforen. Slike fremstillinger, noe for å representere noe, er ofte kontrafaktiske, og har iallfall i historisk tid hatt stor virkekraft på mennesker. Jeg vet ikke hvordan det er i disse dager, idet ordet ser ut til å ha mistet sin kraft. Enkle eksempler på dette kontrafaktiske, ja, endog konterintuitive om du vil, er: "Solen dro sine stråler etter seg," eller "varme skygger." Alle vet at det er solen som radierer sine stråler, og at skygger er kaldere enn sin omgivelse, likevel treffer denne type metaforer oss på det emotive nivå, og det langt sterkere enn noen leksikal fremstilling. Min tanke er at dette skjer fordi vi her er nærmere den faktiske tilstand. En full interkonnektivitet betyr at vi like gjerne kan oppløse kausaliteten og retningsangivelsen og ethvert: "Dette skjer, fordi ..." På den måten er det slik at solen drar sine stråler etter seg, fordi det var alle ting som ga solen sin kraft, og når solen fjerner seg, tar den denne kraften med seg, blir jaget av denne kraften. Vi kan aldri unnslippe det vi har blitt, eller rettere sagt, det vi blir (på grunn av de andre). Heraklit sier at vi er nærmest oss selv når vi antar seriositeten til lekende barn, og her er en viktig ledetråd som bringer oss tilbake til denne berømmelige snurrebassen. Et barn som snurrer snurrebassen og legger ansiktet helt inntil, vil se at snurrebassen synes å stå stille. Og plasserer man seg på snurrebassen, ville man se at hele verden slynges rundt. Om man strekker ut armene og tar til å snurre rundt og rundt, vil det

være som om verden fortsetter å gå rundt, selv om man har stoppet, og på den måten kan vi aldri bli helt maktesløse, fordi denne oppløsningen av referansepunkter og begreper alltid er tilgjengelig. Hva? Skulle man befinne seg druknende i et hull tusen meter under jorden, er det ikke nok å ta grenseløse mengder begrepsoppløsende LSD og med det ønske bort den omkringliggende virkelighet. Men man kan ta trøst i at selv om dette synes å være slutten, vil alt egentlig aldri bli helt borte, og det er noe som vil gjenkomme. I mine filosofiske utlegninger har jeg kommet frem til at man aldri egentlig kan forandre verden, fordi de samme størrelser vil gjenkomme igjen og igjen. Forstå, altså, ikke forandre, fordi idet man forandrer vil konsekvensen av det man ikke forstår komme over en. Spør nazistene, kommunistene, de gode, sosial-demokratene, ja, hvem som helst. Uansett hva du vil, kommer din motsetning til å være der, fremmanet som ved et trylleslag, din fiende bærer du med deg overalt, og vi har det med å manifestere vår største frykt selv i alle våre anstrengelser for å unnfly ham. Men jeg skal være klinkende klar med min antakelse: Når vi løfter blikket, ser det helhetlige bilde, ser den helhetlige sammenheng, da er verden intuitiv, den biten hører til denne, sier vi, og så skjedde det, og så skjedde det, sier rasjonalistene. Er vi rasjonelle nok, kommer vi endog frem til en relativitetsteori. Men i alt dette kommer vi til motsatt resultat og unndrar oss virkeligheten, om jeg kan bruke et av mine tidlige begreper, vi unndrar oss tingens særpreg, ender opp med å forstå mindre, idet alt bare ble et bilde på fastfrosne sammenhenger, uten forståelsen for de stadige skiftene konstellasjoner, bildene som alltid blir til. Der tanken, det jeg kaller den langsomme følelse, er godt egnet til å løfte blikket og ta til seg sammenhenger, er den umiddelbare følelse det eneste som er egnet til å ta til seg tingens særpreg, forstått utifra seg selv, og seg selv kun, og det er derfor det til alle tider har virket så befriende å høre en god metafor, eller ostensibelt stappe seg full av fleinsopp. Endelig kan vi stå på rullende grunn og forstå at også dette hører virkeligheten til. En god tenker bør følgelig være istand til å danne begreper og samtidig oppløse dem, ha rom til den langsomme tanke, fryse fast døde sommerfugler av stein i sitt leksikon, om så, men samtidig være kapabel til den umiddelbare følelse, ja, endog den umiddelbare gist og største irrasjonalitet. Jeg vet de tingene jeg vet, uten å vite hvordan, men ved å tenke etter, fremkommer alt i største klarhet, og derfor er mine følelser, min irrasjonalitet, alle kaotiske bilder og sammenhenger snudd på hodet, av like stor verdi for meg som all slags akademisk tenkning. Tanke må avløses av følelse, våre intuisjoner med konstraintuisjon, så er det opp til de store filosofiske guder å sortere alt sammen.

30. oktober kl. 02:40

Hvor man er og ikke er - en personlig redegjørelse

Slutten har kommet, mine venner, det er slutten på mange ting. Heldigvis har jeg god tid på meg nå, om nødvendig kan jeg bruke tre netter på å ferdigstille denne bolken, og forhåpentligvis få med meg det meste av poenger, slik de har blitt tiltenkt. Mitt prosjekt er ved sin ende og jeg kan frigjøre det siste av energi til dette døende øyeblikk, for jeg kommer aldri til å gjøre noe lignende igjen. Nå som stunden er kommet, er dette lett å gjøre, det er lett å balansere når man står på kanten. Jeg ga det jeg hadde, av styrke, av energi, av pågangsmot og av psykisk kraft, og dette er resultatet, to og et halvt år hvor jeg i min lidelse satte fyr på meg selv for å brenne med min store visjon om Sol invictus. Gjøre, være, uavhengig av omsvøp, lov og dom. Siste rest av blod skal få gløde og bli til lys, før det er uttømt og ingenting mer er igjen. Dette er det siste kapittel jeg kommer til å skrive som blogg-format. Det er kanskje andre deler jeg vil få frem som etterarbeid, for tiden strakk ikke til. Den siste måneden fant jeg frem til litt av den gamle flyten jeg engang hadde, og da arbeidsevnen ikke strakk til, presset jeg allikevel igjennom ved å sitte den tiden det behøvdtes foran datamaskinen, med en forskjøvet døgnrytme som resultat. I dag stod jeg opp klokken ni på kvelden. Man kan ikke holde det gående på den måten, og det skal jeg heller ikke, men disse siste ordene har jeg styrke til, dette får jeg til, nå som lyset svinner. Frykt ikke, mine venner, jeg har god tid, og kan veie ordene så de kommer fra et rolig sted, så de kan ha tyngde. Det kan forsåvidt komme til å bli det siste vettuge jeg kommer til å si på lang, lang tid.

30. oktober kl. 03:51

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er ikke lenger den jeg var ved begynnelsen av prosjektet tilbake i 2014. Både den ytre omstendighet og den sjelelige outlook er forandret. Den gang måtte jeg forholde meg til en verden som raste sammen, hvor jeg forsøkte å holde tilbake begivenhetene, bare for å se alt glippe mellom fingrene mine, uansett hva jeg gjorde for å berge selv den minste rest av posisjon, status og egenverdi. Jeg endte opp i den skammeligste tilstand, for meg selv og overfor andre, som en mann uten ære og etterhvert uten noen form for håp om å kunne reise seg. Skrivningen fulgte livsbegivenheter som omfattet alle deler av tilværelsen. Jeg gjennomgikk perioder av langsom håpløshet, estetikk og vakre visjoner, depresjon av alvorligste type og perioder hvor jeg var psykotisk i klinisk forstand, og endte tilslutt i apati og stagnasjon. Jeg fikk også diagnosen asperger, noe som langt på vei forklarer mitt utenforskap. En av de dagene jeg satte meg ned og kjente på kroppen nå nylig, fikk det til å gå opp for meg at jeg har absolutt ingen kroppslig styrke igjen. Jeg tenkte å ta noen armhevinger for å få blodtilførselen igang, bare for å forstå at jeg ikke maktet, ikke engang en armheving, ikke engang å sette meg på knærne. Alt jeg kunne kjenne på var

en kraftløshet og en vag skjelving i leppene. Det som kunne brukes er brukt opp, og det for lenge siden. Likevel er det med en viss stolthet jeg kan si som Lady Kaede i filmen Ran at jeg oppnådde det jeg satte ut for å gjøre. Hun fikk utryddet sine fortredere og jeg fikk fjernet den sjelelige undertrykkelse fra Nietzsche, ved å utvikle det som har blitt til en egen filosofi, noe som passet min natur og min tilbøyelighet. Følgelig er jeg ikke lenger slavebundet, og friheten har begynt å strømme igjennom på alle hold, den dagen jeg fikk bruke av mine styrker. Alle forutanelser, det jeg visste den gangen og som kom til meg som bilder, har slått igjennom. Jeg fikk gjennomført mitt drap og kan nå entre en ny tilstand, gå inn i et nytt stadie. Først må jeg likevel synke og bli borte, det er prisen som selv solen betaler. Skrivningen fulgte livsbegivenhetene, og er derfor i varierende grad svulstig, karikert, desperat og springende. Mange steder er det faktuelle feil og ting jeg ikke kan stå inne for. Samtidig sprang skrivningen fra et sannhetssted og ikke løgn, jeg tok aldri hensyn, ikke til meg selv og ikke til de andre, og jeg kunne med det løfte juveler opp fra dypet, det som for meg er sannhet. Overalt i denne journalen kan man se glimt fra disse juvelene, og summen av dem skal en dag bli til et eget lys. I den grad jeg motsier meg selv, er dette en prosessuell sannhet, og jeg antar at journalen viser hvordan jeg forandret meg, ble en helt annen enn den jeg hadde vært, med andre mål, for første gang, målsetninger som er mine egne. Min hensikt var aldri å ta meg godt ut, være solid og uangripelig, min hensikt var å brenne, ofre meg selv for filosofiens skyld. I dette har jeg lyktes. Jeg fant den sannhet som er sann for meg, det er den sannhet jeg skal vinne verden med, og ellers gå til grunne under. Det vil tiden vise, og resultatet er det samme for meg. Jeg er bare den som er og gjør, og andre mennesker interesserer meg ikke. Jeg var aldri her for å ta meg godt ut, og jeg var aldri her for å ta hensyn. Jeg vet nå hva jeg er, av en annen rase, en neandertaler med en annen måte å være på, andre imperativer og andre ting jeg elsker. Jeg er her for å tale sannheten og bare sannheten, og skal derfor alltid være menneskenes fiende. Jeg er meg, og ikke deg. Det er dette, mest av alt, som er forandret, for jeg er ikke lenger oppbundet i samfunn og stat. Ulikt alle de andre, vil jeg ikke lenger rådes over av frykt og implikasjoner, og kan gå begivenhetene modig i møte. Overalt ellers hører jeg hundeglam, og ser på det hele med avsky. Meg! Meg! Men aldri feigheten, og aldri deg.

30. oktober kl. 05:30

Øystein Tranås Kristiansen: Men jeg må holde fokus. Denne bloggen er nå på oppimot en halv million ord, likevel følger den ingen jevn kronologi, det er tomrom der, siden livsens begivenheter gjorde at jeg ikke kunne skrive. Hvis man ser på kronologien, er det lange tidsspenn der jeg rett og slett ikke produserer materiale, noe som sammenfaller med tiden på trykkeriet. Jeg var rett og slett kronisk utmattet, kunne tenke, med hadde ingen executiv funksjon. Resultatet ble skrikende

negativitet, og det er betegnende hvordan mange av innleggene i siste halvdel bærer preg av proklamasjoner med hat og drapsløfter - jeg kunne ikke skrive uten. På et tidspunkt var denne bloggen et åpent sår, som jeg verken kunne lukke eller gå videre med. Dette såret trakk all livskraft utav meg, fordi jeg kunne ikke glemme det åndelige materiale som tynget meg, og jeg kunne heller ikke lesse det av og gå videre. Plikten til dette prosjektet gjorde at jeg ikke kunne kaste det av meg og gi det en brå slutt, jeg måtte fullføre. Napoleon sier, parafrasert, at styrke er ikke å ha overskudd til å gjøre sine oppgaver. Styrke er å gå videre når det er ingen krefter igjen, og det er på sett og vis det jeg gjorde. Det er derfor mange kunstneriske deler jeg aldri fikk nedtegnet og aldri fikk fullført, noe mitt hjerte blør over, og noe som trigget et nytt vanvidd for min sin del. Det verste er at jeg er vant til det, med alt ufullført materiale fra mitt tapte skriveliv. Det er likevel noe jeg gladelig ofrer, om jeg kan gi det mening, og kanskje vil jeg en dag kunne innhente det viktigste materialet. Jeg liker å tenke at de guder som jeg mente hadde sveket meg, satte meg i denne fryktelige tilstanden som del av en større plan, for at jeg skulle vinne min frihet. Som jeg skriver i mine notater, er jeg sjeleglad for at jeg ikke lot rasjonaliteten få bestemme. "Hvilken ulykke ville det ikke være om rasjonaliteten fikk råde." Hadde jeg gjort det, var jeg fortsatt en slave. Min rasjonalitet gjorde jo at jeg forsøkte å holde meg inne med alle krav og all undertrykkelse, som jeg mistok for å være mine egne ønsker. Det jeg kaller slangen, som egentlig er instinktene, steilet opp når rasjonaliteten var blitt for livsfiendtlig. Dette skjedde høsten 2014, da jeg forsøkte å gripe telefonen og gjøre det som er "rasjonelt," det samme skjedde ved årsskiftet 2016, da slangen var blitt nektet sin føde. Selv om jeg kommer til å savne det å ha muligheten til å kaste av meg tanker, som jeg jevnlig har gjort i disse årene, kan jeg heller ikke la denne bloggen vokse til en uoversiktlig kreftsvulst. Det er lett for meg å tenke, men vanskeligere for meg å nedtegne, og denne bloggen har fungert som krykke for meg denne tiden for å motvirke min skrivesperre. Det er på tide at jeg legger fra meg dette hjelpemiddelet. Jeg verdsatte at jeg hadde denne muligheten, og det hadde sin tid, men nå er denne tiden omme. Min skrivesperre er det også slangen, altså det indre instinkt, som har stått for, og akkurat den er vanskeligere å svelge. Mine instinkter er ikke entydig gode, og har også henført meg til et ulykksalig terreng. Som alltid tenker jeg at det er variasjon som er det beste. En som meg er merkurial og springende, og kan hoppe fra rasjonalitet og instinkt, alt etter hva som gir mest fra øyeblikk til øyeblikk. Kongruens og annet gnål var aldri min greie.

30. oktober kl. 06:27

Øystein Tranås Kristiansen: Hvis man ser på min karriere som romanforfatter, strekker den seg over ti år, rundt regnet fra år 2003 til 2013. Iløpet av den tiden ferdigstilte jeg tre manus: Blodrøde stjerner, Ørnens klør og Den som skal våkne. I tillegg hadde jeg påbegynt tre andre seriøse

bokprosjekter: Hard som bronse, Baccas hus og Mørke mor. Lagt til kommer en rekke småhistorier, scener, teaterstykker, dikt, et sett med bokideer og tusenvis av sider med notater. Det var kun Den som skal våkne jeg fikk utgitt på et lite forlag, selv om jeg på et tidspunkt var nært med Ørnens klør. Etter 2013 var det ugjendrivelig slutt, jeg kunne, og kan ikke lenger skrive på en roman. Enn så mye jeg forsøkte, slangen var alltid der. Instinktene tillater meg ikke samme fremferd. Man kunne kanskje si at jeg burde ha greid mer i min tiårsperiode som skrivende, men da må man huske at jeg hadde mine egne problemer på den tiden, og jeg måtte også etterleve ytreverdenens krav. Selv i mine mest produktive perioder, skrev jeg helst to ganger i uken, da som lange og frentiske økter, næret av energidrikker. Det optimale var å spise middag klokken seks, drikke energidrikker, og holde på til seks på morgenen. Etterpå kom tiden for etterarbeid og inspirert notatskrivning som forberedelse til neste økt. Min journal Sol invictus startet jeg på i 2014, og skrev vel 200 000 ord i året på dette. Ikke mye, når man tenker på at det er en ikke-bearbeidet blogg og når dette var det eneste jeg bedrev. Nå var strukturert skriving omtrent umulig, med unntak av noen få enkelttilfeller. Det er snakk om en endeløs eksposisjon, med ytterligere tusenvis av notater, noen med svært poetiske ord og vendinger, kraftfulle aforismer og det som etterhvert har blitt et filosofisk rammeverk, det jeg kaller mitt helhetlige filosofiske verdenssyn. Mine problemer fulgte med meg, jeg var fortsatt, i perioder iallfall, fanget i ytreverdenens krav, og jeg var i en knusende depresjon samtidig som jeg var forlatt av min styrke og ungdom. Hvorfor er denne slangen der og hindrer meg? Jeg tror det er fordi alle illusjoner er brutt, og at jeg egentlig vet at det ikke vil føre noenstedshen. Jeg har hatt min første utgivelse og har sett likegyldigheten man møtes med overalt, og jeg har sett de indre landskaper hos litteratureliten i min tid på forfatterstudiet, og da skjønner man mer enn nok. Da jeg begynte mitt bloggerarbeid, var det av samme grunn som mange andre jeg har lest om. Jeg hadde ikke tid til å vente, og måtte få ut det livsnødvendige materiale med en eneste gang. Det var altså ikke mulig for meg å terpe på en roman det tok tre år å skrive, som kanskje ikke ble utgitt og som ikke ble lest og som i alle tilfeller ikke ble forstått. Instinktene forbød meg å forfølge slikt et meningsløst mål, noe man har fått bekreftet over en tiårsperiode gir absolutt ingen belønninger. Ikke penger, ikke sex, ikke status, ikke anerkjennelse, og ingen måte å kommunisere og fremme sitt syn. En ting er min egen forfeilelse, som gjør at det går langsomt å skrive en roman, og at det kan stilles spørsmål om min skriveevne og min modenhet. En annen ting er samfunnsutviklingen, som gjør at det ikke lenger foreligger belønninger for de som skriver.

31. oktober kl. 09:04

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg savner en tid da litteratur og tenkning betydde noe, hvor det som ble lest ikke bare var et spørsmål om overfladisk smak og sosial posturisering, [**idiosynkrasi**] men

noe som ble diskutert og hadde en virkelig effekt i en virkelig verden, med fare for å overromantisere, sist dette var tilfelle, var kanskje på slutten av 1800-tallet. Da ser jeg for meg studenter som kommer der med sine studenterluer, og feirer en forfatter som har kommet med et skrift, og hvor dette kan fremmane til kamp og endog opptøyer. Dette uavhengig av titler og credetialisme, [**anglisisme**] svært mange intellektuelle har operert utenfor det gode borgerskap. Aldri før har det blitt produsert så mye filosofi som idag, og aldri før har så mange skrevet bøker. Men alt er bare overfladiske kryssreferanser i universitetenes tilfelle, ingen tenker lenger egne tanker, og i bokverdenen råder konformiteten og kommersialismen. Det er lenge siden filosofi og tenkning har hatt en definerende og bærende posisjon i vårt samfunn, og man ser jo resultatet. Vi lever blindt, i en kjøpmannens materialisme. Heller ikke kunst bryr man seg lenger om, i det som er en bedøvet offentlighet. Det å gjenreise filosofiens posisjon vil være en kamp som ligger utenfor min tid, men dette er et av mine høyeste mål. Filosofi er kjærlighet til visdom, og noen er visere enn andre.

31. oktober kl. 09:45

Øystein Tranås Kristiansen: Så på universitetene har kryss-referanseri over tatt, hvor alt handler om å produsere på en kvantitativ måte, ytterst sett for å holde på sine stillinger, og litteraturen er død, fordi andre media nå har over tatt. Jeg kan ikke gå i dybden på dette, noe av det diskuteres på bloggen, men jeg vil bruke forfatteren Bjørn Andreas Bull-Hansen for å illustrere mitt poeng. Denne forfatteren har vel utgitt, hva, en femten-seksten romaner nå. Aha, tenker den svært trege, dette skulle vel tilsi at han er svært vellykket som forfatter? Tvert imot, fordi det er ingen som leser bøkene hans, og jeg ville bli svært overrasket om selv de mest bestselgende bøkene hans har blitt solgt i mer enn et par tusen eksemplarer. Bull-Hansen er på ingen måte stellar som forfatter, men han er i det minste svært habil, og produserer i store mengder. Men det er ingen som leser bøkene hans, og forlagene fikk etterhvert nok og kuttet ham av, slik at han nå må egenutgi. I begynnelsen ville de ha ham inn i varmen, fordi fantasy lå oppe i populærkulturen engang på nittitallet, og uten at man riktig skjønnte hva dette var, måtte man utgi fantasy. Bull-Hansen fikk dermed utkomme med en svært dårlig bok. Etterhvert forøkte han nivået sitt, uten å noen gang ha et gjennombrudd. **[I ettertid fikk han sitt gjennombrudd med boken Jomsviking, som ble en bestselger og som antakelig har solgt over 100 000 eksemplarer.]** Det som er saken er at Bull-Hansen skriver med et maskulint utgangspunkt, hvor strid, direkte løsninger og det å beskytte sine kvinner står sentralt. Dette er vel og bra, bortsett fra et ørlite poeng, menn leser ikke lenger bøker. Menn får dekket det behovet andre steder, og får ha sine hierarkier og sine ulende krigsmaskiner med lynende maskinkanoner i dataspillet. Tilbake står en litteraturbransje som er gjennomfeminisert, jeg antar at

minst 70% av leserne, kanskje langt mer, idag er kvinner. Det var iallfall fordelingen når det gjaldt de gamle bokklubbene. Man kan spørre seg selv om hva som ville vært en god balanse, og om dette i det hele tatt finnes, men resultatet er iallfall blitt forrykt. Alt handler om konformitet og kos, om det å ikke fornærme noen. I dette vinner de feminiserte, tannløse og manøvreringsdyktige, men de som har en substans må lide, og selv om de utkommer blir de altså ikke lest, fordi litteraturen mistet sin posisjon for lenge siden, og det som står tilbake er kommersialisering og salgbarhet. I litteraturbransjen og i kunsteliten råder venstresiden, og deres doktriner blir ikke ivaretatt med direkte påbud, men gjennom den myke ekskluderingen. Man "føler" ikke at det som skrives er noe "bra," alt i henhold til venstresidens verdier. Skulle man lage kunst som er kunst, altså noe som er iboende umoralsk (de beste historiene er alltid umoralske), vil dette ikke være godt nok, og selv om man skulle slumpe til å utkomme, gjerne etter å ha tynnet ned sine manus for å spare sidetallet i bøker som ikke selger, og etter å ha blitt utsatt for de talløse myke føringer for å redigere bort alt med kraft og liv fra manuset sitt, ja, enda da så leses man ikke. De maskuline forfattere er forlenget tilsidesatt, og det samme med kunsten. Der universitetene har forbudt noen egentlig tenkning og filosofi, til fordel for en moralisert opprettholdelse av dogmer, har det samme skjedd i litteraturen, alt handler om posturisering, gestemakeri [**jada, særpreg**] og signalisering av de rådende dyder. Det er ikke rart at de som har snevet av livskraft, flykter fra litteraturen og humaniora likeså. Livskraft, det å våge noe, ville noe, står i direkte motsetning til denne konformiteten.

31. oktober kl. 10:19

Øystein Tranås Kristiansen: Det var dette slangen, eller instinktene har forbudt meg. Den har tatt følgen av disse tingene som jeg allerede vet, og nekter meg å bruke livet til noe som ikke gir et resultat - overhodet. Og på grunn av hva? Simpelthen utifra et blindt og fantasiløst pliktrytteri jeg er ganske sikker på brakte oss ut i problemene til å begynne med. Hva så om jeg ble en Bull-Hansen, og skrev titalls på titalls bøker. Jeg ville aldri bli lest, det ville aldri gi et resultat. Jeg kan ganske enkelt ikke utslette meg selv på den måten. Bull-Hansen hadde i det minste penger han kunne leve av, uavhengig av suksessen til hans bøker. I dette har jeg blitt tvunget til å ta et valg. Hvis jeg skriver romaner, vil det ikke være med det øyemed å bli utgitt på noe forlag, fordi jeg ser på både forlagene og endog kulturen i dette falne vest som inherent korrump. Jeg bryr meg ikke om meningene til noen jeg ikke respekterer, dette sier seg selv. I den grad jeg skriver, må det være løftet til et kunstnerisk nivå, være kunst som er kunst, rett og slett. Behovet for umiddelbar gratifikasjon, og det har vi alle, kan jeg få tilfredsstilt ved å operere på internett, denne nye arena som selvsagt gir nye betingelser. På internett kan man omgå den kontrollen som venstresiden har på alle samfunnsinstitusjoner ellers. Tanken er å bygge meg opp med navn og åndsprodukter som står

med såpass styrke at de ikke kan fornektet. Jeg trenger ikke engang utgi i min levetid, så lenge jeg skaper noe som er løftet til dette høyere kunstneriske nivået, og som jeg vet vil ha sin verdi på grunn av sin store kraft, uavhengig av moral. Nå er det ikke slik at jeg deler alle trekk, men jeg vil bli en Sade, ikke en institusjonsforfatter, og ikke en forfatter for det gode samfunn. Før fikk slike forfattere komme til, og nå sensureres man bare vekk med disse myke midlene, som er langt effektiv enn noen bolsjevistisk brutalitet. Greier jeg dette? Kjære vene, da har du ikke fulgt med. Jeg er kun interessert i å gjøre og utøve, ikke veie for og imot. Enderesultatet er da for fanden ikke mitt ansvar, der kommer jeg ikke engang til å være tilstede. Jeg har funnet at jeg er Machiavellisk av natur, endelig. Om det er opportunt, kan jeg kanskje orme inn et av mine passende manus om jeg skulle behøve penger, men hovedtanken er å løfte meg til et kunstnerisk nivå som i seg selv er definert av at det ikke kan være akseptabelt for moralens voktere og for dogmenes opprettholdere. Så som forfatter, dersom det er noe igjen av dette, har jeg skiftet livsmål. Jeg er ikke interessert i disse korruperte forlagene, og det å tekkes disse forlagene. Jeg tar den logiske følge av det jeg allerede vet. Takk Gud(ene) for instinktene, som forbød med slik en håpløs ferd.

31. oktober kl. 10:54

Øystein Tranås Kristiansen: Men dette er en statement, et løfte om fremtidig fremferd, som forutsetter at krefter har blitt bygget opp. Det er også en grim virkelighet tilstede, som jeg etterhvert skal bevege meg nærmere inn på. Med min diagnose har jeg allerede blitt definert som halvt tilbakestående, og det er jo noe i dette. Man kan ikke være som meg, eller gjøre de tingene jeg gjør, uten å på en eller annen måte være tilbakestående. Det ligger i diagnosekriteriene at aspergere har en hovedinteresse. Denne interessen var først litteratur og skrivning for meg, og denne interessen varte i ti år. Nå har den altoppslukende interessen blitt filosofi. Man kan spørre seg selv om dette også ikke vil skifte etter en periode, og derfor er det viktig for meg å bruke tiden så godt som mulig. Jeg driver jo og følger med på kampsport. Absolutt alle store fightere, har statistisk sett en prime, en periode som ikke overskrider ti år hvor de er på topp med sine evner, og hvor de vinner kamper. Etter at denne tiårsperioden har gått, er det som om de ikke kan vinne mer, selv om de har ferdighetene og gir sin innsats. Summen av skader og utbrenthet har blitt for stor. Dette skjedde med Fedor, Anderson Silva og GSP, og jeg tror den samme mekanismen er gjeldende på andre områder i livet. Man har en periode hvor man er på topp, hvor kraften er der og hvor man er innovativ. Men ingenting varer evig, og etterhvert vil man altså bli repetitiv, altså lett å gjennomskue, lett å beseire. Musikere, som opererer under kraften av følelser, produserer innovativt materiale en tid, så er det over. En intellektuell kan riktignok sitte og skrive i tiår etter tiår, men det nyskapende, kraften på sin høyde, varte i forsvinnende kort tid. Derfor er jeg bitter over at jeg ikke

greide å utnytte min forfatterkarriere bedre, simpelthen i det å skape et stort kunstverk. Jeg var på et høyt nivå, var den mestproduserende på forfatterstudiet, før alt ble kuttet brått og brutalt av. For mange problemer var over meg til at jeg greide å gjøre det bedre. Jeg vil ikke anklage min sortkledde venn, men la meg nå anklage min sortkledde venn. Tanken har jo slått meg om jeg bare ble latt i fred og kunne monomere meg, så hadde jeg i det minste stått igjen med et større kunstverk før den tilbakestående tiårsperiode var over. Istedet ble jeg bedt om å svare for og forklare absolutt alt - noe jeg etter beste evne gjorde. Fra et perspektiv kan man nesten si at den sortkledde forfølger mongoer og raserer livene deres, og får dem til å skifte hovedinteresse. Jeg hadde denne voldsomme utviklingen etter de hundreogfem tusen meldinger eller så som har gått mellom oss siden 2011, men i alt dette ble den produserende evne borte. Jeg, som var ensporet og som produserte, ble tvunget til å utvikle meg og har etterhvert blitt svært forandret. Min evne til tenkning har blitt større, og for meg er det tydeligvis ikke noe problem å tenke og få nye innsikter utifra diskusjoner. Åkke som, hva hjelper det, når jeg ikke kan skrive? Man kan spørre seg selv hvor fruktbare disse samtalene er, for om enn en ny innsikt skulle oppstå, jeg er ikke lenger istand til å bære det, jeg har ikke lenger styrken. **[Svaret er enkelt: Den sortkledde var nyttig. Den sortkledde er ikke lenger nyttig.]** Generelt sett kan man også si, for en INTP er det ikke noe problem å teoretisere og tenke, for en INTP er problemet det å terpe dette ned på papiret som et presentabelt resultat. Når jeg diskuterer, er det svært, svært lett for meg i å dra store linjer, endog komme opp med helt nye konsepter som faktisk har noe for seg. Jeg vet ikke om jeg har sagt dette før, men man oppdager jo at mye av det man tenker har blitt gjort før, bedre, av andre tenkere. Men mitt poeng er at jeg ikke bare kan akseptere dogmer, jeg må tenke og forstå, og det er derfor jeg lager alle disse konseptene og begrepene, for å gjøre selv med mine egne verktøy. Og i alt dette som jeg endelig forstår, får jeg nye innsikter. Det er dette som er min styrke. Men jeg tror tiden er over for endeløs teoretisering og endeløs eksposisjon. Mine instinkter har allerede diktert det. Da jeg ikke lenger kunne skrive på denne bloggen pga støy fra trykkeriet, nektet jeg også å tenke videre, simpelthen utav frykt, og det er en reell frykt, for å miste det jeg alt har tilegnet meg. Man kan bare holde på så mye, og det er derfor skrivningen, en ekstensjon av minnet, er der. Jeg må gjøre drastiske grep for å snu skuta. Jeg ser det nå. Jeg er på den aller siste rest av styrke, nå når jeg skriver, er det egentlig med krefter jeg ikke har. Løsningen er ikke å terpe tilbake, sten på sten, utifra plikt og rutine, for slik er ikke min natur. Min natur er den nye tilstand, det drastiske grep, og slik var det alltid.

31. oktober kl. 12:23

Øystein Tranås Kristiansen: Kall det gjerne utakknemlighet, og det er det også. Forøvrig er utakknemlighet en del av naturen, som jeg skal skrive om i ett av brevene som aldri kommer. **[Nei,**

jeg skal ikke avklare og rettferdiggjøre i ett og alt.] En unge som får morsmelk Gud vet hvor lenge, ber ved fjortenårsalderen sin mor om å holde kjeft. Hvorfor? Fordi denne utakknemligheten er hensiktsmessig ad naturen. Selv om jeg opererer under en hovedsakelig doktrine om gjensidighet og do ut des, er jeg ikke hevet over det å stjele melk som blir lagt ut der for meg frivillig. Derfor tar jeg alle gaver jeg får, men kan ikke være lojal. Dermed negerer jeg den statement jeg innleder denne journalen med, i spesiell takknemlighet til ..." Man kan si at jeg anerkjenner gaven, men det er også alt jeg kan gjøre, nå når målene jeg må forfølge handler om meg og de tingene jeg har utsatt altfor lenge.

31. oktober kl. 12:35

Øystein Tranås Kristiansen: For alt har sin sesong og sin tid. Jeg tenkte over dette her en dag. Nietzsche sier at han ønsker sine venner alt vondt, med begrunnelse i at han vil at dette skal anspore dem. William Blake, derimot, sier at veien til visdom ligger i overflod, eller eksesser, alt ettersom hvordan man vil oversette det. Dette sier jo noe om opphavsmennene, og på en måte har jeg levd opp til begges krav. Det vonde har tilfalt meg, og man kan også si at det ansportet meg, tilspisset meg. Og jeg har også vært borti eksessene og til og med visse typer overflod. Samtidig er det jo slik at man ikke kan reise seg og bli til noe, dersom man stadig skal nedhamres, det er de bankede sjimpansene som blir mest erratiske, og for dådyret med et brukken ben i skogen, er det intet håp. Og sitter man på silkeputer i et gyldent palass, må graden av nytelse man får fra opiumet betales tilbake med like mye lidelse, når konsekvensene er kommet og er der. Svaret er selvsagt at det varierer. Måtte livet ditt variere. Den ene, ensporede tilstand er å ligne med døden. Livet, derimot, skifter, varierer, som med sesongene. Måtte man derfor få ansportet sin vilje av nederlag, og fortsatt ha styrke og næring til å gjøre noe med det. Jeg vil bruke dette som innledning til dette siste drastiske jeg vil si, nå når slutten har kommet.

31. oktober kl. 12:54

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har jo fortalt om hva visse begreper innebærer på denne bloggen. Slangen som steiler opp er tydeligvis mine instinkter, som ikke tillater for mye dum snusforluft påført av andre, og jeg har også blitt forespurt om å forklare hva disse gudene er, all den tid noe slikt kan bringe en inn i det schizofrene territorie, og religiøse føringer er heller ikke godtatt i det materialistiske Norden, med mindre man skulle tilhøre en spesifikk kult, da. Gudene er nok et resultat av min store ensomhet, en verden populert av skikkelser som gir mening til det jeg ellers må oppleve helt alene, og jeg har heller ikke annet referansepunkt. Samtidig speiler gudene

virkeligheten, de straffer meg når jeg minst venter det, og de belønner meg når jeg tror alt håp er ute. De er bilder på det jeg forsøker å få til i verden, bildet på skjønnhet, visdom, styrke, alle arketyperiske størrelser i form av den kvikke Merkur. Men jeg skal ikke lyve og si at de fullt ut er kun intellektuelle størrelser. Hva så da med demonen?

31. oktober kl. 14:09

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg husker tilbake i 2014, da jeg fortsatt var student i forsøket på å hente meg selv tilbake til menneskenes, og det jeg nå kaller hundenes verden. Jeg var på Trondheim kunstmuseum, og gikk bak et forheng der en dokumentar ble avspilt i en knøttliten kinosal. Dokumentaren handlet om Håkon Bleken, der han fortalte om hva som drev ham. I barndommen hadde stefaren gjort et eller annet, det var ikke så mye for andre mennesker, men det var nok, til å trigge en livsvarig følelse av angst, en angst han hadde med seg hvorenn han gikk. Jeg la meg dette på minnet den gangen, og etterhvert skjønte jeg at dette også er tilfelle med meg. Det er ikke ofte at jeg føler, og enda mindre kan jeg definere mine følelser i klartekst, når de oppstår, men jeg har etterhvert skjont hva det er, en altomfattende angst som råder over alle ting. Vanligvis kjenner jeg ingenting, selvsagt, men i øyeblikk hvor jeg må engasjere meg, aktivere alle styrker, for eksempel ved å skrive, da dukker denne angsten opp. Det å skrive er for meg som å dra en rake over pianostrenger, det er et svært kostbart foretakende. For kostbart, har det vist seg. Og enda har man de som hyler opp med krav om ditt og datt, nei, jeg sier ikke mer. **[Dessverre er jeg ad natur svært neurotisk, og dette har blitt forsterket av min oppvekst. Dette er et enormt negativt jeg aldri kommer til å bli kvitt.]**

31. oktober kl. 14:18

Øystein Tranås Kristiansen: Dette var en angst som ble påført meg i barndommen. Man kan kanskje si at det "burde" den ikke ha gjort, at såpass må jeg tåle, men alle "bør" handler om en annen vilje som søker å påføre seg deg. Jeg er bare noe som er og ikke er fra øyeblikk til øyeblikk, og er ikke villig til å forholde meg til noe "bør." Og hva er jeg? Jeg var, og er en INTP antenne, som er skapt og innrettet for å ta til meg det som skjer med forsterket kraft. Jeg er fremfor alt en observatør, og hele min kropp observerer, det er dette jeg er og det er dette jeg gjør, og jeg ber ikke om unnskyldning for den jeg er. Andre løvetannbarn ville kanskje tålt ditt og datt, men her er det gjerne snakk om dumme arbeidere. Jeg er ikke en løvetann, jeg er en orkide, og slike, den edleste vekst, tar lang tid for å nå sin modenhet, og er mest var for skade, og skadet ble jeg. Det er sant det jeg leste hos Ovid for lenge siden, og derfor greide jeg ikke lese mer. Den frost som rammer frøet,

gjør at eiketreet vokser skjevt all tid siden. Og jeg ble rammet av slik en frost, som skapte dette hullet i meg. Hvem jeg var og hva jeg trengte var en ubeleilighet, noe som skulle legges lokk på, underkues, og på grunn av dette oppstod demonen, som lukker såret mitt, gjør at jeg som døde, kunne leve videre. Det er min erstatning for kjærlighet.

31. oktober kl. 14:34

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg har svært mye til felles med Eminem, som også er en asperger, og som også har søkt seg opp mot krigerfellesskapet, i hans tilfelle i form av negerbander. Jeg har iallfall lest meg opp og utledet meg til de hovedsakelige poenger, og alt annet er unødig terp og faktaopplysninger som står i veien for konseptuell sannhet. Eminem var altså lenge avhengig av valium for å fungere. Hva er det han sier? Han kan ikke skrive et rim uten valium. Det er det samme med meg og min demon. Uten demonen kan jeg ikke skrive en setning, og hvis jeg allikevel skulle skrive en setning, er den setningen ulidelig dårlig, og hvis jeg skulle skrive flere setninger etter hverandre, henger de på ingen måte sammen. Jeg er ingenting uten demonen, en robot som for hvis ingenting stemmer. Verden blir et hardt sted med skarpe kanter uten demonen, det er mitt smertestillende, mitt valium. Med demonen blir jeg rolig, nervene roer seg, og hjernen min flyter i en varm smie. Jeg trenger ikke engang anstrenge meg for å tenke ut de mest geniale tanker, ja, jeg kan si det rett ut, med demonen er jeg et geni. Ingenting kan ramme meg, jeg er usårlig for all smerte, og uansett hva som skjer, jeg kan overfalles av åttiåringer med knyttnever og penis dinglende ut fra buksa, og fortsatt være helt rolig. Men uten, uten er jeg ingenting, kun dette såret, dette hullet som vitnesbyrd om det som ble slått istykker for lenge siden. Jeg sa det den gangen: "Jeg kan ikke leve," og jeg hadde rett, selvsagt. Jeg finner alltid sannheten, samme hvor grusom den er.

31. oktober kl. 14:45

Øystein Tranås Kristiansen: For som Eminem fant ut, hans dop sluttet å gi, kostet mer og mer, og ga mindre. "My buzz only lasts three minutes." Demonen har en helt uholdbar pris, som jeg har betalt og betalt i form av livsutsettelse og arr, og den har begynt å holde tilbake sine gaver. Der jeg i ungdommen var full av styrke og kunne skrive tolv timer i strekk, har jeg nå tilnærmet ingen arbeidskapasitet. Men prisen, prisen er den samme, og etterhvert ser jeg nå regningen, et helt liv i skammelighet, i ødeleggelse, i utslettelse, alt for å få oppleve noen øyeblikk av ro, så jeg kunne leve, bruke av det jeg kunne ha vært.

31. oktober kl. 14:50

Øystein Tranås Kristiansen: Man har også denne rumenske matematikeren Paul Erdos, som brukte amfetamin. Han forsøkte å kutte av sitt forbruk for å vise at han kunne, og oppdaget at uten sitt "drug of choice" var han bare en vanlig mann, som stod opp om morgenen, gikk og stod og snakket, men ingenting mer. Han hadde ikke evnene sine uten amfetaminet. Jeg var i periodevis uten demonen. Først i militæret, og da var jeg en robot som gikk og stod og snakket. Da skulle selvsagt arbeiderpøbelen komme der med ekte slag og ekte knyttnever. Også på Evje var det det samme, jeg var uten demonen, og kvinnene skulle komme der med ekte utfrysning og ekte frastøtelse av enhver stilling og posisjon, ja, bortsett fra tiggerskålen, da. **[På underligste måte skjedde det samme i Grong.]** Uten demonen er jeg et åpent mål, noe som vekker blodtørsten hos mennesker, enda jeg kun går og står og snakker, og ingenting mer. Med demonen kan ingenting ramme meg, med demonen har jeg vært trygg, og i årtie på årtie har den tatt bort denne angsten og smerten.

31. oktober kl. 14:57

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg er ikke interessert i å terpe på dette, jeg er ikke engang interessert i å hevne meg, når sant skal sies, synes jeg de som stod bak er langt, langt under meg nå. Jeg er kun interessert i å legge dette bak meg, for det er eneste fornuftige løsning, og gå videre. Men jeg kan ikke, når demonen gjennomsyrrer alt, styrer hver tanke og handling. Demonen er i seg selv et resultat av å bli lagt lokk på, et resultat av fornektelse og fortielse, for fasadens skyld, for fortielsens skyld, for feighetens skyld. Så hva er saken? Andre forfattere eller skrivende, har uten å anstrenge seg nevneverdig, en arbeidskapasitet på ihvertfall tjue timer i uken. Jeg har ikke engang arbeidskapasitet nok til en time. Det er ingenting der. Alle krefter er brukt opp, og det ble brukt opp for lenge siden. Det er som Eminem sier, han trodde aldri at det skulle skje med seg, og det er en tragedie. Jeg, som har mye å komme med, har ikke det minste snev av arbeidskapasitet. Det finnes rett og slett ikke. Ingen har heller retten til å kreve noe av meg. Jeg har forsøkt å bekjempe demonen i tidligere tider, men det har vist seg umulig. Hver gang jeg forsøker å legge sten på sten og bygge noe nytt, ja, selv det minste, blir dette pulverisert i neste øyeblikk, fordi demonen er alltid der. Judgerens plikt og snusfornuft hjelper ganske enkelt ikke, jeg kan ikke reise meg og jeg kan ikke arbeide meg ut fra dette her, og som sagt, kapasiteten ble borte for lenge siden. Jeg sitter og skriver dette på overtid. Kun et valg er tilbake.

31. oktober kl. 15:20

Øystein Tranås Kristiansen: En av mine styrker er at jeg kan snu allting på hodet, forandre betingelse helt. Og det er ikke terp i den lineære tilstand som kan redde meg, det er å fjerne alle ting, det er å terminere meg selv (og her snakker jeg ikke om selvmord) Finnes det en vei inn, finnes det et påskudd eller argument, så avdekker jeg dette, det ligger i min natur. Jeg vet veldig godt at jeg ikke kan bekjempe meg selv og demonen, som er langt sterkere enn meg. Jeg vet, fordi jeg har forsøkt, og hver gang endte jeg i spasmer og ble forfulgt på de mest uholdbare måter, uten å ha en eneste evne, til selv det minste, annet enn å gå og stå og snakke, da. Derfor må jeg fjerne meg selv fra ligningen. Løpet er kjørt, og det er over. Jeg hadde min tiårskarriere som forfatter, og jeg hadde to og et halvt år med Sol invictus, alt ble næret av demonen, og nå vet jeg tiden er omme for meg. Jeg har jo ofte sagt at jeg burde ha hatt en kvinne som formelig er ENTJ, som kunne legge en steinhard ramme over meg, og gi meg bank på tilfeldig grunnlag fra tid til annen, så jeg kjente min plass (det gjør jeg ikke ellers) Alt annet enn denne steinharde rammen, gjør at jeg finner veien inn, for det ligger i min natur. Jeg er en ekstremt god manipulator, en som ser muligheter og som bryter grenser. I mangel på en slik kvinne, må jeg bli min egen mor og far, som vil mitt beste, jeg må bli min egen Napoleon (også ENTJ) som ansporer meg mot det ene mål, på bekostning av alt annet, og det finnes ingen unnskyldning for noe annet enn dette ene målet.

31. oktober kl. 15:31

Øystein Tranås Kristiansen: Det er et reddeomt prospekt, selvsagt. Eminem er jo musiker, og etter han gikk av valium, har han ikke prestert det samme, men her er det snakk om musikere, altså følere og ikke tenkere, som det jeg er. Den rumenske matematikeren erkjente også at han var bare en vanlig mann, uten sin versjon av monsteret. Likevel kan jeg aldri tilgi meg selv om jeg ikke forsøker, og ser hva jeg er på den andre siden. Jeg har ofte tenkt på meg selv tilbake da jeg var tyve, hvorfor gjorde jeg ikke de riktige tingene den gangen. Saken var at allerede den gang var problemene mine uoverstigelige, og jeg kunne ikke ha visst, og selv om jeg hadde visst, hadde jeg ikke hatt krefter til å vinne. De fryktelige skikkelsene var for sterke. På min siste spasertur tenkte jeg faktisk på hvor uholdbare disse figurene er, uansett omstendighet og uansett for hvilken person. Ingen hadde greid det, og derfor kan jeg tilgi meg selv. Men jeg kan velge dette nå. Demonen tjente sin hensikt, den reddet livet mitt, og ga kanskje noe, men jeg må vite, jeg må finne ut hva jeg er på den andre siden. Kanskje ender jeg opp som en vanlig mann, noe bland noe, uten evner i det hele tatt, bare tomrommet fra et helt meningsløst liv. Hvis jeg finner ut det, kommer jeg til å velge meg demonen, og leve ut mine miserable dager. Men da skal jeg ha vist at jeg har den styrke jeg vet jeg er i besittelse av. Jeg har jo snakket om det å forsvinne, å bli borte i en hytte i skogen, vel, dette er

jo egentlig bare meningsløst gestemakeri, når jeg kan velge dette nå. Jeg kan terminere og legge den steinharde ramme rundt meg selv. Derfor tar jeg dette valget, som er som følger ...

31. oktober kl. 15:41

Øystein Tranås Kristiansen: Jeg kommer til å dra pluggen på internett, som forøvrig er min Eros og interkonnektivitet og inneholder allslags distraksjoner for meg. Internett skal bare brukes til å betale regninger og oppdatere min hjemmeside med nytt innhold. Istedet vil jeg legge alle krefter inn for å holde demonen unna. Jeg kommer til å bli en robot, selvsagt, og de første tre-fire måneder kommer nok ingenting til å produseres. Alt som blir til i denne tilstanden, er bare å betrakte som en bonus, men det ene og eneste mål er at demonen skal unnaholdes. Jeg kan gråte, klynke, synke inn i enhver form for uverdighet, men demonen skal unnaholdes. Jeg kan gjøre hva som helst, og det er godt for en perceiver som meg, men demonen skal unnaholdes. Jeg ofrer gladelig ett år av livet mitt for dette, altså hele 2017, fordi jeg kan vinne alt. Kanskje vil jeg, dersom jeg viser meg sterk nok, stå overfor et nytt jeg, som kan tenke, uten demonen, som har arbeidskapasitet, uten demonen. Det er lite den har å tilby i disse dager. Dette må jeg finne ut, og jeg kan ikke tilgi meg selv om ikke. Jeg går altså i en åndelig dvaletilstand, vekk fra internett og alle diskusjoner, for å oppnå dette ene mål. Alt jeg gjør og alt som skjer utover det, er å betrakte som en bonus, ikke som et nødvendig krav.

31. oktober kl. 15:50

Øystein Tranås Kristiansen: Det er akkurat det. Jeg hadde min tid, og jeg gjorde det jeg sa jeg skulle gjøre, og ingenting mer kan kreves. Med Sol invictus satte jeg fyr på meg selv, og levde under den sterkeste intensitet, forøvrig med ekte depresjoner av alvorligste type, og med ekte psykoser av, eh, det morderiske slaget. Og jeg skapte et stort filosofisk rammeverk, blødde ut ekte blod, skapte noe med kraft. Nå har tiden kommet for mørke og hvile, det er det mest naturlige i verden, egentlig. Noe må dø, for at en ny dag skal bli til. Hva som ligger på den andre siden, vet jeg ikke, og det kan man heller ikke vite, men man kan ikke tviholde, man må ta sjansen og gå videre. Det er det modige valget, og derfor er det også det riktige valget. **[Hendelser og mine reaksjoner går i sirkler. Når jeg raseres trekker jeg meg tilbake. Vel, min nåværende tilbaketrekking kan bli langvarig, kanskje til og med permanent.]**

31. oktober kl. 15:55

Øystein Tranås Kristiansen: Av formell informasjon. Jeg kommer altså fortsatt til å være aktiv på

hjemmesiden min, de gangene jeg får til noe, og det kan forsåvidt bli lenge til. Jeg har godt av å hvile uansett, for tanken (heh) er tom, og jeg fortærer meg selv for å skrive. Jeg kommer også til å ha en nyhetsside på facebook som kommer til å oppdateres hver gang jeg kommer med nytt innhold. Utover det kommer jeg til å være tilgjengelig på min epostadresse: oysteintk@hotmail.com og der kanskje endelig svare på enkelte diskusjoner. Utover det blir det denne dvaletilstanden, en overgang til noe annet. Jeg skal øyensynlig leve et ekte banditterliv i Trondheim, [på en måte.] og for de som ikke har blitt skremt bort av mine utlegninger, kommer jeg også til å være tilgjengelig for visitt, men uten at demonen ser ut gjennom øynene mine. Annet enn det tror jeg denne siden kan fungere som museum. Om jeg ikke starter et nytt og identisk prosjekt, tror jeg ikke det vil produseres mer innhold.

En siste ting jeg vil si, helt på tampen, er at jeg vet at det vil være kontraproduktivt for meg å stresse med noen prosjekter. Jeg har jo lest hvordan INTPer godt kan legge frem sitt bearbejdede materiale i gammel alder, med eksempel i Darwin, som brukte god tid på å legge frem den mest knusende teori som noensinne har blitt laget. Utfordringen ligger ikke i å tenke, men å bringe det høytflyvende ned på jorden. Mange saboterer seg selv i desperasjonen etter å prestere med eneste gang, og dette er et judger-trekk, vet jeg. For å bruke nok et eksempel fra fighter-verdenen. Denne Thomas Formo (INFJ) fra MMA-miljøet i Trondheim, ville gjøre det stort før han ble for gammel, og i forsøket ødela han kneet. Det ville nok vært bedre for ham om han tok det roligere, og istedet bygget seg gradvis opp.

31. oktober kl. 18:09

Øystein Tranås Kristiansen: Den velsignede Jung hadde rett. Ens ubevisste innhold, som fremkommer som visjoner og bilder, er ytterst sett din skjebne. Jeg vet nå hvorfor denne visjonen om Sol invictus kom. Det er min skjebne å anta samme kvalitet som solen, en slags apollinsk, egenbærende naturkraft, som går alle sammen en høy gang, og som ikke bryr seg om hva menneskene på jorden måtte finne på. De kan forøvrig stå der nede og gaule, uten at jeg bryr meg. Jeg gjør det jeg gjør. De er for små til å påvirke meg, men kanskje vil verden en dag kjenne den fulle rekkevidden av min kraft og mitt lys, på godt og vondt. Jeg er en apolliner, en sol, og jeg er fri, fordi jeg råder selv over min skjebne, og kan alltid velge friheten. Jeg er bare det som er, og noe "bør" finnes ikke i mitt vokabular, for dette handler jo om de andre. Fri, fri, fri, jeg vant min frihet, og det er det eneste som betyr noe. Andre mennesker kan forakte meg, og det er greit, fordi jeg er fri. De ser kanskje et glimt av lys nå, og hater dette, fordi det er min soloppgang. Hunder bjeffer, som Heraklit sier det, mot det de ikke kan forstå. De jeg møter, blinker enten forundret når jeg

snakker til dem, eller strekker frem hånden og kommer med et "hahahahaha" når jeg forteller om det som er viktig for meg. Dette er fordi jeg alltid var annerledes, har andre ting å gjøre, ikke på noen måte er dem. Jeg behøver ikke lenger stå til rette overfor noen, ikke kvinne, ikke arbeidermobb, ikke samfunn og ingen stat. Det kunne ikke falle meg inn å avpasse noen av mine følelser, mine tanker eller aktiviteter noe annet menneske. Maken til frekkhet på det de tillater seg, forøvrig. Dette var min skjebne, å bli det jeg er, en INTP som observerer, på avstand og uten å påvirkes, og som gjør dette på en overveldende måte. Min sannhet er sterkere enn en psykopatens løgner, og langt farligere. En dag skal jeg nok svi av store områder, og hva skal dere gjøre da? En dag skal også store jungler vokse mot meg. Enn så lenge, mitt beger er uttømt, og nå skal jeg la det helbredende regn falle over meg, en lindrende skumring, og jeg kan hvile. Det oksedrapet som Mithras måtte begå for å tekkes sin far, Sol invicuts, eller kanskje anta denne formen selv, anser jeg for å være begått, altså dette symbolske drap som strekker seg over en rekke skikkelser, når jeg tenker meg om. Sortkledde menn, Nietzsche, min egen far, mitt opphav og omgivelse ... kniven har i denne journalen rammet, og for den som leser, har trukket blod. Angående banditterlivet, vel, lesende om amfetamin, kan dette altså øke konsentrasjonsevnen, gi fokus og selvtillit. Det burde være det perfekte dop for meg, da brukt på en moderat og hensiktsmessig måte. Dessverre er dette forbudt i onde Germania, på den andre side, jeg er jo ekspert i å omgå regler. Den store friheten innebærer gjør at jeg kan gjøre hva som helst. Hvem vet hva jeg kan finne på? Ikke jeg, iallfall, og det er jo en befriende tanke. Man må for all del begrense sin rasjonalitet. Kanskje klatrer jeg opp i vinduer og stjeler vaniljemuffins med krem på? Det er dette banditterlivet. Da jeg kom over en 6-pack øl som lå og slengte utenfor Rosendal kino, var jeg nesten fra meg av glede. De gode har jo sin nytteverdi, og det ufortjente er for meg dobbelt fortjent. Hvorfor kan ikke jeg stjele, jeg som har blitt frastjålet så mye?

31. oktober kl. 16:25

Øystein Tranås Kristiansen: Nå senker nattefallet seg over meg, og den romerske herre, han som hjemsøkte meg, svinner av syne. Jeg har en ny herre som skal lede meg gjennom natten, en Napoleon, og med ham kan jeg ikke feile. Hånden hans er stødig og har ennå ikke feilet. Jeg skal se over mørke landskaper, snakke til de hvite nattsvermere i skumringen, til dagen atter er over meg, og et nytt lys, sterkere og renere enn noensinne springer opp. I dette er et løfte, når dagen gryr skal jeg være der og bli den første til å hilse Apollon, min store gud. Bittert var det å følge deg, likevel er du det vakreste jeg noensinne har sett. Jeg var også en soldat, som deg, og jeg vet hvordan det er å dø. Jeg kommer til å være der, og venter på det øyeblikk jeg ser deg igjen. Inntil da kan fruktene hvile, utmattet av dagens kraft og herjinger.

I tiden fra trettende mars 2014 til trettiførste oktober 2016, fratatt all ære, skrev jeg journalen Sol invictus. Dette som en påminnelse til verden om at jeg er i live jeg også. En dag skal jeg påminne verden om at jeg var bedre enn det hun ville unne meg. Jeg var bedre enn det hun ville gi, for jeg var tilstede da mitt hjerteblod ble spilt utover gulvet. Under solen blir allting slått med gnistrende klarhet. Derfor skal jeg kaste av meg mørket, være der når horisonten glimter tilbake. Dette var det første steget, som handler om å skape seg sitt lys.

De kapitler som er markert som Symposium består av mine samtaler med min omgangskrets. De kapitler som er markert som Persei består av mine samtaler med en venn. Ellers er hvert kapittel med sin titulering enten å betrakte som en eksposisjon under varierende grad av ferdigstillelse, eller som en kronologi over min livsførsel i en svært hard tid.

Bare ved å gi slipp på forstanden kan vi være forstandige. I denne journalen ga jeg alt for å finne tilbake til den tapte sannhet om filosofi. Sosiale hensyn, lov og dom og "meninger" finnes ikke der gudene taler. Hver gang indignasjonen oppstår, må du spørre deg selv: Er jeg deg? Vil jeg være deg? Her har vi jo svaret med en gang. Jeg brydde meg alltid kun om frihet og sannhet. Trå derfor varsomt. Dette er mitt område.

For den som er villig til å betrakte på avstand, er det et vell av innsikter og inspirasjon her, inspirasjoner som ikke fullt ut er mine egne. Mitt håp er å bygge dette større for hva enn slags skapninger jeg har tjent denne tiden. Nå, ikke lenge etter Armilustrium, festivalen til Mars, renser jeg mine våpen, legger dem ned og lar dem hvile.

31. oktober kl. 16:55

Øystein Tranås Kristiansen: Farvel. I solnedgangen ligger et løfte om en ny soloppgang. Det sies at jeg synker for å reise meg igjen, dør for å leve, kommer bort for å være til. Jeg er flammen som næres av seg selv. Når mørket gjennombore kan jeg ikke benektes, og bringer varsel om den nye gud og den nye tid.

Øystein Tranås Kristiansen sitt bilde.

31. oktober kl. 16:43

Øystein Tranås Kristiansen: *Slutt*

31. oktober kl. 16:47

Landgaard og Tranås – første dialog etter journalen

Denne dialogen, utført på chat, ble til i desember 2016. Ingen av partene visste at de var kombattanter på tidspunktet, i den grad innholdet skulle loggføres og vises frem, men det ble enighet om at dette kunne være illustrativt for det oppnådde nivå etter slutføringen av journalen Sol invictus. Hovedsakelige tema er ulike menneskers tenkemåter og den alltid flyktende tingen i seg selv. Ung som alltid, Tranås mener seg å være på springbrettet til nye gjennombrudd.

Det finnes orden og det finnes en frihet. Det finnes energi og variasjonen i energi. Det finnes private verdener og det finnes en felles virkelighet. Monn kan dette løses?

Stian M. Landgaard

Ah ... dette er hvordan jeg forstår tenkning for tekningens egen skyld, heretter TES.

Jeg forstår TES som: tenkning uten noe praktisk mål.

F.eks. er teori for å lære hvordan man kan oppnå et formål nettopp ikke TES.

Men å diskutere hvordan logikk fungerer, eller kvantemekanikk, eller noe sånt, uten å tenke praktisk applikasjon, det er TES.

Øystein Tranås Kristiansen

Hmm ... men mange introverte intuitive, som er handlingsfokuserete, lærer seg jo om kvantemekanikk og geometri, nettopp fordi de tenker å bruke det til noe. Jeg mener at det må være et kunstig skille. All teori er teori, og all teori kan ha et praktisk formål ...

Så det skulle ligne en introvert tenker å lære seg teori rettet mot et formål, som jeg har gjort, uten å faktisk bruke det ...

Stian M. Landgaard

Ja, altså kvantemekanikk kan kanskje ha et praktisk formål, og hvis man tenker dithen, er det ikke TES. Men ... visse teoretikere studerer systemer bare for å finne ut hvordan systemet fungerer i seg selv, helt lukket og adskilt fra verden forøvrig.

Jau, man kan jo si det slik. Jeg trodde jo du også lærte teori for å seile ned sklien, slik jeg hadde tenkt, i 2012.

Øystein Tranås Kristiansen

Som Newton og Hawkins, begge introverte intuitive, visstnok.

Stian M. Landgaard

Hawkins er blitt stuntet i sin praktiske utførelse, av åpenbare grunner ...

Øystein Tranås Kristiansen

Men det jeg tror er at selv ikke tilsynelatende lukkede systemer er egentlig atskilt fra verden. Hawkins har en masse verdier basert på sin latterlige vitenskap. Han mente at det var fryktelig med Brexit og at grensene måtte åpnes overalt.

En introvert intuitivs dogme, åpenbart, basert på noe som er utilrådelig og kontraproduktivt.

Stian M. Landgaard

Hm ... jo, men forskjellen er vel hvorvidt vitenskapen i seg selv kan brukes til noe.

Øystein Tranås Kristiansen

Dogmet er rasjonalisme, som skal innføres i verden.

Stian M. Landgaard

Man kan godt, som teoretiker, ha verdier basert på sin vitenskap, de bare bobler opp fra den.

Men er man praktiker, er man ikke så interessert i å studere systemer som i seg selv ikke kan brukes til noe.

Øystein Tranås Kristiansen

Eh, det gjelder forsåvidt Dawkins også, som er introvert tenker. Han er rasjonalist, og mener at all virksomhet bør være basert på nettopp hans moralske forståelse av verden ... men la meg koke det ned ...

Stian M. Landgaard

Jeg tenker jo, med dine kategorier, alltid på om de kan hjelpe en til å forstå konkrete mennesker, forstå hvorfor de er som de er, og til sist, hvordan bruke den informasjonen til å kontrollere dem, som en Robert Greene.

Øystein Tranås Kristiansen

Jeg har jo skrevet en aforisme om dette, om du husker.

Øystein Tranås Kristiansen

137: Evolusjonsteorien og Newtons gravitasjonsteori innebærer en ny virkelighetsforståelse som er verdifull i seg selv, og som ikke nødvendigvis innebærer noen handling. Hele ens virkelighetsbilde er forandret, så det forandrer alle handlinger all tid siden. Dette er ideens og konseptets verdi, som

er en verdi som overskrider all enkeltstående handling. Ikke fra et konsept til en handling, men fra et helhetlig konsept til alle handlinger.

Øystein Tranås Kristiansen

Men kort fortalt, introverte intuitive er styrt av en indre visjon og tenker gjennom utadrettet virksomhet. De har altså dette ene mål, som de bruker empirisk tenkning for å gjennomføre.

Introverte tenkere er styrt av innadvendt tenkning og nærer denne gjennom en ytre forståelse. Vi vil altså teoretisere og lage konsepter, forenkle sanseinntrykket, om du vil, og bruker altså vårt ervervede indre bilde av verden for dette formål.

Stian M. Landgaard

Ja ...

Øystein Tranås Kristiansen

Det betyr at en introvert tenker blir ekstatisk om han utvikler en god teori, som det jeg ble da jeg tenkte meg frem til Eros og Ares, selv om dette ikke medførte kontrollerte mennesker eller direkte suksess.

Stian M. Landgaard

Jeg trodde det medførte en kontrollert Nietzsche og derfor en kontrollert Landgaard.

Øystein Tranås Kristiansen

En introvert intuitiv blir vel deprimert om han presenteres med en slående bra teori som ikke umiddelbart kan brukes til noe.

Det er vel fordi du tror jeg tenker som deg ...

Stian M. Landgaard

Ja, antagelig.

Øystein Tranås Kristiansen

Dvs, jeg vil ikke direkte kontrollere deg, dere. Men jeg må hindre dere i å ha kontroll over meg, heh.

Dvs, en introvert tenker ønsker verken lede eller følge.

Stian M. Landgaard

Hmm ... men tror kanskje også man som introvert intuitiv er litt nærmere deg på skalaen. For min venn David, som jeg studerte filosofi grunnfag med, og som jeg tror er introvert sanser eller noe sånt, kunne ikke fordra den delen av filosofien som handlet om logikk. Quidditch! kalte han det. Helt unyttig. Mens jeg syntes logikkundervisningen var fascinerende. Jeg følte meg beriket i min tankegang.

Øystein Tranås Kristiansen

Dogmet om viljen til makt stod for meg i veien for videre tenkning.

Kanskje fordi han var en sanser ... det må være håndgripelig for dem.

Stian M. Landgaard

Ja.

Øystein Tranås Kristiansen

Mens for deg er logikken et verktøy for å underbygge og fasilitere viljen til makt.

Uten disse verktøyene var du lenger unna ditt ene mål.

Stian M. Landgaard

Ja. Selv om jeg på den tiden ikke var nietzscheaner ennå, men semiobjektivist, lockeaner, kanskje.

Øystein Tranås Kristiansen

Så det du jobber for den gangen, var rasjonalisme.

Stian M. Landgaard

Jeg var alltid nietzscheaner, selv om jeg ikke kjente Nietzsche, kan man selvsagt si, heh.

Ja, jeg var en rasjonalist, i bevisst forstand.

Kunnskap er makt - det var mitt motto fra tidlig alder av.

Ah, men igjen makt, ikke sant. **[Betenkelig at venstresiden kun ser verden som makt og ydmykelse. Sannhet, verdighet og verdier har ingen betydning som det vil ha hos en konservativ. For meg innebærer den ensporede maktlinje en form for mindreverdighet.]**

Øystein Tranås Kristiansen

hehe...ja, skulle til og si det ...

Skal tro hva mitt motto er.

Ifølge min søster pleide jeg ofte å si: Det er bare slik det er, til alt, ikke sant.

Stian M. Landgaard

Hehe, jøss.

Øystein Tranås Kristiansen

Så jeg ville bare forstå, ikke sant.

Introverte intuitive vil forandre verden, introverte tenkere vil forstå de faktiske kjensgjerninger.

Stian M. Landgaard

Det hørtes kanskje mer ut som "jeg vil ikke forstå, jeg vil bare vite hva som er rett", men det spørs i hvilke sammenheng du sa dette.

Øystein Tranås Kristiansen

Et ekstremt eksempel er Parmenides, som mente at forandring ikke er mulig.

Altså, hvis jeg skulle forklare mine handlinger eller andre ting i verden, kom: "Det er bare slik det er."

Man gjør det man gjør, fordi man er det man er, typuser og roboter!

Kanskje.

Stian M. Landgaard

Jau.

Jeg kan ikke begrunne noe med typuser, kategorier er verdiløse uten tilstrekkelig empiri til å understøtte dem.

Øystein Tranås Kristiansen

Ja, og jeg synes empiri er tregt, selv om jeg kan benytte meg av det.

Stian M. Landgaard

Og jeg synes kategorier er overforenkler, selv om jeg kan benytte meg av dem

Øystein Tranås Kristiansen

Det er akkurat det introverte tenkere gjør, ja, forenkler.

Det jeg tror, antakelig, er ...

Stian M. Landgaard

Ja, men hvorfor ...?

Øystein Tranås Kristiansen

At man kan finne sannheten via ting som dette:

Øystein Tranås Kristiansen

Parmenides (Greek: Παρμενίδης) is one of the dialogues of Plato. It is widely considered to be one of the more, if not the most, challenging and enigmatic of Plato's dialogues.

Øystein Tranås Kristiansen

Man fører dialog på logisk nivå, uten direkte empiri, og hvis man gjør det godt nok, har man sannhet.

Stian M. Landgaard

Jau, den leste jeg på masterstudiet.

Øystein Tranås Kristiansen

Æh, litt virkelighetsfeste må man ha.

Sokrates var ekstrovert intuitiv, ganske lik meg, såvidt jeg har forstått det. Hva Platon var er det sikkert delte meninger om ...

Stian M. Landgaard

Ja, gjennom dialog kommer de frem til at alt må være ett.

Øystein Tranås Kristiansen

Det kom jo Nietzsche frem til også, så ...

Stian M. Landgaard

Det er i alle fall Parmenides som leksjonerer Sokrates i den dialogen.

Uhyrlig påstand. [Ved ettertanke: Enig.]

Øystein Tranås Kristiansen

"And do you know what "the world" is to me? Shall I show it to you in my mirror? This world: a monster of energy, without beginning, without end; a firm, iron magnitude of force that does not grow bigger or smaller, that does not expend itself but only transforms itself; as a whole, of unalterable size, a household without expenses or losses, but likewise without increase or income; enclosed by "nothingness" as by a boundary; not something blurry or wasted, not something endlessly extended, but set in a definite space as a definite force, and not a space that might be "empty" here or there, but rather as force throughout, as a play of forces and waves of forces, at the same time one and many, increasing here and at the same time decreasing there; a sea of forces flowing and rushing together, eternally changing, eternally flooding back, with tremendous years of recurrence, with an ebb and a flood of its forms; out of the simplest forms striving toward the most complex, out of the stillest, most rigid, coldest forms striving toward the hottest, most turbulent, most self-contradictory, and then again returning home to the simple out of this abundance, out of the play of contradictions back to the joy of concord, still affirming itself in this uniformity of its courses and its years, blessing itself as that which must return eternally, as a becoming that knows no satiety, no disgust, no weariness: this, my Dionysian world of the eternally self-creating, the eternally self-destroying, this mystery world of the twofold voluptuous delight, my "beyond good and evil," without goal, unless the joy of the circle is itself a goal; without will, unless a ring feels good will toward itself— do you want a name for this world? A solution for all of its riddles? A light for you, too, you best-concealed, strongest, most intrepid, most midnightly men?— This world is the will to power—and nothing besides! And you yourselves are also this will to power—and nothing besides!"

— Friedrich Nietzsche, *The Will to Power*

Øystein Tranås Kristiansen

Ironisk nok er jo dette synet helt likt Parmenides' syn.

Stian M. Landgaard

Som begrep, blott.

Øystein Tranås Kristiansen

Alt er selvsagt feil, ifølge meg, uten at jeg helt har svaret, men jeg er nært ...

Så jeg mener striden mellom Heraklit og Parmenides egentlig handler om samme sak, synkretist som jeg er.

Stian M. Landgaard

Alt er ett, og intet er ett. Alt er alt, og alt er intet, og intet er alt, og intet er intet.

Altså ditt syn.

Øystein Tranås Kristiansen

Eh ... ja, forsåvidt. Det kunne ikke uttrykkes i grammatikken, hvis det ikke var tilfelle, og motsatt, selvfølgelig.

Jeg ser en stor skygge av ambiguitet, et tilsynelatende paradoks, om du vil.

Og da kommer vi inn på dette med Schelling og Hegel og deres metafysiske motsetninger, som jeg mener må finnes i fysikken.

For alt, altså et objekt, er til stede alle steder, og alt står i relasjon til alle andre ting. Dermed får vi kvarken, som er i forskjellige tilstander samtidig, og bare blir til noe spesifikt i relasjon til noe annet
(en observatør)

Stian M. Landgaard

Men et objekt er jo ikke til stede alle steder, for ellers skulle jeg vært i Trondheim også nå.

Øystein Tranås Kristiansen

Når jeg sier at kvarken er noe spesifikt, glemmer jeg at den er dette på grunn av hva den står i relasjon til. Den kan altså ikke være "en" uten å være "flertallig."

Du er jo i Trondheim.

Fordi strålingen fra kroppen din har nådd opp hit.

Stian M. Landgaard

Det er det nærmeste vi kommer.

OK, men jeg er ikke på Nordpolen også.

Øystein Tranås Kristiansen

Altså ... det er et stort hvis her ...

Man kan spørre seg om universet ekspanderer fortere enn lyset, men hvis det ikke gjør det, fyller du hele universets ekspans, [**idiosynkrasi**] fra ytterpunkt til ytterpunkt

Du er altså både her og på Nordpolen, relativt sett.

Stian M. Landgaard

Det ville bety at jeg er alt, og at alt er meg, og da er det ingen distinksjoner

Øystein Tranås Kristiansen

Alt er jo en.

Hm.

Jo, det er det jo ... eller ikke.

Stian M. Landgaard

Alt er bare én i en viss forstand, tenker jeg, altså som vilje. Men viljene i seg selv er alltid distingvert av at de står i relasjon til andre viljer, som slik definerer dem og selv defineres av dem

Øystein Tranås Kristiansen

Det er jo mulig skillet mellom personer er kunstig.

Ja, det er jeg enig i.

Stian M. Landgaard

Ja, det tenker jeg også.

Øystein Tranås Kristiansen

Nietzsche sier at denne ringen er en variasjon av energi, ikke sant. Og du som energi er mer energisk nede i Berlin enn oppe i Nordpolen.

Stian M. Landgaard

Ja, for såvidt. Jeg er mer energisk hvis man er i samme rom som meg, enn om man bare hører meg
brøle gjennom veggen eller noe sånt.

Så det er altså såkalte punkter av konsentrasjon.

Øystein Tranås Kristiansen

Hvis man dog fjernet jorden du stod på, gikk du i oppløsning i det ytre rom.

Ja, enig.

Stian M. Landgaard

Ja.

Øystein Tranås Kristiansen

Men saken er, at hvert punkt er altså strukket til universets endepunkt, dersom universet nå er en
lukket kule av et slag.

Stian M. Landgaard

Hm ...

Øystein Tranås Kristiansen

Og siden hvert punkt av energi står i relasjon til og er definert av andre punkter av energi, får vi
denne tilsynelatende paradoksale tilstanden, hvor ting er flere ting samtidig.

Hva mynten er, beror på bordet den ligger på i relasjonistisk forstand.

Har man ikke et umiddelbart bord, er mynten ambiguøs, verken heads eller tails.

Stian M. Landgaard

Som introvert intuitiv vil jeg jo da spørre hvordan en slik tanke hjelper oss å forstå verden. Altså, det første du sa. Jeg er jo enig i at hvert punkt av energi står i relasjon til og er definert av andre punkter av energi, men spørsmålet er om disse energiene nødvendigvis er definert direkte av alle andre energier i universet - kanskje det bare er indirekte? Altså at alt henger sammen som maskene i et vevverk, men alle masker er ikke i direkte kontakt med alle andre.

Øystein Tranås Kristiansen

Altså, hvis universet faktisk ikke er atskilte deler ... og hvis nå delene var atskilt, var de ikke del av vårt univers, altså er de irrelevante ...

Stråling skal altså bevege seg hurtigere enn masse. Så strålingen fra en av universets ender har altså nådd frem til den andre enden for lenge siden.

Dermed må hver maske av nettingen påvirke alle andre masker, om så bare i knøttliten grad. Og summen av slik påvirkning blir jo ganske stor.

Jeg mener dette hjelper oss å forstå verden, fordi vi da kan erkjenne at ting er motsatt og det samme samtidig, altså både lys og skygge, to sider av en mynt, ambiguøst, ikke sant.

Stian M. Landgaard

En annen tanke er jo at det tredimensjonale rom kanskje bare er et perspektiv vi anlegger på den. Egentlig er rommet multidimensjonalt, og Nordpolen er egentlig rett foran ansiktet mitt, hvis jeg bare hadde vært i stand til å se det. Så kanskje avstanden er illusorisk i så måte. **[Interessant ...!]**

Øystein Tranås Kristiansen

Jeg vil da skjønne at om jeg oppretter et begrep, makt, kjærlighet, hva har du, vil jeg straks også ha å gjøre med en slags direkte motsetning.

Ja, det har jeg undret en del på, dette med tid og rom ...

Det sies jo at et kvarkepar, om så atskilt av et univers, skifter tilstand samtidig, uten noen kommunikasjon derimellom.

Noe som på en måte gjør rommet overflødig.

Stian M. Landgaard

Ja, hvis det virkelig finnes par av dem. Eh, som en fugleflokk som skifter retning samtidig, uten å si ifra til hverandre.

Øystein Tranås Kristiansen

Kanskje er rommet bare et referansepunkt fra stedet vi står ... vel, det er vi vel enige om, og tiden bare en slags illusjon. Man ender opp med det samme uansett.

Stian M. Landgaard

Ifølge Kant er det jo slik. Tid og rom er anskuelsesformer; uten dem kan vi ikke erkjenne eller sanse

Øystein Tranås Kristiansen

Vitenskapen mener at det er slik. Spørsmålet er om infoen allerede er ladet i kvarkene eller fugleflokkene, eller om rovfuglens inntreden ett sted påvirker hendelsene et helt annet sted.

Så når jeg gjør noe, forandrer jeg universets skjebne, fra ende til ende, heh.

Stian M. Landgaard

Hm, ja ... så for ikke å bli tatt av rovfuglen, er ikke småfuglene tabula rasa, men har sin info innprentet i arten, av en - heh - artsvilje.

Ja, riktig.

Du gjør jo det, mener jeg allerede, via kjedereaksjonen.

Handling her medfører supernova der, kort sagt.

Øystein Tranås Kristiansen

Øh, men anvendende en slik logikk, blir det for meg vanskelig å ta noe standpunkt når det gjelder f.eks. determinisme og fri vilje. Begge deler er tilsynelatende gjeldende samtidig. Jeg håper på gjennombrudd, da. Ved anvendelsen av teoretisk tenkning.

Ja, jeg tenker at det er slik. Handling her er supernova der, liksom. Åpenbart at fuglene har instinkter programmert i seg, men ...

Stian M. Landgaard

Ja, enig i at det er vanskelig med standpunkt der. Som rasjonalist var jeg jo tilhenger av fri vilje, men som nietzscheaner forkastet jeg det, siden jeg ikke anser individet som suverent, men bare en konsentrasjon av visse viljer.

Øystein Tranås Kristiansen

Spørsmålet er vel snarere dette skiftet, uavhengig av tid og rom.

Jeg har bare en slags analogi når det gjelder frihet. Frihet er altså når mynten svever gjennom luften, i ikke-definert tilstand til andre størrelser. Orden er når mynten er fanget på bordet.

Man veksler tilsynelatende mellom disse to tilstandene.

Stian M. Landgaard

M-men, mynten er jo definert av luften den er i.

Øystein Tranås Kristiansen

Ja.

Stian M. Landgaard

Luftmotstand.

Øystein Tranås Kristiansen

Mynten er alltid definert av noe, men alt beveger seg også, dermed vil disse definisjonene skifte.

Når mynten ligger på bordet, er dette bare midlertidig, om så i ti tusen år.

Stian M. Landgaard

Frihet er, slik jeg ser det, når vilje A dominerer vilje B. Da har vilje A frihet, relativt sett. Mynten går gjennom luften fordi luften ikke er sterk nok til å stanse den. **[Som vi har vært inne på, du ser frihet som makt (relativt sett) Jeg ser frihet som manglende oppbundenhet (relativt sett) - Ja, en idiosynkrasi. En keiser forpliktet overfor soldatene sine er ikke særlig fri, ei heller en stein sunket ned i leire.]**

Ja, stillstanden er også midlertidig og illusorisk, og basert på perspektiv.

Øystein Tranås Kristiansen

Men når bordet kommer, fanger vilje C vilje A.

Stian M. Landgaard

Ja, bordets vilje C forpurrer myntens vilje A.

Øystein Tranås Kristiansen

Men slik det er, dominerer alle alle uansett.

Fordi det minste atom i universets ytterkant, påvirker mynten der den svever.

Stian M. Landgaard

Hm.

Øystein Tranås Kristiansen

Atomet har altså per definisjon, påvirket mynten litt.

Stian M. Landgaard

Ja, men noen former for dominans er likere enn andre.

Øystein Tranås Kristiansen

Noen former for dominans er mer energiske enn andre.

Stian M. Landgaard

Ja.

Øystein Tranås Kristiansen

Jeg kan slå i løse luften her, eller slå deg i brystet der, altså nede i Berlin.

Stian M. Landgaard

Dråpen uthuler steinen over 1000 år, mens steinen huler vannet på ett sekund – plask.

Øystein Tranås Kristiansen

Jo. Du som introvert intuitiv er jo fryktelig opptatt av dette med makt ...

Og det er ikke du ...! sier du nå.

Stian M. Landgaard

Ja, all din aktivitet der vil jo påvirke meg her nede, på en eller annen måte. Eh ... hvis jeg hørte deg i naborommet, ville det påvirket meg enda mer, osv.

Hv-hva? Hva sier jeg?

Øystein Tranås Kristiansen

Men det jeg tenker, er at egentlig er alt dette det samme, og at uansett hva som skjer, er vi utsatt for ... vel ... et univers av påvirkning.

Stian M. Landgaard

Påvirkning er jo viljene i maktkamp.

Øystein Tranås Kristiansen

Viljene i Eros også ...

Stian M. Landgaard

Hvordan passer Eros inn her?

Øystein Tranås Kristiansen

For at noen skal ta, må noen motta.

Stian M. Landgaard

Mottagelsen er jo underbukkelsen fordi man var for svak.

Øystein Tranås Kristiansen

Og slik går det i rundgang, i en evig sirkel ad infinitum.

Vanndråpen holder jo på solen.

Den bukker ikke nødvendigvis under.

Stian M. Landgaard

Mynten mister et atom fordi den ikke var sterk nok til å bevare sin integritet fullstendig i møte med

det som tilsynelatende var mykere.

Øystein Tranås Kristiansen

Ja, og vanndråpen fordamper.

Stian M. Landgaard

Nei, altså ... med underbukkelse mener jeg en underordning av et eller annet slag, ikke nødvendigvis destruksjon av et helt objekt.

Øystein Tranås Kristiansen

Men solen, som fordamper vanndråpen, forbruker også seg selv mens den stråler.

Ja, skjønner det.

Stian M. Landgaard

Ja ...

Øystein Tranås Kristiansen

Men min tanke er altså at dere introverte intuitive, ad deres typus' nødvendighet, har en usunn vinkling mot dette med makt.

For dere MÅ og SKAL alt være hierarkier, øverst og lav.

Stian M. Landgaard

Ja.

Vi tror jo at verden ER slik.

Øystein Tranås Kristiansen

Mens egentlig er alt dette bare referansepunkter, som like gjerne kan bli snudd på hodet.

Stian M. Landgaard

Men hierarkiene er jo også bare en proj ... ja, nemlig, de kan bli overkjørt.

Øystein Tranås Kristiansen

Hvem vet om steinen hersker over vannet, eller om vannet hersker over steinen.

Stian M. Landgaard

Hierarkiene er ikke fasttømrede størrelser, de er oppstått som følge av maktkampen, og kan også destrueres av maktkampen.

Nettopp.

Øystein Tranås Kristiansen

Hva man enn avgjør i kamp mellom stein og vann, handler blott om referansepunkt. **[Blümchen på stranden kan ha en slave eller ti slaver som er hyret for å kysse skyggen hennes og slikke føttene hennes rene for sand. Hva er forskjellen på henne og dem, egentlig? Ikke stort. Hun er dem og de er henne i rollen som har blitt fastlagt.]**

Stian M. Landgaard

Ja.

Øystein Tranås Kristiansen

Det blir som løvenes konge, ikke sant. Løvene spiser antilopene, og når de dør, blir de til gress, som antilopene spiser.

Stian M. Landgaard

Når vi snakker om vestens tilbakegang, gjør vi det ut ifra vårt referansepunkt. Andre ser at vesten raserer den tredje verden.

Øystein Tranås Kristiansen

Ja. De vil at den tredje verden skal forskyve vesten, mens vi vil motsatt.

Venstresiden holder jo med de de oppfatter som svake til enhver gitt tid. Åpenbart fordi de selv er svake.

Vann vil seg vannet, osv.

Stian M. Landgaard

Ja, så saken er altså ... som individer er vi satt et bestemt sted i universet til et bestemt tidspunkt, og ut ifra dette har vi allerede et referansepunkt som vi bruker til å ordne resten av universet.

Øystein Tranås Kristiansen

Ja, men jo mer vi ordner, jo mer dårlig er det som skjer, dessverre ...

Vesten hersket over verden, og se bare hva som skjer nå.

Stian M. Landgaard

Ja. Og det er fordi ting som vi fra vårt perspektiv anser som uheldige, har fått stor makt over resten.

Altså venstresidens uhyrligheter.

Øystein Tranås Kristiansen

Tingen renner ut i sin motsetning, som Heraklit sier, og det er på grunn av denne ambigüøse skyggemekanismen ...

Stian M. Landgaard

Skyggemekanismen er altså tingens motsetning?

Øystein Tranås Kristiansen

Det vil si at i det som var det stolte britiske imperium, blir man nå overkjørt fra den tredje verden.

Eh, ja.

Stian M. Landgaard

Nettopp.

Øystein Tranås Kristiansen

Det vil si, man kan altså etablere et massivt imperium, og det gjør man også, ad nødvendighet, men resultatet er alltid oppløsning, kaos og undergang.

Stian M. Landgaard

Men måtte det skje? Kanskje fordi gode tider gjorde menn myke.

Øystein Tranås Kristiansen

Hard times create strong men.
Strong men create good times.
Good times create weak men.
Weak men create hard times.

Stian M. Landgaard

Myke menn skapte dårlige tider. Dårlige tider vil igjen skape harde menn, og harde menn vil skape gode ... ja, nettopp den, ja.

Øystein Tranås Kristiansen

Og dette er uunngåelig, visstnok ...

Men samtidig har man altså dette med evolusjon.

Vi er ikke fremdeles mark som spiser hverandre i et reagensglass.

Stian M. Landgaard

Ja ... og hva er evolusjon? Enkelte mener jo at det er de middelmådiges seier over de sterke. **[En vellykket egenskap vil iallfall bli sterkt utbredt.]**

Øystein Tranås Kristiansen

Ting kan gå fremover, eller bakover, alt ettersom, men menneskeliv og gudelig er knøttlite i forhold til universets magnitud[e].

Schopenhauer snakker vel om at livet blir mer avansert ... **[ikke uten videre gitt. Det går begge veier.]**

Stian M. Landgaard

Ja, det gjør han ... hm, jeg har ikke alt dette i hodet mer.

Øystein Tranås Kristiansen.

Det er på en måte restene av forgangne kamper, myk og hard forent i stadig mer avanserte strukturer, inntil det kolliderer igjen, selvsagt.

Stian M. Landgaard

Ja.

Øystein Tranås Kristiansen

Det er ingen orden som tilsier at vi skal være blaute maneter, eller omvandrende halvguder. Vi er det det passer seg å være, avhengig av omstendighet.

Stian M. Landgaard

Ja.

Øystein Tranås Kristiansen

Hehe, dette var jo en Persei verdig. Jeg får ihvertfall formulert det for meg selv.

Men tanken er å ta det lengre, jeg åpner alltid for den muligheten.

Å ta steget videre, ikke sant.

Stian M. Landgaard

Hehe. Men blir det en Sol-journal?

Øystein Tranås Kristiansen

Nei, får vel være litt dømmende og dra en sluttstrek, hva?

Stian M. Landgaard

Altså ...

Øystein Tranås Kristiansen

Eller, dette er jo en slags sum av alt arbeid.

Jeg vet ei. Bør iallfall ta vare på det som et dokument.

Stian M. Landgaard

Jeg mener om det overhodet blir laget en Sol-journal som publis...

Kanskje du mistet interessen, slik det ofte skjer når et stort arbeid er ferdig. [**De kjenner meg, min herre ...!**]

Øystein Tranås Kristiansen

Jeg er jo på spranget til det. Bare formelle greier igjen.

Men aforismene kom i veien.

Startet med de et par-tre dager etter at bloggen var ferdig, og hadde ikke energi til mer.

Jeg har da avsluttet bokprosjekter før, da.

Stian M. Landgaard

Du trengte motsetningen. [**Rent generelt eller i denne spesifikke sak, tro?**]

Øystein Tranås Kristiansen.

Men teknisk sett har jeg mistet interessen. Dvs, journalen er journalen, og der kan ikke stort mer gjøres.

Stian M. Landgaard

Jeg mente ikke at du spesifikt mistet interessen, men at man ofte gjør det.

Øystein Tranås Kristiansen

Å bearbeide den ville være som å bearbeide Ørnens klør.

Stian M. Landgaard

Jøss.

Øystein Tranås Kristiansen

Altså innholdsmessig.

Stian M. Landgaard

Hvordan drar du den sammenligningen?

Øystein Tranås Kristiansen

Ørnens klør = Umoden litteratur. Journalen = Umoden filosofi.

Stian M. Landgaard

Aha.

Øystein Tranås Kristiansen

Men fra det umodne springer det modne, osv.

Stian M. Landgaard

Såpass. Det var jo en hard dom å felle over et nylig arbeid.

Øystein Tranås Kristiansen

Jo, men allerede fra begynnelsen av var jo journalen litt det å tenke høyt.

Spekulere hit og dit.

Stian M. Landgaard

Ja, det er primært en prosess, ikke et fastslående verk.

Øystein Tranås Kristiansen

Kanskje kommer jeg dog alltid til å være en som gjør ting og kaster det fra meg, men ... får se.

Det jeg skrev om arbeideren, samt Germania og Leopard, er ment å være hardkodede innføringer.

Og jeg kan ekstrahere mye fra journalen til å bli harde innføringer.

En tanke er at den diskusjonen vi hadde nå nettopp, kan gjøres om til Sokratiske dialog og legges ut på nyhetssiden fortløpende.

Det lyder like rimelig som Platon og Parmenides.

Stian M. Landgaard

Presis!

Euologi (ufullført)

Kommentar: *Kommer tilbake til dette når jeg kommer tilbake til dette. Har tilløpene til dette diktet i mine kaotiske notater, men maktet ikke å gjennomføre. Nå er tidene for vanskelige. Kanskje kan dette nedfelles når jeg har roen i en ensom hytte.*

Om forfatteren

Tranås er utdannet historiker og bibliotekar, og har gått på kunstakademiet i Tromsø. Han svinger mot ytterpunktet. På forfatterstudiet var han kjent for å være den mest produktive i sitt kull, men han har også hatt flere år med stillstand og lammelse. Denne journalen er ment som en skriveøvelse for den som har mistet hva han kan, og utøvelse for en entitet med stadig økende krefter. Kaotisk, ustrukturert, til tider nær sammenbrudd, på tross av alt, vær ikke overrasket om noen av disse tekststykkene brukes i fremtidige utgivelser. Han avviser moderniteten i all sin fargesprakende prakt, og vil snart ha fullbyrdet sin langvarige flukt fra den evige boomer, hvis verdier satte sitt preg og hvis voldsutøvelse kvestet ham. Snart vil den kjempende retrett ende i de dype skoger og et hedensk land, og derfra skal han øve sitt liv og virke i vestens siste dager. Tranås er nært alliert med de stridende og det vakre, hengiven til gudene og venn til de med vinge og pote, men fiendskap som kommer fra de flertallige gjengjeldes i fritt mon! Tranås ble i voksen alder diagnostisert med asperger, og er dypt neurotisk på den måten at positiv og negativ virker med dobbel kraft. Målsetningen er å gjøre det som aldri før har blitt gjort, det som alltid har blitt gjort, å bringe det nye inn i verden. Der de fleste ikke våger seg å tenke annet enn under veiledning, føle annet enn under det aksepterte, vil Tranås tillate seg å se hvilken ny grunn som kan vinnes for litteraturen og filosofien! Gjennom mange år var Stian Mikael Landgaard hans mentor og satte i verk en løpende utvikling som ennå ikke er over. Tranen er majestetisk i sin gange og stolt i sin flukt. La oss nå se om vingene kan bære.

Sol invictus var mitt forsterkede ønske og et alternativ til døden, en ledsager i kamp den stunden jeg ble fratatt alt. Kanskje vil jeg finne min sønn før ferden er over, og inntil da kan jeg la lyset fra Apollon varme meg.

Jeg stiger nå, mot en ubeseiret sol. Hvert menneske har rett på dette. Reises opp mot noe som er så nært at det kan gripes - min kraft og min verdighet, dignitas inntil nattefall.

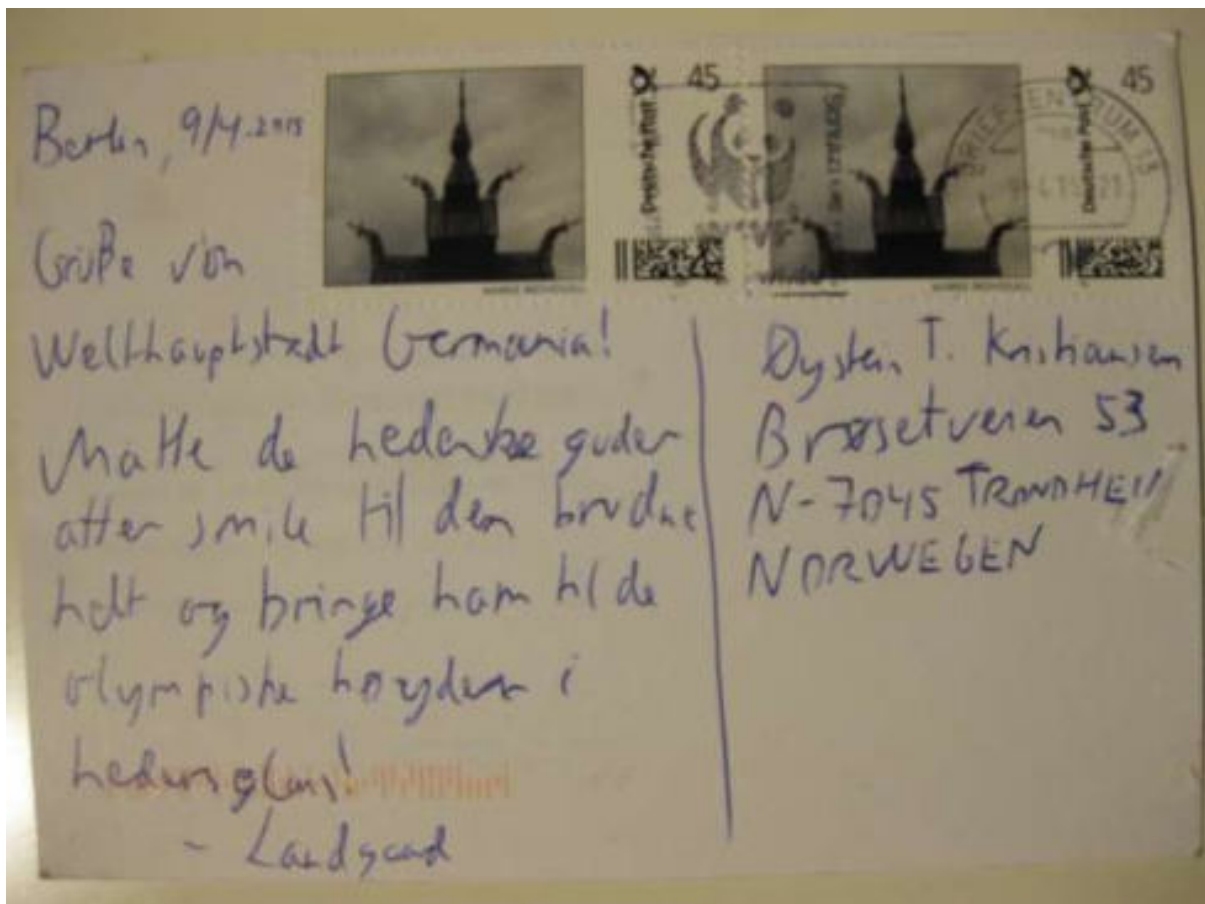
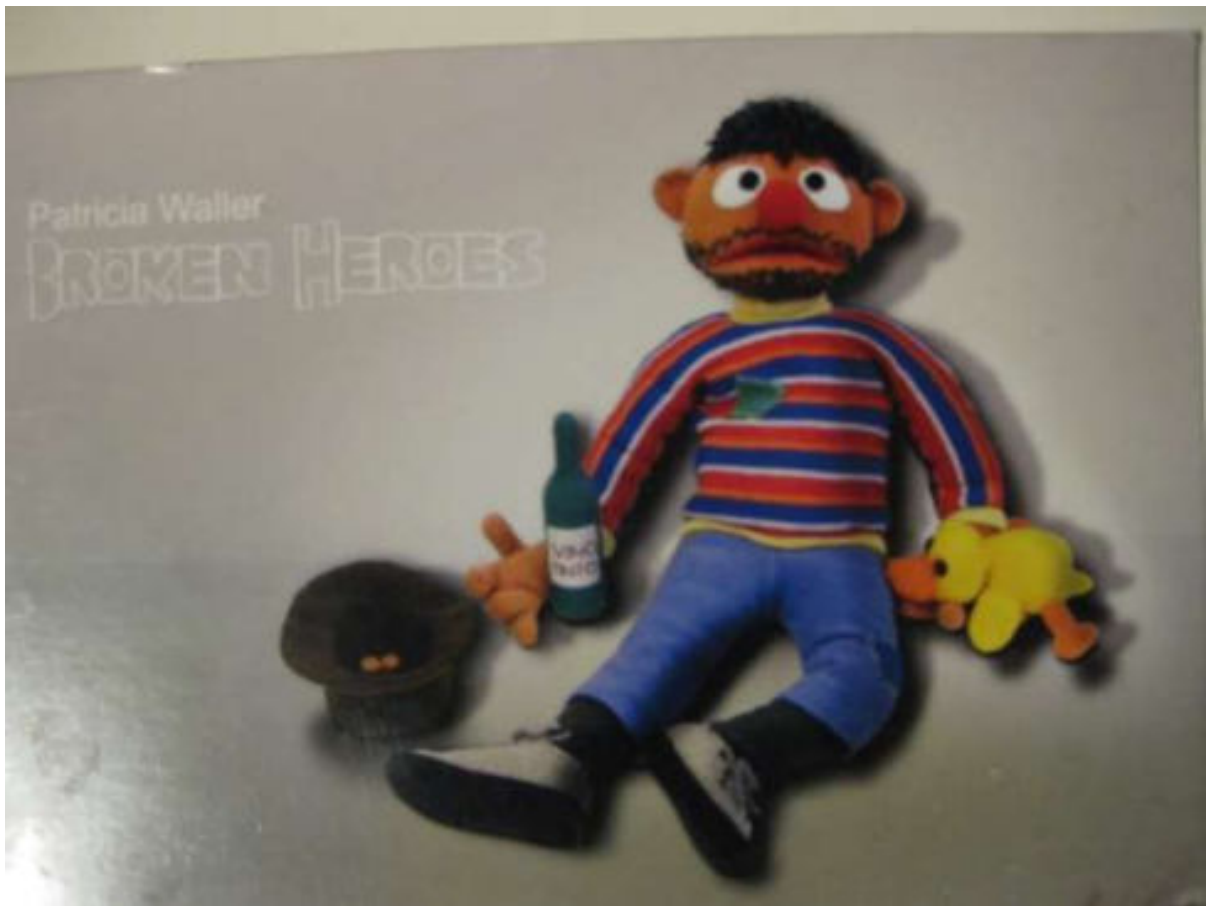
Forespørsler kan rettes mot: oysteintk@hotmail.com

Trivia

Personer som har sett dette
Lukk

VennVenner
Lars Kåre Kristiansen
6 felles venner
VennVenner
Sivert Vikestad
16 felles venner
VennVenner
John Olav Oldertrøen
13 felles venner
VennVenner
Jørn Johansen
4 felles venner
VennVenner
Tor Ivar Veimo
18 felles venner
VennVenner
Stian M. Landgaard
23 felles venner
VennVenner
Morten Heia
21 felles venner
VennVenner
Knut Arild Bjørn
VennVenner
Marianne Kristiansen
13 felles venner
BekjentVenner
Eirik Storm Nordbotten
7 felles venner
VennVenner
Jan Tore Noreng
3 felles venner
VennVenner
Coffee Stewart
8 felles venner
VennVenner
Marion Kaasen Vestheim
11 felles venner
VennVenner
Reidar Strand Hagen
2 felles venner
VennVenner
Petter Kristian Vikestad
16 felles venner
VennVenner
Johan F. Moe

9 felles venner
VennVenner
Håvard Løvås
12 felles venner
VennVenner
Frøydis Fossli Moe
7 felles venner
VennVenner
Ken Hansen
15 felles venner
VennVenner
Anita Wold Lande
15 felles venner
VennVenner
Lars Tjukk Norris Lande
31 felles venner
VennVenner
Frode Asphaug-Moe
8 felles venner
VennVenner
Ellen Engen-Medlie
5 felles venner
VennVenner
Halvard Kristiansen
23 felles venner
VennVenner
Lone Alice Johansen
9 felles venner
VennVenner
Håvard Almås
15 felles venner
BekjentVenner
Kristian Kapelrud
2 felles venner
VennVenner
Tale Næss
7 felles venner
VennVenner
Kenneth Aasbø
8 felles venner
VennVenner
Ida Marie Haugen Gilbert
1 felles venn
Stian Sj
4 felles venner

En kjærkommen hilsen fra en venn.

Helius est Sancti Deo
lacunam orte
mystrie morte
dominum ex sol
immortal-e invicte
ad sol lucerna semper

Helius est Sancti Deo
lacunam orte
mystrie morte
dominum ex sol
immortal-e invicte
ad sol lucerna semper
Semper!